

Tác
Đạo
Tam
Sĩ

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si

Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Nhân vật chính *Trương Nguyên*, xuyên qua đến năm *Vạn Lịch* thứ bốn mươi, một lòng muốn sống cuộc sống nhàn nhã phong lưu nhưng không ngờ lại trở thành anh hùng cứu nước.

(Vạn Lịch: niên hiệu của Vua Thần Tông thời Minh, Trung Quốc, 1573-1620)

Lãng Lơ Tao Nhã là một câu chuyện tràn ngập mâu thuẫn thú vị.

Giang Nam cuối thời Minh phồn hoa, nhã có "*Thái Căn đàm*"; tục có "*Kim Bình Mai*"; nhà sư buôn bán, danh kỹ lễ phật.

(*Thái Căn Đàm*: sách bàn về gốc rễ đạo đức; *Kim Bình Mai*: thời xưa bị liệt vào "dâm thư")

Viên Hồng Đạo phẩm trà trồng hoa; *Lý Trác Ngô* cất rượu tham thiền liên tục đốt sách

Đổng Kỳ Xương thi họa song tuyệt, nhưng cuối cùng lại là ác bá thân hào nông thôn.

Trương Tông Tử tuổi trẻ con nhà quyền quý, lúc về già lại mộng quay về Tây Hồ.

Người thanh cao gặp người phong nhã; người lãng lơ gặp người lãng lơ.

Đó là sự mâu thuẫn thú vị trong truyện: *Lăng Lơ Tao Nhã*

Lời nhóm dịch HaDu:

Lăng Lơ Tao Nhã là một bộ truyện hay, truyện kể về tài thơ văn xuất thần của một chàng trai khôi ngô tuấn tú có tên gọi là *Trương Nguyên*

Chàng đã vượt thời gian quay về quá khứ vào thời điểm cuối đời Minh. Hòa hồn vào một cậu bé ngơ ngác vừa tròn 15 tuổi.

Với tài học và kiến thức của thời hiện đại, chàng mang trong mình khối kiến thức sâu rộng cùng tấm lòng nhân nghĩa tốt bụng.

Dường như ai đã gặp chàng đều phải nể phục tài năng cao thâm và phẩm chất cao thượng của chàng.

Những màn khoa cử học tài thi phận, vốn chỉ được đọc trong sách vở, xem trên phim ảnh, giờ đây đã tái hiện thực tiễn trên người *Trương Nguyên*, trải qua nhiều vòng thi tuyển gặt gao, nào là thi huyện, thi hương... đối chọi với hàng trăm hàng ngàn thí sinh, thế mà chàng vẫn không ngừng đỗ đạt, công danh tấn tới.

Và mặc dù trong khoa cử có nhiều trò gian lận, như là mua chuộc quan lại, phe phái bè cánh trong triều ý thế hiếp người, nhưng *Trương Nguyên* đã bản lĩnh vượt qua tất cả, chàng từng bước đạt được công danh vang dội, tiến thẳng đến đỉnh cao vinh quang, lại tiến thêm bước thay đổi cục diện éo le của thời phong kiến tối tăm, chàng bênh vực kẻ yếu, giúp đỡ người nghèo, chống lại cường quyền, giành lấy chính nghĩa...

Trương Nguyên sẽ thể hiện bản lĩnh của mình như thế nào, trước khoa cử với hàng trăm hàng ngàn thí sinh?

Tài đánh cờ mồm của chàng có thật như lời đồn? Thơ văn của chàng có thật sự xuất chúng hơn người?

Chàng sẽ phải làm sao để đối đầu với bọn tham quan ô lại, phường hào ác bá?

Giữa tình yêu và chính nghĩa chàng sẽ chọn lựa ra sao?

Để biết được truyện sẽ diễn biến như thế nào, xin mời các bạn đón đọc *Lăng Lơ Tao Nhã* của tác giả *Tặc Đạo Tam Si*.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si

Mục Lục

Giới Thiệu

Mục Lục

Quyển 1

Chương 1: Nại hà thiên.

Chương 2: Câu cá

Chương 3: Cờ bịt mắt

Chương 4: Thỏ Đình

Chương 5: Danh môn xinh đẹp.

Chương 6: Sự nông cạn trên trang sách.

: Ban ngày đọc sách cấm

: Túc tuệ

Chương 9: Trồng cây và đường tắt

Chương 10: Một cây lê đè cây hải đường

Chương 11: Trúc Đình, đánh cờ mồm, ngắm mưa.

Chương 12: Lão thần đồng cùng thời gian trôi đến bạc đầu

Chương 13: Thục đạo nan.

Chương 14: Thỏ con, hãy đợi đây.

Chương 15: Đến Lâm viên dạo chơi

Chương 16: Con bướm vỗ cánh

Chương 17: Tâm không tà

Chương 18: Một loạt xem không hiểu.

Chương 19: Nghe tai phải ra tai trái

Chương 20: An nội

Chương 21: Lính mới tò te

Chương 22: Canh ruộng màu mỡ không bằng đơn kiện
gậy.

Chương 23: Nha huyện Sơn Âm

Chương 24: Quyết không mềm lòng

Chương 25: Yên tỏa trì đường liễu

Chương 26: . Hậu sinh khả ụy

Chương 27: Suy nghĩ trong đêm

Chương 28: Chuyện ở khu học đường

Chương 29: Huấn sư

Chương 30: Thiếu nữ dây thừng

Chương 31: Lưu manh và đọa dân

Chương 32: Tướng mạo hung ác.

Chương 33: Tiễn Tông Tử.

Chương 34: Mắt kính.

Chương 35: Kính Viễn Vọng.

Chương 36: Bảo vật hào quang vạn trượng.

Chương 37: Hậu đài chống lưng.

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 96

Chương 98: Xuân mộng.

Chương 99: Thiếu nữ đá cầu.

Chương 100: Trái tim bồi rối

Chương 101: Tâm sự của Cảnh Huy.

Chương 102: Chính là nàng ấy.

Chương 103: Chọn lựa thế nào đây?

Chương 104: Ai hiểu phong tình?

Chương 105: Nhân duyên Bồ Tát.

: Chương 105

Chương 106: Tiểu sính lễ.

: Chương 105

: Chương 108

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 112

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 116

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 120

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 124

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 105

: Chương 128

: Chương 105

: Chương 130

: Chương 105
: Chương 132
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 138
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 141
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 150
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 154
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
Chương 159: Chu sa khó có, mắt sáng tỏ.

Chương 160: Uống trà.
Chương 161: Quần áo lam lũ cũng động lòng người.
Chương 161-2: Thanh Lâu và Hồng Lâu
Chương 162: Kiếp này nhìn thấy người đào mả
Chương 163: Hoa sen ban đầu giống như hoa người
Chương 164: Như quý như trộm
Chương 165: Giấy vàng dưới đáy nghiên mực
Chương 166: Thể Bát cổ sáo mơn
Chương 167: Câu hỏi khó của tỷ tỷ
Chương 168: Đóa sen dưới gốc cây đào
Chương 169: Chớ cười nông gia thịt khô rượu nhạt
Chương 170: Lừa tình Trương án thủ
Chương 171: Phách phá ngọc
Chương 172: Sinh ra đã biết
Chương 173: Mài kính đốt hương nói Dương phi (1).
Chương 173: Mài kính đốt hương nói Dương phi (2).
Chương 174: Chờ đợi
Chương 175: Niềm vui khôn tả (1).
Chương 175: Niềm vui khôn tả (2).
Chương 176: Bắt tay không phạt, con mắt không ghì
nổi mình
Chương 177: Nhận nhầm tử muội
Chương 178: Có bằng hữu từ phương xa tới
Chương 179: Quý Râu đỏ, trưởng nữ xinh đẹp (1).
Chương 179: Quý Râu đỏ, trưởng nữ xinh đẹp (2).
Chương 180: Mưa kịp thời
Chương 181: Hai người đẹp làm biên tập và lựa chọn
Chương 182: Mỗi tình trong đêm Thất Tịch

Chương 183: Phục cổ hay cách tân
Chương 184: Cửu tự quyết (1)
Chương 184: Cửu tự quyết (2)
Chương 185: Nam Bình văn chuông
Chương 186: Đánh tàn bạo Đồng Tổ Thường (1)
Chương 186: Đánh tàn bạo Đồng Tổ Thường (2)
Chương 187: Kiểm tra trực tiếp ở Cư Nhiên thảo đường
Chương 188: Đời người có một tri kỷ là đủ
Chương 189: Luận đạo ở Nam Viên (1)
Chương 189: Luận đạo ở Nam Viên (2)
Chương 190: Trung dung* của tiểu nhân
Chương 191: Tỳ nữ tự vả miệng hai mươi cái (1)
Chương 191: Tỳ nữ tự vả miệng hai mươi cái (2)
Chương 192: Giận con không biết tranh giành
Chương 193: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền (1)
Chương 193: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền (2)
Chương 194: Văn chương cao quý khó ai bì kịp
Chương 195: Đã thấy hoa mai nở
Chương 196: Tiễn thầy đi Nam Phổ
Chương 197: Làm rồi kỷ cương (1)
Chương 197: Làm rồi kỷ cương (2)
Chương 198: Phá tan môn đình (1)
Chương 198: Phá tan môn đình (2)
Chương 199: Lúc này im lặng hơn là lên tiếng
Chương 200: Hạnh hoa rơi trong tiếng mõ
Chương 201: Nhìn Tát Nhĩ Hử từ xa (1)
Chương 201: Nhìn Tát Nhĩ Hử từ xa (2)
Chương 202: Thăm kính

Chương 203: Ánh đèn trên con thuyền đi trong đêm mưa
Chương 204: Hoàn khố tình hương
Chương 205: Hịch văn đảo Đông (1)
Chương 205: Hịch văn đảo Đông (2)
Chương 206: Một miếng tươi ngon, ăn cả ngày
Chương 207: Hoa tàn liễu bại (1)
Chương 207: Hoa tàn liễu bại (2)
Chương 208: Là thần, là quỷ hay là hồ ly? (1)
Chương 208: Là thần, là quỷ hay là hồ ly? (2)
Chương 209: Hung hăng đồn đến trước cửa
Chương 210: Thừa thắng đuổi giặc tàn
Chương 211: Không thể mua danh học bá vương (1)
Chương 211: Không thể mua danh học bá vương (2)
Chương 212: Ta có diệu kế giá ngàn vàng (1)
Chương 212: Ta có diệu kế giá ngàn vàng (2)
Chương 213: Thần tài Phạm Lãi là thầy ta (1)
Chương 213: Thần tài Phạm Lãi là thầy ta (2)
Chương 214: Thuật phòng the của ẩn sĩ tà tăng
Chương 215: Bao cỏ
Chương 216: Diên cuồng (1)
Chương 216: Diên cuồng (2)
Chương 217: Hạc trong mây
Chương 218: Ban ngày nghe tiếng đánh cờ vầy (1)
Chương 218: Ban ngày nghe tiếng đánh cờ vầy (2)
Chương 219: “Sấu mã” Dương Châu (1)
Chương 219: “Sấu mã” Dương Châu (2)
Chương 220: Vừa là thầy, vừa là bạn, vừa là tình nhân
Chương 221: Ác thân mãnh vu hồ (1)

Chương 221: Ác thân mãnh vu hồ (2)
Chương 222: Ngô Long ác thủ
Chương 223: Gậy ông đập lưng ông (1)
Chương 223: Gậy ông đập lưng ông (2)
Chương 224: Gánh tội thay
Chương 225: Bỏ quân (1)
Chương 225: Bỏ quân (2)
Chương 226: Phần nộ
Chương 227: Ngàn người chỉ trích (1)
Chương 227: Ngàn người chỉ trích (2)
Chương 228: Chìm thuyền (1)
Chương 228: Chìm thuyền (2)
Chương 229: Nên suy nghĩ đến khả năng thất bại trước
Chương 230: Lửa thiêu Đồng hoạn (1)
Chương 231: Lửa thiêu Đồng hoạn (2)
Chương 231: Lửa thiêu Đồng hoạn (3)
Chương 232: Vi báo thi nhân xuân thụy túc
Chương 233: Họa quạt xếp (1)
Chương 233: Họa quạt xếp (2)
Chương 234: Tranh giành chức thủ lĩnh Hàn xã
Chương 235: Quen đã lâu mà như mới gặp, Mới gặp
nhau mà tựa thân tình
Chương 236: Không bắt chính không giàu (1)
Chương 236: Không bắt chính không giàu (2)
Chương 237: Bình hoa
Chương 238: Trong triều không ai không kinh doanh
Chương 239: Nữ lang cười như Vương Sư Muội
Chương 240: Nơi đó có ta (1)

Chương 240: Nơi đó có ta (2).
Chương 241: Gặp bạn cũ
Chương 242: Sen Tĩnh đế
Chương 243: Vẻ đẹp của ánh bình minh
Chương 244: Khó cầu một đêm vui (1).
Chương 244: Khó cầu một đêm vui (2).
Chương 245: Tử bất ngữ
Chương 246: Đòn thị uy (1).
Chương 246: Đòn thị uy (2).
Chương 247: Trăng lưỡi liềm
Chương 248: Đùa ác
Chương 249: Hoa sau cơn mưa (1).
Chương 249: Hoa sau cơn mưa (2).
Chương 250: Quan cao tức là tiên
Chương 251: Dịu dàng
Chương 252: Nam nữ chân tình danh giáo nguy được (1).
Chương 252: Nam nữ chân tình danh giáo nguy được (2).
Chương 253: Chu Du đánh Hoàng Cái
Chương 254: Bốn vách hoa sen ba mặt liễu
Chương 255: Giai Lệ Địa (1).
Chương 255: Giai Lệ Địa (2).
Chương 256: Sóng lòng lay động
Chương 257: Lưu Cầu Vương tử
Chương 258: Từ Cống viện tới Cự viện (1).
Chương 258: Chương 258: Từ Cống viện tới Cự viện
(2).
Chương 258: Từ Cống viện tới Cự viện (3).
Chương 258: Từ Cống viện tới Cự viện (3).

Chương 259: Đêm thuyền không người thức
Chương 260: Sóng tình
Chương 261: Nhập giám (1)
Chương 261: Nhập giám (2)
Chương 262: Lại gặp Nguyễn Đại Thành
Chương 263: Vô cớ bị gây chuyện mà không giận
Chương 264: Tế Tửu coi thi trực tiếp (1)
Chương 264: Chương 264 : Tế Tửu coi thi trực tiếp (2)
Chương 265: Trường bản
Chương 266: Thà rằng chịu thiệt trước mắt
Chương 267: Ti Nghiệp và Tế Tửu (1)
Chương 268: Trương Nguyên xuất Giám
Chương 269: Cấm địa hồ Huyền Vũ
Chương 270: Sơ long (1)
Chương 270: Chương 270: Sơ long (2)
Chương 271: Ba phương án tiến hành cùng lúc
Chương 272: Người thông minh đệ nhất (1)
Chương 272: Người thông minh đệ nhất (2)
Chương 273: Nữ hoa vinh
Chương 274: Đánh vỡ đầu chó (1)
Chương 274: Đánh vỡ đầu chó (2)
Chương 275: Thư nhà đỡ ngàn vàng (1)
Chương 275: Thư nhà đỡ ngàn vàng (2)
Chương 276: Phương xa và bầu trời (1)
Chương 276: Chương 276: Phương xa và bầu trời (2)
Chương 277: Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (1)
Chương 277: Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (2)
Chương 277: Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (3)

Chương 278: Đào Diệp Độ (1).

Chương 278: Chương 278: Đào Diệp Độ (2).

Chương 279: Lý Bạch, Đỗ Phủ cũng khen ta

Chương 280: Giá họa đại danh sĩ (1).

Chương 280: Giá họa đại danh sĩ (2).

Chương 281: Điều hổ ly sơn

Chương 282: Không kết bạn với người không có đam mê
(1).

Chương 282-284: Không kết bạn với người không có
đam mê (2).

Chương 285: Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (1).

Chương 285: Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (2).

Chương 285: Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (3).

Chương 286: Lời hứa hẹn thời thơ ấu (1).

Chương 286: Lời hứa hẹn thời thơ ấu (2).

Chương 286: Lời hứa hẹn thời thơ ấu (3).

Chương 287: Một vì thích sạch (1).

Chương 287: Một vì thích sạch (2).

Chương 288: Một trận mưa thu, một trận lạnh .

Chương 289: Bức thư từ xa đến.

Chương 290: Ai là người hái lan nơi vách núi? (1).

Chương 290: Ai là người hái lan nơi vách núi? (2).

Chương 291: Chương 291:

Chương 292: Kinh tài tuyệt điểm

Chương 293: .

Chương 293: Lưu thủy thiên lý (2).

Chương 293: Lưu thủy thiên lý (3).

Chương 294: Ngắm tuyết ở Hồ Tâm đình (1).

Chương 294: Ngắm tuyết ở Hồ Tâm đình (2).

Chương 295: Món ngon khoai nướng

Chương 296: Hẹn nghìn thân.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si

Quyển 1

Chương 1: Nại hà thiên.

Chương 2: Câu cá

Chương 3: Cờ bịt mắt

Chương 4: Thỏ Đình

Chương 5: Danh môn xinh đẹp.

Chương 6: Sự nông cạn trên trang sách.

: Ban ngày đọc sách cấm

: Túc tuệ

Chương 9: Trồng cây và đường tắt

Chương 10: Một cây lê đè cây hải đường

Chương 11: Trúc Đình, đánh cờ mồm, ngắm mưa.

Chương 12: Lão thần đồng cùng thời gian trôi đến bạc đầu

Chương 13: Thục đạo nan.

Chương 14: Thỏ con, hãy đợi đấy.

Chương 15: Đến Lâm viên dạo chơi

Chương 16: Con bướm vỗ cánh

Chương 17: Tâm không tà

Chương 18: Một loạt xem không hiểu.

Chương 19: Nghe tai phải ra tai trái

Chương 20: An nội

Chương 21: Lính mới tò te

Chương 22: Canh ruộng màu mỡ không bằng đơn kiện gầy.

Chương 23: Nha huyện Sơn Âm

Chương 24: Quyết không mềm lòng

Chương 25: Yên tỏa trì đường liễu

Chương 26: . Hậu sinh khả uly

Chương 27: Suy nghĩ trong đêm

Chương 28: Chuyện ở khu học đường

Chương 29: Huấn sư

Chương 30: Thiếu nữ dây thừng

Chương 31: Lưu manh và đạo dân

Chương 32: Tướng mạo hung ác.

Chương 33: Tiễn Tông Tử.

Chương 34: Mắt kính.

Chương 35: Kính Viễn Vọng.

Chương 36: Bảo vật hào quang vạn trượng.

Chương 37: Hậu đãi chống lũng.

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

: Chương 7).

Chương 98:

Chương 99:

Chương 101

Chương 103

Chương 105

: Chương 10

Chương 106

: Chương 10

: Chương 10

: Chương 10

: Chương 11

: Chương 10

: Chương 10

: Chương 11

: Chương 10

: Chương 120
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 124
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 128
: Chương 105
: Chương 130
: Chương 105
: Chương 132
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 138
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 141
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 150
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 154
: Chương 105
: Chương 105
: Chương 105
Chương 159: Chu sa khó có, mắt sáng tỏ.
Chương 160: Uống trà.
Chương 161: Quần áo lam lũ cũng động lòng người.
Chương 161-2: Thanh Lâu và Hồng Lâu

Chương 162: Kiếp này nhìn thấy người đào mả
Chương 163: Hoa sen ban đầu giống như hoa người
Chương 164: Như quỷ như trộm
Chương 165: Giấy vàng dưới đáy nghiên mực
Chương 166: Thế Bát cổ sáo mòn
Chương 167: Câu hỏi khó của tỷ tỷ
Chương 168: Đóa sen dưới gốc cây đào
Chương 169: Chờ cười nông gia thịt khô rượu nhạt
Chương 170: Lừa tình Trương án thủ
Chương 171: Phách phá ngọc
Chương 172: Sinh ra đã biết
Chương 173: Mài kính đốt hương nói Dương phi (1)
Chương 173: Mài kính đốt hương nói Dương phi (2)
Chương 174: Chờ đợi
Chương 175: Niềm vui khôn tả (1)
Chương 175: Niềm vui khôn tả (2)
Chương 176: Bắt tay không phạt, con mắt không ghìm nổi mình
Chương 177: Nhận nhầm tử muội
Chương 178: Có bằng hữu từ phương xa tới
Chương 179: Quý Râu đỏ, trường nữ xinh đẹp (1)
Chương 179: Quý Râu đỏ, trường nữ xinh đẹp (2)
Chương 180: Mưa kịp thời
Chương 181: Hai người đẹp làm biên tập và lựa chọn
Chương 182: Mối tình trong đêm Thất Tịch
Chương 183: Phục cổ hay cách tân
Chương 184: Cửu tự quyết (1)
Chương 184: Cửu tự quyết (2)
Chương 185: Nam Bình văn chuông
Chương 186: Đánh tàn bạo Đồng Tổ Thường (1)
Chương 186: Đánh tàn bạo Đồng Tổ Thường (2)
Chương 187: Kiểm tra trực tiếp ở Cư Nhiên thảo đường
Chương 188: Đời người có một tri kỷ là đủ
Chương 189: Luận đạo ở Nam Viên (1)
Chương 189: Luận đạo ở Nam Viên (2)
Chương 190: Trung dung* của tiểu nhân
Chương 191: Tỳ nữ tự vả miệng hai mươi cái (1)
Chương 191: Tỳ nữ tự vả miệng hai mươi cái (2)
Chương 192: Giận con không biết tranh giành
Chương 193: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền (1)
Chương 193: Mạnh vì gạo, bạo vì tiền (2)
Chương 194: Văn chương cao quý khó ai bì kịp
Chương 195: Đã thấy hoa mai nở

Chương 196: Tiễn thầy đi Nam Phổ
Chương 197: Làm rồi kỷ cương (1)
Chương 197: Làm rồi kỷ cương (2)
Chương 198: Phá tan môn đình (1)
Chương 198: Phá tan môn đình (2)
Chương 199: Lúc này im lặng hơn là lên tiếng
Chương 200: Hạnh hoa rơi trong tiếng mõ
Chương 201: Nhìn Tát Nhĩ Hử từ xa (1)
Chương 201: Nhìn Tát Nhĩ Hử từ xa (2)
Chương 202: Thẩm kính
Chương 203: Ánh đèn trên con thuyền đi trong đêm mưa
Chương 204: Hoàn khổ tình hường
Chương 205: Hịch văn đảo Đông (1)
Chương 205: Hịch văn đảo Đông (2)
Chương 206: Một miếng tươi ngon, ăn cả ngày.
Chương 207: Hoa tàn liễu bại (1)
Chương 207: Hoa tàn liễu bại (2)
Chương 208: Là thần, là quỷ hay là hồ ly? (1)
Chương 208: Là thần, là quỷ hay là hồ ly? (2)
Chương 209: Hung hăng đồn đến trước cửa
Chương 210: Thừa thắng đuổi giặc tàn
Chương 211: Không thể mua danh học bá vương (1)
Chương 211: Không thể mua danh học bá vương (2)
Chương 212: Ta có diệu kế giá ngàn vàng (1)
Chương 212: Ta có diệu kế giá ngàn vàng (2)
Chương 213: Thần tài Phạm Lãi là thầy ta (1)
Chương 213: Thần tài Phạm Lãi là thầy ta (2)
Chương 214: Thuật phòng the của ẩn sĩ tà tăng
Chương 215: Bao cỏ
Chương 216: Điên cuồng (1)
Chương 216: Điên cuồng (2)
Chương 217: Hạc trong mây
Chương 218: Ban ngày nghe tiếng đánh cờ vầy (1)
Chương 218: Ban ngày nghe tiếng đánh cờ vầy (2)
Chương 219: “Sấu mã” Dương Châu (1)
Chương 219: “Sấu mã” Dương Châu (2)
Chương 220: Vừa là thầy, vừa là bạn, vừa là tình nhân
Chương 221: Ác thân mãnh vu hồ (1)
Chương 221: Ác thân mãnh vu hồ (2)
Chương 222: Ngô Long ác thủ
Chương 223: Gậy ông đập lưng ông (1)
Chương 223: Gậy ông đập lưng ông (2)

Chương 224: Gánh tội thay
Chương 225: Bỏ quân (1)
Chương 225: Bỏ quân (2)
Chương 226: Phẫn nộ
Chương 227: Ngàn người chỉ trích (1)
Chương 227: Ngàn người chỉ trích (2)
Chương 228: Chìm thuyền (1)
Chương 228: Chìm thuyền (2)
Chương 229: Nên suy nghĩ đến khả năng thất bại trước
Chương 230: Lửa thiêu Đồng hoạn (1)
Chương 231: Lửa thiêu Đồng hoạn (2)
Chương 231: Lửa thiêu Đồng hoạn (3)
Chương 232: Vi báo thi nhân xuân thụy túc
Chương 233: Họa quạt xếp (1)
Chương 233: Họa quạt xếp (2)
Chương 234: Tranh giành chức thủ lĩnh Hàn xã
Chương 235: Quen đã lâu mà như mới gặp, Mới gặp nhau mà tựa thân tình
Chương 236: Không bất chính không giàu (1)
Chương 236: Không bất chính không giàu (2)
Chương 237: Bình hoa
Chương 238: Trong triều không ai không kinh doanh
Chương 239: Nữ lang cười như Vương Sư Muội
Chương 240: Nơi đó có ta (1)
Chương 240: Nơi đó có ta (2)
Chương 241: Gặp bạn cũ
Chương 242: Sen Tĩnh đế
Chương 243: Vẻ đẹp của ánh bình minh
Chương 244: Khó cầu một đêm vui (1)
Chương 244: Khó cầu một đêm vui (2)
Chương 245: Tử bất ngữ
Chương 246: Đòn thị uy (1)
Chương 246: Đòn thị uy (2)
Chương 247: Trắng lưỡi liềm
Chương 248: Đùa ác
Chương 249: Hoa sau cơn mưa (1)
Chương 249: Hoa sau cơn mưa (2)
Chương 250: Quan cao tức là tiên
Chương 251: Dịu dàng
Chương 252: Nam nữ chân tình danh giáo nguy được (1)
Chương 252: Nam nữ chân tình danh giáo nguy được (2)
Chương 253: Chu Du đánh Hoàng Cái
Chương 254: Bốn vách hoa sen ba mặt liễu

Chương 255: Giai Lệ Địa (1)
Chương 255: Giai Lệ Địa (2)
Chương 256: Sóng lòng lay động
Chương 257: Lưu Cầu Vương tử
Chương 258: Từ Cống viện tới Cựu viện (1)
Chương 258: Chương 258: Từ Cống viện tới Cựu viện (2)
Chương 258: Từ Cống viện tới Cựu viện (3)
Chương 258: Từ Cống viện tới Cựu viện (3)
Chương 259: Đêm thuyền không người thức
Chương 260: Sóng tình
Chương 261: Nhập giám (1)
Chương 261: Nhập giám (2)
Chương 262: Lại gặp Nguyễn Đại Thành
Chương 263: Vô cớ bị gây chuyện mà không giận
Chương 264: Tế Tửu coi thi trực tiếp (1)
Chương 264: Chương 264 : Tế Tửu coi thi trực tiếp (2)
Chương 265: Trường bản
Chương 266: Thà rằng chịu thiệt trước mắt
Chương 267: Ti Nghiệp và Tế Tửu (1)
Chương 268: Trương Nguyên xuất Giám
Chương 269: Cấm địa hồ Huyền Vũ
Chương 270: Sơ long (1)
Chương 270: Chương 270: Sơ long (2)
Chương 271: Ba phương án tiến hành cùng lúc
Chương 272: Người thông minh đệ nhất (1)
Chương 272: Người thông minh đệ nhất (2)
Chương 273: Nữ hoa vinh
Chương 274: Đánh vỡ đầu chó (1)
Chương 274: Đánh vỡ đầu chó (2)
Chương 275: Thư nhà đỡ ngàn vàng (1)
Chương 275: Thư nhà đỡ ngàn vàng (2)
Chương 276: Phương xa và bầu trời (1)
Chương 276: Chương 276: Phương xa và bầu trời (2)
Chương 277: Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (1)
Chương 277: Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (2)
Chương 277: Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (3)
Chương 278: Đào Diệp Độ (1)
Chương 278: Chương 278: Đào Diệp Độ (2)
Chương 279: Lý Bạch, Đỗ Phủ cũng khen ta
Chương 280: Giá họa đại danh sĩ (1)
Chương 280: Giá họa đại danh sĩ (2)
Chương 281: Điều hổ ly sơn

Chương 282: Không kết bạn với người không có đam mê (1).
Chương 282-284: Không kết bạn với người không có đam mê (2).
Chương 285: Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (1).
Chương 285: Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (2).
Chương 285: Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (3).
Chương 286: Lời hứa hẹn thời thơ ấu (1).
Chương 286: Lời hứa hẹn thời thơ ấu (2).
Chương 286: Lời hứa hẹn thời thơ ấu (3).
Chương 287: Một vì thích sạch (1).
Chương 287: Một vì thích sạch (2).
Chương 288: Một trận mưa thu, một trận lạnh .
Chương 289: Bức thư từ xa đến.
Chương 290: Ai là người hái lan nơi vách núi? (1).
Chương 290: Ai là người hái lan nơi vách núi? (2).
Chương 291: Chương 291:
Chương 292: Kinh tài tuyệt diệu
Chương 293: .
Chương 293: Lưu thủy thiên lý (2).
Chương 293: Lưu thủy thiên lý (3).
Chương 294: Ngắm tuyết ở Hồ Tâm đình (1).
Chương 294: Ngắm tuyết ở Hồ Tâm đình (2).
Chương 295: Món ngon khoai nướng
Chương 296: Hẹn nghênh thân.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Nại hà thiên.

Thiếu gia! Có thể không cần đọc chữ nhỏ, chỉ cần đọc chữ to có được không?

Giữa mùa hè nóng bức, cánh cửa sổ thư phòng đóng chặt khiến cho cả căn phòng như một cái lồng hấp. Trên cửa sổ còn có cả một cái rèm che ngăn ánh sáng từ bên ngoài lọt vào. Vì vậy mà giữa ban ngày nhưng trong thư phòng lại chẳng khác nào ban đêm. Trên một cái bàn sách bằng gỗ lim có đặt một ngọn đèn dầu vừa đủ chiếu sáng quyển Xuân Thu kinh truyện tập giải trong tay của đứa hầu nhỏ.

- Không được. Trước tiên đọc một câu chữ to rồi sau đó đọc chữ nhỏ bên dưới chữ to đó. Không được đọc hàm hồ phải đọc rõ ràng rành mạch.

Trên cái bàn bằng gỗ lim có đặt một tấm bình phong chia nó ra thành hai phần. Đứa hầu nhỏ và cây đèn ở một bên còn vị thiếu gia thì ở trong bóng tối. Đứa hầu nhỏ Vũ Lăng chừng mười ba, mười bốn tuổi có chút thanh tú đang nhăn nhó nhìn quyển sách trên tay mà kêu khổ:

- Có nhiều chữ nhỏ quá. Thiếu gia! Cổ họng của con khô rồi, chỉ sợ không đọc được.

- Chẳng phải đã pha trà Tang Cúc hạnh nhân rồi hay sao? Đọc đi, không được lười biếng. Hôm nay phải đọc cho xong cuốn này, ta sẽ thưởng bạc cho người. Sau này, mỗi ngày một quyển. Bộ Xuân Thu kinh truyện tập

giải có tổng cộng ba mươi cuốn, đọc xong hết người sẽ được thưởng ba tiền. - Vị thiếu gia ngồi sau bức bình phong liền lấy tiền ra để dụ.

Đứa hầu nhỏ Vũ Lăng không từ chối được đành phải uống hai hớp trà rồi sau đó lấy tay lau mồ hôi mà đọc tiếp. Vừa mới đọc được bốn, năm tờ nó đã cảm thấy miệng kho rát, mồ hôi trên trán nhỏ cả xuống tra giấy khiến cho trang giấy bị ướt cả một khoảng rộng. Đôi bàn tay của nó cũng ướt đầm mồ hôi. Hôm nay quả thực là nóng, nhưng cánh cửa sổ lại bị đóng chặt, bên cạnh có thêm cây đèn vậy mà trong phòng không hề có lấy một cái quạt nào khác ngoại trừ cây quạt của vị thiếu gia đang phe phẩy.

- Thiếu gia! Con không chịu được nữa. Hôm nay quá nóng, con cảm thấy đầu óc choáng váng sắp nôn tới nơi. Có lẽ là do bị cảm nắng...

Đứa hầu quyết định học một chiêu đó của Trương Thái chỉ có điều cách nói là khác. Thiếu gia liên tục nghe đọc sách, ai mà chịu nổi. Hôm nay có thưởng ít đi một chút cũng không cần.

- Trương Thái nói cổ họng thì người lại nói là bị cảm nắng. Vậy ta thì sao? Chẳng phải là buồn muốn chết hay sao?

- Thiếu gia nghỉ ngơi một chút đi. Cả ngày nghe đọc sách, tai cũng cảm thấy mệt. Hay là, để con đưa thiếu gia tới cầu đá hóng mát. Nơi đó rất mát mẻ lại còn có thể nghe thấy tiếng hát từ bên tòa nhà bên kia vọng sang. Có được không thiếu gia?

- Bên ngoài trời rất nặng sợ rằng không tốt cho mắt.

- Chẳng phải là có cái bịt mắt hay sao? Để con tìm cho thiếu gia.

Đứa hầu sợ thiếu gia đổi ý liền vội vàng tìm được một mảnh vải xanh để che mắt rồi đi tới sau bàn học...

Vị thiếu gia đó đang ngồi híp mắt nhìn hẩn rồi sau đó nhắm mắt lại:

- Được! Đeo vào giúp ta.

Vũ Lăng đứng ở phía sau vừa giúp thiếu gia bịt miếng che mắt vừa quan sát cái gáy của y. Năm nay thiếu gia được mười lăm tuổi, chỉ lớn hơn nó một tuổi nhưng lại cao hơn nó rất nhiều. Cho dù hiện tại đang ngồi thì cũng không kém hơn so với nó đang đứng là mấy.

"Dường như thư đồng nên lùn hơn một chút. Trong trấn Sơn Âm này các vị thiếu gia đều cao hơn thư đồng của mình tới nửa cái đầu. Chẳng may có một thư đồng nào đó cao hơn thì lưng cũng đành phải còng xuống. Chẳng còn cách nào khác, làm sao lại được phép cao hơn thiếu gia cơ chứ?"

Đứa hầu Vũ Lăng nghĩ vậy liền nhanh nhẹn buộc miếng vải xanh che mắt cho thiếu gia. Vị thiếu gia liền đứng dậy, khoác một tay lên vai nó rồi nói:

- Đi thôi.

Đứa hầu Vũ Lăng chịu đựng cái tay, từ từ đi ra mở cửa. Cánh cửa vừa mới được mở ra thì ánh sáng mặt trời từ bên ngoài liền tràn vào khiến cho cả cái thư phòng sáng trưng. Vị thiếu gia liền nói:

- Hôm nay nắng thật.

Vũ Lăng cũng biết nắng rất gắt nhưng so với ở trong thư phòng thì tốt hơn nhiều, hơn nữa cũng chẳng phải đọc sách. Nó liền nói:

- Thiếu gia đi với con. Chỗ cầu đá ở phía sau rất mát. Thiếu gia cẩn thận dưới chân.

Đứa hầu Vũ Lăng giống như đang dắt người mù mà dắt vị thiếu gia đi về cánh cửa phía sau với một tâm trạng vui sướng. Không phải học bài thật sự là một điều giải thoát. Hơn một tháng qua, hãn và Trương Thái liên tục

thay phiên nhau đọc toàn bộ tứ thư ngũ kinh. Cũng không phải hăn và Trương Thái là người ham học mà vì vị thiếu gia phải nghe bọn nó học bài. Mắt của thiếu gia có bệnh, danh y Thiệu Hưng là Lỗ Vân Cốc nói rằng đôi mắt của thiếu gia cần phải được nghỉ ngơi, ở trong phòng tối không có ánh sáng ít nhất một trăm ngày thì mới có thể từ từ hồi phục. Vì vậy mà vị thiếu gia cảm thấy buồn chán mới bắt hăn và Trương Thái học bài cho mình nghe...

- Tiểu Vũ! Hoa nhài ở phía Đông có phải đã nở hoa rồi không? - Vị thiếu gia đang vịn vai nó bước đi chậm rãi đột nhiên mở miệng.

Vũ Lăng quay đầu lại thì thấy quả nhiên ở phía Đông của hậu viên có mấy khóm hoa nhài đã nở. Những đóa hoa trắng muốt nổi bật lên giữa những cái lá màu xanh.

- Thiếu gia! Sau người biết hoa nhài đã nở? Dường như hôm qua vẫn còn chưa có gì.

- Nghe tiếng ong mật kêu và người thấy mùi thơm của hoa nhài.

Đứa hầu Vũ Lăng nghiêng đầu liếc mắt nhìn vị thiếu gia. Miếng vải bịt mắt của thiếu gia vẫn còn nguyên khiến cho Vũ Lăng thầm nghĩ:

- Lỗ tai của thiếu gia bây giờ thính thật, chỉ một tiếng động nhỏ cũng đủ để thiếu gia nghe được. Có điều chuyện này không hay lắm. Mọi người đều nói người mù thì tai thính. Không biết mắt của thiếu gia có thể lành lặn được không?

Vũ Lăng hơi lo lắng. Nếu mắt thiếu gia mà mù hăn thì rất khó hầu hạ. Cứ mỗi ngày thiếu gia bắt hăn và Trương Thái đọc sách trong thư phòng thật sự là khó chịu. Lúc trước, khi mắt của thiếu gia còn tốt thì không hề thích đọc sách. Bây giờ mắt có bệnh lại quay sang nghe sách chẳng phải là bắt ép người khác hay sao. Nếu như mắt đã không còn thì đọc sách nhiều để làm gì, chẳng lẽ lại định đi thi?

Vũ Lăng nhận thấy từ sau khi mắt của thiếu gia bị bệnh, tính tình cũng thay đổi rất nhiều. Bắt đầu là khóc to rồi hoảng loạn. Cũng không thể tránh được. Đột nhiên không nhìn được thì ai mà chẳng cuống. Sau đó, thiếu gia trở nên trầm mặc ít nói, rồi lại lệnh cho nó và Trương Thái thay phiên nhau đọc bài cho nghe. Hơn nữa, cách nói chuyện cũng hoàn toàn khác với trước.

Tại sao lại thay đổi như vậy? Cứ như thiếu gia đột nhiên trưởng thành khiến cho đứa hầu nhỏ có cảm giác lạ lẫm và kính sợ.

...

Phía Tây của sông Đầu nối liền với sông Phủ, nam giáp với sông Miếu. Sau khi chảy qua phủ Thiệu Hưng nó liền gấp khúc tạo thành một cái vịnh lớn. Năm Gia Tĩnh thứ hai mươi mốt, người họ Trương nắn thẳng còn sông khiến cho cái vịnh đó trở thành một con sông trước cửa nhà họ Trương. Người họ Trương ngụ cư ở hai bên bờ sông qua lại bởi một cây cầu đá. Ở bờ Đông của con sông được gọi là Đông Trương, bờ tây gọi là Tây Trương. Tây Trương thì giàu có còn Đông Trương thì kém phát triển. Ngoại trừ việc một số chuyện cần phải nghị sự và tế tổ vào ngày Đông chí ra thì Đông Trương và Tây Trương rất ít khi qua lại với nhau. Dù sao thì quan hệ huyết thống cũng đã qua ba đời, tình thân cũng giảm dần. Hơn nữa do sự phân cách bởi giàu và nghèo khiến cho Đông Trương trở nên hèn kém còn Tây Trương thì kiêu căng tự mãn rất khó hòa hợp với nhau chứ đừng nói là qua lại.

Hiện tại đang là mùa khô, cái chỗ ngoặt của sông Đầu chỉ rộng chừng hai trượng. Trong số ba cây cầu đá thì có hai cái bên dưới chẳng hề có nước nên trở thành một chỗ rất tốt để hóng mát.

Trương Nguyên ngồi trên một tảng đá to lắng nghe tiếng nước chảy, ngửi mùi hơi nước, hương hoa dại và cảm nhận những cơn gió mát. Từ

miếng bọt mặt của hân tản ra mùi thuốc thoang thoang. Miếng che mắt này được danh y Lỗ Vân Cốc của Thiệu Hưng đặc chế của hân.

- Thiệu gia! Con đi lấy cần câu và mồi để câu cá.

Trương Nguyên nghe thấy tiếng bước chân đưa hầu Vũ Lăng chạy tới mà cảm thấy hết sức tĩnh lặng, yên tĩnh. Từ hai tháng trước, không hiểu sao hân lại biến thành người họ Trương ở huyện Sơn Âm, phủ Thiệu Hưng. Hơn nữa, mắt hân lại còn có bệnh. Trương Nguyên hoảng sợ, nôn nóng đau đớn như thế nào thì có thể tưởng tượng được...

Tĩnh lại thấy mình xuất hiện ở một không gian bốn trăm năm về trước thì có ai còn giữ được bình tĩnh?

Thân thể cũng không phải là của mình mà biến thành một thiếu niên chỉ có tên là giống nhau. Cả hai đều là họ Trương tên Nguyên. Hiện tại hân còn có tự là Giới Tử, sống ở năm Vạn Lịch thứ hai mươi sáu. Năm nay tuổi mục của hân đã là mười lăm. Linh hồn của hai Trương Nguyên dung hợp với nhau biến thành hân hiện tại.

Hơn hai tháng trôi qua, sống trong bóng tối, Trương Nguyên nghĩ rất nhiều, nhớ tới những nơi phồn hoa đô hội mà cảm giác thật bất đắc dĩ. Có điều đã về nơi này thì cần phải sống thật tốt.

Kiếp trước, Trương Nguyên rất thích đọc sách đã đọc qua Minh sử nên có chút hiểu biết với lịch sử của các thời Vạn Lịch, Thiên Khải, Sùng Trinh. Ngay cả năm Vạn Lịch thứ mười lăm, hân cũng đọc qua. Hân biết cái năm này chính là năm thứ một ngàn năm trăm tám mươi bảy sau công nguyên. Hiện tại, hân sinh ra vào năm Vạn Lịch thứ hai mươi sáu, tuổi mục là mười lăm nên có thể nói bây giờ là năm thứ một ngàn sáu trăm lẻ một sau công nguyên. Từ năm này tới khi triều Minh bị diệt còn khoảng chừng ba mươi hai năm nữa.

- Họ Trương ở Văn Minh, Giang Nam, Thiệu Hưng và đâu nữa?

Một con ếch từ trong đám cỏ dại bên bờ sông chột nhảy ra tới gần hân. Nó coi Trương Nguyên đang ngồi ngay ngắn như một pho tượng đất liền nhảy lên đầu hân. Khi thấy cái đầu của hân động dậy, con ếch mới cảm nhận được sự nguy hiểm liền nhảy lên. Nhưng không ngờ từ trên cao lại có một cây quạt giáng xuống khiến cho con ếch văng xuống đất. Ngay lập tức một cái chân to giơ lên định đạp xuống...

- Tha cho mày.

Cái chân đó dừng lại giữa không trung. Con ếch nhỏ tới lúc này mới tỉnh hồn vội vàng nhảy lên o chạy.

Đứa hầu Vũ Lăng đang ở bên bờ sông liền quay lại hỏi:

- Thiếu gia! Người định tha cái gì?

Không có gì. - Trương Nguyên thả chân từ từ lắc đầu mà hơi mỉm cười. Hân thầm nhủ:

- Tình cảnh như vậy thì ta có năng lực gì đây? Năm nay ta mới mười lăm tuổi, chẳng biết có thể chữa khỏi mắt hay không. Văn Minh, Giang Nam là những nơi phồn hoa, danh sĩ nhiều vô xuể. Trước tiên ta cứ từ từ cảm nhận, suy nghĩ những chuyện khác.

Một cơn gió từ bờ Tây thổi tới mang theo tiếng ca, giống như hoa sen dưới cái nắng chói chang nhưng vẫn tỏa ra mùi hương thơm ngát.

Đứa hầu Vũ Lăng vui vẻ lên tiếng:

- Thiếu gia nghe xem. Trong cái nhà to ở bờ Tây lại bắt đầu ca hát.

Trương Nguyên lắng tai nghe thì thấy tiếng tiêu, tiếng địch cùng với các loại nhạc du dương lọt vào tai.

"Nguyên lai xá tử yên hồng khai biển, tự giá bàn đô phó dữ đoạn tình tàn viên. Lương thần mỹ cảnh nại hà thiên, thưởng tâm nhạc sự thù gia viện!..."

Trương Nguyên thâm nghĩ: "Đây là ca khúc Mẫu Đan đình hoàn hồn ký. Một trong những tác phẩm nổi tiếng, không ngờ đã được lưu truyền tới thời điểm này.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Câu cá

Không biết tại sao tiếng hát bên bờ tường nhanh chóng yên lặng, không giống như trước đây. Vũ Lăng cảm thấy buồn chán, lo lắng thiếu gia không nghe được tiếng nhạc lại quay về bắt mình đọc sách liền quay đầu lại nhìn thì thấy thiếu gia vẫn đang ngồi đặt chiếc quạt trên đầu gối như đang nghĩ chuyện gì đó.

- Hiện tại dường như thiếu gia bắt đầu có suy nghĩ, nhìn có hơi giống với một người hiếu học.

Vũ Lăng thè lưỡi với thiếu gia một cái rồi tiếp tục câu cá. Tính tình của nó vốn hoạt náo, nên cá vừa mới vào rĩa là đã giật cần nên mãi vẫn không câu được con nào. Vũ Lăng nổi nóng càu nhàu mắng chửi, liên tục sút những hòn đá xuống nước làm cho đám cá sợ hãi bỏ đi.

Trương Nguyên từ từ đi tới, nói:

- Tiểu Vũ! Để ta câu cho.

Vũ Lăng đứng dậy vội vàng đỡ thiếu gia ngồi xuống rồi sau đó móc mồi, đặt cần câu vào trong tay thiếu gia. Nó đứng một bên mà nghĩ thầm: "Tính tình của thiếu gia còn nôn nóng hơn ta. Ta không câu được thì làm sao mà thiếu gia có thể. Hơn nữa, thiếu gia không nhìn thấy phao thì làm sao mà biết cá có cắn câu hay không? Hay là ta nên nhắc cho thiếu gia..."

Vừa mới nghĩ tới đó, nó chợt nghe thấy thiếu gia nói:

- Tiểu Vũ! Người không được lên tiếng.

Vũ Lăng thừa một tiếng rồi thè lưỡi, nghĩ thầm:" Thiếu gia thành thần tiên rồi hay sao mà biết được ta đang nghĩ gì?" Sau đó, nó liền ngồi xuống, mím môi nhìn vị thiếu gia đang bịt mắt câu cá.

Chỉ thấy thiếu gia vung cần một cái, thì thoáng hơi lắc nhẹ cổ tay khiến cho mồi câu ở trong nước di chuyển. Một lát sau, cái lông ngỗng được làm thành phao đang nổi trên mặt nước chợt chìm xuống.

Vũ Lăng đang định nhắc nhở thiếu gia thì chợt nhớ ra thiếu gia vừa mới nói mình không được lên tiếng đành phải mím môi thật chặt mà nhìn cái phao chuyển động. Nó hết sức nôn nóng. Nhưng thiếu gia vẫn hết sức bình tĩnh như cơ bản không hề biết con cá đã cắn câu.

Đúng lúc này, thiếu gia chợt giật cần một cái. "Vù" một con cá nhỏ đẹp màu đen bắn lên trên không rồi rơi xuống đất dẫy đành đạch.

- Oa! Một con cá nhỏ. Con này dài khoảng bốn tấc.

Vũ Lăng mừng rỡ chạy tới vừa gỡ cá vừa khen:

- Thiếu gia thật lợi hại. Bịt mắt mà vẫn có thể câu được cá.

Thả con cá vào trong giỏ, Vũ Lăng vui vẻ nhanh chóng ngắt một đoạn giun rồi móc vào lưỡi câu để cho thiếu gia tiếp tục câu cá. Bất chợt, nó nghe thấy thiếu gia nói:

- Phía Tây Trương có người tới. Nhìn xem là ai?

Vũ Lăng bước ra khỏi cây cầu nhìn xung quanh rồi nhanh chóng chạy về bẩm với Trương Nguyên:

- Đó là gánh hát bên Tây Trương, có khoảng hơn chục người. A!
Trương Tam công tử cũng có ở đó, chẳng lẽ lại tới nơi này hóng mát? Tây
trương có nhiều đình làm bằng gỗ như vậy...

Trương Nguyên nhú màu. Trương Tam công tử có tên là Trương Ngạc,
tự Yến Khách, năm nay mười sáu tuổi. Trong số huynh đệ thì y đứng thứ
ba. Đông Trương kém phát triển nhưng họ Trương cũng là một họ lớn, cái
kém phát triển ở đây chỉ là so với Tây Trương mà thôi. Trong nhà Trương
Nguyên có người hầu, tỳ nữ, áo cơm không phải lo. Tuy nhiên gia cảnh so
với nhà Trương Ngạc kia thì quả thực chẳng khác nào một trời một vực.
Tây Trương vốn giàu có, còn nhà Trương Ngạc lại là một trong số những
phú hộ của Tây Trương.

Trương Nguyên cũng không biết nhiều về thúc bá tổ, thúc bá, huynh đệ
bên Tây Trương. Hắn chỉ biết rằng ông cố của mình và ông cố của Trương
Ngạc là huynh đệ ruột thịt. Ông cố Trương Ngạc đỗ Trang Nguyên khoa thi
Đình năm Long Khánh thứ năm, còn ông cố của hắn thì chỉ là một thầy đồ.
Từ đó, Tây Trương và Đông Trương mới dần dần xuất hiện khoảng cách...

Về phần phụ thân của Trương Ngạc là Trương Bảo Sinh thì Trương
Nguyên cũng biết. Trương Bảo Sinh đỗ cử nhân năm Vạn Lịch thứ hai
mười bốn, giao du rất rộng. Đồng Kỳ Xương, Trần Mi Công đều là bạn tốt
của lão. Ở phủ Thiệu Hưng, lão cũng quan hệ rất tốt. Tuy nhiên đứa con
Trương Ngạc của lão thì lại là một tên phá gia chi tử. Mặc dù gã rất thông
minh nhưng lại ham chơi.

Đầu năm ở Hàng Châu, Trương Ngạc thấy ở phố cửa Bắc có một gia
đình nuôi cá vàng sặc sỡ đáng yêu. Gã định mua nhưng người ta không
bán. Sau đó gã liền bỏ ra ba mươi lượng bạc để mua lấy. Năm Vạn Lịch thứ
ba mươi, ba mươi lượng bạc lúc đó tính quy đổi so với tiền nhân dân tệ bốn
trăm năm sau thì khoảng chừng hơn hai mươi ngàn tệ. Trên đường đi
thuyền về Thiệu Hưng, năm con cá vàng chết hết không còn lấy một
nhưng Trương Ngạc cũng chẳng hề thấy tiếc...

Trương Bảo Sinh bỏ năm mươi lượng bạc mua một cái lò đồng thời Tuyên Đức, Trương Ngạc lấy ra xem thấy màu đồng đã xỉn liền bỏ vào trong lò than để luyện không ngờ đốt cháy. Tuy nhiên gã cũng vẫn thản nhiên như không có việc gì.

Việc đốt cháy cái lò Tuyên Đức, Trương Nguyên tận mắt nhìn thấy. Trước kia, Trương Nguyên suốt ngày đi theo gã cho nên hết sức hâm mộ với chuyện vung tay của Trương Ngạc, luôn hận sao không được sinh ra ở Tây Trương.

Mẹ của Trương Nguyên là Lữ thị mặc dù rất yêu hân nhưng gia cảnh như vậy cũng không thể sánh với mẫu thân của Trương Ngạc là Vương phu nhân muốn cho Trương Ngạc bao nhiêu bạc thì cho. Mỗi tháng, mẹ của Trương Nguyên chỉ trích cho hân sáu tiền để tiêu vặt. Lẽ ra với sáu tiền cũng đủ cho một nhà ba người ăn no nửa tháng nhưng Trương Nguyên đi theo Trương Ngạc ăn chơi như vậy cũng cảm thấy số tiền đó thật sự rất ít.

- Thiếu gia! Chúng ta về đi.

Đứa hầu Vũ Lăng đi với Trương Nguyên nên rất sợ Trương Tam công tử. Cái tên đó vốn vui buồn bất thường. Trước kia y cũng hay trêu đùa Trương Nguyên nhưng có một lần không hiểu tại sao lại tát Vũ Lăng một cái rồi ném cho nó nửa lạng bạc, nói là tiền phát chẩn rồi cười ha hả mà bỏ đi. Vũ Lăng mặc dù là gia nô, được nửa lạng bạc nhưng vẫn cảm thấy nhục.

Trương Nguyên "ừ" một tiếng rồi vịn vai Vũ Lăng bước đi. Bất chợt hân nghe thấy từ trên cầu có tiếng người giống như tiếng vịt thốt lên:

- Hóa ra là giới tử! Nghe nói mắt người có bệnh nhưng ta vẫn chưa có thời gian tới thăm. Người đừng có trách. Bây giờ, mắt người có đỡ chút nào chưa?

Người đó vừa nói vừa bước nhanh xuống dưới cầu, bám theo sau là rất nhiều tiếng bước chân, tiếng cười nói. Cả đám ca kỹ đó toàn là người trẻ

tuổi chừng mười bốn, mười lăm tuổi.

Người có tiếng như tiếng vịt đó chính là Trương Ngạc. Mười sáu tuổi nên Trương Ngạc bước vào tuổi phát triển, vỡ giọng nên hơi khó nghe.

Trương Nguyên đứng lại nói:

- Tốt hơn nhiều. Đa tạ Tam huynh quan tâm.

Trương Ngạc phe phẩy cái quạt, híp mắt nhìn Trương Nguyên rồi cảm thấy rất hứng thú với miếng vải xanh bịt mắt của y mà hỏi:

- Giới Tử! Lỗ Vân Cốc nói mắt người có thể sáng lại được hay không?

Trương Nguyên trả lời:

- Không.

Trương Ngạc nói:

- Vậy thì thật khó coi...

Cái đám thiếu niên đi sau y nghe thấy vậy liền cất tiếng cười ha hả.

"Vui lắm sao?" Vũ Lăng đang đỡ Trương Nguyên liền bấu môi, nghĩ thầm: "Người cứ thử giả mù xem."

Trương Ngạc nói:

- Mù thực ra cũng chẳng sao. Chẳng phải có một vị cổ sư cũng bị mù nhưng đánh đàn tam huyền thật hay.

Thấy Trương Nguyên không trả lời, lại đeo miếng bịt mắt, y liền đi tới gần nói:

- Giới Tử! Để ta xem mắt người xem thế nào.

Y giơ tay lên định gỡ miếng che mắt của Trương Nguyên xuống.

Trương Nguyên vội vàng lùi lại một bước.

Vũ Lăng vội vàng nói:

- Tam công tử! Mắt của thiếu gia nhà ta không thể nhìn ra ánh sáng. Lỗ danh y đã căn dặn như vậy.

Trương Ngạc cũng không phải là loại người không biết điều. Hơn nữa, cả hai cũng là anh em trong họ, nếu cố tình giạt mình che mắt của Trương Nguyên xuống thì không hay lắm. Y liền gấp cái quạt xếp cầm trong tay rồi nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử! Bỏ miếng che mắt xuống cho ta xem, ta sẽ tặng cái quạt này cho người. Đây là cái quạt xếp mà người rất thích, nó được Trầm Thiệu Lâu ở Tô Châu làm ra.

Trương Ngạc thích lấy bạc, lợi ra để dụ người khác, hơn nữa lần nào cũng thành công. Gã không ngại để cho người khác có được lợi ích, còn mình thì dụ dỗ người ta khuất phục mình.

Trương Nguyên trầm nghĩ lại thì nhớ ra năm trước, có đi theo Trương Ngạc tới Tây Thành du ngoạn, rồi nhìn thấy trong một cửa hàng có bán cái quạt xếp của danh gia Trầm Thiệu Lâu ở Tô Châu làm ra. Lúc đó, Trương Ngạc có mua một cái. Mặc dù Trương Nguyên rất muốn có một cái quạt như vậy nhưng cũng chỉ biết nhìn mà thôi chứ không mua nổi. Cái quạt của Trầm Thiệu Lâu làm ra ít nhất phải bán được hai lượng tám, rất là đắt.

- Thế nào hả Giới Tử? - Trương Ngạc lên tiếng giục.

Trương Nguyên biết tính của Trương Ngạc nếu không đạt được mục đích sẽ không thôi. Nếu lúc trước với tính của Trương Nguyên sẽ lấy miếng vải che mắt xuống, còn y thì nhắm mắt cũng chẳng sợ bị nắng lại còn được

một cây quạt. Nhưng hiện tại thì Trương Nguyên đã không còn là Trương Nguyên ngày đó nữa, không thể để cho người khác muốn làm gì thì làm.

- Ha là thế này đi. Tam huynh! Đệ đánh với huynh một ván cờ. Nếu huynh thắng, đệ tặng miếng che mắt này cho huynh. Đệ thắng thì mỗi ngày huynh cho hai người tới đọc sách cho đệ có được không.

Trương Thái và Vũ Lăng không biết nhiều chữ lắm. Để cho cả hai đọc sách thật sự là làm khó họ, sai hết chỗ này tới chỗ khác khiến cho Trương Nguyên nghe cũng mệt.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Cờ bịt mắt

Trương Ngạc nghe Trương Nguyên nói muốn đánh cờ, bèn hỏi:

- Mắt người đã khỏi rồi sao?

Trương Nguyên đáp:

- Vẫn chưa khỏi.

Trương Ngạc trợn tròn mắt, nói:

- Mắt còn chưa khỏi, làm sao mà đánh cờ với ta?

Trương Nguyên hỏi ngược lại:

- Chẳng lẽ Tam huynh chưa từng nghe qua chuyện bịt mắt chơi cờ hay sao?

Bịt mắt chơi cờ cũng còn có thể gọi là cờ mù (cờ mờ. cờ mù – cờ tưởng), mắt không nhìn vào bàn cờ, mà chỉ dựa vào miệng nói và tính toán, trò này cần phải có trí nhất cực tốt.

Trương Ngạc cảm thấy hứng thú:

- Người học được cách đánh cờ mờ rồi sao?

Trương Nguyên “ừ” một tiếng, Vũ Lăng ở bên cạnh thì sững người: “thiếu gia học đánh cờ mồm hời nào vậy. Những ngày qua thiếu gia căn bản còn không sờ đến quân cờ, bất kể là cờ tướng hay là cờ vây cũng không hề chạm vào.”

Trương Ngạc cười nói:

- Giới tử! Có hơn hai tháng không gặp, người lại trở nên kiêu ngạo như thế, dám đánh cờ phân thua thắng với ta. Ha ha, người đừng quên là cờ tướng, cờ vây của người đều là học từ ta đấy nhé.

Trương Ngạc nói không sai, cờ tướng, cờ vây của Trương Nguyên đều nhờ theo học với Trương Ngạc. Trương Ngạc vô cùng thông minh, các loại nhạc cụ thổi hay đàn dây, nhịp trống hát ca, xóc đĩa đánh bài, đủ loại ăn chơi trác tác đều học qua là biết, học nữa lại rất tinh thông. Đối với cờ tướng, trước kia Trương Nguyên chưa từng thắng được Trương Ngạc, ngay cả chuyện cầm hòa cũng rất hiếm khi.

Giọng điệu Trương Nguyên hết sức bình thản, nói:

- Lúc này khác, lúc khác khác. Tam huynh chỉ cần nói là có muốn đánh hay không thôi.

Trương Ngạc cũng cảm thấy lời lẽ, giọng điệu của Trương Nguyên có chút khác thường, đưa mắt dò xét Trương Nguyên một lần nữa, rồi cất tiếng cười mà hỏi:

- Có phải gần đây kiếm được bí kíp cờ tướng, học được vài chiêu hay không? Đó là “mộng nhập thần cơ” hay là “bách biến cờ tướng phổ”?

Thấy Trương Nguyên không hề biến đổi sắc mặt, cũng chẳng có vẻ gì là xấu hổ giống như bị lật tẩy cả, Trương Ngạc cũng đoán không ra hắn dựa vào đâu. Gã liền ngoảnh đầu lại dặn dò:

- Vương Khả Xan, người chạy về gọi bọn tiểu đồng nhanh chóng mang bộ cờ tướng đến đây cho ta.

Nói xong gã lại hỏi Trương Nguyên:

- Người nói cần hai người đọc sách cho người nghe là đọc sách gì?

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên là tứ thư ngũ kinh, bát cổ thời văn rồi.

Trương Ngạc phát ra một tiếng “khục” giống như bị sặc, sau đó bật cười to, vừa cười vừa nói:

- Giới Tử! Người được lắm, mắt bị hỏng rồi mới nghĩ đến chuyện đọc sách, muốn đi thi tú tài rồi đây, ha ha ha ha, cười chết mất thôi.

Trương Nguyên vẫn dừng dừng không nói gì, chỉ lặng nghe Trương Ngạc cười hô hố.

Trương Ngạc cười một lúc, đoạn nói:

- Được, nếu người đánh cờ thắng được ta, thì từ ngày mai ta sẽ phái hai người tinh thông chữ nghĩa đến nghe người sai phái. Muốn đọc gì thì đọc, cho đến khi nào mắt người khỏi thì thôi, như vậy được chưa.

Nói đến đây, Trương Ngạc dừng lại một chút, liếc xéo sang tên tiểu hề nô Vũ Lăng đang đứng bên cạnh Trương Nguyên, nói tiếp:

- Còn nếu người thua, thì phải giao Vũ Lăng cho ta. Ha ha! Tên tiểu tử này bướng bỉnh lắm. Nó làm ta thích.

Giữa thời tiết nóng nực mà Vũ Lăng nghe lạnh suốt sống lưng, bên chỗ Tây Trương, các công tử thiếu gia cũng lưu luyến tiểu đồng lắm. Trương

tam công tử được mười sáu tuổi rồi, sợ rằng cũng đã học được vài trò quấy phá. Vũ Lăng kêu lên:

- Không được, không được! Thiếu gia ngàn vạn lần chớ nhận lời.

Trương Nguyên cười cười, nói:

- Tam huynh, là huynh nói muốn xem chiếc khăn bịt mắt của ta trước mà, nếu ta thua thì chỉ tặng cho huynh cái khăn xanh bịt mắt này thôi, không có thứ gì khác cả. Nếu Tam huynh không muốn đấu, thì xin phiền nhường lỗi, ta phải về rồi.

Hắn rất hiểu tính cách của Trương Ngạc, nên vẫn giữ sự bình ổn giống như người đang câu cá, chẳng sợ Trương Ngạc không mắc câu.

Trương Ngạc tức đến mức bật cười:

- Ta lấy khăn bịt mắt của người làm gì? Người định rửa cho mắt ta bệnh hay sao, đáng giận! Thật sự đáng giận!

Suy nghĩ một lát, gã lại nói:

- Cũng đành, dù sao ta có thắng rồi, người cũng không thể làm chủ chuyện giao Vũ Lăng cho ta. Mẫu thân người sẽ đến từ đường mà khóc lóc kể lể, nói Tây Trương bắt nạt Đông Trương. Như vậy đi, nếu ta thắng thì sẽ ném khăn bịt mắt của người xuống sông, từ giờ về sau không cho phép người đeo khăn bịt mắt nữa, cái bộ dạng bịt khăn của người khiến ta nhìn thấy là muốn nổi giận. Phải rồi, nếu là ván cờ hòa thì phải đánh lại, phân định thắng thua mới thôi.

Trương Nguyên gật đầu, nói:

- Vâng được, quyết định như vậy đi.

Vũ Lăng đỡ Trương Nguyên ngồi xuống lại tảng đá xanh lớn bên dưới bàn đá, nói nhỏ:

- Thiếu gia, cậu đánh cờ tướng không lại người ta đâu. Bây giờ mặt trời lại chói chang như thế này, tháo khăn bịt mắt xuống không tốt đâu.

Vũ Lăng chẳng tin là thiếu gia biết chơi cờ mồm, cho dù có biết, cũng không thắng được Trương Ngạc.

Tiếng bước chân vang lên trên cầu. Tính tình của Trương Ngạc vốn nóng nảy, nên việc mà gã dặn dò đời nào dám người dưới dám chậm trễ, chỉ lo mà chạy tới. Chiếc bàn cờ bằng gỗ trắc, cùng với những quân cờ bằng gỗ được khắc chạm hai mặt, còn có hai chiếc ghế ngồi đánh cờ bằng gỗ mun, có tay vịn, có đệm lót, nhanh chóng được bày ngay ngắn bên dưới cây cầu bằng đá cuội trắng.

Trương Ngạc cười khinh khích ngồi xuống bên phải bàn cờ, Vũ Lăng cũng đỡ Trương Nguyên ngồi xuống bên kia.

Trương Nguyên rất hiểu những nước cờ của Trương Ngạc, sở trường dùng pháo, tiến công linh hoạt, những nào là pháo đầu, pháo nghịch hay pháo thuận, đều có hỏa lực rất mạnh, nhưng phòng thủ thừa thớt. Lúc trước Trương Nguyên bị tấn công đến mức chẳng có khả năng phản đòn, cho nên không nắm bắt được sơ hở trong phòng ngự của Trương Ngạc. Còn bây giờ đương nhiên khác rồi.

Trương Nguyên, mắt bịt khăn xanh, từ từ mở miệng nói:

- Binh bảy tiến một.

Vương Khả Xan đứng bên cầm quân tốt đỏ của Trương Nguyên đẩy tới một bước.

Trương Ngạc sừng sốt, những nước cờ của Trương Nguyên đều là học của hãn, bắt đầu thường là đi pháo đầu, nước kế sẽ đưa mã lên thủ, nước đi quân tốt thế này gã chưa từng thấy Trương Nguyên đi. Nước đi tốt đầu tiên còn được gọi là “tiên nhân chỉ lộ”, công thủ đều được, tương đối phức tạp, Trương Nguyên học ở đâu ra nước đi “tiên nhân chỉ lộ” này.? Cách khai cuộc như thế này cũng chẳng dễ gì mà nắm bắt được, chắc là Trương Nguyên đi bừa thôi.

- Pháo hai sang năm.

Trương Ngạc dựng lên nước cờ sở trường “pháo trong cung” của hãn. Nếu Trương Nguyên đã dâng tốt hoàn công, thì hãn sẽ chiếm lấy thế tấn công. Trước kia hãn thắng Trương Nguyên quen rồi, cho nên căn bản không coi Trương Nguyên ra gì. hơn nữa bây giờ Trương Nguyên bịt mắt, chỉ e đi không được vài nước là ngay cả cờ của mình đang ở vị trí nào cũng chẳng nhớ nữa là. Ha ha, gã muốn thấy Trương Nguyên trở thành trò cười, để gã được hết sức đùa bỡn một phen.

- Mã tám tiến bảy.

- Mã hai tiến ba.

- Mã hai tiến ba.

- Xe một sang hai.

sau giờ Ngọ giữa tháng sáu mùa hè, mặt trời chiếu xuống làm mặt nước bốc lên một luồng hơi nước mờ mịt, có một mùi hăng hắc. Cây cối hai bên bờ bị nắng chiếu cho rũ xuống, có hai thiếu niên xem đánh cờ nhưng không hiểu, cởi giày ra định đi nghịch nước, nhưng vừa đạp xuống những viên đá cuội kia liền vội nhảy tưng lên, do chúng nóng rẫy, mà vội chạy về lại dưới vòm cầu râm mát.

Ván cờ vẫn tiếp tục, Vương Khả Xan vừa di chuyển những quân cờ đỏ theo lời nói của Trương Nguyên, vừa báo lại nước đi của Trương Ngạc cho Trương Nguyên nghe.

Lúc này, đầu óc của Trương Nguyên hết sức tỉnh táo. Hai thảng mắt không nhìn thấy, giúp cho hắn đến cực hạn, tâm luyện được cực tĩnh, sắc bén như một lưỡi dao mới mài xong. Trong tâm trạng như vậy, nghe Trương Thái, Vũ Lăng đọc sách, chỉ cần một lượt bèn ghi nhớ luôn, tứ thư ngũ kinh nghe qua là thuộc. Bây giờ đánh cờ mù, trong đầu bèn có thể tưởng tượng ra một bàn cờ rất lớn, các quân cờ đỏ đen đặt đâu ra đó, từng nước cờ di chuyển như hiển hiện ra trước mắt. Hắn đánh một mạch đến năm mươi mấy nước cờ, không hề hỗn loạn, đi sau mà còn áp chế người khác, đôi xe và liên hoàn mã đã áp sát đến trung cung của đội cờ đen, thế cờ tất thắng.

Trương Ngạc nhíu chặt mày, cây quạt xếp trong tay quạt xoành xoạch, mắt nhìn chăm chăm vào Trương Nguyên, không dám tin những nước cờ này là do một tên bịt mắt đi được. Xem chừng hắn không thủ được nữa rồi, muốn đổi quân cầu hòa cũng không có cơ hội nữa.

Lại đi thêm vài nước, đôi mã của Trương Nguyên áp sát, tướng đen bó tay chịu trôi.

Trương Ngạc nhìn chăm chăm vào bàn cờ, không nhúc nhích, Vương Khả Xan, Phan Tiểu Phi và mấy con hát thiếu niên đưa mắt nhìn nhau, không dám lên tiếng. Tam công tử tâm khí cao ngạo, tính tình nóng nảy, lần này đánh cờ tướng thua cho tên Trương Nguyên bịt mắt, chắc chắn sẽ nổi giận, phải chú ý một chút, chớ chọc cho lửa bắt lên người.

“Rầm” một tiếng, Trương Ngạc gạt mạnh bàn cờ bằng gỗ trắc sang bên phải khiến cho bàn cờ lật nhào, ba mươi hai quân cờ bằng gỗ lăn lóc dưới đất. Trương Ngạc hét lớn một tiếng:

- Thật là tức chết mà!

Gã trừng mắt nhìn Trương Nguyên đang ngồi yên không nhúc nhích một cái, đoạn hầm hầm bỏ đi.

Đám con hát thiếu niên nọ đi theo hơn một nửa, chỉ còn lại Vương Khả Xan, Phan Tiểu Phi và mấy tên người làm mang cờ đến là vẫn chưa đi. Bọn họ thu dọn bàn cờ, nhặt nhạnh lại những quân cờ giữa bãi đá lổn nhổn.

Nổi giận là biểu hiện của sự bất tài, Trương Nguyên lắc lắc đầu, bám vào cánh tay Vũ Lăng chậm chậm đi về nhà.

Tiểu hề nô Vũ Lăng vui mừng ra mặt, không thể ngờ là thiếu gia bịt mắt lại có thể đánh thắng Trương Ngạc. Thiếu gia thật giống như đã thay đổi thành một người khác.

Vương Khả Xan đuổi theo, nói:

- Giới Tử thiếu gia, nước cờ của cậu lúc nãy thật là tinh diệu, thắng rất xứng đáng. Thật khiến người ta khâm phục.

Tài đánh cờ của Vương Khả Xan không kém, bằng không Trương Ngạc cũng chẳng gọi y đến xếp cờ. Vương Khả Xan nói chuyện có mang chút giọng điệu vùng Côn Sơn, Tô Châu, lời nói nhỏ nhẹ, hết sức dịu dàng. Nếu chỉ nghe giọng nói, chắc chắn sẽ cho rằng Vương Khả Xan là con gái. Trong gánh hát, Vương Khả Xan cũng là người đảm nhiệm vai đào.

Những con hát của “Gánh hát Khả Xan” đều là do đại phụ (tổ phụ - ông nội, đây là cách gọi của người Thiệu Hưng) của Trương Ngạc là Trương Nhữ Lâm mua về từ Tô Châu hồi mấy năm trước. Vương Nhữ Lâm là tiến sỹ Tam Giáp của kỳ thi Ất khoa thời Vạn Lịch, làm quan bên ngoài nhiều năm. Năm năm trước bị buộc tội bãi quan, lão chán nản với con đường quan lộ. Từ đó xây dựng Lâm Viên, nuôi dưỡng con hát. Gánh hát họ Trương của Thiệu Hưng cũng nổi danh từ đó.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh chắc là giận lắm. Ta chỉ ăn may mà thắng được một ván thôi, hãy thay ta tạ lỗi với Tam huynh.

Vương Khả Xan cười nói:

- Tuy Yến Khách công tử không nói, nhưng chắc chắn sẽ không nuốt lời. Giới Tử thiếu gia đi thông thả.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Thỏ Đình

Từ cửa sau bước vào, đi qua một khu vườn nhỏ, theo một hành lang hẹp, sẽ nhìn thấy một giếng trời hình chữ nhật. Bên giếng trời được đặt hai chậu đường lê làm cảnh. Những bông hoa màu vàng, màu hồng đã tàn úa. Hai hướng tây, nam của giếng trời nối liền với hai dãy nhà gỗ hai tầng. Mẫu thân của Trương Nguyên là Lã thị, sống ở lầu phía nam, Trương Nguyên ở lầu phía tây. Hai bên hành lang có một dãy nhà ngói vách đất, là nhà bếp, nơi để đồ linh tinh và là nơi ở của tôi tớ trong nhà.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình thò ra ngoài lan can, cổ vươn dài, gọi:

- Thiếu gia! Thái thái đang tìm cậu đó.

Trong các gia đình sỹ tộc Giang Nam, người dưới gọi chủ nhân là lão gia, gọi chủ mẫu là nãi nãi (bà), cũng có thể gọi chủ mẫu là thái thái. Trong nhà Trương Nguyên chỉ có hai con nha đầu, một người chính là Thỏ Đình. Trương Nguyên cũng chẳng hiểu vì sao nha đầu này lại có cái tên kỳ lạ như vậy, chắc đây là cái tên do phụ thân Trương Thụy Dương đặt cho nàng ta lúc ông mới mua về.

Mẫu thân Lã thị đã xuất hiện trên lan can lầu hai, hỏi:

- Nguyên nhi! Con đi đâu vậy? Trời nóng như thế này, nhớ mang khăn bịt mắt đấy.

Tuy linh hồn của hai đời trộn lẫn, nhưng tình cảm của Trương Nguyên dành cho mẫu thân Lã thị không hề bị ảnh hưởng chút nào. Tình cảm hiền từ thương yêu của mẫu thân ngấm vào tận xương tủy, sâu sắc đến tim gan. Vì bệnh mắt của Trương Nguyên mà Lã thị lặn lội khắp nơi tìm thầy thuốc, lo lắng đến bạc cả tóc. Cũng may, danh y Thiệu Hưng là Lỗ Vân Cốc nói chắc rằng có thể chữa được mắt cho Trương Nguyên, Lã thị mới bớt lo buồn. Những ngày qua, trước khi đi ngủ, Lã thị đều ngồi ở đầu giường của con trai, cầm quạt bồ quỳ quạt mát cho con, đồng thời cũng liên tục tụng “cầu xin đại sĩ áo trắng”. Cầu xin Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát giúp cho con bà nhanh chóng sáng mắt. Trương Nguyên cứ thế dần chìm vào giấc ngủ say trong tiếng tụng kinh của mẹ, cảm thấy hết sức yên tâm.

- Hải nhi đi ra cây cầu vòm phía sau cho mát. Mẫu thân có gì chỉ bảo?

Trương Nguyên ngẩng đầu lên hỏi.

Lã thị nói:

- Phụ thân con nhờ em họ bên Tây Trương đưa thư về. Để mẹ đọc thư cho con nghe.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình lục tục chạy xuống lầu, nói:

- Thiếu gia, tiểu tỳ đỡ người lên lầu.

Nó đưa tay ra cầm lấy tay Trương Nguyên.

Trương Nguyên nắm lấy bàn tay của tiểu nha đầu. Thỏ Đình năm nay mới mười tuổi, bàn tay rất nhỏ, rất mềm mại. Trương Nguyên hơn hai tháng không mở được mắt, cũng chẳng nhớ nổi Thỏ Đình trông như thế nào, trong ấn tượng chỉ nhớ nó có hai búi tóc, hai con mắt to, vừa tò mò vừa e sợ ngó đông ngó tây, đúng là có chút giống thỏ. Chẳng lẽ đây là nguyên nhân của cái tên Thỏ Đình sao?

Trương Nguyên lên đến lầu hai. Trời nóng nực, ngồi trong nhà không thể chịu nổi, đại nha đầu Y Đình mang hai chiếc ghế trúc ra đặt ngoài ban công cho Lã thị và Trương Nguyên ngồi.

Nhìn qua khe hở của lan can, Lã thị thấy Vũ Lăng đứng dưới giếng trời vẫn đang ngoác miệng cười, bèn hỏi:

- Nguyên nhi! Các con chơi gì dưới cầu đá, mà Vũ Lăng cười vui như thế?

Trương Nguyên nói:

- Hải nhi đánh một ván cờ với Trương Ngạc. Hải nhi thắng.

Lã thị cả kinh, nói:

- Con gỡ khăn bịt mắt ra ư!

Trương Nguyên nói:

- Không tháo, con chơi cờ bịt mắt.

Lã thị không biết đánh cờ, không biết đánh cờ bịt mắt khó cỡ nào, cũng không để ý, chỉ nhắc nhở con trai phải ghi nhớ lời dặn của Lỗ Vân Cốc, trong vòng một trăm ngày không được để mắt tiếp xúc với ánh sáng, sau đó đọc thư cho con nghe.

Phụ thân của Trương Nguyên là Trương Thụy Dương, năm xưa muốn lập nghiệp bằng con đường khoa cử, nhưng mãi đến năm ba mươi tuổi cũng chưa được Sinh Đồ, lãng phí thời gian làm một học trò già, nên đành kiếm con đường khác. Lão nhờ cậy chú họ bên Tây Trương là Trương Nhữ Lâm, xin được một chân Duyệt sử trong Chu vương phủ ở Khai Phong, đây là một chức thư lại nhỏ không có phẩm bậc. Trương Thụy Dương vào làm trong Chu vương phủ, thế mà thoáng cái hơn mười năm. Cẩn thận tỉ mỉ,

thành thành khăn khăn, cuối cùng cũng được thăng chức lên Duyệt Sử trưởng, bậc quan cửu phẩm, bổng lộc hàng năm sáu mươi thạch gạo, quy đổi thành bạc là ba mươi lượng. Số tiền đó cũng chỉ bằng giá tiền mua năm con cá vàng của Trương Ngạc, nhưng đối với cả nhà Trương Nguyên mà nói, thì số tiền này có tác dụng rất lớn.

Nhà Trương Nguyên có một trăm hai mươi mẫu ruộng ở bờ đông Giám Hồ, mỗi năm phải nộp thuế hai đợt, mùa hạ trưng thu lúa mạch, mùa đông trưng thu gạo. Đầu năm Vạn Lịch, Trương Cư Chính cải cách thuế má, thi hành “một sợi roi tiên”, mùa hạ mùa đông không thu gạo thu mạch nữa. tất cả quy ra thành bạc nộp lên. Điều này tuy là có chỗ tiện cho dân, nhưng đối với những gia đình nông dân đàn ông cày cuốc, đàn bà dệt lụa, không có nguồn bạc mà nói, thì rất là phiền, phải mang lúa gạo đi đổi bạc. Mà mỗi độ đến tháng phải nộp thuế, thì giá lúa gạo bị ép xuống rất thấp, bán chẳng được giá nên người dân hết sức thiệt thòi. Nhà Trương Nguyên có hơn một trăm mẫu ruộng, tiền thuế phải nộp hàng năm cũng không phải là một con số nhỏ, lại còn phí giao dịch, chi dùng hàng ngày, tiền công cho nô dịch, lao công trong nhà. Có số tiền mà Trương Thụy Dương gửi về để quay vòng, gia cảnh cũng dư dả được một chút. Trương Thụy Dương được bổng lộc là ba mươi lượng bạc mỗi năm, nhưng năm nào cũng gửi về sáu mươi lượng bạc, có thể thấy làm thư lại ở Chu vương phủ cũng còn có chút màu mè.

Do vì đường xá xa xôi, nên hai ba năm Trương Thụy Dương mới về Thiệu Hưng một chuyến, ở lại không đầy hai tháng thì lại phải đi. Tình cảm của Trương Nguyên đối với phụ thân tương đối nhạt nhẽo. Lần này mắt của Trương Nguyên bị bệnh nghiêm trọng, Lã thị vốn định viết thư cấp báo cho Trương Thụy Dương, nhưng sau đó được Lỗ Vân Cốc chữa trị, nên mới tính là đợi trị khỏi rồi mới viết thư.

Cho nên Trương Thụy Dương không hề biết chuyện mắt con trai bị bệnh. Trong thư lão nói Trương Nguyên đã mười lăm tuổi rồi, đừng có chỉ

lo chơi đùa, nên vào trường đọc sách, ba bốn năm sau việc học thành công rồi, sẽ tham gia kỳ thi huyện. Kỳ thi huyện mỗi năm thi một lần, chỉ cần mỗi lần thi đều tiến bộ được về thứ bậc là tốt rồi. Trước ba mươi tuổi cố gắng thi đỗ tú tài, như vậy là có thể được miễn quân dịch ... Trương Nguyên không khỏi lắc đầu: “trước ba mươi tuổi thi đỗ tú tài, yêu cầu này là cao hay là thấp đây?”

Lã thị thấy con trai lắc đầu, lại cho rằng con trai không muốn đến trường đọc sách, vội nói:

- Phụ thân con không biết tình hình của con gần đây, việc đọc sách đi học đương nhiên phải đợi mắt con khỏi rồi mới nói. Con không thích đọc sách cũng không sao, chỉ cần mắt của con trai ta khỏi là được. Đọc sách hay không cũng là chuyện thứ yếu thôi.

Bệnh mắt của Trương Nguyên khiến cho Lã thị sợ hãi lắm rồi. Nếu mắt của con trai không khỏi được, đến việc lấy vợ còn khó, cho nên bà ta chỉ cầu mong cho con trai qua khỏi, những việc khác đều không nghĩ đến.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Mắt của hài nhi nhất định sẽ khỏi, đọc sách cũng phải đọc, mẫu thân cứ yên tâm.

- Con ngoan, con trai ngoan.

Trương mẫu Lã thị, hai bên tóc mai đã điểm bạc, mặt mày hớn hờ, “Nguyên nhi trải qua cơn bệnh này, không những hiểu chuyện lễ phép, tính tình cũng trầm ổn hơn nhiều. Chỉ mong mắt của Nguyên Nhi sớm ngày khỏi hẳn”.

Đại nha đầu Y Đình nhìn mặt đoán lòng, thấy Lã thị vui vẻ, bèn góp lời:

- Thiếu gia đang đọc sách rồi đó, thái thái không biết sao? Trương Thái đọc sách cho thiếu gia nghe tới mức cổ họng khản cả rồi.

Cùng sống trong một sân viện, Trương mẫu Lã thị làm gì lại không biết chuyện con trai nghe đọc sách. Lã thị tuy là vui mừng, nhưng cũng lo thầm, cũng suy nghĩ giống như tiểu hèn nô Vũ Lăng, cho rằng đây là dấu hiệu không hay, dường như con trai đang cố gắng thích ứng với cuộc sống của một người mù. Bà ta không hề biết rằng con trai mình bây giờ hết sức nhanh trí, sách chỉ cần nghe đọc qua một lần là hầu như đã thuộc lòng. Có tài năng thiên phú như vậy, không đọc sách, không thi khoa cử, há chẳng phải lãng phí hay sao.

Lã thị chỉ cho rằng con trai mình nghe đọc sách là để cho đỡ buồn liền nói:

- Hai đứa nhỏ Trương Thái, Vũ Lăng chữ nghĩa cũng chẳng biết nhiều, đọc không xong. Chẳng bằng để mẫu thân bỏ tiền ra mướn hai học trò đến đọc cho con nghe, mỗi ngày ước chừng mất một tiền. Chuyện này Trương gia nhà ta cũng lo được.

Trương Nguyên đang định mở miệng bảo mẫu thân không cần lo lắng, thì nghe Trương Thái ở dưới lầu bẩm báo:

- Thái thái, Mã bà bà ở ngõ Chỉ Thủy muốn bái kiến thái thái.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Mời Mã bà bà vào.

Nói xong bà liền dặn dò Y Đình đi đón Mã bà bà.

Trương Nguyên hỏi:

- Mẫu thân! Mã bà bà này là ai?

Trương mẫu Lã thị nói:

- Là người mà ta gặp lần trước, khi đi thắp hương ở chùa Đại Thiện. Mã bà bà là người rất nhiệt tình, nghe nói mắt con không tốt, Mã bà bà nói Quan Thế Âm Bồ Tát ở núi Phổ Đà cứu khổ cứu nạn, đi đến núi Phổ Đà thắp hương mới có thể giải trừ được kiếp nạn. Lần này đến chắc là muốn hỏi mẫu thân, mười chín tháng hai sang năm có dẫn con cùng đi đến núi Phổ Đà thắp hương hay không ấy mà.

Trương Nguyên vội nói:

- Mẫu thân, mắt của con không có vấn đề gì lớn nữa rồi, tình duyên một thời gian nữa là khỏi thôi. Núi Phổ Đà ở hải ngoại, sóng gió khó lường, mẫu thân đừng đi. Bồ Tát thì ở miếu nào cũng có, lòng thành tất sẽ linh thiêng. Trong nhà có tiền dư dả thì đem giúp đỡ những người nghèo khó, làm chút việc thiện là tốt nhất.

Lã thị dò xét con trai một lượt, trong lòng thầm nghĩ “Nguyên nhi nếm mùi đau khổ của bệnh mắt, quả là khác trước rồi”. Nghĩ vậy, bà liền gật đầu nói:

- Vậy thì đợi qua vài năm nữa, chờ con lớn lên rồi tự mình đi đến Phổ Đà dâng hương lễ tạ vậy.

Trong lúc hai mẹ con nói chuyện với nhau, Mã bà bà đã lên đến trên lầu. Với bộ dạng hơn sáu mươi tuổi, căn bản là không cần đến Y Đình nâng đỡ, tay chân bà ta còn linh hoạt lắm, chưa nói đã cười:

- Trương nãi nãi, lão bà này quấy rầy rồi. Vị này chính là thiếu gia của phủ ta đây hả? Quả nhiên tuấn tú, vầng trán đầy đặn, mày thanh mục tú. Mắt đã đỡ hơn chút nào chưa? Có Bồ Tát phù hộ, mắt của thiếu gia nhất định sẽ khỏi... Mã bà bà này nói năng thật là nhanh lẹ, giống như lưỡi kéo cắt “cách cách cách cách” vậy. Hàn huyền với Trương mẫu Lã thị một lúc,

bèn nói có chuyện quan trọng cần bàn, Trương mẫu Lã thị bèn dẫn bà ta vào trong phòng bí mật bàn bạc.

Trương Nguyên ngồi trên ghế trúc nơi ban công, khe khẽ phe phẩy quạt. Bây giờ thính lực của hắn nhạy bén hơn người, mẫu thân và Mã bà bà kia bàn bạc nhỏ giọng trong phòng hắn đều nghe thấy rõ mồn một. Chẳng ngờ là Mã bà bà này không phải đến để mời mẫu thân hắn Lã thị đi đến núi Phổ Đà dâng hương, mà là đến làm mai mối cho hắn!

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Danh môn xinh đẹp.

Mã bà bà nói rằng con mắt của Trương Nguyên bây giờ có bệnh, nên phải khẩn trương lập một mối hôn sự, phòng về sau có chuyện chẳng may.

Điều mà Mã bà bà không nói rõ chính là: con mắt của Trương Nguyên không tốt, chỉ sợ là không lấy được người con gái thanh bạch. Chỉ còn thừa dịp bây giờ đang chữa trị, người ngoài còn chưa biết chuyện thì nên định ra việc hôn sự. Họ Trương ở Thiệu Hưng là một đại gia tộc. Nếu đã đính hôn rồi mà thoái hôn thì sẽ gặp chuyện kiện tụng nên phải suy nghĩ kỹ.

Mã bà bà nhiệt tình tỏ vẻ có thể giải quyết được vấn đề. Bà ta đề cử cho Trương mẫu Lã thị một khuê nữ của một gia đình ở ngõ Chỉ Thủy. Người con gái đó đoan trang, chuyện nữ công may vá đều thành thạo, nhiều thế hệ làm nghề nông, gia thế trong sạch. Chỉ cần Trương gia cho nhiều lễ hỏi thì chuyện tốt sẽ thành công.

Trương Nguyên không nhịn được nữa, kêu lên:

- Thỏ Đĩnh Tiểu nha đầu Thỏ Đĩnh vội vàng chạy đến hỏi:
- Thưa thiếu gia, có chuyện gì vậy?

Trương Nguyên dằn dò vài câu thì tiểu nha đầu liền gật đầu như gà con mổ thóc, đi tới bên cửa phòng ngủ của thái thái cất tiếng hỏi:

- Mã bà bà, nhà chồng của bà họ gì vậy?

Mã bà bà sửng sốt, đáp:

- Họ Ngưu.

Tiểu nha đầu lại hỏi:

- Vậy Mã bà bà nói cái vị có người con gái ở ngõ Chỉ Thủy kia là họ Ngưu hay họ Mã?

Mã bà bà không đề phòng cô bé này, thuận miệng đáp:

- Là họ Ngưu.

Thỏ Đỉnh liền lon ton chạy lại báo cáo:

- Thiếu gia, Mã bà bà nói người con gái kia họ Ngưu.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Cũng họ Ngưu, tốt lắm.

Trong phòng Trương mẫu Lã Thị liền hỏi:

- Mã bà bà, vị Ngưu tiểu thư kia là người thân thiết của nhà chồng bà sao?

Mã bà bà có phần hơi lúng túng. Vốn bà không muốn để lộ nội tình sớm như vậy, nhưng nếu Lã thị đã hỏi thì bà cũng không thể giấu diếm, cười nói:

- Xin thái thái nghe rõ lời lão bà này nói. Lần đó lão ở Đại Thiện Tự gặp được thái thái, nghe nói về chuyện mắt của thiếu gia trong phủ không tốt. Lão bà này đã nghĩ là Trương thị ở Sơn Âm cũng là con cháu thư hương, không thể bởi vì mắt của thiếu gia không tốt mà tùy tiện cưới vợ được. Lão bà này liền nghĩ là cô cháu gái nhà chồng cũng không tệ, gia thế lại trong

sạch, tính tình lại càng thêm dịu dàng. Chẳng may mắt của thiếu gia quý phủ không còn nhìn được thì cô bé kia cũng sẽ không ghét bỏ.

Trương Nguyên nhếch miệng không cười ra tiếng, thầm nghĩ:

- Ta đã trở thành thứ tàn phẩm, kẻ đáng thương rồi. Cũng bởi vì con mắt ta có bệnh mà muốn gả Ngưu cô nương Mã cô nương gì kia cho ta, dường như là muốn ban ơn cho ta. Ừ, không chê ta thực là làm ta cảm động đến rơi nước mắt rồi.

Chợt hẳn nghe mẫu thân nói:

- Con trai ta năm nay mới mười lăm tuổi, chưa vội việc hôn sự. Tật ở mắt của nó nhất định sẽ khá hơn. Không dám để Mã bà bà phí tâm.

Giọng điệu của mẫu thân chàng tỏ ý không hài lòng. Người làm mẹ nào mà nghe người khác nói đùa con của mình như vậy thì không cảm thấy đau lòng chứ.

Mã bà bà rõ ràng là cảm thấy buồn bực. Vốn bà ta đã chuẩn bị cả một mớ lý do, định có thể khiến cho Lã thị động lòng, không ngờ bị hai câu nói của một tiểu nha đầu làm cho nhiễu loạn, để người ta biết lòng mình sâu cạn thế nào rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Thái thái nói rất đúng. Con mắt của thiếu gia Trương Nguyên nhất định sẽ khá hơn.

Mã bà bà cười theo, lại nói nhăng nói cuội một hồi chuyện trong ngõ ngoài xóm, đến chạng vạng mới cáo từ.

Tiểu nha đầu Thỏ Đỉnh chạy lại nói:

- Thiếu gia, vì sao lúc trước khi Mã bà bà đi lại trừng mắt với tiểu tỳ? Tiểu tỳ đã nói bậy gì sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Người không hỏi gì sai. Mà là Mã bà bà cảm thấy người còn nhỏ tuổi lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy nên giật mình mở to hai mắt nhìn người cho kỹ thôi.

Tiểu nha đầu “hứ” một tiếng rồi đi ra ngoài.

Đại a đầu Y Đình đưa Mã bà bà trở về xong thì nói với Trương mẫu Lã thị:

- Thái thái, cái bà Mã bà bà kia khi ra ngoài đường có nói nhỏ, nói cái gì là bỏ qua nhân duyên, nói là về sau thiếu gia muốn kết hôn thì khó mà lấy được người tốt như vậy. Còn nói là thái thái nhất định sẽ phải hối hận.

Trương mẫu Lã Thị hiểu ý tứ trong lời nói của Mã bà bà, cảm thấy không vui.

Trương Nguyên nói:

- Mẫn thân, Mã bà bà này luôn mồm nói thấp hương niệm phật, nhưng trong lòng thực sự hung ác, chỉ mong con mắt của con không còn. Bà ta vui sướng khi người khác gặp họa. Loại đàn bà này về sau không cần phải cho bà ta vào trong nhà. Mẫn thân không cần lo lắng. Con mắt của con nhất định sẽ khỏi. Thật ra bây giờ đã có thể nhìn thấy đồ vật, chỉ có điều phải tuân theo lời dặn của thầy thuốc mang bịt mắt. Một tháng nữa con không cần phải mang nữa. Sau đó con có thể đọc sách, có công danh, cưới một người vợ danh môn xinh đẹp, không để cho mẫn thân phải chịu thua kém.

Không chịu thua kém không phải là nói miệng là xong mà phải đấu tranh. Nhưng đứa con lười nhác ham chơi trước nay có thể nói ra như vậy cũng khiến cho Trương mẫu Lã thị mừng rỡ cười vui.

Giờ thìn ngày hôm sau, Vương Khả Xan dẫn hai môn khách Tây Trương đến trước cửa. Tiểu hê nô (thằng hê nhỏ) Vũ Lăng chờ sẵn từ sớm, thấy vậy thì rất mừng vì hai người hân và Trương Thái không cần phải đọc sách nữa. Nó cảm thấy như trút khỏi gánh nặng.

Hai người môn khách đó một người họ Chiêm, tên là Sĩ Nguyên, một người họ Phạm, tên là Trân, đều chừng ba mươi tuổi, đều là phận đồng sinh. Cha của Trương Nguyên là Trương Thụy Dương cũng là đồng sinh. Nhưng không thể xem thường đồng sinh không phải chỉ đọc chút sách là có thể xưng danh là đồng sinh. Đồng sinh phải trải qua hai cấp thi ở huyện và phủ, chỉ có những người có tài một chút mới có thể xưng là đồng sinh. Nếu có thể thông qua phần thi mà Đề học quan chủ trì thì sẽ thành phụ học sinh viên, cũng chính là tú tài. Cho nên mặc dù nói đồng sinh không phải là khoa danh, nhưng đã qua được hai lần thi huyện và thi phủ thì cũng phải có chút học vấn, so với những thư sinh bình thường cũng có được một chút tôn trọng. .

Hai người Chiêm, Phạm là người ngoài nên không thể đóng cửa treo đèn đọc sách. Trương Nguyên vẫn bịt mắt như trước. Khi chàng đến thư phòng ở Tây Lầu đọc sách cùng hai người Chiêm, Phạm thì không nhìn thấy người mà chỉ nghe tiếng nói. Tiếng của Chiêm Sĩ Nguyên chậm rãi, thanh thoảng còn ho khan hai tiếng. Giọng của Phạm Trân lạnh lạnh giống như thái giám.

Phạm Trân nói:

- Yến Khách công tử bảo hai người ta đến đọc sách giải sầu cho Giới Tử thiếu gia; không biết Giới Tử thiếu gia thích đọc sách gì, sách tạp lục hay là tiểu thuyết?

Trương Nguyên nói:

- Làm phiên hai vị tiên sinh, mấy ngày nay ta đang đọc “Xuân Thu kinh truyện tập giải”, ba mươi cuốn đều ở trên bàn. Xin mời.

Rồi chàng bảo Vũ Lăng đi pha trà cho hai vị tiên sinh.

Sau khi Vũ Lăng dâng trà thì lui ra khỏi thư phòng, đứng nói chuyện với Vương Khả Xan ở hành lang.

Wương Khả Xan hạ giọng nói:

- Môn hạ tổ phụ của tam công tử có hơn ba mươi người. Nghe nói mỗi người bọn họ đều hăng hái muốn tới đọc sách cho Giới Tử thiếu gia. Hai vị Chiêm, Phạm đều tranh nhau tới. Tiểu Vũ ngươi có biết nguyên nhân không?

Vũ Lăng lắc đầu nói:

- Ta không biết.

Tiếng Vương Khả Xan hạ thấp xuống như tiếng thiếu nữ:

- Đó là vì tam công tử có nói, ai tới đọc sách cho Giới Tử thiếu gia thì một ngày được năm đồng bạc. Thế nên bọn họ mới tranh nhau tới.

- Một người một ngày năm đồng bạc?

Vũ Lăng líu lười nói:

- Vậy đọc một tháng, hai người chẳng phải là được ba mươi lượng bạc. Mẹ ơi, Tây Trương thật là có tiền.

Wương Khả Xan khẽ cười nói:

- Cũng không phải là Tây Trương, mà là tam công tử có tiền. À, tiểu Vũ, ngươi có cảm thấy rằng thiếu gia dường như đã thay đổi không. Chơi

cờ tốt thì không nói, cả lời nói và cử chỉ cũng thay đổi rất nhiều. Người không cảm thấy sao?

Vũ Lăng nói:

- Con mắt thiếu gia có bệnh nên tính tình có thay đổi một chút.

Vương Khả hỏi:

- Con mắt của Giới Tử thiếu gia có thể khỏi được không. Bằng không thì thật là đáng tiếc.

Vũ Lăng nói:

- Nhất định có thể khỏi. Mắt của thiếu gia bây giờ đã nhìn được đồ vật rồi. Chỉ là còn sợ ánh sáng, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Trong thư phòng, hai người Chiêm Phạm thay phiên nhau đọc “Xuân Thu kinh truyện tập giải” cho Trương Nguyên. Mỗi người đọc mười lăm trang thì đổi người. Khi đến lượt Chiêm Sĩ Nguyên đọc bài thì Phạm Trân đứng dậy đi qua đi lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Trương Nguyên. Người thiếu niên bịt mắt ngồi một chỗ, lẳng lặng lắng nghe.

Là đang nghe đấy chứ, hay ngủ thiếp đi rồi. Việc này thật là phí lời. Tuy rằng có thể có được năm đồng bạc nhưng thật nhàm chán, hơn nữa đọc bài đến miệng khô lưỡi nóng.

Phạm Trân thầm gật đầu, trong lòng có chút tính toán. Khi đến lượt mình đọc thì ông ta bắt đầu nhảy hàng đọc. Đọc như vậy thì mười lăm trang thật thoải mái. Chiêm Sĩ Nguyên uống trà ở bên cạnh không để tâm đến nên nghe không hiểu. Còn về thiếu niên Trương Nguyên thì “Xuân Thu kinh truyện tập giải” vốn rất phức tạp và khó, cho dù có chăm chú nghe cũng không có khả năng nghe ra được ông ta đọc thiếu chữ.

Phạm Trân thì thầm:

- Mùa xuân năm thứ năm, ... Đến tháng tư mùa hạ thì côn chất Vệ Hoàn Công. Mùa thu, Vệ sư... « Xuân thu” là một trong ngũ kinh. « Tả truyện” là giải thích cho “xuân thu”. Đỗ Dự nhà Tây Tấn đã biên tập lại bộ “Xuân Thu kinh truyện tập giải”, hội tụ “xuân thu” của thời xưa và “tả truyện” để giải thích. Phạm Trân so với tiểu hèn nô Vũ Lăng còn lười hơn. Vũ Lăng chỉ không đọc những chữ chú thích nhỏ. Còn Phạm Trân đã bỏ qua cả đoạn lớn về “tả truyện” Ngón tay khê gõ lên bàn học, Trương Nguyên mở miệng nói:

- Phạm tiên sinh, có phải ông đọc thiếu một đoạn không?

Phạm Trân cả kinh, thầm nghĩ: ‘Thiếu niên này làm sao biết ta đọc thiếu một đoạn?’, liền hỏi:

- Giới Tử thiếu gia đã từng đọc qua sách này trước kia à?

Trương Nguyên nói:

- Mấy ngày trước ta có nghe qua “xuân thu”, cũng biết “tả truyện” là những câu giải thích cho “xuân thu”. Phạm Tiên sinh đọc “mùa xuân năm thứ năm, công thi ngự dữ đường”, nhưng sau lại không đọc một câu giải thích về “tả truyện”.

Phạm Trân vốn là người khéo léo, nghe vậy nên bật cười:

- Là ta đây cố ý thử người một lần xem Giới Tử thiếu gia có thật tình hiếu học không. Phạm mạo xin chuyên tâm đọc.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sự nông cạn trên trang sách.

Biết được Trương Nguyên thật sự nghe sách, Phạm Trân và Chiêm Sĩ Nguyên không còn dám qua loa nữa, đều giữ vững tinh thần thay phiên nhau đọc bài. Sau một nửa canh giờ cả hai đã đọc xong quyển thứ nhất của “Xuân thu kinh truyện tập giải”. Trương Nguyên mời hai vị tiên sinh ở lại dùng cơm trưa. Hai người Phạm, Chiêm kiên quyết từ chối, nói rằng giờ mùi buổi trưa sẽ lại đến đọc sách cho Giới Tử thiếu gia. Yến Khách công tử đã dặn dò, hai người không dám chậm trễ.

Tâm tình của Trương Nguyên rất thoải mái. Gần hai tháng nghe sách, sáng nay là lần vui nhất. Trước kia hai người Trương thái và Vũ Lăng đọc rất miễn cưỡng, từ ngữ lại đọc sai nhiều. Trương Nguyên vừa nghe lại vừa phải đoán, rất hao tâm tổn sức. Bây giờ thì rất tốt, có hai vị Phạm, Chiêm đọc vừa nhanh lại dễ hiểu. Bây giờ mới nghe qua một lần mà đã có thể nhớ được toàn bộ từng từ từng trang của quyển thứ nhất, tất cả rõ ràng như hiện ra trước mắt.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Hai người Phạm, Chiêm là đồng sinh nên học vấn không thấp, ít ra tứ thư ngũ kinh đã từng đọc qua một lần. Như vậy xem ra kỳ thi tú tài của thời Đại Minh không phải là dễ dàng, tương đương với sinh viên đại học thời sau.

Mấy ngày sau đó, hai người Phạm Trân và Chiêm Sĩ Nguyên cứ một ngày hai lần đi vào phủ Trương Nguyên để đọc “xuân thu kinh truyện tập giải” cho Trương Nguyên. Một ngày đọc được hai cuốn. Có khi đọc xong một quyển, thấy vẫn còn sớm, Trương Nguyên liền thỉnh giáo một vài vấn đề khó hiểu với hai người Phạm, Chiêm.

Đọc sách mà có vấn đề để hỏi thì sẽ hiểu rõ sách đọc hơn. Điều khiến cho Phạm Trân và Chiêm Sĩ Nguyên ngạc nhiên là: thiếu niên Trương Nguyên khi trích dẫn nguyên văn kinh truyện luôn thuận miệng đọc ra một hơi mà có rất ít câu chữ bị sai.

Ngoài việc thỉnh giáo ý nghĩa bài học, Trương Nguyên còn hỏi hai người Phạm, Chiêm một chút về thời sự, luật lệ, phong tục, kể sinh nhai.

Môn khách thường bên trên thì qua lại với quan lại thân sĩ, bên dưới thì qua lại với người buôn bán nên hiểu biết rộng, từng trải nhiều. Nói chuyện cùng với bọn họ có thể hiểu được rất nhiều điều mà trên sách vở không thể biết rõ được. Đây là điều Trương Nguyên cần có. Thật ra Trương Nguyên năm tuổi kia còn khá ngây thơ, biết quá ít sự tình. Hiện tại mặc dù hắn đã biết khá nhiều sự kiện lịch sử lớn, như là “cuộc chiến Tát Nhĩ Hử”, rồi “tam đại án cung đình nhà Minh”, “cuộc chiến giữa Hoạn đảng và Đông Lâm”. Nhưng những chuyện trên giấy đều chỉ là nông cạn. Chiều dài của lịch sử là do rất nhiều chuyện nhỏ từ từ gom lại mà thành. Nếu như không thể giải thích căn cơ đầy đủ mọi việc ở thế gian thì làm thế nào có khả năng làm mọi việc suôn sẻ ở thời kỳ này, chưa nói đến việc trở hết tài năng?

Phạm Trân là người khéo nói, nói chuyện về bài học rất thú vị. Còn Chiêm Sĩ Nguyên không nói nhiều, nhưng những gì nói ra lại rất sâu sắc. Ví dụ như ông ta nói “vận mệnh xấu, đặc Tam Tây”, ý nói là quan lại ở ba vùng Sơn Tây, Giang Tây, Thiểm Tây không tốt. Vùng đất ở Sơn Tây, Thiểm Tây căn cỗi, dân tình lại hung hăng dũng mãnh, phát sinh ra việc chống nộp thuế. Còn Giang Tây thì người nhiều đất ít, nhiều người phải ra ngoài mưu sinh. Thầy tướng số, thầy xem tướng, thầy phong thủy ở hai

kinh mười ba tỉnh đều là người Giang Tây. Nhưng lại khó mà thu thuế của bọn họ được.

Nghe Chiêm Sĩ Nguyên nói đến Tam Tây, Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Lúc này Lý Tự Thành và Trường Hiến Trung của Thiểm Tây có lẽ cũng được sinh ra rồi. Hai vị đại sát tinh này dường như là cùng thời với ta.

Chạng vạng ngày hôm đó, hai người Phạm, Chiêm đọc xong một quyển sách cho Trương Nguyên thì đi về. Khi họ chuẩn bị đi qua cây cầu đá ở phía mặt sau hướng về Tây Trương thì thấy Trương Ngạc đang chỉ huy thợ thủ công dựng một cái đình trúc ở chỗ cây cầu vòm, nói là vì nơi này mát mẻ, chơi cờ đọc sách trong đình sẽ rất thích.

Phạm Trân và Chiêm Sĩ Nguyên ngơ ngác nhìn nhau. Chỉ cần một trận mưa to thì cây cầu đá này sẽ bị ngập trong nước, cái đình sẽ bị nước cuốn trôi. Đây quả hực là ném tiền xuống nước.

Nhưng đây lại là tính của Trương Yến Khách Trương tam công tử. Chuyện gì hăn muốn làm thì một khắc cũng không trì hoãn được. Hăn chỉ cần sung sướng nhất thời nhanh chóng thì không hề tiếc gì tiền bạc.

- Lão Phạm, Lão Chiêm!

Trương Ngạc gọi.

Hai người Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên đi nhanh đến chỗ cầu, chấp tay nói:

- Yến Khách công tử có gì chỉ bảo?

Trương Ngạc cầm quạt xếp trong tay, hỏi:

- Hai vị đọc sách cho Trương Giới Tử tốt chứ?

Phạm Trân nói:

- Rất tốt. Giới Tử thiếu gia trí tuệ hơn người, đã xem qua là không quên được. Không đúng, là nghe qua mà không quên.

-Ồ, Trương Giới Tử thông minh từ khi nào vậy!

Trương Ngạc liếc mắt, giống như không tin.

- Bây giờ đang đọc sách gì?

Phạm Trân đáp:

- Xuân thu kinh truyện tập giả. Đã đọc xong quyển thứ mười.

Trương Ngạc gật đầu, lại nói:

- Sáng ngày mai hai vị không cần đi đọc sách cho hẩn. Ta sẽ đi, hà hà.

Ngày hai mươi hai tháng sáu, thời tiết đã đến đợt nóng nhất trong năm. Trời vừa sáng thì Trương Mẫu Lã thị đã dẫn theo đại a đầu Y Đình, còn có Trương Đại Xuân, cha con Trương Thái đến những điền trang ở ngoài thành giám sát những tá điền chưa nộp tô thuế. Ở trong nhà, ngoại trừ Trương Nguyên, Vũ Lăng, Thỏ Đình, còn có mẹ Trương Thái, và hai bà vú già ở dưới bếp. Tổng cộng chỉ có vài người như vậy, không thể so sánh với hàng đồng người hầu ở Tây trương được. Nhưng ở Đông Trương bát bộ lại được xem là giàu có. Đông Trương có ít gia nhân, ngay cả người hầu cũng không có ai. Việc giặt quần áo, nấu cơm toàn bộ phải do bà chủ tự mình động tay.

Từ sáng sớm, tiểu hề nô Vũ Lăng đã đi vẩy nước quét nhà lau dọn thư phòng, dọn dẹp cho sạch sẽ. Sau khi hầu thiếu gia ăn sáng thì hẩn vội vàng uống hai chén cháo gạo và một cục đường kẹo ngọt rồi đi ra trước cửa chờ hai vị tiên sinh Phạm, Chiêm.

Ngoài cổng lớn của Thiệu Hưng quan thân phú hộ còn có tường che xây dựng rất đẹp. Ngoài cổng chính của nhà dân thường thường chỉ có một hàng rào trúc rồi hai cánh cổng mà thôi. Vũ Lăng dựa vào bên cạnh cổng tre đợi hơn nửa canh giờ mà không thấy hai vị tiên sinh Phạm, Chiêm đến. Xem bóng mặt trời thì cũng đã quá giờ hẹn đã lâu, chẳng lẽ hôm nay hai người Phạm, Chiêm có việc không tới?

Vũ Lăng vừa định đi vào nói với thiếu gia một tiếng thì đã thấy tam công tử Trương Ngạc đầu đội khăn vuông, mặc bộ quần áo mới, tay cầm quạt xếp đang lững thững đi đến, đằng sau còn có một thư đồng tuần tú đi theo.

- Tiểu Vũ Trương Ngạc gọi.

- Nãi nãi nhà người đã đi thu tiền tô thuế phải không?

Vũ Lăng đáp - Vâng!

- Giới Tử đâu?

- Thiếu gia đang ở trong thư phòng chờ nghe đọc sách.

Trương Ngạc mỉm cười:

- Thật đáng thương. Con mắt hỏng rồi, chỉ ở trong phòng cả ngày, không ai đọc sách cho chắc sẽ khiến hăn ngơ ngẩn ra.

Tên thư đồng khôi ngô ở đằng sau cũng cười một tiếng, vội lấy tay che miệng.

Vũ Lăng nhỏ giọng cãi:

- Con mắt của thiếu gia nhà ta đã tốt rồi.

- Khỏi rồi à? Còn mang bịt mắt không?

- Vẫn còn mang.

- Vậy là vẫn chưa khỏi.

Trương Ngạc quay đầu liếc mắt với tên thư đồng khô ngô kia, rồi lại liếc qua Vũ Lăng một cái, nói:

- Ta sẽ tự vào đọc sách cho thiếu gia người nghe. Người không cần đi theo hầu hạ. Ta sợ người chân tay vụng về.

Dứt lời thì Trương Ngạc dẫn theo tên thư đồng kia đi vào.

Vũ Lăng trừng mắt nhìn bóng Trương Ngạc, thầm nghĩ:

- Nói ta ngu thì người càng ngốc. Thiếu gia nhà ta bịt mắt chơi cờ còn thắng được người, hừ.

Đối với tên thư đồng kia, Vũ Lăng cảm thấy khinh bỉ từ tận trong lòng:

- Nhất định là một thằng tiểu đồng giỏi cong môi nịnh hót được cưng chiều. Ôi, không ổn rồi. Chư thiên Bồ Tát, các vị thần tiên phù hộ cho thiếu gia nhà ta không bị tam công tử chọc phá, ngàn lần phù hộ ạ.

Sáng sớm, Trương Nguyên luyện hai lần bài Thái Cực Quyền đơn giản. Tuy rằng hẳn quyết định muốn làm thư sinh nhưng vẫn muốn phải khỏe mạnh, không muốn làm thư sinh trói gà không chặt. Bây giờ là thời điểm thích hợp nhất để luyện Thái Cực Quyền.

Mẫu thân và Y Đình đã đi điền trang rồi. Vũ Lăng ở trước cửa chờ đón hai vị tiên sinh Chiêm, Phạm. Trong nội viện này chỉ có hai người hần và Thỏ Đình. Tiểu nha đầu kia đi lại nhẹ vô cùng, giống như mèo vậy. Ngay cả với cái tai của Trương Nguyên bây giờ cũng không nghe được tiếng của Thỏ Đình. Nhưng chỉ cần kêu một tiếng “Thỏ Đình” là tiểu nha đầu kia sẽ nhanh chóng thò đầu ra bên cạnh cửa hỏi: “Thiếu gia có gì cần chỉ bảo?”

Có tiếng bước chân vọng từ gian nhà giữa tối, rồi tiếng của Trương Ngạc gọi vang lên:

- Giới Tử, Giới Tử.

Tiếng rụt rè của Thỏ Đình cũng lập tức vang lên theo:

- Tam công tử, thiếu gia nhà ta đang ở thư phòng.

Trương Nguyên đi ra ngoài thư phòng, chấp tay nói:

- Tam huynh, sao huynh lại tới đây?

Trương Ngạc đến đụng vào khuỷu tay của Trương Nguyên, cười nói:

- Hôm nay hãy để ta làm người đọc bài cho đệ nghe. Ta đọc còn tốt hơn hai người Chiêm, Phạm kia.

Trương Nguyên đoán trước là Trương Ngạc sẽ không thành thật đọc bài cho hắn nghe, sợ rằng Trương Ngạc sẽ phá rối, nói:

- Tốt lắm, làm phiền tam huynh rồi.

Người phía sau Trương Ngạc còn có một người tỏa ra mùi son phấn thoang thoảng, Trương Nguyên hỏi:

- Tam huynh còn dẫn theo ai tới?

Trương Ngạc nói:

- Là một thư đồng. Người chưa từng thấy qua trước đây đâu.

Trương Nguyên không muốn hỏi nhiều, đi vào ngồi xuống trong thư phòng. Sau khi Vũ Lăng dâng lên hai chén trà thơm thì lui ra ngoài lo lắng rằng Trương Ngạc trêu cợt thiếu gia của bọn họ. Khi hắn ở ngoài hành lang nghe Trương Ngạc bắt đầu đọc bài một hồi thì lúc này mới yên tâm.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Ban ngày đọc sách cấm

Trương Ngạc đọc sách cực nhanh, đọc một mạch đến trang thứ hai mươi quyển thứ mười một của “Xuân Thu tập giải”, “Phịch” một tiếng, đem sách vứt trên bàn, thở hển hển nói:

- Mệt quá, nóng quá.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh nghỉ ngơi chút đi, uống ngụm trà này.

Trương Ngạc uống hai hớp trà, phe phẩy cây quạt nói:

- Cứ xem mãi có một quyển sách chẳng thú vị gì cả, hôm nay ta có mang đến một quyển, bảo đảm người nghe sẽ mê ngay.

Trương Nguyên khẽ mỉm cười, hỏi:

- Sách gì, do ai viết?

Trương Ngạc không đáp, lại hỏi:

- Người có còn nhớ Viên Thạch Công hay không, lão Nhị trong tam Viên công án (chuyên về các vụ án), ba năm trước đây đi ngang qua Sơn Âm có tới thăm hỏi tổ phụ của ta, người tuổi còn nhỏ, chắc không nhớ rõ.

Trương Nguyên nói:

- Ta nhớ, Viên trung lang, đại danh sĩ.

Xuyên không đến cuối đời Minh mà không biết Viên Hồng Đạo, chẳng khác nào không biết tới Trần Cận Nam trong quyển " Lộc Đình ký ".

Trương Ngạc "A" một tiếng:

- Đúng là người vẫn còn nhớ à, vậy ta cho người biết, sách này là do Viên Trung Lang viết đấy.

Trương Nguyên nhớ Viên Hồng Đạo khoảng bốn mươi tuổi đã qua đời, liền hỏi:

- Viên Trung Lang có còn sống không?

Trương Ngạc nói:

- Chết rồi, mới chết năm rồi, thọ vèn vèn bốn mươi ba tuổi, thuở nhỏ thì ăn chơi đàng điếm cho nên thân thể suy nhược, vì vậy yếu thọ.

Trương Ngạc mới mười sáu tuổi đánh giá Viên Hồng Đạo như vậy, lại không nghĩ chính y cũng thích trai đẹp yêu tỳ nữ xinh, phung phí tuổi thiếu niên, so với Viên Hồng Đạo còn phóng đãng hơn.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Tiếc thật, Viên Hồng Đạo chết rồi, ta còn định nhờ y chỉ dẫn một phen.

Trong số những tác phẩm của Viên Trung Lang, theo tính cách của Trương Ngạc chắc là thích quyển " Thương Chính " hoặc " Bình Sử " của Viên Trung Lang.

" Thương Chính " thì bàn về rượu chè, " Bình Sử " thì nói về cắm hoa , hai quyển sách này Trương Nguyên đã từng xem sơ qua, nếu có thể nghe Trương Ngạc đọc lại một lần nữa, hẳn hẳn có thể nhớ hết, nếu phải đi theo

con đường khoa cử, vậy thì những thú tao nhã của văn nhân đều phải học, nếu không sẽ không hòa nhập được với mọi người, muốn thay đổi, trước tiên phải hòa nhập đã... Trương Nguyên nói:

- Vậy thì nhờ Tam huynh đọc cho ta nghe danh tác của Viên Trung Lang.

- Quyển sách này nhiều từ quá, ta chọn một đoạn đọc cho người nghe trước, vểnh tai lên nghe kỹ nhé, quyển này không phải người bình thường có thể được xem đâu.

Trương Ngạc ho khan một tiếng, lật sách nhẹ nhẹ, bắt đầu đọc:

- Qua hai ngày, cũng là một ngày đầu tháng sáu, thời tiết vô cùng nóng bức. Lúc đó là buổi trưa, vầng thái dương ở trên cao, không một áng mây, đến đá hay vàng cũng phải bị nung chảy. Có một đoạn miêu tả cái nóng này:

Chúc Dung (hỏa thần) nam sang trị hỏa long Hỏa vân bùng bùng thiêu trời xanh Bánh xe lửa dừng ngay giữa trưa Vạn quốc như trong lò lửa đỏ Ngũ Nhạc thôi xanh mây tan màu (núi Ngũ Nhạc) Dương Hầu (thủy thần) dưới biển sầu khát sóng.

Ngọn gió mùa thu khi nào đến Thay ta quét cái nóng thiên hạ.

Tây Môn Khánh này gần đây thấy trời nóng, chưa từng ra khỏi cửa ... Trương Nguyên nghe đến ba chữ "Tây Môn Khánh", không khỏi khẽ "A" một tiếng.

Trương Ngạc liền hỏi:

- Sao thế?

Trương Nguyên nói:

- Không sao cả, Tam huynh cứ tiếp tục.

Trương Ngạc lại đọc tiếp:

- Tây Môn Khánh gần đây thấy trời nóng, chưa từng ra ngoài, ở nhà xỏa tóc khoác áo ngủ tránh nóngngồi trong hiên phi thúy bên trong hoa viên, nhìn người hầu nam trẻ tuổi múc nước tưới hoa, chỉ thấy trước cửa hiên Phi Thúy có trồng một chậu hoa Thục Hương, hoa nở thật là rực rỡ. Tây Môn Khánh lệnh cho An Nhi cầm cái bình tưới nhỏ đến, xem tưới hoa. Chỉ thấy Phan Kim Liên và Lý Bình Nhi ở nhà đều mặc áo mỏng màu trắng bạc, kết hợp chặt chẽ với váy viền kim tuyến, Lý Bình Nhi thì móng tay đỏ thắm, Kim Liên thì trắng hồng, chỉ có Kim Liên không mang nón, ..., để lộ ra làn tóc mai, trên trán dán ba đoá hoa, càng hiện ra mặt phấn trơn bóng, môi son răng trắng ... Đọc đến đây, Trương Ngạc giương mắt nhìn Trương Nguyên nói:

- Thế nào Giới Tử, miêu tả thế này có thể xem như ở ngay trước mắt không?

Trương Nguyên nói:

- Quả nhiên câu từ rất cặn kẽ, viết rất hay.

Trương Ngạc nói:

- Ta lại chọn một đoạn nóng đọc cho người nghe, chính là Tây Môn Khánh và Lý Bình Nhi kia....

Rồi hạ giọng thì thầm:

- Tây Môn Khánh thấy bên trong váy lụa mỏng của nàng bao phủ quần lót màu đỏ thắm bên trong, dưới ánh sáng lung linh, lộ ra làn da trắng nõn nà, bất giác dâm tâm trỗi dậy, thấy trái phải không người, gã lại chưa chải đầu, liền đè Lý Bình Nhi xuống một cái ghế, vạch váy ra, cởi quần lót đến

chân, chiêu lấy lửa cách núi sử dụng hồi lâu, thế mà vẫn chưa xuất tinh. Hai người đang lúc cuồng loạn, không ngờ Kim Liên đi từ cửa sau mang hoa tặng cho Ngọc Lâu, đi đến góc cửa hoa viên, ngấm nghĩ một hồi, bèn đưa hoa cho Xuân Mai đem đi, lặng lẽ quay trở về, đứng bên ngoài hiên Phi Thúy nghe ngóng. Nghe được một lúc, thấy hai người ở bên trong đang làm say mê, lại nghe Tây Môn Khánh nói với Lý Bình Nhi: "Tâm can của ta, ta nói cho nàng biết, ta không yêu chỗ nào khác, chỉ yêu nhất là cái cặp mông trắng trẻo này..."

Trương Nguyên gõ ngón tay xuống bàn gỗ lim:

- Được rồi, không cần đọc nữa.

Ả nữ thư đồng cười ha ha.

Trương Ngạc còn cười to hơn, nói:

- Thế nào, có phải cả người nóng ran, không kiềm chế được hay không?

Những thiếu niên ở thời đại này, thấy miêu tả hơi rõ ràng chuyện trai gái một chút liền kích động, cũng bởi vì không có lão sư dạy dỗ cho, cũng có nguyên nhân, cũng có nguyên nhân... Trương Nguyên cười nói:

- Vẫn ổn, còn có thể kiềm chế được.

Trương Ngạc thần bí nói:

- Giới Tử, người có biết đây là sách gì không? Nếu như người nói đúng tên sách, ta thua người một mỹ tỷ.

- A!

Ả nữ thư đồng kia kêu lên:

- Không nên, không nên, công tử đừng như vậy ... - Câm miệng.

Trương Ngạc quát, giọng điệu hung ác:

- Muốn ăn đòn có phải không?

Mỹ tỳ ăn mặc như thư đồng kia lập tức câm như hến, cũng không dám thở mạnh, Trương Ngạc bạo ngược vô cùng, cư xử tùy hứng, người hầu hơi làm trái ý của y, y liền dùng quyền cước, đánh cho bò lê dưới đất, không ai dám khuyển giải.

Trương Nguyên lắc lắc đầu, hẳn không muốn lại cùng Trương Ngạc đánh cuộc, đều là huynh đệ đồng tông (cùng họ), không cần phải như thế, thắng cũng không hay lắm, lần trước thắng Trương Ngạc là vì muốn có người đọc sách cho hắn nghe, trong khoản thời gian chữa trị mắt hắn chỉ muốn được yên ổn mà nghe đọc sách, nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, Trương Ngạc lại tới tận cửa tìm tai vạ, cũng đành cho y được toại nguyện thôi... Chợt nghe Trương Ngạc cười gian xảo nói:

- Ấy tỳ nữ này năm nay vừa mới mười bảy, trắng trẻo thon thả, có vài phần nhan sắc, giống như vừa rồi ta mới đọc hai câu 'Mặt phấn trơn bóng, môi son răng trắng' ... thế nào, Giới Tử, đánh cuộc hay không? Người nói đúng tên sách, ta sẽ tặng nó cho người, để nó làm tỳ nữ bên cạnh người, người cũng mười lăm tuổi rồi, cũng hiểu được câu “quả nhân có tật, quả nhân háo sắc” chứ (đây là câu Tề Tuyên Vương nói với Mạnh Tử) , ha ha, ẩn ý bên trong khó mà nói thành lời, thử xem sẽ biết liền.

Trương Nguyên không kìm nổi muốn bật cười, thật chẳng khác nào một học sinh trung học khoe khoang ở trước mặt của hắn, nói:

- Người muốn đánh cuộc với ta, chỉ cần nói người muốn ta làm gì, về phần ta thắng muốn cái gì, cái đó hẳn phải là do ta nói.

- Được.

Trương Ngạc thu quạt xếp lại, đánh vào lòng bàn tay trái một cái nói:

- Người cứ việc nói, chỉ cần là đồ của ta, tùy người muốn gì cũng được.

Trương Ngạc tuyệt đối không tin Trương Nguyên sẽ biết tên loại sách này, trên thị trường cũng không có bản sao chép, quyển sách này trong tay hẳn chính là bản gốc chép tay của Viên Trung Lang, Viên Trung Lang tặng cho Nam Kinh công bộ chủ quản Tạ Tại Hàng, Tạ Tại Hàng lại tặng cho tổ phụ Trương Nhữ Lâm của y, chính là y đã lén lấy xem từ dưới gối của tổ phụ, Trương Nguyên xem qua sách gì y biết rất rõ, tuyệt đối không thể biết bộ sách này... Trong lòng Trương Ngạc đặc ý nghĩ: “Trương Giới Tử nhất định sẽ nói đây là " Trung Nghĩa Thủy Hử Truyện ", bởi vì " Trung nghĩa Thủy Hử Truyện " cũng có Tây Môn Khánh và Phan Kim Liên, Giới Tử cũng không đọc toàn bộ Thủy Hử, nhất định lúc này sẽ lọt vào bẫy của ta, ha ha.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh trước tiên nói xem nếu thắng thì muốn gì của ta?

Nắm chắc thắng lợi trong tay cảm giác thật tuyệt.

Trương Ngạc nói:

- Hai chuyện, một là đem quyển bí kíp cờ tướng mà người lấy được tặng lại cho ta, hai là sau này ở trước mặt ta không được mang bọt mồm nữa ... Trương Ngạc đánh cờ tướng thua Trương Nguyên, y vẫn luôn canh cánh trong lòng, cho rằng Trương Nguyên có được bí phổ cờ tướng đó, nên kỳ nghệ mới tiến bộ nhanh như vậy ... - Đúng rồi, ... Trương Ngạc bổ sung thêm nói:

- Còn một điều nữa, Giới Tử, ta không thích giọng điệu người nói chuyện với ta như vậy, điểm này người phải sửa, bằng không ta sẽ nổi giận đấy.

Trương Nguyên vốn là đứa bám đuôi sau lưng gã, giọng điệu nịnh bợ và ngưỡng mộ, còn giờ thì sao, mang bịt mắt, giọng điệu lúc nói chuyện không nhanh không chậm, không hề có ý tôn kính với gã, vậy không được, phải sửa đi.

- Được.

Trương Nguyên đáp lời:

- Ta thua, bí phổ cờ tướng chắc chắn sẽ giao ra, từ đây sẽ không mang bịt mắt nữa, về phần thần thái giọng điệu nếu như có chỗ nào không đúng, Tam huynh có thể trách mắng ta bất cứ lúc nào.

Trương Ngạc mừng rỡ:

- Tốt lắm tốt lắm, chính là cái thái độ này. Bây giờ đến lượt người nói đi, người thắng thì muốn gì ở ta?

Trong lòng nghĩ: “Giới tử này ngu xuẩn, chắc hẳn cho rằng quyển sách này là << Trung Nghĩa Thủy Hử Truyện >>, còn làm vẻ chắc thắng như vậy, làm như thần tiên trí tuệ cao thâm không bằng, ha ha, rất nhanh sẽ có trò hay để xem rồi, sảng khoái, sảng khoái.”

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Túc tuệ

Thời tiết mùa hè nóng nực, buổi sáng cũng đã oi bức không chịu nổi, cách đó không xa trên những cây liễu phía bờ sông tiếng ve kêu ra rả, cũng có khi chúng không hện mà cùng lặng yên, lặng yên đến nỗi làm cho người ta cảm thấy lỗ tai mình không được thoải mái.

Mặt Trương Ngạc đầy mồ hôi, quạt “phạch... phạch...” lia lịa, đột nhiên ném cây quạt vào ngực của mỹ tửu ăn mặc như thư đồng kia, nói:

- Quạt cho ta.

Mỹ tửu kia hai tay cầm quạt, ra sức quạt cho Trương Ngạc. Tuy Trương Ngạc vui giận thất thường, thỉnh thoảng sẽ nổi giận đánh người, nhưng Tây Trương phú quý, dù là người hầu nhưng trên mặt cũng có hào quang, nếu như phải thua cược đến Đông Trương làm tử nữ, thể diện cũng bị mất hết, hơn nữa sẽ rất vất vả, tử nữ ở Đông Trương phải giặt quần áo nấu cơm, cứ nhìn Y Đình kia thì biết, giặt giũ rửa bát đến tróc cả da tay.

- Ừ, Yến Khách công tử nhất định sẽ không thua, sẽ không thua.

Mỹ tửu này cố gắng nghĩ như vậy.

Trương Nguyên cũng không hiểu sao lại xuất mồ hôi, lòng yên tĩnh tự nhiên thấy lạnh, hẳn đang suy nghĩ thắng Trương Ngạc điều gì đây ... -
Này, Giới Tử, nói đi, người muốn gì của ta? Nếu không thì ngoại trừ mỹ tửu này ta lại thêm ba mươi lượng nữa, thế nào?

Trương Ngạc thúc giục nói.

Trương Nguyên mở miệng:

- Ta nói đúng tên sách, không cần mỹ từ cũng không cần bạc, chỉ cần Tam huynh về sau ta nói gì phải nghe nấy, hơn nữa gọi là phải đến, đuổi là phải đi, ở trước mặt ta tính khí công tử này của người, một chút cũng không được có, nếu không ta sẽ trách mắng người đấy.

- Người...!

Trương Ngạc giận tím mặt, đứng bật dậy, tức giận đến nỗi thở không ra hơi.

Trương Nguyên ngồi ngay ngắn bất động, cầm lấy quạt, nhẹ nhàng phe phẩy.

Trương Ngạc giận thở gấp một lát, đột nhiên bật cười ha hả, nói:

- Được, tùy người, tất cả đều theo ý của người, ha ha.

Trương Nguyên nói:

- Nếu có người nói không giữ lời, thua cuộc lại đổi ý vậy phải làm sao đây?

Trương Ngạc tức giận nói:

- Trương Ngạc ta không phải là người thấp hèn dễ tiện như vậy, chuyện ta đã đồng ý sẽ không bao giờ nuốt lời, ta chỉ xem người làm thế nào để thắng ta!

- Tốt.

Trương Nguyên nói:

- Để ta nói vừa rồi người đã đọc sách gì ... - Người nói, người nói.

Trương Ngạc nín thở, không biết sao lại thế này, vốn có lòng tin nhất định sẽ thắng nhưng ngay thời điểm này lại cảm thấy dao động ... Chợt nghe Trương Nguyên chậm rãi nói ra ba chữ:

- Kim ... Bình ... Mai.

Hơi thở của Trương Ngạc trước tiên là bị tắt nghẽn, sau đó trở nên nặng chịch, không nói được lời nào, thở không nổi nữa, lại túm lấy quạt xếp từ trong tay của mỹ tử mà liều mạng quạt, sau một lúc lâu, y khàn giọng nói:

- Người..., làm sao người biết quyển sách này? Việc này tuyệt đối không có thể nào mà, tuyệt đối không thể nào!

Trương Nguyên không nhanh không chậm mà nói:

- Ta không chỉ biết tên của quyển sách này, còn biết chủ đề của đoạn người mới đọc vừa rồi.

- Chủ đề?

Lý trí của Trương Ngạc đã bắt đầu mơ hồ:

- Vậy người nói xem là chủ đề gì?

Trương Nguyên thì thầm:

- Lý Bình Nhi thì thầm hiên Phỉ Thúy, Phan Kim Liên say náo giàn nho.

Hồi này<< Kim Bình Mai >> miêu tả cực kỳ rõ ràng, Trương Nguyên rất ấn tượng.

Tiếng lật sách vội vã, Trương Ngạc lật đến trang ấy rồi, kỳ thật Trương Ngạc cũng biết Trương Nguyên nói đúng chủ đề, nhưng vẫn không tự chủ

được phải lật đến trang này xem, y thật sự bối rối ... - Giới Tử, người đã xem qua " Kim Bình Mai " này ư?

- Ủ, xem qua rồi.

- Xem ở đâu?

Quả thật Trương Ngạc không thể tin, Trương Nguyên làm sao biết được<< Kim Bình Mai >>, đây là sách y lén lấy xem từ bên dưới gối của tổ phụ hôm qua thôi mà.

Trương Nguyên nói:

- Không nên hỏi nhiều như vậy, ta chỉ hỏi người, cược này ta thắng phải không?

Trương Ngạc im lặng, ra sức quạt quạt.

Mỹ tỷ kia nghe Trương Nguyên nói không cần nàng làm đặt cược, chợt cảm thấy thoải mái, rồi lại hơi oán giận, cảm giác mình bị Trương Nguyên xem thường, thầm nghĩ: "Đông Trương nghèo kiệt xác, có mời ta ta cũng không tới, hừ."

Thấy Trương Ngạc khuôn mặt đỏ bừng, trán ứa mồ hôi, mỹ tỷ này liền nắm chặt chiếc khăn tay đầy mùi son phấn trước mặt, giọng điệu dịu dàng nói:

- Công tử gia, tiểu tỷ lau mồ hôi cho người, công tử gia không cần phải tức giận, Giới Tử thiếu gia cũng chỉ nói đùa với người thôi, cược này không tính ... "Bốp..." một tiếng giòn vang, một cái tát của Trương Ngạc làm cho mỹ tỷ kia té ngã xuống đất, gã quát lên:

- Trương Yến Khách ta khi nào nói mà không giữ lời, có người nói ta chơi bời hư hỏng, nói ta là thằng con phá của, nhưng ta không phải là lưu

manh vô lại, tiện tỳ người lại dám khinh thường ta, hôm nay ta không thể không đánh chết người.

Trương Ngạc đang tức giận không chỗ phát tiết, liền xem tỳ nữ này là thứ để trút giận, quyền cước đánh ra, đánh cho mỹ tỳ kia nằm lê lết dưới đất, kêu khóc âm ỉ.

Người đứng suốt bên ngoài thư phòng là Vũ Lăng vội vã chạy vào, đứng ở bên cạnh thiếu gia, sợ Trương Ngạc phát cuồng đánh người lung tung.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình cũng đứng ở cạnh cửa thò đầu vào nhìn, vẻ mặt kinh hãi.

Trương Nguyên đứng lên, vỗ bàn, quát:

- Trương Yến Khách, người vừa nói mình không phải là lưu manh vô lại, vậy tại sao nói không giữ lời!

Trương Ngạc hầm hầm nói:

- Ta đánh tỳ nữ của ta, liên quan gì đến người.

Chợt tỉnh ngộ, y đánh cuộc đã thua, y phải nghe theo sự chỉ bảo của Trương Nguyên, không được nổi giận vô cớ... Trương Ngạc giống như một con ngựa hoang cố gắng kiềm chế lửa giận trong lòng, nói chuyện có chút khó khăn:

- Ta sẽ không nuốt lời đâu, Giới Tử, người nói đi, người muốn ta làm gì?

Trương Nguyên nói:

- Không vội, người đi về trước đi, nhớ kỹ lời của mình đã nói là được.

Gọi phải lập tức đến, đuổi phải lập tức đi, vẻ mặt của Trương Ngạc đỏ bừng, không nói tiếng nào, quay đầu bước đi.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình đứng ở cạnh cửa vội vã tránh qua một bên, nếu không đã bị Trương Ngạc đụng vào.

Tỳ nữ ăn mặc giống như thư đồng kia lúc này mới giùng giăng đứng lên, khóc sụt sùi sửa sang tóc mai và quần áo, sau đó vén áo thi lễ với Trương Nguyên:

- Giới Tử thiếu gia, tiểu tỳ xin về.

Lau khô nước mắt đang định đi ra, bỗng thấy Trương Ngạc sải bước quay trở lại, liền cho rằng Trương Ngạc lại muốn đánh mình, sợ đến mặt mày trắng bệch, muốn chạy tới chỗ Trương Nguyên mà trốn.

Trương Ngạc không để ý tới nàng ta, đi thẳng đến trước mặt Trương Nguyên, nói:

- Giới Tử, xin người hãy nói cho ta biết, người đọc "Kim Bình Mai" này ở đâu?

Nói xong, đưa bản chép tay của Viên Trung Lang lắc kêu bộp bộp trong tay, không hiểu được việc này chắc y sẽ nổi điên mất.

Trương Nguyên đáp:

- Từ sau khi ta bị bệnh mắt, trong lúc hôn mê, mở ra túc tuệ (phật ngữ, trí tuệ kiếp trước), rất nhiều sách ở kiếp trước đều đã xem qua, chính là như vậy.

Trương Ngạc "A" một tiếng, thầm nghĩ rằng điều này cũng quá thần kỳ đi, nhưng y lại không thể không tin, Giới Tử quả thật giống như đã biến

thành người khác, lời nói giọng điệu như không cầu nổi giận mà vẫn có khí thế khuất phục người khác, khiến y không dám xem thường.

Tiểu nha đầu Thỏ Đĩnh ở cạnh cửa rụt rè nói:

- Thiếu gia, Lỗ y sư đã đến.

Trương Nguyên vội nói:

- Mau mời vào, Tiểu Vũ đi trước.

Tiểu hề nô Vũ Lăng đi bước nhanh ra ngoài nghênh đón Lỗ Vân Cốc, Trương Ngạc không đi ngay, y muốn nhìn Lỗ Vân Cốc trị mắt cho Trương Nguyên.

...

Văn phong tại thời Thiệu Hưng cực thịnh, đại đa số con cháu thiếu niên ở Thiệu Hưng có gia thế trong sạch đều được đi học ở trường xã, đến chừng hai mươi tuổi không còn hy vọng thi đỗ tú tài nữa, lúc này mới chuyển sang chọn nghề, hoặc buôn bán, hoặc làm các nghề khác.

Lỗ Vân Cốc cũng như thế, thi cử không thành chuyển sang tự học nghề y, lão đối với nghề y rất có thiên phú, chữa bệnh không theo thầy không theo sách, không theo lối mòn, lại có gan dùng tân dược, đã nhiều lần có hiệu quả, lão tinh thông nhất là trị bệnh cho trẻ em, hành nghề y có mấy năm gần gũi, đã nổi danh ở tám huyện của Thiệu Hưng.

Lỗ Vân Cốc không tầm thường, ngoài việc làm nghề y, cũng có nghiên cứu về trà nghệ, thổi sáo rất hay, tự tay trồng được nhiều loại hoa lan quý hiếm. Lão rất ghét thấy người khác hút thuốc, say xỉn và khạc nhổ bừa bãi, bởi vì không muốn nhìn thấy những thứ ấy, nên lão rất ít khi đến khám bệnh tại nhà, chỉ ở trong nhà tiếp khách chữa bệnh, đến tận nhà trị mắt cho Trương Nguyên xem như là ngoại lệ rồi, lần đầu tiên đến là vì không thể để

mặc cho Trương mẫu Lã thị đau khổ cầu xin, hai lần kế tiếp lại là do y tự nguyện tới trị, bởi vì lão cảm thấy người thiếu niên Trương Nguyên ăn nói cực kỳ có ý tứ, không phải người thô tục.

Lỗ Vân Cốc đi theo tiểu hèn nô Vũ Lăng đến đại sảnh của nhà họ Trương ngồi chờ, liền nhìn thấy Trương Nguyên đang bịt mắt, tay thì vịn lên đầu một tiểu nha đầu đang đi ra, mà đi theo bên cạnh Trương Nguyên chính là Trương Ngạc.

Lỗ Vân Cốc nhận ra Trương Ngạc, Trương Ngạc nổi tiếng là con ông cháu cha ở huyện Sơn Âm, tai tiếng không nhỏ. Lỗ Vân Cốc đối với Trương Ngạc quả thực là căm ghét đến tận xương tuỷ, nguyên nhân là do vào đầu năm ở hội hoa Long Sơn có người bán một chậu mai quý Xuân Lan, Lỗ Vân Cốc vốn định mua, lại bị Trương Ngạc đoạt trước, giành trước cũng thôi đi, lại còn chọc tức người ta, gã dùng chân nghiền cho nát nhừ bình hoa mai Xuân Lan quý trị giá năm lượng bạc, làm cho người yêu hoa như Lỗ Vân Cốc, tức giận vô cùng, đi tới lý luận, Trương Ngạc buông một câu:

- Liên quan gì đến người.

Rồi nghênh ngang rời đi.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Trồng cây và đường tắt

Lỗ tiên sinh, trời nóng như vậy mà lại làm phiền người hạ giá quang lâm, cảm ơn rất nhiều, cảm ơn.

Trương Nguyên lạy dài, vừa kêu Vũ Lăng mau dâng trà.

Lỗ Vân Cốc đứng dậy trả lễ, cũng không nhìn Trương Ngạc bên cạnh, nói:

- Ta đến tái khám, xem xem thị lực của người khôi phục như thế nào? Người không có phận sự kính xin tránh lui cho.

Trương Ngạc biết Lỗ Vân Cốc không ưa hấn, nên "xì" một tiếng cười lạnh, rồi châm chọc lỗ Vân Cốc:

- Còn người không có phận sự thì tránh ra. Người tưởng người là Huyện lệnh Sơn Âm à.

Lỗ Vân Cốc giận dữ đứng dậy, quay về phía Trương Nguyên chấp tay:

- Cáo từ.

Trương Nguyên vội vàng nói:

- Lỗ tiên sinh! Lỗ tiên sinh! Xin chờ một chút.

Lỗ Vân Cốc thấy Trương Nguyên bịt mắt bước nhanh đi về hướng hắc, lo Trương Nguyên té nhào, khẩn trương bước lên tới để đỡ lấy Trương Nguyên, đồng thời vội vàng nói:

- Để hôm khác tại hạ lại đến vậy.

Trương Nguyên nói:

- Lỗ tiên sinh đợi chút, trước hết nghe ta nói một lời đã.

Trương Nguyên quay đầu lại nói:

- Tam huynh, còn nhớ rõ lời của mình đã nói không?

Trương Ngạc lập tức ỉu xiu, không có cách nào khác trả lời - không quên đâu.

Trương Nguyên nói:

- Lỗ tiên sinh tới là chữa bệnh cho ta, sao huynh có thể vô lễ như thế. Mau xin lỗi Lỗ tiên sinh đi.

Lỗ Vân Cốc mở to hai mắt nhìn. Trương Ngạc nổi danh là bướng bỉnh không chịu thuận phục, cho dù là Phụ thân của y là Trương bảo sinh bắt Trương Ngạc đi xin lỗi người khác cũng hơi khó. Bây giờ, Trương Ngạc sẽ nghe lời Trương Nguyên sao?

Chỉ thấy da mặt Trương Ngạc đổi sang màu tím, đầu lắc tới lắc lui, dường như muốn né tránh cái gì đó. Bỗng nhiên y cúi đầu, đi đến, khom người trước mặt Lỗ Vân Cốc, giọng điệu buồn bực hờn dỗi nói:

- Lỗ tiên sinh! Đã đắc tội, cáo từ.

Nói xong y quay đầu bước ra bên ngoài phòng rồi đi nhanh như bay.

Lỗ Vân Cốc ngẩn người, sau một lúc lâu hỏi:

- Giới tử thế huynh! Người mới vừa rồi thật sự là Trương Ngạc Trương Yến khách?

Trương Nguyên cười nói:

- làm sao sai được, tộc huynh của ta mà. Lỗ tiên sinh! Mời ngồi.

Lỗ Vân Cốc ngồi xuống, lắc đầu cười nói:

- Trương Yến khách đổi tính rồi. Chịu xin lỗi Lỗ mỗ đây thì đúng là một chuyện bất ngờ đây.

tiểu hề nô Vũ Lăng bên cạnh trong lòng vui sướng, không kiểm soát được miệng mình, nói:

- Lỗ tiên sinh có điều không biết. Thiếu gia nhà ta vừa mới đánh cuộc thắng Yến Khách công tử, về sau Yến khách công tử nhất định phải nghe lời thiếu gia nhà ta.

- Thua, thắng cái gì?

Lỗ Vân Cốc không hiểu ra sao.

Trương Nguyên giải thích nói:

- là độc một đoạn, cho ta đoán tên sách.

Lỗ Vân Cốc cười ha ha, có thể làm cho kẻ ăn chơi nổi tiếng là Trương Yến Khách chịu thua như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Y liền, hỏi:

- Đánh cuộc phần nào của sách?

Trương Nguyên ho khan một tiếng, đáp:

- Kim Bình Mai.

Lỗ Vân Cốc suy tư một lát, chưa từng nghe nói có một bộ sách như vậy, hỏi:

- là " bình sử " mà Viên trung lang thường nói về trồng xen canh hoa phải không?

Có bình, có mai, không phải là trồng hoa sao?

Trương Nguyên đang bưng tách trà uống liền phun ngay ra ngoài, rồi liên tục ho khan.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình vội vỗ lưng cho thiếu gia.

Lỗ Vân Cốc lấy giọng điệu thầy thuốc nói:

- Lúc uống trà, ăn cơm đừng nói chuyện. Nếu muốn nói cũng không nên gấp gáp mà hãy từ từ.

Y lại hỏi một câu: là nói về trồng hoa phải không?

Trương Nguyên đành phải đáp:

- Gần giống vậy, cũng có nói về xen canh đó.

Lỗ Vân Cốc nói:

- Có thể cho Lỗ mỗ mượn " Kim Bình Mai " xem một chút không?

Trương Nguyên nói:

- Thật xin lỗi, Lỗ tiên sinh. Sách kia là của Trương Yến khách đấy.

Lỗ Vân Cốc "Ồ" một tiếng, không hỏi nữa chuyện " Kim Bình Mai " nữa, đi đến trước mặt Trương Nguyên. Y kêu Trương Nguyên ngồi vào chỗ

khuất bóng, sau đó tháo bịt mắt, cẩn thận xem mắt của Trương Nguyên, sau khi hỏi rất lâu liền gật đầu nói:

- Giới tử thể huynh tâm có thể tĩnh tâm lại như vậy rất tốt. Bệnh của người là do thuở nhỏ thích ăn kẹo quá mức, hơn nữa tính tình lại nóng, dưỡng mắt trước hết phải dưỡng gan, muốn dưỡng gan trước tiên phải dưỡng tính. Tính tình bình thản, tâm tĩnh thần thanh, tự nhiên tai thính mắt tinh, mắt người có thể khôi phục rất nhanh—— hôm nay là hai mươi hai tháng sáu, trước lễ vu lan mười lăm tháng bảy có thể tháo bịt mắt ra rồi. Mấy ngày này chỉ cần không ra nắng, không được nhìn thẳng vào ánh nến thì ở trong phòng không bịt mắt cũng được. Chỉ có điều không được đọc sách viết chữ, nhớ là sau này hết sức ăn đồ ngọt ít lại, không được dùng mắt quá độ, dưỡng mắt là việc cả đời.

Trương Nguyên nói:

- Ta nhớ rồi, đa tạ Lỗ tiên sinh đã tỉ mỉ khám bệnh cho.

Nhưng hắn lại thầm nhủ trong lòng:

- Xem ra ta cũng cần 1 cặp kính mát, không biết ở Macao này người Tây Dương có bán kính râm không.

Hôm nay Lỗ Vân Cốc rảnh rồi, đến nhà tái khám cho Trương Nguyên, thuận tiện cũng muốn trò chuyện với hắn.

Hai người ngồi ở ngoài hành lang của chính sảnh, phe phẩy quạt hương bồ nói chuyện phiếm.

Buổi trưa hè, nhìn ánh sáng ở ngoài hiên nhà trải dài trên những miếng ngói xanh cảm giác giống như khí nóng đang bốc lên. Tiết trời như vậy ngồi dưới mái hiên ve vầy chiếc quạt nói chuyện phiếm đương nhiên là thoải mái, thảnh thơi còn có những cơn gió lướt nhẹ qua.

Tâm trạng Lỗ Vân Cốc rất tốt, mỗi lần cùng nói chuyện với người thiếu niên mười lăm tuổi này, y đều có cảm giác rất mới mẻ, như hiểu ra rất nhiều điều mà có khi chính hẳn nghĩ mãi vẫn không rõ sự tình. Nhưng người thiếu niên này lại có thể nói một câu toạc ra, ví như chiếc đũa cắm ở trong chén nước, vì sao nhìn trong nước giống bị cong gãy?

Lỗ Vân Cốc nghĩ thầm rằng:

“Người thiếu niên Đông trướng này trước đây sao lại không có tiếng tăm, mà chỉ nghe nói tới Trương Tông Tử của Tây Trướng, thành nam thì có Kỳ Hồ Tử là hai đại thần đồng của bốn huyện. Theo ta thấy Trương Nguyên - Trương giới tử này không hề dưới hai vị kia, chỉ sợ còn hơn nữa.

Chạng vạng, Trương mẫu Lã thị từ điền trang giám hồ trở về, nói là thu hoạch không tốt, lúa của tá điền chỉ lấy được sáu phần. Nói chung mấy năm này thu hoạch đều không tốt.

Trương Nguyên nghĩ thầm rằng:

- Hơn nửa năm nay đều là mưa thuận gió hoà sao, sao lại thu hoạch không tốt. Bên giám hồ đều là ruộng tốt, chỉ cần không bị lũ lụt, làm gì có năm nào cũng thu hoạch kém được?

Trương Nguyên có một cảm giác cha của Trương Thái là Trương Đại Xuân có khả năng mưu lợi bất chính, bởi vì phụ thân hẳn Trương Thụy Dương nhiều năm ở xa, mẫu thân họ Lã dù sao cũng là đàn bà con gái. Điền tô mấy năm nay của nhà Trương Nguyên đều là do Trương Đại Xuân xử lý.

Những nghi vấn hiện tại của Trương Nguyên chỉ để ở trong lòng, mắt hẳn còn không dùng được, không nên quan tâm nhiều quá. Đợi sau khi bỏ bớt mắt đi rồi, hẳn sẽ giúp mẫu thân sắp xếp công việc một chút cũng không muộn. Bây giờ chỉ cần để ý nhiều hơn một chút là được rồi.

Ngày hôm sau, hai người Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên cứ như bình thường đến đọc " Xuân thu kinh truyện tập giải " cho Trương Nguyên. Mỗi khi đọc xong một quyển, trong thời gian nói chuyện phiếm, Phạm Trân nói:

- Giới tử thiếu gia cũng biết chuyện Yến Khách công tử?

- Chuyện gì?

Trương Nguyên hỏi.

Phạm Trân nói:

- Chạng vạng hôm qua Yến khách công tử uống đến say không còn biết gì, rồi xách một cây trúc tiết tiên, gặp người là đánh, sau lại bảo người bịt kín mắt hắn, nói phải mở rộng trí tuệ. Y nói năng bậy bạ loạn xạ, nghiêng ngả lão đảo, mượn rượu làm càn."

Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên biết hôm qua Trương Ngạc tới gặp Trương Nguyên, nhưng khi trở về thì trở nên điên cuồng, không biết có phải do Trương Nguyên gây ra hay sao?

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh là người cực thông minh, là thiên lý mã. Mà thiên lý mã tất bất tuân, ừ, từ từ rồi cũng tốt thôi.

Lại qua vài ngày nữa, Phạm Trân nói với Trương Nguyên:

- Mấy ngày này Yến khách công tử học tĩnh tọa, còn cả ngày bịt mắt, tuy rằng không nói rõ, nhưng hiển nhiên là học Giới Tử thiếu gia, không biết tại sao nữa?

Trương Nguyên cười nói:

- Ngày đó Tam huynh nghe ta nói tâm tính sinh trí, tai nghe hơn mắt nhìn, nghe sách càng thuộc hơn, chắc là duyên có này.

Phạm, Chiêm hai người đều cười.

Phạm Trân hí hóp mắt nhìn Trương Nguyên. Người thiếu niên mười lăm tuổi này bỏ bịt mắt thì nhìn dung mạo khá thanh nhã, nhưng vẫn còn có chút trẻ con, chỉ có điều thần thái giọng điệu lại vững vàng bình tĩnh, khiến cho Phạm Trân nghĩ thầm rằng:

- Chẳng lẽ thực sự có chuyện này, nghe sách có thể càng nhớ rõ? Tuy nhiên thiếu niên này thật sự là có tài Trương Nguyên thông qua hai người Phạm, Chiêm hiểu được muốn vào các kỳ thi khảo đồng sinh, kỳ thi tú tài, phải đọc các sách như:

《 Tứ thư tập chú 》 , 《 Hiếu kinh 》 , 《 Tiểu học 》 , 《 Ngũ kinh 》 truyện chú, 《 Chu lễ 》 , 《 Lễ nghi 》 , 《 Xuân thu tam truyện 》 , 《 Quốc ngữ 》 , 《 Chiến quốc sách 》 , 《 Tính lý 》 , 《 Văn tuyển 》 , 《 Bát gia văn tập 》 , 《 Văn chương chính tông 》 —— Bước đầu phỏng chừng, đọc thuộc lòng những sách này ít nhất cần ba năm thời gian, sau đó từ trong Ngũ kinh tuyển chọn lấy một bản kinh. Trong kỳ thi huyện kỳ thi, phủ đều theo bản kinh ra đề mục, Trương Nguyên chọn đề mục cho chính mình chính là " Xuân thu ", ba mươi cuốn " Xuân thu kinh truyện tập giải " hẳn đã nghe Phạm, Chiêm đọc xong, cũng đã cố gắng ghi nhớ, chỉ có điều không nghĩ tới còn phải đọc thêm nhiều sách như vậy. Đám học trò nhỏ thật sự rất khó bước vào kỳ thi tú tài.

Nhưng nghe Phạm Trân lại nói:

- Cũng có mưu lợi thi đậu tú tài đấy, sách khác cũng không đọc, chỉ đọc " Tứ thư tập chú " và bản kinh, sau đó nghiền ngẫm bát cổ văn bát cổ, trụng tử cũng có không ít. Ha ha! Cái thứ tú tài không học vấn, không nghề nghiệp đó còn không bằng ta cùng lão Chiêm.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Một cây lê dè cây hải đường

“Tứ thư tập chú” và “Ngũ kinh” Trương Nguyên đã nghe qua một lần, những sách bốn trăm năm sau như “Quốc ngữ”, “Chiến quốc sách lược” thì đã đọc qua, còn nếu đặc biệt như “Xuân thu”, vậy thì “Xuân thu phần lộ” của Đông Trọng Thư và “Xuân thu cốt lưong truyền sơ” của Dương Sĩ Huân không thể không đọc, trong nhà Trương Nguyên lại không có hai bộ sách này, đành phải nhờ Phạm Trân mượn từ Tây Trương tới đọc cho hắn nghe.

ĐLúc này đã là thượng tuần tháng bảy âm lịch, mắt Trương Nguyên cũng đã hồi phục rất tốt rồi. Hắn từng thử tự mình xem một trang sách và nghe người ta đọc một trang sách, khả năng ghi nhớ không giống nhau. Tự mình đọc sách chỉ có thể nhớ một nửa, mà nghe lại một lần lại có thể nhớ toàn bộ Trương Nguyên nghĩ thầm rằng:

- Xem ra ông trời muốn cả đời ta dưỡng mắt. Cũng tốt, xem qua là thuộc không quá ngạc nhiên, nghe qua không quên mới khó được. Chỉ có điều hai người thường xuyên đi bên cạnh có thể đọc sách cho ta nghe là, lão Phạm và lão Chiêm không lâu dài. Còn người khác... ừ, trong tay áo đẹp lại lồng thêm mùi thơm (nghĩa bóng là làm việc gì đó còn có người đẹp bồi tiếp). Trong đêm nghe đọc sách cũng không tệ, có thể ta còn nhỏ, chưa có bạc, từ từ, bàn bạc kỹ hơn vậy.

Cả nhà Trương Nguyên đối với sự thay đổi của Trương Nguyên dường như cũng không kinh ngạc, Trương mẫu Lã thị cho rằng đứa con đã trải qua

chuyện khổ tâm trong khoảng thời gian ngắn mà trở nên hiểu chuyện, còn tiểu hầu Vũ Lăng thường xuyên tiếp xúc Trương Nguyên nên đối với chuyện này chỉ cảm thấy rất vui. Nó thích thiếu gia bây giờ, hai lần chinh được Tây Trương Yến Khách công tử tới mặt xám mày tro, thật sự là vui sướng. Thỏ Đĩnh mới mười tuổi có thể không chú ý, còn Y Đĩnh, không biết chữ, không cảm thấy thiếu gia đọc sách và không đọc sách có cái gì khác nhau. Về phần cha con Trương Đại Xuân, Trương Thái thì bọn họ chưa lĩnh giáo bản lĩnh của Giới Tử thiếu gia.

Đầu tháng bảy, sau giờ Ngọ lễ Ngưu Lang chúc nữ, Trương Nguyên đang trong thư phòng nghe hai người Phạm, Chiêm hai người đọc cho hắn " xuân thu phồn lộ ", thì nghe ở hậu viên có người ở gõ cửa. Bình thường từ cửa sau ra vào đều là người hầu tôi tớ, Trương Nguyên liền kêu Vũ Lăng đi xem là ai?

Chỉ chốc lát, Vũ Lăng dẫn một tỳ nữ mười bảy, mười tám tuổi, dung mạo xinh đẹp đến. Tỳ nữ này quỳ gối bên ngoài thư phòng, buồn bã khóc nói:

- Giới tử thiếu gia, tiểu tỳ xin giới tử thiếu gia —— Đứa tỳ nữ đó mới mở miệng, Trương Nguyên đã nhận ra đây chính là người ngày đó đi theo Trương Ngạc đến để làm tiền đặt cược. Hắn liền hỏi:

- Chuyện gì?

Trương mẫu Lã thị sau khi nghe có người gõ cửa, kêu đại a đầu Y Đĩnh sang đây xem, Y Đĩnh vừa thấy tỳ nữ Tây Trương quỳ gối bên ngoài thư phòng thiếu gia thì ngạc nhiên nói:

- A, Thu Lăng! Người tới nơi này làm gì?

Bình thường Thu Lăng rất hay tỏ vẻ. Khi Y Đĩnh ra sông giặt quần áo, nàng thì thoảng lại đứng bên cạnh bờ sông dưới gốc cây liễu vừa gặm hạt dưa vừa nói chuyện phiếm với Y Đĩnh, có một lần còn cố ý so với Y Đĩnh

xem tay ai đẹp hơn. Một năm bốn mùa Y Đình đều phải xuống nước giặt quần áo, tay tự nhiên thô ráp, nào có non mịn như Thu Lăng, nhưng Y Đình cũng không phải dễ chọc, đáp lễ nói:

- Ta là vất vả một chút, nhưng chưa từng bị đánh. Thái thái nhà tôi đối xử với tôi tớ rất tốt.

Thu lăng then quá thành giận, sau đó không thềm để ý đến Y Đình nữa. Mà lúc này Thu Lăng không còn giữ được sự kiêu kỳ đó nữa, khóc sụt mướt nói:

- Y Đình tử, giúp ta van cầu Giới Tử thiếu gia đi. Công tử nhà ta muốn tặng ta cho lão đầu trông cửa già nua.

PhạmTrân không kìm nổi cười bật cười thành tiếng, nói với Trương Nguyên:

- Đúng là có chuyện như vậy, Yến Khách công tử học Giới tử thiếu gia che mắt tinh tảo vài ngày, dường như không thấy nhanh trí, kêu người ta đọc sách cho hắn nghe, càng nghe càng nóng nảy. Không biết Thu Lăng làm thế nào chọc tới Yến Khách công tử cứ dăm ngày là bị đánh. Tuy nhiên việc tặng cho lão đầu trông cửa già nua thì Phạm mỗ lại chưa nghe nói — Thu Lăng quỳ gối ngoài cửa tiếp lời nói:

- Chính là chuyện sáng sớm nay, Tam công tử lệnh cho tiểu tỷ cùng lão đầu già nua thành thân.

Phạm Trân cười nói:

- Là cái lão đầu họ Ngô già nua ấy ư, hơn sáu mươi tuổi rồi. Đúng là một cây lê đề hải đường à.

Nói xong y "Chặc chặc" hai tiếng, giống như rất cực kỳ hâm mộ.

Thu Lãng khóc ròng nói:

- Tiểu tỳ van cầu Giới Tử thiếu gia —— Y Đình nói:

- Đúng là chuyện lạ, Yến Khách công tử muốn gả người cho hạ nhân, người tới cầu thiếu gia nhà ta làm gì!

Thu Lãng nói:

- Yến Khách công tử từng đánh cuộc với Giới Tử thiếu gia. Tiểu tỳ —— tiểu tỳ tình nguyện hầu hạ Giới Tử thiếu gia.

Trương Nguyên vừa nghe vậy, trong lòng có phần không thoải mái:

“Ngày đó Thu Lãng nghe Trương Ngạc thua định đưa nàng cho ta, liền kêu không muốn, đến hôm nay bị Trương Ngạc tặng cho lão đầu họ Ngô thì mới nghĩ đến đông trường. Ha ha! Trương Giới Tử ta cũng chỉ hơn lão Ngô đầu một chút thôi sao?”

Nghĩ vậy hắn lắc đầu nói:

- Ta không cần người hầu hạ.

Thu Lãng khóc lớn nói:

- Giới tử thiếu gia, xin người cứu tiểu tỳ đi. Lão đầu già nua kia vừa già vừa xấu thì thôi, nhưng toàn thân đầy mụn ghẻ, tiểu tỳ thà chết cũng không lấy hắn. Van xin Giới Tử thiếu gia, chỉ có Giới Tử thiếu gia có thể làm cho Tam công tử hồi tâm chuyển ý, van thiếu gia.

Phạm Trân ngạc nhiên hỏi:

- Đánh cuộc cái gì?

Thu Lãng lúc này cũng bất lực, kể chuyện ngày đó Trương Ngọc thua Trương Nguyên ra.

Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên ngơ ngác nhìn nhau, thầm nghĩ khó trách Yến Khách công tử ngày ấy mượn rượu làm càn, hóa ra là có chuyện buồn như vậy Phạm Trân cười nói:

- Lời nói nữ tỳ này đáng thương, lão Ngô kia cũng đích xác không xứng, Giới Tử thiếu gia! Nếu có thể đưa nàng về thì đó cũng là một chuyện tốt.

Trương Nguyên lén nhìn Thu Lãng kia, mặc dù có vài phần quyến rũ, cũng chỉ là vẻ đẹp bình thường, hơn nữa lại chê nghèo tham giàu thế, hẳn không có hứng thú gì nên lắc đầu nói:

- Ta không cần nàng hầu hạ —— Vũ Lãng, đưa nàng đi.

- Khoan đã Phạm Trân liền vái Trương Nguyên một cái - Giới Tử thiếu gia, có thể nói chuyện chút không?

Chiêm Sĩ Nguyên hiểu được tâm ý Phạm Trân, cười nói:

- Tại hạ đi về trước, Phạm huynh ở lại nói chuyện với Giới Tử thiếu gia vậy Sau khi Chiêm Sĩ Nguyên đi, trong thư phòng chỉ có Trương Nguyên và Phạm Trân, Phạm Trân vái Trương Nguyên thật sâu, thấp giọng nói:

- thiếu gia cũng biết, Phạm mồ mất vợ sớm, vẫn chưa tái giá, nếu thiếu gia có thể khiến cho Tam công tử hứa gả Thu Lãng cho ta làm thiếp, Phạm mồ vô cùng cảm kích.

Trương Nguyên mỉm cười đánh giá Phạm Trân. Tuổi y đã gần năm mươi, chòm râu dê. Dáng người hơi gầy.. “Ừm! Cũng được, Quân tử giúp người là chuyện tốt, coi như làm một chút việc thiện.” Nghĩ vậy hắn liền nói:

- Ta thử xem sao.

Phạm Trân mừng rỡ, liên tục nói lời cảm tạ.

Trương Nguyên liền kêu Thu Lăng vào, nói Phạm tiên sinh có ý muốn cưới nàng làm thiếp, xem ý Thu Lăng như thế nào?

Thu Lăng chỉ sợ gả cho lão Ngô đầu vừa già vừa xấu lại vừa bẩn, hơn nữa phải đối mặt sự khinh miệt của người hầu Tây Trương thì quá mất mặt còn không bằng chết đi. Phạm môn khách này nhã nhặn, tuy rằng tuổi cũng không nhỏ, nhưng so với lão Ngô đầu kia lại giỏi hơn nhiều, sao lại không chịu chứ.

Trương Nguyên liền viết một phong thư, kêu Thu Lăng trở về giao cho Trương Ngạc. Thấy Thu Lăng nao núng không dám đi, Trương Nguyên nói:

- Sự thành hay không, là ở nơi tấm thư này.

Nghe thấy vậy Thu Lăng mới nhận thư về Tây Trương.

Trương Nguyên nói:

- Phạm tiên sinh, hãy còn sớm, mời Phạm tiên sinh đọc quyển thứ bảy này cho xong đi.

Phạm Trân liền bắt đầu đọc sách, ước chừng đọc hơn mười trang, chợt nghe Trương Thái tới báo, Tây Trương Tam công tử đến.

Phạm Trân thầm nghĩ:

- Quả nhiên là ngay lập tức Lại nghe Trương Nguyên nói:

- Phạm tiên sinh tạm lánh một chút trước, ta cũng phải để Tam huynh ta chút mặt.

Phạm Trân âm thầm gật đầu, Trương Nguyên xử sự thật không giống thiếu niên mười lăm tuổi, khí độ và lòng dạ như thế, tuyệt không phải người bình thường.

Trương Ngạc đi vào thư phòng, thấy chỉ có một mình Trương Nguyên, trong lòng bất cẩn thẳng. Lòng mày y giãn ra, chớp chớp tay, hỏi:

- Giới tử, gọi ta có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh mời ngồi. Ta có một chuyện muốn cùng Tam huynh thương lượng.

Trương Ngạc thấy ngôn ngữ khách khí của Trương Nguyên cảm thấy vui mừng, nói:

- Giới Tử có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Nghe nói Tam huynh muốn gả Thu Lăng cho lão Ngô trông cửa, Thu Lăng kia chạy đến nơi này của ta khóc suốt suốt, nói tình nguyện hầu hạ ta cũng tuyệt không chịu lão Ngô đầu kia, như vậy xem ra, Trương Giới Tử ta so với kia lão Ngô đầu vẫn là lấy được lòng mỹ nhân một chút.

Trương Ngạc cười ha ha, nói:

- Con tiện tỳ đó lại chạy đến nơi này của người khấn cầu. Sao? Giới Tử người muốn cô ấy?

Trương Nguyên nói:

- Ừ, tặng ta đi, như thế nào cũng phải thắng lão Ngô đầu kia.

Trương Ngạc cười nói:

- Tốt lắm, đợi chút kêu cô ấy đến. Giới Tử ta muốn cùng người chơi ván kế tiếp trước.

Trương Nguyên vẫn che mắt chơi cờ với Trương Ngạc, kết quả đấu cờ là, Trương Nguyên lại thắng.

Trương Ngạc bây giờ cũng đã có chỗ khâm phục tộc đệ nhỏ hơn hẳn phân nữa số tuổi này rồi, liền nói:

- Giới Tử ngày mai ta với người đánh cờ vậy, người có dám che mắt cùng ta đánh cờ không?

Người có thể đánh cờ tướng bằng lời nói không ít, nhưng cờ vậy thiên biến vạn hóa, con số phong phú, vẫn chưa nghe nói ai có thể che mắt mà đánh cờ.

Trương Nguyên nói:

- Thử xem xem.

Trương Ngạc nói:

- Được, ngày mai gặp.

Chạng vạng hôm đó, Thu Lăng đến, mang theo Nô Khế của mình và thư xác nhận của Trương Ngạc

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trúc Đình, đánh cờ mồm, ngắm mưa.

Tòa tiểu trúc đình ở dưới chân cầu vòm đã được xây xong từ trước, vì gần đây Trương Ngạc bịt mắt tĩnh tọa, mãi vẫn chưa đi xem cái đình đó, may mà cũng không có mưa, đình còn chưa bị nước sông cuốn đi, giờ ngọ ngày hôm sau sau khi Thu Lăng tới, Trương Ngạc để thanh kỹ Vương Khả Xan đi mời Trương Nguyên đến đình trúc dưới chân cầu vòm đánh cờ.

Không khí hôm nay có vẻ oi bức hơn, nắng gắt cuối thu mà, phía xa chân trời mây xám dày đặc, đã vào cuối thu rồi mà trời vẫn nóng như vậy, thật là khác thường, xem ra trễ chút nữa sẽ có một trận mưa to đây.

Sau khi Trương Nguyên đến cưỡi chân cầu vòm liền bỏ bịt mắt ra, vải bịt mắt này không phải kính mát, mang lâu không thấy thoải mái, ai lại muốn suốt ngày phải mò mẫm tìm kiếm cơ chứ.

-Ha ha, Giới Tử.

Trương Ngạc cười to nghênh đón bạn, thấy bên cạnh Trương Nguyên có một tiểu hề nô Vũ Lăng đi cùng, bèn nói:

- Sao vẫn là Tiểu Vũ đi theo vậy, Thu Lăng đâu?

Chẳng đợi Trương Nguyên trả lời, y lại đến sát hơn hạ giọng cười nói:

- Giới Tử, tỳ nữ xinh đẹp kia hầu hạ người có tốt không nào?

Trương Nguyên cười nói:

- Cái gì mà tỳ nữ xinh đẹp, người đánh người ta khắp người chỗ thì xanh chỗ thì tím, ta trông thấy là mất cả hứng, ta đã đưa qua cho Phạm Trân rồi.

Trương Ngạc sừng sốt nói:

- Tặng người ta rồi! Giới Tử người còn phá của hơn ta nữa, tỳ nữ son sắc như vậy, chí ít cũng phải trăm mấy lượng bạc, trên người có chút tím tái thì đã sao, dưỡng vài hôm chẳng phải lại trắng trẻo nõn nà ra à.

Trương Nguyên nói:

- Không nói nữa, đã tặng mất rồi, đi, chúng ta đánh cờ.

Rồi bước vào trong đình trúc.

Tặng rồi thì tặng rồi, Trương Nguyên cũng chẳng cảm thấy gì, y vốn dĩ xài tiền như nước, món đồ bỏ khối tiền ra mua, sau khi chơi chán rồi lại tiện tay vứt đi, đây vốn là chuyện bình thường mà, bèn lắc đầu nói:

- Thu Lăng đã là người bên Đông Trương người, người xử trí thế nào là chuyện của người, chỉ là hời cho Lão Phạm quá, về chuyện giường chiếu thì con tiện ti Thu Lăng kia cũng khá hấp dẫn đấy.

Y đi theo vào Trương Nguyên vào đình.

Trúc đình này tuy nhỏ nhưng tao nhã, nó được dựng bởi trúc non vừa mới chặt xuống mà làm thành, có thể ngửi thấy hương trúc tươi mát, chỉ có điều khung cảnh xung quanh không hợp cho lắm, bên bờ là bãi sông đá vụn, trên đình lại là cầu vòm, dựng tòa trúc đình ở đây, thật sự là chẳng ra làm sao cả, nhưng Trương Ngạc thì lại cảm thấy khá đẹp.

Một cái bàn gỗ lê vàng tinh tế, hai cái ghế tròn gỗ mun tám chân, trên bàn có đặt một bàn cờ bằng gỗ phi ngàn năm, cùng với những quân cờ xuất xứ từ Vĩnh Hưng phủ, đặt ngay bốn góc.

Trương Ngạc hỏi:

- Giới Tử, muốn đánh cược chút không?

Trương Nguyên nói:

- Không đánh cược.

Trương Ngạc cười cười, cũng không cưỡng cầu đòi đánh cược, giờ y chỉ đang hứng thú không biết Trương Nguyên sẽ đánh cờ mồm thế nào đây, từ lúc vua Nghiêu sáng tạo ra cờ vây đến khi dạy dỗ con trai là Tử Đan, chưa từng nghe nói có người che mắt đánh cờ vây bao giờ.

Sai tiên (thuật ngữ cờ vây, cách quyết định xem ai đi trước), Trương Nguyên cờ trắng đi trước.

Trương Nguyên quay lưng lại, mắt hướng nước sông Đầu Lao, nhắm nửa con mắt, nói:

- Khứ Vị Nhân Quan.

Bước đầu tiên này kỳ thật chính là Tinh Vị Tiểu Phi Quả, nhưng cách ghi chép của cờ xưa lại ghi như thế này, họ chia cờ vây ra làm bốn khu vực, Đông Bắc là Khứ Vị, Tây Bắc là Thượng Vị, Đông Nam là Nhập Vị, Tây Nam là Bình Vị, sau đó lại dùng 19 chữ để kí hiệu cho 19 đạo, 19 chữ này chính là “Thiên địa nhân thì hành quan đấu phương châu nhật đông nguyệt nhuận trĩ vọng tương sinh tòng khách”, vì phải đánh cờ mồm, đêm qua Trương Nguyên lâm trận mới mài gươm, tìm hiểu và đồng thời chuẩn bị trước một chút.

Trương Ngạc gật đầu nói:

- Hay, người cũng thật dám đánh cờ mồm đấy.

Xong y liền nhặt một viên cờ trắng đặt ngay vị trí “Khứ Vị Nhân Quan”, đây là đi thay cho Trương Nguyên, đồng thời miệng đọc:

- Khứ Vị Nhân Nhật Đây là vị trí kẹp thấp của ba gian cờ đen.

Thoạt đầu Trương Nguyên cũng có chút hồi hộp, lo sợ mình nhớ nhầm thuật cờ phức tạp của cờ vây, dù sao đánh cờ vây bằng mồm cũng là chuyện cực kỳ khó khăn, cho dù là đại kỵ sĩ cấp bậc đỉnh cao cũng không thể đánh cờ vây bằng mồm, theo hẳn biết, đời sau chỉ có một người tên là Bảo Vân, với bậc nghiệp dư cấp 6 có thể đánh cờ mồm được-----
Mấy mươi nước cờ qua đi, Trương Nguyên dần tự tin lên, hẳn có thể nhớ được vị trí quân cờ một cách rõ rệt, cờ vây không giống với cờ tướng, trong cờ vây, ngoài việc quân cờ bị ăn mất, sau khi xuống cờ lại không thể di chuyển được nữa, trái lại mà nói thì cờ vây lại dễ nhớ hơn một chút, khó là khó ở chỗ số lượng nó quá nhiều, hơn nữa phải cố gắng tránh bị cướp cờ, cướp cờ quá phức tạp, rất có thể sẽ nhớ lẫn lộn cả lên.

Cờ đen của Trương Ngạc thì trái lại càng lúc càng kinh hãi, giống như cờ tướng vậy, cờ vây của Trương Nguyên cũng là theo học từ Trương Ngạc, trước kia y phải nhường Trương Nguyên hai con cờ, nhưng giờ cả hai chỉ phân xem ra cờ trước, chỉ vón vện năm mươi nước, cờ đen của Trương Ngạc đã rơi xuống thế hạ phong.

Trương Ngạc nhìn chăm chăm vào sau gáy Trương Nguyên, y thật sự không hiểu nổi, cờ vây của Trương Nguyên sao lại sắc bén đến vậy?

Nếu như cờ tướng chỉ cần có bí kíp mày mò một chút, học được vài đường là có thể ứng dụng được, nhưng rõ ràng cờ vây không thể chỉ dựa vào xem bí kíp là có thể nâng cao kỹ nghệ, xem ra Giới Tử quả thật là tâm tịnh sinh trí, mở mang kiến thức rồi, điều này khiến Trương Ngạc vừa cảm

thấy ngưỡng mộ lại vừa cảm thấy đổ քy, y che mắt tịnh tọa cả nửa tháng trời, nửa chút trí khôn cũng chẳng thấy, tâm khí thì nóng nảy khiến cho miệng cũng phải nổi nhọt.

.....

Nổi gió rồi, đám mây xám xịt chất đông trên đường chân trời giống y như bom hơi vậy, đang bành trướng dần, màu sắc của mây dần biến thành màu đen đậm, chớp điện nổ đùng đùng, tiếng sấm ầm ầm, một trận mưa to sắp kéo tới.

Có hai người lặng lẽ đi xuống cầu, cũng hướng đến trúc đình, Trương Nguyên quay lưng lại, không biết là ai, nhưng từ lúc hai người này xuất hiện, nước cờ của Trương Ngạc có sự biến đổi, xuống cờ rõ ràng mạnh hơn Trương Ngạc một chút, Trương Ngạc biết thực lực của Trương Nguyên trước kia ra sao, Trương Nguyên cũng nắm rõ thực lực của Trương Ngạc, nếu theo cách đánh giá của người đời sau, kỳ lực của Trương Ngạc tương đương với nghiệp dư yếu cấp hai, giờ Trương Nguyên đang có được thực lực nghiệp dư mạnh cấp bốn, có thể nhường Trương Ngạc ba con cờ....

- Có người tiếp chiêu hộ Trương Ngạc rồi, kỳ lực của người này tầm tam đẳng yếu.

Trương Nguyên cũng không nói gì, tiếp tục đánh cờ, cờ trắng đã hiện thể áp đảo, lúc này cho dù Nhiếp Vệ Bình đến hăn cũng chẳng sợ.

Mây đen bao phủ cả bầu trời, dưới cầu tối đen như mực, đám người Trương Ngạc sắp không nhìn rõ được bàn cờ nữa, đầu dí cả vào bàn cờ mà căng mắt nhìn.

Trương Nguyên thì lại nhàn nhã hơn, vì sợ ánh sáng sấm sét chói mắt, đành nhắm tịt mắt lại.

Bỗng nhiên, “xoẹt” một cái, đến từ xa, tựa như một bầy vịt trên cát kéo tới, trận mưa to đổ ào xuống, con sông Đầm Lao vốn dĩ trầm lặng như tờ, thoáng chốc đã sôi động hẳn lên, cứ như một con tiềm long ẩn mình dưới mặt đất, lắc đầu nguầy đuôi bắt đầu trỗi dậy.

Vũ Lăng hạ giọng nói:

- Thiếu Gia, nơi này không thể ở lâu được, thủy triều sắp dâng lên rồi ạ.

Trương Ngạc nói:

- Không được, thấp đèn chiến đêm cũng phải đánh hết ván cờ này.

Trương Nguyên lè nhè với tên diên Trương Ngạc này, liền nói:

- Tam huynh, các người là mấy người chiến một mình đệ đây.

Trương Ngạc không lên tiếng, nghe thấy có một tên khác cười rộ lên, người này nói:

- Giới Tử, đúng là ba ngày không gặp, mở rộng tầm mắt nha, từ lúc nào mà người học được tay nghề đánh cờ giỏi như vậy, e rằng ngay cả ta cũng không phải đối thủ của người.

Trương Nguyên xoay người lại, sau khi trời mưa, bầu trời tỏ hơn một chút, thấy có hai người bên cạnh Trương Ngạc có hai người đang đứng, một là thanh kỹ Phan Tiểu Phi, người còn lại là một thiếu niên mắt thanh mày tú tầm 16, 17 tuổi, thân hình bình thường, song quyền hơi nhô, cằm hơi nhọn, mắt cực kỳ có thần.

- A, là đại huynh Tông Tử.

Vị đại huynh Tông tử này không xuất hiện, Trương Nguyên cũng chưa kịp nhớ ra, lúc này lại xuất hiện ở trúc đình, ký ức hai thế giới của Trương Nguyên đột nhiên giao thoa, Trương Đại Trương Tông Tử, Đại gia tiểu văn

phẩm cuối đời Minh mà Chu Tác Nhân, Lâm Ngữ Đường, Hoàng Thường cực kỳ sùng bái, thời Trương Nguyên còn học đại học, có một vị giáo sư chính là fan hâm mộ của Trương Đại, bảo rằng bài <Hồ Tâm Đình Khán Tuyệt> là bài văn đệ nhất thiên hạ, cũng bởi vì vị giáo sư này sùng bái đến vậy, nên Trương Nguyên cũng từng xem qua không ít tác phẩm của Trương Đại, điều mà hẳn thưởng thức nhất chính là tính tình khoáng đạt khôi hài của Trương Đại, có bài <Tự Đề Tiểu Tượng> của Trương Đại đã tự giễu nói rằng:

-Công danh thì thất bại, phú quý thì như mơ, trung thần thì sợ đau, cày cuốc thì sợ nặng, viết sách hai mươi năm chỉ để đầy nắp lu, người như vậy có ích hay không?

Đây là lời cảm thán của Trương Đại sau thời minh vong, nhìn có vẻ khoáng đạt nhưng thật chất lại tràn đầy thương cảm, mà giờ phút này, Trương Đại mới có 16 tuổi, là con cháu tộc họ Trương Thiệu Hưng, là trưởng tôn con vợ cả Tây Trương, hơn nữa còn là một gã ăn chơi trác táng có phẩm vị.

-Thời trẻ y thích ăn chơi trác táng, cực yêu giàu sang, thích nhà đẹp, thích tỳ nữ xinh, thích nam kỹ, thích áo mới, thích đồ ngon, thích ngựa tốt, thích đèn rực rỡ, thích hoa viên, thích trống thổi, thích đồ cổ, thích chim chóc, kiêm cả thích uống trà nói chuyện vui, thích đàm luận thơ ca.

Đây chính là Trương Đại của lúc này, là tộc huynh lớn hơn Trương Nguyên một tuổi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Lão thần đồng cùng thời gian trôi đến bạc đầu

Giới Tử, mấy tháng nay ta tu học tại Vũ Lâm, không biết người bị đau mắt, giờ đã lành hẳn chưa?

Trương Đại vừa cười vừa đánh giá trên dưới vị tộc đệ Trương Nguyên này, hôm qua y mới từ Hàng Châu trở về lại Sơn Âm, nghe Vương Khả Xan kể lại, bảo là Trương Nguyên có thể đánh cờ mồm, y có chút hiếu kỳ, vừa rồi lại nghe thấy em họ Trương Ngạc đấu cờ với Trương Nguyên ở dưới cầu, y bèn chạy đến xem, thấy Trương Nguyên quả nhiên quay lưng lại không nhìn vào bàn cờ, hoàn toàn chỉ dựa vào trí nhớ mà đánh cờ, điều này khiến cho một người tự cho rằng mình thông minh hơn người như Trương Đại, cảm thấy vô cùng kinh ngạc, bởi vì Trương Đại hiểu rất rõ việc đánh cờ vây bằng mồm khó khăn đến mức nào, cờ đen của Trương Ngạc đã hiện thể bại trận, y tiếp tay giúp gã một chút, nhưng cũng chẳng thể cứu vãn được tình thế.

Trương Nguyên cũng đưa mắt dò xét vị tộc huynh lưu danh đời sau này, đáp lời nói:

- Đã lành lặn nhiều rồi, đa tạ Tông Tử đại huynh quan tâm.

Lúc này hẳn mới nhớ ra Trương Đại đi học tập tại Hàng Châu cũng là vì chuẩn bị cho kỳ thi hương, bởi vì năm nay là năm Nhâm Tử, Mỗi năm Tử, Ngọ, Mão Dậu chính là năm đến kỳ thi hương, ba năm một lần, cử hành

vào tháng 8, nên được gọi là Thu Vi, sĩ tử trúng cử năm sau sẽ được tham gia vào hội thi Kinh Thành.

Trương Đại là thần đồng của Thiệu Hưng phủ, lúc 8 tuổi theo tổ phụ là Trương Nhữ Lâm đến biệt thự tại Tây Hồ nghỉ hè, đại danh sĩ Trần Kế Nho cũng du ngoạn thăm viếng bạn bè tại Tây Hồ, Trần Kế Nho cười một con hươu sừng to, đi đến bên bờ hồ, tựa như thần tiên hạ phàm.

Một hôm nọ, Trần Kế Nho đến thăm hỏi Trương Nhữ Lâm, trông thấy Trương Đại, ông ta liền nói với Trương Nhữ Lâm rằng, nghe nói đứa cháu này của ông rất giỏi đối ẩm, ta phải đích thân thử tài nó mới được, nói rồi ông ta liền chỉ vào bình phong có ghi <<Lý Bạch Cười Kinh Đô>> và ra câu đối:

- Thái Bạch cười kinh, nhật đá bên sông vớt trăng đêm.

Trương Đại 8 tuổi đối lại nói:

- Mi Công cười hươu, ngay huyện Tiền Đường hứng gió thu.

Trần Kế Nho có biệt hiệu là Mi Công, Trần Mi Công phá lên cười lớn, sờ vào đầu tiểu Trương Đại nói:

- Lanh lợi thông minh thế, cậu bạn nhỏ.

Lúc 12 tuổi Trương Đại liên tiếp đậu kỳ thi huyện, thi phủ, thi đạo, trở thành tú tài nhỏ tuổi nhất của huyện Sơn Âm, mọi người Thiệu Hưng đều nói bên Tây Trương sắp có trạng nguyên rồi, cao tổ của Trương Đại là Trương Nguyên Biện chính là Trạng nguyên của bốn mươi năm về trước.

Bởi vì tuổi còn nhỏ, Trương Đại không tham gia kỳ thi hương năm Kỷ Dậu được, còn lần này, hẳn là y có chí thì nên.

Người có được kiến thức đời sau như Trương Nguyên hiểu rất rõ rằng, Trương Đại tài cao mệnh khổ, thiếu niên thành danh, đến lúc bạc đầu lại vẫn là một lão tú tài, tuy kỳ khoa cử này trông có vẻ công bằng, nhưng vẫn có nhiều kẻ có tài mà chẳng thành danh, lận đận một đời, xa thì không nói đến, ngay mảnh đất Sơn Âm này đã có Từ Vị- Từ Văn Trường, Từ Văn Trường tài hoa hơn người, nhưng có chết cũng chẳng thi đỗ cử nhân, Đại danh sĩ Trần Kế Nho cũng chỉ được cái danh tú tài, thế nên Trần Kế Nho từ bỏ khoa cử đi làm một cao nhân ẩn sĩ, cuộc sống cũng không tồi.

Sinh vào đời này, chạy đến Thiểm Tây kêu gọi đồng bào bị nạn đứng lên tạo phản, tự xưng là Tướng Sấm, Trương Nguyên thì không có cái lý tưởng này, giống như Phạm Văn Trình làm công thần khai quốc của Mãn Thanh, Trương Nguyên càng căm ghét hơn, cũng không thể học Trần Kế Nho làm một ẩn sĩ nhàn nhã thành thoi, Trần Kế Nho đã mất trước khi đời Minh bị diệt vong, Trương Nguyên hăn giờ chỉ mới có 15 tuổi, vì vậy chỉ có thể chọn con đường khoa cử, đi từng bước một, chỉ hy vọng đường đường quá dài, sẽ mệt mỏi lắm, còn phải để dành chút sức lực mà hưởng thụ cuộc sống này nữa chứ.

Nhưng từ trải nghiệm của Trần Kế Nho và Trương Đại mà nói, học thức chất đầy năm xe, tài hoa hơn người cũng chưa chắc có thể thuận lợi mà thi đậu khoa cử, thi văn bát cổ nhất định phải có bí quyết khác, hăn nhất định phải tìm thấy cái bí quyết này, nếu đợi đến Sùng Trinh năm 16 mới thi vào tiến sĩ, thế thì tai họa rồi.

...

Trương Đại thấy Trương Nguyên nhắm mắt thất thần, không biết đang nghĩ điều gì, bèn kêu lên một tiếng:

- Giới Tử----- Trương Nguyên lúc này mới bừng tỉnh nói:

- Ô, chẳng phải đầu tháng 9 này Tông tử đại huynh thi khoa hương ư, sao lại quay về thế này?

Trương Đại nói:

- Lần này quay về chủ yếu là để thỉnh giáo tổ phụ một số việc, cũng tiện thể cho khuây khỏa tinh thần, cuối tháng ta quay về Vũ Lâm.

Trương Ngạc nói:

- Đại huynh lần này thi hương, hẳn là dễ như trở bàn tay rồi, có gì phải sốt ruột chứ, cũng chỉ xem vị trí cao hay thấp thôi, nếu có thể đậu vị trí Giải Nguyên (người đứng đầu khoa hương) thì tuyệt quá rồi.

Khóe miệng Trương Đại mỉm cười, kiêu ngạo nói:

- Giải Nguyên là mệnh số rồi, tranh không được đâu.

Trương Đại 16 tuổi hiển nhiên là tràn đầy lòng tin, trúng Giải Nguyên phải nhờ vào mệnh trời, nhưng trúng cử thì chắc chắn rồi.

Trương Nguyên ở bên cạnh lại thầm than ngẩn thờ dài, vị Tông tử đại huynh trước mắt đang phong thái khoan thai, ý chí ngời ngời này, cứ thi suốt đến khi đời Minh bị diệt vong, thi cả 30 năm ròng vẫn không thi đỗ cử nhân, sau đó nước mất nhà tan, xơ tóc lên núi như người điên, chỉ đành mượn ngòi bút trong tay hoài niệm chuyện xưa, nhớ lại thời phồn hoa hưng thịnh, quả thật là đáng buồn đáng thương...

-Nếu có thể, ta phải giúp vị đại huynh Tông Tử này.

Xong hẳn lại nghĩ:

-Quốc gia bất hạnh thơ gia hạnh, ngòi bút tang thương càng chinh chu, không trải qua nỗi đau xót tang thương nước mất nhà tan, đại huynh Tông Tử chắc chắn không viết ra được những dòng văn phóng khoáng tự nhiên,

bao hàm thâm tình tuyệt vời như vậy-----những tiểu phẩm tuyệt diệu như 《 hồ tâm đình khán tuyết 》 , 《 tây hồ thất nguyệt bán 》 , 《 kim sơn dạ hí 》 , 《 nhị thập tứ kiều phong nguyệt 》 ...rồi sẽ ra sao, đây đều là ngọc báu quý giá của văn học mà, không thể chỉ vì vận mệnh của đại huynh Tông Tử mà thay đổi đến mất đi được.

...

Trời mưa càng lúc càng to, tiếng mưa sà sạt trên mặt cầu, nước mưa men theo khe đá chảy xuống, thoạt đầu là tí ta tí tách, tiếp đó xuyên thành dòng, con sông Đâu Lao kia cũng huyên náo sôi động hẳn lên, tiếng gió, tiếng mưa kèm theo tiếng sấm, nói chuyện dưới cầu vòm phải hét thật lớn tiếng mới nghe được.

Trương Ngạc vẫn còn luyến tiếc ván cờ này, kêu gào nói:

- Giới Tử, ván cờ này còn đánh được nữa không?

Trương Đại lắc đầu gào lên nói:

- Không đánh được nữa, thua đến không thể thua nữa, tam đệ, người đánh không lại Giới Tử đâu.

Trương Ngạc không phục, nhưng năng lực đánh cờ của đại huynh Trương Đại hơn hẳn gã một cái đầu, đại huynh đã nói như vậy, ván cờ này e rằng thật sự không xong rồi.

Lần này Trương Ngạc không then quá hóa giận, đá bay bàn cờ nữa, gã chỉ than ngán thở dài, đột nhiên phấn chấn lên nói:

- Đại huynh, huynh đến đây đánh một ván với Giới Tử đi, lĩnh giáo một chút lợi hại của Giới Tử này.

Trương Đại có chút nóng lòng muốn so tài, nhưng lại bảo:

- Nước nhanh chóng sẽ tràn lên đây, nếu không đi nữa thì ngay cả cái đình này cũng bị cuốn trôi đi mất, phải rồi, trúc đình này là Tam đệ sai người dựng nên phải không?

Trương Ngạc cười nói:

- Ngoài trừ ta còn ai, ai có thể tao nhả như ta đây chứ.

Trương Đại cười nói:

- Để xem cái trúc đình tao nhả này có chống đỡ nổi với thủy triều đang dâng lên không?

Lúc này, tiểu nha đầu Thỏ Đình cầm hai cây dù giấy dầu tối, dưới cầu có Trương Đại, Trương Nguyên, Trương Ngạc, Vũ Lăng, Vương Khả Xan, Phan Tiểu Phi, tính cả Thỏ Đình tổng cộng có bảy người, chỉ có hai cây dù sao mà đủ.

Thỏ Đình nói:

- Trong nhà cũng không có nhiều dù như vậy.

Phan Tiểu Phi nói:

- Ta đi sai người mang dù đến.

Cởi bỏ giày xanh đen cầm trên tay, dầm mưa chạy đi.

Thanh kỹ Phan Tiểu Phi có cái tên giống con gái, nhưng lại là đóng vai con gái, tính tình cũng thẳng thắn cởi mở, còn vương Khả Xan thì thần thái cử chỉ đều giống con gái.

Phan Tiểu Phi nhanh chóng quay lại, sau lưng dẫn theo hai người hầu vạm vỡ, mỗi người kẹp ba cây dù dưới nách, bản thân thì dầm mưa mà đến, như vậy sẽ chạy nhanh hơn.

Trương Đại nói:

- Giờ chưa vội quay về, chúng ta nán lại trên cầu ngắm sông đi.

Trương Nguyên liền cùng Trương Đại, Trương Ngạc đi lên cầu Thạch Củng để ngắm sông Đầu Lao, hai ngàn năm trước Việt Vương Câu Tiễn thề nguyện phạt Ngô, phụ lão Hội Kê dâng lên hồ tương rượu nồng, Câu Tiễn quỳ xuống nhận rượu, lệnh người mang rượu đổ xuống dòng sông này, quân sĩ nghênh dòng mà uống, đó là lý do vì sao dòng sông này có tên gọi là Đầu Lao (đổ rượu).

Một trận mưa to, nước sông Đầu Lao cũng theo đó mà bành trướng hẳn lên, dòng sông dâng lên rất nhanh, mắt thấy bên dưới cầu vòm nước đang chảy ào qua, cái trúc đình kia cũng đã bị chìm hết một nửa trong nước, đám người Trương Nguyên cầm dù đứng trên cầu nhìn xem khi nào trúc đình bị nước cuốn trôi?

Trương Đại hỏi Trương Nguyên về chuyện đánh cờ mồm, Trương Nguyên ngược lại chẳng nói gì, chỉ có Trương Ngạc là dốc sức thổi phồng câu chuyện, nói rằng Trương Nguyên nghe qua là nhớ, 《Xuân thu kinh truyện tập giải》 dài lê thê đến ba mươi quyển, vậy mà nghe qua một lượt là thuộc lòng, điều thần kỳ hơn nữa chính là bệnh đau mắt đã mở tức tuế cho hẳn, thậm chí sách đọc từ kiếp trước cũng có thể nhớ ra được.

Trương Đại thầm cảm thấy chuyện thần kỳ, y hiểu rất rõ thói quen của em họ Trương Ngạc, tự cao tự đại, ngang tàng bướng bỉnh, làm sao có thể khen người khác hết lời như vậy được!

Trương Đại nói:

- Thế thì ta phải mở rộng tầm mắt, xem Giới Tử nghe qua là nhớ như thế nào, giờ mình quay về nhà Giới Tử đi, cũng phải thỉnh an Ngũ Bá Mẫu, thấy thế nào?

Cha của Trương Nguyên là Trương Thụy Dương được xếp hạng thứ 5 bên Đông Trương, vì vậy Trương Đại gọi mẫu thân của Trương Nguyên là Ngũ Bá Mẫu.

- Mau nhìn kia, trúc đình nổi lên rồi.

Phan Tiểu Phi lớn tiếng kêu lên.

Trương Nguyên thò đầu ra nhìn, trúc đình dưới cầu vòm nửa nổi nửa chìm trời lên mặt nước, chầm chậm nghiêng ngả trôi về trước.

Trương Ngạc liên tục kêu lên:

-Thú vị thú vị, hạ lưu có người vớt được cái đình này rồi.

Liếc mắt sang tiểu nha đầu Thỏ Đình đang đứng bên cạnh Trương Nguyên, liền thêm vào một câu:

- Vớt được cái Thỏ đình.

Lời nói đùa này chẳng buồn cười gì cả, vậy mà Trương Ngạc ôm bụng cười sằng sặc, gã này thật chẳng được bình thường.

LẮNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 13

Thực đạo nan.

Sét lại đánh, trời lại mưa, tiểu nha đầu Thỏ Đình đã cầm dù đi khá lâu rồi, sao vẫn chưa thấy Trương Nguyên về, Trương Mẫu Lã Thị hơi lo lắng, có Y Đình đi cùng, đôi chân nhỏ lẻ loi cẩn thận bước qua những vũng nước còn đọng lại trong hậu viên, đứng ở cửa sau nhìn sang xung quanh sông Đầu Lao kia, vừa hay nhìn thấy bọn Trương Nguyên chạy tới, lúc này mới yên tâm.

-Ngũ bá mẫu mạnh khỏe.

Trương Đại thi lễ Trương Mẫu Lã Thị, thiếu niên trương đại xa hoa bóng loáng, áo gấm ngựa tốt, có nhiều sở thích như yêu tỳ nữ xinh tiểu đồng đẹp.. những sở thích này không khác gì so với người em họ Trương Ngạc, nhưng y không ngông cuồng ngang tàng như Trương Ngạc, y là người thông tình đạt lý.

Trước đây Trương Ngạc đến tìm Trương Nguyên chơi, có khi gặp Trương mẫu Lã Thị cũng chỉ biết nói tiếng: “chào bá mẫu”, sau đó vội vàng bước qua, làm sao có chuyện cúi đầu thi lễ, giờ thấy Trương Đại thi lễ gã cũng thi lễ chào hỏi theo, cho nên mới nói Trương Ngạc đã bị mẫu thân gã là Vương phu nhân nuông chiều quá hóa hư mà.

Trương mẫu Lã thị mỉm cười và nói:

-Tổng Tử về lúc nào vậy? Mau vào đây, mau vào đây tránh mưa đi!

Trương Nguyên và Trương Đại, Trương Ngạc đến ngồi ở thư phòng tại lầu tây, Vũ Lăng dâng trà, Trương Đại đưa tách trà lên nhẹ nhàng hớp một ngụm nhỏ, khẽ nhíu mày, y không nói gì nhưng cũng không chịu uống nữa, rõ ràng là đang chê bai trà của nhà Trương Nguyên quá kém.

Trương nguyên khẽ mỉm cười, thầm nghĩ:

-Trương Tông Tử, người còn chê trà của nhà ta kém à, Ta cũng biết lai lịch của người, lúc thiếu niên người được hưởng thụ quá nhiều, đến lúc già đi, người nghèo rớt mồng tơi, thậm chí còn phải đích thân đi gánh phân tưới vườn, bị hai bà thiếp nhỏ quát tháo rồi sai tới sai lui.

Trương Ngạc hỏi:

-Đại huynh, người và Giới Tử chơi một ván cờ vậy đi?

Trương Đại vui vẻ nói:

-Giờ còn sớm, đánh một ván trước, sau đó kiểm tra bản lĩnh nghe qua mà không quên của Giới tử nữa.

-Giới tử, người còn đánh cờ mồm không?.

Trương Nguyên nói:

-Ừ.

Cái này cũng không phải là cố ý coi thường Trương Đại, mà là vì việc đánh cờ mồm cần phải vô cùng cần chuyên tâm và kiên nhẫn, có thể luyện được trí nhớ và sức tưởng tượng cực độ.

Trương đại có chút không vui, thản nhiên nói:

-Vậy được, ta xin được mở mang tầm mắt về tài nghệ đánh cờ mồm của Giới tử.

Mưa vẫn còn rơi ào ào trên mặt đất, ngoài cửa sổ tựa như tiếng đàn gấp rút loạn nhịp, càng tăng thêm hứng thú đánh cờ, ván cờ này đã chơi được nửa canh giờ rồi, TrươngĐ cầm quân trắng, cuối cùng đã thua năm con rưỡi.

Trương Đại có chút hổ thẹn, ngật nổi Trương Ngạc bên cạnh cứ cười ha ha, nói:

-Đại huynh mà cũng chơi thua Giới Tử à, ha ha.

Thói kiêu ngạo của người trẻ tuổi, Trương Đại không nhịn được, tức giận nói:

-Giới Tử, chơi một ván nữa.

Trương nguyên nói:

-Đại huynh Tông tử, hôm nay chơi đến đây thôi, ta muốn thỉnh giáo thi thư với Đại huynh.

Đầu óc của Trương đại không phải người như Trương Ngạc có thể so sánh được, nghĩ lại ván cờ lúc nãy, y phát hiện ra mình trước sau gì cũng không có cơ hội thắng được, xem ra đây không phải là một ván cờ tranh thắng thua, thật chất sức đánh cờ của Giới tử đã trên y một bậc, có đánh tiếp nữa hiển nhiên cũng sẽ thua nhiều thắng ít, huống hồ y lại đang nóng giận sao có thể đấu cờ tiếp nữa.

-Ừ Trương Đại nói:

-Nghe nói người chỉ cần nghe qua quyển << Xuân thu kinh truyện tập giải>> một lần, bèn có thể nhớ hết, vậy ta muốn kiểm tra người thử, năm thứ tư Văn Công, kinh truyện đã ghi chép lại những gì?

Trương nguyên ngâm nga nói:

-Mùa xuân năm thứ tư, từ Công đến Tấn, Hạ đều chống lại người Khương ở Tề, Địch xâm Tề. Mùa thu người Sở diệt Giang. Tấn hầu chiếm Tần. Nước Vệ hầu sai Ninh Du đến thăm. Mùa đông có một tháng nhâm dần, Phong Thị phu nhân chết.

Đây là những việc lớn xảy ra trong năm thứ tư khi Lỗ Văn Công tại vị, đọc thuộc hết kinh văn, Trương Nguyên lại đem <<Tả Truyện >> giải thích lan lảnh các việc lớn trong năm thứ nhất ra.

Trương Đại vui vẻ nói:

-Một chữ cũng không sai, sao trước đây chưa từng thấy Giới tử có tư chất thông minh như vậy ta!

Trương Ngạc nói:

-Đã nói rồi mà, từ sau khi Giới Tử bị đau mắt, đã tịnh tọa nhập thần, mở mang trí tuệ.

Trương Đại nói:

-Vậy Giới tử đáng được gọi là hạt giống học hành rồi, chắc hẳn cũng sắp đi thi cầu công danh rồi hả?

Trương Nguyên trả lời một cách hoàn toàn nghiêm túc:

-Đúng vậy.

Trương Ngạc bùi môi nói:

-Tâm thường!

Gã cảm thấy bản thân gã suốt ngày đá gà, cưỡi ngựa mới là không tầm thường.

Trương Đại cười nói:

-Đỗ trạng nguyên, một chuyện đẹp nhất trên đời này, bảng vàng vừa ra thì dù cho có ở thâm sơn cùng cốc, cũng không nơi nào là không truyền nhau tên họ của người ấy, thử xem sĩ tử trong thiên hạ, ai có thể phi thường như vậy?.

Trương Ngạc nói:

-Ta chính là không tầm thường, ta xem công danh như cặn bã.

Trương Đại lắc đầu cười, không lý luận với người em họ này nữa, y hỏi Trương Nguyên:

-Giới Tử bắt đầu học chế nghệ chưa?

Chế nghệ chính là thời văn, chính là văn bát cổ, là loại văn học mà hoàng đế Chu Nguyên Chương thời Đại Minh khai quốc đã lệnh cho Lưu Bá Ôn viết ra.

Trương Nguyên nói:

-Đang muốn thỉnh giáo đại huynh về văn bát cổ đây.

Trương Đại nói:

-Người lấy <<Xuân Thu >> làm bốn kinh à, còn của ta là thơ, văn bát cổ cũng không khó, người đọc thông suốt <<Tứ Thư Tập Chú >> và <<Xuân Thu Tam Truyền>> rồi, thì có thể học làm văn bát cổ, chỉ có điều là cả đời của ta cũng không thể chuyên về văn bát cổ, như thế thì tầm mắt sẽ giảm đi, trí nhớ mục đi, sẽ làm trò cười cho các bậc tiền bối Hàn, Liễu, Âu, Tô này, ta rất thích nghe những lời Đông Pha nói, thơ văn của ta như dòng suối chảy, không chọn đất mà tuông, nếu là trên đất bằng, nó như dòng suối chảy cuồn cuộn, dù ngày chảy ngàn dặm cũng không khó, đến mức uốn

lượn theo sườn núi, biến thiên theo vạn vật ta cũng không hay không biết. Cái ta biết được, chỉ là ý thơ ta còn tiếp tục ta tiếp tục, ý thơ ta dừng ta lại dừng.

Trương Nguyên gật đầu đồng ý, nghĩ thầm:

-Đây là lời trong sách <Văn Thuyết > của Tô Thức, đương nhiên là văn luận tuyệt hay, ha ha, ta coi như đã hiểu được Từ Văn Trường, Trần Kế Nho, Trương Tông Tử vì sao đã thi nhiều lần nhưng không đậu rồi, quy củ của văn bát cổ rất nhiều, người tài tình quá, viết văn tuông trào như vạn con suối, cuộn cuộn ồ ồ, chắc chắn muốn phá vỡ sự trói buộc của văn bát cổ, thế thì đã phá cách rồi, quan khảo thí phải chấm theo quy tắc nên dĩ nhiên người không thể trúng tuyển.

Lại nghe Trương Ngạc nói:

-Văn thời này cũng có người làm rất tốt, Vương Quý Trọng, Lưu Khải Đông đều là bậc thầy về văn bát cổ, với những áng văn đặc sắc đi kèm các quy củ, hai người họ đều đã đậu tiến sĩ.

Trương Nguyên hỏi:

-Vương Quý Trọng chính là Vương Tư Nhâm phải không, vậy Lưu Khải Đông là ai?

Vương Tư Nhâm cũng là người Thiệu Hưng, cao ngạo nhưng cương trực, rộng lượng và hài hước, Lỗ Tấn đã từng trích dẫn câu danh ngôn của người đồng hương này: “ Hội Kê là quê hương báo thù rửa nhục, là nơi che giấu tiếp nhận những dơ bẩn”, về phần Lưu Khải Đông, Trương Nguyên không nhớ ra đó là ai?

Trương Ngạc nói:

-Lưu Khải Đông là Lưu Tông Chu, thuộc giới cổ hủ.

Hóa ra chính là Lưu Tông Chu-Trương Nguyên Ổ một tiếng, Lưu Tông Chu là bậc thầy nho học thời văn Minh, là người lập ra học phái Tráp Sơn rất nổi tiếng, Hoàng Tông Hi chính là học trò của Lưu Tông Chu.

Liên nghe Trương Đại quát:

-Tam đệ không được vô lễ, Khải Đông tiên sinh là người mà ông nội kính trọng.

Trương Ngạc hừ một tiếng, nói:

-Là ông ấy vô lễ với tôi trước.

Trương Đại ngạc nhiên nói:

-Khải Đông tiên sinh đã vô lễ với người ư?

Trương Ngạc tức giận nói:

-Không phải ông ta đã xây Đại Thiện Tự ở thành đông dạy học trò sao? Tháng trước ông nội bảo ta đi học gã, Ta đã đi, nhưng chưa tới nửa ngày gã đã đuổi ta ra ngoài rồi, còn nói với ông nội rằng này không thể dạy được, hại ta bị ông nội la cho một trận đau đớn, tức muốn chết!

Trương Nguyên, Trương Đại đều cười ha hả, bộ dạng con ông cháu cha nóng nảy lỗ mãng, nói năng tùy tiện này của Trương Ngạc. Với Lưu Tông Chu nổi tiếng cương trực nghiêm túc tất nhiên sẽ không thu nhận y làm đồ đệ.

Trương Ngạc lại vênh váo đắc ý nói:

-Kẻ cổ hủ đó từ chối ta vào học ta cũng sẽ không để ông ta sống dễ chịu. Đêm đó ta đã dẫn theo hai thằng nhóc chạy đến Đại Thiện Tự ném đá vào cửa sổ tại chỗ ở của ông ta, còn đập phá cửa nhà của gã nữa, chắc là gã cổ hủ đó sợ đến chết khiếp. Nhìn Trương Nguyên một cái và ngậm miệng lại.

Trương Đại lắc đầu liên tục, người em họ này quá vô lý, nhị thúc phụ không có nhà, ông nội cũng không quản được nó, tuy nhiên Trương Ngạc đối với Giới Tử thì lại có chút kiêng nể, chuyện này là thế nào nhỉ?

Trương Nguyên lại hỏi Trương Đại chuyện thi cử Đồng tử, Trương Đại nói:

-Những đoạn ngắt nối trong khoa Đồng Tử hơi khó làm, thi huyện, thi phủ, thi đạo đều chỉ thi một đợt, mỗi đợt làm hai bài văn vát cổ, thi huyện, thi phủ là đề Tứ Thư, thi đạo thì có đề Ngũ Kinh, kì thi Đồng tử năm nay đã kết thúc từ sớm, Giới tử muốn thi thì phải đợi đến năm sau rồi, các năm Phùng Sửu, năm Thìn, năm Vị, năm Tuất tiến hành các khoa thi theo tuổi Dần, Tị, Thân, Hợi, tháng hai năm tới có kì thi huyện trước sau đó là kì thi phủ vào tháng bốn, năm sau nữa tham gia kỳ thi đạo của Đề Học quan.

Trương Nguyên nghĩ thầm:

-Tú tài cũng ba năm thi một lần, đây thật sự không thể chậm trễ.

Trương Đại lại nói:

-Kì thi Đồng tử khó nhất, dựa vào những gì ta biết được thì khoảng chừng năm mươi người thi thì chỉ chọn một người trong đó, thi hương ba mươi chọn một, thi hội mười lấy một người, nhưng văn phong của phủ Thiệu Hưng chúng ta cực thịnh, người đọc sách thì nhiều, tú tài đặc biệt khó thi, khoảng sáu mươi bảy mươi người thi chỉ lấy một.

Đây giống như tạt một chậu nước lạnh vào đầu Trương Nguyên, sáu bảy chục người mà chỉ lấy một, tỉ lệ trúng tuyển này cũng quá thấp rồi hả.

Trương Ngạc cười hì hì, nói:

-Giới tử, biết đường Thục khó khăn rồi chứ (con đường sang Thục ngày xưa hết sức gian nan khó khăn), làm sao mà bằng thối sáo hát hò, đấu cờ

vui vẻ, người có kỹ năng đánh cờ mồm thần kỳ, đi Vũ Lâm, đi Kim Lăng, đi Quảng Lăng, bảo đảm người sẽ được ung dung một đời, không gì trói buộc, không thua làm quan.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 14

Thỏ con, hãy đợi đấy.

Lúc trời sập tối, sau cơn mưa trời quang mây tạnh, thời tiết vốn dĩ oi bức như cái lồng hấp, giờ lại tan biến đi hết, có thể cảm nhận được hương vị mùa thu nhẹ nhàng rồi, nói mưa mùa hè như xá thư (văn cáo để ban bố xá lệnh) quả đúng là không sai chút nào, thật làm cho người ta như được đại xá.

Trương Nguyên tiễn Trương Đại, Trương Ngạc đến bên cầu vòm, nhưng thấy ánh nắng chiều tà, trời quang mây tạnh, chẳng còn trông thấy sấm chớp vang dội như lúc này, chẳng còn chút dấu tích của cơn mưa cuồng phong, chỉ còn thấy dòng sông Đầu Lao nhấp nhô gợn sóng, dâng ngập hai bên bờ, vẫn còn tỏ rõ uy lực của cơn mưa vừa qua.

Sau cơn mưa không khí mát mẻ, Trương Nguyên hít một hơi thật sâu, chấp tay lại và nói:

-Đa tạ lời chỉ bảo của đại huynh Tông Tử, chúc đại huynh Tông Tử thi Hương sớm báo tin tốt lành.

Trương Đại cười nói:

-Nếu trúng tuyển kì thi hương, ta sẽ phải đi Kinh Thành để tham gia kỳ thi hội vào đầu năm sau, sau này chỉ sợ khó có thể tụ tập với các huynh đệ nữa rồi, mười tám tháng này, ta mời các huynh đệ trong họ hàng đến Du Giới Viên chơi, ngoài ra còn muốn mời mấy vị đồng môn cùng đi thi hương

trong huyện này, nhưng thanh kỹ Khả Xan Ban (khả xan: có thể xơi được) đến lúc đó cũng sẽ đến Du Giới Viên để diễn vở kịch mới 《Mẫu Đơn đình hoàn hồn ký》", chắc chắn mắt được sướng tai được vui đó.

-Giới Tử đến lúc đó có thể ra ngoài được không?

Trương Nguyên nói:

-Lỗ Vân Cốc tiên sinh nói ta sau tết Vu Lan thì có thể tùy ý.

“Đình Mẫu Đơn” còn là thứ ta muốn xem thử, cũng mượn cơ hội này quen biết mấy sĩ tử Sơn Âm ưu tú, không thể cả ngày mãi ở trong nhà đọc sách.

Trương Đại nói:

-Được, đến lúc đó ta sẽ cho người tới mời người.

Nói xong hắn gật đầu một cái, sánh vai với Trương Ngạc đi lên cầu hình vòm, đám người Vương Khả Xan và Phan Tiểu Phi đi theo phía sau.

Đến Kiều Tây, Trương Đại quay đầu lại nhìn một cái, thấy Trương Nguyên vẫn đứng dưới gốc cây cao Hòe bên bờ hồ, hình như đang có tâm sự, sau lưng Trương Nguyên, là tám hộ bên Đông Trương trông hơi cũ kỹ cái cao cái thấp.

-Tam đệ, Giới tử của Đông Trương quả đúng là thần, bịt mắt chơi cờ, nghe qua là thuộc, trước đây sao không phát hiện hắn có bản lĩnh này!

Từ nhỏ hắn như người hầu của riêng người vậy, hễ sai đâu là đánh đó, sau khi mắc phải bệnh đau mắt liền thay đổi hắn, y như trở thành một người khác vậy, đúng là không thể tưởng tượng được.

Trương Đại vừa đi vừa lắc đầu.

Trương Ngạc thấy Đại huynh cũng khen Trương Nguyên, không biết tại sao trong lòng lại cảm thấy có chút sung sướng, nói:

-Có lẽ phong thủy đã luân chuyển, nên chuyển đến bên Đông Trương bọn họ rồi.

Trương Ngạc có gì nói đó, Trương Đại trờng mắt nhìn y, nói:

-Sau khi phong thủy luân chuyển đến Đông Trương, sao người còn ăn chơi đàn điếm cả ngày vậy!

Trương Ngạc cười nói:

-Cũng không thể lập tức chuyển hết qua đó được, thêm hai mươi năm nữa thì ta đủ xài rồi, đợi sau khi ta chết đi, còn lo gì hấn là Đông Trương hay Tây Trương, ai giàu ai nghèo nữa.

Trương Đại cười nhạt nhẽo một cái, không thèm để ý tới Trương Đại nữa, thầm nghĩ:

-Có Trương Tông Tử ta ở đây, Tây Trương nhất định không suy tàn. Nếu Giới Tử có thể thăng tiến trong khoa cử, vậy thì đó cũng là vinh dự của Trương Thị Sơn Âm ta, Đông Trương hay Tây Trương vốn cùng dòng họ thôi.

Thiếu niên Trương Tông Tử vừa rộng lượng lại vừa tự tin.

... Trương Nguyên đứng một mình bên cầu đá dưới cây hòe rất lâu, kì thi Đồng tử phủ Thiệu Hưng sáu mươi bảy mươi người chỉ lấy một người, đây chỉ mới là tú tài, cử nhân thi hương lại là ba mươi người chỉ lấy một người, tiến sĩ thi hội mười lấy một, hay nói cách khác con đường từ nhỏ đồng đến tiến sĩ, giống y như phải giết ra một con đường máu từ mấy mươi ngàn quân học sĩ, dùng thiên binh vạn mã qua cầu độc mộc để so sánh thì

không có gì là khoa trương, so với đời sau của hắn, hắn đã trải qua kỳ thi đại học còn khốc liệt hơn.

Làm sao bây giờ, ngồi ăn rồi chờ chết cũng giống như là một cách để sống, Trương Ngạc có thể sống như thế, hắn thì không thể, sau ba mươi năm người Hồ sang sông, những ngày tháng bị cạo trọc đầu để một bím dài không phải dễ sống như vậy đâu, Vương Tư Nhâm tuyệt thực chết đi, Lưu Tông Chu cũng tuyệt thực qua đời, Trương Đại muốn làm trung thần nhưng chém đầu thì sợ đau, tuyệt thực thì sợ đói, trốn vào núi sâu sống tạm.

Ánh nắng chiều ở phía chân trời dần dần mờ đi, nước sông Đầu Lao ồn ào gần đây cũng vội yên tĩnh lại một tí, hoàng hôn buông xuống.

Trương Nguyên nhẹ nhàng đá một cục gạch dưới chân về phía sông Đầu Lao, bọt nước cũng không tóe lên một giọt, đột nhiên quát to lên một tiếng:

-Thỏ con, hãy đợi đấy!

Phía sau cũng đột nhiên phát ra một giọng nói:

-Thiếu gia gọi tiểu tỳ hả?

Trương Nguyên quay người lại thấy tiểu nha đầu Thỏ Đình đứng bên cửa hậu viên, hai con mắt mở to nhìn hắn, hai cái búi tóc trên đầu của tiểu nha đầu còn vểnh lên hai đoạn bím tóc nhọn, rất giống hai cái tai của con thỏ.

Trương Nguyên cười và nói:

-Không gọi nàng, ta nhìn thấy một con thỏ hoang chạy ở bờ bên kia.

-Hả, có thỏ hoang à, ở đâu vậy?

Tiểu nha đầu liền lanh lẹ đứng lên, chạy tới kể bên Trương Nguyên, rướn cổ nhìn xung quanh bờ bên kia nhưng làm gì có con thỏ hoang nào.

Trương Nguyên đưa tay búng cái bím tóc nhọn giống như cái tai thỏ của Thỏ Đình, hỏi:

-Thỏ Đình, hai búi tóc hai bên này ai giúp cô chải vậy?

-Là Y Đình tỷ tỷ.

Tiểu nha đầu đáp.

... Sau bữa cơm tối, đại nha đầu Y Đình cầm một rổ trúc đựng quần áo đến giếng nước kế bên tiền sảnh để giặt giũ, đây là y phục mà thiếu gia Trương Nguyên đã thay ra, đây là số y phục bị ướt do thiếu gia đi chơi với thiếu gia bên Tây Trương trong lúc trời mưa to.

Y Đình chỉ giặt đồ cho thái thái Lã Thị, còn có cậu ấm Trương Nguyên, cũng thuận tiện giúp Thỏ Đình giặt một chút, bởi vì Thỏ Đình còn nhỏ, về phần Vũ Lăng thì nàng ta không quản, y phục mà Vũ Lăng thay ra đều là do hai vú già dưới bếp giặt giúp cho.

Bên trái đường thông các gian phòng có một cánh cửa nhỏ, qua khỏi cánh cửa nhỏ thì sẽ trông thấy một dãy tường đất nhà ngói, đó là phía sau bếp của nhà Trương Nguyên, là căn phòng đồ đạc lộn xộn và là nơi ở của người hầu, nơi đây liền kề với hậu viên, giếng nước kế bên hậu viên, nước dùng để tưới rau ở hậu viên và cho cả nhà dùng đều lấy từ cái giếng này.

Quanh giếng nước tròn tròn là một thành giếng bằng đá, rêu xanh mọc trên đá này hoặc dày hoặc mỏng, một thùng nước được phết màu dầu tùng đang đặt ở bên trên thành giếng.

Y Đình đặt rổ trúc xuống, gỡ dây thừng trên cái chậu đựng nước ra để xách nước từ trong giếng lên, từ một căn phòng phía đông trong dãy nhà ngói đó chạy ra một người hầu trai tuổi chừng mười tám mười chín, đầu đội khăn lưới vừa rộng vừa sâu, người mặc quần áo vải bố xanh, chân đi giày miệng rộng, dáng người năm tấc, trên mặt có mụn chấm chấm, cười nói:

-Y Đình tỷ tỷ, sao hôm nay đến đây giặt đồ rồi?

Người hầu nam này chính là Trương Thái, con trai của Trương Đại Xuân, là nô bộc của nhà Trương Nguyên, có kế ước nô bộc.

Y Đình liếc hắt một cái, nói:

-Nước sông dâng lên rồi, không đến đây giặt thế thì đi đâu giặt.

Buông nhẹ tay, thùng nước rơi xuống giếng “bùm” một tiếng.

Trương Thái đứng phía sau Y Đình. Nhìn Y Đình khom lưng xách nước, để làm việc nhanh gọn, Y Đình dùng vải bố màu sáng thắt chặt vào eo, tư thế khom lưng ra sức xách nước này, làm lộ ra chiếc mông tròn dưới sự bó buộc của miếng vải bố càng cho thấy sự căng mềm.

Ánh mắt Trương Thái lóe sáng, nuốt một ngụm nước miếng, nói:

-Y Đình tỷ tỷ, để đệ đến giúp tỷ.

Bước tới cố ý áp sát vào người Y Đình, tay va vào mông Y Đình.

Y Đình đá gã một cái, Trương Thái “ôi da” một tiếng, nhảy cách ra mấy bước, cúi người xoa bắp chân, kêu lên:

-Y Đình tỷ, tỷ đúng là độc ác.

Hôm nay cha mẹ Trương Thái không có trong thành, đã đi Giám Hồ điền trang, chỉ có hai vú già làm việc dưới bếp nghe thấy tiếng kêu nên chạy ra, cười hì hì mà xem náo nhiệt.

Y Đình không thèm quan tâm đến Trương Thái, một mình xách lên ba thùng nước đổ vào trong một chậu nước lớn, bắt đầu ngồi giặt đồ trên một chiếc ghế đẩu.

Trương Thái xoa nhẹ bắp chân của gã vài cái, hết đâu rồi, gã lại đi qua, ngồi xổm trước mặt Y Đình, mặt tươi cười, nói:

-Đa tạ Y Đình tử cước hạ lưu tình.

Y Đình chà vò quần áo, không ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói:

-Xa ta ra một chút, chớ chọc ta.

Trương Thái lui lại phía sau một chút, hạ giọng nói:

-Y Đình tử, đệ có một chuyện lớn muốn nói cho tử biết.

Sau một lúc, thấy Y Đình không có phản ứng gì chỉ lo giặt quần áo, hần liền nói tiếp:

-Chuyện là như vậy, cha của đệ muốn xin cưới cho đệ.

Y Đình lúc này mới ồ một tiếng, nói:

-Đó là chuyện tốt á.

Trương Thái tiến gần thêm một bước, hỏi:

-Tử có biết cha đệ muốn cầu hôn người con gái nào cho đệ không?

-Không biết.

Y Đình thuận miệng trả lời, lập tức cảm thấy có chút không ổn, giương mắt nhìn Trương Thái, mặt của Trương Thái nóng lên, chấm mụn hiện ra.

Hai cái lông mày hình lá liễu của Y Đình chầm chậm dựng thẳng lên, Trương Thái vừa thấy tình thế không hay, liền vội đứng dậy và lui lại, nhưng lại nghe tiếng Y Đình nói:

-Trương Thái, người lại đây, ta vẫn chưa hỏi người nữa mà.

Trương Thái chậm rãi bước tới gần, thủ thế chuẩn bị né, nói:

-Tỷ hỏi đi.

Y Đình thấp giọng hỏi:

-Cha ngươi muốn kết thông gia với ai?

Trương Thái không lên tiếng, một lúc sau mới đáp:

-Không phải Y Đình tỷ đã đoán được rồi à.

-Không được.

Bằng một tiếng, cái bàn chải bị vứt từ trong tay Y Đình xuống chậu gỗ lớn, trừng mắt với Trương Thái, nói:

-Ta nhất quyết không đồng ý.

Trương Thái bĩu môi, lẩm bẩm nói:

-Chỉ cần thái thái đồng ý là được rồi.

-Ngươi nói cái gì! Y Đình tức giận nói.

-Không nói gì không nói gì.

Trương Thái vội né ra mấy bước, cách khá xa chút lại mặt dày mày dạn nói:

-Y Đình tỷ, Trương Thái đệ đây cũng được xem là người đàn ông hoàng, gia sản giàu có, tại sao tỷ không gả cho đệ?

-Gia sản giàu có ư? Y Đình cười lạnh một tiếng:

-Toàn là do đào móc từ chủ các trang trại làm ra.

Mặt Trương Thái biến sắc, thu lại vẻ mặt cười đùa, nói:

-Y Đình tỷ không được nói lung tung.

Gã hậm hực trở về phòng của mình.

Y Đình giặt đồ mà đầu óc rối bời, nghĩ thầm:

-Thái thái quá tin gia đình Trương Thái rồi, chuyện gì cũng giao cho Trương Đại Xuân xử lý, cái khác không nói, riêng tiền vụ gặt lúa mạch, thuê hai mùa ruộng này, Trương Đại Xuân hợp mưu với tá điền, cắt xém hơn một nửa, hừ, mưa thuận gió hòa, năm nào cũng mất mùa, vậy mà tiền đều vào hết trong gường nhà Trương Thái.

Gia đình Trương Đại Xuân giấu được bề trên chẳng lừa được kẻ dưới, chỉ đánh lừa được Trương mẫu Lã thị, đại nha đầu Y Đình có chút suy tư, sớm đã thấy có điều không được bình thường, cũng đã từng nhắc với Trương mẫu Lã Thị, Trương Mẫu Lã Thị bán tín bán nghi, phận đàn bà con gái, cha của Trương Nguyên lại nhiều năm ở bên ngoài, cũng không thể truy xét chính đốn lại được.

Giặt xong quần áo, Y Đình bê rổ trúc quay trở về nội viên, trong thư phòng phía tây của thiếu gia lóe lên ánh đèn, thiếu gia đang đọc sách sao, thiếu gia sau khi bị bệnh đau mắt, lại thông minh hiểu chuyện hơn nhiều.

-Có nên đem chuyện của Trương Đại Xuân nói cho thiếu gia biết để người quyết định không ta?

Y Đình đứng ở sân lớn suy nghĩ do dự, ngẩng đầu nhìn, ánh trăng tròn một nửa đã lên cao rồi.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Đến Lâm viên dạo chơi

Y Đình hong khô quần áo, không thấy bà chủ sai bảo nàng, lập tức tới bên ngoài thư phòng lầu tây, nhìn từ khe cửa sổ quan sát, thấy một thiếu gia mặc bộ quần áo xanh ngọc, vừa mới tắm rửa xong, đầu tóc còn rối bù, hai tay để sau lưng đi qua đi lại trong thư phòng, trong miệng lẩm nhẩm gì đó không ngừng.

Y Đình không biết chữ, nhưng thấy bộ dạng thiếu gia kia đang tập trung suy nghĩ một việc gì đó, hiển nhiên không phải là lời nói nhảm, chắc chắn là đang ngâm thơ ca, thầm nghĩ:

“Thiếu gia tiến bộ rồi, rõ ràng là biết chữ, ta có thể nói chuyện Trương Đại Xuân với thiếu gia, tránh cho bà chủ nghe theo gièm pha của Trương Đại Xuân để gả ta cho Trương Thái, ta lấy ai cũng không lấy Trương Thái làm chồng, dựa vào đào khoét tiền tài của chủ nhà mà làm trái với lương tâm, Y Đình ta cảm thấy ghê tởm.

Y Đình muốn đợi thiếu gia ngâm xong rồi mới đi vào, nhưng đứng ở ngoài cửa đợi một lúc lâu, miệng thiếu gia vẫn thao thao bất tuyệt, cái gì xuân năm này, hạ năm ấy không dứt, dường như chỉ có một lần mà giờ sách đi giờ lại, không đợi nàng đi vào, lại bắt đầu ngâm nga tiếp.

Y Đình không thể chờ tiếp, nhẹ nhàng gõ vào khung cửa, gọi:

- Thiếu gia ....

Trương Nguyên đang ôn tập lại “Xuân Thu cốt lương truyện sơ” mà hai ngày trước hai vị môn khách Chiêm và Lường đọc cho hắn nghe, ôn tập cho biết nhiều cái mới, ngâm nga đã làm thông nhiều nội dung trong tác phẩm, nghe thấy đại a đầu Y Đình gọi, lập tức xoay người hướng ra cửa, nói:

- Y Đình à, có chuyện gì?

Y Đình đi vào thư phòng, hướng Trương Nguyên vén áo thi lễ, nói:

- Thiếu gia, tiểu tỳ có chuyện phải bẩm báo cho công tử biết, chính là việc nhà Trương Thái.

- Ah.

Trương Nguyên nhướn lông mày, ngồi vào trên ghế, nhìn Y Đình nói:

- Người nói.

Bộ dạng cử chỉ của thiếu gia rõ ràng là một đại nhân, trong lòng Y Đình lo lắng không yên đã bình tĩnh một chút, nói:

- Chính là xem xét chuyện tô thuế của tá điền tại điền trang Giám Hồ, Trương Đại Xuân kia.

Vũ Lăng bước nhanh tiến vào, nói:

- Thiếu gia, Phạm Trân tiên sinh cầu kiến, còn dẫn theo Thu Lăng.

Trương Nguyên nói:

- Mời Phạm tiên sinh đến ngồi tiền sảnh trước, ta lập tức sẽ đến.

Đợi sau khi Vũ Lăng đi, lúc này mới nhìn Y Đình nói:

- Người nói chi tiết một chút xem.

Y Đình lập tức đem chuyện nàng biết về Trương Đại Xuân cầu kết với tá điền lấy lý do mất mùa để giao thiếu tiền thuế, Trương Nguyên hỏi:

- Mẹ của ta biết việc này không?

Y Đình nói:

- Cũng biết một ít, nhưng thái thái có nể trọng Trương Đại Xuân là một nhà trong địa phương, không tiện trở mặt, sợ không có ai xử lý Điền trang.

Trương Nguyên gật nhẹ đầu, hỏi:

- Y Đình, sao ngươi lại muốn nói với ta việc này, ta mới mười lăm tuổi.

Y Đình nói:

- Mười lăm tuổi cũng là chủ nhà, thiếu gia rồi sẽ lớn lên, nguyên nhân đây là rất nghiêm trọng, khi tiểu tỳ vừa rồi giặt áo ở giếng, nghe Trương Thái muốn cha hãnh gặp thái thái nói chuyện cầu hôn, đem tiểu tỳ gả cho hãnh, tiểu tỳ không muốn, tiểu tỳ không muốn sống trong một nhà với loại người làm tổn hại chủ nhà như thế.

Trương Nguyên đứng lên nói:

- Được, ta đã biết, ngươi về lâu nam trước đi, ta sẽ có tính toán, sẽ không để cho ngươi bị gả cho Trương Thái đâu.

Y Đình đi rồi, Trương Nguyên vội vàng buộc tóc, đeo cái khăn Lăng Vân, đến tiền sảnh gặp Phạm Trân.

Phạm Trân vừa thấy Trương Nguyên, khẩn trương đứng dậy vái chào, nói:

- Giới tử thiếu gia, Phạm mỗ đặc biệt đến bái tạ, vốn định mở tiệc chiêu đãi Giới tử thiếu gia ở tửu lầu, lại sợ bà nội ở quý phủ trách cứ, ha ha.

Phạm Trân năm mươi tuổi mà vẫn rất tươi trẻ, trên mặt xuân sắc, nói như vậy để biết Thu Lăng hầu hạ rất tốt.

Thu Lăng đứng ở bên cạnh Phạm Trân quỳ tạ ơn Giới Tử thiếu gia cứu giúp, cũng nói phải đi vào sân khấu đầu lạy tạ thái thái, Trương Nguyên lập tức bảo Thỏ Đình dẫn Thu Lăng đi vào, Trương mẫu Lã thị mới đầu không biết vì sao, đợi nghe Thu Lăng nói ngọn nguồn, rất mừng, việc này đưaa con xử trí vô cùng tốt, nói cách khác, nhưng bà không chịu để cho Thu Lăng ở lại hầu hạ con mình, vì con mình mới có mười lăm tuổi.

Ở tiền sảnh Phạm Trân dâng lên hai mươi lượng bạc để tạ ơn, Trương Nguyên cười nói:

- Phạm tiên sinh không cần đa lễ, ta đây cũng chỉ là tiện tay mà thôi.

Không chịu nhận.

Phạm Trân là người thông minh, trải qua lúc này, có thể thấy rõ ràng thanh niên này là một người cực kỳ thông minh, quả thật nói với người thông minh phải nói thành thật, nói thẳng:

- Chỉ là hai mươi lượng bạc làm sao có thể có giá trị được bằng Thu Lăng, Phạm mỗ chịu nhiều ân huệ của thiếu gia rồi, đây chỉ là thể hiện lòng biết ơn của ta, nếu thiếu gia không đồng ý nhận, như vậy Phạm mỗ hổ thẹn muốn chết.

Trương Nguyên khẽ mỉm cười, không từ chối nữa, nói:

- Ta có một chuyện muốn Phạm tiên sinh giúp đỡ.

Phạm Trân vội hỏi:

- Mời thiếu gia nói, chỉ cần Phạm mỗ đủ khả năng, nhất định sẽ có gắng hết sức.

Trong lòng có chút lo lắng, không biết Trương Nguyên nhờ ông giúp việc gì?

Trương Nguyên liền nói chuyện gia nỗ kế khấu trừ tiền thuế ruộng của Trương Đại Xuân, xin Phạm Trân giúp hẳn điều tra một chút.

Phạm Trân vừa nghe đến việc này, chợt cảm thấy nhẹ nhõm, bộ dạng lập tức hiện ra vẻ căm phẫn, nói:

- Gia nô nhà này thật đáng giận, Giới tử thiếu gia yên tâm, việc này nằm trong phạm vi của Phạm mỗ, trong vòng mười ngày, nhất định sẽ có một câu trả lời cho thiếu gia.

Chỉ cần chuyện không hao phí nhiều tiền bạc, Phạm Trân sẽ cố gắng cống hiến sức lực, trước tiên là vì ơn huệ, sau đó là vì Phạm Trân cảm thấy Trương Nguyên không phải người bình thường, nếu có một ngày trở nên nổi bật, vậy thì Phạm Trân ông cũng có thể.

Trương Nguyên nói:

- Trước tiên ta xin tạ ơn Phạm tiên sinh, khi Phạm tiên sinh điều tra nghe ngóng việc này không nên kinh động đến Trương Đại Xuân.

Phạm Trân nói:

- Việc này Phạm mỗ biết.

Vừa nói chuyện được một lúc, Thu Lăng đi ra, Trương mẫu Lã thị còn tặng Thu Lăng một cái váy tơ tốt lục bút và đồ trang sức, cái gọi là tơ tốt, chính là kiểu dáng Tô Châu lưu hành, khắp Giang Nam bắc đều lưu hành kiểu dáng Tô Châu.

***** Mấy ngày sau, Trương Nguyên vẫn ở nhà đọc sách, đồng thời chờ tin tức của Phạm Trân, mấy ngày qua hẳn đọc sách của Chiêm Sĩ

Nguyên và một vị khác là môn khách họ Ngô, Tây Trương nhiều môn khách, Phạm Trân có việc không thể tới, tự có người khác gánh vác, một ngày năm tiền bạc.

Tổ môn khác tổng tiền cũng không phải là dễ dàng như vậy, một môn khách không tầm thường tiêu chuẩn là: có thể viết một số chữ tốt, hơi tài nghệ cũng không kiêu ngạo, tửu lượng nhất định cũng tốt, khi cần thiết cũng có thể ngâm hai loại thơ gần giống nhau, còn phải dò xét chủ nhân yêu thích cái gì, cờ vua, cờ vây, làm trò vui... Vị môn khách họ Ngô này viết một số thể chữ Nhan rất tốt, Trương Nguyên thấy viết chữ rất nhàn hạ, liền hướng xin môn khách họ Ngô dạy thư pháp, hẳn thật sự không có hy vọng xa vời trở thành những nhà thư pháp nổi tiếng như Từ Văn Trường, Đồng Kỳ Hưng, Vương Đại, nhà thư pháp lớn cần có thiên tư và sự khổ luyện hàng ngày, hẳn không có nhiều thời gian như vậy, văn hóa cuối thời Minh rõ ràng đang rất cường thịnh, tài tử xuất hiện lớp lớp, hẳn không có giỏi về cầm kỳ thư họa, làm như vậy là dối người gạt ta, mục tiêu của hẳn là khoa cử, nhưng chữ bút lông rất bất lợi cho khoa cử, Phạm Trân từng nói có đồng hương nào của y làm văn bát cổ rất giỏi, vốn là có thể đậu tú tài, chỉ là chữ viết rất kém, bị quan Đề Học truất quyền ngay tại chỗ.

Chữ viết của Trương Nguyên bây giờ cũng rất kém, bởi vì trước kia Trương Nguyên ham chơi, không luyện chữ, thực ra Trương Nguyên viết bút máy của bốn trăm năm sau không tệ, bút lông gần như không sờ qua, cho nên nhất định phải rèn chữ, không cần nổi tiếng, cuối cùng cũng phải có quy củ, không thể để cho quan chấm bài thi vừa nhìn thấy đã nhăn mày, chữ là mặt người, không cần đẹp trai nhất, nhưng không thể để cho người ta vừa thấy đã ghét.

Thời gian dài đọc sách, luyện chữ đã trôi qua, thời gian luyện chữ cảm thấy ngày dài hơn, nhưng chớp mắt đã vượt qua lễ Vu Lan, qua rồi mười tám lần mặt trời lên cao giờ Ngọ giờ Thìn, một người hầu nam trẻ tuổi bên kia Tây Trương đến, nói Tông Tử thiếu gia mời Giới Tử thiếu gia đi du

viên, Trương Nguyên đi bẩm báo với mẫu thân biết, Trương mẫu Lã thị biết đưa con ở nhà mấy tháng buồn, hiện tại mắt cũng cơ bản đã khỏi, cho đi ra ngoài giải sầu cũng cũng tốt, liền dặn dò con ra ngoài không nên tranh chấp cùng người khác, để lại cái đẹp trong mắt người ta, đi sớm về sớm.

Trương Nguyên dẫn theo tiểu hề nô Vũ Lăng đi ra, đi theo gã hầu ở Tây Trương đi về phía Thành Tây, không xa, khoảng ba dặm.

Lâm Viên là do tổ phụ của Trương Đại Trương Nhữ Lâm xây dựng năm trước, Trương Nhữ Lâm bãi quan ở nhà, tích trữ vũ nữ, xây dựng lâm viên, theo đuổi việc hưởng lạc, chi phí xây Lâm vườn không dưới vạn kim, Lâm viên dựa vào núi sông, hành lang dài cầu khúc, mới đầu xây dựng từng có hai ông già dạo chơi, một người nói đây thực sự là Bồng Lai tiên cảnh, người kia thì lắc đầu nói, chỉ sợ Bồng Lai tiên cảnh cũng không đẹp được như vậy.

Trước kia Trương Nguyên chưa từng đi đến nơi này, đây là lần đầu tiên.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Con bướm vỗ cánh

Giới Viên nằm bên bờ hồ Bàn Công ở thành tây Long Sơn, tục truyền hai nghìn năm trước Việt Vương Câu Tiễn luyện thủy quân tại hồ Bàn Công này, nay trở thành hồ hoang không chủ, tổ phụ Trương Đại là Trương Nhữ Lâm mua hơn mười mẫu đất bên cạnh hồ, sai thợ thủ công bố trí khéo léo, mượn thế Long Sơn, sử dụng nước hồ Bàn Công, khiến cho lâm viên vền vẹn có mười mẫu đất mà dường như phẳng phất có hơn mấy chục mẫu rộng lớn, đứng ở bờ phía đông Bàn Công nhìn ra, sông núi vây quanh, đình đài lầu các, đúng như tiên cảnh.

Trương Nguyên để người hầu ở Tây Trương đi trước, hần và Vũ Lăng đi theo sau, “Mẫu Đơn Đình” (hay còn gọi là Hoàn hồn ký) còn chưa bắt đầu diễn, không vội, chậm rãi đi ven hồ Bàn Công, nhìn ngắm một chút.

Đang chậm rãi ngắm nhìn phong cảnh sông núi, chợt nghe có người kêu lên cách đó không xa:

- Giới tử, Giới Tử ca, mắt huynh khỏi chưa?

Trương Nguyên nhìn lại chỉ thấy một thiếu niên khoảng mười bốn mười năm tuổi chạy tới trước mặt, mặt tròn, mắt nhỏ, cười hì hì, Trương Nguyên nhớ rõ đây là em họ bên Đông Trương tên là Trương Định Nhất, bằng tuổi hần, nhưng kém hần ba tháng, học tập ở trường xã phía sau cung Phủ Học, trước kia hai người cũng thường chơi đùa cùng nhau.

Trương Định Nhất chạy tới, giơ tay đong đưa trước mặt Trương Nguyên, hỏi:

- Giới tử ca, người có nhìn thấy ta không?

Trương Nguyên cười nói:

- Nhìn không thấy, người học được thuật ẩn thân từ khi nào vậy?

Trương Định Nhất cũng cười, nói:

- Mắt của Giới Tử ca lành hẳn rồi, mừng quá à, mời tiểu đệ ăn kẹo quả đi.

Trước kia Trương Nguyên thích ăn kẹo quả, nên suy đoán là trong túi áo có món đồ ngọt này.

Trương Nguyên nói:

- Con mắt không tốt, không ăn kẹo quả được.

Trương Định Nhất “Ồ” một tiếng, hỏi:

- Giới tử ca đang đi đâu vậy?

Tiểu hề nô Vũ Lăng mau mồm mau miệng, đáp:

- Thiếu gia Tông tử bên Tây Trương và Yến Khách thiếu gia mời thiếu gia nhà ta đi dạo chơi công viên xem kịch vui.

Vũ Lăng có chút đắc ý, lúc nói chuyện còn không nhớ là bên hông đang cầm hai mươi lạng bạc, chẳng phải là Phạm Trân tặng thiếu gia hai mươi lạng bạc ấy ư, thiếu gia đem bạc giao cho thái thái, thái thái lại giữ lại cho thiếu gia năm lạng bạc tiêu vặt, Vũ Lăng chưa từng thấy qua nhiều tiền

như vậy, trước kia tiền tiêu vặt một tháng của thiếu gia mới có nửa lạng bạc.

Trương Định Nhất nghe thấy đi dạo chơi công viên xem cuộc vui, lập tức đôi mắt nhỏ trừng lớn, kêu lên:

- Không có mời ta, ta cũng phải đi.

Trương Nguyên nói:

- Vậy cùng đi chứ.

Trương Định Nhất lại có chút bận tâm, nói:

- Trương Yến Khách không mời ta, gặp ta sẽ đuổi ta đi đấy.

Trương Ngạc không thích Trương Định Nhất, trước kia chỉ cần Trương Nguyên theo đuôi, chứ không thèm Trương Định Nhất.

Trương Nguyên nói:

- Không sao đâu, đều là huynh đệ cùng dòng họ, chỉ cần tới lâm vườn không đá cây hái hoa là được.

Trương Định Nhất đi từ từ theo Trương Nguyên, nghe thấy tiếng dây đàn ngân nga từ phía xa Giới Viên, Trương Định Nhất nôn nóng, nói:

- Giới Tử ca, nhanh lên đi, bắt đầu diễn rồi.

Không đợi Trương Nguyên bước nhanh hơn, y đã chạy trước, chỉ trong chốc lát đã đến bên ngoài Tiểu Mi Sơn.

Tiểu Mi Sơn chính là cánh cửa vào trong Giới Viên, cây trúc thấp thoáng, tường tre rào, Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Trác Như của Tây

Trương đang nghênh tiếp khách ở cửa vườn, Trương Ngạc phe phẩy quạt xếp, thoáng thấy Trương Định Nhất thò đầu nhìn ra, quát một tiếng:

- Làm gì vậy!

Trước kia Trương Định Nhất đã bị Trương Ngạc đánh, nên sợ tới mức quay đầu bỏ chạy, chạy đến trước mặt Trương Nguyên cầu xin nói:

- Giới tử ca, Trương Yến Khách đáng ghét, không cho ta vào vườn.

Trương Nguyên nói:

- Không cho người vào vườn vậy người đi trở về đi nhé.

Đương nhiên Trương Định Nhất không chịu về, đi theo Trương Nguyên, Vũ Lăng đến cửa Tiểu Mi Sơn, thấy Trương Tông Tử, Trương Yến Khách đều chào hỏi Trương Nguyên rất nhiệt tình, Trương Ngạc phát hiện ra y rồi, lúc này chỉ trừng mắt nhìn y, không đuổi y đi.

Trương Đại nét mặt hớn hở, thoải mái cởi mở, dễ dàng kết giao bằng hữu, nhìn Trương Nguyên nói:

- Giới tử, ta giới thiệu cho người mấy bạn cùng học sắp cùng ta thi hương, vị này chính là Thượng Ngu Nghệ Nhữ Ngọc, thư họa thông suốt, là người thích sự thanh khiết, ngàn vạn lần không nên nhõ đờm trước mặt, ha ha.

Trương Nguyên nhìn Nghệ Nhữ Ngọc, khoảng hai mươi tuổi, tơ đở buộc tóc, áo bào màu sáng, quả thực trang điểm đẹp giống như phái nữ, hẳn biết cuộc sống của sĩ tử cuối đời Minh hào nhoáng phóng đảng, trang phục cũng thường hoa hòe rực rỡ như phái nữ, lúc đương thời có bài về châm chọc việc này:

- Hôm qua đến thành Quách, về nước mắt đầy áo, người toàn thân nữ y, lộ vẻ người có học.

Cho nên bộ dạng Nghê Nhữ Ngọc cũng không gì là lạ.

Trương Đại lại chỉ vào một vị thanh niên sĩ tử hơn hai mươi tuổi nói:

- Vị này chính là Hộ Kê Điều Giản Thúc, tinh thông văn bát cổ, kiêm sở trường vẽ tranh.

Cuối cùng Trương Đại giới thiệu Sơn Âm Trương Thị có quan hệ thông gia với con cháu bốn huyện Kỳ Thị, Kỳ Kỳ Hồ Tử tuổi còn nhỏ cũng đội khăn vuông, vẻ mặt thì nghiêm túc, Trương Đại kéo tay y và nhìn Trương Nguyên nói:

- Giới Tử, vị này Kỳ Hồ Tử thần đồng đệ nhất bốn huyện, năm trước chín tuổi đã liên tiếp thi hai ải thi huyện, thi đạo, vốn có thể qua kỳ thi đạo, nhưng quan Đề Học nói Hồ Tử tuổi còn nhỏ, cần rèn luyện thêm một chút, đồng ý khoa thi kế sẽ tuyển chọn y.

Đứng bên Kỳ Hồ Tử là đường huynh Kỳ Dịch Viễn cười nói:

- Hồ Tử là tiểu thần đồng, Tông Tử là đại thần đồng, hôm nay hai đại thần đồng tập trung ở bốn huyện, có thể nói là hội lớn rồi.

Mọi người đều cười, chỉ có Kỳ Hồ Tử nhỏ tuổi nhất là không cười.

Trương Nguyên quan sát Kỳ Hồ Tử, thầm nghĩ:

- Vị này chính là Kỳ Bưu Giai à, ta nhớ y là tiến sĩ trẻ tuổi nhất, mười bảy tuổi đã là tiến sĩ, mười bảy tuổi thì đọc được bao nhiêu sách, có bao nhiêu sự từng trải chứ, chỉ có thể nói là có thiên phú viết văn bát cổ hoặc là nói có bí quyết.

Trương Ngọc chỉ vào Trương Nguyên lớn tiếng nói:

- Chư vị, vị đệ cùng họ ta đây cũng là thần đồng, ba tháng trước bị đau mắt, không ngờ trong cái họa có cái may, sau giấc ngủ tự nhiên lại thông minh hẳn, hiện tại có thể nghe qua là thuộc, giờ còn có thể bịt mắt đánh cờ vua, chọi cờ vây, ngay cả Tông Tử đại huynh ta cũng không phải là đối thủ của hẳn.

Đám người Nghê Nhữ Ngọc, Diêu Giản Thúc cũng biết không thể tin lời Trương Ngạc nói, cùng kêu lên hỏi Trương Đại:

- Tông tử huynh, chuyện này là sự thật sao?

Trương Đại cười gật đầu chứng thực:

- Đúng là có chuyện này.

Nghê Nhữ Ngọc nói:

- Tại hạ muốn thử một lần, không biết ý Giới Tử hiền đệ như thế nào?

Kỳ Dịch Viễn cũng nói phải thử đánh cờ mồm với Trương Nguyên một chút.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Các nhân huynh, hôm nay đến là để dạo chơi công viên nghe hát kịch, không phải cố tình đến để thi tài đánh cờ của ta mà.

Trương Đại cười to, nói:

- Trước tiên là dạo chơi công viên, sau đó là nghe nhạc, cuối cùng là chơi cờ.

Lập tức Trương Ngạc dẫn mọi người trèo lên Tiểu Mi Sơn, lên trên Vãn Đài, đi qua hành lang Lâm Thủy, vượt qua Cầu Khúc, ngồi ở Lư Hương Đình.

Bên trái Lữ Hương Đình là một mảnh rừng trúc, rừng trúc có cả cây ô-liu, khi vào đầu thu, lá cây ô-liu bắt đầu ố vàng đỏ lên, xen kẽ với lá xanh trong rừng trúc trông rất là bắt mắt.

Nghê Nhữ Ngọc, Diệu Giản Thúc ngắm cảnh không thôi, ước hẹn phải dùng cảnh này để vẽ tranh.

Tiếng sáo du dương từ bên kia rừng trúc truyền đến, còn có tiếng tiêu nhịp trống, nghe như tiên nhạc mờ mịt.

Trương Đại đứng lên nói:

- Sắp bắt đầu mở màn kịch rồi, chúng ta đi qua đi.

Trương Nguyên cùng mọi người đi xuyên qua đường mòn ở rừng trúc, đi tới Hà Sảng Hiên.

Hà Sảng Hiên là nơi được xây dựng khá tập trung trong Giới Viên này, nơi đây có Hà Sảng Hiên, Thọ Hoa Đường và sân khấu kịch, Hà Sảng Hiên có sức chứa khoảng hai ba mươi người, ngồi ở Hà Sảng Hiên là có thể nhìn thấy kịch diễn trên sân khấu cách xa cả một hồ nước xanh biếc.

Phan Tiểu Phi son phấn đầy mặt đi lại xin chỉ thị của Trương Đại xem đã bắt đầu diễn hay chưa, sau khi nhận được câu trả lời vội vàng quay lại sân khấu, rất nhanh, tiếng nhạc khúc, sanh, tiêu, đàn tam huyền, nhạc đệm tỳ bà trỗi lên, một lão bà lên đài khai xướng.

- Mang xử phao nhân nhàn xử trụ.

Bách kế tư lượng, một cá vi hoan xử.

Bạch nhật tiêu ma tràng đoạn cú, Thế gian chích hữu tình nan tố.

Ngọc minh đường tiền triều phục mộ, Hồng chúc nghênh nhân, Tuấn đắc giang sơn trợ.

Đã thì tương tư mặc tương phụ, Mẫu đàn đình thượng tam sinh lộ Dịch ý:

-Rời khỏi quan trường tìm nhân rồi, Trăm ngàn nghĩ suy, không trốn nào là vui, Ban ngày đọc sách tình và ái Thế gian chỉ mỗi tình khó nói Trước Ngọc Minh đường ngày lại đêm, Nến đỏ đón người, Núi sông sinh giai nhân, Thế nhưng ngày nhớ đêm mong Đường tam sanh trên đình mẫu đơn (truyền thuyết có đá tam sanh: nam nữ khắc tên mình lên trên đá, tình yêu họ sẽ hẹn ước ba đời) Khúc sáo thổi qua, nhịp trống vang vọng, lão bà thay đổi giọng điệu lại hát.

-Đỗ bảo hoàng đường, sinh lệ nương tiểu tử, ái đạp xuân dương.

Cảm mộng thư sinh chiết liễu, cánh vi tình thương.

Tả chân lưu ký, táng mai hoa đạo viện thê lương.

Tam niên thượng, hữu mộng mai liễu tử, vu thử phó cao đường Dịch ý:

-Hoàng đường Đỗ Bảo, sinh tiểu thư Lệ Nương, yêu vườn xuân rực rỡ.

Xúc động trước giấc mộng chàng thư sinh hái liễu, không ngờ sinh tình thương cảm.

Từ đó đạo viên tang mai hoa thê lương. Trên ba năm, có giấc mộng mai liễu, bá cao đường tại nơi đây.

Trương Nguyên nhắm mắt lại, tĩnh tâm lắng nghe, tay phải đặt lên trên đùi, nhẹ nhàng gõ theo nhịp, trong lúc nhất thời mùi thơm hoa cỏ như mùi rượu.

Buổi sáng đầu thu, ánh nắng tươi sáng, gió mát thổi đến, nước hồ dậy sóng, thật sự là khoảnh thời gian nhàn nhã.

- Hiện tại vì chúng ta còn sống, vì lúc này còn sống, đây không phải là qua được ngày nào hay ngày đó, mà là cảm nhận hương vị thật sự của cuộc sống.

Lúc này Trương Nguyên cảm thấy mình cách xa mọi chuyện trong lịch sử, hẳn không cần lo âu, không cần sốt ruột, chậm rãi thưởng thức, kiên trì một cách đơn giản, tin tưởng mọi chuyện rồi sẽ tốt hơn, bởi vì con bướm vỗ cánh, đã đem cơn lốc đến.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 17

Tâm không tà

《 Mẩu đơn đình hoàn hồn ký 》 có năm mươi lăm hồi, sáng nay đương nhiên không thể tái diễn toàn bộ vở kịch, tiết mục diễn của danh kỹ “ Khả Xan Ban” do Trương Đại yêu cầu là < Tiêu mục>, < Ngôn hoài>, Huấn nữ>, < Diên sư>, < Kinh Mộng> và < Minh Phán>, tổng cộng diễn sáu hồi, bốn hồi đầu diễn xuất tương đối ngắn, sẽ qua rất nhanh, đợi cho tới hồi của < Kinh Mộng> tinh thần của Trương Nguyên và đám người mới phấn chấn hẳn lên, khi vai diễn Đỗ Lệ nương của Vương Khả Xan hát nhấn lên, thật có sức lay động trái tim.

“Mộng hồi oanh chuyển Loạn sát niên quang biến.

Nhân lập tiểu đình thâm viện Hiếu lai vọng đoạn mai quan, túc trang tàn... tiền bất đoạn, lý hoàn loạn, muộn vô đoan...

(Giải thích: Đoạn này nói đến Đỗ Lệ Nương năm mộng gặp Liễu Mộng Mai và tương tư chàng) Trương Ngạc cười lên nói:

- Nàng này đang tương tư rồi, ha ha Trương Đại khen nói:
- Khả Xan vốn có giọng thanh, thật đi sâu vào lòng người, tiến bộ hơn những năm đầu.

Sau khi diễn Du Viên Kinh Mộng tiếp đó là diễn < Minh Phán>, hồi kịch này thật náo nhiệt, mặt hoa to, mặt hoa nhỏ, vai hề, vai bà già, lão mặt, tiểu thiếp hóa trang bôi đen lên sân khấu, đám người Trương Định Nhất,

Vũ Lăng cảm thấy đây là hồi kịch thú vị nhất, đang chăm chú theo dõi, chợt có một tên hầu nam trẻ chạy tới, nói với Trương Đại:

- Tông tử Thiếu gia, có chuyện không hay rồi, đại lão gia đem người tới du viên rồi.

Trương Đại cũng giật mình:

- Ông nội chẳng phải đi hội kê thăm bạn bè sao, sao có thể về được.

Chủ trương chuyển tới du viên xem kịch là của gã, hoàn toàn chưa nhận được sự đồng ý của trưởng bối trong nhà, nếu bình thường thì cũng chẳng sao, nhưng hiện tại lúc này không thích hợp, bởi tháng sau là kì thi hương, kì thi hương ba năm một lần quan trọng như thế, không ở trong thư phòng ôn tập, lại tụ tập bạn bè uống rượu nghe nhạc, chẳng phải là bỏ bê việc học sao.

Trương Nhạc cũng sợ ông nội trách mắng vội nói:

- Đại huynh, chúng ta mau chuẩn đi thôi.

Trương Đại nhìn thoáng một cái nhưng vẫn đang chăm chú nghe Nghệ Nhữ Ngọc, Diêu Giản thúc và đám người hát kịch, lắc đầu nói:

- Ta đây làm gì còn mặt mũi nào, cứ để ông nội mắng cũng được, không cần kinh động gánh hát, tiếp tục diễn, ta đi gặp ông nội.

Trương Đại ra ngoài Hà Sáng hiên, đi thẳng đến cửa vườn Tiểu Mi sơn, lại chưa gặp được tổ phụ, hỏi mới biết ông nội và mấy người bạn đã vào trong vườn rồi, đường đi trong khuôn viên được thông nhau, ông nội đi tới từ một lối khác.

Trương Đại quay trở lại vườn, từ Trinh Lục cư đi vòng qua Hà Sáng hiên, thấy ông nội đã tới Thọ Hoa Đường bên cạnh Hà Sáng Hiên hiên,

Trương Ngọc, Trương Trác đang co đầu rút cổ ở bên này Hà Sảng Hiên chuẩn bị đi ra nghe mắng, vở < Minh Phán > trên sân khấu vẫn tiếp tục diễn.

...

Trương Nguyên đứng dậy, nhìn tộc thúc tổ Trương Nhữ Lâm đi tới, Trương Nhữ Lâm tuổi gần sáu mươi, dáng người hơi mập, mặt tròn xoe trông như phú ông, người trung niên đứng cạnh ông có dáng cao gầy đang mặc áo cà sa, người này sống mũi cao, mắt phượng mày ngài, khuôn mặt lúc nào cũng kèm theo nụ cười, đằng sau người trung niên này là một thiếu niên, đầu đội khăn, mặc áo dài màu tím, giày lụa sạch sẽ, dung mạo tuấn tú.

- Còn muốn diễn thêm hồi nào nữa không?

Trương Nhữ Lâm mở miệng nói Trương Đại có chút lúng túng đáp - Bẩm ông nội, vở này có sáu hồi, đã diễn hết rồi ah, Tôn nhi vì mấy ngày hôm nay đọc sách viết văn có chút mệt mỏi, liền mời mấy vị bằng hữu cùng thi hương đến vườn nhà giải sầu.

Trương Nhữ Lâm nói:

- Mấy người này đều là những sinh đồ trong kì thi hương sắp tới đó sao, ồ, có cả Kỳ Dịch Viễn, Kỳ Hồ Tử, Nghê Nhữ Ngọc, Diêu Giản thúc tiến lên thi lễ với Trương Nhữ Lâm, Nghê Nhữ Ngọc, Diêu Giản Thúc đang ở Thiệu Hưng có chút danh tiếng, Trương Nhữ Lâm cũng từng nghe tới tên tuổi của hai người này rồi, liền mỉm cười đáp lễ, đợi cho tới khi Trương Nguyên, Trương Định Nhất tiến lên phía trước, Trương Nhữ Lâm đều không nhận ra hai người tộc tôn Đông Trương, chỉ khoát tay, nói với người trung niên cao cao gầy gầy:

- Hước Am, Tôn bối không biết đúng sai, sắp tới kì thi hương, còn uống rượu nghe nhạc, thật hoang đàng.

Người nam trung niên này cười nói:

- Đọc tử thư cũng không có tác dụng, mà học văn bắt nguồn từ rượu và kịch mà ra, Lý Bạch uống rượu làm thơ cũng được hàng trăm bài, < Mẫu đơn đình > của Thang Nhược sĩ đúng là chữ nào cũng như châu ngọc, có nhiều tri thức, có tình tiết thật ở đó.

Trương Nhữ Lâm lắc đầu cười, nói với Trương Đại Lâm:

- Hôm nay để các người gặp gỡ với một danh sĩ chỉ về phía người trung niên kia nói:

- Vị đây chính là tiến sĩ trẻ tuổi nhất Sơn Dương ta Vương Lý Trọng, hiệu là Hước Am.

Vương Tư Nhâm xua tay cười nói:

- Lệnh tôn Trương Tông Tử năm nay mười sáu tuổi, nếu thi hương, hội liên tiếp, mới là mười bảy tuổi, ta sao có thể bì được, huống chi ta hai mươi tuổi mới đỗ tiến sĩ, năm nay ba mươi chín tuổi, vẫn còn là một người quê mùa.

Vương Tư Nhâm năm đầu đảm nhận tri châu, bị buộc tội bãi quan, tháng trước mới quay trở về Thiệu Hưng.

Trương Nhữ Lâm cười nói:

- Tông tử tài nghệ chưa đủ, năm nay nếu muốn trúng kì thi hương quả không dễ, còn muốn mời Hước Am chỉ giáo thêm, thời văn của Hước Am trứ danh thiên hạ.

Trương Nguyên nghe nói nam tử trung niên này chính là Vương Tư Nhâm, có chút vui bất ngờ, trước khi Kì Bưu Giai đỗ tiến sĩ trước mười bảy tuổi, Vương Kì Nhâm đỗ tiến sĩ năm hai mươi tuổi chính là một tấm gương

thiếu niên nổi danh, “ Ngũ thập thiếu tiến sĩ tam thập lão Minh Kinh”, câu nói này tuy chỉ khoa cử đời Đường Tống nhưng cũng được sử dụng ở Triều Minh, kì thi tiến sĩ khó đỗ, năm mươi tuổi có thể đỗ được tiến sĩ cũng được coi như niên thiếu rồi, có lão Hiếu Liên thi đậu tiến sĩ chẳng bao lâu sau đã không thể cử động được, hoặc đã đi đời nhà ma rồi.

(Ngũ thập thiếu tiến sĩ, tam thập lão Minh Kinh: Năm mươi tuổi đỗ tiến sĩ vẫn coi là trẻ; ba mươi tuổi đỗ Minh Kinh đã coi là già) Trương Đại và mọi người lần lượt chào Vương Tư Lễ, nói:

- Đều là những thiếu niên tài năng tuần tú, ta có thể lĩnh ngộ câu < Mẫu đơn đình hoàn hồn ký> được chứ?

Trương Đại, Trương Ngạc và mọi người không ai dám lên tiếng, sợ ông nội Trương Nhữ Lâm trách móc, dầu sao < Mẫu đơn đình> cũng bị không ít người coi đó là khúc ca dân từ, Trương Nhữ Lâm có thể nghe được, nhưng dám hậu bối không thể nghe.

Trương Nguyên tiến lên nói:

- Tiểu tử cho rằng khúc < mẫu đơn đình> chỉ viết có ba từ...

- Ba từ.

Vương Tư Nhâm hứng thú, nhìn Trương Nguyên nói:

- Thế người nói ba từ đấy là gì đi?

Trương Nguyên nói:

- Tâm không tà, ba từ này chính là câu bình luận mà Khổng Tử đánh giá < Kinh thi>, có ý chỉ tính tình thật.

Lặng yên không tiếng động Vương Tư Nhâm vỗ tay cười nói:

- Nói không sai, đúng là ba chữ đó, ha ha, tức ông, vị này chính là tôn bồi của người ư, một câu mà có thể diễn tả hết được ý nghĩa của ba từ đó không phải là chuyện dễ, Sơn Âm Trương Thị quả nhiên là nhân tài đông đúc.

- Nhóc con miệng còn hôi sữa chỉ được cái nói bừa.

Trương Nhữ Lâm cũng cười hỏi Trương Nguyên:

- người là con trai của Trương Thụy Dương?

Trương Nguyên đáp:

- Vâng ạ Trương Nhữ Lâm gật đầu:

- Trước đó có nghe nói người có tật về mắt, xem ra cũng không có vấn đề gì lớn lắm, đã nhập học đọc sách chưa?

Trương Nguyên nói:

- chưa ạ Trương Ngạc đứng ở phía sau Trương Nguyên xen vào nói:

- Ông nội, Giới tử có khả năng nghe bằng tai thì nhớ thuộc lòng, đây là bản lĩnh có được sau khi bị bệnh ở mắt, hẳn còn có thể bịt mắt đánh cờ, cờ tướng, cờ vây đều có thể.

Không biết tại sao, hiện nay Trương Ngạc rất thích thối phòng Trương Nguyên? Hay nguyên nhân vì nếu thối phòng Trương Nguyên lên, bản thân gã sẽ không đến mức hay bị đem ra so sánh?

Trương Nhữ Lâm cũng không tin lời của Trương Ngạc, đứa cháu này ngoan cố khác người, khiến gã đau hết cả đầu, Trương Nhữ Lâm trừng mắt nhìn Trương Ngạc một cái nói:

- Quyền sách gối đầu giường của ta người đem đi đâu rồi?

Trong lòng Trương Ngọc bỗng chột dạ, y quên trả lại cuốn Kim Bình Mai lại, cũng không nhớ tiện tay nhét ở chỗ nào, quanh co nói:

- Cháu có cầm đâu, cháu không thích đọc sách.

Trương Nhữ Lâm nói:

- Không phải người lấy thì còn ai dám lấy, đợi khi trở về ta sẽ xử lí người.

Trương Ngọc kêu lên:

- Oan quá, ông nội, không phải vì cuốn < Kim Bình Mai> đấy chứ ah, cuốn sách đó khắp phố đều có, cháu việc gì phải lấy từ gối của ông nội chứ ạ.

Vương Tư Nhâm hỏi:

- Túc Ông < Kim Bình Mai> là sách gì thế?

Trương Nhữ Lâm hạ giọng nói:

- Viên Thạch Công đã viết tay một bộ kỳ thư, còn hơn cả < Thất Phát> của Mai Sinh, cuốn sách này chưa được phát hành đã qua đời, ta có thể đọc được chứ bọn trẻ sao có thể đọc được, trong sách miêu tả thế giới xung quanh, lại liên quan đến những chuyện giường chiếu.

Vương Tư Nhâm mỉm cười, bỗng nhiên quay đầu nhìn thiếu niên tuân tú đang theo sau hẳn, ho lên một tiếng, thiếu niên đó liền cúi đầu.

Trương Nhữ Lâm trừng mắt nhìn Trương Ngọc nói:

- Còn dám nói không lấy, lần này sẽ phạt không tha.

Trương Ngạc vừa nghe thấy bị trách móc, liền có chút sợ hãi, lúc này chỉ còn nước có bị cắn chết cũng không nhận đã lấy sách, liền gọi:

- Ông nội, cháu không lấy thật mà, cháu chỉ nhìn thấy tên cuốn sách đó chỗ ông, cũng có nói với Giới Tử, Giới Tử nói trên phố đâu đâu chả bán cuốn < Kim Bình Mai> này, gã đã đọc từ lâu rồi, thậm chí còn có thể ngâm nga.

Trương Nhữ Lâm tức đến mức phải bật cười, chỉ vào Trương Ngạc nói:

- Được, tốt lắm, đúng là con trai ngoan của Trương Bảo Sinh, dám nói dối không biết ngượng.

Trương Ngạc nói:

- Cháu không nói dối, Giới Tử có thể làm chứng, Giới Tử, người đọc một đoạn < Kim Bình Mai> cho ông nội ta nghe đi.

Nói xong giả bộ làm tư thế thở dài, đây là đang có ý cầu cứu Trương Nguyên.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Một loạt xem không hiểu.

Đám người đứng trong Hà Sáng hiên đều chăm chú nhìn Trương Nguyên, Trương Nguyên nhìn vào Trương Nhữ Lâm nói:

- Thúc tổ, đúng là cháu có đọc cuốn < Kim Bình Mai>...
- Là Trương Ngạc đi lấy trộm cho người xem phải không?

Trương Nhữ Lâm nổi giận đùng đùng cắt ngang lời của Trương Nguyên
- Không phải Trương Nguyên nói - Văn bối đã đọc xong cuốn < Kim Bình Mai> là cuốn có một trăm hồi ấy.

Trương Nhữ Lâm khẽ nhú mày, gã đã lấy được ba cuốn < Kim Bình Mai> do Viên Hồng Đạo chép tay tại chủ quán công bộ Triệu Chiết, tổng cộng có ba mươi hồi, đương nhiên đó không phải là toàn tập, Viên Hồng Đạo hình như cũng chưa đọc xong toàn tập, tên tiểu tử Trương Nguyên này thế mà lại dám nói đã đọc hết cả trọn bộ trăm hồi, y lạnh lùng cười nói:

- < Trung Nghĩa Thủy Hử Truyện> đúng là có một trăm hồi thật.

Trương Nguyên nói:

- Một trăm hồi < Kim Bình Mai>, chẳng khác gì hàng nghìn hàng vạn sợi tơ cùng ra một mối, nhưng lại cũng chẳng khác gì hàng nghìn hàng vạn khúc quanh không có lối thoát, đều là viết về những thứ gian phu dâm phụ, tham quan ác bá, đám kỹ nữ nhàn rỗi, không khác gì thực tế, nếu là trước

mắt, ta nghĩ tác giả đó sẽ không coi nhẹ hoạn nạn nghèo khổ, không coi thường nhân tình thế thái, cũng không thể viết ra được tác phẩm hay như vậy.

Lời kia vừa thốt ra, Trương Nhữ Lâm liền kinh ngạc, đúng là đã đọc qua cuốn < Kim Bình Mai> hơn nửa cũng phải là tấm lòng của một nhân tài mới có thể nói được những lời như thế, nhưng một thiếu niên mười lăm tuổi đứng trước mặt hắn nói về < Kim Bình Mai> đúng là chuyện chẳng hay lắm, liền quát lên:

- Người đã đọc cuốn này ở đâu, còn nhỏ tuổi sao có thể hoang đường như thế được!

Trương Nguyên hơi có chút chần chừ, Trương Ngạc liền trả lời thay cho hắn:

- Ông nội, bọn cháu chỉ là muốn mở mang tầm mắt, cuốn < Kim Bình Mai> này đúng là kiếp trước đã từng đọc rồi ạ.

- Nói xằng bậy.

Trương Nhữ Lâm đưa tay ra phía trước định cho Trương Ngạc một cái bạt tai.

Trương Ngạc trốn ra phía sau, kêu lên:

- Ông nội, những lời cháu nói đều là sự thật, chẳng phải Giới Tử đang ở đây ư, ông cứ hỏi sẽ biết.

Trương Nguyên khom người nói:

- Thúc tổ, văn bối đúng là đã đọc cuốn < Kim Bình Mai>, không nhớ nổi đã đọc ở đâu, chỉ còn nhớ là kiếp trước.

- Người triều Minh hẳn cũng không quá khó khăn với điều này, lại nói tiếp:

- Thúc tổ nói văn bối đọc cuốn sách này là phóng đảng, văn bối không hiểu phóng đảng ở chỗ nào ạ? Văn bối tuổi còn trẻ, những chuyện dâm loạn trong sách, văn bối đọc một loạt đều không hiểu, đều dở qua hết, văn bối chỉ đọc nhân tình thế thái, nhân quả buồn vui trong truyện mà thôi.

Trong lòng Trương Ngạc thầm khen một tiếng:

Giới tử, được lắm, dám nói dối trước mặt ông nội của ta, mặt lại không hề biến sắc, tim không đập, cái gì mà một loạt xem không hiểu, cái gì mà đều dở qua hết, ha ha, còn nhớ hôm đó ta đọc đến đoạn Tây Môn Đại Quan Nhân sờ vào cặp lông trắng nõn của Lý Bình Nhi, người đã bảo ta thôi không đọc nữa, người là rất hiểu nên then thùng thôi.

Đều là những người đã từng trải qua, ai mà chẳng có thời trẻ, Trương Nhữ Lâm đương nhiên không tin một Trương Nguyên mười lăm tuổi đọc tới đoạn nam nữ dâm loạn lại một loạt bỏ qua hết, nhưng Trương Nguyên đã nói thế, ông ta cũng không muốn trách móc thêm nữa, đành nói:

- Người nói đã đọc hết một trăm hồi của cuốn < Kim Bình Mai>, thế ta hỏi người, kết cục của cuốn truyện thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên là buông thả dục vọng, vợ con li tán.

Trương Nhữ Lâm im lặng, nghĩ lại những gì Tây Môn Khánh đã trải qua, dọa nạt nam nữ, hưởng lạc vô độ, thịnh cực tất suy như thế, nhà tan cửa nát cũng là điều không tránh khỏi.

Người suốt buổi im lặng không nói là Kỳ Bưu Giai, lúc này đột nhiên lên tiếng nói:

- Chẳng phải Giới Tử huynh chỉ cần nghe một lần là thuộc sao, vậy thì hãy đọc lại hồi thứ một trăm, Yến Khách huynh sẽ không bị trách phạt nữa.

Tên tiểu thần đồng này cứ ghi nhớ Trương Nguyên có tài nghe qua một lần là nhớ, nên cũng muốn thử sức xem sao.

Trương Nhữ Lâm nói:

- Nói đúng đấy, Trương Nguyên, người đọc chương cuối cùng của < Kim Bình Mai> nghe xem nào.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

“Hàng triệu chữ trong < Kim Bình Mai>, người lại bảo ta ngâm nga, ta là thần tiên chắc.”

Rồi nói:

- Bẩm thúc tổ, văn bối ngâm sao được ạ.

Trương Ngạc nóng nảy:

- Giới tử, tai của người là nghe mà thuộc đó nha.

Trương Nguyên nói:

- Nhưng chưa có ai đọc < Kim Bình Mai> cho ta nghe.

Trương Nhữ Lâm ‘ hừ’ một tiếng nói:

- Nói như vậy chỉ cần có người đọc một lần cho người người có thể thuộc lòng, thế thì được, lúc này trên sân khấu có diễn hồi thứ mười ‘ Kinh Mộng” trong < Đình Mầu Đơn hoàn hồn ký>, người chắc hẳn nghe rõ từng câu từng chữ rồi nhỉ, đọc lại cho ta nghe xem.

Khi nói xong lời này, Trương Nhữ Lâm còn miễn cưỡng cười với Vương Tư Nhâm, ý tứ đó đương nhiên là muốn làm xấu mặt hậu bối, để Vương Tư Nhâm bị chê cười.

Thấy Trương Nguyên điềm tĩnh tự nhiên nói:

- Văn bối có thể thử ngâm nga - Hắn hít sâu một hơi, chậm rãi ngâm nga:

- Oanh hót tỉnh mộng, nắng le lói vào phòng, người đứng bên trong đình, nhan trầm vừa thấp, khói hương nghi ngút, biết năm nay có trống vắng như xuân rồi?

Cứ như thế ngâm nga hết một lèo, đọc hơn hai nghìn chữ trong Du Viên Kinh Mộng ngâm nga không thiếu một chữ.

Vương Tư Nhâm quan sát thiếu niên Trương Nguyên, luôn miệng nói:

- Chuyện lạ, chuyện lạ!

- Thiếu niên tuần tú đứng sau cũng nhìn chăm chăm vào Trương Nguyên.

Trương Nhữ Lâm đúng là không tin Trương Nguyên có khả năng nghe qua một lần là nhớ, thanh kỳ “Khả Xan Ban” thường xuyên ở hậu viên Tây Trương tập diễn < Mẫu đơn đình hoàn hồn ký>, chắc là Trương Nguyên hẳn nghe tới mức thuộc lòng rồi cũng nên, bèn nói:

- Trương Nguyên, ta vẫn còn muốn đố ngươi...

Sau đó quay đầu về chỗ Vương Tư Nhâm nói:

- Hước Am, người ra đề đi Vương Tư Nhâm rất hứng thú gật đầu nói:

- Được, ta đọc một đoạn văn ngắn ba trăm chữ, hiền chất, chú ý nghe nhé.

- Liền cao giọng ngâm nga:

- Kinh sư khát chỗ, thấy nước là mừng. Cách An Định Môn năm dặm có một chiếc giếng đầy, đầu xuân, trai gái tập hợp. Có một chiếc giếng, rộng chừng năm thước, bên trong nước đầy.....

Trương Nguyên bình thản nhắm mắt lim dim lắng nghe, đoạn sách du kí này quá quen, đúng là < Mãn Tĩnh Du Kí> do Vương Tư Nhâm viết, một trong những tiểu phẩm ưu tú cuối triều Minh, Viên Hồng Đạo lớn hơn Vương Tư Nhâm mấy tuổi cũng có một quyển < Mãn Tĩnh Du Kí>, dường như danh tiếng của Viên Văn còn lớn hơn nữa, nhưng Trương Nguyên cho rằng hai quyển sách cùng tên này mỗi quyển đều có những vẻ riêng, Vương Văn miêu tả cuộc sống sinh động, Viên Văn lại miêu tả phong cảnh phóng khoáng tươi đẹp, khó có thể nói ai hơn ai, văn không nhất võ cũng chẳng nhì, có thể so sánh với cuốn < Ánh đèn trên sông Tần Hoài> của năm mươi tư danh gia Chu Tự Thanh và Du Bình Bá cùng du ngoạn sông Tần Hoài viết, khá thú vị.

Vẫn chưa đủ ba trăm chữ trong < Mãn Cảnh Du Kí>, Trương Nguyên nghe một lần đã ngâm nga được mà không có vấn đề gì, lúc này Trương Nhữ Lâm mới tin, cười nói:

- Trương Thụy Dương sinh được đứa con giỏi thế này, tư chất thông minh không cần đọc sách cũng có thể nói được.

Trương Ngạc thì chỉ mong ông nội hẳn đừng có trách phạt chuyện của hẳn là được rồi, nói:

- Ông nội, tôn nhi cũng hiểu được tình bạn bè, Giới Tử mấy ngày này có bệnh đau mắt nên không thể đọc sách, cháu đã bảo đám Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên lần lượt thay nhau đọc sách cho Giới Tử nghe, ngay cả cuốn <

Xuân Thu kinh truyện tập giải> ba mươi quyển cũng đã đọc hết... Giới tử, thế gần đây nghe đọc sách gì vậy?

Trương Nguyên đáp:

- < Xuân Thu phồn lộ> và < Xuân Thu Cốc Lương truyện sơ>.

Trương Ngạc nói:

- Đúng, đây chính là hai bộ sách này, Giới Tử nghe đọc một lần đã nhớ được, nếu là tự mình đọc sách, thì cũng giống như bao người bình thường khác thôi.

Trương Nhữ Lâm nói với Trương Đại:

- Rất biết khoản đãi bạn bè của mình đấy, còn nữa, người đi nói với nhóm Khả Xan diễn lại một lần “ Kinh Mộng” đi, Hước Am tiên sinh muốn thưởng thức.

Nhìn Trương Nguyên nói:

- Người đi theo thúc tổ..

Quay ra chỗ Vương Tư Nhâm diễn tả cử chỉ “ mời” rồi sóng vai cùng đi vào Thọ Hoa đường.

Trương Nguyên biết ông chú này có chuyện cần hỏi riêng hẳn, liền bước theo sau, Trương Ngạc ở phía sau kéo ống tay áo, chấp tay thở dài, cầu Trương Nguyên giúp gỡ che dấu, Trương Nguyên gật đầu.

Trương Ngạc lệnh cho một tên hầu nam lanh lợi chạy về phủ, nhất định phải tìm được ba cuốn < Kim Bình Mai>, sau đó đặt vào phòng ngủ của ông nội, chỉ cần tìm được sách là được rồi, gã lại mua chuộc người tùy tùng của ông nội, đưa cho tùy tùng đó một ít tiền, rồi sai khiến nói lúc nàg ta dọn dẹp giường đã đặt đi chỗ khác.

LẰNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Nghe tai phải ra tai trái

Hà Sảng Hiên ở phía đông, Thọ Hoa Đường ở phía bắc, sân khấu kịch ở phía nam, ở giữa là một hồ nước xanh biếc nhỏ chừng nửa mẫu, đứng ở Hà Sảng Hiên hay Thọ Hoa Đường đều có thể xem diễn trên sân khấu được, giữa Hiên, Đường, Đài có hành lang uốn khúc liên kết nhau.

Mấy ngày trước có một trận mưa lớn làm thời tiết giảm bớt cái nóng đi một chút, hoa viên dựa vào núi gần bên hồ nước đương nhiên mát mẻ hợp lòng người, ánh nắng chiếu xuống, đàn cá chép trong ao bơi qua bơi lại, cá chép này lớn nhỏ đủ loại, màu sắc hồng vàng nâu đen bơi qua lại thành đàn nhảy lên, những con cá này không hẹn mà cùng lặn vào trong nước, mặt nước gợn những đường sóng cuộn tròn lăn tăn, giống như một tấm màn tơ lụa lớn bị gió thổi làm nhăn đi. Tấm màn lớn này chỉ chờ Trương Nguyên đi ra thì sẽ kéo ra, lập tức sẽ có câu chuyện tuyệt vời phát sinh.

“Sẽ trình diễn gì vậy, là Cá chép nhảy Long Môn?”

Trương Nguyên vừa đi theo sau tộc thúc tổ (ông chú dòng họ) Trương Nhữ Lâm, vừa nghĩ như vậy, đuôi một con cá chép mập mạp đỏ thẫm nhảy lên mặt nước, xé rách tấm màn nhưng dường như không hề gì.

Đúng lúc này, Trương Nguyên nghe tiếng “hú” của một thiếu niên tuần tú đi theo sát Vương Tư Nhâm phía bên kia, là giọng mũi uyển chuyển, mang theo câu hỏi, kiêu ngạo, hàm ý phong phú, đồng thời tiếng bước chân chậm hơn Vương Tư Nhâm vài bước.

Trương Nguyên thôi nhìn cá bên hồ nước mà nghiêng sang bên này, ánh mắt chạm vào ánh mắt thiếu niên, thiếu niên này còn cao hơn hẳn một cái đầu, cặp mắt đen như bảo thạch, thanh đồng. Thấy Trương Nguyên nhìn qua, thiếu niên khẽ nhướng mày lên, nụ cười bên khóe miệng rất giống Vương Tư Nhâm, hạ thấp giọng nói:

-Người bao nhiêu tuổi?

Thiếu niên này lúc trước hay đứng sau Vương Tư Nhâm nên Trương Nguyên không để ý, dù mắt hắt khá đau nhưng vẫn còn nhìn tốt, lúc này lại gần sát nên nhìn thấy rất rõ ràng, cảm giác đầu tiên là, thiếu niên này là nữ giới, là nữ cải nam trang, bởi vì màu da, ánh mắt, giọng nói đều giống con gái.

Tuy rằng như thế nhưng Trương Nguyên vẫn không dám khẳng định, trên đời nhiều chuyện lạ, như thanh kỹ Vương Khả Xan của “Khả Xan Ban” chính là nam giới, nhưng bộ dáng thần thái lại có phần giống nữ tử. Còn nữa, khi Lý Ngọc trang điểm đẹp dễ hát “quý phi say rượu”, nào ai nói hẳn là nam? Về phần xem ngực, ồ, thiếu niên này mặc y phục màu trắng, áo dài rộng thùng thình, trừ phi ngực rất lớn, nếu không thì cũng khó mà nhận ra, hơn nữa, hẳn dựa vào gì mà tò mò thăm dò xem người ta làm nam hay nữ?

- Coi như là mười lăm tuổi đi.

Trương Nguyên đáp, trên đời này nhiều sự việc không xác định được nhiều lắm, nhưng hẳn là người của hai thế giới, cho nên mới không chắc chắn nói mình mới mười lăm tuổi.

Hà Sảng Hiên và Thộ Hoa Đường cách nhau chừng bốn trượng, cũng chỉ có thời gian hỏi và đáp một câu, thì Trương Nhữ Lâm và Vương Tư Nhâm đã đi vào Thộ Hoa Đường, xoay người vào ngồi xuống, thiếu niên tuấn tú kia bước theo mấy bước, lại đứng sau Vương Tư Nhâm.

Tiếng sáo trên sân khấu đã vang lên, Vương Khả Xan thướt tha đi ra, hát:

“Mộng hồi oanh chuyển, loạn sát niên quang biến ——”

Trương Nguyên đứng hầu sau lưng tộc thúc tổ Trương Nhữ Lâm, chờ đợi câu hỏi.

Trương Nhữ Lâm có tính tình kiên trì chịu đựng rất giỏi, ánh mắt chỉ nhìn sân khấu kịch, tay gõ nhịp theo điệu hát, cũng không mở miệng hỏi gì, nói vậy đây cũng là một cách thăm dò, để xem đứa cháu có thiên phú này kiên nhẫn như nào?

Đương nhiên Trương Nguyên cũng đủ kiên nhẫn, trăm ngày đen tối còn chịu đựng được, một lát chờ đợi này có đáng là gì, nên đứng hầu một bên, vững vàng trầm tĩnh.

Đợi hát được một nửa “Kinh Mộng”, Trương Nhữ Lâm đứng lên, đi ra hành lang ngoài Thọ Hoa Đường, đối mặt với cây trúc rậm rì.

Trương Nguyên đi ra ngoài theo, gọi:

-Thúc tổ.

Trương Nhữ Lâm gật gật đầu, hỏi:

-Bản lĩnh nghe bằng tai mà thành thuộc lòng kia của con là sau khi bị đau mắt mới có phải không?

Trương Nguyên đáp:

-Vâng.

Trương Nhữ Lâm nói:

-Vậy cũng là tái ông mất ngựa, họa phúc khôn lường rồi, hơn nữa mắt đau của con cũng đã khỏi, vậy ta hỏi con, có phải con cảm thấy mình được trời cho như vậy đủ để kiêu ngạo hay sao?

Trương Nguyên nói:

-Văn bồi chưa từng nghĩ như vậy.

Trương Nhữ Lâm hỏi:

-Sao chưa từng nghĩ như vậy?

Trương Nguyên nói:

-Trong trí nhớ của văn bồi nếu không thể học để sống thì đọc sách nhiều hơn cũng chỉ có thể giống như hai chân tử sách, hưởng chi hiện tại văn bồi chỉ nhớ được mấy bộ sách, không hiểu nghĩa trong đó, nghệ thuật không thông, nên nào dám kiêu ngạo. Có thần đồng Tông Tử Đại huynh, Kỳ Hồ Tử, văn bồi thật sự cảm thấy không hề đáng kiêu ngạo.

Về mặt Trương Nhữ Lâm lập tức dịu đi, liên tục gật đầu:

-Trẻ nhỏ dễ dạy, trẻ nhỏ dễ dạy, khí độ bình ổn này của con, Tông Tử cũng không bằng. Ủm, năm nay con đã mười lăm tuổi, tuy học vỡ lòng muộn một tí, nhưng vẫn còn kịp, mà mắt con vừa khỏi, vậy tốt nhất nên vào trường xã học đọc sách đi. Trước tiên đọc tất cả các sách trong trường xã, đợi sang năm ta đề cử con theo học Khải Đông tiên sinh tại Đại Thiện Tự. Khải Đông tiên sinh là Khoa tiến sĩ năm Tân Sửu thứ hai mươi chín Vạn Lịch, mấy năm nay bởi vì liên tiếp thủ tang nên không vào kinh tuyến quan, Khải Đông tiên sinh nho học uyên bác, hơn nữa còn tinh thông chế nghệ, vì nhà nghèo mà năm ngoái đến Đại Thiện Tự mở quán, lựa chọn học trò cực nghiêm, Kỳ Hồ Tử đã bá hẩn làm môn hạ, Trương Ngạc thì không may, bị cự tuyệt...

Nhắc đến Trương Ngạc, lại nghĩ tới “Kim Bình Mai”, Trương Nhữ Lâm hỏi:

-Con thật sự không xem “Kim Bình Mai” ở chỗ Trương Ngạc đấy chứ?

Trương Nguyên nói:

-Vẫn bối không dám lừa gạt thúc tổ, thật sự là đang lúc con buồn bực vì đau mắt không chịu nổi, mơ thấy một ngọn núi, có thác nước như tuyết, từng thạch kỳ cổ, giữa đá núi lại có mấy giá sách, có mấy ngàn cuốn tàng thư, vẫn bối lật ra xem, lúc tỉnh lại chỉ có thể nhớ được hơn phân nửa, hơn nữa trí nhớ cũng thay đổi khá lên.

Trương Nhữ Lâm không thể không tin, nói:

- Đó là túc tuệ vốn có của con, cũng có thể là phúc duyên, hay lắm, con đi đi, chịu khổ đọc sách học hành, ngày sau sẽ trở nên nổi bật, sau này nếu có gì khó xử cứ nói cho ta biết.

Trương Nguyên nói:

-Cám ơn thúc tổ, vẫn bối nhất định sẽ nỗ lực tiến lên.

Rồi thi lễ lui ra.

Trương Nhữ Lâm lại nói:

-Đi ra đằng trước nhớ chào hỏi Hước Am tiên sinh, đừng để mất cấp bậc lễ nghĩa.

Trương Nguyên cũng đang có ý đó, Vương Tư Nhâm là nhân vật hẳn thường thức nhất lúc sáng mắt, còn nữa, thiếu niên tuần tú bên cạnh Vương Tư Nhâm là ai, vẫn còn để lại chút hiếu kỳ trong lòng hẳn.

Vở kịch “Kinh Mộng” trên sân khấu vừa đã diễn xong, Trương Nguyên đến trước Vương Tư Nhân đang ngồi, trình trọng thi lễ:

-Tiểu tử Trương Nguyên bái kiến Hước Am tiên sinh.

Vương Tư Nhân cười hỏi:

-Tôn thúc tổ khảo nghiệm người qua rồi, còn đến chỗ ta xin khảo nghiệm ư?

Trương Nguyên nói:

-Hết tiệc người tan, văn bối tới để cáo từ Hưởng tiên sinh.

Vương Tư Nhân hiểu là Hước Am, đương nhiên vui vẻ cười đùa, nói:

-Hiền chất trời sinh thần nhĩ, khiến người ta hâm mộ, chỉ có điều hàng ngày ngoại trừ đọc sách ra, còn có tiếng gà gáy chó sủa, tiếng mắng chửi tranh giành của làng xóm láng giềng, đủ loại tiếng ồn vọng đến tai, chẳng phải là quá căng hay sao?

Trương Nguyên lại cười nói:

-Hước Am tiên sinh dạy rất phải, lỗ tai có hai cái, có thể vào tai trái ra tai phải.

Vương Tư Nhân cất tiếng cười to, nói với Trương Nhữ Lâm:

-Túc Ông, đứa cháu này của người thật thú vị, lại có tài.

Thiếu niên tuấn tú đứng sau ông ta cũng cúi đầu cười.

Trương Nhữ Lâm cười nói:

-Hước Am nói vậy, không bằng nhận nó làm đệ tử, văn bát cổ của Hước Am là nhất tuyệt, văn bát cổ của người khác đều buồn tẻ, nhưng văn bát cổ

của Hước Am lại linh động nhiều vẻ, khoan tròn bát cổ ở bên trọng, nghiêng có thể tài tình bật ra, là đệ nhất nhân hai trăm năm nay.

Trương Nguyên quỳ xuống bái sư, Vương Tư Nhâm lại đỡ lấy hắn, cười nói:

-Vấn bát cổ của ta học chưa đến chốn, người học ta sẽ không thành, bản thân mình cũng không biết năm đó làm sao lại thành, là may mắn, may mắn!

Trương Nhữ Lâm cười to, luôn miệng nói:

-Hước Am, người quá khiêm nhường rồi, không chịu dạy hắn thì thôi, sao lấy mình ra để đùa cợt.

Vương Tư Nhâm nói:

-Có cười thì cười mình, cười người khác, đó là khinh bạc rồi.

Trương Nhữ Lâm khoát tay với Trương Nguyên, ra hiệu hắn có thể đi được rồi. Vương Tư Nhâm này có suy nghĩ vượt qua phép tắc không thích hợp cho thiếu niên nghe nhiều.

Trương Nguyên ra khỏi Thọ Hoa Đường, quay lại nhìn cũng vừa lúc thiếu niên tuần tú kia đang nhìn về phía hắn, nhất định là nhìn chăm chú vào tấm lưng hắn lâu rồi, hắn liền vẫy tay với thiếu niên kia..

Thiếu niên sửng sốt, do dự một chút rồi đi tới, chấp tay hỏi:

-Chuyện gì?

Trương Nguyên cũng chấp tay nói:

-Còn chưa hỏi tôn tính đại danh?

Thiếu niên nói:

-Họ Vương.

Nhưng không chịu nói tên.

Trương Nguyên thăm nghĩ:

“Chắc chắn là con gái rồi, yết hầu cũng chưa nổi rõ... ồ, mình cũng mới mười lăm tuổi thôi.”

Chấp tay nói:

-Vương huynh, hẹn gặp lại!

Rồi xoay người đi về phía Hà Sảng hiên, không ngờ thiếu niên kia đuổi theo sau khẽ hỏi:

-Làm thế nào có thể mua được “Kim Bình Mai”?

Trương Nguyên “a” một tiếng, nghĩ thầm: “Xem ra dùng “Kim Bình Mai” chộc thiếu niên này.”

Bèn lắc đầu nói:

-Mua không được, mua không được.

Rồi đi nhanh trở lại Hà Sảng Hiên, nhìn lại thiếu niên kia đã thấy đứng bên cạnh Vương Tư Nhâm rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 20

An nội

Buổi trưa, Trương Nguyên đang định chào từ biệt đại huynh Trương Đại, chợt nghe Nghê Nhữ Ngọc kêu to:

-Trời ơi, có người nhổ đờm!

Lại thấy Trương Định Nhất bỏ chạy, nói vậy chắc là y nhổ rồi.

Trương Đại đến bên Nghê Nhữ Ngọc, hỏi:

-Nghê huynh, ở đó có đờm, mau cho người đi rửa đi.

Nghê Nhữ Ngọc vể mặt ghê ghê chỉ vào hồ nước ngoài Hà Sáng hiên, nói:

-Tiểu tử kia vừa mới nhổ đờm vào trong hồ, bị cá chép đuôi đỏ trong hồ nuốt rồi, trời ơi, đình này nguy rồi, vừa nhìn thấy hồ này, lại nhìn con cá này là ta cảm thấy trong người không thoải mái.

Dứt lời y liền vung ống tay áo lên, đi về phía Thiên Văn Đài.

Đám người Trương Nguyên, Diêu Giản Thúc ngơ ngác nhìn nhau.

Diêu Giản Thúc cười nói:

-Chỉ sợ Nghê Nhữ Ngọc này sau này không dám ăn cá nữa, ít nhất là sẽ không ăn cá chép.

Trương Nguyên lắc đầu, nghĩ thầm:

“Thật không biết người này sao có thể sống được đến giờ! Dem rải phân trong vườn thì không dám ăn rau; heo dê bắn thiu nhơ nhớp, vậy thì chẳng lẽ không ăn thịt...”

...

Trương Nguyên và người đầy tớ Vũ Lăng ra khỏi Lâm Viên, đi vòng qua đầu cầu Sương Lộ đến hiệu thuốc bắc của Lỗ Vân Cốc. Lỗ Vân Cốc sau khi khám hai mắt cho Trương Nguyên, xác nhận mắt đau đã khỏi, lại dặn dò phải cẩn thận nếu muốn mắt khỏe lâu dài. Trò chuyện hồi lâu, Trương Nguyên đứng dậy chào từ biệt, Lỗ Vân Cốc muốn giữ hân lại dùng cơm, Trương Nguyên nói:

-Gia mẫu còn chờ ta ở nhà.

Về đến nhà đã là quá trưa, Trương mẫu Lã thị đang đứng dựa vào cửa ngóng trông, nói:

-Nguyên nhi, vị Phạm tiên sinh thường đọc sách cho con vừa tới chơi, vì con không ở nhà nên không vào nhà mà nói sau giờ Ngọ sẽ quay lại.

Trương Nguyên nghĩ thầm: “Chắc hẳn Phạm Trân đã điều tra rõ chuyện Trương Đại Xuân cắt xén thuê lương thực, ừm, để xem Phạm Trân nói thế nào.”

Trương mẫu Lã thị lại nói tiếp:

-Tỷ tỷ con nhờ người mang thư đến, hỏi con đã khỏi mắt chưa, nó rất lo lắng cho con, mẹ bảo con đã khỏi đau mắt rồi, hôm nay đã đi Trương Tây

bên Du Viên kia rồi.

Trương mẫu Lã thị năm nay bốn mươi tám tuổi, sinh được năm người con, chỉ có hai tỷ đệ Trương Nhược Hi, Trương Nguyên là có thể trưởng thành, còn ba đứa con khác đều chết non, Trương Nhược Hi lớn hơn Trương Nguyên chín tuổi, giống như mẫu thân đều rất yêu thương tiểu đệ này. Khi Trương Nhược Hi mười bảy tuổi thì gả cho Lục Thao môn sinh huyện Thanh Phố Tùng Giang phủ, cuối tháng giêng hàng năm đều quay về Sơn Âm chúc tết, ở lại chăm sóc mẫu thân và tiểu đệ hơn một tháng. Trương Nguyên luôn nghe lời dạy bảo của Nhược Hi tỷ tỷ, tình cảm giữa tỷ đệ rất thân thiết, trước kia Trương Nguyên không sợ mẫu thân, nhưng lại sợ Nhược Hi tỷ tỷ, là vừa kính vừa thương vừa sợ, thứ tình cảm này đương nhiên đến giờ vẫn luôn ở sâu trong nội tâm của Trương Nguyên.

Đầu năm nay, Trương Nhược Hi mang theo con trai và con gái về sống với mẹ đẻ tại Sơn Âm một thời gian khá lâu, giữa tháng ba thì quay trở lại Tùng Giang, đầu tháng tư đột nhiên nhận được thư do người mẫu thân nhờ mang tới, nói Trương Nguyên bị mù, Trương Nhược Hi lo sợ cùng phu quân Lục Thao ngày đêm mướn thuyền xuất phát từ Tùng Giang, vừa đi đường thủy vừa đi đường bộ lộ trình năm trăm dặm sáu ngày đi, ba ngày sau Lục Thao lại trở lại Thanh Phố, Trương Nhược Hi thì ở lại cùng đệ đệ bị bệnh, tận đến đầu tháng năm Trương Nguyên được Lỗ Vân Cốc trị liệu, mắt đã có khởi sắc, mà hai đứa con nhỏ của Trương Nhược Hi đều ở tại Thanh Phố, nên cũng không thể ở lại lâu được, liền từ biệt mẫu thân và đệ đệ trở lại Thanh Phố, căn dặn tiểu đệ sau khi phục hồi mắt thì lập tức báo lại cho nàng biết.

Trương Mẫu Lã thị nói:

- Cuối tháng mẹ đã nhờ người đánh xe ngựa gửi thư nói cho Nhược Hi, nói mắt con đã khá lên nhiều rồi, không ngờ hôm nay nó lại gửi thư tới hỏi, xem ra nó không nhận được thư rồi.

Trương Nguyên nói:

- Thời gian này tỷ tỷ và mẫu thân luôn lo lắng cho con, nếu mẫu thân đồng ý, con đợi đến mùa thu mát mẻ sẽ tới Tùng Giang hỏi thăm tỷ tỷ, còn có cháu ngoại trai và cháu ngoại gái nữa.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Từ đây đi Tùng Giang Thanh Phố lộ trình cũng phải mất mười ngày đường, con chưa bao giờ xa nhà một mình, mẹ không yên tâm được.

Tại thời đại này, rời khỏi nhà trăm dặm đã coi là xa nhà rồi.

Trương Nguyên nói:

- Con trai mẹ đã trưởng thành rồi.

Đứng thẳng người lên, nói:

- Con đã cao hơn cả mẹ rồi.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Đúng đúng đúng, con đã trưởng thành, mẹ rất yên lòng.

Suy nghĩ một chút, lại nói:

-Như vậy đi, mừng bảy tháng ba sang năm là sinh nhật tỷ phu con, đến lúc đó con đi Tùng Giang chúc mừng, được không?

Trương Nguyên đồng ý, dùng xong bữa cơm trưa, ở trong thư phòng luyện chữ hơn nửa canh giờ thì Vũ Lăng báo lại, Phạm tiên sinh tới.

Trương Nguyên rửa tay sạch sẽ đi ra ngoài đón Phạm đại nhân vào trong thư phòng ngồi vào chỗ của mình, tiểu nha đầu Thỏ Đình bưng trà

tối, Phạm Trân chờ Thỏ Đình rời khỏi mới lấy trong người ra một cuốn sách mỏng đưa qua, khước miệng mỉm cười, hạ thấp giọng nói:

-May mắn không làm nhục mệnh, mời Giới tử thiếu gia xem.

Nhưng lại rút lại, nói:

-Tốt nhất là để ta đọc cho thiếu gia nghe.

Rồi dùng ngữ điệu nhẹ nhàng đọc:

- Người lập điền ước Tạ Kỳ Phó, số ruộng nước Trương Đại Xuân được là bốn mươi mẫu, đồng ruộng nằm ở phía đông Giám Hồ, hàng năm giao lúa mạch hai mươi thạch, lương thực bốn mươi thạch...

Trương Nguyên khép hờ mắt lắng nghe, hàng mi dần dần nhón lên. Tháng trước hẳn có nghe mẫu thân nói, điền trang một trăm hai mươi mẫu ruộng năm nay tổng cộng thu được thuế lúa mạch bốn mươi lăm thạch, năm ngoái lương thực thu được sáu mươi thạch, mà chứng cứ Phạm Trân thu thập rất chính xác, riêng tá điền Tạ Kỳ Phó một hộ nhận thuê bốn mươi mẫu đất một năm thì giao nộp hai mươi thạch hạ mạch, mà lương thực thu được bốn mươi thạch, như vậy đoán chừng một trăm hai mươi mẫu điền trang một năm thu hoạch được sáu mươi thạch tiền thuế lúa mạch, một trăm hai mươi thạch thuế gạo, nói cách khác mỗi năm Trương Đại Xuân ít nhất cũng nuốt trọn mười lăm thạch hạ mạch, sáu mươi thạch lương thực gạo, giá trị tại thị trường hiện tại một thạch mễ trị giá bảy đồng bạc, Trương Đại Xuân mỗi năm sẽ từ trong một trăm hai mươi mẫu ruộng cho thuê tại điền trang Giám Hồ của Trương gia mà thềm nuốt năm sáu mươi lượng bạc.

Trương Nguyên vô cùng phẫn nộ, phụ thân hẳn Trương Thụy Dương ở bên ngoài khổ cực một năm cũng chỉ gửi được sáu mươi lượng bạc về nhà, còn đây tớ Trương Đại Xuân này mỗi năm lại cắt xén nhiều như vậy, thật sự là khinh người quá đáng. Tiền cho thuê ruộng của Trương gia hơn phân nửa là làm đầy túi Trương Đại Xuân rồi, mà còn ghê tởm hơn nữa làm, tá

điền Trương Đại Xuân này đã lập hai bản khế ước, một phần điền chủ lên lút dĩ nhiên là đứng tên Trương Đại Xuân gã.

Trương Nguyên bình ổn lại tâm trạng một chút, hỏi:

- Phạm tiên sinh, việc giao nộp lương thực thu hoạch được của bốn nhà tá điền này lại nhiều gấp đôi so với hạ mạch, là vì sao?

Phạm Trân âm thầm gật đầu, tâm tư Trương Nguyên rất tỉ mỉ, đáp:

- Năm nay, ruộng giám hồ bên kia đều đã mở hai loại lúa nước, sản lượng thu hoạch lương thực hàng năm hầu như tăng gấp đôi, mà Trương Đại Xuân thu tiền thuê cho thiếu gia vẫn theo số đã thu vào của mùa trước, tiền thuê lương thực dôi ra kia đương nhiên toàn bộ là hăn năm giữ, tên gia nô này thật đáng cảm hận, thiếu gia định xử trí thế nào?

Trương Nguyên trầm ngâm một chút, nói:

- Trước tiên ta báo chuyện này cho thân mẫu ta biết, Trương Đại Xuân đã vào nhà ta cũng mười lăm năm rồi, chắc hẳn thân mẫu ta sẽ cho ông ta cơ hội sửa sai hối lỗi, nếu ông ta không biết hối cải, ta sẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Phạm Trân đã nghe chuyện buổi sáng Trương Nguyên đã thường thức hí kịch cùng với Trương Nhữ Lâm tại Hoa Viên, càng tin tưởng tầm nhìn của mình không sai, nhất định Trương Nguyên sẽ trở nên nổi bật, bèn nói:

- Giới tử thiếu gia có gì cản dận cứ nói, Phạm mỗ sẽ tận lực hết mình.

Trương Nguyên nói:

- Tốt, cảm ơn Phạm tiên sinh. Xin Phạm tiên sinh tới trước sảnh ngồi một lát, ta đi bẩm báo mẫu thân biết việc này.

Trương Nguyên tiến Phạm Trân đến tận trước sảnh, rồi mới trở lại trong viện, đến Nam Lâu đi gặp mẫu thân, đem chuyện Phạm Trân đã thu thập được chứng cứ chính xác việc Trương Đại Xuân lén nuốt tiền thuê ruộng nói cho mẫu thân nghe, đại nha đầu Y Đình đứng bên cạnh thầm nghĩ: "Thiếu gia quả nhiên đã bắt đầu điều tra chuyện này rồi, không biết thiếu gia sẽ đối phó với Trương Đại Xuân thế nào?"

Chứng cứ vô cùng xác thực, sự nghi hoặc vốn đã có ở trong lòng nay không bàn mà hợp, Trương mẫu Lã thị vô cùng giận giữ, hai tay run lên, một hồi lâu mới hỏi:

-Nguyên nhi, giờ con định thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Áp giải tới quan phủ hỏi tội, đưa ra số bạc đã thầm nuốt trộm bao năm nay.

Trương mẫu Lã thị là người hiền lành, không đành lòng, nói:

- Trước tiên hãy nói nhẹ, nếu tên đó bằng lòng đưa ra số bạc đã thầm cắt xén thì sẽ không trị tội gã nữa, Trương Đại Xuân cũng có vợ con.

Lại bổ sung thêm:

- Để Trương Đại Xuân trả số tiền thuê ruộng ba năm gần đây, còn xa thì không nên tính toán nữa.

Trương Nguyên biết mẫu thân sẽ nói như vậy, nhưng mình giúp người ta làm điều tốt, người ta lại cho rằng mình dễ bị lừa gạt, chỉ dựa vào vài lời tốt đẹp bảo người ta nhỡ ra số bạc đã nuốt vào là cực kỳ khó khăn, bèn nói:

- Con hiểu rồi, sẽ cho Trương Đại Xuân một cơ hội để hối cải, nếu ông ta không thừa nhận, không chịu hối cải, vậy thì sẽ theo như con đã nói, đưa

đến quan phủ hỏi tội.

Trương mẫu Lã thị có chút lo lắng, nói:

- Con tuổi còn nhỏ, bằng không chờ phụ thân con sang năm trở về rồi mới tiếp tục điều tra việc này đi.

Trương Nguyên nói:

- Mẫu thân yên tâm, con đã lớn rồi, nếu như chút chuyện nhỏ trong nhà mà không xử lý được, sau này làm sao tự lập.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Lính mới tò te

Trương Nguyên dứt vôi cuốn sách vào ống tay áo, bước ra khỏi lầu nam, tiến vào tiền sảnh. Phạm Trân ung dung đưa tách trà lên nhấp một ngụm, đang nói chuyện với tiểu nha đầu Thỏ Đĩnh thì trông thấy Trương Nguyên bước lại, gã vôi vàng đứng dậy, cúi người nói:

- Thiếu gia, tại hạ vừa chợt nhớ ra một chuyện. Lão Trương Đại Xuân kia còn có một cậu con trai lớn hiện đang ở Giáp Lý thôn. Y vừa tậu được một mảnh đất rất lớn, lại mở được một hiệu bán sập ong ở ngoài thành nữa, vừa làm nông vừa buôn bán, cuộc sống dư dật lắm.

Mười lăm năm trước Trương Đại Xuân đưa vợ tới xin làm thuê cho cha của Trương Nguyên là Trương Thụy Dương. Làm công cho Trương gia có ba người, hai vợ chồng Trương Đại Xuân và con trai họ, Trương Thái. Nghe nói vợ chồng họ còn có một đứa con trai lớn nữa.

Nông dân ở ngoại thành cuộc sống khó khăn phải đi ở cho những gia đình có cuộc sống khá giả hơn, để lại một hai đứa con ở bên ngoài để giữ thân, điều này âu cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng Trương Đại Xuân này đã tới Trương gia 15 năm rồi, con trai lớn của gã ở bên ngoài kiếm được một gia sản lớn như thế, không biết chừng quá nửa số tài sản ấy là bòn rút từ Trương gia cũng nên.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Mẹ mình mỗi tháng mới cho mình có sáu ngàn lượng tiền tiêu vặt, cả gia đình chi tiêu hết sức tiết kiệm. Giờ thì hay rồi, cha nuôi một con sâu lớn trong nhà không biết!

Nghĩ rồi hẳn quay sang Phạm Trân, nói:

- Cảm phiền Phạm tiên sinh sáng mai ra khỏi thành tới nhà ba hộ nông dân đang thuê đất của nhà ta đưa họ đến đây làm chứng. Ta sẽ bảo Trương Ngạc sắp xếp cho hai tên thủ hạ cùng đi với tiên sinh.

- Được, sáng sớm mai tôi sẽ lập tức lên đường.

Hai người đang nói chuyện thì Trương Ngạc tới. Gã cười hớn hở, chấp tay nói:

- Thiếu gia, tạ ơn cậu hôm nay đã nói giấu giúp ta, nếu không ta chỉ còn cách núp trong váy mẹ mà tránh đòn thôi.

Trương Nguyên cười hỏi:

- Thế giờ mọi chuyện êm xuôi cả rồi chứ?

- Ngon lành hết cả rồi!

Trương Ngạc thản nhiên ngồi xuống nói:

- Đã tìm thấy Ba cuốn “Kim Bình Mai”, đem trả về trót lọt rồi. Tiếc là ba cuốn ấy tôi vẫn chưa đọc xong, vốn định thuê người chép lại, nhưng không còn thời gian nữa. Ta cũng giống như thiếu gia đây, rất nhiều trang đọc mà chẳng hiểu gì cả, mà ta lại có hứng thú với những chỗ khó hiểu ấy, thế mới chết chứ! Ha ha...

Phạm Trân cũng cười, nói:

- Tam công tử dạo này học vấn rất có tiến bộ, nói chuyện toàn những câu rất uyên thâm sâu sắc, làm tại hạ đây vẫn chưa thông tỏ hết được.

Trương Ngạc càng cười lớn hơn.

Trương Nguyên cũng nhin không được, cất tiếng cười to. Mãi lâu sau mới lên tiếng:

- Tam huynh đến thật đúng lúc, đệ đang có chuyện cần nhờ huynh giúp đỡ đây.

Thái độ của Trương Ngạc bây giờ đối với Trương Nguyên đã thay đổi, trước đây là bị ép buộc nên không thể không nghe theo sự ra lệnh của Trương Nguyên, hô đi thì phải đi, gọi tới là phải tới, cục tức này không thể nào nuốt trôi được.

Động một cái là tên Trương Nguyên này lại lên mặt uy hiếp gã, mà lần nào cũng ngọt xớt nói là “thương lượng”, rồi “bàn bạc”... Thế mà trưa nay hăn lại rất trượng nghĩa che giấu cho mình, điều này khiến cho Trương Ngạc cảm thấy rất hài lòng. Gã là người như vậy đấy, tính tình nóng nảy cộc cằn là thế, nhưng hễ cứ đối tốt với gã một cái là gã sẽ sẵn sàng moi hết ruột gan ra ngay.

Trương Ngạc khẳng khái đáp: "Có chuyện gì cứ nói."

Trương Nguyên bèn nói ra chuyện muốn mượn hai tên thủ hạ đi theo Phạm Trân ra khỏi thành.

Trương Ngạc nói:

- Hai người thôi thì sợ không đủ. Bốn người đi! Dù sao đám người ấy cũng chả có việc gì, đợi lát tôi về nhà sẽ nói một tiếng với quản gia. Mà Lão Phạm, huynh ra khỏi thành có việc gì vậy?

Phạm Trân nói:

- Giúp Trương thiếu gia đây giải quyết chút công chuyện ấy mà, nhưng cần mấy người giúp sức mới xong.

Trương Ngạc lại hỏi:

- Là chuyện gì thế, hay là nàng thôn nữ nào đã lọt vào mắt xanh của Trương công tử đây rồi, muốn bắt cóc nàng ấy về chăng?

Trương Nguyên cười đáp:

- Đừng nói bậy, là việc điền trang ấy mà.

Chiêm Sĩ Nguyên và Ngô Đình cùng tới vì chuyện đọc sách của Trương Nguyên mà cùng tới đây. Mỗi ngày được năm lượng bạc, hai người họ tỏ ra tích cực vô cùng.

Phạm Trân liền đứng dậy cáo từ, hứa trước trưa mai sẽ có mặt. Trương Ngạc còn có chuyện muốn hỏi Phạm Trân nên cũng đứng dậy, vừa bước ra theo vừa nói khẽ:

- Lão Phạm đạo này thế nào, sống vui vẻ chứ?

Phạm Trân trông thấy nụ cười không mấy đứng đắn của Trương Ngạc thì biết ngay gã đang muốn hỏi cái gì.

Tuy trước đây Thu Lăng đã từng hầu hạ cho Trương Ngạc, nhưng giờ cô đã là ái thiếp của gã. Phạm Trân tránh không muốn nói tới chuyện chăn gối của gã với Thu Lăng, bèn đáp:

- Vui đến quên cả trời đất ấy chứ. Tam công tử, Phạm mỗ có chuyện gấp phải giải quyết ngay bây giờ, mạn phép cáo từ.

Nói rồi Phạm Trân chấp tay cúi chào, quay người rảo bước.

Trương Ngọc miệng méo xệch, tự lẩm bẫm với mình:

- Thiệu Hưng có câu tục ngữ, chớ có bước chung đường với anh chàng vừa kết hôn, bạn sẽ không bước qua nổi anh ta đâu. Lòng vui, bước chân cũng nhanh hơn. Tay họ Phạm này đi như bị ma đuổi vậy, đã gần năm mươi rồi chứ ít đâu!

***** Trương mẫu Lã thị tưởng rằng con trai sắp đi hỏi Trương Đại Xuân về chuyện cắt xén tiền thuê lương thực, không ngờ trên tầng 4 vẫn vọng xuống tiếng đọc bài. Lắc lắc đầu, bà nói:

- Nguyên nhi dù sao cũng chưa thành niên, sợ là chưa đủ dũng khí đối mặt với Trương Đại Xuân kia. Thôi cứ đợi cha nó trở về rồi tính sau vậy.

Đại nha đầu Y Đình cũng có chút thất vọng, lỡ như Trương Nguyên không có gan trừng trị cha con Trương Đại Xuân thì cô đã đắc tội với cha con họ rồi.

Lúc đó, ngoài sân có tiếng của Trương Thái:

- Thái thái, cha con có chuyện muốn bẩm báo với thái thái, mời thái thái tới tiền sảnh ngay ạ.

Y Đình bỗng chột dạ, thốt lên hai chữ “ thái thái...”

Trương mẫu Lã thị hiểu rõ trong lòng Y Đình đang lo lắng điều gì, bèn an ủi:

- Yên tâm đi, người đã không muốn thì ta cũng sẽ không ép gả người đi đâu. Chỗ ta đây làm sao thiếu người được, nào, dìu ta xuống lầu nào.

Trương mẫu Lã thị và Y Đình vừa xuống lầu đã trông thấy Trương Nguyên đang tiễn Chiêm Sĩ Nguyên và Ngô đình ra về. Quay sang Trương Thái, hăn nói:

- Cậu lui xuống trước đi, bảo cha cậu đợi một chút.

Trương Thái đã đi khỏi, Trương Nguyên mới nói với mẫu thân:

- Hài nhi đã bố trí xong đâu vào đấy rồi, đợi ngày mai khi nhân chứng tới sẽ cho gọi Trương Đại Xuân đến hỏi cho ra lẽ. Hôm nay lão ta tới là muốn hỏi cưới cho Trương Thái, để con đi đối phó với lão. Mẫu thân cứ lên lầu nghỉ ngơi là được rồi.

Trương Nguyên bước vào trong tiền sảnh. Cha con Trương Đại Xuân, Trương Thái đã ngồi đợi ở đó.

Trương Đại Xuân thấy chỉ có mình Trương Nguyên đi ra thì hỏi ngay:

- Thiếu gia, thái thái đâu rồi?

Trương Nguyên đáp:

- Mẫu thân bảo ta ra hỏi ông có chuyện gì muốn nói?

Trương Đại Xuân đáp:

- Chính là chuyện hôn sự của con trai ta, Trương Thái.

Trương Đại Xuân hơn năm mươi tuổi, thân hình thấp nhỏ, cằm chìa, lưng gù, đôi mắt như hai hạt đậu, nhúu lại quan sát thái độ của Trương Nguyên một lượt.

Mấy ngày trước con trai lão đã báo với lão việc Y Đình nhất quyết không chịu gả cho y. Từ chối người ta rồi thì thôi, đằng này cô ta lại còn nói mấy câu làm Trương Đại Xuân cứ lo lắng mãi không yên. Lão vốn đã chuẩn bị sẵn mấy câu, đợi khi Trương mẫu Lã thị hỏi đến việc thuê đất, lão sẽ nhân đó tự bào chữa cho mình trước mặt bà. Thế nhưng đợi nửa buổi vẫn không thấy động tĩnh gì, lão không khỏi chột dạ. Bởi vậy hôm nay lão mới

mượn chuyện cầu thân cho con trai đến thăm dò xem Trương mẫu Lã thị
rốt cuộc sẽ trả lời như thế nào.

Trương Nguyên cười nói:

- Trương Thái là muốn thành thân với Y Đình phải không. Đây là
chuyện tốt, để ta đi báo với mẫu thân một tiếng rồi ngày mai sẽ có câu trả
lời. Ngày mai ông nhớ đừng có đi đâu đấy nhé.

Trương Đại Xuân hoan hỉ đáp:

- Phải, phải, đa tạ thiếu gia, đa tạ thái thái.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Canh ruộng màu mỡ không bằng đơn kiện gãy

Trương Nguyên dứt vôi cuốn sách vào ống tay áo, bước ra khỏi lầu nam, tiến vào tiền sảnh. Phạm Trân ung dung đưa tách trà lên nhấp một ngụm, đang nói chuyện với tiểu nha đầu Thỏ Đĩnh thì trông thấy Trương Nguyên bước lại, gã vôi vàng đứng dậy, cúi người nói:

- Thiếu gia, tại hạ vừa chợt nhớ ra một chuyện. Lão Trương Đại Xuân kia còn có một cậu con trai lớn hiện đang ở Giáp Lý thôn. Y vừa tậu được một mảnh đất rất lớn, lại mở được một hiệu bán sập ong ở ngoài thành nữa, vừa làm nông vừa buôn bán, cuộc sống dư dật lắm.

Mười lăm năm trước Trương Đại Xuân đưa vợ tới xin làm thuê cho cha của Trương Nguyên là Trương Thụy Dương. Làm công cho Trương gia có ba người, hai vợ chồng Trương Đại Xuân và con trai họ, Trương Thái. Nghe nói vợ chồng họ còn có một đứa con trai lớn nữa.

Nông dân ở ngoại thành cuộc sống khó khăn phải đi ở cho những gia đình có cuộc sống khá giả hơn, để lại một hai đứa con ở bên ngoài để giữ thân, điều này âu cũng là chuyện bình thường. Thế nhưng Trương Đại Xuân này đã tới Trương gia 15 năm rồi, con trai lớn của gã ở bên ngoài kiếm được một gia sản lớn như thế, không biết chừng quá nửa số tài sản ấy là bòn rút từ Trương gia cũng nên.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Mẹ mình mỗi tháng mới cho mình có sáu ngàn lượng tiền tiêu vặt, cả gia đình chi tiêu hết sức tiết kiệm. Giờ thì hay rồi, cha nuôi một con sâu lớn trong nhà không biết!

Nghĩ rồi hần quay sang Phạm Trân, nói:

- Cảm phiền Phạm tiên sinh sáng mai ra khỏi thành tới nhà ba hộ nông dân đang thuê đất của nhà ta đưa họ đến đây làm chứng. Ta sẽ bảo Trương Ngạc sắp xếp cho hai tên thủ hạ cùng đi với tiên sinh.

- Được, sáng sớm mai tôi sẽ lập tức lên đường.

Hai người đang nói chuyện thì Trương Ngạc tới. Gã cười hớn hở, chấp tay nói:

- Thiếu gia, tạ ơn cậu hôm nay đã nói giấu giúp ta, nếu không ta chỉ còn cách núp trong váy mẹ mà tránh đòn thôi.

Trương Nguyên cười hỏi:

- Thế giờ mọi chuyện êm xuôi cả rồi chứ?

- Ngon lành hết cả rồi!

Trương Ngạc thản nhiên ngồi xuống nói:

- Đã tìm thấy Ba cuốn “Kim Bình Mai”, đem trả về trót lọt rồi. Tiếc là ba cuốn ấy tôi vẫn chưa đọc xong, vốn định thuê người chép lại, nhưng không còn thời gian nữa. Ta cũng giống như thiếu gia đây, rất nhiều trang đọc mà chẳng hiểu gì cả, mà ta lại có hứng thú với những chỗ khó hiểu ấy, thế mới chết chứ! Ha ha...

Phạm Trân cũng cười, nói:

- Tam công tử dạo này học vấn rất có tiến bộ, nói chuyện toàn những câu rất uyên thâm sâu sắc, làm tại hạ đây vẫn chưa thông tỏ hết được.

Trương Ngạc càng cười lớn hơn.

Trương Nguyên cũng nhin không được, cất tiếng cười to. Mãi lâu sau mới lên tiếng:

- Tam huynh đến thật đúng lúc, đệ đang có chuyện cần nhờ huynh giúp đỡ đây.

Thái độ của Trương Ngạc bây giờ đối với Trương Nguyên đã thay đổi, trước đây là bị ép buộc nên không thể không nghe theo sự ra lệnh của Trương Nguyên, hô đi thì phải đi, gọi tới là phải tới, cục tức này không thể nào nuốt trôi được.

Động một cái là tên Trương Nguyên này lại lên mặt uy hiếp gã, mà lần nào cũng ngọt xớt nói là “thương lượng”, rồi “bàn bạc”... Thế mà trưa nay hăn lại rất trượng nghĩa che giấu cho mình, điều này khiến cho Trương Ngạc cảm thấy rất hài lòng. Gã là người như vậy đấy, tính tình nóng nảy cộc cằn là thế, nhưng hễ cứ đối tốt với gã một cái là gã sẽ sẵn sàng moi hết ruột gan ra ngay.

Trương Ngạc khẳng khái đáp: "Có chuyện gì cứ nói."

Trương Nguyên bèn nói ra chuyện muốn mượn hai tên thủ hạ đi theo Phạm Trân ra khỏi thành.

Trương Ngạc nói:

- Hai người thôi thì sợ không đủ. Bốn người đi! Dù sao đám người ấy cũng chả có việc gì, đợi lát tôi về nhà sẽ nói một tiếng với quản gia. Mà Lão Phạm, huynh ra khỏi thành có việc gì vậy?

Phạm Trân nói:

- Giúp Trương thiếu gia đây giải quyết chút công chuyện ấy mà, nhưng cần mấy người giúp sức mới xong.

Trương Ngạc lại hỏi:

- Là chuyện gì thế, hay là nàng thôn nữ nào đã lọt vào mắt xanh của Trương công tử đây rồi, muốn bắt cóc nàng ấy về chăng?

Trương Nguyên cười đáp:

- Đừng nói bậy, là việc điền trang ấy mà.

Chiêm Sĩ Nguyên và Ngô Đình cùng tới vì chuyện đọc sách của Trương Nguyên mà cùng tới đây. Mỗi ngày được năm lượng bạc, hai người họ tỏ ra tích cực vô cùng.

Phạm Trân liền đứng dậy cáo từ, hứa trước trưa mai sẽ có mặt. Trương Ngạc còn có chuyện muốn hỏi Phạm Trân nên cũng đứng dậy, vừa bước ra theo vừa nói khẽ:

- Lão Phạm đạo này thế nào, sống vui vẻ chứ?

Phạm Trân trông thấy nụ cười không mấy đứng đắn của Trương Ngạc thì biết ngay gã đang muốn hỏi cái gì.

Tuy trước đây Thu Lăng đã từng hầu hạ cho Trương Ngạc, nhưng giờ cô đã là ái thiếp của gã. Phạm Trân tránh không muốn nói tới chuyện chăn gối của gã với Thu Lăng, bèn đáp:

- Vui đến quên cả trời đất ấy chứ. Tam công tử, Phạm mỗ có chuyện gấp phải giải quyết ngay bây giờ, mạn phép cáo từ.

Nói rồi Phạm Trân chấp tay cúi chào, quay người rảo bước.

Trương Ngọc miệng méo xệch, tự lẩm bẫm với mình:

- Thiệu Hưng có câu tục ngữ, chớ có bước chung đường với anh chàng vừa kết hôn, bạn sẽ không bước qua nổi anh ta đâu. Lòng vui, bước chân cũng nhanh hơn. Tay họ Phạm này đi như bị ma đuổi vậy, đã gần năm mươi rồi chứ ít đâu!

***** Trương mẫu Lã thị tưởng rằng con trai sắp đi hỏi Trương Đại Xuân về chuyện cắt xén tiền thuê lương thực, không ngờ trên tầng 4 vẫn vọng xuống tiếng đọc bài. Lắc lắc đầu, bà nói:

- Nguyên nhi dù sao cũng chưa thành niên, sợ là chưa đủ dũng khí đối mặt với Trương Đại Xuân kia. Thôi cứ đợi cha nó trở về rồi tính sau vậy.

Đại nha đầu Y Đình cũng có chút thất vọng, lỡ như Trương Nguyên không có gan trừng trị cha con Trương Đại Xuân thì cô đã đắc tội với cha con họ rồi.

Lúc đó, ngoài sân có tiếng của Trương Thái:

- Thái thái, cha con có chuyện muốn bẩm báo với thái thái, mời thái thái tới tiền sảnh ngay ạ.

Y Đình bỗng chột dạ, thốt lên hai chữ “ thái thái...”

Trương mẫu Lã thị hiểu rõ trong lòng Y Đình đang lo lắng điều gì, bèn an ủi:

- Yên tâm đi, người đã không muốn thì ta cũng sẽ không ép gả người đi đâu. Chỗ ta đây làm sao thiếu người được, nào, dìu ta xuống lầu nào.

Trương mẫu Lã thị và Y Đình vừa xuống lầu đã trông thấy Trương Nguyên đang tiễn Chiêm Sĩ Nguyên và Ngô đình ra về. Quay sang Trương Thái, hăn nói:

- Cậu lui xuống trước đi, bảo cha cậu đợi một chút.

Trương Thái đã đi khỏi, Trương Nguyên mới nói với mẫu thân:

- Hài nhi đã bố trí xong đâu vào đấy rồi, đợi ngày mai khi nhân chứng tới sẽ cho gọi Trương Đại Xuân đến hỏi cho ra lẽ. Hôm nay lão ta tới là muốn hỏi cưới cho Trương Thái, để con đi đối phó với lão. Mẫu thân cứ lên lầu nghỉ ngơi là được rồi.

Trương Nguyên bước vào trong tiền sảnh. Cha con Trương Đại Xuân, Trương Thái đã ngồi đợi ở đó.

Trương Đại Xuân thấy chỉ có mình Trương Nguyên đi ra thì hỏi ngay:

- Thiếu gia, thái thái đâu rồi?

Trương Nguyên đáp:

- Mẫu thân bảo ta ra hỏi ông có chuyện gì muốn nói?

Trương Đại Xuân đáp:

- Chính là chuyện hôn sự của con trai ta, Trương Thái.

Trương Đại Xuân hơn năm mươi tuổi, thân hình thấp nhỏ, cằm chìa, lưng gù, đôi mắt như hai hạt đậu, nhíu lại quan sát thái độ của Trương Nguyên một lượt.

Mấy ngày trước con trai lão đã báo với lão việc Y Đình nhất quyết không chịu gả cho y. Từ chối người ta rồi thì thôi, đằng này cô ta lại còn nói mấy câu làm Trương Đại Xuân cứ lo lắng mãi không yên. Lão vốn đã chuẩn bị sẵn mấy câu, đợi khi Trương mẫu Lã thị hỏi đến việc thuê đất, lão sẽ nhân đó tự bào chữa cho mình trước mặt bà. Thế nhưng đợi nửa buổi vẫn không thấy động tĩnh gì, lão không khỏi chột dạ. Bởi vậy hôm nay lão mới

mượn chuyện cầu thân cho con trai đến thăm dò xem Trương mẫu Lã thị
rốt cuộc sẽ trả lời như thế nào.

Trương Nguyên cười nói:

- Trương Thái là muốn thành thân với Y Đình phải không. Đây là
chuyện tốt, để ta đi báo với mẫu thân một tiếng rồi ngày mai sẽ có câu trả
lời. Ngày mai ông nhớ đừng có đi đâu đấy nhé.

Trương Đại Xuân hoan hỉ đáp:

- Phải, phải, đa tạ thiếu gia, đa tạ thái thái.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Nha huyện Sơn Âm

Đội Trương Đại Xuân kể lại rõ ràng đầu đuôi xong, Diêu tú tài nhú đôi mắt đầy vẻ gian tà, tay vuốt vuốt chòm râu dê, nói:

- Giờ giúp lão thì ta được lợi gì?

Trương Đại Xuân do dự một lát, nói:

- Nếu lần này thắng kiện, tiểu nhân nguyện trả cho Diêu tiên sinh 20 lượng bạc trắng không thiếu một xu.

Diêu tú tài chậm rãi nói:

- Luật lệ của ta trước nay là phải xem xem các người ăn lãi được bao nhiêu trong các vụ này rồi mới định giá tiền. Ta sẽ lấy 1 phần 3.

Trương Đại Xuân hai má co rúm lại, nghiêng răng đáp:

- Vậy cứ làm theo tiên sinh nói đi. Nhưng tiểu nhân còn có một điều kiện, tiểu nhân không muốn làm nô cho nhà họ Trương nữa. Mong Diêu tiên sinh giúp tiểu nhân nghĩ kế chu toàn để lão thoát khỏi gia đình đó.

Diêu tú tài nói:

- Nói phải lắm, đã đưa nhau lên công đường rồi thì sau này làm sao còn là chủ tớ của nhau được nữa. Thế nào, lão đã tìm được gia đình mới tốt hơn

rồi chăng?

Trương Đại Xuân thật thà đáp:

- Đúng vậy, tiểu nhân có một người họ hàng đang làm tớ cho gia đình Đồng lão gia ở phủ Tùng Giang huyện Hoa Đình. Người này đã giới thiệu cho tiểu nhân tới đó làm chân phục dịch.

Diêu tú tài bỗng ngồi thẳng người dậy, hỏi:

- Đồng lão gia ở Tùng Giang ư? Chẳng lẽ là Đồng hàn lâm Đồng Kỳ Xương?

Trương Đại Xuân đâu biết Đồng lão gia có phải cái gì Đồng Kỳ Xương với Đồng hàn lâm hay không, chỉ thấy Diêu tú tài nghe thấy tiếng Đồng lão gia thì đột nhiên tỏ ra kính nể, bèn gật đầu đáp:

- Phải phải, chính là Đồng hàn lâm Đồng đại lão gia đó.

Diêu tú tài nói:

Vậy cũng không tệ! Lão đúng là có chí tiến thủ. Được lắm. Ta hỏi lão, con trai của Trương Thụy Dương muốn lão hoàn trả lại số tiền đã cắt xén từ điền tô trong ba năm, như vậy tính ra là khoảng bao nhiêu?

Trương Đại Xuân đáp:

- Cũng tầm tám chín mươi lượng bạc gì đó.

Diêu tú tài nói:

- Đừng giấu ta. Ba năm lão bòn rút điền tô nhà họ cũng phải ba trăm lượng là ít. Ta giúp lão thắng kiện, lão phải trả ta một trăm lượng.

Trương Đại Xuân kêu lên:

- Diêu tiên sinh, nhà họ Trương này đất ruộng cũng chỉ trăm mẫu chứ có nhiều nhận gì đâu, tiểu nhân bòn rút được cũng chẳng là bao, ba năm tổng cộng chưa tới trăm hai mươi lượng bạc.

Diêu tú tài nói:

- Thôi đi, ta chẳng muốn đôi co với lão làm gì cho mất thì giờ. Lão đưa ta 80 lượng, ta giúp lão thắng kiện, đồng thời thoát khỏi nhà họ Trương. Như vậy là quá hời cho lão rồi.

Trương Đại Xuân tất nhiên không chịu nhè ra số tiền lớn như vậy. Hai bên tính toán thiệt hơn xong xuôi, cuối cùng quyết định định giá 50 lượng bạc. Trương Đại Xuân đưa trước 20 lượng, số còn lại sau khi được xử thắng kiện sẽ giao trả nốt.

Trương Đại Xuân ở lại đợi Diêu tú tài viết đơn kiện cho, còn con trai thứ Trương Thái thì chạy tới hiệu bán sấp ong của anh trai gã lấy 20 lượng bạc.

Diêu tú tài hạ bút như thần, chưa đầy hai khắc đã viết xong đơn kiện. Thối thối tờ giấy cho ráo mực, gã nói:

- Con trai lão làm gì mà vẫn chưa lấy được tiền về vậy? Thanh niên trai tráng gì mà lè mà lè mè, chi bằng cắt cụt chân đi cho xong.

Trương Đại Xuân tưởng Diêu tú tài chỉ nói đùa, cười đáp:

- Đợi nó về tiểu nhân sẽ cho nó một trận.

Diêu tú tài nói:

- Ta không có rảnh mà đùa với ông đâu. Không đánh gãy chân nó không được. Lão và con trai lão, một trong hai người phải bị gãy chân, như vậy mới mong thắng kiện được. Nếu lão đau lòng thì tự đập gãy chân của mình

đi, già rồi xương cốt cũng giòn, đánh nhẹ cái là gãy ấy mà, cùng lắm là bị tàn phế chứ mấy.

Trương Đại Xuân chớp chớp đôi mắt như hai hạt đậu của lão, như hiểu được diệu kế của Diêu tú tài, lão đáp:

- Gãy tay được không? Gãy chân rồi thì trăm ngày không đi lại được, khó chịu lắm.

- Không được. Nhất định phải là gãy chân. Lão phải chống nạng lên công đường bộ dạng trông mới đáng thương. Như thế mới có hiệu quả chứ.

Ngẫm nghĩ thấy cũng có lí, Trương Đại Xuân bèn gật đầu đồng ý.

***** Phủ nhà Tây Trương hết sức xa hoa, cửa có sáu cánh toàn được làm từ gỗ quý. Trước cửa có trồng một hàng thông trắng, các bậc thềm đều được lát bởi một loại đá xanh cao cấp. Hiên cao nhà rộng, nếu đem tòa dinh thự này mà so sánh với nhà Đông Trương thì đúng là một trời một vực.

Trương Đại dẫn Trương Nguyên bước vào, đi được một hồi lâu mới tới Bắc viện. Trương Nhữ Lâm và Vương Tư Nhâm đang ngồi dưới đình nghỉ chân ở Bắc viện nghe Cổ sư đàn (nhạc sư mù). Người gảy đàn là một nữ thiếu niên giả nam trang vô cùng tuấn tú đang chơi huyền cầm. Xung quanh là mấy tên môn khách đang ngồi chọc ghẹo, vẻ vô cùng khoái trá.

Thời tiết đầu thu quá trưa rồi vẫn còn rất nóng. Vừa bước tới đình nghỉ chân đã cảm thấy một luồng không khí mát mẻ dịu dàng lan tỏa khắp người.

Xung quanh đình có nước chảy nên tại đây không còn cái oi bức của mùa hè. Trương Nguyên và Trương Đại đứng một bên, đợi cho cô nhạc công giả nam kia đàn nốt khúc nhạc đang còn dang dở. Thế nhưng cô gái

này càng đàn càng cao hứng, các ngón tay của cô cứ thế tha hồ nhảy múa trên các dây đàn.

Trương Nguyên cảm giác có một ánh mắt đang theo dõi mình, quay đầu lại thì chỉ thấy thiếu niên họ Vương kia đang quay mặt đi chỗ khác.

Trương Nguyên thấp giọng hỏi:

- Tông tử Đại huynh, cậu thiếu niên đang đứng bên cạnh Hước Am tiên sinh đó là ai vậy?

Trương Đại đáp:

- Không rõ nữa. Chưa từng gặp qua. Có khi nào là con cháu họ hàng gì của Quý Trọng tiên sinh không?

Nhạc sư đã đàn xong 1 khúc. Trương Nhữ Lâm và Vương Tư Nhâm đang chuyện trò vui vẻ, nhìn thấy Trương Nguyên, Trương Nhữ Lâm vẫy vẫy tay ra hiệu:

- Qua đây. Có chuyện gì sao?

Trương Nguyên liền đem chuyện của Trương Đại Xuân ra kể lại một lượt, tiếp:

- Lão Trương Đại Xuân này đã qua bên kia sông nhờ Diêu tú tài viết đơn kiện hộ cho lão rồi. Tên Diêu tú tài này là kẻ chuyên đổi trắng thay đen, nhất là những việc liên quan đến kiện tụng. Văn bồi lần này khó tránh phải lên công đường một phen để thanh minh rồi. Thế nhưng văn bồi tuổi còn nhỏ, chưa từng tiếp xúc với chốn quan trường, chỉ sợ lần này sẽ bị bọn chúng ức hiếp, mong thúc tổ làm chủ cho.

Trương Nhữ Lâm lắc đầu nói:

- Đang vui vẻ tự nhiên lại bị cậu làm cho mất hứng rồi. Trương Nguyên à, Trương thị Sơn Âm chưa bao giờ bị người ta ức hiếp đâu, giờ lẽ ra cậu nên ngồi trong thư phòng đọc sách mới phải. Nếu cậu mà là tú tài rồi thì ai còn dám ức hiếp cậu nữa. Mà giả sử nếu có chuyện đi chẳng nữa thì cứ đưa cho tri huyện cái thiệp “Trị hạ môn sinh” cái là xong.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Ấy ya, Túc Ông cũng thật là nghiêm khắc quá rồi. Trương Nguyên năm nay mới có 15 thôi mà, chả lẽ ai cũng phải như Trương Tông Tử 20 tuổi thi đỗ tú tài sao?

Trương Nhữ Lâm đang nghiêm mặt giáo huấn vãn bối bỗng bị Vương Tư Nhâm nói như vậy thì cười toe, nói:

- Ta là đang khích lệ hăn đó chứ! Trương Nguyên tư chất không tệ, nếu chịu khó kiên trì khổ luyện nhất định sẽ thành tài.

Vương Tư Nhâm nói:

- Xin lỗi, không hầu chuyện tiếp được.

Nói rồi gã đứng dậy quay người bước khỏi.

Vương Tư Nhâm vẫy tay ra hiệu cho Trương Nguyên lại gần, hỏi:

- Nghe nói cậu năm mơ đọc ngàn cuốn sách, trừ “Kim Bình Mai” ra còn có cuốn nào đặc biệt không?

Trương Nguyên cảm thấy mình đang ở thế đi nhờ vả người ta, giờ chưa nhận được sự giúp đỡ của Trương Nhữ Lâm nên không trả lời cũng không xong, bèn đáp:

- Sách quý thì rất nhiều, viễn tưởng, đô thị, lịch sử, khoa học... loại nào cũng đã đọc qua.

Vương Tư Nhâm sửng sốt:

- Loại nào cũng xem qua rồi?

Trương Nguyên đáp:

- Nghĩa là các loại Kinh điển, Lịch sử, Chủ tử, Văn tập loại nào cũng đã đọc qua. Còn cả loại sách tiểu lâm nữa, văn bối đây cũng có thể nhớ được một hai phần.

Vương Tư Nhâm nói:

- Vậy thử kể cho ta một phần xem nào.

Phía sau, vị nữ nhạc sư giả nam trang kia cũng đang chú ý dõi theo.

Trương Nguyên đáp:

- Có điều trong lòng văn bối lúc này đang vô cùng lo lắng chuyện sắp tới phải lên công đường, quả thực không còn tâm trí nào mà kể chuyện tiểu lâm nữa.

Vương Tư Nhâm cười đáp:

- Có sao đâu, cứ kể đi. Lát nữa ta cũng có việc phải tới nha môn huyện một chuyến ấy mà.

Trương Nguyên vô cùng mừng rỡ, chấp tay nói:

- Đa tạ Hước Am tiên sinh.

Ngẫm nghĩ một lát, Trương Nguyên bắt đầu kể:

- Chuyện kể về một tên trộm rất cơ trí. Có một ngày, hắn đột nhập được vào một nhà nọ và ăn trộm được một cái khánh. Vừa ra tới cửa thì gặp ngay chủ nhà đang về. Cái khó ló cái khôn, hắn vội vàng lấy chủ nhà vờn vờ hỏi:

-Lão gia đây có mua khánh không? (khánh: nhạc cụ bằng đá) Chủ nhà đáp:

- Nhà ta có khánh rồi, không mua nữa.

Vậy là tên trộm ung dung đường hoàng mang cái khánh đi mất.

Vương Tư Nhâm cười vang đặc trí. Phía sau y cô nữ nhạc sư kia cũng đang lấy tay che miệng, đưa mắt duyên dáng nhìn Trương Nguyên.

Đang nói chuyện thì Trương Nhữ Lâm quay lại, đưa một tấm thiệp cho Trương Nguyên, gãi nói:

- Cậu cầm tấm thiệp này đi gặp Hầu Huyện lệnh, ông ta tự khắc sẽ làm chủ cho cậu. Tà ờn cái gì, Đông Trương Tây Trương không phải đều là một nhà họ Trương này hay sao? Thúc tổ chỉ mong cậu sớm công thành danh toại để khỏi phí hoài tư chất thiên phú thôi.

Trương Nguyên ngoan ngoãn nghe lời thọ giáo.

Gia nô tới báo Hầu huyện lệnh đã phái người mời Quý Trọng tiên sinh tới dự tiệc.

Trương Nhữ Lâm cười nói:

- Hước Am, môn sinh của ông lại tới mời rồi, thôi thì nể mặt người ta ông cứ đi đi. Thay ta nói một tiếng với ông ta là thời tiết nóng nực quá nên ta không muốn đi đâu cả.

Vương Tư Nhâm đứng dậy, đáp:

- Khi nãy nghe được câu chuyện về tên trộm cơ trí, đúng là phải đi một chuyến rồi. Trương Nguyên, đi theo ta.

Trương Nguyên bái biệt thúc tổ Trương Nhữ Lâm và Đại huynh Trương Đại rồi theo Vương Tư Nhâm ra khỏi phủ. Vị nhạc sư giả nam kia cũng đi theo. Hầu Huyện lệnh đã cho bốn kiệu đứng chờ trước cổng Tây Trương phủ nhưng Vương Tư Nhâm nhất quyết không chịu lên kiệu.

- Chỉ cách nhau có hai, ba dặm, đi bộ mấy bước là qua.

- Ông nói.

Nha huyện Sơn Âm, nha huyện Hội Kê rồi còn cả Thiệu Hưng nha phủ nữa đều ở trong một thành. Ở nước Đại Minh 2 kinh 13 tỉnh này thì đây là một chuyện hiếm gặp. Nha huyện Sơn Âm ở thành Tây, phía trước là công đường còn chính giữa là Tiết Yêu đường. Phía Đông Tiết Yêu đường là mạc sảnh, phía Tây là một nhà kho. Đằng sau Tiết Yêu đường là Nhật Kiến đường gồm ba gian. Hai bên tả hữu lần lượt là phòng Lại, Hộ và Lương, Hình. Phía Đông là từ đường thờ thổ địa, phía Tây là nhà giam. Đường nhiên phía trước nha môn không thể thiếu một tòa Thánh Dụ đình. Trong đình có lập một tấm bia đá, bên trên có khắc Thánh dụ của Minh tổ Chu Nguyên Chương:

“Hiếu thuận với cha mẹ Tôn kính với bề trên Hòa thuận trong hương xã Biết răn dạy cháu con Sinh sống thuận hòa ăm êm Chớ làm việc ác.”

Huyện lệnh Sơn Âm Hầu Chi Hàn là người huyện Đường Từ, đỗ tiến sĩ tam giáp khoa Đinh Mùi Vạn Lịch năm thứ ba mươi lăm. Hầu Chi Hàn tuổi cũng tương đương với Vương Tư Nhâm, nhưng cứ hễ gặp Vương Tư Nhâm là y lại luôn miệng gọi Thị giáo sinh. (Thị giáo sinh chính là môn sinh). Vốn dĩ 60 năm trước Vương Tư Nhâm khi còn làm tri huyện Đường Từ thì Hầu Chi Hàn lúc đó mới thi đỗ tú tài.

Hầu huyện lệnh đang đứng trò chuyện thì nha dịch chạy vào đưa cho gã một tấm thiếp. bên trên có dòng chữ “Trị hạ môn sinh Diệu Phục”. Tên

Diệu tú tài Diệu Phục này vốn là “khách quen” của huyện nha. Vừa nhìn thấy dòng chữ trên tấm thiếp, Hầu Huyện lệnh liền nhíu mày, hỏi:

- Tên này lại có chuyện gì đây?

Nha dịch nói:

- Là Diệu tú tài tới cáo trạng, nói người bà con nào đó của gã bị người ta đánh cho tàn phế, mời huyện tôn lập tức thăng đường thẩm án.

Hầu Chi Hàn nói:

- Giờ đã là giờ Thân rồi. Bảo gã ngày mai hãy tới.

Diệu tú tài cầm chút bạc tới đút lót cho tên nha dịch đứng canh cổng nha môn. Tay này bình thường cũng đã nhận không ít của hối lộ của Diệu Tú tài, tất nhiên rất tích cực giúp đỡ cho y. Nha dịch lại chạy vào nói:

- Huyện tôn, khố chủ kia bị đánh gãy chân, trông bộ dạng hết sức thảm thương. Y đang đứng trước cổng nha môn gào khóc, chỉ sợ không cầm cự nổi đến ngày mai. Giờ đã có không ít dân chúng đang vây lại quanh đó rồi, mong huyện tôn soi xét...

- Gãy chân thì phải đi băng bó lại đã chứ. Ngày mai hãy tới công đường kêu oan. Chả lẽ đợi đến mai thì bốn huyện không xét cái chân gãy cho gã nữa hay sao?

Vương Tư Nhâm hỏi:

- Tên khố chủ kia muốn kiện ai vậy?

Nha dịch đáp:

- Chính là cậu con trai của đồng sinh Trương Thụy Dương của huyện tôn đây - Trương Nguyên.

Vương Tư Nhâm nghiêng đầu quay sang nhìn Trương Nguyên cười cười, rồi lại quay qua nói với Hầu Chi Hàn:

- Hầu huynh cứ đi thẩm án trước, giải quyết mối lo cho dân chúng mới là việc quan trọng. Tại hạ sẽ ngồi một bên nghe xử án.

Hầu Chi Hàn cười nói:

- Thị giáo sinh đã muốn nghe thẩm án, vậy được, ta lập tức thẳng đường.

Thấy Vương Tư Nhâm có lòng muốn dự thính, nên không hề chậm trễ, tức khắc thẳng đường.

Nhật Kiến đường là nơi mà thường ngày Hầu Huyện lệnh thẳng đường xử án. Hầu Huyện lệnh mời Vương Tư Nhâm ngồi một bên, còn Trương Nguyên và vị nhạc sư kia ngồi phía sau Vương Tư Nhâm.

Diêu tú tài lên công đường lạy dài chứ không bái. Đó là quyền lợi của tú tài - gặp huyện quan không phải quỳ. Đứng sau Diêu tú tài là một già một trẻ đang khiêng cáng, trên cáng có một người mình đầy bùn đất đang co quắp nén đau, dáng vẻ hết sức thảm thương. Có thể nhìn ra ngay bắp chân trái của gã đang bị tụ máu sưng vù lên.

Hai người đang khiêng cáng, tên già hơn là Trương Đại Xuân, còn người nằm trên cáng kia chính là con trai lão - Trương Thái.

Trương Nguyên nhú mắt. Thật không thể tưởng tượng được rằng Trương Đại Xuân lại dám đi một nước cờ mạo hiểm như vậy. Cái giá mà lão phải trả không hề nhỏ, tự đánh gãy chân con trai rồi đem y tới đây để vu cáo mình.

Chợt nghe có tiếng nói từ phía nữ nhạc sư giả nam trang kia:

- Người này là do cậu đánh ư?

Trương Nguyên quay sang nhìn khuôn mặt xinh đẹp kia, mỉm cười khẽ đáp:

- Có phải ta đánh hay không, đợi huyện tôn đây phán quyết rồi nói.

Diêu tú tài trình đơn kiện lên, dáng vẻ vô cùng phẫn nộ, gã khẳng khái trình bày:

- Bẩm huyện tôn, con trai của đồng sinh Trương Thụy Dương là Trương Nguyên, tuổi còn nhỏ mà ra tay quá đỗi tàn độc. Chỉ vì gia nô trong nhà là Trương Thái bất cẩn làm vỡ chén trà mà hắn không chút thương tình ra tay đánh gãy chân cậu ta. Mong lão huyện tôn minh giám.

Đã có bị cáo thì ắt phải đối chất tại công đường. Hầu Chi Hàn đang định sai nha dịch cho truyền Trương Nguyên tới thì nghe Vương Tư Nhâm nói:

- Hầu huynh...

Vừa nói Vương Tư Nhâm vừa đứng dậy bước tới bên cạnh Hầu Chi Hàn.

Hầu Chi Hàn vội vàng đứng dậy:

- Thầy có điều gì chỉ giáo?

Vương Tư Nhâm nói:

- Hầu huynh hỏi khổ chủ kia xem cái chân của y là bị Trương Nguyên đánh gãy lúc nào?

Hầu Chi Hàn không hiểu vì sao Vương Tư Nhâm lại quan tâm tới vụ án này như vậy, nhưng vẫn làm theo lời gã tra hỏi Diêu tú tài. Diêu tú tài giả vờ giả vịt hỏi Trương Đại Xuân vài câu rồi đáp:

- Bẩm huyện tôn. giờ Mùi ba khắc hôm nay, Trương Nguyên tại nhà mình đã đánh gãy chân của gia nô Trương Thái, chứng cứ vô cùng xác thực.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Giờ Mùi ba khắc hôm nay Trương Nguyên đang ở dinh của Trạng nguyên Tây Trương nghe đàn, chẳng lẽ hăn bay về nhà đánh gãy chân gia nô rồi quay lại nghe đàn tiếp hay sao?

Lời vừa nói ra, cả công đường hết sức kinh ngạc.

Hầu Chi Hàn hỏi Vương Tư Nhâm:

- Thầy biết Trương Nguyên kia ư?

Vương Tư Nhâm quay đầu về phía Trương Nguyên ra hiệu, Trương Nguyên bèn bước tới gần Hầu Chi Hàn, hành lễ xong, hăn nói:

- Tiểu tử Trương Nguyên bái kiến huyện tôn đại nhân.

Nói rồi Trương Nguyên lấy ra từ trong tay áo một tờ thiếp của thúc tổ Trương Nhữ Lâm trình lên Huyện lệnh.

Hầu Chi Hàn vội vàng đón lấy xem, trong lòng gã giờ đã có an bài. Nhìn cậu thanh niên đáng vẻ chĩnh chu trước mặt, rồi quay sang tên Diêu tú tài đang nghênh ngang đứng dưới, Hầu Chi Hàn thầm nghĩ:

“ Diêu miệng sắt, người đúng là không biết lượng sức mình, dám vu cáo cho cả cháu trai của Trương Nhữ Lâm. Chưa nói đến việc ban nầy Vương lão sư đã làm chứng cho Trương Nguyên giờ Mùi ba khắc hôm nay ngồi nghe đàn tại dinh Trạng nguyên ở Tây Trương, mà cho dù tên gia nô này bị Trương Nguyên đánh thật thì cũng có sao? Việc gia chủ đánh gia nô, chỉ

cần không đến mức tàn tật hay chết người thì cũng không thể kết tội được. Còn gia nô vu cáo gia chủ mới là tội đáng bị lưu đày kia.”

Trương Nhữ Lâm là một thân sĩ có thể coi là có danh tiếng nhất Thiệu Hưng, là nhân vật có ảnh hưởng nhất ở vùng Giang Nam Sĩ Lâm này. Bất luận là tri phủ Thiệu Hưng, huyện lệnh Hội Kê hay huyện lệnh Sơn Âm, việc đầu tiên khi mới lên nhậm chức là phải tới bái kiến Trương Nhữ Lâm, nếu không chức quan này cũng khó mà giữ được lâu dài. Giờ Diêu tú tài dám đâm đơn lên kiện cháu trai Trương Nhữ Lâm đúng là đã lấy trứng chọi với đá rồi.

Diêu tú tài không biết mặt Trương Nguyên, phía trên mấy người nói với nhau những gì gã đang đứng dưới nên cũng không nghe rõ.

Mà Diêu tú tài lại cũng không biết Vương Tư Nhâm là ai, thấy Vương Tư Nhâm đứng ra nói giúp cho Trương Nguyên, lại thấy Hầu Huyện lệnh có vẻ như rất kính trọng người này thì trong lòng không khỏi chột dạ. Thế nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh, gã nói cứng:

- Trên công đường nói chuyện cần có chứng cứ rõ ràng. Việc Trương Nguyên đánh người bao nhiêu người có thể làm chứng, hãn muốn chối cũng không được đâu. Huyện tôn cho truyền Trương Nguyên tới thẩm vấn là sẽ biết ngay.

N

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Quyết không mềm lòng

Hầu Chi Hàn thấy Diêu tú tài tỏ ra vô lễ với Vương Tư Nhâm, đang định lên tiếng thì bị Vương Tư Nhâm ngăn lại. Trương Nguyên lại quay sang Hầu Huyện lệnh nói mấy câu gì đó, Hầu Huyện lệnh bèn lệnh cho sai nha đến nhà Trương Nguyên truyền nhân chứng tới.

Diêu tú tài không biết mặt Trương Nguyên. Còn hai cha con Trương Đại Xuân, Trương Thái sớm đã nhận ra hãn, trong lòng run như cây sậy. Trương Thái là bị đau thật, nhưng giờ y đã sợ tới mức quên cả kêu đau.

Đúng lúc này, Phạm Trân lại dẫn Tạ Kỳ Phó cùng ba tên tá điền tới công đường huyện nha. Trương Đại Xuân kinh hoàng hết sức, không thốt lên được tiếng nào. Diêu tú tài thấy bước vào công đường có bốn tên, trong đó có ba tên mặt mũi đen thui, nhất định không phải là Trương Nguyên. Tên còn lại mặc dù cũng có tướng mạo của kẻ đọc sách nhưng xem chừng cũng phải 49 50 tuổi rồi, mà Trương Nguyên kia mới chỉ có 15 thôi.

Diêu tú tài vội kêu lên:

- Huyện tôn, bị cáo Trương Nguyên vì sao không đến? Hay là sợ tội nên đã cao chạy xa bay rồi?

Hầu Chi Hàn điềm tĩnh đáp:

- Diêu tú tài, người cũng thấy rồi đó. Trương Nguyên này giờ vẫn đứng ngay cạnh bốn huyện đây. Ban này người nói giờ Mùi ba khắc hôm nay hắn đã đánh gãy chân gia nô Trương Thái. Tất cả chỉ là vu cáo. Khi đó Trương Nguyên đang ở dinh Tây Trương Trọng nguyên nghe đàn, làm sao mà chạy về đánh người được?

Diêu tú tài cả kinh, quay sang nhìn cậu thiếu niên đang đứng cạnh Hầu Chi Hàn kia. Trong lòng thầm nhủ, hóa ra kia chính là Trương Nguyên. Trương Nguyên tới cùng với gã trung niên dáng người cao gầy kia, vậy gã đó là tới để biện hộ cho hắn sao?

Diêu tú tài cười lạnh:

- Huyện tôn là người thẩm án mà kẻ biện hộ cho bị cáo lại ngồi bên cạnh, thế này thì nỗi oan khuất của tiểu dân làm sao có thể giải được đây? Huyện tôn, phủ nha chỉ cách đây chưa tới mấy trăm bước, nếu huyện tôn ngài không làm chủ cho tiểu dân thì thành Thiệu Hưng này cũng không thiếu chỗ cho tiểu dân đến kêu oan đâu.

Hầu Chi Hàn nghe tên thầy cãi Diêu Phục này dám lớn tiếng đe dọa mình thì vô cùng tức giận, quát:

- Diêu Phục, nhà ngươi coi thường nha môn, khinh miệt bốn quan, dám thay kẻ khác kiện cáo lung tung để vụ lợi.

- Lễ nào bốn huyện ta không dám báo cho Đề Học đại nhân để ông ta tước bỏ công danh của người hay sao?

Diêu tú tài thấy Hầu Huyện lệnh đã quyết tâm bảo vệ cho Trương Nguyên bằng được, y không hề tự trách mình bịa đặt vu cáo hãm hại người khác, mà lại hận người khác bao che biện hộ cho kẻ kia, trong lòng tự biết vụ này không thể thắng được, cố gắng chống chọi tiếp cũng không vô vị, chỉ còn cách đợi gã huyện lệnh sau này chẳng may có sơ sẩy gì mà trả thù thôi.

Diêu tú tài khom người:

- Huyện tôn đã có ý che chở cho Trương Nguyên, trị sinh cũng chẳng còn gì để nói. Trị sinh xin được cáo lui.

- Rồi quay đầu bước đi.

Trương Đại Xuân chạy theo bóng Diêu tú tài, bất lực kêu lên:

- Diêu tiên sinh, Diêu tiên sinh...

Diêu tú tài không nói không rằng, rào bước đi thẳng.

Vụ án đã rất rõ ràng. Có ba tá điền làm chứng, Trương Đại Xuân dù có gian xảo đến đâu cũng không thể chối tội. Lão lại là lần đầu tiên gặp quan, nếu không có Diêu tú tài đứng ra làm chủ cho thì lão như rắn mất đầu, bị huyện lệnh tra hỏi vài câu đã cúi đầu xin khai, hỏi là chân của Trương Thái bị ai đánh gãy? Liền nói là do người nhà của Diêu tú tài đánh gãy, một gậy đập xuống hai phát, chân lập tức gãy, mà gậy cũng gãy...

Hầu Huyện lệnh lắc đầu, quay sang Vương Tư Nhâm nói:

- Thầy xem tên nô ngu xuẩn này, chỉ vì muốn bòn rút chút tài sản của gia chủ mà đang tâm để người ta đánh gãy chân con trai mình...

Trương Thái nằm trên cáng, biết cái chân mình bị gãy công toi rồi, liền bật khóc nước mắt.

Trương Đại Xuân biết vu cáo hãm hại gia chủ là đại tội, cuống quýt dập đầu nói:

- Tiểu nhân vô tri ngu muội, tiểu nhân vô tri ngu muội, cúi xin huyện tôn đại lão gia khai ân... thiếu gia, thiếu gia, xin thiếu gia tha cho lão nô, lão nô nguyện đem hoàn trả lại tất cả.

Hầu Huyện lệnh phán:

- Gia nô ngầm chiếm tài sản của gia chủ, lại còn vu cáo cho gia chủ nữa, hai tội đều phải bị trừng trị đích đáng. Chỗ tài sản bị bòn rút kia trả về cho gia chủ, còn hai cha con người thì bị lưu đày đi Kim Sơn.

Trương Đại Xuân nước mắt nước mũi giàn giụa, dập đầu tới chảy cả máu. Trương Thái cũng trở mình lật xuống khỏi nạng, quỳ xuống xin huyện Tôn lão gia và Trương thiếu gia khai ân.

Cô nữ nhạc sư ngồi cạnh Trương Nguyên thấy vậy thì không đành lòng, giật giật ống tay áo Trương Nguyên, hạ giọng nói:

- Cậu... hay là tha cho họ đi mà...

Hầu Chi Hàn cũng nhìn Trương Nguyên, đợi hăn mở lời. Cha con Trương Đại Xuân dù sao cũng là gia nô của hăn, nếu Trương Nguyên đã chịu mở lòng từ bi thì Hầu huyện lệnh cũng sẽ khai ân cho chúng.

Trương Nguyên cau mày. Việc Trương Đại Xuân ngầm ngầm bòn rút điền tô quả thực rất đáng ghét. Đã vậy lại còn nghe lời xúi giục của Diêu tú tài đánh gãy chân con trai mình nữa, việc này lại càng đáng hận hơn. Đám người này không thể giữ lại trong nhà mình thêm nữa, nhưng nếu cứ thấy khóc lóc xin tha mà mềm lòng thì không được. Nghĩ rồi Trương Nguyên quay sang nói với Hầu huyện lệnh:

- Khởi bẩm Huyện tôn, mẫu thân con có tấm lòng từ bi. Bà nói chỉ cần Trương Đại Xuân chịu hoàn trả lại số điền tô đã bòn rút ba năm nay thì sẽ không truy cứu nữa. Vậy mà cha con lão vẫn không biết hối cải, phạm hết tội này đến tội khác. Quốc có quốc pháp, gia có gia quy. Tội đầu tiên cứ làm theo lời thân mẫu đã nói đi, còn tội thứ hai tiểu dân cũng không dám định đoạt. Tội gia nô vu cáo gia chủ trong vương pháp đã ghi rõ, mời huyện lệnh đại nhân phán quyết.

Hầu Huyện lệnh gật gật đầu, bàn bạc gì đó với Trương Nguyên rồi phán: Trương Đại Xuân phải hoàn trả cho gia chủ 150 lượng bạc. Cha con lão bị sung quân tới Kim Sơn.

Cha con Trương Đại Xuân khóc lóc thảm thiết, bị nha dịch lôi ra ngoài. Vị thiếu niên họ Vương kia “hừ” một tiếng, cho rằng Trương Nguyên đúng tâm địa cứng rắn, người ta đã dập đầu tới chảy cả máu rồi mà vẫn không chịu tha cho.

Trương Nguyên không thèm nhìn thiếu niên họ Vương kia mà quay sang nói với Hầu Chi Hàn:

- Huyện tôn, Trương Thái kia bị gãy chân âu cũng là do y tự chuốc họa vào thân, nhưng cứ để cho đại phu tới chữa trị cho cái chân của y, tránh sau này khỏi bị tàn tật hay di chứng gì thì hơn.

Hầu Chi Hàn gật đầu đồng ý.

Trương Nguyên nói tiếp:

- Gia nô Trương Đại Xuân tuy rằng đáng hận thật, nhưng tên Diêu tú tài kia xúi giục lão cho người đánh gãy chân con trai lão, tội cũng không nhỏ. Nếu Huyện tôn chỉ trừng phạt cha con Trương Đại Xuân, để Diêu Phục vẫn ngang nhiên ngoài vòng pháp luật thì e rằng khó lòng thuyết phục được bách tính.

Hầu Chi Hàn nói:

- Ta lập tức cho người gửi công văn tới chỗ Đề Học đại nhân, đề nghị ông ấy tước bỏ danh tú tài của Diêu Phục ngay. Xem gã từ sau còn dám tác oai tác quái nữa không... Phải rồi, gã còn thu của Trương Đại Xuân 20 lượng nữa, ngày mai nha dịch sẽ đem tới trả cho cậu.

Vương Tư Nhâm đứng một bên quan sát này giờ, sắc mặt đã có chút nghiêm trang. Cậu thiếu niên 15 tuổi này hết lần này đến lần khác làm ông không khỏi kinh ngạc. Bình thường một thiếu niên ở trong tình cảnh như cậu, một là nghiêng răng nghiêng lợi báo thù gấp bội, hai là vừa thấy người ta cúi đầu khóc lóc xin tha thì lập tức mềm lòng ngay.

Vậy mà Trương Nguyên trước sau tỏ ra vô cùng lãnh đạm, không hề bị tình cảm chi phối chút nào. Việc gì nên làm vẫn phải làm, lý ra lý tình ra tình, không hề lẫn lộn. Điều này chứng tỏ cậu ta có tố chất làm đại sự.

LÃNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Yên tỏa trì đường liễu

Một thiếu niên tới dự yến tiệc của huyện tôn đại nhân, đây là việc trước nay chưa từng có. Nếu không vì nể mặt Vương Tư Nhâm, Hầu Huyện lệnh chắc chắn sẽ không chịu hạ mình mà phá lệ như vậy.

Trương Nguyên trước đó còn mang danh là bị cáo, giờ lại thành khách mời của huyện lệnh, Hầu Chi Hàn chỉ lo để người ta nhìn vào sẽ dị nghị.

Vương Tư Nhâm nói:

- Thiên Âm huynh, vụ án vừa rồi còn có chỗ nào chưa thỏa đáng không?

Hầu Chi Hàn đáp:

- Không có.

Vương Tư Nhâm nói:

- Vậy thì huynh cần gì phải bận khoăn nữa.

Hầu Chi Hàn mỉm cười, khom người nói:

- Đa tạ thầy chỉ dạy, học trò làm gì bao giờ cũng luôn nghĩ trước tính sau, nên bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thăng tiến được. Thầy, mời; Vương thế huynh, mời; Trương thế huynh, mời.

Cuối thời Minh, người có công danh gọi là Tọa sư. Con trai của Phòng sư xưng là thế huynh.

Hầu Chi Hàn biết khẩu vị của Vương Tư Nhâm nên cố ý tổ chức yến tiệc rất thanh nhã, mộc mạc. Các món đều là đặc sản của Thiệu Hưng, rượu là rượu đồ Thiệu Hưng, trên bàn có tám món lần lượt là măng Phá Đường, ấu Độc Sơn, cua đồng, trùng trọc Tam Giang, cá thì Đầu Lao, rau rút Tương hồ, tương mặn thập vị và canh tươi nhất phẩm. Ngoài ra còn có món cơm tẻ nổi tiếng của Thiệu Hưng nữa.

Cả yến tiệc có hai bàn, hai người một bàn. Tất nhiên là Hầu Chi Hàn ngồi cùng bàn với Vương Tư Nhâm, còn Trương Nguyên ngồi cùng thiếu niên họ Vương kia.

Vương Tư Nhâm vốn tưởng mỗi người sẽ được ngồi một bàn, chẳng ngờ tay Hầu huyện lệnh này lại tiết kiệm đến thế. Điều này làm cho Vương Tư Nhâm có phần bối rối. Quay sang nhìn “cậu” thiếu niên họ Vương kia định nói gì đó, cuối cùng chỉ nói:

- Trẻ con không được uống rượu!

Hầu Chi Hàn cười nói:

- Thầy là người bản địa, lẽ nào lại không biết rượu đồ Thiệu Hưng uống không say ư? Thế huynh trẻ tuổi đây uống hai chén cũng không sao đâu.

Một đồng tử áo xanh bước tới rót cho Trương Nguyên và thiếu niên họ Vương, mỗi người một chén rượu. Vương Tư Nhâm không lên tiếng phản đối nữa mà chỉ nhìn theo rồi quay sang đàm đạo quốc gia chính sự với Hầu Chi Hàn.

Hoàng hôn buông xuống, bên ngoài trời cũng tối dần, các đèn trong công đường lập tức được thắp sáng lên. Hương rượu dịu dàng lan tỏa khắp

căn phòng, mấy món ăn nổi tiếng của Thiệu Hưng khiến Trương Nguyên không thể kiềm chế lại nữa bèn nâng chén lên nói:

- Vương huynh, mời.

Ban nãy ở công đường, Trương Nguyên đã không nghe theo lời khuyên can của thiếu niên họ Vương. Điều này khiến “cậu ta” cảm thấy không hài lòng. Thế là “cậu ta” cứ chăm chăm vào gắp cá, làm bộ như đang mải mê ăn nên không nghe thấy.

Trương Nguyên nhấp một ngụm nhỏ rồi lấy tay ra hiệu để đồng tử không rót thêm rượu nữa. Trong đĩa tổng cộng có hai con cá thì, cặm cùi rửa hết một con, thiếu niên họ Vương lại tiếp tục quay sang “xử lý” nốt con cá kia. Thấy vậy, Trương Nguyên cười nói:

- Vương huynh, nhớ để dành cho ta cái đuôi nhé.

Thiếu niên họ Vương hơi đỏ mặt, bèn thu đĩa lại. Trương Nguyên lại lên tiếng:

- Cậu thích thì cứ ăn hết đi. Cá này bắt được ở sông trước cửa nhà ta đấy. Ta cũng hay câu được lắm.

Thiếu niên họ Vương cuối cùng cũng chịu mở miệng, hạ giọng hỏi:

- Bình thường ngoài việc đọc sách ra cậu hay làm gì nữa?

- Những trò thiếu niên chơi ta đều chơi cả. Chọi dế, đánh cờ, đá cầu hát ca, chọi gà, cưỡi ngựa, câu cá, bắn cung ta đều biết chút ít. Vậy huynh thì sao?

Trong lòng thầm nghĩ:

“ Chắc là thêu hoa rồi?

Thiếu niên họ Vương cup mắt không dám nhìn thẳng vào Trương Nguyên, đáp:

- Cũng gần gần như vậy.

Rồi nhanh chóng lảng sang chuyện khác:

- Nghe nói cậu năm mơ thấy một kho sách lớn, trong đó có mấy chục ngàn cuốn sách quý mà chỉ trong một đêm cậu đã đọc hết, sau khi tỉnh lại thì vẫn nhớ như in, điều đó có phải sự thật không?

- Có mấy chục ngàn cuốn ư? Ta đâu có đếm đâu, chắc cũng tầm mấy ngàn cuốn gì đó. Đâu có phải sách quý gì đâu, vừa không thể cứu dân thế tế lại không thể đạt được công danh. Chỉ là sách để giải trí mà thôi, là loại mà tộc thúc tổ của ta hay xem đấy.

Thiếu niên họ Vương nói:

- Ta rất thích coi sách giải trí đó, nói xem, cậu đã xem được những sách giải trí gì trong đó?

Trương Nguyên nghĩ thầm:

“ Cô đương nhiên là thích xem sách giải trí rồi. Cô đâu có phải thi đồng sinh, thi tú tài, thi cử nhân rồi cả thi tiến sĩ nữa. Ta đây mới một này!”

Trương Nguyên đã hoàn toàn chắc chắn người ngồi trước mặt hắn đây không phải là nam mà là nữ thiếu niên. Liệu cô ta có phải là con gái của Vương Tư Nhâm chăng? Vì sao Vương Tư Nhâm lại mang theo con gái ra ngoài chơi như vậy? Lễ nào cuối thời Minh con người đã suy nghĩ thoáng như thế sao?

Cô gái họ Vương lại hỏi:

- Nói đi, trong mơ cậu đã đọc được những sách gì?

Trương Nguyên nói:

- Rất nhiều rất nhiều, ta không nhớ nổi tên sách nữa. Chỉ nhớ được câu chuyện trong đó thôi. Ai ya, đừng nói chuyện này nữa, ăn thôi ăn thôi.

Nói rồi Trương Nguyên liền làm bộ cầm củi bóc vỏ một con cua đồng.

Cô gái họ Vương muốn hỏi tiếp nhưng lại thôi, đành gấp thức ăn vào bát.

Ngồi bên cạnh, Vương Tư Nhâm cao giọng nói:

- Trương Nguyên, qua bên này, huyện tôn muốn kiểm tra cậu một chút.

Trương Nguyên “ực” một tiếng, thiếu chút nữa thì nghẹn, bụng nghĩ:

“Thi! Thi! Thi! Thi là pháp bảo lợi hại của thầy, cả đời ta khó lòng trốn khỏi một chữ “Thi” này.”

Trương Nguyên nhận lấy khăn ăn từ người hầu đang đứng bên để lau tay, gật đầu với cô gái họ Vương rồi lập tức đứng dậy tiến về phía bàn của Vương Tư Nhâm và Hầu Chi Hàn, khom lưng kính cẩn thi lễ nói:

- Huyện tôn muốn kiểm tra học trò cái gì ạ?

Ban nãy nghe Vương Tư Nhâm hết lời khen ngợi Trương Nguyên, Hầu Chi Hàn rất muốn thử xem hần rốt cuộc tài nghệ đến đâu. Nhìn Trương Nguyên một lượt từ đầu đến chân đánh giá, mặt mũi sáng sủa, thần thái ung dung điềm đạm không giống như lần đầu gặp quan lớn, quả cũng không tệ! Hầu huyện lệnh bấy giờ mới lên tiếng:

- Túc Chi tiên sinh là tổ phụ của người?

Trương Nguyên đáp:

- Là thúc tổ của học trò.

Hầu Chi Hàn "ồ" lên một tiếng, nghĩ thầm “Hoá ra không phải là có họ hàng ruột thịt Trương Nhữ Lâm”, rồi hỏi tiếp:

- Đã từng tham gia thi huyện chưa?

Trương Nguyên nói:

- Học trò còn chưa vào học trường xã.

- Hầu Chi Hàn lại nói:

- - Vậy đích thị là gia đình có truyền thống học giỏi rồi.

Trương Nguyên nói:

- Gia phụ nhiều năm ở bên ngoài, học trò cũng chưa được học hành bài bản, chỉ là thi thoảng nhàn rỗi học lỏm mấy chữ mà thôi.

Huyện tôn đại nhân Hầu Chi Hàn cảm thấy một cậu học trò còn chưa được học ở trường xã, gia đình lại không có ai dạy thì có thể có học vấn đến đâu. Mà Vương Tư Nhâm cứ khẳng khẳng ca ngợi cậu ta hết lời, nói tên này nhất định rất có tiền đồ. Hầu Chi Hàn vì nể mặt mũi của Vương Tư Nhâm, đành phải khảo nghiệm Trương Nguyên, lại hỏi:

- Đối câu chắc người cũng học qua rồi chứ? Bốn huyện ra câu đối, người phải đối lại, hiểu không?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

“ Thế loại đối câu mình chưa từng học qua, chỉ nhớ được mấy câu đối nổi tiếng mà thôi. Cái gì mà “ Họa thượng hà hoa hòa thượng họa thư” gì gì đó. Mà chắc gì huyện lệnh đại nhân đã đổ vào những câu mà mình biết chứ?” Nhưng vào lúc này mà hắn nói mình chưa từng học qua thì trong mắt

đại nhân hản đúng là đồ bỏ đi, hơn nữa lại làm mất mặt Vương Tư Nhâm nữa, vả lại bên kia còn có cô gái họ Vương cũng đang chăm chú dõi theo nữa.

Trương Nguyên nói:

- Huyện tôn đại nhân, học trò mặc dù chỉ có chút tài mọn nhưng đối câu thì cũng đã được học qua. Ngày trước có một câu đối mà cho đến giờ học trò vẫn chưa đối được...

- Hả?

Hầu Chi Hàn có vẻ hứng thú với chuyện này:

- Nói ta nghe coi.

Trương Nguyên nói:

- Vế trên là “Yên tỏa trì đường liễu.”

Hầu Chi Hàn cười thầm nghĩ bụng:

- Câu này có gì khó đối chứ, thế mà nhà người cũng phải nghĩ tới mấy ngày.

Ngẫm nghĩ một lát, Hầu Chi Hàn bỗng giật mình. Trong năm chữ ấy có cả bộ ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

Vương Tư Nhâm nghe câu “Yên tỏa trì đường liễu” này thì cũng bắt đầu suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không nghĩ ra đối thế nào cho phải. Chỉ đối ý thôi thì không khó, nhưng phải đối cả bộ ngũ hành kia mới là điều nan giải.

Tới khi đồ ăn đã nguội hết cả hai vị tiến sĩ vẫn chưa nghĩ ra câu đối nào cho hợp lí, Hầu huyện lệnh cũng quên mất cả việc đang kiểm tra Trương

Nguyên. Thực ra cũng không hẳn là quên, chỉ là trong lòng thầm nghĩ, cậu thiếu niên này đã nghĩ ra được về đối thâm thúy như thế, ắt hẳn phải là bậc cao thủ rồi, bởi vậy nên mới không ra đối nữa, chỉ một lòng chuyên tâm giải cho được về đối “Yên tỏa trì đường liễu” kia.

Do khéo léo xoay chuyển mà giờ lại biến thành Trương Nguyên đồ Huyện tôn đại nhân rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 26

. Hậu sinh khả ượng

Trương Nguyên đứng cạnh Hầu Chi Hàn chờ Huyện tôn đại nhân đáp đề. Hầu Huyện lệnh đã suy nghĩ hồi lâu, vân vê sợi râu sắp dứt ra vài sợi rồi, ấy mà vẫn nghĩ chưa ra đối thế nào cho câu “Yên tỏa trì đường liễu” này, nhìn người đối diện là Vương Tư Nhâm cười khổ nói:

- Câu đối này quả là rất khó, thầy đã nghĩ ra cách gì đối lại chưa?

Wương Tư Nhâm mặt không đổi sắc nhìn Trương Nguyên, cười nói:

- Ai đeo chuông vào thì người đó phải cời, Thiên Âm huynh hãy hỏi người ra đề kia kìa.

Hầu Chi Hàn liền hỏi:

- Trương Nguyên, người đã suy nghĩ mấy ngày rồi, vậy đã nghĩ ra câu nào để đối lại chưa?

Vậy là quay đi quay lại một vòng, cuối cùng Hầu Huyện lệnh vẫn phải hỏi người ra đề là Trương Nguyên. Câu đối là của cậu, giám khảo thí sinh đều là cậu, không ăn gian thì đúng là đạo trời khó dung.

Trương Nguyên nói:

- Bẩm huyện tôn, học trò sau khi gặp câu đối này thì ăn cơm cũng nghĩ, đi đường cũng nghĩ, cuối cùng mới nghĩ ra được hai câu đối lại, tuy nhiên

cũng không được ổn cho lắm.

Hầu Chi Hàn nói:

- Nói nghe thử coi.

Trương Nguyên bắt đầu ngâm:

- Đăng đôi ngân hán kiều.

(Đền chắt cầu ngân hà) - Đăng —— đôi —— ngân —— hán —— kiều.

Hầu Chi Hàn và Vương Tư Nhâm cùng nhau ngâm nga thưởng thức,
Hầu Chi Hàn nói:

- Ngũ hành thì đã có đủ rồi, nhưng ý cảnh thì kém xa. Còn câu kia thì sao?

Trương Nguyên lại ngâm:

- Đào nhiên cầm giang đề.

Vương Tư Nhâm khen:

- Câu này hay, Tuy so với vế trên “ Yên tỏa trì đường liễu” vẫn còn kém xa, luật bằng trắc cũng chưa được ổn lắm nhưng ý nghĩa đại khái cũng khá.

Hầu Chi Hàn cũng gật đầu phụ họa:

- Yên tỏa trì đường liễu, - Đào nhiên cầm giang đề.

- Đối tuyệt, đối tuyệt!

Trương Nguyên khiêm tốn đáp:

- Hai vị đại nhân quá khen, câu đối khó như vậy khó tránh khỏi vế đối lại có phần gượng ép, làm hao tổn biết bao tâm sức và thời gian mà chẳng được ích lợi gì, học trò bây giờ chỉ chuyên tâm vào sách vở thôi, những thứ vô bổ như vậy, học trò đã không ngó ngang tới từ lâu rồi.

Hầu Chi Hàn gật đầu liên tục. Bây giờ gã đã nhìn Trương Nguyên bằng một con mắt khác, ôn tồn hỏi:

- Đã học văn bát cổ chưa?

Trương Nguyên nói:

- Bẩm chưa ạ. Học trò trước kia ham chơi bỏ học, sau khi mắt bị tật mới hoàn toàn hối cải, hiện đang đọc “Xuân thu tam truyện”. Học trò cho rằng nếu chưa đọc xong Tứ thư Ngũ kinh mà đã tham học văn bát cổ thì đúng là lấy rượu độc để giải khát. Chỉ e trở thành một kẻ học văn rỗng tuếch, cổ hủ, chẳng biết thời thế gì thôi.

Vương Tư Nhâm vỗ tay nói:

- Nói rất hay, đúng là diệu kế cho kẻ đọc sách. Tốt lắm, vậy ta sẽ kiểm tra “Xuân thu kinh nghĩa”, “Tả truyện” đã đọc qua chưa?

Trương Nguyên đáp:

- Bẩm đã đọc thông rồi ạ.

Đọc thông và đã đọc là hai việc hoàn toàn khác nhau. Đọc qua một lần là đã đọc, còn đọc thông nghĩa là đọc mà phải nắm được nội dung và ý nghĩa của tác phẩm.

Vương Tư Nhâm gật gù đầu, đang định ra đề thì bỗng bật cười, quay sang Hầu Chi Hàn nói:

- Thiên Âm huynh là chuyên gia về “Xuân thu”, bây giờ ta ra đề đúng là mùa rù qua mắt thợ rồi. Hay là Thiên Âm huynh hãy ra đề đi.

Năm đó Hầu Chi Hàn thi đỗ tiến sĩ, đề thi chính là về đề tài “Xuân thu” này.

Hầu Chi Hàn nhún nhường từ chối vài câu rồi cuối cùng cũng đồng ý ra đề. Biết Trương Nguyên học vấn cũng không đến nỗi nào, gã đương nhiên sẽ không chỉ cho Trương Nguyên đọc lại truyện một cách đơn giản. Suy nghĩ một hồi, Hầu Chi Hàn mới hỏi:

- Xuân thu kinh truyện, theo người thì thiên về kinh hay về truyện?

Vấn đề này có thể trả lời một cách hời hợt, cũng có thể trả lời một cách sâu sắc. Câu hỏi này Hầu huyện lệnh đưa ra cốt để đánh giá lĩnh ngộ của Trương Nguyên về đạo lý và ý nghĩa của Xuân thu kinh truyện mà thôi.

Trương Nguyên ngẫm nghĩ một chút rồi mới đáp:

- Thánh nhân viết ra kinh, mặc dù ngôn ngữ tinh tế, ý nghĩa sâu xa, phải đọc đi đọc lại nghiền ngẫm thì mới thông suốt, nếu chỉ dựa vào lời dạy của thánh nhân trong kinh mà không chịu khó ngâm cứu nghiền ngẫm thì chẳng khác nào qua sông mà không có thuyền, càng nóng vội càng dễ chết đuối.

Hầu Chi Hàn nghe xong hai mắt sáng rực lên, Trương Nguyên này lí lẽ đâu ra đấy. Theo ý cậu thì nếu so sánh kinh với truyện thì vẫn thiên về truyện hơn, điều này không đồng nhất với cách suy nghĩ bình thường của những văn sĩ là chỉ coi trọng kinh mà xem thường truyện. Hầu huyện lên lên tiếng khen:

- Tuổi còn nhỏ mà đã có kiến thức và suy nghĩ như vậy, đúng là hiếm có. Tháng hai năm sau có kì thi huyện, người hãy tới đây, bốn huyện sẽ chọn người.

Trương Nguyên vội vàng cảm tạ huyện tôn đại nhân.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Như vậy coi như đã qua được vòng thi huyện rồi ư? Thiên Âm huynh không sợ người ta nói là thiên vị hay sao?

Hầu Chi Hàn cười to nói:

- Với một nhân tài như hãn thì thiên vị cũng đúng thôi. Ha ha... Đường nhiên kì thi huyện năm sau cậu ta vẫn phải tới tham gia.

Cô gái họ Vương đang ngồi bên kia theo dõi từ đầu chí cuối xem Trương Nguyên ứng khẩu như thế nào, khóe miệng khẽ mỉm cười, chợt nghe Vương Tư Nhâm ho khan một tiếng thì vội ngồi thẳng người lên, giả vờ đang chuyên tâm ăn uống lắm.

Vương Tư Nhâm hỏi:

- Trương Nguyên, cậu đã ăn no chưa?

Trương Nguyên thẳng thắn đáp:

- Học trò vẫn chưa no ạ.

Hầu Chi Hàn cười nói:

- Chỉ lo kiểm tra mà quên mất cậu ta vẫn chưa ăn no. Được rồi người quay lại ăn tiếp đi, không phải vội, lát nữa bốn huyện sẽ phái người đưa người về.

Hầu Huyện lệnh trong lòng hết sức vui mừng. Phát hiện ra một nhân tài như Trương Nguyên cũng coi như đã lập được công. Sau này nếu cậu ta có đỗ đạt rồi nổi danh khoa cử, Hầu Huyện lệnh cũng được thơm lây. Dù cậu ta có làm quan lớn đến đâu, thấy Hầu Huyện lệnh vẫn phải kính cẩn

nghiêng mình chào một tiếng “thầy”. Chỗ quan trường Đại Minh có biết bao quan hệ rắc rối cũng chính từ đây mà ra.

Trương Nguyên quả thực rất đói, vì chuyện của Trương Đại Xuân mà cả buổi trưa vẫn chưa được ăn gì, vậy là yến tiệc này mặc dù đồ ăn đơn giản thanh đạm nhưng cậu lại cảm thấy rất ngon miệng. Cậu thiếu niên Trương Nguyên đang tuổi ăn tuổi lớn, mà bát súp Thanh Hoa Chính Đức này lại nhỏ, thế là Trương Nguyên ăn liền năm bát. Người hầu bên cạnh phải xới cơm liên tục, cô gái họ Vương ngồi đối diện cũng kinh ngạc không khép được miệng. Trương Nguyên nhìn cô ta một cái, giải thích nói:

- Tôi có được ăn trưa đâu.

Cô gái họ Vương đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì bật cười khúc khích, càng cười càng to, to đến mức không kiềm chế được nữa, gục cả lên bàn mà ôm bụng cười, làm đám người hầu cạnh đó cũng không nhịn nổi bật cười mãi không thôi.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

“ Cười, cười, cười cái gì mà cười? Người ta ăn có gì đáng cười như vậy?”

Vương Tư Nhâm khẽ nhíu mày rồi mặt lập tức lại giãn ra:

- Trương Nguyên lại kể chuyện cười gì vậy, mau kể to ra cho mọi người cùng nghe.

Trương Nguyên đứng dậy đáp:

- Học trò đâu có kể chuyện cười gì đâu, chỉ bảo trưa nay không được ăn gì, chẳng biết câu đó thì buồn cười ở chỗ nào.

Vương Tư Nhâm và Hầu Chi Hàn nhìn nhau một cái rồi cũng cất tiếng cười to.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Trương Nguyên, chẳng phải cậu biết Thiệu Hưng có câu tục ngữ “Một ngày dự tiệc ba ngày no” hay sao? Sớm không ăn gì để khi dự tiệc ăn được nhiều, đến ngày kia cũng không sợ đói. Ha ha...

Trương Nguyên nghiêm trang đáp:

- Học trò không phải cố ý để bụng đói đâu, chỉ tại chuyện của gia nô kia mà quên mất ăn cơm. Thế nên giờ mới ăn liền mấy bát như vậy, không ngờ lại đúng với tục ngữ, thật hổ thẹn quá!

Nghe vậy, Vương Tư Nhâm, Hầu Chi Hàn đều đồng thanh bật cười. Hầu Chi Hàn lên tiếng:

- Đùa vậy cho vui thôi.

Rồi quay sang Vương Tư Nhâm nói:

- Có phần giống thân truyền của thầy đó.

Vương Tư Nhâm nói:

- Hậu sinh khả ứ. Ta đang trốn vào đúng chỗ cậu ta xuất hiện.

Vương Tư Nhâm mượn câu nói ngày xưa Âu Dương Tu tán thưởng Tô Thức để đáp.

Cô gái họ Vương đã cười tới mức sắp rụng cả hàm dưới tới nơi, Vương Tư Nhâm liên tục ho khan cũng vô dụng.

Tất cả đã cơm no rượu say rồi, bữa tiệc kết thúc. Trương Nguyên thì cáo từ trở về còn hai người họ Vương thì ở lại huyện nha nghỉ tạm. Hầu Huyện lệnh cho một gã nha dịch đưa Trương Nguyên trở về.

Trương Nguyên bái biệt huyện tôn đại nhân, rồi bái biệt Vương Tư Nhâm:

- Chẳng biết lúc nào có thể lại được nghe Hước Am tiên sinh chỉ giáo?

Wương Tư Nhâm cười đáp:

- Ta sẽ ở vườn Kiến Tị tại Hội Kê sơn doanh, mời thúc tổ cậu lúc nào rảnh thì ghé chơi. Lúc đó cậu cũng đi cùng luôn nhé.

Cô gái giả nam trang họ Vương nhìn Trương Nguyên không chớp mắt, khóe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 27

Suy nghĩ trong đêm

Trương Nguyên theo gã sai nha ra khỏi công đường thì đã thấy tiểu gia nô Vũ Lăng đang xách một chiếc đèn lồng đợi ở bên ngoài từ bao giờ. Vừa trông thấy Trương Nguyên, Vũ Lăng liền chạy lại:

- Thiếu gia, cậu đã ra rồi.

Trương Nguyên nói:

- Không phải bảo người cứ về trước hay sao?

Vũ Lăng nói:

- Tiểu nhân đã về rồi, ăn cơm xong rồi mới quay lại đây chứ. Thái thái đang mong thiếu gia lắm đó.

Trương Nguyên quay sang bảo tên nha dịch không cần đưa về nữa bởi đã có tiểu gia nô tới đưa cậu về.

Chủ tớ hai người men theo sông Phủ trở về. Vũ Lăng nói:

- Thiếu gia, cả nhà Trương Thái đã dọn đi rồi, thái thái vẫn thấy không đành lòng.

Trương Nguyên không nói gì, bụng nghĩ:

“ Khu vực Giang Nam này chuyện gia nô phản chủ không phải là ít, ta thà phải thuê công nhân chứ không thêm gia nô nữa. Thuê công nhân bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi việc, còn gia nô mang tiếng là đến làm thuê cho nhà chủ, thực ra là để trốn khỏi phải đóng thuế mà thôi, thậm chí còn lợi dụng nhà chủ để kiếm lợi, ý thế làm xằng làm bậy. Mặc dù bây giờ ta chưa có công danh gì nhưng chỉ cần nỗ lực, nỗ lực không ngừng, ngày đó nhất định sẽ tới. Có công mài sắt ắt có ngày nên kim.

Nghĩ đến đây, tính trẻ con của Trương Nguyên chột nổi lên, cười khoái trí quay sang mặt nước sông bấy giờ đang tối đen như mực, hỏi:

- Sông ời, người nói xem?

Dòng sông vẫn im lặng như tờ như ngầm đồng ý với ý nghĩ của Trương Nguyên.

Nhà Trương Nguyên vốn ít người, gia đình Trương Đại Xuân ba người chuyển đi rồi trong nhà lại càng lạnh lẽo yên ắng. Tiểu nô Vũ Lăng dùng ánh sáng của một chiếc đèn lồng lẻ loi trợ trợ rọi đường cho Trương Nguyên. Quản lý việc đóng mở cửa hàng ngày do tiểu nha đầu Thỏ Đỉnh phụ trách.

Trương Nguyên vào trong nội viện liền trông thấy thân mẫu đang ngồi âu sầu. Bà vì chuyện gia đình Trương Thái dọn đi mà cứ rầu rĩ không vui. Người có tuổi thường nhớ đến những ân tình cũ, cho dù gia nô Trương Đại Xuân đã làm những việc có lỗi với gia chủ như vậy nhưng chuyện cha con lão bị đày đi sung quân khiến Trương mẫu Lã thị cũng không đành lòng.

Trương Nguyên hiểu được tâm ý mẫu thân, nói:

- Mẫu thân, trong nhà thiếu đi mấy người, ngày mai con sẽ đi tìm người chân chất thật thà, trung thành tuyệt đối về, rồi có ký kết đảng hoàng, hàng năm sẽ cấp tiền bạc đầy đủ, như vậy mới dễ quản lý.

Trương mẫu Lã thị đã không cần phải lo lắng về năng lực giải quyết công việc của con trai nữa rồi. Con bà thực sự đã trưởng thành, đã có thể san sẻ nỗi âu lo muộn phiền cho phụ mẫu rồi, đây chính là điều làm cho Trương mẫu Lã thị an tâm nhất. Lại nghe Hầu Huyện lệnh đồng ý kỳ thi huyện năm sau sẽ cho con trai mình tham gia ứng thí, bà lại càng vui mừng phấn khởi, xúc động nói:

- Con phải nhanh chóng làm thủ tục nhập trường xã đi, chớ để phụ sự kỳ vọng của huyện tôn đại nhân.

Trương Nguyên đáp:

- Vâng. Ngày mai con còn có chút chuyện cần giải quyết, ngày kia con sẽ tới trường xã xin nhập học. Mẫu thân cứ an tâm, con sẽ cố gắng chăm chỉ học hành tiến tới.

Y Đình đứng bên cạnh lên tiếng:

- Tiểu tỳ có người họ hàng xa, nhà ở huyện Hội Khê, Xương An môn ngoại, tính tình thật thà lại rất biết điều, không muốn đi ở mà chỉ đi làm công thôi. Thiếu gia muốn thuê người thì tiểu tỳ sẽ nhờ người nhằn anh ta tới đây, nếu thiếu gia và Thái thái thấy được thì giữ anh ta ở lại.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Được, bảo cậu ta ngày mai tới đây, nhà này ít người, cô quạnh lạnh lẽo quá.

Y Đình cười nói:

- Thái thái không phải lo đâu, đợi thiếu gia lập thành gia thất rồi trong nhà sẽ náo nhiệt lên ngay ấy mà.

Vừa nghe Y Đình nói vậy, Trương mẫu Lã thị lập tức quay sang nhìn con trai, bà mỉm cười gật đầu, trong bụng đã rất muốn bông cháu rồi:

- Phải đó, Nguyên nhi cuối năm nay là đã sang mười sáu rồi, có thể thành thân rồi, ha ha, may mà đạo trước vẫn chưa nhận lời Mã lão nương kia. Ngươi cô nương, Mã cô nương gì chứ, giờ mắt con trai ta đã bị như vậy rồi, các cô nương đẹp đâu đến lượt nó nữa.

Trương Nguyên sợ mẫu thân muốn làm mai cho mình, vội nói:

- Mẫu thân à, con còn nhỏ mà, bây giờ phải lấy việc học làm trọng. Mẫu thân người xem Tông tử Đại huynh nhà Tây Trương đó, lớn hơn con có một tuổi mà đã đỗ tú tài rồi, cũng đã thành thân đâu. Con đã lập chí ghi danh bảng vàng, không đậu tiến sĩ thì không nghĩ tới chuyện hôn sự.

Trương mẫu Lã thị tuy rằng đọc sách không nhiều nhưng cũng là người có kiến thức, bà hiểu rõ đậu tiến sĩ là việc khó khăn như thế nào. Thân phụ Trương Nguyên là Trương Thụy Dương thi tú tài tới mười mấy năm mà còn chưa đậu, giờ Trương Nguyên nói đỗ tiến sĩ xong mới nghĩ tới chuyện thành thân, ngộ nhờ cả đời nó không thi đỗ tiến sĩ thì chẳng phải gay go to rồi sao? Nghĩ vậy, bà liền lên tiếng ngay:

- Hài nhi à, Tông tử nhà Tây Trương đã có hôn ước với khuê nữ nhà Lưu thị rồi, chỉ là chưa chính thức thành thân mà thôi. Chuyện của con cứ để ta từ từ xem xét, con cũng đừng nóng ruột.

Trương Nguyên dờ cười dờ mếu:

- Hài nhi đâu có nóng ruột chứ, hài nhi chỉ một lòng chuyên tâm đọc sách mà thôi.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Mẫu thân biết con rất chăm chỉ. Như vậy đi, đợi con đỗ sinh đồ rồi bàn tới chuyện này sau, thế được chưa?

Trương Nguyên gật gật đầu đáp:

- Vậy hài nhi xin nghe lời mẫu thân.

Trong lòng thầm nhủ: “Nếu mọi việc thuận lợi thì thi xong tú tài cũng phải tới năm kia, đến lúc đó tính sau vậy, cứ mượn cố phải tham gia thi Hương thì sẽ kéo dài thêm được một năm, rồi một năm, một năm nữa...”

Ngồi trò chuyện với mẫu thân thêm một lúc, Trương Nguyên trở về lầu tây, luyện đại tự nửa canh giờ rồi tắm rửa lên giường đi ngủ. Thế nhưng nằm trên giường mà cậu cứ thao thức mãi không tài nào ngủ được. Bên ngoài có tiếng gọi khe khẽ của tiểu nô Vũ Lăng:

- Thiếu gia...

Không nghe thấy tiếng đáp lại, Vũ Lăng bèn thổi tắt đèn rồi nằm ngủ trên chiếc sập tre, vừa đặt lưng đã ngáy o o.

Vàng trắng hình lưỡi liềm chiếu rọi những tia sáng dịu dàng thanh khiết của nó qua khe cửa, tạo thành những đám đen lốm đốm trên mặt đất thật khiến cho người đang khó ngủ không khỏi kinh sợ.

Trương Nguyên cố mở to hai mắt nhìn đầu giường, nhờ ánh sáng mập mờ của trăng mà cậu có thể nhận ra bức tranh Cát Tường đang treo trên tường. Nghĩ tới chuyện Mã lão bà muốn làm mai cho mình, rồi vừa nãy mẫu thân còn nhắc tới chuyện hôn sự nữa, Trương Nguyên cười thầm một mình. Cậu sợ rằng một ngày nào đó ngoài kia đột nhiên trống sáo từng bừng rồi rước về cho cậu một tân nương chẳng biết đẹp xấu thế nào, tính nết ra sao đã lập tức bị bắt vào động phòng hoa chúc. Nghe nói việc thành thân giống như một ván bạc, khi cởi khăn đỏ cô dâu ra, thấp thỏm lo lắng,

người thắng thì xứng đôi vừa lứa, vợ chồng hòa thuận, kẻ thua thì làm việc gì cũng không thuận, khổ sở suốt đời...

Điều này kể cũng giống như một vở kịch vậy, Trương Nguyên đương nhiên không hy vọng cuộc hôn nhân của mình như một ván bạc. Cậu muốn được tự mình làm chủ. Đầu tiên, cậu không muốn lấy một cô gái bị bó chân làm vợ, đây là điều kiện tiên quyết. May mà đây là thời Minh, chỉ khoảng 2/3 phụ nữ phải bó chân, nếu muộn thêm một, hai trăm năm nữa, muốn lấy một cô không bó chân cũng khó hơn lên trời, may ra chỉ có thôn nữ, sơn nữ, tỳ nữ, vú già là không phải bó chân thôi.

Nghĩ đến đó, hình ảnh cô gái giả nam họ Vương kia bỗng hiện lên trong đầu Trương Nguyên. Mặc dù cải trang nam nhưng với cái dáng người mảnh mai và khuôn mặt tuần tú ấy, cô chắc hẳn phải rất xinh đẹp. Trong thời đại mà vẫn chưa sáng chế ra kính này, khổ nhất là người mắt kém không nhìn rõ được đẹp xấu. Có điều Trương Nguyên không có chút rung động nào với cô gái này cả, chẳng biết vì bản thân vẫn còn nhỏ hay là vì cô gái kia cứ mở miệng ra là đòi mua “Kim Bình Mai” làm cậu chết khiếp?

*** Sáng hôm sau, Y Đình nhờ một kiểu phu đưa tin cho người bà con xa ở Hội Kê, không tới 10 dặm đường nên ngay chạng vang tối hôm đó gia đình người đó đã tới đông đủ cả, một nhà có hai vợ chồng và hai đứa con. Hai vợ chồng đều đã trên ba mươi tuổi, người chồng tên là Thạch Song, còn người vợ tên Thúy Cô, đều là nông dân nên dáng vẻ cũng chân chất quê mùa. Hai đứa con trai, đứa lớn Đại Thạch đầu 13 tuổi, còn đứa nhỏ 9 tuổi gọi là Tiểu Thạch đầu.

Trương mẫu Lã thị thấy cả gia đình này đều có vẻ thật thà chân chất, hỏi han mấy câu thì thấy họ nói năng cũng thẳng thắn, hai đứa bé nom cũng ngoan ngoãn, trong lòng đã có vài phần ưng thuận. Quay sang Trương Nguyên, bà nói:

- Nguyên nhi à, con thấy thế nào?

LẮNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Chuyện ở khu học đường

Người mà Y Đình giới thiệu tới xem như cũng có lai lịch rõ ràng. Trương Nguyên hỏi thêm hai vợ chồng Thạch Song vài câu, cơ bản thấy hài lòng, bèn đưa gia đình bốn người tới căn nhà ngói sát bên tiền sảnh nơi hồi trước gia đình Trương Đại Xuân đã từng ở. Trương Nguyên nói rất rõ ràng gia đình bốn người ăn ở ở đây lương mỗi tháng là năm ngàn lượng, nếu làm lâu dài thì còn có thể cao hơn. Tiền thuế lao dịch thì không cần lo, gia đình họ Trương sẽ lo liệu thay cho họ.

Vợ chồng Thạch Song, Thúy Cô không ngớt lời cảm tạ Trương mẫu Lã thị và Trương Nguyên. Tiền công như vậy đã được xem là cao rồi, điều lo lắng nhất là thuế lao dịch thì cũng được chủ nhà lo cho, từ nay không còn phải sợ quan sai và xã giáp thúc ép bóc lột nữa, cứ ổn định hầu hạ chủ nhà là được rồi, hơn nữa gia thế lại trong sạch, sau này con trai cũng có thể tự ra riêng rồi lấy vợ sinh con được, thậm chí còn có thể tham gia khoa cử nữa, bởi nếu là con trai gia nô thì không được đi thi.

Vậy là gia đình Thạch Song bốn người ở lại Trương gia. Mặc dù Thạch Song không được nhanh nhạy và linh hoạt bằng Trương Đại Xuân, lại không biết quản lý việc điền trang nhưng được cái tính tình cũng chân chất thật thà, làm việc cần cù chăm chỉ chưa để trễ nải điều gì. Nhà họ Trương chỉ có chưa đến trăm hai mươi mẫu đất, Trương Nguyên bỏ chút thời giờ tự mình đi quản lý công việc cũng được. Ba hộ tá điền kia vẫn nộp điền tô

hằng tháng theo kế ước, nhưng tất nhiên tên điền chủ bây giờ không đứng tên Trương Đại Xuân nữa.

Trăm năm mươi lượng điền tô mà Trương Đại Xuân đã bòn rút của Trương gia đã có quan sai giải quyết, Trương Nguyên giờ chỉ cần lo chuẩn bị đến trường xã học thôi.

Sáng sớm ngày hai mươi hai tháng bảy, Trương Nguyên mời Trương Đại huynh của Tây Trương đưa mình tới trường xã sau phủ học cung để bái sư.

Tiểu nô Vũ Lăng mang theo một chiếc giỏ lớn, trong giỏ có rau tươi bốn màu, bánh gạo một khoanh, rượu ngon một vò, thịt lợn hai cân. Đó là lễ vật để bái sư.

Đại Minh triều khi mới khai quốc, Chu Nguyên Chương đã hạ chiếu lập ra trường xã, mỗi năm mười nhà phải lập một trường xã để con nhà lành được đi học tử tế. Trường xã đều là do triều đình mở ra, các bộ sách như Tứ thư Ngũ kinh đều được miễn phí, thầy dạy ở trường xã là do Huyện lệnh mời tới, tiền công cũng do Huyện lệnh chi trả, học trò theo học ngoại trừ sính lễ lần đầu bái sư ra thì không phải trả bất cứ một khoản phí nào khác nữa.

Các trường trong niên hiệu Vĩnh Lạc, Tuyên Đức là có đông Nho đồng tới học nhất, người ta gọi là “ Nhà có tiếng đọc nho nhã, người có ý chí thanh tao”. Chu Nguyên Chương thông qua con đường khoa cử đã lôi kéo được sĩ tử khắp thiên hạ. Thế nhưng sau niên hiệu Gia Tĩnh khắp nơi lại mọc lên các trường học tư, có một số trường xã ở các châu huyện dần dần đã bị phế bỏ. Phủ Thiệu Hưng là nơi đất học, trường xã được tổ chức khá quy củ, chỉ tính riêng huyện Sơn Âm đã có gần hai trăm trường. Ngôi trường sau Phủ học cung này mấy năm nay vì có thầy giỏi tới dạy mà các Nho đồng đỗ Đồng sinh, Sinh đồ nhiều hơn hẳn các trường khác, bởi vậy

Nho đồng tới đây xin học phải có hơn bốn mươi người, mà bình thường một trường xã chỉ cho phép dạy không quá hai mươi Nho sinh.

Trường xã sau Phủ học cung nằm ở tả ngạn sông Phủ, cách nhà Trương Nguyên không tới một dặm. Vốn dĩ nơi đây là một ngôi miếu thờ một vị thần vô danh, nhưng vào năm Gia Tĩnh (công nguyên 1522-1566) đã xuống lệnh phá bỏ những căn đền đài miếu mạo thừa thừa, nên chỗ này trở thành trường xã. Từ cửa lớn đi vào thì là khu tiểu viện, thầy đồ ở trường xã này là một nhà Nho trung niên dáng người gầy gò ốm yếu, da dẻ trắng bệch, chòm râu thưa thớt, hai mắt vô hồn. Ông ta đang đứng nghênh đón các nho đồng mới nhập học. Lúc Trương Nguyên thi lễ, ông ta còn ngáp dài một cái, vẻ như đang ngái ngủ. Nhận lấy đồ lễ bái sư do cậu dâng lên, mặt ông ta bỗng vui vẻ hẳn lên, ừm, ừm và thức ăn vẫn còn tươi nguyên.

Nho đồng mới nhập học cần có cha hoặc anh dẫn tới bái kiến thầy giáo. Phụ thân không có nhà, lại không có huynh trưởng, Trương Nguyên đành nhờ biểu ca là Trương Đại đến. Trương Đại thấy thầy đồ ngáp ngắn ngáp dài thì vô cùng sửng sốt, thở dài hỏi:

- Hóa ra là Triệu Hạ huynh. Tăng tiên sinh không còn dạy ở đây nữa sao?

Bụng nghĩ: “Chu Triệu Hạ mà cũng cho làm thầy được sao?”

Mông Sư (thầy dạy nho đồng nhỏ tuổi) mới Chu Triệu Hạ đương nhiên không thể không nhận ra thân đồng Trương Đại, hai người đều là sinh đồ của huyện này. Chu Triệu Hạ đã là sinh đồ tới 20 năm rồi. Thấy Trương Đại, gã cười nói:

- Tông tử hiền đệ có điều không biết rồi, thân mẫu của Tăng tiên sinh bị ốm nặng qua đời, ông ấy phải vội về chịu tang. Nho đồng ở đây tạm thời do Ngu huynh dạy bảo.

Trương Đại nhìn tộc đệ cười cười, nói:

- Giới tử, vậy đệ hãy ở chỗ Triệu Hạ huynh học mấy ngày đi. Ta không ở lại thêm được nữa, ngày mai là phải đi Vũ Lâm rồi.

Chu Triệu Hạ nói:

- Tông tử hiền đệ phải đi ứng thí kỳ thi hương à, vậy chúc đệ công thành danh toại, ghi danh bảng vàng nhé. Ngu huynh đây bây giờ đã không còn thiết tha gì với chuyện công danh nữa, chỉ một lòng chăm lo cho sự nghiệp đào tạo các Nho sinh thiếu niên mà thôi.

Trương Nguyên nói:

- Ngày mai huynh mấy giờ lên đường để đệ đi tiễn huynh.

Trương Đại xua tay:

- Khỏi cần, đệ cứ ở đây chăm chỉ học tập là được rồi. Đừng học theo Yến Khách làm gì.

Dứt lời, Trương Đại vừa lắc lắc đầu vừa cười, hướng cửa bước thẳng.

Cảm thấy thần thái của Trương Đại có chút kỳ quái, nhưng Trương Nguyên nghĩ mãi vẫn không hiểu là vì sao.

Chu Triệu Hạ dẫn Trương Nguyên tới khu học đường. Học đường này cao rộng, vốn là điện thờ thần, giờ được bày biện mấy chục bộ bàn ghế nhưng lại chỉ có mười mấy học trò ngồi thừa thớt ở kia. Thấy Trương Nguyên bước vào, chúng hiểu kì quay đầu lại. Trương Định Nhất cũng ở trong số đó, vội vã đứng dậy kêu lên:

- Giới tử ca ca.

Một Nho đồng ngồi cạnh Trương Định Nhất liền hỏi:

- Người gọi hần cái gì, nhần á? Nhà hần mở hiệu làm đồ trang sức à?

(Giới Tử đồng âm Giới Chỉ, nghĩa là chiếc nhẫn) Lại có Nho đồng cười khẽ, nói:

- Lớn vậy rồi mà mới đến đây học, chắc cũng phải 16 tuổi rồi chứ chẳng ít, hi hi, đứng ở đây trông bộ dạng hăn thật ngốc!

Trương Nguyên cũng cảm thấy bộ dạng mình bây giờ đúng là hơi ngốc thật, Nho đồng ở đây nhỏ nhất là bảy, tám tuổi, lớn nhất cũng chỉ có mười hai, mười ba. Cũng có một người lớn tuổi hơn mình, nhưng hình như là một gã đàn ông.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

“Mình phải học từ năm đầu tiểu học học lên sao?”

- Trật tự, trật tự...

Mông sư Chu Triệu Hạ dùng thước gõ xuống bàn mấy tiếng thật to rồi bắt đầu giới thiệu Trương Nguyên. Trương Nguyên hướng xuống phía các bạn học thi lễ, rồi tới lượt các học trò ngồi dưới đáp lễ, như vậy là kết thúc màn chào hỏi.

Chu Triệu Hạ gọi Trương Nguyên qua một bên, hỏi:

- “Tam Tự kinh” đã đọc qua chưa?

Vào học ở trường xã, dưới 8 tuổi thì phải học “Tam Tự kinh” trước, sau đó mới được học “Bách gia tính”, rồi “Thiên tự văn”.

Thấy Trương Nguyên mười lăm tuổi mới nhập học trường xã, gã nghĩ bụng chắc là khi còn bé búống bình gây sự không chịu đọc sách đây.

Trương Nguyên đáp:

- Tứ thư Ngũ kinh học trò đều đã đọc qua rồi, vào trường xã là để thỉnh giáo thầy về văn bát cổ thôi.

Chu Triệu Hạ "Ồ" một tiếng, có vẻ không tin, nói:

- Vậy ta sẽ kiểm tra người một chút xem sao. Nghiêu Thuấn là một hay hai người?

“Đây là đề kiểm tra kiểu gì vậy” nghĩ vậy nhưng Trương Nguyên vẫn nhẫn nại đáp:

- Là hai người ạ, một tên Nghiêu còn một tên Thuấn.

Chu Triệu Hạ lại hỏi:

- Đạm Đài Diệt Minh là một hay hai người?

Đạm Đài Diệt Minh là một trong bảy mươi hai đệ tử của Khổng Tử, người này có họ kép là Đạm Đài, tự là Tử Vũ, vì tướng mạo xấu xí nên từng bị Khổng Tử ghét bỏ nhất quyết không chịu dạy cho.

Đạm Đài Diệt Minh phần nộ quyết chí tự học, cuối cùng đã trở thành một người đại hiền tài đức. “Dĩ mạo thủ nhân, thất chi tử vũ”, đó chính là câu nói bất hủ của ông.

Đối với người thuộc lòng Tứ Thư Ngũ Kinh như Trương Nguyên mà đi kiểm tra bằng loại câu hỏi như vậy, quả thực là quá coi thường cậu. Nhớ tới thần thái kì lạ của Trương Đại khi nãy, hắn liền hiểu ra, đáp lời nói:

- Chắc chắn là hai người rồi.

Chu Triệu Hạ không cất tiếng cười vang, như thể việc Trương Nguyên đáp sai đã nằm trong dự liệu của gã vậy. Ừm, câu hỏi này quả thực là quá khó đối với cậu bé này rồi, cũng không thể trách cậu ta được:

- Đừng quá tham vọng viễn vông, chăm chỉ học từ “Tam Tự kinh” học lên đi. Văn bát cổ hay ho đến vậy sao, học xong năm năm sách vở thì hãy nghĩ tới chuyện học văn bát cổ nhá... Đây là sách của người, phải giữ gìn cho cẩn thận. Rồi, về chỗ của mình đi, ở bên này, hàng thứ ba bên trái.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Huấn sư

Trương Nguyên cầm cuốn sách mỏng tang có hình minh họa của “Tam Tự kinh” đi về chỗ ngồi, lại thấy Mông sư Chu Triệu Hạ ngáp một cái nói:

- Các trò ngoan mau đọc sách đi, chữ nào không biết thì tự hỏi nhau ấy, lát nữa bốn sư sẽ tới kiểm tra từng người một, nhớ kĩ, phải đọc thâm đấy.

Chu Triệu Hạ phúi phúi ống tay áo, thong thả bước đi rồi không thấy trở ra nữa.

Trương Định Nhất chuyển qua ngồi cạnh Trương Nguyên, cười toe toét nói:

- Thầy đi ngủ rồi, không làm ông ấy tỉnh giấc là được.

Trương Nguyên cau mày hỏi:

- Vị thầy đồ này tới đây từ lúc nào?

Trương Định Nhất nói:

- Ông ta tới được nửa tháng rồi, thầy này tốt lắm, không quản thúc gì bọn đệ cả. Còn vị Tăng tiên sinh kia á, nghiêm khắc phải biết.

Trương Nguyên hỏi:

- Chẳng phải nơi này có hơn ba mươi Nho sinh tới học sao, tại sao... À, ta hiểu rồi, Chu tiên sinh vừa tới thì các học trò giỏi đều đi cả, chỉ còn lại đám sâu lười các người thôi.

Trương Định Nhất cười hì:

- Bọn đệ cũng ngoan mà, ngày nào cũng chăm chỉ đọc sách từ sáng sớm đến tối mịt, hehe.

Bây giờ là giờ Thìn, mặt trời đứng ở chính Đông nên cả khu học đường đều được chiếu sáng. Gió từ sông Phủ thổi tới còn mang theo mùi hơi đất ẩm, thời tiết không nóng cũng không lạnh, đây quả là thời điểm và không gian rất thích hợp cho việc đọc sách.

Nhưng xem những học trò ở đây, hoặc châu đầu ghé tai nhau nói chuyện, hoặc vẽ hươu vẽ vượn linh tinh, có kẻ còn vo giấy làm đạn ném trêu nhau, kìa, bên kia còn có hai tên đang vật nhau ra đánh lộn nữa chứ... khung cảnh loạn xạ nhốn nháo hơn cả cái chợ.

Trương Nguyên tai thính, nghe bên trong phát ra tiếng ngáy khe khẽ, bèn hỏi:

- Tên họ Chu kia ban ngày vẫn ngủ ngon như vậy sao?

Trương Định Nhất lè lưỡi:

- Giới tử ca lá gan lớn thật, dám gọi Chu tiên sinh như vậy... Chu tiên sinh cũng không phải sáng nào cũng ngủ đâu, đêm nào ông ấy đánh mã điếu thì ban ngày ông ấy mới phải ngủ bù thôi. Chu tiên sinh là thích đánh mã điếu nhất đó.

Trương Nguyên biết mã điếu chính là đời trước của mặt chược, tên họ Chu này làm như vậy chẳng phải là đã dạy hư học trò rồi hay sao?

“Vụt” một tiếng, một cục giấy to bay trúng vào gáy Trương Nguyên. Trương Nguyên quay đầu lại thì chỉ thấy đám Nho đồng đang ngồi rất ngay ngắn, chẳng nhìn ra kẻ nào đã ném cả.

Trương Định Nhất chỉ ra một tên trong số đó, nói:

- Giới tử ca, là nó đấy, Lý Trụ, là Lý Trụ ném đấy.

Trương Nguyên đứng dậy. Tưởng Trương Nguyên sắp tới đánh mình, Lý Trụ vội vàng chạy ra khỏi chỗ ngồi, vừa kêu la vừa bỏ chạy.

- Làm ầm ĩ cái gì đó?

Đang ngủ mà bỗng nhiên bị đánh thức, Chu Triệu Hạ nổi giận dùng đũa quát lên một tiếng rồi hùng hổ bước ra.

Gã kéo tay Lý Trụ lại nhéo tai một cái thật đau rồi lôi đến bên bàn học, định lấy thước lớn đánh cho Lý Trụ một trận.

Lý Trụ hét lớn:

- Tiên sinh, tiên sinh, không phải con, là “cái nhần” Trương Nguyên mới tới kia đó, hầy còn dám gọi tiên sinh là “tên họ Chu” cơ, hầy vô lễ lắm!

Chu Triệu Hạ không tin nho đồng Trương Nguyên mới tới lại dám gọi gã là “tên họ Chu”, gã véo tai Lý Trụ, quát:

- Dám nói láo à? Chìa tay ra! Phạt mi mười thước.

Nói rồi gã quay người với lấy chiếc thước gỗ trên bàn học, nhắm vào mông Lý Trụ mà đánh.

Lý Trụ lại càng gào khóc to hơn:

- Đúng là nó nói đấy ạ, nó bảo tiên sinh là “tên họ Chu” ngủ ngày mà còn ngáy mà, hu hu hu... Chu Triệu Hạ chậm rãi ngoảnh mặt về phía Trương Nguyên, hỏi:

- Có thật là người nói không?

Trương Nguyên vẫn đứng nguyên tại chỗ, đáp:

- Đúng đó.

Chu Triệu Hạ vốn tưởng rằng Trương Nguyên sẽ phủ nhận hoặc biện bạch gì đó, chẳng ngờ cậu ta lại dám đáp như vậy, nên nhất thời không kịp phản ứng. Sau một hồi sửng sốt, gã nhảy dựng lên như một kẻ điên, rít lên qua kẽ răng:

- Mày dám? Mày dám hả? Mày dám bất kính với thầy giáo như thế à? Hôm nay bốn sư phải thay phụ mẫu mày dạy dỗ mày đến nơi đến chốn.

Sẵn có cây thước đang cầm trên tay, gã xông vào Trương Nguyên.

- Chu Triệu Hạ!

Trương Nguyên nắm lấy chiếc ghế dài nâng lên đỡ đòn, quát lớn:

- Ông dám đánh ta ư? Thử xem.

Đám học trò trong học đường tất cả đều ngây ra. Chu Triệu Hạ cũng bối rối, gã đã thấy rất nhiều tên học trò nghịch ngợm, thích gây sự, nhưng ngông cuồng như tên Trương Nguyên này thì đúng là lần đầu tiên gặp phải. Hắn còn dám giơ ghế lên đỡ đòn thầy giáo nữa chứ!

Xem ra tên này đúng là có cái gan dám đánh lại mình thật, nghĩ vậy, Chu Triệu Hạ không vung thước lên nữa bước ra xa 7, 8 bước. Chỉ chỉ vào mặt Trương Nguyên, gã nói bằng giọng mỉa mai:

- Giỏi. Giỏi quá rồi. Vô lễ như mi, gọi thầy là “tên nợ”, “tên kia”, rồi còn dám đánh lại thầy nữa, xưa nay đúng là chưa từng thấy. Giỏi. Quá giỏi. Thăng vô giáo dục như mày, ở nhà thì là nghịch tử làm bại hoại gia phong, vào triều ắt sẽ là loạn thần tặc tử, bán dân hại nước.

Trương Nguyên khinh miệt nói:

- Ta là hạng người gì không cần người đánh giá, cũng không tới phiên người đánh giá. Người không phải thầy của ta. Mau trả lại lễ vật bái sư cho ta, loại người như người có xứng làm gương cho người khác không, đêm thì đánh mã điếu, ban ngày thì ngáp ngán ngáp dài, cả gan ngủ ngay tại học đường, như vậy chẳng phải làm hư học trò thì là gì? Người lại còn dám đánh ta ư? Cứ thử lại gần xem. Chỉ cần một ghế này trúng vào đầu thì đảm bảo mặt người cũng phẳng như mặt ghế luôn.

Da mặt trắng bệch của Chu Triệu Hạ bỗng chuyển thành màu gan lợn. Cười lạnh, gã đáp:

- Ta không dạy người ư? Chẳng phải cho người học “Tam Tự kinh” đó sao? Chẳng lẽ ta lại để mi, một đứa lớn voi thế kia mà còn ngêu ngao mấy câu “Nhân chi sơ, tính bản thiện” à? Chẳng qua là ta muốn giữ thể diện cho người, nên để người có chỗ nào không hiểu thì tự đi hỏi các bạn, chả lẽ nhà người muốn ta phải uốn nắn chỉ bảo cho người từng chữ một hay sao?

Loại người mặt dày như vậy, đến lí lẽ đó cũng dám viện ra. Nói nhiều với gã cũng dư thừa. Trương Nguyên nói:

- Đem lễ vật bái sư trả lại cho ta. Ta không cần người dạy.

- Được. Ta cũng không cần loại đệ tử như mày.

Chu Triệu Hạ hùng hổ tiến về phòng lôi ra giỏ lễ vật mà Trương Nguyên đem tới. Ném một cái tới cạnh chân Trương Nguyên, “Bụp”,

“Choang” hai tiếng. Cả chiếc giỏ rơi xuống đất. Thịt, bánh, gạo, rượu rơi xuống đất tung tóe. Cả học đường nồng nặc mùi rượu.

Trương Nguyên dùng chân giữ lại chiếc giỏ đang lăn về phía mình, nói:

- Người dám ném giỏ lễ vật của ta như vậy. Giờ vò rượu đã vỡ cả rồi, đồ ăn thì bị hỏng. Người phải đền cho ta! Sáng nay ta đã tốn hai lạng bạc để mua lễ vật, hôm nay người không bồi thường lại hai lạng bạc đó, ta quyết không để yên cho người.

Trương Nguyên làm vậy không phải tiếc hai lạng bạc mà cậu muốn “dạy dỗ” cho lão “thầy dõm” kia một bài học.

Chu Triệu Hạ thấy Trương Nguyên không phải tay vừa, vội xua tay nói:

- Được được, ta bồi thường cho người.

Móc ra từ ống tay áo một ít bạc vụn đặt lên trên bàn, gã nói:

- Ta sẽ tố cáo lên huyện tôn về hành vi khinh sư vô lễ của nhà người. Từ nay người đừng mong vào học ở bất kì một trường xã nào nữa.

Trương Nguyên cười khẩy, nghĩ bụng mình cần gì phải tức giận với một tên vô lại như vậy. Mình là người có giáo dục, làm sao có thể có hành động giờ ghế lên một cách lỗ mãng như thế này được. Nghĩ vậy, cậu lập tức hạ chiếc ghế xuống, nói:

- Đừng có mở miệng ra là lại lời từ “thầy” ra như thế. Người không làm thầy của ta được đâu. Như vậy đi, ta ra một câu đố về kinh sử, nếu người có thể đáp được, vậy thì ta sẽ tự nguyện theo người tới nha môn của Hâu Huyện lệnh, cho người kể tội thế nào cũng được. Nếu như người không đáp nổi thì đừng có vác mặt tới đây dạy hư học trò nữa.

Chu Triệu Hạ cười lạnh:

- Đến Đạm Đài Diệt Minh là một hay hai người còn không biết, người còn dám đổ ta ư? Được. Hỏi thì hỏi đi, phàm là “Tứ thư Ngũ kinh” thì cứ việc.

Bất kì tú tài nào cũng phải thuộc nằm lòng mấy cuốn sách này.

Trương Nguyên nói:

- Nghe cho kỹ đây, trong “Hiếu kinh” có đoạn:

“Lập thân hành đạo Để tiếng thơm hậu thế.

Rạng danh phụ mẫu Hiếu tận cuối đời.”

Vậy “hành đạo” ở đây, theo người là đạo gì?

Chu Triệu Hạ cả kinh, tiểu tử Trương Nguyên này có thể đưa ra câu đố như thế, xem ra không phải là kẻ mà ngay cả “Tam Tụng kinh” cũng chưa đọc bao giờ. Gã đáp:

- Câu này có gì khó, chắc chắn là đạo phụ tử rồi.

- Đạo phụ tử là đạo gì?

- Là đạo Tiên Vương.

- Đạo Tiên vương là đạo gì?

- Là... là lễ nghĩa liêm sỉ.

Trương Nguyên cười lớn:

- Người cũng biết liêm sỉ sao? Nói cho người hay, “lập thân hành đạo” trong “Hiếu kinh” là đạo đại học. Đại học Minh Đức thân dân, bất luận đạo gì trước tiên phải từ lập thân, “đại trượng phu” thì thân phải gắn với quốc gia xã tắc. Nói đến chữ “hiếu” thì phải “lão ngô lão dĩ cập nhân chi lão”

(Ngoài hiếu kính người già trong nhà ra, còn phải hiếu kính với những người già không họ hàng thân thích với mình). Nếu nói đến “kính”, thì ngoài kính trọng trưởng bối trong nhà ra, còn phải kính trọng những người lớn không quan hệ thân thích với mình. Thiên hạ vạn vật vốn đều là một, việc đối nhân xử thế vốn từ mình mà ra. Đạo trước hết nằm ngay trong những hành vi bình thường nhất. Người thân là thầy dạy học mà lại lười biếng, ham mê cờ bạc, lên lớp không dạy học trò mà dám ngang nhiên nằm ngáy o o. Lệnh cho đám học trò đọc thầm là để nhà người được thoải mái ngủ ngon mà không sợ bị đánh thức giấc mộng đẹp của người chứ gì?

Bỗng bên ngoài học đường có tiếng cười “Ha ha” vang lên. Trương Nguyên lập tức nghe ra người đến là ai, bởi tiếng cười đó chỉ cần nghe một lần là sẽ không bao giờ quên.

Tiếng giày chan chát. Người này đi vào học đường, theo sau còn có hai tùy tùng.

Chu Triệu Hạ vừa trông thấy người này, lập tức mặt đỏ tía tai, lắp bắp thi lễ nói:

- Kính chào Huyện tôn đại nhân.

Người đó chính là Sơn Âm Huyện lệnh Hầu Chi Hàn. Hôm này là ngày nghỉ không phải lên công đường, nhớ tới vị thầy giáo ở trường xã này đã về chịu tang mẹ rồi, không biết sinh đồ mới Chu Triệu Hạ dạy dỗ ra sao, bèn đến xem xem. * Vừa bước tới cổng đã nghe trong học đường có người đang biện giải đạo lập thân, bèn đứng lại lắng nghe. Thấy tiếng một người là Thục sư Chu Triệu Hạ, còn một người khác nghe giọng cũng rất quen, ban đầu còn chưa nghĩ ra là ai, về sau mới nghĩ ra là Trương Nguyên.

Hầu Chi Hàn không khỏi mỉm cười, hôm trước trong bữa tiệc ở huyện nha, Trương Nguyên khí khái cao nhã, ngôn ngữ hóm hỉnh khôi hài, chẳng ngờ hôm nay giọng điệu lại nghiêm khắc như vậy. Tên Chu Triệu Hạ cũng

chẳng ra thể thống gì, không lo dạy học lại chỉ biết đánh bài thâm đêm, lên lớp chỉ lo ngủ như vậy!

Trương Nguyên khom người nói:

- Học trò bá kiến Huyện tôn đại nhân.

Hầu Chi Hàn gật đầu với Trương Nguyên, khích lệ nói:

- Trương Nguyên, ban nãy người nói về đạo lập thân trong “Hiếu Kinh”, nói rất hay. Lập thân hành đạo đáng phải như vậy, bốn huyện phải thưởng cho người mới được, miễn cho người ba năm tiền thuế lao dịch.

Chỉ có tú tài, sinh đồ mới được miễn thuế lao dịch, Hầu Chi Hàn làm vậy là cho Trương Nguyên một đặc quyền như tú tài.

Theo Hầu Chi Hàn thì với tài năng của Trương Nguyên, đỗ bổ sinh đồ là chuyện chẳng sớm thì muộn, vậy nên cứ thưởng cho đặc ân này trước.

Ban thưởng cho Trương Nguyên xong, Hầu Chi Hàn quắc mắt về phía Chu Triệu Hạ đang toát mồ hôi hột, lại quay sang nhìn đám nho đồng lèo tèo thưa thớt trong học đường, cau mày hỏi:

- Sao chỉ có mấy học trò thế này? Người đâu hết cả rồi?

Chu Triệu Hạ ngượng ngùng đáp:

- Bẩm huyện tôn, vì thời tiết nóng bức nên có mấy nho đồng xin nghỉ ở nhà tự đọc sách ạ.

Hầu Chi Hàn cười lạnh:

- Thời tiết nóng bức ư? Đã là sắp sang tháng tám rồi. Ta thấy không phải vì lí do đó mà là vì người bỏ bê trách nhiệm, dạy học không đến nơi đến chốn, làm cho các nho đồng hiếu học không muốn lên lớp nữa, bây giờ chỉ

còn lại vài nho đồng nghịch ngợm ngu dốt, chỉ thích người bỏ mặc bọn chúng không quản như thế này thôi.

Chu Triệu Hạ dùng tay áo lau mồ hôi, hỗn hển đáp:

- Huyện tôn đại nhân, xin nghe thị sinh biện giải.

Hầu Chi Hàn không muốn nghe gã tiếp tục khua môi múa mép nữa. Thấy mảnh vò rượu và thức ăn rơi tung tóe trên mặt đất, bèn hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra vậy?

Chu Triệu Hạ giống như chết đuối vớ được cọc, vội đáp:

- Trương Nguyên này không coi thầy giáo ra gì, dám dùng ghế này để đánh thị sinh. Mong Huyện tôn làm chủ cho thị sinh.

(Thị sinh: cách xưng hô vẫn bối đối với tiền bối trong quan trường) *
Hầu Chi Hàn thấy Trương Nguyên vẫn ung dung như không, khí chất trầm tĩnh tao nhã, nghe Chu Triệu Hạ tố cáo vậy mà không hề tỏ ra chút gì lo lắng. Thái độ này giống của kẻ thô lỗ cầm ghế đánh người sao Hầu Chi Hàn mỉm cười hỏi Chu Triệu Hạ:

- Có phải vừa rồi người đã bỏ bê việc dạy học chạy đi ngủ không?

Đến khấn đội đầu Chu Triệu Hạ còn quên mang, thiết nghĩ lần này khó giấu nổi chuyện bỏ dạy đi ngủ, bèn cúi đầu phân bua:

- Thị sinh đêm qua đọc sách thâu đêm, vừa rồi mới buồn ngủ quá không chịu được, nên định đi nghỉ một lát...

Hầu Chi Hàn tỏ vẻ chán ngán, liền ngắt lời gã:

- Được rồi được rồi. Đừng nhiều lời như vậy. Thế giờ đây là kẻ nào đánh đổ vậy? Cả vò rượu này nữa, sao lại vỡ tan tành thế này? Có chuyện

gì vậy?

Chu Triệu Hạ không biết trả lời thế nào.

Hầu Chi Hàn hừ lạnh một tiếng:

- Chu Triệu Hạ, nếu bốn huyện hôm nay không đến thị sát thì trường xã này đã bị hủy trong tay người rồi. Thầy giáo người làm không nổi, vậy danh Lãm Sinh của người cũng bị hạ xuống một bậc đi.

Sinh đồ cũng phải phân cấp bậc, đệ nhất đẳng là Lãm sinh, không những được miễn lao dịch mà mỗi tháng còn có tiền lương lĩnh. Nhị đẳng là Tăng Quảng sinh đồ, cũng được miễn lao dịch nhưng không có tiền lĩnh mỗi tháng như Lãm sinh.

Chu Triệu Hạ mặt mũi tối sầm lại.

Không còn thầy dạy, trường xã này đành phải đóng cửa. Hầu Huyện lệnh lệnh cho các nho đồng về nhà tự học, đợi khi có thầy dạy mới thì tiếp tục lên lớp. Hầu Huyện lệnh có chuyện muốn hỏi Trương Nguyên, bèn lệnh cho tất cả lui, chỉ để một mình Trương Nguyên ở lại.

Hầu Chi Hàn đứng ở bậc tam cấp trước học đường, nhìn vẻ hiu quạnh của viện đường, lắc lắc đầu. Rồi quay sang hỏi Trương Nguyên:

- Người hôm nay đến bá sứ nhập học trường xã à?

Trương Nguyên đáp:

- Vâng. Học trò được nghe huyện tôn dạy bảo, thu được không ít kiến thức. Thiết nghĩ nếu được thầy dạy đến nơi đến chốn thì con đường thi cử cũng rộng mở hơn nhiều. Thúc tổ Túc Chi tiên sinh đồng ý cho học trò nhập học trường xã trước, nên hôm nay học trò từ sớm đã tới dâng lễ bá sứ rồi. Chẳng ngờ lại gặp phải tên...

Nói đến đây, Trương Nguyên không nói nữa mà đột ngột dừng lại.

Hầu Chi Hàn cười ha ha nói:

- Bốn huyện không ngờ người còn nhỏ mà lời lẽ đanh thép, lí luận sắc sảo đến thế, khiến cho khi này Chu Triệu Hạ á khẩu không nói được câu nào. Xem ra làm thầy người cũng không phải đơn giản nhỉ?

- Học trò nóng lòng muốn học, thấy tên “thầy dõm” này lười biếng lại ham mê cờ bạc, để lại gương xấu cho học trò thì nhất thời nóng nảy, mong huyện tôn đại nhân thứ lỗi.

Hầu Chi Hàn cười nói:

- Ha ha, không sao không sao, không bốc đồng, không nóng vội thì đâu phải thiếu niên. Trường này phải mời thực sư khác tới thôi. Đợi bốn huyện và La giáo dụ bàn bạc một chút, nhất định phải chọn một vị học vấn uyên thâm lại đức độ, có nhiệt huyết với nghề tới dạy mới được. Nếu người một lòng hiếu học. Để bốn huyện giới thiệu cho người tới trường Tứ Kiều, thầy ở đó là một bậc lão nho bác học. Chỉ có điều chỗ đó cách nhà người hơi xa, phải khoảng bốn, năm dặm đó.

Trải qua chuyện này, Trương Nguyên không muốn học từ trường xã học lên nữa, bèn nói:

- Đa tạ huyện tôn, học trò tạm thời không muốn đến trường xã xin học nữa. Nghe nói Đại Thiện Tự có một đại nho là Khải Đông tiên sinh tự mở lớp thu nhận học sinh. Học trò muốn tới đó xin học, chỉ có điều, không biết Khải Đông tiên sinh có chịu thu nhận học trò hay không?

Hầu Chi Hàn "Ồ" lên một tiếng:

- Học vấn của Khải Đông tiên sinh thì không có gì phải bàn cãi rồi. Chỉ là... ông ta tính tình cổ quái cố chấp, bốn huyện không thể dẫn người tới xin

học được. Người có thể thử tới đó xem. Nên nhớ rằng, những người tới chỗ Khải Đông tiên sinh bá sự đều là người đã đỗ tú tài trở lên, thậm chí có người đã đỗ cử nhân cũng tới xin học văn bát cổ. Chỉ có một trường hợp ngoại lệ duy nhất, đó chính là thần đồng Kỳ Bưu Giai của huyện ta, được nhận học khi chỉ mới là đồng sinh.

Ý của Hầu huyện lệnh đó là Trương Nguyên thậm chí còn chưa phải là đồng sinh, chỉ sợ Lưu Tông Chu không chịu thu nhận mà thôi.

Ngẫm nghĩ một lúc, Hầu Chi Hàn nói:

- Quý Trọng tiên sinh hết sức xem trọng người. Mặc dù ông ấy không thu nhận đồ đệ, nhưng nếu người khẩn thiết nhờ vả thì có lẽ ông ấy sẽ phá lệ cũng không biết chừng. Văn bát cổ của Quý Trọng tiên sinh tinh diệu thâm sâu, tuyệt đối không thua kém Lưu Khải Đông tiên sinh đâu.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Thiếu nữ dây thừng

Trương Nguyên nói:

- Quý Trọng tiên sinh còn ở Sơn Âm ọ?
- Hôm qua đã quay về Hội Kê rồi.

Trương Nguyên nghĩ thầm:

- Hội Kê và Sơn Âm tuy là kề sát nhau nhưng vẫn cách nhà quá xa. Nếu muốn tới bái sư thì phải ở luôn tại nhà Vương Tư Nhâm tiên sinh, như vậy chẳng phải là để mẫu thân lẻ loi ở nhà một mình hay sao? Vẫn là Đại Thiện Tự gần hơn, nếu Lưu Tông Chu không chịu thu nhận ta, lúc đó nghĩ tới chuyện bái Vương Tư Nhâm làm sư cũng chưa muộn.

Nghĩ rồi quay sang Hầu Chi Hàn, cậu nói:

- Mẫu thân luôn lo học trò tuổi còn nhỏ nên chưa muốn để học trò đi học xa như vậy. Học trò sẽ về thông báo lại với bà ấy rồi sẽ quyết định sau. Hoặc là để sang năm đi học cũng không sao.

Hầu Chi Hàn gật đầu không đáp, nhưng vẫn ra hiệu cho Trương Nguyên lui, một lúc sau mới lên tiếng:

- Trương Nguyên, người đã đính hôn với ai chưa?

Tim Trương Nguyên bỗng nhảy dựng lên một cái. Chuyện gì thế này, không lẽ huyện tôn đại nhân có ái nữ muốn gả cho ta ư?

Huyện tôn đại nhân tướng tá chẳng lấy gì làm ưa nhìn, nếu không muốn nói là mặt như mặt ngựa chẳng nét nào đi với nét nào. Chắc ái nữ của ngài cũng chẳng đẹp hơn bao nhiêu. Chọn vợ xem tính nét đương nhiên là quan trọng, nhưng mặt mũi tướng mạo cũng phải ưa nhìn, ít ra cũng phải thuận mắt một chút, nếu không làm sao “dưỡng mắt” được đây? Phiền phức, đúng là phiền phức! Chẳng lẽ hôn sự của ta phải để cho người khác chỉ định hay sao? Nghĩ vậy, Trương Nguyên bèn đáp:

- Học trò tuổi còn nhỏ, vẫn chưa đính hôn. Nhưng học trò đã nói chuyện này với mẫu thân rồi, đợi khi đỗ huyện sinh đồ rồi mới nghĩ tới chuyện hôn sự.

Hầu Chi Hàn tán thưởng nói:

- Tốt lắm, có chí khí. Bốn huyện mặc dù không biết người đã học được bao nhiêu, nhưng xem những lĩnh ngộ của người về Xuân Thu kinh truyện hôm trước cùng đạo lập thân của Hiếu Kinh hôm nay, ta cho rằng thi huyện, thi phủ đối với người thì không thành vấn đề, còn thi đạo thì ta không dám đảm bảo. Trước mắt quan trọng nhất là phải mau chóng học văn bát cổ, bởi năm tới tháng hai thi huyện, tháng tư thi phủ, thời gian không còn nhiều nữa. Thi đạo thì năm sau nữa, vẫn còn thời gian chuẩn bị, không vội.

- Dạ. Học trò sẽ chăm chỉ dùi mài kinh sử, quyết không xao nhãng chuyện học hành.

Trương Nguyên cung kính đáp.

Từ biệt Hầu Tri huyện, Trương Nguyên một mình rời khỏi học đường. Tiểu hèn nô Vũ Lăng không ở bên ngoài chờ cậu, bởi cô không nghĩ rằng thiếu gia sẽ tan học sớm như vậy.

Trương Nguyên đứng bên bờ Tây sông Phủ, xem từng đoàn thuyền qua lại như thoi đưa. Bờ bên kia chính là huyện Hội Kê rồi. Nhìn một lúc, trong lòng cậu cảm thấy có chút nhàm chán.

Hôm nay cậu tới xin học, mong được lĩnh giáo văn bát cổ, chẳng ngờ lại gặp phải tay “thầy dõm” Chu Triệu Hạ kia. Tuy rằng Hầu Tri huyện đã miễn cho cậu lao dịch ba năm, nhưng năm nay cậu mới mười lăm, sang năm mới chính thức phải đóng thuế nên tạm thời phần thưởng này cũng chưa có ý nghĩa gì.

Bây giờ ước chừng mới sang đầu giờ Tỵ, giờ về nhà ăn cơm thì vẫn sớm. Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên biết cậu đi xin nhập học ở trường xã rồi nên cũng không tới nhà đọc sách cho cậu nghe nữa. Về nhà cũng chẳng biết làm gì. Chợt nghĩ tới Lưu Tông Chu ở Đại Thiện Tự, Trương Nguyên liền men theo bờ sông Phủ tiến về phía Bắc. Đại Thiện Tự ở ngay phía Đông Bắc của huyện thành Sơn Âm, từ xa có thể trông thấy ngọn tháp Lưu Kim của Đại Thiện Tự.

Nhà của Trương Nguyên nằm ở trung tâm của huyện thành. Từ hướng tây nam mà đi về phía đông một dặm thì chính là trường xã bên sông Phủ. Từ trường xã tới Đại Thiện Tự ước chừng hơn ba dặm đường, ở giữa là Thiệu Hưng vệ. Chỉ huy sứ ở Thiệu Hưng vệ nắm trong tay hơn bốn nghìn quân sĩ, đều tập trung ở vệ sở, mỗi tháng hai lần đều cho quân sĩ tới thành Nam luyện tập. Lúc còn nhỏ, Trương Nguyên thường đi theo Trương Ngạc tới thao trường xem các binh sĩ luyện võ.

(Vệ sở: tổ chức quân sự triều Minh, một phủ lập sở, nhiều phủ lập vệ) Vượt qua sườn đông vệ sở thì gặp một ngọn núi nhỏ có tên gọi là Nga Mi. Cũng chẳng biết cái tên này có xuất xứ do đâu, bản thân núi này cũng chẳng có gì đẹp, cây cối cũng bị các tăng sư trong Đại Thiện Tự chặt làm củi hết rồi, bởi vậy núi Nga Mi này cũng trọc như đầu các vị sư ấy rồi.

Vượt qua núi Nga Mi thì ngôi chùa Đại Thiện Tự uy nghi cao vài chục trượng đã sừng sững hiện ra trước mắt, ngôi chùa này có bảy tầng sáu mặt, khiến cho người ta không khỏi có cảm giác choáng ngợp, bất giác nghĩ tới Phật pháp quảng đại mà thành tâm quỳ bái.

Ngôi chùa này lớn hơn rất nhiều so với những lần mà Trương Nguyên đã tới trước kia. Bên trong chùa khói hương nghi ngút, vô cùng náo nhiệt, nào người bán tương, kẻ bán rượu (mấy kẻ bán rượu để kích thích mua hàng mà rao rằng rượu này là do đích thân tăng nhân trong chùa ủ, uống vào Phật tổ ở trong lòng mà sẽ phù hộ cho.), rồi có người bán hoa quả, kêu là quýt Sơn Âm, mận Tô Châu, thị núi Tiêu... Nơi nào có đồ gì nổi tiếng là cứ thế rao ra, hàng thật thì ít mà hàng giả thì nhiều, lẫn lộn hết cả.

Trương Nguyên tiến vào sơn môn, vào chùa hỏi thăm học quán của Lưu Khải Đông tiên sinh thì biết được học quán ở phía sau tự, bèn vội vàng tới đó.

Trương Nguyên đi vòng ra sau chùa thì thấy có một dãy nhà tranh, tất cả đều đóng cửa kín mít, tiếng đọc sách cũng không có. Nghĩ bụng:

- Học quán của Lưu Tông Chu rốt cuộc là ở chỗ nào đây? Bỏ đi, đành để ngày mai Trương Ngạc dẫn ta tới vậy.

Phía sau Đại Thiện Tự lại có một ngọn núi nhỏ khác tên Song Châu. Ngọn núi này cây cối um tùm tươi tốt, nghe nói liên quan tới phong thủy của Đại Thiện Tự nên cấm tăng nhân đến chặt cây hái quả. Các hòa thượng vì muốn hương khói hưng vượng nên cũng rất xem trọng vấn đề phong thủy này.

Trương Nguyên thấy phong cảnh nơi này rất đẹp, định lên cao ngắm nhìn một chút. Vừa lên tới lưng chừng núi thì chợt nghe dưới chân núi có tiếng bước chân dồn dập, hình như là đang chạy, mà chạy rất nhanh. Quay đầu lại xem, hóa ra là một thiếu nữ, lưng cô ta vác một giỏ trúc, đang chạy

như bay thì bị va vào một cành củi khô, loạng choạng suýt ngã. May mà thân thủ nhanh nhẹn nên mới đứng vững lại được, nhưng những thứ trong giỏ thì đã lăn đi mất rồi.

Trương Nguyên neho mắt mới nhìn rõ hơn được một chút. Đây là một cô gái có màu da trắng đến lạ thường. Thứ bị lăn ra khỏi giỏ hình như là quýt đỏ.

Thiếu nữ này dùng một tấm vải xanh làm khăn trùm đầu, lấy dây thừng làm thắt lưng, trông có vẻ giản dị. Không biết cô ta đang chạy trốn gì mà chạy nhanh như vậy. Tiếc chỗ quýt bị lăn mất kia, cô nhanh chóng cúi người bò theo chộp lấy.

Lúc này, Trương Nguyên nghe được dưới chân núi có người hô:

- Tiện nhân kia đã chạy lên núi rồi, Lục Hồ, người qua bên kia đón đầu nó. Lão Tứ, tìm ở bên này, đừng để nó chạy mất, con tiện nhân này cũng có nhan sắc đấy, anh mày sắp được giải khuây mấy ngày rồi.

Thiếu nữ đeo khăn xanh, thắt dây thừng cuống quýt nhặt những trái quýt rồi vội vã chạy về phía đỉnh núi Song Châu. Vừa ngẩng đầu lên liền phát hiện ra Trương Nguyên đã đứng đó từ lúc nào. Kinh hoàng lùi lại một bước, cô gái mặt mày thất sắc, loạng choạng va cả vào đám cây cối bên đường, làm như Trương Nguyên là ma vậy.

Núi Song Châu này mặc dù không phải dạng dốc đứng, nhưng đường cũng vẫn gồ ghề khó đi, trên có đám cây um tùm bên đường cản trở, dưới là đám cỏ dại vướng chân khiến cô không thể nào đi nhanh được. Bất cẩn trượt chân, cô gái ngã xõng xoài xuống đất.

Trương Nguyên tuy không biết vị cô nương trước mặt này là ai nhưng nghe thấy dưới núi đám Lục Hồ, lão Tứ gào thét -Hôm nay bọn anh được vui vẻ rồi.

Nghe vậy Trương Nguyên liền biết ngay chúng là loại người như thế nào. Bụng nghĩ thầm:

- Thật quá ngông cuồng! Đại Thiện Tự có bao nhiêu người qua lại mà chúng dám ngang nhiên truy đuổi một thiếu nữ yếu đuối. Thế nhưng sao cô nương này lại chạy ngay vào chỗ không người như vậy?

- Đừng chạy nữa, mau cúi xuống.

Trương Nguyên hướng về phía cô nương đang giãy giụa trong bụi cỏ kia, hô lên. Cô gái quay đầu nhìn cậu, do dự một chút rồi quyết định cúi thấp đầu xuống.

Trương Nguyên quay đầu lại thì hai gã đàn ông truy bắt cô gái kia đã đuổi tới nơi. Một tên mặt mày gian xảo, tên kia mặt mũi dữ tợn, cả hai hùng hổ tiến lại, trông bộ dạng không có vẻ gì là người tốt cả. Một tên hất hàm hỏi Trương Nguyên:

- Thấy con bé dọa dân nào chạy qua đây không?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Lưu manh và dọa dân

Trương Nguyên chỉ tay về phía đỉnh núi, nói:

- Chạy lên trên đó rồi.

Rồi hai gã lập tức nhanh chóng chạy lên trên, một tên nói:

- Con tiện nhân kia chạy khỏe thật, thoát cái đã chả thấy đâu rồi.

Tên còn lại nói:

- Nó có chạy đằng trời, ông đã thấy nó một lần ở gần ngõ Chỉ Thủy, chắc nhà nó chỉ ở đâu đó trên phố Tam Đại vịnh Ngưu Giác thôi. Hôm nay mà không tìm ra nó, ngày mai tao sẽ tới tận đó tìm. Dù có phải lật tung từng nhà một cũng phải tìm cho ra con tiện nhân này...

Khi hai gã đàn ông chạy qua gò núi thì không còn nghe thấy âm thanh nào nữa.

Trương Nguyên nhú mày. Cậu biết phố Tam Đại, nằm tại chân núi Vương gia, phía đông bắc huyện thành, cách Đại Thiện Tự chừng hơn một dặm đường. Phố Tam Đại còn có tên gọi khác là phố Đọa Dân, bởi số đọa dân của huyện Sơn Âm tập trung nhiều nhất ở đây. Trước đây mỗi lần cùng Trương Ngạc đi ra ngoài chơi, mẫu thân họ Lã bao giờ cũng dặn một câu:

- Phố Đọa Dân có nhiều kẻ xấu lắm, con không được tới đó chơi đâu.

Còn Trương Ngọc thì bảo nơi đó vừa bẩn vừa hôi, chẳng có gì hay ho cả.

Khi đó Trương Nguyên chỉ biết rằng, người sống trong phố Đọa Dân toàn là những tên ăn mày, dân chài, kỹ nữ, nô tì... những người như vậy đời đời kiếp kiếp làm đọa dân. Còn những người có học vấn cao quý không bao giờ chịu sống chung với đọa dân, trừ khi trong nhà có hiếu hỷ mới cho gọi đám kỹ nữ tới thối kèn gõ trống và một đám tạp vụ thấp hèn khác cũng là đọa dân tới giúp việc.

Bây giờ Trương Nguyên đã biết rõ xuất thân của những người đọa dân, một bộ phận là bộ hạ của Trương Sĩ Thành, xưa kia đã tranh giành thiên hạ với Minh tổ Chu Nguyên Chương, một bộ phận nữa là quan lại triều Nguyên và quý tộc Mông Cổ vẫn chưa thể trở về Bắc Mạc được. Còn một bộ phận khác danh phận không rõ ràng, nghe nói đã có từ đời Tống. Đọa dân phần lớn tập trung ở tám huyện của Thiệu Hưng phủ, trong đó đông đảo nhất chính là ở huyện Sơn Âm.

- Đứng ra vội. Ta lên trên đó xem xem, nếu chúng đã đi hẳn rồi thì cô hãy ra.

Trương Nguyên nói.

Cô gái kia không đáp, ngồi trong bụi cỏ không chút động tĩnh. Nếu không phải Trương Nguyên biết cô ta đang ẩn nấp trong đó thì lướt mắt qua cũng thật chẳng thể phát hiện ra được.

Trương Nguyên bước nhanh lên núi, còn chưa tới đỉnh thì hai gã kia đã quay lại. Miệng phun ra một tràng những câu tục tũ:

- Mẹ kiếp, đếch thấy đâu cả. Khốn nạn thật, loáng cái mà đã chả thấy đâu cả, đúng là kì lạ. Ngọn núi bé tí thế này, mẹ, chả lẽ nó bay lên trời, hay là chui xuống đất rồi?

Một tên khác nói:

- Tiếp tục tìm, tìm không được thì tới phố Tam Đại lục soát.

“Hồng học”, triền núi bên kia có một gã đàn ông chạy tới, có lẽ tên này là Lục Hổ. Gã Lục Hổ nói:

- Không thấy nó chạy xuống đâu. Nhất định là vẫn ở trên này.

Một tên khác nói:

- Ngọn núi này không lớn nhưng cây cối um tùm rậm rạp, không dễ tìm đâu. Tốt nhất để ngày mai tới phố Tam Đại tìm nó vậy.

Lục Hổ nói:

- Đám đạo dân đó cũng đồng lòng lắm đấy. Còn có cả bọn biết võ nữa cơ, Nhị Hổ ca muốn tới đó bắt người chỉ sợ không dễ dàng thôi.

Gã tên là Nhị Hổ nói:

- Tiện nhân kia dám lấy hàng giả lừa ông, không cho nó một bài học sao được. Tưởng ông mày chưa ăn quýt Đường Tê bao giờ hay sao? Bọn con gái trong phố Đạo Dân ấy toàn là kỹ nữ cả thôi. Ông cho nó lên giường cùng là xem trọng nó lắm rồi. Biết võ thì được cái chó gì, dám đánh ông mày á, chỉ cần kêu Lưu bố đầu tới đảm bảo bọn chúng sợ tè cả ra quần.

Lục Hổ cười dâm:

- Ha ha, tiện nhân kia trông vẫn còn non lắm, nói không chừng còn trinh đấy, da nó trắng nõn à... Hê hê...

Trương Nguyên gần như đã hiểu rõ sự tình. Cô gái kia chắc là bán quýt ở Đại Thiện Tự, nói quýt bản địa thành quýt đường Hàng Châu, chẳng ngờ lại gặp phải mấy gã lưu manh Nhị Hổ, Lục Hổ này.

Sơn Âm huyện còn có một tên côn đồ nữa tên Thập Hồ. Mấy tên này bình thường chẳng có việc gì cũng đi lang thang gây sự, mà giờ đối tượng gây sự của chúng lại là cô gái có thân phận thấp kém, hơn nữa trong chuyện này cô lại cô lại là người có lỗi.

Ba tên vô lại chạy lên gò núi. Thấy Trương Nguyên đi tới, một tên trừng mắt nói:

- Tiểu tử kia, ban nãy mày nói thấy tiện nhân đó chạy lên núi. Sao chẳng thấy đâu cả? Hay là mày giấu nó đi trốn đâu rồi?

Một tên vô lại khác hùng hổ quát:

- Thằng nhãi này dám lừa bọn ông. Cứ cho nó một trận rồi tính sau.

Mấy tên đầu trâu mặt ngựa này, có giờ Tứ thư Ngũ kinh ra với chúng cũng vô dụng. Có lý cũng thành vô lý. Cách xử lý nhanh nhất là dùng quả đấm, đánh cho bọn chúng một trận.

Thế nhưng trong trường hợp của Trương Nguyên bây giờ thì không ổn, cậu mới mười lăm tuổi, hồi trước cũng đã luyện võ nhưng cũng chỉ là mấy bài Thái Cực Quyền đơn giản để rèn luyện sức khỏe mà thôi. Bây giờ chỉ còn cách mượn uy kẻ khác thôi. .

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Mấy vị hảo hán đây quen biết Lưu bố đầu ư?

Ba tên côn đồ ngơ ngác nhìn nhau, một tên lên tiếng:

- Sao, chẳng lẽ ngươi cũng biết Lưu bố đầu?

Lục hồ bên cạnh cười lạnh nói:

- Ban này Nhị Hồ ca đã nhắc tới Lưu bố đầu, tiểu tử này là qua lời của chúng ta mà biết đó thôi. Hỏi nó xem Lưu bố đầu tướng tá ra sao?

Trương Nguyên điềm tĩnh đáp:

- Hôm đó ta cùng thúc tổ tới huyện nha dự tiệc, trời đã tối, huyện tôn huyện lệnh lệnh cho một nha dịch đưa ta hồi phủ, tên đó họ Lưu, không biết có phải là Lưu bố đầu mà các người đang nói tới hay không?

Tên đứng giữa là Nhị Hồ. Gã nghiêng đầu nhú mắt quan sát một lượt Trương Nguyên từ trên xuống dưới. Thấy Trương Nguyên không đeo khăn trùm đầu của sinh đồ, chỉ là một dân đen bình thường, mà tuổi cũng chỉ tầm 15 16 thôi. Huyện tôn đại nhân có lẽ nào lại mời một thằng nhãi con đến dự tiệc chứ?

Nhị Hồ hỏi:

- Thế thúc tổ của mày là ai?

Trương Nguyên đồng dục đáp:

- Chính là Trạng Nguyên Trương Túc Chi tiên sinh.

Cả ba tên bất giác giật mình, không hẹn mà cùng kêu lên:

- Tây Trương Trương Nhữ Lâm?

Trương Nguyên "Hừ" một tiếng, không đáp, bọn này dám cả gan gọi thẳng tên của người bề trên như vậy, thật là vô lễ hết sức.

Nhị Hồ quay sang hỏi Lục Hồ:

- Trương Nhữ Lâm tự là Túc Chi ư?

Lục Hồ nói:

- Hình như bọn dân đen gọi lão là Túc ông.

Nhị Hồ lại nhìn Trương Nguyên một lượt, hỏi:

- Người biết Thất Bàn không?

- Đó là tứ thúc của ta, hiệu là Nhĩ Uẩn. Thế nào, các người cũng nhận ra Tây Trương tứ thúc của ta ư?

Con trai thứ tư của Trương Nhữ Lâm là Trương Diệp Phương, tự Nhĩ Uẩn, hiệu Thất Bàn. Năm nay hai mươi sáu tuổi, đã đỗ sinh đồ, năm kia cũng với phụ thân của Trương Ngạc là Trương Bảo Sinh tới kinh thành. Trương Thất Bàn này trước hai mươi tuổi, ở Sơn Âm nổi danh là một đứa trẻ hư, còn ngông cuồng hơn cả Trương Ngạc bây giờ, suốt ngày cùng một đám thiếu niên côn đồ đi gây rối, còn tự xưng là thủ lĩnh đám côn đồ ấy.

Sau hai mươi tuổi y lại cải tà quy chính, trong ba năm đã đọc xong mọi sách thánh hiền, thi đỗ sinh đồ, công thành danh toại. Có thể thấy y là một người cực kì thông minh.

Nhị Hồ cũng không biết Trương Thất Bàn tự là Nhĩ Uẩn, chỉ biết y là lão Tứ nhà Tây Trương. Thấy Trương Nguyên phong thái điềm tĩnh đường hoàng, không có vẻ gì là con một nhà dân đen tầm thường cả. Con cháu Trương gia tốt nhất là không nên dây vào, nghĩ vậy, gã chấp tay nói:

- Hóa ra là Trương công tử. Hiếu lắm, hiếu lắm rồi. Chẳng hay Trương công tử tới đây có việc gì?

- Ta đến Đại Thiện Tự thăm bạn nhưng không gặp, bèn lên núi ngắm cảnh. Ba vị huynh đài, mời.

Ba tên côn đồ tránh qua một bên, ngó đông ngó tây, bước từng bước chậm rãi xuống núi. Bất ngờ, một tên kêu lên:

- Á à, con tiện nhân này, hóa ra là mày nấp ở đây à?

Cuối cùng cô gái dọa dân nấp trong bụi cỏ đã bị chúng phát hiện.

***** - Con lừa trọc đầu ngu ngốc, dám cướp sư thái của bản đạo à?
Con lừa đầu trọc! Con lừa đầu trọc!

(Con lừa đầu trọc: có một số hòa thượng giả danh, hay dẫn theo con lừa đi hóa duyên, nhưng thật ra là ác bá cướp giết của dân, mọi người quen gọi là lừa trọc đầu) Trương Nguyên vừa kêu to vừa chạy thục mạng xuống núi. Nếu ban nãy cậu không bảo cô gái kia nấp trong bụi cây có lẽ cô đã có thể lẳng lặng mà trốn thoát rồi. Ba tên đó quá ư hống hách, nghe khẩu khí của chúng thì xem chừng cho dù có phải xới tung cả cái phố Đọa Dân kia cũng phải tìm bằng được cô thiếu nữ trùm khăn xanh ấy. Nhất thời có chạy thoát cũng vô dụng, vô lại quá hống hách, dọa dân quá yếu hèn.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Tướng mạo hung ác.

Mục đích của Trương Nguyên là thu hút sự chú ý của mọi người. Chân núi chính là Đại Thiện Tự rồi, hét lớn câu “Con lừa trọc cướp sư thái” sẽ khiến người ta vô cùng kinh ngạc, đảm bảo tất cả hòa thượng trong chùa lẫn khách dâng hương sẽ hiếu kì chạy tới vây quanh chỗ này, như vậy là cô thiếu nữ kia sẽ được an toàn rồi.

Ba tên lưu manh thấy Trương Nguyên la to như vậy thì nhất thời ngây ra. Tên tiểu tử này điên rồi hay sao, cái gì mà lừa cướp sư thái chứ?

Nhị Hồ tay chống nạnh, quát:

- Còn để ý tới thằng nhãi kia làm gì nữa, không mau bắt lấy con tiện nhân kia!

Tứ Hồ, Lục Hồ hùng hục tiến vào bụi cây lục soát. Tuy rằng cây cối ở đây rất um tùm rậm rạp nhưng hai tên Tứ Hồ, Lục Hồ đã chặn hai đầu, xem chừng cô gái khó lòng chạy thoát.

Trương Nguyên chạy vội tới trước mặt Nhị Hồ, tức giận quát:

- Các người muốn làm gì? Cô gái đó đã từng tới nhà ta làm thuê. Lũ lừa trọc ngu ngốc các người muốn làm gì? Đồ lừa trọc!

Nhị Hồ bị mắng đến hồ đồ, càng nghe càng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Gã thò tay lên đầu, rõ ràng tóc vẫn còn mà?!? Trừng mắt nhìn

Trương Nguyên, gã quát:

- Tên tiểu tử này ăn nói bậy bạ gì thế? Đừng xía mũi vào chuyện của bọn ông, về nhà bú ty mẹ đi!

Mấy tên “vô lại” này không phải là cường đạo, bản lĩnh duy nhất của chúng chỉ là dùng “võ mồm” để dọa nạt người khác mà thôi.

Cô gái núp trong bụi cây bị hai tên “lưu manh dõm” ép đến đường cùng. Không thể chạy thêm được nữa, cô run rẩy hét lên:

- Cấm lại gần! Đừng... đừng có ép ta. Ta... ta sẽ... sẽ đánh người đấy.

Gã Lục Hồ cười một cách thâm đẳng nói:

- Hô hô, tiểu mỹ nữ cũng biết đánh người cơ đấy? Khá lắm, thế lại đây! Lại đây đánh anh đi!

Tứ Hồ quát lớn:

- Tiện nhân, mau ra đây!

Gã vừa nói vừa kéo tay cô gái ra, nhất định lôi cô ra cho bằng được. Không ngờ cô gái cũng không vừa, vùng vằng hất ngay gã Tứ Hồ kia ra, cánh tay cô dường như có một sức mạnh kì lạ.

Tứ Hồ lão đảo thiếu chút nữa ngã nhào. Gã tức giận càng quát lớn:

- Giỏi lắm, con tiện nữ kia! Nhìn thế kia mà khỏe ra phết! Được, ông không tin là không lôi được mày ra...

Nói rồi gã lao vào, không chút kiêng dè nắm chặt lấy cánh tay cô gái kéo mạnh.

- Đừng ép ta. Ta sẽ đánh người thật đó!

Đọa dân thiếu nữ run run nói.

Lục Hồ cười ha hả, nói:

- Tứ Hồ ca, huynh cũng quá vô dụng rồi! Một con nhãi mà cũng đối phó không xong. Nhìn ta đây này... ối... ai ya...

Chưa kịp nói hết câu thì Lục Hồ đã lẳng kình ra đất.

Tứ Hồ kêu lên:

- Hình như con tiện nữ này biết võ.

Lục Hồ lồm ngồm bò dậy, quát:

- Ta không tin hai gã đàn ông khỏe mạnh chúng ta lại không đối phó được với một con tiện nhân này...

***** Bị cây cối che khuất nên Trương Nguyên không nhìn rõ, nhưng xem tình hình thì có vẻ như thiếu nữọa dân kia thân thủ cũng không tồi, hai gã đàn ông mà còn không lôi nổi cô ra ngoài.

Trương Nguyên chạy ra xa, cách chỗ bọn Nhị Hồ mấy bước, kêu lên:

- Nè, tiểu cô nương, cô đánh được thì cứ đánh thật mạnh vào. Đừng sợ, đã có ta làm chủ rồi. Đánh đi! Đánh đi! Ta có quen biết với người trong nha môn, cô cứ yên tâm mà đánh.

Trong tình huống như thế này thì phải nói quá lên một chút, nếu không cô gái kia sẽ không dám động thủ. Cô gái này là sợ đánh người sẽ mang tội nên nãy giờ mới không dám ra ta.

Cô gái có chút bất ngờ, quay sang Trương Nguyên hỏi:

- Thật sao?

Trương Nguyên đáp:

- Thật. Cứ đánh đi, dùng cả chân cả tay mà đánh...

Cô thiếu nữ đó nói:

- Vậy coi như là cậu đánh đó nhé. Không liên quan gì đến ta.

- Được. Coi như là ta đánh. Gặp quan cũng nói như thế.

- Người bảo gì cơ?

Nhị Hồ hung hăng tiến lại gần Trương Nguyên.

Trương Nguyên đã nghe thấy có tiếng người từ dưới núi chạy lên. Nhịn gì thì nhịn chứ bị mắng là con lừa trọc đầu thì đến Phật tổ đại từ đại bi cũng khó có thể nuốt trôi cục giận to tướng này. Các hòa thượng nhanh chóng chạy lên xem thật hư ra sao.

Thấy Nhị Hồ hùng hổ bước tới, Trương Nguyên vẫn đứng nguyên tại chỗ không hề nao núng, nói:

- Người cứ thử động tới ta xem, ta dám đảm bảo từ này về sau. Người đừng mơ có chốn dung thân ở cái huyện Sơn Âm này.

Nhị Hồ nghe vậy thì không dám tiến lại nữa, nhưng bề ngoài vẫn phải cứng miệng:

- Liên quan đếch gì đến mày. Con tiện nữ này năm lần bảy lượt lừa tiền của ông, lẽ nào không bị trừng phạt hay sao?

Rồi gã quay sang chỗ bụi cây quất lớn:

- Hai thằng phế vật vô dụng kia, cả buổi vẫn chả tóm được một con nhái nhép...

Lời của gã còn chưa dứt thì đã nghe thấy “Uych! Uynch” hai tiếng liên tiếp vang lên. Hai tên Nhị Hổ, Tứ Hổ lần lượt từ trong bụi cây bay thẳng ra ngoài trong tư thế “mông tiếp đất”. Rồi bụi cây lại phát ra những tiếng “soàn soạt”, cô gái đọa dân kia bấy giờ mới ung dung phui tay bước ra.

Nhị Hổ hoảng sợ lùi lại mấy bước, kinh hãi nhìn đọa dân thiếu nữ kia. Trợn mắt nhìn xuống đất, thấy hai gã đang xuýt xoa kêu đau, hỏi:

- Lão Tứ, lão Lục, các người làm sao vậy?

Hai tên “lưu manh rơm” nghe hỏi thì lại càng rên rỉ to hơn.

Trương Nguyên mừng rỡ. Thật không ngờ cô gái đọa dân kia lại có thân thủ phi phàm như vậy. Mà sao trông cô ta có gì đó... hơi kì lạ!?

Cô thiếu nữ đọa dân tóc tai bù xù buông xõa xuống, dưới ánh nắng mặt trời chói chang, từng lọn tóc như phát sáng, tỏa ra sắc vàng đến lóa mắt. Làn da cô cũng trắng đến lạ thường, không giống như màu trắng hồng của các thiếu nữ. Trên mặt còn có vết xước do bị cành cây cào vào.

Kì lạ nhất có lẽ là đôi mắt, hai con người tròn xoe như hai quân cờ vậy, trong màu đen thăm thẳm còn hiện lên một màu xanh ngọc đầy bí ẩn. Cô gái cao gần bằng Trương Nguyên, nhưng nhìn khuôn mặt non nớt ấy, Trương Nguyên đoán có lẽ cô còn nhỏ tuổi hơn cậu.

Cô thiếu nữ đọa dân vừa bước ra thì lập tức lượm lại ngay chiếc giỏ trúc, mấy quả quýt này xem chừng rất quan trọng với nàng ta. Quấn lại chiếc khăn xanh lên trùm đầu, cô gái quay sang Trương Nguyên, hỏi:

- Vị thiếu gia này, xin hỏi tên còn lại kia có cần đánh nốt không?

Vừa nói, tay cô vừa chỉ vào Nhị Hổ.

Trương Nguyên hào hứng đáp:

- Đánh chứ. Cứ coi là ta đánh đi.

- Được.

Thấy có người chống lưng cho, cô gái không còn kiêng dè gì nữa, thu người lại rồi thoáng cái đã nhảy ngay đến trước mặt Nhị Hổ. Nhị Hổ gào thét vung nắm đấm vào mặt cô gái, nhưng cô đã kịp nghiêng mình né tránh. Rồi nhanh như cắt, cô đáp trả lại gã bằng một cú đá vào lưng đau điếng, đồng thời “tặng kèm” một cước vào chính giữa ngực, làm Nhị Hổ không kịp phản kháng. Gã cúi gập người kêu rên, cô lại phi chân một lần nữa, tên Nhị Hổ bị “hạ đo ván” lăn kèn ra đất.

Trương Nguyên nhìn mà hoa cả mắt, miệng không ngớt lời khen:

- Đánh hay lắm! Đánh hay lắm!

- Kẻ nào dám đánh người ngay sau bốn tự thế này?

- Tên hòa thượng nào lên tiếng vậy?

- A Di Đà Phật thiện tai thiện tai...

Trương Nguyên quay đầu lại, đám tăng nhân của Đại Thiện Tự đã có mặt tất cả ở đây rồi, già trẻ lớn bé, còn có mấy tên đang lăm lăm côn thiết trên tay.

Đọa dân thiếu nữ vừa trông thấy có nhiều người kéo đến như vậy thì lại bắt đầu hoang mang, quay sang Trương Nguyên nói một tiếng:

- Tạ ơn thiếu gia.

Rồi chạy một mạch xuống núi, vừa chạy vừa quần lại tấm vải xanh trên đầu. Mấy quả quýt trong giỏ bị rơi ra, lăn xuống chỗ Trương Nguyên đang đứng. Thấy vậy, cô gái không quay lại nhặt mà vội vàng chạy tới sườn núi rồi từ đó chạy thẳng xuống.

Trương Nguyên cúi người nhặt mấy quả quýt dưới chân lên, thấy vỏ đã bị dập thì tiện tay bóc luôn bỏ vào mồm. Vị quýt vừa thơm vừa ngọt, chất lượng cũng chẳng kém quýt mật Hàng Châu là bao.

- A Di Đà Phật, nơi này đã xảy ra chuyện gì vậy?

Một vị hòa thượng trung niên dẫn đầu, phía sau là mấy mươi vị hòa thượng nữa đang lăm lăm côn thiết trong tay. Thấy một thiếu niên áo xanh đang nhàn nhã đứng bóc quýt ăn, dưới đất là một tên đang ôm ngực kêu la, hai tên còn lại, một tên bịt mắt, một tên che miệng cũng nhăn nhó từ trong bụi cây bước ra.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Tiền Tông Tử.

Trường Nguyên nói:

- Đại sư phụ. Ban nãy có một tên hòa thượng ra tay đánh ngã ba người này, vừa mới đi rồi.

Vị hòa thượng trung niên nhìn một lượt ba gã đàn ông, đây là ba tên chuyên hoành hành gây rối ở Đại Thiện Tự. Lão hừ lạnh một tiếng:

- Ba tên các người còn dám làm xằng làm bậy nơi cửa Phật, bốn tự sẽ báo quan để nghiêm trị lũ các người.

Rồi quay sang Trường Nguyên:

- Tiểu thí chủ có biết hòa thượng đã ra tay với ba tên này là cao tăng từ phương nào tới không?

- Không rõ nữa.

Vị tăng nhân trung niên lại hỏi:

- Hình như ban nãy nghe được có nhắc gì tới sư thái, chuyện này rốt cuộc là sao?

Trường Nguyên trầm nghĩ: “Tên hòa thượng này tai thính lắm, ta ở tận trên núi hô một câu mà y dưới núi cũng nghe thấy được”. Rồi đáp:

- Chỉ có hòa thượng, không có sư thái.

Nhị Hồ xoa xoa ngực, lồm ngồm bò dậy, quát lên:

- Chó má, hòa thượng cũng không có, chỉ có một con tiện nhân thôi.
Con tiện nhân đó.....

Trương Nguyên nói:

- Đại sư phụ, tên côn đồ này vừa mắng các vị là “chó má,” “ tiện nhân” đó.

Mấy hòa thượng vốn đã chẳng ưa gì mấy tên lưu manh này, giờ nghe được lời của Trương Nguyên thì đúng là đổ thêm dầu vào lửa. Một tăng nhân có côn thiết trong tay hùng hổ xông lên, nhắm thẳng ba tên lưu manh mà đánh. Vị tăng nhân dẫn đầu nói:

- Không cần ra tay với chúng, trói lại giải tới công đường.

***** Giờ đã là chính Ngọ rồi, nhất định mẫu thân đang rất lo lắng đây. Nghĩ vậy, Trương Nguyên nhanh chóng chạy một mạch về nhà.

Từ xa đã trông thấy bóng hai người hầu nam từ hàng rào trúc trước cổng nhà chạy ra, một người là Vũ Lăng, người kia là Đại Thạch Đầu, đằng sau còn có Tiểu Thạch đầu cũng chạy ra đón. Thấy thiếu gia trở về, Vũ Lăng vừa mừng vừa giận, nói:

- Thiếu gia, may quá cậu về đây rồi. Thái thái hỏi đến cậu mấy lần, trường xã thì chẳng có ai, Định Nhất thiếu gia thì cũng về rồi. Cậu ấy bảo hôm nay trên học đường thiếu gia và thầy giáo ở trường xã đó xảy ra cãi vã, cuối cùng thầy giáo đó bị đuổi đi mất... Thiếu gia, vừa nãy cậu đã đi đâu vậy?

Trương Nguyên cười mắng:

- Con khi Trương Định Nhất kia chỉ giỏi về nhà ăn nói linh tinh, ta phải trừng trị cho nó một bài học mới được.

Rửa mặt xong, Trương Nguyên vội vàng tới bái kiến mẫu thân, kể cho bà về chuyện xảy ra ban sáng ở trường xã, rồi chuyện đi tới Đại Thiện Tự tìm thầy xin học nhưng không gặp. Còn chuyện gặp cô gái đọa dân và đám lưu manh kia, cậu tuyệt nhiên không hề nói tới để khỏi làm bà phải lo lắng.

Trương mẫu Lã thị ban nãy nghe Trương Định Nhất ba hoa một hồi thì cũng không tin lắm, nhưng mãi mà chẳng thấy con trai về nên bà cũng không hơi sốt ruột. Giờ mọi chuyện đã rõ, cậu lại còn được Hầu Huyện lệnh miễn cho ba năm lao dịch, đây đương nhiên là chuyện vui mừng rồi. Chỉ có điều bây giờ trường xã không có thầy dạy, mà Khải Đông tiên sinh ở Đại Thiện Tự yêu cầu lại cao, không phải ai cũng được ông tiếp nhận làm đồ đệ. Bà nói:

- Con trai, không cần sốt ruột đâu. Mắt của con vừa mới hồi phục, không nên quá lao lực. Hãy cứ để các môn khách tiên sinh bên Tây Trương sang đọc sách cho con nghe, sang năm đi học cũng chưa muộn mà.

Trương Nguyên nói:

- Hai nhi hôm nay tới Đại Thiện Tự xin học Khải Đông tiên sinh, nhưng con chưa gặp được thầy ấy, ngày mai để Tây Trương Tam huynh dẫn con tới đó. Con nhất định phải học được văn bát cổ trong năm nay, sang năm kì thi huyện tháng hai và kì thi phủ tháng tư con nhất định phải tham gia bằng được.

Thấy con trai quyết tâm như vậy, Lã thị cũng chẳng biết nói gì hơn nữa. Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, bà nói:

- Nói như vậy lễ mừng thọ của anh rể con vào mừng bảy tháng ba năm tới, con không đi được rồi.

Trương Nguyên nói:

- Nghiệp học vẫn là quan trọng nhất. Đợi tới lúc đó hẵng hay mẫu thân à. Thi Huyện là trung tuần tháng hai, thi Phủ là hạ tuần tháng tư. Nếu trong thời gian này hài nhi học được văn bát cổ mà có thể tham gia thi được thì từ Tùng Giang phủ Thanh Phố huyện quay về cũng chỉ khoảng một nghìn dặm là cùng, chỉ mất tầm hai mươi ngày thôi.

Trương mẫu Lã thị vui mừng nói:

- Được, con đã có tính toán như vậy ta cũng yên tâm rồi. Giờ con đi dùng cơm đi.

Đến quá trưa, Trương Nguyên ngồi một mình trong thư phòng phác họa lại theo tấm “Ma cô sơn tiên đàn ký” của Nhan Chân Khanh. Đây là tấm bia khắc chữ mà Nhan Chân Khanh đã sáng tác vào những năm cuối đời, từng dòng từng chữ hiện lên vô cùng uy nghiêm mà vẫn toát lên vẻ thanh cao và tao nhã. Trương Nguyên rất thích luyện theo tấm bia này, bởi vậy cậu tiến bộ rất nhanh chóng. Cậu thầm nghĩ nếu luyện thêm hai tháng Đại tự nữa là có thể luyện sang Tiểu Khải rồi. Khi đi thi thì chỉ được dùng kiểu chữ Tiểu Khải này, nhưng trước tiên vẫn cần phải tập kiểu chữ Đại Tự để quen mặt chữ, canh chỉnh kết cấu chữ và bút lực.

Nghĩ đến bút lực, Trương Nguyên liền nhớ tới cô thiếu nữ đạo dân biết võ nghệ ban sáng kia. Cô gái đó có làn da trắng và mái tóc vàng kì lạ, con người thì hình như có màu xanh biếc, những đặc điểm ấy cho thấy cô mang gen di truyền của người mắt màu, tổ tiên hoặc cha mẹ cô rất có thể là người mắt màu triều Nguyên theo Tây Vực di cư vào Trung Nguyên. Người mắt màu có rất nhiều chủng tộc, da trắng có, da vàng có, người lai giữa da trắng và da vàng cũng có. Cô gái này hẳn là có dòng dõi Cát La Lộc, qua bao nhiêu đời, tộc người da trắng này đã lai với không biết bao nhiêu chủng tộc khác, cho đến thời Đại Minh lập quốc thì đã được hơn hai trăm bốn mươi năm rồi.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình nhìn thấy thiếu gia luyện bút thì bất giác cứ ngẩn người ra ngắm. Ước chừng đã tới giờ thiếu gia ngừng luyện chữ rồi, cô liền mang bộ đồ rửa bút bằng sứ men xanh bước vào, bên trong là một đĩa nước trong.

Trương Nguyên cầm cây bút lông chấm đầu bút vào trong bát nước, khuấy đều cho sạch mực. Trông bát nước trong veo dần ngả sang màu mực đen, lòng cậu thầm nghĩ:

“Không biết cô gái dọa dân kia tên gọi là gì, dung mạo cũng có vẻ khá xinh đẹp. Chỉ là sống trong hoàn cảnh như vậy, việc phải buôn bán gian lận âu cũng là điều khó tránh. Kỹ nữ, đánh cá, ăn xin, cừu vạ, gánh phen, cạo tóc, sấm mình, lo việc ma chay... là nghề chính của những người dọa dân này.

Lại nghĩ:

“Ba tên lưu manh kia đã bị áp giải tới nha môn, tạm thời sẽ không thể gây phiền hà cho thiếu nữ dọa dân kia được, vả lại cô ta cũng biết đánh đâm nên cũng chẳng e sợ gì bọn chúng. Qua mấy hôm nữa ta thử tới phố Tam Đại xem xem, nếu có thể giúp được cái gì thì giúp. Cô gái này còn nhỏ mà đã có thân thủ như vậy, không khỏi khiến người ta phải kinh ngạc. Những công phu đó không biết cô học ở đâu ra?”

*** Trương Đại, Nghê Nguyên Lộ, Diêu Giản Thúc và các sinh đồ tham gia kì thi hương ở Hàng Châu, hai mươi ba tháng bảy sau giờ Ngọ theo đập nước phía nam tới bến tàu đi thuyền, qua kênh đào Tây Hưng rồi đến Tiêu Sơn, ở đây nghỉ một đêm rồi lại khởi hành tới Hàng Châu. Kì thi hương ở Hàng Châu được tổ chức vào mùa chín tháng tám.

Trương Đại thấy Trương Nguyên cũng tới tiền thì cười hỏi:

- Giới tử, Chu Triệu Hạ kia dạy cũng không tệ, học hỏi được không ít kiến thức rồi đúng không?

Trương Nguyên cười khố:

- Đại huynh thật đáng trách, sớm biết Chu Triệu Hạ kia là kẻ như thế nào mà chẳng nói với tiểu đệ một câu, hại đệ hôm nọ phải âm ỉ với gã một trận.

Trương Đại cười ha ha, nói:

- Trước mặt gã, ta biết nói sao với đệ đây? Thôi thì cứ để đệ tự mình “lĩnh giáo” một chút cũng hay mà.

Trương Ngạc đứng bên nghe vậy, vội hỏi:

- Sao? Giới tử, đệ cãi nhau với ai cơ?

Trương Nguyên liền đem chuyện ở trường xã sáng hôm qua kể lại một lượt. Nghe xong tất cả mọi người ai nấy đều cất tiếng cười vang. Trương Ngạc cười nói:

- Giới tử, ta phục đệ sát đất. Trước nay chỉ có thầy đuổi trò, chứ việc học trò đuổi được thầy đi, đây quả là truyền kì, đáng ghi vào sử sách đó.

Nói giỡn một hồi, đám người Trương Đại bắt đầu lên thuyền rời bến. Ai nấy đều vô cùng hồ hởi, làm như kì thi hương lần này mình chắc chắn sẽ vượt qua vậy.

Trương Nguyên nhìn theo bóng chiếc thuyền của Trương Đại đã đi xa, trong đầu thầm tưởng tượng cảnh Tông tử Đại huynh một tháng sau mang bộ dạng thất vọng ê chề quay trở về, không khỏi khẽ lắc đầu. Con đường khoa cử vốn khắc nghiệt và gian nan như vậy đó.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Mắt kính.

Trường Ngạc nói:

- Giới tử, đệ gặt gà gặt gù cái gì. Đã không tới trường, vậy thì cùng ta làm vài ván cờ đi.

Trương Nguyên nói:

- Chơi cờ thì được, nhưng Tam huynh ngày mai phải dẫn ta tới Đại Thiện Tự, chỉ cho đệ chỗ nào là thiết quán của Lưu Khải Đông tiên sinh nhé. Hôm qua đệ tìm mãi mà vẫn không thấy thiết quán của ông ấy đâu cả.

Trường Ngạc nói:

- Đệ muốn đến xin học ở chỗ ông già cổ quái đó sao? Chỉ sợ lão không chịu thu nhận đệ thôi. Nếu đệ có bản lĩnh thì cứ tới đó tranh luận với lão, mà tốt nhất là đuổi luôn lão đi càng tốt.

Trương Nguyên nói:

- Chớ coi thường học vấn thế gian. Đệ chỉ có thể tranh cãi với một tên tầm thường như Chu Triệu Hạ mà thôi. Còn Khải Đông tiên sinh là bậc đại nho nức tiếng thiên hạ, đệ tranh luận với ông ấy chẳng phải là tự rước lấy nhục à?

Trường Ngạc nói:

- Ai mà chẳng có sở trường riêng của mình. Đệ đấu cờ mồm với lão ấy, chắc chắn lão ta đấu không lại đệ đâu.

Trương Nguyên nói:

- Thôi đừng lôi thôi nữa, hay là thế này nhé, đệ và huynh chơi cờ, nếu huynh thua thì ngày mai phải dẫn đệ tới Đại Thiện Tự bái sư.

- Được.

Trương Ngạc nhận lời, rồi như nhớ ra điều gì, nói:

- À, nếu cậu thua thì sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ sẽ không thua đâu. Nếu thua thì sẽ không tới Đại Thiện Tự xin học nữa.

Trương Ngạc cũng cười, luôn miệng kêu Trương Nguyên khôn lỏi. Hai người vào trong nội phủ Tây Trương, tới thư phòng của Trương Ngạc chơi cờ.

Nhìn thư phòng của Trương Ngạc, thay vì nói đây là phòng đọc sách thì nói là nơi để giải trí thì phù hợp hơn.

Bởi lẽ sách chính kinh thì chẳng có mấy cuốn, còn song lục, phóng lao, cờ vây... mấy thứ đồ này đã chiếm hết không gian trong phòng rồi.

Hai người đấu cờ vây, Trương Nguyên vẫn ngồi đánh cờ mồm như cũ, Trương Ngạc bảo hẵn dùng khăn bịt mắt lại, y nói như vậy sẽ ngồi đối diện với nhau, mặt đối mặt, chứ ngồi nhìn lưng của Trương Nguyên, y cảm thấy hẵn xem thường mình quá.

Trương Nguyên cười làm theo lời Trương Ngạc. Đồ che mắt của Trương Nguyên vẫn luôn mang theo người, bên trong có nhồi thuốc làm sáng mắt, đeo vào cảm thấy rất thoải mái. Mỗi khi cảm thấy mỏi mắt, cậu đều lấy ra đeo một lúc rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Kết quả cuộc đấu cờ, Trương Ngạc đại bại. Cậu căn bản không hề tức giận về kết quả này, bởi đến Tông tử Đại huynh còn không phải đối thủ của Trương Nguyên, cậu đánh không lại Trương Nguyên cũng là chuyện bình thường. Trình độ đã cách xa như vậy thì đâu có lí gì để bức dọc cơ chứ?

Trương Nguyên đang định cởi bịt mắt xuống, lại nghe Trương Ngạc nói:

- Giới tử, đợi một chút, ta có cái này thú vị lắm. Nếu đệ chỉ sờ vào mà đoán được là vật gì thì ta mới tâm phục khẩu phục.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Còn không phục ư? Chẳng lẽ để ta bảy lần bắt bảy lần tha, thắng hết lần này đến lần khác mới vừa lòng?” Cậu nói:

- Được, cứ thử xem sao.

***** Trong thư phòng của Trương Ngạc có một mùi hương rất kì lạ mà không thể nhận ra nổi đó là mùi gì, đó là hỗn hợp của rất nhiều các mùi hương khác nhau. Trương Ngạc vốn tính có mới nới cũ, bát hương trầm trong phòng thường xuyên được thay đổi, nay dùng Kê Thiệt, mai dùng Giai Nam, hôm sau lại đổi sang Hương Đàn. Trương Ngạc tuy rằng hào hoa xa xỉ nhưng vẫn không thể nào biết thưởng thức bằng Trương Đại, cậu ta chỉ là thích dùng những thứ mới lạ, cầu kì, đắt tiền mà thôi.

Trương Nguyên cảm thấy hết sức ngọt ngào, sờ sờ vải bịt mắt, hỏi:

- Tân huynh có thứ gì mới lạ độc đáo muốn cho đệ xem vậy? À không, là sờ chứ.

Nghe thấy tiếng mở hòm, Trương Ngạc đặc ý nói:

- Mới tậu về hai kiện bảo vật đây, nếu đệ chỉ sờ mà đoán được là gì thì sư huynh đây tâm phục khẩu phục.

Rút một món đồ ra, đặt lên bàn cờ trước mặt Trương Nguyên, cậu nói:

- Đệ thử sờ xem. Chỉ cần đoán ra vật này dùng để làm gì thì ta sẽ tặng nó cho đệ.

Trương Nguyên đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào vật trên bàn, sờ một chút rồi bỗng cất tiếng cười. Thứ này lạnh lạnh, tròn tròn, mỏng manh, chia làm hai mảnh, ở giữa nối với nhau bằng một miếng vải lụa...

- Đệ cười cái gì? Chớ có xem thường thứ này. Ta nói cho đệ biết, vật này thần kì lắm đó, không được bày bán trên phố đâu.

Trương Nguyên nhẹ nhàng vuốt vuốt vật tròn tròn mỏng manh kia, nói:

- Đệ biết thứ này dùng để làm gì. Có điều, không biết ở đây nó được gọi tên là gì thôi.

Trương Ngạc nói:

- Thứ đồ chơi này có không ít tên gọi, muốn gọi thế nào thì gọi, dù sao cũng là một món mới mà. Trước đây chưa từng dùng qua, ai cũng có thể đặt tên cho nó cả, chỉ cần đệ nói ra được thứ này dùng để làm gì thì ta đã phục đệ rồi, đồng thời cũng tặng cho đệ luôn. Ta đã phải dùng năm lạng bạc để mang nó về đây, cho đệ biết, cả Thiệu Hưng phủ này cũng không tìm mua được đâu.

Trương Nguyên cười nói:

- Thật đúng lúc, đây chính là vật mà đệ đang cần, đa tạ đa tạ.

- Đệ nói xem, nói xem, nói ra được nó dùng để làm gì thì ta sẽ tặng cho ngay.

Trương Ngạc cao giọng nói, không tin Trương Nguyên đã từng gặp qua vật này, bởi chính chính mình cũng chỉ vừa trông thấy nó hôm trước Trương Nguyên móc vải lụa bên trong vật đó vào ngón trỏ, nói:

- Đệ gọi thứ này là mắt kính. Thứ này dùng để đeo lên mắt, giống như đệ đeo bịt mắt này vậy. Thứ này rất sáng và trong suốt. Khi đọc sách quá nhiều dẫn tới mỏi mắt, đeo vật này lên sẽ làm mắt đỡ mỏi và nhìn rõ hơn, đúng không?... Tam huynh, sao không lên tiếng vậy?

Trương Ngạc tròn hai mắt, kêu lên:

- Trương giới tử, sao đến cái này mà đệ cũng biết vậy. Chả lẽ trong mơ đệ còn được thấy cả thứ này hay sao? Rốt cuộc là giấc mơ của đệ kéo dài bao lâu mà cái gì cũng thấy, cái gì cũng có cả thế! Đúng là kì quái, kì quái mà!

Trương Nguyên trầm nghĩ: “Chuyện gì cũng lấy lý do nằm mơ thấy thì có vẻ không ổn lắm.

Nghĩ vậy Trương Nguyên bèn cười đáp:

- Tam huynh học rộng biết nhiều mà cũng có lúc khinh suất vậy ư? Loại kính này ở Tô Châu đã có từ mấy năm trước rồi. Đầu năm khi về quê thăm ngoại, gia tỷ đã có lần nói với đệ rồi. Các học trò phủ Tùng Giang có người cũng đeo thứ này, nên đệ chỉ cần sờ là biết ngay.

Tô Châu là nơi hội tụ đông đủ nhất của những thứ mới mẻ và kì lạ nhất của Giang Nam, mà theo như Trương Nguyên biết thì thứ đồ này khoảng trung kỳ thời Vạn Lịch đã xuất hiện rồi.

Trương Ngạc tỏ vẻ giận dữ:

- Nói như vậy chẳng phải ta đã bị lừa rồi sao? Bọn gian thương bán vật này cho ta còn nói vật này là Tây...

Nói đến đây, Trương Ngạc vội vã ngậm miệng, sửa lời nói:

- Đệ đã nói như vậy thì xem ra ta đã bị lừa mất năm lạng bạc rồi. Cái bọn gian thương này, ta phải đến phá sập tiệm của chúng mới được, còn nói là đồ quý hiếm, trên phố nhất định không có bày bán...

Trương Nguyên nói:

- Đúng là loại mắt kính này rất hiếm, cũng đáng năm lạng bạc đó chứ.

(Năm lạng bạc tương đương với hơn 3000 NDT, bằng hơn 9 triệu đồng VN, cái loại kính đắt tiền sau này chắc cũng phải cái giá đó đấy nhỉ?) Nghe Trương Nguyên nói vậy, Trương Ngạc cũng cảm thấy hả dạ:

- Được, nói lời giữ lời, kính này tặng cho đệ đây, đệ thử đeo vào xem xem. Ta thử rồi, vừa đeo đã choáng váng cả đầu.

Trương Nguyên tháo bịt mắt xuống, ngắm kĩ món đồ hiếm có này. Thấu kính trong suốt như thủy tinh, nhưng khác với thủy tinh ở chỗ, sờ vào có cảm giác man mát mà khi đeo vào thì cả thế giới hiện ra vô cùng rõ nét mà mắt cũng không thấy có khó chịu gì, dường như chiếc kính này được làm ra là để dành sẵn cho cậu vậy. Trương Nguyên tấm tắc khen ngợi:

- Đúng là kì diệu. Đây quả là một bảo vật, sau này thì không lo không nhìn rõ những vật ở xa nữa rồi.

Bệnh mắt của Trương Nguyên một phần là do ăn quá nhiều đồ ngọt và đồ cay nóng, một phần cũng là do bị cận di truyền. Trương Nguyên của trước kia không thích đọc sách nên không có chuyện vì đọc sách thâm đêm suốt sáng mà cận thị.

Phụ thân cậu là Trương Thụy Dương đọc rất nhiều sách đến nỗi mắt bị cận, vậy mà thi vẫn không đỗ tú tài, cách xa mười bước là không nhìn rõ mặt người ra sao rồi. Trương Nguyên bây giờ mặc dù không đến nỗi bị cận nghiêm trọng như thế, cậu ta chỉ bị cận tầm hơn 3 độ mấy thôi, cũng không gây trở ngại nhiều trong cuộc sống hằng ngày. Thế nhưng dù sao nhìn rõ được hơn thì càng tốt, chiếc kính này đối với cậu quả thực vô cùng có ích.

Thấy Trương Nguyên thích thú như vậy, Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Nếu đệ đã thích nó như vậy thì ta không uổng phí năm lượng bạc kia rồi. Đây, hộp đựng kính này.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Kính Viễn Vọng.

Trương Nguyên nhận lấy hộp kính mắt. Đây là một chiếc hộp được làm từ một loại gỗ quý có tên là kê sí mộc, được điêu khắc rất tinh xảo, các đường nét chạm trổ hết sức tỉ mỉ, tinh tế, lại nhỏ gọn, dễ mang theo người. Cất kính cẩn thận vào hộp xong, Trương Nguyên cảm tạ nói:

- Đa tạ Tam huynh, mắt đệ không tốt, vừa hay huynh tặng đệ vật này, quả thực rất có ích cho đệ.

Trương Ngạc tính tình tuy rằng nóng nảy nhưng xưa nay luôn rất hào phóng, khoát tay nói:

- Huynh đệ một nhà cả, tính toán ơn huệ làm gì.

Rồi tỏ vẻ thần bí, cậu tiếp:

- Ta còn có một món đồ nữa, nếu đệ đoán ra được là gì thì ta sẽ... sẽ...

Trương Ngạc vẫn chưa nghĩ ra nếu Trương Nguyên đoán ra được thì sẽ phải xử trí thế nào đây, y bèn nói:

- Dù sao đệ cũng không thể đoán ra được vật này đâu. Người bán thứ này cho ta nói, Đại Minh chỉ có duy nhất một chiếc, Tô Châu chắc chắn không có.

Trương Nguyên nghe vậy thì cảm thấy hết sức hiếu kì:

- Được, vậy hôm nay đệ coi như được mở rộng tầm mắt rồi. Vẫn phải bịt mắt chứ?

Trương Ngạc nói:

- Cái này... thôi khỏi... ta cầm cho đệ xem luôn, xem xem đệ có đoán ra được thứ này dùng để làm gì không?

Nói rồi cậu lấy ra từ trong một chiếc hộp da một món đồ, giơ ra trước mặt Trương Nguyên, đặc ý nói:

- Coi đi, đây là gì?

Trương Nguyên lúc này không đeo kính, nhưng nhìn thấy vật này, trong lòng cậu vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, thầm nghĩ: “Thời Vạn Lịch đã có thứ này rồi sao, ở châu Âu cũng mới chỉ xuất hiện vài năm là cùng. Vật này nhất định là được mang từ châu Âu vận chuyển qua đường biển về tới đây rồi.

Thấy Trương Nguyên tỏ vẻ ngạc nhiên, Trương Ngạc lại càng đặc ý, nhẹ nhàng xoay chiếc ống tròn bằng đồng trong tay, rút ra một đoạn ngắn, rồi lại xoay, rồi lại rút ra một đoạn, cứ thế ba đoạn liền nhau dài khoảng một thước hai.

Ánh nắng sau giờ Ngọ chiếu vào khắp gian phòng, chiếu tới chiếc ống đồng được chế tác rất cầu kì và tinh tế này làm ánh lên màu sáng rực rỡ của kim loại.

- Kì diệu quá phải không? Có thể kéo ra thu vào, muốn to được to muốn nhỏ có nhỏ, giống như cái ấy ấy...

Nói đến đây, Trương Ngạc tự cảm thấy cách ví von của mình rất buồn cười, y tự mình phá lên cười to.

Trương Nguyên không cười, neho mắt nhìn ba đoạn ống đồng trong tay Trương Ngạc. Không sai, đây chính là kính viễn vọng, thời này người ta gọi là kính thiên lý, chính xác là do người Âu châu mang đến đây. Cuối thời Minh ở Trung Quốc đã có giao lưu và chịu ảnh hưởng lớn với văn hóa phương Tây. Các tu sĩ sang Đông Phương hầu hết đều là các nhà khoa học. Người TQ thờ Phật, thần tiên, tôn thờ Khổng Tử, Thiên Chúa giáo rất khó chen vào. Bởi vậy các tu sĩ phải ra sức đi vào để truyền đạo, lợi dụng các tri thức khoa học kỹ thuật tiên tiến của mình về toán học, thiên văn, địa lý, vật lý để phát triển các tín đồ. Trong đó Lợi Mã Đậu là một tu sĩ tiêu biểu, người đời gọi là “đại nho Thái Tây”, Thái Tây chính là chỉ phương Tây, thế nhưng Lợi Mã Đậu đã qua đời rồi. Trương Nguyên nhớ rõ rất rõ ràng Lợi Mã Đậu mất năm Vạn Lịch thứ ba mươi tám tại Bắc Kinh, khi đó vẫn chưa xuất hiện kính viễn vọng.

Trương Nguyên thuận miệng hỏi:

- Tam huynh, làm sao huynh mua được kính viễn vọng này vậy?

Theo cậu biết thì kính viễn vọng là do một tu sĩ người Đức những năm cuối thời Vạn Lịch mới đưa sang Trung Quốc. Vậy thì tại sao bây giờ lại xuất hiện ở đây?

Điều khiến cho Trương Nguyên không thể tưởng tượng được là đã xảy ra rồi... Trương Ngạc đang vô cũng đặc chí, nghe thấy câu nói này của Trương Nguyên thì nét mặt bỗng chốc thay đổi. Cúi xuống nhìn chiếc kính viễn vọng trong tay, thở gấp, rồi hét lớn một tiếng:

- Kẻ gian thương này lại lừa ta một vũ đấng rồi.

Rồi cậu đập mạnh chiếc kính xuống mặt bàn gỗ hoa lê, chiếc kính viễn vọng bằng đồng thau tức thì bị gãy làm hai khúc.

Trương Nguyên nhảy dựng lên, “Á” lên một tiếng. Hết sức tiếc nuối, cậu nói:

- Tam huynh, huynh làm cái gì vậy? Hà tất phải lãng phí như thế?

Trương Ngạc tức giận điên cuồng, bước nhanh ra khỏi phòng, vừa đi vừa tức tối nói:

- Tên gian thương kia dám nói với ta là chiếc kính viễn vọng này ở Đại Minh chỉ có duy nhất một cái, bên Tây cũng hiếm vô cùng. Gã nói đây là chiếc kính mua lại của một thuyền trưởng người phương Tây ở Macao, hại ta phải tốn 180 lượng cho gã. Tên này thật đáng ghét, đáng hận! Thật làm ta tức chết mà!

Trương Ngạc nổi điên rồi bắt đầu đập phá mọi thứ trong phòng.

Hai người hầu nam và hai tỳ nữ của Trương Ngạc đang ở ngoài thư phòng chẳng biết khuyên giải thế nào, đành sốt ruột đứng ở bên ngoài. Hai hầu nam khoảng 11, 12 tuổi, còn hai tỳ nữ thì lớn hơn một chút, tầm 15, 16 tuổi. Hai tỳ nữ đang xúm vào trêu đùa hai cậu bé thì đột nhiên nghe thấy trong thư phòng của Trương Ngạc phát ra tiếng đập phá rơi vỡ. Bốn người hầu sốt ruột mà chẳng biết làm thế nào. Đây không phải lần đầu tiên Trương Ngạc tỏ ra tức giận như vậy, thế nhưng mỗi lần cậu ta nổi giận là lại có một người “bị phạt” bất đắc dĩ. Chẳng biết hôm nay ai sẽ đen đủi đây?!

Tỳ nữ Xuân Lan nhanh trí nhất, lên tiếng:

- Để ta đi báo với thái thái.

Chưa nói dứt lời, cô chạy như bay, nhoáng cái đã chẳng thấy bóng dáng đâu rồi.

Ba người còn lại ngơ ngác nhìn nhau, vào trong thì không dám, mà đi thì cũng không được. Đang lúc bối rối không biết phải xử trí ra sao thì nghe Giới tử thiếu gia bên nhà Đông Trương hét lên:

- Trương Yến Khách, ngồi xuống cho ta!

Ba kẻ hầu đứng bên ngoài, không khỏi kinh ngạc xúm vào bàn tán:

- Giới tử thiếu gia dám gọi thẳng tên công tử nhà ta như vậy, chỉ sợ là lại chịu đòn oan thôi. Quả này thì rắc rối to rồi, thế nào mẫu thân của Giới tử thiếu gia sẽ lại tới kêu khóc ầm lên cho xem.

Nói vậy nhưng ba kẻ hầu ai nấy đều thầm thở phào nhẹ nhõm, Yến Khách công tử đã tìm được người để trút giận rồi, gì thì gì, chỉ cần vạ không vào thân mình là được.

Nhưng kì lạ thay, sau đó trong thư phòng chẳng thấy có động tĩnh gì nữa. Một tên hầu nam là Phúc Nhi chạy tới ghé mắt vào xem, thấy Yến Khách công tử đang đứng thở hồng hộc, trừng mắt nhìn Giới tử thiếu gia, Giới tử thiếu gia cũng trừng mắt nhìn lại...

Lâu sau, Trương Ngạc thở dốc, nói:

- Giới tử, ta không phải tức đệ, mà là tức cái tay gian thương kia kìa. Tên gian thương đáng ghét, ta nhất định phải đập nát cái cửa hiệu của gã mới được. Có điều cửa hiệu của gã lại không phải ở đây, mà ở tận Macao cơ.

Trương Nguyên kéo Trương Ngạc ngồi xuống, quay ra ngoài kêu:

- Dâng trà, dâng trà.

Phúc Nhi nhanh chóng bưng trà đến, lén liếc xem vẻ mặt của Yến Khách công tử một cái. Mặt Tam công tử vẫn đỏ bừng bừng nhưng lại ngoan ngoãn ngồi một chỗ thế kia, quả là không giống với bình thường chút nào. Phúc Nhi nhủ bụng: “Kì lạ, sao Tam công tử lại nghe lời Giới tử thiếu gia thế nhỉ? Đúng là kì lạ! Kì lạ quá!”

Trương Nguyên phát tay ra hiệu cho người hầu lui, rồi cầm tách trà lên uống một ngụm, nói:

- Tam huynh à, nghe đệ nói này. Người bán kính cho huynh không hề lừa huynh gì cả. Kính viễn vọng này ở Đại Minh chắc chắn chỉ có thể có một chiếc duy nhất thôi. Đương nhiên 180 lượng bạc cũng là một cái giá cao, nhưng huynh thử nghĩ xem, chiếc kính này mang từ Phương Tây xa xôi tới tận Macao, có đắt hơn một chút cũng là dễ hiểu mà.

Trương Ngạc gào thét một hồi thì khát khô cả họng, uống liền hai ngụm trà lớn xong mới lên tiếng:

- Nếu chỉ có một chiếc duy nhất, vậy, đệ làm sao mà biết được nó? Chẳng lẽ... lại là thấy trong mơ hay sao?

Trương Nguyên cười cười, không trả lời thẳng vào câu hỏi:

- Trong mơ đệ còn thấy rất nhiều thứ vượt xa sự tưởng tượng của huynh cơ. Rất nhiều việc ngoài đệ ra thì không ai biết cả.

Trương Ngạc mỉm cười, lắc đầu nói:

- Thôi thôi, Giới tử đệ là thần tiên, ta không đấu lại được với đệ, Trương Ngạc ta tâm phục khẩu phục...

Đảo mắt một hồi, cậu lại nói tiếp:

- Mà không, ta còn có một món bảo vật nữa, bảo đảm đệ trước đây chưa từng gặp.

Trương Nguyên nghe nói còn có bảo vật, nghĩ thầm: “Trương Ngạc này bảo bối đâu ra mà lắm thế, có tiền thật là thích, có thể mua được biết bao thứ tốt. Xem ra ta ngoài việc đọc sách cầu công danh, còn phải nghĩ tới chuyện cầu tài nữa. Không có tiền thì việc gì cũng không xong.”

Cậu đáp:

- Được, cho đệ xem một lần. Có điều đệ phải nói trước, bất kể đệ có biết món đồ này hay không huynh cũng không được tức giận, không được đập phá đồ đạc lung tung nữa.

Khom người nhặt lại hai khúc kính viễn vọng đã bị gãy làm đôi, cậu lắc lắc đầu tiếc nuối.

Trương Ngạc nói rất đồng dục:

- Ta tuyệt đối sẽ không tức giận, không đập phá nữa. Đại trượng phu xuất ngôn cửu đỉnh.

Trương Nguyên nói:

- Vậy huynh mau lấy bảo vật đó ra đi.

Trương Ngạc nói:

- Nhưng trước tiên đệ phải bịt mắt lại đã, bảo vật này hào quang vạn trượng, sẽ làm tổn hại tới mắt của đệ đó.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Bảo vật hào quang vạn trượng.

Trương Nguyên đeo bọt mắt lên. Trương Ngạc ra khỏi thư phòng, lát sau khi trở lại thì còn nghe thấy tiếng bước chân của một cô gái.

Tiếng bước chân của nam và nữ không giống nhau, đây là điều dễ nhận ra. Thấy vậy, Trương Nguyên liền cất tiếng hỏi:

- Tam huynh, huynh dẫn theo ai tới vậy?

Trương Ngạc nói:

- Một tỳ nữ, để cầm món bảo vật ấy mà...

- Liên Hạ, mau đem bảo vật qua chỗ Giới tử kia, cẩn thận chút, mang ra cho Giới tử thiếu gia sờ một chút, xem cậu ta có đoán ra được không?

Tỳ nữ tên Liên Hạ kia có phần khiếp sợ tuân theo lời của Trương Ngạc, nhẹ nhàng bước đến trước mặt Trương Nguyên, mang theo một mùi hương thoang thoảng. Có tiếng sột soạt, có vẻ món đồ này được phủ gấm lụa lên, xem ra đúng là bảo vật quý hiếm nên mới phải cẩn thận như vậy.

Trương Ngạc nói:

- Giới tử, chìa tay ra, rồi, xuống thấp hơn chút.

Trương Nguyên đưa tay ra, thấy món đồ này toàn bộ nhẵn nhụi như sứ, trong lòng không khỏi sửng sốt. Rốt cuộc đây là thứ gì? Tay hơi nắm chặt hơn chút, cảm giác mềm mại êm ái vô cùng, vật này biến đổi hình dạng theo chuyển động của bàn tay, ở giữa còn có một cục gì đó lồi ra. Trương Nguyên lại ấn một cái, tỳ nữ đột nhiên hự lên một tiếng, thanh âm này khiến người ta phải giật mình.

- Muốn chết à?

Trương Nguyên vội vàng thu tay lại, nhăn nhó:

- Trương Yến Khách, huynh cũng quá đáng thật. Thế này là thế nào đây? Liên Hạ, ra ngoài ra ngoài đi.

Một tay cởi bỏ tấm bịt mắt xuống, cậu chỉ thấy bóng dáng cô gái chạy ra khỏi cửa.

Trương Ngạc cười lẩn cười bò, đến nỗi không dậy nổi, phải ôm bụng mới đứng dậy được, cười ha hả nói:

- Ha ha ha ha, Giới tử, ta phục đệ đó. Cái này mà đệ cũng nhận biết được, ha ha, chắc đề chẳng còn là đồng tử rồi? Là ai thế? Nói ta nghe nào, Y Đình hay là Thỏ Đình vậy?

Với tuổi của Trương Nguyên mà nhận biết được thứ này.

Trong nhà Trương Nguyên tổng cộng chỉ có hai nha đầu, ngấm lại Thỏ Đình thì quá nhỏ, chắc không phải rồi.

Trương Ngạc liền một mực khẳng định Y Đình và Trương Nguyên có điều mờ ám với nhau.

Trương Nguyên dở khóc dở cười, quát: - Chớ nói nhảm! Đệ hỏi huynh, tiểu thuyết "Nam Kha Thái Thủ truyện" và "Chấm trung ký" huynh đã đọc

chưa?

Trương Ngạc này không thích đọc sách thánh hiền, gã chỉ thích xem mấy loại sách dã sử bút ký, tiểu thuyết ngôn tình mà thôi. Trương Ngạc đáp:

- Tất nhiên là đọc rồi, “Châm trung ký” kể về giấc mộng của Hoàng Lương, còn “Nam Kha thái thủ truyện” đã được Lâm An Thang nhuận sắc biên thành khúc “Nam Kha ký”, cái này có ai mà không biết, đệ đột nhiên hỏi tới làm gì?

Trương Nguyên nói:

- Cho huynh biết, giấc mơ của đệ cũng gần tương tự như “Nam Kha ký”, “Châm trung ký” kia, đệ hiểu biết rộng chính bởi như vậy đó.

Trương Ngạc nhìn chăm chăm Trương Nguyên, hỏi:

- Thế đệ cưới công chúa trở thành phò mã rồi hả? Hay là làm quan lớn rồi?

- Ai làm phò mã, ai làm quan lớn cơ?

Có tiếng một phụ nữ đột nhiên vang lên từ bên ngoài. Mẫu thân của Trương Ngạc - Vương phu nhân đã tới, Trương Nguyên vội vàng đứng dậy thi lễ.

Vương phu nhân nhìn đống hỗn độn trong thư phòng, cau mày nói:

- Ngạc nhi, con lại làm gì thế này? Đương yên đương lành lại đi đập phá đồ lung tung!

Trương Ngạc cười hì hì:

- Mẫu thân, con và Giới tử đệ đang diễn kịch cho vui ấy mà, phải đóng giả cái vai kếp vô, trong lúc diễn vô tình đụng phải mấy thứ đồ này.

Vương phu nhân vội hỏi:

- Có bị thương chỗ nào không?

- Không có không có.

Vừa nói Trương Ngạc vừa giơ tay ra để làm bằng chứng.

Vương phu nhân nghe tỳ nữ Xuân Lan nói Trương Ngạc lại lên cơn thì tức tốc đi tới. Mỗi lần Trương Ngạc nổi giận là lại làm mình bị thương nên bà vô cùng sốt ruột. Vừa tới đã nghe thấy câu “phò mã, công chúa” gì gì đó. Xem ra hai thằng nhóc này đúng là đang chơi trò diễn kịch thật, nghĩ vậy trong lòng bà cảm thấy yên tâm, nói:

- Đừng có làm loạn lên nữa, chắc cũng chơi đủ rồi chứ gì. Trương Nguyên, mẹ con gọi con về nhà ăn cơm đó, mau về đi.

Trương Nguyên thi lễ với Vương phu nhân để ra về. Trương Ngạc tiễn cậu ra về mà dọc đường đi cứ cười như nắc nẻ.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, kính viễn vọng kia chỉ bị hỏng chỗ nối của ống kính thôi, phần thấu kính vẫn chưa bị vỡ, huynh đi sửa lại là có thể dùng bình thường rồi. Ở Đại Minh đúng là độc nhất vô nhị đó.

Trương Ngạc gật đầu rồi cứ thế cười mãi không ngừng.

Trương Nguyên nói:

- Đừng tiễn nữa, huynh mau về đi, sáng mai nhớ dẫn đệ tới đại thiện tự đó.

Trương Nguyên một mình trở về, đi qua cây cầu đá Tam Cung hướng thẳng về phía hậu viện. Bất giác nghĩ lại chuyện ban nãy vẫn còn thấy ghê ghê tay, bèn rửa tay thật sạch, ngẫm lại cũng không nhin được mà bật cười ha ha.

***** Vào sáng hôm sau, Trương Nguyên còn đang ăn cháo gạo và bánh đậu xanh, Trương Ngạc đã dẫn theo một người nô dịch vạm vỡ cùng một cậu người hầu nam trẻ tuổi tới, gã Trương Ngạc này đã muốn làm chuyện gì thì đều gấp gáp hơn người ta.

Trương mẫu Lã Thị nói:

- Thời tiết hôm nay rất âm u chắc muốn mưa, hay là các con đổi ngày khác mới đến Đại Thiện Tự đi.

Trương Nguyên nói:

- Vốn dĩ con định ngày hôm qua sẽ đi, nhưng vì đưa tiền đại huynh Tông Tử muộn, trễ giờ nên con không đi được, hôm nay nhất con định phải đi, trời mưa thì càng tốt, chỉ mong Khải Đông tiên sinh thấy ta dầm mưa cũng phải đến trường mà niệm tình ta có lòng thành hiếu học sẽ nhận ta.

Trương Ngạc cười nói:

- Trời mưa thì nhằm nhò gì, phải đợi khi tuyết rơi kìa, Giới Tử cầu xin đau khổ và quỳ gối trên đất tuyết, vật vả quỳ tằm một ngày rười đó vậy thì ngay thần tiên cũng sẽ chấp nhận đệ thôi.

Trương mẫu Lã Thị mỉm cười nói:

- Nếu Khải Đông tiên sinh kia khó khăn đến thế, thì con ta cũng không cần phải cầu xin đau khổ làm gì, huyện Sơn Âm này rộng lớn như vậy, không lết tìm không thấy Thầy giỏi nào khác ư?

Trương mẫu Lã Thị chỉ là một người mẹ hiền nên không có sự hiểu biết rộng, bà không muốn đứa con chịu uỷ khuất và đau khổ, cái gì Mạnh mẫu tam thiên, Nhạc mẫu khắc tự đó chỉ là truyền thuyết, còn bà chỉ là một thân mẫu yêu thương đứa con mình mà thôi.

Trương Ngạc không thích cầu toàn quá, bèn tán đồng với Trương Mẫu Lã Thị nói:

- Ngũ bá mẫu nói rất đúng, mình sư rất nhiều cần gì phải thỉnh giáo ông già cổ hủ như Lưu Khải Đông kia.

Trương Nguyên nói:

- Con chỉ biết, nếu van xin lạy lục cũng không có tác dụng, con sẽ nghĩ cách khiến cho Khải Đông tiên sinh biết con xứng đáng làm học trò của ông ấy.

Trương Nguyên mang theo tiểu hê nô Vũ Lăng và Trương Ngạc ba người một đạo đang định đi ra, đã thấy huyện công sở hai sai dịch tới cửa, một cái trong đó chính là ngày công đường bỏ tiệc tối sau phụng Hầu Huyện lệnh chi mệnh đưa Trương Nguyên về nhà chính là cái kia Lưu sai dịch, hai vị công sai hôm nay tới cửa là đưa bạc tới, mở lớn xuân ngầm chiếm ba năm thuê ngân đã thu hồi trở về, 150 hai, không thiếu một phân. Trương Nguyên dẫn theo Tiểu Hê Nô Vũ Lăng cùng với ba người bên Trương Ngạc ra ngoài, hướng tới Đại Thiện Tự. Vừa thò đầu ra, liền thấy hai sai dịch của Huyện thự đến trước cửa, một trong số đó chính là tên sai dịch họ Lưu đã được lệnh đưa Trương Nguyên về hôm Hầu Huyện lệnh mở tiệc, hôm nay hai vị quan sai đến nhà là để đưa bạc tới trả. Trương Đại Xuân chiếm dụng tiền thuê đất họ Trương cả ba năm trời, giờ cuối cùng cũng đã đòi lại được, một trăm năm mươi lượng không thiếu một xu.

Trương Ngạc thuận miệng nói:

- Chỉ có một trăm năm mươi lượng thôi à, quan sai các người đã nuốt riêng trong đó không ít nhỉ?

Trương Ngạc là kẻ ăn chơi trác táng, nổi danh khắp Sơn Lâm này, không ai không biết, tên Lưu sai dịch râu ngắn, thân hình vạm vỡ chỉ biết kêu oan nói:

- Tam công tử, tiểu nhân nào dám, ngày đó kết luận rõ ràng là một trăm năm mươi lượng --- Giới Tử thiếu gia, tiểu nhân nói không sai chứ?

Thầm nghĩ “Nếu đổi lại là những người khác thế nào mình cũng sẽ ăn chặn ba hay năm mươi lượng trong đó, nhưng Trương Nguyên là người được Huyện tôn coi trọng, lại là cháu trai của Trương Nhữ Lâm, làm sao dám người ta đụng đến, không công vất vả chạy tới trả bạc, vậy mà còn bị nghi ngờ nữa đúng là trời không có mắt mà!”

Trương Nguyên nói:

- Không sai là 150 lượng, đa tạ hai vị công sai --- Đột nhiên nhớ ra một chuyện hỏi:

- Trương Đại Xuân mời tú tài Diêu Phục viết đơn kiện tụng, thanh toán 20 lượng đã lấy về chưa, nằm trong số 150 lượng này luôn sao?

Về mặt Lưu sai dịch ngượng nghịu nói:

- Giới tử thiếu gia chỉ cần 150 lượng bạc không thiếu còn những chuyện khác thiếu gia không cần phải bận tâm nhiều.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Hậu đài chống lưng.

Nói như vậy hai mươi lượng bạc của tú tài Diêu đã không đòi lại được, mà là thu thêm 20 lượng từ chỗ Trương Đại Xuân, Trương Đại Xuân không đáng thương hại, còn Diêu Tú Tài thì càng đáng giận, gã đã giật dây cho Trương Đại Xuân, vu cáo gia chủ nhưng lại không bị trừng phạt, cũng không đưa lại tiền nhận viết cao trạng, lý nào là vậy, thật đáng căm hận!

Trương Nguyên biết rõ Diêu tú tài muốn nộp tụng trạng suôn sẻ, chắc chắn y phải cấu kết với nha dịch trong Huyện, cho nên những tên sai dịch này đã không đi thu tiền của Diệp tú tài mà đi cường bức đòi tiền của Trương Đại Xuân nói:

- Hai vị công sai cực khổ rồi, vốn tại hạ định đưa mấy lượng bạc cho hai vị uống trà, nhưng nếu tiền của Diêu Phục vẫn chưa đòi lại được, vậy thì mời hai vị công sai vất vả một chuyến nữa, đi lấy hai mươi lượng bạc kia về xem như đó là tiền thưởng cho sự vất vả của hai vị công sai.

Hai mươi lượng bạc không phải con số nhỏ, bình thường Diêu tú tài thưởng cho các công sai chắc chắn không nhiều đến vậy, Trương Nguyên dùng lợi ích để dụ Lưu sai dịch đi đòi lại tiền, chắc hẳn vì tiền y sẽ trở mặt với Diêu Phục thôi.

Lưu sai dịch cúi đầu khom lưng nói:

- Dạ dạ dạ chắc chắn sẽ thu hồi, đa tạ Giới tử thiếu gia.

Trương Nguyên thấy giọng điệu của Lưu sai dịch có vẻ miễn cưỡng, chẳng lẽ là sợ tên xúi bẩy Diêu Phục sao, hăn bèn nói:

- Huyện tôn đã nói phải cách chức tên tú tài Diêu Phục, nên hai vị công sai không cần phải kiêng kị anh ta làm gì, cứ tìm gã mà đòi.

Tính tình Trương Ngạc nóng nảy kêu lên:

- Tên xúi bẩy Diêu Phục kia dám tố cáo người của Trương gia, không được, bây giờ ta sẽ đến đó đòi lại tiền, Lưu sai dịch dẫn đường đi.

Vẻ mặt của tên Lưu sai dịch vai rộng eo thon kia trở nên tối sầm lại, trông rất khó coi, gã thở dài nói:

- Không giấu gì hai vị công tử, đích thực tiểu nhân không dám thu hồi tiền của Diêu tú tài, nếu một ngày nào đó thật sự cách chức được anh ta thì tiểu nhân sẽ vì Giới tử thiếu gia đi lấy bạc của anh ta.

Trương Ngạc giận tím mặt nói:

- Buồn cười! Buồn cười! Lý nào là vậy?

Trương Nguyên nhú mày, nếu y là cử nhân thì Lưu sai dịch sợ anh ta cũng phải lẽ thôi, vì cử nhân là có thể làm quan, còn đẳng này Diêu Phục chẳng qua chỉ là một tú tài, sao Lưu sai nha lại sợ gã đến thế, Trương Nguyên ra hiệu cho Trương Ngạc không cần nổi nóng, quay sang Lưu sai dịch hỏi:

- Lưu công sai, ý của người nói là Huyện tôn đại nhân không thể cách chức của Diêu Phục?

Lưu sai dịch trầm nghĩ:

“Đầu óc của Trương Nguyên đúng là nhạy bén, tức thì đã nhìn thấu tâm tư của ta.”

Khân trương lắc đầu nói:

- Tiểu nhân không dám nói như vậy --- Giọng nói trầm xuống cúi đầu nói:

- Nhưng mà tiểu nhân nghe nói đường huynh của Diêu tú tài làm quan trong kinh thành, hình như là Lại khoa Cấp Sự Trung, ba năm trước đã từng hồi hương một lần, các đại lão gia ở Triết Giang cũng đều sợ đường huynh của Diêu Phục, chỉ sợ Huyện lệnh Hầu không dám động đến Diêu Phục thôi?

Lục khoa cấp sự trung là quan thất phẩm, vào đời Minh tuy bậc quan phẩm của quan ngôn không cao nhưng quyền lực rất lớn, giám sát các loại quan lại ở Lục bộ chứ ti, tất nhiên các quan lại này đã ăn hối lộ rất nhiều, lợi dụng việc công để trả thù cá nhân cũng không ít.

Trương Nguyên gật gật đầu nói:

- Quả nhiên là có hậu đài chống lưng, nếu không huyện Sơn Âm có bao nhiêu sinh đồ, làm sao Diêu Phục có thể giữ chức tổ tụng được.

Trương Ngạc đứng một bên nói:

- Tổ phụ chính vì bị các ngôn quan buộc tội nên mới từ quan, chẳng trách tên Diêu Phục xúi bẩy lại kiêu ngạo như thế, ta không tin không thể trị được tên Diêu xúi bẩy kia.

Lưu sai dịch lấy ra một tờ công văn nói:

- Giới tử thiếu gia không còn gì dận dò thì ký tên vào đây, để biểu thị đã nhận đủ ngân lượng, tiểu nhân phải về nha môn bẩm báo.

Trương Nguyên ký tên, lệnh Vũ Lăng đưa 20 lượng bạc cho hai người Lưu sai dịch uống rượu, hai tên sai dịch liền nói là không dám.

Trương Ngạc reo lên:

- Không thể lấy lại bạc của tên Diêu xúi bầy còn đưa bạc cho bọn họ làm gì, một phen cũng không cho!

Trương Nguyên nói:

- Đây là hai chuyện khác nhau, chuyện của Diêu Phục không thể trách Lưu công sai --- hai vị cứ việc nhận đi, nếu ngày sau có thể cách chức Diêu Phục, đến lúc đó còn phải nhờ đến hai vị ra tay một phen.

Lưu sai dịch thoái thác không được đành phải bái tạ nhận lấy, ra đến cửa trúc ở hàng rào của Trương gia, bọn chúng nói với nhau:

- Vị Giới Tử thiếu gia này chẳng những thông minh, hơn nữa còn điềm đạm, tuổi nhỏ mà đã biết cách đối nhân xử thế như vậy, đúng là không tầm thường.

Người đi cùng Lưu sai nha nói:

- Diêu miệng thép đã đắc tội người Trương gia, chỉ e là không có kết quả tốt.

Lưu sai dịch nói:

- Ta chỉ là phận tôi tớ, nghe theo lệnh mà làm việc cho cả hai bên, nhưng thiếu gia Giới Tử của Trương gia này mai này hẳn có tiền đồ rộng lớn, không phải đồ bất tài Trương tam công tử kia có thể sánh kịp, tên bất tài kia chỉ biết kêu la quấy phá--- Quả nhiên Trương Ngạc còn đang đứng đó kêu la í é, nói là không thể nuốt trôi cơn giận này, gã còn muốn dẫn theo vài người hầu đánh đến tận cửa.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, chuyện này không cần lỗ mãng, nếu làm lớn chuyện này không có kết quả tốt. Chắc chắn Thúc tổ sẽ trách phạt chúng ta, hiện tại Diêu Phục đang có công danh nên không dễ dàng gì động đến hắn ta đâu.

Trương Ngạc trừng con mắt ra nói:

- Vậy bỏ qua dễ dàng như vậy sao, không được, tuyệt đối không được!

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên không thể bỏ qua dễ dàng như vậy rồi, nhất định phải trừng trị Diêu Phục thích đáng, ta tự có biện pháp, huynh hãy chờ xem.

Trương Ngạc đang tức giận, nghe vậy lập tức trở nên vui vẻ hỏi:

- Giới Tử có diệu kế gì sao, nói mau nói mau.

Trương Nguyên nói:

- Đừng vội, chúng ta đến Đại Thiện Tự trước --- a, trời mưa.

***** Khí trời cuối tháng bảy vẫn còn rất nóng bức, nhưng trận mưa này rơi xuống nên đã có chút gió lạnh thổi đến, một trận mưa thu cùng trận gió mát, thật là dễ chịu.

Trương Nguyên thấy trận mưa này tí ta tí tách, cứ chậm rãi rơi xuống, không nhanh không chậm ngấm xuống mặt đất, xem ra trận mưa này cũng sẽ kéo dài một lúc đây, không muốn trì hoãn nữa, cậu ta cùng Trương Ngạc bọn họ che dù đi đến Đại Thiện Tự.

Từ nhà của Trương Nguyên đến Đại Thiện Tự khoảng chừng năm dặm đường, ngoại trừ một đoạn đường lát đá thạch ngăn ngại ra, còn lại đều là đoạn đường bằng cát đất, trời mới mưa không lâu mà đường còn chưa bắt đầu lầy lội, nhưng chỉ sợ khi trở về đường bùn lầy trơn trượt không dễ đi đâu, Trương Ngạc và Trương Nguyên mang giày da màu trắng còn bọn Vũ

Lăng chỉ là giày rơm, Trương Nguyên tự mình che dù, còn Trương Ngạc chỉ lo đi người không, còn người nô dịch vạm vỡ kia đang đuổi dài cánh tay che dù cho y, còn bản thân mình thì chỉ đeo mỗi cái nón lá vành trúc để che mưa.

Trương Ngạc hỏi:

- Giới Tử, người nói cho ta biết đi, huynh đệ ta phải làm sao để trừng trị tên Diêu xúi bẩy đây?

Trương Nguyên nói:

- Tên Diêu xúi bẩy kia vẫn còn chưa bị cách chức, nếu công khai trừng trị thì không hay, chắc chắn phải dùng mưu mẹo trị hắn, trước tiên phải nghe ngóng xem tên Diêu xúi bẩy đam mê trò gì, coi hắn đã làm những chuyện ác nhân thất đức nào, đã từng đắc tội với ai, chỉ cần là chuyện của hắn, chúng ta phải dốc sức tìm hiểu, biết càng nhiều càng tốt huynh à.

Trương Ngạc thông suốt nói:

- Hiểu rồi, cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, hi hi... à, sau đó thì sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Trước tiên phải nắm được điểm yếu của hắn đã, rồi mới tính bước tiếp theo.

Trương Ngạc nói:

- Được, chuyện này giao cho ta, ta sẽ kêu bọn thuộc hạ đi dò la.

Nhớ đến một chuyện khác nói:

- Cái kính viễn vọng kia huynh đã cho người đem đến Hàng Châu sửa rồi, Hàng Châu có rất nhiều người tay nghề giỏi --- Giới Tử, mắt kính huynh tặng đệ đâu?

Trương Nguyên nói:

- Tiểu Vũ để trong túi đây.

Trương Ngạc nói:

- Sao không đeo đi để cho Lưu Tông Chu thấy được cái mới lạ.

Trương Nguyên nói:

- Vậy ta đưa cho huynh đeo nhé, huynh đeo mắt kính lên, chắc Khải Đông tiên sinh cũng không nhận ra huynh đâu, lúc đó huynh có thể cùng ta đi bái ông ấy làm thầy rồi.

Trương Ngạc bật cười nói:

- Chẳng lẽ đệ muốn ta bị ông ấy đuổi lần hai ư? Mắt kính kia ta đeo không được, đeo vào thì đầu óc choáng váng....

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Nói chuyện suốt dọc đường đi nên tới Đại Thiện Tự lúc nào không hay, trời mưa xuống nên không gian cũng yên tĩnh đi rất nhiều, xung quanh các gánh hàng rong cũng ít đi, khách hành hương thì thưa thớt, Trương Nguyên nhìn xung quanh, nhưng không thấy người cô gái dọa dân mang giỏ quýt hôm trước, cậu nghĩ bụng nhất định phải trích ra chút thời gian để đến phố Tam Đại thăm cô, đám vô lại kia sau khi được phóng thích, chắc chắn sẽ chạy đến gây sự với cô nữa. .

Mấy người đi ra sau tự, Trương Ngạc chỉ vào một dãy ngôi nhà tranh nói:

- Chính là ở đó đó, đệ tự mình đi đi, bằng không ông già cổ hủ kia thấy ta đi cùng với đệ, e rằng chưa vào cửa, đệ đã bị đuổi đi rồi.

Trương Nguyên nhìn về phía dãy nhà tranh nói:

- Hả? Đúng là ở chỗ này sao? hôm trước ta đến thấy không có ai cả.

Vũ Lăng nói:

- Thiếu gia, cánh cửa bên đó vẫn còn đang đóng đó.

Người hầu trẻ tuổi của Trương Ngạc đã chạy qua trước để thăm dò tình hình qua khe cửa, chạy về nói:

- Công tử, không thấy ai hết, các căn phòng trong đó cũng vậy.

Trương Nguyên buồn bã nói:

- Hay là học quán của Khải Đông tiên sinh đã dọn đi rồi?

Trương Ngạc nói:

- Khó trách, chắc ông già cổ hủ đó không có học trò nên đành phải rời khỏi thôi.

Trương Nguyên nói:

- Hỏi các hoà thượng trong chùa sẽ biết ngay thôi.

Nói rồi Trương Nguyên cùng Trương Ngạc đi vòng lại tiền điện, vừa hay gặp một tăng nhân, vị tăng nhân này chính là người trung niên ngày ấy đã gặp qua ở hậu sơn, xem ra tăng nhân này rất có địa vị ở Đại Thiện Tự.

- Đại sư phụ cho con hỏi một chút, Khải Đông tiên sinh ở phía sau thiết quán đi đâu cả rồi ạ?

Trương Nguyên cung kính hỏi.

Tăng nhân trung niên kia cũng nhận ra Trương Nguyên, chấp tay nói:

- A Di Đà Phật, Lưu thí chủ giảng dạy ngày lễ, nghỉ ngơi ngày chẵn, hôm nay là hai mươi bốn tháng bảy, sáng sớm Lưu thí chủ đã ra ngoài thăm bạn bè rồi.

Trương Nguyên thăm nghĩ:

- Hôm trước ta tới cũng là ngày chẵn chẳng trách không gặp được người.

Trương Nguyên lại nói:

- Tạ ơn Đại sư phụ ngày mai con lại đến.

Trương Ngạc nói:

- Làm y như trong truyện Tam Quốc, phải Lưu Bị ba lần đến mời, để xem ông già đó là Gia Cát Lượng chắc, theo lời ta đi tìm minh sư khác đi, thiếu gì người giỏi văn bát cổ, chẳng qua Lưu Khải Đông được thêm vài người biết tới thôi mà..

Tăng nhân trung niên cũng nhận ra Trương Ngạc là cháu của Trương Nhữ Lâm, chính là người học trò bị Lưu thí chủ đuổi đi mấy hôm trước.

Trương Nguyên nói:

- Mặc kệ Khải Đông tiên sinh có chịu thu nhận ta hay không, nhưng vẫn muốn gặp người một lần, ngày mai tự ta đến không phiền tam huynh đi cùng nữa.

Chắp tay cáo từ với tăng nhân trung niên kia, nhớ đến chuyện hôm trước, Trương Nguyên lập tức hỏi:

- Đại sư phụ, hôm trước ba tên lạc hồ gây rầy ở sau núi, không biết chúng đã được đưa đến quan phủ chưa ạ?

Tăng nhân trung niên lắc đầu nói:

- Còn có thể xử lý như thế nào, những tên vô lại đó có thể lực chống lưng, nên chúng đã được phóng thích ngay hôm đó, sau này tiểu tử này khó lòng được thanh tịnh rồi.

Trương Nguyên cả kinh, chúng phóng thích ngay hôm đó ư, chỉ sợ bọn vô lại này đã tìm đến phố Tam Đại rồi, phải lập tức qua bên đó xem sao, nghĩ vậy Trương Nguyên quay sang Trương Ngạc nói:

- Tam huynh chúng ta đi thôi, đột nhiên ta nhớ tới một chuyện rất quan trọng.

Vẻ mặt của Trương Ngạc cũng rất nghiêm nghị chào từ biệt cao tăng trung niên kia nói:

- Chúc đại sư phụ sớm được chứng nhận A Nậu Đa La Tam Miếu Tam Bồ Đề.

Sau đó cười hì hì xoay người bỏ đi, rời khỏi đại điện cười ha ha.

Trương Nguyên biết “A nậu Đa La tam miếu tam bồ đề” ý chỉ trí tuệ vô thượng và viên mãn, phạm nhân sao có thể chứng nhận trí tuệ vô thượng và viên mãn, nếu chứng được viên mãn thì sẽ được đi tới thế giới cực lạc ở phương Tây, tăng nhân trung niên không để ý đến sự chúc phúc của Trương Ngạc, hiển nhiên y càng không muốn đến miền cực lạc.

Ra đến cửa của Đại Thiện Tự, tạm thời gió mưa đã tạnh, nhưng đám mây đen ngịt u ám lại kéo đến rồi, chắc rất nhanh sẽ có trận mưa to nữa đây.

Trương Ngạc hỏi:

- Giới Tử người có chuyện gì gấp vậy?

Trương Nguyên nói:

- Đệ đến phố Tam Đại có chút chuyện, tam huynh có muốn đi cùng hay không?

Trương Ngạc ngạc nhiên hỏi:

- Quái lạ nha, người cũng đến khu Đoạ Dân à? Mà có tìm kỹ nữ cũng không cần đến đó chứ, ha ha, hôm khác ta sẽ dẫn người đến một nơi đảm bảo người sẽ thấy phấn khởi như đang làm Phò mã trong mơ vậy.

Nếu Trương Nguyên của trước kia cứ tiếp tục cùng Trương Ngạc đi quậy phá, chắc chắn sẽ trở thành bại gia chi tử, chỉ biết ăn uống chơi gái

đánh bạc, ngặt nỗi y có làm bại gia chi tử, cũng không có nhiều tài sản để phá như Trương Ngạc.

Trương Nguyên chẳng còn thời gian mà nhiều lời với Trương Ngạc, cậu ta nói:

- Huynh không đi vậy ta tự đi ----- Tiểu Vũ đi thôi.

Cùng với tiểu hê nô Vũ Lăng hướng đến thành bắc mà đi.

Trương Ngạc lại theo lên nói:

- Giờ trời mưa rồi huynh cũng rảnh rồi, để huynh đi với đệ, mà ề này, rốt cuộc đến phố Tam Đại có chuyện gì vậy?

Trương Nguyên nói:

- Tìm một người con gái bị ba gã vô lại ức hiếp mà hôm trước đệ gặp phải ở sau tự đó, đệ đã giúp cô ta, ba tên vô lại cũng bị tóm, nhưng không ngờ chúng đã được thả ra ngay hôm đó.

Trương Ngạc “Ồ” một tiếng hỏi:

- Con bé đó đẹp lắm phải không?

Trương Nguyên chưa trả lời anh ta đã tự mình bật cười nói:

- Chắc chắn phải là một nàng đẹp tuyệt trần rồi, ha hả.... nếu là bà già thì đệ đã sớm bỏ mặc người ta rồi phải không nào?.

Có được người tộc huynh như vậy đúng là hết nói, Trương Nguyên nói:

- Nếu là lão bà thì ta cũng sẽ lo, lão bà về nhà hẳn sẽ dẫn một mỹ nữ ra cho ta.

Trương Ngạc cười to luôn miệng nói:

- Giới Tử Giới Tử, sao trước kia ta không thấy người hài hước như vậy chứ, tức cười chết đi được, hớ hớ.....

Mưa rơi lớn hơn so với hồi nãy, vạt áo xanh của Trương Nguyên bị bắn đầy bùn đất, đôi giày da màu trắng cũng đã vô nước, may mà thời tiết này dính ướt cũng không sao cả, không đến mức cảm lạnh.

Khi mấy người bọn họ đi qua hẻm đọng nước để đến phố Tam Đại, đột nhiên tiểu hề nô Vũ Lăng đến gần Trương Nguyên nói:

- Thiếu gia thấy không, bên trái, chỗ trước cửa có lò đất ấy, người đang tựa vào cánh cửa chính là Mã bà bà đã từng đến nhà của chúng ta đó.

Trương Nguyên vừa nghe cậu ta nói đến Mã bà bà liền quay đầu qua nhìn, trước kia hẳn chỉ nghe qua tên nhưng chưa thấy qua người, lúc này mới được tận mắt trông thấy. Mã bà bà tầm hơn năm mươi tuổi,, khuôn mặt đầy nếp nhăn, răng vàng lộ ra ngoài, thấy Trương Nguyên nhìn nên hơi nghiêng đầu nhìn lại xem người thiếu niên mặc áo xanh đang đi trong mưa là ai, đột nhiên ánh mắt trợn to chắc là bà ta đã nhận ra Trương Nguyên --- Bước chân của Trương Nguyên nhanh hơn, đi thẳng đến cửa ngõ mới quay đầu lại, nhìn thoáng qua, thì thấy Mã bà bà dầm mưa đứng lên bên đường, còn có một cô gái trẻ tuổi, Mã bà bà chỉ chỉ trỏ trỏ hẳn, chắc là đã nói chuyện gì với cô gái kia --- - Cô gái kia là ai, Ngưu cô nương à?

- (Mã bà bà và Ngưu cô nương) Trương Nguyên cười cười dừng ngay đầu ngõ hẻm.

Phố Tam Đại nằm ở phía Bắc ngõ Chỉ Thủy, có ba con đường nhỏ, tạo thành hình chữ “ ㄣ “, khoảng 400-500 gia đình, chưa tới đầu phố Tam Đại đã thấy nước bắn tràn lan đường thì gồ ghề, hai dãy nhà thấp trũng rách nát chảy dọc hai bên đường.

Trương Ngạc dừng lại nói:

- Chu cha, Giới Tử ta không vào đâu, dơ quá, đệ tự đi vào tìm người đi, ta ở đây uống trà chờ đệ.

Xong quay sang nói với người hầu đang bung dù cho cậu ta:

- Năng Vượng, người đi cùng Giới Tử đi, bảo vệ tốt cho đệ ấy đấy.

Đầu hẻm Chỉ Thủy có một quán trà, Trương Ngạc cùng người hầu nam Tiểu Tư Phúc bước vào quán trà này, từ cửa sổ quán trà có thể trông thấy Trương Nguyên và Tiểu Vũ, Năng Vượng ba người che dù đi vào cái phố Tam Đại bùn lầy dơ bẩn không chịu nổi kia.

*** Trương Nguyên tay cầm chiếc ô giấy, cẩn thận tìm chỗ đặt chân. Phố Tam Đại không có cống thoát nước, hễ mưa một cái là mặt đường lại úng những nước là nước. Trương Nguyên phải tìm mấy hòn đá để đặt chân cho khỏi ướt, nhưng những hòn đá cũng đã bị rêu phủ đầy, nếu không cẩn thận cũng rất dễ bị trượt chân...

Đi trên con đường như thế này, một hai lần còn thấy hay hay, chứ những cư dân sống ở đây ngày ngày bước lên con đường ngập lầy lội như vậy đương nhiên sẽ chẳng lấy gì làm vui vẻ. Nhưng họ dù sao cũng thấy quen với cảnh này rồi nên cũng chẳng oán thán nửa lời, thôi thì cố cắn răng sống qua những ngày khó khăn vậy...

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Những người đọa dân rất cần cù chăm chỉ. Mấy ngày nay mưa lớn, phải ở trong nhà nhưng họ cũng không ngồi không. Trương Nguyên bước từng bước chậm rãi, nghe có tiếng lửa nổ tí tách, hóa ra là hai cha con nhà họ đang đốt tiền vàng cho người đã khuất, lại ngửi thấy mùi ngòn ngọt của đường mạch nha bay ra từ một nhà nào đó, rồi chợt nghe tiếng hồ cầm dịu dặt mà thê lương cất lên ai oán đâu đây, tiếp đó là thanh âm của tiếng trống, kèn Xô-na, đàn tam huyền đồng loạt vang lên...

- Thiếu gia, đám đọa dân này cũng biết ăn chơi ra trò đấy, thổi kèn đàn hát đủ cả. Nghe nói lão nhạc công mù chơi tam huyền cầm trong gánh hát của Khả Xan Ban cũng là người ở phố Tam Đại này đó.

Tiểu hề nô Vũ Lăng cảm thấy nơi này vô cùng náo nhiệt.

Trương Nguyên biết những thanh âm đó phát ra từ một gánh hát của phố đọa dân đang luyện tập. Có lẽ đây chính là tiền thân của Việt kịch ở Thiệu Hưng. Việt kịch cũng là do đọa dân ở Thiệu Hưng phát triển lên.

Một người phụ nữ mặc áo đen đứng dưới mái hiên ngẩng đầu lên nhìn trời, có lẽ đang muốn ra ngoài. Trương Nguyên tiến lại, chấp tay thi lễ, nói:

- Xin cho hỏi thăm, vị cô nương thường bán quýt trước cổng Đại Thiện tự là người phố này đúng không ạ? Cô nương đó có mái tóc hơi vàng, dáng người tầm tầm như ta này.

Vị công tử này chấp tay thi lễ, hành động này khiến cho người phụ nữ có phần kinh ngạc nên nhất thời nghe không hiểu những lời Trương Nguyên nói. Trương Nguyên phải nhắc lại một lần nữa, bà ta mới đáp:

- Không biết người công tử đang hỏi có phải là Chân Chân không? Mấy hôm trước Chân Chân có tới Đại Thiện tự bán quýt.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân có biết võ nghệ không?

Người phụ nữ nói:

- Cái này thì tiện nữ không rõ, nhưng phụ thân của Chân Chân hình như là biết võ đấy. Người ở đây thường gọi lão là “lực sĩ râu vàng”.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Râu vàng ư? Vậy chắc chắn là đúng rồi. Cô thiếu nữ đạo dân kia bị bọn Lục Hồ ức hiếp nhưng chỉ dám bỏ chạy mà không dám ra tay, có thể thấy bình thường cô ta rất ít khi để lộ thân thủ. Ủm, Chân Chân à, cái tên này cũng hay nhỉ, “mộng lý chân chân ngữ chân huyền” ...

Hỏi rõ vị trí nhà của Chân Chân xong, Trương Nguyên cảm tạ người phụ nữ kia rồi cùng Vũ Lăng, Năng Trụ tiếp tục tiến bước sâu vào con hẻm nhỏ - nơi ở của những người đạo dân.

Người phụ nữ kia thấy ba người đã đi xa rồi mới bật ô lên, tiến về phía đầu hẻm. Còn chưa tới đầu hẻm thì đã gặp ngay bốn gã đàn ông hùng hổ bước lại, trên đầu mỗi người đội chiếc nón lá vành rộng, chân đi đôi giày rơm. Một tên trong số đó lớn tiếng quát:

- Tiện phụ kia, con tiện nữ mấy hôm trước bán quýt trước cổng Đại Thiện tự có phải sống ở đây không?

Người đàn bà vội vã nép vào một bên, hỏi lại:

- Là Chân Chân đúng không?

Gã đàn ông kia trợn mắt nói:

- Thật giả cái chó gì? Ta hỏi con bé bán quýt ấy. Bà biết nó không?

Người phụ nữ thấy bốn tên này tướng mạo hung hăng, xem chừng cũng không phải hạng tốt đẹp gì nên không dám nhiều lời:

- Tiện nữ không rõ, mấy vị lão gia đi hỏi người khác đi.

Gã đàn ông kia “ Hừ “ một tiếng, hùng hổ bước đi, làm nước bắn bắn tung tóe lên người phụ nữ đó. Bà ta nghĩ thầm: “Đám người này cũng tìm Chân Chân sao? Con bé này đã đắc tội gì chẳng? Nhưng vị công tử nho nhã ban nãy, chắc là không phải đến tính sổ với Chân Chân...”

*** Trương Nguyên theo sự chỉ dẫn của người phụ nữ kia tìm được đến một ngôi nhà bằng trúc đang khép kín, trước cửa còn có một kiệu trúc nữa. Trương Nguyên thu ô lại, bước tới gõ cửa. Mới gõ được hai tiếng đã nghe bên trong vọng ra tiếng nói:

- Ai đó?

Đúng là giọng của cô gái địa dân kia rồi. Đám lưu manh kia vẫn chưa tìm được tới đây, nghĩ vậy nên sự lo lắng của Trương Nguyên ban nãy giờ đã được trút bỏ hoàn toàn. Cậu đáp:

- Là ta, Trương Giới Tử đây.

Thiếu nữ địa dân đương nhiên không biết Trương Giới Tử là ai, nhưng nghe giọng nói quen quen thì vội vã ra mở cửa. Thấy Trương Nguyên đang đứng dưới mái hiên thấp nhà mình, đôi mắt xanh thắm của cô mở to vì kinh ngạc, vội vã cúi đầu vái chào, hỏi:

- Vị thiếu gia này, hôm đó thật sự là đa tạ cậu. Hôm nay tới đây có chuyện gì sao?

Dáng vẻ khiêm nhường của cô ẩn chứa cả sự đề phòng và kiên cường. Cô không biết Trương Nguyên tìm tới nơi này làm gì, mấy ngày nay cô vẫn nơm nớp không yên, chỉ sợ mấy tên lưu manh kia tìm được đến đây. Mặc dù biết Trương Nguyên không cùng phe với bọn chúng nhưng cô vẫn không khỏi cảm thấy căng thẳng.

Trương Nguyên chưa kịp đáp thì chợt nghe trong buồng có tiếng đàn ông vọng ra:

- Chân Chân, là ai vậy?

Thiếu nữ dọa dân tên Chân Chân không biết trả lời thế nào, đành quay sang Trương Nguyên nói:

- Thiếu gia, cha ta hỏi cậu là ai?

Trương Nguyên mỉm cười đáp:

- Ta họ Trương, tên Nguyên, hay gọi còn là Trương Giới Tử, ta đang ở phủ học cung bên kia kia.

Người đàn ông trong buồng nói:

- Trương thiếu gia ư, thất lễ, thất lễ. Tiểu nhân dạo này không được khỏe nên không đi hầu lệnh được. Thiếu gia tìm người khác đi, thật xin lỗi.

Rồi một tràng ho dữ dội từ trong phòng vọng ra.

Chân Chân thấy Trương Nguyên khẽ nhú mày vẻ ngạc nhiên, đoán chắc Trương Nguyên không phải tìm đến cha mình, liền hạ giọng:

- Cha ta là kiêu phu, bị bệnh đã mấy ngày rồi, không thể đi làm được...

Trương thiếu gia, cậu đến có gì chỉ bảo sao?

Sống trong một ngôi nhà ọp ẹt, ẩm thấp thiếu ánh sáng này. Chân Chân cũng giống như những cô gái đọa dân khác, trên người mặc một bộ y phục màu xanh đen, nhưng khác với họ, cô có khuôn mặt trắng trẻo ửng hồng nhìn cùng đôi mắt xanh biếc như nước biển. Cô giống như một đóa sen trắng tinh khôi mọc giữa chốn bùn hoang vậy. Đúng là gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn.

Trương Nguyên giữ giữ chiếc ô cho ráo nước, nói:

- Không có gì. Chỉ là tới xem xem mấy ngày nay đám lưu manh kia có tới quấy rầy cô nương không thôi.

Chân Chân nói:

- Không. Ta còn sợ chúng kéo tới, đang lúc phụ thân bệnh nặng như vậy thì đúng là phiền phức... Trương thiếu gia, cậu... muốn vào ngồi một lát không?

Đôi má của Chân Chân thoáng ửng hồng, vừa thẹn thùng vừa ấp úng.

Mấy người hàng xóm đã thò đầu ra nhìn, chỉ đứng xem mà không nói câu nào. Trương Nguyên nói:

-Được.

Rồi theo Chân Chân vào nhà. Căn nhà này vừa nhỏ vừa thấp, chỉ có hai gian. Gian ngoài là chỗ để nấu cơm, có một cái bếp, một chiếc bàn gỗ và mấy cái ghế đẩu. Tuy rằng tất cả đều đơn sơ nhưng lại rất sạch sẽ, không có vẻ gì lộn xộn bừa bãi cả. Có điều trong phòng có mùi cỏ thuốc và mùi của người bệnh. Trương Nguyên khá miễn cảm với những thứ như vậy. Chiếc ấm trên bếp đang sôi sùng sục, chắc cô đang sắc thuốc cho cha. Gia đình này chỉ có hai cha con họ sao, cô gái này tuổi còn nhỏ như vậy mà đã phải

đi bán quýt rồi, lại còn phải chăm sóc cho người cha bệnh tật nữa, cuộc sống quả thực là khó khăn khổ cực quá...

Nhà này có lẽ chưa từng có vị khách quý như Trương Nguyên ghé qua bao giờ nên Chân Chân cũng không biết phải làm thế nào để tiếp khách. Mặt cô đỏ bừng, tay chân lóng ngóng, không dám nhìn thẳng vào Trương Nguyên. Trương Nguyên phải nhắc:

-Hình như nôi thuốc sôi rồi đó.

Lúc này cô mới như bừng tỉnh lại, “Á” một tiếng rồi vội vàng nhắc ấm thuốc xuống rót vào chiếc bát sứ, nói:

- Trương gia thiếu gia, đợi ta bón thuốc cho cha đã nhé.

Trương Nguyên nói:

- Lệnh tôn bị bệnh gì vậy?

Nghĩ thầm: “Cha cô được người ta gọi là lực sĩ râu vàng, lẽ ra thân thể phải cường tráng khỏe mạnh mới đúng chứ, căn bệnh nào mà nghiêm trọng tới mức làm ông ấy đổ bệnh vậy?”

Chân Chân nhìn bát thuốc trong tay đang bốc khói nghi ngút, nói:

- Phụ thân đột nhiên phát bệnh, toàn thân nóng hầm hập như lửa, cả người da vàng khè ấy, lại mê man bất tỉnh suốt...

Một giọt nước mắt rơi vào bát thuốc, cô gái khẽ lau mắt...

Trương Nguyên cũng am hiểu đôi chút về kiến thức bệnh lý phổ thông, nói:

- Đây là bệnh vàng da cấp tính. Cô đã mời thầy lang ở đâu tới xem bệnh vậy?

Chân Chân bồng chốc tươi tỉnh hẳn, hỏi lại:

- Thiếu gia biết xem bệnh ư?

Trương Nguyên không đáp, chỉ nhìn nhìn bát thuốc trong tay cô.

Chân Chân nói:

- Đây là thuốc do mấy người hàng xóm mang tới giúp, xem như cũng có chút tác dụng, nhưng sốt thì vẫn chẳng thấy thuyên giảm gì cả.

Trương Nguyên biết gia đình đọa dân này có hoàn cảnh khốn khó, không có tiền để mời đại phu khám bệnh bốc thuốc, chỉ còn cách ai mách thuốc gì thì uống thuốc đó, cầm cự được chút nào hay chút ấy, bụng nghĩ: “Trương Nguyên ta không phải Chúa cứu thế, nhưng thấy nguy thì không thể khoanh tay đứng nhìn được. Phụ thân của Chân Chân biết võ công, tòng quân còn khổ cực hơn làm kiệu phu nhiều, căn bệnh này làm sao quật ngã ông ấy được.” Cậu nói:

- Thuốc này không được uống nữa. Cha cô có tự bước đi được không, tôi đưa ông ấy tới chỗ đại phu.

Chân Chân vừa mừng vừa lo, đặt bát thuốc xuống, chạy vào trong buồng gọi cha:

- Phụ thân...

Rồi cô dìu cha bước ra ngoài. Cha cô có dáng người cao lớn, tướng mạo khôi ngô, tầm hơn ba mươi tuổi, mặt mũi kiên nghị, dưới cằm có một bộ râu ngắn màu vàng kim. Hai mắt ông đã hõm sâu vào, mặt mũi thất sắc, hơi ngả vàng, quả thực bệnh không hề nhẹ.

Người đàn ông cố vận sức thi lễ với Trương Nguyên:

- Trương thiếu gia, tiểu nhân là Mục Kính Nham. Đại ân đại đức của cậu, cha con tiểu nhân cảm kích vô cùng.

Mục Kính Nham nghe con gái kể về câu chuyện ở Đại Thiện tự hôm đó, cô đã được một thiếu gia cứu giúp. Con gái ông mới chỉ mười bốn tuổi, ông cứ sợ kẻ giúp cô hôm ấy là vì có ý đồ gì. Hôm nay mới tận mắt trông thấy Trương Nguyên, thấy cậu chỉ là một thiếu niên, tướng tá lại khôi ngô đạo mạo nên cũng yên tâm.

Trương Nguyên thấy hai chân Mục Kính Nham đang run rẩy thì nghĩ bụng, có lẽ ông không thể tự đi đến chỗ Lỗ Vân Cốc tiên sinh được, bèn nói:

- Chân Chân, cô nương tìm một người hàng xóm nữa, ta ở đây đã có một người hầu rồi, hai người dùng kiệu trúc bên ngoài đưa cha cô đi chữa bệnh.

Mục Chân Chân nói:

- Ta có thể cõng cha đi mà.

Đúng lúc đó, một giọng nói hung dữ từ bên ngoài vang lên:

- Mục Chân Chân. Con tiện nhân Mục Chân Chân kia, mau ra đây cho ông.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Trương Nguyên vừa nghe thì lập tức nhận ra ngay đó chính là giọng của hai gã lưu manh. Không sớm không muộn chúng lại nhè đúng lúc này để đến. Trương Nguyên không biết chuyện Nhị Hồ bị Chân Chân đập cho một cước trúng ngực, đau tới mức không dậy nổi phải nằm liệt giường một ngày một đêm, ăn đủ thứ tẩm bổ, uống đủ thứ thuốc trị trong chữa ngoài, tốn không ít tiền mới hồi phục được. Sáng sớm hôm nay cùng Tam Hồ, Tứ Hồ và Lục Hồ cùng Lưu bố đầu kéo tới chào hỏi. Vì đã được “lĩnh giáo” qua võ công của thiếu nữ dọa dân kia nên hôm nay chúng còn chuẩn bị theo cả dao găm và đoản côn.

Mục Chân Chân cũng nghe ra người đến là ai, mặt lập tức biến sắc:

- Phụ thân, chính là mấy tên người xấu hôm nọ đó.

Rồi liếc mắt nhìn sang Trương Nguyên nửa như cầu khẩn nửa như thăm dò, nếu cậu lại chịu đứng ra chống lưng cho thì cô mới dám động thủ.

Trương Nguyên nói:

- Để ta ra xem sao.

Rồi cậu bước ra mở cửa.

Người hầu Năng Trụ của Trương Ngạc trợn mắt nói:

- Kêu la cái gì, công tử nhà ta ở trong này, mau tránh ra.

Năng Trụ bình thường đi theo Trương Ngọc, anh ta cũng khá là ngang tàng.

Nhị Hồ, Tứ Hồ và Lục Hồ thấy Trương Nguyên từ cánh cửa nhỏ bước ra, đồng loạt mở to mắt kêu lên:

- Sao lại là người?

Nhị Hồ xoa ngực, tức giận nói:

- Tiểu tử thôi, hại ông thiếu chút nữa bị kiện. Nếu không phải ông mà có người trong nha môn thì đã khổ với mày rồi.

Trương Nguyên hỏi:

- Kẻ chống lưng cho các người ở nha môn là ai, mau nói ra cho ta được sợ chút nào.

- Cho người biết, Lưu... Tứ Hồ đang định kêu tên Lưu bố đầu thì bị Nhị Hồ ngăn lại. Nhị Hồ nheo mắt đánh giá Trương Nguyên một lượt, dù sao cũng đã bị vạch mặt, không chút khách khí, hỏi:

- Tiểu tử, người thật sự là cháu của Trương Nhữ Lâm sao? Ta nhìn ngược nhìn xuôi, nhìn thế nào cũng không thấy giống. Mà người chạy tới cái xó này làm gì?

Năng Trụ tức giận nói:

- Dám kêu tên đại lão gia nhà ta như thế à, chán sống rồi phải không?

Năng Trụ cũng là một kẻ nóng nảy lỗ mãng, chẳng cần biết đối thủ có mấy người đã xắn quần xắn áo hùng hổ tiến lên.

Trương Nguyên biết Năng Trụ không biết võ nghệ, khẳng định đánh không lại bốn tên này, liền lên tiếng:

- Năng Trụ, khoan hãy ra tay.

Rồi quay sang bốn tên lưu manh, nói:

- Hay là gọi người trong nha môn của các người tới đây đi, mọi người cùng nhau thương lượng.

Tam Hồ vẫn chưa nói câu nào, lạnh lùng liếc Trương Nguyên một cái rồi mới lên tiếng:

- Ta biết tiểu tử này là ai rồi, chính là con trai của Trương Thụy Dương nhà Đông Trương. Trước đây ta đã gặp qua rồi, hai năm nay nó thay đổi nhiều quá làm ta suýt không nhận được ra. Nó không phải cháu Trương Nhữ Lâm nhà Tây Trương đâu, đêch phải sợ nó... Nhưng không cần quan tâm tới thằng nhãi này vội, tính sổ với con tiện nhân kia trước đã.

Mặc dù là con cháu Đông Trương nhưng cũng không phải dễ bắt nạt, để cho đám lưu manh côn đồ nhà người kinh thường đâu nhé.

Nhị Hồ nghe vậy thì làm bộ hung tợn, hất hàm hỏi Trương Nguyên:

- Tiểu tử, khôn hồn thì rút cho xa một chút. Nếu mày là cháu của Trương Nhữ Lâm thật thì ông còn kiêng nể ba phần, nhưng mày lại không được tốt phúc như thế con ạ. Đã không phải nhà Tây Trương thì khôn hồn xéo ngay cho ông, nếu không đừng trách cú đấm của ông không có mắt nhé.

Năng Trụ nói:

- Giới Tử thiếu gia, để Năng Trụ đi gọi Tam công tử đến đây.

Trương Nguyên nói:

- Không cần.

Nghe thấy tiếng bước chân nặng nề phía sau, quay đầu lại thì thấy Mục Chân Chân đang đỡ cha đi ra. Mục Kính Nham hai tay chống ở trên khung cửa thờ dốc, cất tiếng ho dữ dội.

Trương Nguyên hỏi Mục Chân Chân:

- Ở đây có bốn tên, cô lo được tất không?

Mục Chân Chân hỏi lại:

- Nhưng đều tính là thiếu gia đánh chứ?

Trương Nguyên mỉm cười, gật đầu nói:

- Đúng, tính là ta đánh. Đánh rồi trời chúng lại để ta giải tới nha môn. Cô không phải đi đâu.

Mục Kính Nham thở gấp:

- Chân Chân, chớ động thủ với họ.

Mục Chân Chân nói:

- Phụ thân, là Trương thiếu gia nói mà, con chỉ là thay cậu ấy ra tay thôi. Đúng không, Trương thiếu gia?

Trương Nguyên cười nói:

- Chính xác.

Bốn gã lưu manh tức sôi máu. Nhị Hồ vốn tính nóng nảy, vội tháo chiếc nón trúc trên đầu xuống quăng mạnh xuống đất rồi lập tức rút ra cây đoản côn giấu trong tay áo. Đó là cây côn làm từ gỗ táo, hai đầu bọc sắt, dài một thước bốn. Gã cười gằn nói:

- Tiểu tử, cút ngay, bằng không ông sẽ đập nát đầu mày ra... còn con tiện nữ kia, hôm nay theo ông thì sống, nếu không ông phá tan nhà mày ra, thằng cha bệnh tật của mày thờ không ra hơi nữa rồi, hay để ông tiễn nó về châu Diêm Vương luôn nhé?

Tứ Hổ, Lục Hổ cũng đồng loạt rút đoản côn hùng hổ tiến lại, chỉ có Tam Hổ là vẫn đứng nguyên tại chỗ, cây đao vẫn nằm yên trong ống tay áo.

Mục Chân Chân chui người qua nách Mục Kính Nham, động tác nhanh như cắt. Trong tay cô có một vũ khí rất kì lạ, giống như côn nhị khúc, một ngắn một dài. Khúc dài ước tầm một thước hai (1 thước = 10 phân), khúc ngắn tầm tám phân (1 phân = 0.033m), giữa hai khúc côn là một sợi xích sắt dài tầm bốn tấc.

- Côn nhị khúc, mau sử dụng côn nhị khúc...

Trương Nguyên nhìn thấy thì hơi ngẩn người. Mục Chân Chân biết sử dụng côn nhị khúc. Thời Minh triều đã có côn nhị khúc rồi ư? Mặc dù côn nhị khúc này có hai đoạn không dài bằng nhau, nhưng có vẻ là cố ý chế thành như vậy. Côn nhị khúc của Minh triều là kiểu một dài một ngắn sao?

Mục Chân Chân một bước đã đứng ngay giữa, che chắn cho ba người. Nhị Hổ cầm đầu, quơ quơ cây côn quơ bọc sắt hăm hăm tiến lên. Cổ tay phải của Mục Chân Chân lắc mạnh một cái. Khúc côn ngắn trong tay cô giống như một con rắn độc đang thè lưỡi đập trúng vào Nhị Hổ rồi lập tức rút về. Nhị Hổ “ A “ lên một tiếng đau đớn, vội vàng lùi sau mấy bước, hỗn hển thở.

Mục Chân Chân không đuổi theo mà quay lại đứng trước người Trương Nguyên. Vị trí này lại đúng vào chỗ nước mưa rỏ xuống, những hạt mưa trút xuống người Mục Chân Chân nhưng cô cơ hồ không cảm nhận được, cô khẽ khom người giống như tư thế chuẩn bị tấn công của con báo.

Nhị Hổ kêu lên:

- Con tiện nữ này quả nhiên lợi hại, mấy ca ca cùng xông vào đi.

Lúc này hàng xóm bên cạnh đã chạy ra xem cả rồi, chỉ trỏ bàn tán, chửi mắng bốn tên lưu manh. Bốn tên có chút chột dạ, Nhị Hồ quay lại hét:

- Nhìn cái gì mà nhìn, tiểu tiện nữ Mực Chân Chân bán quýt dờm lừa bọn ta, còn đả thương bọn ta, tội thêm một bậc. Hôm nay ta phải giải nó tới nha môn... Lục Hồ, đi gọi Lưu bố đầu tới. Lưu bố đầu chắc là đã tới quán trà đầu ngõ rồi đó.

Lục Hồ đáp một tiếng rồi xoay người chạy tới phía đầu hẻm. Còn chưa kịp chạy tới nơi thì đã vui mừng hét to:

- Lưu đại ca, huynh đã đến rồi!

Một sai nha thân hình cao lớn vận một bộ áo màu xanh nhạt, đầu quấn khăn, tay cầm lệnh bài, dầm mưa bước tới.

Bầu không khí trở nên im lặng, không ai nói câu nào. Mực Chân Chân sắc mặt cũng trắng bệch, tay cầm côn nhị khúc khẽ run, quay đầu nhìn Trương Nguyên nói:

- Trương thiếu gia...

Đọa dân sợ nhất gặp quan. Trong suy nghĩ của họ, gặp quan đồng nghĩa với việc không cần biết là có tội hay không, có lí hay vô lí, cứ bị ăn mấy chục gậy rồi xét sau. Mực Chân Chân mười bốn tuổi như một chú chim bị nhốt vào lồng, vừa ấm ức vừa không cam lòng.

Bốn tên lưu manh nhìn thấy Lưu bố đầu tới thì mừng hơn bắt được vàng. Chúng giờ như hổ thêm cánh, lớn tiếng kêu:

- Lưu đại ca, Lưu đại ca...

Nhị Hồ giơ cánh tay sừng vù lên, ăn vạ nói:

- Lưu đại ca, huynh xem, con tiện nữ kia dùng côn đánh người, làm đệ ra nông nổi này đây...

Nhưng gã còn chưa dứt lời thì đã ăn thêm cái tát. Lưu bổ đầu cho gã một bạt tai xong, quát:

- Đồ ngu, có mắt mà như mù, còn không xem xem người ta là ai.

Nhị Hồ hết sức bối rối, gã ôm mặt, ngơ ngác nhìn “người anh em rượu thịt” Lưu Tất Cường, kêu lên:

- Lưu bổ đầu, Nhị Hồ đây mà. Là đệ đây.

Gã còn tưởng Lưu bổ đầu vội vã đến nên đánh nhầm.

Lưu bổ đầu lại hét to hơn:

- Không sai, là đánh người đó. Mau qua tạ lỗi với Giới Tử thiếu gia đi.

Nói rồi Lưu bổ đầu bước tới trước mặt Trương Nguyên, chấp tay trước ngực thì lễ nói:

- Giới Tử thiếu gia, tiểu nhân tới chậm làm mấy tên chó kia mạo phạm đến cậu, mong cậu thứ lỗi.

Đám đọa dân đang vây lại xem ai nấy há hốc mồm kinh ngạc, mới vừa rồi họ còn lo cho Mục Chân Chân, trong nháy mắt cảnh tượng lại thành ra thế này. Tên lưu manh ăn thì ăn tát, vị bổ đầu áo xanh lại còn cung kính thi lễ với một cậu thiếu niên. Rốt cuộc chuyện này là sao?

Mục Chân Chân thì càng không cần phải nói, giờ thì cô không cần lo lắng nữa rồi. Mấy tên đó là cô thay mặt Trương gia thiếu gia “dạy cho một bài học”, giờ thì không cần phải động thủ nữa rồi, thật tốt quá.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Sai dịch Sơn Âm huyện Lưu Tất Cường nghe Nhị Hồ nói mấy hôm trước bị tiểu tiện nữ đạo dân đánh nên hôm nay muốn lôi cô đi gặp quan. Nhị Hồ mời Lưu Tất Cường tới phố Tam Đại trấn thủ, nếu chẳng may đám đạo dân kia ngoan cố chống lại, Lưu Tất Cường sẽ ra mặt thị uy giúp họ.

Lưu Tất Cường đem số bạc trả lại cho Trương Nguyên xong, thấy không có chuyện gì bèn chạy tới phố Tam Đại, không vội vào ngay mà ngồi tại Chỉ Thủy lâu uống trà, khi nào xảy ra chuyện vào cũng không muộn. Chẳng ngờ thấy Trương Ngạc cùng một gã hầu nam cũng đang ngồi uống trà ở đó, vội vã qua chào hỏi, hỏi Yến Khách công tử tại sao lại ngồi uống trà ở đây?

Trương Ngạc nói:

- Ta đi cùng với Giới Tử, Giới Tử đến phố Tam Đại cứu một tiểu mỹ nhân. Đệ ấy nói có một đám lưu manh đang quấy rầy một tiểu mỹ nữ xinh như hoa như ngọc của nó.

Lưu Tất Cường vừa nghe vậy, trong lòng liền rộn rạo không yên, trà cũng không buồn uống nữa mà vội vàng tới phố Tam Đại. Thấy một đám người đang tụ tập trên đường, rồi lại thấy Lục Hồ đang chạy tới gọi tên mình, Lưu Tất Cường bèn bước lại. Không còn tâm trí nào để ý tới tên Lục Hồ kia, ánh mắt Lưu Tất Cường lướt qua một lượt, thấy Trương Nguyên quả nhiên đang ở bên một cô gái đạo dân, còn đám Nhị Hồ thì đang lăm lăm côn gỗ trong tay, miệng không ngừng văng tục...

Lưu Tất Cường trong lòng biết không ổn, bọn Nhị Hồ đúng là đen đủi rồi, động ai không động lại động ngay đến người nhà họ Trương. Trương Nguyên lại là người mà Hầu Huyện lệnh hết sức xem trọng, bởi vậy nên gã mới không nói không rằng cho ngay Nhị Hồ một cái tát. Đó chính là khổ nhục kế làm cho Trương Nguyên bớt giận mà tha thứ cho bọn chúng.

Nhị Hồ ăn một cái tát tai nổ đom đóm mắt, đầu óc quay cuồng, tai trái còn ong ong, chưa kịp định thần thì đã bị Lưu Tất Cường quát:

- Mấy tên ngu xuẩn kia, còn không mau qua đây tạ lỗi với Giới Tử thiếu gia đi.

Trương Nguyên lạnh lùng nói:

- Dám mạo phạm thúc tổ ngay trước mặt ta, dùng côn gỗ uy hiếp ta, chỉ cần một câu tạ lỗi là có thể bỏ qua hay sao?

Lưu Tất Cường toát mồ hôi hột, gã biết Trương Nguyên không phải tay vừa. Còn nhớ hôm đó trên công đường Trương Đại Xuân khóc lóc thảm thiết cầu xin thiếu gia tha thứ mà Trương Nguyên vẫn không mềm lòng, tình ra tình, lý ra lý không hề lẫn lộn. Còn về chuyện của Diêu tú tài, Trương Nguyên hết sức bình tĩnh, không kiêu ngạo nhưng cũng không hề tỏ ra yếu thế. Lần này Nhị Hồ động vào Trương Nguyên thì đúng là dây vào tổ kiến lửa rồi.

- Kẻ nào dám gọi tên ông nội ta ra thế?

Trương Ngạc cũng chạy đến, thấy Lưu sai dịch vội vã chạy tới phố Tam Đại thì đoán chắc là có chuyện, bèn khấn trương chạy tới xem. Nghe Trương Nguyên nói vậy thì hấn ùng ùng nổi giận, gọi thẳng tên tổ phụ của mình ra khác nào chỉ vào mũi mình mà chửi, nghĩ vậy Trương Ngạc quyết không để yên chuyện này.

Năng Trụ nhảy ra, chỉ ngay vào bọn Nhị Hồ bốn người, nói:

- Tam công tử, chính là bốn tên côn đồ này, chúng cả gan dám đụng chạm đến đại danh của lão gia, cực kì láo xược, còn muốn ra tay với...

Trương Ngạc quát:

- Thế mà người không biết đường cho chúng nó một bài học à? Đánh! Đánh mạnh vào cho ta!

Năng Trụ xông lên giáng cho Nhị Hồ một cú đấm một cú đá, Nhị Hồ không dám đánh trả mà chỉ dám tránh đòn, cảnh cáo Năng Trụ:

- Đừng có mà ức hiếp người quá đáng....

Trương Ngạc thấy Năng Trụ một mình thân cô thế yếu, bèn quay ra đám đạ dân đang xúm lại quanh đó nói:

- Mấy tên lưu manh này là tới đây để ức hiếp các người đó, cùng xông vào đi, không sao đâu, cứ việc đánh, bốn thiếu gia làm chủ cho các người, đánh cho hả hê đi, ai đánh hay sẽ có thưởng.

Nói rồi hắn lấy ra một thỏi bạc đặt trong lòng bàn tay, tính ra cũng phải năm lượng.

Trương Nguyên đứng một bên thấy vậy thì thầm nghĩ: “Trương Ngạc đúng là lắm tiền nhiều của, động một cái là lôi tiền ra được, mình thì không thể bắt chước theo vậy được.”

Đám đạ dân hết nhìn Trương Ngạc, lại quay sang nhìn Trương Nguyên, bọn họ vẫn tin tưởng Trương Nguyên hơn. Thấy vậy, Trương Nguyên gật đầu xác nhận:

- Đánh đi.

Mấy gã thanh niên khỏe mạnh cường tráng cùng nháy mắt nhau xông vào, cứ nhắm thẳng mặt, ngực của bốn tên lưu manh mà đánh. Những

người khác cũng ùa lên, hết đấm lại đá. Bọn họ ngày thường bị đám côn đồ này ức hiếp nên đã ôm hận từ lâu, giờ chính là cơ hội tốt nhất để trút giận. Có người vừa đánh vừa chửi, đám đàn bà còn xúm vào giật tóc, kéo tai... Mục Chân Chân cũng chen vào đám đông đập cho chúng mấy phát đau điếng, rồi nhìn Trương Nguyên cười gượng.

Sai dịch Lưu Tất Cường đứng bên cạnh Trương Nguyên, nghe đám Nhị Hồ khóc lóc xin tha thì cũng xót ruột nhưng tuyệt nhiên không dám lên tiếng cầu xin. Xem ra bọn Nhị Hồ hôm nay không bị “nấu thành cháo” thì không yên rồi.

Một đọạ dân kêu lên:

- Tên này còn mang theo dao găm này!

Kẻ mang dao găm chính là Tam Hồ. Gã còn chưa kịp sờ đến dao thì đã bị đám đá túi bụi. Con dao rơi xuống đất, bị một đọạ dân trông thấy nhặt lên đưa cho Trương Nguyên. Trương Nguyên nói:

- Lưu bố đầu, ông cầm lấy đi.

Lưu Tất Cường liền thu lại con dao, nói:

- Giới Tử thiếu gia, đừng đánh nữa, tiếp tục đánh sẽ xảy ra án mạng đó.

Trương Nguyên nói với Trương Ngạc:

- Tam huynh, cũng tạm tạm rồi đó.

Trương Ngạc vừa rồi cũng cho bọn Nhị Hồ hai cú đấm, cảm thấy hết sức sáng khoái, lớn giọng nói:

- Được rồi, đủ rồi đó. Mấy người dừng tay lại đi. Chỗ bạc này các người tự chia nhau đi, đừng vì tiền mà đánh nhau đó nhé. Ha ha... Đám người lập tức tản ra. Bốn tên lưu manh người đẩy bùn đất, mặt mũi lấm lem xây xát,

vừa đau vừa nhức. Bộ dạng thê thảm của chúng làm Trương Ngạc vô cùng hả hê, không nhịn nổi cười nói:

- Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, thú vị thật... Giới Tử, chúng ta đi uống trà đi. Ồ, đây là cô gái bán nguyệt đúng không?

Mục Chân Chân vội vàng núp sau lưng Trương Nguyên. Trương Ngạc cười ha ha, nói:

- Yên tâm, Giới Tử là đệ đệ của ta, ta sẽ không tranh mỹ nhân với đệ ấy đâu...

Trương Ngạc càng nói càng chẳng ra làm sao, Trương Nguyên vội vã ngắt lời:

- Không đi uống trà vội, bắt bốn tên kia trói lại giải tới nha môn đã.

Lưu Tất Cường vừa nghe vậy thì giật mình kinh hãi, Trương Ngạc này ghê gớm, Trương Nguyên kia còn ác độc hơn, đánh chán rồi còn bắt giải tới nha môn nữa. Gã vội vàng hạ giọng:

- Giới Tử thiếu gia, việc này đừng làm to lên nữa. Bốn tên ngu ngốc kia đã mạo phạm Tam công tử và Giới Tử thiếu gia, cho chúng một trận là được rồi. Việc giải đi nha môn hay là... thôi đi, mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy không nên làm kinh động tới huyện tôn đại nhân.

Trương Nguyên nói:

- Lưu bố đầu, không phải ta không nể mặt ông mà mấy tên lưu manh này quả thực rất quá quắt, đây không phải là lần đầu chúng mạo phạm ta. Hôm trước ở Đại Thiện tự chúng cũng muốn động thủ với ta rồi đó, hôm nay lại còn mang cả vũ khí tới, nếu không phải Lưu bố đầu xuất hiện kịp thời thì có lẽ ta đã bị chúng đánh cho mất mạng rồi. Cứ đem giải chúng tới

nha môn đã rồi tính, nếu huyện tôn đại nhân cho rằng đó là chuyện nhỏ thì ta không còn gì để nói.

Lưu Tất Cường hít một hơi, Trương tiểu thiếu gia này quả nhiên lợi hại, làm gì cũng phải làm đến cùng, nếu đã động tới huyện tôn đại nhân thì gã không thể giúp cho bọn Nhị Hồ được nữa rồi. Trương Nguyên đã nói những lời không thể hợp lí hơn được nữa, gã còn có thể nói lại gì nữa đây? Lưu Tất Cường đành cúi người, nói:

- Vâng vâng, tiểu nhân sẽ phụ trách áp giải chúng tới hình bộ.

Trương Ngạc vốn không nghĩ tới việc bắt đám lưu manh giải lên quan, thấy Trương Nguyên vừa nói như vậy, cũng reo lên:

- Đúng, phải giải lên quan. Mấy tên này cả gan dám nhảy lên đầu Trương gia ta, không nghiêm trị làm sao được?... Được rồi, Giới Tử, chúng ta uống trà đi, ở quán trà kia đang kể “Thủy Hử “ đấy, kể cũng không tệ, đi nghe đi, nghe một lát thôi.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, đệ thành khổ chủ rồi, cũng phải đi gặp quan đó. Mấy ngày trước vừa mới lên công đường về chuyện của Diêu Phục xong, hôm nay lại phải đi rồi. Đệ cũng sắp thành thầy cãi rồi đấy, hay cho Năng Trụ thay đệ đi. Huyện tôn đại nhân mà hỏi thì nói đệ bị thương, đang tới chỗ Lỗ Vân Cốc đại phu xem bệnh.

Trương Ngạc cười ha ha, lệnh cho Năng Trụ đi tới huyện nha.

Lưu Tất Cường than thở:

- Mấy tên Nhị Hồ ngu ngốc này đúng là dẫm phải đinh rồi.

Trương Nguyên quay lại nhìn Kính Nham đang toát mồ hôi, nếu không có khung cửa chống đỡ thì đã gục xuống lâu rồi. Trương Nguyên vội vàng gọi hai hàng xóm của ông đến hỗ trợ, dùng kiệu trúc đưa Mục Kính Nham tới chỗ Lỗ Vân Cốc trị bệnh. Mục Chân Chân cũng đi theo. Còn Trương Ngạc tất nhiên không muốn gặp Lỗ Vân Cốc, cũng chẳng muốn nghe kể chuyện nữa, bèn theo đám người kia tới nha môn xem náo nhiệt.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Lúc này mưa đã dừng, tuy trời vẫn còn khá âm u nhưng đối với thiếu nữ Mộc Chân Chân, xung quanh đều sáng rực, và lòng nàng cũng vô cùng rực rỡ.

Nàng vịn kiệu trúc, nhìn phụ thân nằm trên kiệu, lau mồ hôi cho phụ thân, khẽ nhìn trộm Trương Nguyên đang đi bên kia, trong lòng đầy cảm kích. Sự cảm kích này không một chút nặng nề mà chỉ chỉ như đám mây nhẹ nhẹ chiếm trọn tim nàng, làm cho những bước đi của nàng cũng như trở nên nhẹ nhàng hơn.

- Trương thiếu gia... Mộc Chân Chân muốn nói câu cảm ơn, nhưng vừa mở miệng đã không biết nên nói gì, mặt đỏ ửng lên.

Trương Nguyên gật gật đầu với nàng, nói:

- Không cần lo chuyện tiền bạc chữa bệnh, Lỗ Vân Cốc tiên sinh là bạn của ta, ông ấy nhất định sẽ trị khỏi bệnh của cha cô.

- Dạ.

Mộc Chân Chân ra sức gật đầu, trước mặt sương mù mênh mông, có vẻ càng ngày càng u ám, Đoàn người lại đến hiệu thuốc Bắc Kiều Lỗ thị bên bờ Vụ Độ, Lỗ Vân Cốc nhìn thấy Trương Nguyên, liền hỏi:

- Nghe nói Diêu cò mỗi giạt giây xui khiến gia nô nhà ngươi đâm đơn cáo trạng người?

Trương Nguyên vừa nghe vậy, trong lòng liền nghĩ hay là Lỗ Vân Cốc và Diêu Phục có thù cũ? Bèn nói:

- Một lát nữa sẽ kể lại chi tiết với Lỗ tiên sinh sau, trị bệnh cứu người trước đã. Ta còn có vật hiếm này đang muốn cùng Lỗ tiên sinh thưởng thức đây Lỗ Vân Cốc khẽ mỉm cười, đi rửa tay trước rồi qua chỗ Mục Kính Nham xem bệnh, hỏi thời gian phát bệnh và tình trạng bệnh, sau khi kéo mi mắt của Mục Kính Nham, hỏi đã uống qua thuốc gì, Lỗ Vân Cốc khẽ nhún mày, đánh giá tình trạng bệnh của Mục Kính Nham, chỉ gật đầu mà không nói gì, lại đi rửa tay, Lỗ Vân Cốc thích sạch sẽ hơn cả Nghê Nguyên Lộ rồi.

Sau khi rửa tay xong, Lỗ Vân Cốc nói với Mục Kính Nham:

- Đây là bệnh vàng da ở giai đoạn nặng, để bệnh kéo dài lâu như vậy mới tới khám bệnh, nếu không phải ngày xưa sức khỏe của ông tốt thì chỉ sợ đã sớm phải bỏ mạng rồi thôi Mục Chân Chân hoảng hốt, vội vàng lên tiếng hỏi:

- Lỗ tiên sinh, cha tôi... Hai hàng Nước mắt cô tuôn trào.

Lỗ Vân Cốc không nhanh cũng không chậm, nói:

- Đương nhiên, thảo dược kia cũng có chút tác dụng đối với việc hạ nhiệt, cho nên cho dù không đến chỗ ta trị bệnh thì cũng không chết, nhưng dần dần bụng sẽ bị trương phình, cùng lắm là kéo dài được 8 năm, 10 năm rồi cũng chết.

Trương Nguyên nghe Lỗ Vân Cốc nói như vậy, bệnh này rõ ràng là có thể trị được,. Bệnh vàng da cấp tính không thể coi là bệnh là nan y, cậu cười nói:

- Lỗ tiên sinh, ông dọa người mà giọng điệu bình tĩnh như vậy, bệnh nhân thế nào cũng bị ông dọa chết, mau kê đơn thuốc cứu người đi.

Lỗ Vân Cốc bị Trương Nguyên nói như vậy, vẻ nghiê nghị ban đầu cũng biến mất,. ông liền kê một đơn thuốc:

“Sừng tê giác một đồng, Hoàng Liên ba đồng, Xuyên Tâm Liên bốn đồng, rễ Bản Lam một lượng, Sơn Chi bốn đồng, Đan Da bốn đồng, Huyền Ba tám đồng, Sinh Địa tám đồng, Liên Vĩn bốn đồng, Nhân Trần hao năm đồng và hiệu thuốc bắc Lỗ thị độc chế An Cung Ngưu Hoàng hoàn. An Cung Ngưu Hoàng hoàn do hiệu thuốc bắc Lỗ thị độc chế.

Thuốc này hẳn là không rẻ, vừa có sừng tê giác vừa có Ngưu Hoàng, Trương Nguyên nói:

- Lỗ tiên sinh, tiền chữa bệnh và tiền thuốc đều tính cho ta, mấy ngày nữa thanh toán cả thế.

Lỗ Vân Cốc “Ừ” một tiếng, kêu tiểu đồng của hiệu thuốc lấy thuốc gói thuốc xong, chỉ dẫn liều lượng và cách sắc thuốc, nói:

- Khiêng hẳn về đi. Khoảng bảy ngày thì có thể khỏi hẳn rồi.

Hai đọa dân nâng kiệu trúc lên đi ra cửa chính của hiệu thuốc, người đàn ông râu vàng nằm trên kiệu luôn miệng cảm ơn:

- Đa tạ đa tạ, đa tạ Trương gia thiếu gia, đa tạ Lỗ tiên sinh.

Đọa dân chân chất này không biết làm như thế nào để bày tỏ sự cảm kích của mình, chỉ biết quay sang con gái, rưng rưng nói:

- Chân Chân, mau dập đầu đa tạ hai vị ân nhân.

Thiếu nữ đọa dân Mục Chân Chân vội quỳ xuống dập đầu đa tạ Lỗ Vân Cốc. Lỗ Vân Cốc thấy việc như vậy đã nhiều, chỉ nhận cái dập đầu của Mục Chân Chân, mà không cho người bệnh dập đầu. Sợ người bệnh sẽ áy náy, ông chỉ giơ tay nói:

- Đi về đi, chăm sóc cha người cho tốt.

Mục Chân Chân lại chuyển qua dập đầu tạ Trương Nguyên, hai mắt ngân ngấn nước:

- Trương thiếu giaTrán cô dính đầy những bùn là bùn.

Trương Nguyên muốn tới đỡ nhưnglại sợ làm cô kinh sợ, bèn nói:

- Mau về sắc thuốc, uống thuốc sớm ngày nào tốt ngày đó, sau này cứ việc đến chùa Đại Thiện bán quýt, không sao đâu.

Sau khi hai cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân đi về, vì hôm nay trời mưa mưa nên hiệu thuốc cũng rảnh rỗi, Lỗ Vân Cốc liền cùng Trương Nguyên ra sau tiểu viện của tiệm thuốc ngắm hoa nói chuyện, dặn dò Vũ Lăng, nói:

- Người về nhà nói cho thái thái người biết, Giới Tử thiếu gia sẽ ở chỗ ta dùng cơm trưa.

Vũ Lăng thấy thiếu gia không có ý kiến gì, liền che dù trở về. Cơn mưa này kéo dài rả ríchmãi không ngớt Lỗ Vân Cốc gọi tiểu đồng nấu trà Tùng La đãi Trương Nguyên. Lỗ Vân Cốc mặc dù chỉ là thầy thuốc, nhưng rất ngông nghênh đến Hầu Huyện lệnh lão cũng sẽ không lấy trà Tùng La ra chiêu đãi, chỉ có bàn bè lão coi trọnghoặc chơi thânthì mới lấy loại trà ngon thượng đẳng này đãi khách. Trương Nguyên mặc dù chỉ là một cậu thiếu niênnhưng Lỗ Vân Cốc đã xem như là bạn rồi —— Trương Nguyên chậm rãi thưởng thức một ngụm trà thơm, tán thưởng nói:

- Trà ngon, bình thường chỉ được uống trà Lục An, thỉnh thoảng mới được nhâm nhi một chén trà Tùng La, mới đặc biệt cảm nhận được mùi hương thơm ngát thông linhnhư vậy. Vân Cốc tiên sinh hay uống trà Tùng La, không được có thể nghiệm tuyệt vời giống như tại hạ rồi.

Lỗ Vân Cốc cười nói:

- Người nghĩ rằng ta là đại phú hào hay sao? Tùng La ba lượng bạc một cân, ngày thường ta cũng tiếc không dám uống, hôm nay là được hưởng sái của người đó... nói ta nghe xem, Diêu cò mỗi lần này đã bại trong tay người như thế nào?

Trương Nguyên liền đem chuyện ngày đó ở công đường kể cho Lỗ Vân Cốc, Lỗ Vân Cốc gật đầu nói:

- Người có Túc Chi tiên sinh, Vương Quý Trọng tiên sinh chiếu cố, Hầu Huyện tôn lại coi trọng người, Diêu cò mỗi tất nhiên không hại được người rồi, thím ta năm đó cũng bị tên ác ôn này hại cho treo cổ tự sát đó—— Lỗ Vân Cốc mặt đỏ gay lên vì giận dữ, tỏ vẻ không vui đưa chén trà lên uống.

Trương Nguyên nói:

- Nếu không ngại, Lỗ huynh có thể kể cho ta nghe. Diêu cò mỗi kia ác giả ác báo, xui xẻo như vậy là phải rồi.

Lỗ Vân Cốc giương mắt nhìn Trương Nguyên, cười cười, nói:

- Người tuy rằng trí tuệ hơn người, nhưng dù sao cũng còn nhỏ, người này tâm địa hiểm ác xấu xa sau này ta sẽ kể cho người.

Trương Nguyên cũng không truy hỏi đến cùng, tránh cho Lỗ Vân Cốc khỏi khó xử, dù sao Trương Ngạc cũng sẽ cho người nghe ngóng về những chuyện ác của Diêu cò mỗi, Chuyện thím của Lỗ Vân Cốc đã bị Diêu cò mỗi bức tử chắc cũng sẽ hỏi thăm được.

Lỗ Vân Cốc đứng lên nói:

Không nói những chuyện này nữa, Giới Tử, qua xem Thu Quỳ này nở có đẹp không? Rồi gã ra mở ô cùng Trương Nguyên ra ngoài sân ngắm ba

đóa Thu Quỳnh mới nở.

Thu Quỳnh ướm mưa, màu như màu mật, nhị hoa nho nhỏ, trông rất xinh xắn đẹp mắt, tiểu viện này tuy chỉ rộng khoảng nửa mẫu, nhưng nhờ sự vun bón cẩn thận của Lỗ Vân Cốc nên bốn mùa đều có hoa cỏ.

Lỗ Vân Cốc lại hỏi chuyện xin học của Trương Nguyên, chuyện Trương Nguyên ở trường xã lên án kịch liệt thầy Chu Triệu Hạ cũng đã bắt đầu lan truyền mọi người khen Sơn Âm Trương thị xuất nhân tài, một thanh y nho đồng mà có thể hỏi cho tú tài phải á khẩu, không trả lời được, thật là chuyện hiếm có.

Trương Nguyên nói:

- Cầu thầy giỏi đúng là khó, chùa Đại Thiện ta đi qua hai lần rồi mà vẫn chưa gặp được Lưu Khải Đông tiên sinh Sáng mai ta lại đi, nhất định phải khiến cho Khải Đông tiên sinh nhận ta làm đệ tử mới thôi.

Lỗ Vân Cốc nói:

- Tốt, Giới Tử nỗ lực cầu học như vậy, sau này khoa cử thành danh chớ nhìn ta như người qua đường là được rồi.

Trương Nguyên cười nói:

- Lỗ huynh có trà ngon như vậy, hoa đẹp như vậy, tiểu đệ muốn ngày nào cũng đến quấy rầy, chỉ sợ người khác nói Trương thiếu gia là một ma ồm, mỗi ngày đều phải ra vào hiệu thuốc, về sau không ai làm mai mối cho tiểu đệ thôi.

Lỗ Vân Cốc cất tiếng cười vang, nghĩ tới một chuyện, hỏi:

- Người nói có vật hiếm muốn cho ta xem, là cái gì vậy?

Trương Nguyên nói:

- Quên mất, là mắt kính, ở trên người Tiểu Vũ, hôm nào sẽ cho Lỗ huỳnh xem.

Lỗ Vân Cốc không biết mắt kính là vật gì, cũng không hỏi nhiều.

Trương Nguyên ở chỗ Lỗ Vân Cốc dùng cơm trưa, đang chuẩn bị về thì thấy tiểu hê nô Vũ Lăng dẫn sai dịch Lưu Tất Cường và một người dáng dấp có vẻ như là một mộ khách tìm tới. Mộ khách này họ Chử, y là thay mặt Hầu Huyện lệnh đến thăm Trương Nguyên. Lưu Tất Cường dẫn Trương Nguyên vào trong nhà, tiểu hê nô Vũ Lăng dẫn hai người đến hiệu thuốc Lỗ thị.

Chử mộ khách tỏ ra rất khách khí, hỏi thăm vết thương của Trương Nguyên, còn nói Huyện tôn đại nhân rất tức giận, nhất định sẽ nghiêm trị mấy tên lưu manh đó... Trương Nguyên nói:

- Vết thương của ta không có gì đáng ngại, va chạm một chút thôi mà, đã uống thuốc trị thương của Lỗ tiên sinh kê cho rồi, Lỗ tiên sinh nói không có gì đáng ngại, chỉ là gặp phải chuyện này nên đến nay vẫn còn nơm nớp lo sợ —— đa tạ Huyện tôn đại nhân quan tâm, Chử tiên sinh vất vả rồi.

Chử mộ khách thấy Trương Nguyên không việc gì, bèn nói:

- Huyện tôn kêu tại hạ hỏi Trương công tử, bốn tên lưu manh kia nên xử trí như thế nào, Trương công tử là nguyên cáo mà.

Sai dịch Lưu Tất Cường Khom người đứng hầu một bên, oán thầm:

- Từ khi nào nguyên cáo có thể thay Huyện tôn phán án rồi, còn không thèm sai người tới hiện trường điều tra kỹ càng nữa.

Chợt nghe Trương Nguyên nói:

- Những tên đó vô cùng quá quắt, sách nhiễu dân chúng quá đáng, đến cả chùa Đại Thiện cũng không để yên. Mấy hôm trước tăng sư của tự không phải tóm được ba tên lưu manh đưa lên hình khoa huyện rồi đó ư, ngay hôm đó đã liền thả ra rồi, không có cách nào trừng trị cho nên mới xảy ra chuyện hôm nay. Học trò nghe nói bang này tự được xưng là Thập hổ bang, ước chừng hơn mười tên, là một lũ vô lại, cả ngày ăn không ngồi rồi, cậy khỏe bắt nạt yếu, bắt nạt người lương thiện, lừa gạt tiền bạc, tiếng xấu của chúng đã ầm ỹ một phương. Huyện tôn đại nhân nếu có thể vì dân trừ cái hại này, dân chúng Sơn Âm nhất định sẽ vỗ tay khen ngợi, cảm ơn Huyện tôn đại nhân.

Lưu Tất Cường kia thầm nghĩ:

- Xong rồi, bọn Nhị Hổ lúc này không tránh khỏi bị lưu đầy sung quân rồi, Sơn Âm Thập Hổ tận diệt rồi.

Chỉ mộ khách gạt đầu nói:

- Tại hạ hiểu rồi, ta nhất định sẽ đem lời của Trương công tử ồituyên đạt lại cho Huyện tôn, Trương công tử cứ yên tâm dưỡng thương, tại hạ về huyện nha phụng mệnh trước.

Trương Nguyên nói:

- Được, qua hai ngày nữa, sức khỏe học trò tốt lên chút rồi, nhất định sẽ đến huyện nha cảm tạ sự quan tâm bảo vệ của huyện tôn Đúng rồi, học trò xin mạo muội nói một câu, lúc bắt Thập Hổ chó đẻ rò rỉ tin tức, không được để cho cá lọt lưới.

Lưu Tất Cường cảm thấy căng thẳng hẳn lên, lời này của Trương Nguyên rõ ràng là đang nhằm vào hắn, cảnh cáo hắn không được mật báo trước cho bọn Nhị Hổ, để tránh cho mấy tên vô lại đó chạy trốn mất.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Hiểu biết của Trương Nguyên Từ đầu đến cuối về Lưu Tông Chu như sau:

Lưu Tông Chu, tự Khải Đông, phủ người Thiệu Hưng huyện Sơn Âm, lị Thủy Rừng. Thủy Rừng Lưu thị là một gia tộc lớn, vị hôn thê của Trương Đại chính là con gái trong gia tộc Lưu thị ở Thủy Rừng.

Lưu Tông Chu mồ côi từ trong bụng mẹ, lớn lên ở bên ngoài. Ngoại tổ Chương Dĩnh là danh nho Chiết Đông, chẳng những Ngũ kinh tinh thông mà làm bát cổ văn cũng vô cùng độc đáo, đệ tử môn hạ của ông có nhiều người đậu Tiến sĩ, Lưu Tông Chu được ngoại tổ phụ dạy bảo, mười tám tuổi ứng thi thử Đồng tử, được hạng hai; hai mươi tuổi thi Hương đậu cao, bốn năm sau, tức năm Vạn Lịch thứ 29, lần đầu tiên vào kinh tham gia thi Hội, đậu Tiến sĩ. Chuyện khoa cử cũng có thể coi là thuận buồm xuôi gió.

Trương Nguyên muốn xin học chỗ Lưu Tông Chu chính là chìa khóa mở cửa khoa cử này....

Về phần Lưu Tông Chu, ông là vị đại nho cuối cùng cuối đời Minh, khai sáng học phái Liễu Trấp Sơn (Lưu Tông Chu lúc này còn chưa dạy học ở núi Liễu Trấp), ngay cả Hoàng Tông Hi cũng là môn hạ của ông ấy.

Trương Nguyên vẫn chưa nghĩ về điều này, cậu không muốn làm đại sư nho học mà cái cậu muốn là khoa cử thuận lợi, thiếu niên thành danh. Nói như vậy không phải là Trương Nguyên quá coi trọng danh lợi, nếu có thể,

cậu nguyên hành y tế thế giống như Lỗ Vân Cốc, nhàn rồi thổi sáo ca hát, chăm sóc hoa cỏ; hoặc là như Đại huynh Trương Đại làm một quý tộc thanh cao (con ông cháu cha thô tục như Trương Ngạc không đáng suy xét) du sơn ngoạn thủy, thưởng thức bao cái đẹp trên đời.

Nhưng mà thời thế không cho ta được thông dong như vậy. Bạn ở nơi này ung dung thông thả, quân nông dân khởi nghĩa khắp nơi sắp đuổi giết đến nơi rồi, kị binh Mãn Thanh từ phương Bắc cũng sắp tràn xuống phía Nam rồi, đến lúc đó hỏi trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay. Lưu Tông Chu tuy là tinh thông Ngũ kinh, thi thư đầy bụng, nhưng không có kế sách cứu nước, hoặc nói tuy có kế sách cứu nước nhưng đều viễn vông không thực tế. Ông quyết tuyệt thực để tỏ rõ khí tiết, điều này có thể khiến cho người ta kính nể, nhưng với nước với dân có ích lợi gì chứ, cũng chỉ được xem như là chỉ lo thân mình mà thôi... Còn cậu, Trương Nguyên - Trương Giới Tử, tập hợp trí tuệ của hai con người trong một, , có thể ở cuối thời phồn hoa này mà nhìn thấy được những bi thương đằng sau đó, sống trong sự bình yên mà cảm nhận được nỗi buồn phiền, có con mắt hơn người, có tầm kiến giải cao siêu, luận bàn được cả những chuyện mang tầm cỡ lớn lao. Người đời đều say, duy mình ta tỉnh, nhìn kia, trong chiếc áo choàng hoa lệ ấy đều là rận, cậu có thể ung dung bình thản đến khi đầu bạc để theo đuổi học vấn sao?

Đời người chính là một chặng đường tu hành, quan trường chính là nơi tu hành tốt nhất, cho nên nhất định phải đỗ khoa cử, nhất định phải làm quan, như vậy mới có thể ngăn cơn sóng dữ. Đương nhiên, cũng không nhất thiết vì hai việc này mà ép buộc bản thân mình quá tới mức cơm nước không màng, nói năng vô vị, cả ngày chỉ chăm chăm lo lắng chuyện đất nước. Không cần gấp, bây giờ mới là năm Vạn Lịch thứ 40, cậu mới 15 tuổi, cuộc sống như thế nào thì cứ như thế, cần là cần tìm được 1 con đường chính xác, hướng về mục tiêu trước mắt để kiên trì bước tiếp. Cũng không phải buồn bực vì bị cản đường, cứ việc ăn uống vui chơi, chỉ cần

không đi làm đường lạc lõng là được. , Ừm, ăn uống vui chơi cũng có thể cứu nước, ha ha, có thể không? Không thể sao?

Mưa thu liên miên rả rích suốt một ngày một đêm, buổi sáng khi tạnh mưa rồi, mây đen tan đi, bầu trời sáng sủa trong xanh mới hiện ra. Sau cơn mưa, bùn đất lầy lội nên đi rất dễ trượt, Trương Nguyên buộc thêm vài sợi dây cỏ vào đôi giày da trắng để phòng trượt. Đúng giờ Mão, cậu dẫn theo tiểu hề nô Vũ Lăng ra ngoài, tới xin học thì phải đi sớm để thể hiện tâm ý.

Trương mẫu Lã thị còn hỏi con có muốn chuẩn bị lễ vật bái sư hay không? Nghĩ bầu rượu lần trước đã bị Chu Triệu Hạ ném cho rơi vỡ rồi nên Trương Nguyên không muốn lần đầu tới đã mang lễ vật theo, đợi khi Lưu Tông Chu chịu nhận cậu rồi hãy chuẩn bị lễ vật.

Suốt cả quãng đường đi Trương Nguyên cứ ngẫm nghĩ mãi về con đường “ăn chơi cứu nước” kia, từng bước từng bước vậy, xin học trước, bắt cổ văn học học cho thông đã rồi sang năm đối phó huyện thử và phủ thử, đạt được công danh tú tài là bước đầu tiên, không, thuyết phục được Lưu Khải Đông tiên sinh nhận hẳn nhập môn là bước đầu tiên.

Chủ tớ hai người đi gần nửa canh giờ, đến bên ngoài quảng trường chùa Đại Thiện. Quảng trường này là do từng khối đá nhám lớn trải thành, đi trên đó rất chắc chắn lại thoải mái, Trương Nguyên dùng sức dậm chân để bùn dưới đế giày văng ra, đưa mắt chung quanh, trời vừa mới quang trở lại, quảng trường đã náo nhiệt hẳn lên, ở đây bán đầy các loại đồ ngọt, bán hương đèn, bán rượu, bán trà, bán trái cây, ồn ào huyên náo, cảm giác còn náo nhiệt hơn ngày hôm đó khi hắn đến một mình. Chẳng lẽ đó là do những tên lưu manh kia đã mai danh ẩn tích rồi sao?

Tiểu hề nô Vũ Lăng mắt sáng lên, kêu:

- Thiếu gia thiếu gia, cậu xem, Mục Chân Chân kia.

Trương Nguyên nhìn theo hướng Vũ Lăng chỉ, chỉ thấy một thiếu nữ đầu quấn khăn màu lam, mặc váy màu đen bình thường, dáng nhanh nhẹn như một chú nai đang chạy tới. Trước khi chạy đến gần, phẫn khởi kêu một tiếng:

- Trương thiếu gia.

rồi cô quỳ gối vạn phúc thi lễ.

Trương Nguyên cười nói:

- Cần thận, đừng để quýt trong sọt lẫn ra ngoài.

Thiếu nữ đoạ dân Mộc Chân Chân mỉm cười, giơ ngược tay ra sau lấy vài trái quýt từ trong sọt ra, một tay đưa cho Trương Nguyên, một tay đưa cho Vũ Lăng:

- Trương thiếu gia, mời ăn quýt.

Trương Nguyên quan sát Mộc Chân Chân, chiếc váy của đoạ dân thiếu nữ tuy đã cũ nhưng rất sạch sẽ, còn có mùi thơm của quýt, mái tóc dài hơi vàng của nàng búi cao như các cô gái đoạ dân thông thường, không biết con mắt thời này của con người bị làm sao mà, dùng kiểu tóc này làm kiểu tóc của đoạ dân, đối với Trương Nguyên, kiểu tóc này rất đẹp, rất có thể trở nên thịnh hành, rất có phong thái thoải mái của con gái người Hồ, hơn nữa Mộc Chân Chân lại có làn da trắng, chiếc váy đen đã cũ trên người nàng giống như một bình sứ tinh mỹ, bởi vì phải di chuyển nên nhất định phải bao thêm một ít cây cỏ mục nát xung quanh để tránh hư hao. Ai cũng biết đằng sau những cây cỏ bao quanh kia đó là một bình gốm trắng mịn tuyệt đẹp.

Mộc Chân Chân nhìn thấy Trương Nguyên, trong lòng vốn đang rất vui sướng, thấy Trương Nguyên nhìn lại mình nàng liền xấu hổ, hàng lông mi rũ xuống, hai tay vẫn giơ như vậy, lại nói:

- Trương thiếu gia, mời ăn quýt.

Trương Nguyên nói:

- Ta phải đi bái sư bây giờ, không ăn quýt đâu—— Tiểu Vũ, người lấy một quả ăn đi.

Vũ Lăng liền lấy một trái quýt từ trong tay Mục Chân Chân, Mục Chân Chân lại muốn cho thêm Vũ Lăng vài quả thì Vũ Lăng không chịu.

Trương Nguyên hỏi:

- Mục cô nương, cha nàng sau khi dùng thuốc thì có khỏe hơn chút nào không?

Kỳ thật không cần hỏi, đoán cũng đoán được, nếu bệnh tình của Mục Kính Nham không chuyển biến tốt, Mục Chân Chân không có thể vui vẻ mà ra bán quýt như vậy.

Mục Chân Chân quả nhiên tỏ ra hoan hỉ đáp nói:

- Đa tạ Trương thiếu gia, đa tạ Lỗ tiên sinh, sức khỏe cha thiếp tốt hơn nhiều rồi, uống thuốc một lần là đã hạ sốt luôn rồi, cũng không choáng váng phải nằm mãi trên giường nữa.

Hoàng tu lực sĩ Mục Kính Nham thân thể xưa nay cường tráng, bây giờ bệnh có thuốc, tất nhiên hiệu quả trị liệu rõ rệt.

Trương Nguyên nói:

- Tốt lắm, chăm sóc tốt cho cha, hết bệnh rồi cũng phải tĩnh dưỡng một thời gian, không được vội đi làm, về sau nếu có chuyện gì khó xử, có thể đến Đông Trương sau phủ học cung tìm ta... Ta đi học trước đây, tạm biệt.

Gật đầu một cái với thiếu nữ đọa dân, cất bước đi.

Tiểu hề nô Vũ Lăng vừa lật vỏ quýt, vừa bước nhanh đuổi theo, giơ vỏ quýt lên, hỏi:

- Thiếu gia không ăn quýt ư?

Trương Nguyên nói:

- Không ăn, Khải Đông tiên sinh nghiêm khắc lắm, ta phải cẩn thận một chút.

Vũ Lăng bèn ăn một mình, tới trước sơn môn chùa Đại Thiện, nói:

- Thiếu gia người xem, Mục Chân Chân còn đứng ở kia nhìn theo thiếu gia kìa.

Trương Nguyên không quay đầu lại, đi thẳng vào sơn môn, sau khi tới tự, chợt nghe có người gọi hắn:

- Giới Tử huynh, là tới bái sư sao?

Trương Nguyên quay đầu nhìn lại, đó là Kỳ Bưu Giai Kỳ Hồ Tử, thần đồng của Sơn Âm, theo sau là một gia phó còn trẻ, khỏe mạnh cường tráng, từ một bên khác của chùa việc vòng qua, vui vẻ nói:

- Kỳ hiền đệ đến sớm thật, đúng lúc ta đang muốn nhờ đệ dẫn ta tới diện kiến Khải Đông tiên sinh.

Kỳ Bưu Giai còn trẻ nhưng rất chững chạc, nhìn Trương Nguyên một lượt từ trên xuống dưới, nói:

- Tiểu đệ chỉ là Đồng tử, làm sao dẫn Giới Tử huynh đi diện kiến được. Tiên sinh có quy định, vào thư phòng rồi là không được nói chuyện, phải là một bài về “Tứ thư” trước, hai trăm chữ trở lên. Hay là Giới Tử huynh cùng ta đến thư phòng làm một bài “Tứ thư”, sau đó đưa cho tiên sinh xem, nếu

tiên sinh cho rằng huynh đáng để dạy sẽ thu nhận huynh, năm xưa tiểu đệ cũng là làm như vậy mà trở thành môn hạ của tiên sinh đó.

Lấy giải nghĩa “ Tứ thư “ làm bài tập hằng ngày, đây là yêu cầu của Huyện học, hủ học với học trò, Trương Nguyên đến trường xã chưa tới một ngày, bảo hẳn làm bài giải nghĩa “ tứ thư “ thì quả là chuyện khó.

Trương Nguyên suy nghĩ một chút, gật đầu nói:

- Cũng được, ta thử xem.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Nhà tranh năm gian, Trương Nguyên đi theo Kỳ Bưu Giai vào gian thứ hai từ bên trái vào. Nhà tranh này tuy là đơn sơ, nhưng rất gọn gàng ngăn nắp, hai chiếc cửa sổ sát nóc giúp cho cả gian nhà tràn ngập ánh sáng. Trong phòng cũng rất rộng rãi, có bày sáu cái bàn gỗ sam, bàn gỗ này chỉ quét một lần dầu trẩu, chân bàn vẫn còn lớp vỏ gỗ chưa bào sạch. Trên chiếc bàn gần cửa sổ bên trái có một sĩ tử còn rất trẻ đang cúi đầu viết chữ, Kỳ Bưu Giai thi lễ với sĩ tử đó, nói:

- Chào Hoàng huynh.

Sĩ tử họ Hoàng đặt bút xuống, đứng dậy đáp lễ, lại chấp tay với Trương Nguyên rồi quay sang hỏi Kỳ Hồ Tử:

- Vị này là...

Trương Nguyên chấp tay thi lễ:

- Tại hạ Trương Nguyên Trương Giới Tử, là tới xin làm môn hạ của Khải Đông tiên sinh.

Sĩ tử họ Hoàng nói - Tại hạ Giang Châu phủ Bành Trạch huyện Hoàng Đình Hoàng Mặc Lô ở Hoàng Đình, huyện Bành Trạch, phủ Giang Châu.

Sau khi tự xưng danh thì không nói thêm lời nào, chỉ vào một tấm giấy trúc Phúc Kiến được treo trên tường, sau đó ngồi xuống cầm bút vừa viết vừa nghĩ.

Trương Nguyên thấy vị Hoàng Mặc Lô đến từ Cửu Giang này đội khăn vuông, mặc áo dài, hiển nhiên cũng là sinh đồ. Học trò Lưu Tông Chu thu nhận ở đây ngoài thần đồng Kỳ Bưu Giai ra còn lại đều là có công danh sinh đồ trở lên. Trương Nguyên nghĩ: “ Hy vọng ta có thể trở thành người ngoại lệ thứ hai.”

Kỳ Bưu Giai đi qua nhìn tấm giấy trên vách tường, thì thầm:

- Bạo hổ phùng hà, phú quý khả cầu.

Liếc nhìn Trương Nguyên, rồi ngồi xuống chiếc bàn gỗ sam bên trái. Người hầu của gã đem giỏ sách đặt trên bàn, rồi đi về trước.

Trương Nguyên cũng nhìn tám chữ đen đỏ. Nét chữ đẹp đoan trang lão luyện, nhìn rất có lực, chắc hẳn là chữ của Lưu Tông Chu. Trương Nguyên nghĩ thầm: “Tay không bắt cọp, phú quý có thể cầu” , chắc là đề văn hôm nay chẳng?

Kỳ Hồ Tử lấy một bình sứ nhỏ, đổ mấy giọt nước vào nghiền mực, bắt đầu mài mực, động tác không nhanh không chậm. Chân mày của thần đồng chỉ mới mười một tuổi này nhíu lại, chắc chắn là bắt đầu căng thẳng suy nghĩ.

Trương Nguyên cũng không hỏi nhiều, không hiểu thì có thể theo dõi. hẳn muốn xem Kỳ Bưu Giai viết văn “Tứ thư” như thế nào, “Tay không bắt cọp” và “Phú quý có thể cầu” đều từ trong “Luận ngữ • thuật nhi đệ thất”, là hai đoạn không liên quan đến nhau.

Không tử nói với Nhan Uyên:

- Dùng ta thì ta phò tá, không dùng thì ta đi ở ẩn, chỉ có ta với người làm được thế thôi.

Tử Lộ tỏ vẻ không vui, hỏi:

- Nếu bây giờ có cơ hội cầm quân đi đánh giặc, thầy chọn ai theo?

Không Tử đáp:

- Kẻ tay không mà bắt cọp, không thuyền mà lội qua sông, chết không đáng tiếc, những kẻ ấy ta không cho theo cùng. Người ta cần là trước khi lâm trận phải biết lo trước lo sau, suy tính thận trọng, phải cùng mọi người vui vẻ bàn bạc, đảm bảo được thành công, những người đó ta mới cho theo.

Đây là xuất xứ của câu “Tay không bắt cọp”. Còn nguyên văn của câu “Phú quý có thể cầu là:

Không tử nói: “Giàu sang phú quý mà có thể cầu được thì dù có phải làm kẻ đầu sai thấp kém ta cũng làm. Nếu không thể giàu được thì ta chỉ làm việc ta thích thôi.

Cái gọi là cắt nối đề chính là cắt câu nói trong kinh thư thành một đề văn, đây là phương pháp hạn chế tư duy để đánh giá tài trí của thí sinh cao thấp thế nào, dùng khuôn phép rèn luyện hàng ngày để huấn luyện thí sinh, cho nên mặc dù nói bát cổ văn có không ít khiếm khuyết, nhưng tuyệt đối không phải chỉ để dành cho riêng những người có trí tuệ cao. Làm tốt một bài văn bát cổ còn khó hơn làm tốt một bài thơ luật, giống như là đeo gong để múa mà còn phải ăn nhịp và có tư thế đẹp, đây chẳng phải là đòi hỏi bản lĩnh lớn sao? Thi Đồng sinh thậm chí thi Hương, rất nhiều giám khảo đều chỉ xem chương thứ nhất trong bảy thiên bát cổ, có lúc thậm chí chỉ xem thiên thứ nhất đã quyết định thí sinh có trúng tuyển hay không, việc chấm bài như vậy mang tính ngẫu nhiên rất lớn. Có trường hợp may mắn vừa luyện qua trước đúng đề thi thì may mắn trúng tuyển, nhưng đại đa số những người trúng đề đều là người trí tuệ cao siêu. Văn bát cổ là một trò chơi kiểm tra thử thách IQ cao, những sĩ tử thông minh tài trí luôn luôn đem phân nửa sức lực của mình để cân nhắc viết bài văn thế nào cho tốt, những cái khác không quan tâm, có thông minh như thế nào cũng bị huấn luyện theo một khuôn phép cứng nhắc, có lẽ đây chính là ước nguyện ban

đầu của Chu Nguyên Chương khi sáng chế ra văn bát cổ, ngài muốn người đọc sách trong thiên hạ đem tài trí của mình đặt toàn bộ tâm trí vào phương diện này, mài đi sự góc cạnh và cá tính trong con người của họ, và như thế, sự thống trị của đã Chu thị có sự phòng thủ vô cùng kiên cố rồi.

Trương Nguyên đọc qua không ít cổ văn của danh gia thời Đường - Tống, cuốn “Cổ văn quan chỉ” cũng đã đọc kỹ rồi, còn văn bát cổ lại chưa từng đọc qua, chỉ biết đó là lời nói thay mặt cho thánh hiền, là mô phỏng giọng điệu của thánh hiền để trình bày, lý giải, phát huy ngữ nghĩa; thay mặt Khổng phu tử, từ góc độ, tư duy của Khổng phu tử để suy nghĩ vấn đề điều này đòi hỏi một sức tưởng tượng nhất định, còn cách thức cơ bản của bát cổ văn là phá đề, thừa đề (vế thứ hai trong văn bát cổ, tiếp theo vế phá đề, nói rõ hơn mục đề), đoạn khởi giảng (đoạn thứ ba trong văn bát cổ, tóm tắt toàn bài để chuyển sang nghị luận), chính văn, chính văn nhất thiết phải dùng bốn nhóm của hai câu đối lập có các câu có quan hệ logic...

Lần lượt có thêm ba sĩ tử nữa bước vào trong thư phòng, lớn tuổi nhất là một người đã gần bốn mươi tuổi, lớn hơn cả thầy Lưu Tông Chu. Năm Vạn Lịch thứ ba mươi chín, Lưu Tông Chu lúc đó hai mươi bốn tuổi đậu tiến sĩ, năm nay hẳn là đã ba mươi lăm tuổi. Ba sĩ tử này nhìn tám chữ trên tường rồi đều bắt tay ngay vào làm bài của mình, cũng không ai để ý đến Trương Nguyên.

Thư phòng tổng cộng có 6 chiếc bàn lớn, năm bàn đã có người, chiếc bàn còn lại không thấy có ai đến, Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Không có ai là tốt nhất tốt nhất, xem như thuộc về ta rồi, ta xem Kỳ Hồ Tử viết bài giải nghĩa đề “Tứ thư” thế nào trước đã.

Thấy Kỳ Bưu Giai chấp bút hơi lắc đầu, đã viết mấy hàng lên giấy, liền đi đến bên cạnh xem sao, còn chưa nhìn thấy rõ chữ trên giấy là gì, Kỳ Bưu Giai liền quay đầu nói:

- Giới Tử huynh, huynh đừng đứng bên cạnh ta, bị người ta nhìn chăm chăm như vậy ta không viết được, chờ ta viết xong sẽ cho huynh mượn giấy bút.

Tiểu thần đồng mà vẫn rất lịch sự lễ độ. Trương Nguyên cười cười, thông thả bước ra ngoài. Kỳ Hồ Tử không cho hăn xem thì người khác càng không cho hăn xem. Đang cảm thấy nhàm chán, chợt nghe vị sinh đồ đến từ Cừu Giang tên Hoàng Mặc Lôi kia hạ giọng nói:

- Trương huynh...

Trương Nguyên tiến đến, Hoàng Mặc Lôi chỉ tấm giấy làm bằng trúc viết đầy chữ Tiểu Khải trên bàn nói:

- Đề này đệ đã làm xong rồi, Trương huynh có thể tham khảo một chút, đừng trích nguyên văn, nếu không Khải Đông tiên sinh sẽ đuổi huynh đi đó.

Trương Nguyên vốn định tham khảo một chút xem người khác viết thế nào, nghe Hoàng Mặc Lôi nói vậy tạm thời lại không muốn xem nữa., Viết ra thành như thế nào thì cứ để như thế đó, dù sao ta đích thật là chưa từng học qua bát cổ, ta chỉ theo kinh dịch liên tưởng phát triển mà thôi, cười nói:

- Đa tạ Hoàng huynh, Hoàng huynh viết xong, cho đệ mượn bút mực dùng một chút.

Hoàng Mặc Lôi nói:

- Trương huynh, mời.

Liền rời khỏi chỗ ngồi, ra khỏi thư phòng.

Trương Nguyên ngồi xuống, giữ thẳng lưng, trải rộng một tấm giấy trúc Phúc Kiến ra, chấm mực trên nghiên, bắt đầu viết. Chữ viết của hăn không

thể coi là đẹp, nhưng cũng có thể miễn cưỡng đọc được. Trang giấy đã viết đầy hai trăm chữ mà vẫn chưa xong, lại lấy một tờ giấy khác viết thêm trang nữa, thiên thứ nhất cũng coi như đã xong. Khi hần đặt bút xuống ngẩng đầu lên thì thấy cách vài bước có một vị nho sĩ trung niên đang đứng ở đó nhìn mình.

Nho sĩ này tầm hơn ba mươi tuổi, mặt chữ điền, người gầy, lông mày và xương gò má nhô lên, mũi cũng cao, tất cả đường nét trên mặt đều hiện lên vẻ tuấn tú mà rất nghiêm khắc, dáng điệu rất nghiêm túc, không biết là đã đứng ở đó từ lúc nào, Trương Nguyên viết rất chăm chú nên không chú ý, giờ trông thấy đoán là Lưu Tông Chu, vội đứng lên nói:

- Học trò Trương Nguyên bá kiến Khải Đông tiên sinh.

Nho sĩ trung niên này quả thực là Lưu Tông Chu, khẽ mỉm cười, nói:

- Ta nghe bằng hữu nói về người rồi, người lấy “Xuân thu” làm gốc ư?

Trương Nguyên không biết là ai đã nhắc tới hần với Lưu Tông Chu, thấy Lưu Tông Chu thần thái ôn hòa, xem ra ấn tượng của ông về hần cũng không tệ, tinh thần phấn chấn hẳn lên, cung kính đáp:

- Bẩm tiên sinh, học trò mới học xong “Xuân thu tam truyền”, lĩnh hội không sâu, hôm nay đến là muốn bá tiên sinh làm thầy.

Lưu Tông Chu gật gật đầu, nói:

- Đề Tứ thư nghĩa này người cũng làm rồi ư, đưa ra cho ta xem một chút.

Trương Nguyên nói:

- Học trò trước nay chưa từng học qua chế nghĩa, đề này là tự phát huy theo ý mình, cũng không hợp quy tắc bát cổ, xin tiên sinh chỉ ra chỗ sai.

Nói xong, đem hai tờ giấy đưa lên.

Lưu Tông Chu nhận lấy hai tờ giấy, đảo mắt qua một lượt, lông mày nhíu lại, chữ viết không đẹp làm ông trong lòng cũng không thoải mái, thôi thì để xem là viết gì đã vậy...

- Tay không bắt hổ, cả người lội sông. Đây đều là hữu dũng vô mưu, Phu Tử lấy một chuyện có thực làm ví dụ. Gặp chuyện mà biết sợ, mưu tính tốt thì ắt thành, gặp chuyện có thể sợ, biết mưu tính thì có thể làm chủ được tình hình.. Dùng hay bỏ phải do ta, ta có thể không hỏi. Xuất trận không thể luôn chiến thắng mà không bao giờ thất bại. Thắng bại cũng không do ta, nhưng ta không thể không hỏi. Biết sợ mà lập mưu tính kế tốt, đó cũng là do ta mà thôi. Tử Lộ dũng cảm, dám đứng ra thống lĩnh ba quân xuất chinh đã đảm đương được tương đối tốt, không biết điều hành tam quân thì càng phải thận trọng.

Phu tử càng không thể không biết điều hành tam quân, Tử Lộ hoặc là có chỗ chưa được, cố nán lại học tập thêm để tiến bộ hơn nữa.

Còn sống chết do mệnh, phú quý nhờ trời, lời này không phải cầu là nhất định được. Nếu có thể cầu mà được thì vẫn hợp đạo lí, không phải phạm pháp tuy không được quang minh chính đại cho lắm nhưng cũng sẽ không từ chối; nếu không thể cầu, thì đây đây là phi đạo. Xưa có câu “tay không bắt hổ” cũng chính là đạo ngôn, trong đó cũng có mệnh. Phú quý có thể cầu ngôn mệnh, hiểu mệnh con người thì sẽ nói những điều thiện.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Cái chau mày thoát đầu của Lưu Tông Chu, Trương Nguyên đã trông thấy, trong lòng không khỏi có chút hồ thẹn, chữ viết hơi tệ, sau này còn phải tiếp tục luyện tập, nhưng rất nhanh, cậu phát hiện lông mày của Lưu Tông Chu đã giãn ra, lông mau thành thoảng nhướn lên, hình như có ý tán thưởng.

Đề văn hơn hai trăm chữ này Lưu Tông Chu xem qua hai lần, ngược mắt nhìn Trương Nguyên nói:

- Người đi theo ta.

Rồi xoay người bước đi.

Trương Nguyên đi theo sau Lưu Tông Chu, đi vào gian thứ hai bên phải, có một lão nô bộc đang thu dọn trong phòng, thấy Lưu Tông Chu vào, lão nô bộc kia liền lui ra.

Lưu Tông Chu ngồi xuống một cái ghế cao bằng trúc có chỗ tựa lưng, trước mặt có ghế nhưng ông không bảo Trương Nguyên ngồi xuống, Trương Nguyên đương nhiên không dám ngồi, cung kính đứng hầu, chờ Lưu Tông Chu lên tiếng. Lưu Tông Chu dường như đang suy nghĩ lí do thoái thác, sau một lúc lâu không nói gì, đúng lúc Trương Nguyên tưởng chừng thời gian đang ngưng đọng thì Lưu Tông Chu lên tiếng:

- Người đã đọc thông “Xuân thu tam truyền” rồi, vậy ta hỏi người, tam truyền và xuân thu, có gì khác nhau? Không cần nói dài dòng, ngắn gọn là

được.

Trương Nguyên suy nghĩ một chút, đáp:

- Tả thị thiên về chuyện, sử dụng lối viết văn hoa; Công Dương, Cốc Lương thì thiên về nghĩa, sử dụng những từ ngữ trang nghiêm hơn.

Lưu Tông Chu gật đầu khen ngợi, hỏi:

- “Xuân thu tam truyện” người đã đọc qua mấy lần rồi?

Trương Nguyên nói:

- Tả truyện thì học trò đọc qua hai lần, Công, Cốc nhị truyện thì chỉ nghe qua một lần, học trò mấy tháng trước bị đau mắt nên chỉ có thể nghe đọc sách mà thôi.

Lưu Tông Chu hỏi:

- Nói vậy người nghe một lần thì thuộc luôn, đây không phải là nói ngoa rồi?

Trương Nguyên đáp:

- Đồn đại khó tránh khỏi có chút khuyếch đại, học trò phải tĩnh tâm nghe sách mới có thể miễn cưỡng nhớ được một chút.

Lưu Tông Chu thở dài:

- Chỉ nghe một lần mà đã có thể hiểu sâu như vậy, khả năng thiên phú như vậy thật là hiếm có.

Giọng điệu có chút thay đổi, nghiêm túc nói:

- Trương Nguyên, vậy ta hỏi người, người đọc sách là vì cái gì?

Trương Nguyên nói:

- Đọc sách để hiểu lý lẽ, học theo bậc hiền nhân, tuy không thể bằng nhưng tâm vẫn luôn hướng tới.

Lưu Tông Chu nghiêm nghị nói:

- Nói thật suy nghĩ của người đi, báỉ ta làm sư, là vì cái gì?

Trương Nguyên biết vị Lưu Khải Đông tiên sinh này nổi danh nghiêm khắc, nói lời khách sáo, nói suông chỉ tổ bị lão khinh thường mà thôi, lập tức nói thẳng vào ý định lúc đầu của mình:

- Báỉ tiên sinh làm thầy là để học nghệ chế nghệ ạ.

Lưu Tông Chu gần như ghen thở, lúc này mới thở ra được, nói:

- Thì ra là thế, đáng tiếc, đáng tiếc... học chế nghệ đương nhiên là để đi thi, để làm quan rồi. Ta lại hỏi người, người làm quan là vì cái gì?

Ánh mắt lão sáng ngời như soi rọi được cả tâm tư của người đứng đối diện.

Trương Nguyên điềm tĩnh, đáp một cách hết sức tự nhiên:

- Trị quốc bình thiên hạ.

Lưu Tông Chu hỏi:

- Có ham muốn cá nhân không?

Trương Nguyên nói:

- Người không phải thánh hiền, ai có thể không có ham muốn, theo ý kiến thiển cận của học trò, ngay cả thánh hiền cũng có dục vọng. Phu Tử bốn ba các nước, thi hành lễ nhạc vương đạo, chẳng phải là dục hay sao?

“Cá và bàn tay gấu” của Mạnh Tử là ví dụ, cũng là nói tới dục, quan trọng là có dùng tới dục vọng ấy hay từ bỏ nó đi mà thôi.

- Sai!

Lưu Tông Chu hét lớn một tiếng, dưới bộ râu ngấn khê động:

- Dục người nói chỉ là dục của Phật giáo. Phật giáo nếu muốn người ta hoàn toàn không có dục thì là yên tĩnh niết bàn. Vô tử vô sinh, đây há chẳng phải là dục vọng của con người mà các tiên thánh đạt nho nói hay sao?

Lưu Tông Chu đột nhiên lớn tiếng như vậy, Trương Nguyên bị lão làm cho hoảng sợ, giật mình nhớ ra vị Khải Đông tiên sinh này là người phản Phật, cả đời đều bài trừ Phật. Lão tuy là kế thừa con đường học vấn của Vương Dương Minh nhưng lại rất bất mãn đối với “Tập vu thiên” của Vương học, với “Lý học đại thành” của Đới Trình, Chu Tập nho đạo cũng có nhiều dị nghị, ông hy vọng quay về với Nho học Khổng Mạnh ban đầu, Lưu Tông Chu cho rằng loại bỏ tư tưởng Thiên tông của Vương Dương Minh thì chính là Nho học thuần khiết... Trương Nguyên vội nói:

- Học trò nói chỉ là những ý kiến thiển cận, xin tiên sinh dạy bảo.

Lưu Tông Chu chậm rãi nói:

- Nói lương tri thì dễ lưu truyền cho thiên, trong lúc vội cũng khó mà phân biệt rõ cho người. Người nhân tài hiếm khó. chỉ Ta không muốn người bị nhục dục trước mắt mê hoặc, ta có thể nhận người làm đệ tử, nhưng người phải hứa với ta trước hai mươi tuổi không được tham gia khoa cử.

Trương Nguyên ngạc nhiên, hần đến bá sư chính là để học chế nghệ chuẩn bị sang năm thi đồng sinh, Lưu Tông Chu lại bắt hần trước hai mươi tuổi không được tham gia khoa cử, rút cuộc đây là chuyện gì đây!

Trương Nguyên thận trọng nói:

- Học trò không rõ ý của tiên sinh, tiên sinh năm đó đỗ đồng sinh hình như cũng chưa tới hai mươi tuổi.

Lưu Tông Chu hơi cười rộ lên:

- Tên hậu sinh này hiểu rất rõ, muốn lấy mâu của ta đâm vào chính thuẫn của ta sao (mâu và thuẫn là hai vật tựa tựa như giáo và khiên đó), nói thực cho người biết, bây giờ ta cũng hối hận năm đó học bát cổ quá sớm, cho nên sau khi đậu tiến sĩ còn phải lận lội tới tận Đức Thanh xa xôi bái kính dốc lòng thỉnh giáo làm môn hạ của Am tiên sinh, đây mới là bước đầu trên con đường nho học, còn người ... Lưu Tông Chu chỉ vào Trương Nguyên:

- Tư chất thiên phú của người còn hơn ta, lúc ta mười lăm tuổi đối với mấy thứ “Tứ thư”, “xuân thu” này không hiểu thấu được như người, còn người lại tự học mà có thể lĩnh ngộ được tới như vậy, ta tự thấy không bằng. Cho nên nói người tuổi còn nhỏ mà học chế nghệ thật sự là đáng tiếc, theo ý của ta, hai mươi tuổi người tham gia khoa cử vẫn là sớm, tốt nhất là cả đời không nên tham gia khoa cử, gia cảnh nhà của người bậc trung, không cần vì áo cơm mà phiền não, chuyên tâm nghiên cứu học vấn không phải là tốt sao.

Lưu Tông Chu nghiêng người về phía trước, ánh mắt tha thiết nhìn Trương Nguyên. Lão rất kỳ vọng vào Trương Nguyên, với lĩnh ngộ của Trương Nguyên, thêm với sự dốc lòng dạy bảo của lão thì Trương Nguyên trở thành một đại nho cũng phải điều không thể.

Trương Nguyên dờ khóc dờ cười, thật không biết nói như thế nào với Lưu Tông Chu nữa. Nói nông dân muốn tạo phản, Lưu Tông Chu nhất định sẽ nói lở năm da cần gì lo lắng, nói Đại Minh triều sắp tiêu diệt vong, còn diệt vong trong tay đứa con của Nỗ Nhĩ Cáp Xích - Hoàng Thái Cực, Lưu

Tông Chu sẽ hỏi Nỗ Nhĩ Cáp Xích là ai sau đó mắng Trương Nguyên một trận... Trương Nguyên khiêm tốn nói:

- Tiên sinh quá khen, thiên phú của học trò không bằng tộc huynh Trương Tông Tử, càng không bằng Kỳ Hồ Tử bên cạnh.

Lưu Tông Chu nói:

- Trương Tông Tử tâm tư phức tạp, là thiên tài con ông cháu cha. Kỳ Hồ Tử thì quả thật trí tuệ, nhưng vẫn không bằng người, từ bài Tứ thư nghĩa kia ta có thể thấy người suy nghĩ sâu xa lại rất thông hiểu, rất hợp ý ta, nhưng làm bát cổ văn không hợp quy cách, cho nên người không thích học bát cổ, nên lấy việc tìm tòi học hỏi làm chí hướng.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Không xong rồi, cứ nhắm vào ta như vậy, ta thực sự không thích hợp nghiên cứu học vấn”.

Nói:

- Tiên sinh, người không thể quy định bắt buộc năm nào tiểu sinh mới có thể tham gia thì cử. Tiểu sinh có thể vừa tham gia khoa cử vừa theo tiên sinh nghiên cứu học vấn, tiên sinh cũng không phải như vậy sao, có công danh tiến sĩ rồi, đồng thời vẫn không ngừng học tập.

Lưu Tông Chu điếm đúng chỗ mấu chốt, nói:

- Ta đậu Tiến sĩ cho tới nay đã hơn mười năm, còn chưa đi làm quan, người có thể sao?

Trương Nguyên thành thật thật nói:

- Không thể.

Lưu Tông Chu nói:

- Vậy người chuyên tâm dốc lòng cầu học, không suy xét công danh, hoặc là thi lấy công danh sinh đồ, được miễn thuế khoá lao dịch, thế nào?

Trương Nguyên cố thuyết phục lần cuối:

- Tiên sinh ở trong Tả truyện đã nói, có ba sự nghiệp lớn, đầu tiên là lập đức, tiếp theo là lập công, cuối cùng là lập ngôn, lập công sao lại không bằng lập ngôn?

Lưu Tông Chu nói:

- Lập công tự có người đi lập, hôm nay ta thấy người thích hợp lập ngôn.

Trương Nguyên cũng chẳng còn cách nào khác, “Đạo bất đồng bất tương vi mưu” (Không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được), thi lễ nói:

- Học trò không phải là người thích hợp nghiên cứu học vấn, cáo từ tiên sinh.

Lui ra phía sau hai bước, xoay người đi.

Lưu Tông Chu không ngờ Trương Nguyên lại dứt khoát như vậy, đứng lên nói:

- Người còn nhỏ, sao lại xem trọng công lợi như vậy?

Lão muốn giữ Trương Nguyên lại, lão cho rằng Trương Nguyên là nhân tài hiếm có, là hạt giống để đọc sách.

Trương Nguyên không có lời nào để nói, kỳ thi sang năm nhất định phải tham gia, quay ra sau lại vái chào Lưu Tông Chu, rời khỏi nhà tranh, đi đến thư phòng lúc trước chào hỏi Kỳ Hồ Tử và Hoàng Mặc Lô rồi tìm Vũ Lăng, rời khỏi chùa Đại Thiện để đi về.

Hai người Kỳ Bưu Giai và Hoàng Đình cho rằng Trương Nguyên làm văn không tốt nên bị tiên sinh từ chối, nhưng sau đó thấy Khải Đông tiên sinh than thở, nói:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Hai người họ Kỳ, Hoàng không hiểu Khải Đông tiên sinh tiếc cái gì?

Lúc Trương Nguyên dẫn Vũ Lăng đi qua quảng trường trước chùa thì không thấy Mục Chân Chân đâu. Thiếu nữ dọa dân cũng không nghĩ Trương Nguyên đi nhanh như vậy, tưởng rằng phải học đến canh ba buổi trưa nên đầu giờ trưa nàng mới chú ý đợi, không quên còn để lại vài trái quýt ngon nhất trong sọt trúc, lúc này Trương thiếu gia sợ bị tiên sinh mắng không dám ăn, bây giờ ra về có thể ăn được rồi.

Nhưng đã đợi qua chính Ngọ, Mục Chân Chân thấy mười mấy học trò của học quán sau chùa đều đã ra về rồi mà vẫn không thấy chủ tớ Trương Nguyên đi ra, nàng vòng ra sau chùa xem, đã không còn học trò nào nữa rồi, chỉ có vị Lưu tiên sinh và lão nô bộc kia.

Mục Chân Chân tự trách mình đã không chú ý tới Trương thiếu gia ra về, thầm nghĩ:

- Sau buổi trưa ngày mai ta lại đến vậy, sau buổi trưa Trương thiếu gia sẽ lại đến học mà.

Thiếu nữ dọa dân vui sướng chờ mong được gặp lại Trương Nguyên, nhảy chân sáo vượt qua núi Song Châu sau chùa, đi về phố Tam Đại.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

Trương Mẫu Lã Thị không hề quá thất vọng với việc Lưu Tông Chu không nhận Trương Nguyên làm đệ tử, nàng an ủi con trai:

- Con trai của ta chớ có vội, con vẫn còn nhỏ, năm nay ở nhà chịu khó đọc sách, luyện chữ, ít dùng mắt, đôi mắt này cần phải được điều dưỡng thêm một thời gian nữa mới được.

Trương Mẫu Lã Thị đã rất hài lòng với một Trương Nguyên thông minh hiểu biết sau khi lành bệnh rồi, không dám yêu cầu đứa con nhỏ mới mười bảy tuổi đầu đã phải đỗ Bỗ Sinh Đồ, cho nên đối với kì thi huyện phủ vào đầu năm tới bà cũng không xem trọng cho lắm.

Trương Nguyên đáp:

- Mẫu thân nói rất đúng.

Nhưng trong bụng thì thầm nghĩ:

- Lưu Tông Chu không chịu dạy mình chế nghệ, lẽ nào mình không tự học được bát cổ sao, có câu là “đọc thuộc ba trăm bài thơ Đường, không biết ngâm thơ cũng biết ngâm”, sau khi bảng vàng thi hương công bố, những bài văn bát cổ hay nhất trong đó, cũng sẽ bị sao chép lại với tốc độ nhanh nhất, từ kỳ thi Đồng sinh cho tới kì thi hội, thi đình đều sẽ có, cũng giống như đời sau thi vào các trường cao đẳng đạt điểm tối đa, rất dễ dàng có thể mua được, còn ưu thế của ta là ở học thức về thế giới và năng lực

lĩnh ngộ, chỉ cần dùng tâm nghiên ngẫm, nhất định có thể viết tốt thể loại văn bát cổ mà thôi.

Trương Nguyên hạ quyết tâm, cũng đặt việc bá sư Lưu Tông Chu sang một bên, sau khi ăn xong bữa trưa, liền sai Vũ Lăng đi mời Phạm Trân tiên sinh hoặc Chiêm Sĩ Nguyên tiên sinh tới đọc sách cho hắn nghe, trước tiên, hắn phải nghe hết “Chu lễ”, “Lễ nghi”, “Bát gia văn tập” và “Văn chương chính tông”, đây đều là những bộ sách mà đồng tử phải học thuộc tại trường xã, hắn không theo học trường xã nên đành bắt tay vào nghiên ngẫm, sau khi thuộc lâu lâu những quyển này, hắn sẽ tập trung vào để nghiên cứu văn bát cổ, ngoài ra, còn phải luyện chữ nữa, không thể để người khác nhìn vào cứ nhú mày suốt như vậy được.

Vũ Lăng vừa ra tới cửa lại quay lại, nói Tam công tử tới rồi.

Trương Ngạc quần áo chỉnh tề xuất hiện, phía sau còn có người hầu tên là Phúc Nhi, tâm trạng Trương Ngạc đang tốt, vì gã vừa hỏi Vũ Lăng, biết Trương Nguyên cũng bị Lưu Tông Chu từ chối, ha ha, đúng là anh em có nhau, gã giả vờ tỏ ra đau khổ, nói:

- Giới Tử, đệ cũng cảm nhận được sự phần uất của ta bây giờ chứ gì, Lưu Tông Chu ức hiếp huynh đệ ta quá đáng, chúng ta nghĩ cách đuổi ông già cổ hủ đó ra khỏi chùa Đại Thiện kia đi, để cho bỏ cục tức trong lòng, thế nào?

Trương Nguyên vội nói:

- Tam huynh không nên có suy nghĩ này, Khải Đông tiên sinh là thầy nho mà ta tôn trọng, ông ấy không phải không muốn nhận ta nhập môn, chỉ có điều là ông ấy không muốn dạy ta bát cổ chế nghệ sớm như vậy thôi.

Trương Ngạc bĩu môi nói:

- Vậy chẳng phải là như nhau sao, đệ đi cầu học không phải để được ông ta dạy cho văn bát cổ sao, lẽ nào đến để xin ông ta dạy đệ đánh cờ à?

Trương Nguyên không muốn tranh cãi với Trương Ngạc, liền nói:

- Vụ án Lạt Hồ hôm qua có tin gì chưa?

Trương Ngạc nói:

- Không biết, Năng Trụ đang chờ ở đó, đợi lát nữa ta cử người đi hỏi thăm xem.

Trương Ngạc làm việc không có tính kiên nhẫn, hôm nay hứng trí bồng bồng, có lẽ ngày mai lại chẳng chút hứng thú, Trương Nguyên nhắc nhở nói:

- Tam huynh cũng đừng nên canh cánh trong lòng mãi chuyện của chúng ta với Khải Đông tiên sinh, kẻ đáng hận nhất chính là tên họ Diêu xúi bẩy kia, đệ có nghe ngóng được manh mối nào chưa?

Trương Ngạc vò đầu nói:

- Ta quên rồi, ta đây đi hỏi, xem bọn hạ nhân kia đã nghe ngóng được tin tức gì chưa.

Phúc Nhi đứng một bên nói:

- Công tử nhà tôi hai hôm nay bận đi xem mắt rồi.

- Nhiều chuyện.

Trương Ngạc hét lớn, Phúc Nhi liền câm miệng.

Trương Nguyên cười nói:

- Con gái nhà ai mà may mắn vậy, phải gả cho một Trương Lang tiêu tiền như nước thế?

Trương Ngạc bất đắc dĩ nói:

- Mẫu thân ta muốn ta lấy vợ, nói lấy vợ rồi thì có thể dùng trái tim ngựa hoang của ta, còn tìm tam cô lục bà làm mối cho ta, tìm hiểu xem cô nương nhà nào hợp tuổi với ta, mà Hội Kê thương thị cũng là thế gia đại tộc, cũng coi là môn đăng hộ đối với Trương thị Sơn Âm chúng ta, chỉ có điều ta gửi canh thiệp cho họ rồi, chờ mãi chẳng thấy họ gửi lại canh thiệp cho ta. Còn bảo là muốn xem nhân phẩm của ta như thế nào, rồi mới quyết định hôn sự này. Nhân phẩm của ta chẳng phải ai ai cũng biết đó sao, ta còn kém xa Tần Thủy Hoàng ấy chứ.

(Canh thiệp: thiệp bát tự, trước kia nam nữ đính hôn, đều sẽ trao đổi thiệp bát tự cho nhau, trên đó có ghi rõ họ tên, ngày giờ sinh, quê quán, tổ tông ba đời....) Trương Nguyên phá lên cười lớn, thầm nghĩ:

“Huynh vẫn còn chút tự biết mình đấy.

Trương Nguyên nói:

- Chắc là học nghề tai nghe là giả, phải nhìn tận mắt mới tin.

Trương Ngạc gật đầu nói:

- Rất đúng, người nhà Thương thị đó nói phải gặp ta trước rồi mới định, ta thì nghĩ bản thân ta nơi nào cũng đi qua, có ai mà không biết đến ta, thế mà một mực đòi gặp ta cho bằng được, ta là ai chứ, dễ dàng mặc người ta giật dây thế hay sao, ta tuyệt đối không đi.

Trương Nguyên nói:

- Hôn nhân đại sự, vẫn nên đi đi, thử nhân duyên xem sao.

Không ngờ Trương Ngạc nói:

- Á, hay là Giới tử đệ đi ra mắt thay ta đi, tuy là đệ không được đẹp trai như ta, nhưng nếu đám người nhà Thương thị chấm đệ, vậy thì ta đương nhiên cũng đậu rồi, không cần nói nữa.

Trương Ngạc tuy là làm việc hoang đường, nhưng khuôn mặt y khá là anh tuấn, trong số mấy đứa cháu của Trương Nhữ Lâm, luận về dung mạo thì Trương Ngạc đứng hàng đầu, nhưng Trương Nguyên đương nhiên không cho rằng mình xấu trai hơn Trương Ngạc, giả vờ tức giận nói:

- Tam huynh, huynh hiệp người quá đáng.

Trương Ngạc cười nói:

- Cũng sẽ không có bạc đãi đệ đâu, ta nghe nói Hội kê Thương thị có ba người con gái, ba nàng này đều đã tới tuổi cập kê, hai huynh đệ chúng ta mỗi người lấy một cô, còn lại một em không ai thèm lấy, chắc nó khóc hu hu quá, ha ha ha....

Trương Ngạc khó mà nói được những lời đứng đắn, chuyên nói những chuyện vớ vẩn, Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, huynh bận thì huynh đi đi, đệ phải nghe tiên sinh đọc sách rồi, sau này còn phải nhờ huynh sắp xếp môn khách đọc sách cho đệ hàng ngày đó.

Trương Ngạc nói:

- Ta cũng không bận việc gì, đọc sách không gấp, chúng ta chơi một ván cờ trước đã?

Trương Nguyên từ chối nói:

- Huynh không đánh thắng nổi đệ, huynh nên tìm người khác luyện tập thêm đi.

Trương Ngạc bắt mẫn “hừ” một tiếng, liền đi luôn, hơn một khắc sau, Phạm Trân và Ngô Đình dắt tay nhau tới, nghe nói Giới tử thiếu gia còn đang cần người đọc sách cho hắn nghe, môn khách bên Tây Trương ai cũng hăng hái, nhàn rồi không có việc, tới đọc sách cho Trương Nguyên nghe kiểm năm đồng bạc cũng không tệ.

Nói chuyện dài dòng xong, họ bắt đầu đọc sách, “xuân thu tam truyện” đã đọc xong, bắt đầu đọc “Chu lễ”, Trương Nguyên áp dụng cách học của Tăng Quốc Phiên, quyển sách này đọc chưa xong thì tuyệt đối không đọc sách khác, đọc một quyển là một quyển, đương nhiên là nhóm môn khách đọc, hắn nghe, bây giờ hắn rất ưa chuộng phương pháp học này, dùng tai nghe không những tiết kiệm được tinh thần, mà còn nhớ lâu hơn được.

Phạm Trân, Ngô Đình hai người thay nhau đọc nửa canh giờ, sau đó Ngô Đình hướng dẫn Trương Nguyên luyện tập thư pháp, vẫn là bia chữ to trên bia Ma Cô của Nhan Chân Khanh, Ngô Đình nói tấm biển này ít nhất phải luyện nửa năm, nửa năm sau sẽ chuyển sang tập tiểu Khải, đây là cách luyện tập cơ bản nhất, không lướt qua được, nhưng họ thấy Giới tử thiếu gia luyện chữ tiến bộ rất nhanh chóng, chắc cuối năm sẽ chuyển sang tập Tiểu Khải được rồi.

Khi trời chạng vạng, hai người Phạm, Ngô vừa rời khỏi, người hầu Năng Trụ liền tới, báo cáo với Trương Nguyên về vụ án kia, nói mười con hổ của núi Sơn Âm đã bắt được chín con, chỉ thoát mất một con, được tin Lạt Hồ bị bắt giam, ngay lập tức liền có không ít các dân chúng của bốn huyện đã từng bị bọn chúng ức hiếp, tiến lên huyện nha báo án, xem ra bọn chúng khó lòng tránh khỏi bị sung quân.

Mấy ngày sau, Trương Nguyên vẫn ở nhà nghe sách, luyện chữ, không bước ra khỏi cửa, đến buổi sáng ngày 29 cuối tháng, quản môn Đại Thạch

Đầu chạy vào nói:

- Thiếu gia, thiếu gia, có một ông râu vàng đáng người cao to muốn gặp thiếu gia.

Trương Nguyên vừa nghe liền biết là Mục Kính Nham của ở phố Tam Đại, lực sĩ râu vàng này hẳn là bệnh khỏi rồi nên tới để cảm ơn, cậu ta liền sai Vũ Lăng ra đón Mục Kính Nham vào, nói rồi cậu ta theo sau ra ngoài sảnh để gặp mặt.

Mục Chân Chân cũng tới, mấy ngày nay ngày nào nàng cũng tới sân chùa Đại Thiện bán quýt, nhưng mong mãi vẫn không gặp được Trương thiếu gia, mới hôm trước Mục Chân Chân đợi không được, mới lấy hết dũng khí chạy tới hỏi một học trò ở đó, xem tại sao Trương thiếu gia Trương Nguyên lại không đến lớp? Câu trả lời mà nàng nhận được là: tiên sinh không nhận cậu ta.

Mục Kính Nham vừa thấy Trương Nguyên đi ra, liền quỳ xuống, Mục Chân Chân đương nhiên cũng quỳ cùng, Mục Kính Nham nói:

- Trương thiếu gia tái tạo chi ân, tiểu nhân khó mà báo đáp.

Trương Nguyên vội vàng tiến lên đỡ Mục Kính Nham dậy, người đàn ông râu vàng này hôm nay dáng vẻ khác hẳn với ngày hôm đó, tuy thần thái vẫn khiêm tốn như trước, nhưng vừa quỳ xuống, trông động tác tuy đơn giản mà rất lưu loát, mạnh mẽ, đứng lên thì cao hơn cả Trương Nguyên một cái đầu.

Trương Nguyên bảo hai cha con Mục thị ngồi xuống nói chuyện, hai cha con không chịu ngồi, lúc này, đột nhiên có một môn tử của huyện học thự tới, nói muốn gặp Trương Nguyên, mời Trương Nguyên lập tức tới học thự gặp mặt.

Triều Đại Minh, Châu, phủ, châu, huyện đều không có xây dựng học thự và học quan, , phủ học sắp xếp một vị giáo sư dạy, châu học thì có một châu chính dạy, huyện học thì có Giáo dụ dạy, giáo dụ của huyện học bốn huyện học thức uyên bác, học trò và sinh đồ của bốn huyện đều do một tay Giáo dụ này quản lý, có một vài học trò không sợ Huyện tôn đại nhân mà ngược lại đi sợ giáo dụ, đây hẳn là đạo lý huyện quan không bằng hiện quan rồi.

Chỉ có điều theo tình trạng của Trương Nguyên hiện giờ, cậu ta ngay cả tự cách đồng tử cũng không có, xã học cũng không đi học, theo lý mà nói giáo dụ của huyện Sơn Âm này cũng không quản được cậu, Tôn giáo dụ này gọi cậu tới làm gì nhỉ?

Trương Nguyên liền mời hai cha con Mục Kính Nham ngồi chờ ở đây, hẳn đi rồi về.

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 7)

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 96

Huyện lệnh Sơn Âm Hầu Chi Hàn mở một bữa tiệc tẩy trần cho Vương Đề Học ở đại sảnh của huyện nha, hai người một bàn tiệc, tổng cộng có 8 bàn tiệc, món ăn phong phú, các đĩa thức ăn bày đầy trên bàn. Hai huynh đệ Trương Đại và Trương Nguyên được xếp ở cuối bàn tiệc, sau khi nâng chén cung kính, chúc thọ các bậc trưởng bối, họ liền bắt đầu dùng tiệc. Trên bàn có một đĩa ngỗng hấp cách thủy, mùi hương rất hấp dẫn, nhưng Trương Nguyên ăn một miếng thấy thật nhạt nhẽo. Trương Đại thì giống tổ phụ Trương Nhữ Lâm, là một nhà ẩm thực đích thực, vừa cầm đũa chọn chọn lựa lựa, vừa thì thầm giảng giải với Trương Nguyên, bình luận về tài nghệ của đầu bếp ở huyện nha, chỉ nói đầu bếp này có sở trường về món ngỗng hấp, còn lại các món khác chỉ có thể miễn cưỡng cho vào miệng mà thôi. Trương Nguyên thật bá phúc đại huynh Trương Đại. Hắn vừa ăn vừa nghe đại huynh nói về những món ăn nổi tiếng ở các nơi, như là món: dạ dày dê Sơn Đông, quả Quan Văn, đào Nam Kinh, măng hốc, rau nhút Tiêu Sơn và cá diếc xanh, gà hạt đậu Hàng Châu, thịt chân giò hun khói Phổ Giang... Trương Nguyên miệng ăn không ngừng, nghe thôi cũng chảy cả nước miếng, ăn bữa cơm mà cũng có thể mở mang được nhiều kiến thức, học vấn như vậy. Thật sự là không chê vào đâu được. Trương Đại mãi nói chuyện, cầm đũa gấp thức ăn cũng chậm, sau đó vừa nhìn thấy đĩa ngỗng trên bàn đã bị Trương Nguyên ăn hết hơn phân nửa rồi, mới vội vàng ngậm miếng không nói nữa để chuyên tâm ăn ngỗng, hai người đều đang ở tuổi đang lớn nên sức ăn rất khỏe. Nhìn họ không khỏi khiến Đề học đại nhân ngồi ở phía xa kia phải ngưỡng mộ, nói với Từ tri phủ ngồi cùng:

- Ta thấy hai đứa cháu này của Túc ông, đúng là hậu sinh khả úy.

- Một lời nói này của đại tông sư mà có hai ý nghĩa, vừa có ý khen Trương Đại và Trương Nguyên tuổi trẻ tài cao, lại thăm ngưỡng mộ tuổi trẻ sung sức, có thể ăn nhiều như vậy.

Từ tri phủ cười nói:

- Hai huynh đệ bọn chúng còn phải nhờ vào sự dẫn dắt chỉ bảo của đại nhân nhiều.

Tuy rằng trong cuộc thi đấu hôm nay việc Trương Nguyên thắng Diêu Phục khiến cho Từ Thời Tiến không hài lòng. Nhưng thời thế đã như vậy, hễ lẽ nào sẽ vì chuyện của Diêu Phục mà đối nghịch với Trương Nguyên, có cần thiết phải như vậy không, Diêu Phục cũng không phải là họ hàng thân thích gì với gã, mà cho dù có là thân thích đi chăng nữa cũng phải nhìn vào sự việc có thể giúp được hay không chứ, là người thì phải biết thuận theo thời thế mà hành động, thiếu niên Trương Nguyên này là một nhân tài, xuất thân từ nhà họ Trương ở Sơn Âm, lại là học trò của Vương Quý Trọng, nói không chừng sẽ thi đỗ khoa thi mấy năm tới. Từ Thời Tiến đâu có ngu xuẩn đến mức trở thành kẻ địch của cái “cây đại thụ” này, đương nhiên lúc này phải ra sức nói tốt rồi. Trên bàn tiệc có một đĩa cá, thịt mềm rất ngon, khi ăn cá Trương Nguyên chột nghĩ đến lần trước trong bữa tiệc ở huyện nha, ngồi cùng với Vương Anh Tư cũng rất thích ăn cá. Lúc này nhìn khắp bàn tiệc trong phòng khách, Vương Anh Tư lại không có ở đây. Hước Am tiên sinh và thúc tổ của hắn là Trương Nhữ Lâm ngồi cùng bàn với nhau, chắc là Hước Am tiên sinh cảm thấy Vương Anh Tư ở trong này không tiện, lần trước xem như là tiệc rượu riêng của Hầu huyện lệnh, còn lần này có nhiều người, ngộ nhỡ bị lộ ra chuyện nàng giả trai thì sẽ trở thành trò cười cho mọi người mất. Trương Nguyên đã uống hai chén rượu Đồng, ăn hơn nửa đĩa ngỗng hấp cách thủy, bụng gần như đã no rồi, có thể nhàn nhã mà nghĩ một số việc, ăn uống no nê nghĩ đến mỹ nhân chính là như thế này đây. Hắn với thúc phụ Thương Chu Đức của Thương Đạm Nhiên không hề

thân quen, lần đầu tiên gặp mặt đã liền mời hãnh đến phủ ngắm hoa cúc, ý tứ đó không cần nói cũng hiểu. Như vậy ngày mai sau khi đến viếng thăm Thương phủ, hãnh phải mau chóng xin mẫu thân cho người đến Thương phủ làm mai thôi. Nghĩ đến việc vừa rồi ở bên cầu Quang Tương, Thương thị nữ lang ở trong xe ngựa nhìn hãnh chăm chú, trong lòng Trương Nguyên liền nóng lên, lần đó ở Thương Đào viên là cuộc gặp gỡ tình cờ, một trận mưa, một ván cờ, một bài thơ, thật sự là duyên phận, lần gặp gỡ ở hòn đảo giữa hồ đó trong nháy mắt hiện lên rõ mồn một như vừa chỉ xảy ra mới đây thôi, khi đó Thương Đạm Nhiên nhẹ nhàng nhảy lên bờ, nàng mặc bộ y phục màu xanh nhạt, ống tay áo hẹp được làm bằng vải bồi để giấy, chân mang giày thêu đế bằng, không nhìn thấy hãnh và Vũ Lăng ngay bên cạnh, hai tay nàng nâng lên quá đỉnh đầu, lộ ra cổ tay trắng nõn, đôi chân trần chạm xuống đất nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn, hãnh cảm thấy hành động đó thật là duyên dáng yêu kiều giống như một tiên nữ giáng trần vậy.

- Giới tử!

Trương Đại nhắc nhở:

- Đại tông sư gọi hai chúng ta qua đó kìa!

Trương Nguyên phục hồi lại tinh thần, theo đại huynh Trương Tông Tử đi đến trước bàn tiệc của Vương Đề Học và Từ tri phủ, rồi cùng thi lễ.

Vương Đề Học tóc đã bạc, lúc này tính tình đang hòa nhã dễ gần, đâu còn cái uy như hung thần như lúc ở Minh Luân đường ban nãy, làm cho các chư sinh phải hết mực kính sợ nữa, lão nói với Trương Đại:

- Năm ngoái Trần Mi Công đến Võ Lâm, còn nói với ta, lúc người còn nhỏ đã có thể làm câu đối để đối lại việc bị gã trêu ghẹo, ha ha, “Mi Công giao lộ, huyện Tiền Đường lý tổng tiền (Mi Công cười hươu, tổng tiền huyện Tiền Đường) nhanh nhẹn làm sao.

Lại hỏi Trương Đại trong kỳ thi hương tháng tám phá đề thế nào. Vương Đề Học là phó quan chủ khảo kì thi hương ở Hàng Châu. Trương Đại liền đọc lại khổ đầu tiên của bài bát cổ trong kì thi hương cho Vương Đề Học nghe. Vương Đề Học ngẫm nghĩ một hồi, rồi lắc đầu cười nói:

- Không nhớ được, bài Chế nghệ này của người cũng được ca tụng là tinh thông phong phú, có điều tài văn chương hơn người, chín quá hóa nẫu, bài làm thiếu mất một chút dư vị gì đó, thành ra chấm cho y qua cũng được mà không qua cũng đúng. Gã ở khoảng giữa được qua và không qua, thôi thì coi như là thiếu một chút may mắn, rèn luyện thêm 3 năm nữa, thì kì thi lần sau sẽ đỗ.

Trương Nhữ Lâm quát khê:

-Đại tông sư chỉ dạy người còn không mau tạ ơn.

Trương Đại nhanh chóng cúi người thi lễ.

Trương Nguyên thâm nghĩ:

- Đại tông sư đúng là gừng càng già càng cay, có con mắt đánh giá cực chuẩn, bệnh văn chương của Đại huynh chính là có thể tả mà không thể thu về, tức là mở ra rồi nhưng không tài bào kết lại được, viết ra rất lưu loát, có một vài câu tự mình cho rằng rất hay nên không đành lòng xóa bỏ, có lúc khó tránh khỏi việc làm cho bài văn phức tạp thêm.

Vương Đề Học quay ra hỏi Trương Nguyên:

- Trương Nguyên, ta thấy bài Chế nghệ của người viết rất trôi chảy, lập luận tinh tế, không phải nhiều năm vất vả đọc sách suy nghĩ sâu xa thì không thể được như vậy, người mới mười lăm tuổi, có thể làm được bài bát cổ như vậy thật sự khiến lão phu ngạc nhiên và thán phục. Ngày thường người hay đọc sách gì?

Trương Nguyên kể tên những cuốn sách mà mình đã đọc qua, Vương Đề Học nói:

- Những quyển sách này hầu hết các sĩ tử tham gia khoa cử đều đã đọc, nhưng chỉ có mình người lĩnh ngộ được sâu sắc như vậy, thông minh như thế thật sự là hiếm có. Mong rằng người sẽ khiêm tốn mà chịu khó rèn luyện nhiều hơn thì tốt.

Lúc này là đang khéo léo phê bình việc Trương Nguyên và Diêu Phục đấu bát cổ.

Trương Nguyên khom người nói:

- Đa tạ đại tông sư khích lệ, học trò nhất định sẽ cẩn trọng, nỗ lực tiến lên.

Vương Đề Học gật gật đầu, nói với Trương Đại và Trương Nguyên:

- Nếu huynh đệ các người tới Hàng Châu, có thể đến học quán gặp ta.

Trương Đại và Trương Nguyên cùng khom người nói:

- Vâng ạ!

Trương Đại trầm nghĩ; - Người mà Đại tông sư thật sự muốn gặp là đệ đệ Giới Tử kia, Đại tông sư muốn làm tọa sư của Giới Tử.

Thời nhà Minh kì thi chọn người làm quan luôn bị vướng vào trong các loại quan hệ chằng chịt giữa thầy trò, bằng hữu, có nghiệp sư, tọa sư, phòng sư, mỗi thầy giáo lại có thầy giáo của mình nữa, các mối quan hệ đan xen khó gỡ, phức tạp vô cùng. Những mạng lưới quan hệ này lại dựa vào quyền lợi, lợi ích của từng tập đoàn, từ triều đình đến địa phương, cản trở lẫn nhau, tranh đấu gay gắt.

Tiệc ở đại sảnh đã xong là đến phần thưởng thức trà. Vương Đề Học rất giỏi trà đạo, cùng thảo luận với Trương Nhữ Lâm về những chuyên gia trà đạo từ bắc chí nam. Vương Đề Học rất tôn sùng Đào Diệp Độ ở Nam Kinh, tấm tắc khen nghệ thuật trà đạo của người này là tuyệt vời nhất, mấy vị quan thân này Vương Đề Học nhắc đến không sót một ai, từ trời nam đến biển bắc, dần dần nhắc đến cả một vài chuyện bí mật của Hoàng đế và Đông cung Thái Tử trong triều. Trương Nguyên tập trung lắng nghe, tuy rằng hiện tại hẳn không có sức ảnh hưởng với triều đình, nhưng hiểu rõ hơn một chút tình hình thời sự cũng tốt. Trương Nhữ Lâm quay đầu lại nhìn, thấy hai hậu bối ngồi ở một bên chăm chú lắng nghe, liền nói:

- Trương Đại, Trương Nguyên, hai người về trước đi.

Trương Nguyên và Trương Đại đành phải cáo từ, hai người ra khỏi công đường thì đã có mấy nô bộc trẻ tuổi đứng chờ Trương Đại ở đình Giới Thạch. Vũ Lăng - thư đồng của Trương Nguyên cũng chờ ở đấy, liền cùng nhau trở về.

Trương mẫu Lã thị thấy con trai trở về, vui mừng nói:

- Con ngồi xuống đây, mau kể cho mẫu thân nghe chuyện ở học thự hôm nay thế nào? . Tiểu Vũ kể không rõ ràng.

Vũ Lăng không phục nói:

- Thái thái, Tiểu Vũ chỉ đứng ngoài cửa lớn, không được vào trong, dù sao thì đại khái câu chuyện chính là như vậy, thiếu gia thẳng, tên họ Diêu cò môi bị thua, Dương tú tài có họ hàng thân thích với gã cũng bị nhốt vào nhà lao của huyện.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Bây giờ ngồi xuống kể lại chi tiết đầu đuôi ta nghe xem chuyện ở học thự rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Hai nha đầu Y Đình, Thỏ Đình cũng đều chạy qua đông tai nghe kể chuyện, Trương Nguyên liền đem việc thi đấu bát cổ ở Minh Luân đường ra sao, rồi việc tất cả mọi người đều tỏ ý khinh thường Diêu Phục ra sao, Diêu Phục là tên tiểu nhân bỉ ổi vô sỉ, không từ một thủ đoạn xấu xa như thế nào. Đại tông sư đã trừng trị cậu cháu họ Diêu như thế nào, tất cả đều kể hết. Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Con quả thực là may mắn, đại tông sư kia sớm không đến, muộn không đến, mà lại đến đúng lúc này. Cuối cùng Diêu Phục vẫn là không thoát được.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Không phải Đại tông sư đến đúng lúc, mà là con tính toán khéo léo, vả lại, cho dù Đại tông sư tới muộn vài ngày cũng không sao. Diêu Phục luôn chạy không thoát cửa ải này đâu. Nói:

- Đúng vậy ạ, Đại tông sư đến xử lý nhanh gọn, dứt khoát, quyết đoán, Diêu phục đúng là xui xẻo rồi.

Nhớ tới việc Thương Chu Đức mời hẳn ngày mai đến Hội Kê ngắm hoa cúc, chuyện này nhất định phải báo cho mẫu thân biết, Trương Nguyên liền bảo ba người Vũ Lăng, Y Đình, Thỏ Đình lui xuống trước, rồi mới nói:

- Con có chuyện này muốn nói với mẫu thân.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Chuyện gì, chuyện gì mà trịnh trọng như vậy?

Trương Nguyên liền kể lại chuyện gặp Thương Chu Đức bên cầu cho mẫu thân nghe, Trương mẫu Lã thị có chút giật mình nói:

- Mời con ngắm hoa cúc, đây là có ý gì?

Trương nguyên mỉm cười, nói:

- Mẫu thân vẫn chưa rõ sao?

Trương mẫu Lã thị trừng to mắt, vừa mừng vừa sợ nói:

- Nói như vậy, Thương thị là có ý với con, Thương thị có ý gả nữ nhi của họ cho con rồi?

Trương Nguyên chỉ cười không nói.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Việc này tất nhiên là tốt, trước kia ta còn lo nhà họ Thương là nhà quan lại sẽ không coi dòng họ Đông Trương chúng ta ra gì, đúng rồi, vài ngày trước mẫu thân có sai người hỏi thăm một chút xem nữ nhi Thương thị kia là người như thế nào, cô gái này không bó chân đấy, như vậy không được tốt lắm.

Trương Nguyên nói:

- Con không thích người phụ nữ bó chân, con đã nói rồi, con sẽ không lấy cô gái nào bó chân đâu.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Con đã nói khi nào, sao ta chưa từng nghe con nói qua vậy? Vì nường biết, con ta là một người tài đức vẹn toàn nên có tình ý với nữ nhi Thương thị nhà người ta rồi nên, cho dù nàng ta không bó chân cũng không sao.

Trương Nguyên nói:

- Con thường nghe mẫu thân kêu đau chân, trong lòng cảm thấy rất chua xót, cho nên mới nghĩ như vậy.

Trương mẫu Lã thị cúi đầu nhìn đôi chân bị bó của mình, khẽ thở dài một tiếng, nói:

- Tất cả mọi người đều bó chân, không bó sẽ bị người khác chê cười, sợ bị người khác xem thường.

Trương Nguyên nói:

-Chân lớn hơn một chút thì có làm sao, chỉ cần con thích, mẫu thân không ghét bỏ, vậy thì mọi việc đều đại cát.

Trương mẫu Lã thị nghe con nói vậy cười rộ lên:

-Con ta nóng lòng cưới vợ như vậy sao?

Trương Nguyên vội hỏi:

- Đâu có đâu có, con chỉ nói vậy thôi, phong tục là do thói quen mà thành, hà cớ gì phải làm theo phong tục, chỉ cần mình thích là được rồi.

Trương mẫu Lã thị gật đầu nói:

- Con nói đúng, vậy khi nào thì chúng ta mời bà mối đến cầu hôn?

Trương Nguyên nói:

- Đợi ngày mai sau khi con ngắm hoa cúc về sẽ quyết định sau.

Trương mẫu Lã thị lại nói:

- Chung thân đại sự của con, vẫn phải viết thư báo cho phụ thân con biết mới được.

Trương Nguyên nói:

- Ngày mai trở về con sẽ viết thư cho phụ thân.

Trương mẫu Lã thị nghe con nói như vậy, khẽ mỉm cười, thầm nghĩ:
“Xem ra con mình rất thích nữ nhi nhà họ Thương kia, quả thật là gấp

không thể chờ được nữa rồi.”

Vũ Lăng tới báo Lỗ Vân Cốc tiên sinh đã đến đây. Trương Nguyên liền đi tới tiền sảnh, trông thấy Lỗ Vân Cốc và cháu gã là Lỗ Vân Bằng cũng đang đi tới. Lỗ Vân Bằng vừa nhìn thấy Trương Nguyên liền cúi người bái lạy, luôn miệng nói suốt đời không quên ân đức của Trương thiếu gia. Trương Nguyên vội vàng đỡ dậy, mời họ ngồi xuống nói chuyện.

Chú cháu Lỗ Vân Cốc đến mời Trương Nguyên tới dự tiệc, Trương Nguyên liền đồng ý ngay, lần trước đã nhận lời với Lỗ Vân Cốc, nếu thắng Diêu Phục thì phải cùng gã uống một trận thỏa thích.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 98

Xuân mộng.

Từ hiệu thuốc bắc Lỗ thị bên cầu Sương Lộ trở về đã là đầu giờ Hợi. Lỗ Vân Cốc mang theo một cây đèn lồng đưa hai chủ tớ Trương Nguyên và Vũ Lăng đi qua phủ Học Cung thì thấy ở hàng rào trúc cạnh cửa nhà Trương Nguyên cũng treo một chiếc đèn lồng. Trong đêm đông giá rét, ánh đèn lồng ấm áp lòng người, Lỗ Vân Cốc cười nói:

-Giới Tử, ngu huynh tiễn đệ tới đây thôi. Tối nay ép đệ uống mấy chén, ta sợ mẫu thân đệ sẽ trách cứ ta đó.

Trương Nguyên nói:

-Không sao, không sao. Vân Cốc huynh cứ về đi. Đi đường cẩn thận.

Rồi hẩn chấp tay cáo từ, cùng Vũ Lăng bước nhanh đến hàng rào trúc cạnh cửa nhà mình, giơ tay tháo lồng đèn treo chỗ khe hở ở cửa kia xuống, đẩy cửa đi vào thì thấy một bóng dáng nhỏ bên cánh cửa chính, hai cái búi tóc trên đầu run lên một cái, rồi có tiếng nói:

-Thiếu gia đã trở về.

Rồi người đó chạy ra đỡ lồng đèn trong tay Trương Nguyên. Thấy thế Trương Nguyên bèn hỏi:

-Thỏ Đình, trời lạnh như vậy sao người lại ngồi ở cạnh cửa vậy?

Thỏ Đình bảo:

-Là thái thái dạn nô tỳ như vậy.

Trương Nguyên thăm nghĩ:

-Làm sao mẫu thân lại bảo nàng ngồi bên cạnh cửa như vậy. Hừ, tiểu cô nương này thật ngốc.

Đại Thạch Đầu cũng từ trong phòng chạy ra nói:

-Thiếu gia đã về.

Liên lấy một cây gậy trúc chặn ngang cửa lại, rồi đi theo Trương Nguyên vào cửa chính, lại đóng cửa lớn lại, nói:

-Thiếu gia, lúc chập tối có mấy tú tài đến tìm thiếu gia. Ta đều nói với họ là thiếu gia đi ra ngoài dự tiệc rồi.

Trương Nguyên hỏi:

-Có lưu lại danh thiếp không?

Đại Thạch Đầu nói:

-Đều là những tú tài vùng khác, cái gì mà ở Tiêu Sơn, rồi Thượng Ngu, Hàng Châu gì đó thì phải. Có người xưng tên nhưng ta cũng không nhớ được. Chỉ có một tú tài để lại danh thiếp thôi, để ta mang tới cho thiếu gia.

Rồi gã chạy như bay đi lấy một tấm danh thiếp dài bảy tấc, rộng ba tấc. Trương Nguyên nhận danh thiếp rồi lấy đèn lồng soi vào xem, trên mặt thiếp là sáu chữ Khải được viết rất rõ ràng: “Hữu sinh Nguyễn Đại Thành bái”

“Nguyễn Đại Thành!”

Trương Nguyên có chút kinh ngạc. Nguyễn Đại Thành cũng đến Thiệu Hưng xem hội bát cổ hay sao? Nguyễn Đại Thành có lẽ không phải người Chiết Giang, mà là người thành Lệ Đồng ở Nam Trục thì phải. Gã bây giờ chắc vẫn chỉ là chư sinh. Vì theo như vở kịch “Đào Hoa Phiến” thì Nguyễn Đại Thành này đã tham gia vào hoạn đảng, rồi từ đó đã để lại tiếng xấu muôn đời. Đương nhiên, cho tới thời điểm hiện tại thì những chuyện đó vẫn còn chưa xảy ra. Lý Hương Quân, Hầu Hưởng Tông còn chưa xuất hiện. Lúc này Nguyễn Đại Thành vẫn chỉ là một tài tử phong lưu tinh thông hí khúc, là đệ tử của Cao Phàn Long thuộc đảng Đông Lâm, vẫn là người mang tiếng tốt.. Trương Nguyên hỏi:

-Nguyễn tú tài này có để lại lời nhắn nào không?

Đại Thạch Đầu nói:

-Nguyễn tú tài nói là ngày mai sẽ lại tới bái kiến.

Trương Nguyên “ừ” một tiếng, thầm nghĩ: “Ngày mai ta còn có việc hệ trọng, liên quan mật thiết tới đại sự cả đời ta, , đâu thể ở nhà chờ Nguyễn Đại Thành người được.”

Rồi hẩn bỏ danh thiếp vào trong tay áo, đi theo sau tiểu nha đầu cầm đèn lồng dẫn vào nội viện, lại hỏi Thỏ Đình:

-Đã cho Tuyết Tinh ăn cỏ đậu chưa?

Thỏ Đình nói:

-Đã cho ăn rồi ạ. Thiếu gia mau đến xem đi, chuồng la đã xây xong rồi. Ban đêm Tuyết Tinh sẽ không bị lạnh nữa.

Đêm đông trời rất lạnh, bạch la Tuyết Tinh không thể ở phía ngoài vườn lạnh lẽo được. Mấy ngày trước Trương Nguyên đã bảo Thạch Song tìm một thợ đá đến xây một cái chuồng nhỏ ở góc vườn để ban đêm bạch la có chỗ

ngủ tạm. Thỏ Đình những lúc rảnh rỗi thường ngồi sau vườn nhìn cái chuồng mãi không thấy chán. Trương Nguyên nói:

-Được, ta sẽ đi xem. Ta đi chào mẫu thân một tiếng trước.

Rồi hẩn đứng ở dưới sân nhà hướng nam, nói vọng lên lầu:

-Mẫu thân, hài nhi đã về rồi.

Trương mẫu La thị liền vội vã đi ra hành lang trên lầu, nói giọng trách móc:

-Muộn như vậy con mới trở về. Con đi uống rượu phải không?

Trương Nguyên nói:

-Con đã uống hai chén với cùng Vân Cốc tiên sinh, đều là rượu nếp thôi.

Trương mẫu Lã thị nói:

-Vậy con hãy khẩn trương rửa mặt rồi nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn có việc quan trọng.

Trương Nguyên vâng lời, thấy mẫu thân trở về phòng thì đi cùng Thỏ Đình, Vũ Lăng ra chỗ cái chuồng ở vườn sau. Cửa chuồng bằng gỗ thông, vẫn còn chưa hết mùi Tùng Hương. Đẩy cửa gỗ thông ra, cầm đèn lồng chiếu vào thì thấy bạch la Tuyết Tinh đang đứng ở một góc chuồng, mũi nó thở ra những tiếng phì phì. Thỏ Đình đưa đèn lồng cho Vũ Thăng, đi đến xem bạch la rồi quay đầu lại nói:

-Thiếu gia, ban đêm lúc Tuyết Tinh ngủ nó cũng đứng. Nó cứ đứng như vậy không mệt sao?

Trương Nguyên cười nói:

-Giống la, ngựa chính là như vậy đấy, ít khi nằm xuống bởi vì bất cứ lúc nào nó cũng chuẩn bị tư thế để chạy.

Nhìn căn chuồng này cũng nhỏ, chỉ nuôi một con gia súc chắc là đủ rộng rãi.

Hắn nhìn Tuyết Tinh một lát rồi quay về tắm rửa bởi ban nãy hắn đã uống khá nhiều rượu. Ban nãy hắn đã nói dối mẫu thân, rượu kia không phải là rượu nếp mà là rượu Lan Khê Kim Bàn Lộ. Uống khá nhiều nên hắn đã say bốn năm phần, trần trọc mãi mà vẫn không tài nào chợp mắt được. Lúc sau, khi đã chìm vào giấc ngủ rồi thì hắn lại bắt đầu nằm mơ. Hắn mơ thấy mình đang thi hương ở Nam Kinh, còn vì sao không thi hương ở Hàng Châu mà lại đi Nam Kinh thì trong mơ không thấy giải thích. Sau ba cuộc thi, trong khi chờ đợi yết bảng, hắn đi uống rượu trên thuyền cùng bạn học ở sông Tần Hoài thì vừa lúc gặp danh kỹ Lý Hương Quân. Ánh mắt Lý Hương Quân đưa đây, gọi hắn là Hầu công tử. Bị sửa họ như vậy hắn cũng không cảm thấy có gì bất ổn, có một điều lạ là dường như dung mạo của Lý Hương Quân có phần rất giống với Thương Đạm Nhiên mà hắn đang thầm thương trộm nhớ. Khi đang mãi mê thưởng thức thơ rượu xướng họa thì hắn nghe có người hô to:

- Không xong, không xong rồi, hung thần Nguyễn Đại Thành đến rồi!”

Hắn vừa đi từ dưới thuyền đi lên bờ nhìn thì bắt gặp Nguyễn Đại Thành. Nhưng...đây chẳng phải là Diêu cò mồi hay sao? Vì sao tên Nguyễn Đại Thành này lại giống Diêu cò mồi đến vậy? Gã vừa nhìn thấy hắn thì kinh hãi thất sắc, lập tức quay đầu bỏ chạy. Hai bờ sông Tần Hoài vang lên tiếng hoan hô reo mừng vì Hầu công tử đã tống khứ tên hung thần Nguyễn Đại Thành đi. Ánh mắt của Lý Hương Quân lại nhìn hắn rất đa tình, ngọt ngào nói:

-Hầu công tử, thiếp nguyện dâng thân cho chàng, cùng chàng thưởng thức hoa cúc.

Buổi sáng tỉnh lại, Trương Nguyên vẫn còn nhớ rõ như in giấc mơ kia, cảm thấy có chút tiếc nuối, rồi lại tự cười chính mình. Hắn nằm trên giường, bảo Vũ Lăng ở gian ngoài nhanh chóng căn dặn dưới bếp chuẩn bị nước cho hắn tắm rửa. Vũ Lăng lẩm bẩm:

-Không phải đêm qua thiếu gia đã tắm rồi sao. Tại sao lại phải tắm nữa?

Trương Nguyên nhin cười nói:

-Đừng có lời thôi, khẩn trương lên đi.

Thấy Vũ Lăng đứng dậy, hắn liền quăng mình xuống giường, cười to vài tiếng, nghĩ thầm: “Ta như vậy coi như là đã lớn rồi sao. Làm sao lại có chuyện trùng hợp như thế, vừa đêm qua mơ thấy thì hôm nay ta đã phải tới thăm hỏi Thương thị ở Hội Kê. Đây là ý trời chăng?

Lại nghĩ: “Trong giấc mộng, Lý Hương Quân kia nói chuyện rất kỳ lạ. “Nguyện hiến dâng cho chàng, cùng thưởng thức hoa cúc”. Câu này ẩn chứa hơi nhiều ngụ ý sâu sa đó nha.

Giấc mộng kia càng về sau càng lung tung lộn xộn, không biết tiếp tục thế nào nữa. Hắn tắm rửa rồi vừa ăn sáng xong thì Đại Thạch Đầu chạy vào báo rằng có người tới đón thiếu gia. Trương Nguyên vừa bước ra ngoài thì đã trông thấy một cỗ xe ngựa đã đợi sẵn ở ngoài hàng rào trúc. Hai người hầu đứng bên xe chính là hai người bên cạnh Thương Chu Đức, nhìn mặt khá quen. Còn có một người quản gia dáng vẻ chỉnh chu, khuôn mặt tươi cười, chắp tay trước ngực thi lễ, nói:

-Trương công tử, lão gia nhà ta sai tiểu nhân tới đón Trương công tử đi thưởng thức hoa cúc.

Thương Chu Đức thật là nhiệt tình chu đáo.

Sớm như vậy đã phái xe ngựa đến đón em rồi tương lai rồi.

Vì có giấc mộng xuân đêm qua, Trương Nguyên nghe đến hai chữ “thường cúc” thì có cảm giác hơi khác thường, liền cười nói:

-Làm phiền quản gia rồi, mời vào uống chén trà trước đã.

Người quản gia kia nói:

-Không dám quấy rầy. Trương công tử, mời lên xe. Lão gia nhà ta đang đợi công tử đến đó.

Trương Nguyên để bọn họ chờ một chút, hắt đi vào báo cho mẫu thân một tiếng. Trương mẫu Lã thị thấy người nhà Thương thị coi trọng con mình như vậy nên cũng vui mừng, nhưng vẫn không quên nhắc nhở:

-Con chớ quên cho tôi tờ ít tiền thưởng. Lần này đi thăm hỏi, chưa cần tặng lễ cho Thương Chu Đức, nhưng tôi tờ thì cần phải thưởng tiền.

Trương Nguyên liền bảo Vũ Lăng thưởng tiền cho người quản sự, hai người hầu xe và phu xe, mỗi người một ít tiền. Ban đầu bốn người từ chối không nhận. Trương Nguyên phải nói mãi họ mới chịu nhận tiền, luôn miệng nói tạ ơn, ai nấy đều tỏ ra vui vẻ.

Trương Nguyên đang định lên xe ngựa thì nghĩ tới một chuyện, liền gọi Đại Thạch Đầu đến, dặn dò:

-Nếu như Nguyễn tú tài hôm nay đến thì người nói ta có việc đi Hội Kê, bảo hắt lưu lại địa chỉ, đợi khi ta trở về sẽ đi thăm hỏi hắt.

Dứt lời hắt lên xe ngựa. Vũ Lăng và quản sự của Thương gia cùng hai người hầu đi bộ theo, tiến về phía Hội Kê.

Xe ngựa mới đi được một khắc thì Hầu Huyện tôn sai nô bộc đến nhà Trương Nguyên, mời hắt tới huyện nha, nói huyện Tôn đại nhân có việc

muốn thương lượng cùng hắn. Tên nô bộc kia nghe Trương Nguyên đã đi Hội Kê thì dằn dò lại Đại Thạch Đầu:

-Khi thiếu gia người về thì hãy bảo cậu ấy mau chóng tới gặp huyện Tôn đại nhân.

Người của huyện nha vừa mới đi khỏi thì Đại Thạch Đầu trông thấy Nguyễn tú tài ngày hôm qua đang cùng một đám bạn từ xa kéo tới. Đại Thạch Đầu không đợi Nguyễn tú tài đến gần, liền chạy ra hàng rào trúc ngoài cửa, lớn tiếng nói:

-Nguyễn tú tài, thiếu gia nhà ta đi Hội Kê rồi. Xin Nguyễn tú tài để lại địa chỉ, thiếu gia nhà ta sẽ đến thăm đáp lễ.

Nguyễn Đại Thành kinh ngạc bật cười, dừng lại nói:

-Duyên khan nhất diện, duyên khan nhất diện. (Duyên chỉ gặp được một lần) Rồi cất giọng nói:

-Nói cho thiếu gia nhà người biết, hôm nay Nguyễn Đại Thành ở Đồng Thành phải rời khỏi đây rồi. Về sau có duyên sẽ gặp lại.

Đại Thạch Đầu tai thính, nghe Nguyễn tú tài liên tục nói hai câu “Duyên khan nhất diện” thì không biết là có ý gì, nhưng nghĩ là việc quan trọng, bèn quay đầu lại, thấy đệ đệ Tiểu Thạch Đầu đang tựa vào cạnh cửa ăn bánh nếp thì dùng giọng kẻ cả của huynh trưởng, nói:

-Người chỉ biết có ăn thôi. Ngày lễ ngày tết chủ nhà đều cho người một phần tiền thưởng, người lại ăn không ngồi rồi như vậy. Mau, mau giúp ca ghi nhớ một chút. Trí nhớ của người tốt hơn ta. Ta sợ là lát nữa chơi xong sẽ quên mất. Tên của mấy tú tài hôm qua ta cũng đều quên cả rồi.

Tiểu Thạch Đầu miệng đang nhai bánh, ngồm ngoàm nói:

-Nhớ cái gì?

Đại Thạch Đầu nói:

-Viễn thiên di diện, viễn thiên di diện. (Ngàn lần không gặp nữa) Là câu mà vừa rồi Nguyễn tú tài kia nói đó. Người đừng có tham ăn như vậy, chuyên tâm mà ghi nhớ vào đầu ấy. Cố nhớ đi, đừng để làm lỡ chuyện của thiếu gia.

Tiểu Thạch Đầu cố nuốt miếng bánh xuống, nhắc lại:

-Nguyên khiếm nhất mệnh. Nguyên khiếm nhất mệnh. (Nguyên khiếm nhất mệnh, đồng âm với viễn thiên di diện: nghĩa là nguyên nợ một mạng). Được rồi, ca ca, ta đã nhớ rồi. Huynh yên tâm đi chơi đi.

Trương Nguyên ngồi trên xe ngựa, kéo màn cửa sổ lên nhìn cảnh hai bên phố, cảm thấy hình như có chút gì đó không giống như ngày thường khi hắn vẫn thường đi bộ. Chẳng lẽ vì hôm nay tinh thần hắn đặc biệt phấn chấn?

Thời tiết hôm nay vẫn trong xanh giống như hôm qua, một ngày gió mát trăng thanh, cũng là thời điểm hoa cúc nở muộ. Những bông cúc trong nhà Thương thị ở Hội Kê cũng đua nhau khoe sắcthật là một cảnh tượng tuyệt vời.

Thương thị ở Hội Kê tập trung ở góc đông dưới chân núi Bạch mã ở Hội Kê, phía trước là Đông Đại Trì. Đông Đại Trì chẳng khác gì một con sông đào bảo vệ thành đông ở Hội Kê. Giám hồ và kênh đào thông với nhau. Thuyền bè lui tới khiến Hội Kê trở thành một nơi phồn hoa sầm uất. Xe ngựa đi từ phía nam thành tây, đi xuyên qua Hội Kê, men theo Đông Đại Trì nửa dặm, chuyển hướng đến phía tây, thì chẳng mấy chốc sẽ đến trước cổng lớn Thương phủ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 99

Thiếu nữ đá cầu.

Tòa nhà lớn với năm gian chín chái, mặt nam sát đường, mặt bắc gần hồ, trong nhà lát gạch thùy vũ, mái lợp ngói thiện, dáng vẻ hết sức uy nghi. Mái nhà và mái hiên đều được sơn màu xanh. Tường ngoài cao, mở rộng và sâu hút vào bên trong. Hai bên còn có hành lang, kho bếp, các căn phòng được bố trí tầng tầng lớp lớp, tạo thành một kiến trúc khổng lồ. Thương thị ở Hội Kê là một gia đình quan lại bề thế, không thua gì dinh trạch nguyên Tây Trương ở Sơn Âm.

Xe ngựa dừng lại trước cửa tòa nhà lớn của Thương thị. Trương Nguyên xuống xe thì liền trông thấy sáu chiếc cổng gỗ đều được mở ra, một đám người ra đón. Phía trước là Tiểu Cảnh Huy sáu tuổi, cô bé đang ra sức kéo tỳ nữ Phương Hoa về phía trước. Tỳ nữ Phương Hoa vốn muốn giữ không cho cô bé chạy loạn lên, giờ ngược lại lại bị cô bé kéo cho ngã nghiêng lão đảo.

-Trương công tử ca ca, ta chỉ cần nghe tiếng xe ngựa là biết Trương công tử ca ca đến rồi.

Tiểu Cảnh Huy gạt tay tỳ nữ Phương Hoa ra, chạy đến trước mặt Trương Nguyên. Như chợt nhớ ra điều gì, hai cánh tay nhỏ của cô bé liền đan nhau đặt lên trong bụng, thân mình hơi khom, đầu gối khẽ cong, hai mắt sáng trong nhìn xuống mũi chân mình, cô bé vén áo lên thi lễ với

Trương Nguyên một cách rất chuẩn mực. Tiếng nói trong trẻo không to mà cũng không nhỏ, nói:

-Chào Trương công tử ca ca.

Tiểu Cảnh Huy sáu tuổi mặc chiếc áo gấm lông chồn dày nên trông có chút mập mạp nhưng đáng điệu rất đáng yêu.

Trương Nguyên vội vàng đáp lễ:

-Cảnh Huy tiểu thư vẫn khỏe chứ?

Hắn nhìn thấy Thương Chu Đức dẫn một đám người ra đón, trong lòng cảm thấy ấm áp. Mặc dù là lần đầu tiên đến nhưng thấy thân thiết giống như về nhà mình vậy, cảm giác này thật thích. Vậy là coi như hắn chắc chắn sẽ được làm con rể Thương thị rồi.

Thương Chu Đức và hai huynh đệ cùng gia tộc đến tận cổng đón Trương Nguyên, dẫn Trương Nguyên đi vào trong nhà. Toà nhà lớn có tổng cộng năm gian, đầu tiên là đi qua sảnh môn, hai bên có phòng ốc, tiếp đó phải đi qua một đình viện nữa rồi mới tới sảnh chính, chính đường có một cặp câu đối: “Tụng đọc thi thư” (Đọc thông thi thư), đây là lời dạy của vua Nghiêu và Thuấn; và câu “Canh điền tạc tỉnh” (cày ruộng đào giếng), đây là lời của vi Hoàng đế.

Ngoài chính sảnh có chín cái ghế gỗ màu vàng hoa lê. Trong tình thế chủ nhiều khách ít thế này, Trương Nguyên ngồi ở đó có chút trợ trọi.

Khi uống trà nói chuyện phiếm đều là do Thương Chu Đức lên tiếng hỏi, Trương Nguyên trả lời. Thương Chu Đức hỏi về chuyện Minh Luân đường ngày hôm qua, Trương Nguyên kể lại tỉ mỉ đầu đuôi, trên cuộc thi đấu bát cổ ở Nho học xét về tương quan lực lượng có thể coi là một chọi lại ba. Diêu Phục hao tổn biết bao tâm trí, tìm mọi cách làm khó dễ, cuối cùng phải nhận lấy thất bại thảm hại. Đám người Thương Chu Đức nghe vậy vừa

kinh ngạc vừa vui mừng. Đường đường là tú tài lại vô sĩ đến mức như thế, thật sự là hiếm thấy. Kết quả cuộc đấu bát cổ đã được định đoạt, Diêu Phục đã không còn khả năng lật ngược tình thế được nữa. Trương Nguyên giờ thanh thế đã vang xa, đến cả đại tông sư cũng hết lời khen ngợi hân. Tiếc là năm nay không mở kỳ thi, nếu không đại tông sư sẽ lập tức đặc cách cho Trương Nguyên trở thành tú tài, bởi vậy chỉ có thể chờ đến năm sau mà thôi. Năm nay Trương Nguyên mới mười lăm tuổi. Đến năm mười bảy tuổi đỗ sinh đồ vẫn còn được xem là trẻ. Thương Chu Đức hỏi:

-Nghe nói trước kia bệnh mắt của Trương công tử rất nguy kịch. Giờ đã khỏi chưa?

Lời này giống như là kiểm tra tình trạng sức khỏe trước hôn nhân vậy. Trương Nguyên dè dặt trả lời:

- Bệnh đau mắt của văn bối là bị đột phát đầu tháng tư, chủ yếu là do bên trong cơ thể nhiệt khí quá thịnh, vốn tính tình nóng nảy lại quá ham thích đồ ngọt nên mới thành ra như vậy. May nhờ danh y Lỗ Vân Cốc tiên sinh chữa trị tận tình chu đáo, đến trung tuần tháng bảy đã cơ bản khỏi hẳn. Lỗ tiên sinh còn dặn dò về sau phải dưỡng mắt, chớ để mắt làm việc quá sức gây tổn hại tới thị lực.

Thương Chu Đức nói:

-Vậy Trương công tử đọc sách quá chuyên cần cũng không ổn.

Trương Nguyên nói:

-Cho nên hiện tại văn bối lấy việc nghe sách là chính, đọc sách là phụ.

Thương Chu Đức cười nói:

-Được. Trương công tử có tài nghe một lần nhớ ngay. Rất tốt, rất tốt.

Thương Chu Đức vốn có một chút bản khoăn nhưng nghe Trương Nguyên nói vậy thì đã gạt bỏ được hết, lại hỏi Trương Nguyên một vài chuyện trong nhà, về chuyện cha của Trương Nguyên là Trương Thụy Dương, rồi chuyện tử phụ của Trương Nguyên là Lục Thao. Đồng thời gã cũng xem xét rất kĩ thần thái của Trương Nguyên. Trương Nguyên không kiêu không nóng nảy, thần thái đạo mạo nho nhã, , trả lời thì luôn rất rõ ràng minh bạch.

Thương Chu Đức rất mừng, thầm nghĩ: “Tiểu muội Đạm Nhiên tới vườn Thương Đào, không thích Trương Ngạc của Tây Trương mà lại chấm đúng Trương Nguyên ở Đông Trương này, quả nhiên là có con mắt tinh đời. Đây quả là một cuộc nhân duyên tốt.

Hơn nữa gia thế của Trương Nguyên cũng không tệ. Bàn về Trương thị ở Sơn Âm, tuy rằng có chút thanh bản, nhưng chỉ cần có công danh thì điền sản nô bộc tự nhiên sẽ đến thôi. Hơn nữa, rõ ràng là Trương Nguyên cũng biết rõ hôm nay ta mời hân đến đây là vì việc gì. Ta hỏi hân những việc vặt vãnh không đâu, hân vẫn kiên nhẫn đáp lại, xem ra là rất có thành ý. Tốt lắm, tốt lắm. Chỉ có điều Trương Nguyên tự xưng là “văn bối”, cách xưng hô như vậy có chút không ổn. Nếu như gã tiểu muội Đạm Nhiên cho hân thì hân chính là em rể ta, hân xưng “văn bối” thì không được rồi. Tiểu Huy lại gọi hân là “Trương công tử ca ca”, thật sự là loạn, loạn quá!. Ừ, giờ cũng không vội sửa lại, đợi sau khi đính hôn hân nói.”

Tỳ nữ Phương Hoa nắm tay hai tỷ muội Thương Cảnh Huy và Thương Cảnh Lan. Ba người đứng ở sảnh bên, từ cửa nhỏ nhòm vào chính sảnh xem Trương Nguyên nói chuyện với các bậc tiền bối của Thương thị. Tiểu Cảnh Huy nhẹ giọng hỏi Thương Cảnh Lan:

-Tỷ tỷ, thúc muốn kiểm tra tài nghệ Trương công tử ca ca sao? Trương công tử ca ca phải trả lời thật nhiều vấn đề, mà đều đáp đúng cả. Xem thúc phụ cười vui đến như vậy kìa.

Thương Cảnh Lan nói còn nhỏ hơn, lại tỏ ra có chút đắc ý:

-Muội không hiểu sao, là thúc phụ muốn gả Đạm Nhiên cô cô làm vợ Trương công tử đấy.

Cảnh Huy giật mình, cặp mắt sáng mở to, con người đen lánh, cái miệng nhỏ nhắn hơi mở rộng ra.

Tỳ nữ Phương Hoa sợ tiểu Cảnh Huy nói lớn tiếng thì vội vã cúi người ôm lấy nàng, lui về sau sảnh bên. Thương Cảnh Lan cũng đi theo, nói giọng trách móc:

-Nhà có khách mà muội nói lớn như vậy, như vậy là thất lễ có biết không!

Thương Cảnh Huy nhú hai hàng lông mi, nói:

-Tiểu cô cô bị gả cho Trương công tử ca ca, vậy là chẳng phải ta sẽ không còn có tiểu cô cô nữa sao?

Thương Cảnh Lan cười cười, tỏ vẻ muội muội vẫn còn ngây thơ về vấn đề này, nàng chẳng thèm trả lời.

Tỳ nữ Phương Hoa vội vàng nói:

-Sao lại không có cô cô nữa? Đạm Nhiên đại tiểu thư vẫn là cô cô của tiểu thư Cảnh Huy mà. Bất cứ lúc nào tiểu Huy cũng có thể tới thăm tiểu cô cô, còn cả Trương công tử nữa.

Thương Cảnh Huy lập tức vui vẻ hẳn lên, quay sang hỏi Thương Cảnh Lan:

-Sao tỷ tỷ không nói trước việc này chứ, làm ta chẳng biết gì cả Thương Cảnh Lan nói:

-Ai bảo muội cứ đặt mình xuống là ngủ khò khò rồi. Là ta nghe trộm mẩu thân và Lương mụ nói chuyện với nhau nên mới biết đó, hì hì.

Tiểu hài tử tuy rằng còn nhỏ nhưng rất lanh lợi, nhìn có vẻ như không chú ý nghe nhưng thật ra lại đã nghe hết bí mật từ đầu chí cuối không sót một chi tiết nào. Thương Cảnh Huy lắc lắc thân mình tỏ vẻ không chịu:

-Sao tỷ tỷ không gọi ta tỉnh dậy. Tỷ tỷ không ngoan nha, tỷ tỷ giả vờ ngủ.

Thương Cảnh Lan bĩu môi nói:

-Sao nóita không ngoan. Là tại muội tham ngủ, không nghe được chuyện thú vị, còn trách được ai đây.

Thương Cảnh Huy cứ giãy nẩy trong lòng tỳ nữ Phương Hoa, rồi lại nhảy xuống dưới đất, nói:

-Ta đây sẽ tự mình đi hỏi tiểu cô cô.

Tỳ nữ Phương Hoa vội vàng giữ nàng lại, nói:

-Không thể đi hỏi Đạm Nhiên đại tiểu thư được, cô cô sẽ xấu hổ đấy.

Thương Cảnh Huy “ồ” lên một tiếng, giơ tay ôm lấy tỳ nữ Phương Hoa, sau đó ghé vào bên tai Phương Hoa nhỏ giọng hỏi:

-Phương Hoa, tiểu cô cô gả cho Trương công tử ca ca chuyện này là thế nào?

Phương Hoa đáp:

-Chính là thành thân, kết làm vợ chồng đó Tiếng nói của Thương Cảnh Huy càng nhỏ hơn, hỏi:

-Kết làm vợ chồng là chuyện gì?

Khi hỏi chuyện này, tiểu cô nương này còn biết thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn úp vào bên cổ của tỳ nữ Phương Hoa, không dám ngẩng đầu lên.

Tỳ nữ Phương Hoa cũng chỉ mới mười sáu tuổi, chuyện nam nữ chưa hiểu rõ hết, cổ lại bị tiểu Cảnh Huy làm cho ngứa ngáy nên cười hì hì, rụt cổ lại nói:

-Đúng vậy, chính là hai người có thể ở chung một chỗ với nhau, không xa rời nhau.

Thương Cảnh Huy lại “ồ” lên một tiếng. Cái đầu nhỏ gật gật, dường như đã hoàn toàn hiểu rõ nên không hỏi thêm gì nữa. Điều này cũng khiến cho tỳ nữ Phương Hoa thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Ở trong chính sảnh, Thương Chu Đức có mấy lời không tiện nói ở chỗ đông người, bèn nói:

-Mời Trương công tử đến thư phòng của đại huynh ta ngồi ngắm cảnh và thưởng ngoạn thi họa. Ta cũng còn có một số chuyện muốn đàm luận với Trương công tử.

Trương Nguyên liền đứng dậy, cúi chào những người nhà họ Thương khác đang ngồi đó rồi cùng Thương Chu Đức đi qua một đình viện. Thương Chu Đức dẫn hần đi vào một thư phòng lớn, trong đó có rất nhiều tủ sách và đồ cổ, nói:

-Đây là nơi trước kia đại huynh ta vẫn hay đọc sách. Đại huynh ta chính là phụ thân của hai tỷ muội Cảnh Lan, Cảnh Huy, hiện đang làm quan ở kinh thành. Huynh ấy rất thích sưu tập tranh chữ. Mời Trương công tử cứ xem tự nhiên.

Trương Nguyên hồ thẹn nói:

-Văn bối chỉ biết đọc vài câu bát cổ, về thi họa chưa kịp học qua.

Thương Chu Đức mỉm cười nói:

-Triều đại nào phải cũng lấy khoa cử làm gốc rễ để lập quốc. Người đọc sách đều lấy công danh làm đầu rồi mới nghĩ tới những chuyện khác. Năm đó đại huynh ta cũng là chuyên về bát cổ, sau đó thi đậu tú tài rồi mới có tâm tư sưu tập thưởng thức tranh chữ đó chứ.

Nói xong y liền mở một bức họa đang cuộn tròn, đó là bức “ngựa phi nước đại”, nói:

-Đây là bức vẽ tuần mã Tào Bá của Triệu Tùng Tuyết, phía trên còn có thơ của Nam Đường Vương Ngọc Lâm. Tất cả đều đạt tới độ tinh thâm kỳ diệu.

Khi Trương Nguyên đang thưởng thức bức thi họa của Triệu Mạnh, Thương Chu Đức lại mở một cuộn tranh khác, giấy mực vẫn còn mới. Bức họa vẽ một cây tử đằng, một thiếu nữ đang đá cầu, hai con bướm bay lượn đuổi nhau trên cây cầu đá. Thương Chu Đức nhìn thần sắc của Trương Nguyên, nói:

-Trương công tử thấy bức họa này thế nào?

Trương Nguyên thấy thiếu nữ trên tranh vẽ kia có khuôn mặt rất giống Thương Đạm Nhiên, hai chân nhẹ nhàng linh hoạt, đôi giày đế bằng được miêu tả tinh tế. Trương Nguyên lập tức hiểu được dụng ý của Thương Chu Đức khi bảo hắn ngắm nhìn bức tranh. Đế giày thêu chính là giày mà phụ nữ thường đi. Đế giày thêu bằng biểu thị người phụ nữ đó không bó chân. Thương Chu Đức thật sự rất khéo léo, chắc chắn sau đó sẽ thảo luận với hắn về việc phụ nữ bó chân để thăm dò ý tứ của hắn. Đây là cửa ải cuối cùng. Nếu như hắn thích việc bó chân và xem thường con gái không bó chân thì chắc chắn Thương Chu Đức sẽ thay đổi thái độ, rồi lập tức tiễn khách luôn chứ đừng nói gì đến chuyện thưởng thức nữa. Trương Nguyên

không muốn Thương Chu Đức phải tốn công vòng vo rào đón mãi, liền tự mình nói ra trước:

-Vãn bối cho rằng bó chân vốn không phải việc gì thích thú đối với phụ nữ trong thiên hạ, đó chỉ là một tập tục xấu, đến nỗi tự hại mình phải đau đớn cả đời. Nếu như con gái trên thế gian đều giống như cô gái trong bức họa thì vẻ đẹp tự nhiên không cần phải giấu diếm nữa. Vãn bối từng nói rằng, nếu cưới vợ sẽ không cưới phụ nữ bó chân.

Về việc tiểu muội Thương Đàm Nhiên không bó chân, Thương Chu Đức cảm thấy có chút bất đắc dĩ, vốn có chút bận tâm rằng trong lòng Trương Nguyên sẽ có chút khúc mắc. Nhưng địa vị của Thương thị cao, Trương Nguyên cũng đã thấy qua dung mạo đẹp đẽ của tiểu muội Đàm Nhiên, hơn nữa chân của nàng cũng không to đến mức dọa người. Cho nên y cũng nghĩ rằng Trương Nguyên không vì việc này mà sẽ cự tuyệt chuyện hôn nhân. Nhưng lúc này nghe Trương Nguyên nói như vậy, y thật sự là vừa mừng vừa kinh ngạc, không khỏi không tán thưởng:

-Hay lắm, hay lắm! Kỳ duyên! Kỳ duyên!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 100

Trái tim bối rối

Tâm trạng của Thương Chu Đức rất tốt, mỉm cười cuộn bức tranh thiếu nữ đá cầu lại. Trương Nguyên lại nói:

-Thương thúc, nếu có thể, Văn bối muốn được Thương thúc tặng lại bức họa này.

Thương Chu Đức cười ha hả nói:

-Việc này không thể do ta quyết định được, nhưng ta có thể thay công tử hỏi chủ nhân bức tranh này có đồng ý muốn tặng hay không?

Rồi y ra ngoài thư phòng, gọi một tỳ nữ tới dặn dò gì đó vài câu. Tỳ nữ kia nhận lệnh rồi vội vàng bước đi.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

-Bức họa này quả nhiên là do Thương Đạm Nhiên vẽ. Đúng là tài nữ. Ta hơi có chút tự ti đó về sau còn phải học hỏi nhiều.

Thương Chu Đức trở lại thư phòng, nói:

-Trương công tử, ta cũng không khách sáo với cậu nữa. Về sau ta sẽ gọi thẳng cậu là Giới Tử hiền đệ, cậu hãy gọi ta là Thương nhị huynh. Cái gì mà “Thương thúc” rồi “văn bối” ấy, nghe chẳng tự nhiên chút nào.

Trương Nguyên mỉm cười đồng ý.

Thương Chu Đức nói:

-Giờ vẫn còn chưa đến giờ ty, dùng cơm thì hãy còn sớm, chi bằng chúng ta đi ngắm hoa cúc đi, thế nào? Nhưng đường khá là xa đó, ở phía nam chân núi Bạch Mã.

Trương Nguyên nói:

-Hay lắm. Văn bồi đã đến đây rồi mà chưa có dịp thưởng thức hoa cúc.

Thương Chu Đức cười ha hả, đi ra khỏi thư phòng với Trương Nguyên. Vừa mới ra ngoài thì trông thấy tỳ nữ lúc nãy.

Nàng chạy lại nói:

-Nhị lão gia, đại tiểu thư nói bức họa kia tùy ý nhị lão gia xử trí.

Thương Chu Đức “ừ” một tiếng, rồi nói với Trương Nguyên:

-Đợi khi cậu về Sơn Âm thì ta sẽ cho người mang bức họa sang cho cậu.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

-Đa tạ.

Hắn nghĩ đưa bức tranh này cho mẫu thân xem, chắc mẫu thân sẽ vui mừng.

Một cậu bé mười mấy tuổi đi tới trước mặt Thương Chu Đức thì lễ nói:

-Phụ thân muốn đi đâu vậy?

Thương Chu Đức nói:

-Nghị Nho, mau tới bái kiến Giới Tử huynh, à không, Giới Tử thúc đi. Vị này chính là Trương Giới Tử ở Sơn Âm có tiếng là tinh thông bát cổ đó. Người phải gọi là Giới Tử thúc.

Đứa trẻ này là Thương Nghị Nho, con của Thương Chu Đức. Thương Nghị Nho nhìn Trương Nguyên, thấy Trương Nguyên dù lớn hơn mình vài tuổi nhưng cũng chỉ là một thiếu niên, râu còn chưa có mà lại bắt cậu gọi là “thúc” nên cậu có phần không cam lòng, đành gọi một tiếng qua loa “Giới Tử thúc” rồi có ý thoái thác, nói:

- Mẫu thân gọi hài nhi rồi chạy mất tăm.

Thương Chu Đức lắc đầu với Trương Nguyên, nói:

- Đúng là khuyến tử, cả ngày chỉ biết chơi đùa. Năm nay đã mười tuổi mà “Hiếu kinh” còn chưa đọc xong. Khi Giới Tử mười tuổi, hẳn là đã đọc hết “Ngũ kinh” rồi nhỉ.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Nửa năm trước Trương Nguyên cũng giống như Thương Nghị Nho bướng bỉnh ham chơi này, mười lăm tuổi còn chưa nhập trường xã, vừa mới đọc xong “Tứ thư” đây thôi. Hẳn nói:

-Trẻ con ham chơi âu cũng là chuyện bình thường. Lúc trước đệ cũng như thế, sau mới biết tới trường xã xin học đó chứ.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc thì đã ra ngõ bên hông nhà, rồi đi ra hậu viên. Tất cả bờ nam của khúc sông Đông Đại đều thuộc hậu viên của Thương thị. Nhưng mười mấy mẫu đất trồng hoa cúc không phải ở trong, mà ở ngoài hai dặm phía nam chân núi Bạch Mã. Đi tới núi Bạch Mã, nếu đi theo đường rừng thì sẽ có rất nhiều bụi rậm nên rất khó đi, còn đi đường thủy thì rất tiện lợi, chỉ cần vượt qua hồ Đông Đại là đã đến chân núi Bạch Mã.

Một con thuyền hai trượng đã đợi sẵn ở bên bến tàu nhỏ tại hậu viên của Thương thị, hai người hầu đang đứng chống sào ở đầu thuyền.

Thương Chu Đức mời Trương Nguyên lên thuyền trước. Trương Nguyên trèo lên thuyền, quay đầu lại thì thấy một tiểu đồng chạy tới chỗ Thương Chu Đức nói:

-Nhị lão gia, nhị thái thái mời người trở về.

Thương Chu Đức tỏ vẻ không vui, nói:

-Ta muốn dẫn khách tới vườn cúc. Có chuyện gì chờ ta về rồi nói sau.

Tiểu đồng nói:

-Là cháu trai của nhị thái thái đến, tên là Kỳ Hồ Tử, Kỳ thiếu gia.

Thương Chu Đức “ồ” một tiếng, nói:

-Kỳ Hồ Tử hôm qua đã tới rồi, đâu có nghe hắc nói hôm nay sẽ tới đâu. Có chuyện gì mà gấp vậy?

Tiểu đồng lắc đầu nói không biết.

Trương Nguyên nói:

-Thương nhị huynh không cần phải theo ta đâu. Ta tự đi vườn cúc cũng được. Đi một mình càng tự do.

Thương Chu Đức cười nói:

-Cũng được, Giới Tử đệ cứ đi trước đi. Huynh đi xem Kỳ Hồ Tử kia có chuyện gì quan trọng rồi sẽ qua đó với đệ.

Rồi y lệnh cho người quản sự bên cạnh đi cùng Trương Nguyên. Người quản sự này cũng chính là người đã sang Sơn Âm mời Trương Nguyên tới.

Thương Chu Đức đi rồi, Trương Nguyên và vị quản sự kia ngồi vào khoang thuyền. Con thuyền bắt đầu từ từ chuyển động, chẳng mấy chốc đã đi hết hai dặm đường. Bên này sông cũng có một bến tàu cho tàu thuyền neo đậu, nó được lát bằng đá xanh cao cấp. Vị quản sự kia nhảy lên bến tàu trước rồi đỡ Trương Nguyên lên sau. Trương Nguyên nói:

- Không cần, không cần.

Rồi tự mình nhảy lên bờ.

Trước mặt là hồ nước trong xanh, bên trái chính là núi Bạch Mã ở phía bắc thành tây của Hội Kê. Cả một mảnh vườn lớn phía nam chân núi Bạch Mã đều thuộc về Thương thị, cả thảy ước chừng hai ba trăm mẫu, bạt ngàn những sơn trà là sơn trà.

Loại hạt sơn trà này dùng để chế biến ra dầu chè có mùi thơm ngát. Một cân dầu sơn trà nguyên chất có giá bán khoảng bốn lượng bạc. Một mảnh vườn cây trà rộng lớn như vậy, hàng năm có thể mang về cho Thương thị mấy trăm lượng bạc.

Từ lưng chừng núi đi lên, xung quanh vùng trồng sơn trà còn có một vườn cúc. Bên cạnh có xây một mái nhà tranh ba gian và một tòa trúc đình. Quản sự dẫn Trương nguyên đi men theo con đường nhỏ ở vườn trà, tới một chỗ trống trải thì ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn, dừng bước nói:

-Trương công tử, nhị lão gia nhà ta đã đến.

Trương Nguyên quay đầu nhìn xuống hồ Đông Đại dưới núi thì thấy một con thuyền bông đang từ từ cập bến tàu ở phía vườn trà, liền nói:

-Chúng ta hãy đi xuống đợi đi.

Rồi hần quay người rảo bước đi tới bến tàu. Con thuyền kia cũng vừa lúc cập bờ. Người lái thuyền cũng là một tay lái đò có hai năm kinh

nghiệm. Khi thuyền dừng hẳn thì có một lão vú nuôi đi ra trước khoang thuyền, người này chính là Lương ma ma mà hân đã gặp ở Thương Đào viên lần trước. Lương ma ma mỉm cười gật đầu chào Trương Nguyên rồi quay đầu lại nói:

-Đến nơi rồi, cẩn thận một chút.

Một cô bé đáng yêu chui ra. Đôi lông mày nhỏ xinh, đôi mắt sáng trong như nước, nàng mặc trên người một bộ áo gấm bằng lông chồn nhỏ.

Nàng liếc nhìn Trương Nguyên, lập tức cười híp cả mắt, giọng nói trong trẻo vang lên:

-Trương công tử ca ca, ta đến rồi.

Trương Nguyên tiến về phía trước vài bước, chìa tay ra nói:

-Nào, bước quá đây, cẩn thận dưới chân.

Thương Cảnh Huy khẽ giơ tay ra nắm lấy tay của Trương Nguyên, hai chân nhảy lên bờ, nói chuyện với Trương Nguyên không chút e dè. Rồi nàng lại khom người, cái đầu nhỏ hướng về phía trong khoang thuyền, hô lên:

-Cô cô, mau lên đây đi, mau lên đây đi.

Lương ma ma và tỳ nữ Phương Hoa đều đã lên bờ. Hai người đều cố nín cười, nhìn chăm chăm vào trong khoang thuyền, muốn xem cảnh đại tiểu thư Thương Đàm Nhiên khi ra gặp Trương công tử thì thế nào. Thương Cảnh Huy thấy cô cô mãi không ra, liền hô lớn tiếng hơn:

- Cô cô... thậm chí còn định lên thuyền gọi.

Trương Nguyên vội vàng giữ nàng lại, nói:

- Đừng nóng vội, cô cô muội sẽ ra ngay thôi.

Thương Đạm Nhiên ngồi ở trong khoang thuyền rất cục cựa cũng không thể ngồi không yên được nữa rồi. Cô cháu gái tinh nghịch của nàng nhất định đòi quần lấy nàng, đòi nàng phải dẫn đi tìm Trương công tử ca ca bằng được. Nàng cũng không biết nên làm thế nào, nhất thời hồ đồ mới mang nó theo. Lúc này thật sự là xấu hổ, xấu hổ chết mất. Bây giờ cô quý con kia lại đang ngoan cố thúc giục nàng, nàng đành phải lên tiếng:.

-Đừng kêu nữa được không?

Thương Đạm Nhiên hơi khom người đi ra khỏi khoang thuyền. Nàng đội mũ Chiêu Quân, mặc áo lông chồn màu tía, áo khoác gấm Tô Châu, khuôn mặt rạng ngời như ánh bình minh, đôi mắt trong veo mà kiều diễm như làn nước thu. Vẻ mặt nàng nửa e thẹn, nửa buồn bực, vui buồn lẫn lộn. Nàng kéo vạt áo nhẹ nhàng lên bờ, chỉnh đốn lại trang phục rồi thẹn thùng vén áo thi lễ với Trương Nguyên, rồi lại nói khẽ rất nhanh một điều gì đấy mà ngay cả người thánh tai như Trương Nguyên cũng không nghe rõ. Thương Đạm Nhiên dắt Thương Cảnh Huy bước nhanh lên núi. Tiểu Cảnh Huy vừa đi vừa quay đầu lại kêu lên:

-Trương công tử ca ca mau đi thôi.

Rồi lại hỏi cô cô:

-Cô cô, người cười gì vậy?

Sau đó bóng hai người đã bị cây sơn trà che mất.

Lương ma ma và tỳ nữ Phương Hoa cùng vội vàng đi theo, vị quản gia đi theo Trương Nguyên tròn mắt há hốc mồm, không biết nên làm thế nào cho phải. Đại tiểu thư lên trên núi, đương nhiên ông ta cũng không tiện đi cùng. Còn vị Trương công tử kia phải làm sao bây giờ? Hỏi:

-Trương công tử người xem, giờ phải làm sao?

Trương Nguyên tất nhiên không phải vì lễ giáo phong kiến “nam nữ thụ thụ bất thân” mà không dám lên núi. Bây giờ nữ lang Thương thị kia cũng gần như là vị hôn thê của hắn rồi, gặp mặt bồi đắp tình cảm một chút thì đã sao nào? Chẳng lẽ hắn phải chờ đến khi động phòng hoa trức mới gặp mặt ư?

-Quản gia, nếu ông không lên đó thì cứ ở đây chờ ta. Ta tự lên núi thưởng cúc một mình.

Giọng điệu của Trương Nguyên rất tự nhiên.

Quản sự liên tục gật đầu nói:

-Vâng, xin Trương công tử cứ tự nhiên.

Trương Nguyên cất bước lên núi, men theo thềm đá uốn lượn dưới tàng cây sơn trà, đi tới vườn cúc. Còn chưa thấy được hoa cúc thì hắn đã cảm thấy hơi lạnh xộc vào mũi. Đã là cuối tháng mười rồi, mùa đông thật rét. Rất nhiều bong cúc đã tàn, chỉ có Lục mẫu đơn”, “quyển châu liên”, “lân thảo cúc” là còn chịu được rét nên vẫn còn nở.

Vườn cúc mười mẫu rất rộng, tạm thời vẫn chưa nhìn thấy Thương Đạm Nhiên và Thương Cảnh Huy đang ở đâu. Trương Nguyên cũng không vội đi tìm mà rong chơi trên đường mòn trong vườn hoa, nhàn nhã ngắm những cành cúc tàn trong sương, lại càng thích ngắm những đóa hoa cúc nở muện bất chấp thời tiết giá rét này. Gần trưa, ánh mặt trời chiếu rọi, hắn bỗng cảm thấy ấm áp dễ chịu trong người. Khi đang ngắm một cây “quyển châu liên” thì hắn chợt nghe tiếng tiểu Cảnh Huy cách đó không xa đang vui sướng gọi:

-Trương công tử ca ca, bọn muội ở trong này. Huynh mau đến tìm chúng muội đi.

Trương Nguyên lên tiếng rồi đi tìm theo hướng có tiếng gọi, đi tới bên cạnh trúc đình. Hắn không thấy tiểu Cảnh Huy mà chỉ thấy Thương Đạm Nhiên ngồi ở trong đình trúc, đứng quay lưng về phía hắn. Chiếc mũ Chiêu Quân đã tháo xuống, để lộ ba búi tóc của cô gái chưa chồng. Thương Đạm Nhiên khẽ cắn môi, mỉm cười e lệ...

-Ha ha, Trương công tử ca ca, ta ở trong này.

Tiểu Cảnh Huy sáu tuổi từ bên đình bất ngờ chạy tới chỗ Trương Nguyên. Tỳ nữ Phương Hoa đuổi theo phía sau, không ngừng kêu lên:

-Cẩn thận, cẩn thận, đừng chạy nữa.

Lương ma ma đe dọa:

-Cảnh Huy tiểu thư không nghe lời, trở về ta sẽ bảo thái thái bắt cháu bó chân, xem có còn chạy loạn nữa không!

Thương Cảnh Huy chạy một vòng quanh trúc đình, vừa chạy vừa cười nói:

-Không bó chân, không bó chân đâu. Cô cô cũng không bó mà.

Lương ma ma và Phương Hoa nhất thời đều giật mình đứng sững lại, đưa ánh mắt e ngại nhìn Trương Nguyên. Tiểu Cảnh Huy đột nhiên nói ra bí mật kia, không biết Trương Nguyên nghe được có hài lòng hay không?

Trương Nguyên mỉm cười, bước đến nói:

-Bó chân không tốt, không thể đi không thể chạy, chẳng khác gì là nửa tàn phế. Chuyện tồi tệ nhất trên thế gian chính là người đẹp bó chân.

Tiểu Cảnh Huy bé nhỏ chạy đến bên cạnh Trương Nguyên, tủm tỉm cười nói:

-Trương công tử ca ca thật tốt, còn nói giúp cho tiểu Huy nữa.

Rồi nàng lại thấy cô cô Thương Đạm Nhiên ngồi lẳng lặng ở trong đình, bèn lên tiếng:

-Sao cô cô không nói gì, ngày thường cô cô vẫn hay nói mà.

Thương Đạm Nhiên thật sự bị đứa cháu nhỏ này làm cho nhức đầu, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Chính lúc con tim đang bối rối thì trông thấy Trương Nguyên bước đến, thi lễ với nàng:

-Đạm Nhiên tiểu thư, tại hạ xin bái kiến Đạm Nhiên tiểu thư...

Thương Đạm Nhiên vội vàng đứng dậy đáp lễ. Không biết tại sao lần này gặp lại này lại khiến cho nàng bối rối hơn cả lần gặp mặt ở giữa đảo Thương Đào viên dạo trước.. Con tim cứ chẳng chịu yên lòng, đập thành thịch không ngừng...

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 101

Tâm sự của Cảnh Huy.

Mặt trời chính ngọ ấm áp chiếu xuống vườn hoa cúc. Hương thơm thoang thoang khắp nơi. Rừng cây sơn trà thấp bé rậm rạp kéo dài từ lưng chừng núi đến tận mép nước dưới chân núi. Từ trên trúc đình ở lưng chừng núi nhìn xuống cái hồ to ở phía Đông, có thể trông thấy thuyền bè lui tới ở phía xa xa. Tuy không nghe được tiếng người và tiếng mái chèo, nhưng nhìn là thấy ngay các tàu thuyền to nhỏ này đều bị một chữ “lợi” vô hình dẫn dắt đi.

Từ xưa đến nay, bản năng con người là muốn mưu sinh, chuyên cần đọc thi thư để cầu lấy công danh, nói cho cùng cũng chỉ muốn đạt được cái “lợi” lớn hơn trong đời. Nhưng thật ra những người trên thuyền kia khác biệt so với những kẻ cầu công danh, trông họ có vẻ thoải mái không gò bó, cuộc sống tự do tự tại thích biết bao.

Cũng giống như lúc này, hân ngời ở trong trúc đình trên lưng chừng núi, yên tĩnh nhìn cảnh náo nhiệt, tâm tình cảm thấy rất tốt. Hơn nữa còn có Thương Đạm Nhiên xinh đẹp ngượng ngùng ngồi bên cạnh. Trái tim bối rối của Thương Đạm Nhiên dần dần bình tĩnh lại, cảm thấy có chút đồng cảm với Trương Nguyên. Người thiếu nữ thanh nhã xinh đẹp nhẹ nhàng nở nụ cười ngồi bên cạnh, hoàn toàn không chú ý tới cô cháu gái nhỏ Thương Cảnh Huy của nàng đang ngửa đầu lên nhìn nàng không chớp mắt.

Trương Nguyên chỉ vào mấy gian nhà tranh ở dưới đình kia, nói:

-Nếu có thể ở trong đó đọc sách luyện chữ, nhàn rồi nhìn núi thưởng hoa cúc, thế thì thật là tuyệt.

Thương Đạm Nhiên nói:

-Đại huynh của muội trước kia đã từng ở trong nhà tranh ở lưng chừng núi đó để đọc sách chế nghệ, mặc dù là ở trong thành thị náo nhiệt, nhưng ở trong nhà tranh đó khiến người ta cảm thấy mình như được thoát khỏi thế sự, yên tĩnh vô cùng.

Lời nói tự nhiên thốt ra, nàng cũng nhận thức được dường như họ đã quên từ lâu. Đúng vậy, chính xác cũng đã lâu rồi, cũng đã hơn hai tháng còn gì.

Trương Nguyên nói:

-Khi đó chắc Đạm Nhiên tiểu thư cũng không lớn hơn tiểu Cảnh Huy lắm. Nhìn tiểu Cảnh Huy bây giờ có thể tưởng tượng ra nàng khi đó.

Thương Đạm Nhiên cúi đầu nhìn thoáng qua cô cháu gái đang dựa vào bên người nàng, mỉm cười nói:

-Bảo Cảnh Huy giống cô cô kìa. Thật là kỳ lạ nha. Sao tiểu Huy lại không lên tiếng vậy? Chim chích chòe bay đi đâu mất rồi?

Thương Cảnh Huy nói:

-Ta học cô cô mà, thỉnh thoảng cũng phải lẳng lặng suy nghĩ tâm sự một hồi.

Thương Đạm Nhiên buồn cười, liếc mắt nhìn Trương Nguyên một cái rồi lại cúi đầu nhìn cô cháu gái nhỏ, nói:

-Cháu nghĩ đến tâm sự gì, nói cho cô cô nghe?

Thương Cảnh Huy lắc đầu nói:

-Cháu không nói. Tâm sự sao có thể nói ra. Nói ra thì không phải là tâm sự, đúng không ?.

Thương Đạm Nhiên cố nhin cười, kéo cái tay nhỏ của cô cháu gái, giữ bàn tay lại nói:

-Tâm sự cũng có thể nói mà.

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng hơi nhếch miệng, rồi lại vuốt ve bàn tay bé nhỏ của cô cháu gái. Bình thường Trương Nguyên không để ý, lúc này hẩn nhìn qua thì thấy mặt Thương Đạm Nhiên hơi đỏ, cái mũi thanh ngọc có một lớp phấn mỏng. Còn hai cánh tay kia, một lớn một nhỏ, đều mềm mại và đẹp như ngọc mài, óng ánh như tuyết.

Trong lòng Trương Nguyên có chút phẫn chấn, định nói gì thêm nhưng không thể nào sắp đặt câu từ. Vả lại, thời khắc này thời gian chậm rãi trôi qua, Thương Đạm Nhiên lại đột nhiên thở nhẹ một tiếng, chỉ về phía một con thuyền nhỏ đang ở dưới hồ lớn phía Đông cách đó không xa, nói:

-Nhị huynh của ta đến rồi, chúng ta mau trở về.

Rồi nàng quay sang vén áo thi lễ với Trương Nguyên. Nhìn thật kỹ, hàng lông mi dài của nàng khẽ run lên, xinh đẹp tuyệt trần không gì sánh được.

Thương Cảnh Huy “ồ” một tiếng, với tay về phía Trương Nguyên nói:

-Trương Nguyên công tử ca ca, bọn muội đi trước đây. Lần sau ca ca lại đến chứ?

Trương Nguyên cười nói:

-Đương nhiên ta còn đến. Hai ngày nữa ta còn có việc.

Thương Đạm Nhiên đoán được việc Trương Nguyên muốn nói tới là gì, mặt đỏ bừng tim đập mạnh, niềm vui hoan hỉ khó mà diễn tả, nàng nắm tay tiểu Huy đi xuống trúc đình. Nàng chần chừ một chút rồi quay đầu lại nói:

-Nếu Trương Nguyên công tử muốn tới nơi này tĩnh tâm đọc sách thì hãy nói với nhị huynh của ta.

Trương Nguyên lại cười nói:

-Mùa đông trên núi rất lạnh. Mùa hè sang năm, trên núi mát mẻ là lúc thích hợp đọc sách.

Rồi hắn nhìn Thương Đạm Nhiên nắm tay tiểu Cảnh Huy, còn có Lương Mụ và tỳ nữ Phương Hoa bốn người đi xuống núi từ một phía khác. Chắc là đường núi ở đây không dễ đi?

Đang nghĩ như vậy thì hắn thấy tiểu Cảnh Huy chạy trở lại. Áo gấm lông chồn dày không ảnh hưởng đến sự nhanh nhẹn của cô bé. Cô bé chạy đến bên trúc đình, quay lại đuổi tỳ nữ Phương Hoa đang đuổi theo:

-Phương Hoa đừng tới đây. Ta có một câu muốn nói cùng với Trương Nguyên công tử ca ca rồi sẽ đi ngay thôi.

Tỳ nữ Phương Hoa liền đứng cạnh mấy cây cúc tàn. Thương Cảnh Huy đi vào trong đình, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn trong sáng có chút ngượng ngùng, cái miệng nhỏ nhắn mím môi thật chặt. Trương Nguyên xoay người hỏi:

-Tiểu Huy, có chuyện gì?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thương Cảnh Huy sáu tuổi ngẩng lên, con mắt lóe sáng, lúc này mới mở miệng nói chuyện được:

-Trương Nguyên công tử ca ca, tiểu Huy cũng muốn giống như cô cô.

-Giống nhau cái gì? Không có gì phải ngại, cứ việc nói đi.

Trương Nguyên mỉm cười khích lệ nói.

Thương Cảnh Huy liền nhanh chóng trả lời:

-Tiểu Huy cũng muốn được gả cho Trương Nguyên công tử ca ca giống như cô cô, được không?

Trương Nguyên liền đứng thẳng người, sau khi lảo đảo một hồi thì lập tức ổn định lại. Hắn tự nói với mình trong lòng phải bình tĩnh, không được dọa trẻ con, liền nhẹ giọng hỏi:

-Sao tiểu Huy lại nghĩ như vậy?

Thương Cảnh Huy quan sát sắc mặt của Trương Nguyên, đáp:

-Chính là tâm sự lúc này ta vừa nghĩ đến.

Trương Nguyên cười lắc đầu, nói:

-Cái này không thể được. Ta và cô cô muội xấp xỉ tuổi nhau nên mới xứng.

Tiểu Cảnh Huy cố chấp nói:

-Nhưng ta cũng sẽ lớn lên mà, rồi cũng sẽ lớn giống như cô cô của ta.

Dù là Trương Nguyên đa trí thiện biện cũng không cách nào nói lại được với tiểu cô nương sáu tuổi này, phải làm sao giảng giải đạo lý luân thường đây,. Bài bát cổ này thật quá khó khăn. Thương Cảnh Huy ngửa đầu thấy bộ dạng Trương Nguyên dường như có vẻ khó xử, tiểu cô nương này liền hỏi thêm:

-Trương Nguyên công tử ca ca, việc này không được sao?

Trương Nguyên nói:

-Đúng là không được. Khi nào muội lớn lên sẽ hiểu.

Dù sao cũng chỉ là trẻ con nên tiểu Huy cũng không cảm thấy thất vọng, nói:

-Vậy cũng được, xem sau khi ta lớn lên có thể hiểu được hay không. Mẫu thân của ta cũng như vậy. Ta hỏi chuyện mà bà không trả lời được liền thoái thác nói rằng chờ sau khi ta lớn lên tự nhiên sẽ hiểu được.

Tiểu Cảnh Huy quá thông minh, Trương Nguyên cười nói:

-Mẫu thân tiểu Huy nói đúng. Rất nhiều chuyện sau khi lớn lên sẽ tự nhiên hiểu được.

Tỳ nữ Phương Hoa đang gọi:

-Cảnh Huy tiểu thư, đại tiểu thư thúc giục người rồi.

Tiểu Cảnh Huy lên tiếng “Ta tới đây” rồi quay sang dặn dò Trương Nguyên:

-Trương Nguyên công tử ca ca, huynh đừng đem chuyện của ta nói cho ai biết đó. Đây là tâm sự của tiểu Huy, tiểu Huy chỉ nói cho đúng một mình Trương Nguyên công tử biết thôi.

Trương Nguyên đành phải gật đầu cam đoan:

-Ta không nói, tuyệt đối sẽ không nói.

Tiểu Cảnh Huy mỉm cười, nhỏ giọng nói:

-Bí mật!

Trương Nguyên nói:

-Ừ, bí mật.

Lúc này Thương Cảnh Huy mới yên tâm, hăng hái đi xuống đình, nắm tay tỳ nữ Phương Hoa đi xuống núi.

Trương Nguyên một thân một mình đứng trong đình lắc đầu cười. Rất nhiều người khi còn nhỏ có rất nhiều ý tưởng và nguyện vọng kỳ quái, sau khi lớn lên đều như giấc mộng, biến mất không còn một dấu vết. Tiểu Huy cũng có thể như vậy. Đến khi lớn hơn một chút, nó sẽ hiểu rõ đây là việc không thể nào, thậm chí còn quên rằng năm xưa đã có tâm sự buồn cười như vậy. Qua lời của quản sự đứng dưới bờ sông, Thương Chu Đức đã biết tiểu muội Thương Đạm Nhiên đã dắt theo tiểu Huy đi đến nơi này.

Cậu ta cười thầm trong lòng, cũng không cảm thấy có gì không ổn. Lễ giáo trói buộc từ thời Vạn Lịch đến nay đã càng ngày càng lỏng lẻo. Cấp bậc chế độ từ từ sụp đổ. Trong năm Hồng Vũ, quy định về trang phục, nơi ở, xe kiệu và những quy định về đẳng cấp đã không còn được người ta tuân thủ. Khu nhà to rộng của phú thương được mô phỏng giống phủ vương hầu, tư lỵ chỉ cần mua là có thể mặc, người xuất thân gia nô cũng dám đi kiệu. Phu nhân dạo chơi ngoài thành, vào miếu thắp hương, xuất đầu lộ diện đã là chuyện không thể trách.

Cho nên nói Thương Đạm Nhiên gặp gỡ Trương Nguyên ở vườn cúc nhà mình thì có là gì. Hôm nay Trương Nguyên trở về cũng sẽ sai người đến xin cưới.

Thương Chu Đức nghĩ như vậy liền đi lên núi. Khi lên tới trúc đình trên vườn cúc thì hẳn không nhìn thấy tiểu muội và cháu gái đâu, trong lòng biết ngay là họ đã đi trước, cũng không nhắc tới, chỉ hỏi Trương Nguyên là hoa cúc nơi này thế nào.

Trương Nguyên nói:

-Rất có danh phẩm, chỉ có điều phần lớn đều tàn hết rồi. Nếu như tới sớm một tháng thì hay quá.

Thương Chu Đức cười nói:

-Cũng không muộn, còn nhiều thời gian mà. Tháng chín sang năm ta sẽ lại mời người tới thưởng cúc, uống rượu, haha.

Cười một lát thì y hỏi:

-Giới Tử có biết Kỳ Hồ Tử tới đây có chuyện gì không?

Trương Nguyên thấy Thương Chu Đức nói như vậy, trong lòng hiểu rõ, nhưng miệng nói:

-Cái này thì đệ không biết.

Thương Chu Đức cười nói:

-Kỳ Hồ Tử mười một tuổi đã nghĩ ngợi đến việc lấy vợ. Hôm qua hắn nhìn thấy cháu Cảnh Lan của ta nên hôm nay lại chạy đến nhà cô của nó. Cậu ta lại không có chút xấu hổ nào, nói thẳng là sẽ cưới Thương Cảnh Lan, mọi người ở đây ai cũng cười, cho nên mới gọi ta về. Hóa ra cậu ta còn chưa bàn bạc với trưởng bối đã tự ý chạy tới đây trước. Bây giờ cậu ấy đã về rồi. Ta bảo nó ở lại dùng cơm nhưng nó không chờ được, nói là phải về viết thư báo cho phụ thân. Ha ha, tên Kỳ Hồ Tử này thật là người nóng vội.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Kỳ Hồ Tử là người kỳ lạ, mười một tuổi đã muốn lấy vợ, thật sự buồn cười. Tuy nhiên theo ta được biết, Thương Cảnh Lan cũng chính là vợ của hắn. Khi Kỳ Hồ Tử bốn mươi tuổi, quân Thanh công chiếm Hàng Châu. Hắn cứu quốc không được liền nhảy sông hi sinh cho tổ quốc. Thương Cảnh Lan thủ tiết sống quãng đời còn lại, rất đáng được kính trọng.

-Kỳ Hồ Tử là thần đồng Sơn Âm. Cảnh Lan tiểu thư xinh đẹp thông minh, kém hai tuổi, quả thật là rất xứng.

Thương Chu Đức gật đầu nói:

-Chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ) đã qua nói với mẫu thân của Cảnh Lan chuyện này rồi. Nói vậy chuyện này cũng không có gì, chỉ có điều Kỳ Hồ Tử và Cảnh Lan còn trẻ, vẫn là chờ hai năm nữa mới đính hôn thì tốt hơn.

Trong lòng ông ta cũng nghĩ: “Dù sao cũng phải đem chuyện hôn sự của tiểu muội Đạm Nhiên định trước rồi hãy nói sau. Làm gì có đạo lý cô cô tuổi thanh xuân ở trong phòng mà cháu nhỏ lại đính hôn trước.” Rồi chợt hỏi:

-Giới Tử, người có nhớ rõ ngày sinh tháng đẻ của mình không. Ta đây có một người bạn, có thể không ngại nhờ hãn giúp người đuổi đi đại vận năm trước.

Đây không phải vì Thương Chu Đức vội vàng muốn đem tiểu muội Đạm Nhiên gả ra ngoài, mà vì Đạm Nhiên lớn hơn một tuổi so với Trương Nguyên. Tục ngữ Thiệu Hưng có nói “Nữ đại nhất bất thành thân” (Nữ hơn một tuổi không làm vợ được). Tuy nhiên trong thực tế cuộc sống, con gái hơn một tuổi làm vợ có rất nhiều, nhưng cũng giống như nữ tử không bó chân, vẫn có những điều kiêng kị. Cho nên phải mời người hợp nhất bát tự trước. Nếu như có gì không ổn thì có thể phá giải trước. Bát tự không hợp thì cũng có thể bổ túc thêm. Trương Nguyên nói:

-Thân mẫu của ta nói là ta sinh giờ tý, ngày mười chín tháng sáu, năm Vạn Lịch hai mươi sáu.

Hãn nghĩ trong lòng: “Tính toán vận mệnh của ta, có thể tính chuẩn được ư? Ta đã nghịch thiên sửa đổi mạng rồi.”

Thương Chu Đức nói:

-Năm Vạn Lịch hai mươi sáu tức là năm Tuất, giờ tý ngày mười chín tháng sáu. Được, huynh đã nhớ rồi.

Đã là chính ngộ, bóng người nằm cả dưới chân rồi. Thương Chu Đức và Trương Nguyên xuống núi rồi ngồi thuyền về nhà, dùng một ít cơm trưa, uống một ít trà, nghỉ ngơi đàm luận một chút rồi Trương Nguyên cáo từ với Thương Chu Đức, mang theo bức “thiếu nữ đá cầu” trở về Sơn Âm. Thương Chu Đức lại bảo người hầu mang xe ngựa tiễn về nhà như trước.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 102

Chính là nàng ấy.

Xe ngựa dừng ở hàng rào trúc trước cửa nhà Trương Nguyên. Trương Nguyên xuống xe. Phu xe và hai người hầu kia không đợi vào trong uống một ngụm trà, liền quay đầu đi về.

Mặc dù hôm nay Vũ Lăng đi đến Thương gia ở Hội Kê cùng thiếu gia nhưng không ở cùng với thiếu gia nên không rõ có những chuyện gì xảy ra. Hắn chỉ biết trên dưới Thương gia từ chủ nhân cho đến nô bộc đều đối đãi với thiếu gia rất tốt. Ngay cả một tiểu thư đồng như hắn cũng được đối xử tốt vô cùng, hắn được thưởng hai đồng tiền bạc. Tiểu Vũ hắn chưa từng được nhiều tiền thưởng như vậy.

Vũ Lăng khá thông minh, đã đoán ra được Thương thị ở Hội Kê muốn thiếu gia làm con rể nhà họ Thương của bọn họ. Không sai được. Nhất định là do lần trước ở vườn đào, thiếu gia hết chơi cờ lại ngâm thơ, phong độ đến nỗi khiến cho cô gái nhà Thương thị kia để mắt tới. Lúc ấy là do bản lĩnh mềm miệng của tiểu Vũ hắn ra sức khuyến khích thiếu gia chơi cờ đấy chứ. Nếu thiếu gia cưới nữ lang nhà Thương thị, chẳng phải tiểu Vũ hắn rất có công lao sao?

Nhưng tiểu thư Vương Anh Tư thì làm sao bây giờ? “Tây Sương Ký” diễn một nửa thì không diễn tiếp sao?

Nghĩ đến Vương lão gia kia? Vũ Lăng canh cánh trong lòng. Nỗi vui mừng khi có hai đồng tiền thưởng cũng tiêu tan đi mất.

-Thiếu gia, thiếu gia!

Đại Thạch Đầu chạy đến bẩm:

-Thiếu gia, hôm nay có hai chuyện. Một là Huyện tôn đại lão gia mời người tới phủ, nói là có chuyện quan trọng. Còn có một việc nữa chính là Nguyễn tú tài hôm qua lại tới nữa. Nô tài nói thiếu gia không có nhà, mời hân lưu lại địa chỉ thì Nguyễn tú tài kia chỉ nói hai câu.

Rồi gã quay đầu hỏi Tiểu Thạch Đầu:

-Tiểu đệ, mau nói cho thiếu gia hai câu mà ta bảo người nhớ kỹ đi.

Tiểu Thạch Đầu lớn tiếng nói:

-Hóa ra nợ một mạng, hóa ra nợ một mạng.

Vốn câu mà Tiểu Thạch Đầu nhớ kỹ là “nguyên nợ một mạng”. Nó lẩm bẩm mấy lần rồi cảm thấy không như ý lắm nên đã tự động đổi thành “hóa ra nợ một mạng”. Từ “duyên gặp một lần” đến “ngàn lần không gặp” lại đến “nguyên nợ một mạng”, cuối cùng thành “hóa ra nợ một mạng”. Cho dù Trương Nguyên giỏi suy luận trình thám thế nào cũng không có cách nào liên hệ giữa “duyên gặp một lần” với “hóa ra nợ một mạng” được. Hân nghi hoặc hỏi:

-Nguyễn tú tài kia thực sự nói như vậy?

Huỳnh đệ Thạch Đầu đều đồng thanh nói:

-Đúng vậy, chính là nói như vậy.

Việc này khiến Trương Nguyên buồn bực, thầm nghĩ: “Ta cùng với Nguyễn Đại Thành không thù oán. Đêm qua ta nằm mơ thấy mắng hân vài câu trên thuyền của kỹ nữ. Hơn nữa người đó rõ ràng là Diêu Phục. Vậy mà

đã tính là có thù rồi à? “Hóa ra nợ một mạng, hóa ra nợ một mạng”, rốt cuộc là ai nợ ai một mạng chứ?”.

Nguyễn Đại Thành không phải là kẻ điên, sẽ không chạy đến trước cửa nói ra một câu không hiểu ra sao như vậy. Nhất định là anh em Thạch Đầu nghe lầm. Anh em Thạch Đầu còn nhỏ tuổi, lại không biết chữ, làm người bảo vệ ở cửa quả là không thích hợp cho lắm. Hắn lại hỏi:

-Nguyễn tú tài kia còn nói gì nữa?

Đại Thạch Đầu nói:

-Nguyễn tú tài nói rằng hôm nay hắn phải trở về, nói rằng về sau sẽ gặp lại thiếu gia.

Lời này là hợp tình hợp lý đây. Chỉ có câu “hóa ra nợ một mạng” là khó có thể ký giải. Trương Nguyên cũng lười quan tâm, liền đi vào sân gặp mẫu thân. Trương mẫu Lã thị thấy con trở về, vội vã hỏi:

-Con mau nói cho vi nương xem người Thương thị đối đãi với con như thế nào?

Trương Nguyên cười nói:

-Thực sự là người ta nhiệt tình đối đãi con như con rể của họ vậy.

Một câu nói ra khiến lông mày của Trương mẫu Lã thị dần ra cười, rồi lại thấy con mình lấy ra một cuộn tranh, mở ra thì thấy tranh vẽ một cô gái dung mạo xinh đẹp đang đá cầu.

Nghe đứa con thuật lại lời hỏi thử lòng của Thương Chu Đức, rồi lúc ấy nó đã đáp lại thế nào, Trương mẫu Lã thị cười đến toe toét, luôn miệng nói:

-Mau chỉnh bức tranh ngay ngăn lại. Vi nương phải nhìn kỹ. Ủ, đây là bức tranh do tiểu thư Thương thị tự họa chính mình ư? Bức tranh rất đẹp,

rất sống động.

Trương Nguyên nói:

-Con nghe nói rằng nữ tử không bó chân thì về sau sinh con đều rất cường tráng khỏe mạnh.

Lời này khiến Trương mẫu Lã thị rất thích đại tiểu thư không bó chân nhà Thương thị này. Con gái nông thôn không bó chân quả nhiên sinh con ra khỏe mạnh. Đại Thạch Đầu và Tiểu Thạch Đầu đến đây đã nửa năm, chưa hề thấy bệnh tật gì.

Còn Trương Nguyên khi còn bé đã nhiều bệnh tật. Trương mẫu Lã thị nghĩ thầm “Con ta đương nhiên không thể đi cưới con gái nông thôn. Nhưng đại tiểu thư không bó chân thì cũng tốt.” rồi cười tủm tỉm hỏi:

-Vậy khi nào ta chuẩn bị đi cầu hôn nhà họ Thương đây?

Trương Nguyên nói:

-Con muốn ngày mốt sai người đi. Ngày mai phải sai người đi báo thúc tổ ở Tây Trương biết một tiếng. Con còn muốn viết thư cho phụ thân.

Trương mẫu Lã thị gật đầu nói:

-Con suy xét thật chu đáo. Báo cho thúc tổ ở Tây Trương là phải. Cha con đi xa quá, không chờ ông ấy hồi âm kịp rồi. Vi nương làm chủ cho con, mẫu thân cũng nghĩ rằng cha con biết tin này nhất định sẽ vui mừng đến cười thật to. Con hãy viết rõ ràng cho phụ thân con biết đầu đuôi câu chuyện. Đợi đến sau khi thiệp canh (thiệp bát tự), nạp thái (một trong sáu lễ của hôn nhân, bên nam sẽ nhờ bà mai sang nhà gái dạm hỏi), nạp chinh (biểu lễ vật sang nhà gái, đây là lễ thứ tư trong phong tục thành hôn của hán tộc), êm xuôi thì lại viết thư báo cho cha con tiếp.

Trương Nguyên nói:

-Con xin nhờ mẫu thân an bài.

Trong lòng Trương mẫu Lã thị vui mừng khôn xiết. Nghĩ lại hơn bốn tháng trước đây, Mã bà bà ở ngõ Chỉ Thủy còn làm mối cho Ngưu cô nương Mã cô nương gì đó, nghĩ rằng mắt của con trai bà không tốt nên phải vội vã cưới xin lung tung.

Tuy rằng lúc ấy bà cự tuyệt nhưng thực sự khổ sở trong lòng. Chỉ có điều bà thật sự chưa từng nghĩ nửa năm sau, con trai của bà lại có thể đính hôn với nữ lang Thương thị ở Hội Kê. Việc này lan truyền ra ngoài thật cảm thấy hãnh diện làm sao.

Lại nghĩ tới một chuyện, Trương mẫu Lã thị hỏi:

-Bây giờ việc tương thân của Trương Ngạc không thành, còn con thì lại thành với cô gái Thương Thị này, như vậy chẳng phải sẽ khiến Trương Ngạc hận con sao?

Trương Nguyên cười nói:

-Mẫu thân không cần phải lo lắng. Tuy rằng tính tình tam huynh vội vàng hấp tấp nhưng không phải là người bụng dạ hẹp hòi.

Trương mẫu Lã thị nói:

-Chắc là Vương thị mẹ của Trương Ngạc sẽ không vui trong lòng.

Trương Nguyên nói:

-Cũng không còn biện pháp nào khác. Con nào có lén lút tranh giành gì với Trương Ngạc huynh, chẳng qua là do nữ lang nhà Thương thị không thèm nhìn đến huynh ấy thôi. Chẳng lẽ huynh ấy không cưới được nàng thì con cũng không được cưới sao?

Trương mẫu Lã thị cười nói:

-Nói cũng phải, cũng không thể vì thế mà không vui. Bây giờ con đi huyện nha gặp huyện tôn hay là đi gặp tộc thúc tổ Tây Trương đây?

Trương Nguyên nói:

-Bây giờ là giờ thân canh ba, vẫn còn sớm. Con sẽ đi gặp Hầu huyện tôn, không biết là có chuyện gì nhỉ?

Trương mẫu Lã thị nói:

-Con nên khẩn trương đi đi. Nói không chừng là do Đại tông sư muốn gặp con để kiểm tra trình độ học vấn của con đó.

Trương Nguyên mang theo Vũ Lăng đi vào sảnh đường ở sườn đông của huyện nha thì thấy có một người đàn ông trung niên dẫn theo hai người hầu phía sau, vẻ mặt hậm hực bước ra khỏi phủ, người tiền họ ra là vị Chư Mạc Khách mà Trương Nguyên đã từng gặp ở hiệu thuốc bắc của Lỗ thị. Chư Mạc Khách thấy Trương Nguyên thì mỉm cười chào hỏi:

-Trương công tử, huyện tôn chờ người nửa ngày rồi.

Rồi lại chỉ vào ba bóng người vừa đi ra kia:

-Trương công tử có biết mấy người kia không?

Vừa rồi đối mặt, Trương Nguyên thấy người đàn ông kia có dung mạo vài phần giống như Diêu Phục. Hắn thầm nghĩ đây là người nhà của Diêu Phục đến tặng lễ cầu xin để giải vây cho Diêu Phục. Hắn nói:

-Không biết đây là ai. Trước kia ta chưa thấy qua, là bằng hữu của Chư tiên sinh à?

Mạc Khách vội lắc đầu:

-Không phải, không phải. Người đó là em ruột của Diêu Phục, đến cầu xin huyện tôn khai ân tha cho huynh trưởng của hắn đấy, còn mang đến năm trăm lượng bạc trắng. Huyện tôn đã dùng lời lẽ nghiêm khắc để cự tuyệt hắn.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Thời Văn Minh, chuyện quan viên nhận hối lộ đã là chuyện quá quen thuộc. Hầu huyện tôn từ chối năm trăm lượng, không biết có hối tiếc không đây.” Rồi hắn hỏi:

-Huyện tôn mở cuộc thẩm án của Diêu Phục ra sao?

Mạc Khách nói:

-Vẫn chưa. Hôm nay huyện tôn đi cùng vị Vương Đề Học đến tuần tra việc học ở các trường xã của bản huyện, mới về đến không lâu. Sáng nay vốn là muốn gặp người đấy.

Trương Nguyên nói:

-Chư tiên sinh, huyện tôn đại nhân gọi ta có chuyện gì?

Mạc Khách cười nói:

-Nhất định là chuyện tốt rồi. Tại hạ thấy huyện tôn đại nhân cứ cười ha hả đấy.

Mạc Khách dẫn Trương Nguyên đi vào thư viện của công đường. Huyện lệnh Hầu Chi Hàn đang một mình uống trà trong phòng khách của thư viện. Nắng ấm chiếu vào qua cửa sổ. Thấy Trương Nguyên, Hầu Chi Hàn cười nói:

-Trương Nguyên ngồi đi, cùng bốn huyện uống trà nhé.

Trương Nguyên cung kính thi lễ, tạ ơn huyện tôn, sau đó ngồi xuống. Thị đồng bưng trà thơm lên rồi lui xuống.

Hầu Chi Hàn hỏi Trương Nguyên sáng nay đi đâu, Trương Nguyên nói:

-Thương Chu Đức tiên sinh ở Hội Kê mời học sinh thưởng cúc.

Hầu Chi Hàn ngạc nhiên nói:

-Thương Chu Đức? Là em trai của Thương Chu Khư? Sao y lại mời người thưởng cúc?

Hiện tại việc hôn sự còn chưa thành, Trương Nguyên khó mà nói ra Thương Chu Đức muốn gả em gái cho hắn nên mới mời hắn đến thưởng cúc được, bèn nói:

-Cũng chỉ là bạn bè xã giao, mới gặp hôm qua thôi.

Hầu Chi Hàn cười nói:

-Bây giờ đi thưởng cúc, chẳng phải là đã quá muộn sao. Hoa cúc đã tàn rơi đầy trên đất rồi.

Trương Nguyên lại cười nói:

-Vẫn còn những cây chịu được lạnh, đang nở đấy ạ.

Hầu Chi Hàn không để ý tới chuyện hoa cúc tàn hay không nữa, cười dài nhìn Trương Nguyên, nhất thời không nói lời nào.

Trương Nguyên không đoán ra trong lòng Hầu huyện lệnh suy nghĩ gì, bị nhìn nên liền hỏi:

-Huyện tôn đại nhân gọi học trò đến có chuyện gì vậy?

-Chuyện tốt.

Hầu Chi Hàn mở miệng nói:

-Còn nhớ hôm đó ở phủ học cung xã, ta đã hỏi người chuyện có từng đánh hôn chưa không?

Trong lòng Trương Nguyên hồi hộp một chút, cảm thấy rất không ổn, gật đầu nói:

-Học trò nhớ rõ. Học sinh nói là phải đợi sau khi đỗ tú tài thì mới lo chuyện hôn sự.

Hầu Chi Hàn nói:

-Lời hôm qua Vương Đề Học nói với bốn huyện và Từ Phủ Tôn, người cũng nghe được rồi. Muốn thông qua kỳ thi huyện, và thi phủ thì đại tông sư phải tự mình khảo thí người. Bốn huyện thì không cần phải nói, Từ phủ tôn kia cũng sẽ không làm khó người, hơn nữa đại tông sư lại rất thưởng thức tài hoa của người. Kỳ thi đạo sắp tới chắc chắn cậu sẽ qua thôi?

Trương Nguyên vâng vâng dạ dạ.

Hầu Chi Hàn sợ Trương Nguyên đắc ý, tuổi trẻ không nên được biểu dương quá mức mà phải được thường xuyên đốc thúc răn dạy, cho nên ông lại nghiêm sắc mặt lại, vẻ mặt cứng rắn nói:

-Trương Nguyên người nếu đã có kế sách có thể thắng được Diêu Phục, vì sao không nói cho bốn huyện biết trước. Chẳng lẽ bốn huyện còn có thể hại người hay sao?

Trương Nguyên vội vã đứng dậy chấp tay trước ngực nói:

-Học trò không dám, học trò không dám. Lúc đó học trò chỉ một lòng quyết tâm muốn đấu thắng bát cổ với Diêu Phục kia.

Là tộc thúc tổ đã an bài một ít kế sách cho học trò, nên học trò mới may mắn thắng được.

Hầu Chi Hàn biết rằng lời Trương Nguyên nói không hẳn là sự thật, nhưng cũng không muốn truy cứu làm gì.

Thế gian này, nhất là người trong quan trường, người muốn tìm một người hoàn toàn nói thật, không một lời giả dối, đó tuyệt đối là điều không thể nào.

Điều quan trọng chính là cần phải biết cái lợi của chung mà hành xử cho phải phép. Hầu Chi Hàn lại buông lời cười nói:

-Trải qua chuyện này, tài danh của người sẽ truyền xa, với tài chế nghệ của người, cộng thêm người được Vương Đề Học thưởng thức. Việc bổ nhiệm làm sinh đồ là chuyện không phải nghi ngờ. Cho nên, bốn huyện nghĩ, người có thể suy xét đến chuyện đính hôn rồi.

Trương Nguyên hơi đơ miệng, nói:

-Học sinh tuổi còn quá nhỏ, chưa nghĩ đến việc tương thân, vẫn đợi sau khi được thành tú tài rồi mới nói chuyện này với mẫu thân sau.

Hầu Chi Hàn vốn không nghĩ rằng Trương Nguyên có ý thoái thác, hỏi:

-Người có biết bốn huyện gọi người tới đây là nói chuyện hôn sự với con gái nhà ai không?

Không đợi Trương Nguyên mở miệng, ông ta liền cười nói:

-Ha ha, chính là Vương nhị tiểu thư cùng ngồi bàn ăn tối với người trong tiệc tối hôm đó. Người ở nhà lão sư gia mấy tháng, nói vậy người cũng biết thân phận của nàng ta rồi. Đúng, chính là nàng ấy.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 103

Chọn lựa thế nào đây?

Tiểu thư Vương Anh Tư cùng tuổi với hần. Lão sư Vương Tư Nhâm rất mực khen ngợi hần. Cho nên trước kia Trương Nguyên đã từng nghĩ có thể nào Vương lão sư có sẽ đem con gái Vương Anh Tư gả cho hần hay không. Nhưng lúc cầu học ở trong nhà của Vương lão sư, trong lòng Trương Nguyên đã có hình bóng của Thương Đạm Nhiên. Hơn nữa trước kia Vương lão sư cũng chưa để lộ ý gì, hần cũng không thể tự nhiên khi không chạy đi tuyên bố trước với Vương Tư Nhâm là mình có người thương rồi, đừng gả con gái cho tôi nữa. Như vậy thì nghe có vẻ quá tự cao tự đại rồi. Con gái của Vương lão sư cũng không phải là gả không đi. Nhưng người ta có lòng muốn gả con gái cho người, không lẽ người lại vội vã đẩy đi như vậy sao?

Nhưng bây giờ, lão sư Vương Tư Nhâm ủy thác cho Hầu huyện lệnh đề nghị việc này, nhất định hần phải đối mặt, nhất định phải có chọn lựa. Nói về Vương Anh Tư, hần có ấn tượng rất tốt: hoạt bát, thẳng thắn, thông minh, hài hước. Bái Vương Tư Nhâm làm thầy, cưới con gái của lão sư là chuyện hay. Hơn nữa Vương lão sư cũng có dòng dõi. Trương Nguyên hần là người trèo cao gặp phải sự lựa chọn ở ngã ba đường, nên đi về đâu, lấy gì làm chỉ dẫn đây. Là chữ “lợi” đi đâu hay là bằng tiếng gọi con tim đây?

Trương Nguyên nghĩ thầm, nếu sáng nay hần chưa đi đến nhà họ Thương ở Hội Kê, Hầu huyện lệnh gọi hần đến nói chuyện này thì hần sẽ lựa chọn như thế nào?

Nếu đồng ý cưới Vương Anh Tư thì phải để hình bóng xinh đẹp trong lòng kia mờ nhạt đi ư? Ừ, đây cũng rất có thể là một lựa chọn. Dù sao thì hẳn cũng chỉ gặp mặt Thương Đạm Nhiên có một lần, không ó bất kỳ hứa hẹn gì. Tuy rằng động lòng, nhưng tình cảm chỉ nảy sinh ở bên trong còn chưa đến mức khắc cốt sâu ghi tâm. Cho nên nếu bỏ đi tình cảm trong lòng, đồng ý việc hôn sự với Vương Anh Tư là chuyện hợp tình hợp lý.

Nhưng hiện tại đã hoàn toàn không giống như vậy. Chỉ cách nửa ngày mà tình thế đã khác. Thương Đạm Nhiên đã chiếm một vị trí quan trọng trong lòng hắn. Người của nhà họ Thương cho hắn một cảm giác ấm áp nhiệt tình khó có thể tiêu tan. Nếu giờ nhỡ cả cây lẫn rễ, thì đó là hại người hại mình. Hầu Chi Hàn thấy bộ dạng Trương Nguyên đứng ở đó cúi đầu giữ im lặng thì nghĩ Trương Nguyên vui mừng bất ngờ quá nên không nói nên lời, mỉm cười nói:

-Trương Nguyên, người trở về nói với lệnh đường có thể sai người đi đến nhà Vương lão sư làm mối rồi. Bốn huyện chỉ là bà mai ngàm thôi, cần phải có bà mai thật thụ mới được chứ, ha ha.

Trương Nguyên đã có lựa chọn trong lòng, liền chấp tay trước ngực nói:

-Bẩm Huyện tôn đại nhân, học trò có chuyện quan trọng muốn nói.

Thấy thần sắc Trương Nguyên không vui vẻ lắm, điều này khiến Hầu Chi Hàn hơi cảm thấy kinh ngạc, gật đầu nói:

-Người nói đi.

Trương Nguyên nói:

-Ngày mười sáu tháng tám, học trò đi cùng với Tam huynh Trương Ngạc đến Thương đào viên tương thân, chính là để huynh ấy gặp gỡ với nữ lang nhà Thương thị ở Hội Khê. Không biết huyện tôn đại nhân có từng nghe nói qua việc này chưa?

Hầu Chi Hàn không biết Trương Nguyên nói đến chuyện này làm gì, liền đáp:

-Ta từng nghe qua. Nghe nói lần đó Trương Ngạc không tương thân được phải không?

Trương Nguyên nói:

-Vâng, nhưng tam huynh tương thân không thành, trái lại học trò lại có duyên với cô gái đó.

Hầu Chi Hàn sửng sốt hỏi:

-Lời này là có ý gì?

Trương Nguyên nói:

-Học trò tình cờ gặp mặt nữ lang nhà Thương thị ở trên đảo nhỏ nằm giữa hồ trong vườn đào, hai người cùng trú mưa trên đảo, đánh một ván cờ mồm, cùng thảo luận vài câu thơ mưa gió, lòng đã thấy tương tư. Hôm nay học trò nhận lời mời của Thương Chu Đức tiên sinh, đó là đi bàn việc hôn nhân. Thân mẫu học trò cũng đã đồng ý, thiếp canh đã giao. Cho nên học trò vạn lần khó xử.

Dù chưa từng chính thức gửi thiếp canh nhưng Trương Nguyên đã nói cho Thương Chu Đức biết ngày sinh tháng đẻ của mình, nói là gửi thiếp canh rồi cũng không có gì là không đúng.

Hầu Chi Hàn ngạc nhiên. Ông ta vốn tưởng rằng việc hôn sự giữa Trương Nguyên và con gái của Vương lão sư quả thực là do ông trời se duyên, nào ngờ Trương Nguyên lại nói ra lời này. Nữ lang nhà Thương thị nhanh chân đến trước rồi. Điều này khiến cho Hầu Chi Hàn có chút không vui, nói:

-Vậy mà người còn nói cái gì mà chưa đỗ tú tài thì không nói chuyện hôn sự trước.

Trương Nguyên cúi người thi lễ nói:

-Đây là lỗi lầm của học trò. Vì hôm nay mới nghị thân, lễ nạp thái, nạp chinh cũng chưa hề tiến hành nên học trò cũng không tiện nói ra. Vì thế học sinh đành phải nói như vậy. Học trò vô cùng hổ thẹn.

Lời nói của Trương Nguyên khẩn thiết. Hầu Chi Hàn cũng không tiện trách cứ hẳn, dù sao đây cũng là việc riêng của Trương Nguyên. Trương Nguyên làm như vậy cũng không có gì đáng trách, ông liền lắc đầu nói:

-Nói với ta thì dễ. Người hãy tự mình đi giải thích với Vương lão sư bên kia đi. Ta không đi nói chuyện ngược ngùng này đâu.

Trương Nguyên vâng dạ đồng ý.

Hầu Chi Hàn nói:

-Vậy khi nào người chuẩn bị đến nhà giải thích cho Vương lão sư đây? Chớ để kéo dài, nên càng sớm càng tốt.

Trương Nguyên nói:

-Đêm nay là đi ngay. Học trò còn phải báo với tộc thúc tổ chuyện này.

Hầu Chi Hàn gật đầu nói:

-Việc này đúng là phải để ông ấy làm chủ. Vậy người mau khẩn trương đi đi.

Lại nói:

-Tuy việc đã đến nước này, nhưng ta vẫn còn có một câu muốn nhắc nhở người. Trương Nguyên ạ, con gái của Vương lão sư thật xứng với người. Nếu được hay là người cưới Vương nhị tiểu thư đi. Chẳng phải là người chưa đi lục lễ với nữ lang Thương thị sao? Ấy dà, thôi vậy. Ta không nói nữa, người tự giải quyết cho tốt đi. Xem ra bất kể khi nào người cũng vướng vào chuyện phiền toái được. Mấy tháng trước là đấu bát cổ học với Diêu Phục. Hiện tại Diêu Phục đã thân bại danh liệt vì đấu bát cổ với người, mới đây thôi lại lòi ra chuyện này. Để xem người có diệu kế gì để xử trí ổn thỏa việc này hay không? Nếu có cứ nói với bốn huyện một tiếng, coi ta có giúp được gì cho người không.

Trương Nguyên cười khỏ nói:

-Học trò nào có diệu kế gì, đơn giản chỉ chịu đòn nhận tội. Chỉ mong Vương lão sư không vác côn ra đánh là may rồi.

Hầu Chi Hàn cười nói:

-Làm gì đến mức ấy! Nhưng Vương lão sư không hài lòng là việc chắc cú rồi. Người hãy mau khẩn trương đi giải thích đi.

Trương Nguyên ra khỏi huyện nha, dẫn theo Vũ Lăng đi Tây Trường Trạng Nguyên đệ gặp tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương. Lúc này hoàng hôn đang buông xuống, hẵn gặp Trương Ngạc ở ngoài Bắc Viện. Trương Ngạc nín hẵn lại nói:

-Giới Tử, buổi sáng ta đến tìm người. Đại Thạch Đầu nói người đi ngắm hoa cúc nhà Thương gia ở Hội Kê rồi. Hê hê...ta thấy ngắm hoa cúc cái gì, ngắm nữ lang Thương thị thì đúng hơn, phải không nào?

Trương Nguyên nói:

-Vâng, chuẩn bị đính hôn rồi.

Trương Ngạc trợn tròn mắt nói:

-Giới Tử đệ được lắm. Đệ lù khù vác cái lu chạy lúc nào không hay nha, việc tốt của ta đều bị đệ cướp hết rồi, đền đi đền đi...

Nói xong gã bật cười ha hả, kề vai Trương Nguyên nói:

-À, Ta nghe nói nữ lang Thương thị kia không bó chân đấy. Sớm biết như thế thì ngày ấy ta đã không đi tương thân rồi, tới đó còn bị nàng ta khinh khi nữa, thật mất mặt. Ta đây thích chân gót sen. Dùng giày gót sen uống rượu chẳng phải là thú vị sao? Tây Môn Khánh trong “Kim Bình Mai” cũng thích những nàng gót sen còn gì.

Thấy bộ dạng Trương Nguyên im re không nói gì, gã lại vỗ vỗ bả vai Trương Nguyên, trượng nghĩa nói:

-Tuy nhiên, nếu ngày ấy ta không đi Thương đào viên, đệ và Thương thị nữ lang cũng sẽ không có nhân duyên ngày hôm nay. Cho nên phải nói là huynh đi cùng với đệ đấy. Ngày hôm đó là huynh đi tương thân với đệ. Ôi sao lẫn lộn cả lên, càng nói càng hồ đồ. Ha ha, Giới Tử đệ đi tìm tổ phụ có chuyện gì à?

Đương nhiên Trương Nguyên không thể miệng rộng nói với Trương Ngạc về chuyện Vương Anh Tư tiểu thư, gã sẽ nói cho cả thành đều biết. Hắn nói:

-Chính là về chuyện đính hôn giữa đệ và tiểu thư Thương thị ấy mà. Đệ muốn tộc thúc tổ đứng ra làm chủ cho hôn sự của đệ.

Sau khi chào Trương Ngạc, Trương Nguyên đi vào Bắc Viện, chờ tộc thúc tổ ngoài cổng nghị môn. Một tiểu tỳ đi vào thông báo. Một lát sau, tỳ nữ Liên Hạ xinh đẹp liền vội vàng đi ra, ngượng ngùng vén áo thi lễ:

-Giới Tử thiếu gia, đại lão gia mời người vào.

Trương Nguyên liền đi theo Liên Hạ vào. Thấy khuôn mặt xinh đẹp của tỳ nữ này ngượng ngùng, liền hỏi:

-Liên Hạ, bệnh của cha cô thế nào rồi?

Không ngờ Liên Hạ liền quỳ xuống dập đầu với hấn, luôn miệng nói:

-Đa tạ Giới Tử thiếu gia cứu cha tỳ nữ. Đa tạ Giới Tử thiếu gia.

Trương Nguyên vội vàng nói:

-Mau đứng lên, mau đứng lên. Ta còn có việc gấp muốn gặp thúc tổ.

Thấy Liên Hạ đứng dậy rồi hấn mới nói:

-Ta chỉ hỏi thăm thôi chứ không có ý muốn người phải cảm tạ thế đâu.

Liên Hạ theo sau Trương Nguyên nói:

-Tam thiếu gia và Giới Tử thiếu gia biểu ngân lượng, nhờ đó tiểu tỳ mới có tiền trị bệnh cho cha. Hiện tại bệnh đã khỏi được bảy tám phần. Tiểu tỳ phải quay về làm việc báo ân rồi, tiểu tỳ luôn muốn dập đầu cảm tạ đại ân của Giới Tử thiếu gia mà.

Trương Nguyên nói:

-Hết bệnh là tốt rồi, không cần phải cảm tạ.

Trong lúc nói chuyện thì họ cũng đã tới được phòng khách ở Bắc Viện. Trương Nhữ Sương đang khoanh tay xem gốc mai già dưới mái hiên trong đình. Thấy Trương Nguyên đến thì nói:

-Trương Nguyên con xem gốc mai già này đều đang ủ nộ sắp nở rồi, năm nay thời tiết thật sự là lạnh sớm quá.

Trương Nguyên bước nhanh đến chấp tay trước ngực thi lễ, nói:

-Còn chưa tới tháng mười một, khí trời đã lạnh một cách khác thường. Tộc tôn sáng nay đi Hội Kê đã nhìn thấy ven đường đều bị đóng băng cả rồi.

Hắn thầm nghĩ: “Phía nam Trường Giang cũng chịu ảnh hưởng của khí lạnh từ sông ngòi ư? Vài thập niên thời Văn Minh, thiên tai thường xuyên xảy ra, nhất là nạn tuyết lở và nạn hạn hán gần như hàng năm đều có. Người đời sau có nói nguyên nhân Minh triều diệt vong phần lớn là do thiên tai không ngừng xảy ra. Thiên tai gây nên việc sản lượng lương thực bị giảm sút trầm trọng, thậm chí tuyệt thu. Quan phủ bất lực cứu tế, nông dân không còn lương thực sinh sống. Vì thế nên mới dẫn tới việc tạo phản. Vương triều đồ sộ hoa mỹ đời bại rồi cũng sụp đổ. Ôi...Hầu huyện tôn nói đúng, ta cứ phiền toái bám chân. Việc chờ ta đi giải quyết còn nhiều lắm. Phía trước không biết còn bao nhiêu phiền toái đang đợi ta. Thôi thì mặc kệ. Trước mắt ta phải giải quyết cho tốt việc hôn sự này đã.”

Trương Nhữ Sương liền hỏi:

-Người đi Hội Kê có chuyện gì?

Trương Nguyên liền đem việc hôm qua gặp Thương Chu Đức, rồi y mời hắn đi thưởng thức. Hôm nay đi mới biết là Thương Chu Đức có ý gả tiểu muội cho hắn nói cho tổ phụ nghe. Trương Nhữ Sương cười nói:

-Chuyện tốt đấy. Lần trước Trương Ngạc có nói với ta chuyện tương thân ở Thương đào viên. Ta đoán chắc là Trương Ngạc không được chọn rồi. Quả nhiên chẳng nhằm vào đâu cả. Ờ, Trương Nguyên, sao con có vẻ lo lắng vậy?

Trương Nguyên lúng túng nói:

-Vừa rồi Hầu huyện tôn gọi cháu tới hỏi chuyện, nói là Quý Trọng tiên sinh có ý muốn gả con gái cho cháu. Cho nên cháu mới buồn rầu đây.

Trương Nhữ Sương ngạc nhiên rồi lập tức bật cười ha hả, nói:

-Đây cũng là chuyện đáng mừng mà. Trương Nguyên, vậy con tính xử trí thế nào hả?

Trương Nguyên nói:

-Con đang muốn thỉnh giáo thúc tổ đây.

Trương Nhữ Sương nói:

-Việc này thúc tổ không giúp được con rồi. Cá và tay gấu đều không thể dùng chung được. Đều là con gái nhà quan lại, con không thể để bất cứ ai trong họ làm thiệp cho con được, chỉ có thể cưới một người thôi. Con chọn thế nào?

Trương Nguyên nói:

-Tộc tôn đã nhận lời hai ngày nữa sẽ đi cầu thân với Thương gia. Mẫu thân cũng đã đồng ý rồi ạ.

Trương Nhữ Sương gật đầu nói:

-Chỉ có như thế. Nếu như con phụ lòng cô gái Thương thị thì chắc chắn sẽ gia đình ta và Thương gia sẽ trở mặt thành thù. Việc này giống như hủy hôn, không thể làm được. Về phần Hước Am bên kia con còn có thể cứu vãn được. Dù sao ông ta là người ngỏ lời sau. Sao? Con đến đây có phải muốn xin thúc tổ đi giải thích với Hước Am hộ con không?

Trương Nguyên nói:

-Bên thầy Quý Trọng phải do chính con đi giải thích. Trái lại, nếu mời thúc tổ đi sẽ không hay lắm. Tộc tôn tới đây chính là muốn nói trước với thúc tổ chuyện này. Có thúc tổ làm chủ, con cũng thấy yên tâm hơn.

Trương Nhữ Sương liên tục gật đầu, tỏ vẻ vừa lòng việc Trương Nguyên thông hiểu đạo lý, biết cách ứng xử. Rất nhiều việc thật sự phải do chính mình đảm đương mới được.

Trở lại Đông Trương, Trương Nguyên nói với mẫu thân chuyện này. Trương mẫu Lã thị vội hỏi:

-Vậy chúng ta phải khẩn trương đi giải thích cho rõ với tiên sinh, nhất định phải xin tiên sinh thông cảm.

Rồi bà liền bảo Thạch Song đi che kiệu lại cho ấm. Thời tiết giá rét, gió lùa nên ngồi kiệu mây dễ bị lạnh.

Trương Nguyên vội vàng đi ăn một ít đồ ăn rồi lên kiệu ấm ngồi, cùng Thạch Song đi đến Hội Kê.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 104

Ai hiểu phong tình?

Cơ chân của hai phu kiệu rất khỏe, khuân kiệu đi như bay, thiếu chút Thạch Song chạy theo không kịp. Mùa đông, ngày ngắn đêm dài, bầu trời tối đen nhanh hơn, bọn họ vừa đến chùa Hạnh Hoa mà bầu trời đã sập tối. Hơn nửa giờ lại là cuối tháng mười nên trời đêm không một ánh trăng. Trên trời có mây mù nên cũng không nhìn thấy cả sao. Cổ kiệu dừng lại trước phủ của Vương Tư Nhâm. Tường cửa bốn phía đóng chặt. Trương Nguyên xuống kiệu đi đến gõ cửa. Bên trong cánh cửa có người nghe thấy liền lên tiếng hỏi:

-Ai đó?

Trương Nguyên nói:

-Vương đại thúc, là ta, Trương Nguyên.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra. Ông lão canh cửa nhà họ Vương cầm chiếc đèn lồng ra đón, nói:

-Trương công tử à, sao ban đêm lại đến đây. Có việc gì gấp à?

Trương Nguyên nói:

-Lão sư có ở trong phủ chứ? Ta có việc phải bẩm báo.

-Lão gia ở trong nhà đó. Chạng vạng người mới trở về từ sơn viên Hội Kê.

Ông lão canh cửa vội bảo một người hầu nam trẻ tuổi đi vào nội viện bẩm báo, nói là có Trương công tử đến, một mặt mời Trương Nguyên đi vào và bảo Thạch Song cùng hai kiệu phu ngồi ở cửa sảnh nhĩ phòng ** nghỉ ngơi uống trà nóng.

** Nhĩ phòng: ngay góc giữa hai gian phòng chính, có một căn phòng nhỏ có độ cao thấp và bé, hình dạng trông giống hai tai của phòng chính, nên gọi là nhĩ phòng.

Trương Nguyên ở đây khoảng hai tháng, mọi nẻo ngách đều đã quen thuộc. Mỗi lần hần tới đều tự mình đi vào, không có thị đồng người hầu họ Vương nào dẫn đường cho hần cả, mọi người cũng xem hần như người trong nhà. Trương Nguyên một mình đi qua cửa sảnh có đèn lồng. Khi bước vào trong sân chính sảnh, bước chân hần hơi nặng trĩu, cảm giác mình then với sự vun đắp của Vương lão sư. Nhưng sự tình đã như vậy, hần nhất định phải đưa ra lựa chọn, càng cần phải có dũng khí để từ chối.

Trước sân phòng khách còn chưa thắp đèn thì bên trong thư phòng đèn đã sáng trưng. Trương Nguyên cảm thấy kỳ lạ. Chẳng lẽ Vương lão sư ở trong này? Hần đi tới bên cửa thì thấy Vương Anh Tư tiểu thư khoác áo lông ngồi ở bàn ghi chép, nàng ta đang cầm bút lông cừu chăm chú viết gì đó. Trương Nguyên không dám kinh động. Đang lúc hần muốn lui về cửa sảnh thì lúc này Vương Anh Tư trong thư phòng đặt bút xuống, để tay lên bếp lò bằng đồng bên cạnh nghiên mực, liếc mắt qua thì nhìn thấy một bóng người đi qua trước cửa, liền hỏi:

-Là ai?

Trương Nguyên liền quay lại, đứng trước cửa thư phòng, dưới ánh đèn, thở dài nói:

-Anh Tư tiểu thư, là ta.

Vương Anh Tư “a” lên một tiếng, đứng lên nói:

-Sao huynh lại tới đây, có chuyện gì sao?

Trương Nguyên thấy thần sắc Vương Anh Tư như thường lệ, biết chắc rằng lão sư vẫn chưa đem chuyện nhờ Hầu Chi Hàn cầu hôn nói cho nàng biết. Hắn yên tâm một chút, mỉm cười nói:

-Ta có chuyện muốn bẩm báo với lão sư. Anh Tư tiểu thư viết gì vậy?

Vương Anh Tư mỉm cười nói:

-Ta đang làm bát cổ. Nhàm chán quá. Nên làm bát cổ cho qua thời gian. Tốt nhất huynh nên vào nhà đi, đừng đứng bên ngoài làm gì, lạnh đấy.

Trương Nguyên nói:

-Ta đang đợi lão sư đi ra.

Vương Anh Tư nói:

-Có chuyện quan trọng ư? Để ta đi gọi phụ thân giúp huynh.

Nàng cầm bếp lò ấm đưa đến trước ngực của Trương Nguyên, nói:

-Huynh cầm lấy trước đi.

Trương Nguyên giơ tay nhận lấy. Vương Anh Tư khẽ mỉm cười rồi đi về hướng nội viện.

Trương Nguyên cầm bếp lò bằng đồng thau ấm áp đứng ngẩn tò te. Sư muội thật tốt làm sao. Tại sao phải để hắn lựa chọn chứ? Ông trời này đúng là thích trêu chọc người mà. Bỗng nhiên hắn nghe thấy từng tiếng ho khan từ

phía sau vọng tới, quay lưng lại thì thấy Vương Tư Nhâm đang thông thả bước ra.

-Trương Nguyên, đã muộn thế này, người tới có chuyện gì?

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Vương lão sư đến từ sớm rồi mà không chịu xuất hiện, lặng lẽ nhìn ta và Vương Anh Tư nói chuyện. Ôi, đúng là làm người thật khó, lúc nào cũng phải cân trọng cả.”

Rồi hần vội vàng đặt bếp lò xuống đất, chắp tay trước ngực thi lễ nói:

-Lão sư, học trò có chuyện quan trọng cần bẩm báo. Xin lão sư nhất định tha thứ cho học trò.

Vương Tư Nhâm “ồ” một tiếng rồi tiến đến thư phòng, nhìn Trương Nguyên nói:

-Vào nói chuyện đi.

Trương Nguyên nâng bếp lò ấm đi vào thư phòng, đặt bếp lò lên bàn sách rồi lui ra phía sau hai bước khoanh tay cung kính. Vương Tư Nhâm nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Trương Nguyên. Vương Tư Nhâm là người vô cùng thông minh, ánh mắt tinh tường lợi hại. Từ động tác đơn giản mà ông ta có thể phát hiện ra Trương Nguyên dường như đang lo lắng điều gì đó. Nhưng chắc đây là Trương Nguyên cố ý biểu hiện tâm trạng ra đây mà, bèn thấp giọng hỏi:

-Người đã gặp qua Hầu huyện lệnh rồi chứ?

Trương Nguyên khom người cúi đầu nói:

-Lão sư, học trò thật sự hồ thẹn. Sáng sớm hôm nay học trò đi đến quý phủ của Thương Chu Đức tiên sinh ở Hội Kê, bàn về hôn ước của học trò và em gái của Thương Chu Đức tiên sinh, chạng vạng trở về mới đi gặp

Hầu huyện tôn. Xin lão sư nhất định tha thứ cho học trò. Ân đức của lão sư, cả đời học trò không dám quên.

Vương Tư Nhâm đứng sững, một hồi lâu cũng không nói gì.

Trương Nguyên không dám nhúc nhích, chỉ cảm thấy cả tòa nhà bỗng chốc trở nên yên lặng như tờ. Dường như tất cả mọi người đều nín thở ngưng đọng. Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên phá vỡ không gian nặng nề này. Tiểu thư Vương Anh Tư xuất hiện trước thư phòng, thấy phụ thân Vương Tư Nhâm đang trong thư phòng thì mở to mắt cười nói:

-Phụ thân ra đây khi nào vậy, con không thấy.

Vương Tư Nhâm nhìn người con gái ông luôn yêu thương từ trước đến nay, trong lòng thở dài, nói:

-Không có chuyện của con, con trở về phòng đi.

Vương Anh Tư đáp một tiếng “vâng ạ” rồi lui đi. Vương Tư Nhâm nói:

-Con đem lò sưởi của con ôm trở về đi. Trương Nguyên không ở lâu, y cũng sẽ về ngay thôi.

Vương Anh Tư “ồ” một tiếng, đi đến lấy bếp lò. Khi nàng đi qua bên cạnh Trương Nguyên, thì cúi thấp liếc mắt nhìn Trương Nguyên một cái, thấy mắt Trương Nguyên ngẩn lẹ, Vương Anh Tư giật mình kinh hãi, xoay người nói:

-Phụ thân, sao người lại quở trách Trương Giới Tử?

Vương Tư Nhâm nói:

-Nói bậy, ta nào có quở trách nó.

Vương Anh Tư lại cúi đầu liếc nhìn Trương Nguyên một cái, nói:

-Phụ thân mắng huynh ấy đến khóc, còn nói là không có.

Trương Nguyên miễn cưỡng cười nói:

-Lão sư không quở trách huynh. Là huynh tự mình nhớ tới chuyện thương tâm thôi.

Vương Anh Tư dùng ánh mắt hoài nghi nhìn phụ thân, rồi lại nhìn Trương Nguyên, ôm lò sưởi đi ra.

Vương Anh Tư đi rồi, Vương Tư Nhâm mới mở miệng nói:

-Bây giờ ta gọi nó bằng tên Vương Đoan Thực. Anh Tư chỉ là nhũ danh của nó. Bởi vì khi nó còn nhỏ, khi cười hai con mắt mở to, hết sức có anh khí, nên gọi nó là Anh Tư. Bây giờ nó đã đến tuổi cập kê, nên có một cái tên cho đúng nghĩa, hy vọng về sau nó có thể đoan trang hiền thực, không còn tính tình trẻ con giống như trước kia nữa. Ta tiễn người ra ngoài, về sớm một chút đi, chớ để mẫu thân người lo lắng.

Dứt lời ông liền đưa Trương Nguyên ra cửa.

Trương Nguyên vội quỳ xuống, nói:

-Anh Tư tiểu thư tốt lắm. Là học trò không có phúc phận này thôi, xin lão sư ngàn vạn lần tha thứ cho học trò.

Vương Tư Nhâm dừng bước, đưa tay kéo Trương Nguyên lên, nói:

-Nói chuyện lúc Anh Tư còn nhỏ cho người nghe, ta cũng không có dụng ý khác, chẳng qua là đột nhiên nghĩ đến nên kể vậy thôi. Cũng giống như việc ngâm thơ viết văn vậy, cảm hứng bộc phát ra ngoài nên mới viết được những dòng thơ văn hay, ta cũng không trách người. Cũng không có cách nào khác.

Trương Nguyên nói:

-Về sau học trò có thể đến vấn an thỉnh giáo lão sư nữa không ạ?

Vương Tư Nhâm nhìn hẳn, mỉm cười nói:

-Vương Tư Nhâm ta là người tâm tính hẹp hòi như vậy sao? Chẳng lẽ người không làm con rể ta được thì ngay cả học trò ta cũng không cho người làm nữa sao?

Trương Nguyên cúi mình thi lễ:

-Đa tạ lão sư, đa tạ lão sư.

Vương Tư Nhâm đưa Trương Nguyên ra ngoài, bảo người canh cửa mang một chiếc đèn lồng đưa cho Thạch Song. Nhìn Trương Nguyên lên kiệu ra về rồi, lúc này ông mới quay người trở vào. Tạm thời không muốn về nội viện nên ông ra thư phòng ở tiền viện ngồi một hồi. Ông nhìn bát cổ mà con gái viết lúc nãy, lắc đầu cười khổ, thầm nghĩ: “Con gái làm văn bát cổ có hay đi chẳng nữa thì đã sao, nào có ai công nhận cơ chứ, thật sự là tiêu tốn thời gian. Nếu con là con trai thì lúc này hẳn đã đỗ tú tài chứ chẳng chơi.”

Nghe tiếng bước chân vọng đến, Vương Tư Nhâm không ngẩng đầu lên, nói:

-Sao con lại ra đây?

Vương Anh Tư ôm bếp lò nóng, đầu hướng vào trong thư phòng tìm kiếm, hỏi:

-Phụ thân, Trương Giới Tử đã đi rồi sao?

Vương Tư Nhâm “ừ” một tiếng.

Vương Anh Tư đi đến, lại hỏi:

-Trương Giới Tử đêm nay thật kỳ lạ. Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Vương Tư Nhâm nói:

-Trương Nguyên nói hẳn đã đính hôn với em gái của Thương Chu Đức, đặc biệt đến báo cho lão sư ta biết.

Thiếu chút nữa Anh Tư làm rớt bếp lò đồng trong tay xuống đất, sừng sốt một hồi mới lên tiếng:

-Trương Giới Tử đã đính hôn rồi, vội vã như vậy sao?

Nàng thì thào nói xong thì quay người đi, bước tới cửa thì lại quay đầu lại hỏi:

-Vậy về sau huynh ấy sẽ không trở lại đây nữa sao?

Vương Tư Nhâm nói:

-Vẫn sẽ đến chứ. Trương Nguyên vẫn là học trò của Vương Tư Nhâm ta.

Nhìn bóng dáng nữ nhi biến mất trước cửa, Vương Tư Nhâm thất vọng ngồi tựa vào ghế. Bình thường ông không biết, cứ nghĩ là con gái tuổi nhỏ ngây thơ không hiểu phong tình. Nhưng trước khi đi, câu nói cuối cùng khi nàng quay đầu dựa cửa có chút si tình, rõ ràng là tình cảm đã nảy nở trong lòng. Như thế nào cho phải đây?

Trương Nguyên về đến nhà đã gần đến giờ hội. Trương mẫu Lã thị ngồi chờ con ở trước sân. Nghe thấy cửa hàng rào trúc mở, bà liền khăn trương đi đến cổng lớn, đón con hỏi:

-Con ta, tiên sinh không trách cứ con chứ?

Trương Nguyên nói:

-Tiên sinh đối đãi với con như cũ, tốt lắm. Chỉ là con tự thấy áy náy trong lòng.

Trương mẫu Lã thị nắm tay con trai đi vào trong nội viện, thấy bộ dạng con trai rầu rĩ không vui, liền an ủi:

-Con ta chớ nên áy náy. Đây cũng không phải là lỗi của con. Vương tiêu thư kia cũng có thể tìm mối lương duyên khác xứng đáng hơn.

Buổi sáng hôm sau, Trương Nguyên đi sang Tây Trương gặp tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương nói về chuyện gặp Vương lão sư tối hôm qua. Trương Nhữ Sương gật đầu nói:

-Sự việc êm xuôi như vậy cũng tốt. Hước Am đúng là người sáng khoái rộng rãi, ông ta sẽ không oán trách con. Con phải thường xuyên đến chỗ của ông ta. Tình nghĩa thầy trò không thể để phai nhạt như vậy. Việc hôn nhân ở bên Thương thị kia cũng phải nhanh chóng tiến hành.

Sau khi gặp tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, Trương Nguyên lại đi huyện nha gặp Hầu huyện lệnh. Hầu huyện lệnh vừa mới dừng việc xử lý công vụ trong công đường, ngồi bên cạnh chậu than ấm sưởi ấm. Sau khi nghe Trương Nguyên nói lời tạ lỗi xong, thì ông nói:

-Lão sư đã không trách người thì sao ta có thể trách người. Trương Nguyên à, người phải tiếp tục chăm chỉ đọc sách, sớm trúng cử Trạng Nguyên, chức to thành danh, báo đáp ơn sư. Người luôn có cơ hội để báo đáp mà, không cần thiết phải cưới con gái lão sư mới là gọi là báo ân đâu.

Nói tới đây, Hầu huyện lệnh lại mỉm cười, nói:

-Việc này người cũng không cần lo lắng nhiều, hãy chuyên tâm đọc sách. Ba tháng nữa sẽ có kỳ thi huyện. Hiện tại danh tiếng của người đã có, nhưng ánh mắt mọi người cũng đang dõi theo nhất cử nhất động của người. Bát cổ cho kỳ thi huyện của người nhất định phải viết cho thật tốt, không

thế kém hơn bài đấu với Diêu Phục ở Minh Luân đường được. Người hiểu ý bốn huyện chứ?

Trương Nguyên khom người nói:

-Học trò hiểu, một ngày hai quyển sách chế nghệ, không dám buông thả.

Thấy Hầu huyện tôn không còn gì dặn dò thì hăn liền đứng dậy cáo từ.

Hầu huyện lệnh nói:

-Đã là buổi trưa rồi. Người hãy ở lại dùng cơm trưa, uống mấy chén với bốn huyện. Hôm nay thật sự là lạnh, chắc là sẽ có tuyết rơi đấy.

Vừa nhìn ra ngoài cửa sổ thì ông mơ hồ nhìn thấy một con bướm bướm trắng nhỏ đang bay, lập tức nghe được tiếng người gần xa hô lên:

-Tuyết rơi rồi!

-Tuyết rơi rồi!

“...”

Hầu Chi Hàn đứng dậy đi đến dưới mái hiên, nhìn tuyết rơi xuống ngày một dày, lẩm bẩm: “Tuyết rơi đúng năm được mùa. Chỉ trông mong năm nay mưa thuận gió hòa, trăm họ an cư lạc nghiệp. Nếu như là một năm tai ương, chức quan này thật sự khó làm đây.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Nhân duyên Bồ Tát.

Trương Nguyên ở công đường huyện nha tiếp Hầu huyện lệnh uống rượu xem tuyết rơi. Tuyết kia càng rơi càng dày. Khí hậu mỗi vùng mỗi khác nhau. Ở đây thì tuyết rơi dày đặc. Mới thoáng chốc tuyết đã rơi thành một lớp dày ngật. Đến giờ mùi, Hầu huyện lệnh đi xử lý công vụ. Trương Nguyên một mình cầm ô ra về. Đôi giày trắng dẫm trên mặt tuyết. Mỗi một bước đều để lại dấu chân trên mặt đất, cứ thế đi một hồi tâm tình của cậu cũng cảm thấy khá hơn. Hầu huyện lệnh nói không sai, luôn có cơ hội báo đáp ơn của ân sư. Hắn thầm nghĩ hiện tại không nên suy nghĩ nhiều như vậy, giờ chỉ nên nghĩ đến Đạm Nhiên tiểu thư và hai cuộc thi huyện thi phủ kia thôi.

Hắn vòng qua phủ học cung rồi tới trước cửa hàng rào trúc nhà mình. Cổng tre khép hờ. Hắn đẩy cửa đi vào thì thấy một chuỗi dấu giày rơm đi đến hướng dãy phòng bên trái. Dãy phòng ngoài bên trái sát tường đất là nhà bếp cùng với nơi ở của tôi tớ. Trương Nguyên thầm nghĩ: “Ai đến vậy ta. Trời tuyết mà cũng đi giày rơm à?”

Hắn đi theo dấu giày rơm thì thấy Mục Chân Chân mặc bộ quần áo màu đen Tùng Giang có cây hoa vàng cùng váy dài mà lần trước Trương Nguyên đã ra tiền may cho nàng. Trời tuyết rơi nhiều. Nàng đi chân trần đứng bên cạnh thành giếng, đang xách nước rửa chân. Một đôi giày cỏ dính đầy bùn đặt cạnh thành giếng đá. Nàng khom người, kéo ống quần mỏng manh lên, buộc quanh bắp chân săn chắc và thon dài. Hai chân bị lạnh nên

đỏ bừng lên, chà lên nhau rửa. Thùng gỗ nghiêng qua nghe “xào” một tiếng. Nước lạnh như băng đổ lên đôi chân. Sau khi đứng một chân để vẩy nước đi, đợi cho khô một chút, nàng liền lấy từ trong bao bố đeo bên hông ra một đôi giày vải màu xanh mang vào. Trương Nguyên đã hiểu. Cô thiếu nữ này chỉ mang đôi giày vải này khi đến nhà hủn. Đôi giày vải này là mẫu thân Lã thị đã làm cho Mục Chân Chân, tương đối dày và ấm áp. Mục Chân Chân thực không nỡ mang nó thường xuyên. Mỗi lần tới nhà hủn, nàng đều đến bên cạnh giếng thay đôi giày cỏ dơ bẩn kia ra, rửa sạch chân rồi mới mang đôi giày vải sạch sẽ tới gặp hủn, khi ra khỏi cửa thì lại thay lại đôi giày cỏ. Bình thường thì không nói đi, bây giờ khí trời tuyết rơi lạnh như vậy, vẫn không chịu đi giày vải vào, thực khiến người ta đau lòng.

-Thiếu gia đã trở về. Tiểu Vũ ca ca đang muốn đi đến huyện nha đón thiếu gia đấy.

Đại Thạch Đầu từ sau vườn bên kia chạy đến chỗ Trương Nguyên, lớn tiếng kêu lên, rồi nhìn qua Mục Chân Chân nói:

-Chân Chân tẩy rửa chân à, không sợ lạnh sao?

Tấm lưng mềm mại của Mục Chân Chân hơi khựng lại. Nàng xoay người nhìn Trương Nguyên, thần sắc có phần hốt hoảng, lắp bắp nói:

-Thiếu gia, ta, tiểu tỳ không lạnh.

Nàng nói như thể mình đã làm sai điều gì vậy.

Tuyết vẫn còn rơi như những vì sao lẻ loi, rơi nhẹ trên chiếc khăn quăn đầu của thiếu nữ đọa dân, trên thành giếng, đôi giày cỏ dính bùn. Đôi chân sạch sẽ, dáng người yêu kiều, người con gái này cứ như một cành sen trắng giữa hồ nước băng tuyết, có thể ngâm đấng nuốt cay nhưng lại tỏa ra hương thơm thanh tao. Trương Nguyên thu ô lại, lại gần vài bước nhìn hai chân dưới váy Mục Chân Chân, hỏi:

-Chân có bị nứt da không?

Mục Chân Chân có chút tự ti với đôi chân to của mình, lúc này bị thiếu gia chăm chú nhìn chân như vậy thì không biết giấu hai chân đi đâu. Nếu là tay còn có thể co lên nhưng chân thì dù sao cũng phải đứng. Khuôn mặt trắng như tuyết thoáng chốc đỏ bừng, nói:

-Tiểu tỳ tay chân thô kệch, không bị nứt da bao giờ ạ.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Ngày tuyết rơi nhiều mà vẫn không đi giày da, chân lại không bị nứt nẻ. Người có võ công là như vậy sao? Nhưng hẳn cũng không nhìn kỹ đôi chân của nàng nữa, cười nói:

-Theo ta đi vào thôi.

Rồi quay sang Đại Thạch Đầu nói:

-Mau đuổi theo tiểu Vũ đi, đừng để hắn phải đi đến huyện nha.

Đại Thạch Đầu đáp rồi chạy ra ngoài.

Mục Chân Chân đi phía sau Trương Nguyên, khi đi không nghe thấy một tiếng nào, chắc là đã mang đôi giày vải vào nên đi nhẹ nhàng đến vậy. Trương Nguyên kêu lên một tiếng:

-Chân Chân này....

-Vâng, thiếu gia, có chuyện gì ạ?

Mục Chân Chân đi vội hai bước tới gần Trương Nguyên.

Trương Nguyên hỏi:

-Ngày tuyết rơi nhiều, sao ngươi lại tới đây. Ngươi không bán hoa quả ở chùa Đại Thiện sao?

Mục Chân Chân nói:

-Thiếu gia, hôm nay là ngày sinh thái thái ạ, ngày đầu tháng mười một.

Trương Nguyên “a” lên một tiếng, gõ đầu mình một cái. Hai ngày nay chạy ngược chạy xuôi, hẳn đã quên mất ngày sinh nhật của mẫu thân. Hẳn hẳn trương đi gặp mẫu thân, dập đầu nói:

-Nhi tử xin chúc mừng sinh thần mẫu thân. Chúc mẫu thân phúc như Đông Hải, thọ bĩ Nam Sơn.

Trương mẫu Lã thị cười ha hả nói:

-Làm sao con lại đột nhiên nhớ đến ngày sinh của ta vậy?

Rồi bà liếc nhìn Mục Chân Chân đi theo sau con trai mình cũng đang dập đầu chúc thọ bà, liền cười nói:

-Chắc là Chân Chân nhắc nhở con đây. mấy ngày trước ta cũng có nói với Chân Chân là hôm nay nó tới cùng mừng thọ ta.

Trương Nguyên nói:

-Con đáng bị đánh, con quên mất.

Trương mẫu Lã thị nói:

-Cũng không có gì đáng trách cả, chỉ là sinh nhật bình thường thôi. Ta thấy con mấy ngày nay bận rộn quá rồi, phải đọc sách vất vả, còn phải thắng cược với Diêu Phục kia. Tây Trương thúc tổ và Hầu huyện tôn nói thế nào, có oán trách con không?

Trương Nguyên nói:

-Không sao, chủ yếu là Vương lão sư khoan hồng độ lượng, không so đo với học trò mình.

Trương mẫu Lã thị gật đầu nói:

-Con có thể bái Vương tiên sinh làm lão sư, thực sự là may mắn.

Rồi bà lại nói:

-Phải đợi Hoàng bà bà ở Tây Trương đến, rồi ngày mai sẽ do bà ta, Thạch Song và Thúy Cô ba người đi Hội Kê đưa thiệp canh. Hoàng bà bà này là môn hạ Tây Trương đấy, tương đối thành thật, sẽ không ăn nói hai lời.

Vừa dứt lời thì tiểu nha đầu Thỏ Đình liền tiến vào bẩm báo nói là Hoàng bà bà đến. Hoàng bà bà đi vào chào Trương mẫu Lã thị, rồi khen ngợi Trương Nguyên một hồi, nịnh Trương mẫu Lã thị có phúc khí tốt sinh ra một thiếu gia có tướng mạo khôi ngô như vậy. Sau đó bà ta nói sang chuyện làm mỗi ngày mai, họ sẽ đi Thương thị ở Hội Kê. Nếu hai bên đều có ý thì sự việc rất đơn giản. Chỉ cần Trương Nguyên đưa Thương gia thiệp canh rồi sẽ nhận lấy thiệp canh của tiểu thư Thương thị rồi mời thầy tướng số đến hợp nhất xem bát tự của cả nam và nữ có tương sinh không. Hoàng bà bà lại nói:

-Giới Tử thiếu gia còn phải viết một lá hôn thư cho bề trên. Thương thị kia không thể so sánh với nhà nghèo bình thường được. Những nhà nghèo bình dân thì nói miệng là được, còn quan lại người ta phải có hôn thư.

Trương mẫu Lã thị liền quay sang Trương Nguyên nói:

-Nếu cha con ở nhà thì sẽ do cha con viết. Bây giờ cha con không ở nhà, con hãy đi nhờ Tây Trương thúc tổ viết cho con một phong hôn thư đi.

Trương Nguyên liền chạy tới Bắc Viện lần nữa gặp tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, nói rõ lý do đến. Trương Nhữ Sương cười nói:

-Ôi dào...Lão thúc tổ này già cả rồi, nói tới cầm bút làm văn chắc nửa thiên niên kỷ nữa cũng chưa chắc có được một chữ. Hay là con thảo một lá thư thay ta, thúc tổ ta sẽ theo đó mà chép lại, như vậy đỡ khiến thúc tổ ta hao tâm tổn sức.

Rồi ông bảo Trương Nguyên ngồi xuống.

Trương Nguyên nghĩ sơ rồi cầm bút viết:

-Thông đức chi môn, thành kính quý gia: Mừng chuyện hôn sự, xin kính thư này.

Gửi quý thông gia, tộc tôn Trương Nguyên, mạn phép ngỏ lời cầu thân, duyên đẹp trời ban. Canh thiếp này nay dâng lên, cầu giờ lành tháng tốt. Chuyện vui chưa từng có. Tộc tôn tài nghệ không cao: Giỏi không bằng Quách Ly, nhưng tư chất thông minh, phẩm chất khiêm nhường, mạo muội tương thân quý gia... Trương Nhữ Sương vừa xem qua thì cười to nói:

-Đúng là một bài bát cổ hay, câu chữ linh hoạt. Tuổi trẻ viết văn cao ngạo nhìn trời, một áng văn trái dài chữ nghĩa từ trên trời xuống dưới, trái xuống trên giấy.

Dứt lời ông cầm bút chép lại một lần rồi dùng ấn đỏ in lên phong thiếp, đưa Trương Nguyên mang về.

Chạng vạng, Trương mẫu Lã thị mời Hoàng bà bà ở lại mừng thọ mình rồi thưởng cho bà ta một ít ngân lượng trước. Hoàng bà bà vui vẻ ra mặt, nói rằng sáng sớm ngày mai sẽ tới.

Mục Chân Chân tối nay ở lại, cha nàng đã ra ngoài rồi. Thỏ Đình ở chung với nàng, không còn sợ con mắt xanh của nàng nữa. Hai người ở

dưới nhà đang uống trà sưởi ấm. Trên bếp lò nhỏ đang hầm canh hạt sen ngân nhĩ. Đó là Trương mẫu Lã thị bảo chuẩn bị cho Trương Nguyên. Ban đêm Trương Nguyên đọc sách luyện chữ, trước khi ngủ uống một chén canh hạt sen thì có thể dưỡng thần mà cũng lót dạ ấm bụng. Trước kia là do Y Đình nấu canh hạt sen. Tối nay có Mục Chân Chân ở đây nên Y Đình có thể rảnh rỗi một chút. Chuyện trong chuyện ngoài, chuyện gì Mục Chân Chân cũng có thể làm được. Nấu canh hạt sen phải đảo qua trước rồi mới thả hai miếng đường phèn vào. Đường phèn được đựng trong một bình sứ. Khi Mục Chân Chân thả đường phèn vào thì thấy bộ dạng Thỏ Đình với cái miệng nhỏ nhắn đang thèm nhỏ dãi, nàng liền nhặt một ít đường phèn đưa cho Thỏ Đình. Thỏ Đình mút lấy lia lịa, lóng ngóng nói:

-Ngọt quá. Chân Chân tỷ cũng ăn một ít đi. Thái thái và thiếu gia sẽ không mắng đâu.

Mục Chân Chân múc hạt sen vào trong chén sứ men xanh, rồi đổ nước vào, nhẹ giọng cười nói:

-Ta không ăn. Để ta bưng cho thiếu gia.

Hôm nay Trương Nguyên chạy đông chạy tây, ban đêm mới được yên tĩnh đọc hết hai quyển sách bát cổ. Hắn không dám qua loa cho xong chuyện vì hắn muốn đưa cho Vương lão sư phê duyệt, lấy lại mười hai phần tinh thần. Đọc xong hai quyển bát cổ, thấy thời gian còn sớm, hắn liền vẽ “linh phi kinh”, người được mùi thơm của hạt sen, ngẩng đầu lên thì đã thấy Mục Chân Chân bưng canh hạt sen vào.

Trương Nguyên nhìn Mục Chân Chân hai tay bưng chén canh hạt sen đến trước mặt hắn. Mu bàn tay của Mục Chân Chân trắng nhai nhụi nhưng trong lòng bàn tay lại thô ráp sần sùi. Khi nàng buông chén sứ men xanh thì có thể nghe tiếng cọ sát của ngón tay thô ráp với chén. Xem ra bàn tay của nàng là nơi dễ bị nứt nẻ nhưng lại không thấy có dấu hiệu tím bầm gì.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoàng bà bà đã tới rồi. Bà ta ở lại nhà Trương Nguyên ăn hai bát mì trứng gà to, no đến “ợ” một cái rồi cùng Thạch Song, vợ chồng Thúy Cô ba người đi Thương thị ở Hội Kê xin cưới. Lúc đó Mục Chân Chân mới biết là thiếu gia muốn đính hôn rồi. Hôm qua nàng nghe cái gì mà thiếp canh, hôn thư nhưng không hiểu đầu đuôi câu chuyện ra sao. Nàng thầm nghĩ: “Không biết là vị tiểu thư nào của nhà Thương gia. Ngày hôm đó mình ở bên cầu Trương Quan cạnh học cung, cũng chỉ nhìn thấy hai vị tiểu thư nhà Thương gia, nhưng họ đều còn rất nhỏ.”

Sau giờ mùi buổi chiều, ba người Hoàng bà bà đã trở về, đều vui vẻ đem thiếp canh của nữ lang nhà Thương thị đưa tận tay cho Trương mẫu Lã thị, nói một loạt nào là Thương thị hào phú thế nào, khách khí thế nào đối với ba người bà ta. Hoàng bà bà được Thương gia thưởng cho sáu đồng tiền, làm sao mà không mừng vui cho được. Gia đình bình thường thì nhiều nhất chỉ cho hai đồng. Trương mẫu Lã thị lại thưởng cho bà ta đến hai đồng tiền. Nhưng xong việc này thì không phải nhờ đến Hoàng bà bà này nữa.

Hoàng bà bà vô cùng vui vẻ ra về. Trương mẫu Lã thị nhìn canh thiếp của nữ lang Thương thị, cũng là sinh giờ hợp ngày mười chín tháng hai năm Vạn Lịch hai mươi lăm, vui vẻ nói:

-Hữu duyên, quả nhiên là hữu duyên.

Trương Nguyên nhìn thăm dò, hỏi:

-Mẫu thân cũng biết bát tự hợp thiếp canh sao?

Trương mẫu Lã thị nói:

-Con sinh ngày mười chín tháng sau. Thương tiểu thư sinh ngày mười chín tháng hai, đều là ngày sinh ngày Quan Thế Âm Bồ Tát. Đây chẳng phải là hữu duyên, là nhân duyên Bồ Tát định sao?

Trương Nguyên nói:

-Ngày mười chín tháng sáu là ngày Quan Thế Âm Bồ Tát thành đạo mà.

Trương mẫu Lã thị nói:

-Đều giống nhau cả. Mười chín tháng hai, mười chín tháng sáu, mười chín tháng chín đều là Quan Âm đàn (Quan Âm ra đời). Chùa Đại Thiện đều phải tổ pháp sự mà.

Rồi bà lại nói:

-Con hãy đem bát tự của Thương tiểu thư đưa đến phủ Học Cung đưa cho thầy tướng số xem, xem bát tự tương sinh của con có gì không đồng nhất không. Theo ta thấy thì không có gì là không ổn.

Trương Nguyên nói:

-Nếu mẫu thân nói không có gì không ổn vậy thì cũng không cần đi nhờ thầy tướng số xem nữa.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

-Đây là quy củ. Dầu sao cũng nên mời thầy tướng số xem một cái cho yên tâm.

Thúy Cô bên cạnh cũng nói:

-Thái thái, tiểu nô nghe nói phố Thập Tự có một thầy tướng số Thanh Mặc Sơn Nhân tiên sinh tính toán rất chuẩn. Trâu của người ta lạc đường, ông ta cũng có thể tính thế nào để tìm trở về được.

Trương mẫu Lã thị nói với Trương Nguyên:

-Vậy con phải đi tìm Thanh Mặc Sơn Nhân hợp thiệp canh cho mới được.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Trương Nguyên đi theo Thương Chu Đức đi vào phòng khách nhỏ ở trong đình viện. Một tấm bình phong chia phòng khách nhỏ ra làm hai phần trong và ngoài. Thương Chu Đức bảo Trương Nguyên đợi một lát rồi đi vào trong bình phong. Bên kia phòng khách nhỏ có cửa thông ra nội viện.

Thời tiết lạnh nên ngồi một chỗ càng lạnh hơn. Trương Nguyên liền đứng nhìn bức bình phong thêu. Đây chính là bức tranh thêu Đường Bá Hổ vẽ cung nữ. Nhân vật trong tranh sắc xảo, áo váy đẹp đẽ, hoặc thối tiêu, hoặc đánh đàn, đôi mắt đẹp nhìn quanh trông rất sống động. Đây là gấm Tô Châu, tranh thêu vùng khác không có tay nghề tinh xảo và thêu đẹp như vậy. Hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập nhẹ nhàng. Trương Nguyên lùi một bước thì thấy tiểu Cảnh Huy mặc áo gấm lông chồn đội chạy ra. Cô bé chạy mau quá nên không trông thấy Trương Nguyên đang đứng ở cạnh bình phong, chạy tới ra ngoài liền “hả” một tiếng, rồi đứng ở cửa phòng khách lăm băm lâu bầu nói:

-Trương Nguyên công tử ca ca ở đâu vậy?

-Ta ở trong này.

Trương Nguyên nhẹ nhàng đi ra, mỉm cười.

Tiểu Cảnh Huy xoay người, hai con mắt sáng long lanh trong suốt lập tức cười thành hai hình trăng lưỡi liềm nhỏ, vén áo thi lễ rất lễ phép với Trương Nguyên, sau đó nói:

-Trương Nguyên công tử ca ca, tiểu Huy nên xưng hô với huynh như thế nào? Thúc phụ nói không thể gọi là Trương Nguyên công tử ca ca nữa. Vậy gọi là gì?

Trương Nguyên cúi người mỉm cười nói:

-Trước tiên cũng không vội gì mà sửa. Muội thích xưng hô như thế nào thì hãy xưng hô như thế đi.

Tiểu Cảnh Huy cao hứng, hỏi:

-Trương Nguyên công tử ca ca cưới tiểu cô cô làm vợ, vậy sau này sẽ ở bên này chung với bọn muội sao?

Trương Nguyên nói:

-Việc này còn sớm, còn sớm.

Tiểu Cảnh Huy mở to hai mắt nói:

-Vì sao còn sớm. Chẳng phải hôm nay đã thành thân rồi sao. Vừa rồi ta mới hỏi cô cô, cô cô quay đi không thèm để ý tới ta. Cô cô xấu hổ đâu rồi. Để muội xem cô cô đến chưa?

Cô bé liền nhanh nhẹn chạy đi, chạy đến sau bức bình phong thì reo lên:

-Trương Nguyên công tử ca ca, cô cô ở trong này rồi.

Trương Nguyên nhin không dám cười ra tiếng, chấp tay thi lễ về hướng bình phong, nói:

-Đạm Nhiên tiểu thư, Trương Nguyên ở bên này thi lễ.

Không nghe thấy tiếng Thương Đạm Nhiên, nhưng lại nghe tiểu Cảnh Huy nói:

-Trương Nguyên công tử ca ca thi lễ với cô cô, sao cô cô không nói chuyện vậy?

Rồi lại reo lên:

-Trương Nguyên công tử ca ca vào đây đi. Cô cô không chịu ra thì huynh hãy đi vào.

Trương Nguyên rốt cục không nhịn được cười. Trong bình phong, Thương Đàm Nhiên cũng không nhịn được cười nữa, càng cười lại càng muốn cười nữa, giống như ngày hôm đó trên đảo đào viên, khiến cho Trương Nguyên lại càng muốn nhìn bộ dạng nàng cười đến hoa cảnh loạn chiến như thế nào. Tiếng của Thương Cảnh Lan vang lên:

-Tiểu Huy, mẫu thân gọi muội kìa.

Tiểu Cảnh Huy hỏi:

-Chuyện gì vậy?

Thương Cảnh Lan nói:

-Gọi muội đi thì muội đi đi, muội dám cãi lại quân lệnh à?

Tiểu Cảnh Huy “èo” một tiếng, đi tới phía Trương Nguyên vẫy vẫy tay, hồn nhiên nói:

-Trương Nguyên công tử ca ca, muội đi một chút. Hai người khoan hãy nói chuyện, chờ muội đến rồi nói sau. Muội muốn nghe ca ca và cô cô nói chuyện cơ.

Rồi cô bé đi theo tỷ tỷ Thương Cảnh Lan rời đi.

Chim chích chòe Thương Cảnh Huy vừa đi, phòng khách nhỏ lập tức yên tĩnh trở lại. Hai người bên bức “bình phong cung nữ” lặng yên không

có tiếng động, dường như căn phòng trống vắng không có người.

Trương Nguyên mở miệng nói:

-Mọi người đi rồi sao?

Cứ như là tự độc thoại.

Trong bình phong lập tức vọng đến một tiếng “ừ”, không phải là Đạm Nhiên đồng ý với lời Trương Nguyên nói mà là để chứng tỏ là nàng vẫn luôn ở đó. Âm trong cổ họng mềm nhũn, uyển chuyển vang vọng.

Trương Nguyên vốn khéo dùng tai để thưởng thức. Khi nghe thấy tiếng êm tai vừa nãy của Thương Đạm Nhiên thì không khỏi nghĩ: “Về sau để Đạm Nhiên đọc sách cho ta nghe thì thật là tuyệt vời.”

Trương Nguyên hỏi:

-Chúng ta không nói gì thật sao?

Thương Đạm Nhiên sau tấm bình phong cười một tiếng, hạ giọng nói:

-Tiểu Huy thật là hay gây rối thế đấy, thật không chịu nổi nó.

Trương Nguyên nói:

-Cũng rất đáng yêu, rất náo nhiệt.

Thương Đạm Nhiên nói:

-Vâng.

Trương Nguyên nói:

-Mẫu thân của ta trông thấy bức tranh đá cầu kia của nàng, bà ấy rất vui mừng.

Thương Đạm Nhiên đáp:

-Muội càng vui mừng hơn.

Ban đầu hai người nói chuyện rất ngắn gọn, người ở bên ngoài nghe qua có vẻ thấy rất vô vị. Nhưng hai người họ lại cảm thấy rất thân mật, lưu luyến. Vừa đính hôn vừa yêu nhau mà.

Một lát sau, Thương Đạm Nhiên nói:

-Trương Nguyên công tử, chàng có lạnh không. Ở bên này ta có một lò sưởi tay, chàng cầm lấy đi.

Vì câu nói này mà Trương Nguyên lại thấy hiện lên trong đầu cảnh Vương Anh Tư đưa lò sưởi đồng nhét vào trong tay hắn, nên Trương Nguyên lắc đầu nói:

-Không được, nàng hãy giữ đi.

Vừa dứt lời thì hắn thấy ở bên cạnh bức bình phong vươn ra một đôi bàn tay đang cầm lò sưởi nhỏ màu đen. Ngón tay nhỏ và thon dài ấy đặt bên cạnh lò sưởi màu đen càng làm nổi bật sắc da trắng tinh như tuyết kia. Nàng cứ giơ tay đưa lò sưởi ở đó bất động, dịu dàng mà bướng bỉnh.

Trương Nguyên bèn vội vàng đưa tay tiếp nhận. Tay của hắn nhẹ nhàng chạm vào tay của Thương Đạm Nhiên, ngay tức thì có một chút cảm giác tê liệt co giật. Cảm giác này thật tuyệt đẹp. Chắc hẳn Thương Đạm Nhiên cũng có cảm giác như vậy, vì nàng không lên tiếng nói gì.

Trương Nguyên đang nghĩ xem có nên phá vỡ luật lệ tập quán cổ lỗ sĩ bất hợp lý này hay không, cậu ta muốn đi ra phía sau tấm bình phong này nhìn ngắm Thương Đạm Nhiên một cách rõ ràng hơn, nói chuyện cũng đã nói rồi, tay cũng đã chạm rồi. Vậy mà còn giữ quy củ gì nữa chứ. Cái quy củ gì mà tiểu sính lễ không được thấy mặt, quả thực là lừa mình dối người.

Nhưng đang lúc hần định bước đi thì tiếng bước chân của Thương Cảnh Huy đã vọng đến, lại còn có cả tiếng thở hồng hộc. taco bé chạy tới bên cạnh cửa nói:

-Cô cô, mẫu thân bảo cháu lại mà không có việc gì, chỉ bắt viết hai trang chữ to. Cháu liền viết nhanh rồi chạy đến đây nè.

Thương Đạm Nhiên cười rồi hỏi:

-Tiểu Huy, có phải cháu lại viết ngoáy lấy lệ vài chữ cho xong không?

Tiểu Cảnh Huy cười hì hì, nói:

-Cô cô, tiểu Huy lần sau không dám nữa. Lần này là do tiểu Huy vội vã đến nghe cô cô và Trương Nguyên công tử ca ca nói chuyện thôi mà. Cô cô, các người đã nói chuyện được nhiều chưa, cháu không bỏ sót điều gì chứ?

Nói rồi cô nàng chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Thương Đạm Nhiên nín cười nói:

-Vẫn chưa nói chuyện gì cả, chờ cháu đến đây.

-Thật không?

Tiểu Cảnh Huy mừng rỡ, rồi lại chột hỏi:

-Cô cô, lò sưởi tay của cô cô đâu rồi?

Tiểu Cảnh Huy sáu tuổi có tâm tư tinh tế, quan sát tình huống, lập tức phát hiện ra có điều không đúng, bèn đi nhanh đến bên kia bình phong thì thấy cái lò sưởi đang được Trương Nguyên công tử ca ca cầm trong tay. Tiểu Cảnh Huy giãy nảy lên, giẫm chân nói:

-Cô cô gạt người, cô cô gạt người!

Khuôn mặt xinh đẹp của Đạm Nhiên ửng đỏ:

-Cô cô nào có gạt cháu. Ta đưa lò sưởi cho chàng nhưng không nói gì cả. Cháu hỏi Trương Nguyên công tử ca ca đi sẽ rõ.

Tiểu Cảnh Huy liền tới hỏi Trương Nguyên. Trương Nguyên nói:

-Ta có một chuyện cười chờ tiểu Huy đến để kể cho tiểu Huy nghe này.

Tiểu Cảnh Huy “ha” lên một tiếng, lập tức lấy giận làm vui, nói:

-Hay quá, Trương Nguyên công tử ca ca kể đi.

Trương Nguyên bèn kể:

-Có một người cảm thấy mình không thông minh nên xin thầy thuốc trị bệnh cho hẳn để hẳn có thể thông minh hơn một chút. Thầy thuốc liền cho hẳn một ít thuốc, thu của hẳn năm lượng bạc. Người nọ tuy rằng cảm thấy thuốc rất đắt, nhưng vì để cho mình được thông minh nên đành cắn môi thanh toán. Nửa tháng sau người này lại tìm đến thầy thuốc, nói rằng hẳn vẫn không thông minh hơn. Thầy thuốc lại thu của hẳn mười lượng bạc, cho hẳn càng nhiều thuốc hơn. Lại qua một tháng, người này nổi giận dùng đòn đi tới, kêu lên: “Thầy thuốc, ta cảm thấy ta bị lừa. Thuốc của người căn bản không có công dụng. Ta không bao giờ tin nổi người nữa.” Thầy thuốc cười nói: “Làm sao mà vô dụng được. Người có thể phát hiện ra được, không phải là đã thông minh ra rồi à”. Người này nghĩ là đúng nên lại vô cùng vui vẻ đi về.

Tiểu Cảnh Huy lắng lắng nghe, suy nghĩ một chút rồi cười rộ lên:

-Người kia đúng là đồ ngốc, vẫn bị lừa. Uống thuốc làm sao có thể thông minh lên được.

Trương Nguyên cười hỏi:

-Vậy tiểu Cảnh Huy nói phải làm thế nào mới thông minh được?

Tiểu Cảnh Huy nói:

-Phải đọc sách. Cô cô nói, phải đọc trăm ngàn quyển sách, hạ bút như thần, có đúng không cô cô?

Trương Nguyên khen:

-Rất đúng.

Lúc này Thương Chu Đức bỗng đi đến, thấy Trương Nguyên ôm cái lò sưởi trong tay, then lòng nói:

-Ta quên bảo người mang chậu than tới cho đệ rồi.

Trương Nguyên đưa lò sưởi cho tiểu Cảnh Huy, nói:

-Nhị huynh, chắc đệ cũng phải trở về giờ. Mẫu thân của đệ đang chờ lời thưa chuyện.

Rồi hẩn vái chào Thương Đạm Nhiên ở sau tấm bình phong. Tiểu Cảnh Huy vội vàng nói:

-Cô cô, Trương Nguyên công tử ca ca chấp tay thi lễ rồi.

Rồi tiểu Cảnh Huy chạy đến sau bức bình phong, nói:

-Trương Nguyên công tử ca ca, cô cô bái chào người kìa.

Tiểu Cảnh Huy thật là lẳng xăng nhộn nhạo.

Lúc chạng vạng tối, Trương Nguyên về đến nhà, thuật lại mọi chuyện tiểu sính hôm nay cho mẫu thân nghe. Trương mẫu Lã thị rất vui mừng,

thấy hôn sự của con trai cơ bản là đã định rồi, nói:

-Bây giờ con có thể viết thư cho cha con và tỷ tỷ rồi, để cho họ có một niềm vui bất ngờ.

Trương Nguyên liền về thư phòng viết cho phụ thân một lá thư. Trước tiên hắn nói về việc học của mình, bái Vương Tư Nhâm làm thầy, được đề học quan khen ngợi. Sau đó mẫu thân đã tác thành việc đính hôn của mình và nữ lang nhà Thương thị ở Hội Khê.

Hắn nói phụ thân đại nhân không cần phải bận ba bên ngoài, có thể từ Chu vương phủ trở về Sơn Âm đoàn tụ với người nhà. Hắn còn thảo cho phụ thân hai bài văn bát cổ để phụ thân biết việc học của hắn thành công thế nào, chứ không phải lời nói suông. Hắn cũng viết cho tỷ tỷ một lá thư giống như vậy, cũng chép thêm hai bài văn bát cổ.

Trương Nguyên viết xong hai phong thư thì đem đến lầu nam cho mẫu thân xem. Trương mẫu Lã thị xem xong thư thì cười nói:

-Con chép lại thơ cũng vô dụng. Chỉ sợ là cha con không tin, nghĩ là con chép ở đâu ra. Ngay cả nét bút chắc cũng không tin là con viết đâu.

Về mặt Trương Nguyên đau khổ nói:

-Hồi đó con tệ đến thế sao?!

Trương mẫu Lã thị thoải mái cười to, nói:

-Trước kia cũng tốt nhưng giờ tốt hơn nhiều.

Trương Nguyên nói:

-Vậy hai phong thư này phải nhờ mẫu thân viết thư xác nhận mới được, phải viết “Đây là thư do Trương Nguyên viết, bát cổ cũng do Trương

Nguyên làm, không hề nhờ người viết hộ hay sao chép”. Như vậy thì phụ thân và tỷ tỷ mới có thể tin con được.

Trương mẫu Lã thị cười đến ho khan. Trương Nguyên vội vàng vỗ lưng cho mẫu thân. Một hồi lâu Trương mẫu Lã thị mới miễn cưỡng ngừng cười nói:

-Ta sẽ viết cho cha con, còn Nhược Hi nữa. Trong lòng ta rất vui, phải viết ra mới được. Con ta mấy tháng này thật làm cho vi nương vui mừng.

Trương mẫu Lã Thị liền vào trong thư phòng viết cho chồng và con gái một phong thư khác. Viết xong thì bà “a” lên:

-Ta thấy viết nhiều như vậy thực là dài dòng, chữ cũng khó xem. Con à, con hãy giúp ta chép lại một lần đi.

Trương Nguyên cười nói:

-Chữ của mẫu thân đẹp lắm. Nhất định phụ thân và tỷ tỷ sẽ vui mừng khi nhìn thấy mẫu thân tự tay viết thư.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

-Thôi, dù sao cũng là người trong nhà, cũng không sợ lộ cái xấu ra ngoài, cứ như vậy mà gửi đi cũng được.

Trương Nguyên cầm thư viết cho phụ thân đưa đến chỗ tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương. Trương Nhữ Sương có thể vận dụng đặc quyền của quan viên trí sĩ để thông qua dịch trạm lần lượt gửi thư đi, có thể rất nhanh chóng đưa tới Chu vương phủ ở Khai Phong.

Cha của Trương Nguyên làm duệ sử đài ở phủ Chu vương, đương nhiên có thể nhận được thư. Về phần gửi thư đến phủ Tùng Giang ở huyện

Thanh Phổ chỉ có thể thông qua kiệu phu là tiện, cũng không mất nhiều tiền bạc.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 106

Tiểu sinh lễ.

Thấy vẫn còn sớm nên Trương Nguyên dẫn Vũ Lăng đi dọc phố Thập Tự phủ Học Cung tìm Thanh Mặc Sơn Nhân kia để hợp thiếp canh. Phố Thập Tự có hai quầy tướng số, chỉ cách nhau hơn mười bước.

Đang phân vân không biết quầy nào là quầy của Thanh Mặc Sơn Nhân. Chợt từ trong một nhà, một ông lão bộ dạng giống nông dân đứng trước cửa nói lớn:

-Thanh Mặc tiên sinh thật sự là tính toán tài tình. Lão hôm qua lạc mất một con trâu, người nhà khóc suốt mười, nghĩ rằng là bị trộm mất trâu. Nghe người ta nói phố Thập Tự có Thanh Mặc Sơn Nhân, bói toán ô quẻ ứng nghiệm vô cùng. Lão nửa tin nửa ngờ, hỏi tung tích con trâu một chút, rồi cuộc là bị kẻ phương nào trộm mất đi. Thanh Mặc Sơn Nhân ra tay bói một quẻ thì nói là trâu của lão không bị trộm, chỉ bị mắc kẹt ở khe suối phía đông nam nhà mình. Lão trở về tìm, quả nhiên tìm thấy trâu. Cho nên hôm nay ta cố ý đến tạ ơn Thanh Mặc tiên sinh. Cũng nhờ tiên sinh bói toán như thần.

Một thầy tướng số ở cửa hàng đối diện với góc nhà đi ra, chằm chọc nói:

-Không phải hôm nay ông mới cố ý tới, mà là ngày nào cũng tới, nói miết không chán cái vụ trộm trâu đó. Thật nhàm chán quá đổi, soạn chuyện mới đi ông nội.

Mọi người hai bên cửa hàng đều cười to khiến ông lão kia mặt đỏ bừng lên nói:

-Liên quan gì đến người, ai lo phận nấy, nước sông không phạm nước giếng à nha.

Vũ Lăng nói:

-Thiếu gia, ông lão này là do Thanh Mặc Sơn Nhân mời đến hút khách quá, ngày nào cũng kể đúng một truyện thì chắc là giả rồi. Hay chúng ta đổi nhà khác xem đi?

Trương Nguyên cười nói:

-Ta chọn vị Thanh Mặc Sơn Nhân này rồi.

Rồi đi lướt qua ông lão, bước vào quầy bói toán của gã Thanh Mặc Sơn Nhân kia.

Ông lão kia mừng rỡ, trừng mắt ra oai với thầy tướng số ở góc đối diện. Thầy tướng số kia thấy mình vạch trần như vậy mà chủ tớ Trương Nguyên còn đi vào cửa hàng bên đó, nên tức giận vung tay áo cái “phạch”, rồi bực bội đi vào ngồi trong cửa hàng của mình.

Quầy của Thanh Mặc Sơn Nhân này rất nhỏ. Một thầy tướng số có thể giữ được chỗ làm ăn buôn bán cũng không dễ dàng gì. Bình thường thì mấy người bày ở đầu đường vẫn mời Trương Nguyên. Quầy bói toán của Thanh Mặc Sơn Nhân này còn có một bộ bình phong.

Câu đối trên đó không đúng liên: “Tiểu thệ thánh nhân lập. Lộc mệnh kiếp trước đã định.”

Thanh Mặc Sơn Nhân kia khoảng bốn mươi tuổi, đội mũ trúc, mặt trắng hơi có râu, khoanh tay ngồi ở bàn gỗ nhìn chủ tớ Trương Nguyên bước vào

thì trong lòng mừng thầm: “Cơm áo đến rồi đây.”

Rồi ông ta không nói gì, quan sát Trương Nguyên, đợi hăn mở miệng.

Trương Nguyên ngồi xuống ghế trước bàn hỏi:

-Thanh Mặc tiên sinh ạ?

Thanh Mặc Sơn Nhân kiêu ngạo gật đầu một cái:

-Đúng là bỉ nhân. Vị công tử này đến đây có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

-Đến hợp thiệp canh.

Thanh Mặc Sơn Nhân nhất thời trầm tĩnh lại.

Việc hợp thiệp canh này rất đơn giản, không cần xem sắc mặt, không cần phải âm thầm phỏng đoán, liền duỗi tay trái trên bàn nói:

-Cái sơn nhân học chính là tử bình ngũ tinh thuật, cát hung hóa phúc, ứng nghiệm như thần. Hợp thiệp canh chính là tuyệt kỹ của Sơn Nhân. Mời công tử báo ngày sinh tháng đẻ của hai bên nam nữ.

Trương Nguyên nói ngày sinh của mình và Thương Đạm Nhiên. Thanh Mặc Sơn Nhân kinh ngạc nói:

-Là nữ lớn hơn một tuổi à.

Trương Nguyên nói:

-Chính là vì nữ lớn hơn một tuổi nên mới phải tìm đến Thanh Mặc tiên sinh tính toán giúp đây. Nếu là thuật sĩ bình thường thì nhất định sẽ nói là cô gái này không ổn. Đây chẳng qua là cách nhìn của người trần tục. Thanh Mặc tiên sinh tất sẽ có cao kiến.

Lời này Thanh Mặc Sơn Nhân rất thích nghe, lập tức dùng ngón cái tay trái bấm vào bốn ngón còn lại như bay, nhanh chóng tính ra tứ trụ, đại vận, tiểu vận, năm hạn và cung mạng rồi viết ra giấy cho Trương Nguyên.

Trương Nguyên là “năm thú tuất, tháng kỷ vị, ngày nhâm thân, giờ tỵ”, còn Thương Đạm Nhiên là “năm đinh bách, tháng quý mao, ngày canh thân, giờ đinh hợi”. Thanh Mặc Sơn Nhân nhìn thật kỹ bát tự trên giấy đỏ một hồi lâu rồi ngược mắt nhìn Trương Nguyên nói:

-Đây là nhân quý, quan sao hữu lý, kỳ nhân thuận lợi, hỉ thần phụ bật. Bát tự của đấng trai nói vậy chính là công tự mệnh tạo nguyệt phùng ẩn thụ hỉ quan tinh, vận nhập quan hương phúc tất thanh. Tốt số, tốt số.

Ông ta tán thưởng không ngừng.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Đa tạ đã nói tốt. Tại hạ hôm nay tới là hợp thiệp canh, xem hôn sự. Xin Sơn Nhân nói thẳng đi.

Thanh Mặc Sơn Nhân lại nhìn mấy cung mạng viết trên giấy đỏ, nói:

-Chế phục hỉ phùng sát vượng vận. Tam phương đắc địa phát hà nan. Cô gái này có mệnh cũng cực kỳ phú quý, chỉ có điều còn nhỏ đã có hình khắc.

Nói xong lời này, ông ta không hề chớp mắt nhìn chăm chăm Trương Nguyên, lời đang nói thì ngừng lại.

Xưa nay thầy tướng số đều như vậy, nói chuyện nói nửa câu và chờ người xem tự lật tẩy.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

-Đạm Nhiên tiểu thư ba tuổi tang cha, năm tuổi mất mẹ. Ngay cả sinh ra ở nhà phú quý cũng thực sự là đau khổ. Nhưng chẳng lẽ ta lại không thể

cho nàng một cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn sau này ư.

Rồi nói:

-Mời Sơn Nhân nói xem bát tự hai người có thể thành vợ chồng hay không đi.

Thanh Mặc Sơn Nhân trầm nghĩ:

-Người khác đến xem bói thì thích hỏi tới hỏi lui. Thiếu niên này ngược lại khẩu khí thật nghiêm.

Bèn nói:

-Hợp thiếp canh cũng chính là xem lộc mạng của hai bên, ngũ hành trung hòa, bất thiên bất ỷ, xem có thể cơm no áo ấm, sống lâu dài hay không. Nếu như bát tự của hai bên phu thê không tốt thì phải sửa sao cho tốt, nâng cao một tầng nữa. Giống như lộc mệnh nhà trai chỉ có công danh đến tú tài mà cưới nương tử vượng phu thì có thể đỗ đến cử nhân. Cái này gọi là phụ tương sinh, ha ha.

Trương Nguyên cũng cười, cảm thấy Thanh Mặc Sơn Nhân này nói chuyện cũng có chút thú vị, bèn nói:

-Vậy thì xin Sơn Nhân hãy xem cẩn thận cho đẳng nam mệnh thủ tuất vậy.

Thanh Mặc Sơn Nhân tinh thần phấn chấn, liền nói một hơi, rằng mệnh “thủ tuất” có thể được phong hầu bá tướng, vàng bạc đầy nhà, thê thiếp thành đàn, thọ hưởng hà niên, mệnh tốt vô cùng.

Trương Nguyên trầm nghĩ: “Ba mươi năm sau sẽ có đại kiếp nạn thay đổi triều đại, ảnh hưởng tới vận mệnh của rất nhiều người. Thầy tướng số sĩ

thuật này làm sao có thể tính toán ra được.” Hãn chỉ mỉm cười lắng nghe, nói:

-Nói không sai.

Thanh Mặc Sơn Nhân nói được một lúc, thấy vẻ mặt thiếu niên này không màng danh lợi, thờ ơ, không phải vì ông ta nói số mạng của mình tốt mà vui mừng ra mặt, trong lòng hiểu rằng ông ta gặp người không thích nịnh hót đây, bèn nói:

-Ta đây suy tính cẩn thận, mặc dù mệnh của cô gái này lớn hơn nam tử một tuổi nhưng bát tự của hai người không tương khắc. Chỉ có điều Sơn Nhân có một lời này, gặp năm dần, mao thì không nên đón dâu, còn lại thì không sao cả.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

-Năm nay là năm nhâm sửu. Năm dần mao chính là năm sau và năm sau nữa. Đúng vậy, nếu tất cả mọi thứ thuận lợi suôn sẻ mà nói thì năm sau ta phải thi hương, sau đó thi hội. Đích xác là trước đó không rảnh cưới vợ. Thanh Mặc Sơn Nhân tính cho ta thật là tốt, ưu sanh ưu dục.

Hãn bèn cười nói:

-Thanh Mặc tiên sinh quả nhiên là hay. Vậy xin ông hãy viết lại trên giấy đỏ đi.

Thanh Mặc Sơn Nhân cầm bút viết lên, rồi niêm phong tấm thiệp lại, nói:

-Công tử tốt số, ta xem cho cậu có mạng nhiều tiền tài, lần này coi xong cũng nên phù hợp với số mạng chứ?

Trương Nguyên cười hỏi:

-Như vậy thì nên thu bao nhiêu tiền?

Thanh Mặc Sơn Nhân nói:

-Phải một tiền tám phân.

Rồi trong lòng ông ta có chút lo lắng không yên, có vẻ không tốt lắm. Bình thường ông ta chỉ lấy tám phân tiền thôi.

Trương Nguyên thì không nói nhiều, chuyện vui mừng sao phải so đo một hai đồng bạc, liền bảo Vũ Lăng đưa cho Thanh Mặc Sơn Nhân hai đồng bạc. Thanh Mặc Sơn Nhân mừng rỡ, đưa chủ tớ Trương Nguyên ra ngoài, lại nói:

-Công tử mệnh tạo, nạp thiếp sớm hơn cưới vợ.

Dường như ông ta lo lắng Trương Nguyên thành thân muộn quá sẽ không tốt, khi thiếu niên huyết khí vẫn còn vượng, cho nên có thiện ý nhắc nhở.

Trương Nguyên cười nói:

-Không phải luật của Đại Minh quy định là chưa đến bốn mươi tuổi chưa được nạp thiếp sao?

Thanh Mặc Sơn Nhân cười nói:

-Chuyện đó là thời Hoàng Lịch xưa rồi. Bây giờ nhìn thế đạo xem, con trai của tôi tớ còn có thể đậu khoa thi cử, người nhà giàu có thể cưới vợ ở hai địa phương. Luật của Đại Minh làm sao có thể quản được đây. Hơn nữa bốn mươi tuổi không có con nối dõi rồi mới nạp thiếp chỉ là người dân chúng công danh bình thường. Trương Nguyên công tử sẽ nhanh chóng đậu tú tài, đậu cử nhân, cần gì phải hạn chế.

Trương Nguyên hỏi:

-Sơn Nhân nhận ra ta à?

Thanh Mặc Sơn Nhân “a” một tiếng, nói lơ miệng. Coi bói chính là phải nghe ngóng sự tình. Nhà của Trương Nguyên cách Phủ Học Cung không xa. Mấy ngày trước đây lại thường xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao ông ta không biết. Ông ta làm bộ như không biết là để cho tiện. Thanh Mặc Sơn Nhân cười nói:

-Lúc này Sơn Nhân mới tính ra Trương Nguyên công tử chính là Trương Nguyên đại danh鼎鼎鼎鼎. Ha ha, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.

Tiên sinh tướng số này rất vui vẻ không có tính ác tặc.

Trương Nguyên cắt thiệp canh vào trong tay áo rồi từ biệt Thanh Mặc Sơn Nhân. Hắn về nhà báo cho mẫu thân biết. Trương mẫu Lã thị rất mừng, sáng ngày hôm sau liền bảo Thạch Song cầm thiệp canh hợp hảo đưa cho Thương thị ở Hội Kê. Thương Chu Đức gọi một quản sự lại để xem ngày nạp hái, liền định ngày mừng sáu tháng này, còn ngày nạp trưng thì quyết định là mười hai tháng sáu. Sau khi nạp thái, nạp chinh thì hôn nhân coi như là đã được xác định rồi.

Sáng sớm ngày mừng sáu, Trương Nguyên dẫn theo Thạch Song, vợ chồng Thúy Cô, còn có tiểu hề nô Vũ Lăng, mướn bốn phu khuân vác làm một tiểu sính lễ tới Thương gia ở Hội Kê để làm lễ nạp thái.

Sau ngày tuyết rơi đầu tiên, đến tận giờ tuyết vẫn chưa tan. Hai bên đường còn có thể nhìn thấy tuyết đọng cao ngút. Dân chúng ven đường biết được đây là Trương Nguyên công tử đại danh鼎鼎鼎鼎 nạp sính lễ tới nữ lang Thương thị thì đều khen ngợi ao ước.

Mọi người bàn luận đoán chừng sính lễ ít nhiều cũng giống Gia Tĩnh trước kia. Dân phong đơn giản, nạp thái chỉ dùng tám loại trái cây, một hộp

trà, một vò rượu nhỏ và một đôi ngỗng trắng, lễ cho thượng hộ (gia đình bề trên) ba lượng, trung hộ hai lượng, hạ hộ một lượng.

Còn sau Gia Tĩnh, làn gió xa xỉ bắt đầu nổi lên. Sính lễ từ từ nhiều hơn, hôn nhân chỉ nói đến tiền vàng. Đặc biệt ở Giang Nam, tiêu sính lễ nạp thái phải rất nhiều. Lễ cho bề trên gia đình phải mười tám lượng hai.

Ngoài ra rượu và trái cây còn phải gấp bội. Đối với nhà của Trương Nguyên thì đương nhiên lễ nạp chinh phải lớn: trâm hoa, nhẫn, kim châu bảo thạch, tiền bạc đến một trăm sáu. Còn lễ cho hạ hộ thì thực sự không thể nói hết. Thúy Cô nói:

-Thiếu gia, Thương thị ở Hội Kê là phú hào. Về sau thiếu nãi nãi đó về đây, đồ cưới khăng định là cực kỳ nông hậu. Vì thế sính lễ của chúng ta phải nhiều.

Trương Nguyên bật cười:

-Thúy Cô thật là người giỏi tính toán, ngay cả đồ cưới sính lễ cũng tính lời lỗ được.

Đúng giờ thìn, Trương Nguyên dẫn đầu một hàng người tới trước cổng lớn của Thương thị. Thương Chu Đức và một người bề trên trong họ đến đón Trương Nguyên vào. Sau khi thi lễ, dâng trà, vấn an một hồi, đến sau lúc cơm trưa mới có thời gian rảnh rỗi.

Trương Nguyên không thấy chị em Cảnh Lan, Cảnh Huy, lại càng không thấy Thương Đạm Nhiên, liền khéo léo nói với Thương Chu Đức:

-Thương nhị huynh, nếu không có chuyện gì thì đệ muốn lên trúc đình trên núi Bạch mã ngắm cảnh tuyết, chẳng biết có được không huynh?

Thương Chu Đức biết tâm tư của hắn, cười nói:

-Trên núi gió tuyết lạnh lẽo, không nên đi. Sang năm đến khi trời dịu lại, ta sẽ mời đệ đến đó đọc sách.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Ta đã nói qua muốn lên trúc đình ấy tu học. Nhưng chỉ nói với Đạm Nhiên tiểu thư thôi. Chẳng lẽ Đạm Nhiên tiểu thư đã đem chuyện thưa với Thương nhị huynh rồi sao.”

Lại nghe Thương Chu Đức nói:

-Tập tục của Thiệu Hưng, khi có tiểu sảnh thì nam nữ song phương không thể gặp mặt. Nhưng trò chuyện cách mảnh vải thì không sao. Người đi theo ta.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Mùa đông năm Vạn Lịch thứ 40, phủ Thiệu Hưng tuyết rơi dày đặc, mừng một tháng mười một có một trận tuyết lớn.

Tuyết còn chưa tan thì sớm ngày 12 lại một trận gió mùa đông bắc ào về, xem ra trưa và chiều tối sẽ lại có tuyết rơi.

Đầu giờ Thìn, Trương Nguyên cầm hơn hai mươi cuốn chế nghệ đến nhà thầy Vương Tư Nhâm, tiểu hề nô Vũ Lăng đi theo hầu, Thạch Song xách theo một cái làn, trong làn có hai con gà giò, hai con vịt giò và hộp trà Kiến Ninh hai cân, đây là trà mà Lỗ Vân Cốc đã tặng cho Trương Nguyên, lần này hẳn muốn mang đến biếu thầy Vương. Không cưới con gái thầy nên hẳn cũng cảm thấy áy náy, có chút đồ tốt liền nghĩ ngay đến thầy.

Đi đến đầu đường chỗ Phủ Học Cung, hẳn bắt gặp Trương Ngạc đang đi đứng loạng cà loạng quạng, phía sau là tên hầu Phúc Nhi và tên đầy tớ vạm vỡ Năng Trụ. Trương Ngạc kéo tay hẳn lại, nói:

- Giới Tử đệ đã đính hôn rồi mà còn chưa mời ta uống rượu đấy.

Trương Nguyên nói:

- Khi nào thành thân chắc chắn sẽ mời tam huynh uống một bữa ra trò.

Trương Ngạc hỏi:

- Khi nào thì thành thân?

Trương Nguyên đáp:

- Khi nào thi đỗ bảng vàng.

Trương Ngạc cười nói:

- -Vậy thì ta chúc đệ sớm công thành danh toại nhé. À phải rồi, đệ vội vã đi đâu thế, lại đến nhà đại cữu ca ở Hội Kê đó à?

Trương Nguyên nói:

- Đến nhà Hước Am tiên sinh thỉnh giáo bát cổ, trời rét thế này mà tam huynh cũng đi dạo cơ à, sao không ở trong nhà đốt lửa sưởi ấm uống rượu ghẹo tỳ nữ cho vui?

Trương Ngạc cười ha ha, nói:

- Ở nhà mãi chán lắm, có mấy môn khách thì đều về nhà ăn tết rồi, còn đám tỳ nữ đó à, vẫn mấy gương mặt đó, nhìn mãi cũng thấy chán, Liên Hạ thì còn tạm được, nhưng nàng cứ nhìn thấy ta là lại trốn. Nàng không cần xin ta bạc nữa, thế nào rồi sẽ có khi cha nàng lại lâm bệnh nặng, lúc đó ta sẽ bắt nàng ta phải cưới hết.

Trương Nguyên trừng mắt nhìn hằm, tiến lên nói:

- Ta đang vội, tam huynh cứ đi làm việc của huynh.

Trương Ngạc bước nhanh đuổi theo, nói:

- - Giới Tử, gần đây ta cũng học được cách bịt mắt đánh cờ rồi, chúng ta vừa đi vừa làm một ván cờ tướng, được chứ?

Trương Nguyên nói:

- Được thôi, mời huynh đi trước.

Trương Ngạc bèn đi nước “Trữ bình 5”, Trương Nguyên ứng phó bằng “bát mã tiến”. Trương Ngạc “mã 2 tiến 3”, Trương Nguyên liền “xe cừu bình bát”. Trương Ngạc ban đầu khá tỉnh táo, nước cờ đi khá hùng hổ, nhanh chóng hình thành thế đầu pháo tuần sông đối phó với nước cờ “bình phong mã” của Trương Nguyên. Nhưng khi đã đi được ngoài 30 nước, Trương Ngạc bắt đầu mơ hồ không nhớ rõ vị trí các quân cờ, nghĩ một lát, gãi sãi bước đến chặn trước mặt Trương Nguyên, hét to:

- Ra tướng, ăn xe của đệ.

Trương Nguyên hỏi:

- Huynh lấy gì để ra tướng?

Trương Ngạc nói:

- Ta liên hoàn mã, ta pháo đầu, ta song xe bức cung, ta cho toàn bộ 5 tốt qua sông, Giới Tử đệ còn không nhận thua sao?

Trương Ngạc đứng ngay giữa đường, ngửa mặt cười lớn.

Trương Nguyên cũng cười, nói:

- Đây mới thực đúng là nói miệng không có gì làm bằng, có lý mà không nói lại được, ta thua thật oan uổng.

Trương Ngạc sung sướng nói:

- Giới Tử, còn một việc nữa, đại huynh nói rồi, hôm nào tuyết rơi nhiều mà trời quang, chúng ta sẽ leo lên Long Sơn ngắm tuyết, đệ cũng không nên cả ngày đọc sách như thế, lúc cần chơi thì vẫn phải chơi.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Tam huynh nói rất phải, khi nào đi Long Sơn xem tuyết nhớ gọi đệ.

Đoàn người lúc này đi tới bên bờ sông Phủ, Trương Ngọc nói:

- Giới Tử đệ đi một mình đi, ta ở trên cầu.

Trương Nguyên và Vũ Lăng, Thạch Song qua cầu Việt Vương, đến đầu cầu bên này mới quay đầu lại nhìn, thấy Trương Ngọc đang cầm ống nhòm, nhìn hết bên này bên kia.

Giờ Trương Ngọc chỉ cần ra khỏi cổng là nô bộc Năng Trụ phải lập tức cầm ống nhòm đi theo, bởi Trương Ngọc muốn nhìn trộm bất cứ lúc nào. Vừa đến phủ Vương Tư Nhâm, lão nô bộc gác cổng vội nói:

- Trương công tử tới thật đúng lúc, lão gia nhà ta đang muốn đi ra ngoài.

Trương Ngọc đi vào trong sảnh liền nhìn thấy hai cha con Vương Tư Nhâm và Vương Anh Tư đã mặc sẵn quần áo ấm để chuẩn bị ra ngoài. Thấy Trương Nguyên, Vương Tư Anh chớp chớp mắt, nhẹ cúi đầu chào. Vương Tư Nhâm cười nói:

- Trương Nguyên, tới có việc gì vậy?

Trương Nguyên chắp tay trước ngực thi lễ, nói:

- Học trò không biết thầy sẽ ra ngoài, vậy học trò xin phép để hôm khác tới thỉnh giáo.

Vương Tư Nhâm nói:

- Có phải muốn ta bình điểm bát cổ không, vậy thì cứ để trong thư phòng của ta trước đã, đợi ta quay về sẽ xem sau. Hôm nay ta muốn đến Tị Viên ở núi Hội Kê.

Trương Nguyên đặt tập bản thảo sang một bên, khom người nói:

- Vậy học trò xin cáo từ.

Vương Tử Nhâm “Ừ” một tiếng, nhìn Trương Nguyên rời khỏi sảnh, lại nghe thấy tiếng con gái Vương Anh Tư nhẹ giọng nói:

- Sao phụ thân lại lạnh nhạt với huynh ấy như vậy?

Vương Anh Tư hiện tại chỉ biết Trương Nguyên và Thương thị nữ lang đã đính hôn, nhưng không hề biết phụ thân nàng đã từng nhờ Hầu Chi Hàn cầu hôn với hắn. Thấy Trương Nguyên đến, trong lòng nàng vẫn thấy vui, chỉ có điều là vì Trương Nguyên đã đính hôn, nên cảm thấy có phần xa cách, giờ thấy phụ thân lạnh nhạt với hắn như vậy, nàng thầm trách phụ thân hơi bất công với hắn. Vương Tử Nhâm nói:

- Thế phải làm sao, chúng ta thực sự phải lên núi, chẳng lẽ bảo hắn ta đợi ở đây sao? Mà chúng ta phải sau giờ ngọ mới trở về.

Vương Anh Tư nói:

- Có thể để hắn ta cùng đi với chúng ta được mà, ngồi thuyền có thể xem bát cổ của hắn luôn.

Vương Tử Nhâm nghiêng đầu nhìn con gái, nàng mở mắt thật to, ánh mắt thật trong sáng, sợi dây mũ buộc dưới chiếc cằm nhọn. Nửa năm trở lại đây nàng đã cao lớn lên rõ rệt. Vương Tử Nhâm gật đầu nói:

- Vậy cũng tốt.

Nói rồi liền sai nô bộc chạy ra cổng gọi Trương Nguyên quay lại.

Trương Nguyên bước nhanh quay trở lại, chấp tay trước ngực hỏi:

- Thầy có gì chỉ giáo ạ?

Vương Tử Nhâm nói:

- Trương Nguyên, chẳng phải lần trước người nói muốn đi xem Tị Viên hay sao, giờ cơ bản đã làm xong rồi, người cũng đi cùng đi, trên thuyền ta có thể xem bài vở của người luôn.

Trước đó Trương Nguyên thấy thầy Vương lạnh nhạt với mình, trong lòng cũng cảm thấy không vui. Giờ nghe Vương Tư Lâm nói như vậy, hẳn vui mừng ra mặt, liền lệnh cho Thạch Song về trước thông báo cho mẫu thân biết rằng hẳn thỉnh giáo thầy xong mới trở về.

Một người làm tiến vào bẩm:

- Thưa lão gia, thuyền đã chuẩn bị xong, có thể xuất phát rồi ạ.

Vương Tư Nhâm liền dẫn Vương Anh Tư, Trương Nguyên cùng Vũ Lăng và mấy người hầu nữa, , cả đoàn mười người cùng nhau đi bộ đến bến tàu cách đó khoảng một dặm. Họ cùng lên một con thuyền có mái che, hai người chèo thuyền khua mái chèo đưa con thuyền bắt đầu rẽ sóng hướng ra ngoài thành.

Sông ngòi ở Thiệu Hưng bốn phương thông suốt, người dân Thiệu Hưng khi xuất hành đa số là ngồi thuyền nhiều hơn đi kiệu và xe ngựa. Sông ngòi nơi đây cũng không có sóng to gió lớn gì cả, rất yên bình.

Từ bến tàu lớn gần Hạnh Hoa tự đến Đại Vũ Lăng phải đi thuyền gần nửa canh giờ. Trên thuyền, Vương Anh Thư và phụ thân ngồi một bên, Trương Nguyên ngồi bên kia, vẫn giữ tư thế cung kính, từ xưa đến nay chưa bao giờ tỏ ra tôn sùng đạo đến như vậy. Vương Tư Nhâm nhìn thấy buồn cười, nói:

- Trương Nguyên, người cứ tự nhiên đi, cứ tỏ ra cung kính mãi như vậy ta cũng không thấy thoải mái, đem chế nghệ ra cho ta xem.

Tập bản thảo Trương Nguyên đang giữ trong ngực áo, hai tay cung kính lấy ra đưa cho Vương Tư Nhâm. Vương Tư Nhâm lật qua lật lại xem, xem

đến đâu bình luận đến đó. Vương Tư Nhâm đã từng hai lần làm quan coi thi trong kỳ thi hương, trong mười ngày phải xem qua mấy ngàn quyển chế nghệ, nên kinh nghiệm rất phong phú, nhãn quang rất tinh tường.

Khi thuyền đến Đại Vũ Lăng, hai mươi hai quyển chế nghệ lão đã bình luận được mười lăm quyển, nên đành ở trên thuyền bình nốt bảy quyển còn lại, cuối cùng kết luận:

- Bát cổ không phải ai cũng làm được, phải tích lũy được số chữ thánh hiền nhất định mới được, phần biện luận và giải thích đều không dễ. Ta xem hai mươi quyển chế nghệ của người, phương pháp làm bát cổ đã tiến bộ lên nhiều rồi. Về sau mỗi ngày chỉ viết một quyển, ngoài ra còn phải viết thêm một cuốn cổ văn, học sử của Thiên Cổ Sinh, học Hàn Liễu Âu Tô nữa, không nên chỉ chăm chăm vào học chế nghệ bát cổ, nếu không người sẽ ngạo mạn đắc ý mà xem nhẹ việc tiếp tục phấn đấu học hành,. Hơn nữa học cổ văn áncũng sẽ giúp người được mở rộng tầm mắt, giúp người có thể vượt ra khỏi cái khuôn khổ gò bó eo hẹp của bát cổ mà vẫn có thể tự do phóng tác trong cái khuôn khổ đó.

Vương Tư Nhâm là bậc thầy về văn bác cổ, thông tỏ chuyện đời, học vấn uyên thâm. Lão có thể nhìn ra rất chính xác khuynh hướng và mầm mống trong văn của Trương Nguyên, kịp thời dẫn dắt và uốn nắn, điều này khiến Trương Nguyên cảm nhận sâu sắc rằng được bái Vương Tư Nhâm làm thầy là điều vô cùng may mắn. Còn Vương Tư Nhâm, có được một đệ tử thông minh xuất sắc như Trương Nguyên cũng quả thực là một chuyện rất đáng mừng. Lão lại cảm thấy phấn chấn, mà quên mất mình đang giận Trương Nguyên, lại dốc lòng dạy bảo, từng lời nói, từng cử chỉ đều vô cùng ân cần thân thiết.

Mãi đến khi thuyền cập bến, lão nhìn thấy khi con gái Vương Anh Tư lên bờ, chân đứng chưa vững thì Trương Nguyên còn chìa tay ra đỡ, Vương Tư Nhâm lại thấy buồn: Một đứa con rể tốt như vậy lại bị người ta đoạt mất chứ.

Ngồi cùng thuyền dạo chơi thật tâm đầu ý hợp, luận đàm bát cổ, nói chuyện thơ phú, chà, nếu sớm biết thế này thì đã để cho Hầu Chi Hàn đi cầu thân từ ngay sau dạ tiệc ở Huyện Sơn Âm hôm đó rồi. Xem ra việc gì cũng phải nhanh chân thì mới thành.

Quả không hổ danh là Tị Viên ở Tây Lộc núi Hội Kê, cây cối ở đây mọc thành từng tầng trên các vách đá, suối chảy róc rách, có thể nhìn thấy đỉnh Lư Hương ở phía xa. Vương Tư Nhâm đã mời vị chuyên gia làm vườn nổi tiếng Quảng Lăng tạo núi dựa vào khe suối, dựng đài, xây đình, xây hành lang uốn khúc, các tự dưới các lùm cây. Cây trên vách đá tỏa bóng che kín hành lang, cảnh tượng thật kỳ thú. Hiện giờ vẫn còn có chút đồ khi xây dựng vườn vẫn chưa được rửa sạch, nhưng đã có thể nhận thấy khu vườn này thực không tầm thường.

Wương Tư Nhâm cười hỏi:

- Trương Nguyên, Tị Viên này của ta so với Giới Viên của thúc tổ người thì thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Đẹp như trong tranh, thật khó so sánh.

Wương Tư Nhâm lắc đầu cười nói:

- Người cũng mồm mép quá nhỉ, cùng lúc cười hai ngựa nói chuyện.

Trương Nguyên cười nói:

- Học trò không phải kẻ dối trá, quả thực là khi ở Phân Viên thì thấy Giới Viên hay, đến Tị Viên của thầy thì lại cảm thấy Tị Viên khiến cho người ta lưu luyến tới mức không muốn về, chỉ có điều lúc này đang là lúc trời đông lạnh giá, sắc trời u ám nên khó tránh khỏi cảnh quang trông có vẻ

tiêu điều, đợi khi xuân đến lá hoa thắm đỏ thì càng không biết cảnh tượng sẽ tuyệt vời đến như thế nào.

Vương Tư Nhâm có chút vui sướng, nói:

- Ta vốn tưởng rằng cuối tháng mười thì vườn sẽ làm xong, không ngờ kéo dài tận đến bây giờ, mời các bậc danh tiếng ở Thiệu Hưng đến chơi vườn thì chắc phải đợi sang xuân, đến lúc đó người cũng cùng đến nhé.

Lúc này viên quản vườn và thợ làm vườn đến bẩm báo tình hình với Vương Tư Nhâm, Vương Tư Nhâm liền đi ra. Trương Nguyên và Vương Anh Tư đứng ở gần khe suối, nhìn ngắm núi non, vách đá, ngắm đỉnh lư hương ở phía đằng xa. Lúc đầu Trương Nguyên còn có chút mất tự nhiên nhưng thái độ lời nói của Vương Anh Tư vẫn như bình thường, nàng vẫn nói chuyện vui vẻ thoải mái với hắn. Trương Nguyên vốn có chút áy náy trong lòng giờ cũng dần dần bình tĩnh lại. Đến khi rời Tị Viên ra thuyền, hắn không nhớ nổi đã nói những gì với Vương Anh Tư, chỉ cảm thấy rất vui vẻ.

Thoắt cái đã qua chính Ngọ, cả đoàn đều thấy đói bụng, trời lại lạnh, thuyền nường (một người đàn bà lo nấu nướng trên thuyền) cũng đã nấu xong mỳ. Vương Tư Nhâm, Trương Nguyên và Vương Anh Tư bước lên thuyền. Thuyền nường bưng món mỳ nóng hổi ra, đương nhiên bọn người hầu không có phần. Bọn họ phải đợi đến lúc về phủ mới được dùng cơm. Tiểu hề nô Vũ Lăng nhìn thiếu gia Trương Nguyên ăn mỳ, không kìm nổi nuốt nước miếng, âm thanh rất vang, Vương Tư Nhâm nghe được, cười hỏi thuyền nường:

- Có còn mỳ nữa không, lấy cho Tiểu Vũ một bát.

Wũ Lăng mừng rỡ, vội vàng cảm tạ Vương lão gia. Vào lúc vừa lạnh vừa đói thế này, được ăn bát mỳ được cắt mỏng như cánh bướm thật là sướng như tiên.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 108

Người chèo thuyền đưa mái chèo, con thuyền ô bông từ từ rẽ nước trôi đi, Vương Tư Nhâm dặn dò:

- Đưa Trương Nguyên về Sơn Âm trước.

Thuyền ra đến ngoài cửa sông Hội Kê liền ngoặt sang một nhánh khác hướng về phía Sơn Âm ở phía tây. Lúc này, sắc trời càng lúc càng u ám, gió đông bắc thổi càng ngày càng mạnh, trong khoang thuyền tối om.

Cột trúc ở mũi thuyền bị gió thổi trúng kêu đôm đốp. Vũ Lăng ngồi sát bên cửa khoang thuyền, vừa ăn nốt miếng mỳ cuối cùng trong bát, chếp miếng tiết rẻ, thì tấm màn cửa bị gió thổi lật tung lên rồi lại rũ ngay xuống, Vũ Lăng cảm thấy mặt lạnh cóng, nhìn vào trong bát, thấy có vài bông tuyết đang tan dần.

- Tuyết rơi, tuyết lại rơi rồi.

Wũ Lăng kêu lên, buông bát đĩa xuống, thò đầu ra khỏi rèm cửa, thấy trong không trung có những bông tuyết trắng đang bay lất phất, vội nói với người chèo thuyền Sảo Công Tôn:

- Đại thúc, tuyết rơi rồi.

Sảo Công Tôn nói:

- Lũ trẻ các người thích tuyết rơi, nhưng chúng ta lại không thích, mùa đông năm nay lạnh quá, cây ăn quả lạnh quá chết cồng hết rồi, sang năm bọn bay lại không có quả mà ăn.

Vũ Lăng liú lười nói:

- Cây đều chết cồng hết á, không đến nỗi như thế chứ?

Sảo Công Tôn nói:

- Cái này có thể lắm.

Vương Tư Nhâm nghe được Vũ Lăng và Sảo Công Tôn nói chuyện với nhau, bùi ngùi thở dài:

- Vạn Lịch năm thứ 13 đại hạn hán, Hoàng đế còn phải đi bộ hơn mười dặm đến thiên đàn cầu mưa, vậy mà mấy năm gần đây thiên tai vẫn không dứt, không lũ lụt thì lại là hạn hán.

Hoặc là nạn châu chấu, hạn hán do thiếu nước, hạn hán do châu chấu hoành hành, rồi tình trạng chuột vượt sông hàng đàn... dân chúng phải chịu hết tai ương này đến tai ương khác, hoàng đế lại thờ ơ, có tấu trình lên thì cũng không để tâm, xem ra vận mệnh quốc gia ngày càng suy sụp rồi.

Trương Nguyên thận trọng hỏi:

- Thưa thầy, hoàng đế nhiều năm không lên triều, rốt cục là vì lý do gì ạ?

Vương Tư Nhâm nói:

- Nguyên nhân rất nhiều, ngài tinh thần bức tức, thân thể lại quá phì nhiêu nên sinh ra lười vận động, bệnh tật đủ đường. Là như thế đó.

Không muốn cùng Trương Nguyên nói nhiều về những chuyện cấm kỵ, Vương Tư Nhâm chuyển qua nói về thiên tai:

- Bốn năm trước ta ở huyện Hưng Bình phủ Tây An gặp một trận hạn hán lớn. Đợi đến khi triều đình phát tiền bạc lương thực cứu nạn thì dân chúng chết đói hoặc là đã chạy tứ tán rồi, chỉ có khẩn cầu địa chủ trong vùng, tổ chức quyên góp mới miễn cưỡng qua được nạn đó.

Trương Nguyên nói:

- Thừa thầy, học trò biết ở Phúc Kiến có loại khoai lang, khoai tây và ngô có thể chịu được tiết trời đông giá hoặc khô hạn, thích hợp trồng ở vùng núi, chỉ cần gieo hạt là năm sau có thể thu hoạch. Tuy không có gạo, lúa mạch đáng giá nhưng khi gặp hạn hán có thể cứu dân chống đói, sống sót qua cơn nguy nan. Đặc biệt là vùng Thiểm Tây, ba năm hai mùa hạn, thích hợp nhất để trồng các loại nông sản chịu hạn này.

Vương Tư Nhâm gật đầu nói:

- Điều này ta cũng đã nghe nói, dường như là giống truyền lại từ thời Lã Tổng, Trảo Oa. Bên Kinh Sư gọi khoai tây là khoai môn, quả nhiên là chịu được hạn và dễ trồng. Nhưng Thiểm Tây lại không thấy có người trồng loại cây này. Không phải là cứ quan địa phương muốn mở rộng là mở rộng được. Những địa chủ chiếm hàng nghìn hàng vạn mẫu ruộng lại chỉ muốn trồng loại lúa có thể bán được tiền. Ở nơi giàu có như Giang Nam, rất nhiều thửa ruộng đến cả lúa mạch cũng không trồng mà chỉ trồng dưa, trái cây, trồng dâu tằm, cái gì đáng tiền thì trồng cái đó. Thế là hễ có thiên tai là lại không có lương thực mà ăn.

Trương Nguyên trầm nghĩ: “Nơi khác thì thôi, chứ Thiểm Tây nhất định phải mở rộng trồng loại khoai lang, ngô và gạo này.

Chỉ cần có thể no được cái bụng thì, những người như Cao Nghênh Tường, Lý Tự Thành, Trương Hiến Trung đã không đến nỗi phải nổi dậy,

kích động nhiều nông dân tạo phản đến như vậy. Đương nhiên, Minh Triều diệt vong tuyệt không phải chỉ là do không mở rộng trồng khoai lang. Sự thôn tính đất đai, đảng phái tranh giành đánh chém liên miên mới là nguyên nhân chính gây ra cảnh nước mất nhà tan.

Dựa vào khoai lang để cứu nước hiển nhiên là hoang đường, nhưng mở rộng trồng khoai lang thì chắc chắn là con đường tắt hữu hiệu để trì hoãn việc bùng phát nguy cơ diệt vong của đất nước. Trương Nguyên nói:

- Việc trồng Khoai lang, khoai tây và ngô không chiếm nhiều đất, ruộng, đất đồi và đất bỏ hoang cũng có thể trồng được. Khi nào thầy lại xuất sĩ làm quan thì cần phải nỗ lực mở rộng mới được.

Vương Tư Nhâm lấy làm lạ khi thấy Trương Nguyên nói về khoai lang một cách nghiêm túc như vậy. Tuy nhiên việc Trương Nguyên quan tâm chuyện thời vụ hiển nhiên là tốt. Giờ làm gì có tú tài kẻ sĩ nào quan tâm đến những việc này. Lão cười nói:

- Ta nhàn rồi ở nhà, giờ danh tiếng còn không nổi bằng người. Người cố gắng lên, sớm có ngày đắc cử làm quan, chuyên đi tuyên truyền mở rộng việc trồng khoai lang, ha ha.

Vương Anh Tư cũng cười, nhìn Trương Nguyên nói:

- Khoai lang huyện lệnh.

Đúng là bất đắc dĩ, lời chỉ có thể nói đến đây mà thôi. Việc này thực đúng là cần phải do đích thân hãn thực hiện từng bước mới có sức thuyết phục, còn giờ có nói cũng chỉ là gió thoảng ngoài tai mà thôi. Thầy Vương tuy có tấm lòng lo cho dân nhưng ông tuyệt đối không thể ngờ được rằng Đại Minh triều chỉ kéo dài được ba mươi năm rồi lỵ tàn, lúc đó Giang Nam đâu còn cảnh phồn hoa tấp nập như bây giờ nữa?. Trương Nguyên cười nói:

- Đợi học trò thi xong ra làm quan thì đám khoai lang kia hông hết mất rồi.

Mãi cười cười nói nói, thuyền đã đến cầu Bát Sĩ ở huyện thành Sơn Âm từ lúc nào không hay. Cầu Bát Sĩ cách phủ học cung không xa, Trương Nguyên nói:

- Thưa thầy, học trò xin lên bờ ở đây.

Vương Tư Nhâm nói:

- Được, người đi đi, chế nghệ mỗi ngày làm một quyển, văn cổ hai ngày một quyển là được, ngoài ra phải đọc nhiều thơ phú, luyện viết chữ, làm bát cổ khá rồi thì làm thơ cũng không khó. Còn nữa, Khởi Đông tiên sinh ở Đại Thiện tự vô cùng quý mến người, người cũng có thể đến gặp tiên sinh thỉnh giáo, yên tâm, ta không có để tâm chuyện bè phái đâu.

Trương Nguyên cười nói:

- Học trò còn muốn thỉnh giáo Hước Am tiên sinh, như vậy có thể học được rất nhiều kiến thức ngoài sách vở.

Vương Tư Nhâm khoát tay cười nói:

- Đi đi, đi đường cẩn thận.

Trương Nguyên chấp tay trước ngực thi lễ với Vương Tư Nhâm rồi lại thi lễ với Vương Anh Tư. Vương Anh Tư vui vẻ đáp lễ, nàng nhìn chủ tớ Trương Nguyên, Vũ Lăng lên bờ, vẫy tay tạm biệt. Tuyết bay đầy trời như muốn bay theo Trương Nguyên. Tuyết cứ nhắm vào đầu và vai hắt mà trút xuống. Vương Tư Anh nói với cha:

- Phụ thân, tuyết rơi ngày càng mau rồi, chúng ta không có dù trên thuyền sao?

Vương Tư Nhâm cố ý nói:

- Có một cây để ta dùng.

Vương Tư Anh đỏ bừng mặt, cắn môi, nài lại vén rèm nhìn ra ngoài. Trương Nguyên đã chạy tới cầu Bát Sĩ, đi về phía Phủ học cung, tiểu hồ nô Vũ Lăng cũng theo sát phía sau.

Trương Nguyên đi một lèo hơn một dặm đường về đến nhà, vào hàng rào trúc trước cửa, đứng dưới mái hiên dậm mạnh để giày cho tuyết rơi ra rồi lắc đầu, phúi hết tuyết trên người. Vũ Lăng cũng bắt chước hắt rũ tuyết. Cả hai nhìn nhau, chỉ thấy người hơi ẩm ướt tí chút, chứng tỏ trời rất lạnh nên tuyết không tan được.

Trở lại nội viện, Trương mẫu Lã Thị vội bảo nhà bếp hâm nóng lại cơm cho Trương Nguyên. Một bát mì trên thuyền tất nhiên là không đủ no rồi.

Thạch Song bưng một chậu than hồng rực đến thư phòng ở lầu tây, đặt phía dưới bàn sách. Trương Nguyên hơ hơ chân trên chậu than. Lúc này cả hai đùi và toàn thân đều ấm áp. Hắn vừa luyện chữ vừa thỉnh thoảng liếc nhìn ra ngoài cửa. Tuyết rơi dày đặc đến độ không nhìn thấy lầu nam ở bên kia giếng.

Thời tiết khắc nghiệt thế này, đã mấy ngày rồi không thấy Mục Chân Chân đến. Không biết nàng đã mua giày ấm chưa. Lần trước Trương Nguyên cho nàng ba đồng bạc bảo nàng đi mua giày. Nhớ lại cảnh ngày đó Mục Chân Chân đứng bên giếng, chân đỏ tấy lên vì lạnh, Trương Nguyên lại cảm thấy hai chân cóng lại vì rét. Tuyết vẫn rơi hết trận này đến trận khác, rơi liên tục đến tận trưa hôm sau. Lúc này tuyết ở hậu viện đã dày đến hai thước. Trương mẫu Lã thị nói:

- Lần đầu tiên ta thấy tuyết rơi lớn đến thế này, mà vẫn chưa tới tháng chạp đó.

Cuối giờ mùi, tuyết ngừng rơi. Vũ Lăng, Thỏ Đình và Thạch Đầu chơi đắp người tuyết ở sân sau. Trương Nguyên nhóm lửa sưởi trong thư phòng, làm bát cổ và viết cổ văn. Văn bát cổ có rất nhiều dạng đề, hẳn có thể làm được vô khối. Nhưng cổ văn lại không biết viết gì, phải có cảm xúc mới viết được.

Hai ngày viết một chương cũng khó. Hẳn nghĩ, hay là viết sách luận, kiểu như “Quá Tần luận” “ của Giả Nghị, “Lưu Hầu luận” của Tô Thức? Đây cũng là một thể loại cổ văn, vừa phát huy được hiểu biết của mình lại vừa có thể mượn xưa nói nay. Khi vừa có được cảm hứng thì nha đầu Thỏ Đình chạy đến.

Nha đầu này chắc được Y Đình dạy rằng không được ham chơi, phải hầu hạ thiếu gia cho tốt nên cứ chơi được một lát lại chạy đến cửa thư phòng thò cái đầu có hai bím tóc vào, hỏi:

- Thiếu gia có gì chỉ bảo không ạ?

Nghe Trương Nguyên nói:

- Không có gì.

Thì nàng lại chạy đi chơi, chừng hai khắc sau lại chạy tới thò đầu vào hỏi.

Lần này, tiếng bước chân lại vang lên. Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Sao mà chăm hỏi thế, ta đã viết được mấy chữ đâu?

Hắn không ngẩng đầu lên, nói tiếp:

- Không có việc gì thì đi chơi đi.

Chợt hắn nghe thấy tiếng nói then thùng của Mục Chân Chân:

- Thiếu gia... Trương Nguyên ngẩng đầu lên, thấy Mục Chân Chân đứng ngoài cửa, đầu quấn khăn, vạt váy dài và áo bông màu xanh. Cả người nàng màu xanh, nổi bật trên nền tuyết phía sau, trông đẹp như một bức tranh.

Trương Nguyên ngoắc tay gọi:

- Chân Chân vào đây.

Mục Chân Chân bước vào trong thư phòng. Trương Nguyên nhìn hai chân nàng, thấy nàng đang đi một đôi giày nỉ màu xám. Đại Minh triều có quy định về trang phục, từ cấp quan viên và sinh đồ trở lên người có công danh mới được đi giày da. Còn thứ dân chỉ được quấn dây da hoặc mang giày nỉ.

Nhưng từ thời Gia Tĩnh tới nay, những quy định về đẳng cấp này không còn nữa, thứ dân và thương nhân đều có thể mang giày da. Trương Ngạc và Trương Nguyên đều không phải là kẻ có công danh nhưng đều mang giày da màu trắng, nhưng những người dân có địa vị thấp nhất cũng không thấy mang giày da, họ có thể mang giày nỉ. Giày nỉ đã có từ rất lâu đời, được đưa vào Trung Nguyên từ thời cổ đại. Giày nỉ không đẹp như giày da nhưng giữ ấm tốt hơn. Trương Nguyên thấy đôi giày nỉ trên chân Mục Chân Chân sạch bóng không vương một hạt bụi, cũng không bị ẩm ướt, liền hỏi:

- Chân Chân nàng bay đến đây đấy à, tuyết dày như vậy sao giày lại không bị ướt?

Hắn nghi là nàng đi giày rơm rồi đến đây mới thay giày nỉ, nên trong lòng cảm thấy có chút không vui.

Mục Chân Chân vội nói:

- Thiếu gia, tiểu tỳ có đi giày cỏ của cha tiểu tỳ bên ngoài giày nỉ nên mới không bị ướt.

Trương Nguyên nói:

- Không gạt ta đó chứ?

Mục Chân Chân nói:

- Không có, tiểu tỳ không dám, tuyết rơi lớn như vậy, tiểu tỳ cũng không phải là đồ ngốc không biết rét.

Nói rồi liền lấy ra một quan tiền đặt ở một góc thư án, nói:

- Thiếu gia, làm giày nỉ hết hai đồng bạc, còn thừa một đồng bạc.

Trương Nguyên cũng không muốn so đo tính toán với nàng, hãnh để bút xuống, nói:

- Cùng ra vườn sau nghịch tuyết với ta, ta đọc sách viết chữ mãi cũng thấy mỏi rồi.

Sau khi tuyết rơi, hậu viện nhìn khác hẳn. Tuyết dày như một tấm chăn bông, dẫm lên là lún sụt xuống. Hai huynh đệ Vũ Lăng và Thạch Đầu đã đập được một người tuyết cao năm thước. Cái đầu của người tuyết chỉ nhỏ hơn thân chút xíu. Thỏ Đình nhìn khắp người tuyết một lượt rồi nói với Trương Nguyên và Mục Chân Chân:

- Thiếu gia, Chân Chân tỷ, đầu người tuyết bị vẹo rồi.

Trương Nguyên cúi người bốc một nắm tuyết ra khỏi đầu của người tuyết, cười nói:

- Đây là kiểu cứng đầu bướng bỉnh không chịu thuận phục rồi, phải giáo huấn nó mới được Hai anh em Vũ Lăng, Thạch Đầu lại bốc tuyết ném vào

người tuyết. Nhưng người tuyết lại cứ đứng im bất động, không có phản ứng gì. Ném người tuyết mãi cũng chán, bọn Vũ Lăng liền xoay qua đánh nhau, vô cùng náo nhiệt.

Trương Nguyên thấy Mục Chân Chân chỉ đứng một bên cười mà không chơi cùng liền bốc tuyết lên hướng về phía nàng nói:

- Chân Chân, nhìn ta ném đây.

Nói rồi hắn ném nhẹ nắm tuyết về phía nàng.

Mục Chân Chân lại không né tránh nên nắm tuyết rơi trúng vào giữa ngực. Mặt nàng đỏ bừng lên, nàng cũng không ngờ thiếu gia lại ném chuẩn đến như vậy, ném đúng vào chỗ đó.

Trương Nguyên “A” lên một tiếng, có trời đất chứng giám, hắn không cố ý mà chỉ là lỡ tay ném bừa lại trúng mà thôi.

Lúc này, Thạch Song lội tuyết từ phía giếng nước đi tới, kêu lên:

- Thiếu gia, Năng Trụ bên Tây Trương đến rồi, có việc muốn bẩm báo thiếu gia.

Trương Nguyên vội vàng đi gặp Năng Trụ, tránh cho Mục Chân Chân một phen thẹn thùng.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Năng Trụ thấy Trương Nguyên vội chấp tay trước ngực nói:

- Giới Tử thiếu gia, tam công tử nhà nô tài nói tuyết đã ngừng rơi, mời thiếu gia chuẩn bị một chút để tối nay lên Long Sơn ngắm tuyết.

Trương Nguyên hỏi:

- Cần chuẩn bị những gì?

Năng Trụ vò đầu nói:

- Tam công tử không nói phải chuẩn bị những gì ạ.

Trương Nguyên cười hỏi:

- Thế khoảng bao lâu nữa mới xuất phát?

Năng Trụ nói:

- Sau bữa cơm chiều thì lên đường luôn ạ.

Trương Nguyên cho Năng Trụ ra về, rồi hăn đi báo với mẫu thân.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Trời lạnh như thế này, ban đêm làm sao có thể lên núi được, đường núi bị tuyết bịt kín hết cả rồi, mà gió trên núi thổi là dễ bị đông cứng lại lắm.

Trương Nguyên nói:

- Tông Tử đại huynh và Tam huynh đã nói lên núi ngấm tuyết thì tất đã có chuẩn bị rồi, con mặc ấm một chút là được. Thày Vương bảo con làm cố vấn, con đang lo không có gì để viết, đến Long Sơn ngấm tuyết là có thể về viết được rồi.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Tùy con, nhớ xuống núi sớm, đừng ở lâu trên đó.

Lúc này Mục Chân Chân đi vào cáo từ chủ mẫu và thiếu gia để về phố Tam Đại. Trương mẫu Lã thị nói:

- Sao vừa đến đã vội về thế, đêm nay ngủ lại đây, tuyết dày, đường khó đi lắm.

Mục Chân Chân vì mấy ngày không tới nên vừa thấy tuyết ngừng rơi là vội tới liền, đã gặp được thiếu gia, lại còn bị thiếu gia ném tuyết vào người, nên nàng ngại ngần không muốn ở lại, nói:

- Tỳ nữ còn phải về nấu cơm cho phụ thân, phụ thân tì nữ mấy hôm nay không phải ra ngoài làm việc.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Vậy thì để nhà bếp dọn cơm. Trương Nguyên đêm nay lên Long Sơn, cũng cần ăn tối sớm. Chân Chân cũng ở lại dùng cơm xong rồi hãy về, nhân tiện mang cơm về rồi hâm nóng lại cho phụ thân là được.

Mục Chân Chân còn đang chần chừ thì Trương Nguyên nói:

- Mời cha con nàng bữa cơm có gì đâu mà phải ngại. Sang năm ta sang phủ Tùng Giang, còn phải nhờ phụ nhân nàng đi theo bảo vệ đấy.

Trương Nguyên quay trở về thư phòng, viết thêm gần nửa canh giờ “Linh Phi kinh” nữa. Thỏ Đình đến mời thiếu gia ra dùng cơm. Ngoại trừ ngày lễ tết vui vẻ náo nhiệt, người hầu đều không được phép ngồi cùng bàn ăn cơm với chủ nhân. Cơm của hai mẹ con Trương Nguyên đương nhiên thịnh soạn hơn bọn họ, có cá có thịt, có canh tươi nhất phẩm và cơm gạo trắng. Đám người hầu thì ăn củ cải rau xanh và gạo lứt, chỉ có mồng một và mười lăm hàng tháng mới được ăn thịt vào bữa tối. Thúy Cô lấy hai lá sen đã được rửa sạch gói hai chén cơm và bốn cái đầu ôi để Mục Chân Chân mang về cho cha. Mục Chân Chân lấy đôi giày rơm của phụ thân nàng ra đi bên ngoài đôi giày nỉ, đi đến hàng rào trúc cạnh cửa cửa, nàng cảm thấy có gì đó khác thường, quay đầu nhìn lại thì hóa ra thiếu gia đang đứng ở cửa chính nhìn nàng. Mặt nàng đột nhiên nóng bừng lên. Vừa thấy Mục Chân Chân quay đầu lại nhìn, Trương Nguyên cười nhẹ nói:

- Ủ, Chân Chân nàng đi giày rơm ra ngoài giày nỉ vậy là tốt, lại chống trơn nữa. Đợi lát nữa ta lên Long Sơn cũng sẽ đi giày như vậy.

Mục Chân Chân nói:

- Vậy thiếu gia lên núi cẩn thận, tỳ nữ về đây.

Mặt trời nấu trong tuyết cả ngày, đến lúc xẩm tối mới lộ ra, quả là một buổi hoàng hôn đẹp vô cùng. Ánh mặt trời chiếu rọi lên tuyết trắng tạo nên một dải màu đỏ hồng tuyệt đẹp, giống như gương mặt đỏ bừng của nàng thiếu nữ lúc thẹn thùng vậy.

Trương Nguyên nhìn Mục Chân Chân đi xa liền bảo Thạch Song tìm đôi giày rơm để hắt mang bọc bên ngoài đôi giày da, rồi tìm thêm vài sợi dây da quấn khắp đùi, trên núi nhiều tuyết không làm vậy sẽ không chịu được lạnh. Vũ Lăng muốn đi cùng với thiếu gia, cũng bắt chước thiếu gia đi thêm giày rơm.

Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi đâu vào đấy rồi thì nắng cũng nhạt dần.

Trương Nguyên và Vũ Lăng trở về phòng mặc thêm áo bông thì nghe thấy tiếng nói ồm ồm như vệt đục của Trương Ngạc hét lớn:

- Giới Tử, lên đường đi Long Sơn thôi.

Trương Mẫu Lã thị vội chạy theo ra, dặn cháu và con trai nhớ về sớm, không nên ở trên núi quá lâu. Trương Ngạc nói:

- Ngũ bá mẫu yên tâm, chúng cháu sẽ không ở trên núi lâu đâu, chỉ là đi chơi một chút, hưởng thụ cái mới mẻ thôi mà.

Trương Nguyên dắt theo Vũ Lăng ra đến cổng thì thấy ngoài Trương Đại, Trương Trác Như ra còn có Vương Khả Xan của Khả Xan Ban.

Phan Tiểu Phi, Mã Tiểu Khanh, Cao Mi Sinh, Lý Uyển Sinh, tất cả đều đã mặc đồ ấm sẵn sàng để đi lên núi. Lý Uyển Sinh còn mang theo một cây sáo trúc, ngoài ra còn có hơn chục kẻ hầu mang theo chổi, gậy trúc, gậy gõ để mở đường.

Long Sơn chính là núi Ngọa Long, kéo dài từ phía sau học thự đến tận đầm Bàng Công. Núi không cao nhưng quang cảnh rất đẹp, là một nơi du ngoạn rất thú vị ở thành Sơn Âm. Mọi người thường nô nức đến đó vào dịp trung thu để ngắm trăng hoặc ngắm mặt trời mọc. Nhưng lên núi chơi vào lúc thời tiết lạnh giá, tuyết phủ kín thế này thì thực sự là chưa có ai. Người Sơn Âm thấy thế này là biết ngay rằng đám công tử nhà Trương gia bởi chỉ có đám công tử nhà họ Trương mới dám chơi trò mạo hiểm như vậy. Con trai của Trương Nhữ Sương cũng vậy, mà cháu cũng thế....

Một đoàn hơn chục người đi vào trong chân núi Long Sơn. Lúc này trời bắt đầu tối, nhưng có màu tuyết trắng tinh chiếu rọi nên vẫn sáng như ban ngày. Chỉ có điều tuyết quá nhiều, không phân biệt được đâu là đường núi. Năng Trụ và Phùng Hồ cầm gậy trúc đi trước dò đường, gậy trúc chọc xuống rất sâu. Năng Trụ kêu lên:

- Tuyết dày ba thước.

Trương Đại hứng chí nói:

- Buổi trưa mà sâu như vậy sao?... hần bước lại dẫm lên vừa hay dẫm trúng một cái hố đầy tuyết, cả người suýt bị sọt trong đó.

Trương Ngạc kêu lên:

- Quân tiên phong cào tuyết mở đường đi nào.

Đám người hầu liền tiến lên trước dọn đồng tuyết trên đường. Trương Nguyên nói:

- Cứ dọn tuyết thế này thì trời sáng mới lên được núi mất, mỗi người lấy gậy hoặc cành trúc mà chống, cứ từ từ mà đi lên.

Hai tên nô bộc khỏe mạnh nhất là Năng Trụ và Phùng Hồ đi phía trước, tìm đúng vị trí đường núi, bước từng bước theo dấu chân trèo lên đỉnh núi. Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Nguyên, Trương Trác Như đi phía sau, cùng dìu đỡ nhau, cười nói không dứt. Từ chân núi đến miếu thành hoàng ở sườn núi chỉ khoảng hơn ba trăm bước chân. Lão già canh miếu ăn tối xong đã nằm trong chăn, nghe thấy có tiếng người ồn ào bên ngoài, không biết đang xảy ra chuyện gì. Đường núi đã bị tuyết bịt kín, sao lại có nhiều người đến đây, là ma núi chẳng, hay là ma cây?

Lão run rẩy núp kín trong chăn, nghe tiếng đập cửa cũng không dám thưa.

Trương Ngạc nói:

- Lão già kia ngheh ngãng rồi, ta cứ đập cửa mà vào.

Trương Đại nhìn lên đỉnh núi, nói:

- Hãy còn sớm, chúng ta cứ lên Tinh tú các trên đỉnh núi thưởng nguyệt ngắm tuyết trước đã, mọi người thấy thế nào?

Đoàn người chầm chậm leo lên, tới đồi Bồng Lai, nhìn lên thì không nhìn rõ được đường núi nữa mà một bên vách núi thì lại là vực thẳm. Trương Nguyên nói:

- Không thể lên tiếp được nữa, quá nguy hiểm, giờ mà trượt xuống chắc chắn là mất mạng.

Đồi Bồng Lai chỉ có núi đá cây cỏ, không hề có chòi gác để nghỉ chân. Đám người đành quay trở lại miếu thành hoàng, gia nhân gọi lớn:

- Ông lão, mở cửa, công tử nhà Trương trạng nguyên đến đây ngắm tuyết.

Gọi một hồi, lão già rốt cục cũng ra mở cửa, trợn mắt há hốc mồm nhìn đám thiếu niên trước mặt Trương Ngạc hỏi:

- Lão già, có rượu thịt ngon mau mang ra đây.

Lão dụi dụi đôi mắt đục ngầu, nhìn đánh giá đám thiếu niên này một lượt rồi cười nói:

- Ha ha, là tam công tử Tây Trương, vị này là đại công tử, vị này là ... Trương Ngạc nói:

- Ta không gọi lão ra nhận người, mà bảo lão mau mang rượu thịt ra đây.

Trương Ngạc này coi miếu thành hoàng như quán rượu.

Lão nói:

- Chỉ có một chút cơm thừa, rượu thịt thì không có.

Trương Ngạc kêu lên:

- Lão già này thật keo kiệt, Trương gia ta mỗi năm cho miếu này không ít tiền mua nhang đèn cúng, lễ nào không có nổi ngậm rượu để uống?

Lão từ coi miếu cười nói:

- Tiểu đạo ăn chay, quả thực là không có rượu thịt.

Trương Ngạc nói:

- Lão không phải là hòa thượng, chay chiếc cái nổi gì.

Trương Đại nói:

- Tam đệ, chớ làm ầm ĩ lên như vậy, đợi lát nữa đầy tớ đưa rượu tới, chúng ta cứ tạm ngấm trăng trước đã.

Trương Nguyên và Trương Đại sánh vai nhau ngồi ở cửa trước của miếu thành hoàng, nhìn xuống thành Sơn Âm dưới chân núi. Các ngôi nhà bị che phủ bởi tuyết, đường phố toàn một màu trắng, chỉ có các đường sông đen kịt chạy vòng quanh Sơn Âm mới phân biệt được đâu là phủ học cung, đâu là Thiệu hưng vệ. Trương Đại nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử đệ xem, đây chẳng phải là một bức thanh thủy mặc do thiên nhiên tạo ra hay sao, chỉ tiếc là ta không biết vẽ, mà kỹ thuật vẽ của Giá Sinh thúc thì tam đệ lại vẫn chưa học được.

Phụ thân của Trương Ngạc là Trương Giá Sinh giỏi về sưu tầm, thi họa, từng được Đồng Kỳ Hưng và Trần Kế Nho tán thưởng.

Trương Ngạc nói:

- Ai nói ta không biết vẽ, đại huynh quên rồi ư. mấy ngày trước chẳng phải đệ đã vẽ một bức tranh tuyết hảo cho huynh xem rồi đó sao.

Trương Đại bật cười, lắc đầu liên tục.

Trương Trác Như hỏi:

- Đại huynh, tam huynh vẽ gì thế?

Trương Đại chỉ cười mà không nói.

Trương Ngạc nói:

- Không phải nói khoác, ta đã vẽ một bức Xuân Cung còn đẹp hơn cả Đường Bá Hổ nữa kia.

Trương Đại cười nói:

- Đệ học Đường Dần vẽ Xuân Cung thì không sao, nhưng đệ vẽ quả thực là khó coi quá, nói ra lại làm xấu mất cảnh núi tuyết đẹp đẽ thế này.

Bầu trời đêm sau khi tuyết rơi trong veo không một gợn mây, trắng sáng vời vời. Bầu không khí lạnh lẽo nhưng vì sắc trắng của tuyết được ánh trăng phản chiếu nên trở nên trắng tinh như tờ giấy.

Trương Nguyên nhìn đất trời bao la một màu tuyết trắng, trầm nghĩ:

- Đạm Nhiên tiểu thư có tài vẽ tranh. Nếu nàng nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ vẽ được một bức tranh thủy mặc tuyết vời, tiếc là không thể đưa nàng cùng đi được.

Hắn bất giác nhớ tới Thâm Tam Bạch cùng thê tử là Vân Nương cùng dắt tay nhau du ngoạn sơn thủy trong “Phù sinh Lục ký”, chợt nghe thấy tiếng Năng Trụ kêu lên:

- Rượu đến rồi đây, rượu đến rồi đây.

Hai tên đầy tớ cẩn thận mang hũ rượu xuân tửu Động Đình vào trong miếu thành hoàng, bảo lão từ hâm nóng rượu, đổ ra bát mỗi người nhấp một ngụm lớn để chống lạnh. Lão từ cũng uống trộm một bát lớn, bị Trương Ngọc nhìn thấy, hỏi:

- Lão đã phá giới rồi sao?

Lão từ coi miếu cười nói:

- Rượu của nhà công tử thơm quá, tiểu đạo thực không kìm nén được, phải phá giới một lần.

Mọi người đều bật cười.

Trương Nguyên cũng uống một chén rượu lớn, nhưng cảm thấy lâng lâng, trong lòng thấy sung sướng vui vẻ.

Mã Tiểu Khanh hát “Phụng Nghi Đình”, Lý Uyển Sinh thối sáo trúc. Tiếng sáo bị hơi lạnh làm ngưng lại, chỉ phát ra tiếng u u.

Trương Đại nói với Trương Nguyên:

- Hôm qua Án Sát Trương Phân Thủ đến bái kiến tổ phụ, nói rằng phải mời thái giám Hàng Châu đến Sơn Âm ngắm đèn. Trương Phân Thủ biết đèn của Trương thị Sơn Âm của ta đẹp hơn Thiệu Hưng.

Trương Ngọc vui vẻ nói:

- Nếu vậy đến hội đèn lồng nguyên tiêu sang năm lại tổ chức một trận ra trò chứ hả?

Trương Đại nói:

- Tất nhiên, thái giám thích nhất là náo nhiệt, cứ phải để lão hài lòng mới được.

Nghe thấy dưới chân núi có tiếng trống canh, mọi người liền đứng dậy xuống núi. Cách chân núi chừng hơn trăm bước chân nữa, Đoạn triền núi này khá bằng phẳng. Mã Tiểu Khanh và Phan Tiểu Phi đã ngà ngà say, hai người ôm nhau lăn xuống núi. Họ nhanh chóng xuống đến chân núi, lúc đứng lên trông chẳng khác nào hai người tuyết.

Dưới núi có người hầu của Trương thị tiếp ứng, còn có một cỗ xe dê, vừa mới chuyển rượu tới. Trương Ngạc nhảy lên ngồi, trượt theo băng tuyết xuống.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Hội đèn lồng ở Sơn Âm, nổi tiếng khắp cả nước. Từ những đại gia đình quý tộc đến những nhà nghèo, mọi người đều lấy làm hổ thẹn nếu không đi xem được, hội diễn ra vào dịp tết nguyên tiêu. Thiệu Hưng trồng rất nhiều tre, nên rất rẻ, do đó chi phí để chế tạo ra một cái đèn lồng cũng không tới mấy bạc, một gia đình bình thường cũng có thể gánh vác được. Hơn nữa đèn được gia công kỹ còn có thể dùng được vài năm. Đương nhiên đây chỉ là nói về những hộ gia đình nhỏ, giống như Tây Trương ở Sơn Âm là một đại gia tộc giàu có xa xỉ, hàng năm treo đèn đều phải là đèn mới.

Nhu cầu nhiều, yêu cầu cao, chế tác càng phải ngày một tốt hơn đẹp hơn, tất cả chi phí tính ra cũng phải hơn một trăm lượng bạc. Năm tới cũng là hội đèn lồng tết nguyên tiêu Vạn Lịch thứ 41. Bởi vì quan án sát Trương Kỳ Liêm mời thái giám quản lý hàng dệt kim ở Hàng Châu đến thưởng thức hội đèn, cho nên đầu tháng mười một tri phủ Thiệu Hưng là Từ Thời Tiến đã đặc biệt triệu tập quan lớn và những thân sĩ thuộc hai huyện ở Sơn Âm đến Hội Kê, yêu cầu hội đèn lồng tết nguyên tiêu năm tới phải tổ chức thật long trọng. Quan án sát Trương Kỳ Liêm còn đặc biệt đến thăm và nói chuyện với Trương Nhữ Sương, trong những năm gần đây hoàng đế Vạn Lịch đều trì hoãn việc phê chuẩn tấu trưng của chúng thần thậm chí còn để đấy không xem đến. Chỉ có đối với tấu trưng của thái giám thu thuế quặng mỏ, thái giám quản lý hàng dệt kim và thái giám thu thuế xuất nhập khẩu ở các nơi là phê chuẩn rất nhanh.

Thái giám thu thuế quặng ở các nơi bởi vì quấy nhiễu nhân dân quá mức làm cho nhân dân hết sức phẫn nộ, mấy năm trước đã từ chức rồi, nhưng

quan quản lý hàng dệt kim và quan thu thuế xuất nhập khẩu không thể từ chức, đây chính là nguồn thu chủ yếu trong ngân khố của hoàng đế Vạn Lịch, hoàng đế Vạn Lịch tham tiền, quá tin vào thái giám, khiến bọn thái giám đi đến đâu cũng hống hách kiêu ngạo, quan địa phương nịnh nọt còn không kịp. Quan án sát Chiết Giang-Trương Kỳ Liêm là quan tam phẩm, quản lý luật pháp cả một tỉnh, cũng quản lý khảo sát quan lại của tỉnh này, giống với quan Bố Chính Sứ và Đô Chỉ Huy Sứ cùng là người đứng đầu cả ba ti, quyền lực rất lớn, nhưng cũng phải khom lưng nịnh nọt thái giám quản lý hàng dệt may ở Hàng Châu.

Chung thái giám muốn tới Thiệu Hưng xem hội đèn lồng, điều này trở thành việc đại sự của Thiệu Hưng vào năm tới. Hai huyện Hội Khê và Núi Âm đều có nha dịch đi đến từng nhà từng hộ để căn dặn, mỗi nhà đều phải chuẩn bị mua thêm đèn mới, không được treo đèn cũ của mấy năm trước lên, như vậy sẽ không biểu hiện được sự vui mừng nhiệt tình đón tiếp. Những hộ dân nghèo trong thành tuy có oán hận, nhưng dù sao cũng là việc vui vẻ chào đón năm mới, hơn nữa chi phí cũng không nhiều lắm, nên cũng không đến mức chống đối lại. Trương Nhữ Sương chỉ thị người con trưởng là Trương Diệu Phương và người con thứ ba là Trương Bính Phương lo liệu chuyện chuẩn bị cho hội đèn lồng tết nguyên tiêu năm tới, nhất định phải khác biệt, mới mẻ làm cho Chung thái giám kia nhìn thấy sẽ không thể quên được, tốn bao nhiêu tiền cũng được.

Mùa đông này, Trương Đại và Trương Ngạc cũng đều rất bận rộn đi theo giúp đỡ cha và chú. Trương Nguyên vẫn đọc sách như cũ.

Tập viết chữ, làm văn. Nhưng nếu Huyện phủ có lệnh chế tạo đèn lồng mới, nhà Trương Nguyên tất nhiên cũng không ngoại lệ. Trương mẫu Lã thị liền lệnh cho Thạch Song đi tìm thợ thủ công có sở trường chế tạo đèn màu, làm sáu cặp đèn lồng mới. Thạch Song nói:

-Thái Thái, tiểu nhân biết làm khung đèn, nhưng mà hoa văn vẽ ở trên đèn lại không làm được.

Trương Nguyên ở một bên nói:

-Có rồi, hoa văn vẽ trên đèn ta đã có cách, Thạch thúc cứ làm khung đèn đi.

Trương mẫu Lã thị ngạc nhiên nói:

-Không phải con sẽ vẽ chứ?

Bồng nhiên hiểu ra, nhỏ giọng nói:

-Con muốn đến nhờ Thương tiểu thư vẽ hộ con à?

Trương Nguyên cười nói:

-Mẫu thân thật là lợi hại, ý nghĩ trong lòng của con mẫu thân chỉ cần liếc mắt một cái là nhìn ra ngay được rồi.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

-Con là do ta sinh ra, ta không hiểu con thì ai hiểu con, ha ha, vì nường biết là con muốn mượn cơ hội này để đến thăm Thương tiểu thư phải không, được rồi, đi đi.

Ngày 20 tháng 11 âm lịch, Trương Nguyên liền đến phủ họ Thương ở Hội Kê, nói rõ mục đích đến đây của mình với Thương Chu Đức. Thương Chu Đức cười nói:

-Cái này ta không làm chủ được, đệ tự mình đến hỏi Đạm Nhiên đi.

Vẫn như cũ cuộc gặp được ngăn cách bởi bức bình phong, đương nhiên không thể thiếu cảnh Tiểu Cảnh Huy cứ lảng xảng bận rộn bên cạnh, nói rồi họ quyết định vẽ sáu bức tranh trên đèn lồng, dùng lụa màu hồng phấn để vẽ tranh..

Cứ thế về vời mà thắm thoát đã đến nghi lễ nạp chinh vào ngày 20 tháng chạp, Trương Nguyên nhờ phụ thân của Trương Đại là Trương Diệu Phương với tư cách là trưởng bối của họ nhà trai đang cùng nhau tiến về phía trước, lễ vật mang đến gồm có trâm cài tóc, nhẫn, kim châu, đá quý, huyền tuệ, bạch dương.

Rượu trắng, gạo tẻ, chuông đoàn tụ, cửu tử mặc, cung với các hộp lễ vật, hộp lễ vật dùng cành cây bách và sợi tơ kết lại thành một chuỗi dài, hoặc cắt lụa màu làm đôi chim uyên ương, lại dùng cây Vạn niên thanh, cỏ Cát tường, coi đây là “điềm may mắn”. Nhà gái thì không cần phải đáp lễ, chỉ chờ đến khi lập gia đình thì sẽ cho nữ nhi của mình đồ tư trang làm của hồi môn. Vì Trương Nguyên tuổi vẫn còn nhỏ, Thương Chu Đức và Trương Diệu Phương bàn bạc và quyết định hai năm này chưa tổ chức lễ thành thân, đợi sau khi Trương Nguyên đủ mười bảy tuổi lại bàn bạc lại.

Như vậy hai bên nam nữ cũng đã có thân phận là phu thê, Trương Nguyên và Thương Đàm Nhiên có thể gặp mặt nhau bất cứ lúc nào, vẫn như cũ ở phòng khách thứ ba, bức bình phong mỹ nữ Tô Châu đã được dẹp đi. Hai chậu than lớn lửa than đỏ hồng, khi Trương Nguyên đi vào, chỉ thấy Thương Đàm Nhiên mặt đỏ hồng đang chờ hẩn ở đó, bộ dạng xấu hổ của tân nương đó của nàng thật xinh đẹp làm cho trong lòng Trương Nguyên nghĩ “ba năm nữa mới được thành thân ư, mình phải kiềm chế từng đó năm dài đằng đẳng ư? Thật là dày vò người khác quá”.

Xét về vóc dáng mà nói, Thương Đàm Nhiên mười sáu tuổi thành thực hơn Trương Nguyên mười lăm tuổi rất nhiều, eo nhỏ nhắn thanh tú, duyên dáng yếu điệu, đã có vẻ đẹp của người thiếu nữ trưởng thành. Mà Trương Nguyên thì sao? Thân thể không theo kịp tư tưởng, mặc dù đã có mộng xuân nhưng hiển nhiên vẫn còn chút non nớt, ánh mắt đầy lửa nóng, biểu thị trong lòng của thiếu niên đang rung động, tình yêu chính là ở trong sự rung động này, không có rung động thì không có tình yêu. Thương Đàm Nhiên có chút kích động, không biết nên xưng hô như thế nào với Trương

Nguyên, theo lý thì nên gọi chàng là Phu quân hoặc Tướng công, nhưng trong nhất thời làm thế nào đi nữa cũng không kêu thành tiếng được, lúc thì lễ với Trương Nguyên đã nói không rõ tiếng ấp úng âm ừ cho qua, ngật nổi Tiểu Cảnh Huy ở bên cạnh lại cố tình kêu lên:

-Cô cô gọi Trương công tử ca ca là gì đấy?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Ừ, ta cũng không nghe rõ, Tiểu Huy giúp ta hỏi rõ nhé.

Thương Đạm Nhiên nửa xấu hổ nửa oán giận liếc mắt nhìn Trương Nguyên một cái, tâm trạng đã thả lỏng hơn một ít, nói với Thương Cảnh Huy:

-Ta cũng giống người gọi chàng là Trương công tử ca ca.

Tiểu Cảnh Huy lắc đầu liên tục nói:

-Không được, không được. Cô mười sáu tuổi, Trương công tử ca ca mười lăm tuổi, người lớn tuổi làm sao có thể gọi người ít tuổi hơn là ca ca được.

Trong lòng Thương Đạm Nhiên vẫn có chút gút mắc đối với việc mình lớn hơn Trương Nguyên một tuổi, lúc này bị cháu gái nói thẳng ra trước mặt nhiều người, thì có chút xấu hổ, nói:

-Vậy người cũng không được gọi hần là ca ca, phải gọi là... Tiểu Cảnh Huy ngẩng đầu lên hỏi:

-Cháu không được gọi Trương công tử là ca ca, vậy thì phải gọi là gì đây?

Thương Đạm Nhiên lại bị hỏi ngược trở lại, bất đắc dĩ nói:

-Tùy người gọi thế nào thì gọi đi, ta không quản người nữa. Người- tiểu yêu tinh này Đây chính là lời đối thoại của một thiếu nữ mới đính ước vẫn còn then thùng và một cô cháu gái nhỏ.

Sáu bức tranh trên đèn lồng của Thương Đạm Nhiên đã vẽ xong, mỗi bức tranh đều ứng với một bài thơ trên đó. Trương Nguyên mang bức tranh bằng lụa về nhà, tự mình thiết kế kiểu cách của đèn. Thạch Song vót gỗ chẻ tre suốt ngày suốt đêm để cho kịp hoàn thành trước tết. Trước tết một ngày, sáu cái đèn lồng đã được làm xong, cất giữ trên lầu Tây không cho ai nhìn thấy, đợi đến đêm ngày mười hai tháng giêng mới treo đèn lên để tạo cho mọi người niềm vui bất ngờ. Đèn lồng ở Thiệu Hưng được treo từ đêm ngày 12 tháng giêng đến ngày mười sáu tháng giêng, được gọi là “Ngũ dạ đăng” (hội đèn lồng 5 đêm).

Thư hồi âm của Phụ thân Trương Thụy Dương và tỷ tỷ Trương Nhược Hi lần lượt được đưa đến, Trương Thụy Dương gửi kèm với thư là năm mươi lượng bạc, để cho con trai mua sinh lễ đính hôn. Trong thư Trương Thụy Dương tuy cẩn thận khắc chế nhưng qua từng chữ viết trong thư cũng thấy được trong lòng ông đang tràn đầy vui mừng, đã hơn một năm không gặp, không ngờ đứa con trai của mình lại tiến bộ như vậy, hai bài văn bát cổ đó còn làm hay hơn so một lão học trò như ông, lại có thể đính hôn với nữ nhi nhà họ Thương ở Hội Kê, thật sự là làm cho ông không dám tin, nhưng chính vợ mình đã nói trong thư chính xác là như vậy, ông không thể không tin.

Trong thư Trương Thụy Dương nói nếu Chu Vương điện hạ cho phép ông từ chức về quê thì khoảng giữa mùa hạ hoặc mùa thu năm sau sẽ về Sơn Âm. Còn thư của tỷ tỷ Trương Nhược Hi thì lại tràn đầy niềm vui, trong thư nói nếu không phải sắp đến năm mới, nàng thật sự muốn ngay lập tức về nhà mẹ đẻ để thăm tiểu đệ, đọc được thư và bài bát cổ chế nghệ của tiểu đệ, còn nghe được chuyện tiểu đệ đi đính hôn với nữ nhi nhà họ Thương, nàng thật sự sắp vui mừng đến chết rồi, nói rằng đầu tháng hai sẽ

phái người từ Thanh Phố đến Sơn Âm đón Trương Nguyên, hi vọng trong kì thi huyện Trương Nguyên tự tin chiến thắng. Sau ngày 24 tháng chạp tiễn tảo quân về trời, hương vị của ngày tết trở nên nồng nàn hơn, những tên ăn may vẽ loạn lên người, giả dạng thành quỷ phán quan đến các nhà dân hò hét nhảy múa để đuổi tà, đòi được trả công. Mỗi hộ gia đình đều đem bùa đào, môn thần (thần giữ cửa), câu đối tết, phúc lộc, đầu hổ dán ở trước cửa và trên tường nhà, nhà hàng xóm tiếng trống tiếng tiêu vang lên suốt đêm.

Mục Kính Nham và Mục Chân Chân hôm tết tiễn ông tảo lên trời cũng đến nhà Trương Nguyên giúp đỡ, quét dọn phòng, lau chùi đồ vật, nhiều việc lộn xộn, hết sức bận rộn. Thoáng một cái đã đến giao thừa, Trương Nguyên đi đến nhà thờ tổ bên Tây Trương cùng với anh em trong họ bái lễ tổ tiên, lúc trở về đã là vào giờ Hợi, nhìn thấy Mục Kính Nham đang chẻ một đồng gỗ cây tùng ở trên nền đất trống trước hàng rào tre trước cửa, châm lửa đốt củi, cái này gọi là đốt những điều xui xẻo, lửa cháy hừng hực, ấm áp náo nhiệt, mùi gỗ cây tùng tràn ngập trog không khí. Trương mẫu Lã thị, Y Đình, Thỏ Đình đứng trước cửa cười hì hì xem năm tiếng trống được đánh lên trong ngày đầu tiên của năm mới Quý Sửu. Trương Nguyên liền mang theo Vũ Lăng đến miếu thần thổ địa dùng đường, đậu, gạo vo tròn cúng tảo quân, gọi là “Tiếp bếp”, sau khi về mang gạo vo tròn phân phát cho mọi người ăn, gọi là vui mừng đoàn tụ.

Ngày hôm đó Trương Nguyên rất bận, phải đến Tây Trương và Đông Trương chúc tết các thúc tổ và thúc bá trong tộc, gần trưa lại phải đến huyện nha chúc tết Hầu huyện tôn, Hầu huyện tôn không có nhà, cũng không biết đi đâu chúc tết nữa. Trương Nguyên liền viết tên mình lên sổ ghi chép ở công đường, đem lễ vật giao cho nha dịch. Đây cũng coi như là đã viếng thăm năm mới rồi.

Không được nghỉ ngơi, cậu ta còn phải chạy đến Hội Kê chúc tết Thương Chu Đức và Vương Tư Nhâm. Đến Thương gia trước, dùng cơm

trưa ở Thương gia, vội vội vàng vàng chỉ gặp được Thương Đạm Nhiên một lúc để mời Thương Đạm Nhiên đến Sơn Âm xem hội đèn lồng tết nguyên tiêu. Thời gian trôi qua rất nhanh, đã đến ngày mười hai tháng giêng, chạng vạng ngày hôm đó, Thạch Song và Mục Kính Nham dựng một cái lều bằng gỗ ở trước hàng rào tre trước cửa nhà, đợi đến lúc trời tối, đem sáu ngọn nến cắm vào đèn lồng rồi treo lên, còn có mấy cái đèn sao Khôi được cất giữ từ mấy năm trước, chao đèn làm bằng vải lụa, nến đốt làm bằng hạt châu, khi đốt lên ánh sáng chói lọi, rực rỡ đến lóa mắt.

Huynh đệ Trương Đại và Trương Ngạc mang theo mấy người đầy tớ đi đến. Trương Đại vừa nhìn thấy bức tranh vẽ trên đèn lồng, liền khen một tiếng:

-Hay lắm! Giới Tử, bức tranh này là ai vẽ vậy?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Chuyết kinh (cách gọi vợ thời cổ).

Hai huynh đệ Trương Đại và Trương Ngạc hết sức ngạc nhiên, lập tức cười ha hả. Trương Ngạc cười nói:

-Giới Tử muốn vào động phòng đến mức sắp điên rồi, giờ đã gọi người ta là chuyết kinh rồi.

Trương Đại vừa cười vừa nhìn bức tranh được vẽ trên sáu chiếc đèn lồng, bức tranh thứ nhất là hình ảnh vẽ một góc nhà tranh, có cây tường vi đang nở hoa, trên một góc có đề:

-“Hiếu ngưng đoan lộ cực thanh quân, Bất chiêm viên lâm tối thượng xuân:

Hốt phát nhất chi sơn cốc lý, Tự tri mao ốc hữu nhân”

(buổi sáng sớm con đường rất thanh mát, Không lẫn át được mùa xuân đang lan tràn trong vườn, Chợt phát hiện một cái cây trong sơn cốc, Như biết trong nhà tranh có thi nhân).

Thứ hai là cây hoa mẫu đơn, bên dưới là con ếch xanh, hoa thì rực rỡ, con ếch thì sống động. Trên bức tranh có đề:

“Mẫu đơn giai đối bản thù tề tài Tế vũ vô thanh oa tự lai:

Thuyết tự dữ nhân tam bất kiến.

Lạn hồng như hỏa nhất lý khai”

(Mẫu đơn là do ai trồng Con ếch không một tiếng động nhảy trong màn mưa phùn.

Giống như không nhìn thấy có con người.

Hoa nở đỏ như một đốm lửa) Trương Đại lại khen:

-Thiên nhiên hoang dã, thơ và họa đều đẹp, Giới Tử, thật có phúc.

Trương Ngạc kêu lên:

-Giới Tử, đây là đang treo đèn lên để khoe hả, làm cho người ta tức giận, thật là làm người ta tức giận.

Trương Nguyên cười nói:

-Ta đến chỗ Đại huynh xem đèn đi.

Trương Đại xòe hai tay ra nói:

-Một chiếc đèn cũng không có -Sao vậy?

-Phải chờ Chung thái giám đến.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Cảnh thắp đèn trước dinh Tây Trương Trạng nguyên đệ vào đêm Nguyên Tiêu chính là một trong những cảnh đẹp nhất của Sơn Âm. Năm ngoái đúng chập tối ngày mười hai tháng giêng, đàn bà con gái trong thành sẽ đổ xô đi ngắm đèn, tất nhiên không thể bỏ qua một nơi chính là dinh Trương Trạng nguyên. Năm nay họ lại dắt tay nhau tới nhưng khác với mọi năm, bầu không khí ở đây năm nay lạnh lẽo vắng ngắt. Bên ngoài không một bóng người, chỉ có hàng thông trắng đứng sừng sững. Tất thấy không khỏi kinh ngạc trước sự vắng vẻ đìu hiu đó, hỏi thăm thì nhận được câu trả lời là:

Đêm Nguyên tiêu hội thắp đèn vô cùng náo nhiệt, nó sẽ được diễn ra tại Long Sơn, nếu bỏ qua thì đúng là hối hận một đời.

Đa số mọi người đều vào Thành ban ngày, bước trên cầu có treo đèn, vào trong những chiếc lều cũng có treo đèn, không ai không dạo qua trước cổng Trạng Nguyên đệ, họ thắc mắc rằng tại sao năm nay trước dinh Trạng Nguyên không có treo đèn thì cũng nhận được câu trả lời như vậy.

Thế là một đồn mười, mười đồn trăm, không chỉ Sơn Âm mà dân chúng trong huyện thành Hội Kê cũng nghe nói việc đêm Nguyên Tiêu tại Long Sơn sẽ có hội đèn lồng vô cùng náo nhiệt. Dần dần bách tính cả tám huyện phủ Thiệu Hưng đều đã nghe tin này. Vậy là họ bèn vào thành sớm trước một ngày, nghỉ ở nhà họ hàng thân thích để đợi xem cảnh treo đèn có một không hai trên đời đó.

Trương Nguyên đang ở thư phòng họa theo cuốn “Lạc Thần phú” của Vương Tư Nhâm thì Trương Ngạc đã chạy tới:

- Giới Tử, sáu chiếc đèn lớn trước cửa nhà đã được lấy đi trưng dụng rồi.

Trương Nguyên hỏi:

- Sao cơ?

Trương Ngạc nói:

- Chính là để mang tới Long Sơn đó, thêm được cái nào hay cái đó. Đêm nay chúng ta phải treo tới tận sông Ngân cũng không thiếu mấy chiếc đèn đó của đệ đâu, yên tâm. Chính Đại huynh trước mặt tam thúc nói đèn do Chuyết Kinh của đệ vẽ trông thật ưu nhã bất phàm, đem treo ở Long Sơn sẽ càng làm rực rỡ thêm, vì vậy nên mới cần phải trưng dụng đó.

Trương Nguyên cười nói:

- Đây là cưỡng bức trưng dụng đấy chứ. Chung thái giám đúng là đáng ghét, bắt dân chúng toàn thành phải nịnh hót lão.

Trương Ngạc nói:

- Cũng không hoàn toàn là vì Chung thái giám tới đâu, chủ yếu là muốn thông qua việc này tỏ rõ sự hào phóng và thanh thế của Sơn Âm chúng ta thôi. Giới Tử, đừng luyến cái chữ chiếc vớ vẫn gì nữa, mau đi với ta thôi.

Trương Nguyên nói:

- Đệ còn có chút chuyện, lát mới đi.

Cậu muốn đợi Thương Đạm Nhiên đến, họ đã hẹn với nhau sau giờ Ngọ hôm nay cũng nhau ngắm đèn ở Sơn Âm.

Trương Ngạc liền lệnh cho mấy tên nô bộc hạ mấy chiếc đèn trước cửa xuống rồi hướng về phía Long Sơn.

Trương Nguyên lại tiếp tục viết mấy hàng “Lạc Thần phú” (Lạc Thần Phú của Tào Thực) Cảm tiêm đặc trưng, tu đoản hợp độ.

Kiên nhược tước thành, yêu như ước tổ.

Diên cảnh tú hạng, hạo chất trình lù.

Phương trạch vô gia, kê hoa phát ngự.

Vân kế nga nga, tu mi liên quyên.

Đan chún ngoại lãng, hạo xỉ nội tiên.

Minh mâu thiện lãi, yếp phụ thừa quyền.

Côi, tư diễm dật, nghi tĩnh thể nhàn.

Nhu tình xước thái, mị vu ngữ To nhỏ vừa tâm, ngắn dài hợp độ.

Vai tựa vót thành, eo như được bó.

Cổ gáy thon dài, da ngần hé lộ.

Sáp thơm không dùng, phấn màu chẳng ngự.

Tóc búi mây bông, mày uốn thon cong.

Ngoài môi thắm đỏ, răng ngà bên trong.

Con người khê liếc, má lúm đồng tiền.

Phong tư kiều diễm, dáng tĩnh thân nhàn.

Nhu mì khoan nhả, mê hoặc tiếng thanh.

Tạm dịch:

“Bờ vai như được gọt một cách tinh tế, thắt đáy lưng ong.

Chiếc cổ thanh tú trắng nõn nã.

Dung mạo tuyệt mỹ, hoa nhường nguyệt thẹn.

Mái tóc vân búi cao đầu, hàng lông mày lá liễu thanh tú đẹp như tranh.

Đôi môi như cánh hoa, hàm răng trắng đều.

Đôi mắt sáng ánh lên vẻ thiện lương, đôi má lúm đồng tiền làm say lòng người.

Thần thái nho nhã cao quý, giọng nói dịu dàng, ôi mới quyến rũ làm sao...”

Dáng chữ tiểu Khải của Vương Tư Nhâm quả là nhìn từ góc độ nào cũng thấy đẹp, thanh thoát, ưu nhã. Một đoạn “Lạc Thần phú” này lại khắc họa một vẻ đẹp nữ nhi tuyệt sắc, thậm chí khiến cho Trương Nguyên cũng có chút không thể chuyên tâm mà bất giác nghĩ tới Đạm Nhiên, muốn “Tay áo đẹp lồng thêm mùi hương”. (Nghĩa là khi làm việc còn có mỹ nhân ngồi cạnh). Có mỹ nhân ngồi cạnh như vậy thì làm sao có thể chuyên tâm được đây?

- Thiếu gia, nhà họ Thương tới rồi.

Vũ Lăng chạy vào bẩm báo.

Trương Nguyên vội vàng chạy ra tiền viện, chỉ thấy quản gia nhà họ Thương đang đứng đợi ở tiền sảnh. Vừa thấy Trương Nguyên đi ra thì vội vàng chấp tay trước ngực thi lễ, nói:

Trương công tử, lão gia nhà ta đã đến phủ học cung trường xã rồi, còn có cả hai tiểu thư Cảnh Lan tiểu thư và Cảnh Huy tiểu thư nữa.

- Trương Nguyên mừng rỡ, lên tiếng:

- Xin đợi chút.

Rồi bước nhanh vào báo với mẫu thân.

Trương mẫu Lã thị vui vẻ nói:

- Vì nương cũng phải tới xem mặt Thương tiểu thư mới được.

Rồi bà lệnh cho Y Đình khẩn trương thu dọn.

Thương Đạm Nhiên đứng trước cửa nhà họ Trương nhưng không vào. Đó là quy tắc, chưa thành thân thì không được phép bước vào nhà chồng, còn gặp nhau ngoài cửa thì không sao.

Đại nha đầu Y Đình và Mục Chân Chân người trái người phải dìu Trương mẫu Lã thị, Thỏ Đình xách một chiếc ghế con theo sau. Trương Nguyên và Vũ Lăng bước phía trước. Trương mẫu Lã thị chân nhỏ, bước không nhanh.

Mấy ngày liên nắng ấm, tuyết cũng tan đi nhiều nên đường cũng khá dễ đi. Trường xã ở bờ phải sông Phủ, cách Trương gia chưa tới một dặm, vòng qua phủ học cung, đi tiếp về phía Đông thì chính là trường xã rồi. Bây giờ đang là dịp nghỉ tết nên cổng lớn của trường vẫn đóng chặt. Hai cỗ xe ngựa đậu ở đây, bên cạnh là mấy người hầu.

Trương Nguyên tiến lên trước một bước, chào Thương Chu Đức:

- Thương nhị huynh, mẫu thân của ta cũng tới rồi, bà ấy muốn gặp Đạm Nhiên tiểu thư.

Thương Đạm Nhiên cũng đoán được mẫu thân của Trương Nguyên sẽ nhân cơ hội này đến xem mặt nàng nên đã có sự chuẩn bị trước, liền mau chóng từ trên xe bước xuống. Tiểu tử muội Cảnh Lan, Cảnh Huy cũng xuống theo.

Tiểu Cảnh Huy chắc là đã bị thúc phụ và cô cô nghiêm khắc dặn dò từ trước nên chỉ dám nhìn Trương Nguyên híp mắt cười mà không nói câu nào.

Hai tỳ nữ mang từ trên xe xuống hai cuộn thảm đỏ trải trên mặt đất. Thương Đạm Nhiên thấy một phu nhân dáng vẻ hiền từ phúc hậu đang bước tới thì e thẹn cúi chào. Trương Nguyên bèn tiến lên trước mở lời:

- Mẫu thân, vị này chính là Thương nhị huynh, còn vị này chính là Thương Đạm Nhiên tiểu thư.

Thương Chu Đức dùng thân phận văn bối cúi chào Trương mẫu Lã thị. Trương mẫu Lã thị đáp lễ, Thương Đạm Nhiên đứng bên cạnh liền cúi chào, tay phải đặt lên tay trái, khuỷu gối trái trước, rồi khuỷu gối phải, toàn thân nghiêng về phía trước hành lễ.

Trăm dặn ngàn dặn nhưng chuyện này lại chưa dặn tới. Năm mới tới, tiểu Cảnh Huy lại lớn thêm một tuổi, cô bé muốn tỏ ra mình đã là người lớn nên cũng bắt chước cô cô, hành lễ với mẫu thân của Trương Nguyên. Thương Cảnh Lan thì biết là cô cô đang bái kiến mẹ chồng, lúc này lại không tiện kéo Tiểu Huy lại. Tiểu Lan cũng đành nhẹ nhàng nhún chân thi lễ với mẫu thân của Trương Nguyên.

Thương Đạm Nhiên thi lễ xong, nhẹ nhàng nói:

- Đạm Nhi bái kiến mẫu thân.

Hôm nay trời đẹp, khoảng không gian trước cổng trường xã tràn ngập ánh nắng. Cách đó không xa, từng tia nắng lấp lánh chiếu xuống mặt sông

Phủ, khiến cho mặt nước trở nên long lanh tuyệt đẹp.

Trương mẫu Lã thị đã nhìn rõ mặt con dâu tương lai, lại nghe rõ lời con dâu vừa chào mình. Thương Đạm Nhiên duyên dáng vẻ yêu kiều, đoan trang thùy mị, hôm nay lại còn cố ý trang điểm thêm một chút, càng làm tôn thêm làn da nõn nà xinh xắn của nàng.

Trương mẫu Lã thị quay sang nhìn con trai, ý nói “Con trai ta quả là có mắt nhìn người. Có phúc! Có phúc!” Bà vội vàng tiến lên mấy bước đỡ con dâu tương lai lên, nói:

- Tốt, tốt, tốt. Con ngoan.

Bà mỉm cười tháo chiếc nhẫn bảo thạch trên tay ra đeo vào tay Thương Đạm Nhiên. Thương Đạm Nhiên e thẹn, đôi gò má thoáng ửng hồng, khuôn mặt lại càng trở nên kiều diễm bội phần.

Tiểu Cảnh Huy thấy tiểu cô cô đứng dậy rồi thì cũng đứng lên theo, may mà cô bé không bắt chước theo cô cô nói câu “Bái kiến mẫu thân”. Thương Cảnh Lan vội vàng kéo muội muội ra phía sau cỗ xe “giáo huấn” cho một bài. Thi thoảng có tiếng Cảnh Lan gất lên, còn tiểu Cảnh Huy thì bĩu môi, chẳng nói một câu nào.

Y Đình, Thỏ Đình và Mục Chân Chân đều thi lễ với thiếu phu nhân tương lai. Thương Đạm Nhiên xấu hổ đến mức cổ cũng đỏ rần cả lên, mắt gần như không dám nhìn đi đâu nữa. Trương mẫu Lã thị thấy vậy, nói:

- Chúng ta cũng lên xe thôi, vừa đi vừa từ từ nói chuyện.

Lúc Thương Đạm Nhiên lên xe, Trương mẫu Lã thị chú ý đến bàn chân của nàng.

Ừm, đúng là có hơi lớn một chút, nhưng cũng không phải quá to, còn nhỏ hơn của Y Đình một chút. Trương mẫu Lã thị đã rất ưng Thương Đạm

Nhiên này rồi. Trong lúc Trương mẫu Lã thị và Thương Đạm Nhiên ngồi trong xe trò chuyện thì Trương Nguyên và Thương Chu Đức bước dọc theo bờ sông Phủ.

Thương Chu Đức kể với Trương Nguyên chuyện huynh trưởng gã là Thương Chu Khư đã gửi thư về, nói rằng ông ấy cũng rất hài lòng với hôn sự của tiểu muội Thương Đạm Nhiên. Thực ra Thương Chu Khư đang ở chốn Kinh thành xa xôi nào đâu có biết Trương Nguyên kia tướng mạo, học thức thế nào, chỉ qua lời kể của Thương Chu Đức mà gửi thư lại, nói: “Tháng sau huynh trưởng sẽ phái người đón tầu tẩu Phó thị và Cảnh Lan, Cảnh Huy vào kinh. Vốn dĩ muốn đón Đạm Nhiêm đi cùng, nhưng vì muội ấy đã hứa hôn nên chắc là muội ấy cũng chẳng muốn rời khỏi Thiệu Hưng đâu.”

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Đạm Nhiêm đương nhiên không thể đi Bắc Kinh được, nếu không thì ít nhất là ba năm nữa ta sẽ không được gặp nàng. Nếu ta muốn tới Bắc Kinh thì nhanh nhất cũng phải cuối năm sau mới đi được. Ừm, thi huyện, rồi thi phủ, thi hương nữa. Nếu vượt qua được cả ba kì thi liên tiếp đó thì mới có cơ hội đi Bắc Kinh tham gia thi hội. Mười chín tuổi đậu Tiến sĩ, liệu có kịp không?”

Trương mẫu Lã thị và Thương Đạm Nhiên ở trên xe trò chuyện với nhau ước chừng đã được hai khắc. Lúc xuống xe, Trương mẫu Lã thị tỏ ra vui mừng ra mặt, nhìn Thương Đạm Nhiên bằng ánh mắt hết sức trù mẫn. Bà dặn Trương Nguyên phải ngăn đèn với Đạm Nhiên, chú tâm chăm sóc nàng cẩn thận, rồi bà đưa Y Đình, Thỏ Đình trở về.

Lúc này mặt trời đã ngả về Tây, xa xa phía Tây Bắc chính là Long Sơn. Mặt trời chiếu xuống làm tối đi một mảng, cảnh diệu kì bên sông Ngân ở đâu?

Trương Nguyên và Thương Chu Đức đi bộ theo cạnh xe ngựa. Khi đoàn người tới Long Sơn thì sắc trời đã tối. Người hầu nhà Tây Trương là Phùng

Hồ chọn một chiếc đèn lồng cực lớn, trên đèn có mấy hàng chữ lớn: “Cấm xe ngựa. Cấm khói lửa. Cấm ồn ào. Cấm hào nô (nô tài nhà hào phú) không được hò hét quát người đi đường.”

Phùng Hồ cầm cây đèn đi tới đi lui, thấy xe ngựa là ngăn lại, đem chiếc đèn nâng lên cao cho người ta xem.

Thương Chu Đức cười nói:

- Những thứ đó quả nhiên là phải cấm, nếu không có quá nhiều xe ngựa sẽ gây ùn tắc, mọi người chen chúc nhau không qua nổi; khói lửa cũng vậy, đốt đèn lồng không cẩn thận sẽ sinh hỏa hoạn. Còn hào nô quát người đi đường thì đúng là không hay chút nào.

Thương Đạm Nhiên cũng xuống xe, Trương Nguyên cố tình lái cho hai cỗ xe đi song song đến cầu Quang Tương thì dừng lại.

Thương Chu Đức, Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên, cùng với Cảnh Lan, Cảnh Huy tử muội xuống chân núi Long Sơn. Lúc này đã có rất nhiều người, kẻ sĩ, thị nữ, vợ chồng nông dân đều có đủ, còn có cả người bán rượu, thối sáo, đâu đâu cũng có người. Mấy ngày nay trời hừng nắng, thời tiết trở nên ấm áp hơn nhiều. Tuyết trên đỉnh núi bắt đầu tan, giữa các khe núi còn nghe róc rách tiếng nước chảy, chỉ có những chỗ vách núi là vẫn còn có tuyết tụ.

Nô bộc nhà Tây Trương cũng phải có tới mấy trăm người. Phía đông Long Sơn giăng đầy những đèn là đèn, một giá gỗ treo ba cây đèn thì đã là hơn ngàn cây đèn rồi. Hơn nữa, trên mỗi cây trên núi đều có treo một cây đèn. Thương Đạm Nhiên đã nghe nói sáu cây đèn mà cô đích thân vẽ cũng đã được treo ở đây rồi. Trương Nguyên nhìn quanh, muốn tìm xem sáu cây đèn của nàng đang được treo ở đâu, bèn lên tiếng:

- Đó là đèn thượng cấp, chắc là được treo ở trên núi rồi. Ban nãy ở dưới núi ta đã trông thấy Tam huynh rồi, để ta đi hỏi xem.

Phía bên kia có tiếng Trương Ngạc kêu to:

- Đốt đèn, đốt đèn..

Liền có vô số nô bộc cùng nhau đi theo kêu to:

- Đốt đèn, đốt đèn..

Lập tức hàng trăm hàng ngàn dân chúng cũng kêu lên:

- Đốt đèn, đốt đèn.

Vậy là từ cửa miếu Thành Hoàng hiện lên một ngọn núi vô cùng lung linh, rực rỡ.

Từng ngọn đèn được thắp lên, trông tựa như những vì tinh tú đang sà xuống. Tới chân núi, vô số những ngọn đèn đều đã được thắp lên. Bóng tối dần buông xuống. Từ trên núi nhìn xuống cảnh tượng giống như một dải Ngân Hà, hư hư thực thực, dường như cả Long Sơn đều đang hừng hực rực cháy.

Dưới chân núi mấy ngàn dân chúng đều lặng đi, không gian tĩnh lặng như không có lấy một tiếng thở. Họ đã hoàn toàn bị cảnh đẹp lung linh huyền ảo trước mắt làm cho sững sờ. Những chiếc đèn với đủ mọi màu sắc, đủ các hình dáng, rực rỡ xán lạn, đây đúng là cảnh thần tiên ngàn năm có một.

Không biết Trương Ngạc đã đi đâu rồi. Khi Trương Nguyên trở về tìm Thương Đàm Nhiên thì không thấy bóng dáng nàng đâu cả. Bên cạnh chỉ có Mực Chân Chân là vẫn còn đi cạnh cậu.

LẰNG LỜ TẠO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 112

Liếc nhìn lại thì chỉ thấy toàn những đầu người là đầu người, từ chân núi lên tới miếu Thành Hoàng Long Sơn có những du khách cũng tự mang cho mình một cây đèn nho nhỏ. Trong biển người mênh mông này mà tìm người thì đúng là mò kim đáy biển.

Trương Nguyên và Mục Chân Chân đành phó mặc cho dòng người đông như nêm cối này cuốn đi, nghĩ nhất định Thương Đạm Nhiên cũng đang bị như vậy, Trương Nguyên cảm thấy có chút lo lắng. Đạm Nhiên chắc còn có hai cô bé Cảnh Lan, Cảnh Huy nữa.

Tuy có mấy người hầu đi theo, mà Thương Chu Đức cũng có thể là đang ở cùng với nàng, nhưng hiện giờ người quá đông, chỉ cần hơi sơ ý một chút thì sẽ lạc nhau ngay, cậu nghĩ: “Có khi nào đám người của Đạm Nhiên đã tạm lánh vào một chỗ nào rồi không? Ừm, cũng có thể đấy. Đạm nhiên nàng ấy sẽ không ham vui mà chen vào đám đông trên núi đâu.”

Rồi quay sang Mục Chân Chân nói:

- Chân Chân, chúng ta đừng lên núi vội, đi tìm các tiểu thư nhà họ Thương đã.

Trương Nguyên cố giữ vững chân. Dòng người dùng đẩy Mục Chân Chân và Trương Nguyên tiếp tục tiến lên phía trước. Mục Chân Chân cố theo sát sau lưng Trương Nguyên, đằng sau vẫn không ngừng bị dòng người đông như kiến cỏ dồn đẩy lên phía trước, vô cùng bí bách khó chịu.

Nghe lời Trương Nguyên, cô liền dùng sức xuyên qua đám người đang chen chúc trước mặt, cố gạt mấy người để giành đường cho Trương Nguyên chen lên. Trương Nguyên mượn sức của cô, cũng cố chen ra ngoài, nắm lấy tay Mục Chân Chân trèo lên sườn dốc bên trái, thở hổn hển nói:

- Chân Chân, cô hướng mắt lên trên nhìn cho kĩ một chút xem có thấy các nàng ấy hay không?

Mục Chân Chân căng mắt nhìn, trước mắt toàn những đầu là đầu, cảnh vật lại đang tranh tối tranh sáng, làm sao nhận ra ai với ai, lắc đầu nói:

- Thiếu gia, nhìn không rõ.

Trương Nguyên nói:

- Vậy thôi, chúng ta đợi ở đây một lúc, đợi đến khi đám ong vỡ tổ này lên hết rồi tính sau. Bọn họ đúng là... làm như trên đó có bảo bối gì không nhanh chân thì hết mất ấy, kinh quá đi.

Mục Chân Chân cười nói:

- Thì ai cũng vậy mà, lúc nào cũng muốn là người đầu tiên cơ.

Phía sau hai người có một cây xoan, trên cành cây có treo một chiếc đèn giấy đỏ. Trương Nguyên giơ tay muốn tháo chiếc đèn xuống, nhưng với mãi mà không tới. Mục Chân Chân thấy vậy, lên tiếng:

- Thiếu gia muốn cây đèn này à?

Rồi giơ tay lên một cái, chiếc đèn được lấy xuống một cách dễ dàng.

Chân Chân đưa cây đèn cho Trương Nguyên. Trương Nguyên nói:

- Cái đầu của Chân Chân cao hơn ta không ít rồi đó.

- Đâu có, đâu có.

Mục Chân Chân vội vàng xua tay:

- Tiểu nữ chỉ là... chỉ là... tay dài mà thôi.

- Ủm, tay dài.

Trương Nguyên bật cười, mang theo cây đèn giấy đỏ đứng trên sườn dốc nhìn dòng người vẫn không ngừng kéo lên núi. Già trẻ trai gái, đủ mọi loại người, chen chúc không ai chịu nhường ai, cứ thế bị dòng người như thác đổ cuốn đi không sao kìm lại được.

Đám du khách thấy một thiếu niên công tử cùng một thiếu nữ đạo dân đứng sang một bên mà không chen vào đám đông thì cảm thấy hết sức kì lạ, có người cao giọng hỏi:

- Cậu giơ cao đèn lên thế nhìn gì vậy?

Trương Nguyên cười hì hì đáp:

- Nhìn người đó.

Rồi cất tiếng cười vang, ra vẻ thích chí lắm.

Hội đèn lồng Nguyên tiêu, vừa ngắm đèn lại ngắm người. Trương Nguyên trông thấy có một thiếu phụ da trắng bị một tên vô lại phía sau thừa cơ ép sát, xoa vai, sờ eo. Thiếu phụ mặt đỏ tía tai nhưng không dám hét lên. Thiếu phụ này không có người hầu đi theo, khó tránh bị ức hiếp như vậy.

Mục Chân Chân cũng trông thấy cảnh đó, nghĩ chính mình ban nãy cũng mấy lần ép sát vào thiếu gia, mỗi lần chạm vào lưng cậu là mặt cô lại đỏ bừng hết cả lên. Đang suy nghĩ vẫn vơ thì bỗng có tiếng thiếu gia gọi, cậu đưa cho cô mấy hòn đá lớn có nhỏ có, nói:

- Chân Chân, ta ném không chuẩn. Cô cho tên vô lại kia một bài học đi.

Mục Chân Chân “ Vâng “ một tiếng rồi nhận lấy một viên đá, không cần nhắm mà ném liền một phát trúng ngay ót gã vô lại. Gã kêu lên “A” một tiếng, không kịp để ý tới thiếu phụ trước mặt nữa mà lập tức gào lên:

- Kẻ nào đánh ta?

Gã tưởng người đàn ông phía sau cô gái thấy chuyện bất bình mới ra tay cứu giúp, bèn quát:

- Liên quan quái gì đến mi? Có phải vợ mi đâu mà dám đánh ông hả?

Rồi gã thúc cùi trỏ vào giữa ngực gã đàn ông kia.

Gã đàn ông kia sớm đã thấy hành vi của tên vô lại kia quá sức gai mắt, bèn xông vào đánh trả. Vậy là cả đám người lập tức nhốn nháo hết cả lên, nhưng dòng người vẫn không ngừng đổ lên núi, rồi cứ thế xô hai người tách xa nhau rồi biến đi đâu mất.

Trương Nguyên vô cùng hoan hỉ, tấm tắc khen Mục Chân Chân ném chuẩn. Đợi thêm nửa khắc nữa khi dòng người lên núi bắt đầu ngớt dần, Trương Nguyên bắt đầu đi tìm Thương Đạm Nhiên. Quả nhiên thấy đám người huynh muội Thương Chu Đức, Thương Đạm Nhiên cùng Cảnh Lan, Cảnh Huy đang đứng dưới một gốc cây tùng dưới chân núi. Vậy là chỉ còn Vũ Lăng là vẫn chưa thấy đâu.

Thương Chu Đức cười nói:

- Giới Tử, ta còn tưởng đệ bị xô lên núi rồi cơ.

Trương Nguyên cười nói:

- Phải đó, vốn đã bị cuốn lên trên rồi, may mà nửa đường thì thoát ra được đó.

Thương Đạm Nhiên lại cười nói:

- Đúng là đông quá đi. Bọn thiếp hét lên gọi chàng, chẳng thấy đâu nên mới lánh sang một bên đó.

Tiểu Cảnh Huy muốn lên núi, nói:

- Trương công tử ca ca, bây giờ người đã tan rồi, chúng ta có thể lên núi rồi chứ?

Trương Nguyên nói:

- Ủm, cũng vẫn vẫn rồi đó. Muốn đợi lúc không còn ai nữa thì khó lắm.

Người hầu Thương thị người trước kẻ sau vây lại chung quanh, đoàn người hướng miếu Thành Hoàng tiến bước, bỏ mặc Vũ Lăng. Dòng người lớn như vậy, mà Long Sơn này thì Vũ Lăng lại quá thông thuộc rồi, không sợ bị lạc.

Lên tới miếu Thành Hoàng, ông lão ngồi trước cửa miếu bán rượu còn chiếm cả khoảng không bên trái miếu, thuê hai tên lưu manh không biết định mưu tính trò gì.

Trương Nguyên và Thương Đạm Nhiên ngấm từng chiếc đèn được treo dọc hai bên đường. Từ chân núi đến cửa miếu đều không có treo sáu chiếc đèn trúc của Đạm Nhiên.

Chính lúc này, dưới núi có tiếng người hô lên:

- Huyện tôn đại nhân tới rồi.

Phủ tôn đại nhân cũng tới rồi.

Án Sát tư Trương phân thủ đại nhân cũng tới rồi.

- Vị đeo tiến hiên quan, mặc áo măng bào, thắt lưng đeo đai ngọc kia là ai thế?

Đó là Chung thái giám, quản lí hàng dệt ở Hàng Châu đó. Lão chẳng có râu, hê hê.

Chung thái giám Chung Bản Hoa quản lí hàng dệt Hàng Châu cùng Án sát sứ Trương Kỳ Liêm, Tri phủ Thiệu Hưng Từ Thời Tiến, Huyện lệnh Sơn Âm Hầu Chi Hàn, còn có Trương Nhữ Sương, Vương Tư Nhâm và các thân hào, danh sĩ nông thôn hơn bản địa mười mấy người cùng ngồi xe tới Long Sơn. Phùng Hồ tỏ ra hết sức giữ nguyên tắc, nhắc cây đèn lớn trong tay lên, hét lớn:

- Cấm xe ngựa. Cấm khói lửa. Cấm ồn ào. Cấm hào nô không được hò hét quát người đi đường.

Trương Nhữ Sương ngồi trên kiệu, quát:

- Phùng Hồ, ngươi làm gì vậy, mau tránh ra!

Phùng Hồ giơ cao đèn lồng, khom lưng cười nói:

- Đại lão gia, các vị công tử đã dặn dò, xe ngựa không được phép tiến vào Long Sơn để tránh ùn tắc ạ.

Chung Thái giám đang ngồi trong xe ngựa hào hoa thò đầu ra nhìn, nhận ra chữ trên đèn lồng cười nói:

-Thuận theo hăn đi, chúng ta cứ làm theo quy tắc.

Ông ta nói xong liền dẫn đầu bước xuống xe ngựa.

Hầu Chi Hàn, Trương Nhữ Sương, Vương Tư Nhâm và hơn mười vị nhân vật nổi tiếng của Thiệu Hưng cũng đều đồng loạt bước xuống xe, xuống kiệu. Chung thái giám hơn ba mươi tuổi, vai nhỏ, mặt trắng, vận áo

mãng bào, hông đeo đai ngọc bước đi chính giữa, để lộ ra mấy lớp áo trong, lớp xanh thẫm, lớp hồng nhạt, vô cùng bắt mắt. Chung thái giám phóng tầm mắt lên trên núi, vui vẻ nói:

- Náo nhiệt mới vui, cảnh đèn này chúng ta là lần đầu thấy được đó. Hay lắm!

Ông thái giám đứng ngay dưới chân núi, cứ khen không ngớt lời.

Án sát sứ Trương Kỳ Liêm quay sang Trương Nhữ Sương chấp chắp tay, ý nói Chung thái giám đã có lời khen như vậy thì Sơn Âm Trương thị lần này lo liệu hội đèn lồng Nguyên Tiêu đúng là lập được đại công, làm vẻ vang cho cả huyện, khiến Trương Kỳ Liêm cũng được thơm lây.

Trương Kỳ Liêm nói:

- Chung công công, hạ quan đã chuẩn bị tiệc rượu trên đỉnh Tinh Tú, mời công công lên núi vừa uống rượu vừa thưởng đèn. Cảnh đèn này đứng dưới trông lên có cái đẹp riêng, mà đứng từ trên ngắm xuống cũng có cái hay riêng. Công công, mời.

Hơn mười sai dịch đi phía trước, hai tùy tùng hai bên trái phải định dìu Chung thái giám, Chung thái giám khoát tay nói:

- Không cần, ta tự lên được.

Cảnh sắc lung linh. Dọc theo đường núi hướng lên là một con đường giăng đầy đèn. Bắt gặp một chiếc đèn có chữ bên trên, Chung thái giám bèn dừng chân thưởng lãm, bình luận mấy câu. Mặc dù nói trong mây có sương, có người nịnh nọt thì bắt đầu ngông ngạo, tự cho mình có tài hoa nhưng vẫn là bậc môn khách tao nhã.

Qua miếu Thành Hoàng, lên đồi Bồng Lai, rồi tới Tinh Tú các. Tinh Tú các ở trên một đỉnh núi rất cao. Vì Long Sơn cao hai trượng, Chung thái

giám, Trương Kỳ Liêm một hàng hơn mười người đi vào Long Sơn đình ngắm cảnh đèn treo từ chân núi đến ngọn núi, thực giống như một dòng các tinh tú trên trời sa xuống vậy. Dòng sông tinh tú này còn chảy cả vào tận thành Sơn Âm. Từ những nhà lầu lợp ngói tới những căn nhà thấp lợp mái tranh, không đâu là không treo đèn. Phóng tầm mắt ra xa hơn nữa sẽ thấy bờ Đông sông Phủ - Hội Kê thành hôm nay cũng trở thành “thành phố không đêm”. Đây không những là một dòng sông sao mà phải nói là các vì tinh tú đã sa xuống nhân gian mới đúng. Vừa ngắm đèn, Chung thái giám vừa không ngớt lời tấm tắc:

- Chuyển đi này không tệ, chuyển đi này không tệ. Hoàng thượng hồng phúc tề thiên nên vạn dân mới được hưởng lạc như vậy.

Đám người Trương Kỳ Liêm tất nhiên cũng thi nhau lên tiếng phụ họa.

Tất cả thưởng thức cảnh đèn, bước vào Tinh Tú các dự tiệc. Trong các có thể chứa hơn mười bàn, vốn dĩ có thể sắp xếp cho hai người một bàn nhưng Chung thái giám lại thích mọi người cùng quây quần lại trong một bàn nên Trương Kỳ Liêm dặn dò cho đặt ba chiếc bàn tròn lớn. Chung thái giám ngồi ở chiếc bàn lớn nhất, có thể ngồi được mười người. Ngồi cùng với Chung thái giám là Trương Kỳ Liêm và các quan viên quan trọng, mấy vị thân hào nông thôn và danh sĩ nổi tiếng nhất của hai huyện Sơn Âm và Hội Kê. Chung thái giám là chủ trì bữa tiệc, ngồi vào bàn đầu tiên.

Chung thái giám thấy trên bàn có món cá nóc, liền chỉ chỉ tay, nói:

- Chưa tới lúc ăn cá đâu, các người chưa nghe qua câu thơ của Tô Đông Pha: “Ngoài hàng trúc có ba cành đào. Sông xuân nước ấm nên ăn vẹt trước” hay sao?

Lúc cây ngải héo khô rụng đầy mặt đất mới là lúc thích hợp ăn cá. Phải câu này không nhỉ, “Cá thì tháng hai trời ấm hãy nên ăn.”

Trương Kỳ Liêm tán dương:

- Chung công công uyên bác tinh thâm, học rộng biết nhiều. Tới câu nói của thi nhân mấy trăm năm trước của Tống triều mà công công vẫn thuộc như in, hạ quan khâm phục. Đợi tháng hai trời ấm, hạ quan sẽ mở tiệc cá ở Hàng Châu mời công công đến dự ạ.

Rượu quá ba tuần, Chung thái giám thấy không khí có vẻ gò bó, lời nói đều khách khí không chút náo nhiệt, liền đề ra trò “tửu lệnh”. Trương Kỳ Liêm sẽ là người ra tửu lệnh. Trương Kỳ Liêm nói:

- Túc ông là bậc bề trên, mời túc ông ra lệnh trước.

Trương Nhữ Sương liền ra một câu lệnh gọi là “Phi hồng lệnh”. Theo đó mỗi người sẽ đọc một hoặc hai câu thơ của cổ nhân. Trong câu thơ phải có hai chữ “Phi hồng”, hoặc phải đồng âm với hai chữ này.

Một thị nữ đứng ngoài các gõ trống. Người ngồi trong các phải truyền tay nhau cành mai, khi tiếng trống ngừng, cành mai đến tay ai người đó phải đọc ra câu thơ có hai chữ “Phi hồng” nếu không sẽ bị phạt rượu.

Trương Kỳ Liêm nghĩ thầm, nhất định là phải để Chung thái giám nói trước. Chung thái giám này tính vốn nhỏ nhen, hỷ nộ vô thường, nếu những câu quen thuộc bị đọc ra hết rồi đến lượt Chung thái giám không nói được ra thì không biết chừng lại gây âm ỉ cũng nên, chi bằng cứ nịnh bợ lão vẫn hơn. Vậy là ông quay sang dặn dò người hầu mấy câu, người hầu tuân mệnh, bước nhanh ra khỏi các.

Một hồi trống dừng lại, cành mai đã đến tay Chung thái giám. Chung thái giám liền thốt lên:

- Liễu như phi lai phiến phiến hồng.

Có “phi” có “hồng”, đúng là tuyệt diệu.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

“Liều như hỉ lai phiến phiến hồng?”

Án sát sứ Trương Kỳ Liêm đang định hòa vào tán dương thì lại cảm thấy có gì đó không đúng. câu thơ này hình như không đúng, tư liệu là màu trắng, lấy đâu ra màu đỏ mà “phi hồng” cho được? Các vị đang ngồi đây đều là những người cả đời đọc sách, nhưng không một ai biết câu thơ vừa rồi là ở đâu ra, đoán chắc có lẽ không phải thơ của cổ nhân mà là do Chung thái giám bịa ra mà thôi. Mặc dù muốn nịnh nọt lão Chung thái giám này vài câu nhưng kiểu hòa theo lỗi sai thế này đúng là mất mặt quá. Nhất thời cả đám người ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng chờ người khác lên tiếng trước rồi mới phụ họa theo.

Chung thái giám thấy vẻ bối rối của mọi người thì cũng nhận ra có gì đó không ổn, sắc mặt lão trắng bệch ra. Lão là cái kiểu thái giám thích học đòi văn vẻ, rất thích tỏ ra ta đây sĩ diện. Ngoài việc đốc thúc công việc ở hàng dẹt ra, bình thường lão còn đọc thuộc lòng ba trăm Đường thi, Tống từ, Nguyên khúc, cố gắng đọc thuộc rồi hay ngâm nga với các văn sĩ để tỏ ra ta đây cũng là người hay chữ, tự nhận học thức của mình là cao thâm nhất trong số các thái giám. Lão cũng chẳng biết vì sao ban nãy lại buột miệng thốt ra câu thơ kia, cố nhét hai chữ “phi” và “hồng” vào chứ chẳng để ý gì đến ý thơ cả. Trương Kỳ Liêm ho khan một tiếng, miễn cưỡng cười nói:

- Câu này của công công ý tứ tuyệt diệu, câu chữ lại bay bổng, hạ quan vô cùng khâm phục.

Thấy chung thái giám tỏ vẻ trầm tư, Trương Kỳ Liêm thầm nghĩ:

-Không xong rồi, lão thái giám này hỷ nộ vô thường, không biết chừng trong lúc này mà nịnh lão lại thành châm biếm lão cũng nên.

Trương Kỳ Liêm á khẩu không nói câu nào. Những người khác tất nhiên cũng sẽ chẳng dám lên tiếng, chỉ dám cười thầm trong bụng, đang muốn xem trò hay trước mắt coi Chung thái giám và Trương Kỳ Liêm sẽ đối đáp gì tiếp theo đây. Bầu không khí trong Tinh Tú các bỗng căng như dây đàn, cơ hồ không thể nghe thấy cả một tiếng thở. Trong lúc ai nấy đều cảm thấy khó xử thì chợt từ bên ngoài vọng tới một âm thanh trong trẻo:

- “Liễu như phi lai phiến phiến hồng”, câu thơ này chính là của thi sĩ thời Nguyên, dùng để đối lại từ lệnh đúng là hay tuyệt.

Trương Kỳ Liêm vội hỏi:

- Ai đó?

Người này đúng là đã “cứu cho Trương Kỳ Liêm một mạng”, ông bèn khẩn trương chạy ra nghênh đón...

***** Trương Nguyên thấy tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, thầy Vương Tư Nhâm, còn có Từ Tri phủ, Hầu Huyện lệnh đang mặc măng bào, đeo đai ngọc đi lên núi. Thấy quan nhân đầu đội trung tĩnh quan viên vàng đang ngồi cạnh Chung thái giám kia chắc là Án sát sứ Trương Kỳ Liêm, Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Lão thái giám này cũng oai phong gớm, quan tam phẩm mà còn phải theo hầu lão đi ngắm cảnh. Vậy thì khổ công đèn sách hòng có ích gì, vẫn chẳng bằng nổi một tay chẳng ra nam chẳng ra nữ kia. Hazzz..

Rồi liếc nhanh sang Thương Đạm Nhiên ~ Thương Đạm Nhiên dù thông minh nhưng cũng đoán không ra Trương Nguyên lúc này đang suy nghĩ gì. Thấy trên đỉnh núi nhiều người như vậy, nhìn sang Trương Nguyên, rồi quay qua nói với Thương Chu Đức nói:

- Nhị huynh, chúng ta có lên đó nữa không?

Thương Chu Đức nói:

- Đã đến đây rồi thì sao lại bỏ dở giữa chừng như vậy. Từ đỉnh Long Sơn có thể trông về phía thành Hội Kê, thậm chí còn nhìn thấy được cả núi Bạch Mã.

Tiểu Cảnh Huy vui mừng nói:

- Hay lắm, hay lắm. Mau đi nhanh thôi.

Trương Nguyên thấy Năng Trụ đang từ đồi Bồng Lai chạy xuống thì vội vàng gọi lại hỏi xem sáu chiếc đèn kia đang được treo ở đâu.

Năng Trụ lắc đầu, Trương Nguyên nhắc nhở nói:

- Trên đèn lồng có vẽ hoa mẫu đơn và con ếch xanh, còn một cái có hoa tường vi và bướm bướm nữa.

Năng Trụ vỗ trán, cười xòa đáp:

- Tiểu nhân nhớ ra rồi, sáu cây đèn kia đang được treo bên ngoài Tinh Tú các.

Trương Nguyên lại nói:

- Năng Trụ, người mang theo kính viễn vọng không, cho ta mượn dùng một chút?

Năng Trụ nói:

- Tiểu nhân đang phải chạy về lấy kính viễn vọng đây, Tam công vừa mắng cho nô tài một trận đây này.

Dứt lời, anh ta ba chân bốn cẳng chạy biến.

Trương Nguyên quay sang Thương Chu Đức nói:

- Nhị huynh, chúng ta lên Tinh Tú các đi, cũng chỉ mấy trăm bước thôi.

Rồi quay sang tiểu Cảnh Huy, hỏi:

- Tiểu Huy còn đi được nữa không?

- Được chứ.

Tiểu Cảnh Huy nhảy lên vui sướng, tỏ ra mình còn đang rất sung sức.

Đoàn người lên đồi Bồng Lai, cả đoạn đường núi được chằng đầy những đèn là đèn, trên dưới có không biết bao nhiêu người. Mấy người hầu Thương thị hết sức cẩn thận hộ tống ba vị tiểu thư. Đồi Bồng Lai khá rộng, mấy người tùm năm tùm bảy rải chiếu ngồi gầy đàn tấu khúc, làm cho bầu không khí càng náo nhiệt bội phần. Còn có vài túp lều rộng, bên trong có rất nhiều chiếc đèn rất lớn.

Trên những chiếc đèn lớn còn được đề lên đó “Tứ thư” hay “Thiên Gia Thi”. Tỷ muội Cảnh Lan, Cảnh Huy vừa đi vừa thích thú ngắm nhìn, nấn ná trên đồi Bồng Lai này đến hai khắc rồi mới hướng bước về phía đỉnh Long Sơn, chợt nghe phía sau có mấy người đồng thanh quát:

- Tránh đường, tránh đường.

Hào nô dám quát người đi đường ư? Không trông thấy đèn lồng của Phùng Hồ viết gì sao?

Trương Nguyên trông thấy một gã gia đình thân hình vạm vỡ đang lớn tiếng dẹp đường, đằng sau là mấy môn khách và gia nô vây quanh một thanh niên công tử bước nhanh lên núi. Thương Đạm Nhiên đứng lui sang một bên, Trương Nguyên cũng liền dừng lại đứng cạnh nàng.

Khi đám hào nô, môn khách kia bước qua chỗ của đám người Trương Nguyên và Thương Chu Đức đang đứng thì gã thanh niên công tử kia dùng ánh mắt suông sã nhìn Thương Đạm Nhiên một lượt từ trên xuống dưới, rồi lại quay sang liếc khắp người Mục Chân Chân đang đứng cạnh Trương Nguyên, ánh mắt gã chợt sáng lên rồi chậm chậm dừng bước. Vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại, suýt nữa thì té cả vào người Thương Đạm Nhiên. Dưới ánh đèn lung linh, Thương Đạm Nhiên vận bộ xiêm y màu cam giống màu của cây Tùng Giang, nàng hiện lên xinh đẹp như vầng trăng rằm, còn Mục Chân Chân đang mặc chiếc váy dài màu đen, càng tôn lên làn da trắng nõn nà như tuyết, hai người mỗi người một vẻ vô cùng hấp dẫn. Hai vị cô nương này nhan sắc như hoa, khó tránh khỏi việc thu hút ánh nhìn của mọi người. Nhưng ánh mắt vừa rồi của tay công tử kia thật quá lỗ mãng, khiến cho Trương Nguyên không khỏi có phần khó chịu, nghĩ thầm:

- Đây là gã nào? Sơn Âm hẳn là không có kẻ nào lỗ mãng như vậy, không biết chừng là tới đây phá rối cũng nên.

Lên tới đỉnh núi, Thương Đạm Nhiên trông thấy sáu chiếc đèn tinh xảo do chính tay mình vẽ đang được treo ở Tinh Tú các, bèn hai tay kéo hai cô cháu chạy qua xem. Tiểu nô Vũ Lăng không biết từ xó nào chạy ra, hớn hờ nói:

- Thiếu gia, em biết ngay thiếu gia lại muốn tới nơi này xem đèn nhà mình nên đã ở đây chờ lâu lắm rồi.

Trương Nguyên cười nói:

- Tiểu Vũ, ngươi cũng nhanh chân quá nhỉ!

Lúc này nghe được Tinh Tú trong các có tiếng trống hạt đang gióng lên truyền tử lệnh, Trương Nguyên thị lực không tốt nên bù lại tai lại rất thính, nghe giọng Chung thái giám kia khác hẳn với người bình thường, ngâm ra câu “Liễu như phi lai phiến phiến hồng” thì biết chắc là lão đang

bị ra, vốn dĩ đám người trong các thấy vậy phải cười nói ồn ào một trận mới đúng, thế mà lạ thay, không khí lại trầm lắng đến bất thường, không ai dám lên tiếng câu nào.

Trương Nguyên thâm nghĩ:

- Chung thái giám phen này đúng là xấu hổ rồi, ta có nên giúp lão một chút hay không? Ừm, kết giao với một người có quyền cũng tốt, nhất định sau này sẽ được nhờ, chỉ cần có lợi với đại sự của ta thì ta sẽ không từ chối. Quốc nạn giáng xuống, phải lợi dụng tất cả những người có thể lợi dụng, những việc có thể lợi dụng. Đương nhiên không phải chuyện gì cũng dễ dàng, nói thì dễ lúc làm được hay không mới khó, vậy thì phải xem bản lĩnh của ta thế nào rồi.

Trương Nguyên rất nhanh lấy lại tâm trí, cao giọng nói:

- “Liễu như phi lai phiến phiến hồng”, câu thơ này chính là của thi sĩ thời Nguyên, dùng để đối lại “tửu lệnh” đúng là hay tuyệt.

Quả nhiên, trong các có người đáp:

- Là ai? Mời vào trong.

Và ra nghênh đón cậu chính là Chiết Giang tỉnh Ấn Sát tư quan trên Trương Kỳ Liêm. Trương Kỳ Liêm gặp Trương Nguyên mới tuổi mười lăm, sáu tuổi, lại là một thanh y nho đồng thì có chút hụt hẫng, hỏi:

- Người biết chính xác xuất xứ của câu thơ kia ư?

Trương Nguyên khom người nói: “ Đúng vậy. “ Trương Kỳ Liêm không còn tâm trí đâu quan tâm đến việc vì sao cậu thiếu niên này lại có mặt ở đây, rồi lại còn dám to gan chen vào câu chuyện của các đại quan nhân nữa. Nhưng cậu ta tới đây làm loạn một phen cũng tốt, mong sao Chung thái giám thấy vậy mà quên đi cảnh tượng khó xử ban nãy, bèn vẫy tay, nói:

- Mời vào.

Trương Nguyên vừa vào trong đã trông thấy toàn “người quen”. Cậu lần lượt thi lễ với tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, lão sư Vương Tư Nhâm, Từ Tri phủ và Hầu Huyện lệnh. Hành động này làm cho Án sát sứ Trương Kỳ Liêm nhất thời bất ngờ không hiểu chuyện gì đang diễn ra. Trương Nhữ Sương đứng dậy cười ha hả nói:

- Chung công công, Trương phân thủ, chư vị sa đạt, đây là cháu họ của Trương Nhữ Sương ta, Trương Nguyên Trương Giới Tử. Trương Nguyên, mau bái kiến Chung công công và Án sát sứ Trương đại nhân.

Trương Nguyên liền thi lễ với Chung thái giám, rồi quay sang hành lễ với người bên cạnh là Trương Kỳ Liêm. Trương Kỳ Liêm vỗ nhẹ trán làm như nhớ ra gì đó, nói:

- Trương Nguyên... ta ở Hàng Châu có nghe qua cái tên này. Có một lần Vương Đề Học đã nhắc tới, nói Trương Nguyên ở Sơn Âm tuổi còn nhỏ mà đã làm được một bài văn bát cổ tuyệt hay, chính là người ư?

Trương Nguyên mỉm cười chấp tay trước ngực nói:

- Đó là đại tông sư quá khen, tiểu tử tài mọn, học nông biết cạn, đâu dám nhận.

Hoá ra thiếu niên trước mắt đúng là người mà Vương Đề học đã hết lời khen ngợi, Trương Kỳ Liêm vui vẻ nói:

- Đúng là Sơn Âm Trương thị xuất nhân tài. Vậy người nói câu “Liễu như phi lai phiến phiến hồng” là trong bài thơ nào của Nguyên triều?

Trương Nguyên chấp tay thi lễ với Chung thái giám, đáp:

- Chung công công bác học tinh thâm, tiểu tử vô cùng kính nể, câu “Liễu như phi lai phiến phiến hồng” này nghe có vẻ lạ tai, khó trách các vị hiền đạt ở đây nhất thời không nhớ ra. Quảng Lăng gầy Tây Hồ có Âu Dương Tu san núi lấp hồ xây dựng Bình Sơn đường, hậu nhân vì chuyện này mà để lại rất nhiều lời vịnh, tiểu nhân cũng không nhớ ra câu nói đó là của vị nào, nhưng tiểu nhân có thể đọc thuộc ra cả bốn câu trong bài vịnh đó.

Nói rồi cậu lập tức cất cao giọng ngâm:

- Nhập tứ kiêu biên nhập tứ phong, bằng lan do ức cự giang đông. Tịch dương phản chiếu đào hu độ liễu như phi lai phiến phiến hồng.

- Tạm dịch:

Gió Nhập Tứ bên cầu Nhập Tứ Tựa lan sâu tường cổ Giang Đông Chiều tà phản chiếu vườn hoa Đào Tơ liễu bay tới một mảng hồng Bầu không khí bên trong Tinh Tú các lại trở về trạng thái yên tĩnh, ngay sau đó tiếng vỗ tay dần dần vang lên không ngớt:

- Hay! Hay lắm!

- Ánh hoàng hôn phản chiếu làm cho tơ liễu bay tới nhìn qua sẽ tưởng là màu đỏ. Hay lắm!

- Bài thơ này có hình ảnh ẩn dụ mới, ý nghĩa sâu xa.

-...

Trương Kỳ Liêm mừng rỡ, vội lên tiếng tăng bốc Chung thái giám, nói:

- Chung công công đúng là có trí nhớ siêu phàm, hạ quan tự thấy không sánh bằng. Câu thơ này ban đầu còn khiến hạ quan cảm thấy ý nghĩa không thông, hồ thẹn, hồ thẹn.

Đám người Từ Thời Tiến cũng lớn tiếng kêu “hồ thẹn”, mấy quan thân danh sĩ cũng vội vàng hòa theo, hết người này đến người kia thi nhau “tự kiểm điểm bản thân”, thẹn mình không sánh được với Chung công công, thán phục Chung công công tri thức uyên thâm, chỉ có Trương Nhữ Sương, Vương Tư Nhâm cười dài nhìn Trương Nguyên không nói câu nào.

Chung thái giám được mọi người hết lời tán dương như vậy thì cũng quên mất rằng câu này là do lão bịa ra, thậm chí còn tưởng rằng đúng là có một người nào đó của Nguyên triều đã làm ra bài vịnh này thật. Từ chỗ khó xử trở nên vui mừng hoan hỉ, lão xoa xoa cái cằm nhẵn thín, nói:

- Cái này, ta quả thực cũng không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ được một câu, còn Trương công tử lại nhớ được cả bài. Đáng khen, đáng khen.

Trương Nguyên khiêm tốn nói:

- Tại hạ là năm trước khi sưu tập những cuốn sách của tiền nhân thì ngẫu nhiên đọc được bài thơ này. Tại hạ tuổi nhỏ, đọc sách không nhiều lắm nên không nhớ rõ toàn bộ. Chung công công là người đọc rộng biết nhiều, thấy từu lệnh có hai chữ này thì liền nhớ ra câu “Liễu như phi lai phiến phiến hồng”, phải không ạ?

Chung thái giám gật đầu lia lịa:

- Phải, phải. Chính là như vậy đó. Lão vui mừng ra mặt, cảm thấy cậu thiếu niên này rất hiếu minh, bèn quay sang nói với Trương Nhữ Sương:

- Túc ông, đứa cháu này của người quả là thông minh hơn người, tiền đồ ắt hẳn sẽ vô cùng xán lạn.

Trương Nhữ Sương cười nói:

- Công công quá khen, Trương Nguyên là đệ tử của Vương Quý Trọng tiên sinh, đó đều là công Quý Trọng tiên sinh dạy bảo cả.

Chung thái giám liền quay sang Vương Tư Nhâm nói:

- Dạy rất hay, rất có phương pháp.

Trương Kỳ Liêm thấy Chung thái giám mặt mày hớn hờ thì cũng thở phào nhẹ nhõm. Lão thái giám học đòi văn vẻ lại vui giận thất thường này đúng là “khó chiều”. Tối nay may mà có Trương Nguyên “bỗng nhớ ra bài vịnh kia”, nếu không thì đúng là...

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Chung thái giám tiếp đón Trương Nguyên, nói:

- Trương công tử, ngồi bên này. Chúng ta thấy người hậu sinh tuần kiệt mới chợt dậy lên ý nghĩ khâm phục anh tài.

Thầm nghĩ: “Ngồi đây toàn là những bậc thi gia hàng đầu Giang Tả, cả đời đọc sách, văn thơ lai láng, theo ta thấy thì còn chả bằng một góc của cậu thiếu niên này. Đến ta còn không nhớ ra câu thơ “Liễu như phi lai phiến phiến hồng” xuất xứ từ đâu mà chỉ mình cậu ta nhớ được, nếu không phải có Trương Nguyên nhắc nhở thì hôm nay bốn thái giám ta chẳng phải đã bị đám người này cười cho thối mũi rồi hay sao? Ai ya, như vậy thì đúng là oan tày đình mà.

Người đương thời có một câu tục ngữ đó là có ba loại người mà không nên chọc tức vào đó. Thứ nhất, đó là thái giám, thứ hai là khuê nữ, và thứ ba, là tú tài. Thời văn Minh, tú tài rất hay gây chuyện, đến quan phủ còn phải sợ, nên tú tài là không nên dây vào đầu tiên. Còn thái giám và khuê nữ thì cũng gần gần như nhau, chủ quản Nam Kinh công bộ Tạ Triệu Chế đã từng nói: “Hoạn quan, phụ nữ xem kịch không ai là không rơi lệ. Mà thái giám lại còn đáng sợ hơn khuê nữ nữa kìa, vui giận thất thường, khó chiều hết sức.

Cố tình quấy rối, tính nết biến hóa khôn lường rất khó đoán định, nhưng nếu nắm được mà làm vừa lòng họ thì họ sẽ coi bạn là tri kỉ thậm chí còn vì

bạn mà không quản sống chết. Đương nhiên, ngược lại nếu chẳng may bạn đắc tội với họ thì đúng là thảm rồi...

Chung thái giám là một tay chúa sĩ diện, nhất là trước mặt các văn nhân nho sĩ. Trương Nguyên dùng một bài thơ đối lấy sĩ diện cho lão, rất là hợp ý lão.

Chung thái giám cảm thấy trong các vị cao hiền ngồi đây chỉ có lão và Trương Nguyên là hai người tài hoa nhất. Đương nhiên, lão là thứ nhất, Trương Nguyên xếp thứ hai, còn đám người kia chỉ là hữu danh vô thực, là hạng mua danh chuộc tiếng, thiếu chút nữa đẩy lão vào tình thế mất mặt.

Lão quay sang dặn dò sai dịch mau chóng bưng tới một chiếc ghế bành đặt cạnh ghế của lão. Trương Nguyên thi lễ, mạn phép xin ngồi. Chung thái giám nhìn đánh giá Trương Nguyên một lượt, khen:

- Đúng là hậu sinh khả úy! Tốt.

Rồi quay sang Trương Kỳ Liêm:

- Nếu Vương Đề Học đã có lời khen ngợi Trương Nguyên, vậy vì sao cậu ta vẫn chỉ là thanh y nho đồng?

Trương Nhữ Sương đáp:

- Cháu họ ta tuổi nhỏ, trước kia chưa từng tham gia qua kì thi nào, năm nay đã mười sáu tuổi, việc học tập cũng có phần tăng tiến nên tháng sau sẽ tham gia thi huyện.

Chung thái giám liền cười nói:

- Thì ra là thế, chả trách lại nói là không có công danh, hóa ra là vì kì thi còn chưa mở. Nhưng yên tâm, bốn thái gia ta khẳng định lần này Trương công tử sẽ vinh quy bái tổ. Năm sau thi hương, nếu ta còn ở Hàng Châu thì

Trương công tử nhất định phải tới Hàng Châu gặp ta đó. Bát cổ văn thì ta không biết làm, nhưng đàm thơ luận chữ thì ta cũng biết đấy.

Trương Nguyên thăm nghĩ:

- Vị Chung thái giám này quả là rất nhiệt tình, ta đã bắt đầu có cảm giác được “một bước lên tiên” rồi đây.

Rồi cung kính chấp tay nói:

- Tiểu tử nếu có thể tới Vũ Lâm (tên gọi xưa của Hàng Châu, nổi danh do có núi Vũ Lâm), nhất định phải bái kiến công công, lắng nghe công công chỉ bảo rồi.

Bị ra thơ mà lại tưởng thơ mình là thơ của cổ nhân, Chung thái giám hứng trí nổi lên, cười nói:

- Trống hạt mới truyền một vòng, chẳng lẽ hôm nay chỉ có kiểm tra thi phú của mỗi mình bốn thái gia ta hay sao?

Trống Hạt lại nổi lên, Chung thái giám vừa mới cầm cành mai trong tay đưa cho Trương Nguyên thì tiếng trống dứt. Chung thái giám cười to, nói:

- Như vậy là cố ý làm khó dễ rồi, ha ha, phải xem bản lĩnh của người rồi.

Trương Nguyên đứng lên nói:

- Vừa rồi nghe Chung công công nhắc tới câu thơ có hai chữ “Phi, hồng”, tiểu tử chợt nhớ tới một câu thơ cũng có hai chữ này. Đó là “Lệ nhãn vấn hoa hoa bất ngữ. Loạn hồng phi quá thu thiên khứ”.

Tạm dịch: người dịch: Nguyễn Thị Bích Hải Mắt ướm hỏi hoa hoa chẳng nói Tơi bởi hoa rụng hơn thu tới.

Trương Kỳ Liêm cười nói:

- Đúng vậy, đây là câu rất nổi tiếng của Âu Dương Tu đời Tống. Chung công công, hạ quan lần này không nhớ lầm chứ?

Bài thơ “Điệp Luyến Hoa” này của nhà thơ Âu Dương Tu thì Chung thái giám biết rõ, lão vui mừng ra mặt, nói:

- Đối rất hay, câu “Liễu như phi lai phiến phiến hồng” là vịnh Âu Dương Tu ở Bình Sơn đường. Trương công tử này lại nói ra một câu khác của Âu Dương Tu, bốn thái giám có đề nghị như thế này, từ giờ “phi hồng lệnh” bắt buộc phải có liên quan tới Bình Sơn đường hoặc Âu Dương Tu.

Đề nghị này đã làm khó cho tất cả các vị cao hiền ngồi đây, chỉ có Vương Tư Nhâm đối được câu “Hồng phấn giai nhân phiến lệ xướng, kinh khởi uyên ương, lưỡng lưỡng phi tương hướng” nhưng thật ra cũng là ba câu rồi. Chung thái giám thấy Vương Tư Nhâm thân là thầy của Trương Nguyên nên miễn cưỡng cho thông qua. Ngược lại đối với những người khác, ai đối không xong cũng đều phải phạt rượu, điều này càng làm cho Chung thái giám có thiện cảm với cậu thiếu niên Trương Nguyên này hơn.

Bữa dạ yến đang đến hồi vui vẻ thì bỗng ngoài Tinh Tú các vọng tới một tiếng náo loạn, tựa như có kẻ đang gây lộn ngoài đó. Trương Kỳ Liêm tỏ vẻ không vui, nói:

- Một đêm đẹp như vậy không thưởng đèn lại gây ồn ào, thật khiến các bậc cao nhân viên khách mất hứng.

Thiệu Hưng Tri phủ Từ Thời Tiến và Sơn Âm Huyện lệnh Hầu Chi Hàn vội vàng đứng dậy ra khỏi các xem rớt cuộc là đang xảy ra chuyện gì. Trương Nguyên nghe thấy trong tiếng tranh chấp đó hình như có tiếng của tiểu hề nô Vũ Lăng, nhớ tới ban nãy trên đồi Bồng Lai gặp một tay thanh niên công tử háo sắc, liền vội vã đứng dậy, nói:

- Tiểu nhân cũng ra xem xem liệu có liên quan đến người nhà tiểu nhân hay không?

Thái giám thích nhất chuyện âm ỉ, thấy chuyện này đương nhiên không thể bỏ qua, nói:

- Vậy cùng ra xem đi, ra bình đúng sai thế nào?

Vậy là tất thấy mọi cao hiển trong các đều lần lượt bước ra.

***** Long Sơn đỉnh nghiêng từ đông sang tây. Chỗ cao nhất phía đông chính là Tinh Tú các. Từ Tinh Tú các sang đến vách núi phía tây hơn trăm bước, núi đá, cây cối không chỗ nào không có đèn. Đám người Thương Đạm Nhiên thấy Trương Nguyên bước vào Tinh Tú các bèn đi chỗ khác ngấm đèn. Tiểu cảnh Huy trông thấy phía xa là thành Hội Kê, hỏi Thương Đạm Nhiên:

- Cô cô, nhà chúng ta ở chỗ nào?

Thương Đạm Nhiên chỉ chỉ nói:

- Thấy không, đó chính là núi Bạch Mã. Dưới chân núi Bạch Mã chính là nhà chúng ta đó. Tiểu Cảnh Huy kiễng chân ra sức căng mắt trông, lắc đầu nói:

- Chỉ thấy núi thôi, không thấy nhà đâu cả.

Thương Đạm Nhiên mỉm cười nói:

- Xa quá mà, đương nhiên nhìn không thấy rồi, chỉ biết nhà ta ở vị trí đó thôi.

Tiểu Cảnh Huy cố căng mắt ra nhìn kỹ lại một lượt rồi mới lên tiếng:

- Đèn nhiều quá! Nếu Hội Kê chỉ có nhà chúng ta thắp đèn thì còn nhìn thấy được.

Thương Cảnh Lan nói:

- Tiểu Huy muội ghê gớm quá đi, còn không cho người ta đốt đèn nữa.

Thương Chu Đức cười nói:

- Trong “Lão học am bút ký” có một trang kể về một câu chuyện, kể rằng chỉ cho phép quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thắp đèn.

(Truyện kể về một vị quan tên là Điền Đăng, vì “đèn” tiếng hán là “đăng”, nên gã cho rằng gọi như vậy là sĩ nhục gã, thế là mọi người dân đều không dám gọi “phóng đăng” (thắp đèn) nữa, mà chỉ dám nói là “phóng hỏa”. về sau câu nói “cho phép quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng thắp đèn” được mọi người dùng để ám chỉ cường quyền bá đạo, ý thế hiếp người.) Nghe xong câu chuyện cười của Thương Chu Đức, chị em Cảnh Lan Cảnh Huy khanh khách cười.

Tiểu Cảnh Huy nói:

- Muội đâu có độc ác ngang ngược như vậy, muội chỉ nói thế thôi mà. Nhà Trương công tử ca ca cũng không xa chỗ này, cô cô có trông thấy được không?

Thương Đạm Nhiên lại cười nói:

- Không nhìn ra, ta đâu có...

Đang nói đến đó thì bỗng nàng im bật..

Vũ Lăng đứng bên nói:

- Để ta xem, để ta xem.

Vũ Lăng vừa mới tìm được vị trí phủ học cung thì cánh tay trái đột nhiên bị một người giữ lấy. Một giọng nói vang lên:

- Vị tiểu ca này, cho nói chuyện chút.

Rồi chưa để Vũ Lăng trả lời đã kéo Vũ Lăng tới bên một hòn đá lớn. Trong lúc giây giũa, Vũ Lăng nhận ra đây chính là gã nô bộc to cao ban nãy, vừa nhìn là biết hạng cường hào gia nô, bên cạnh gã là tay môn khách đáng người trung niên, cười cười nói:

- Vị tiểu ca này, ta có lời muốn hỏi người.

Vũ Lăng bị tay kia cưỡng ép lôi đi nên cảm thấy không thoải mái chút nào. Mấy người hầu Thương thị lại tưởng hai kẻ lạ mặt này là người Vũ Lăng quen biết nên cũng chẳng lên tiếng hỏi. Tên môn khách rút ra mười mấy đồng trước mặt Vũ Lăng, nói:

- Thưởng cho người.

Vũ Lăng không thèm đếm xỉa đến chỗ tiền đó, nói:

- Ta không cần tiền, các người có chuyện gì?

Tên môn khách hướng ánh mắt về phía Thương Đạm Nhiên, hỏi:

- Các người là người nơi nào, gia chủ tên gì?

- Chúng ta đương nhiên là người Thiệu Hưng, các người là từ đâu tới?

Nghe giọng nói của tên hào nô và tay môn khách này có vẻ như không phải người bản địa.

Tên môn khách không đáp mà tiếp tục hỏi:

- Gia chủ người là ai? Vị tiểu thư kia đã có hôn phối hay chưa?

Vũ Lăng lập tức cảnh giác cao độ, nói:

- Vị kia là Thương tiểu thư, chính là thiếu phu nhân của nhà ta, tuy chưa chính thức thành thân nhưng đã có đính ước rồi.

Đây là lời cố ý nhắc nhở tay môn khách đừng có mơ tưởng.

Tên môn khách tiếp tục hỏi thêm mấy câu. Gã thanh niên công tử mắt rậm mày ngài đứng sau tảng đá lớn, lên tiếng:

- Nói với thằng gia nô này làm gì, mời gia chủ của nó đến, ta nói chuyện trực tiếp với hắn.

Vừa nói gã vừa chỉ chỉ Thương Chu Đức.

Tên môn khách liền bước tới chỗ Thương Chu Đức. Bị hai gia phó của thương thị ngăn lại, môn khách thở dài nói:

- Công tử nhà ta có việc muốn thương lượng với chủ nhân của các người.

Thương Chu Đức không biết chuyện gì, thấy thanh niên kia lạ mặt nhưng ban nãy có đứng nói chuyện với Vũ Lăng thì tưởng có quen biết gì với Trương Nguyên, liền đi qua chấp tay nói:

- Không biết các hạ có chuyện gì cần gấp?

Thanh niên này thở dài nói:

- Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?

Thương Chu Đức nói:

- Tại hạ Thương Chu Đức, người Hội Kê. Chẳng hay tôn tính đại danh của các hạ là gì?

Thanh niên công tử này nói:

- Gia phụ ta là Đồng Huyền Tể.

Thương Chu Đức sửng sốt, mặt lập tức giãn ra nói:

- Hóa ra là công tử của Đồng hàn lâm, tại hạ nghe danh đã lâu.

Đồng Huyền Tể chính là Đồng Kỳ Xương, năm Vạn Lịch thứ mười bảy khoa Sừ đồ đệ nhất nhị giáp tiến sĩ.

Hàn Lâm Viện chuyên biên tu, công thi văn, thư họa, vang danh cả nước. Hoàng trưởng tử Chu Thường Lạc trúng cử giảng quan, sau đó được thăng tiến lên Phó sứ Sơn Đông, Hà Nam tham chính nhưng đều không đi nhậm chức mà ở tại quê hương Hoa Đình, Tùng Giang nhàn cư dưỡng vọng. Tài năng thi họa của ông càng ngày càng đạt tới mức tinh thâm, danh tiếng càng lúc càng vang xa, đến mức sứ thần Triều Tiên đến kinh thành còn muốn lục soát bằng được Đồng Kỳ Xương thi họa mang về Vương kinh Seoul. Vị thanh niên này công tử là con thứ của Đồng Kỳ Hưng - Đồng Tổ Thường, công danh sinh đồ, cũng là nghe hôm nay ở Sơn Âm có hội đèn Nguyên tiêu thì đến, tại Long Sơn gặp Thương Đạm Nhiên xinh đẹp yêu kiều, hoa nhường nguyệt thẹn, tỳ nữ đứng cạnh cũng lệ sắc phi phàm liền tò mò muốn hỏi xem là nữ lang nhà ai.

Đồng Tổ Thường này có thói quen lần đầu nói chuyện với ai cũng lời danh tiếng thân phụ ra: “Gia phụ Đồng Huyền Tể”. Năm chữ này rất có hiệu quả, chỉ cần là sĩ đại phu, người đọc sách thì không ai là không biết đến đại danh thân phụ y là Đồng Kỳ Xương cả. Lần này cũng vậy, Thương Chu Đức vừa nghe danh Đồng Kỳ Xương thì lập tức vội vã đứng lên khiêm nhường thi lễ.

Đồng Tổ Thường lúc này mới xưng tên mình:

- Văn sinh Đồng Tổ Thường, chưa có hôn phối, không biết vị nữ lang kia là thế nào với Thương tiên sinh? Văn sinh thực sự rất ái mộ. Tư kết Tần Tấn là chuyện tốt.

Đồng Tổ Thường có vợ có thiếp đủ cả, câu chưa có hôn phối chẳng qua chỉ là y nói xằng mà thôi.

Thương Chu Đức mặt nhăn nhó nói:

- Đó là em gái ta, đã có hôn ước với con cháu Trương thị ở Sơn Âm rồi.

Đồng Tổ Thường nói:

- Có hôn ước cũng không sao, văn sinh nguyện ra giá gấp mười lần. Mong Thương tiên sinh chấp thuận, gia phụ cũng rất cảm kích ân đức của tiên sinh.

Thương Chu Đức rất là không hài lòng, giữa đường bàn chuyện hôn sự đã là vô lễ rồi, như vậy đúng là xem thường Thương thị của gã rồi. Xem Thương thị như thế bằng môn tiểu hộ chẳng chút thể diện gì sao mà vừa mở miệng đã đòi hôn ước nọ kia??? Hừ, Hội Kê Thương thị ta thiếu bạc hay sao?

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thương Chu Đức thản nhiên nói:

-Được Đồng công tử ưu ái rồi, nhưng gia đình Thương Thị ta vốn là nhà nho gia giáo, làm sao có thể làm ra chuyện hủy hôn này được.

Ông ta chấp tay rồi xoay người muốn bỏ đi.

Đồng Tổ Thường vội nói:

-Thương tiên sinh xin dừng bước, vãn sinh còn có điều muốn nói.

Thương Chu Đức cố kiên nhẫn, xoay người lại nghe xem con trai của gã Đồng Kỳ Xương còn gì nói nữa, tên Đồng Tổ Thường chấp tay nói:

-Xin Thương tiên sinh lượng thứ, vãn sinh thật sự hơi thất lễ, nhưng quả thật vãn sinh đối với lệnh muội là tình sâu nghĩa nặng, mong tiên sinh rộng lòng thông cảm, tiếc thay “Giai nhân dĩ quy Sa Trá Lợi” (Đây câu thơ nằm trong bài “Thơ Liễu Thị”, khi chồng Liễu Thị đi xa, Sa Trá Lợi đã cướp nàng về làm vợ), vãn sinh đau lòng khôn xiết.

Thương Chu Đức thâm nghĩa:

“Giai nhân dĩ quy Sa Trá Lợi”, thơ này miêu tả chẳng đúng ngữ cảnh gì cả, rõ ràng là râu ông nọ cắm cằm bà kia, Đồng Kỳ Xương nổi tiếng tình thông thi văn thư họa, sao lại có loại con trai như thế nào nhỉ? Có khi nào là hàng giả không đây?”

Thương Chu Đức cũng chẳng hơi đâu mà quan tâm đến, liền nói:

-Đồng công tử không cần nhiều lời, thường đèn thì xin cứ tự nhiên.

Đồng Tổ Thường lại nói:

-Thương tiên sinh hãy khoan, vẫn bối còn một lời này, nếu vẫn bối và lệnh muội không duyên phu thê, thế thì vẫn bối cũng chẳng dám làm phiền, vẫn bối chỉ xin Thương tiên sinh một chuyện, có thể bán Hồ tỳ đó cho vẫn bối không ạ?

Thương Chu Đức nghe không rõ, hỏi lại:

-Cái gì?

Đồng Tổ Thường chỉ về hướng thiếu nữ đọa dân Mục Chân Chân:

-Dạ chính là đứa tỳ nữ này, vẫn bối rất thích làn da trắng trẻo của cô bé này, trông rất thú vị, Thương tiên sinh có thể cho vẫn bối được toại nguyện không ạ? Bao nhiêu ngân lượng xin cứ ra giá.

Ở đây không phải phủ Tùng Giang, thôi thì khiêm tốn chút vậy, lấy tạm tỳ nữ xinh đẹp kia cũng được.

Người Tấn nói về Hồ tỳ, chính là đang nói đến mỹ nữ tộc Tiên Ti, tóc của Mục Chân Chân tuy có màu vàng nhạt, nhưng ban ngày nếu không chú ý kỹ sẽ chẳng ai có thể phát hiện ra, lúc này trên núi thấp đầy ánh đèn sáng trưng, dưới sự chiếu rọi của ngọn lửa, mái tóc óng vàng mượt mà của nàng lóng lánh, đi cùng làn da trắng tươi nõn nà, toát lên vẻ đẹp của một nàng người Hồ da trắng xinh đẹp.

Thương Chu Đức tức giận vô cùng nhưng ngược lại ông vẫn nở nụ cười, thầm nghĩ tên Đồng Tổ Thường này hay thật, phút trước còn bán sống bán chết nói yêu lệnh muội ta, đau khổ khôn xiết ư, giờ chớp mắt đã xin mua

mỹ tỳ Mục Chân Chân rồi, phẩm hạnh gã này ra sao, không cần nghĩ cũng biết rồi, ông bèn kiềm nén cơn giận, nói:

- Đó không phải tỳ nữ của Thương Thị, cô ấy bên nhà Trương Thị Sơn Âm, cũng là tỳ nữ của em rể tương lai ta, muốn mua muốn bán gì, cứ đi tìm đệ ấy mà nói.

Bụng nghĩ:

“Cứ để Trương Nguyên đối phó với tên Đồng công tử vợ vãn này xem sao.

Đồng Tổ Thường hỏi:

-Cho hỏi có phải gã thiếu niên áo xanh gặp qua trên núi không ạ?

Thương Chu Đức nói:

-Đúng thế.

Vũ Lăng đứng bên cạnh mặt mày đỏ bừng lên, nhin đến không kiềm nổi nữa rồi, điên máu lên nói:

-Không bán, thiếu gia nhà ta tuyệt đối không bán tỳ nữ đâu.

Đồng Tổ Thường quát lớn:

-Chủ nhân đang nói chuyện ở đây, người là tiểu nô tài sao lại chen miệng vào, khiến đánh phải không?

Thương Chu Đức lạnh lùng nói:

-Đồng công tử có phải hơi quá đà rồi không?

Đồng Tổ Thường thấy nếu y đã chẳng thể xin cưới lệnh muội của Thương Chu Đức nữa, vậy hà cớ gì phải khách khí làm chi, liền trở mặt

cười lạnh lùng nói:

-Đây mà gọi là nhà có gia giáo lễ nghi ư, chủ nhân đang nói chuyện, gia nô đứng bên sủa lung tung thế kia, vậy mà cũng được à?

Thương Chu Đức nhất thời tức giận, không nói nên lời, sau một lúc nghẹn ngào mới nói:

-Tri huyện Sơn Âm, Tri phủ Thiệu Hưng, còn có cả Án Sát Ti Trương Phân Thủ nữa, họ đang dùng tiệc bên lầu các, người đi với ta qua đó nhờ họ nói câu công bằng.

Đồng Tổ Thường trái lại hỏi tới:

-Án sát sứ Hàng Châu Trương Kỳ Liêm, Trương Thế Bá chứ gì? Hô hô...Trương đại nhân đó là bạn hữu gia phụ, hội đèn lồng Sơn Âm là do Trương Thế Bá đẩy cố tình gửi thư mời cha ta đến chung vui, do đường xa lầy lội, thời tiết lạnh giá, cha ta không thềm đến, thành ra ta mới đến thay đây này, thưa Thương tiên sinh, ngài còn muốn lên lầu các tìm Trương Phân Thủ nói lý nữa không?

Nói xong gã dương dương tự đắc nhìn Thương Chu Đức, bất thành linh gã bước tới bên Vũ Lăng, giáng cho Vũ Lăng một cái bạt tai, nói:

-Ta dạy dỗ người thay chủ nhân người.

Vũ Lăng khóc òa lên.

Mục Chân Chân vội vã chạy tới, hỏi:

-Tiểu Vũ đệ có sao không?

Vừa hỏi han Tiểu Vũ, nàng ta vừa trừng mắt nhìn Đồng Tổ Thường, nàng đã trông thấy Đồng Tổ Thường đánh Vũ Lăng.

Vũ Lăng cùng tuổi Mục Chân Chân, năm mới này cũng 15 tuổi cả, Vũ Lăng chỉ nhỏ thág hơn so với Mục Chân Chân thôi, hơn nữa dáng người thấp bé, bình thường đều bắt chước Thạch Đầu ca ca gọi Mục Chân Chân là Chân Chân tỷ tỷ, lúc này bị tát một cái, y liền khóc òa lên nói:

-Chân tỷ tỷ, gã họ Đồng này nói đòi mua tỷ, đệ bảo thiếu gia tuyệt đối không bán, thế là gã liền đánh đệ, hu hu .... Chân Chân tỷ giúp đệ với.

Vũ Lăng biết Mục Chân Chân có võ, muốn nàng ta trả thù dùm đây mà.

Mục Chân Chân thấy trên đầu Đồng Tổ Thường có đội khăn tú tài, không dám động thủ, chỉ đành bảo vệ Vũ Lăng bằng cách đứng chắn phía trước, cô bé dọa dân này xưa nay vốn nhất gan, trước kia bị Lạt Hồ ăn hiếp cũng chỉ biết trốn chạy, giờ thì dạn hơn nhiều rồi, nếu đối phương là gia nô, cô nàng sẽ thẳng tay không kiêng nể, chỉ có điều nếu là tú tài thì thật sự không dám liều, sợ rằng bản thân lại gây phiền toái cho thiếu gia nữa.

Thương Chu Đức tức điên người, chỉ vào mặt Đồng Tổ Thường nói:

-Hiếp người quá đáng mà, đi, đi tìm Trương Phân Thủ nói lý ngay.

Thương Đạm Nhiên đi đến thấy vậy kinh ngạc hỏi:

-Nhị huynh, xảy ra chuyện gì vậy?

Trước đó Đồng Tổ Thường chưa có dịp nhìn rõ dung mạo của cô gái này, giờ được trông thấy vẻ đẹp như tiên giáng trần của cô, liền lập tức cười nói:

-Thương tiểu thư đừng sợ, không liên quan gì đến Thương tiên sinh cả, chẳng qua tiểu nô tài này vô lễ không biết phép tắc, tiểu sinh ra tay dạy dỗ chút ấy mà.

Vũ Lăng thấy Mục Chân Chân không dám động thủ, liền kêu to:

-Thiếu gia ời, thiếu gia ời.

Chỉ có thiếu gia mới làm chủ cho hần được thôi.

Trương Nguyên đang trên Tinh Tú các nghe thấy tiếng kêu bi thảm của Vũ Lăng. Từ Tri phủ, Hầu tri huyện đang bước đi một cách đồng dục từ tống, Trương Nguyên đợi không được, liền chạy tới bên hai người, thừa một tiếng:

-Học trò lên trước xem sao ạ.

Vũ Lăng vừa trông thấy thiếu gia, liền khóc lóc nói:

-Hu hu...thiếu gia, Gã họ Đồng này nói đòi cưới Đạm Nhiên đại tiểu thư, còn bảo muốn mua Chân Chân tỷ nữa. Tiểu Vũ nói lại có mỗi một câu, mà gã đánh Tiểu Vũ ra thế này nè. Hu hu hu ....

Trương Nguyên vừa nhìn, quả nhiên là vị công tử mặt mày lấm lét mà họ đã gặp ở đồi Bồng Lai, lại trông thấy bộ dạng tức không chịu nổi của Thương nhị huynh.

Còn gã công tử đó thì đang phúi phúi tay, làm như đánh Vũ Lăng một cái làm dơ tay của hần vậy, hần nói:

-Tiểu nô tài ăn nói ngông cuồng, sinh đồ ta dạy dỗ nó một chút thì đã sao nào?

Trương Nguyên tiến lên trước chấp tay nói:

-Không sao không sao, xin hỏi cao danh quý tánh của vị nhân huynh đây?

Đồng Tổ Thường thấy Trương Nguyên vẻ mặt tươi cười, liền chấp tay nói:

-Gia phụ Đồng Huyền Tế.

“Bịch” một tiếng vang lên, thắt lưng của Đồng Tổ Thường bị trúng một cước thật mạnh, đau đến không đứng thẳng nổi, ngẩng đầu lên lớn tiếng quát:

-Người dám đánh ta à!

Đá một cước xong, Trương Nguyên đã nháy ra xa tên Đồng Tổ Thường đó, Từ tri phủ và Hầu tri huyện vừa đúng lúc xuất hiện, không đánh trước đợi chút nữa là không đánh được, trút giận thì cách thực tế nhất là đánh người, Trương Nguyên hẳn đâu phải chỉ biết đóng vai thánh hiền làm văn bát cổ, lúc cần thiết hẳn cũng sẽ động thủ đánh người.

Đám gia nô bảo vệ của Đồng Tổ Thường liền “hự” tiếng ủa tới, Mục Chân Chân cùng bốn gia nô Thương gia bên này cũng đồng loạt tấn tới, hai bên kinh với nhau.

Đồng Tổ Thường ẹo lưng tức giận nói:

-Đánh cho ta, đánh tên tiểu tử ấy!

-Ai dám động thủ đánh người ở đây hả?

Huyện lệnh Sơn Âm Hầu Chi Hàn nhanh chân bước vào, sau lưng là nha sai Lưu Tất Cường.

Từ Thời Tiến cũng đến, các quan thân trong Tinh Tú lâu lần lượt kéo tới.

Lúc này Trương Nguyên mới thấp giọng hỏi Thương Chu Đức:

-Thương nhị huynh, Đồng Huyền Tế là ai ạ?

Thương Chu Đức có chút ngạc nhiên bởi Trương Nguyên không biết tới Đồng Huyền Tế này, y bèn nói:

-Đó chính là Đồng Kỳ Xương Đồng Hàn Lâm đó, danh tiếng trong sĩ lâm không nhỏ đâu.

Trương Nguyên “ồ” lên một tiếng nói:

-Thì ra Đồng Huyền Tế là Đồng Kỳ Xương, Đồng Kỳ Xương thì đệ biết, không chỉ vào thời văn minh, ngay cả các sách sử Trung Quốc đều có tên ông ta, là nhân vật khá nổi tiếng, tộc thúc tổ cũng có chút giao tình với vị Đồng Kỳ Hưng này, lần trước ở thư phòng Bắc viện trông thấy thiệp tự của Đồng Kỳ Hưng, còn đây là con trai của Đồng Kỳ Hưng (hay còn gọi là Đồng Kỳ Xương) ư, sao lại quá quắc đến nhường này, còn mở miệng ra cứ “Gia phụ Đồng Huyền Tế”, Đồng Huyền Tế thì đã sao, đưa con như vậy không đánh cũng uổng.

Thương Chu Đức thấy Trương Nguyên đã cho Đồng Tổ Thường một cước, tuy cảm thấy hơi khác so với tư cách nho nhã điềm đạm bình thường của Trương Nguyên, nhưng trong lòng thì khoan khoái hả dạ lắm, vừa rồi y bị tên Đồng Tổ Thường này chọc tức, nhất là đoạn gã nói Trương Phân Thủ có giao tình với cha gã, vẻ mặt đắc ý đáng khinh biết bao, y cũng thật muốn cho gã một cước, đánh cho gã một trận, Trương Nguyên làm vậy vừa hay trúng ý y rồi, sáng khoái, sáng khoái quá!

Đồng Tổ Thường bị trúng một đạp, đau đớn khó lòng nhịn được, thấy quan thân đều có mặt, gã liền lên tiếng tố cáo nói:

- Chư vị đại nhân, gia phụ Đồng Huyền Tế....

Gã Đồng Tổ Thường này có cái tật, sau khi nói xong năm chữ “Gia phụ Đồng Huyền Tế” thì liền ngưng đọng vài giây.... mắt thấy đám quan thân này không khiến gã thất vọng, ai nấy đều “oa”, “hở” .... rõ ràng ai cũng

đều biết đến đại danh của Đồng Kỳ Hưng, Đồng Tổ Thường lúc này mới nổi giận lên nói:

-Vân bối Đồng Tổ Thường, là con thứ của gia phụ....

Hắn tiếp tục cao giọng nói:

-Vân bối được mời bởi Án sát sử Trương Thế Bá nên đến Sơn Âm đây thường đèn, thế mà ai ngờ bị người ta đánh đập, đây là đạo lý gì đây, cầu mong chư vị đại nhân làm chủ cho vân bối, nghiêm trị hung thủ ạ.

Trương Kỳ Liêm từng gặp qua Đồng Tổ Thường tại đình hoa của Đồng Kỳ Hưng ở Chiết Giang, mơ hồ cũng có chút ấn tượng, ông ta sải bước qua hỏi:

-Người là Đồng Tổ Thường à?

Đồng Tổ Thường vừa nhìn qua, thấy ra đây là Trương thế bá đây mà, vội vàng chấp tay thi lễ nói:

-Vân bối Đồng Tổ Thường, xin ra mắt thế bá, gia phụ Đồng Huyền Tể....

Trương Kỳ Liêm hỏi:

-Ai đánh người vậy? Tại sao lại đánh người?

Lúc này những người vây xung quanh hiện trường đã chất thành ba bốn lớp người rồi, chỉ có bên quan thân là hơi thưa chút, vì có sai nha cản lại, Đồng Tổ Thường nhìn ngó xung quanh tìm kiếm đám người Trương Nguyên, Thương Chu Đức...người thì nhiều mà bóng đèn lại mờ ảo, nhìn gương mặt nào cũng hao hao giống nhau, mắt nhìn muốn hoa cả lên, Đồng Tổ Thường quay người lại đang lúc muốn nói với Trương Kỳ Liêm người đánh hắn là em rể tương lai của Thương Thị Hội Kê, thì bỗng chốc hắn

phát hiện ra Trương Nguyên không biết từ lúc nào, đã đứng ngay sau lưng Trương Kỳ Liêm, đang nhin cười nhìn hăn, hăn thấy vậy liền sôi máu hét lên:

-Chính là nó, chính là nó!

Giương nanh múa vuốt nhào qua phía Trương Nguyên.

Hai sai nha cản ngăn Đồng Tổ Thường lại, quát lớn nói:

-Không được vô lễ!

Đồng Tổ Thường chỉ mặt Trương Nguyên nói:

-Chính là nó, chính tiểu tử này đã đánh ta.

Trương Kỳ Liêm quay đầu lại nhìn, người Đồng Tổ Thường chỉ là Trương Nguyên, vậy thì kỳ lạ thiệt, Trương Nguyên vừa mới uống rượu chung vui cùng bọn họ ở Tinh Tú lâu, sao giờ lại có thể đánh con trai của Đồng Kỳ Hưng được chứ, hỏi:

-Đồng Tổ Thường, người có nhìn nhầm không?

Đồng Tổ Thường nói:

-Không sai, chính tiểu tử này đã đánh ta, xin thế bá làm chủ cho ta.

Đồng Tổ Thường lúc này cũng ý thức được gã Trương Nguyên này không phải nhân vật tầm thường, nếu không sao lại có thể đứng sau lưng bọn quan thân được chứ?

Ngay lúc này Trương Nguyên khẽ lên tiếng nói:

-Trương đại nhân, vị Đồng công tử này có phải uống say rồi không?

Trương Kỳ Liêm thấy Đồng Tổ Thường da vẻ tím tái, gân xanh gân đỏ nổi cả lên, hình như có chút bất bình thường, bèn hỏi:

-Đồng Tổ Thường, người uống say rồi à?

Đồng Tổ Thường tức giận nói:

-Vẫn sinh không có uống say.

Trương Nguyên bước lên trước một bước nói:

-Nếu không say, chẳng lẽ bị bệnh hoang tưởng, tại hạ đang đi cùng chư vị đại nhân uống rượu nhâm nhi trên lầu các, người lại ăn nói lớn tiếng, bảo ta đánh người, thế không phải bị bệnh hoang tưởng là gì?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 116

Đồng Tổ Thường đã quen thói ngang ngược hoành hành ở Tùng Giang, ở đây chỉ có chuyện hăn đi ức hiếp kẻ khác, nào có chuyện hăn bị người ta đánh chứ. Còn chưa kịp ra tay báo thù, Trương Nguyên lại bày ra bộ mặt đường hoàng giả ngây giả ngô bảo hăn bị bệnh hoạn tưởng, thật khiến cho lòng dạ hăn nổ đom đóp, muốn xông qua đánh cho Trương Nguyên một trận đả đời, giờ chỉ còn cách cầu xin Ân sát sử Trương Kỳ Liêm làm chủ cho, nghĩ thế hăn bèn kêu lên:

-Trương Thế bá, Chư vị đại nhân, học trò đường đường là một sinh đồ, lặn lội từ phương xa đến đây thưởng đèn theo lời mời, không ngờ vô cớ bị kẻ khác đánh, thiên lý vương pháp ở đâu chứ, xin chư vị đại nhân làm chủ cho học trò, nghiêm trị kẻ này ạ.....

Nói xong hăn liền tức giận chỉ thẳng mặt Trương Nguyên.

Trương Nguyên lắc đầu nói:

-Không thể nói lý gì cả.

Quay sang nói với Chung thái giám:

-Để công công chê cười rồi ạ, tiểu tử rõ ràng đang ở trong lầu các cùng công công, còn nhâm rượu thi ca cùng chư vị đại nhân, nghe bên ngoài có huyền não nên mới chạy ra ngoài xem, không ngờ vừa tới đã bị gã này vô duyên vô cớ gán tội, thật sự khiến học trò buồn lòng quá.

Chung thái giám lại cảm thấy giống như trong tuồng diễn tạp kịch, rất là thú vị, cười khanh khách nói với Trương Nguyên:

-Sao lại nghiêm trị người nào, chỉ xem náo nhiệt thôi.

Bước lên trước nói với Đồng Tổ Thường:

-Người thật sự là con trai của Đồng Hàn Lâm à? Nhữ phụ năm rồi còn tặng một bức “Động đình không khoát đồ” cho nhà ta, bức tranh vẽ rất tuyệt, chỉ có điều hơi nhạt nhẽo một tí.

Thái giám chỉ thích náo nhiệt, màu mè làm sao thích sự tao nhã nhạt nhẽo cơ chứ.

Trương Kỳ Liêm đứng một bên lên tiếng nói:

-Vị này đây chính là Chung công công quản lý thuế hàng dệt thêu Hàng Châu, người còn không mau qua đây bá kiến ngài.

Đồng Tổ Thường vội vàng chấp tay dạ vâng, nói:

-Xin công công làm chủ cho học trò.

Chung thái giám cảm thấy bản thân mình tựa hồ đang sánh vai trong vở diễn nào đó, cười nói:

-Người nói Trương công tử đánh người, thế y đã đánh người thế nào nào?

Đồng Tổ Thường nói:

-Hắn đã đá học trò một cái.

Chung thái giám càng tỏ ra vui vẻ, hỏi:

-Trương công tử ở trong lầu các cùng uống rượu chơi tửu lệnh với các quan, làm sao có thể là người đá người cơ chứ?

Đồng Tổ Thường á khẩu, trong lòng thầm nghĩ không lẽ mình nhìn nhầm thật sao, giương cổ lên nhìn kỹ Trương Nguyên một chút, hỏi:

-Người đã đính hôn với cô gái Thương Thị Hội Kê phải không?

Trương Nguyên nói:

-Đúng vậy.

Đồng Tổ Thường tức điên lên nói:

-Vậy chính là người rồi.

Ngay lập tức hắt chắp tay thi lễ với các quan thân tại hiện trường nói:

-Chư vị đại nhân, không nhầm vào đâu cả, chính là hãn đã đánh ta, cười nham hiểm đá ta một cái đó.

Trò hề ngu xuẩn này xem đến đây là đủ rồi, Trương Nguyên há có thể ẩn nấp sau lưng mặc hãn chỉ trích, trước đó chỉ là đùa vui thôi, đá một cái chỉ là phạt xác thịt, giờ ta phải danh chính ngôn thuận chỉ trích người trước mặt mọi người, phải bắt người xin lỗi ta, nghĩ thế Trương Nguyên sẵn giọng nói:

-Thương nhị huynh, Thương nhị huynh mời huynh qua đây nói chuyện ạ.

Chu Thương Đức đi đến bên cạnh các quan thi lễ, Trương Nhữ Sương giới thiệu Thương Chu Đức với Chung Thái giám và Trương Kỳ Liêm nói:

-Vị này là Thái Phó tự đệ đệ Thương Thiếu Khanh, hương thân Hội Kê Thương Chu Đức tiên sinh, lệnh muội y và tộc tôn ta tháng trước vừa mới

hành lễ đại sính.

Chung thái giám cười nói với Thương Chu Đức:

-Thì ra đều là thông gia, Trương công tử là thiếu niên kỳ tài, lệnh muội chắc chắn phải là tuyệt sắc giai nhân, tài tử giai nhân, hảo nhân duyên à.

Thương Chu Đức nói:

-Chung công công, Trương phân thủ, chư vị đại nhân, tại hạ có chuyện bất bình cần nhờ chư vị đại nhân phân xử, đêm dạ hội đèn lồng tại đây, vạn dân vui mừng, phúc lạc tràn đầy, tại hạ dẫn tiểu muội cùng hai cháu gái đến Long Sơn thưởng đèn ngắm trăng chung vui cùng mọi người.

-Đang yên đang lành, vị công tử này đột nhiên mời ta sang bên nói chuyện, mở miệng ra là đòi ta hủy hôn của lệnh muội, nói muốn cưới muội ấy về làm thiếp, tại hạ nói lệnh muội đã có hôn ước với Trương thị đệ, thế mà Đồng công tử còn nói sẽ trả ta gấp 10 để mua lại sính lễ kia, tại hạ đương nhiên không chịu, vị Đồng công tử này liền nói lời khó nghe, ra tay đánh tiểu hề nô bên cạnh ta, tại hạ muốn cùng hân đến gặp các vị nói lý, không ngờ lúc này hân lại bảo Án sát sử Trương Phân Thủ là Trương thế bá, có quen biết chẳng sợ, vẻ mặt vô cùng ngông nghênh kiêu ngạo, xin chư vị đại nhân minh giám cho ạ.

Đồng Tổ Thường đến giờ phút này mới hồi hận sao ban nãy mình lỗ mãng, thì ra Thương thị Thương Chu Đức này cũng có chút lai lịch, tưởng chỉ là tiểu hương thân không chút tiếng tăm, không ngờ giờ làm to chuyện rồi, đến gặp quan thật rồi, nói lý thì hân thua là chắc, bèn xảo biện nói:

-Học trò chỉ là dò thám một chút, không hề có ý bức ép y hủy hôn.

Thương Chu Đức quát lớn:

-Người bắt ép được ai chứ!

Đồng Tổ Thường chuyển chủ đề nói:

-Tiểu gia nô kia vô cùng thất lễ với ta, ta đánh nó một cái, thế thì đã sao, còn gã kia, mới đá ta một cái kia.

Lại chỉ chỉ sang Trương Nguyên.

Trương Nguyên chấp tay với chư quan nói:

-Chư vị đại nhân nghe thấy không ạ, người này đòi phá hoại hôn sự của tại hạ, xem thường Trương Thị Sơn Âm và Thương Thị Hội Kê, hôm nay nếu hãn không thi lễ tạ lỗi, bá tánh Thiệu Hưng sẽ không tha cho hãn xuống núi đâu.

Trương Nguyên rất giỏi lời kéo đám đông, hơn nữa Đồng Tổ Thường sai trái, phá hoại nhân duyên người ta, chuyện này nói ra ai mà không tức giận cho được, những dân chúng bu lại xem náo nhiệt đều lần lượt lên tiếng nói:

-Thi lễ tạ lỗi đi, dập đầu tạ lỗi đi.

Còn có người quát lớn:

-Đánh chết nó đi!

Nghe giọng này hình như là của Trương Ngạc.

Trương Kỳ Liêm ngấm ngấm gật đầu, đứa con trai này của Đồng Hàn Lâm quả là lỗ mãng ngu xuẩn, không những cùng lúc chọc giận Thương Thị Hội Kê và Trương Thị Sơn Âm, vả lại còn làm cho dân chúng bức xúc như vậy, ngay lập tức trầm giọng nói:

-Đồng Tổ Thường, Nhữ phụ thường ngày đã dạy dỗ người thế nào, người vừa ra khỏi cửa là gây chuyện phiền toái, làm xằng làm bậy, còn không mau tạ lỗi với Thương tiên sinh và Trương công tử đi.

Đồng Tổ Thường da mặt tím ngắt, ráng kiềm chế cơn giận trong lòng, chấp tay với Thương Chu Đức nói:

-Là văn sinh lỗi mắng, xin Thương tiên sinh thứ lỗi.

Tiếp đó ngẩng đầu lên chỉ vào mặt Trương Nguyên nói:

-Nhưng hãn đã đánh ta, ta tuyệt đối không tạ lỗi với hãn đâu.

Nghe vậy Trương Kỳ Liêm lên máu, gã tiểu tử này quá quắc thật, hét lớn:

-Hôm nay ngươi nhất định phải tạ lỗi, nếu không ta sẽ trói ngươi lại mà giải về phủ, xem ngươi có bị mọi người cười chê hay không??

Một gã môn khách bên cạnh Đồng Tổ Thường xì xào gì đó vài tai hãn, nghe xong Đồng Tổ Thường mới miễn cưỡng chấp tay với Trương Nguyên một cái cho qua loa rồi nói:

-Là tại hạ đã sai, tại hạ sẽ khắc cốt ghi tâm, xin Trương công tử thứ lỗi.

Đây mà là tạ lỗi ư, rõ ràng là lời tuyên chiến ghi thù thì có.

Trương Nguyên lạnh lùng nhìn Đồng Tổ Thường, trong lòng thầm nghĩ, sinh vào kiếp này, nếu đã phải nỗ lực phấn đấu hướng lên, thế thì khó tránh khỏi gặp phải nhiều hạng người khác nhau, có cả thuận lợi và trắc trở, lúc xuôi dòng thì phải chú ý cẩn thận, lúc ngược dòng thì ra sức đánh cược, có người mang lợi cho mình, thì mình nên tranh thủ kết giao, còn kẻ nào làm đá cản đường của mình, thì chẳng cần phải hòa hợp ấm êm làm chi, mình không thể đạt tới mức ai cũng là bạn, lúc cần ra tay thì phải động thủ, gã Đồng Tổ Thường này cũng giống như Diêu Phục vậy, đều là đá cản đường, là hồ khuyến, đường dài đằng đẵng, những loại người này hãn còn gặp dài dài. Đồng Tổ Thường này hiển nhiên chẳng phải đối thủ lợi hại gì, người cần chú ý ở đây là vị “ Đồng Huyền Tế” mà hãn treo mải trên miệng, Đồng

Kỳ Xương có tài vẽ xuất chúng, văn tông hải nội, có quan không làm lại ngao du sơn thủy, quen biết rộng lớn, có sức ảnh hưởng to lớn đến các quan sĩ lâm, nhưng một người có tu dưỡng nghệ thuật cao thâm như vậy, chưa hẳn nhân phẩm cũng tuyệt vời, tiếng tăm thì có chỉ là chưa biết người thật bên ngoài thế nào?

Trương Nguyên lạnh lùng cười nói:

-Đồng công tử xin lỗi quả có thành ý đấy, căn rằng nghiêng lợi thế kia, là bất mãn với tại hạ, hay là với chức quan ở đây vậy?

Trương Kỳ Liêm quát lớn:

-Đồng Tổ Thường, biết sai sửa sai không đáng trách, mau chóng tỏ rõ thành ý tại lỗi với Trương công tử đi.

Đồng Tổ Thường cúi đầu, kiềm nén cơn giận như vũ bão trong lòng, méo mặt nói:

-Là Đồng mỗ sai rồi, xin Trương công tử tha lỗi.

Trương Kỳ Liêm cười nói với đám người Chung thái giám, Trương Nhữ Sương:

-Hậu bối hơn thua nhau, làm phiền đấy tiệc rượu vui vẻ của chúng ta, Chung công công, mời, chúng ta quay về nâng chén nào.

Chung thái giám đưa mắt nhìn những ngọn đèn huyền ảo xung quanh, cười nói:

-Tùy hứng mà đến, hứng cạn thì về, hội đèn Sơn Âm, không uống chuyển đi này, ai da rất hài lòng, hôm nay đến đây thôi. Xuống núi đi.

Lại dặn dò Trương Nguyên một câu nói:

-Trương công tử, nếu có đến Hàng Châu thì hãy đến thăm ta nhé.

Trương Kỳ Liêm biết Đồng Tổ Thường khẫu phục nhưng tâm không phục, chỉ sợ sẽ lại gây chuyện phiền phức, liền lệnh cho Hầu huyện lệnh sai mấy nha dịch hộ tống Đồng Tổ Thường xuống núi, không được xem đèn nữa, cẩn thận bị dân chúng Thiệu Hưng vây đánh, mau chóng quay về Tùng Giang đi.

Quan thân sai dịch đi rồi, đỉnh Long Sơn lập tức trở lại cảnh nhộn nhịp như thường, Trương Nguyên đang nói chuyện với Thương Chu Đức, Trương Ngạc quay qua nói:

-Giới Tử, dễ dàng bỏ qua cho tên họ Đồng kia thế?

Trương Nguyên cười nói:

-Huynh muốn đánh chết người ta tại chỗ hay sao, người ta mở môi ra là “gia phụ Đồng Huyền Tề” kia kìa, lại có Trương Phân Thủ bảo vệ cho hẳn nữa.

Trương Ngạc nói:

-Tên nhóc đó thật đáng ghét, biết hôn ước giữa đệ và Thương Thị rồi, vậy mà còn dám đòi hủy hôn hỏi cưới, thật là quá đáng hết sức.

Hỏi:

-Nó nói đệ đánh nó, chuyện này có thật không?

Trương Nguyên nhìn Chu Thương Đức cười, Chu Thương Đức nói:

-Ta cũng tức giận muốn cho gã một cước, một đập kia của Giới Tử cũng là đá thay ta thôi.

Trương Ngạc cười nói:

-Tiếc là đá chưa đủ mạnh, phải đá tới nó bò lăn xuống đất, đứng lên không nổi mới phải chứ.

Nhìn ra sau lưng Thương Chu Đức, biết nữ lang Thương Thị đang ở bên đó, Giới Tử chắc sẽ lại huynh huynh muội muội với cô gái Thương Thị kia, bèn nói:

-Giới Tử, ta cáo từ trước đây.

Trương Nguyên chợt nhớ ra một chuyện nói:

-Kính viễn vọng của tam huynh đâu, cho ta mượn dùng, ngày mai ta trả huynh.

Trương Ngạc nói:

-Thằng Năng Trụ ngốc ngếch, quên mang theo, mới chạy về lấy đây này.

Nói xong liền gọi Năng Trụ tới, đem cái hộp gỗ dài dài đưa cho Trương Nguyên, rồi đi xuống đồi Bồng Lai, đèn trên đỉnh núi cũng không phải bận tâm, đèn cây hết thì tự khắc lửa sẽ tắt, tối mai lại thay nến mới, phải đốt đèn đúng ba đêm, để bá tánh xem cho mãn nhãn, cầu cho mấy hôm nay trời đừng mưa.

Vũ Lăng lúc này mới vui vẻ ra mặt, chạy tới cười hi hi nói:

-Thiếu Gia ơi cước đó đá hay lắm ạ, là Chân Chân tỷ dạy người hả?

Tiểu Cảnh Huy thấy bên này vắng người, liền cười híp mắt chạy đến nói:

-Trương công tử ca ca, huynh đánh người nha, muội trông thấy cả rồi, huynh đá gã đó ở chỗ này nè. Hi hi....

Bàn tay bé nhỏ đặt lên thắt lưng, bộ dạng đáng yêu thật.

Trương Nguyên đặt ngón tay lên miệng, ra hiệu giữ bí mật, nói:

-Đừng nói với cô cô tiểu Huy nha.

Tiểu Cảnh Huy cười” kha kha” nói:

-Cô cô trông thấy cả rồi, he he...Cô cô còn bảo huynh đá hay lắm cơ.

Đám người Thương Chu Đức cũng cười rộ lên.

Trương Nguyên nắm tay Cảnh Huy, đi về phía Thương Đạm Nhiên nói:

-Ta có một bảo vật muốn cho muội xem.

Tiểu Cảnh Huy hỏi:

-Là bảo vật gì vậy?

Trương Nguyên nói:

-Biết ngay thôi mà, đảm bảo tiểu Huy sẽ thích.

Chỉ cần nghe thế thôi, Tiểu Cảnh Huy đã thích chí lắm rồi, kéo kéo tay của Trương Nguyên, ra hiệu cúi người xuống để cô bé nói chuyện, Trương Nguyên khom lưng nghiêng đầu, chỉ thấy tiểu Cảnh Huy nói rằng:

-Trương công tử ca ca, ca ca có chút sợ Cô cô của tiểu Huy phải không?

Trương Nguyên cười nói:

-Không phải sợ, mà là yêu, yêu nàng ấy, nên sợ nàng ấy không vui.

Tiểu Cảnh Huy ngẫm nghĩ, nói:

-Muội hiểu rồi, Cô cô cũng yêu huynh, nên cô cô mới nói huynh đá hay lắm.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thương Đạm Nhiên thấy Trương Nguyên đi tới, nửa thẹn nửa xấu hổ nói:

-Huynh to gan thật đấy.

Trương Nguyên nói:

-Vì thật sự tức không chịu nổi, đừng nói chuyện mất vui đấy nữa, để huynh cho các muội xem món bảo vật từ Tây quốc này, món đồ này là tam huynh ta đã thuê người chuyển từ Macau về đây, nó gọi là Kính viễn vọng.

-Cũng có thể gọi là kính thiên lý, có thể nhìn xa trông rộng.

Nói xong Trương Nguyên liền ngồi xổm xuống đất, lấy kính viễn vọng từ hộp gỗ ra, nhẹ nhàng xoay chuyển ống kính, kéo ra một ống, lại kéo thêm một ống nhỏ ra, ống kính bỗng chốc dài ra gấp ba, hai chị em Cảnh Lan Cảnh Huy bên cạnh chăm chú nhìn từng cử động của Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên cũng nhìn chăm chăm vào chiếc kính, Trương Nguyên nhìn vào kính nhắm cự ly xong quay qua hỏi:

-Ai thử trước đây?

Tiểu Cảnh Huy lập tức nháy dựng lên nói:

-Tiểu Huy tiểu Huy trước cơ.

Trương Nguyên nói:

-Ngồi xuống đây, để Kính viễn vọng sát vào mắt tiểu Huy đi.

Trương Nguyên chỉ cô bé cách xem rồi chậm chậm xoay ống kính.

Tiểu Cảnh Huy nín thở, nhìn chăm chú không dám chớp mắt, bỗng cô bé kêu lên:

-Ha ha...thấy cầu Việt Vương rồi này!

Lấy kính viễn vọng ra, nhìn bình thường lại sao thấy xa dữ vậy, xem lại trong kính, ơ sao lại gần thế kia, cô bé Cảnh Huy hơi khớp chậm rãi dời ống kính sang hướng núi Bạch Mã, trông về phía Nam, kêu lên inh ỏi:

-Thấy nhà chúng ta rồi, đèn lồng trước nhà tiểu Huy cũng trông thấy cả này. Ha ha... Thương Cảnh Lan thấy vậy chạy qua xem, quả nhiên thấy được nhà mình, ngay tức thì reo lên nói:

-Cô cô, cô cô, mau qua đây xem đi.

Thương Đạm Nhiên dậy chí tò mò, nhưng vẫn ra vẻ không quan tâm lắm nói:

-Có thật chơi vui vậy không?

Trương Nguyên đứng thẳng người dậy, ôm lấy kính viễn vọng nói:

-Nào, ta bày muội xem.

Nói rồi cậu ta đứng ra sau lưng Đạm Nhiên, nhỏ giọng thì thầm chỉ dẫn bên tai, chưa bao giờ được gần Đạm Nhiên đến thế, có thể ngửi thấy cả mùi hương trên cơ thể nàng, trông thấy làn da trắng trẻo ngọc ngà trên cổ, mái tóc mềm mại đen huyền, hiển hiện ngay trước mắt.

Trương Nguyên đặt kính viễn vọng lên mắt phải Đạm Nhiên, nhưng Đạm Nhiên chẳng trông thấy gì, lúc này tim nàng đang đập liên hồi,

Trương Nguyên gần nàng quá đổi, nàng còn cảm nhận được cả hơi thở của chàng, cơ thể nàng như bị đóng băng, giọng nàng run rẩy nói:

-Thôi được rồi, muội thấy rồi.

Nói xong bèn đứng cách ra một bước.

Trương Nguyên thấy hai má nàng và ngay cả sau gáy nàng đều ửng lên màu đỏ của hoa hồng, yêu kiều vô cùng, trái tim thành thực của người sống hai thế giới cùng với thân thể tuổi dậy thì 16 thiếu niên, cả hai đang cùng lúc lay động, có cảm giác kích động muốn lao tới ôm nàng vào lòng ngay bây giờ. Tiểu Cảnh Huy nói:

-Muội còn muốn xem nữa.

Cô bé cẩn thận cầm lấy kính viễn vọng nhìn ra xa, nhìn một hồi, lại đưa cho tỷ tỷ xem, hai chị em em mãi không chán, thích thú vô cùng.

Thương Chu Đức đi qua hỏi:

-Bảo vật hiếm có gì đấy, để ta xem xem nào.

Hai tỷ muội nhanh chóng làm hướng dẫn viên, chỉ cho thúc phụ cách xem, Thương Chu Đức vừa nhìn vào, liền kinh ngạc ra mặt nói:

-Đúng là bảo vật thần kỳ.

Nghe Trương Nguyên món đồ này đến từ nước Thái Tây, than vãn nói:

-Đã nghe danh nước Thái Tây kỹ thuật tinh xảo, quả nhiên danh bất hư truyền.

Lúc này đã là giờ Tuất, Trương Nguyên, Thương Chu Đức cùng đi bộ xuống núi, chưa đầy nửa canh giờ họ đã ở ngay dưới chân núi, quay đầu lại nhìn lên núi, đèn lồng dần tắt ngúm, ánh trăng trên cao bắt đầu tỏa sáng rực

rõ, Long Sơn dưới sự chiếu rọi của ánh trăng trông càng huyền bí trang nghiêm hơn, dường như người ta chỉ được phép nhìn ngắm mà không được đùa cợt.

Hai cỗ xe ngựa của Thương Thị đậu ngay dưới chân núi Long Sơn cách đó không xa, ngay lúc sắp bước lên xe, Trương Nguyên thấy tiểu Huy cứ mấy chốc lại nghiêng đầu đưa mắt nhìn nhìn cái hộp gỗ trong tay Vũ Lăng.

Đôi mắt đen huyền kia đang muốn nói gì, Trương Nguyên nhìn là biết rõ, bèn nói với Tiểu Huy:

-Tiểu Huy à, Kính viễn vọng này là của tam huynh ca ca, ca ca không thể tặng nó cho muội được, về sau huynh sẽ nhờ người chế tạo ra cái kính viễn vọng khác đem tặng cho muội được chứ.

Thầm nghĩ:

-Thợ chế tác trong thời Minh rất giỏi, làm mô phỏng theo kính viễn vọng này hẳn khó, hơn nữa trong cuộc chiến Tát Nhĩ Hử Vạn Lịch năm 47, chắc chắn sẽ còn dùng nhiều đến nó.

Tiểu Cảnh Huy vui vẻ nói:

-Hay quá, Trương công tử ca ca đừng quên đó nha.

Trương Nguyên cười nói:

-Không quên đâu mà, yên tâm, lần sau ta đến Kinh Sư sẽ mang kính viễn vọng đến thăm muội được chưa?

Tiểu Cảnh Huy cũng đang rất muốn đến Kinh Thành, trẻ con luôn khao khát được đi chơi đây đó, giờ nghe Trương nguyên nói sau này sẽ đến Kinh thành, đương nhiên vui mừng khôn xiết.

Trương Nguyên, Vũ Lăng và Mục Chân Chân tiễn Thương Đạm Nhiên ra cầu Việt Vương, Thương Chu Đức đến đây thì không cho bọn họ tiễn nữa, Trương Nguyên liền đứng ngay đầu cầu, thấy hai cỗ xe của Thương Thị đi xa rồi, lúc này mới quay đầu trở về, chợt phát hiện ra có kiệu đang đến, kiệu đi trước nhất có người mở rèm buông lời nói:

-Trương Nguyên....

Ồ...là Vương Tư Nhâm, Trương Nguyên vội vàng nghênh đón, chấp tay thi lễ nói:

-Thầy về muộn thế ạ?

Ba chiếc kiệu kia ngừng lại ở đầu cầu Việt Vương, Vương Tư Nhâm không xuống kiệu, chỉ cười nói:

-Trương Nguyên, rốt cục con có đánh Đồng Tổ Thường hay không?

Trương Nguyên cười cười nói:

-Bất cần đụng phải gã một cái, gã cũng đồng thời va vào con ạ.

Người ngồi trong kiệu giữa phì cười một tiếng, đó là tiếng cười của Vương Anh Tư.

Vương Tư Nhâm cười ha hả, nói:

-Là thất lưng của gã va vào chân của người chứ gì, ha ha ha...Trương Nguyên, con làm trạng sư đổi trắng thay đen được rồi đó.

Trương Nguyên nói:

-Gã Đồng công tử kia cứ luôn miệng nói gia phụ Đồng Huyền Tế, thật sự rất ngông cuồng, lại hiếp người quá đáng, học trò cảm thấy nên cho gã một bài học.

Vương Tư Nhâm gật đầu nói:

-Ta cũng nói đá hay lắm, tuy nhiên khúc mắc này giữa người và Đồng công tử khó mà giải hòa được.

Trương Nguyên nói:

-Thế cũng không sao ạ, dù gì ta không thể cứ để mặc hấn ức hiếp, bẻ cong vương pháp, nhưng học trò không rõ Đồng Huyền Tế Đồng hàn lâm là người thế nào ạ?

Vương Tư Nhâm cười nói:

-Vẫn có chút lo lắng phải không, để ta kể một câu chuyện cho con nghe, Hàng Châu có một vị quan bình thường nho nhã hành thiện, rất hay cứu giúp bá tánh, một hôm y đến chùa thỉnh giáo đại sư Liên Trì trong chùa Vân Tê, hỏi thế gian ai gây nghiệt nhất?

-Liên Trì đại sư nói: “Như ngài đồ sĩ với bảy khoa giáp là gây nghiệt nhất.” Vị quan này mới bàng hoàng, tự hỏi bình sinh hành thiện vô kể, nào có nghiệt chướng chi, dựa vào đâu mà nói những kẻ quan lại thi khoa là gây nghiệt nhất chứ? Liên Trì đại sư quát nói: “Ai nói bản thân ngài gây nghiệt, nhưng phạm kẻ ý thế hiếp người, trời đất không dung, nghiệt chướng này là từ ngài mà ra.”

Trương Nguyên gật đầu nói:

-Học trò hiểu rồi, dù Đồng Hàn Lâm là kẻ sĩ nho nhã thanh tao, nhưng ngật nổi con cháu quyền thế nên ý thế hiếp người.

Vương Tư Nhâm nói:

-Đồng công mặc dù thành danh trong sạch, nhưng nhà cửa bề thế, ruộng vườn bạc ngàn, chẳng thua gì danh tiếng của ông ta, tài sản này do đâu mà

có đây? Hoàn toàn không phải do ông ta tự kiếm mà ra, phần do con cháu trong nhà lấy danh tiếng ông ta để mua bán chuộc lợi, phần do người hầu gia nô ý thể hoành hành, làm cho dân chúng chẳng được an lành, càng có tiểu dân vô lại, bán thân cầu cạnh, tác quái tác quái, khó mà bài trừ hết. Tuy nhiên con không phải lo lắng, Đồng công sẽ không vì chuyện này mà gây khó dễ cho con đâu, dù gì tộc thúc tổ của con cũng là bạn tri âm với ông ta, hơn nữa, Chung thái giám kia lúc xuống núi còn không ngớt lời khen ngợi con, ông ta nghe nói con đấu bát cổ với Diêu Phục, liền luôn miệng tán dương con. Còn gã Đồng Tổ Thường thì ngu xuẩn quấy rối, như vậy cho dù ông ấy hận con cũng chẳng làm gì được con.

Trương Nguyên khom người nói:

-Đa tạ Thầy đã chỉ dẫn.

Vương Tư Nhâm nói:

-Bớt gây chuyện đi, lo mà học hành, tháng sau đến kỳ thi huyện, nhất định phải lấy được khăn vuông, có công danh rồi nói chuyện cũng có sức hơn.

Trương Nguyên đáp nói:

-Vâng ạ.

Vương Tư Nhâm buông rèm kiệu xuống, khởi kiệu đi trước, kiệu của Vương phu nhân cũng nối đuôi theo sau, chỉ còn chiếc kiệu của Vương Anh Tư là vẫn đứng yên bất động, giọng nói của Vương Anh Tư truyền đến:

-Giới Tử huynh.

Trương Nguyên đến gần chấp tay nói:

-Đoạn Thục tiểu thư có điều chi căn dặn?

-Đừng gọi ta là Vương Đoan Thục, ta không thích nghe.

Vương Anh Tư trong kiệu lên tiếng nói:

-Phụ thân đặt cho ta cái tên này, giống như đeo vòng kim cô vào đầu ta vậy, khiến ta chẳng động đậy được.

Trương Nguyên phì cười một tiếng, lại hỏi:

-Anh Tư tiểu thư có điều chi căn dặn?

Vương Anh Tư hỏi:

-Lúc trên núi ta thấy người cầm cái ống màu vàng xem qua xem lại, rốt cục là đang nhìn cái gì vậy?

Trương Nguyên nói:

-Anh Tư tiểu thư có phải lúc đó nàng đang trên đỉnh núi không, sao ta không trông thấy nàng.

Vương Anh Tư “hừ” một tiếng, không thềm nói.

Trương Nguyên đang muốn lấy kính viễn vọng ra cho Vương Anh Tư xem, tỳ nữ trước mặt lại kêu lên:

-Nhị tiểu thư, Thái thái bảo người mau lên ạ.

Vương Anh Tư liền vỗ vỗ vào kiệu, hai phu kiệu nâng kiêu lên tiến về phía trước, Vương Anh Tư nói:

-Ta sẽ đợi xem bát cổ của người đó nha.

Trương Nguyên về tới nhà đã vào giờ Hợi, mẫu thân cậu ta đang đợi, chủ yếu là muốn hỏi chuyện của Thương tiểu thư, Trương Nguyên ngầm nghĩ một hồi vẫn là nói luôn chuyện trên đỉnh núi Long Sơn cho mẹ biết, đương nhiên, cậu ta cố gắng dùng lời lẽ hoa mỹ nhất để miêu tả sự việc, tránh cho mẫu thân một phen tức giận, nào ngờ mẫu thân nghe rồi, vẫn nổi giận đùng đùng, Trương mẫu Lã Thị hôm nay trông thấy Thương Đạm Nhiên, yêu thích nàng ta vô cùng, vừa nghe có người muốn đoạt mất con dâu của mình, tức thì nổi trận lôi đình.

Trương Nguyên vội vàng khuyên nhủ nói:

-Mẫu thân đừng giận nữa, gã họ Đồng kia bị con đá cho một cái, lại bị Hầu huyện lệnh giải ra khỏi thành Sơn Âm nữa.

Trương mẫu Lã thị bớt giận một chút nói:

-Thương tiểu thư quả thật dung mạo xinh đẹp, sau này không nên lộ diện nhiều thì tốt hơn, nếu không chắc chắn lại có kẻ háo sắc dòm ngó.

Trương Nguyên cười đáp:

-Dạ vâng, đêm nay chẳng phải có tên háo sắc đến dòm ngó rồi sao, vậy mà y cũng đã ngậm ngùi bỏ đi đó thôi. Mẫu thân đừng lo lắng nhiều.

Trương mẫu Lã Thị gật đầu lần nữa nói:

-Sắp canh ba rồi, con phải tranh thủ đi nghỉ ngơi đi.

Sau đêm hội đèn lồng, lễ mừng năm mới cũng mau chóng kết thúc, mọi người lại vội đầu vào công việc, các thương buôn trên phố thập tử cũng đã khai trương trở lại, các xã học Sơn Âm cũng lần lượt khai giảng, 22 tháng giêng, các xã học chính thức nhận được thông báo của huyện phủ, vào mồng tám tháng hai sẽ cử hành kỳ thi huyện tại Sơn Âm, các thí sinh đến đăng ký tại học thự hoặc nha môn huyện trước ngày 2 tháng 2, lúc ghi danh

cần điền đầy đủ họ tên, năm sinh, quê quán cả cha lẫn mẹ, ông nội bà ngoại, gia quyến bảo lãnh.... ghi rõ tất tần tật...còn có một điều cần lưu ý, người bảo lãnh phải là lã sinh của huyện, lã sinh chính là tú tài thi hạng nhất trong kỳ tuế khảo huyện học, các nho đồng đều phải tìm một lã sinh để ra mặt bảo lãnh cho, một nho đồng muốn tham gia thi, đều bị xét đủ các tư cách từ gia quyến, dòng họ, học vấn...nếu không phải hàng giả, quê quán có thật, tên họ thật, không thi thay thì mới được tham gia thi cử.

Đương nhiên người bảo lãnh cho Trương Nguyên không ai khác ngoài Trương Đại đại huynh ở Tây Trương.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Kì thi huyện gần kề, cho dù Trương Nguyên đã đọc thuộc lòng tứ thư cũng không dám sơ suất. Đây là bước đầu tiên trên con đường công danh của hắn, nhất định phải thi đỗ, nếu không thì công sức cả nửa năm trời của hắn xem như uổng phí, có lẽ đối với người khác mà nói đợi thêm ba năm nữa cũng không sao cả, vừa hay có thể mài giũa thêm. Lưu Tông Chu hy vọng khi Trương Nguyên hai mươi tuổi lại tham gia khoa cử, nhưng hắn Trương Nguyên không đợi được, bây giờ là năm 41 Vạn Lịch rồi, thời gian nhanh như tên bay.

Vương Tư Nhâm lệnh cho Trương Nguyên quãng thời gian trước kì thi huyện này tạm thời không phải học cổ văn nữa, mỗi ngày làm hai đề nhỏ bát cổ trong tứ thư, đề bài của kì thi huyện đều là lấy từ trong sách tứ thư, sẽ không lấy từ sách Ngũ kinh. Tuy rằng phạm vi ra đề hẹp đi một ít, nhưng bởi vì là từng đề nhỏ, ý nghĩa của đề không hoàn chỉnh, cho nên vẫn còn tồn tại không ít biến số, đương nhiên chỉ cần vận khí không quá kém thì tiểu đề ở tứ thư cũng không làm khó được Trương Nguyên trong kì thi ngày hai tám tháng một này. Trước ngày thi một ngày Trương Nguyên đã hẹn đại huynh Trương Đại ở Tây Trương cùng nhau đến trường học đăng kí tham gia. Giờ Thìn sáng ngày hai tám, hắn mang theo Vũ Lăng tới trước cửa lớn của phủ trạng nguyên đợi dưới gốc cây tùng, rất nhanh đã thấy Trương Đại đi ra, nói:

-Giới Tử, tổ phụ gọi người vào có việc chỉ bảo.

Trương Nguyên không biết thúc tổ gọi hẳn vào có chuyện gì, liền đi theo Trương Đại vào Bắc viện gặp Trương Nhữ Sương. Trương Nhữ Sương ngồi trên ghế bành trong thư phòng, cười ha hả khi nhìn thấy hai hậu bối kiệt xuất nhất của nhà họ Trương ở Sơn Âm này bước vào, nói:

-Trương Nguyên hôm nay đi đăng kí thi huyện đấy hả? Ủ, ta có một chuyện muốn nói cho ngươi, Đồng Huyền Tế ở Tùng Giang vì chuyện phát sinh tại hội đèn lồng tết nguyên tiêu của huyện Long Sơn, y đã có lòng viết thư tạ lỗi với ta, nói là đã quả trách khuyến tử, xin ta tha thứ cho sự thô lỗ của con trai y, ha ha. Còn một phong thư khác là viết cho Thương Chu Đức tiên sinh đấy, chắc hẳn cũng là để tạ lỗi, nó được gửi cùng đến chỗ của ta, ngươi cầm phong thư này giao cho Thương Chu Đức tiên sinh.

Trương Nguyên nhận lấy phong thư, để vào trong ngực, lại nghe thấy thúc tổ Trương Nhữ Sương nói:

- Cuối thư Đồng Công còn nói thêm một câu, rằng bên cạnh sườn của con trai y là Đồng Tổ Thường có một vết bầm đen rất lớn, phải mời đại phu bốc thuốc chẩn trị, trong đó rõ ràng vẫn có hàm ý oán trách..

Trương Nguyên nói:

-Cháu tay trái gà không chặt, cũng chỉ huých nhẹ Đồng công tử đó một tí, làm gì đến nỗi phải mời đại phu bốc thuốc. Cái này cũng nói ngoa quá rồi.

Trương Nhữ Sương cười nói:

-Đồng Công có tiếng là người luôn che chở và bênh vực cho con mình, dù sao ông ta cũng chỉ hơi oán giận một tí, đánh cũng đã đánh rồi, ai bảo đứa con kia của y nông cuồng phách lối. Thôi! Việc ngày đó coi như cho qua, người an tâm chuẩn bị đi thi đi.

Trương Nguyên đang định thi lễ lui ra, Trương Nhữ Sương lại nói:

-Ở đây có một bức tranh Đồng Huyền Tế mô phỏng theo bức Vân Sơn của Mễ Nguyên Chương (còn có tên gọi là Mễ Phất) , hôm qua mang đến tặng ta, giờ cho người đẩy, coi như Đồng Huyền Tế tạ lỗi thay con ông ấy.

Trương Nguyên khom người nói:

-Đa tạ thúc tổ!

Sau đó cuộn tròn bức tranh rồi cùng Trương Đại đi ra Bắc viện, đúng lúc gặp Trương Ngạc trên tay đang nâng một lồng chim tinh xảo, vừa đùa giỡn với con chim vừa đi qua đây, hỏi:

-Giới Tử, tổ phụ thưởng cho người đồ gì tốt hả?

Trương Nguyên nói:

-Đồng Huyền Tế vẽ một bức tranh tặng thúc tổ, y tặng qua thúc tổ, thúc tổ thưởng cho đệ.

Trương Ngạc vừa nghe liền trợn mắt, nói:

-Hôm thả đèn ở Long Sơn đó, ta đã dẫn mười mấy nô bộc đuổi theo, muốn đánh cho tiểu tử họ Đồng kia một trận, xem nó có còn dám khinh rẻ họ Trương ở Sơn Âm chúng ta hay không, không ngờ nó đã đi thuyền chạy thoát rồi.

Trương Đại trách cứ nói:

-Tam đệ quá mức lỗ mãng, nếu như người đánh Đồng Tổ Thường bị trọng thương, vậy thì chẳng phải tổ phụ sẽ phải xin lỗi Đồng Huyền Tế sao? Giới Tử chỉ đá nó một cái, Đồng Huyền Tế đã oán giận rồi.

Trương Ngạc bĩu môi nói:

-Nếu đá nó một cái mà cũng oán giận vậy thì dứt khoát đánh chết nó đi.

Trương Nguyên cười nói:

-Hôm đó Tam huynh cũng vì trượng nghĩa muốn giúp đệ thôi mà, sau kì thi huyện này đệ sẽ mời huynh uống rượu.

Mặt Trương Ngạc lúc này mới giãn ra nói:

-Vậy ta chúc đệ sẽ đạt được huyện án đầu.

(Đứng đầu kì thi huyện thì được gọi là “huyện án đầu”) Trương Nguyên vội nói:

-Tam huynh vẫn là chúc ta thi tốt đi, lời nói của tam huynh luôn xảy ra ngược lại mà.

Trương Ngạc cười ha ha, đưa lồng chim cho người hầu trẻ tuổi bên cạnh, nói:

-Giới Tử, cho ta xem một chút xem lão Đồng vẽ thứ gì.

Đưa tay nhận lấy bức họa cuộn tròn từ tay Trương Nguyên, mở bức họa ra, Trương Nguyên và Trương Đại cũng xem cùng. Trương Đại nói:

-Đây là phỏng theo bức họa Vân Sơn của Mễ Phất thời Tống, nét bút như mây trôi, xuất ra thu vào rất có thần.

Trương Ngạc lại nói:

-Tại sao họ Đồng lại phỏng theo bức họa của người khác, như thế này chẳng phải là sao chép ư?.

Trương Đại cười nói:

-Mô phỏng theo tranh của các danh họa nổi tiếng thời cổ đại chính là đường tắt để nghiên ngấm về kỹ thuật vẽ tranh, giống như chúng ta học viết

theo mẫu chữ thông thường, như vậy làm sao nói là sao chép được. Đồng Huyền Tế thích tranh sơn thủy của Mễ Phất và tranh của Nghệ Vân Lâm (đây là hai họa sĩ nổi tiếng thời Nam Tống), ông ta đã vẽ phỏng theo rất nhiều. Năm trước không phải đã mượn tổ phụ bức tranh “Hoành vân thu vụ đồ” của Nghệ Vân Lâm để mô phỏng theo à.

Trương Ngạc nói:

-Vậy thì đại huynh, nếu huynh tặng cho người khác bài tập viết chữ của huynh, thì có phải người khác sẽ tức giận hay không?

Trương Đại cười nói:

-Cái này không thể mang ra so sánh được. Đồng Huyền Tế là người có tiếng, tùy tiện vẽ vài cái cũng có người tranh nhau rồi.

Trương Ngạc liền nói với Trương Nguyên:

-Giới Tử cho ta bức tranh này đi.

Trương Nguyên nói:

-Tam huynh muốn bức tranh này, thì cứ việc cầm lấy.

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, liền tỉnh ngộ thấy là không đúng, chưa kịp sửa lại lời nói, chỉ nghe “soạt” một tiếng, Trương Ngạc đã xé toạc bức tranh thành hai nửa.

Trương Đại liên tục lắc đầu nói:

-Phung phí của trời, không thể nói lý được.

Trương Ngạc cười ha ha, đem bức tranh đã bị xé rách vo tròn lại ném qua một bên, nói:

-Đa tạ Giới Tử đệ Sau đó cầm theo lồng chim rời đi.

Trương Nguyên tuy có chút tiếc nuối, nhưng cũng chỉ có thể lắc đầu, nói với mười mấy người hầu ở đối diện Tây Trương:

-Ai muốn bức họa đã hỏng này thì lấy rồi cắt kỹ đi, sửa lại rồi bán cũng có giá mười mấy đồng đấy.

Rồi cùng với đại huynh Trương Đại vừa cười vừa đi thẳng ra khỏi cửa phủ. Đi về phía trái được hơn một dặm đường, qua cây cầu Quang Tương, vừa vào cửa chính Nho học đã thấy bên trong chật ních nho đồng và người nhà đến để báo danh. Huyện Sơn Âm coi trọng học vấn, chỉ cần dung mạo thanh tú một chút, cho dù là trẻ con vắt mũi chưa sạch thì cũng đã đọc sách được mấy năm rồi, mặc kệ sách có đọc thông được hay không. Kì thi huyện này nhất định phải tham gia. Cho nên ba năm một lần thi huyện, nho đồng ở Sơn Âm đều đến đăng kí kín chỗ. Trương Nguyên nói:

-Nhiều người như vậy, thế này thì phải chờ đến bao giờ?

Trương Đại nói:

-Chúng ta đến lễ phòng của nha môn đi, nơi đó cũng có thể đăng kí.

Hai người đang định xoay người đi, thì đã thấy đệ đệ trong tộc là Trương Định Nhất chạy tới, thì lễ với hai người nói:

-Giới Tử ca cũng tới đăng kí đấy à, Tông Tử đại huynh là người bảo lãnh hả, cũng bảo lãnh cho tiểu đệ đi, được không?

Trương Nguyên cười nói:

-Người cũng muốn thi, có phải chuẩn bị nộp giấy trắng hay không?

Trương Định Nhất nói:

-Giới Tử ca chớ coi thường người khác, gần đây tiểu đệ cũng hết sức nỗ lực đọc sách, kì thi huyện lần này nhất định sẽ đỗ.

Trương Đại nhìn người em họ cũng mười sáu tuổi giống Trương Nguyên nhưng vóc người lại thấp hơn một ít, cười nói:

-Muốn ta làm người bảo lãnh người cũng được, người đọc một đoạn trong Trung Dung cho ta nghe. Chính là từ đoạn “ quân tử chi đạo” (cái đạo của người quân tử), ví dụ như “đi xa thì phải tự mình đi” thí dụ như “lên cao ắt phải cúi mình”

Trương Định Nhất vò đầu nói:

-Tại sao phải bắt đầu đọc từ giữa a, bắt đầu từ đầu đi “thiên mệnh chi vị tính, xuất tính chi vị đạo, tu đạo chi vị giáo” (tính cách bảo là trời sinh ra, đạo đức bảo là thuận theo tính cách, dạy học được gọi là tu đạo), đạo ngược lại cũng thuận mà.

Trương Đại cười nói:

-Từ giữa cắt một đoạn phía sau, hắn cũng không biết, muốn đọc từ đầu, như vậy có thể đi thi sao?

Nói với Trương Định:

-Đừng hát theo sách nữa, nhanh về nhà đi chơi đi.

Trương Định Nhất lại không đi, nói ra lời nói thật:

-Giới Tử ca nhất định đỗ đấy, mọi người nói kì thi huyện này “án đầu” không phải Giới Tử ca thì còn ai khác nữa. Giới Tử ca viết văn nhanh, lại có thể xuất khẩu thành thơ, một ngày làm mười bài văn bát cổ cũng không thành vấn đề, đến lúc đó tiểu đệ và Giới Tử ca ngồi cùng nhau, Giới Tử ca

giúp ta làm hai bài nhé, huynh đệ chúng cùng nhau thi đố, chẳng phải là tốt sao.

Trương Đại cười to nói:

-Người nghĩ rất hay, người có phải muốn cùng thi với Giới Tử, đố cử nhân, tiến sĩ chơi một chút không?

Trương Định Nhất cười hì hì nói:

-Huynh đệ trong nhà mà, lúc trọng yếu này nhất định phải giúp nhau một chút đúng không?

Trương Nguyên cau mày nói:

-Định Nhất, chủ ý này là ai nghĩ ra cho người?

Trương Định Nhất nói:

-Là chủ ý của ta. Giới Tử ca tài trí hơn người, ta làm sao lại không biết chứ, còn phải hỏi người khác sao?

Trong lòng nói:

-Giới Tử là thần tiên à, hã làm sao mà biết được chủ ý này là người khác nghĩ ra giúp ta, người đẩy ta cũng không quen, chỉ là một người nhiệt tình a.

Trương Nguyên hỏi Trương Đại:

-Đại huynh, quy định của trường thi khi bắt được hành động này sẽ xử trí như thế nào vậy?

Trương Đại nói:

-Kì thi huyện, quan coi thi sẽ xử phạt khá nhẹ, cũng chỉ bị đánh vài gậy, dán cáo thị để thị chúng, lại nói, khi thi bị tra ra là gian lận trong kì thi sẽ bị phạt hai khóa tương đương với sáu năm không được thi. Đây chỉ là gian lận rất nhỏ, nếu náo nhiệt hơn, như là mượn người thi hộ, thì tội này không nhỏ. Thi hương, thi hội bị tra ra là gian lận thì sẽ phải xung quân đến biên cảnh đấy.

Trương Định Nhất cười nói:

-Giới Tử ca với quan huyện, quan phủ đều rất quen thuộc, đã cùng nhau ăn cơm uống rượu rồi, bọn họ làm sao mà bắt Giới Tử ca được.

Mặc dù Trương Nguyên không thể xác định tộc đệ Trương Định Nhất có phải bị người khác lợi dụng hay không, nhưng việc gian lận trong kì thi hẳn không thể làm được, hiện tại thanh danh của hắn lớn, người dõi theo hắn cũng nhiều, lúc này đi đứng nhất định phải đường hoàng ngay thẳng. Mặc dù Diêu Phục và Dương Thượng Nguyên kia đã bị cắt chức bắt giam, nhưng tội danh vẫn chậm chạp chưa được định, gia sản cũng chưa bị tịch thu, người nhà vẫn chạy trốn luôn cúi khắp nơi hòng cứu ra, nói vậy là Tri phủ Từ đã nhận lời cầu xin của đường huynh của Diêu Phục là Diêu Thành Lập, không muốn phán trọng tội cho Diêu Phục, cũng không dám phán tội nhẹ sợ nhiều người tức giận, cho nên mới kéo dài. Bởi vậy mới thấy để lật đổ được chỗ dựa của một người là khó đến mức nào. Trương Nguyên nói:

-Định Nhất, ta cũng là lần đầu tiên tham gia kì thi huyện, không có kinh nghiệm, còn có chút mất bình tĩnh. Để lần sau đi. Lần sau ta mang người cùng đi thi. Người về nhà đọc thuộc tứ thư đã mới được.

Trương Định đảo mắt suy nghĩ một chút, nói:

-Ba năm sau, khi đó ta mười chín tuổi, mười chín tuổi đỗ tú tài cũng không tệ, cứ quyết định như vậy đi, Tông Tử đại huynh, Giới Tử ca hẹn gặp lại.

Sau đó liền đi về trước.

Trương Đại không nén nổi cười:

-Ba năm sau dẫn hần đi thi, ai đến dẫn hần!

Trương Nguyên cười nói:

-Giải thích nhiều hần không nghe, đành phải nói như vậy thôi.

Trương Đại nói:

-Là không thể giúp hần gian lận, nếu chẳng may liên lụy đến người thì không xong rồi, tổ phụ sẽ tức giận đến chết.

Người sai vặt của trường học đi tới hỏi:

-Hai vị Trương công tử là tới đăng kí đấy à. Tôn giáo thụ (giáo thụ: người dạy học) đã phân phó, nếu thấy Trương công tử đến thì mời đến Đạo Trai, không cần phải chen chúc đăng kí với mọi người.

Trương Nguyên, Trương Đại liền đi theo sau người sai vặt đến Đạo Trai. Tôn giáo thụ nhìn thấy Trương Nguyên, Trương Đại cười đến lộ cả vết nhăn trên mặt để gia tăng thêm sự biểu dương, tự mình làm thủ tục đăng kí cho Trương Nguyên. Trương Đại đã kí tên đồng ý trên giấy bảo lãnh, tất cả đã làm xong xuôi, chỉ chờ mười ngày sau mở kì thi.

Ra khỏi cửa chính của Nho học, thấy thời gian vẫn còn sớm, sau khi từ biệt đại huynh Trương Đại, Trương Nguyên liền dẫn theo Vũ Lăng đến cầu Quang Tương để đi thuyền đến Hội Kê gặp anh vợ Thương Chu Đức.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thời tiết thật khác thường, đầu tháng 11 năm ngoái tuyết bắt đầu rơi liên tục, mấy mươi ngàn cây quýt bên kia Tạ Nham đã chết vì lạnh.

Lão nông ở Sơn Đông đều nói vài chục năm gần đây không năm nào có tuyết rơi lớn như vậy. Mà sau tết nguyên tiêu của năm mới, thời tiết trở nên ấm áp, đến cuối tháng, ánh mặt trời trên cao chiếu rọi lên cảnh sắc tươi đẹp, đi trên đường dưới ánh mặt trời, chỉ mặc áo lót mà cũng cảm thấy nóng.

Quả thực là sau mùa đông chính là mùa hè, không hề có mùa xuân. Trương Nguyên dẫn theo Vũ Lăng đi vào phủ nhà họ Thương, trán hai người đều lấm tấm mồ hôi. Nhìn thấy anh vợ Thương Chu Đức, Trương Nguyên đem thư của Đồng Kỳ Hưng trình lên, Thương Chu Đức mở thư ra xem, cười lạnh nói:

-Quả nhiên là cha nào con nấy, Đồng Kỳ Xương này trên danh nghĩa là xin lỗi, nhưng lại không có thành ý tạ lỗi, giống ngày đó con gã xin lỗi cũng vậy. Còn nói cái gì mà bên cạnh sườn của con gã bị bầm đen, phải mời đại phu bốc thuốc. Cái này rốt cuộc là đang tạ lỗi hay đang hỏi tội đây?

Trương Nguyên nói:

-Nhị huynh không nên tức giận, ác giả ác báo. Đồng Kỳ Xương bao che cho con gã như vậy, thì sớm muộn gì cũng gặp phải báo ứng thôi.

Thương Chu Đức vứt thư sang một bên, hỏi Trương Nguyên về việc chuẩn bị cho kì thi huyện đến đâu rồi, được biết Trương Nguyên vừa đăng

kí lúc này, liền gật đầu nói:

-Với tài chế nghệ của đệ, thì việc thi đỗ không thành vấn đề.

Sau đó lại hỏi:

-Đệ muốn gặp Đạm Nhiên không?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

-Cái này còn phải nói sao?

Liền cười đáp:

-Mong nhị huynh cho phép.

Thương Chu Đức cười nói:

-Đi đi, trưa ở lại đây dùng cơm.

Khi Trương Nguyên nhìn thấy Thương Đạm Nhiên thì Thương Đạm Nhiên đang vẽ phông theo bức tranh “cây vải” của Tống Huy Tông. Nhìn thấy bút tích thật của bức tranh “cây vải”, Trương Nguyên mới cảm thấy lúc trước Trương Ngạc xé tan bức tranh của Đồng Kỳ Xương cũng không là gì cả.

Không có người thông báo, Trương Nguyên liền bước vào, Thương Đạm Nhiên đang chuyên tâm vẽ tranh nên không chú ý, thấy có người đến trước mặt, nàng còn căn dặn:

-Lấy khăn tay đến đây.

Khi vẽ tranh ngón tay không cẩn thận bị dính mực đỏ, đợi đến khi đặt bút xuống nhận lấy khăn lau tay mới phát hiện người đưa khăn chính là

Trương Nguyên, gương mặt xinh xắn lập tức đỏ bừng thẹn thùng, hai tỳ nữ bên cạnh che miệng cười hí hí.

Trương Nguyên lúc này mới thi lễ, Thương Đạm Nhiên vội vàng đáp lễ, xấu hổ hỏi:

-Sao chàng lại tới đây?

Trương Nguyên nói chuyện Đồng Kỳ Xương gửi thư đến, rồi lại nói việc mình vừa đến trường học đăng kí, lông mày Thương Đạm Nhiên rủ xuống nói:

-Ừ, chúc chàng thi tốt.

Trương Nguyên nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của nàng, bỗng nhiên rất muốn hỏi nếu hắn không thi đậu tú tài, chỉ là con cháu Đông Trương nghèo hèn, vậy thì Thương Đạm Nhiên có lấy hắn không?

Thương Đạm Nhiên nhắc mi lên, chuyển mắt nhìn lên mặt Trương Nguyên, nhẹ giọng hỏi:

-Chàng muốn nói điều gì à?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Không có gì, nhìn thấy nàng thì ta quên hết những gì muốn nói rồi.

Thầm nghĩ:

-Hỏi những lời đó không có ý nghĩa, tình yêu và hôn nhân đều có điều kiện cả, nhiều nhân tố kết hợp lại với nhau mới thúc đẩy được, người không thể lấy những nhân tố phụ đó để khiến nàng rời xa người, nói cái gì mà ta thi không đậu tú tài, ta nghèo rớt mồng tơi, ta điếc mù nàng còn lấy ta hay không, đây là lời nói ngu xuẩn không có ý nghĩa.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thương Đạm Nhiên vẫn chưa hết ửng đỏ, không dám nhìn thẳng vào Trương Nguyên, trông bộ dạng như rất khó chịu.

Trương Nguyên nói:

-Vậy ta về đây.

Đạm Nhiên ngẩng đầu lên, vừa kinh ngạc lại vừa thất vọng.

Trương Nguyên cười nói:

-Ta nói, ta ở lại đây ăn cơm rồi mới về.

Mặt Thương Đạm Nhiên lại đỏ, răng khể cắn môi hồng, oán trách nhìn Trương Nguyên một cái, cũng không che dấu được vẻ vui mừng từ đáy lòng.

Nhìn thấy bộ dạng Đạm Nhiên như vậy, Trương Nguyên không khỏi liên tưởng đến một ngày tuyết rơi kia khi thổi nến động phòng.

Chẳng còn cách nào khác, kì thật hẳn có thể bình tĩnh một chút, chỉ là thân thể còn trẻ, lúc nào cũng mong chờ được thử cái cảm giác đó, nhưng hai nữ tử không chịu rời đi, Trương Nguyên chỉ đành nói:

-Sau này ta muốn học cách vẽ tranh của nàng.

Thương Đạm Nhiên đồng ý, Trương Nguyên lại nói:

-Sau này, buổi tối ta muốn nàng đọc sách cho ta nghe.

Mặt Thương Đạm Nhiên vẫn đỏ không dứt, giọng nói nhẹ nhàng, đáp lại:

-Được ạ.

Lúc này, Tiểu Cảnh Huy đến, vừa nhìn thấy Trương Nguyên, Tiểu Cảnh Huy cười ha ha một tiếng nói:

-Trương công tử đến mà muội không biết, có phải đã đến lâu rồi không, muội lại để lọt mất nhiều câu không nghe thấy rồi.

Đây là một cái bóng đèn siêu lớn mà.

Trương Nguyên hỏi nàng ta:

-Thời tiết ấm lên sớm, cây đào bên bờ hồ Đông Đại đã nở rồi đấy, chúng ta cùng đi ngắm hoa đi.

Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên cùng Thương Cảnh Huy và mấy tì nữ cùng đi ra vườn sau, đến hồ Đông Đại, thấy cây đào bên bờ tây quả nhiên đã nở rộ, màu đỏ hoa đào chiếu xuống khiến nước hồ cũng đỏ theo.

Trương Nguyên hỏi tỷ muội Cảnh Lan, Cảnh Huy khi nào thì lên kinh thành. Thương Đạm Nhiên nói:

-Phải tháng sau, đợi đại huynh phái người đến đón.

Tiểu Cảnh Huy nhìn Tiểu cô cô, lại nhìn Trương Nguyên, nói:

-Đột nhiên cháu lại không muốn lên kinh thành.

Thương Đạm Nhiên duỗi ngón tay trắng muốt thon dài vuốt một lọn tóc trên trán Cảnh Huy hỏi:

-Sao vậy? Không phải cả ngày luôn nói là muốn ngồi xe, ngồi thuyền đến kinh thành sao?

Tiểu Cảnh Huy cười nói:

-Cháu và tỷ tỷ lên kinh thành, chỉ còn cô cô và Trương công tử ở lại đây không phải là sẽ cô đơn sao?

Trương Nguyên và Thương Đạm Nhiên liếc mắt nhìn nhau, ẩn chứa ý cười. Lập tức hai người đều rất nghiêm túc gật đầu nói:

-Tiểu Huy nói đúng.

Không ngờ tiểu Cảnh Huy nhấp nháy đôi mắt trong suốt nói:

-Nhưng mà cháu vẫn phải lên kinh thành, cách mọi người rất xa, như vậy tất cả mọi người sẽ nhớ cháu. Có phải không?

Mồng tám tháng hai là kì thi huyện ở Sơn Âm bắt đầu rồi. Đầu giờ Mão Trương Nguyên đã dậy rồi, tắm rửa thay quần áo, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi thi. Vũ Lăng xách theo cái giỏ quai trúc bên trong có bút lông, mực, giấy, nghiên mực, một bình nước và mấy cái bánh. Kì thi huyện chỉ diễn ra trong một ngày, làm hai bài bát cổ. Giờ Mão sau khi vào bàn thi thì cửa chính liền được niêm phong lại không cho phép bất cứ ai ra vào, phải đến cuối giờ Mùi buổi chiều mới được mở một lần để cho những nho đồng thi xong đi ra, cái này gọi là thả những người đứng đầu bảng, sau đó lại đóng cửa lại, chiều tối thì mở cửa thả người lần hai, đến khi trời tối mịt thì sẽ cưỡng chế thu bài đuổi tất cả người ra khỏi trường thi.

Cho nên nói, mặc dù Trương Nguyên làm xong hai bài bát cổ từ sớm, nhưng cũng phải chờ tới cuối giờ Mùi mới có thể đi ra ngoài, nhất định phải mang một ít thức ăn để ăn cho khỏi đói. Sáng sớm liền ra khỏi nhà, trước tiên đến phủ Trạng nguyên ở Tây Trương, phải gọi đại huynh Trương Đại, Trương Đại là người bảo lãnh của hắn, cũng nhất định phải đến trường thi, Trương Đại đi ra ngáp một cái nói:

-Giới Tử, người còn nợ ta tiền bảo lãnh đấy.

Lầm sinh (dùng trong đời nhà Minh, nhà Thanh chỉ những người được hưởng bổng lộc của các châu, huyện hoặc phủ) làm người bảo lãnh cho người ta, đương nhiên phải thu tiền, bình thường phải hai hoặc ba lạng bạc, một huyện có khoảng mười mấy Lầm sinh như vậy, mà nho đồng tham gia thi huyện nhiều khi có đến mấy nghìn người, cho nên thường thường một Lầm sinh phải bảo lãnh cho mấy chục thậm chí mấy trăm nho đồng. Đây có thể chính là một nguồn thu lớn rồi. Tuy nói ba năm chỉ có một lần, như vậy cũng kiếm đủ rồi. Đương nhiên, nhất định phải chia cho người ở trường học một số bạc, nếu không sang năm người sẽ bị giáng cấp. Dĩ nhiên Trương Đại sẽ không kiên nhẫn đi kiếm tiền bảo lãnh như vậy, hẳn chỉ bảo lãnh cho một mình Trương Nguyên.

Trương Nguyên cười nói:

-Vậy đại huynh nói tiểu đệ nên làm thế nào để trả tiền bảo lãnh đó cho huynh đây?

Trương Đại nói:

-Thi cho tốt, năm sau huynh đệ chúng ta cùng đến Hàng Châu tham gia kì thi hương, người mời ta uống rượu hoa.

Trương Nguyên “ách” một tiếng, đại huynh quả là người lão luyện tình trường, trong “đào am mộng ước” (nhớ lại giấc mộng ngọt ngào ở túp lều tranh) đã ghi lại không ít câu chuyện quyến luyến ở thanh lâu. Vương Nguyệt Sinh, Cố Mi, Đồng Bạch, Lý Thập Nương, Dương Năng những danh kĩ ở Tần Hoài này đều có giao tình với đại huynh, rất có duyên với mỹ nhân.

Trương Nguyên gật đầu nói:

-Vậy được, quyết định vậy đi.

Trương Đại cười ha ha nói:

-Cô gái Thương Thị chắc mắng ta chết mất thôi.

Hai huynh đệ cười nói đi đến long môn hội trường thi phía sau trường học.

Sơn Âm là một huyện lớn giàu có và đông đúc của Giang Nam, xây dựng các hội trường thi riêng biệt, mà một vài huyện nhỏ nghèo khó khi tổ chức kì thi huyện thường bố trí ở công đường của huyện nha hoặc ở trong trường học, thi huyện ở Sơn Âm thí sinh rất đông, đại sảnh của huyện nha căn bản là không đủ chỗ ngồi.

Từ năm mười hai thời Gia Tĩnh liền xây dựng hội trường thi ngay sau học cung (trường học) , có thể chứa được hai nghìn người cùng một lúc, cửa chính của trường thi gọi là Long Môn. Ngoài Long Môn có một cái đài cao tám thước, huyện lệnh Sơn Âm-Hầu Chi Hàn ngồi ở trên đài cao, dưới đài là quan lại nhỏ, ba mươi Lăm sinh của huyện cơ bản cũng đến đủ, phía sau mỗi Lăm sinh đều có mấy chục nho đồng đi theo, quan lại nhỏ đang cầm danh sách, mỗi tên Lăm sinh một đám nho đồng, điểm danh như vậy mới không hỗn độn, gọi đến tên một nho đồng sẽ do Lăm sinh đó nhận mặt, quen biết nhau sẽ không nhận lầm, sẽ trả lời một tiếng “tôi bảo lãnh người đó”.

Như vậy xem như là đã xác nhận, sau đó đến chỗ quan lại nhỏ nhận bài thi, rồi lại đến chỗ kiểm tra lục soát chờ khám xét.

Lục soát ở kì thi huyện không phải nghiêm ngặt như vậy, nhưng phải cởi áo kiểm tra, cởi giày cởi tất, chỉ mặc một cái quần ngắn, người nhà nhận thật là có một chút xấu hổ a, nhưng cũng không có cách nào, không lục soát như vậy thì sẽ gian dối thành phong trào gian mất. Trương Nguyên nhìn hai, ba nghìn thí sinh đông nghìn nghịt này, có người râu tóc đã muối tiêu, có người vẫn là đứa trẻ đang thay răng, có người mang nển trong tay, có người cầm theo đèn lồng, đây đều là những người sợ trời tối, người cười có, người khóc cũng có, không khỏi âm thầm cảm thán:

-Con đường khoa cử này hấp dẫn bao nhiêu người. Tiêu hao, dốc hết tâm huyết cả đời vào đây.

Lúc này cũng không rảnh để kêu ca nhiều, nghĩ thầm nhiều người như thế kia lục soát phải mất đến một, hai canh giờ, thế này thì bao giờ mới vào được trường thi.

Hầu Chi Hàn ngồi trên đài cao, nhìn đông ngó tây một lượt, nhìn thấy huynh đệ Trương Đại, Trương Nguyên, liền thấp giọng căn dặn Lễ phòng thư lại (một chức vụ không có phẩm cấp) cạnh cửa vài câu, thư vừa nhìn thấy Trương Nguyên, nhanh chóng xuống đài đi tới chỗ Trương Nguyên, cười nói:

-Hai vị Trương công tử, huyện tôn đặc biệt an bài cho Trương công tử vào bàn trước.

Trương Nguyên mừng rỡ, liền cùng Đại huynh Trương Đại đi theo thư lại đến Long môn trước, nói tên để người gác cửa kiểm tra, nhận được bài thi, nhận lấy cái giỏ từ tay của Vũ Lăng đi vào chỗ kiểm tra lục soát.

Phụ trách chỗ kiểm tra lục soát chính là Lưu Tất Cường và sáu tên nha dịch, đều nhận ra Trương Nguyên. Lưu Tất Cường cười nói:

-Tài năng và học vấn của Trương công tử, còn cần phải giấu tài liệu mang vào phòng thi ư, vào đi, vào đi.

Mấy nho đồng bên cạnh đang cời áo nghe vậy cùng quay đầu trừng mắt nhìn Trương Nguyên, nhiều khi hưởng thụ đặc quyền cũng không phải chuyện dễ dàng. Trương Nguyên cười nói:

-Tất cả mọi người đều cời, ta cũng cời đi.

Nói xong cậu ta cời áo nới dây lưng, còn nháy người lên mấy cái.

Bọn nha dịch đều cười nói:

-Nhanh vào đi, giành trước chỗ ngồi tốt.

Trương Nguyên nhìn thấy trên bài thi viết “nhị đường đông hào bính thần tọa” (chỗ ngồi ở vị trí số 3, phía đông của phòng số 2) đây có ghi sẵn số chỗ ngồi, còn có thể giành chỗ được sao?

Lưu Tất Cường nói:

-Không nghiêm ngặt như vậy, chỉ cần đúng số phòng là được, chỗ ngồi tha hồ chọn, tìm chỗ ngồi có ánh sáng, không có gió thổi, không có nắng chiếu vào là tốt rồi.

Trương Nguyên buộc lại trường bào màu xanh, mang theo cái giỏ bước nhanh vào trường thi, trước tiên tìm được trường thi phòng số 2, sau đó sẽ tìm được số phía đông, chỉ thấy trong phòng một dãy bàn dài, để tìm một chỗ ngồi không bị quấy rầy không dễ, trước tiên bày ra bài thi nhìn một chút, cuộn giấy có hơn chục trang, mỗi trang có mười bốn dòng, mỗi dòng mười tám chữ, dùng tư hồng vẽ đường kẻ thẳng, lại không nhìn thấy đề bài ở chỗ nào.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 120

Trương Nguyên ăn có nửa bát bánh nhân thịt từ giờ Mão. Bây giờ đã là giờ Thìn canh ba, cũng cảm thấy hơi đói. Trong giỏ tre có sáu cái bánh mật ong to bằng lòng bàn tay, sờ nhẹ tay vào thấy vẫn còn ấm, liền cầm hai cái bánh mật ong lên ăn hết, uống hai ngụm nước, rồi quan sát toàn bộ trường thi, hội trường thi hình chữ nhật, có ba phía thông gió, chỉ có một phía là tường.

Trong trường thi có đặt hai mươi tám cái bàn dài. Mỗi bàn dài hơn hai trượng, có thể ngồi được tám người.

Cả trường thi có thể chứa hai trăm người, cứ mười hai trường thi giống như vậy, được sắp xếp theo hình bát quái, ngay trung tâm chính là đại đường và các sĩ tử đình Thân Minh đang không ngừng kéo đến.

Trường thi vốn trống trải giờ lại càng lúc càng chật chội. Chiếc bàn nổi chỗ Trương Nguyên ngồi nhanh chóng chật kín người. Đám nho đồng này mài mực, ăn uống, giành chỗ ngồi, giỏ thi va vào nhau, bạn bè gọi nhau ầm ĩ, thoáng chốc hội trường thi đã trở nên náo loạn vô cùng.

Trương Nguyên chỉ học có nửa buổi trời ở Xã học (trường địa phương), cho nên chẳng quen biết ai, một mình yên lặng ngồi một chỗ.

Hắn không biết ai nhưng có người vẫn nhận ra hắn. Phía bên phải có một nho đồng chừng hai mươi tuổi chấp tay chào hắn, rồi thấp giọng nói:

-Trương công tử, kính xin người chiếu cố nhiều.

Lại có một người muốn chiếu cố à, xem ra gian lận khá phổ biến trong kỳ thi huyện. Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Trong lòng tại hạ cũng đang hồi hộp bồn chồn lắm đây, nếu nhân huynh làm xong trước, thì làm giúp tiểu đệ hai bài nha?

Vị nho đồng kia ngạc nhiên nói:

Trương công tử xuất khẩu thành thơ bát cổ, bảy bước làm thành thơ mà, thế này là thế nào ạ?

Trương Nguyên nói:

-Đó đều là lời đồn thổi, lời đồn thì không thể tin được, tiểu đệ hôm nay phải nhờ cậy nhân huynh rồi, đợi lát nữa huynh viết một chữ, ta liền chép một chữ, tuyệt đối không để sót chữ nào.

Vị nho đồng kia há hốc mồm tròn tròn mắt, một lúc sau thì cầm theo giỏ thi đi tìm chỗ khác ngồi, ngồi cùng bàn với Trương Nguyên không ổn rồi, đây viết một chữ liền chép một chữ thì ai mà chịu nổi.

Có người đánh vào bàn vang lên sáu tiếng, hai nghìn năm trăm hai mươi ba sĩ tử đều vào bàn, cách cửa rồng của trường thi liền khóa chốt lại. Giờ Thìn đã tới, ba canh giờ sau có người tài đứng đầu bảng mới có thể mở cửa được..

Nghe nói Huyện lệnh Hầu Chi Hàn huyện Sơn Âm là quan chủ khảo, từ việc ra đề đến việc chấm bài đều do một mình quan chủ khảo thực hiện, Các vị giáo quan như Tôn Giáo Dụ, Chu Huấn Đạo chỉ giúp giữ trật tự trong trường thi mà thôi.

Thấy huyện lệnh đại nhân tiến vào trung tâm đại sảnh của trường thi, hơn hai nghìn năm trăm sĩ tử trên mười hai trường thi thoáng chốc đã trở nên yên lặng, chờ đợi ra đề. Rất nhiều thí sinh trong lòng thầm cầu nguyện,

hi vọng có thể trúng đề. Thoáng một cái, ước chừng khoảng nửa khắc, mười hai huyện nha, tư lại cầm mười hai đề bước vào trường thi.

Trương Nguyên nhân lực không tốt, cách khá xa, còn kịp thấy rõ đề ghi trên đó. Bên cạnh hắn liền có một nho đồng hét lên:

-Một đề là “Quốc hữu đạo bất”. Đề kia là “Như hữu dụng ngã”.

Tức thì có nho đồng than khổ nói:

-Mẹ ơi, ta chỉ biết “Bang hữu đạo”, không biết “quốc hữu đạo”, có vị nhân huynh nào chỉ dùm một chút, đề này xuất từ đâu không?

Chẳng ai thèm màng đến hắn.

Vị tư lại kia lớn tiếng nói:

-Đề bài ở ngay trên thẻ bài, nhìn cho rõ vào. Mắt không dùng được thì vênh tai lên mà nghe cho kỹ. Một đề là “Quốc hữu đạo bất”, đề kia là “Như hữu dụng ngã”.

Vừa nói, vừa giơ tấm thẻ bài đi quanh trường thi một vòng. Sau đó, đem đề thi treo lên một đài chính diện.

Vị quan này ngồi trên đài cao nhìn bao quát các thí sinh dự thi, còn có một nha dịch nữa coi thi. Thấy trường thi ghé tai nhau thì thầm sôi nổi, vị quan Tư lại quát:

-Ai an phận nấy, không được ồn ào, còn thấy ai châu đầu ghé tai thì thầm to nhỏ, sẽ đuổi khỏi trường thi, phát hiện kẻ nào mang trộm tài liệu vào quay cốp, thì mang gông thị chúng.

Trường thi dần dần yên tĩnh trở lại, sau đó liền là tiếng mở cuộn giấy vang lên “sột soạt”, tiếng ho khan, tiếng cọ giày, tiếng thở dài, tiếng chép miệng, thật khó mà yên tĩnh được.

Trương Nguyên thêm chút nước vào nghiên mực màu đỏ, vừa chậm rãi mài mực, vừa suy nghĩ về “Quốc hữu đạo bất”. Đề tài này xuất phát từ “Trung Dung” (Văn hóa nho học, luận quan điểm triết học chủ nghĩa duy vật thời xưa).

Câu đầy đủ hẳn là “Quốc hữu đạo bất biến tắc yên, cường tai kiếu” (Chính trị thanh minh nước nhà, thiên hạ thái bình, không làm thay đổi phẩm chất và khí tiết khi ta chưa làm quan, đó mới là sự kiên định thật sự).

Đây là cắt thượng đề, huyện thử thường dùng những đề nhỏ để ra đề. Suy nghĩ chừng nửa khắc, mực trong nghiên mài đã đến độ kết dính đậm đặc, Trương Nguyên vẫn không hề động bút.

Lại tiếp tục nghĩ đề khác “Như hữu dụng ngã”. Đề này xuất phát từ “Luận Ngữ”. Toàn bộ câu này là “Như hữu dụng ngã giả, ngô kỳ vi đông chu hồ?”

Đây cũng là cắt thượng đề. Hai đề này không khó. Trương Nguyên trong lòng ung dung, cũng không vội làm bài.

Mới vừa rồi suy tư một chút, hai quyển sách bát cổ để phá đề, thừa đề đều nghĩ kĩ. Hẳn có sở trường rất giỏi nghĩ sẵn trong đầu, đánh cờ mồm là một đạo lý.

Trong đầu nảy ra ý, tâm ý vừa động, đôi mắt sắc bén nhìn các thí sinh khác trong trường thi, rất là thú vị:

Có người có cái đề ra chỗ nào cũng không biết, vò đầu bứt tóc, không ngừng nuốt nước miếng; Có người lại dài cổ liếc trộm bài của người khác, người kia lấy khuỷu tay che luôn bài lại không cho nhìn, bằng không bài giống nhau như đúc, huyện tôn đại nhân khẳng định sẽ truy cứu; Tuyệt đại đa số thí sinh đều mới bắt đầu làm bài, vừa làm vừa nghĩ. Trương Nguyên phát hiện có không ít người liếc mắt ra hiệu cho nhau, âm thầm truyền nhau tờ giấy nháp.

Vị quan lại nhỏ trên kia cũng không mấy quản bọn họ. Nhưng chính ngay lúc ta tưởng rằng hẩn mắt nhắm mắt mở mặc kệ, cho qua, thì hẩn lại đột nhiên nhảy xuống mộc đài, bắt lấy một thí sinh, soát lấy tay áo của gã thí sinh áo xanh kia, trong ống tay áo của gã có ghi đầy các chữ chi chít nhỏ tí màu tím nhạt. Nha dịch phía sau cũng lại hỗ trợ xé ra, nói:

-Đây là dùng dịch thuốc dạng lỏng viết đấy, lấy bùn phấn đắp lên là chẳng thấy gì nữa, khi lục soát kiểm tra ta nhìn không ra đâu, chỉ cần lấy tay chà xát, bùn phấn bóc ra, chữ viết liền hiện ra ngay. “ Tư lại nói:

-Nghe nói trong một kỳ thi hương có cách quay cốp thế này, chỉ là không ngờ trong kỳ thi huyện này cũng có, đi, đi gặp huyện tôn mau.

Nói xong liền dắt thí sinh khóc lóc ỉ ôi kia bước ra ngoài.

Giết một người răn trăm người, các thí sinh thấy vậy ai nấy đều tỏ vẻ sợ hãi, quay bài cũng bớt lộ liễu hơn, trường thi lại lần nữa quay về sự tĩnh lặng.

Lại qua một canh giờ trôi qua rồi, Trương Nguyên vẫn như trước không hề làm bài, mà mang bánh mật ong ra ăn hết.

Ăn xong chống tay xuống bàn, hai tay ôm trán, nhắm mắt dưỡng thần. Hai quyển sách bát cổ để ở trong lòng, chỉ chờ viết vèo lên giấy.

Gần trưa, hầu chi hàn thông thả bước đến chỗ phòng này. Nhìn nhìn Trương Nguyên, ông thấy các thí sinh khác đều là vừa viết vừa nghĩ. Trương Nguyên thì chống đầu như đang ngủ, trước mặt giấy và nháp đều trống trơn, không có lấy một chữ.

Hầu Chi Hàn nhíu mày, thầm nghĩ:

“Sao lại thế nhỉ? Tiểu đề này mà làm khó hẩn sao ?”

Nhẹ nhàng gõ một cái lên bàn nhắc nhở:

“ Khẩn trương làm bài đi chứ. “ Trương Nguyên bật dậy “A” một tiếng, ngồi nghiêm chỉnh hướng phía Hầu huyện lệnh khẽ khom người, hăm hở cầm lấy bút viết ngay vào bài thi. Chẳng cần dùng đến giấy nháp.

Hầu huyện lệnh đứng cạnh xem hẩn viết. Chữ tiểu khai của Trương Nguyên giờ đã khá hơn nhiều rồi.

Mặc dù không được coi là đẹp, nhưng nhìn sẽ không cảm thấy ngại nhẩn.

Trước tiên là làm “Quốc hữu đạo bất”, Trương Nguyên viết:

-...Chính cục quốc gia thanh minh, làm đại quan nhưng không thay đổi bản chất nhân phẩm ban đầu; Đây mới là cái mạnh thật thụ’ Quốc gia lui bại, thà chết bảo vệ chính nghĩa, không hạ mình chịu nhục, đây mới là đại trượng phu đỉnh đỉnh....

...”

Trương Nguyên nhanh chóng hạ bút. Nhìn ngòi bút lông cừu di chuyển trên trang giấy nhanh như chớp.

Rất nhanh liền viết xong tiểu đề đó, bài dài gần bốn trăm chữ theo lối Tứ thư bát cổ.

Ngay sau đó, hẩn làm tiếp “Như hữu dụng ngã”, phá đề nói:

-Thánh nhân quảng hiền giả chi kiến, kỳ dĩ dụng thế chi đại quyền yên. Cái đông chu khả vi, dụng tắc thực hữu kỳ sự hĩ. Thử phu tử vô khả vô bất khả, phi tử lộ sở năng tri dã... “ Tạm dịch:

-Theo cách nhìn của thánh nhân quảng hiền, quyền lực vào thời thế này. Như dấu ấn cả Đông Chu, đều rất thiết thực, Khổng Tử có việc làm được

và không làm được, chỉ có Tử Lộ (môn sinh Khổng Tử, còn có tên là Quý Lộ) mới có thể hiểu được ....

**Tử Lộ là môn sinh có cá tính dị thường đặc biệt nhất trong các môn sinh của Khổng Tử, y dám chỉ trích ra những cái y cho là sai của Khổng Tử. Ngoài ra Y còn rất giỏi trong lĩnh vực chính trị) Bài bát cổ sau của Trương Nguyên cũng là nói thay lời thánh hiền, nhưng trong đó cũng có nỗi thâm trầm cảm thán của hần ta.

Khổng Tử chu du các nước thi hành nhân nghĩa chi đạo, cuối cùng chỉ có thể về nước Lỗ thu nhận học trò giảng dạy.

Trương Nguyên sinh vào thời này, gặp phải ngăn cơn sóng dữ, so với So với chuyện Khổng phu tử giúp đỡ Chu Thất còn muốn gian nan gấp trăm lần a.

Khổng Tử có ý chí kiên định không dời, tuyệt không nguyện thay đổi, còn hần thì khác, hần muốn cùng thế sự này ba chìm bảy nổi, tìm kiếm hết thảy mọi khả năng cơ hội trong đó.

Hầu Chi Hàn không cần chờ hết thời gian dùng một bữa cơm, Trương Nguyên đã viết xong hai bài bát cổ, ông ta thấy vậy cười nói:

-Điền tên đầy đủ, kí tên kèm theo rồi giao cho đại đường đi....

Vừa đi vừa lắc đầu mỉm cười, lắc đầu không phải do Trương Nguyên hành văn bát cổ không được khá, mà là ngạc nhiên thán phục trước tài năng của Trương Nguyên.

Chỉ hai khắc đã xong hai quyển sách bát cổ chải đầy trang giấy. Đường nhiên, Trương Nguyên lúc trước đã suy nghĩ rất lâu rồi, nhưng cứ như vậy không cần nháp, trực tiếp làm bài không sai một chữ, e rằng chỉ có Trương Nguyên mới làm được như vậy thôi.

Trương Nguyên cầm theo giấy thi vào trung tâm đại đường, Hướng Hầu Huyện lệnh thi lễ, lại hướng tôn giáo thụ bên cạnh thi lễ.

Tôn giáo thụ cười ha hả đón lấy giấy của hắn, quay sang bấm với Hầu Chi Hàn:

-Trương Nguyên là người đầu tiên nộp bài, huyện tôn trực tiếp chấm bài đi ạ Hầu Chi Hàn vừa rồi đã xem sơ qua, lúc này ông ta nâng bút son lên, mở bài bát cổ ra chấm một lèo từ trên xuống dưới.

Sau đó đưa cho Tôn giáo thụ, nói:

-Giáo quan xem chút đi, bài này có được hay không vậy ?.

Tôn giáo thụ cầm lên nhìn kỹ, thỉnh thoảng lấy tay đập nhẹ lên đầu gối, trong giây lát đã xem xong hai quyển rồi nói:

-Bài thi hương trung thức cũng tương đương thế này, theo hạ quan thấy, lần này huyện án đầu chỉ có thể thuộc về Trương Nguyên mà thôi. “ Hầu Chi Hàn là quan chủ khảo, đương nhiên phải kiêu ngạo một chút, không chịu dễ dàng đồng ý, nói:

-Đằng sau còn có hơn hai ngàn thí sinh, làm sao biết được không có bài nào tốt hơn chứ.

Trương Nguyên nói:

-Không uổng công Vương lão sư dốc lòng dạy bảo người, bài chế nghệ như vậy là tất trúng đấy, ba ngày sau công bố yết bảng, bốn huyện còn phải đem mười bài tốt nhất dán cáo thị chúng, xem ai còn có rảnh rỗi mà xì xào dèm pha.”

Xem ra trước khi thi có lời đồn đại chĩa vào Trương Nguyên. Chẳng qua có người nói Hầu Huyện lệnh sẽ bao che cho Trương Nguyên và hơn thế

nữa.

Nhưng trong chuyện này, Hầu Chi Hàn không hề sợ lời đồn chút nào. Trương Nguyên là chính miện quan Đề Học Đại tông sư nói muốn đưa cậu ta đi tham gia kì thi đạo, không phải tham gia thi huyện thi hương... Hơn nữa Trương Nguyên cũng đích thật tài hoa xuất chúng, bài văn bát cổ như vậy có thể tham gia cả kì thi hương trung thức rồi, những lời dèm pha vặt vãnh kia, có gì đáng lo cơ chứ!

Đối với Trương Nguyên nói:

-Bây giờ đã trưa rồi, người cứ đợi ở đình Thân Minh đi, có thêm vài người nộp bài, ta sẽ để người ra ngoài.

Trương Nguyên liền vào trường thi mang theo giỏ trúc ngồi trong đình chờ đợi.

Hơn nửa canh giờ sau, đình trên có hai, ba mươi nho đồng nộp bài.

Nha dịch Lưu Tất Cường liền chiếu theo thường lệ, thả đầu bảng (lượt hoàn thành bài đầu tiên) ra ngoài.

Vừa ra khỏi Long Môn đã thấy mấy người chiêm trống, diễn tấu sáo tiến lên chúc mừng.

Có một thí sinh nộp bài sớm là vì không biết xuất xứ, không phá được đề, viết lung tung vài câu rồi nộp. Nhưng đám chiêm trống kèn la này lại làm như y là nho đồng ưu tú nên được thả đầu bảng, bèn đến chúc mừng lấy thưởng. Thật khiến người ta dở khóc dở cười.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Trương án thủ (người đỡ đầu gọi là Án thủ) và viên ngọc rẽ nước Trương gia ở ngay sau phủ học cung nên đương nhiên từ đó cũng có thể nghe rõ mồn một tiếng trống sáo linh đình đang đi tới. Tiểu nha đầu Thỏ Đình nghe thấy tiếng trống sáo thì vội vàng chạy ra xem, lại quay đầu chạy vào trong nội viện, vừa chạy vừa gọi to:

- Thái thái, thái thái, thiếu gia đậu rồi, thiếu gia đậu tú tài rồi!

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Đây mới là thi huyện, còn thi phủ và thi đạo nữa, vui mừng bây giờ vẫn còn quá sớm!

Rồi cùng đại nha đầu Y Đình ra tiền sảnh xem. Tiếng trống sáo sôi nổi từng bừng, vang vọng tới cả trời xanh, khiến cho lòng người cũng trở nên rộn ràng.

Mấy nhà Đông Trương cũng phải chạy ra xem, hỏi han tình hình, Trương Nguyên lần lượt trả lời đáp lễ từng người rồi thưởng tiền cho đám nhạc công kia.

Trương mẫu Lã thị đã sai đầu bếp chuẩn bị đồ ăn, hỏi con trai:

- Con trai ta đói bụng rồi phải không? Uống chén trà nóng này đã.

Đợi Trương Nguyên uống mấy ngụm trà rồi bà mới lên tiếng:

- Con trai hôm nay thi thế nào?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Cũng được ạ. Hầu huyện tôn cũng đã xem bài thi của hài nhi rồi, chắc chắn là đậu.

Trương mẫu Lã thị nghe vậy thì mừng lắm.

Đúng lúc đó thì Mục Chân Chân bước vào, nghe Trương Nguyên nói vậy thì cũng vui mừng nói:

- Chúc mừng thiếu gia đỗ cao.

Trương Nguyên trông thấy chiếc áo bên trong của thiếu nữ dọa dân đã bị thủng nhiều chỗ.

Trời đông giá rét đã qua đi, thời tiết đã trở nên ấm áp, Mục Chân Chân không thể mặc bộ quần áo mùa đông mà nửa năm trước Trương Nguyên đã bỏ tiền ra mua cho nàng được.

Bộ váy áo nàng đang mặc chính là của mẫu thân nàng năm xưa. Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, bảo Y Đình dẫn người đi tới hiệu may trên phố Thập Tự may lấy hai bộ váy mặc mùa thu. Mấy ngày nữa người sẽ cùng ta tới Tùng Giang, phải ăn mặc cho đạo mạo đẹp đẽ một chút, ở đó toàn là những người chỉ nhìn quần áo đánh giá con người thôi.

Mục Chân Chân xấu hổ cúi đầu, nhìn vào ống tay áo và chiếc váy dài mình đang mặc, cổ tay áo đã bị mài thành một vạch nhỏ như sợi lông, chiếc váy thì bị vá chằng vá đụp nơi đầu gối, lại cộc hơn rất nhiều so với đôi chân mỗi ngày một dài ra thêm của nàng.

Thiếu nữ mười lăm tuổi Mực Chân Chân bây giờ đã cao hơn cả mẫu thân nàng khi bà còn sống. Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Váy áo của Chân Chân tuy có cũ nát một chút nhưng luôn gọn gàng sạch sẽ, như vậy là tốt hơn so với rất nhiều người rồi. Y Đình, người đưa Chân Chân tới hiệu may may đồ, may luôn cả cho người nữa, thích kiểu nào thì cứ may kiểu đó.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình đứng một bên mở to hai mắt theo dõi chờ đợi.

Trương Nguyên chợt để ý tới nàng, cười nói:

- Đưa Thỏ Đình cùng đi với, coi mắt nàng ta sắp long ra rồi kìa!

Trương mẫu Lã thị mỉm cười, nhìn một lượt con trai từ đầu đến chân, nói:

- Trương Nguyên, con cũng đi may lấy hai bộ đồ mới đi. Quần áo năm ngoái đã cộc hết cả rồi, lần này tới nhà tỷ phu con, phải ăn mặc cho đạo mạo, tinh tươm một chút. Tiểu Vũ cũng phải đi cùng thiếu gia, người cũng may lấy một bộ đi.

Thúy Cô chạy tới, nói:

- Thiếu gia, đồ ăn đã chuẩn bị xong rồi ạ.

Trương Nguyên còn đang dùng bữa thì quản gia của Thương thị tới, khom người nói:

- Trương công tử đã ra khỏi trường thi rồi sao? Nhị lão gia nhà ta sai tiểu nhân tới hỏi thăm Trương công tử làm bài có tốt không?

Trương Nguyên nói:

- Đa tạ thương Nhị huynh quan tâm, kỳ thi huyện lần này cũng coi như thuận lợi.

Quản gia Thương thị vui vẻ nói:

- Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Đại tiểu thư đang nóng lòng đợi tin, tiểu nhân phải mau chóng trở về báo tin vui mới được.

Trương Nguyên cười nói:

- Giờ báo tin vui thì vẫn còn sớm, đợi khi yết bảng ta sẽ qua Hội Kê bá kiến Nhị huynh.

Quản sự Thương thị nói:

- Còn có một chuyện nữa phải báo cho Trương công tử, Đại lão gia nhà ta đã phái người từ kinh thành trở về đón thái thái và hai vị tiểu thư Cảnh Lan, Cảnh Huy vào kinh rồi. Nhị lão gia muốn tiễn họ tới Hàng Châu rồi từ đó ngồi thuyền theo sông Vận vào kinh, đợi sau khi yết bảng sẽ khởi hành.

Trương Nguyên nói:

- Được, ta biết rồi, lúc đó ta sẽ tới tiễn.

Quản sự Thương thị đi rồi, Trương Nguyên liền cùng Mục Chân Chân, Y Đình, Thỏ Đình, Vũ Lăng tới phố Thập Tự may đồ.

Năm người bảy bộ quần áo mới, tổng cộng mất bốn lạng bạc rưỡi. Hai bộ quần áo của Trương Nguyên là đắt nhất, một bộ màu thiên thanh còn bộ kia màu xanh lá liễu, cả hai bộ đều được may bằng lụa Hồ La thượng hạng.

Trời đã xâm xẩm tối, Trương Nguyên sang Tây Trương bá kiến tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, đem hai bài chế nghệ trong kỳ thi huyện ban sáng đọc lại cho Trương Nhữ Sương nghe. Trương Nhữ Sương vui mừng nói:

- Thi huyện mà có bài chế nghệ tốt như vậy là chuyện hiếm gặp, không biết Hầu Huyện lệnh có cho người đỗ đầu hay không? Lời đồn đại quá nhiều. Chắc là ông ta sẽ cho người đứng thứ hai, nhưng mà thôi, cũng chẳng sao.

Trương Nguyên lại kể chuyện sau khi yết bảng sẽ đi huyện Thanh Phố phủ Tùng Giang chúc thọ tỷ phu Lục Thao. Trương Nhữ Sương cau mày nói:

- Thượng tuần tháng tư đã thi phủ rồi, liệu người có về kịp không?

Trương Nguyên nói:

- Sinh thần của Lục tỷ phu là mồng bảy tháng ba, mừng chín cháu sẽ từ Thanh Phố trở về, cuối tháng ba nhất định sẽ về kịp.

Trương Nhữ Sương gật đầu nói:

- Vậy được, trên đường chú ý cẩn thận. Người còn phải tới chỗ Hầu Huyện lệnh, xin ông ta viết cho người một tờ giấy dẫn đường. Mặc dù bây giờ kiểm tra cũng không nghiêm ngặt nữa nhưng có tờ giấy ấy cũng bớt được không tí phiền toái đâu. Đợi năm sau khi người có công danh sinh đồ rồi thì thiên hạ Đại Minh này người đi đâu tùy thích, khỏi phải xin giấy dẫn đường đó nữa.

Hồng Vũ tổ (niên hiệu của vua thái tổ thời Minh) ban ra một đạo luật, dân chúng đi đâu xa nhà một trăm dặm thì đều phải tới xin quan phủ một tờ giấy gọi là “giấy dẫn đường”, người có công danh sinh đồ trở lên thì không cần làm như vậy nữa.

Hôm thi huyện, Hầu Huyện lệnh đã nói với Trương Nguyên là ba ngày sau sẽ yết bảng, nhưng có hơn hai ngàn năm trăm thí sinh tham gia thi, tức là sẽ có hơn năm ngàn cuốn bát cổ, trong ba ngày gã làm sao có thể đọc được hết? Ban đầu thì gã còn nhẫn nại đọc cả hai bài, sau rồi thì chỉ xem

cuốn về đề “Quốc gia có đạo hay không”, nếu văn phong không mạch lạc, lý lẽ không sắc sảo thì lập tức loại luôn mà không thèm liếc mắt qua bài thi còn lại nữa. Sau đó thì huyện lệnh cũng đã ngán đến tận cổ, chỉ coi phần phá đề và thừa đề mà thôi. Tất nhiên Hầu Huyện lệnh vẫn chấm bài hết sức công minh và nghiêm túc, gả lệnh cho Tôn giáo thụ và Chu Huấn Đạo đem những bài thi đã bị đánh trượt kia xem lại một lần, quyết không thể vì nhất thời bất cẩn mà để uổng phí mất nhân tài.

Như vậy, đến sáng ngày mười lăm tháng hai mới yết bảng, cuối cùng có bốn trăm linh tám vị đã đỗ tú tài, coi như là cứ năm người thì chọn lấy một.

Thi huyện không giới hạn số người đỗ tú tài, chỉ cần chế nghệ lưu loát thì sẽ qua, vì dù sao thì huyện nha cũng chẳng phải tốn mất đồng nào, cùng lắm thì những người này cũng chỉ được nêu danh mà thôi. Sáng ngày mười lăm tháng hai, nhà Trương Nguyên có một vị khách từ xa tới, tên Lục Đại Hữu, chính là do tử tử Trương Nhược Hi phái tới đón Trương Nguyên tới Lục thị ở phủ Tùng Giang.

Người này khoảng bốn mươi tuổi, cũng là người có chút tài cán, trước kia đã từng đi theo vợ chồng Lục Thao và Trương Nhược Hi tới Sơn Âm nhiều lần. Thấy Trương mẫu Lã thị, gã dập đầu vấn an rồi đưa lên cho bà lá thư của con gái Trương Nhược Hi. Trương mẫu Lã thị hết sức vui mừng, nói:

- Trương Nguyên còn đang đợi yết bảng, đợi khi có kết quả rồi sẽ lập tức lên đường.

Vừa nhắc tới chuyện yết bảng thì đã nghe Trương Định Nhất từ cửa trúc hốt hải chạy vào, vừa chạy vừa lớn tiếng hô:

- Yết bảng (công bố danh sách những người thi đỗ) rồi, yết bảng rồi. Giới Tử ca đỗ rồi, tên huynh ấy ở chính giữa.

Trương Nguyên quay sang mẫu thân nói:

- Hải nhi đi xem sao.

Rồi vội vã chạy đi, mặc dù việc vượt qua kì thi huyện này đã nằm trong dự liệu của hắn nhưng giờ nghe tin yết bảng hắn vẫn không khỏi cảm thấy hồi hộp và háo hức.

Trương Nguyên hỏi:

- Định Nhất, ta đứng thứ mấy?

Trương Định Nhất đáp:

- Ta cũng không biết nữa, chẳng lẽ là đỗ, ta vừa thấy tên của Giới Tử ca được viết ở trên bảng đó thì liền vội chạy về báo tin. Có tiền thưởng cho đệ chứ?

Trương Nguyên cười cười, sai Vũ Lăng đưa cho Trương Định Nhất mấy chục văn tiền, rồi vội bước tới huyện nha xem kết quả.

Lúc chạy vào quảng trường trước nha huyện thì chỉ thấy Tỉnh Thiện đình toàn những đầu người là đầu người, ít cũng phải tới mấy trăm người đang không ngừng reo lên “Ta đỗ rồi, đỗ rồi!”.

Trương Nguyên không chen vào nổi, liền cao giọng nói với vào:

- Trương Nguyên có đỗ không?

Thế là mấy trăm người đang đứng trước án bảng đều lập tức hướng mắt về chỗ Trương Nguyên, nhận ra hắn rồi thì đồng loạt kêu to lên:

- Trương án thủ, Trương án thủ đến rồi!

- Mau tránh ra cho Trương án thủ tới xem án bảng.

Trương Nguyên nghe mấy người này gọi mình là Trương án thủ thì trong lòng liền biết Hầu Huyện lệnh vẫn không ngại cho hắn đỗ đầu, trong lòng không khỏi vui mừng. Tuy kì thi huyện này chỉ cần qua là được, nhưng có kẻ nào đi thi mà không mong đỗ đầu cơ chứ?

Trương Nguyên như có một viên ngọc rẽ nước, dễ dàng đi qua đám người trước mặt tới được Tinh Thiện đình, chỉ thấy trên tấm bảng gỗ lớn có dán một tờ giấy bên trên. Trên tờ giấy trắng là chi chút chi chút những tên người là tên người. Vì bảng hình tròn nên các tên người được sắp xếp thành hình kim đồng hồ, nổi bật lên là một cái tên được viết to nhất, rõ ràng nhất ở chính giữa. Đó là hai chữ “ Trương Nguyên “, án thủ kì thi huyện Sơn Âm năm Quý Sửu. Lập tức có tiếng kèn trống vang lên chúc mừng, đám nhạc công vây quanh Trương Nguyên, hướng bước về phía Đông Trương khiến hắn cũng bị cuốn theo. Bị vây quanh bởi hết lớp người này tới lớp người khác, Trương Nguyên không làm cách nào thoát ra được, bất đắc dĩ nghĩ thầm:

“Thi huyện thôi mà cũng phải báo tin vui những hai lần. Lần sau ta làm xong rồi cũng quyết không nộp bài ra về trước nữa.”

Đám nhạc công vây quanh Trương Nguyên dẫn hắn về Đông Trương, lúc này đã có thể coi là thực sự báo tin mừng rồi. Sáo ra sức thổi, trống ra sức đánh, chắc muốn được thưởng hậu hĩnh chút đây! Những người vây lại xem náo nhiệt còn làm đổ mất cả hàng rào trúc trước cửa nhà Trương Nguyên. Đám nhạc công này cũng khéo ăn khéo nói, liên tục chúc mừng:

- Điềm lành, điềm lành, rào trúc bị đổ nghĩa là được thay đổi địa vị rồi. Công tử của quý phủ nhất định sẽ liên tiếp đỗ cao trung, tú tài, cử nhân, tiến sĩ, rồi thăng quan phát tài.

Náo loạn ầm ĩ một hồi lâu, Trương Nguyên thưởng cho đám nhạc công ba tiền, lúc này họ mới hoan hỉ kéo về.

Trương Nguyên quay sang mẫu thân nói:

- Cứ thế này thì nhà ai nghèo làm sao trả nổi.

Lục Đại Hữu đứng một bên cười nói:

- Chỉ cần đỗ sinh đồ là sẽ có người mang tiền, mang lễ vật tới rồi. Nếu đỗ cử nhân thì còn vẻ vang hơn nữa, còn được cấp điền sản kia. Lúc ấy những người xin đến làm gia nô nhà Giới Tử thiếu gia còn phải chen nhau đến sứt đầu mẻ trán ngoài kia ấy chứ. Trương thiếu gia lần đầu dự thi đã đỗ đầu như vậy, việc năm sau đỗ tú tài thì không cần phải bàn cãi rồi, chưa nghe thấy chuyện đỗ đầu thi huyện mà không đỗ tú tài bao giờ. Dù thế nào thì Đại tông sư cũng phải nể mặt Huyện lệnh chứ.

Xem ra Lục Đại Hữu này hiểu biết cũng không ít.

Cả nhà từ trên xuống dưới ai nấy đều vui mừng khôn xiết. Lỗ Vân Cốc đang đi trên cầu Sương Lộ nghe được tin này cũng tức tốc sang nhà Trương Nguyên chúc mừng. Đám người người nhà Tây Trương vẫn thường sang đọc sách cho Trương Nguyên là Phạm Trân, Ngô Đình, Chiêm Sĩ Nguyên cũng sang chúc mừng. Trương Nguyên đang chuẩn bị mời mấy người này tới phố Thập Tự uống rượu thì hai huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc tới, báo rằng tổ phụ mời Trương Nguyên tới Bắc viện dự tiệc. Đám người Lỗ Vân Cốc, Phạm Trân liền cáo từ, nói ngày khác sẽ lại đến, lần đó sẽ do họ mở tiệc chiêu đãi. Trương Nguyên đi theo Trương Đại, Trương Ngạc sang Tây Trương. Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, lần này đệ một tấc lên tiên nhé, Đỗ đầu thi huyện cơ mà, Đại huynh lúc trước cũng đâu có được như vậy.

Trương Nguyên cười nói:

- May mắn, may mắn thôi.

Trương Đại nói:

- Hai cuốn chế nghệ của Giới Tử ta đã xem rồi, hơn hẳn bài chế nghệ của ta. Giới Tử đệ đúng là bát cổ kỳ tài.

Trương Đại không phải là người thấy người khác hơn mình mà sinh lòng ghen tị. Y là một người tính tình khoáng đạt, cởi mở lại rất trọng tình nghĩa.

Trương Nhữ Sương trông thấy Trương Nguyên thì mừng rỡ nói:

- Sơn Âm Trương thị ta đã có Trạng Nguyên rồi, hôm nay lại có án thủ thi huyện, thật đáng ăn mừng.

Trương Nhữ Sương và ba cháu trai uống tiệc rượu ăn mừng ở Bắc viện.

Tiệc xong, Trương Đại, Trương Ngạc đưa Trương Nguyên về Đông Trương. Trương Ngạc nghe nói Trương Nguyên hai ngày nữa sẽ đi Tùng Giang, nói:

- Chẳng phải là sẽ gặp được Đồng Tổ Thường hay sao, Giới Tử đệ phải hết sức thận trọng đó, đừng để bị hấn đánh nha.

Trương Nguyên cười nói:

- Đồng gia ở Hoa Đình, ta đi Thanh Phố, chẳng liên quan gì đến nhau cả.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Ánh trăng đẹp vô cùng, ba huynh đệ Trương Nguyên, Trương Đại và Trương Ngạc đứng trên cầu Thạch Cung nhìn xuống sông Đầu Lao. Lòng sông rất nông, từng con sóng nhỏ lăn tăn, mặt sông được ánh trăng chiếu vào, có thể nhìn rõ được cả những chú cá bạc đang tung tăng nô đùa, cảnh tượng này thực khiến cho người ta muốn quăng một mẻ lưới.

Trương Ngạc cũng bị ánh trăng làm cho ngây ngất, thở dài một hơi, nói:

- Ánh trăng đẹp quá, thật khiến cho tâm tình con người ta trở nên phấn chấn hẳn lên, muốn muốn có niềm vui cá với nước ghê.

Tay nắm vào thành cầu, gã dùng cái giọng khàn như vẹt đực của mình ngâm nga:

- Tiểu sinh bước vào phòng ngủ, cùng với mỹ tử thoát y, hai người quấn quýt lấy nhau, như niềm vui cá với nước.

Trương Đại, Trương Nguyên đều cười to. Trương Đại nói:

- Một đêm trăng đẹp như thế này mà Tam đệ lại nghĩ tới chuyện đó, nghĩ chuyện gì đứng đắn hơn chút đi.

Trương Ngạc nói:

- Đại huynh và Giới Tử đệ đều đã đính hôn, chỉ có mình ta là vẫn còn cô đơn. Ôi chao, chỉ có ta mới hiểu được nỗi lòng mình mà thôi, còn gì đau

buồn hơn thế này kia chứ!?!

Trương Đại cười nói:

- Đừng ở đây mà kêu than nữa, nếu đệ mà buồn khổ thật thì người trong thiên hạ đã chết vì buồn lâu rồi. Đừng tưởng ta không biết, tam thúc mẫu chẳng phải đã chuẩn bị cho đệ và nữ lang Kỳ thị đính hôn với nhau rồi sao. Chính là đường tử (chị họ con chú hoặc con bác) của Kỳ Hồ Tử, em gái ruột của Kỳ Trương Ngạc xoa cằm cười nói:

- Đại huynh cũng biết rồi ư, như vậy há chẳng phải ta phải cảm thấy hổ thẹn với Giới Tử rồi sao? Bởi thế nên ta mới không muốn nhắc đến chuyện đó.

Trương Đại cảm thấy kì lạ, hỏi:

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến Giới Tử?

Trương Ngạc nói:

- Kỳ Hồ Tử sẽ thành thân với con gái Thương Chu Khư, Giới Tử thì sẽ thành thân với em gái Thương Chu Khư, huynh nói xem như vậy chẳng phải là vai vế loạn hết cả rồi sao?

Trương Đại cười lớn, nói:

- Tam đệ quả nhiên vì chuyện này mà nhọc lòng rồi, đương nhiên đương lành thì lại bị hạ thấp xuống một vai như thế, ha ha....

Trương Ngạc khẽ huých vai Trương Nguyên:

- Giới Tử đệ nói xem, phải bồi thường cho ta thế nào đây?

Trương Nguyên cười nói:

- Cái này ầy à, đệ bồi thường không nổi đâu.

Trương Ngạc nói:

- Vậy ta sẽ đi bảo Kỳ Bưu Giai kia không lấy con gái Thương Chu Khư nữa, dù sao hăn vẫn còn nhỏ như thế, hiểu quái gì là tình cảm nam nữ đâu.

Trương Nguyên vội lên tiếng:

- Ấy, như vậy không được, để đệ nghĩ cách bồi thường cho huynh.

Trương Ngạc hỏi:

- Bồi thường ta cái gì nào? Một trăm cuốn “Kim Bình Mai” chẳng?

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh chỉ cần chịu khó để tâm, thì trăm cuốn “Kim Bình Mai” có thể tìm ra rất nhanh thôi.

Trương Ngạc lại hỏi:

- Không phải “Kim Bình Mai”, vậy đệ định tặng ta cái gì đây?

Trương Nguyên nói:

- Kính viễn vọng của tam huynh tuy là được thuyền từ phương Tây mang về, nhưng nếu chịu khó nghiên cứu một chút thì các thợ có tay nghề giỏi của Đại Minh ta cũng có thể chế tác ra được. Thợ thủ công Hàng Châu, Tô Châu ban đầu cũng là học hỏi từ các nước phương Tây mới có thể chế tạo ra kính mắt. Tam huynh đi tìm mấy thợ thủ công lành nghề về, ta sẽ giảng giải cho họ một chút về nguyên lý chế tạo kính, sau một thời gian nhất định sẽ chế tạo ra được loại kính viễn vọng có thể nhìn xa hơn, rõ hơn.

Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Còn có loại kính viễn vọng có thể nhìn được xa hơn ư?

Trương Nguyên đáp:

- Đương nhiên.

Theo như quan sát ở đỉnh Long Sơn hôm đó, Trương Nguyên đoán kính viễn vọng của Trương Ngạc có khả năng nhìn xa khoảng gấp mười đến mười hai lần, nếu cải tiến thêm thì việc đạt tới mười bốn đến mười tám lần cũng không quá khó.

Chỉ cần làm đúng theo nguyên lí thì việc thời nhà Minh xuất hiện kính viễn vọng chỉ còn là chuyện sớm muộn mà thôi.

Trương Ngạc nói:

- Vậy được, mấy ngày nữa ta sẽ tới Hàng Châu đợi đệ từ Tùng Giang trở về, lúc đó chắc ta cũng tìm được thợ thủ công về rồi.

Trương Đại cười nói:

- Tam đệ lần này thể hiện không tồi, cứ thế phát huy, làm thế là tránh khỏi phải ăn no dừng mỡ mà nghĩ tới cảnh “quần quýt như cá với nước” đó, haha... Huynh đệ ba người cùng cười lớn, tán gẫu thêm một lúc nữa thì trăng đã lên quá đỉnh đầu. Trương Nguyên liền tạm biệt hai vị tộc huynh rồi một mình bước lên cầu Thạch Cung hướng về phía cánh cổng ở hậu viện. Tiếng chim hót sau lùm cây như muốn gõ cánh cửa lên cung trăng. Chẳng mấy chốc hẳn đã về đến nhà, người ra mở cổng chính là Mục Chân Chân, thiếu nữ đạo dân hôm nay mặc một bộ váy mới, quần áo của đạo dân màu sắc không xanh thì là đen, nhưng phần eo đã được chiết hẹp hơn, làm tôn lên cái eo nhỏ duyên dáng của nàng.

Trong con mắt của Trương Nguyên, bộ váy đen càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết của nàng, mà hiện giờ lại có ánh trăng chiếu vào, nhìn nàng

thực giống như Hằng Nga hạ phàm vậy. Khi Mục Chân Chân mở cửa, Trương Nguyên quả thực có chút sửng sốt đến ngậy người ra. Mục Chân Chân khẽ cười, nói:

- Tỳ nữ đoán ngay là thiếu gia sẽ về từ cửa sau mà.

Trương Nguyên vào trong, cài cửa cẩn thận rồi mới hỏi:

- Chân Chân hôm nay sao lại ở đây, cha nàng lại phải theo hầu quan ra ngoài làm việc rồi ư?

Mục Chân Chân chậm chậm bước sau Trương Nguyên. Dưới ánh trăng, bóng nàng in vào bóng Trương Nguyên. Thấy vậy, thiếu nữ mười lăm tuổi Mục Chân Chân cảm thấy e thẹn, vội vàng đi cách xa Trương Nguyên một chút, hai cái bóng mới tách ra.

Nàng đáp:

- Phụ thân hôm nay không phải đi, nhưng ngày kia thì phải theo hầu quan rồi, bởi vậy nên tiểu tỳ mới tới hỏi thiếu gia xem hôm nào đi Tùng Giang, tiểu tỳ sợ hôm đó phụ thân không kịp trở về làm lỡ mất việc của thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

- Ngày mai ta sẽ đi tới xin với huyện tôn miễn cho cha nàng hai tháng lao dịch, nàng về báo cho cha nàng là không phải đi nữa, cứ ở nhà đợi ngày theo ta đi Tùng Giang, chắc tầm năm, sáu ngày nữa sẽ lên đường.

Mục Chân Chân vui mừng nói:

- Đa tạ thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

- Đa tạ gì chứ, hai cha con nàng theo ta đi Tùng Giang có khác gì đi theo hầu quan đâu.

Mục Chân Chân thầm nghĩ: “Thiếu gia tính tình lương thiện, đương nhiên là không giống đi theo huyện lệnh rồi, Đám người huyện nha coi cha ta chẳng khác nào trâu ngựa.”

Trương Nguyên lại nói:

- Ta bây giờ vẫn chưa có công danh, đợi sau này khi ta có công danh rồi, hai cha con nàng sẽ ở nhà ta luôn, vậy thì có thể trả tiền để khỏi phải đi lao dịch nữa. Chuyện tiền nong ta sẽ lo.

Chân Chân nghe vậy thì hết sức vui mừng, lần trước nhận gia đình Trương Nguyên làm chủ chỉ là trên danh nghĩa, nếu có thể thực sự vào nhà họ Trương thì cha nàng sẽ miễn được gánh nặng lao dịch, như vậy thật đúng là một bước lên tiên rồi.

Hai mẹ con Trương Nguyên tốt với cha con nàng như vậy khiến nàng không thể cầm được nước mắt, vội vàng quỳ xuống dập đầu bái tạ. Trương Nguyên nhanh tay đỡ nàng dậy, cười nói:

- Ta biết nàng cứ hơi tí là lại dập đầu mà, ta cũng mới chỉ nói suông chứ đã thực hiện được gì đâu, nàng dập đầu bái tạ ta làm gì kia chứ. Mặt đất bẩn như thế, nàng lại đang mặc bộ đồ mới đó!

Dứt lời, hẩn nhẹ nhàng dìu nàng đứng lên, qua một lớp áo nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự mềm mại của làn da nàng, nghĩ thầm:

“Chân Chân ăn uống kham khổ, lại tập võ, thế mà da dẻ vẫn mềm mại như vậy, ừm, chỉ có bàn tay là hơi khô ráp một chút..”

Mục Chân Chân then thùng căn môi, thấp giọng nói:

- Thiếu gia trước nay luôn nói lời giữ lời, hơn nữa thiếu gia nhất định sẽ đậu tú tài mà.

Trương Nguyên cười nói:

- Ủm, ta sẽ cố gắng thi đậu.

Hai người đi đến cửa xuyên đường mới thấy bóng Thỏ Đình đang đứng dưới trăng.

Thỏ Đình ban nãy nghe thấy tiếng gõ cửa thì cũng chạy ra, thấy thiếu gia và Chân Chân tỷ nói cười vui vẻ, lại còn nín nín kéo kéo thân mật như vậy nên mới không lên tiếng, thầm nghĩ: “Chân Chân tỷ đúng là thích thiếu gia rồi, đêm hôm đó còn gọi thiếu gia trong mơ nữa.” Điều này Thỏ Đình không kể lại với Chân Chân, cũng không nói với ai mà chỉ giữ trong lòng.

Sau ngày yết bảng, tất cả các nho đồng thi đậu đã tập hợp đầy đủ ở học thự để nghe Hầu Huyện lệnh và Tôn giáo thụ giáo huấn, họ yêu cầu các nho đồng phải tiếp tục chăm chỉ luyện tập chế nghệ để đối mặt với kỳ thi Phủ trước mắt, đồng thời công bố thời gian tổ chức kì thi phủ của hai huyện Hội Kê và Sơn Âm, đó là ngày mừng chín tháng tư.

Học thự Sơn Âm cuối tháng hai sẽ đưa lên nha môn Tri phủ danh sách bốn trăm linh tám nho đồng đã vượt qua kì thi huyện vừa rồi, tính cả những người chưa có tư cách là đồng sinh khoảng hơn 1600 người.

Thời gian đăng kí báo danh từ hai mươi tháng ba tới cuối tháng ba, trong thời gian này phải hoàn thành tất cả các thủ tục liên quan. Sau đó các đồng sinh giải tán, chỉ có người đỗ đầu kì thi huyện và năm vị có công danh nho đồng ở lại, Huyện tôn đại nhân mở tiệc thết đãi khen ngợi. Sau bữa tiệc, Hầu Chi Hàn chỉ giữ lại mỗi Trương Nguyên ở lại thưởng trà.

Khi chỉ còn lại hai người, Hầu Chi Hàn tỏ ra gần gũi hơn rất nhiều, đuổi lưng một cái cười nói:

- Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà phải xem mấy ngàn quyển bát cổ văn, đúng là hoa mắt chóng mặt, nghỉ ngơi một ngày rồi mà vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

Trương Nguyên khom lưng nói:

- Thầy vất vả rồi, học trò bái phục!

Sau kỳ thi huyện này, Trương Nguyên đã trở thành môn hạ của gã, từ nay về sau sẽ gọi gã là “thầy” chứ không gọi là “huyện tôn” nữa, cách gọi như vậy rõ ràng là làm cho mối quan hệ giữa hai người trở nên gần gũi thân thiết hơn nhiều.

Hầu Chi Hàn nói:

- Thực ra ban đầu ta cũng định xếp cho người đứng thứ hai, như nghĩ đi nghĩ lại, không thể vì sợ bị người đời dèm pha mà để người phải chịu thiệt thòi như vậy được.

Trương Nguyên nói:

- Học trò quyết không phụ sự kỳ vọng của thầy... Hầu Chi Hàn rất hài lòng với câu này của hắn, hỏi:

- Gặp thầy Vương chưa?

Trương Nguyên đáp:

- Lát nữa học trò sẽ đi.

Hầu Chi Hàn cười nói:

- Ta và người đều là môn hạ của thầy Vương, giờ chúng ta lại có quan hệ thầy trò với nhau, nghĩ mà thấy thật buồn cười. Được rồi, người về đi, chớ có tự mãn, nhớ chuyên tâm học tập chuẩn bị cho kỳ thi phủ nghe chưa?

Trương Nguyên đứng dậy nói với Hầu Chi Hàn về việc sắp tới hẳn sẽ đi Tùng Giang. Hầu Chi Hàn cũng giống Trương Nhữ Sương, tỏ vẻ lo lắng, nhưng nghe Trương Nguyên giải thích xong, liền gật đầu nói:

- Mừng mười tháng ba người nhất định phải lên đường trở về, nếu không sẽ lỡ việc báo danh đó.

Rồi mệnh cho Sử mục của Sử phòng viết cho Trương Nguyên một tờ giấy dẫn đường.

Trương Nguyên xin Hầu Huyện lệnh tạm miễn cho đạo dân Mục Kính Nham hai tháng lao dịch để hộ tống hẳn đi Tùng Giang. Hầu Chi Hàn cười nói:

- Là gã râu vàng biết võ đúng không? Ta cũng không rõ lắm về chuyện này, ừm, để ta tới công khoa phòng nói với Hà điển sử một câu.

Trương Nguyên ra khỏi Mục Kiến đường, tới công khoa phòng tìm Hà điển sử, nói rõ việc muốn nhờ y giúp. Hà điển sử biết Trương Nguyên đã đỗ đầu kì thi huyện vừa rồi, giờ đã trở thành người được huyện tôn rất coi trọng, đâu dám có thể làm khó dễ, bèn cười ha hả nói:

- Gã râu vàng Mục Kính Nham coi vậy mà cũng ra phết nhỉ, nếu Trương công tử muốn dùng gã thì cứ nói, ta sẽ dẫn dò bên dưới..

Đến trước trung tuần tháng tư sẽ không gọi gã đi lao dịch nữa.”

Trương Nguyên tạ ơn Hà điển sử, rồi nhờ y viết cho mình một tờ giấy dẫn đường. Hà sử mục hỏi rõ có mấy người đi cùng, đi đâu, đi khoảng bao lâu rồi bắt đầu viết.

Trương Nguyên mang theo tờ giấy dẫn đường về, giao cho Lục Đại Hữu cất kỹ. Vừa lúc Mục Kính Nham, Mục Chân Chân đến, Trương Nguyên liền kể lại cho Mục Kính Nham việc vừa rồi hẳn đã nhờ Hà điển sử. Mục

Kính Nham vui mừng khôn xiết, thấy Trương Nguyên muốn đi Hội Kê, bèn nói:

- Tiểu nhân sẽ theo hầu thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

- Cũng được.

Rồi dẫn Vũ Lăng và Mục Kính Nham đi bộ tới Hội Kê, trước tiên là tới phủ của Vương Tư Nhâm nhưng ông ta không có nhà, lão gác cổng nói ông ta đã đi Tiêu Sơn thăm Trần cô phụ từ hôm kia, không biết bao giờ mới về.

Trương Nguyên bèn đi thẳng tới thư phòng tiền viện viết cho thầy một lá thư. Vương Anh Tư đi qua, thấy Trương Nguyên liền chấp tay cười nói:

- Tại hạ bái kiến Trương án thủ.

Vương Anh Tư búi tóc, mặc một chiếc áo có ống tay hẹp, đây là kiểu trang điểm biểu thị người con gái chưa xuất giá, nhưng hành động của nàng lại bất chước giống đàn ông.

Trương Nguyên đứng dậy đáp lễ, cười nói:

- Anh Tư sư muội giễu cợt ta rồi.

- Sư muội?!?

Vương Anh Tư sững sốt, mặt lập tức giãn ra nói:

- Cũng không tệ, về sau ta sẽ gọi huynh là Giới Tử sư huynh.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Vương Anh Tư nhìn kỹ bức thư, nói:

- Thư viết cho phụ thân ta ư, có chuyện gì vậy?

Trương Nguyên nói:

- Hai ngày nữa ta sẽ đi Tùng Giang một chuyến, nên muốn báo với thầy một tiếng.

Vương Anh Tư kinh ngạc:

- Tháng tư đã thi phủ rồi đó!

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Sinh nhật lần thứ ba mươi của tỷ phu, học trò không thể không đi được, cả đi cả về mất một tháng, vẫn kịp về thi ạ.

Nghe Trương Nguyên nói như vậy, Vương Anh Tư nhú mày nói:

- Cha học trò đi Tiêu Sơn cũng là để thăm hỏi tỷ phu học trò, vì nghe nói là y bị bệnh, mà bệnh cũng không nhẹ.

Trương Nguyên nói:

- Vậy mau đi khám bệnh thôi, có cần mời Lỗ Vân Cốc tiên sinh tới xem bệnh hay không?

Vương Anh Tư cười phá lên, nói:

- Lỗ Vân Cốc trị khỏi mắt cho huynh, huynh liền cho là lão có thể chữa được bách bệnh hay sao? Lỗ Vân Cốc chỉ chuyên khám cho con nít mà thôi, chuyện đó có ai là không biết chứ?

Trương Nguyên cười cười, tiếp tục viết thư. Lại nghe Vương Anh Tư nói:

- Giới Tử sư huynh, nếu huynh ở Tùng Giang không về kịp tham gia thi phủ thì có thể để muội thay huynh đi thi được không?

Trương Nguyên lập tức dừng bút, đuôi của chữ “Đại” vì vậy cũng bị to hơn bình thường, nom đến là khó coi, hắn nói:

- Không được rồi, ta phải viết lại rồi.

Vương Anh Tư trông thấy chữ “Đại” dị dạng ấy, cười khanh khách nói:

- Khỏi cần viết lại, huynh chờ một chút.

Rồi nàng chạy nhanh ra khỏi thư phòng, một lúc sau quay lại, trong tay nàng đang cầm một vật, cười hỏi:

- Biết đây là cái gì không?

Trương Nguyên thấy vật này có hình dạng như một khối mực, nhưng lại có màu vàng nhạt, lắc đầu nói:

- Không biết.

Vương Anh Tư đi đến trước thư án, cho một chút xiu nước vào khối màu vàng nhạt kia rồi bôi lên chữ “Đại” kia, cười nói:

- Giờ thì đã biết đây là gì rồi chứ?

Trương Nguyên cười nói:

- Thư hoàng, tín khẩu thư hoàng (người xưa dùng thư hoàng để xóa chữ, nên nói việc ăn nói bừa bãi bất chấp sự thực là “tín khẩu thư hoàng”)

Vương Anh Tư cười nói:

- Đúng rồi, chính là thư hoàng, cha ta trước kia cũng không dùng đâu, năm ngoái vì phải chép kinh cho lão tăng ở Diên Khánh tự nên mới cần dùng đến.

Trương Nguyên nói:

- Ta vẫn nên viết lại thì hay hơn, thầy mà trông thấy nhất định sẽ mắng ta.

Rồi lấy một tờ giấy khác viết lại.

Vương Anh Tư nói:

- Chữ tiểu Khải Giới Tử sư huynh tiến bộ rất nhiều rồi đó.

Trương Nguyên vừa nắn nót từng chữ vừa đáp:

- Cảm tạ sư muội đã khích lệ.

Vương Anh Tư nói:

- Giới Tử sư huynh, huynh bảo nếu ta thi phủ thì có đỗ không?

Trương Nguyên trầm nghĩ: “Trời, vẫn còn ý nghĩ muốn đi thi sao?..”

Nói:

- Chắc chắn đậu rồi.

Rồi tiếp:

- Sư muội nghe nói về cảnh ở trường thi bao giờ chưa?

Vương Anh Tư nói:

- Mấy năm trước Đại huynh muội tham gia thi đạo, muội cũng từng tới xem rồi. Ở đó phải có tới trên vạn người ấy. Cứ hai huyện lại chung nhau một địa điểm thi, phủ Thiệu Hưng có tám huyện nên phải thi vào bốn ngày, trước khi vào cửa còn phải bị lục soát khắp người cơ.....

.

Nói đến đây, nàng chợt hiểu ra vì sao ban nãy thần thái của Trương Nguyên lại kì quái như vậy, đôi má nàng bỗng ửng hồng lên như hai trái cà chua.

Trương Nguyên dường như không chú ý tới khuôn mặt đã đỏ lựng lên của nàng, chỉ chuyên tâm vào viết chữ, nói:

- Đúng vậy, kỳ thi phủ ở hai huyện Sơn Âm và Hội Kê lần này được sắp xếp vào mùa chín tháng tư, thí sinh tham gia thi phải lên tới trên dưới có ba nghìn người, đến lúc đó phải chen nhau vào lều thi rồi.

Lát sau, khi đã viết xong lá thư, hắn đưa cho Vương Anh Tư, nói:

- Sư muội chuyển cho thầy giùm ta nhé. Giờ ta phải cáo- Đợi ta từ Tùng Giang trở về sẽ lại đến bái kiến thầy.

Vương Anh Tư đã hết đỏ mặt, đáp:

- Chúc Giới Tử sư huynh lên đường bình an.

Trương Nguyên vái chào, bước ra khỏi thư phòng, vừa đi vừa nghĩ:

“Có vở diễn tên là “Nữ Phò mã”, kể rằng có một tài nữ vì muốn tìm chồng mà đã thi đỗ Trạng Nguyên. Điều này trên thực tế sao có thể xảy ra được, bởi trước khi vào trường thi còn phải cởi áo lục soát rất nghiêm ngặt. Thi đồng sinh thì không nói, chứ nghe nói thi hương, thi hội thì đến khi lục soát trước khi vào phòng thi, thậm chí ngay đến cả cái khố cũng không được giữ lại, tất tột phải cởi sạch không còn chút gì trên người, đàn bà làm sao trà trộn vào trong được? Thái Bình Thiên Quốc, nam nữ bình đẳng, thế nhưng chuyện nữ Trạng Nguyên chỉ là bịa ra mà thôi.”

Lại nghĩ:

“Anh Tư sư muội nếu dự thi thì cũng được, vài năm trước khi chưa dậy thì thì cũng không vấn đề gì, phía trên vẫn “bằng phẳng”, bên dưới thì đã có khố che, vẫn có thể trà trộn vào trong. Còn bây giờ thì, ây ya...”

Trương Nguyên lắc lắc đầu, nếu còn nghĩ nữa thì sẽ nghĩ tới mấy chuyện không nên nghĩ tới kia rồi, Hắc liên dẫn Mục Kính Nham và Vũ Lăng ra khỏi phủ của thầyVương rồi tới bờ tây hồ Đông Đại, hướng bước về phía bắc hai dặm rồi rẽ sang hướng tây, phút chốc đã tới cổng lớn Thương thị. Thương Chu Đức nghênh đón hắc tới chính sảnh, cười nói:

- Đoán giờ này chắc đệ đã tới rồi, ta chuẩn bị ngày mai tiễn đại tẩu và tiểu Lan, tiểu Huy vào kinh, Ban đầu ta vốn định chỉ tiễn họ tới Hàng Châu rồi sẽ quay về, nhưng thiết nghĩ tẩu ấy là phận nữ nhi, hai chị em Cảnh Lan, Cảnh Huy thì còn quá nhỏ, mặc dù đã có người hầu đi theo nhưng ta vẫn không yên lòng. Bởi vậy nên quyết định sẽ tiễn họ tới tận Kinh Thành luôn, cả đi cả về chắc cũng phải mất ba, bốn tháng. Nhưng có một điều khiến ta cũng được an ủi phần nào, đó chính là hôm qua đã nhận được tin đệ đỗ đầu kì thi huyện, thật quá tốt rồi, vừa hay ta cũng muốn báo tin vui với đại huynh ta luôn.

Trương Nguyên nói:

- Vậy ngày mai ta cũng tới tiền.

Rồi kể với Thương Chu Đức việc sắp tới hẵn cũng phải đi Tùng Giang. Thương Chu Đức hỏi hẵn ngày nào lên đường, hẵn đáp:

- Sáng sớm ngày hai mươi sẽ khởi hành, bởi hai mươi chín tháng hai đã là sinh thần của Đạm Nhiên rồi.

Thương Chu Đức cười nói:

- Giới Tử đệ đúng là chu đáo quá, đến ta còn quên mất sinh nhật của tiểu muội mình. Ha ha, “nhân sinh nhật” ấy mà, nếu không có người nhắc tới thì ta hay quên lắm.

Người Thiệu Hưng gọi những năm sinh nhật mà không vào những năm tròn chục như 10, 20, 30.. . là nhân sinh nhật và cũng không coi trọng lắm.

Thương Chu Đức bảo Trương Nguyên ngồi đợi một lát để gã vào nói với mọi người một số chuyện, lát sau bước ra, nói:

- Ta đã báo với đại tẩu một tiếng rồi, đợi qua sinh nhật của Đạm Nhiên sẽ lên đường. Lần này bọn họ vào kinh không biết bao giờ mới có thể trở lại...

Ánh chiều tà dần buông, Thương Chu Đức giữ Trương Nguyên ở lại dùng cơm. Sau bữa cơm chiều, Thương Chu Đức phái thuyền đưa chủ tớ Trương Nguyên tới cầu Bát sĩ của Sơn Âm. Lần này Trương Nguyên không gặp Thương Đạm Nhiên, có lẽ Thương Chu Đức nghĩ trời đã tối, nam nữ chưa kết hôn mà gặp nhau e là không tiện lắm. Khi Trương Nguyên đang đứng trên cầu thì ánh trăng tròn vành vạnh đã lên cao quá đầu. Mười lăm trăng sang, mười sáu trăng tròn, biết bao giờ mới được cùng nàng thưởng trăng đây?

----- Hai mươi chín tháng hai là sinh nhật của Thương Đạm Nhiên. Trương Nguyên đã tới dinh thự nhà họ Thương từ sáng sớm, thấy cảnh tượng trước cổng nhà họ Thương vô cùng náo nhiệt, người ra kẻ vào hết sức bận rộn. Hai cỗ xe ngựa đã đậu sẵn bên góc tường cạnh cổng, đám gia nô Thương thị thấy Trương Nguyên tới thì đều vui vẻ nói:

- Trương công tử đến rồi, có thể khởi hành rồi.

Trương Nguyên hỏi đi đâu, họ đáp là tới Hạnh hoa tự xem hội Quan Âm. Hôm nay là ngày Đại tiểu thư Đạm Nhiên ra đời, đi Hạnh hoa tự thắp hương cầu Quan Âm sẽ vô cùng may mắn.

Trương Nguyên cười nói:

- Mẫu thân của ta hôm nay cũng đi chùa Đại Thiện từ sáng sớm, chùa Đại Thiện cũng có hội Quan Âm.

Thương Chu Đức đi tới nói:

- Hôm nay là “Quan Âm đàn” mà, nơi nào cũng tổ chức hội Quan Âm. Thực ra thì Hạnh Hoa tự chỉ là một căn miếu nhỏ, chỉ là vì xung quanh đó có rất nhiều cây hạnh, tháng hai trời ấm, là thời điểm mà hoa hạnh nở rộ nhất, nam thanh nữ tú ở Hội Kê đều tới đạp thanh (giẫm lên cỏ) ngắm hoa đương nhiên không thể không ghé qua hạnh hoa tự dâng hương bái phật được. Bởi vậy nên hội Quan Âm tháng hai của Hạnh Hoa tự là rất nổi tiếng đó.

Hai tỳ nữ đưa Thương Đạm Nhiên ra cửa, hôm nay nàng mặc một bộ váy mới màu lá sen, dung mạo như hoa làm đắm say lòng người. Nàng đứng bên cỗ xe ngựa vén áo thi lễ với Trương Nguyên, ánh mắt e lệ chỉ dám liếc qua hắt một chút rồi vội vàng lên xe. Tiểu tử muội Cảnh Lan, Cảnh Huy cũng thi lễ với hắt rồi cùng cô cô Đạm Nhiên lên xe. Phó thị và Kỳ thị thì ngồi trên một cỗ xe ngựa khác.

Thương Chu Đức hỏi Trương Nguyên có muốn ngồi kiệu mây hay không, Trương Nguyên nói:

- Đi bộ có thể ngắm cảnh, cũng không tới ba dặm đường mà.

Rồi hăn rảo bước nhanh theo xe ngựa, tới bờ tây hồ Đông Đại thì gặp một chiếc thuyền ô bông đang đậu trên bến, đây chính là thuyền của Kỳ Bưu Giai.

Trương Nguyên chấp tay cười nói:

- Hồ Tử hiền đệ cũng tới ư?

Kỳ Bưu Giai thấy Trương Nguyên thì tỏ ra có chút bối rối, bây giờ vai vế giữa họ vẫn còn ngang hàng với nhau, sau hai năm nữa khi Thương Cảnh Lan tiểu thư đính hôn với y rồi thì y sẽ phải gọi Trương Nguyên là cô phụ (chú), bởi Thương Cảnh Lan phải gọi Đàm Nhiên là cô. Ấy ya, như vậy thì đúng là thiệt cho Kỳ Bưu Giai quá.

Kỳ Bưu Giai đáp lễ với Trương Nguyên rồi quay sang thi lễ với đám người Thương Chu Đức và Kỳ thị, Phó thị. Sau đó cả đoàn người cùng nhau bước vào Hạnh Hoa tự. Lúc đi vào, Kỳ Bưu Giai nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử huynh, sau giờ Ngọ hôm nay Khải Đông tiên sinh sẽ phải rời Sơn Âm để về kinh đó, Giới Tử huynh không đi tiễn sao?

Trương Nguyên nói:

- Khải Đông tiên sinh phải vào kinh rồi ư, vậy ta nhất định phải đi tiễn rồi.

Kỳ Bưu Giai nói:

- Bộ Lại gửi công văn tới, bổ nhiệm Lưu tiên sinh làm Hành nhân tư chính, còn có cả thư do chính tay Diệp thủ phụ đại nhân viết, Khải Đông tiên sinh muốn thoái thác cũng không được, chỉ có thể nhận lời vào kinh nhậm chức mà thôi.

Lại nói:

- Lưu tiên sinh sẽ tới thư viện Đông Lâm ở Vô Tích thăm bạn trước rồi mới vào kinh.

Trương Nguyên nói:

- Vậy được, đợi lát nữa ta sẽ đuổi theo, ở chùa Đại Thiện đứng không?

Kỳ Bưu Giai nói:

- Lưu tiên sinh sẽ đi qua cầu Việt Vương. Sau giờ Ngọ huynh cứ đứng chờ ở trên cầu là được, ta với huynh cùng đợi.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã tới bên ngoài Hạnh Hoa tự. Những bông hoa hạnh đang kì nở rộ, bên ngoài chùa bạt ngàn những bông hoa hạnh trắng trắng đỏ đỏ. Hôm nay là hội Quan Âm, dòng người đổ về đông như nê m cối, kiệu xe chật ních bên ngoài. Những người thắp hương xong rồi thì chưa về ngay mà vẫn còn đứng dưới tán cây hạnh hoa như lưu luyến. Đa số đều đi thành từng cặp, nam nữ thanh niên, vợ chồng nông dân đều có cả. Dân chúng Giang Nam cho rằng Quan Thế Âm Bồ Tát chuyên quản việc sinh nở nên những người tới đây phần lớn đều là cầu tự. Thê tử của Thương Chu Khư là Phó thị sắp vào kinh gặp chồng, thành kính lễ bái mong được Quan Âm phù hộ cho một cậu quý tử để nối dõi tông đường.

Thương Đạm Nhiên hôm nay đội một chiếc mũ rộng vành vô cùng duyên dáng, có tấm khăn mỏng che trước mặt. Có lẽ là bởi lần trước tại Long Sơn đã bị tên lỗ mãng Đồng Tổ Thường quấy nhiễu nên lần này nàng mới cố ý giấu đi dung nhan xinh đẹp của mình. Nhưng trong mắt Trương

Nguyên, việc đó giống như là ngọc quý phải có tấm nhiều điều che lại vậy, càng làm tôn lên vẻ quý phái đoan trang của nàng. Phó thị và Kỳ thị bái lễ xong thì mỉm cười ra hiệu cho Thương Đạm Nhiên và Trương Nguyên vào bái lễ Bồ Tát. Khi hai người họ cùng khấn, Phó thị và Kỳ thị bốn mắt nháy nhau khẽ cười thầm.

Ra khỏi Hạnh Hoa tự, đoàn người cũng không về ngay mà ở lại ngắm hoa. Hoa hạnh này vô cùng nổi tiếng, có tất cả năm loại màu, đều vô cùng đẹp tươi rực rỡ. Trương Nguyên nhìn Thương Đạm Nhiên đang đứng dưới tán cây yêu kiều e lệ, gió xuân khẽ thổi làm tấm mạng che trước mặt nàng tung bay, dung mạo ấy còn đẹp hơn cả hoa.

Nấn ná gần nửa canh giờ, đoàn người mới lên đường trở về. Thương Chu Đức đương nhiên phải mời Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai tới Thương phủ dự tiệc. Trương Nguyên bảo Thương nhị huynh đợi một chút, hẳn muốn tới phủ của Vương Tư Nhâm cách Hạnh Hoa tự không xa để hỏi thăm tin tức. Lão gác cổng của Vương phủ nói lão gia đi Tiêu Sơn vẫn chưa về. Vậy là Trương Nguyên không vào nữa mà cũng Kỳ Bưu Giai tới thẳng Thương thị dự tiệc. Vì sau đó hai người còn phải đi tiễn Lưu Tông Chu nên chỉ ăn uống qua loa rồi vội vàng theo bờ sông Phủ tới cầu Việt Vương đợi lão đi qua.

Khoảng nửa canh giờ sau, Lưu Tông Chu tiên sinh cười một con lừa bước tới, theo sau lão là một người hầu, hành lý mang theo vô cùng ít ỏi. Lão đã ra đi trong lặng lẽ như vậy.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 124

Trương Nguyên biết Lưu Tông Chu vốn sống rất thanh bần, hôm nay tận mắt trông thấy thì không khỏi bối rối. Hai mươi năm sau, giặc cỏ sẽ xâm phạm biên giới khiến cho hoàng đế Sùng Trinh bị tổn thất nặng nề.

Khi hoàng đế trưng cầu đối sách từ phía các quần thần, Lưu Tông Chu cho rằng phải đặt nhân nghĩa lên hàng đầu, chỉ nên dựa vào hiền tài. Ý kiến này nếu áp dụng vào thời bình thì được, còn vào lúc thiên hạ đại loạn thế này thì còn xét gì tới quân tử, rồi nhân nghĩa nữa?

Nếu cứ quân tử nhân nghĩa thì khi nước mất nhà tan, hẳn chỉ có nước cùng đường nhận đói. Sùng Trinh từng muốn dùng một thầy tu người Tây là Johann Adam Schall von Bell để phát triển việc chế tạo súng đạn và vũ khí, nhưng Lưu Tông Chu kiên quyết phản đối, cho rằng Johann Adam Schall là phần tử cực đoan, vũ khí không có lợi gì cho việc thành bại, cái mà đại quân của đất nước phải kiên trì cho tới cùng là nhân nghĩa mà Khổng tử và các bậc thánh hiền đã truyền lại.

Lưu Tông Chu chính là vị Đại Nho truyền thống cuối cùng của triều Minh, ông kiên quyết không chịu tiếp thu những tiến bộ kỹ thuật mới mà chỉ tôn sùng đạo Nho một cách mù quáng. Ông cùng với Hoàng Tông Hy, Cố Viêm Vũ, Vương Phu Chi là ba nhà tư tưởng có ảnh hưởng lớn nhất, để rồi sau đó đã hình thành nên những bè phái theo mỗi người, nhưng dù nói thế nào đi chăng nữa, Lưu Tông Chu cũng vẫn là một vị nho gia cương trực liêm chính, không a dua nịnh bợ, và tư tưởng của ông thì có giá trị cho tới tận muôn đời sau, chỉ có điều đáng tiếc là ông sinh ra không hợp thời nên

cuối cùng đã phải dùng cái chết để bảo vệ sự trong sạch và những quan điểm lý luận của mình, như vậy đã là đáng để người đời phải khâm phục hơn rất nhiều kẻ cùng thời rồi.

Trương Nguyên đột nhiên tỏ ra có chút trầm tư, nhìn theo bóng vị nho gia cuối cùng của nhà Minh đang từ từ tiến lại, cùng một lửa và một nô bộc ra đi trong lặng lẽ như vậy. Khuôn mặt Trương Giới Tử càng lúc càng tỏ ra nghiêm túc. Kỳ Bưu Giai bên cạnh cảm thấy có chút kì lạ, nghĩ chẳng lẽ Trương Giới Tử này định cãi nhau với Khải Đông tiên sinh một trận hay sao, làm gì mà mặt mà khó dăm dăm thế nhỉ?

Lưu Khải Đông đã cáo biệt tất cả các đệ tử ở chùa Đại Thiện nên không ngờ vẫn còn có hai người đang đợi mình trên cầu Việt Vương, hơn nữa hai người này lại là hai thiếu niên anh tuấn mà ông đánh giá rất cao. Lão mỉm cười vui vẻ, xuống lửa, dắt dây cương bước qua chỗ Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai. Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai lập tức thi lễ chào, Trương Nguyên nói:

- Khải Đông tiên sinh, tiểu tử nghe nói tiên sinh phải rời khỏi Sơn Âm, thực sự cảm thấy nuối tiếc, chúng học trò đã đứng đợi ở đây từ rất lâu rồi.

Lưu Tông Chu nhìn Trương Nguyên một lượt, nói:

- Mấy tháng không gặp, mắt ngươi đã khỏi hấn, giờ đã thành một thiếu niên tuấn tú rồi đấy à, ha ha, đánh hôn được với tiểu thư xinh đẹp xuất thân danh giá, đỗ đầu kì thi huyện, tới đây đã đủ đắc ý rồi chứ?

Trương Nguyên khom người nói:

- Tiểu tử không dám, ơn dạy bảo của Khải Đông tiên sinh, học trò không ngày nào quên.

Lưu Tông Chu hỏi:

- Không quên cái gì?

Trương Nguyên nói:

- Đạo học của Thánh hiền ạ.

Lưu Tông Chu chăm chú nhìn Trương Nguyên một lát, nét mặt giãn ra, nói:

- Nói rất hay. Khi nào ra làm quan nhớ phải luôn lấy đạo nghĩa để trị dân đó.

Rồi quay sang Kỳ Bưu Giai, nói:

- Sau này người có thể theo Trương Nguyên rèn luyện, giúp đỡ nhau học hành.

Kỳ Bưu Giai chỉ đáp một câu:

- Vâng.

Lưu Tông Chu chấp tay với hai người, nói:

- Vậy xin bái biệt tại đây, ba năm sau nếu ta chưa bị trục xuất ra khỏi kinh thì hy vọng có thể gặp được hai người đang vào kinh thi hội.

Rồi lão leo lên lừa chậm rãi bước qua cầu Việt Vương, quay đầu lại nói:

- Trương Nguyên, nếu rảnh có thể tới Vô Tích bái kiến Cảnh Dật tiên sinh, sẽ rất có lợi cho người sau này đó.

Trương Nguyên đáp “vâng”, nhìn Lưu Tông Chu cười lừa đi xa rồi mới quay sang hỏi Kỳ Bưu Giai:

- Hồ Tử, Cảnh Dật tiên sinh mà Lưu tiên sinh mới vừa nói đó là ai vậy?

Kỳ Bưu Giai mười hai tuổi tròn mắt kinh ngạc nói:

- Đến Cảnh Dật tiên sinh mà cũng không biết, chính là Cao Cỗ Đông Lâm đó.

Trương Nguyên nói:

-Ồ, là Cỗ Hiến Thành sao, ta biết ta biết, đã nghe danh từ lâu, nhất định phải đi bái kiến mới được.

Ông cụ non Kỳ Bưu Giai không nhịn được cười nhưng vẫn cố tỏ vẻ nghiêm nghị, đáp:

- Cỗ Hiến Thành tiên sinh năm ngoái đã đi về cõi tiên rồi, vị Cảnh Dật tiên sinh mà Lưu tiên sinh nói đó là Cao Phàn Long.

Trương Nguyên “Ách” một tiếng, hóa ra người sáng lập ra phái Đông Lâm là Cỗ Hiến Thành đã qua đời năm ngoái rồi. Ông chính là người đã nói câu:

“Tiếng gió tiếng mưa tiếng đọc sách, tiếng nào cũng vào tai; việc nhà việc nước việc thiên hạ, việc nào cũng quan trọng.”

Đây là câu đối rất nổi tiếng. Trương Nguyên cười nói:

- Đời người chỉ chết có một lần, ta sớm muộn gì cũng phải đi bái kiến Cỗ Hiến Thành tiên sinh mới được.

Kỳ Bưu Giai nói:

- Sau kì thi phủ thảng tư của Giới Tử huynh, chúng ta cùng nhau tới thư viện Đông Lâm nghe Cảnh Dật tiên sinh dạy học, thế nào?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Bước vào thư viện Đông Lâm thì coi như là đã ngã theo phe của đảng Đông Lâm rồi, việc này không vội. Hoạn đảng, đảng Đông Lâm ta tạm thời không nghiêng về phe nào cả, hiện giờ việc cấp bách vẫn là học bát cổ, đây là nước cờ đầu.

Nói:

- Để sau hãy nói. Muốn ra ngoài du học cũng cần phải có công danh sinh đồ mới được.

**Đảng Đông Lâm: là một tập đoàn chính trị phản đối triều chính, giúp dân thanh minh, không sợ cường quyền, đảng này do các quan lại hoặc các phần tử trí thức có tiếng tăm hoặc địa vị ở Giang Nam làm chủ) Kỳ Bưu Giai gật đầu nói:

- Giới Tử huynh nói rất phải, vậy sang năm hãy tính.

Mục Kính Nham và Vũ Lăng và hai người hầu của Kỳ Bưu Giai đang đứng đợi ở một bên, Vũ Lăng lúc này mới tiến lên hỏi Trương Nguyên:

- Thiếu gia, bây giờ chúng ta về nhà hay là tới nhà Thương tiểu thư ạ?

Trương Nguyên hỏi kỳ Bưu Giai:

- Hồ Tử hiền đệ định đi đâu?

Kỳ Bưu Giai thực lòng rất muốn tới thăm Thương Cảnh Lan, lần này từ biệt ít nhất cũng phải ba năm, nhưng trước mặt Trương Nguyên nói ra thì không tiện, không trả lời thẳng vào vấn đề mà nói kiểu đầy ẩn ý:

- Thuyền của ta còn đang đợi ở bến Đông Đại kia, ta lên thuyền đây.

Trương Nguyên cười nói:

- Vậy ta lên thuyền cùng đệ.

Hai người cùng ngồi thuyền tới dinh thự nhà họ Thương.

Thương Chu Đức ở hậu viện mời Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai vừa thưởng thức trà vừa tán gẫu, , phó thị, kỳ thị, Cảnh Lan, Cảnh Huy, còn có Thương Đạm Nhiên đều ở đó, giờ họ đều là người một nhà cả. Nghe chuyện ban nãy hai người đi tiễn Lưu Tông Chu, Thương Chu Đức cười nói:

- Xem ra Khải Đông tiên sinh cho rằng cả hai người đều có khả năng tham gia kì thi hội năm sau, ha ha. Kỳ Hồ Tử ba năm nữa mới mười lăm tuổi, có tiến sĩ trẻ như vậy không?

Lại nói:

- Bất luận thế nào, ba năm sau vẫn phải để Hồ Tử và Cảnh Lan đánh hôn với nhau.

Trái lại, Thương Cảnh Lan - một người rất thích đọc “Tam quốc”, tính tình vốn thẳng thắn, lại nhanh mồm nhanh miệng, giờ trước mặt Kỳ Bưu Giai lại tỏ ra rất đổi thẹn thùng, vừa nghe Thương Chu Đức nói vậy thì “A” lên một tiếng kinh hãi rồi bỏ chạy.

Phó thị, Kỳ thị bật cười.

Trương Nguyên, Kỳ Bưu Giai dùng cơm tối ở Thương thị xong rồi mới ngồi thuyền trở về Sơn Âm. Đêm nay Trương Nguyên sẽ nghỉ sớm bởi ngày mai còn phải lên đường đi xa.

----- Sáng sớm ngày hai mươi, Trương Nguyên dậy sớm rửa mặt, dùng xong bữa sáng thì cùng với Vũ Lăng, Mục Kính Nham, Mục Chân Chân và gia nô nhà tỷ phu là Lục Đại Hữu đi tới cầu Bát Sĩ. Tối qua Thương Chu Đức nói sẽ phái thuyền tới đón Trương Nguyên ở cầu Bát Sĩ để hễn cùng Thương Chu Đức và ba mẹ con Phó thị lên đường đi Gia Hưng. Đây là lần đầu tiên Trương Nguyên đi xa nhà như vậy, Trương mầu

Lã thị cảm thấy rất không yên tâm, dặn dò hết chuyện nọ tới chuyện kia. Mặc cho con trai hết lời ngăn cản, bà vẫn cố gắng bước từng bước nặng nhọc tới tận cầu Bát Sĩ để tiễn, suốt quãng đường không ngớt lời dặn dò con trai phải cẩn thận đề phòng nước lửa...

Trên đường phải ăn đồ sạch sẽ, thà ăn ít một chút chứ đừng nên ăn quá nhiều, ra ngoài khó tránh khỏi gặp những điều thị phi, trong tình huống ấy thì nên nhẫn nhịn chớ làm to chuyện, rồi lại quay sang dặn dò Vũ Lăng:

- Tiểu Vũ không được ham chơi, nhớ hầu hạ thiếu gia cho tốt.

Nhìn Mục Kính Nham, Mục Chân Chân, nói:

- Chân Chân cũng phải chú ý một chút.

Mục Chân Chân cũng là lần đầu tiên đi xa nhà, trong lòng vô cùng hồi hộp thích thú, đáp:

- Thái thái yên tâm, tiểu ty nhất định sẽ dốc sức hầu hạ thiếu gia thật tốt...

Mục Kính Nham và Lục Đại Hữu đều nói Trương mẫu Lã thị cứ yên tâm, giờ đường đi rất bình an, sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc cả.

Trương Nguyên không cảm thấy phiền chút nào khi mẫu thân cứ luôn miệng nhắc nhở như vậy, bởi điều đó chứng tỏ mẫu thân hết lòng quan tâm đến hẳn. Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Hai nhi đã mười sáu tuổi rồi, đã là thanh niên rồi, mẫu thân còn có gì phải lo lắng nữa.

Một câu thôi mà làm cho Trương mẫu Lã thị không khỏi bật cười.

Lúc này, Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Trác Như và Trương Định Nhất đều đã tới cầu Bát Sĩ đưa tiễn, chuyện trò rôm rả một lúc thì đám

người Trương Nguyên mới lên thuyền. Đúng lúc này thì Lỗ Vân Cốc chạy đến, đưa cho họ một ít thuốc viên đã bào chế sẵn, có loại để trị tiêu chảy, trị đau đầu, trị say thuyền, đều được đựng trong bình có dán nhãn đằng hoàng, phòng trên đường cần dùng gấp. Trương Nguyên tạ ơn Lỗ Vân Cốc rồi lệnh cho Vũ Lăng nhận lấy.

Con thuyền mui trắng từ từ rẽ sóng rời xa khỏi cầu Bát Sĩ, Trương Nguyên đứng ở mũi thuyền, nhìn theo mẫu thân và các huynh đệ họ hàng vẫn đứng yên trên cầu. Cảnh tượng này thực giống như một bức tranh tĩnh lặng vậy.

Đường sông có khúc ngoặt, lúc này không thể nhìn thấy cầu Bát Sĩ được nữa, Trương Nguyên mới quay vào trong khoang thuyền ngồi xuống, chợt nhớ tới một chuyện, quay sang hỏi Mục Chân Chân:

- Chân Chân, người có mang theo côn Tiểu Bàn Long không?

Mục Chân Chân nói:

- Á, còn phải mang theo côn ư?

Trương Nguyên cười nói:

- Phòng khi bất trắc ấy mà. Người có mang theo phải không?

Mục Kính Nham cười nói:

- Thiếu gia yên tâm, có chuẩn bị đầy đủ cả rồi, chiếc côn này tiểu nhân luôn mang theo bên mình.

Chẳng mấy chốc con thuyền đã cập bến Đông Đại ở hậu viện Thương thị, đây là một bến thuyền nhỏ của nhà họ Thương. Thường thì các gia đình giàu có của phủ thiệu hưng đều có một bến thuyền nhỏ của riêng mình.

Thương Đạm Nhiên và mấy người nhà họ Thương đã đứng đợi sẵn trên bờ. Phó thị và Cảnh Lan, Cảnh Huy đã ngồi trên một con thuyền khác. Khi thuyền Trương Nguyên cập bến, hấn nhảy lên bờ, nói lời từ biệt với người nhà họ Thương, cuối cùng đi tới trước mặt Thương Đạm Nhiên. Thiếu nữ xinh đẹp rạng ngời đưa ánh mắt thẹn thùng e lệ nhìn hấn, hạ giọng nói:

- Đi sớm về sớm, thượng lộ bình an.

Trương Nguyên hạ giọng nói:

- Ta biết rồi, ta sẽ rất nhớ nàng...

Đôi má Đạm Nhiên tức thì ửng hồng. Phút giây ngắn ngủi mà xúc động lòng người biết bao, đều là những lời tự tận đáy lòng... Ủm, có lẽ đó là... là... tình yêu....

----- Sau khi chào từ biệt Đạm Nhiên. Hai con thuyền rẽ sóng, một trước một sau dần rời xa khỏi bến thuyền nhà họ Thương.

Đám người Thương Chu Đức ngồi trên con thuyền mũi trắng làm từ những phen tre, bên ngoài được sơn một lớp dầu của cây trấu để giữ cho lớp gỗ tre bên trong không bị mòn.

Những thuyền đi đêm đều là loại thuyền mũi trắng này, chắc là để ban đêm dễ nhận ra, tránh khỏi việc các thuyền đụng nhau.

Đám người Thương Chu Đức ngồi trên thuyền sành ngũ minh, đây là loại thuyền dân lớn nhất ở Thiệu Hưng, sành ở đây thực chất là vỏ trai được mài mòn tạo thành, dưới ánh nắng phản chiếu lên màu rất đẹp, khoang thuyền rộng như một căn nhà cỡ nhỏ, phân thành bốn phòng riêng biệt.

Phó thị và hai con gái cùng ba tỳ nữ ở gian đầu tiên, gian giữa là của sáu gia nhân theo hầu, Thương Chu Đức và bốn người hầu ở gian cuối cùng. Bốn người lái thuyền thì ở khoang nhỏ nhất cuối cùng để tiện làm chèo.

Trương Nguyên ngồi trên con thuyền tam minh sành, loại thuyền này nhỏ hơn thuyền ngũ minh sành rất nhiều, có ba gian, gian cuối cùng nhỏ nhất là chỗ người lái thuyền ở, gian giữa là dành cho Mục Kính Nham và Lục Đại Hữu.

Mục Chân Chân không thể ở chung phòng với Lục Đại Hữu, đương nhiên chỉ có thể ở cùng với Trương Nguyên và Vũ Lăng thôi.

Tỳ nữ mà, đương nhiên phải hầu hạ bên cạnh thiếu gia suốt quãng đường dài từ kênh đào Tây Hưng trên sông Vận tới tận Tiêu Sơn.

Đây là lần đầu tiên Trương Nguyên ngồi thuyền lâu như vậy, cảm giác rất mới mẻ, nghe tiếng mái chèo rẽ nước mà trong lòng cảm thấy bình an nhẹ nhõm lạ thường.

Ánh mặt trời buổi trưa đã chiếu xuống, mở rèm lên, hăn trông thấy từ thuyền ngũ minh sành bên kia có một cánh tay nhỏ đang ra sức vẫy mình, kêu lớn:

- Trương công tử ca ca.

Trương Nguyên cười rộ lên, sai Vũ Lăng lấy cho mình cặp kính mắt đeo vào, quả nhiên có thể nhìn rõ tiểu Cảnh Huy. Tiểu Cảnh Huy thấy hăn đeo một vật rất lạ lên mắt, vội hỏi:

- Trương công tử ca ca, huynh đeo cái gì lên mắt vậy?

Trương Nguyên nói:

- Lát nữa thuyền dừng lại ta sẽ nói cho mọi người biết.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Hai vợ chồng người lái thuyền, người trước người sau dùng chân đạp mái chèo, trong tay người chồng còn có một cái cây lái thuyền để tiện cho việc điều chỉnh phương hướng của con thuyền.

Nước sông ngủ say bình yên không một gợn sóng, dù thuyền đang đi ngược dòng nhưng tốc độ không hề chậm, mới một thời thần (đơn vị giờ theo cách tính thời gian xưa, một thời thần thì bằng hai tiếng đồng hồ thời nay) đã đi được hơn hai mươi dặm Gần trưa, thuyền nương đun một ít canh nóng và bung lên một ít bánh ngọt cho đám người Trương Nguyên ăn tạm cho đỡ đói. Mọi người ăn một chút, sau bữa trưa thì tiếp tục lên đường.

Phong cảnh hai bên bờ ngắm mãi cũng thấy nhàm, Trương Nguyên liền lấy một quyển “Tĩnh lý đại toàn” ra xem, đây cũng là cuốn sách mà người tham gia khoa cử nhất định phải đọc.

Tổng cộng có bảy mươi cuốn, Trương Nguyên đã đọc được bốn mươi lăm cuốn đầu, hai mươi lăm cuốn sau hẳn cũng mang theo để đọc. Đọc được mấy trang thì thấy mắt khá mỏi, đúng là nghe đọc sách vẫn dễ chịu hơn.

Vậy là hẳn bèn sai Vũ Lăng tới đọc sách cho hẳn nghe. Vũ Lăng ấp a ấp úng, mãi mới đọc xong được nửa trang sách. Trương Nguyên bực mình, nói:

- Thôi thôi, để ta tự xem còn hơn, Tiểu Vũ, người chèo tiến bộ lên chút nào cả.

Vậy là hắn không đọc sách nữa mà mài mực chuẩn bị luyện chữ. Mục Chân Chân ngồi xõm một bên dõi theo hành động của hắn.

Trời đã xâm xẩm tối, hai con thuyền mũi trắng lần lượt cập bến tại trấn Tiền Thanh.

Trấn Tiền Thanh nằm giữa kênh đào Tây Hưng của sông Vận, giao thông đường thủy hết sức thuận tiện. Đây cũng là một thị trấn lớn, giàu có và sầm uất.

Khi thuyền của Trương Nguyên cập bến, Cảnh Lan, Cảnh Huy đã đứng trên bờ cười tủm tỉm dõi theo thuyền của hắn.

Trương Nguyên nhảy lên bờ, tiểu Cảnh Huy liền tiến lên hỏi:

- Trương công tử ca ca ban này đeo cái gì lên mũi đó, chẳng lẽ cũng là kính viễn vọng ư?

Trương Nguyên liền đem kính mắt đưa cho tiểu Cảnh Huy xem. Tiểu Cảnh Huy cũng muốn đeo thử, vừa đeo lên đã thấy hoa mắt chóng mặt, vội vàng tháo xuống, lắc đầu nói:

- Cái kính này chẳng có gì hay cả, không tốt bằng kính viễn vọng.

Thương Cảnh Lan cũng chạy tới đeo thử, đảo mắt một lượt rồi vội vàng tháo xuống, cười rồi nói vừa đeo lên đã nhức hết cả đầu.

Thương Chu Đức lại gần, nói:

- Giới Tử, chúng ta tới thị trấn dùng cơm hay mua đồ ăn sẵn lên thuyền ăn đây?

Trương Nguyên nói:

- Ăn cơm trên thuyền đi ạ.

Thương Chu Đức liền sai người hầu tới cửa hiệu trên thị trấn mua thức ăn về.

Thuyền nường đã nấu sẵn cơm, không tới nửa canh giờ, đồ ăn đã chuẩn bị xong đâu vào đấy, Thương Chu Đức mời Trương Nguyên lên thuyền của gã dùng cơm.

Tiểu Cảnh Huy chạy tới nói:

- Trương công tử ca ca đừng về thuyền kia nữa, ở bên này nói chuyện với bọn muội đi.

Lại quay sang năn nỉ Thương Chu Đức:

- Thúc phụ, được không?

Trời đã về đêm, làm vậy thì không tiện cho lắm, Thương Chu Đức mỉm cười nói:

- Để mai đi, ngày mai sẽ mời Trương công tử qua bên này, để tỷ muội hai người đọc sách cho hần nghe. Hần có biệt tài nghe một lần sẽ không bao giờ quên, hai người thử kiểm tra hần xem.

Quãng đường từ Hội Kê đến trấn Tiền Thanh dài một trăm lẻ năm dặm, từ trấn Tiền Thanh tới Tây Lăng của Tiêu Sơn khoảng sáu mươi dặm.

Quãng đường sông này ban đêm vô cùng yên tĩnh, hai chiếc thuyền nhà họ Thương tiếp tục lên đường, theo dòng sông Vận từ trấn Tiền Thanh hướng về phía Tây Lăng, trên đường có rất nhiều tàu thuyền qua lại.

Ban ngày trời quang mây tạnh, khi màn đêm buông xuống có rất nhiều sao trời.

Được ánh sao soi tỏ, con thuyền mũi trắng giống như một con cá lớn vượt sóng tiến lên, tốc độ dường như còn nhanh hơn cả ban ngày.

Trương Nguyên mở rèm ngắm cảnh đêm một lúc, cảm thấy gió thổi có chút lạnh liền hạ rèm xuống.

Vũ Lăng đã ngồi ê hết cả mông, liên tục ngáp ngáp dài. Mục Chân Chân thì vẫn tỉnh, giữ thẳng lưng ngồi một bên, thấy Trương Nguyên nhìn qua, vội hỏi:

-Thiếu gia có gì sai bảo ạ?

Trương Nguyên cười nói:

- Ngồi thuyền đêm là phải kể chuyện, không thì buồn chết. Chân Chân kể một câu chuyện ta nghe coi.

Vũ Lăng đang buồn ngủ díp cả mắt, nghe thế thì lại tỉnh như sáo, nói:

- Phải đó, Chân Chân tỷ mau kể chuyện đi.

Mục Chân Chân then thùng nói:

- Tiểu tỷ không biết kể chuyện đâu.

Trương Nguyên nói:

- Cứ kể bừa một chuyện đi xem nào, nàng kể xong thì ta sẽ kể, coi như để giết thời gian.

Mục Chân Chân ngẫm nghĩ một chút, ngại ngần nói:

- Vậy tiểu tì sẽ kể một câu chuyện mà hồi xưa mẹ tiểu tì vẫn thường hay kể cho tiểu tì nghe.

- Có một ông lão bán cà nọ, mỗi vụ cà chín đều bị người ta lấy cắp mất mấy trăm quả. Mấy năm liền rồi đều như vậy, lão tức lắm, bèn tới gặp điển sử ở khoa hình phòng tổ cáo.

- Điển sử bày cho ông lão một kế, đợi năm sau khi cà chín thì dùng kim cắm vào trong mỗi trái cà, nếu còn bị trộm thì hãy lên báo quan. Năm sau cà vẫn bị trộm, điển sử bèn lệnh cho mấy sai nha vào thành điều tra tất cả những người bán cà, quả nhiên điều tra được có một nhà bán cà mà bên trong những quả cà đều có kim.

- Điển sử bèn gọi ông lão trồng cà tới đối chất, hóa ra đây lại chính là hàng xóm của lão.

- Thiếu gia, chuyện của nô tì đã kể hết rồi, nô tì kể không được hay mà.

Trương Nguyên khen:

- Chân Chân kể khá lắm, đó là một điển sử rất thông minh. Tiểu Vũ, người cũng kể một câu chuyện đi.

Quay đầu nhìn sang, thấy Vũ Lăng đã nằm lăn ra ngủ từ bao giờ, hắc hắc mỉm cười, đứng dậy đắp chăn cho y.

Mục Chân Chân thoáng đỏ mặt, nói:

- Thiếu gia cũng muốn đi ngủ rồi sao?

Trương Nguyên nói:

-Hãy còn sớm, ta không ngủ được, để ta kể một câu chuyện cho nàng nghe. Chẳng biết sao ngồi trên thuyền này ta lại nổi hứng muốn kể chuyện và nghe chuyện, vậy mới lạ chứ!!!

Đại huynh Trương Đại sau này sẽ biên ra một cuốn bách khoa toàn thư có tên là “dạ hàng thuyền” (Chuyến thuyền đêm), những chuyện về thiên văn địa lý, chim thú trùng cá, nhân vật đời xưa, quy chế pháp luật đều đủ cả, ban đêm ngồi thuyền rất thích hợp để lấy ra kể.

Mục Chân Chân vui vẻ nói:

- Được. Tiểu tỳ thích nhất là nghe kể chuyện đó.

Trương Nguyên uống một ngụm trà, rồi bắt đầu kể, chợt thấy thuyền khẽ lắc, có tiếng người chèo thuyền kêu lên:

- Trương công tử, cẩn thận đèn lửa, sắp tới đoạn nước xiết đó.

Trương Nguyên đáp:

- Biết rồi.

Liền đứng dậy thổi tắt đèn, nói với Mục Chân Chân:

- Ngồi trong bóng tối vẫn kể chuyện được.

Mục Chân Chân ngồi chìm trong bóng tối, khẽ “vâng” một tiếng.

Trương Nguyên mở rèm lên, bên ngoài có sao soi sáng, không có trăng nhưng vẫn đủ nhìn rõ mặt người. Ánh sáng rọi vào bên trong khoang thuyền, khiến cho người ngồi trong thuyền cũng bớt cảm thấy e ngại.

Trương Nguyên nói:

- Ta sẽ kể chuyện về một vị tú tài. Truyện kể rằng giáo quan của một học thự nọ nổi tiếng là nghiêm khắc, chư sinh huyện học chỉ cần phạm một lỗi nhỏ là sẽ bị gã phạt đánh ngay. Thời đó quyền uy của giáo quan rất lớn, không giống như bây giờ, giáo quan không quản nổi tú tài nữa.

Mục Chân Chân “vâng” một tiếng, biểu thị nàng đang nghe.

Trương Nguyên tiếp tục kể:

- Hôm đó có một tú tài phạm vào nội quy lớp học, giáo quan liền lệnh cho người, đi truyền vị tú tài ấy tới Minh Luân đường. Gã nổi trận lôi đình, gậy đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần tú tài vừa đến một cái là sẽ cho ăn roi luôn.

- Tú tài kia chạy tới, vừa bước vào sảnh đường đã vội vàng thi lễ nói:

“Học trò ban nãy tình cờ bắt được một món tiền, tính ra khoảng trăm hai mươi lượng, đang bận thu xếp món tiền đó nên tới chậm, mong tiên sinh thứ lỗi.”

-Giáo quan vừa nghe vậy thì quên bém mất chuyện phạt tú tài, hỏi y xem nhặt được món tiền đó ở đâu.

-Tú tài nói y khi đào vườn sau nhà mình lên thì bắt được.

-Giáo quan lại hỏi y định sẽ xử trí món tiền ấy như thế nào?

-Tú tài đáp y xuất thân hàn lâm, muốn dùng chín trăm lượng bạc để mua ruộng, mua dinh thự, sắm nông cụ, còn dư lại một trăm lượng thì một nửa dùng để lo việc đọc sách, nửa còn lại sẽ đem biếu tiên sinh để cảm tạ công ơn tiên sinh đã dạy dỗ bảo ban ân cần cho y.

-Giáo quan mừng lắm, luôn miệng nói không dám nhận, rồi liền lệnh cho người chuẩn bị rượu thịt khoản đãi tú tài kia. Hôm đó thái độ của giáo quan vui vẻ cởi mở hẳn lên, chẳng có vẻ gì là một vị giáo quan nghiêm khắc thường ngày cả.

- Rượu đã ngà ngà say, giáo quan chợt nhớ ra một chuyện, hỏi tú tài vội vã tới học thự như vậy thì có mang tiền theo không, lỡ may có kẻ nào trộm

mất thì đúng là uổng phí.

-Vị tú tài đó đáp: “Học trò vừa sắp xếp xong đâu đấy cách sử dụng số bạc đó thì bị thê tử gọi dậy, tỉnh rồi, bạc cũng không còn nữa.”

Mục Chân Chân bụm miệng cười khanh khách, lại hỏi:

- Thiếu gia, giáo quan kia có lại tức giận mà đánh tú tài một trận không?

Trương Nguyên cười nói:

- Giáo quan cũng là người có văn hóa, đã khoản đãi người ta bao nhiêu là thức ăn ngon, rượu ngon như vậy rồi, lập tức trở mặt ngay làm sao được, còn về sau đó như thế nào thì ta cũng không rõ nữa, nghe truyện không nên truy vấn ngọn nguồn, nếu không sẽ chẳng còn gì thú vị nữa.

Mục Chân Chân mỉm cười đáp: “ - Vâng, thiếu gia.

Trương Nguyên lúc này cũng ngáp một cái, nói:

- Ta cũng mệt rồi, nằm nghỉ thôi.

Trong gian vừa đúng có ba chỗ nằm, Vũ Lăng ban nãy nằm ngoài cùng, Trương Nguyên hỏi:

- Chân Chân, người chọn chỗ nào?

Mục Chân Chân giọng khẽ run, đáp:

- Tiểu tỳ nằm bên góc thôi, thiếu gia ngủ trước đi.

Trương Nguyên ra đầu thuyền rửa mặt, lúc sau quay lại hắt nằm vào chỗ giữa.

Một lúc lâu sau nữa Mục Chân Chân mới rón rén bò vào chỗ trong cùng, nhanh chóng chui vào trong chăn như sợ bị ma bắt mất vậy.

Trương Nguyên cười thầm, nghĩ bụng: “Ta đâu có phải tên háo sắc đâu, phụ thân Mục Chân Chân còn đang ở ngay khoang bên cạnh kia kìa, ta có gan to bằng trời cũng không dám ỨC HIẾP nàng đâu.

Nếu là Tam huynh Trương Ngạc, chắc đã kéo ngay Mục Chân Chân vào trong chăn của mình rồi, tam huynh này có lúc cũng khiến người ta phải ngưỡng mộ ra phết.”

Suy nghĩ lung tung một hồi thì chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay. Con thuyền nhẹ nhàng chao đảo lắc lư như chiếc nôi ru những người trên thuyền chìm sâu vào giấc ngủ, khi vừa mở mắt ra thì đã tới Tây Lăng Tiêu Sơn rồi.

Ngày hôm sau, Trương Nguyên sang thuyền của Thương Chu Đức để tỷ muội Cảnh Lan, Cảnh Huy đọc “Tĩnh lý toàn thư” cho hắn nghe.

Cảnh Huy mới bảy tuổi nhưng đã biết được nhiều chữ hơn Vũ Lăng nhiều, đọc sách rất trôi chảy lưu loát, đọc được mấy trang cô bé lại dừng lại kiểm tra Trương Nguyên xem hắn đã thuộc hay chưa?

Trương Nguyên hể đọc nhầm một chỗ là tiểu Cảnh Huy lại cười khanh khách, vui vẻ chỉ ra lỗi sai cho hắn. Chập tối hôm đó, thuyền đi qua sông Tiền Đường.

Bờ bắc sông Tiền Đường là Hàng Châu, hay còn gọi là Vũ Lâm. Cảnh Lan và Cảnh Huy lần đầu tiên trông thấy con sông lớn đến vậy, vui mừng thích chí chạy ra mũi thuyền ngắm ánh mặt trời hòa vào làn nước trong xanh.

Hai tỷ nữ phải ra sức kéo tay hai tỷ muội họ để tránh xảy ra nguy hiểm.

Sông Tiền Đường có một con kênh nối hai bờ sông Đại Vận. Khi hai chiếc thuyền của Thương thị cập vào kênh thì chiếc thuyền ngũ minh sành khê đụng vào một con thuyền mũi đỏ.

Trên bến có rất nhiều tàu thuyền đang đậu, lúc ra vào khó tránh khỏi va chạm vào nhau.

Người lái thuyền của Thương thị không để ý mà chỉ lo đậu thuyền của mình, đúng lúc đó thì một thanh niên ăn mặc rất kì quái nhảy ra từ chiếc thuyền mũi đỏ lớn tiếng quát:

- Là kẻ nào dám va vào thuyền của ta hả?

Trương Nguyên thấy gã thiếu niên này chỉ tầm mười hai, mười ba tuổi, đầu buộc một tấm khăn xanh, lại mang trên người áo lan của sinh đồ. Chắc không phải người này đã có công danh sinh đồ rồi chứ?

Nhưng trên đầu nó đâu có đội khăn vuông mà chỉ dùng một tấm khăn xanh trùm đầu mà thôi, rốt cuộc ăn mặc như vậy là như thế nào, áo lan của sinh đồ cũng có thể mặc vào tùy tiện như vậy sao?

Thương Chu Đức chưa kịp lên tiếng, từ chiếc thuyền mũi đỏ lại truyền tới giọng nói của một vị phu nhân:

- Lân nhi, không được gây sự, mau trở vào trong khoang đi.

Thiếu niên này dậm chân nói:

- Chúng ta bị ức hiếp quá lắm rồi, phụ thân thì đang bị nhốt trong ngục, đến ngồi thuyền mà cũng không được ngồi yên, thật tức chết đi được.

Trương Nguyên trong lòng nghĩ thầm:

“Gã thiếu niên này là ai?”

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Ra ngoài nên giữ gìn hòa khí, Thương Chu Đức chấp tay hướng về phía người thanh niên mặc áo xanh nói:

- Sơ ý va vào thuyền của ngài, thật xin lỗi, thật xin lỗi.

Một nho sĩ khom người đi ra khỏi khoang thuyền, đứng thẳng trên mũi thuyền, toát lên khí phách của một nam tử hán, chiều cao cũng gần bằng lực sĩ râu vàng Mục Kính Nham, trông chừng ba mươi tuổi, mặc trên người bộ nho phục, nhưng nhìn vào y lại khiến cho Trương Nguyên cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nghĩ rằng một nam tử hán khí phách như vậy, đáng ra nên khoác lên người bộ áo giáp, tay cầm binh khí mới đúng, hơn nữa trên nho phục của vị đại hán này lại còn đeo một chiếc thắt lưng ngũ sắc, đúng là không ra thể thống gì cả, vị nho sĩ vạm vỡ chấp tay với Thương Chu Đức nói:

- Không sao, không sao, cháu trai của tị hạ trẻ người non dạ, nói năng vô lễ, các hạ chớ trách.

Thương Chu Đức chấp tay cười nói:

- Là tại hạ đụng phải người trước, ta mới nên nói lời xin lỗi.

Tuy rằng cảm thấy vị nho sĩ to cao này ăn nói khiêm tốn lễ độ, nhưng vừa rồi nghe thấy tên thiếu niên mặc áo xanh kia nói rằng cha y bị nhốt trong đại lao, vì thế y cũng không muốn chuyện trò nhiều, ra ngoài tránh

gây rắc rối, chắp tay chào rồi bước lên bờ, bất ngờ nghe thấy Trương Nguyên đứng bên cạnh lên tiếng nói:

- Tại hạ Trương Nguyên tại Sơn Âm, chưa được thỉnh giáo quý tính đại danh các hạ.

Nho sĩ cường tráng trả lời:

- Tại hạ Tần Dân Bình ở Trung Châu.

Trương Nguyên vừa nghe thấy ba tiếng “ Tần Dân Bình” liền nói:

- Tại hạ ngưỡng mộ đã lâu.

Lại hướng về phía thiếu niên đầu quần khăn xanh kia nói:

- Trương Nguyên ở Sơn Âm, xin hỏi quý tính đại danh vị huynh đệ này?

Tên thiếu niên ước chừng mười hai, mười ba tuổi này thấy có người xem mình như người trưởng thành mà chắp tay hỏi danh tính, y rất vui mừng, liền đáp lễ nói:

- Tiểu sinh lớn lên nơi núi non Trùng Khánh tên Mã Tường Lân, xin chào Trương huynh Còn chèn thêm một câu:

- Tiểu sinh năm nay tròn mười tuổi.

Những người trên thuyền của Trương Nguyên đều cười ầm lên, Thương Chu Đức nói với Tần Dân Bình:

- Tại hạ Thương Chu Đức ở Hội Kê, cháu trai của ngài vóc dáng to cao, cứ như mười hai, mười ba tuổi vậy.

Tần Dân Bình nhìn lại cháu ngoại mình, cười nói:

- Thân hình to lớn nhưng đầu óc ngờ nghệch, không chịu học hành tử tế, hai vị đều là danh tài Giang Nam, thi nhân của huyện, địa linh nhân kiệt, thất lễ, thất lễ.

Cậu thiếu niên mười tuổi Mã Tường Lâm không phục nói:

- Con không đi học khi nào chứ, con đã có công danh tú tài rồi đấy., Trương Nguyên nghe tên cậu thiếu niên này họ Mã, cậu của y lại mang họ Tần, trong lòng cơ bản đã nắm được thân phận của họ, thật không ngờ lại vừa khéo gặp nhau tại cửa sông Hàng Châu này, nhất định phải làm quen với họ, liền nói - Tại hạ mạo muội, muốn hỏi hiền đệ của lệnh tôn vì sao mà gặp nạn? Bèo nước gặp nhau, vừa gặp đã thân, nếu có cần tới chỗ tại hạ, nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.

Thương Chu Đức nhíu mày, qua những ngày kết giao qua lại, Thương Chu Đức khá hiểu về tính cách của Trương Nguyên, hẳn trầm mặc điềm tĩnh, thông minh cơ trí, cũng có chút khó đoán, hoàn toàn không giống với những thiếu niên bình thường, nhưng hôm nay hẳn lại ngạo mạn hỏi người lần đầu gặp mặt về chuyện người khác gặp nạn gì phải vào ngục, còn nói sẽ giúp đỡ người ta nữa? Thật là khác thường.

Gã tú tài cao to Tần Dân Bình cũng có chút kinh ngạc, xem xét Trương Nguyên, khách sáo nói:

- Đa tạ lòng nhiệt tình của Trương công tử, chuyện của tỷ phu bên này thực sự không dám làm phiền.

Thanh âm trong trẻo của vị phu nhân bên trong khoang thuyền vọng ra:

- Nhị đệ, đệ vào đây một chút, ta có chuyện muốn nói.

Tần Dân Bình chấp tay với hai người Thương Chu Đức và Trương Nguyên, kéo cháu trai hẳn vào trong khoang thuyền, thấp giọng nói với vị phu nhân ngồi hướng về phía cửa sổ:

- Tỷ nghe thấy rồi chứ, lời nói của vị công tử kia thật kỳ lạ, dường như không giống với lẽ thường, trên đời này thật sự vẫn còn có người hiệp nghĩa như vậy ư, chỉ gặp nhau trên đường mà vẫn dốc lòng giúp đỡ sao?

Vị phu nhân đang ngồi trông dáng người cao ráo, tuổi gần bốn mươi, dung mạo xinh đẹp, ánh mắt có thần, sống mũi cao và đôi môi mỏng, có khí chất vô cùng sắc sảo, vị phu nhân này nói:

- Ta nhìn thấy và cũng đã nghe thấy rồi, vị công tử này không phải xuất phát từ sự tò mò, dáng vẻ rất chân thành, nếu không ngại mời hản qua đây trao đổi, nói không chừng lại là một cơ hội tốt để xoay chuyển tình thế.

Tần Dân Bình nghe lời tỷ tỷ rậm rập, liền nói:

- Ra khoang thuyền đi.

Bên kia thuyền Thương Chu Đức thấy Tần Dân Bình vào khoang thuyền liền thấp giọng hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử, cậu đây là ý gì, chúng ta đi ra ngoài, thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, chuyện này cũng không phải chỉ cần bỏ ra vài lượng bạc là có thể giúp họ được, vào ngục thì quan nào giúp được gã?

Trương Nguyên đáp:

- Nhị huynh xin hãy tin đệ, đệ không phải làm chuyện thừa thãi đâu, những người trên thuyền Hồng Đầu này đáng để chúng ta giúp đỡ.

Thương Chu Đức khó hiểu hỏi:

- Đệ quen họ à?

Trương Nguyên còn chưa trả lời thì đã thấy Tần Dân Bình bước ra từ thuyền bên, chấp tay nói:

- Trương công tử, mời công tử vào thuyền nói chuyện, thế nào?

Trương Nguyên đáp:

- Cũng tốt.

Hắn quay sang nói với Thương Chu Đức:

- Nhị huynh, đệ qua bên kia một chút.

Hai người làm ăn mặc sặc sỡ, mang đến một tấm gỗ đặt giữa hai thuyền, Trương Nguyên bước lên ván gỗ đi qua, theo Tần Dân Bình vào trong khoang thuyền, thấy một phu nhân dáng người rất cao đứng đó.

Vị phu nhân này ngoài chiếc váy dài khác với những phụ nữ người Hán khác, y phục và trang sức còn lại cũng rất bình thường, thấy hắn đi vào, liền hành lễ vạn phúc nói:

- Tần thị bá kiến công tử. Công tử trẻ tuổi tài cao, nhiệt tình giúp đỡ, gặp được cơn gió của hiền nhân, tiểu phụ vô cùng cảm kích.

Trương Nguyên vội vàng đáp lễ:

- Tiểu tử Trương Nguyên bá kiến phu nhân, tiểu tử chỉ có một tấm chân tình chứ thực không dám chắc, trước hết muốn nghe rõ sự tình thế nào ạ?.

Tần phu nhân nói:

- Có lòng là tốt rồi, có lòng là tốt rồi, mời công tử ngồi.

Trương Nguyên cáo lỗi ngồi xuống, liền nghe Tần phu nhân nói:

- Phu quân ta là tuyên phủ sứ của Thạch Trại- Mã Thiên Thừa.

Trương Nguyên đứng dậy chấp tay trước ngực nói:

- Hóa ra là Mã tướng quân phu nhân. Uy danh của tướng quân Tiểu tử ngưỡng mộ đã lâu, thất kính, thất kính.

Tần Lương Ngọc là thê tử của Mã Thiên Thừa, có thể xếp vào bậc anh hùng hào kiệt xưa nay, là bóng hồng cuối thời nhà Minh, anh phong mãnh liệt, sáng rọi trăm nơi.

Tần Lương Ngọc túc trí, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, thao lược, dáng điệu thanh tao lịch sự, dẫn thổ ty Bạch Can Binh Cần Vương chinh chiến, lập chiến công hiển hách, nhờ một người phụ nữ mà chiến thắng làm kinh ngạc cả Chấn Đông tướng quân, Thái tử, Chung chinh hầu, điều này trong lịch sử Trung Quốc là độc nhất vô nhị.

Đây đúng là lúc vận mệnh của Tần Lương Ngọc thay đổi.

Tần Lương Ngọc nghe Trương Nguyên nói đã nghe uy danh tướng công tử lâu, trong lòng cho rằng Trương Nguyên chỉ đang nói lời khách sáo, một thiếu niên Giang Nam làm sao có thể biết đến một Thổ ti của ngoài vùng biên ải núi non, liền nói:

- Phu quân tiểu phụ giờ đang trong ngục Vân Dương, tiểu phụ đau buồn khôn xiết, nào còn có uy danh gì Chử?

Trương Nguyên nói:

- Phu nhân tướng quân dẹp loạn ở Ứng Long, lập nên công lớn, danh tiếng vang xa, tại hạ người Giang Nam cũng có hay biết, Mã tướng quân là người trung nghĩa, nay bị bỏ tù chắc bị vu oan, ta muốn làm rõ oan tình này.

Tần Lương Ngọc nghe Trương Nguyên nói lời này, vừa mừng vừa sợ, hóa ra thiếu niên thư sinh này không hề nói suông, còn biết chiến công của phu quân nàng ta nữa, Tần Lương Ngọc một đời trung nghĩa nàng đương nhiên rất trọng chữ tình, vui vẻ nói:

- Đa tạ lời nói của công tử, nếu phu quân tiểu phụ có thể thoát cảnh tù tội, tiểu phụ xin cảm tạ ơn đức của công tử, tiểu phụ không nói vòng vo nữa, xin hỏi công tử có cách nào giúp đỡ phu quân của tiểu phụ không ạ?

Trương Nguyên nói:

- Xin phu nhân trước tiên hãy nói rõ Mã tướng quân vì sao mà bị bắt vào ngục?

Tần Lương Ngọc đáp:

- Phu quân tính tình ngay thẳng, đắc tội với thái giám thu thuế mỏ bạc ở Vân Nam-tên là Khâu Thừa Vân, chàng bị vu cáo xúi giục dân chúng cướp bóc ngân lượng triều đình. Hoàng đế tức giận, bèn đem phu quân ta giam vào ngục xử tội.

Trong trí nhớ của Trương Nguyên, phu quân của Trần Lương Ngọc đắc tội với thái giám nên bị giam vào ngục, có điều không nhớ rõ lắm, hóa ra là bị vu cho là cướp bóc ngân lượng.

Hoàng đế Vạn Lịch ham tài như mạng, cướp đoạt ngân lượng của ông ta, ông ta đương nhiên phải tức giận rồi, chiêu này của thái giám quả thực ác độc, hấn hỏi:

- Mã tướng quân đã bị giam vào ngục, vậy sao phu nhân lại đến Hàng Châu?

Tần Lương Ngọc đáp:

- Tiểu phụ muốn lên kinh cáo quan, kêu oan cho phu quân tiểu phụ.

Trương Nguyên nhẹ chau mày, trong lòng nghĩ:

- Hoàng đế Vạn Lịch mười mấy năm không lên triều rồi, thiên tai nạn lụt đều không lo chỉ lo vợ vét của cải, cô đi cáo có tác dụng không, cô bây

giờ không có thanh danh hiển hách như mười mấy năm sau đâu.

Hắn nói tiếp:

- Tại hạ muốn hỏi rõ một chút, Mã tướng quân là đắc tội với Khâu thái giám như thế nào? Ai đeo chuông thì người ấy phải tháo chuông, muốn cứu Mã tướng quân phải nghĩ cách từ Khâu thái giám kia, ngược lại, vào kinh giải oan đường xá xa xôi, đây là hạ sách.

Tần Lương Ngọc thấy Trương Nguyên nói chuyện lý lẽ đâu ra đấy, rõ ràng là người rất thông minh, liền đáp:

- Lời nói của công tử quả nhiên bất phạm, hẳn là xuất thân từ danh môn, liệu có thể cho tiểu phụ được biết một chút hay không?

Trương Nguyên trả lời:

- Tổ tiên tôi là Dương Hòa tiên sinh, là Long Khánh năm thi Đình trạng nguyên, tại hạ tháng này tham gia kì thi huyện Sơn Âm, may mắn được đỗ đầu.

Lúc này nhất định phải dựa thế, đây cũng là cách lấy lòng tin, không cần thiết phải giả vờ khiêm tốn.

Tần Lương Ngọc nghiêm nghị đứng lên nói:

- Trương công tử là hậu nhân của Nội Sơn tiên sinh, tổ tiên tiểu phụ từng nhận qua ơn của Nội Sơn tiên sinh, xin Trương công tử nhận của tiểu phụ một lạy.

Trương Nguyên vội vàng đáp lễ, liên tục nói không dám, lúc này mới nhớ tới tộc thúc tổ của Trương Nhữ Sương cũng chính là ông nội Trương Thiên Phục của Trương Nhữ Sương từng đảm nhiệm chức Án Sát tư Phó Sứ Vân Nam, Nội Sơn là tên hiệu của Trương Thiên Phục.

Thái độ của Tần Lương Ngọc lúc này cung kính hơn trước nhiều, nói:

- Tổ tiên Trương công tử có ân với tổ tiên tiểu phụ, hôm nay Trương công tử lại có ân với mẹ con tiểu phụ, ân huệ mấy đời, làm thế nào báo đáp đây.

Liền gọi con trai Mã Tường Lân lại dập đầu trước Trương Nguyên, mệnh cho Mã Tường Lân gọi Trương Nguyên một tiếng thế thúc. Trương Nguyên vội nói không dám, dù sao hãn với Mã Tường Lân cũng chỉ hơn kém sáu tuổi.

Tần Lương Ngọc không chịu, nhưng Tần Trương Ngọc kia nhất định muốn con gọi Trương Nguyên một tiếng “thúc”, sau đó mới nói chuyện thái giám Khâu Thừa Vân, nói:

- Khâu thái giám từ Vân Nam đi giải ngân, lúc đi qua Thạch Trụ vợ vét ba ngàn lượng bạc của phu quân, lấy tiền rồi thì thôi, lại còn đòi phải chặt một ngàn cây to, loại cây phải mấy người vòng tay ôm mới hết. Bảo chuyển đến nhà lão để lão dự phòng cần dùng.

-Mà nơi đây núi non trùng điệp cần đến bao nhiêu nhân lực mới đủ cơ chứ, phu quân ta từ chối thẳng, dứt khoát cả tiền bạc cũng không đưa. Khâu thái giám bèn ghi hận trong lòng, liền đến phủ Trùng Khánh vu cáo phu quân ta cướp bạc.

Trương Nguyên thở dài trong lòng, thái giám trừng mắt là phải sợ chứ, mặc kệ chuyện này sẽ gây ra tai họa thế nào, Mã Thiên Thừa tự xưng là hậu nhân của Mã Viện tướng quân (người được mệnh danh là Phục Ba tướng quân, nghĩa là hàn phục phong ba, người lập chiến công hiển hách thường được trao tặng danh phong này) , thực ra là ông ta là người thổ dân đã được Hán hóa, xem ra cũng biết phép tắc quy củ, nhưng không ngờ giờ lại bị nhốt vào ngục Vân Dương, đây chắc chắn sẽ gây ra phiền loạn đây, Trương Nguyên nói:

- Mã tướng quân không để bụng tư thù, lấy đại nghĩa làm đầu, thực sự làm người ta kính nể, không biết phu nhân có từng nhờ người cầu cạnh Khâu thái giám?

Tần Lương Ngọc nói:

- Ta vì lợi ích toàn cục mà tạm thời nhân nhượng, mang đi năm ngàn lượng bạc đến nhà lão thái giám đó, nhưng Khâu thái giám lại vô tình không nhận, cứ khăng khăng bị cướp mất năm mươi ngàn lượng, nhất định phải thu lại toàn bộ số ngân lượng này không thiếu một xu, ta nào có nhiều đến thế, trả nhiều ngân lượng như vậy chẳng phải đồng nghĩa với việc bán cả gia tài, phu quân ta kiên quyết không giao bạc, tình nguyện ngồi nhà lao.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Nghe xong lời của Tần Lương Ngọc, Trương Nguyên suy nghĩ một lát rồi hỏi:

- Gã thái giám ấy còn ở Trùng Khánh không ạ?

Tần Lương Ngọc đáp:

- Lúc tiểu phụ rời khỏi Trung Châu nghe nói gã đã đi khỏi Trùng Khánh rồi, đang trên đường quay về kinh, có lẽ cũng phải đi qua Hàng Châu rồi.

Trương Nguyên hỏi tiếp:

- Nếu bảo phu nhân đem ra mười ngàn lượng để giải quyết vụ này, phu nhân thấy thế nào?

Tần Lương Ngọc thể hiện là người rất có chủ kiến, liền nói ngay:

- Nếu chỉ cần mười ngàn lượng bạc là có thể giải quyết êm đẹp chuyện này, được vậy thì còn gì bằng, tuy nhiên tiểu phụ cũng biết lên kinh giải oan cũng rất khó, nha môn đâu đâu cũng phải hối lộ, mười ngàn lượng chỉ như gió tuyết bay qua, chớp mắt là biến mất, gã thái giám hãm hại phu quân ta nhất định đòi năm mươi ngàn lượng, cho nên tiểu phụ phải vào kinh đối chất, không biết Trương công tử có kế sách gì?

Trương Nguyên đáp:

- Tại hạ có quen biết với Chung thái giám, chắc Chung thái giám cũng có biết Khâu thái giám, nhưng ta không rõ quan hệ hai người này như thế nào, nếu quan hệ của họ tốt, tại hạ có thể cầu xin Chung thái giám ra mặt giúp đỡ, đương nhiên, không thể không mang theo mười ngàn lượng phòng thân.

Tần Lương Ngọc vui mừng nói:

- Nếu được như vậy, tiểu phụ cảm kích khôn cùng, tiểu phụ lần này mang theo mười ngàn năm trăm lượng vào kinh, công tử cứ việc lấy dùng.

Trương Nguyên đáp:

- Ta sẽ cố gắng tiết kiệm, nghĩ đến vùng núi Thạch Trụ nhân dân đói khổ, Khâu thái giám lại vợ vệt của cải như vậy, thật là không thể chấp nhận được.

Câu nói này khiến cho Tần Lương Ngọc cũng muốn khóc, lập tức lau đi nước mắt đáp:

- Thế gian có hạng người như Khâu thái giám, nhưng cũng có người như Trương công tử, tiểu phụ không bao giờ tuyệt vọng.

Trương Nguyên nói:

- Lần này tại hạ đi Tùng Giang chúc thọ tỷ phụ, trên thuyền kia cũng chính là sư huynh Thương Chu Đức, huynh ấy đưa tẩu tẩu và cháu gái vào kinh, đồng hành cùng ta tới giờ, việc này không dám chậm trễ, tối nay ta sẽ đi cầu xin Chung thái giám, mong rằng ông ấy có quan hệ tốt với Khâu thái giám, nếu không thì tại hạ cũng không biết giúp đỡ thế nào.

Tần Lương Ngọc đáp:

- Không cần biết kết quả ra sao, Mã thị ta nhất định sẽ báo đáp ân đức của công tử.

Lại gọi con trai Mã Tường Lâm khấu đầu với Trương Nguyên, Trương Nguyên vội vàng ngăn lại.

Tần Dân Bình chưa nói câu nào, giờ mới lên tiếng:

- Trương công tử, lát nữa để ta đi cùng công tử, ta sẽ đứng ngoài đợi, như vậy có tin tức gì cũng dễ báo cho gia tử, công tử thấy thế nào?

Trương Nguyên biết Tần Dân Bình có dụng ý gì, lòng người khó đoán, phòng hờ vẫn hơn, đây cũng là lẽ thường tình, cười nói:

- Việc này không phải đưa bạc trước đâu, để nói chuyện xong xuôi rồi mới đưa bạc sau, cũng không cần qua tay ta, các người tự đưa đi.

Tần Dân Bình xấu hổ, chấp tay nói:

- Tại hạ đã mạo phạm, xin Trương công tử chớ trách.

Trương Nguyên cười đáp:

- Đi ra bên ngoài, cẩn thận một chút cũng là điều nên, đâu có gì đáng trách.

Chấp tay nói:

- Mã phu nhân, Tần huynh, vậy ta xin phép về thuyền nói rõ sự tình với với tỷ phu ta, rồi lát đến cục hàng dệt, đây cũng là lần đầu ta tới Hàng Châu, cục hàng dệt ở nơi nào cũng phải hỏi đường mới biết.

Dứt lời, liền đi khỏi thuyền.

Tần Lương Ngọc quát lớn trách móc đệ đệ:

- Đệ xem, lời nói, thái độ của Trương công tử giống như của một tên lừa đảo sao! Đệ đến nhìn người cũng không biết à?.

Tần Dân Bình cúi đầu nghe giáo huấn, rõ ràng là rất kính sợ tỷ tỷ.

Tần Lương Ngọc nói:

- Đệ đi mời Trương công tử và sư huynh đến quán rượu gần đây dùng cơm cùng chúng ta đi, sau đó phải làm thế nào thì nghe công tử chỉ bảo.

Trương Nguyên trở lại thuyền, nói rõ với Thương Chu Đức chuyện của Mã Thiên Thừa, Thương Chu Đức nói:

- Tuyên Phủ Sử là quan Tứ phẩm, cai quản quân dân, quyền lực lớn hơn tri phủ địa phương nhiều lắm, đệ có chắc giúp đỡ được họ không?

**Tuyên phủ sử: quan cao hơn Án phủ sử, người được triều đình phái đến nơi thiên tai hỏa hoạn, hoặc chiến loạn để xem xét tình hình, bình ổn dân tâm, xử lý chính vụ nơi này) Trương Nguyên đáp:

- Hỏi thăm quan hệ của Chung thái giám và Khâu thái giám trước, nếu quan hệ giữa họ không tốt thì đệ cũng lực bất tòng tâm Thương Chu Đức nói:

- Vậy được, giúp người hoạn nạn cũng là tích đức làm việc thiện, huynh cũng ở lại Hàng Châu vài ngày, tiện đưa Cảnh Lan, Cảnh Huy đi Tây Hồ chơi.

Cảnh Huy nghe thấy vậy, vui mừng nói:

- Hay lắm, hay lắm.

Hỏi Trương Nguyên:

- Trương ca ca, Hữu Mỹ đường còn có không?

Không đợi Trương Nguyên trả lời, liền đồng dặc ngâm: :

Du nhân cước đế nhất thanh lô, Mãn tọa ngoan vân bát bát khai:

Thiên ngoại hắc phong xuy hải lập, Chiết đông phi vũ quá giang lai.

Thập phân liễm diễm kim tôn đột, Thiên trượng sao khanh yết cổ thôi:

Hoán khởi trích tiên tuyền sái diện, Đảo khuynh giáo thất tả quỳnh côi
Dưới chân du khách tiếng sấm rền Cả phòng mây mù càng đậm thêm Ngoài
trời gió đen thổi biến động Triết Đông mưa lớn vượt sông lên Mực nước
mênh mông giống rượu trànỒn ào như thể trống chiêng vang Trích tiên gọi
dậy nước lạnh xối Đảo lộn nhà giao tuôn ngọc dao - Muội đã thuộc lòng
rồi, không sai chữ nào chứ?

Trương Nguyên cười đáp:

- Đúng, không sai chữ nào, Tiểu Huy thông minh, có điều Hữu Mỹ
Đường kia còn hay không thì ta cũng không rõ, không còn thì cũng đừng
lo, Tây Hồ còn rất nhiều cảnh đẹp, cô cô của đệ cũng chưa từng đi xem qua
đúng không?

Tiểu Cảnh Huy đáp:

- Về rồi Trương ca ca có thể đi cùng Tiểu cô cô đi dạo Tây Hồ mà.

Trương Nguyên và Thương Chu Đức đều cười, lại nhìn thấy Tần Dân
Bình bên kia thuyền chấp tay nói:

- Thương tiên sinh, Trương công tử, tại hạ mời hai vị lên bờ dùng cơm
uống rượu, xin hai vị chớ từ chối.

Thương Chu Đức trả lời:

- Đệ đi đi, ta không đi đâu, Tiểu Lan, Tiểu Huy bên này vẫn cần ta chăm sóc.

Trương Nguyên đi lên bờ, bên kia cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân còn có Vũ Lăng cũng theo lên bờ. Tần Dân Bình biết Thương Chu Đức không lên, lại nhiệt tình mời, nói nữ quyến có thể vào một căn phòng yên tĩnh trong quán rượu nghỉ ngơi, Thương Chu Đức nhất quyết từ chối.

Tần Dân Bình liền đáp:

- Vậy ngày mai nhất định sẽ mở tiệc chiêu đãi Thương tiên sinh sau.

Kênh đào Hàng Châu là nơi thương nhân hay lui tới, hàng hóa ra vào phồn hoa sầm uất, quán rượu san sát, lúc hoàng hôn cũng là lúc vén lên bức màn xa hoa trụy lạc, Tần Dân Bình hỏi mấy quán rượu, không ngờ đều đã đông nghịt khách.

Trương Nguyên nói:

- Hay là đi tới hàng dệt hỏi rõ ràng trước, bằng không uống rượu cũng không ngon.

Tần Dân Bình vui mừng nói:

- Vậy làm phiền công tử rồi.

Trương Nguyên cười đáp - Ta cũng là người nóng vội.

- Trước tiên tìm người hỏi thăm xem cục hàng dệt ở nơi nào?

Mục Kính Nham nói - Thiếu gia muốn tới cục hàng dệt Hàng Châu sao? tiểu nhân biết, chính là nhà có cánh cửa vàng bên Tây Hồ, cách đây chừng sáu, bảy dặm, tiểu nhân đã từng tới đó hai lần.

Trương Nguyên vui vẻ đáp:

- Vậy thì tốt quá, chúng ta đi mau thôi.

Tần Dân Bình nói:

- Trương công tử ngồi kiệu đi thôi.

Trương Nguyên đáp - Đường cũng không xa lắm, đi bộ cũng là cách để tập luyện sức khỏe.

Nói với Mục Chân Chân và Vũ Lăng:

- Hai người không cần đi theo, Mục thúc đi với ta được rồi.

Thế mà Mục Chân Chân vẫn muốn đi theo, Vũ Lăng cũng muốn đi theo, tiện đường xem Tây Hồ đẹp thế nào mà người Sơn Âm khoe là đẹp như chốn thiên đường vậy.

Trương Nguyên cười nói:

- Ban đêm không ngắm được Tây Hồ, lại không có trăng, nhưng muốn đi thì cũng được.

Tần Dân Bình đem theo hai binh sĩ phục trang sắc sỡ, cùng với Trương Nguyên tổng cộng bảy người hướng về phía tây nam, đến bên Tây Hồ thì trời đã tối đen, hai tên lính sớm đã có chuẩn bị, đem ra hai chiếc đèn lồng, trên đèn còn có khắc chữ “Thạch Trụ tuyên phủ ti”, những người xung quanh nhìn thấy hai chiếc đèn lồng đều tránh sang một bên, Vũ Lăng hướng về phía Tây Hồ đen mù mịt, nói:

- Mất công rồi, không nhìn thấy gì cả.

Trương Nguyên nói:

- Đợi trời sáng rồi đến, hy vọng trời sáng sẽ có tâm trạng tốt hơn.

Tần Dân Bình thân hình cao lớn liên tục nói:

- Trương công tử nói thật chí lí.

Vòng qua Tây Hồ vài ba dặm, thấy trước mặt đèn lồng rực rỡ đích thị là hàng dệt Hàng Châu.

Hàng dệt Hàng Châu, hàng dệt Tô Dương, hàng dệt Nam Kinh là ba hàng dệt lớn nhất ở Giang Nam, chuyên cung cấp tơ lụa cho Hoàng thất.

Hàng dệt Hàng Châu có quy mô rất lớn, chiếm hơn mười khu đất, mấy trăm gian phòng: ở giữa, công nhân hơn ba ngàn, thái giám trên danh nghĩa là quản lí hàng dệt, thực chất là có nhiệm vụ giám sát quan phủ địa phương, hoàng đế Vạn Lịch không hề để ý tới tấu chương của quan chức địa phương nhưng lại rất quan tâm đến ý kiến của thái giám giám sát, một câu mật tấu cũng có thể gây ra sóng to gió lớn cho cả một vùng, vì hoàng đế chỉ nghe duy nhất lời của y tâu lên mà thôi.

Trương Nguyên và mọi người kéo nhau đến cổng, nhờ người gác cổng thông báo, ai ngờ gã đáp:

- Công công hôm nay không tiện tiếp khách, ban này Bồ Chính sứ đại nhân mời uống rượu cũng không được.

Trương Nguyên đáp:

- Tại hạ đến từ Sơn Âm, tháng trước Chung công công có đến cùng tại hạ đi ngắm đèn, tại hạ hân hạnh được ngồi uống rượu với Chung công công, Chung công công có dặn dò tại hạ nếu có dịp đến Hàng Châu thì đến báo kiến ông ấy, cho nên tại hạ đến đây....

Gác cổng vừa nghe chuyện như vậy, Chung công công đúng là có đi Sơn Âm, lúc về còn khoe lễ hội thả đèn Sơn Âm đúng là độc nhất vô nhị,

hắn nhìn một lượt đánh giá Trương Nguyên, hỏi Trương Nguyên có hẹn trước hay không, Trương Nguyên đáp:

- Tại hạ vội vàng tới đây nên chưa kịp có sự chuẩn bị.

Mặt tên gác cổng liền dài ra, cười lạnh:

- Bồ Chính sứ, Đô chỉ huy sứ, Án sát sứ muốn gặp Chung công công cũng đều phải hẹn trước, người lại làm ta phải tay không đi thông báo.

Trương Nguyên liếc mắt với Tần Dân Bình, Tần Dân Bình ngẫm hiểu, tiến lên đưa hai mươi lượng bạc nhét vào tay người gác cổng, y sờ sờ định lượng bạc trong tay, thấy bạc thật liền vui như mở cờ trong bụng nhưng ngoài mặt vẫn giả vờ nghiêm nghị, nói:

- Không báo trước vẫn không được đâu.

Trương Nguyên thở dài nói:

- Chỉ cần nói Trương Nguyên ở Sơn Âm đến bái kiến là được, tại hạ không hề nói khoác, thật sự là Chung công công đã nói muốn mời ta đến đây.

Gã gác cổng được hai mươi lượng, liền nói:

- Vậy ta liệu mạng đi thông báo một phen.

Rồi lập tức xoay lưng đi vào trong.

----- Lồng đèn đỏ, tấm màn xanh, một kĩ nữ sau màn che đang thổi sáo, bên này màn che có một chiếc bàn tròn màu vàng, mặt bàn khám đá cẩm thạch, Chung thái giám của hàng dệt Hàng Châu đang dùng bữa tối, đã ăn quen sơn hào hải vị, giờ lão muốn đổi khẩu vị một chút, dùng cơm canh đạm bạc, hai loại hoa quả tươi, ba đĩa thịt, ba đĩa rau xanh, còn có một bát súp thượng hạng, thử một ly rượu tuyết Dương Châu, chậm rãi uống,

chậm rãi hạ đĩa, ăn rất từ tốn. Hai người đẹp ngồi cạnh một phải một trái đợi hầu hạ.

Sau bức màn vọng lại tiếng nước chảy róc rách, dùng cơm tại đây, Chung thái giám thấy mình rất biết thưởng thức, bỗng một người làm nhân lúc tiếng sáo dứt mà nói vào:

- Công công, có một thiếu niên ở Sơn Âm nói muốn bá kiến công công, hãn tự xưng là cháu họ của Trương Túc Chi, tên Trương Nguyên, nói là công công đồng ý cho hãn gặp.

Chung thái giám tươi cười, gật đầu nói:

- Không tầm thường, không tầm thường, ta đang cảm thấy trong lòng thơ ý dạt dào, tên tiểu tử này lại đến, cho hãn vào, bảo đến đây gặp ta.

Đặt đĩa xuống, ông ta nhớ tới những ngọn đèn rực rỡ ở Long Sơn, còn có câu thơ tuyệt mỹ “ Liễu như phi lai phiến phiến hồng” kia...

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 128

Nơi làm việc của cục hàng dệt may Hàng Châu là một ngôi nhà cao to, ban đêm trên cửa treo đèn lồng đỏ thắm, dường như đang có chuyện gì vui không bằng, thái giám thường thích vui vẻ náo nhiệt sợ tối tăm như vậy ư?

Trương Nguyên đi theo gã sai vặt của nha thự bước vào phòng ăn chuyên dụng của Chung thái giám, nơi này là chỗ mà ngày thường Chung thái giám dùng để tổ chức yến tiệc, đây là một căn phòng có ba gian, bậc thềm sáng sủa, mặt sàn lát đá xanh, chạm khắc cầu kì đẹp mắt.

Toàn bộ gian phòng đều được làm bằng gỗ lim nhuộm màu vàng, hết sức tinh xảo, khu nhà cao cấp của phú hộ ở Giang Nam cũng không thể nào sánh bằng. Gã sai vặt bảo Trương Nguyên đứng dưới bậc tam cấp chờ gã đi vào thông báo, một lát sau gã sai vặt đi ra nói:

-Công Công mời công tử vào.

Lúc Trương Nguyên đứng ở bên ngoài phòng đã nghe thấy trong phòng vang lên tiếng sáo khe khẽ rồi, lúc này khi bước vào thiện đường (hay còn gọi là phòng ăn), thứ đầu tiên đập vào mắt Trương Nguyên là hai cái bình có vẽ cảnh Long Tuyền, thân bình cao hơn nửa người thường, trên bình hoa có cắm hai cành đào lớn, chúng đang được đặt ngay ngắn ở hai bên cửa.

Chung thái giám ngồi bên cạnh bàn nhìn thấy Trương Nguyên bước vào, lại thấy Trương Nguyên nhìn ngó xung quanh, liền cười, mở miệng hỏi:

-Trương công tử, công tử thấy ta tự tay bố trí căn phòng này thế nào?

Trương Nguyên vái chào Chung thái giám từ xa, thuận tiện quan sát tỉ mỉ hai cái bình hoa trong phòng, bình này là loại bình lớn, dùng để cắm hoa cành to, nên gọi là “đại sáp hoa”, nói:

-Chỉ cần nhìn hai cái bình lớn này, là đã có thể nhìn ra trình độ và sở thích của chủ nhân nó, bình vuông cành lớn, thể hiện sức mạnh, cành cây xanh tốt vươn cao, mang đủ các sắc thái ý nghĩa, chứng tỏ có mắt nhìn rất tốt. Chắc hẳn để chọn được hai cành đào này Công Công đã phải đi khắp rừng đào bên Hồ Tây rồi?

Chung thái giám nghe vậy, mừng rỡ, như gặp được tri âm, cảm thấy tài tử ở Giang Nam dường như chỉ có Trương Nguyên và mình vậy. Bèn đứng dậy và đi qua bên này cùng Trương Nguyên thưởng thức lại hai cành hoa đào đang cắm trong bình một lần nữa.

Lúc trước không cảm thấy gì, nhưng sau khi nghe Trương Nguyên nói vậy, Chung thái giám đúng là cảm thấy mình chọn hai cành đào này là vô cùng khéo léo, hai cành đào đều có nét đẹp độc đáo. Một thái giám tuổi trung niên và một thiếu niên thư sinh đàm luận một hồi về chủ đề này, lúc sau Chung thái giám mới hỏi:

-Trương công tử đến Vũ Lâm có việc gì? Chắc không phải là đến chỉ để gặp ta chứ?

Trương Nguyên nói:

-Tiểu tử đến Tùng Giang là để chúc thọ anh rể, trên đường đi có đi qua Hàng Châu, nhớ đến Công Công đã từng mời học trò đến viếng thăm, cho nên đã hỏi đường đến đây.

Chung thái giám cười nói:

-Cứ đến đây, về sau bất kể là đi ngang qua hay là có việc phải đến Hàng Châu, đều phải đến thăm ta, ta rất hoan nghênh công tử đến.

Chợt nhớ tới một chuyện, bèn hỏi:

-Không phải tháng này thi huyện sao? Công tử có thi đỗ hay không?

Trương Nguyên nói:

-Nhờ hồng phúc của Công Công, tại hạ đã may mắn đỗ đầu bảng.

-Ha ha, án thủ, thật khó lường, khó lường.

Chung thái giám mừng rỡ, cảm nhận sâu sắc rằng mình thật sáng suốt khi quen biết với người này, cười ha hả nói:

-Ngày ấy ta vừa mới gặp công tử, đã cảm thấy công tử không giống người phàm tục rồi, tất cả mọi người ở đây đều không biết câu thơ “liều như phi lai phiến phiến hồng” (tơ liễu bay tới từng mảnh đỏ), mà ngay cả ta nhất thời cũng nhớ không rõ, không ngờ công tử lại đọc thuộc lòng, chính vì vậy đã cứu chúng ta một phen.

Trương Nguyên nói:

-Ngày đó cho dù tiểu tử không đọc ra bài thơ đó, Công công cũng sẽ tự mình nhớ ra được, còn tại hạ, chỉ có thể xem như là “múa rìu qua mắt thợ” thôi.

Chung thái giám gật đầu nói:

-Công tử rất giỏi, thế mà không kiêu căng không nóng nảy, người không nói đến chuyện ngày ấy ở núi Long Sơn vẻ vang ra sao, chỉ nói đến việc mình đã may mắn đứng đầu trong kỳ thi huyện ở Sơn Âm lần này. Huyện Sơn Âm là vùng đất của tài tử.

- Công tử có thể đứng đầu khoa thi thật không dễ dàng. Đủ thấy công tử thực sự có tài mới làm được như vậy, vả lại ta muốn xem kì thi hội thi phủ sắp tới, công tử sẽ biểu hiện xuất sắc thế nào, ta tin rằng Từ Thời Tiến chắc hẳn cũng là người có cặp mắt tinh tường.

Tiếp đó lại hỏi:

-Lúc đến đây, công tử đã dùng cơm chưa?

Trương Nguyên nói:

-Không giấu gì Công công, tiểu tử vẫn chưa dùng cơm ạ.

Chung thái giám cười nói:

-Vậy uống với ta vài chén đi.

Sau đó sai người hầu đem rượu và thức ăn bày lên bàn, không khác gì một bữa tiệc, cũng chỉ phải đợi một khắc là đã có ngay hoa quả và thức ăn tươi mới được bưng lên, thức ăn được chế biến hết sức tinh xảo, người hầu mang lên hai chén Kim Bôi, rót vào chén loại rượu“ ngự tửu hàn đàm xuân” (tên một loại rượu của chốn cung đình).

Chung thái giám nói:

-Được dùng cơm ở gian phòng này của ta, ở Giang Nam duy nhất chỉ có mình Trương công tử thôi đấy.

Trương Nguyên liền nói cảm ơn:

-Công công nâng đỡ, tiểu tử hồ thẹn không dám nhận.

Chung thái giám khoát tay nói:

-Không cần khách sáo, ngồi đi, ngồi đi, ta xem công tử như một người bạn, phải rồi, là bạn vong niên.

Uống rượu nói chuyện phiếm Trương Nguyên chậm rãi dẫn dắt chủ đề của cuộc nói chuyện, từ thơ ca dần dần chuyển tới vấn đề chính sự của triều đình, nói:

-Công công ở Hàng Châu bốn năm, dân chúng an cư lạc nghiệp đều ca ngợi ân huệ của Công công, lần này trên đường tiểu tử đến Hàng Châu, nghe nói mấy năm nay Công công đã cho tu sửa lại chùa Linh Ẩn, hồ Tâm Đình, chùa Tĩnh Từ... làm cho rất nhiều chùa chiền miếu mạo trở nên hưng thịnh hơn.

-Đồng thời người cũng cho đào kênh, khơi thông dòng chảy, vì lợi ích của dân chúng trong thành, dân chúng Hàng Châu coi Công công như Bạch Nhạc Thiên và Tô Đông Pha (hai nhân vật lịch sử ở Trung Quốc có đóng góp lớn trên lĩnh vực thơ văn và chính trị), xưng tụng Công công là Công đức chủ của Tây Hồ.

Chung thái giám vô cùng vui vẻ nói:

-Những ngôi chùa ngôi miếu này là do ta sửa, nhưng Công đức chủ của Tây Hồ thì ta không dám nhận, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói đến.

(**Công đức chủ: trong phật môn các thí chủ cung dưỡng phật, pháp, tăng tam bảo này, dâng tặng tài vật bố thí gọi là công đức chủ.) Trương Nguyên nói:

-Lời này không phải là lời nịnh hót của tiểu tử, mà đây là tiểu tử nghe dân chúng Hàng Châu nói, tiểu tử chỉ nói lại theo lời của bọn họ.

-Công đức từ chính lòng người, người nhận được lời khen ngợi của dân chúng mới chính là người chân chính được lòng dân, người mà ngày nào

cũng tự ca ngợi công đức của mình, suy cho cùng đó cũng chỉ là những lời nói dối.

Chung thái giám gật đầu liên tục, cảm khái nói:

-Ta chẳng qua là tu sửa lại mấy ngôi chùa ngôi miếu thôi, dân chúng ca ngợi ta như vậy, thật sự là làm cho ta cảm thấy hổ thẹn không dám nhận.

Trương Nguyên nói:

-Dân chúng đều nói Chung công công nhân nghĩa, ở Hàng Châu cũng không bóc lột sách nhiễu dân, mọi người lo lắng sau khi Công công hồi kinh thì triều đình sẽ điều một thái giám khác đến, chỉ sợ rằng cuộc sống sẽ không được tốt đẹp như những ngày đã qua.

-Họ còn so sánh Chung công công với Tôn công công quản lý hàng dệt may ở Tô Châu, nói Tôn công công ở Tô Châu thu sưu cao thuế nặng làm cho thương nhân phải đình công, những nhà dệt may phải bỏ chạy mỗi người một ngả, nghe đâu còn khiến cho dân chúng nổi dậy nữa phải không ạ?

Chung thái giám gật đầu nói:

-Tôn Long đầy hủ, cuộc nổi dậy của dân chúng ở Tô Châu rất lớn, đã kinh động đến hoàng thượng, thiếu chút nữa Tôn Long cũng rơi đầu. Thật ra Tôn Long cũng là người có học có tài, cũng không phải là loại người hung ác, chỉ là làm việc có chút nóng vội, mới gây thành đại họa, may mắn là hoàng thượng sủng ái ông ấy, không truy cứu nhiều, nếu không thì ông ấy bị thảm rồi.

Trương Nguyên nói:

-Có thể được cử đi quản lý hàng dệt may ở các nơi, đều là những người được hoàng thượng hết sức tín nhiệm, cũng đều là người có tài cao học

rộng, không thua kém gì những quan lại xuất thân từ khoa cử cả, Công công chính là bằng chứng rõ ràng nhất.

Lời này Chung thái giám rất thích nghe, nói:

-Người đời đều nói chúng ta là những viên nội quan dốt nát không có học vấn, thực ra nội quan cũng phải đi học đấy, những nội quan không có học thức thì cũng chỉ có thể làm những việc nặng nhọc. Chúng ta mười bốn tuổi đã vào cung ở trong thư đường (nơi học tập) khổ cực học tập, mỗi lần thi đều đứng đầu danh sách, nội quan cũng có mười người được xưng là tài tử đấy.

Trương Nguyên thâm nghĩ: “Thái giám cũng có mười tài tử cơ à”, bèn hỏi:

-Không biết những nội quan nào được xưng là tài tử cùng với Công công vậy?

Chung thái giám nói:

-Người đầu tiên phải nói đến là Tôn Long, Tôn Long là người rất có tài năng và học vấn, có tài vẽ tranh, ông ấy chế tạo ra một loại gọi là “thanh cần đường mặc” (tên một loại mực viết) ngay cả hoàng thượng cũng thích dùng. Ngoài Tôn Long ra còn có Vương An, Lưu Nhược Ngu, tất cả đều rất có tài năng và học vấn.

Cái tên Vương An này nghe rất quen tai. Vương An là thư đồng của đương kim hoàng Thái tử, hoàng đế Vạn Lịch băng hà, Sau khi Quang Tông lên ngôi đã đề bạt Vương An làm thái giám ghi chép ở bộ Lễ. Ngụy Trung Hiền chính là người được Vương An đề bạt lên đấy, về sau lại quay lại hại chết Vương An.

Lưu Nhược Ngu cũng rất nổi danh, là thái giám duy nhất có tác phẩm được truyền lại đến đời sau, tên sách là “Chước trung chí” ghi chép lại

những việc của chốn cung đình.

Trương Nguyên hỏi:

-Vậy Khâu công công-người giám sát quặng mỏ ở Vân Nam có phải là một trong mười tài tử không?

Chung thái giám mỉm cười:

-Khâu Thừa Vân ấy hả, chỉ có thể coi là biết chữ, à, công tử quen biết Khâu Thừa Vân ư?

Trương Nguyên nói:

-Hôm nay tại hạ cũng mới là lần đầu tiên nghe tên Khâu công công, tiểu tử ở bờ kênh đào đã gặp một người bạn cũ, chính là Tần thị- vợ của quan huyện Thạch Trụ là Mã Thiên Thừa cùng với con út Mã Tường Kỳ, nói rằng muốn vào kinh thành tố cáo Khâu công công với hoàng thượng.

Chung thái giám vội hỏi:

-Tố cáo chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

-Khâu công công áp tải tiền quặng mỏ đi ngang qua Thạch Trụ, bắt quan huyện ở đó là Mã Thiên Thừa phải mang ba ngàn lượng bạc ra nghênh đón, lại muốn Mã Thiên Thừa chặt một nghìn cây tử sam chuyển đến công sở để làm củi đốt dự phòng, vận chuyển một nghìn gốc cây tử sam to lớn bằng mấy người ôm đó đi Vân Nam, thế thì phải mất biết bao nhiêu nhân lực.

-Mã Thiên Thừa hết sức giận dữ, cả bạc và cây tử sam đều không cho. Khâu công công tới phủ Trùng Khánh đã nói Mã Thiên Thừa cướp của hãn hơn năm mươi ngàn lượng bạc, bắt Mã Thiên Thừa đến thẩm vấn, cuối cùng giam vào lao Vân Dương.

-Đây cũng chỉ là lời nói từ một phía của Tần thị và đệ đệ là Tần Dân Bình, tiểu tử không biết chuyện đó có đúng không nữa.

Chung thái giám cau mày nói:

-Khâu Thừa Vân, ta biết người này, ông ta khá là tham lam và keo kiệt, chuyện này sợ rằng không phải là giả. Công tử nói phu nhân của Mã Thiên Thừa đó mang theo người con út muốn vào kinh thành tố cáo với hoàng thượng à?

Trương Nguyên nói:

-Mã phu nhân Tần thị là người dân tộc Miêu, cũng có phần chịu ảnh hưởng của lễ giáo người Hán, cho nên muốn vào kinh để đối chất với Khâu thái giám.

- Nếu muốn dựa vào người dân Thạch Trụ, thì chắc chắn họ sẽ xông vào nhà ngục Vân Dương mà cứu Mã Thiên Thừa ra.

-Công công học rộng biết nhiều, chắc chắn cũng biết dân tộc Miêu ở bên Tứ Xuyên, họ là những người hết sức bướng bỉnh không chịu thuận phục, tác phong nhanh nhẹn dũng mãnh, trước kia tộc trưởng của người Miêu là Dương Ứng Long nổi loạn, triều đình đã phải mất rất nhiều tiền bạc cộng thêm mấy chục quân sĩ bỏ mạng thì mới bình định được. Xưa nay triều đình chủ yếu là lấy ân đức để vỗ về bọn họ, hiện tại Khâu thái giám lại đi vu cáo hãm hại Mã Thiên Thừa như vậy, chỉ sợ sẽ nảy sinh ra một trận nổi loạn lớn. Tiểu tử nghe xong việc này, nhớ đến Chung công công là người trung nghĩa, liền mời Tần thị và đệ đệ là Tần Dân Bình cùng tiểu tử đến gặp Công công, có lẽ Công công sẽ có kế sách để “ngăn cơn sóng dữ” này.

Chung thái giám hỏi:

-Công tử nói em vợ của Mã Thiên Thừa kia cũng tới?

Trương Nguyên nói:

-Họ đang chờ ở ngoài cửa công sở, không dám quấy rầy nhã hứng của Công công, cho nên để cho tiểu tử vào xin phép trước.

Chung thái giám chỉ vào Trương Nguyên cười nói:

-Công tử vòng vo một hồi vẫn là vì có chuyện cần thỉnh cầu mới đến tìm ta, thật đáng giận.

Chung thái giám tuy miệng nói như vậy nhưng ý cười trên mặt không hề giảm, có thể thấy được vừa rồi Trương Nguyên đã dẫn dắt câu chuyện theo một vòng tròn giời như thế nào.

Nói cách khác nếu đầu tiên đi nói ngay về chuyện của Mã Thiên Thừa, thì Chung thái giám chắc chắn sẽ không vui, giao tình trước kia cũng ắt sẽ không còn một mảnh.

Trương Nguyên thành khẩn nói:

-Cũng chỉ có Công công là người hiểu rõ chính nghĩa mới có thể giải quyết tốt được việc này, Khâu công công làm như vậy không khỏi có chút bướng bỉnh, chẳng biết nghĩ thay cho hoàng thượng, nếu Công công có thể hóa giải được việc này, dân chúng ở Thạch Trụ chắc chắn sẽ mang ơn Công công nhiều lắm.

Chung thái giám trầm ngâm nói:

-Ta và Khâu Thừa Vân mặc dù không có thù oán gì, nhưng cũng không quen thân, ông ta là một người trần tục, lúc ta ở trong cung rất ít giao thiệp với ông ta.

-Mã Thiên Thừa là quan thổ ty một phương, cũng thật là người keo kiệt, đưa ra ba ngàn lượng bạc có phải là xong rồi không.

Trương Nguyên nói:

-Sau khi Mã Thiên Thừa bị giam vào ngục, Mã phu nhân đã mang năm ngàn lượng bạc đến, nhưng Khâu thái giám không nhận, cứ một mực nói rằng bị cướp năm mươi nghìn lượng bạc, bắt Mã Thiên Thừa phải giao ra năm vạn hai lượng bạc mới bằng lòng tha tội cho.

Chung thái giám lắc đầu liên tục nói:

-Quá tham, quá tham, Khâu Thừa Vân quá tham.

Trương Nguyên nói:

-Công công người nghĩ xem, dân chúng Thạch Trụ vốn rất nghèo túng, nếu cứ cứng rắn muốn cướp đoạt của họ năm mươi nghìn lượng bạc, thì dân chúng nhất định sẽ làm phản đấy. Bây giờ Khâu công công phải đi rồi, đến lúc đại loạn ở Tứ Xuyên nổ ra, chỉ sợ cũng khó tránh khỏi tội.

Chung thái giám gật đầu nói:

-Ta sẽ phân tích rõ lợi hại với ông ta, từ Tứ Xuyên vào kinh thành ông ta sẽ phải đi vòng qua Hàng Châu, phụ thân của ông ta vốn là người Dư Hàng, Khâu Thừa Vân mười hai tuổi đã vào cung, sau khi được thăng chức, phụ thân của Khâu Thừa Vân đến kinh thành thăm ông ta, ông ta buông manh không chịu gặp, còn sai người dùng gậy trúc đánh phụ thân mình vì hận phụ thân năm đó đã nhẫn tâm hoạn ông ta.

-Phụ thân ông ta gọi thật to nhũ danh của ông ta cầu xin tha thứ, lúc này ông ta mới chịu nhận cha, ôm đầu khóc lớn. Mấy năm gần đây năm nào cũng đều mang lễ vật về nhà, nhà họ Khâu dĩ nhiên trở thành phú hào rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Trương Nguyên nghe nói là Khâu Thừa Vân lão gia cũng đang ở Dư Hàng, bèn mừng rỡ nói:

- Nếu Khâu thái giám đã yêu cầu Hàng Châu, vậy thì xin nhờ Chung công công chịu khó cứu vãn vậy. Công công, để ta đi gọi em vợ của Mã Thiên Tập là Tần Dân Bình đến, để công công đích thân hỏi chuyện hẳn, công công thấy sao?

Chung thái giám cười nói:

- Tốt lắm, gọi hẳn vào đi.

Đoạn để một tên tiểu thái giám đi cùng với Trương Nguyên ra. Tên tiểu thái giám này cũng không phải là một thái giám hợp pháp, mà là thái giám tự cung rồi xin vào hầu, tiểu thái giám họ Cao, chừng mười hai mười ba tuổi, gọi Chung thái giám là cha nuôi.

Trương Nguyên và tiểu thái giám đi ra cửa phòng dật, bọn Tần Dân Bình, Mục Kính Nham, Mục Chân Chân, Vũ Lăng cùng với hai tên thổ binh Thạch Trụ đều đứng đợi cả ở đó.

Trương Nguyên nói với Tần Dân Bình:

- Tần huynh, Chung công công cho mời.

Tần Dân Bình vừa nghe thấy vậy, lộ rõ vẻ vui mừng, Chung thái giám chịu gặp hắn, vậy chắc hắn ông ra sẽ đồng ý đứng ra nói giúp. Hắn cảm kích Trương Nguyên không biết bao nhiêu mà nói, hướng sang phía Trương Nguyên vái dài một cái, đoạn theo hai người bọn họ đi vào.

Đến Thiệu đường, chỉ thấy Chung thái giám đứng trên bậc cấp, tay chấp sau lưng, ông ta nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử cứ tự nhiên dùng cơm, ta ăn no rồi.

Rồi nhìn sang Tần Dân Bình, nói:

- Người chính là em vợ của Thạch Trụ Tuyên phủ sứ, ra dáng nam tử hán lâm!

Tần Dân Bình chấp tay đáp dạ:

- Thổ dân Tần Dân Bình tham kiến Chung công công.

Chung thái giám nói:

- Người theo ta vào phòng khách nhỏ nói chuyện... Nói đoạn xoay người cất bước đi về phía căn phòng nhỏ phía tay trái.

Tần Dân Bình nhìn sang phía Trương Nguyên, Trương Nguyên nói:

- Chung công công là bậc hiền nghĩa, có tác phong của bậc cổ hiền nhân, Tần huynh đệ cứ có sao đáp vậy là được.

Tần Dân Bình gật gù đầu, bước theo Chung thái giám vào phòng khách nhỏ.

Trương Nguyên đứng lại ở bậc cấp thêm một lát, Chung thái giám không cho hắn đi cùng, chắc là có chuyện muốn hỏi riêng Tần Dân Bình,

hắn đương nhiên là không tiện đi theo, thôi thì cứ dùng cơm trước vậy. Hồi này quả thật là chỉ lo nói chuyện, chẳng ăn được mấy miếng.

Trương Nguyên đi vào thiện đường, hai nữ tỳ xinh đẹp nọ vội bước tới đón, hỏi:

- Trương công tử, có cần nhà bếp làm lại đồ ăn không, những món ăn này đã nguội cả rồi.

Trương Nguyên nói:

- Không cần phiền phức vậy đâu, ta ăn tạm thêm chút nữa là được rồi.

Nói đoạn ngồi lại vào vị trí hồi nãy, một thị tỳ bèn dùng lò hâm nóng lại rượu, người còn lại cầm chén rượu thừa của Trương Nguyên đổ đi, châm lại chén khác, rồi lui sang một bên. Phía sau tấm rèm xanh, tiếng tiêu réo rắt lại vang lên.

Trương Nguyên nghĩ thầm trong bụng “ Chung thái giám này thật biết hưởng thụ, vừa dùng cơm lại còn vừa thưởng thức tiếng tiêu”.

Nghe một hồi, nói:

- Đừng thổi tiêu nữa, thổi lâu như vậy cũng mỏi miệng lắm đó.

Sau rèm bèn im bật.

Trương Nguyên một mình uống cạn một ngụm rượu từ cung đình Hàn Đàm Xuân ấm ấm, ăn thêm một chút mỳ Trạng La, đoạn bỏ bát đũa xuống, đã nghe nữ tỳ xinh đẹp bên cạnh nói:

- Trương công tử còn muốn dùng thêm món gì nữa xin cứ dặn dò.

Trương Nguyên nói:

- Ta ăn no rồi, ở lại đây đợi công công truyền gọi.

Nữ tỳ còn lại nhanh chóng bưng lên một chung trà nóng, còn có cả một số đồ dùng kèm với trà như trái cây và bánh đen trắng, bánh cam lộ.

Trương Nguyên nhấp một ngụm trà, tán thưởng:

- Đây là trà cống phẩm từ Kiến Ninh, nấu ngon lắm.

Tỳ nữ có hai lúm đồng tiền đứng bên trái nói:

- Công tử quả là người biết thưởng thức, đây chính là trà cống phẩm từ Kiến Ninh, có tên “Long Uyển báo xuân”.

Trương Nguyên “ừ” một tiếng rồi không nói gì thêm. Tính tình thái giám thường quái dị, đặc biệt là đối với nữ nhân, thường có dục vọng chiếm hữu tương đối cao, cho nên hẳn phải cẩn thận một chút, tốt nhất là đừng có gây chuyện thị phi.

Chung trà đã uống cạn, vẫn chưa thấy Chung thái giám đến, Trương Nguyên hơi cảm thấy sốt ruột. Không dám làm phiền hai nữ tỳ xinh đẹp này, bèn đi ra sảnh ngoài, thấy tên tiểu thái giám đứng hầu bên cạnh phòng khách nhỏ, bèn gọi:

- Tiểu Cao công công... Tên tiểu thái giám bước tới, miệng nở nụ cười, hỏi:

- Trương công tử có gì dạy bảo?

Trương Nguyên nhờ tiểu thái giám đưa hẳn đi tiểu, đoạn quay trở lại đã thấy Tần Dân Bình liên tục cúi mình vái lạy, vừa vái vừa lui ra khỏi phòng khách nhỏ, bèn hỏi trước:

- Tần huynh, ngọn nguồn sự việc đều đã nắm rõ cả với Chung công công rồi chứ?

Tần Dân Bình nói:

- Đều đã nắm rõ cả rồi. Chung công công đại nhân đại nghĩa, đã đồng ý nhận lời đi nói giúp với Khâu thái giám rồi.

Trương Nguyên nói Tần Dân Bình đợi một lát, đoạn hẩn bước vào phòng khách nhỏ, thi lễ với Chung thái giám, nói:

- Đa tạ công công khoản đãi món ngon, tiểu tử xin cáo lui trước.

Chung thái giám nói:

- Ta nhận lời sẽ đi nói lý lẽ với Khâu Thừa Vân, chỉ có điều người này tham lam, hẩn làm thế này là vì muốn một mình nuốt trọn năm mươi ngàn lượng bạc khoáng sản, rồi mượn cớ đổ tội lên đầu Mã Thiên Thừa, giờ muốn hẩn nôn ra không phải là chuyện dễ.

Trương Nguyên nói:

- Nếu cha của Khâu công công ở Dư Hàng, thì có thể để Tần thị đi cầu xin ông ta. Bên này có Chung công công lo liệu, chắc có thể thuyết phục Khâu thái giám vụ này.

Chung thái giám gật đầu, nói:

- Ta sẽ cố hết sức vậy, người nhà Mã gia đều đã đến Hàng Châu rồi, chắc là Khâu Thừa Vân cũng sắp đến rồi. Người cứ ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày, đến lúc đó người hãy cùng ta đi thuyết phục Khâu Thừa Vân.

Trương Nguyên nghĩ một lát, thấy cách mừng bảy tháng ba vẫn còn một quãng thời gian, với lại sự việc của Tần Lương Ngọc bên này quan trọng hơn, nên cúi mình nói:

- Vâng.

Chung thái giám còn bảo hần chuyển vào xưởng dệt ở, Trương Nguyên từ chối khéo, nói anh vợ Thương Chu Đức còn đang đợi hần.

Trương Nguyên và Tần Dân Bình cáo từ với Chung thái giám, ra ngoài, rồi cùng với cha con Mục Kính Nham, Vũ Lăng và hai thổ sỹ Thạch Trụ vào thành qua cổng Dũng Kim, kiếm một tửu điểm ăn cơm. Trương Nguyên ăn qua rồi, nên giờ chỉ ăn qua loa một chút, khi bọn họ về đến cửa kênh đào đã là giờ Hợi.

Trương Nguyên lên thuyền Ngũ Minh Ngõa trước, thuật lại một lượt sự việc hồi nãy đi gặp Chung thái giám cho Thương Chu Đức nghe. Thương Chu Đức thấy sự tình tiến triển có vẻ thuận lợi, cũng có vẻ vui mừng, nói:

- Vậy ngày mai chúng ta sẽ du ngoạn Tây Hồ, ngày mốt sẽ phải khởi hành rồi, còn đệ hãy ở lại đây thêm vài ngày nữa xem sao... Trương Nguyên vừa mới về đến thuyền buồm trắng Tam Minh Ngõa, còn chưa kịp ngồi xuống, Tần Dân Bình đã đến mời hần qua thuyền Hồng Đầu Chương bàn bạc. Mẹ con Tần Lương Ngọc đều quỳ mọp hành đại lễ với hần, Trương Nguyên sao mà dám nhận, hần cũng quỳ mọp xuống đáp lễ, đoạn mọi người cùng đứng lên bàn bạc việc thuyết phục Khâu Thừa Vân.

Trương Nguyên phân công Tần Dân Bình ngày mai đem theo vài binh sĩ đi Dư Hàng tìm kiếm người nhà của Khâu Thừa Vân. Tần Dân Bình nên tỏ ra khách sáo một chút, còn binh lính thì có thể tỏ ra ngang tàng, vừa đấm vừa xoa, vừa cầu xin vừa đe dọa. Tần Lương Ngọc tán thưởng nói:

- Trương công tử thật cơ trí, nhìn thấu lòng người, lần này có thể gặp được Trương công tử quả đúng là phước phần của thổ dân Thạch Trụ ta.

Bàn bạc thêm một lát, Tần Dân Bình tiễn Trương Nguyên về thuyền. Ánh đèn dầu hắt ánh sáng vàng mờ trong khoang thuyền nhỏ, thấy Vũ Lăng không cưỡng nổi cơn buồn ngủ nữa, Mục Chân Chân nói:

- Có tỳ ở đây, Tiểu Vũ đệ đi ngủ trước đi, thiếu gia về ta sẽ hầu hạ người.

Trương Nguyên về đến, thấy Mộc Chân Chân đang nửa ngồi nửa quỳ trên chiếu thăm xem bài Tiểu khải tự mà hẩn viết hôm qua. Đó là bài “Tiền xuất sư biểu” mà hẩn viết khi đứng trước cảnh hoàng hôn ở núi Chúc Chi.

- Chân Chân nàng cũng biết chữ sao?

Trương Nguyên cúi người bước vào khoang thuyền, cười hỏi.

Trước đó Mộc Chân Chân đã tắm gội qua, búi tóc cao của dân nữ người Đạ đã được thả xuống, mái tóc dài được buộc bằng một chiếc khăn bông xanh, thành một bó to buông dài sau ót.

Do nàng đang nửa ngồi nửa quỳ, nên bó tóc dài chạm đến chiếu thảm, giống như đám mây lơ đãng xà xuống đất. Mộc Chân Chân vội đặt lại mấy trang Tiểu khải tự, hai má thoáng ửng hồng, nói:

- Nô tỳ chỉ biết tên của mình, với tên của cha, còn những chữ khác đều không biết. À, còn biết ba chữ Đại thiện tự nữa, còn có những chữ như Đại hùng bảo điện, Dược sư điện, Quan Âm đường, Thành hoàng miếu đều biết.

Trương Nguyên cởi giày ngồi xếp bằng xuống, cười nói:

- Nói như vậy là những chữ thường gặp nàng đều biết cả, vậy là cũng không ít rồi. Nếu như cái chữ nào cũng to bằng quả quýt thì cũng đựng được đầy một gùi rồi đấy.

Mộc Chân Chân mấp má môi, vừa xấu hổ vừa e sợ, nói:

- Công tử giễu cợt nô tỳ.

Nghe có vẻ giống như đang làm nũng, chỉ có điều thiếu nữ người Đọa này từ nhỏ đã mất mẹ, chưa từng được yêu chiều qua, cho nên làm nũng cũng không biết cách, hết sức cứng nhắc, giống như con báo giương vuốt ra dò thám, có thể rứt về bất cứ lúc nào.

Nhưng chính sự nũng nịu cứng nhắc đấy, lại khiến cho Trương Nguyên thoáng chút rung động, hần hoi:

- Vậy vừa rồi xem mấy bài Tiểu Khải của ta, nàng nhận biết được mấy chữ?

Đoạn đột nhiên hần đưa tay hươ hươ trước mũi, cười nói:

- Chân Chân, đi lấy nước đến cho ta rửa chân, hơi quá rồi.

Mục Chân Chân khẽ cười “híc” một tiếng, đoạn nhanh nhẹn đứng dậy, chui ra khỏi cửa. Rất nhanh sau đó nàng bưng vào một chậu gỗ đựng đầy nước nóng, đặt dưới chân Trương Nguyên. Nàng ngồi xổm xuống, dùng tay thử qua độ nóng của nước trước, đoạn ngẩng đầu lên nói:

- Thiếu gia hãy đợi một lát, nước vẫn còn hơi nóng.

Nói rồi dùng đầu ngón tay thò vào chậu nước, khẽ khoáy theo vòng tròn, cho nước mau nguội.

Trương Nguyên thấy đầu ngón tay Mục Chân Chân chẳng mấy đã bị nóng đến đỏ cả lên, hần cũng thử thò tay vào chậu nước xem sao. Ôi, nóng thật, phải nói là nóng bỏng luôn ấy. Lại nhìn sang phía Mục Chân Chân, thấy nàng vẫn dùng tay khoáy nước như không.

Thiếu nữ người Đọa này có thể đi chân trần trên tuyết, có thể lấy quả trứng gà từ trong nồi nước đang sôi, đúng là băng hỏa không xâm phạm được. Được như thế cũng chẳng phải là do nàng ấy luyện võ công mà nên, mà là do chân tay đã chai sạn cả, cho nên sức chịu đựng tốt.

- Thiếu gia, được rồi, bây giờ cậu có thể thử rồi.

Mục Chân Chân rút tay về, định lau vào vạt áo, nhưng cúi đầu nhìn xuống thấy là áo mới, nên đành để vậy cho khô.

Trương Nguyên thả chân vào chậu nước, nước vẫn nóng giãy, nhưng cố nhin không rút chân về, mới đầu hơi khó chịu, nhưng một lúc sau cũng quen. Nóng đến nổi vã mồ hôi trán, nhưng toàn thân thư thái. Mục Chân Chân rút rề nói:

- Thiếu gia, có cần nô tỳ rửa chân cho cậu không?

Theo như nàng biết, thì thiếu gia của những nhà quyền quý đều yêu cầu tỳ nữ hoặc người hầu hầu hạ như thế.

Trương Nguyên cười cười nhìn Mục Chân Chân, hôm nay hẳn gặp Tần Lương Ngọc, rồi tốn nhiều công sức đi thuyết phục Chung thái giám, để tạo tiền đề cho nhiều năm về sau, việc này hết sức mệt mỏi. Hiện giờ có trêu chọc cô nữ tỳ thân thiết này một chút cũng không sao, thì cứ đùa vui một tí cho thoải mái, nghĩ đoạn hần hỏi:

- Nàng có bằng lòng không?

Gò má trắng như tuyết của Mục Chân Chân đỏ ửng cả lên, thấp giọng nói:

- Nô tỳ bằng lòng.

Đoạn nàng chực xích đến. Trương Nguyên vội nói:

- Không cần, không cần, ta tự làm lấy, ta nói đùa vậy thôi.

Chỉ thấy Mục Chân Chân nhìn vào đôi bàn tay thô ráp của mình, gương mặt lại trắng trở lại. Hắn biết là mình đã khiến cho thiếu nữ người Đọa này hiểu lầm mất rồi. Thiếu nữ này vừa mẫn cảm lại tự ti, từ nhỏ lớn lên từ khu

phổ của người Đọa, chịu bao nhiêu ỨC HIẾP, cảm giác thấp kém hơn người
mấy bậc đã khắc sâu trong tâm khảm từ lúc chào đời.

Trương Nguyên cười nói:

- Đừng nghĩ ngợi lung tung, ta không có ý chê tay nàng thô ráp. Ta sợ
nhột. Lát nữa tay nàng đụng đến lòng bàn chân của ta, ta sẽ cười đến đá đổ
cả chậu nước mắt.

Mục Chân Chân lập tức hoạt bát trở lại, nói:

- Tiểu tỷ sẽ hết sức cẩn thận, không đụng vào lòng bàn chân của thiếu
gia đâu.

Trương Nguyên cười nói:

- Không dám đâu, tay của Chân Chân là tay để thi triển Tiểu Bàn Long
côn, không phải tay để rửa chân cho người khác. Cũng giống như cha nàng
vậy, một thân võ nghệ, đâu thể suốt đời làm kiêu phu được. Ta nhất định sẽ
giúp cha nàng tìm kiếm cơ hội vào phục vụ trong quân đội, trong quân đội
cha nàng nhất định sẽ lập được công lao hơn người. Còn về phần Chân
Chân nàng... Ánh mắt Mục Chân Chân ánh lên nét dịu dàng, nói:

- Nô tỳ sẽ đi theo thiếu gia, bảo vệ... Rồi như cảm thấy mình không có
khả năng lớn đến vậy, nên ngượng ngùng không thốt ra là bảo vệ thiếu gia
được.

Trương Nguyên nói:

- Ủ, đi theo ta, bảo vệ ta.

Mục Chân Chân vui sướng tột độ, lúc mang nước đi đổ thiếu chút nữa là
ném luôn chậu xuống sông. Lúc quay trở vào khoang thuyền, thấy thiếu gia
đã ngủ, nàng bèn thổi tắt đèn, rúc vào trong chăn nói dây lưng cởi bớt quần

áo. Sau khi cởi chỉ còn lại đồ lót, chui ra khỏi chăn, nhìn sang hướng thiếu gia, thấy hai con mắt cậu ta đã sáng như sao, nhìn về phía nàng. Nàng xấu hổ đến mức kêu không thành tiếng, trái tim như muốn rớt ra khỏi lồng ngực, toàn thân mềm nhũn, thì thấy thiếu gia nói:

- Ngủ đi, ngủ đi, ngày mai đi du ngoạn Tây Hồ.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 130

Sáng sớm ngày hôm sau, Thương Chu Đức lệnh cho người hầu đi mượn hai cỗ xe ngựa. Cùng với Trương Nguyên hộ tống chị dâu là Phó thị cùng với hai chị em Cảnh Lan, Cảnh Huy, trước tiên là đi đến chùa Linh Ẩn dâng hương tùy hỉ, sau đó cùng lên đỉnh Phi Lai ngắm mặt hồ rộng lớn xanh ngắt trải dài ngàn dặm.

Cảnh Huy nói:

- Nếu cô có ở đây thì hay quá, cô có thể dạy chúng ta đọc rất nhiều bài thơ về Tây Hồ.

- Cảnh Lan nói:

- Trước kia cô từng dạy chúng ta những bài thơ về Tây Hồ mà. Tiểu Huy, lát nữa ngồi thuyền du ngoạn trên hồ, hai chúng ta cùng thi ngâm thơ về Tây Hồ có được không? Ta sẽ nhường muội một chút, muội đọc thuộc một bài, ta sẽ đọc thuộc hai bài.

- Đoạn lại nói - Muội không được nhờ Trương công tử giúp, tỷ đã nhường muội lắm rồi đấy.

Cảnh Huy nói:

- Được, bây giờ vẫn chưa bắt đầu du ngoạn trên hồ đúng không? Vậy muội sẽ nhờ Trương công tử ca ca dạy muội học thuộc năm bài thơ trước, nhất định sẽ thắng tỷ tỷ.

Cảnh Lan trừng mắt nói:

- A, người chơi xấu, không phải tài thực.

Cảnh Huy cười tủm tỉm, nói:

- Chỉ cần ta nhớ lấy, nhớ nằm lòng, thì chính là tài thực của ta.

Cảnh Lan khẽ đảo tròn mắt, nói:

- Được, vậy để Trương công tử ca ca dạy cả hai chúng ta cùng một lúc, ai nhớ được thì là tài thực của người đó.

Đoạn hỏi:

- Trương công tử ca ca, huynh nhớ được bao nhiêu bài thơ từ về Tây Hồ?

Thương Chu Đức và Phó thị thấy Cảnh Lan cũng bắt chước theo Tiểu Huy gọi Trương Nguyên là Trương Công tử ca ca thì không khỏi lấy làm tức cười.

Trương Nguyên nhăm nhăm rồi nói:

- Chắc cũng có chừng mấy chục bài, thơ về Tây Hồ có quá nhiều, lát nữa ta sẽ đọc mỗi bài ba lượt, sau đó hai người đọc lại, ai nhớ được nhiều, sai ít, thì người đó có thực tài.

- Được... Hai chị em đều tỏ ra hào hứng.

Sau khi xuống núi Phi Lai, người ngồi xe, người ngồi kiệu, đám người hầu nô tỳ thì đi bộ, cả đoàn người đến bờ tây Tô Đê. Tô Đê Xuân Hiếu là thắng cảnh đứng đầu trong mười danh thắng ở Tây Hồ, lúc này tiết trời đang vào độ cuối xuân, trên bờ đê dương liễu như mây khói, bích đào rực

rõ, chim hót vang trời, gió xuân phơi phới, khiến lòng người sáng khoái, mắt nhìn không muốn dời.

Người hầu đã thuê được một chiếc thuyền du ngoạn trên hồ, giờ đang đậu mé trong hồ, tựa sát bờ để chờ đợi. Du thuyền Tây Hồ tinh xảo hoa lệ, hơn xa loại thuyền mui ô bông, bạch bông ở Thiệu Hưng.

Du thuyền cỡ lớn dài đến hơn mười trượng, có thể chứa được bốn, năm mươi người, cỡ nhỏ cũng dài chừng bốn, năm trượng, sức chứa hai, ba mươi người.

Chiếc thuyền mà người hầu nhà họ Thương thuê lại có chiều dài chừng sáu, bảy trượng, còn có cái tên tao nhã, gọi là “Hồ Sơn Lăng Tích”. Để mượn một chiếc thuyền như thế này du ngoạn trên hồ một ngày phải bỏ ra sáu tiền, rượu và đồ ăn tính riêng. Trương Nguyên kiến nghị nói:

- Chúng ta hãy khoan vội lên thuyền, mấy dặm Tô Đê này chính là cảnh sắc đẹp nhất của Tây Hồ, hay là chúng ta cứ đi bộ đến Hồ Cảng rồi hẵng lên thuyền.

Tiểu Cảnh Huy rất cẩn thận, hỏi:

- Trước đây Trương công tử ca ca từng đến qua nơi này sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Ta đến đây lần đầu, nhưng đọc những bài thơ về Tây Hồ, liên tưởng mơ mộng, trong mơ thì đến Tây Hồ nhiều lần rồi.

Hai chị em cười hì hì, vừa đi trên Tô Đê, vừa yêu cầu Trương Nguyên đọc thơ, hai người bọn chúng muốn thi xem trí nhớ của ai tốt hơn, Trương Nguyên bèn nói:

- Bài thơ “Thủy quang liễm diễm tình phương hảo” của Tô Đông Pha, chắc chắn là hai muội đều đã biết. Năm xưa khi Tô Đông Pha xây đê còn có làm một bài thơ xây đê, Đạm Nhiên cô cô có dạy cho hai muội chưa?

Hai tỷ muội đều nói không có.

Trương Nguyên nói:

- Vậy thì ta sẽ dạy hai muội bài thơ “xây đê” này trước.

Liên đọc rành rọt từng chữ:

- Lục kiều hoành tiệt thiên hán thượng Bắc sơn thủy dữ nam bình thông
Hốt kinh nhị thập ngũ vạn trượng Lão phong tịch quyển thương yên không
Tích nhật châu lâu ủng thúy nột Nữ tường do tại thảo thiên thiên Đông
phong đệ lục kiều biên liễu Bất kiến hoàng bằng kiến đồ quyền.

(Đây là bài thơ miêu tả mùa xuân bên Tây Hồ của nhà thơ Tô Thức, hay còn gọi là Tô Đông Pha, có sáu cây cầu được xây bắc ngang Tây Hồ từ Nam ra Bắc, kéo dài 2. 5 km, đê rộng 36 m. Lúc Tô Thức nhậm chức tri phủ tại đây, lấy đất và cây cỏ bên Hồ xây thành. Sau đó trồng liễu và đào cùng một số cây cỏ dọc theo bờ hồ, điều đặc biệt là cứ cách một đoạn nhất định lại được trồng một cây liễu hoặc một cây đào, xanh xanh đỏ đỏ như tiên cảnh bỗng lai.) Trương Nguyên đọc lại bài thơ ba lần, sau đó để hai chị em gái nhỏ ngâm lại.

Trong lúc Trương Nguyên đọc thơ, Cảnh Lan, Cảnh Huy đều tập trung lắng nghe, hết sức chăm chú. Thông minh thực ra chính là chuyên tâm, có thể tĩnh tâm lại, có thể hạ quyết tâm thì chính là người thông minh. Hai chị em họ thường ngày hoạt bát, lúc này quần quýt bên phải bên trái Trương Nguyên, vênh tai lên lắng nghe. Sau khi nghe hết ba lượt, hai người cùng cất tiếng ngâm, chẳng ngờ là không sai một chữ.

Trương Nguyên khen:

- Tài nữ, hai vị tài nữ.

- Ba người.

Tiểu Cảnh Huy nói:

- Ba tài nữ, còn có cô cô muội nữa.

Mọi người đều bật cười.

Trong lúc Trương Nguyên đọc thơ, Mục Chân Chân cũng cẩn thận ghi nhớ. Nhưng chị em nhà họ Thương mới nghe qua ba lượt đã đọc lại vanh vách, còn nàng chẳng nhớ được mấy câu, chỉ nhớ được hai mươi lăm vạn trượng, cây cầu Đông Phương thứ sáu, còn có Hoàng băng và Đỗ quyên, nên không khỏi có chút buồn, cho rằng mình ngu ngốc.

Thực ra Mục Chân Chân là người rất tỉ mỉ thông minh, không nhớ được thơ cũng là chuyện thường, bởi vì nàng không biết chữ, không biết bài thơ mà Trương Nguyên đọc có ý nghĩa gì, đương nhiên là sẽ khó ghi nhớ.

Trương Nguyên chỉ tay về phía cây cầu cách đó không xa, nằm ở bờ tây của hồ, nói:

- Đó là cầu Tây Linh, dưới cầu có mộ của Tô Tiểu Tiểu.

Cảnh Lan nói:

- Muội biết bài thơ về Tô Tiểu Tiểu của thi nhân Lý Hạ thời Đường viết, Tiểu Huy không biết. Cô cô chưa từng dạy muội ấy bài thơ này, cũng chưa từng dạy cho muội, là muội tự đọc.

Cảnh Huy nói:

- Vậy tỷ tỷ đọc lên muội nghe với.

Cảnh Lan bèn đọc một lượt bài thơ “U lan lù, như đề nhân” của thi nhân Lý Hạ đời Đường. Tiểu Huy nắn nỉ tỷ tỷ đọc lại thêm một lượt, lúc này nàng chưa nghe rõ, Cảnh Lan cười nói:

- Tiểu Huy ta biết muội quá mà, muội muốn ghi nhớ bài thơ này chứ gì, được rồi, tỷ tỷ dạy cho muội.

Nói đoạn bèn đọc lại thêm một lượt, Tiểu Cảnh Huy bèn lập tức cất lời đọc theo, không sai một chữ, cười tủm tỉm nói:

- Bài thơ này rất dễ nhớ.

Ông trời thiên vị, đất thiêng sinh ra hiền tài. Ba tài nữ nhà họ Thương ở Hội Kê đều vừa có nhan sắc diễm lệ, vừa có tài hoa. Cảnh Lan mới mười tuổi, đã có dáng vẻ của một thiếu nữ yếu điệu, Cảnh Huy bảy tuổi, cũng hứa hẹn sẽ trở thành một mỹ nhân tuyệt sắc. Trương Nguyên nói:

- Đại danh sỹ Giang Nam Viên Thạch Công cũng có một bài thơ viết về cầu Tây Linh, phỏng theo ý tứ của bài thơ về Tô Tiểu Tiểu của Lý Hạ, viết rất có ý nghĩa. Nói đoạn cất giọng ngâm:

Tây linh kiều, thủy trường tại.

Tùng điệp tế như châm, bất khăng kết la đài. Oanh như sam, yến như sai
Du bích xa, khảm vi sài thanh sính mã, tự tây lai. Tạc nhật thụ đầu hu Kim
nhật mạch thượng thổ.

Hận huyết dữ đề hún Nhất bán trực phong vũ.

Tạm dịch:

Cầu Tây Linh, nước còn mãi Lá thông nhọn tựa kim, không chịu kết
thành dải Oanh như áo, Yến như trâm Xe cộ khi xưa, giờ thành củi Ngựa

Thanh Sính, phương tây tới Hôm qua còn hót đầu cảnh Hôm nay đã nằm trên đất lạ Hận máu lẫn vào hồn Một nửa đời mưa gió.

Đọc từ thơ của người xưa đến thơ của người thời nay, Cảnh Lan bèn hỏi:

- Trương công tử ca ca có biết tự làm thơ không?

Trương Nguyên cười nói:

- Không biết làm thơ, chỉ biết đọc thơ.

Cảnh Huy chớp chớp đôi mắt trong veo, nói:

- Muội muốn học làm thơ, viết nên những bài thơ hay để cho người đời sau phải truyền tụng.

Trương Nguyên khen:

- Tiểu Huy có chí lắm, sau này sẽ vượt qua cả Tạ Đạo Uẩn thời Đông Tấn, Lý Thanh Chiếu thời Tống.

Cảnh Lan nhăn mũi nói:

- Tiểu Huy chỉ thích nói khoác.

Tiểu Huy không phục, nói:

- Giờ muội vẫn còn nhỏ, ai mà biết được sau này muội sẽ thế nào.

Cảnh Lan nói:

- Ta sẽ mở mắt chờ xem.

Tiểu Cảnh Huy nói:

- Nhất định muội sẽ làm cho tỷ phải nhìn muội bằng con mắt khác.

Thương phu nhân Phó thị bị hai đứa con gái nhỏ chọc cho bật cười, không cho hai chị em chúng tranh cãi nữa.

Vừa đi vừa đọc thơ vừa nói nói cười cười, đến chỗ dòng suối nhỏ chảy vào Tây Hồ, bọn người Trương Nguyên cùng đám nô tỳ người hầu, tổng cộng chừng hai mươi người cùng lên thuyền “Hồ Sơn Lăng Tích”, đi tới Tam Đàm Ẩn Nguyệt.

Đến giữa hồ còn dừng lại ngắm đỉnh Lôi Phong, hai tháp Bảo Thục, Du Bạch công đề ở phía xa. Ngồi trên du thuyền, nhìn nơi gần thấy xanh ngắt một màu, nhìn ra xa thấy xanh biếc như gương.

Gió xuân thổi vào mặt, phong cảnh tựa tranh vẽ, quả là khiến cho mọi muộn phiền của con người đều phải tiêu tan.

Mục Kính Nham vất vả nửa đời người, đây là lần đầu tiên được an nhàn ngồi trên thuyền đi du ngoạn cảnh hồ, vui mừng đến nỗi há hốc mồm, không ngậm được lại.

Trong lòng thầm nghĩ, thì ra cuộc sống cũng có thể sống như thế này. Tiểu hê nô Vũ Lăng thì càng vui sướng hơn, lần này theo thiếu gia đi Tùng Giang quả là vui hết chỗ nói, có thể nói là rong chơi suốt dọc đường, hơn nữa thiếu gia đã có Chân Chân tỷ hầu hạ, nên hẳn an nhàn lắm.

Khi trời ngả hoàng hôn, mọi người lên bờ chỗ cầu tàu, hai chị em Cảnh Lan, Cảnh Huy không ngớt nói về truyền thuyết Hứa Tiên, Bạch Xà gặp nhau trên cây cầu đó. Mọi người tìm một túp lầu sạch sẽ bên bờ bắc Tây Hồ dùng bữa tối, về đến cửa sông đào thì trời đã tối.

Trương Nguyên đến thuyền Hồng Đầu Chương hỏi thăm. Tần Lương Ngọc là con gái người Miêu, không giống như gia quyến của những hoạn quan hay phụ nữ người Hán, không dám xuất đầu lộ diện.

Nàng ta rất thoái mái bước ra đối đáp, nói Tần Dân Bình đi Dư Hàng chưa về, còn nói:

- Khâu thái giám đã cập bến ở Vu Hồ, năm ngày trước đi qua Tuyên Thành, chắc khoảng năm ngày nữa là tới Hàng Châu.

Trương Nguyên nghĩ thầm trong bụng: “cô nương này giỏi thật, nàng ta ở lại Hàng Châu chẳng phải là đợi để đối chất với Khâu thái giám, người đang định đến kinh thành cáo ngự trạng hay sao?

Nhưng Khâu thái giám đang áp tải một trăm ngàn lượng ngân khoáng về kinh, tất nhiên cảnh giới sẽ hết sức thâm nghiêm, Tần Lương Ngọc dám làm gì chứ?

Trương Nguyên nghĩ ngợi thêm một chút là đã hiểu ra vấn đề, Tần Lương Ngọc lại chẳng phải muốn giết Khâu thái giám, cũng không phải muốn cướp bạc, Tần Lương Ngọc hiểu rõ đại nghĩa, làm việc rõ ràng, sẽ không đến mức bí quá hóa liều mà làm ra việc như vậy.

Nàng ta theo dõi Khâu thái giám suốt dọc đường tới đây là muốn để mắt đến số bạc của Khâu thái giám, không để Khâu thái giám ngấm ngấm đi dòi nuốt mất năm mươi ngàn lượng bạc đó.

Khâu thái giám vu cáo, hãm hại Mã Thiên Thừa cướp đi năm mươi ngàn lượng bạc, đương nhiên là định ngấm ngấm dấu chung năm mươi ngàn lượng bạc đó vào với số ngân khoáng chuyển về kinh thành.

Khâu thái giám không đòi nào dấu bạc trong phủ ở Trùng Khánh, nhất định sẽ mang theo đi đường, nhưng cũng không thể đem thẳng vào kinh thành được.

Năm mươi ngàn lượng bạc chứ đâu phải một tờ chi phiếu, đâu có dễ gì mà cất dấu, cho nên nhất định trong khi dừng lại ở Hàng Châu, Khâu thái giám nhất định sẽ giao bạc cho người nhà Khâu gia cất giữ.

Nghĩ thông suốt điểm này, Trương Nguyên không khỏi khâm phục mưu lược của Tần Lương Ngọc. Nhưng đây cũng không phải là cách tốt nhất, trong chuyện này ẩn chứa quá nhiều biến số, rồi nàng làm thế nào để tố giác Khâu thái giám?

Cho dù Tần Lương Ngọc có bắt được tận tay Khâu thái giám giao bạc cho người nhà Khâu gia thì đã sao, quan phủ sẽ tin một Thổ Ty phu nhân như nàng, hay tin thái giám thuế khoáng được Hoàng thượng sủng hạnh?

Nếu tính như vậy, Tần Lương Ngọc chẳng có được mấy phần thắng. Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Phu nhân cho người để mắt đến Khâu thái giám là rất đúng, biết người biết ta mới cho thế bách chiến bách thắng, như thế này đến lúc Chung thái giám thuyết phục Khâu Thừa Ân sẽ càng có thêm vài phần chắc chắn.

Tần Lương Ngọc hơi chột dạ, cậu thiếu niên này thấu hiểu tâm tư của nàng, quả thật, kế sách của nàng cũng chỉ là việc bất đắc dĩ.

Trương Nguyên vừa đầm vừa xoa, kế sách kiểm soát hai đường của cậu ta mới là sách lược tốt nhất để cứu Mã Thiên Thừa chồng nàng.

Chẳng phải là Tần Lương Ngọc không nghĩ đến cách này, mà là không quen không biết, lại không có ai dẫn tiến, không có bột nên chẳng gột được nên hồ.

Trương Nguyên xuất hiện một cách bất ngờ, khiến tất cả trở nên sáng sủa. Tần Lương Ngọc vừa khâm phục, vừa cảm kích, nói:

- Trương công tử là phúc tinh của phu quân ta và thổ dân Thạch Trụ, sau khi việc này thành công, ta sẽ xây miếu thờ sống công tử ở Thạch Trụ.

- Miếu thờ!

Trương Nguyên giật nảy mình, thái giám không thể có con cái nối dõi tông đường nên mới phải xây miếu thờ sống.

Hai mươi năm sau, Ngụy Trung Hiền thích nhất là được người ta xây miếu thờ sống, nên khắp các địa phương trên cả nước đều xây, ngay cả Viên Sùng Hoán ở Liêu Đông cũng chạy theo trào lưu đó.

- Phu nhân, không thể làm thế được. Xây miếu thờ sống sẽ phải giảm phúc thọ, tại hạ là do kính phục lòng trung nghĩa của Mã tướng quân và phu nhân, nên mới giúp sức, chứ không cầu báo đáp.

Tần Lương Ngọc rất cảm động, kính nể vị thiếu niên công tử này đến tận đáy lòng, đoạn bèn gọi con trai là Mã Tường Lân ra khấu đầu với Trương Nguyên.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lúc Tần Dân Bình dẫn theo chín mươi binh lính chạy về từ Dư Hàng thì đã là canh tư khuya rồi, bước chân của mấy gã binh lính thô kệch nặng chịch, bọn chúng bước lên thuyền gây nên tiếng động không nhỏ, làm cho Trương Nguyên giật mình tỉnh giấc, lập tức cảnh giác nghe ngóng động tĩnh xung quanh, tiếp đó liền thở phào nhẹ nhõm, nghiêng người muốn ngủ tiếp một chút, ngó qua lại thấy Mục Chân Chân cuộn tròn trong chăn, còn cục cựa không yên. Trương Nguyên nhìn nàng ngẩn ngơ một hồi, Mục Chân Chân bỗng nhiên thò đầu ra, mặt đối mặt với Trương Nguyên, giật cả mình, nàng ta khẽ kêu lên:

-Thiếu gia.

Tiếp đó liền ngồi bật dậy, chui vào chăn chỉnh chu quần áo lại.

Trương Nguyên cười cười nói:

-Trời còn chưa sáng, lại không có việc gì, nàng dậy sớm thế làm chi hả?

Mục Chân Chân nói:

-Thức giấc thì khó ngủ lại lắm, tỳ nữ đi giúp thuyền nướng thối cơm đây.

Trương Nguyên nói:

-Còn sớm lắm, ở lại nói chuyện với ta chút đã, ta tỉnh giấc rồi cũng chẳng ngủ lại được, tạm thời chưa muốn dậy sớm, chúng ta nói chuyện cho qua thời gian đi.

Mục Chân Chân có chút thẹn thùng, ở gần thiếu gia như vậy, cách không tới ba thước, còn nằm chung dây, ngưỡng chết đi được à, cũng may là trời vẫn còn tối. Nàng ta chỉ mơ hồ trông thấy khuôn mặt và hàm răng trắng của Thiếu gia khi nói chuyện thôi.

-Thiếu gia muốn nói gì?

-Để ta nghĩ, nàng nói trước đi.

-Thiếu gia muốn tỳ nữ nói gì, kể chuyện thì tỳ nữ không biết kể đâu nha.

-Tùy tiện nói gì nàng thích ấy.

Mục Chân Chân mím môi, nói đại thì càng không biết nói gì nữa, nhưng nếu thiếu gia bảo nàng nói, nàng im lặng không nói thì cũng kì, nàng nghĩ lên nghĩ xuống liền buộc miệng thốt ra câu:

-Thiếu gia dạy tỳ nữ học chữ nhé?

Trương Nguyên cười nói:

-Được thôi, khi nào có thời gian ta sẽ dạy nàng.

Nghe thấy vậy Mục Chân Chân vui đến mức suýt nữa là không kiềm được nổi lòng, cười vui nức nở lên rồi. Nàng ta nào dám mơ mộng nhiều, nhưng thiếu gia luôn mang đến cho nàng niềm vui ngoài sức tưởng tượng, đang sung sướng thì nghe thiếu gia nói:

-Để ta xem trí nhớ nàng đến đâu nhé, trước tiên dạy nàng học “Tiền Xuất Sư Biểu” của Gia Cát Lượng, mà nàng biết Gia Cát Lượng chứ?

Mục Chân Chân vội gật đầu nói:

-Tiểu tỳ biết ạ, có phải là người có râu, luôn cầm theo cây quạt phe phẩy bên mình, ông ta là người túc trí đa mưu, giỏi sử dụng kế không thành.

Trương Nguyên phì cười nói:

-Chính xác đấy, ông ta có viết một tấu chương cho Vua Thục –Lưu Thiện trước khi ông phạt Ngụy ở phía Bắc, bài tấu sơ này viết rất tình cảm, nghe kỹ nhé:

- Thần lượng ngôn: tiên đế sang nghiệp vị bán nhi trung đạo băng tồ, kim thiên hạ tam phân, ích châu bì tệt, thử thành nguy cấp tồn vong chi thu dã---- Tạm dịch:

-Thần Gia Cát Lượng xin thưa, Tiên đế Lưu Bị gầy dựng đại nghiệp, nửa đường dang dở, nay ba nước Thục Ngụy Ngô phân tranh, mà Ích Châu-trung ương nước Thục lại lâm vào cảnh khốn cùng, dầu sôi lửa bỏng, nguy cơ trùng trùng... Trương Nguyên đọc một đoạn dài, sau đó giải thích hàm ý bên trong cho Mục Chân Chân nghe, Mục Chân Chân có vẻ đang chăm chú lắng nghe từng câu từng chữ, hai tay bấu chặt vào nhau, làm như muốn giúp bộ não ghi nhớ lại không bằng, nàng ta nhắm đi nhắm lại sáu lần liền ghi nhớ trong lòng, đọc lại một lần cho Trương Nguyên nghe:

-Ồ, trí nhớ tốt đấy.

Sau đó hẳn lại đọc đoạn tiếp theo, cứ thế mãi đến khi ánh sáng bắt đầu le lói vào trong khoang thuyền, gương mặt của cô gái đoạ dân giờ đã dần tỏa sáng.

Nhìn kỹ thì thấy cô có khuôn mặt hơi dài, sống mũi khá cao, mi mắt dài và cong vút, đặc biệt nhất là đôi mắt màu xanh của nàng, chúng thật hợp với làn da trắng ngần kia, ánh nắng tờ chiếu rọi lên người nàng, phản chiếu một bóng dáng người thiếu nữ xinh đẹp đầy đặn.

Lúc này Mục Chân Chân không chú ý, chỉ chuyên tâm ghi nhớ, nàng đọc lại đoạn vừa rồi cho Trương Nguyên nghe:

- Ngu dĩ vi cung trung chi sự, sự vô đại tiểu, tất dĩ tư chi nhiên hậu thi hành, tất năng thiện bổ các lậu, hữu sở văn quảng ích Tạm dịch:

-Ngu muội vào những chuyện triều chính, không phân biệt chuyện lớn chuyện nhỏ, quen với việc thương lượng sau đó thực thi, như vậy tất sẽ loại bỏ nhiều sạn gạch Đọc xong nàng ta đợi một hồi không thấy Trương Nguyên đọc tiếp những câu tiếp theo, bèn hỏi:

-Thiếu gia, tiếp theo là gì ạ?

Trương Nguyên “ồ” một tiếng:

-Ta hơi khát nước, đợi chốc nữa mình học tiếp nhé.

-Để tỳ nữ đi pha trà.

Mục Chân Chân bước ra khỏi chăn, mang giày vào liền muốn đi ra khỏi khoan thuyền, chợt Thiếu gia lại nói:

-Nước ấm là được rồi, không cần nóng qua cũng chẳng cần trà đầu.

Mục Chân Chân vâng một tiếng, lên mui thuyền lấy nước xuống.

Lúc này Trương Nguyên mới ngồi dậy mặc áo vào, Vũ Lăng cũng đã tỉnh giấc rồi, cười hi hi nói:

-Thiếu gia, vừa rồi nô tài nằm mơ, mơ thấy thiếu gia đang dùng thước trúc đánh đòn Diêu Phục và cả gã Dương Thượng Nguyên kia nữa, hi hi, còn nói họ không biết trời cao đất dày, không chịu chăm chỉ học hành.... ha ha....

Trương Nguyên bật cười, nhận lấy chén trà từ tay Mục Chân Chân đưa cho, súc miệng rồi nhổ ra ngoài cửa buồng, bỗng thấy bên kia mép thuyền của chiếc thuyền mũi trắng, lú ra một cái đầu xinh xắn, đó là Tiểu Cảnh Huy, cô bé có cái mái ngang lông mày, nhảy dựng lên thò cả đầu ra ngoài thuyền, la ó nói:

-Trương công tử ca ca qua đây, bọn muội hôm nay phải đến kinh thành rồi đó.

Trong lòng Trương Nguyên hơi trống trải, đáp lời nói:

-Ồm, qua ngay mà.

Vội vội vàng vàng súc miệng xong, quay qua nói với Mục Chân Chân:

-Nàng cứ nhớ kỹ đoạn “Tiên Xuất Sư Biểu” mà ta dạy nàng, cũng chỉ tám hai trăm chữ hơn, tuy có nhiều chữ lặp đi lặp lại, nhưng nhiều đó chữ đủ để nàng nắm được một số rồi, khi nào rảnh rồi, hãy so sánh những gì đã học với bản tiểu khái “tiên xuất sư biểu” mà ta đã viết, nhận biết từng chữ mà học, “đối hào nhập tọa” đấy có biết không?.

Mục Chân Chân hỏi:

-Thiếu gia, đối hào nhập tọa là gì vậy?

Trương Nguyên cười nói:

-Nghĩa là phải so sánh từng chữ một, nhận biết rõ ràng từng chữ một, đừng lẫn lộn để râu ông này cắm cằm bà kia.

Trương Nguyên đến bên chiếc thuyền mũi trắng, thấy Tiểu Cảnh Huy ra đón mà trông bộ dạng buồn bã nói:

-Trương công tử ca ca, thúc phụ nói dùng xong bữa ăn sáng sẽ lên đường vào kinh, Trương công tử ca ca không đi cùng bọn muội à.

Tỳ nữ Phương Hoa theo sau lưng tiểu Cảnh Huy, dùng vải lụa ngũ sắc buộc tóc cho cô bé, vừa buộc vừa gọi:

-Đừng động đây, yên nào.

Trương Nguyên thì ngồi xổm xuống, kéo lấy bàn tay nhỏ bé của Cảnh Huy, lắc lắc nói:

-Hai năm nữa huynh cũng vào kinh mà, muội phải học hành chăm chỉ, không được lơ là, ba năm sau phải để huynh nhìn muội với con mắt khác được chứ?

Tiểu Cảnh Huy cười vui vẻ, hai mắt híp lại y hệt vầng trăng khuyết, giọng rồi rít kêu lên:

-Người ta cách ba hôm đã mở rộng tầm mắt, còn muội phải chờ những ba năm cơ à, sao lâu vậy ca ca?

Thương Chu Đức và Thương Cảnh Lan bước ra khỏi khoang thuyền, nghe Cảnh Huy nói thế thì không khỏi bật cười.

Thương Chu Đức nói:

-Thuyền nương làm xong “biển thực” rồi, Giới Tử cùng đến đây ăn đi.

Biển thực chính là sủi cảo, đây là loại sủi cảo dùng bột tinh làm vỏ bao bên trong là hải sản tươi ngon, đây là món tỷ muội Cảnh Huy và Cảnh Lan yêu thích nhất, nhưng không hiểu sao hôm nay cả hai cô bé đều ăn rất ít, hẳn là đang buồn bã vì việc sắp chia tay rồi.

Trương Nguyên thì lễ từ biệt Thương phu nhân Phó thị, Phó Thị nói:

-Chúc em rể Trương đỗ cao trong kì thi sắp tới, ba năm sau mong gặp lại tại Kinh Thành.

Lại nói:

-Có thời gian hãy đến thăm Đạm Nhiên, mùa hè đến núi trúc Bạch Mã học tập luyện chữ là thích hợp nhất.

Thương Chu Đức nói:

-Chiếc thuyền ngói Tam Minh thì Giới Tử cứ giữ lại mà dùng, phu phụ trên thuyền đều là nô tài trong nhà ta, rất đáng tin cậy, đến bến thuyền Gia Hưng rồi ta sẽ bảo họ ở lại chờ chờ đợi về từ Tùng Giang.

Xong ông ta lại ra lệnh cho người khiêng một cái hộp lớn, gồm có lụa là gấm vóc, sa hoa lộng lẫy, phần cho dành tặng cho tỷ phu của Trương Nguyên-Lục Thao vì sắp tới sinh thần của Lục Thao tròn 30 tuổi rồi.

Thương Chu Đức để người hầu đi khiêng hộp lễ vật lên thuyền Tam Minh, lại nói với Trương Nguyên một số chuyện, cũng không gì to tát, chẳng qua là dặn dò hẳn phải tranh thủ về dự thi, chuyện thuyết phục thái giám họ Khâu kia thì cứ cố gắng trong khả năng có thể thôi, đừng làm quá mà đắc tội người khác không hay, Trương Nguyên đương nhiên gật đầu đồng ý.

Thương Chu Đức nói:

-Giờ ta phải lên đường rồi, cũng phải chào Tần tiên sinh kia một tiếng, nếu không thì thất lễ thật.

Tần Dân Bình bên kia thuyền đã nghe tin, đang muốn sang đây bái biệt, Thương Chu Đức liền lên bờ từ biệt y, Tần Dân Bình giờ đã biết được Thương Thị là thế gia quan lại, có hôn ước với Trương Nguyên, vì thế ông ta cũng khá là niềm nở, nói:

-Chút ít lòng thành, thật là hổ thẹn, xin tiên sinh nhận cho.

Nói rồi bảo binh lính khiêng hòm bạch quả, mặng mùa đông, hai hũ mật ong to dùng lên thuyền của Thương Chu Đức.

Thương Chu Đức nói vài câu rồi nhận qua lễ vật, chấp tay từ biệt, Trương Nguyên tiễn Thương Chu Đức lên thuyền, nói với Cảnh Huy Cảnh Lan vài câu, xong hăn quay lưng bước qua ván gỗ đi lên bờ, quay đầu lại, phát hiện Cảnh Huy đang theo sau, không biết muốn hỏi chuyện gì?

Tóc tai của Cảnh Huy giờ đã gọn gàng chỉnh tề, vài lọn ngũ sắc buột tóc trông xinh thật, đôi mắt long lanh kia sao lại nghiêm túc thế. Cảnh Huy hỏi:

-Trương công tử ca ca, ba năm sau gặp lại có khi nào huynh không nhận ra muội nữa không?

Trương Nguyên cười nói:

-Sao lại không nhận ra được chứ, Tôn Ngộ Không có 72 phép biến hóa, chẳng lẽ muội cũng có sao?

Tiểu Cảnh Huy nói:

-Muội không biết phép thuật, nhưng muội sẽ lớn lên mà.

Trương Nguyên nói:

-Lớn cách mấy ta vẫn nhận ra muội thôi, muội sẽ rất giống với cô cô muội.

Tiểu Cảnh Huy lắc đầu nói:

-Muội không muốn giống Cô Cô đâu, muội muốn giống chính mình cơ, giống Thương Cảnh Huy cơ.

Trương Nguyên bật cười, nói:

-Được được, thì giống hệt Thương Cảnh Huy, đại tài nữ, được chưa?

Tiểu Cảnh Huy cười híp mắt, nói:

-Trương công tử ca ca, huynh cũng đừng thay đổi nhiều quá nha, phải giữ khuôn mặt này, nhưng mà huynh đừng lo, mọii chắc chắn sẽ nhận ra huynh mà, chỉ cần không thay đổi nhiều đến mức giống người khác là được.

Trương Nguyên cười nói:

-Được rồi, cố gắng không thay đổi gì cả, trường sinh bất lão luôn.

Tỳ nữ Phương Hoa đi tới kéo tay Cảnh Huy nói:

-Phải rời bến rồi, chào tạm biệt Trương công tử đi nào.

Tiểu Cảnh Huy phe phẩy bàn tay bé nhỏ, chiếc thuyền mui trắng Ngũ Minh rời dây rời bến.

Trương Nguyên và Vũ Lăng đứng trên bờ vẫy tay chào tạm biệt, Trương Nguyên trầm nghĩ:

-Lần từ biệt này, ít nhất cũng phải ba năm, ba năm sau gặp lại, Cảnh Huy hẳn đã trở thành một cô bé dày dặn hơn, không còn ngây thơ khờ khạo thế này nữa, người mà lúc nào cũng phải trưởng thành, Thương Cảnh Huy trưởng thành rồi sẽ trông như thế nào đây?

Thuyền vận Kinh Hàng lại tới, gần như đậu đầy mặt sông, thuyền mui Ngũ Minh rất nhanh bị lẫn cả vào trong, không còn thấy được mui thuyền nữa, Trương Nguyên quay sang chấp tay với Tần Dân Bình nói:

-Đêm qua huynh thật vất vả.

Tần Dân Bình cười nói:

-Quấy rầy giấc ngủ của công tử rồi. Mời công tử lên thuyền nói chuyện.

Trương Nguyên đi theo Tần Dân Bình lên phía trước khoan thuyền, Tần Lương Ngọc bước ra gặp mặt, Tần Dân Bình nói cho Trương Nguyên biết hôm qua y đi Dư Hàng trông thấy chuyện giữa phụ thân Khâu thái giám và người trong gia tộc, thái giám Khâu nể sợ cụ già 60 tuổi, cũng miễn cưỡng coi như thông hiểu đạo lý.

Ngược lại đám huynh đệ ruột rà và cả bà con của Khâu thái giám này, cật thế của Khâu thái giám, lộng hành khắp làng xã, danh tiếng thối nát, Tần Dân Bình làm theo lời chỉ dẫn Trương Nguyên, cho người kiếm chuyện đánh một gã vô lại thuộc hàng huynh đệ của lão ta, thế mà dân chúng xung quanh ai cũng tán thưởng kêu hay.

Sau đó Tần Dân Bình giả vờ trách móc binh lính đó, tuy nhiên đóng kịch phải đóng cho chót, gã đánh tới tên binh lính đó chảy máu khắp người, gã binh lính này không chạy không trốn, chỉ kêu sớm muộn sẽ giết cả nhà Khâu thái giám để báo thù cho Mã tướng quân, sau đó Tần Dân Bình đi gặp cha của Khâu Thái giám, tên lính máu chảy ròng ròng, thương tích đầy mình cũng đi theo, Khâu Lão Hán vừa trông thấy đã kinh hãi, Tần Dân Bình lại lời lẽ từ tốn nhã nhặn, thành khẩn tạ lỗi lần cầu xin, đồng thời cũng nhắc đến chuyện của tỷ phu, Khâu Lão Hán cũng đồng ý sẽ nói lý với con mình, Trương Nguyên ngồi đợi Khâu thái giám quay về, trước mắt thì đã đến cuối tháng rồi, gã Lục Đại Hữu cũng nôn nóng, từ Hàng Châu đến Thanh Phố, cũng phải có thời gian năm sáu ngày, không biết khi nào mới quay về được đây?

Đêm ngày 28 tháng 2, có tin truyền đến, Khâu thái giám đang ở bến tàu Hàng Châu.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 132

Khâu Thừa Vân năm nay hơn bốn mươi, là quan giám thuế mỏ bạc tỉnh Vân Nam, mũi nhọn miệng dẹt, mặt trông bộp chộp, cặp mắt đang nheo lại, nheo mắt không có nghĩa hăn đang cười, mà thật sự đang vô cùng tức giận.

Khâu Thừa Vân không hiểu vì sao cứ có cảm giác giận dữ, khi đó hăn đang trên giường hồng học giày vò tiểu thiếp, nóc giường đỏ thắm cùng kim sắc màng trứng không ngừng lắc lư, đến độ cấm đai, ngân câu trên đèn lồng Vân Nam phản chiếu, lấp loé liên tục, cảm giác như bị tiếng thở dốc của thái giám và tiểu thiếp trên giường thổi cho tung bay, một lúc lâu sau, tiểu thiếp rốt cuộc cũng chịu không nổi, thốt lên:

-Lão gia, tha cho nô tài, đau chết mất thôi...”, liền đó miệng như bị bịt chặt, chỉ còn nghe tiếng thở khì khò, rên rĩ không ngừng.

Lại qua hồi lâu sau, nghe “bình” một tiếng, như có người vừa ngã ngửa cái rầm, rồi nghe tiếng Khâu thái giám thở ồ ồ, hình như rất là thoải mái, lão nín thở nói:

-Gọi người chuẩn bị nước đi, còn phải tắm nữa, tiện nhân nhà người làm cho cả ta đều đầm đìa mồ hôi Khâu thái giám tâm trạng sung sướng, cũng không rõ là tay vỗ vào đâu trên người của tiểu thiếp mà tiếng nghe giòn tan.

Nàng tiểu thiếp này tuổi chừng hai mươi hơn, búi tóc rối xù, chui ra khỏi giường, cả người loã lồ, đứng bên giường buộc lại váy, trên ngực, bắp đùi toàn là vết cào, xước cả máu ra, lại còn cả dấu răng nữa, tóm lại lại trên

khấp người chần chịt vết thương Không bao lâu sau, bồn nước đã được đưa vào, trong bồn hơi nước nghi ngút, tiểu thiếp gọi:

-Lão gia, có thể tắm được rồi đó.

Khâu thái giám trên thân mặc mỗi nội khố, xuống giường, bước vào bồn, lão ngồi xuống rồi gọi tiểu thiếp:

-Người cũng vào tắm luôn đi.

Nàng ta toàn thân đầy vết cào xước, đau rát van xin:

-Lão gia, nô gia trên người đau quá, không tắm được đâu, phải nghỉ ngơi hai ba ngày mới được ạ.

-Bảo người tắm thì người cứ tắm đi”.

Khâu thái giám cúi gắt quát.

Tiểu thiếp không dám cãi, run rẩy cởi bỏ váy áo tiến vào bồn, người vừa ngập nước, vết thương toàn thân bỗng đau nhức như bị dao cắt, đau đến độ mặt mày nhăn nhó, miệng méo xệch.

Khâu thái giám đối diện nhìn nàng, trên mặt lộ ra tiểu ý, tâm tình vui vẻ, gật đầu nói:

-Thưởng cho người hai mươi lượng bạc, thêm hai cuộn Thục cẩm nữa”

Cảm giác vết thương đau nhức như dao cắt, trong chốc lát chỉ như tê tê, tiểu thiếp gắng tươi mặt lên, cười nói, cảm tạ Khâu thái giám -Đa tạ lão gia ân thưởng.

Nó rồi lại tiếp tục hầu hạ tắm rửa, lau người để lão nghỉ ngơi.

Chừng nửa đêm, Khâu Thừa Vân soái lĩnh một đội gồm chín thuyền lớn, chở hơn năm trăm người tới cảng Hồ Thự-Hàng Châu, thuyền vừa cập bến, đã thấy có nha môn Chiết Giang -Bổ Chính Ty và quan lại phủ nha Hàng Châu đứng đón từ sớm, tiếp đó lại mời Khâu thái giám vào thành, về dịch trạm nghỉ ngơi.

-Giờ cũng trễ rồi, không cần vào thành vội, hẹn trưa mai sẽ vào thành tiếp kiến các vị đại nhân vậy.

Một đường thuận lợi đến được Hàng Châu, Khâu thái giám trong lòng cảm thấy vô cùng thoải mái, tà hoả lại xông lên. Lúc này nhờ dày vò, cào cấu, cắn xé khắp người tiểu thiếp, mồ hôi toát ra như tắm mới giúp lão hạ được lửa dục, tiểu thiếp vừa này chắc cũng bệnh mấy ngày mới khỏi.

Khâu thái giám có tất cả ba nàng tiểu thiếp, đủ để lão lần lượt thoả mãn cho đến sáng. Lão vội vàng từ chối rằng người còn mệt mỏi, nên muốn nghỉ lại trên thuyền, chưa vào thành, cũng chưa muốn tiếp khách vội.

Tính khí của thái giám xưa nay luôn thất thường, kỳ quái, thành thử quan viên Hàng Châu tự nhiên cũng cho là phải, đành lệnh cho gánh lên thuyền hơn trăm gánh rượu rồi lui về.

Giờ Ty canh ba, tùy dịch đến báo có Khâu lão thái gia đến, địa vị thái giám trong cung đều được mọi người xưng hô là “gia”, cha của gia không gọi “lão thái gia” thì gọi là gì.

Khâu thái giám ra lệnh -Cho dìu vào.

Liền đó Khâu lão thái gia được hai con trai dìu lên thuyền, vào khoang, Khâu thái giám chỉ khom người chào:

-A, cha đến rồi, ngồi đi.

Rồi cũng không thèm đếm xỉa gì đến hai vị ca ca, hai người đó cũng cười bồi, hỏi thăm, rồi nịnh hót vài câu.

Trong gia đình, Khâu thái giám xếp hàng thứ năm, Khâu lão nhà sinh đông con, làm không đủ ăn, đành cho thiên một đứa con, nhờ người đưa lên kinh thành.

May mắn thuận lợi được tiến cung, tranh đấu hai mươi năm trời, rốt cuộc thăng tiến làm thái giám coi sóc việc thu thuế mỏ bạc, địa vị xem như ngang hàng với Bố chính sứ đại nhân.

Vốn là nhà nghèo rớt mồng tơi, Khâu gia cũng cật thế, nhờ đó mà trở nên khá giả hơn. Khâu thái giám vì thế mà tâm tình vô cùng phức tạp, một mặt mong muốn người nhà được sống sung túc, một mặt lại canh cánh trong lòng việc mình bị thiên, luôn cho rằng cả nhà họ Khâu đều nhờ cái vật dưới hông của lão mà trở nên giàu có, thật khiến lão càng nghĩ càng tức không chịu được, vì thế mỗi lần nhìn thấy anh em cháu chắt của mình thì sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi, chẳng qua trên đời cũng có một số việc chỉ có thể dựa vào người trong nhà~ Khâu thái giám nói -Cha à, ta từ Vân Nam có mang theo một ít thổ sản, cha cho người đem về nhà đi, khoan hãy dùng vội, đợi qua ba, năm năm nữa rồi từ từ mua ruộng, mua nhà, mua cửa tiệm.

Khâu lão vừa nghe liền biết con lão quả thật vu cáo hãm hại người khác đòi năm mươi ngàn lượng, Khâu lão tuy tham tiền, nhưng vốn sinh trưởng từ thôn quê, hãy còn rất chất phát, đành than:

-Thằng chó con này.

-Cha Khâu thái giám có chút mất vui nói:

-Ta chẳng phải sớm nói với người rồi sao, đừng gọi ta là “chó con” nữa có được không, cha nói xem, ngoài việc sinh ra ta, đặt cho ta cái tên khó nghe, người còn làm được gì cho ta?

Khâu lão vội vàng đáp:

-Được rồi, được rồi, không gọi tên đó nữa, không gọi nữa.

Thầm nghĩ “vừa nãy không phải gọi người chó con người mới nhận ta hay sao, giờ lại không cho gọi, chó con a, tâm ý người, người làm cha như ta giờ cũng nhìn không thấu rồi...”

“Người nha”, Khâu lão thay đổi cách xưng hô, rồi kể trước đó vài hôm có vị nho sinh họ Tần, đem theo mấy tên thổ dân tướng mạo kỳ dị tìm đến khẩn cầu, kể xong mới nói với Khâu thái giám -Con à, thổ dân hung ác, tránh gây chuyện là việc tốt nên làm, ai dè, thiện nhân năng tác a..

Khâu thái giám biến sắc, thầm nghĩ: “nghe nói thổ dân khó đối phó, quả nhiên là vậy, rốt cuộc cũng truy được tới đây”, vô cùng bức bối, Khâu thái giám phẩy tay nói:

-Được rồi, được rồi, tất cả cứ về nghỉ ngơi trước đi, sáng mai ta sẽ đến.

Khâu lão nào dám nói thêm, liền rời thuyền, hai vị ca ca của Khâu thái giám cười cười hỏi -Ngũ đệ, vậy còn thổ sản Vân Nam hiện đang để ở đâu, hay là cho người đem xuống thuyền được không?

Khâu thái giám tức mình nghiêm giọng quát:

-Cái gì mà thổ sản, một chút cũng không có đâu, mau cút xuống thuyền cho ta.

Hai huynh đệ Khâu gia, cuống cuống rời khoang, sau lưng không ngớt chửi rủa thằng chó ngũ đệ, cả hai quyết định, ngũ đệ có chết đi cũng không cho lập bài vị trong từ đường, kẻ không toàn vị, mặt mũi nào mà dám gặp tổ tiên, huống hồ khi sống lại còn vô lễ với huynh đệ như vậy... Ngồi một mình trong khoang thuyền, Khâu thái giám trong lòng sinh ra buồn bức,

theo khẩu khí mà đoán thì Khâu lão chắc là không dám đụng đến số bạc này rồi.

Sợ thổ dân báo thù sao, Khâu thái giám cười lạnh: “bốn gia sợ cái rằm gì, các người không dám, thì ta mang lên kinh thành, sắm nhà sắm cửa, mua thiệp đẹp, tiền trong tay chẳng lẽ ta không biết tiêu sao?”. Lòng tuy nghĩ vậy, nhưng trong bụng lại không cảm thấy dễ chịu chút nào.

Tuỳ dịch tiến vào dâng lên “bái thiệp”, Khâu thái giám nhìn qua, thì ra là thiệp mời của thái giám Chung Bốn Hoa, mời lão ngày mai đến Tây hồ ngồi thuyền xem kịch, Chung Bốn Hoa vốn là thái giám giữ chức trông coi ngành dệt ở Hàng Châu. Xem xong thiệp mời, Khâu thái giám trong lòng mới có chút vui vẻ, xem hý kịch chính là đam mê lớn nhất của lão.

Chung thái giám vốn là một vị thiếu giám thuộc mười hai vị nội giám trong cung, hẳn chính là người của Ngân tác cục, vốn dĩ địa vị của lão trước kia thấp hơn so với Chung thái giám, còn bây giờ mọi người đều là thái giám, địa vị tương đồng. Trong tâm không khỏi có chút thoả mãn:

-Thường bạc, nói lại rằng ngày mai ta nhất định đến cục hàng dệt bái phỏng Chung công công.

Sau buổi trưa, Khâu thái giám vào thành, đã thấy Đô chỉ huy sứ, Bố chính sứ và Án sát sứ, ba vị đầu não thiết yến chờ sẵn, Chung thái giám cũng vừa đến, thái giám gặp thái an, thật đúng là có chút gọi là tha hương ngộ cố tri (gặp người quen nơi đất khách), hai người ngồi chung đối ẩm, cười đùa đàm đạo, rất làm tương đắc.

Chung thái giám nói:

-Khâu công công, ngày mai ngài nhất định phải đến nha, ta ở Tây Hồ chuẩn bị sẵn thuyền, trên thuyền đã mời sẵn một đoàn ca kỹ, chúng ta vừa ngồi thuyền du ngoạn Tây Hồ, vừa xem ca múa, ha ha, ngày mai chúng ta chính là chuẩn bị chỉ để mời Khâu công công người làm khách.

Khâu thái giám vui vẻ nói:

-Vậy làm phiền rồi, sáng mai ta sẽ đến cục hàng dệt bái phỏng Chung công công, sau đó sẽ cùng Chung công công đến Tây Hồ xem kịch, tương truyền Nam hý bi hoan ly hợp, rất đặc sắc, ta phải đi thưởng thức một chuyến mới được”

Sáng sớm ngày ba mươi, Khâu thái giám dẫn theo một đội hộ vệ từ bến cảng Hồ Thự đi đến Dũng Kim Môn của cục hàng dệt, cầm theo hộp lễ vật đi vào, trong hộp ngoài Điền ngọc, Phỉ thúy, ngà voi chạn trổ, vật dụng bằng bạc, còn có Tam thất, phục linh và các dược liệu quý khác, vô cùng quý báu, Chung thái giám hồ hởi tiếp đón:

- Ai da, làm phiền ngài rồi, ta phải thiết lễ hồi đáp mới được.

Miệng thì tuy nói vậy, nhưng trong bụng thầm nghĩ: “Khâu Thừa Vân vốn bất học vô thuật, ra ngoài tiếp xúc quan lại địa phương lâu năm, giờ xem ra cũng đã có chút phong thái nho nhã. Lại nói:

-Khâu công công, mời ngài đến thư phòng, ta có vài món quý giá muốn tặng cho ngài.

Hai vị thái giám kéo tay nhau tiến vào thư phòng trong nội viên của Chức tạo cục (cục hàng dệt), Khâu thái giám vừa vào, nhìn thấy có một thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi đang ngắm các vật dụng bằng ngọc và đồng.

Khâu thái giám thoát tiên cho rằng đây là một vị nội giám của Chức tạo cục, nhưng ngay lập tức lão nhận ra không đúng, thiếu niên này thân mặc áo xanh (y phục dành cho học trò ngày xưa), thần sắc không lộ vẻ khép nép, làm gì có nội giám nào dám trước mặt đại thái giám lại dừng dừng như không vậy.

-Vị này là...?

Khâu thái giám mắt nhìn thiếu niên thư sinh đó, hỏi Chung thái giám.

Chung thái giám cười, giới thiệu:

-Vị Trương công tử này là vong niên chi giao của ta, là con cháu Trương gia huyện Sơn Âm, tiên tổ chính là trạng nguyên thời Long Khánh (Minh Mục Tông niên hiệu; 1567-1572). Trương công tử năm nay mười sáu, lần đầu tham gia kỳ thi trong tháng, liền đậu đầu bảng kỳ thi huyện, tuổi trẻ tài cao, tiền đồ vô lượng, ha ha... Trương công tử, đây chính là Khâu công công, người rất được vạn tuế gia tín nhiệm.

Trương Nguyên chấp tay chào nói:

-Sơn Âm Trương Nguyên bái kiến Khâu công công.

Nhìn thấy Chung thái giám tán dương vị thiếu niên này, Khâu thái giám tự nhiên cũng tươi cười hưởng ứng, khen ngợi vài câu, lại nghe Chung thái giám nói tiếp:

-Vị Trương công tử này tinh thông thưởng giám (thưởng thức và giám định về nghệ thuật), ta cho mời công tử đến là để xem dùm mấy thứ ta sưu tầm như thanh cung (*), thư họa danh thiếp phẩm chất thế nào, công công mời ngài cùng xem.

Trương Nguyên cầm lên một tượng ngọc Di Lặc -Khâu công công, mời xem, đây chính là ngọc phật do danh gia Lục Tử Cương điêu khắc thành, kỹ thuật vô cùng tinh thâm.

Khâu thái giám nào biết Lục Tử Cương là cái quái gì, gật đầu nói.

“Ngọc tốt, khắc trông cũng đẹp.

(*) Thanh cung: những vật dụng trưng bày trên bàn đọc sách ngày xưa, bao gồm chậu cảnh, lọ hoa... Trương Nguyên cầm tiếp một cái Lư Tuyền

Đức lên nói:

- Lữ Tuyên Đức màu sắc chia làm năm phần, màu sắc đạt đến màu Tàng Kinh chỉ (*), là đẹp nhất, Chung công công sưu tầm chính là loại Tuyên Đức Lữ có màu sắc đạt đến màu của Tàng Kinh chỉ (*) Tàng Kinh chỉ: tên một loại giấy dùng để in ấn kinh Phật, còn gọi là giấy Tàng Kinh. Có nhiều tên gọi như giấy Xuyên (Xuyên chỉ, Mao biên chỉ...) Chung thái giám nhận thấy Khâu thái giám tựa hồ không chút hứng thú, bèn nói:

-Hay là xem tranh của Trần Mi Công và Đồng Hàn Lâm, hai đại danh gia đương thời vậy, đây là bức “Cô yên viễn thôn đồ” của Đồng Hàn Lâm, Khâu công công ngài nhìn xem.

Khâu thái giám xem qua rồi nói:

-Đồng Hàn Lâm thì ta biết, chữ viết đẹp, tranh vẽ cũng đẹp”

Tỏ ra ta đây có hiểu biết, lão lại nói thêm:

-Chẳng qua trên bức tranh này chỗ trống còn nhiều quá, nên vẽ thêm “Tam anh chiến Lữ Bố” vào đó là tuyệt nhất.

*Tam anh chiến Lữ Bố: đây là tình tiết hấp dẫn trong “Tam quốc diễn nghĩa”, tại hồi thứ 5, Lưu Bị, Nguyên Vũ, Trương Phi, ba huynh đệ đại chiến với Lữ Bố_) Chung thái giám và Trương Nguyên nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Muốn vẽ thêm Tam anh chiến Lữ Bố vào bức “Cô yển viễn thôn đồ”, híc, nếu để Đồng Kỳ Xương hay được, hẳn không tức ói màu mới là lạ.

Chung thái giám giờ mới tỉnh ngộ ra rằng việc mời Khâu thái giám đến thư phòng là sai lầm to lớn.

Khâu Thừa Vân vốn chỉ yêu tiền, nhưng đã mời lão đến rồi, lại để lão tay không đi ra thì không được hay lắm.

Suy đi tính lại, Chung thái giám mới cười nói -Khâu công công, đến đây, đến đây xem thứ này, rất là thú vị. Trương công tử cứ tiếp tục xem đi, thứ này thật không thích hợp với công tử, thiếu niên xem không được đâu.

Trương Nguyên thừa biết hai lão trốn đi xem dâm thư dâm hoạ, nên cũng không thềm để ý -Hai vị công công, xin cứ tự nhiên.

Chung thái giám dắt Khâu thái giám tiến vào nội thất trong thư phòng, từ trong rương sách rút ra một tập sách, bìa có dán chữ “Hy” rất đẹp, có tựa là “Thập Vinh đồ”, mở ra thì thấy là một tập “Xuân cung đồ” vô cùng sinh động.

Tổng cộng có mười bức, mỗi bức đều là một tư thế khác nhau, nét vẽ lưu loát, mô phỏng tinh tế. Trên tranh tả lại cảnh tượng nam nhân cùng thê thiếp náo hỷ (đang vui vẻ), cực kỳ ướt át, hình ảnh được khắc hoạ linh động, trong tục có thanh, trong thanh có tục.

Hoạ cảnh giao hoan, nam nữ đầu mày cuối mắt đưa tình, trên tranh nam nhân miệng đang nói tục, nữ nhân uốn người cong chân hưởng thụ, gò má ửng hồng, thật khiến người xem lửa dục công tâm, máu chảy rần rần.

Khâu thái giám nhìn chăm chăm, luôn miệng khen:

-Cái này hay, cái này hay lắm, hay hơn của Đồng Kỳ Xương vẽ nhiều.

Chung thái giám tức thẳm, câu này nếu để đến tai Đồng Kỳ Xương, thế nào cũng tức ói thêm ngum máu -Đúng rồi, đều là do danh gia vẽ ra cả, là tác phẩm của Cừu Anh, Cừu Thực Phủ (*). Dù sao Khâu công công cũng không biết Cừu Anh là ai.

Liếc mắt đưa tình với thằng mù đúng là chuyện ngu, Chung thái giám nói tiếp:

-Đây là ta xuất ra mất trăm lượng bạc, còn phải gây áp lực, mới mua được của một tên nhà giàu, đổi lại là người khác, thì vô phương mua được. Kỳ thực Khâu công công đã ưa thích vật này như vậy, thôi thì ta cũng tặng cho ngài.

Khâu thái giám mừng hết lớn, cảm ơn rối rít. Nhiều năm nay lễ vật lão nhận được không ít, trong đó không thiếu những bức thư hoạ danh tiếng, cũng như những món đồ cổ quý giá, thế nhưng thực tế là chưa ai dám tặng lão “Xuân cung đồ” cả, vì như vậy há chẳng phải là tặng gương cho Chung Vô Diệm soi, tặng giày cho độc cước đại hiệp tung hoành à?

Rõ ràng là một cách chế giễu vô cùng độc ác đối với những kẻ là thái giám như lão. Còn Chung thái giám đem Xuân cung đồ tặng cho lão thì lại không sao, cả hai đều là thái giám thì có gì mà ngại, tặng vật như vậy kỳ thực cũng chỉ là để mỗi người dùng để tự khám phá bản thân mình mà thôi.

Khâu Thừa Vân đem nhét tập Xuân cung “Thập Vinh đồ” vào người, cười ha ha cùng Chung thái giám rời khỏi nội thất, Chung thái giám nhắc:

-Khâu công công, kịch hay sắp diễn rồi. Thanh kỹ trên thuyền đợi cũng lâu rồi, Trương công tử, mời cùng lên thuyền thưởng thức Khâu thái giám vốn đã ra khỏi phòng, bỗng dừng chân nói:

-Chung công công, vậy bức hoạ của Đồng Hàn Lâm ngài tặng ta luôn có được không? Đồng Hàn Lâm là thầy dạy của thiên tuế gia, bức hoạ này ta cũng muốn có.

Chung công công bó tay, đành phải đem bức hoạ “Cô yện viễn thôn đồ” của Đồng Hàn Lâm tặng cho lão, cũng rất tò mò không hiểu Khâu thái giám có thực sự nhờ người vẽ thêm sự tích Lưu Quan Trương chiến Lữ Bố vào đó hay không?

Trương Nguyên mấy ngày trước đã cùng mấy người bên Tiểu Cảnh Huy du ngoạn Tây Hồ, thuyền cả bọn ngồi lúc đó là chiếc: Hồ sơn lãng tích”, dài sáu trượng, là một con thuyền hào hoa, rộng lớn.

Nhưng so với chiếc lâu thuyền của Chung thái giám thuê để thiết yến thì quả là nó nhỏ như gà con so với gà cồ.

Chiếc lâu thuyền này dài mười hai trượng, cao ba tầng, thoát trông cứ như một toà lâu các đẹp để được đem dời vào giữa hồ, chiếc lâu thuyền này phải nói là cực kỳ hoa lệ và xa xỉ, lang cang thì sáng rực, hoa văn đẹp mắt, hành lang chạy dài, bao quanh các phòng.

Tầng cao trên cùng dành cho hát kịch, ca đồng vũ kỹ đang múa hát trên đó, quang cảnh phảng phất như thiên không tấu nhạc.

Khâu thái giám đứng tựa người vào lang cang, nhìn ngắm mặt hồ, nước hồ mùa xuân xanh như màu trời, hoa rơi bay đầy trời, tựa như một giấc mộng đẹp, ngay cả một người tràn đầy tục khí như Khâu thái giám cũng cảm nhận được nét đẹp của thiên nhiên vào lúc này, luôn miệng nói với Chung công công:

-Ngài thật sự vẫn luôn được vạn tuế gia ưu ái, cho ngài ở một nơi tốt đẹp như vậy, ta thì lúc nào cũng phải nhào vào những nơi heo hút, nguy hiểm.

Chung thái giám cười đáp:

- Mỏ bạc là nơi vô cùng quan trọng, vạn tuế gia phái ngài trấn giữ chỗ đó, chẳng phải là rất tín nhiệm ngài sao, công công lần này hồi kinh, không thăng lên Ti Lễ Giám thì cũng là Vệ Mã Giám, sau này còn phải nhờ công công ngài chiếu cố ta nhiều.

Ti Lễ Giám và Vệ Mã Giám là hai cơ cấu nội quan, có quyền lực lớn nhất trong mười hai Giám, những thái giám có quyền thế của Minh triều đều xuất thân từ hai giám này, chính vì vậy đám hoạn quan đều hao tổn chất xám để tìm cách chui vào đây.

Khâu thái giám lắc đầu nói:

-Ta học hành không đủ, sao dám bì với Chung công công ngài, quay về rồi cũng phải nằm đợi ở Ngân tác cục thôi, huống hồ lần này vận chuyển bạc lại xảy ra chút chuyện, bị Thạch Trụ Thổ Ti- Mã Thiên Thừa cướp mất năm mươi ngàn lượng bạc, thật không biết làm thế nào thỉnh tội với vạn tuế gia đây.

Kịch còn chưa bắt đầu diễn, Khâu Thừa Vân đã nhắc đến chuyện Mã Thiên Thừa, Chung thái giám liếc nhanh về phía Trương Nguyên đang đứng vội nói:

-Việc này ta cũng có nghe qua, là do Thạch Trụ Thổ Ti cướp đi, đâu can hệ gì đến Khẩu công công ngài chứ, công công thuộc hạ chỉ có mấy trăm người thì lấy gì mà ngăn được thổ dân cả huyện Thổ Ti, nghe nói Mã Thiên Thừa đã bị tống vào ngục rồi, trước sau cũng đem bạc trả lại thôi, Khâu công công ngài không bị trách tội đâu.

Khâu thái giám nhìn mặt -Tên Mã Thiên Thừa đó quý bạc hơn mạng sống, chấp nhận bị giam chứ không chịu giao bạc ra, cho nên chuyện này thật là khó giải quyết. Năm mươi ngàn lượng bạc đó nếu mà không thu lại được, nói thế nào thì cũng là lỗi ở ta.

Chung thái giám cảm thấy kỳ quái, hỏi:

-Lệnh cho hai phủ Trùng Khánh, Quỳnh Châu phái người đến Thạch Trụ Ti khám xét, lẽ nào thổ dân Thạch Trụ còn dám kháng cự làm phản hay sao?

Đây vốn là điều khiến Khâu thái giám lão lo lắng nhất, lão hận Mã Thiên Thừa dám vô lễ với lão, nên mới tìm cách bắt chẹt Mã Thiên Thừa năm mươi ngàn lượng bạc, nào ngờ tên này cực kỳ ngoan cố, biết rõ sẽ bị bắt mà vẫn đến Vân Dương khiếu nại. Bèn đáp:

-Việc này khó nói lắm, khó mà biết được đám thổ dân này muốn gì.

Nếu thật sự ép thổ dân Thạch Trụ làm phản thì càng khác gì làm lớn chuyện lên, việc Khâu Thừa Vân vu cáo hãm hại Mã Thiên Thừa cũng sẽ bị lộ, tuy rằng lão sẽ khẳng khái phủ nhận, tác phong làm việc của thái giám vốn là làm mà bất chấp hậu quả, hiện thời biết rõ việc làm của mình không thoả đáng, nhưng lão vẫn quyết cương tới bến.

Trương Nguyên lúc đó cũng quay sang hỏi lão:

-Khâu công công, tại hạ hai ngày trước tại bờ kênh có gặp một chiếc thuyền chở đầy binh sĩ Thạch Trụ, nghe nói là chở lên kinh thành để cáo ngự trạng, không biết việc này có liên quan gì đến ngài không?

Khâu công công đã sớm từ Khâu lão thái gia biết được việc thổ dân đuổi theo đến đây, đồng thời còn uy hiếp cả người của Khâu gia, lúc này lại nghe được chuyện thổ dân muốn lên kinh dâng cáo trạng, không khỏi cảm thấy phiền não, trong lòng nổi xung nghĩ:

“Đợi ta về tới kinh thành, cho dù phải đem năm mươi ngàn lượng tặng sạch, ta cũng phải đàn áp được đám điều dân này, các người tạo phản càng tốt, đem chém bay đầu cả lũ là xong.

Nghĩ xong bèn nói:

-Chút nữa ta sẽ tìm gặp Chiết Giang đô chỉ huy sứ, Hà đại nhân, nhờ Hà đại nhân đem đám thổ dân đó bắt lại hết, Chung công công, ngài phải nói giúp dùm ta một tiếng đó.

Chung thái giám có chút khó xử lên tiếng:

-Việc này có chút không thoả đáng à, nếu muốn tóm hết đám thổ dân đó, thì cũng phải có tội danh mới được.

Khâu thái giám cương quyết:

-Cứ việc gán cho chúng tội danh cướp bạc của quan, theo ý ta, đem cả đám chém tại chỗ.

Trương Nguyên nghĩ bụng:

“lão thái giám này tâm trạng thất thường, thật là hung tàn”

Chung thái giám lắc đầu lia lịa, từ chối:

-Hà đại nhân sẽ không nhận làm chuyện như vậy đâu, nếu bắt hết đám thổ dân này, bên Thạch Trụ đó sẽ lập tức tạo phản, lúc đó Hà đại nhân cũng sẽ vì vậy mà chịu tội”.

Khâu thái giám nghĩ tới nghĩ lui thấy không sai, vả lại lão cùng Hà đại nhân cũng chẳng có giao tình gì, người ta vì lý do gì mà đi giúp mình, nghĩ xong liền cười lạnh một tiếng rồi nói:

-Vậy cũng được, cứ để bọn chúng theo đến kinh thành, ta thật muốn xem xem vận tuế gia có tiếp cáo trạng của chúng hay không?

Chung thái giám cùng đồng ý:

-Được rồi, không nói mấy chuyện gây mất hứng này nữa, mấy tên thổ dân thì làm được quái gì, Khâu công công, chúng ta uống rượu xem kịch thôi.

Tên của vở kịch được diễn lần này có tên là “Cảm thiên động địa Đậu Nga oán”, được chọn lựa kỹ càng từ Quan Hán Khanh tạp kịch, rượu cũng là thứ rượu mạnh của Huy Châu.

Chung thái giám liên tục mời rượu, Khâu thái giám thì trong lòng có tâm sự, vừa khéo được dịp mượn rượu giải sầu.

Trương Nguyên thờ ơ quan sát, từ biểu hiện xem kịch mà nói, Khâu thái giám cũng không hẳn là không có tinh thần trọng nghĩa, xem đến đoạn tên lưu manh vô lại Trương Lữ muốn hạ độc Thái bà bà, Khâu thái giám khẩn trương hét lớn:

-Canh đó có độc, không được uống, có độc đó.

Lại xem diễn đến đoạn nhìn thấy Trương Lữ hại người không thành, lại thành ra hại chết cha mình, Khâu thái giám vỗ tay cười lớn:

-Chết đáng lắm, chết đáng lắm, thật là đáng đời.

Thấy Trương Lữ Nhi vu oan Đậu Nga, tham quan muốn dùng nhục hình tra tấn bức cung Đậu Nga, Khâu thái giám cũng cảm thấy căm phẫn trong lòng, vừa uống rượu, vừa chửi Trương Lữ Nhi, mắng tham quan.

Trên đời vốn luôn như vậy, ai cũng có thể đối với những chuyện không liên can đến bản thân mà phán xét công bằng, mà Khâu thái giám chính là

một mình chứng diễn hình.

Lúc xem diễn kịch, lão giống y như mọi người xem trọng “phạt ác khen thiện”, đồng cảm với vai chính, hoàn toàn quên bằng chuyện lão đòi chém giết thổ dân là việc hung tàn đến mức nào.

Vở tạp kịch “Cản thiên động địa Đậ Nga oán” diễn được khoảng một tiếng, lâu thuyền cũng đi được một vòng từ Bạch đê tới Tô đê.

Khâu thái giám cuối cùng cũng có cảm giác hơi say say, kêu gào cho đòi đánh người đang diễn vai Trương Lữ Nhi, Chung thái giám tùm tùm cười, cho người lôi diễn viên xấu số đó xuống đánh, kỳ thực cũng chỉ là bảo kẻ đó kêu gào thảm thiết cho Khâu thái giám nghe thấy mà thôi.

Lại cho gọi Đậ Nga xuống mời rượu Khâu thái giám, Khâu thái giám giường cặp mắt say mềm nhừ, kéo tay Đậ Nga nói:

-Ta tội nghiệp nàng số khổ, thưởng cho nàng mười lượng bạc đó”, Nói xong liền khiến tùy tùng mau chóng lấy bạc, ra tay vô cùng hào phóng.

Kép nữ đó lại mời thêm hai ly, Khâu thái giám lúc này đã say đến độ ngã nghiêng ngã ngửa rồi.

Chung thái giám bèn đến dìu lão về phòng ở tầng hai nghỉ ngơi, một bên nói đến chuyện của Mã Thiên Thừa, Khâu thái giám hàm hàm hồ hồ trả lời, vẻ như ta đây trong sạch, không hề hé lộ chuyện mình vu oan cho Mã Thiên Thừa, giấu riêng năm mươi ngàn lượng, chẳng qua lúc này lão cũng say quên trời đất rồi.

Khâu thái giám ngủ được gần hai tiếng, tỉnh dậy thì thấy mặt trời đã ngã về hướng tây, hoàng hôn đang xuống, ngồi dậy mà cảm giác trong đầu vẫn còn váng vất, định thần lại mới nhớ ra đang còn trên thuyền du Tây Hồ, giương mắt lên nhìn thì thấy Chung thái giám đang gác tay đứng trước cửa sổ, lưng quay về phía lão, bèn cười nói:

-Hôm nay ta uống hăng quá, say không biết trời trăng gì, nào ngờ trời đã chiều rồi.

Chợt thấy Chung thái giám quay lại nói với lão:

-Khâu công công, ngài gây hoạ lớn rồi.

Khâu Thừa Vân ngạc nhiên hỏi:

-Chung công công, lời ngài là ý gì vậy?

Chung thái giám lắc đầu than:

-Ngài trong lúc say đã nói ra chân tướng, chuyện Thạch Trụ cướp bạc, ngài đều nói rõ hết rồi.

-Ngài nói gì vậy?

Khâu thái giám thất kinh hỏi.

Chung thái giám chỉ lắc đầu không nói, ra vẻ ta đây đã biết tường tận.

Khâu Thừa Vân vừa ảo não, vừa sợ hãi, Chung Bốn Hoa biết được việc lão vu oan cho Mã Thiên Thừa, lão coi như xong rồi.

Chung thái giám có thể trực tiếp đem tấu chương dâng lên trước mặt vạn tuế gia, Chung Bốn Hoa nếu muốn trở mặt thành thù thì cảnh ngộ của lão rất không hay.

Khâu Thừa Vân lăn lộn tròn cung hai mươi năm, tuy là bất học vô thuật, thế nhưng cũng không phải là hạng dễ chơi, mặt sạm lại, bụng gấp gáp tính kế, cười nói:

-Ta rượu vào lời ra, nói năng lung tung, Chung công công đừng cho là thật, ha ha, mỗi lần rượu say, ta ăn nói lung tung như vậy cũng không ít

đâu.

Chung thái giám tiến đến vỗ vỗ vào vai lão, nói:

-Khâu công công, hai ta cũng xem như huynh đệ, ta dù biết sự thể như vậy thì cũng quyết không nói ra đâu, nhưng mà việc như này không riêng gì ta mà trên thuyền này cũng có nhiều người nghe được, cho nên mới nói chuyện này trước sau gì cũng sẽ lộ ra.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Khâu Thừa Vân xuống giường mang giày vào, đi mấy lần đều không vào được, tay chân có chút run rẩy, có lẽ do uống nhiều rượu; Cũng có lẽ do chiếc thuyền hơi lắc lư.

Chung thái giám an ủi:

- Khâu thái giám chớ sốt ruột, nội quan chúng ta cần đồng tâm hợp lực, chuyện này tuy có hơi phiền phức, nhưng vẫn có đối sách..

Khâu Thừa Vân vừa đi xong giày, “bịch” một tiếng quỳ xuống dưới chân Chung thái giám, giọng nói gượng gạo:

- Chung công công, bây giờ ta nhờ cậy hết vào ngài, xin ngài cứu giúp.

Lúc này nhất định phải nịnh bợ Chung thái giám, thái giám sợ thái giám.

Chung thái giám vội vàng đỡ hăn dậy, nói - Đừng như vậy, chúng ta là người trong quan trường, ai cũng có lúc nguy cấp, đều phải nhờ bằng hữu giúp đỡ cả, nào, lại đây ngồi, chúng ta bàn bạc thật kỹ đối sách.

Khâu Thừa Vân thở dốc, hỏi:

- Không biết đã có những ai biết việc xấu của ta?

Chung thái giám đáp:

- Lúc đầu chỉ có ba, bốn người, đến bây giờ gần như cả thuyền đều biết cả, Khâu công công ngài biết rồi đấy, miệng lưỡi thế gian mà, tuy chúng ta có thể đe dọa họ không được tiết lộ, nhưng nhiều người nhiều miệng, muốn che dấu kín kẽ e rằng không thể, cho nên cần phải nghĩ biện pháp khác.

Khâu Thừa Vân trong lòng thầm hối hận, thực không nên ở trước mặt Chung Bản Hoa mà nói đến chuyện cướp bạc, không đề cập chuyện này, hẳn cũng sẽ không rệu vào lời ra, bây giờ bị Chung thái giám nắm được điểm yếu, đừng thấy Chung thái giám nói lời ngon ngọt là tốt. Không có lợi ích vào tay, ai chịu ra mặt giúp đỡ? Tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, thế gian này, hẳn đã nhìn thấu rồi, hẳn cần rằng, hạ giọng nói:

- Chuyện đã đến nước này, ta cũng không giấu Chung công công nữa, tên Mã Thiên Thừa ấy coi thường nội quan chúng ta, cho nên ta mới cho hẳn nếm sự lợi hại của ta, năm vạn lượng bạc kia một cắc cũng không được thiếu, thế này đi, Chung công công ba mươi ngàn lượng, ta hai mươi ngàn, ý công công thế nào?

Ba hàng dật ở Giang Nam đều là món mồi béo bở, Chung thái giám không phải người quá tham lam, khá là yên phận, nhưng nếu hoàn toàn không tham lam chút nào thì cũng không thể trở thành thái giám hàng dật được, mỗi năm đều phải hối lộ các cửa trong cung, không có tiền thì việc không thành, làm một vị quan thanh liêm là điều không hề dễ dàng, nhưng mở miệng ra đã nói hối lộ ba mươi ngàn đúng là việc chưa từng có.

Chung thái giám thầm nghĩ “Trương Nguyên kéo ta vào chuyện này thực sự là họa hay là phúc đây?”

- Khâu công công, bốn thái gia đã nói rồi, chúng ta tình như huynh đệ, ta sao có thể chia chác ngân lượng như vậy, hơn nữa số bạc này không thể phân chia được, Mã Thiên Thừa thực sự bị oan, hẳn tất không chịu giao bạc, bạc không đưa ra án tử còn đó. Mã Thiên Thừa đang mang tội chết, hẳn là thổ ty vùng Thạch Trụ, nếu hẳn chết, người dân Thạch Trụ tất sẽ làm

phản, đến lúc đó triều đình nhất định đem quân tới dẹp loạn, hậu quả chắc chắn đổ lên đầu Khâu công công người, chúng ta tuy là vâng mệnh xuất cung, nhận được sự tín nhiệm của hoàng đế, nhưng ánh mắt thù địch nhìn vào chúng ta cũng không ít, chúng ta còn có đường sống sao?

Chung thái giám nói đến như vậy cũng cảm thấy tự phục mình.

Khâu Thừa Vân toát mồ hôi hột, lời này của Chung thái giám quả không sai, những ánh mắt thù địch của nội quan nhìn họ thực không ít, một khi xảy ra chuyện, lời gièm pha trong cung sẽ rất nhiều.

Khâu Thừa Vân gã ở trong cung hai mươi năm, chuyện mắt thấy tai nghe cũng không ít.

Những tên thái giám hôm nay còn tác oai tác quái hôm sau đã bị đem ra trăm rồi. Giết chết một thái giám là việc vô cùng đơn giản, chỉ cần một câu của Vạn tuế gia là xong, thái giám có phẩm cấp như hãn thì Chương Ẩn thái giám (một trong 12 thái giám có quyền lực nhất, cai quản hoạn quan trong cung) cũng có thể quyết định sự sống chết của hãn, chẳng bị được so với ngoại quan, muốn xử phạt gì cũng phải thông qua tam pháp tư thẩm phán, giống như Tôn Long vậy (Tôn Long là họa sự trong cung) hái bạc cho Vạn tuế gia, cho dù xảy ra chuyện thì Vạn tuế gia cũng sẽ hết lòng bao che nâng đỡ.

Ngược lại hãn thì sao, hãn đây lại còn chiếm năm mươi ngàn ngàn lượng bạc của Vạn tuế gia, đến lúc đó vừa dẹp loạn vừa muốn tiền, chẳng cần nói, nhất định sẽ đánh chết Khâu Thừa Vân, không coi thổ ty của Thạch Trụ ra gì, bây giờ lại nghe Chung thái giám nói như vậy, hãn cũng sợ. Run run nói:

- Chuyện này làm sao mới phải, Chung công công nhất định phải ra tay cứu huynh đệ một phen.

- Đừng vội, đừng vội.

Chung thái giám đáp:

- Trước mắt tình thế vẫn chưa quá tệ, ta cho rằng, ai đeo chuông thì người ấy tự tháo, vẫn nên trao đổi với người thổ ty Thạch Trụ thì hơn, Khâu công công, chỗ bạc này trả lại cho họ mới có thể giải quyết êm thấm; Khâu Thừa Vân lúc này đã hoàn toàn bị động, nhưng vẫn cố giãy giụa:

- Ta đều đã bẩm báo với Hoàng thượng, nói bạc là do Mã Thiên Thừa cướp đi, bây giờ lại giao ra, chẳng phải lạy ông tôi ở bụi này sao, ta sẽ chết chắc.

Chung thái giám đáp:

- Tất nhiên không thể để cho Khâu công công làm việc mâu thuẫn như vậy, ta nhất thời cũng nghĩ không ra, chỉ bằng mời vị Trương công tử đến bàn bạc một chút, chuyện này cậu ta cũng nghe nói rồi, không che giấu được hẩn đâu. Trương công tử là người trượng nghĩa, tài trí hơn người, nếu không ta cũng sẽ không coi trọng hẩn như vậy.

Lúc này Khâu Thừa Vân cũng chỉ còn biết nghe theo sự sắp xếp của Chung thái giám.

Ngắm đã cảnh đẹp của Tây Hồ rồi, Trương Nguyên bước vào, chấp tay hành lễ với hai vị thái giám, Chung thái giám liền hỏi hẩn kế sách. Trương Nguyên đáp:

- Tại hạ nguyện hiến sức hèn mọn mà giúp hai vị công công, nhưng hãy để tại hạ đến Thạch Trụ xem tình hình thế nào rồi sẽ đến bàn kế sách với hai vị sau.

Chung thái giám gật đầu đáp:

- Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, vậy xin công tử đi nhanh về nhanh, ta và Khâu công công tạm thời không về nhà sở, ở trên thuyền đợi

tin tức của người, tránh việc cho người lên bờ để lộ tin tức.

Khâu Thừa Vân cũng chấp tay nói:

- Làm phiền Trương công tử, ta nhất định sẽ báo ơn.

Thuyền cập bến tại đê Bạch Công, Khâu Thừa Vân qua cửa sổ trên thuyền nhìn theo Trương Nguyên lên bờ dẫn theo một tiểu nô và một tỳ nữ hướng bước về phía cửa kênh, mặt trời đã về phía tây.

Lúc này ước chừng đã là giờ Thân, sương khói mờ mịt, cảnh hồ tuyệt đẹp, nhưng Khâu công công cũng không còn lòng dạ nào mà thưởng thức, hần chấp tay với Chung thái giám, nói:

- Chung công công, chúng ta ra ngoài khoang thuyền hít thở không khí một chút.

Đi cùng Khâu Thừa Vân lên lầu thuyền có hai đầy tớ và bốn tôi tớ, Khâu Thừa Vân tìm được bọn họ ở tầng hầm, sáu người họ còn đang nâng ly với nhau, cả bọn uống đến đỏ bừng cả mặt. Khâu Thừa Vân túm lấy một tên lôi ra chỗ ngồi, hỏi:

- Lúc ta uống say tên nô tài nhà người chui rúc chỗ nào?

Tên nô tài lớn tiếng nói:

- Công công uống say đã đi nghỉ, tiểu nô mới tranh thủ ở đây uống hai chén, hôm nay phải vui đến cùng.

Khâu Thừa Vân cho hần hai cái bạt tai, lại đập cho hần một cái, ngửa mặt hần lên trời, chỉ vào những tên còn lại tức giận nói:

- Đợi ta về sẽ trừng trị các người, mấy tên cấu nô tài, làm lỡ đại sự của ông nội người.

Khâu thái giám muốn trút giận cũng không được, lòng nóng như lửa đốt, đứng ngồi không yên đợi Trương Nguyên trở về thông báo tình hình.

Trương Nguyên dẫn theo Mục Chân Nhân và Vũ Lăng tới phía bắc đê Bạch Công, liền gặp Mục Kính Nham ở đó, nói:

- Thiếu gia, Tần lão gia ở quán trà Tây Linh đợi cậu đã lâu.

Trương Nguyên đến quán trà Tây Linh, Tần Dân Bình ở dưới lầu chờ đợi đã lâu vội vàng ra chào đón, hỏi trước:

- Trương công tử, sự tình thế nào rồi?

Trương Nguyên cười đáp:

- Không ngoài dự đoán.

Tần Dân Bình vui mừng nói:

- Tỷ tỷ ở trên lầu, mời Trương công tử lên lầu nói chuyện.

Tần Lương Ngọc mặc trang phục của phụ nữ người Miêu, chiếc đai eo nhiều màu bó sát cơ thể, phía dưới lai quần màu sắc sặc sỡ như cánh bướm, trên đầu đầy trang sức, thân ảnh tỏa ra một khí chất bức người.

Trương Nguyên nói:

- Khâu thái giám đã khuất phục rồi, việc cần làm bây giờ là làm thế nào cho năm mươi ngàn lượng bạc vào được sổ sách, không thể quá bức Khâu thái giám, bằng không màn kịch này sẽ sụp đổ.

Sau đó Trương Nguyên vừa uống trà vừa bàn bạc với chị em Tần Lương Ngọc, Tần Dân Bình, nhìn mặt trời đã khuất núi, đứng dậy nói:

- Tần huynh hãy cùng ta đi gặp Khâu thái giám, thế nào?

Tần Lương Ngọc đáp:

- Ta đi.

Tần Lương Ngọc khi đứng dậy thì cao hơn Trương Nguyên một cái đầu, tiếng trang sức trong treo vang lên.

Cái gì mà nữ tử không được xuất đầu lộ diện, Tần Lương Ngọc không có kiêng kị chuyện này, mười năm trước khi dẹp loạn ở Ứng Long.

Mã Thiên Thừa dẫn ba nghìn binh mã đi trước, Tần Lương Ngọc dẫn quân theo sau yểm trợ, lập nhiều chiến công, mang danh nữ tướng quân.

Tần Lương Ngọc trong suy nghĩ của mọi người ở Thạch Trụ uy danh không hề thua kém Mã Thiên Thừa.

Trương Nguyên, Tần Lương Ngọc và Tần Dân Bình đi đến đê Bạch Công, về mặt âu sầu ủ rũ, trên thuyền du khách đã vắng, mọi người đều đã dần dần trở về thành hết.

Chiếc thuyền trên đê Bạch Công đã điểm lên mười mấy chiếc đèn lồng rực rỡ. Thuyền đã thả mái chèo, Trương Nguyên dẫn Tần Lương Ngọc và Tần Dân Bình lên thuyền, Chung thái giám và Khâu thái giám đã đứng bên mạn thuyền nghênh đón.

Trương Nguyên chấp tay với hai thái giám, nói:

- Chung công công, Khâu công công, vị này là phu nhân Mã Tuyên Phủ Sứ, vị này là tiểu đệ của Mã phu nhân Tần tiên sinh.

Chung thái giám mặt mày hớn hở, Khâu thái giám vẻ mặt thâm trầm, cùng nhau đi lên lầu hai ngồi vào chỗ của mình. Tới giờ dâng trà xong đều lui ra, cả khoang thuyền rộng rãi sáng ngời chỉ có Trương Nguyên, chị em Tần Lương Ngọc và hai thái giám, tổng cộng năm người.

Trương Nguyên nói:

- Hai vị công công, Mã phu nhân tới đây gặp mặt nói chuyện là tốt nhất.

Chung thái giám gật gật đầu, nói với Khâu thái giám:

- Khâu công công xin hãy mở lời trước, việc này phải xử trí thế nào cho thỏa đáng?

Khâu Thừa Vân nhìn qua hai chị em Tần Lương Ngọc, Tần Dân Bình, nói:

- Ta tuyệt đối không thừa nhận với Vạn tuế gia rằng Mã Thiên Thừa bị oan, nếu thừa nhận, ta chỉ có nước chết, trước sau đều là chết, không bằng kéo các người chết cùng.

Chung thái giám vội vàng nói:

- Khâu công công đừng vội, chuyện này tất có cách giúp cho đôi bên đều bình an vô sự, Mã phu nhân có lời nào nói không?

Tần Lương Ngọc chấp tay với Chung thái giám nói:

- Đa tạ Chung công công, tiểu phụ vốn là muốn theo Ngân thuyền cùng Khâu công công lên kinh, nếu phu quân ta bị oan mà chết, tiểu phụ cùng một trăm ngàn nhân dân Thạch Trụ tất không bỏ qua, hôm nay được Chung công công dàn xếp giúp đỡ, sự việc có cơ hội thay đổi, tiểu phụ cũng muốn để chuyện này được ổn thỏa, tất cả đều nghe theo Chung công công.

Chung công công gật gật đầu, nói:

- Ta có một kế sách song toàn, nếu các vị không ngại thì hãy nghe một chút, có thể báo là do người dân Thạch Trụ lấy số ngân lượng kia, Mã tướng quân không hề hay biết, bây giờ Mã phu nhân đã truy ra số ngân lượng ấy, gấp rút đến Hàng Châu trao trả cho Khâu công công, Khâu công

công vào cung phụng mệnh, vạn tuế gia tất sẽ trọng thưởng, về phần Mã tướng quân, nhất định sẽ được phán vô tội phóng thích, như vậy tất cả đều vui vẻ, hai vị thấy thế nào?

Khâu Thừa Vân biết rõ lời Chung thái giám là kế sách thỏa đáng nhất hóa giải chuyện này, có điều như vậy cũng rõ ràng hẳn là kẻ bại trận, năm mươi ngàn lượng bạc hẳn cũng không cầm được rồi, cười lạnh nói:

- Mã phu nhân, còn không mau tạ ơn Chung công công, không có Chung công công, ta và người đã liều mạng đến cùng, ai bảo Mã Thiên Thừa ngày đó dám làm nhục ta.

Chung thái giám nói:

- Khâu công công, Mã tướng quân mạo phạm người trước, nhưng cũng đã phải ở trong ngục Vân Dương vài tháng, cũng coi là chịu trừng phạt rồi, nếu hai vị đã không còn dị nghị gì, vậy thì chuyện này quyết như thế đi, chúng ta đứng đây làm chứng.

Tần Lương Ngọc, Tần Dân Bình khom người nói:

- Đa tạ Chung công công chủ trì công đạo, nhân dân Thạch Trụ cảm tạ ơn đức của ngài.

Khâu thái giám cũng chỉ nghiêm mặt chấp tay nói:

- Đa tạ Chung công công giải quyết việc này.

Trong lòng vô cùng buồn bực, không có được năm mươi ngàn lượng, còn nợ ân nghĩa Chung thái giám, không thể thiếu thêm một phần hậu lễ để tạ ơn.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Giờ Thìn ngày mồng một tháng ba, Chung thái giám đến thuyền Ngân gặp mặt Khâu thái giám. Một lát sau, liền thấy hai chị em Tần Lương Ngọc dẫn một đội binh sĩ tới, bốn mươi người khuân theo hai mươi chiếc hòm gỗ rất nặng, tuyên bố là đã truy hồi được năm mươi ngàn lượng bạc, mời Khâu công công tự mình kiểm kê.

Khâu thái giám lúc này cũng phải tự diễn trò, giả vờ giả vặt một phen, nói với Tần Lương Ngọc:

- Nếu đã truy hồi hết số bạc, vậy ta sẽ lập tức truyền tin về triều đình. Về phần Mã tướng quân có được ra khỏi ngục hay không thì còn tùy thuộc vào ý chỉ của Hoàng thượng.

Tần Lương ngọc đáp:

- Bạc đã được truy hồi hết, dân đen cướp bạc cũng đã bị xử tội, nếu phu quân ta vẫn không được ra khỏi ngục, ta nhất định sẽ đích thân vào cung nói lí.

Câu này chính là để cảnh cáo Khâu thái giám đừng có ngầm thêm chuyện.

Khâu thái giám cười lạnh.

Chung thái giám nói:

- Triều đình xưa nay đều luôn nâng đỡ cho quan chức các bộ, nay ngân lượng đã thu về hết, Mã tướng quân nhất định sẽ được thả ra khỏi ngục, hy vọng Mã tướng quân, Mã phu nhân giúp đỡ cho Vương sự, báo đáp cho triều đình nhiều hơn.

Lúc đang nói chuyện, Án sát sứ Trương Kỳ Liêm tự mình đến mời Khâu thái giám tới dùng bữa trưa, thấy Chung thái giám cũng ở đây, còn có cả mười một trung thổ dân, hỏi ra mới biết ngân lượng mất đi đã tìm lại được bèn vội vàng chúc mừng Khâu thái giám.

Khâu thái giám miệng thì cười nhưng trong lòng chua xót, từ chối khéo lời mời của Trương Phân thủ, nói rằng hôm qua đã nhận lời mời của Chung công công đi dự tiệc ở Tây Hồ nên hôm nay nhất định phải cáo lỗi không đi được rồi.

Trương Kỳ Liêm liền nói:

- Vậy hôm khác ta sẽ tới mời Khâu công công.

Bỗng nhìn thấy Trương Nguyên ngồi cạnh Chung thái giám, ngạc nhiên nói:

- Đây chẳng phải là Trương Nguyên đấy ư, vì lí do gì mà đến tận đây như vậy?

Trương Nguyên chấp tay trước ngực nói:

- Tiểu tử tới chúc thọ tỷ phu, đi qua Hàng Châu, vừa hay gặp Chung công công nên tạm thời ở lại thêm hai ngày, hôm nay bắt buộc phải khởi hành, nếu không tiểu tử nhất định sẽ nhiệt tình tham gia yến tiệc.

Chung thái giám nói với Trương Nguyên:

- Đừng vội, đừng vội, để mai hẵng đi. Chẳng phải mồng bảy mới là sinh thần của lệnh tử phu sao, chắc chắn sẽ tới kịp, mai hẵng đi, ta còn có lời muốn nói với người.

Án sát sứ Trương Kỳ Liêm có duyên gặp Chung thái giám và thiếu niên Trương Nguyên này cũng là chuyện hiếm có, nói:

- Vậy ta ngày mai sẽ mở tiệc chiêu đãi Khâu công công và Chung công công, Trương Nguyên người cũng cùng tới đi.

Trương Nguyên vội vàng đáp:

- Đại nhân thứ lỗi, tiểu tử thực sự không thể trì hoãn thêm, đợi tiểu tử từ Tùng Giang trở về, nhất định sẽ tới bái kiến Trương đại nhân.

Chung thái giám cười nói:

- Trương công tử lần này tranh thủ thời gian rảnh giữa thi huyện và thi phủ để tới Tùng Giang, cũng thật là vội vàng.

Vừa nói như vậy, Trương Kỳ Liêm liền nhớ ra, hỏi:

- Trương Nguyên, kỳ thi huyện vừa rồi người làm bài thế nào?

Trương Nguyên đáp:

- Tiểu tử may mắn đứng đầu.

Chung thái giám đứng một bên nói:

- Sơn Âm kì tài xuất hiện như sóng tràng giang, đứng đầu không phải chuyện dễ dàng đâu.

Trương Kỳ Liêm cũng cười nói:

- Quả là thiếu niên tài năng tuần kiệt, không uổng công ngày đó Chung công công hết lời ca ngợi người.

Nếu Chung thái giám nhất định muốn giữ Trương Nguyên ở lại, thôi thì cung kính không bằng tuân mệnh, Trương Nguyên cũng chỉ còn biết nghe lời ngồi trên thuyền chờ. Buổi trưa, chị em Tần Lương Ngọc đã bao cả quán rượu gần đó, mời Trương Nguyên và đám tùy tùng đến dự tiệc.

Hai chị em Tần Lương Ngọc, Tần Dân Bình trình trọng cảm tạ Trương Nguyên, tất nhiên cậu bé mười tuổi Mã Tường Kỳ phải vâng lời khấu đầu trước hẳn.

Trương Nguyên nói:

- Mã phu nhân, các vị sẽ về Quỳnh Châu hay ở lại Hàng Châu chờ lệnh thả người?

Tần Lương Ngọc đáp:

- Tiểu phụ về Quỳnh Châu trước, để nhị đệ ở đây chờ tin tức.

Trương Nguyên nói:

- Mã tướng quân sẽ nhanh chóng được thả khỏi ngục thôi, có điều mấy ngày qua đã phải chịu không ít khổ cực rồi.

Tần Lương Ngọc đáp:

- Nếu không gặp được công tử, mẹ con tiểu phụ còn phải theo lên tới tận kinh thành, kết quả thế nào cũng không biết, tiểu phụ cảm kích không nói nên lời, mong có cơ hội báo đáp Trương công tử.

Trương Nguyên vội vàng nói:

- Ngàn vạn lần không nên có cơ hội ấy, ta không muốn gặp họa đâu.

Tần Lương Ngọc, Tần Dân Bình đều cười rộ lên.

Tần Lương Ngọc nói:

- Trương công tử là cát nhân thiên tướng (người may mắn được trời phù hộ), sẽ không gặp phải tai họa gì đâu, ý tiểu phụ muốn nói là nếu sau này có cơ hội cần tới người dân Thạch Trụ chúng ta, xin công tử đừng ngại lên tiếng, có thể đem chút công sức giúp đỡ công tử là vinh hạnh của chúng ta.

Trương Nguyên đáp:

- Tại hạ không có chuyện gì cần đâu, tại hạ lần này giúp đỡ là vì kính trọng tấm lòng trung nghĩa của Mã tướng quân và Mã phu nhân mà thôi.

Tần Lương Ngọc vô cùng cảm động, vừa kính trọng vừa cảm kích Trương Nguyên.

Tần Lương Ngọc nói:

- Về phần Trương công tử, tiểu phụ không dám lấy lễ cảm tạ, đại ân của công tử chúng tôi không bao giờ báo hết. Còn bên Chung thái giám, chúng ta biết lấy gì cảm tạ đây?

Trương Nguyên nói:

- Nội quan thích tiền tài, Chung thái giám cũng không phải ngoại lệ, chỉ bằng tặng ngân lượng đi, tặng nhiều nhiều chút, năm ngàn lượng đi.

Sau khi Mã Thiên Thừa bị nhốt vào ngục, Tần Lương Ngọc sai người đem tới cho Khâu thái giám năm ngàn lượng, Khâu thái giám không nhận, bây giờ đương nhiên không cần đưa bạc cho Khâu thái giám nữa rồi, chuyển sang đưa cho Chung thái giám cũng thấy dễ chịu hơn.

Bởi thế cho nên khi đại ân nhân vừa đề cập tới chuyện này, nàng cũng không thấy có gì quá đáng, liền đáp:

- Được, lát nữa ta sẽ bảo nhị đệ đi.

Dùng xong bữa trưa, Trương Nguyên và Mục Chân chân đợi mọi người quay về thuyền mới thành thoi ngồi uống rượu, lúc này lại chợt nhớ về tiệc thọ của chủ nhân, lo lắng hỏi:

- Giới Tử thiếu gia, kể cả khởi hành hôm nay thì e là không kịp, để đến ngày mai thực càng không thể đến kịp được.

Trương Nguyên nói:

- Giúp người phải giúp cho chót, hôm nay Khâu công công cố ý mời Chung thái giám nán lại, có lẽ còn chuyện muốn nói, sáng sớm mai ta sẽ đi gặp Chung công công, sau đó chúng ta sẽ lên đường ngay, cố gắng đi nhanh chắc vẫn kịp.

Sau giờ Ngọ, Tần Dân Bình dẫn theo sáu binh lính khuân hòm ngân lượng tới cửa hàng dệt, chạng vạng vẫn chưa thấy trở về.

Trương Nguyên trong lòng ung dung, đang ngồi trong khoang thuyền luyện thi pháp ngắm mặt trời hạ đằng tây thì bỗng nghe trên bờ truyền tới tiếng của Tần Dân Bình, liền hạ bút đi ra khoang thuyền, thấy Tần Dân Bình dáng người cao lớn nhảy lên thuyền, nói:

- Trương công tử, ta ở hàng dệt đợi nửa ngày rồi mới thấy Chung công công quay trở về, nhưng Chung công công không chịu nhận một cắc bạc nào, chuyện này phải làm sao đây?

Trương Nguyên thầm nghĩ “ ta chính là muốn giúp các người tiết kiệm tiền đấy, nghĩ xem nếu như tặng năm trăm lượng, một ngàn lượng hoặc là lấy bạc đi mua mấy đồ thi họa đắt giá gì đó thì Chung thái giám đã chịu nhận rồi, giờ người lại mang cả hòm ngân lượng lớn tới, Chung thái giám tất nhiên là không tiện nhận, ông ta nhận quà Khâu thái giám đưa cũng đủ rồi.”

Cười đáp:

- Chung công công là người tôn quý, có phong thái của bậc hiền tài, ông ta đã không chịu nhận bạc, vậy thì các vị hãy xây cho ông ấy một tòa sinh từ đi. Ông ta cũng là nội quan, sợ sau này mất đi không có người chăm lo hương hỏa, có lẽ thích cái này hơn.

Tần Dân Bình đáp:

- Vậy xin nghe theo lời dặn của Trương công tử, ta sẽ lập tức đi báo một câu với Chung công công, lần này bất kể Chung công công có từ chối thế nào cũng quyết xây bằng được.

Lại nói:

- Chung công công cũng nói, muốn ta đem số ngân lượng này chuyển cho Trương công tử đó.

Trương Nguyên vội vàng nói:

- Không cần nói nhiều, nếu ta nhận số bạc này, vậy chúng ta cũng ân đoạn nghĩa tuyệt.

Tần Dân Bình không dám nói tiếp, đột nhiên quỳ xuống chân Trương Nguyên bái lạy, đến lúc Trương Nguyên định quỳ xuống đáp lễ thì Tần Dân Bình đã đứng dậy đỡ y đứng lên, nói:

- Trương công tử, xin công tử hãy nhận lấy một lạy này của ta, nếu không ta cũng sẽ tới tận Sơn Âm để lạy.

Nói rồi liền nhảy lên bờ, bước nhanh tới cục hàng dệt.

Thuyền nướng nấu rất nhiều thức ăn, thịt cá, rau xanh và súp, còn có cả loại rượu hạng nhất Thiệu Hưng, đều là để chuẩn bị cho Trương Nguyên.

Những người khác mặc dù cũng có rau thịt, nhưng rõ ràng trông không được đẹp mắt bằng.

Trương Nguyên cũng không nói gì, gọi Vũ Lăng, Mục Chân Chân và một số người cùng ngồi vào bàn dùng bữa, tôn ti phép tắc là điều cơ bản nên giữ, hễ không phản đối, việc hễ cần làm còn rất nhiều.

Hễ ngồi xuống, ăn cá, uống rượu, nhìn ánh sáng trời chiều đang dần tàn lụi. Dùng xong bữa, Tần Dân Bình cũng đã quay về, gặp thẳng Trương Nguyên, đằng sau còn có con nuôi của Chung thái giám Tiểu Cao đi theo.

Tần Dân Bình nói:

- Trương công tử, Chung công công cứ lần lượt từ chối việc xây sinh từ (xây từ đường thờ người sống). Ta kiên trì thuyết phục mãi không thôi, thế là Chung công công đã không từ chối được nữa, liền nói tìm chỗ nào yên tĩnh bên Tây Hồ này để xây dựng. Người Hàng Châu cảm tạ ông ta không sách nhiễu người ta nên sẽ chịu đứng ra lo liệu hương khói.

Trương Nguyên cười thầm trong lòng “Chung thái giám đúng là biết chọn địa điểm, Thạch Trụ là nơi thâm sơn cùng cốc, xây dựng sinh từ ở Tây Hồ là tốt nhất rồi.”

Nói:

- Vậy được, dù sao Tần huynh cũng phải ở Hàng Châu một thời gian, hãy dốc sức xây dựng “sinh từ” cho Chung công công đi.

Con nuôi của Chung thái giám là Tiểu Cao đứng một bên, đợi Trương Nguyên và Tần Dân Bình nói chuyện xong mới đứng lên phía trước, nói:

- Trương công tử, công công có chuyện quan trọng muốn bàn với ngài, vốn định ngày mai đến mời công tử đi, nhưng sợ làm lỡ việc của công tử nên mời công tử tới gặp mặt ngay bây giờ.

Xe ngựa của hàng dệt đã đợi sẵn trên bờ, hai con tuyết mã kéo theo thùng xe bốn bánh trang trí xa hoa sắc sỡ, giống như một căn phòng thu nhỏ vậy.

Trương Nguyên lên bờ, ngồi lên xe ngựa đi đến hàng dệt, Mục Kính Đình và Mục Chân Chân đi bộ theo.

Đến hàng dệt, Trương Nguyên xuống xe, theo Tiểu Cao đến thư phòng nội viện gặp Chung thái giám. Chung thái giám vừa nhìn thấy Trương Nguyên, liền hỏi:

- Trương công tử, em vợ của Mã Thiên Thừa nhất quyết muốn xây sinh tử cho ta, ý người thế nào?

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Tần Dân Bình lúc trước đã quay về một lần, nói rằng công công không chịu nhận lễ làm họ áy náy vô cùng, lại lo lắng không biết có phải lễ vật không chu toàn hay không, liền tới hỏi tại hạ, tại hạ đã gợi ý cho họ xây một sinh tử cho công công tại Thạch Trụ, chi phí không nhiều lắm, lại khiến cho nhân dân ghi nhớ ân đức của công công, đoán rằng công công sẽ không trách cứ.

Chung thái giám mỉm cười, liên tục lắc đầu nói:

- Người tuổi còn nhỏ mà đã thấu đạt đối nhân xử thế như vậy, qua vài năm nữa còn xuất trúng đến thế nào, người nói ta nên thích người hay là sợ người đây?

Trương Nguyên cười đáp:

- Chung công công nói quá rồi, tại hạ và công công giao tình đã lâu, tại hạ có chút thông minh nhưng nếu không có sự giúp đỡ của bằng hữu thì cũng không làm được gì cả.

Câu trả lời của Trương Nguyên vừa khiêm tốn lại chuẩn xác, Chung thái giám trong lòng vui mừng, nói:

- Ta đến Giang Nam đã quen biết được người, người rất tốt lại không ham tiền tài, ta bảo Tần Dân Bình chuyển năm ngàn lạng đó cho người, người lại không nhận. Ta nói thật, chuyện xây sinh tử rất hợp ý ta nhưng ta lại không có tiện tự xây cho mình, được người khác ra mặt xây cho là chuyện bấy lâu ta cầu không được.

- Xây ở Thạch Trụ thì không có ý nghĩa gì cả, lại làm khó ta phải chạy tới đó xem việc xây dựng thế nào, ta nghĩ xây ở Tây Hồ là tốt nhất ta thích Tây Hồ.

- Vừa rồi ta cũng có nói với Tần Dân Bình rồi, bọn họ chỉ cần bỏ ra một ngàn lượng là được, tiền phát sinh, ta sẽ tự bỏ ra, quan trọng nhất vẫn là thanh danh.

Trương Nguyên đáp:

- Công công là người hiền đức ở Tây Hồ, dĩ nhiên tiếng lành truyền xa rồi.

Chung công công mừng rỡ, giọng thấp xuống, nói:

- Lần này cùng người bàn kế đối phó tên Khâu Thiên Thừa kia thật là thú vị, hôm nay gã còn đem tới biếu ta ba ngàn lượng bạc, nếu ta không nhận, gã lại không an tâm nên ta đành phải nhận. Số bạc này lát nữa người hãy cầm một ngàn, không được từ chối, bằng không ta không nhận người làm bằng hữu nữa.

- Còn nữa, ngày mai người đi Tòng Giang sợ không kịp đúng không? Ta cho người mượn “hợp bài di chuyển”, đường thủy, đường bộ đều có trạm dừng chân cho người dùng cơm, muốn xe muốn ngựa cũng tiện lợi, đợi khi trở về đưa hợp bài trả lại cho ta cũng được.

LĂNG LỘ TẠO NHÀ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Cuốn “Hoàn vũ thông cù” năm Hồng Vũ thứ hai mươi bảy có ghi chép rõ ràng, con đường được xây dựng trải dài theo kinh độ là 10900 dặm, theo hoành độ là 11750 dặm. Trải qua hơn hai trăm năm phát triển, lấy các trạm nghỉ làm trung tâm, đường đã thông suốt tới mọi nơi, đường bộ trung bình cứ bốn, năm mươi dặm lại có một trạm dừng chân, đường thủy thì cự li có nhỏ hơn chút, cứ bảy, tám mươi dặm có một bến.

Đường bộ có xe ngựa, lạc đà, kiệu phu để dùng, đường thủy thì có thuyền và người lái đò, bất kể đường bộ hay đường thủy đều có thể cung cấp chỗ ăn ngủ, hơn nữa tất cả đều là miễn phí, có điều những lợi ích này nhân dân không bao giờ được hưởng, chỉ có khâm sai triều đình và lính bảo vệ quân mới được sử dụng.

Đầu thời Minh, việc kiểm tra còn tương đối nghiêm ngặt, từ sau thời Gia Tĩnh thì lỏng lẻo hẳn, quan viên có “hợp bài” là có thể lấy hai con ngựa, mười dân phu, hai chiếc thuyền.

Giám sinh của Quốc tử giám, đại diện của quan chức cũng có quyền sử dụng hợp bài, ngồi xe ngựa, ngồi thuyền lại còn có chỗ nghỉ ngơi miễn phí, mà đối với những chuyến đi của quan lớn thì hai con ngựa, mười dân phu đâu có đủ dùng, bởi thế cho nên luôn vượt quá quy định, lúc nào cũng dùng người ngựa nhiều hơn rất nhiều lần.

Như thế cũng có thể tạm cho qua, nhưng còn rất nhiều quan viên còn cho người thân mượn dùng, các trạm dừng chân đón lên đón xuống không

biết bao nhiêu lượt người. Bây giờ Chung thái giám cho Trương Nguyên mượn hợp bài, cũng là rơi vào trường hợp này, chuyện này đã trở thành phổ biến, không có gì là lạ.

Trương Nguyên thầm nghĩ “ vẫn là huynh Thương Chu Tộ ta liêm khiết chính trực nhất, đưa gia đình vào kinh cũng là dùng thuyền của nhà mình, luôn tiết kiệm đến tối đa”

Tuy rằng như vậy, Trương Nguyên vẫn chấp nhận dùng tấm hợp bài di chuyển của Chung thái giám đưa cho, ừm, tiện thể xem xét cuộc sống của người dân luôn.

Nghe nói một trong những nguyên nhân dẫn tới sự diệt vong của nhà Minh là do là năm Sùng Trinh thứ hai đã cho cắt giảm trạm nghỉ chân trong thiên hạ, Lý Tự Thành nguyên là một binh lính trong dịch trạm Ngân Xuyên, việc cắt giảm các dịch trạm như vậy khiến ông ta trở thành “thất nghiệp” mất rồi, năm đó lại xảy ra rất nhiều thiên tai, không có việc đồng nghĩa với không có cơm ăn, bởi vậy nên mới nảy sinh ý đồ vùng lên tạo phản..

Trương Nguyên nói:

- Đa tạ công công đã cho tại hạ mượn tấm hợp bài, còn một vạn lượng này tại hạ sao có thể nhận được.

Chung thái giám cười nói:

- Người đã cứu nguy cho Khâu thái giám, sao lại không thể nhận? Khâu Thiên Thừa đã nói rồi, tạ lễ của Trương công tử cũng ở chỗ ta, cho nên ta chia cho người một ngàn, thế nào, hay người chê ít?

Nước trong tất không có cá, người không có tâm cơ thì không có tiền đồ.

Khâu Thừa Thiên đương nhiên sẽ không nói ra rằng tất cả lễ vật cho Trương Nguyên đều nằm trong tay Chung thái giám, gã căn bản không coi Trương Nguyên ra gì, mà chẳng qua là Chung thái giám muốn lôi kéo quan hệ, hơn nữa số bạc Chung thái giám đưa cho Trương Nguyên cũng không nhiều đến mức không thể nhận được, cái này được gọi là lợi ích liên minh, nếu Trương Nguyên không nhận bạc thì hai người còn có sự khác biệt không cùng trên con thuyền được, nếu nhận rồi thì cũng chỉ là một ruột mà thôi, giao tình hai bên càng trở nên thân thiết. Qua lần bày kế sách này Khâu thái giám, Chung thái giám đã thấy được sự tức trí đa mưu của Trương Nguyên, và quan trọng hơn là, Trương Nguyên làm văn bát cổ rất tốt, đồ đầu khoa cử là chuyện đương nhiên, cho nên Chung thái giám cho rằng nên kết thân với hắn một chút, kết giao với người tài lúc còn chưa thành danh, chẳng phải là có mắt nhìn người lắm sao?

Trương Nguyên khom người nói - Đây là công công ban tặng, Trương Nguyên đành xin nhận, hy vọng sau này có cơ hội báo đáp công công.

Chung thái giám hài lòng gật đầu, nâng tách trà lên, nói:

- Uống trà, uống trà nào, đây là trà Long Tỉnh Tây Hồ, nếu Trương công tử thích, ta tặng người hai cân.

Đây không phải bưng trà tiễn khách, mà là câu nói chuyện thoải mái giữa hai người.

Trương Nguyên đáp:

- Công công cai quản Hàng Châu, thật khiến người ta ngưỡng mộ, nhưng vẻ đẹp của sông núi liệu có mấy ai có thể cảm thụ được.

Chung thái giám cười khà khà, bỗng nhiên thu lại nét cười, nghiêm nghị nói:

- Tuy rằng đứng trước cảnh non nước hữu tình của Tây Hồ, nhưng ta vẫn cứ thấy lo lắng trong lòng, Trương công tử tài trí hơn người, liệu có thể giúp ta hóa giải?

Trương Nguyên nghĩ thầm “Chung thái giám không phải là no bụng rồi nghĩ ra mấy thứ dâm dục đấy chứ, cái này thì ta không giúp được người đâu”.

Rồi nói tiếp:

- Không biết công công có gì phiền muộn, Trương Nguyên tuy rằng tuổi nhỏ, nhưng cũng nguyện xin được san sẻ giúp công công phần nào.

Chung thái giám trầm ngâm một lúc, nói:

- Ở Hàng Châu này ta cũng không thể ở lâu được rồi, năm sau bốn thái gia phải về kinh rồi. Ra ngoài đã lâu, lần này hồi cung cũng thấy không thoải mái lắm, Trương công tử có cách gì giúp bốn thái gia ta được ở lại Hàng Châu không?

Chung thái giám cũng là nhất thời xúc động mới thuận miệng hỏi một câu, thật sự cũng không hy vọng Trương Nguyên có thể nghĩ ra cách khiến hẳn được ở lại Hàng Châu.

Trương Nguyên tuy thông minh nhưng vẫn còn quá trẻ, lại không thấu hiểu những điều phức tạp trong cung Nhưng Trương Nguyên lại nói:

- Công công ở bên ngoài, quyền hành nằm trong tay Hoàng thượng và các thái giám, không còn cách nào khác ngoài nhờ người vào cung đưa hối lộ.

- Tiểu tử cho rằng, công công tài trí hơn người, trung thành tận tâm với hoàng thượng, làm đến chức Ti Lễ Giám cũng là đương nhiên, lên được chức này rồi cũng khiến người nở mày nở mặt.

Chung thái giám lắc đầu nói - Ta là nội quan quản việc trong cung thất, xây dựng lăng mộ và các đồ dùng vật dụng trong cung. Mặc dù đã ở bên ngoài làm được vài năm, lần này quay lại vẫn phải về ở Nội quan giám, tuy Nội quan giám cũng không tồi, nhưng không thể so được với Ti lễ giám.

Trương Nguyên nghĩ thầm “Bây giờ là năm Vạn Lịch thứ bốn mươi mốt, Hoàng đế Vạn Lịch vẫn sống được sáu, bảy năm nữa, vua nào thì triều thần nấy.

Chung thái giám muốn làm chủ nội cung thì trước tiên cần có được sự tín nhiệm tuyệt đối của hoàng thượng.

Tuy nhiên Chu Thường Lạc lại là một hoàng đế đoán mệnh, chuyện này cứ xảy ra đúng như thế, mình biết làm sao được?

Ngụy Trung Hiền giờ đã là người bên cạnh Hoàng trưởng tôn Chu Do Giáo rồi. Chung công công này cũng không tệ, mình nên chỉ đường cho y thế nào đây?”

Chung thái giám thấy bộ dạng nhú mày trầm tư của Trương Nguyên, cười nói:

- Không làm khó người nữa, ta chỉ là thuận miệng nói ra thôi.

Trương Nguyên chân thành nói:

- Chung công công, tại hạ cả gan nói một câu, những cuộc chiến trong cung chủ yếu là dựa vào vây cánh, phải theo đúng người, công công muốn nổi trội trước bao nhiêu là nội quan thì nhất thiết phải theo đúng chủ, còn nữa, tầm mắt cần nhìn xa trông rộng một chút, không cần quá để ý tới mấy tên thái giám đang nắm quyền, vì người đi theo xu nịnh bọn họ đã quá nhiều rồi, ngài có đến cũng chỉ khiến những nội quan kia ghen tức kì thị thôi. Nếu được ngài hãy xem bên nội cung của Hoàng thái tử và Hoàng thái tôn ấy, nếu có thể, công công hãy thân thiết với họ nhiều hơn.

Vẻ mặt Chung thái giám bỗng trầm lắng, Trương Nguyên quả là kẻ suy tính sâu xa, một thiếu niên mười sáu tuổi sao lại có thể nghĩ ra được, nhưng rõ ràng là Trương Nguyên đang thật lòng suy nghĩ cho gã rồi, Chung thái giám thấp giọng nói:

Vạn tuế gia yêu mến Phúc Vương hơn, đến giờ vẫn không để Phúc Vương ra trấn giữ Lạc Dương, còn đối với Hoàng thái tử thì ngài không thương thức, chỉ sợ...”

Câu nói kế tiếp cũng không nói rõ.

Trương Nguyên đáp:

- Phúc Vương sắp bị thay thế rồi, không năm nay thì năm sau, đây là chiều hướng tất xảy ra, Chung công công cứ chờ mà xem.

Chung công công nhìn Trương Nguyên chăm chăm, nói:

- Người biết chiêm tinh bói toán sao?

Trương Nguyên cười đáp:

- Đâu cần phải đoán, Chung công công ở trong cung nhiều năm như vậy, chắc cũng biết hoàng thượng và các đại thần đã tranh cãi hơn hai mươi năm về chuyện lập quốc, rốt cục là ai thắng?

Chung thái giám hoảng hốt nói:

- Người đang nói triều thần có thể ép Phúc Vương hạ chức xuất cung ư?

Trương Nguyên mỉm cười không nói gì.

Chung thái giám quan sát đánh giá Trương Nguyên một hồi, có chút khó hiểu hỏi:

- Người tuổi nhỏ như vậy sao lại có hiểu biết sâu sắc như thế?

Trương Nguyên đáp:

- Đâu có, tại hạ chỉ là thích học cách suy nghĩ sâu xa mà thôi.

Chung thái giám không ngớt lời tán dương hẳn, lại nói:

- Nếu năm sau Phúc Vương thực sự bị phế phải xuất cung, ta sẽ vô cùng khâm phục, về sau người nói gì ta nghe nấy.

Trương Nguyên nghiêm túc nói:

- Công công, đây là chuyện bí mật giữa hai ta, tuyệt đối không được nói cho người ngoài, nếu không ta và ngài đều phạm trọng tội đó.

Chung thái giám gật đầu lia lịa nói:

- Cái này ta biết, ta ở trong cung nhiều năm, nếu ngay cả điều này cũng không hiểu thì đâu giữ nổi cái mạng mà sống đến bây giờ?

***** Lúc Chung thái giám tiễn Trương Nguyên ra khỏi hàng dệ thì đã là nửa đêm, Chung thái giám vẫn phái xe ngựa đưa Trương Nguyên đến kênh đào Phụ Khẩu của sông Vận, mang theo một ngàn lượng đặt trong một chiếc hòm da lớn, còn có hai cân trà Long Tĩnh và hai vò rượu “Hàn Đàm Xuân”

Chung thái giám chấp tay từ biệt Trương Nguyên, nhìn theo xe Trương Nguyên đến lúc xe chạy xa rồi mới quay lưng bước vào trong. Trương tùy, tôi tớ và cả gác cổng nhìn thấy Chung công công tỏ ra lễ tiết với Trương Nguyên như vậy thì hết sức ngạc nhiên, ngay cả đối với Bố chính sứ, Đô chỉ huy sứ, Án sát sứ Chung công công cũng chưa từng đích thân ra tiễn như vậy.

***** Đến kênh đào Phụ Khẩu, Trương Nguyên xuống xe, Mục Kính Nham chuyển chiếc hòm da lên thuyền. Chiếc hòm tám mươi cân đối với một lực sĩ cường tráng như y mà nói thì chỉ nhẹ tựa lông hồng, Vũ Lăng và Lục Đại Hữu cũng lên bờ, giúp mang hai vò rượu lên thuyền.

Tần Dân Bình đi xuống từ chiếc thuyền mui đỏ, trông thấy thấy xe ngựa của hàng đệ vừa trở về, chấp tay nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử, Chung công công còn dặn dò điều gì không?

Trương Nguyên đáp:

- Không có chuyện gì nữa đâu, chỉ là nên sát sao chuyện xây dựng sinh tử một chút, Chung công công đã nói các vị bỏ ra một ngàn lạng thì các vị cũng đừng vung ra nhiều hơn, nhưng nhất định phải luôn hỏi ý kiến ông ấy, không được tự mình quyết định.

Tần Dân Bình liên tục gật đầu nói phải, lúc đầu Khâu thái giám vợ vét ba ngàn lạng, về sau biểu ông ta cả năm ngàn y cũng không nhận, lần này họ mang theo mười lăm vạn lạng chuẩn bị để hối lộ cứu Mã Thừa Thiên, không ngờ lại gặp Trương Nguyên ở Hàng Châu, chỉ tốn có một ngàn lạng đã giải quyết được hết mọi việc, Trương Nguyên đúng là cứu tinh của người dân Thạch Trụ.

Nói chuyện với Tần Dân Bình trên bờ được một lúc, hai người nói lời từ biệt, Trương Nguyên lên thuyền, đưa tấm hợp bài Chung công công cho mượn giao cho Lục Đại Hữu cất giữ. Lộ phí cũng nằm ở chỗ Lục Đại Hữu, Lục Đại Hữu hiểu biết nhiều, vui mừng nói:

- Có tấm hợp bài này thì tốt quá rồi, tốt quá rồi, chúng ta không sợ mồng bảy này không đến kịp Thanh Phố rồi.

Kênh đào này có nhiều trạm kiểm tra, có trạm thuế, các trạm Châu, Huyện đều thu phí của thuyền chở khách, thuyền buôn bán, mỗi lần dừng là

là lại mất cả tiếng đồng hồ, có tấm hợp bài này, không cần phải đóng phí gì cả, đường bộ, đường thủy cũng cứ thế thẳng tiến, đây chính là ích lợi to lớn của tấm hợp bài.

Trương Nguyên cười nói - Sáng sớm ngày mai sẽ lên đường, tranh thủ tới nơi trước tối ngày mồng năm, tử tử, tử phụ đều mong ta lắm rồi.

Trương Nguyên kêu thuyền nương chuẩn bị nước tắm, Mục Chân Chân lấy quần áo thiếu gia thay ra cho vào một giỏ trúc mang đến một con suối nhỏ gần kênh, bảo rằng nước sông không sạch sẽ.

Trương Nguyên ở một mình trên khoang, dưới ánh đèn đọc vài trang “Tĩnh, lâm mô liễu bán thiên chúc chi sơn đích”, “Tiền xích bích phú”, bỗng nghe từ xa truyền tới tiếng trống. Trong đêm khuya tĩnh vắng, tiếng trống vang lên có chút ghê rợn, liên tiếp ba tiếng, ngừng một lúc, lại vang lên ba tiếng nữa.

Đêm hôm khuya khoắt, Trương Nguyên nhắm mắt lại, cảm thụ sự vui thú khi nửa đêm lại có tiếng chuông vang tới thuyền khách như vậy.

Mục Chân Chân sao vẫn chưa thấy trở về, đêm hôm nàng còn đi giặt quần áo, liệu có khi nào rơi xuống nước rồi không!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Trương Nguyên giơ chiếc đèn sắt cầm đi ra khoang tàu, chiếu về phía xa xa, xung quanh một màu đen kịt, nước chảy xiết, những chiếc thuyền lớn nhỏ bên bờ sông tại cửa khẩu yên tĩnh như đang ngủ, chỉ có những quán rượu trên bờ sông là vẫn còn thừa thớt những ngọn đèn dầu.

Trương Nguyên trong lòng rất sốt ruột, đang muốn kêu Mục Kính Nham cùng chạy đến dòng suối nhỏ bên kia để quan sát thì nghe thấy giọng nói vui mừng của Mục Chân Chân cách đó không xa:

-Thiếu gia, nô tì về rồi!

Trương Nguyên thở phào, giơ đèn lên đi tới gần đầu thuyền, nhìn thấy một bóng người yếu điệu nhẹ nhàng đi tới, nói:

- Chỉ có hai bộ y phục, sao giặt lâu như vậy, ta còn tưởng nàng rút xuống nước rồi kìa.

-Thì còn có cả hai bộ y phục của nô tì nữa...

Mục Chân Chân cảm nhận được sự quan tâm của thiếu gia, trong lòng rất vui liền kéo lấy giỏ tre, nhẹ nhàng đi qua bàn đạp rồi nhảy lên đầu thuyền, gió thổi làm tắt phụt ngọn đèn.

Trương Nguyên đã quen có ánh sáng đèn nên khi đèn vừa tắt, trước mắt liền tối đen, tay phải trống không theo bản năng duỗi về phía trước. Người mù dò đường đi chính là tư thế này.

Mắt Trương Nguyên không nhìn thấy đã mấy tháng. Động tác này đã rất quen thuộc rồi.

Mục Chân Chân lạnh tay lẹ mắt, nhìn thấy hai mắt thiếu gia mờ mịt, còn tay thì khua về phía ngực nàng, nếu tránh né thì sợ thiếu gia sẽ té ngã nên vội vàng rút tay lại, xòe bàn tay ra che trước ngực. Bàn tay của thiếu gia và bàn tay của nàng chụm lại với nhau giống như cao thủ đấu chưởng vậy.

Bàn tay thiếu nữ bình thường vốn dĩ thô ráp do phải ngâm nước lâu, chột mềm mại hẳn ra. Trương Nguyên thu tay về, cười nói:

-Chân Chân đi đường mang theo gió đấy à.

-Trời tối như thế nàng có thấy đường giặt quần áo không?

Mục Chân Chân xấu hổ che đi dung nhan dưới màn đêm, cười nói:

-Vẫn còn có ánh sao mà, dù sao giặt quần áo chứ không phải nhận biết chữ, không cần phải nhìn rõ như thế đâu thiếu gia, đưa đèn cho nô tì, nô tì đi châm lửa.

Nàng bỏ giỏ tre xuống, đón lấy chiếc đèn từ tay thiếu gia rồi đi đến khoang nhỏ phía đuôi thuyền, ở đó có bếp lò vẫn còn lửa.

Mục Chân Chân châm đèn, một tay che ngọn đèn đi đến khoang thuyền ở phía trước. Nhìn thấy thiếu gia đã trở lại khoang thuyền liền treo đèn trở lại vách khoang rồi trải chăn đệm cho thiếu gia, tươi cười quay người đi phơi đồ. Lúc quay lại thiếu gia đã ngủ rồi, nàng bèn đi tắt đèn, ngồi xuống miếng lót đệm, thấy vạt áo dài của mình vẫn còn ướt bèn dùng một mẫu khăn nhẹ nhàng lau thì chợt nghe thấy thiếu gia ở bên cạnh hỏi:

-Chân Chân, nàng vẫn còn đến con suối nhỏ đấy tắm nữa à?

Mục Chân Chân đỏ mặt, cúi đầu “Ừ” một tiếng.

Trương Nguyên nói:

-Sau này hãy tắm trong khoang thuyền đi. Ta và Tiểu Vũ đi ra ngoài là được rồi. Trời vẫn chưa nóng lên, nửa đêm người chạy đến suối tắm rửa nếu bị cảm lạnh thì phải làm sao?

Mục Chân Chân hạ giọng nói:

-Nô tì biết rồi, lần sau sẽ không dám nữa.

Thời tiết có chút khác thường. Mùa đông năm ngoái lạnh thế mà bây giờ mới là thượng tuần tháng ba của mùa xuân trời đêm đã oi bức như đầu mùa hạ.

Sáng mùng hai tháng ba Trương Nguyên đến thuyền của Tần Lương Ngọc để nói lời từ biệt với tỷ đệ Tần thị. Tần Lương Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Trương công tử định đi luôn bây giờ ư?

Trương Nguyên trả lời:

-Phải đi ngay, nếu không đi thì sẽ không đến kịp buổi thọ yến của tỷ phu ta.

Tần Lương Ngọc nói:

-Vậy thì tiểu phụ cũng không dám quấy rầy nữa, tiểu phụ cũng đã chuẩn bị cho tỷ phu của Trương công tử một phần quà mừng sinh nhật, xin Trương công tử chớ có từ chối.

Trương Nguyên biết không thể từ chối bèn nói:

-Vậy tại hạ xin đa tạ, có điều tại hạ có lời phải nói trước, món quà của phu nhân không thể qua mặt món quà của tại hạ tặng cho tỷ phu được đâu, như thế tại hạ sẽ không còn mặt mũi nào nữa.

Tần Lương Ngọc biết Trương Nguyên không chịu nhận quà lớn đành hỏi:

-Lễ vật mà Trương công tử tặng cho lệnh tỷ phu là gì thế?

Trương Nguyên đáp:

-Chính là sáu lượng bạc ròng, còn có rất nhiều vải vóc nữa.

Tần Lương Ngọc nói:

-Vậy thì tiểu phụ cũng sẽ chuẩn bị một phần lễ mọn như thế, còn có một chút quà quê đơn giản như trái cây, măng tre, mật ong.

Lại nói:

-Trương công tử, hôm nay từ biệt không biết đến khi nào mới lại gặp nhau.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Dốc sức vì nước, trăm sông đổ về một biển, rồi sẽ có ngày gặp lại, phu nhân xin hãy bảo trọng.

Trương Nguyên quay trở lại mũi thuyền. Vài thổ binh đang chuyển lễ vật lên thuyền, người chèo thuyền nhổ neo, đập mái chèo... Chiếc thuyền mũi trắng chầm chậm rời bờ, chỉ thấy trên bờ Tần Lương Ngọc cùng với mười mấy thổ binh giữ trụ đá đồng loạt quỳ xuống, giọng nói trong trẻo của Tần Lương Ngọc vang lên:

-Bái biệt Trương công tử, chúc Trương công tử thuận buồm xuôi gió, tên đề bảng vàng.

Trương Nguyên quỳ xuống đáp lễ, đợi đến khi đứng lên thì thuyền mũi trắng đã đi về hướng Bắc, không còn nhìn thấy đám người Tần Lương

Ngọc trên bờ nữa, chỉ thấy thuyền bè lui tới, ồn ào không ngớt, một ngày bận rộn của kênh đào lại bắt đầu. Trương Nguyên khoanh tay đứng ở mũi thuyền. Mặt trời mới lên, gió xuân thổi vào mặt. Thế xác lẫn tinh thần đã làm lụng vất vả mấy ngày nay cuối cùng cũng được thả lỏng, mười ngày tạm thời lưu lại Hàng Châu này thu hoạch được không nhỏ, giống như một ván cờ vậy. Bên ta bố cục tinh diệu, có thủ đoạn ám phục, thế cờ trống trải nhưng hiện tại vẫn phải tiến hành tuần tự, khoa cử, khoa cử mới là con đường hẳn buộc phải đi. Đúng, Chung thái giám còn tặng cho hẳn một nghìn lượng bạc, đây là một khoản tiền rất lớn, phải sử dụng như thế nào để sinh lợi bây giờ?

- Giới Tử thiếu gia!

Lục Đại Hữu đi đến đầu thuyền, đứng bên cạnh Trương Nguyên, cũng có vẻ thoải mái vui vẻ, nói:

-Theo hành trình thế này, nếu không trì hoãn gì thì trước khi trời tối ngày mừng năm đã có thể đến Thanh Phố. Lúc tiểu nhân rời khỏi nhà thiếu phu nhân đã dặn dò tiểu nhân nhất định phải chăm sóc Giới Tử thiếu gia bình an đến nơi. Từ lúc lên đường tới giờ, Giới Tử thiếu gia nơi đâu cũng có quý nhân quan tâm, không cần tiểu nhân phải chăm sóc, chỉ có thể dẫn đường thôi.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

-Lục quản gia là gia nhân đắc lực của tỷ phu của ta, lần này đã vất vả cho Lục quản gia rồi.

Lục Đại Hữu nói:

-Vất vả gì đâu ạ, ngược lại là vất vả cho Giới Tử thiếu gia đấy chứ, ở trên thuyền mà vẫn không ngừng đọc sách, lần này thiếu phu nhân nhìn thấy Giới Tử thiếu gia không biết sẽ vui mừng đến thế nào.

Trương Nguyên nói:

-Sẽ gặp được tỷ phu nhanh thôi. Ta cũng rất thích tỷ phu và hai đứa cháu ngoại. Đúng rồi, Lục quản gia, cửa hàng vải bông tơ lụa của nhà tỷ phu vẫn còn hưng thịnh chứ?

Lục Đại Hữu đáp:

-Không giấu gì Giới Tử thiếu gia, Lục Thao thiếu gia tuy là con trưởng của lão gia nhưng lại luôn không được sủng ái, lão gia chỉ yêu mỗi người con út Lục Dưỡng Phương, cửa hàng cũng đều do nhị thiếu gia kinh doanh, tiểu nhân đi theo đại thiếu gia, vì thế tiểu nhân cũng không rõ việc mua bán tơ lụa của Lục thị như thế nào.

Trương Nguyên trong lòng hơi trầm mặc, trước đây không biết đến, bây giờ nghe Lục Đại Hữu nói như thế dường như sau khi tỷ tỷ được gả cho Lục gia thì cuộc sống cũng không được như ý. Tỷ phu Lục Thao không được cha sủng ái, tỷ tỷ Nhược Hi tự nhiên cũng bị lãnh đạm theo. Lần này hẳn muốn đi xem rốt cuộc là tình huống như thế nào. Đi thuyền bình an vô sự, Trương Nguyên ngoài đọc sách luyện chữ ra còn dạy chữ cho Mục Chân Chân. Thiếu nữ này rất chăm chỉ, trong vòng mười ngày mà “tiền hậu xuất sư biểu” đều đã thuộc lòng, hơn nữa còn nhận hết được mặt chữ trên giấy. Trương Nguyên viết những chữ xuất hiện trong “tiền hậu xuất sư biểu” ra, nàng đều nhận ra cả. Trương Nguyên khen:

-Chân Chân rất chịu khó học, theo ta học khoảng vài tháng sẽ giỏi hơn Tiểu Vũ, còn Tiểu Vũ thì lười, không chịu cố gắng học.

Vũ Lăng nghĩ thầm:

-Thiếu gia trước đây cũng lười, không phải mình học theo thiếu gia hay sao, không chăm chỉ đọc sách, chỉ là sau mùa hè năm trước thiếu gia đột nhiên chăm chỉ hẳn lên, như biến thành một người khác vậy. Vũ Lăng nói:

-Thiếu gia cũng không chăm chỉ dạy con đấy chứ, ngược lại rất kiên nhẫn dạy Chân Chân tỷ.

Dứt lời liền cười đùa chui ra khỏi khoang thuyền chèo giúp người chèo thuyền. Vũ Lăng không ngốc, thiếu gia đối tốt với Mục Chân Chân hẳn đều nhìn thấy.

Mục Chân Chân đỏ mặt. Ngược lại Trương Nguyên không hề thay đổi sắc mặt nói:

-Tên này lười nhưng biết tìm lí do, Chân Chân đã học xong “Tiền hậu xuất sư biểu” rồi, vậy ta bắt đầu dạy người “Tiền Xích Bích Phú”.

Trương Nguyên vốn cũng không có ý định dạy dọa dân thiếu nữ này một cách tử mỉ. Ngày đó chỉ là nhất thời có hứng dạy nàng đọc thuộc “xuất sư biểu”, không ngờ Mục Chân Chân chịu khó học, lại khá thông minh nữa, nên đã tiếp tục dạy, không dạy thiên tự văn, không dạy tam tự kinh, chỉ dạy nàng đọc thông cổ văn, chỉ cần học thuộc vài chục cuốn, thì những chữ cần biết cũng đã nhận biết được tương đối, hơn nữa còn có khả năng đọc hiểu nhất định, chỉ cần chịu học thì biết chữ cũng đơn giản như gặp được trạm thu thuế ven đường vậy. Lục Đại Hữu trình khám hợp bài, lập tức được thả đi. Từ Hàng Châu đến Gia Hưng dài hai dặm đường thủy, ven đường có khoảng bốn, năm trạm thu phí, còn nhiều hơn cả dịch quán nhưng trạm thuế có thái giám trấn giữ ở Hàng Châu lại chỉ có một, còn lại đều là trạm thu thuế của tư nhân địa phương. Mỗi huyện đều bố trí bớt thu tiền trên những tuyến đường thủy đường bộ quan trọng. Trương Nguyên phát hiện thuyền của những đại thương gia có gắn chữ số thường đi lại không bị ngăn cản mà bị chặn lại để thu thuế đều là những tiểu thương hay người bán hàng rong. Người nghèo càng nghèo thêm, kẻ giàu lại càng giàu có hơn nữa. Trương Nguyên tuy có thể hợp bài nhưng chỉ dùng làm giấy thông hành chứ chưa phải cầm đến trạm thủy dịch để ăn uống. Sáng sớm ngày mùng hai rời Hàng Châu, trưa ngày mùng ba thuyền đã đến Gia Hưng. Kinh hàng

Đại Vận Hà từ đây đi theo hướng Bắc về Tô Châu, muốn đi Tùng Giang phủ Thanh Phố Tây thì phải rời thuyền đi bộ.

Trương Nguyên đưa cho người chèo thuyền năm đồng tiền, bảo họ đợi hẵn ở Gia Hưng mười ngày, trong vòng mười ngày hẵn nhất định sẽ phải về Gia Hưng để kịp cho kỳ thi vào mùa chín tháng sau ở Thiệu Hưng phủ.

Cái rương chứa một nghìn lượng bạc đó đương nhiên phải được mang theo trên đường đi. Năm người Trương Nguyên nghỉ lại một đêm ở Gia Hưng, sáng sớm hôm sau yêu cầu dịch quán ở Gia Hưng bố trí cho một xe ngựa.

Trương Nguyên lên xe, lễ vật cũng được đưa hết lên xe, những người khác thì đi bộ. Chiều ngày mừng năm đã tới được khe suối, hẵn bảo phu xe đánh xe quay về.

Năm người bọn hẵn thuê một chiếc thuyền ở khe suối, từ khe suối đi đến hồ Tiết Điển, rồi lại qua hồ Tiết Điển hướng đến Đại Hoàng Phố, thuận dòng theo xuống, thuyền đi hơi nhanh, quả nhiên là trước khi trời tối đã vào đến huyện Thanh Phố.

Tỷ tỷ của Trương Nguyên- Trương Nhược Hi hai ngày nay tinh thần bất ổn, lẽ ra đệ đệ Trương Nguyên đã đến Thanh Phố trong những ngày đầu tháng nhưng hôm nay đã là mừng năm mà vẫn chưa thấy Trương Nguyên đến.

Trương Nhược Hi có phần lo lắng đệ đệ trước giờ chưa đi xa, có khi nào đi đường bị bệnh hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không, liền cầu cứu phu quân Lục Thao phái thêm vài gia nhân ra đường nghênh đón. Lục Thao đi nói với phụ thân Lục Triệu Thân, Lục Triệu Thân vì chuyện không truy hỏi được việc phản bội của Tùng Giang Đồng thị mà phiền não, đã quát mắng Lục Thao một trận. Lục Thao khá nhu nhược, lặng lẽ thoái lui. Trương Nhược Hi dùng dùng nổi giận, đúng giờ Ngọ hôm đó nàng dắt theo

hai tì nữ, dẫn cả hai đứa con ngồi kiệu tới trước cửa sông Đại Hoàng Phố ở thành Nam, xem có thể đón được đệ đệ Trương Nguyên hay không, nếu không đón được thì cũng nghe được tin tức từ các thuyền từ Hàng Châu, Gia Hưng tới.

Trời ngả về chiều, tường thành loang lổ, hai đứa con của Trương Nhược Hi, một sáu tuổi, một bốn tuổi, mỗi đứa một bên nắm tay mẫu thân, đứng trên bờ cao trông ngóng tàu thuyền qua lại trên sông, hai đứa con cùng hỏi:

-Mẫu thân, cậu Giới Tử đang ở trên chiếc thuyền nào thế ạ?

Trương Nhược Hi đang định dỗ con thì nghe thấy tiếng nói vui mừng của tì nữ bên cạnh:

-Kia không phải là Lục thúc sao, Lục thúc trở về rồi!

Trương Nhược Hi nhìn chăm chú, quả nhiên là Lục Đại Hữu, nhưng sao chỉ có mỗi một mình hắn?

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 138

Trương Nhược Hi hoảng sợ, không biết đệ đệ xảy ra chuyện gì bèn gọi to:

-Lục Đại Hữu, đệ đệ Trương Nguyên của ta đâu?

Lục Đại Hữu vừa mới bước lên bậc thềm bằng đá, nghe thấy tiếng kêu liên ngắc đầu nhìn, vui vẻ nói:

-Thiếu phu nhân, Giới Tử thiếu gia đến rồi.

Nói rồi tay chỉ về phía chiếc thuyền.

Trương Nhược Hi ngưng mắt nhìn, trên chiếc thuyền kia có một chàng thiếu niên mặc một chiếc áo màu xanh đang đứng trên đầu thuyền.

Chàng thiếu niên đó nghe thấy tiếng kêu cũng ngắc đầu nhìn về hướng bờ cao, khuôn mặt giống rất giống đệ đệ Trương Nguyên của nàng.

Trương Nhược Hi vui mừng khôn xiết, tâm trạng thấp thỏm mấy ngày nay thoáng chốc biến mất, cả người nhẹ nhõm hẳn thì nghe thấy tiếng gọi của đệ đệ Trương Nguyên đang đứng ở đầu thuyền dưới bờ sông:

-Tỷ tỷ, đệ ở đây.

Nói xong liền nhảy lên bờ, chạy nhanh đến chỗ nàng. Hai đứa con bên cạnh lay cánh tay mẹ, muốn gỡ tay ra để chạy đến đón cậu, vừa gọi liên tiếp:

-Cậu..., cậu...!

Bờ sông dốc đứng, Trương Nhược Hi sợ con trượt ngã nên không chịu buông tay. Hai đứa con liền một trái một phải dắt tay mẹ chạy đến gọi cậu. Trương Nhược Hi nhìn thấy đệ đệ Trương Nguyên hai tay cầm vạt áo dài nhanh nhẹn chạy đến, trong lòng vui mừng nghĩ:

-Gần một năm không gặp, đệ đệ đã cao lên nhiều, thời gian chưa đến một năm mà đệ đệ đã thay đổi nhiều như thế sao?

-Đính hôn với nữ lang của Hội Kê thương, sáng tác bát cổ văn lại hay như vậy, ngay cả Lục lang nhìn thấy hai tác phẩm nghệ thuật của đệ đệ cũng phải khâm phục, đây đều là sự thật sao?

Trương Nguyên chạy một mạch lên bờ cao, lúc này mới chậm bước lại và đi về phía tỷ tỷ, mỉm cười chào tỷ tỷ Trương Nhược Hi.

Trương Nhược Hi chải tóc búi cao ba tấc, đồ trang sức bằng vàng có viên ngọc bên trong giống như hình dáng ánh trăng đầu tháng.

Trên người mặc một chiếc váy bằng gấm lụa với tay áo lụa hoa, thân hình mảnh mai, mặt mày uyển lệ, điển hình cho một phu nhân xinh đẹp vùng sông nước Giang Nam. Trương Nhược Hi nắm tay hai con đến nghênh đón, nhẹ nhàng buông tay, mỉm cười nói:

-Gọi cậu đi con!

Hai đứa con chạy đến, Trương Nguyên quỳ xuống dang hai cánh tay, mỗi tay giữ lấy một đứa, nhìn Lục Lý Thuần sáu tuổi rồi lại nhìn sang Lục Lý Khiết mới bốn tuổi, hỏi:

-Hai cháu vẫn còn nhận ra ta là ai sao?

Lục Lý Thuần sáu tuổi đáp:

-Nhận ra người là cậu.

Lục Lý Khiết bốn tuổi thật ra không thể nhận ra người cậu này nhưng nghe huynh nói như thế cũng liền reo lên:

-Đệ càng nhận ra, người đúng là cậu rồi.

Trương Nguyên cười to, ngửa mặt nhìn tỷ tỷ nói:

-Tỷ tỷ nhìn chăm chăm đệ như thế có phải là không nhận ra đệ đệ không?

Trương Nhược Hi trừng đôi mắt xinh đẹp, nói:

-Ta còn không nhận ra đệ sao, đệ tưởng rằng đệ mặc quần áo mới thì ta sẽ không nhận ra đệ sao.

Nói xong, chính mình cũng không nhịn được mỉm cười, rồi nói tiếp:

-Sao hôm nay đệ mới đến, làm tỷ tỷ đợi sốt ruột quá.

Trương Nguyên đáp:

-Đệ bị chậm trễ vài ngày ở Hàng Châu nên đến trễ.

Vũ Lăng cũng chạy tới, chấp tay trước ngực nói với Trương Nhược Hi:

-Tiểu Vũ bá kiến đại tiểu thư!

Trương Nhược Hi cười nói:

-Tiểu Vũ cũng đến rồi à, được, vất vả cho người rồi.

Lục Lý Thuần nói với đệ đệ:

-Tiểu Vũ này huynh cũng nhận ra, là Tiểu Vũ của nhà cậu.

Lục Lý Khiết bốn tuổi ngẩng đầu hét lên:

-Đệ càng nhận ra, đúng là Tiểu Vũ của nhà cậu.

Lục Lý Thuần sáu tuổi giận dữ, tiểu đệ cứng đầu này cái gì cũng muốn tranh giành với mình, việc gì cũng thêm chữ “càng” và “đúng” cho thấy nó luôn hơn mình, liền giơ tay tát đệ đệ một bạt tai, tức giận nói:

-Đệ hãy đi theo phía sau ta mà học hỏi cách nói chuyện của ta.

Đệ đệ Lục Lý Khiết vội quay đầu mắng vồn:

-Mẫu thân, huynh đánh con, đau quá!

Lục Lý Thuần kêu lên:

-Con không đánh, chỉ là con đẩy nhẹ nó thôi.

Trương Nguyên nói:

-Lý Thuần là ca ca, đệ đệ còn nhỏ không được đẩy, đệ đệ đứng không vững sẽ ngã đấy.

Lục Lý Thuần uất ức nói:

-Năm trước nói nó còn nhỏ, năm nay cũng nói nó còn nhỏ, nó không lớn được sao?

Lục Lý Khiết nói:

-Năm trước đệ còn nhỏ, năm nay đệ càng nhỏ!

Trương Nhược Hi quát:

-Lý Khiết, không được vô lý như vậy!

Rồi nói với Trương Nguyên:

-Đệ thấy rồi đó, hai đứa này cả ngày chỉ biết cãi nhau, khiến người khác đau đầu thôi.

Trương Nguyên cười nghĩ thầm:

-Đàn ông mà, luôn phải nghịch ngợm là đúng rồi.

Rồi nói với hai đứa cháu ngoại:

-Lần này cậu ở Hàng Châu đã mua cho hai cháu rất nhiều quà, đồ chơi, đồ ăn đều có, đợi lát nữa sẽ đưa cho hai đứa.

Vũ Lăng nói:

-Để nô tài đi lấy, để nô tài đi lấy.

Rồi chạy xuống.

Hai huynh đệ Lục Lý Thuần, Lục Lý Khiết cũng muốn xuống nhưng bị tỳ nữ ôm lại không cho gây rối.

Trời ngả chiều. Lục Đại Hữu cùng với cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân đã mang tất cả đồ đạc lớn nhỏ như rượu đồ, vò rượu, giỏ tre đựng đầy măng và hộp đựng mật ong ở trên thuyền lên bờ. Trương Nhược Hi từ trên cao nhìn xuống hỏi:

-Trương Nguyên, sao đệ mang theo nhiều đồ thế?

Trương Nguyên đáp:

-Có ba phần quà chúc thọ cho tỷ phu, một phần chuẩn bị cho mẫu thân, một phần là cho Thương thị của Hội Kê, còn có một phần quà của Thạch Trữ thổ ty ở Tứ Xuyên tặng cho tỷ phu.

Trương Nhược Hi nghe thấy Hội Kê Thương thị có quà tặng, trong lòng rất đổi vui mừng.

Không phải nàng ham quà cáp mà là từ đó nàng biết chắc rằng đệ đệ Trương Nguyên đính hôn với nữ lang của Hội Kê Thương thị, chứ nếu không Hội Kê Thương thị dựa vào cái gì mà chúc thọ phu quân của nàng, có điều đây cũng là do Hội Kê Thương thị chu đáo, mới chỉ đính hôn, thật ra không cần thiết phải qua lại với người thân của nhà Trương Nguyên.

-Ồ, Thạch Trụ thổ ty?

Trương Nhược Hi ngạc nhiên hỏi:

-Sao lại tặng Thạch Trụ Thổ ty?

Trương Nguyên đáp:

-Ở Hàng Châu đệ đã kết bạn cùng với bọn họ, giúp họ một chút việc nên họ nhất định muốn tặng quà, đệ cũng không tiện chối từ.

-À phải rồi, cuộc thi huyện tháng trước đệ thi thế nào?

Trương Nhược Hi thấy đệ đệ bình an trở về, mãi vui mừng mà quên mất chuyện vẫn luôn ghi nhớ.

Trương Nguyên đáp:

-Ăn đầu thi huyện !!!

Trương Nhược Hi nhú mày, trừng mắt, đây là thần thái thường có khi nàng dạy đệ đệ đọc sách học chữ trước đây, nói:

-Thật sao? Không được gạt ta đấy!

Trương Nguyên nhìn thấy thần thái của tỷ tỷ, cảm thấy rất thân thiết, nói:

-Đệ đệ có chút tiến bộ không được sao? Lễ nào lần nào cũng đều phải nhờ mẫu thân trả bài giúp để làm chứng cho đệ?

Trương Nhược Hi nhìn đệ đệ chăm chăm, cảm giác thật sự có chút xa lạ. Vóc dáng đệ đệ rất cao lớn, năm trước vẫn còn thấp hơn nàng một tí, bây giờ đã cao hơn nàng, mặt mũi thanh tú uyên bác, khí chất càng khác lần gặp mặt trước rất nhiều, có một khí chất rất nho nhã, còn có một loại anh khí bông bột.

Trương Nguyên đáp:

-Tỷ tỷ, đệ đọc cho tỷ tỷ nghe hai quyển sách chế nghệ thi huyện nhé?

Trương Nhược Hi mỉm cười nói:

-Tỷ tỷ tin đệ, tỷ phu của đệ lần trước nhìn thấy hai cuốn bát cổ văn đệ gửi đến cũng không dám tin là của đệ viết, nói rằng còn hay hơn cả chàng viết. Tỷ phu của đệ đã là huyện học Lâm sinh rồi.

Rồi nói tiếp:

-Tỷ phu của đệ còn nghe được tin đồn nói rằng đệ còn đấu bát cổ với một tú tài và đệ đã thắng, quan đề học đều khen ngợi đệ đúng không?

Trương Nguyên cười đáp:

-Đợi lát nữa sẽ thừa lại với tỷ tỷ sau, hay là ta đến nhà tỷ phu trước đã.

Trương Nhược Hi cười nói:

-Hận không thể hỏi cho rõ ràng ngay lập tức.

Rồi nàng lại hỏi tiếp:

-Sức khỏe của mẫu thân vẫn tốt chứ?

Trương Nguyên đáp:

-Vẫn khỏe ạ, chính là nhớ tỷ tỷ với Lý Thuần, Lý Khiết quá nên năm trước phụ thân gửi thư thuyết phục đến giữa thu sẽ trở về Sơn Âm sau đó không dám ra ngoài làm ăn nữa.

Lúc này Vũ Lăng đã mang hộp đồ chơi bằng gỗ dành cho trẻ nhỏ đến. Hai đứa nhỏ Lục Lý Thuần, Lục Lý Khiết vội vàng đến xem, vui mừng nói:

-Đây là ông lật đặt.

Đây là cá, đây là bóng bay, đây là diều.

A, đây là cái gì, Tiểu Vũ? Lục Lý Thuần cầm lấy một món đồ chơi bằng da nhiều màu sắc hỏi.

Lục Lý Khiết kêu lên:

-Ta cũng muốn cái này!

Vũ Lăng vội trả lời:

-Đều có cả, đều có cả. Mỗi kiểu đồ chơi đều có hai cái vì thiếu gia chỉ sợ hai cậu tranh giành nhau.

Nói rồi Vũ Lăng lấy một món đồ chơi nhiều màu sắc tươi xinh ra đưa cho Lục Lý Khiết nói:

-Đây là da ảnh (búp bê giấy có thể điều khiển cử động được), cầm theo trên tay mà chơi.

Hai anh em chơi hết cái này tới cái khác, cười nói rất vui vẻ.

Trương Nhược Hi gọi hai đứa lên kiệu về nhà cũng không chịu.

Lục Đại Hữu ở trên bờ đã mượn hai kiệu phu giỏi, bảo kiệu phu đem mấy cái rương đã buộc chặt đến Lục phủ.

Mục Kính Nham và Mục Chân Chân đến khấu đầu chào Trương Nhược Hi.

Trương Nhược Hi vội bảo hai cha con đứng lên, hỏi Trương Nguyên:

-Hai người này là....?

Trương Nguyên đáp:

-Đây là Mục Chân Chân, còn đây là cha của Chân Chân, ở bên phố Tam Đại, nhận chúng ta làm chủ nhân.

Trương Nhược Hi gật gật đầu, nhìn thấy đóa dân thiếu nữ dáng người cao mảnh mai, da trắng như tuyết, có một vẻ đẹp rất khác thường, hàng lông mi buông rũ, thần thái hơi e thẹn, thường liếc mắt nhìn đệ đệ Trương Nguyên của nàng. Trương Nhược Hi nghĩ thầm:

-Chẳng lẽ đây là tỷ nữ của tiểu đệ? À, đệ đệ đã mười sáu tuổi rồi, cũng đã là người trưởng thành rồi.

Đúng lúc này nhìn thấy một bà vú già đang vội vàng chạy tới, nhìn thấy Trương Nguyên liền vui vẻ nói:

-Giới Tử thiếu gia đến rồi, thật là tốt quá!

Trương Nguyên mỉm cười:

-Chào vú Chu!

Vú Chu vốn là người ở của nhà họ Trương, là nhũ mẫu của Trương Nhược Hi. Trương Nhược Hi gả đến Lục gia ở Thanh Phố, vú Chu cũng đi theo.

Vú Chu vội ân cần hỏi thăm Trương Nguyên, rồi nói với Trương Nhược Hi:

-Tiểu thư, không ổn rồi, Lục lão gia nổi giận rồi, vừa rồi đã cho gọi tiểu thư đến hỏi, tiểu tỳ nói là tiểu thư đã đi khỏi, Lục lão gia liền nổi giận, nói tiểu thư không tuân thủ phép nhà, cứ xuất hiện ở bên ngoài, đang trách mắng cô gia đấy ạ.

- Lão gia lại nhắc đến chuyện về hội miếu Thủy Tiên lần trước, nói rằng tiểu thư đóng giả biểu đệ của cô gia để tham gia, thật là quá hoang đường, tiểu thư mau về đi.

Trương Nhược Hi đang vui vẻ, nghe vú Chu nói thế sắc mặt liền trắng bệch, ngày thường chịu đựng chút ầm ức cũng không sao, lần này đệ đệ vừa đến đã bị trách cứ, chẳng phải là làm liên lụy đến đệ đệ Trương Nguyên cũng bị uất ức sao, trong lòng rất buồn, cười miễn cưỡng với đệ đệ:

-Tiểu Nguyên, đệ đừng lo, phụ thân của tỷ phu đệ hơi nghiêm khắc nhưng không sao, tỷ đi giải thích một chút là được ngay.

Nói rồi bảo tỳ nữ bế hai đứa trẻ đến cùng nàng lên kiệu.

Lục Đại Hữu mượn một chiếc kiệu mời Trương Nguyên ngồi. Trương Nguyên nói:

-Không cần đâu. Ta đi cùng kiệu với tỷ tỷ, tiện thể cùng nói chuyện.

Trương Nguyên đi theo bên kiệu, vừa đi vừa hỏi:

-Tỷ tỷ ở bên đó thường phải chịu thiệt thòi sao? Trước kia tiểu đệ còn nhỏ không biết tình hình của tỷ tỷ, mỗi lần tỷ tỷ về Sơn Âm đều rất vui vẻ, nhưng lại không biết rằng tỷ tỷ cũng có sầu muộn ảm ức.

Trương Nhược Hi liền nói:

-Sao lại như vậy được, đệ cũng biết tỷ phu đệ đối với tỷ rất tốt mà.

Trương Nguyên đáp:

-Tỷ phu tốt đệ biết chứ nhưng người nhà tỷ phu đối với tỷ tỷ không tốt.

Trương Nhược Hi hạ giọng:

-Đừng nói nữa được không, trên đường nhiều người qua lại.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thanh Phố Lục thị chính là đại tộc Tùng Giang, bàn về gia tộc sâu xa so với núi âm Trương thị càng cao quý đã lâu, Thanh Phố Lục thị chính là gia tộc lớn ở Tùng Giang, luận về nguồn gốc gia tộc thì cao quý hơn nhiều so với Trương thị ở Sơn Âm.

Tổ tiên này là Lục Tồn của nước Ngô thời Tam quốc. Gia phả có ghi lại rất rõ ràng, nhiều đời sống ở Tùng Giang Hoa Đình, năm đầu tiên đương triều có một người cháu của Lục thị ở Hoa Đình tên là Lục Đức Hành đã làm rể Chương thị ở Phố Đông, sau đó Lục Đức Hành thi cử rồi ra làm quan, khôi phục bản tính.

Chi này của Lục thị được sinh ra từ Phố Đông. Cao tổ Lục Thâm của tỷ phu Lục Thao của Trương Nguyên là Nhị Giáp tiến sĩ đầu tiên đời Hoảng Trị năm thứ mười tám, làm quan tới hàng tứ phẩm Bồi chánh sứ.

Chỗ ở cũ của Lục Thâm và phần mộ được người đời sau xưng là cái miêng của Lục gia mà chi mạch của Lục thị ở Thanh Phố này được dời từ Phố Đông đến vào cuối năm Gia Tĩnh, đến nay đã được bốn đời.

Lục Triệu Thân – cha của Lục Thao là cử nhân công danh, đã năm lần tham gia thi hội, đều thi rớt mà phải trở về, năm nay đã gần sáu mươi, cũng đã từ bỏ giấc mơ thi đậu tiến sĩ, yên tâm làm phú ông.

Lục thị ở Thanh Phố có thể xem là giàu bậc nhất, rừng dâu nghìn mẫu, vải bông tơ lụa được tiêu thụ ở nhiều tỉnh, gia tài bạc triệu.

Con cả của Lục Triệu Thân là Lục Thao cưới nữ lang của Trương thị ở Sơn Âm là vì mười năm trước lão đảm nhiệm chức vụ Châu học ở Khai Phong, lúc đó đã kết bạn với Trương Thụy Dương.

Lúc đó Lục Triệu Thân có yêu cầu với tổ thúc Trương Nhữ Mậu của Trương Thụy Dương, kết thân với con gái của Trương Thụy Dương nhưng lúc thành thân vì của hồi môn của Trương Nhược Hi không nhiều nên Lục Triệu Thân có phần không vui.

Lục Triệu Thân là người cổ hủ lại có thể lực. Mẹ đẻ của Trương Nhược Hi không phải Tây Trương, không quyền không thế nên lão ta không tôn trọng.

Lúc Trương Nhược Hi còn là khuê nữ rất hoạt bát cởi mở, sau khi gả cho Lục Thao thì phải học theo khuôn phép làm nàng dâu ngoan hiền, nhưng vẫn thường bị lão quở trách. Những uất ức này Trương Nhược Hi về nhà cũng không nói với phụ mẫu.

Phụ thân Trương Thụy Dương, mẫu thân Lã thị thấy con gái con rể tương thân tương ái, hai cháu ngoại thông minh nên cho rằng con gái ở Thanh Phố sống rất hạnh phúc mỹ mãn, đâu ngờ rằng Nhược Hi cũng phải chịu uất ức như vậy.

Mấy đời gia đình giàu có, con dâu không được bố chồng sủng ái, ngày tháng đó không được sống tốt như vậy.

Mấy ngày nay Lục Triệu Thân tâm trạng rất buồn bực, là vì gia tộc của lão là Trần Minh vì không phục sự quản giáo của lão rồi lại chuyển đến làm nô bộc cho Đồng Hàn Lâm ở Tùng Giang.

Lão viết thư cho Đồng Kỳ Xương yêu cầu giao lại tên nô bộc phản bội Trần Minh, Đồng Kỳ Xương lại không thèm để ý, tên Trần Minh này có vài phần tài cán, vốn giúp Lục thị quản lý ruộng dâu tằm nhưng lại phản bội

và bỏ trốn mang theo ba nghìn lượng bạc và khế ước của hai trăm mẫu ruộng dâu đến Hoa Đình.

Ngoài ra còn có cả khế ước nô bộc của Trần Minh. Đồng Kỳ Xương không chịu giao người thì cũng cho qua, nhưng ngay cả tiền bạc, điền khế cũng không chịu trả lại thì thật là không ra thể thống gì.

Lục Triệu Thân tố cáo với tri phủ Tùng Giang nhưng tri phủ Tùng Giang lại là môn sinh của Đồng Kỳ Xương, nói rằng không có bằng chứng nên không chịu thụ lý vụ này.

Lục Triệu Thân cũng đích thực là không có bằng chứng, ngay cả khế ước nô bộc cũng bị tên Trần Minh lấy mất. Lục Triệu Thân tức giận đến mức không màng cơm nước, ngoài mặt thì nhẫn nhịn nhưng về nhà lại phát tiết, hễ động đến là nổi cáu.

Bởi vì con trai Lục Thao nói muốn cho người đi đón Trương Nguyên, lão ta liền mắng cho con trai một trận. Lại nhớ đến hai ngày trước nghe một tiểu thiếp nói Trương Nhược Hi đã giả làm biểu đệ của Lục Thao tham gia hội miếu Thủy Thiên, lúc đó vì muốn truy cứu quở trách, liền sai tiểu ty cho gọi Trương Nhược Hi đến để nói chuyện, không ngờ tiểu ty nói rằng thiếu phu nhân đã đi khỏi.

Lục Triệu Thân giận tím mặt, ra lệnh cho con trai Lục Thao quỳ xuống, lớn tiếng quát mắng. Lục Thao hiểu thuận, không dám biện minh, chỉ biết quỳ thẳng mà rơi lệ. Lục Đại Hữu phụng mệnh thiếu phu nhân Trương Nhược Hi về báo tin trước một bước, về đến chính phòng của tiền viện liền nhìn thấy đại thiếu gia Lục Thao đang quỳ dưới đất, còn lão gia Lục Triệu Thân thì đang luôn miệng giáo huấn, bèn vội vàng bước tới chấp tay trước ngực bẩm báo:

-Lão gia, tiểu nhân đã trở về từ Sơn Âm.

Lục Triệu Thân chỉ “ừ” một tiếng rồi không có biểu hiện gì.

Lục Đại Hữu lại nói:

-Lão gia, đệ đệ Trương thiếu gia của thiếu phu nhân đã đến rồi ạ, vừa mới đến ạ.

Lục Triệu Thân cười lạnh:

-Thế thì đã sao, còn muốn ta ra nghênh đón hẳn ư?

Lục Đại Hữu nghĩ thầm:

-Giới Tử thiếu gia lúc ở Hàng Châu, thái giám ở hàng dật, Án sát sứ đều phải mời đến dự tiệc, lần này ở xa đến, lão gia ra đón tiếp thì đáng gì chứ.

Rồi cười nói:

-Lão gia, lần này Trương thiếu gia đến Thanh Phố là tranh thủ lúc rảnh rồi đến để chúc đại thiếu gia, là tranh thủ thời gian nghỉ giữa hai cuộc thi huyện và thi phủ mà chạy đến đây ạ.

Lục Triệu Thân lại cười lạnh, nghĩ lại hỏi:

-Trương Nguyên thi huyện đỗ rồi phải không?

Lục Đại Hữu đang đợi lão gia hỏi thế nên cười đáp:

-Trương thiếu gia đỗ thủ khoa thi huyện rồi ạ.

Triệu Thân xuất thân là cử nhân, từng làm giáo dụ ở huyện, biết thủ khoa không phải đơn giản, huống hồ là lại còn thi huyện tại nơi địa linh nhân kiệt như Sơn Âm, thủ khoa thi huyện đồng nghĩa với việc hết lòng vì tri huyện, tri phủ địa phương, nếu đậu cao lên sẽ càng làm cho họ nở mày nở mặt, cho nên đỗ thủ khoa thi huyện, dù muốn dù không cũng có thể thuận lợi thông qua thi phủ và thi đạo.

Lục Triệu Thân trầm ngâm một lát rồi nói với con trai Lục Thao đang quỳ:

-Nể tình ngày mai chính là ngày sinh của người, lần này ta tha cho đấy, đi đi.

Lục Thao vội cảm ơn phụ thân, cùng Lục Đại Hữu đến chỗ ở của mình, nhìn thấy thê tử Trương Nhược Hi và nội đệ Trương Nguyên đang đứng nói chuyện ở tiểu viện, hai anh em Lý Thuần, Lý Khiết chạy quanh sân, đồ chơi lục lạc kêu leng keng.

Nhìn thấy Lục Thao đến, Trương Nhược Hi liền hỏi:

-Lục lang, phụ thân không quở trách chàng chứ?

Trương Nguyên liền thi lễ với tỷ phu Lục Thao. Vũ Lăng, Mục Kính Nham, Mục Chân Chân cũng đến bái kiến cô gia.

Lục Thao vóc người bậc trung, hơi gầy, hai hàng lông mày thưa thớt, hai mắt hơi nhỏ, là một bạch diện thư sinh, vừa rồi mới nơm nớp lo sợ trước mặt phụ thân nghiêm khắc, lúc này lại rất điềm đạm, chấp tay nói với Trương Nguyên:

-Đa tạ Giới Tử đệ tương trợ, cha ta mới vừa nghe Đại Hữu nói Giới Tử đệ đã đỗ thủ khoa thi huyện ở Sơn Âm mới thả cho ta đến, bằng không cũng không biết phải quỳ đến bao giờ.

Trương Nhược Hi cười khổ, Lục lang lần này đúng là tìm vui trong cay đắng đây.

Lục Thao ngoại trừ có phần hơi yếu đuối còn các phương diện khác đều tốt. Y rất thương yêu thê tử Trương Nhược Hi, có lúc thê tử bị phụ mẫu quở trách mà chịu uất ức, y đều gánh hết lỗi lên đầu mình, cố gắng không để thê tử phải chịu tội nhục. Lúc này đã là thời gian ăn tối, Lục Thao và phụ thân

cùng với đệ đệ ở chung trong một tòa nhà lớn nhưng lại chia thành ba chỗ ăn cơm, mỗi người đều có nhà bếp riêng. Trương Nhược Hi sáng sớm đã dặn nhà bếp làm thêm nhiều món đã tiếp đãi đệ đệ Trương Nguyên đi đường xa đến. Đây là lần đầu tiên Trương Nguyên đến Lục gia.

Món cá bốn má ở Tùng Giang cực kỳ nổi tiếng. Trương Nguyên cùng tỷ phu Lục Thao ngồi đối diện nhau trong một phòng khách nhỏ, uống rượu Tam Bạch của Tô Châu, ăn cá bốn má, nói chuyện khoa cử, chuyện văn thơ. Tỷ phu Trương Nhược Hi tự tay đến rót rượu và thêm rau thịt cho họ, không khí rất ấm cúng hòa hợp. Trương Nguyên thầm nghĩ:

-Cũng may tỷ tỷ và tỷ phu cùng thương yêu nhau, con người sống trên đời không thể lúc nào cũng được như ý muốn, tỷ tỷ được tỷ phu tôn trọng cũng là điều may mắn.

Lục Thao uống xong hai ly rượu, sắc mặt hơi say, nói:

-Giới Tử, ta nghe người ta nói năm trước đệ đấu bát cổ với một tú tài họ Diêu, tú tài họ Diêu đó đã thua bát cổ không những bị tước bỏ công danh mà còn bị vào ngục hỏi tội, chuyện đồn nào cũng có, không biết có thật hay không, bây giờ đệ hãy nói cho ta và tỷ tỷ của đệ biết rốt cuộc chuyện là như thế nào.

Trương Nguyên nói với Trương Nhược Hi:

-Chắc chắn là tỷ tỷ biết tú tài họ Diêu đó, chính là người có hiệu là Diêu Thiết Chủy, tên gọi Diêu Phục ở phủ gần bên bờ sông.

Trương Nhược Hi nói:

-Ta đoán là hắn. Người này là một sinh đồ bất lương, chuyên làm việc ác.

Trương Nguyên liền mách chuyện gia nô Trương Đại Xuân tư chiếm cắt xén tiền thuê ruộng, sau khi bị hấn phát giác lại cầu xin Diêu Thoại Côn tố cáo hấn, sau khi bị hấn đánh bại mới có kế ước sự cá cược giữa hấn với Diêu Thoại Côn.

Hấn bá Vương Tư Nhâm làm thầy, chăm chỉ học bát cổ, nhưng do vì Diêu Phục làm nhiều việc ác, bị nghìn người chỉ trích, cuối cùng thân bại danh liệt, bị bỏ ngục.

Trương Nhược Hi nói với chồng ở bên cạnh:

-Lục lang, chàng hãy ra một đề thi để thử đệ đệ của thiếp đi. Đến bây giờ thiếp vẫn cảm thấy khó tin, tháng năm năm ngoái thiếp về thăm nhà, mắt của tiểu Nguyên không tốt, nay bỗng chốc lại thăng tiến quá nhiều, cứ như là nằm mơ vậy.

Lục Thao cười đáp:

-Nhược Hi, nàng còn không biết đệ đệ của nàng sao, nhìn phong thái của Giới Tử bây giờ, nghe cách nói năng, đều rất khác so với năm trước, thiếu niên phải chịu học hỏi, tự nhiên sẽ thăng tiến rất nhanh, Giới Tử trước giờ vẫn luôn là người thông minh mà.

Trương Nhược Hi nói với chồng:

-Thiếp chỉ là muốn thử sức nó trước mặt mình mà thôi, chàng không ra đề, vậy để thiếp, thiếp sẽ cắt một câu trong Tứ thư ra nhé, ra đề thi thật không dễ dàng...

Trương Nguyên cười đáp:

-Lần này sẽ kiên trì để tỷ tỷ khảo nghiệm, xin tỷ tỷ cứ ra đề.

Rồi nói với tỷ phu Lục Thao:

-Tỷ tỷ đệ từ nhỏ đã quản đệ rất nghiêm khắc, còn nghiêm hơn cả mẫu thân, đệ rất sợ tỷ tỷ.

Trương Nhược Hi mỉm cười, nhìn ánh mắt Trương Nguyên hết sức dịu dàng, nói:

-Lúc đó đệ rất bướng, dạy đệ biết chữ, đệ lúc thì nói đau bụng, lúc thì nói đau mắt, luôn muốn chạy đi chơi. Đúng rồi, bệnh đau mắt của đệ bây giờ đã khỏi hẳn chưa?

Nói rồi nàng lại gần nhìn kỹ mắt của Trương Nguyên. Trương Nguyên chớp chớp mắt với tỷ tỷ, cười nói:

-Nếu không khỏi hẳn mẫu thân chịu yên tâm để đệ đi xa sao?

Trương Nhược Hi đưa một ngón tay, ấn nhẹ lên mắt trái của đệ đệ, mỉm cười nói:

-Vậy thì tốt, tỷ tỷ phải kiểm tra đệ thôi.

Ngẫm nghĩ một lúc, lại nói:

-Sẽ kiểm tra câu “Tử viết vì chính dĩ đức”.

Lục Thao nói:

-Giới Tử đi đường vất vả, có lẽ cũng đã mệt, hãy mau giải đề thi, mau nói về thứ hai đi.

Trương Nhược Hi vội nói:

-Lục lang nói rất đúng. Tiểu Nguyên mau giải đề đi, nói về thứ hai là được rồi, không cần phải nghĩ quá nhiều.

Trương Nguyên cười cười, đề thi Tứ thư này lúc đầu tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương đã kiểm tra qua rồi. Lúc đó chỉ là giải đề thi, bây giờ chỉ cần nghĩ ra về còn lại là được, thật là quá nhẹ nhàng, có điều vẫn cứ nghĩ ngợi đã, không thì tỷ tỷ sẽ cho rằng hắn đã có đáp án trước, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng trả lời:

-Vi chính hữu bản, xá quân đức vô dĩ dã nhất.

Lục Thao khen:

-Giải đề rất xác đáng, vừa ngắn gọn vừa rõ ràng.

Trương Nguyên lại nói tiếp về còn lại:

- Cái tu chi thân tắc viết đức, phóng chi thiên hạ tắc viết chính, kỳ bản nhất dã, dục thiện sở vi giả, khả bất thẩm sở dĩ tai.

Lục Thao vỗ tay nói:

-Về sau rất hay, đối nhanh, nhẹ nhàng phóng khoáng.

Rồi cười hỏi thê tử Trương Nhược Hi:

-Nàng còn muốn kiểm tra đệ ấy nữa không? Thủ khoa Sơn Âm bị tỷ tỷ tìm mọi cách làm khó dễ.

Trương Nhược Hi cười nhẹ nhàng, tròng mắt nhìn đệ đệ nói:

-Tỷ tỷ thật vui chết đi được. Đệ đệ này của tỷ đột nhiên lại có tiền đồ như thế.

Rồi nói:

-Nói với tỷ tỷ về chuyện đính hôn với nữ lang của Thương thị đi.

Trương Nguyên bắt đầu kể từ việc đưa tộc huynh Trương Ngạc đến cầu thân ở Hầm Đào Viên, đến một đoạn nhân duyên êm đềm, thấy Trương Nhược Hi cười vui vẻ ra mặt, hân liên nói:

-Thật muốn lập tức quay về Sơn Âm thăm nữ lang Thương thị quá!

Lục Thao nói:

-Năm nay là đại thọ năm mươi tuổi của nhạc mẫu, Nhược Hi chắc chắn phải trở về, đến lúc đó chẳng phải là lại gặp nhau ư.

Trương Nhược Hi nói:

-Đúng là không đợi được nữa rồi, tháng sáu, tháng bảy cha thiếp cũng phải về Sơn Âm, thật là quá tốt rồi!

Lục Đại Hữu đến bẩm báo:

-Đại thiếu gia, lão gia nghe nói Giới Tử thiếu gia đến nên mời Giới Tử thiếu gia đến chính sảnh để gặp.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lục Đại Hữu giơ cao cây đèn soi cho Trương Nguyên và Lục Thao đi tới chính sảnh, Mục Chân Chân theo sau.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân không cần đi theo nữa, hầu tử tử ta nói chuyện là được rồi.

Không ngờ hai tiểu tử Lý Thuần, Lý Khiết cứ quẩn lấy đòi Vũ Lăng phải chơi với mình, nhất định không chịu buông.

Mục Chân Chân bèn nói:

- Tiểu Vũ ở lại chơi cùng hai vị tiểu thiếu gia đi.

Nói rồi theo sau Trương Nguyên tới sảnh đường, đi đến chính sảnh đại viện rồi đứng ngoài hành lang đợi.

Đêm xuân gió lạnh, Mục Chân Chân ngẩng đầu nhìn, trăng đầu năm đã sớm treo trên trời rồi, ánh trăng mờ ảo, tựa như một mỹ nhân đang vẽ lông mày, bên cạnh mày nguyệt còn có những ánh sao lấp lóe như những viên thủy tinh sáng lung linh được đính trên bầu trời vậy.

Mục Chân Chân không khỏi nhớ tới bài “tiền xích bích phú” mà hôm qua thiếu gia đã dạy nàng, trong đó có câu “Thiếu yên, trăng mọc lên từ đỉnh Đông Sơn, giữa Đẩu và Ngưu, bạch lộ Hoàn giang, trời nước mênh mông một màu”. Lúc đó nàng và thiếu gia đang ngồi trên con thuyền mui

trắng trên sông Đại Vận, thiếu gia giảng giải hết sức sinh động khiến nàng dường như được hòa mình vào cảnh đêm trăng trong “Tiền xích xích phú” vậy.

Từ khi sinh ra cho đến giờ, nàng luôn mang trong mình nỗi tự ti về thân phận đoạ dân, sự mặc cảm ấy đã cướp đi tâm hồn bay bổng vốn có của trẻ thơ trong nàng, khiến nàng bị tư tưởng ấy chi phối mà luôn thu mình lại. Còn giờ đây, tâm hồn của Chân Chân như được giải phóng, đưa nàng bay tới chân trời của sức tưởng tượng phong phú, khiến nàng tạm quên đi tất cả những gì ưu tư sầu muộn của cuộc sống này.

Đêm đó, Mục Chân Chân thao thức mãi mà không ngủ được. Đột nhiên sau lưng nàng, một giọng nói của nam giới vang lên:”

-Người là tỳ nữ nhà ai?

Mục Chân Chân giật mình kinh hãi, quay đầu nhìn lại thì thấy một nam tử gần ba mươi tuổi.

Người này mang mũ dây tua, mình vận bộ thường phục màu xanh đang nhìn nàng với vẻ tò mò.

Mục Chân Chân thấy vị nam tử này có tướng mạo khá giống với anh rể của thiếu gia là Lục Thao, đoán chừng đây có lẽ là huynh đệ với Lục cô gia, bèn đáp:

- Tiểu tỳ theo Giới Tử thiếu gia tới, giờ thiếu gia đang ở trên công đường.

Nam tử này là em trai Lục Thao, Lục Đường Phương.

Hỏi han rồi nhìn đánh giá Mục Chân Chân một lượt, gã lập tức chú ý tới đôi mắt của cô.

Mục Chân Chân bị nhìn chăm chú như vậy thì cảm thấy không được tự nhiên. Lục Đường Phương phủ tay áo rồi bước vào sảnh đường.

Thân phụ của Lục Thao là Lục Triệu Thân trước đây chưa hề gặp em họ Trương Nhược Hi là Trương Nguyên.

Nghe nói năm trước vì đau mắt mà thiếu chút nữa bị mù, sau đã khỏi bệnh thì bá Hội Kê Vương Tư Nhâm làm thầy, học hành tiến bộ rất nhanh, còn đính ước với nữ lang của Hội Kê đại tộc Thương thị.

Trước đó còn nghe Lục Đại Hữu nói Trương Nguyên đã đứng đầu kì thi huyện thàng trước thì rất muốn coi mặt xem sao, hóa ra mới là một cậu thiếu niên, còn nhỏ hơn Nhược Hi đến mấy tuổi.

Trương Nguyên thi lễ với thế bá Lục Triệu Thân nói:

- Mời ngồi uống trà.

Hàn huyền một chút, rồi hỏi chuyện Trương Nguyên thàng trước thi huyện, đương nhiên lão không tin lắm việc cậu thiếu niên trước mặt lại có thể đứng đầu cả kì thi.

Thấy tỷ tỷ có vẻ không tin, Trương Nguyên vui vẻ giải thích, chứng minh thực lực của mình cho tỷ tỷ xem.

Còn với Lục Triệu Thân, bởi vì Lục Triệu Thân động chút là tỏ vẻ gia trưởng với tỷ tỷ nên Trương Nguyên có ấn tượng không tốt lắm với lão thế bá này, thân nhiên nói:

- Tiểu chất được thủ khoa như vậy cũng là do có phần may mắn mà thôi.

Hắn không muốn phải giải thích gì với người này cả.

Lục Thao nói:

- Phụ thân, Giới Tử chế nghệ tuyệt hay, cậu ấy...

Lục Triệu Thân quát:

- Ta không hỏi người!

Lục Thao hết sức xấu hổ, không nghĩ rằng phụ thân sẽ quát mình ngay trước mặt Trương Nguyên.

Trương Nguyên trong lòng ngấm bức vị khách này, Lục Triệu Thân ông tỏ ra oai phong cái gì chứ, tỏ ra cho ta xem ư?

Lúc trước tỷ tỷ tới đón ta, ông đã nói tỷ tỷ của ta không tuân thủ khuê giáo mà lộ diện, phần nộ nói:

- Thế bá sao lại tức giận với tỷ phu như vậy, thế bá nên rộng lượng một chút, nghĩ thoáng một chút thì hơn.

Lục Triệu Thân sững sốt, Trương Nguyên đây là đang giáo huấn lão đây mà, dùng dùng nổi giận:

- Thế chất là đang muốn giáo huấn lão phu sao?

Trương Nguyên nói:

- Tiểu chất không dám. Tiểu chất chỉ có thiện ý mà thôi. Tiểu chất năm trước bị đau mắt, chính là do tức giận quá độ, sau khi dùng mọi cách chữa trị mới hồi phục được như bây giờ.

- Vậy nên tiểu chất bây giờ đối với ai cũng luôn ôn tồn, hòa khí.

Trương Nguyên nói chuyện khéo léo, lời lẽ đâu ra đấy, hợp lí không chê vào đâu được.

Vả lại hiện giờ Lục Triệu Thân cũng đang có việc cần nhờ Trương Nguyên, lão muốn nổi cẩu cũng không được, bèn quay sang Lục Thao trút giận:

- Kẻ làm con như người không biết chia sẻ nỗi lo cho cha, đúng là vô tích sự. Thấy gia sản bị người ta cướp mất mà người vẫn bình chân như vại, lẽ sinh thân này làm hay không cũng vậy thôi.

Lục Thao vội vàng quỳ xuống nói:

- Con trai bất hiếu, khiến phụ lão buồn rầu. Con trai vô cùng hối hận.

Trương Nguyên biết Lục Triệu Thân đang vì chuyện gì mà phiền não.

Trước đó tỷ tỷ đã nói cho hắn nghe, vì chuyện gia nô Trần Minh phản bội chạy tới Hoa Đình Đồng thị.

Hắn đã đoán ra được mục đích của lão đến đây ngày hôm nay nên chỉ lạnh lùng đứng xem lão giáo huấn con trai một trận.

Lục Triệu Thân quay sang Trương Nguyên nói:

- Khiến thế chất chê cười rồi. Không phải lão phu dễ giận mà thật sự là gia môn bất hạnh nên mới nuôi ong tay áo. Trong nhà gia nô phản chủ, cướp mất kế đất và ngân lượng chạy trốn tới phủ Đồng Huyền Tế ở Hoa Đình. Lão phu đã viết thư nhưng Đồng Huyền Tế không đáp lại.

Trương Nguyên hỏi:

- Xin hỏi thế bá, chuyện gia nô quý phủ phản bội xảy ra từ khi nào?

Lục Triệu Thân nói:

- Năm ngoái đã chạy trốn rồi. Ban đầu không biết tên ác nô đó chạy tới phương nào, tháng giêng vừa rồi mới biết y trốn trong Đồng Hàn Lâm phủ

ở Hoa Đình. Ta đã sai người đi báo cho Đồng Hàn Lâm nhưng không thấy có hồi âm lại.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

“Việc này đâu có liên quan gì đến ta. Ta và Đồng Tổ Thường tranh cãi là vào nguyên tiêu 15 tháng giêng kia.”

Cậu nói:

- Vậy thế bá phải đem bằng chứng lên công đường bẩm báo chuyện này mới phải.

Lục Triệu Thân không nhắc tới việc mình đã tới phủ Tùng Giang đánh lộn với quan sai, nói:

- Lục gia ta xuất thân cao quý, không muốn dính dáng gì đến bọn thầy cãi. Ta nghĩ Đồng Hàn lâm chắc là không biết được sự thực nên mới dung nạp ác nô kia. Ta và Đồng Hàn lâm chưa từng gặp mặt nên cũng không tiện qua đó. Ta biết thúc tổ Túc Chi tiên sinh và Đồng Hàn lâm rất có giao tình, muốn thế chất thay ta khẩn cầu thúc tổ ra mặt giải quyết việc này.

- Chuyện của Lục gia cũng là chuyện của tỷ tỷ người, là chuyện của Trương gia người, đúng vậy không thế chất?

Trương Nguyên trong lòng cười lạnh:

- Ông ở trong nhà uy phong là thế mà với một tên gia nô phản bội, xâm chiếm điền sản nhà ông rồi chạy tới Hoa Đình Đồng thị, ông lại viện cớ này cớ nọ không đích thân ra mặt. Thiệt sợ ác, đúng là khó coi.

Lại nghĩ: “Chuyện của tỷ tỷ ta đương nhiên phải ra mặt tương trợ rồi, nhưng điền sản Lục gia các người là do Lục Triệu Thân ông và con trai Lục

Dưỡng Phương nắm giữ, anh rể ta nào có được chút ngân lượng nào. chi phí hằng ngày bên Tỷ tỷ còn phải qua Lục Dưỡng Phương lấy kia mà.

Trương Nguyên nói:

- Thúc tổ ta và Đồng Huyền Tế chỉ là quen biết sơ sơ, vả lại Đồng Huyền Tế sẽ không vì một bức thư của thúc tổ ta mà giao ra tên ác nô kia đâu. Nói thật, thúc tổ ta không thể lo được chuyện này đâu.

Lục Triệu Thân thấy Trương Nguyên từ chối thì cười lạnh nói:

- Không phải Túc Chi tiên sinh không có bản lĩnh lớn mà là thể chất người không có bản lĩnh lớn, không cần được Túc Chi tiên sinh ra mặt đúng không? Trương thị chắc là không phân biệt đối xử Đông Trương, Tây Trương đó chứ?

Bản mặt của lão Lục Triệu Thân này quả thực đáng ghét, có việc cần người ta giúp thì xun xoe nịnh nọt, thấy người ta không còn giá trị lợi dụng nữa thì lập tức trở mặt ngay. Nếu không nể mặt tỷ tỷ thì Trương Nguyên cũng sẽ lập tức bỏ mặc lão già này tự lo lấy việc của lão. Nhưng tỷ tỷ vẫn phải sống ở Lục gia, làm như vậy thì cũng không hay, cậu thân nhiên nói:

- Thúc tổ của tiểu chất là người độ lượng vô cùng, đối đãi với văn bối rất tốt. Lần trước tiểu chất bá Vương Quý Trọng tiên sinh làm thầy cũng là nhờ thúc tổ đích thân dẫn ta đi bá kiến đó. Lần này ta có thể đỗ đầu đương nhiên cũng là nhờ huyện tôn nể mặt thúc tổ ta mới cho ta được như vậy. Đông Trương Tây Trương, thì vẫn là người nhà họ Trương cả.

Lục Triệu Thân á khẩu. Ý tứ trong lời nói Trương Nguyên là không phải không cần được Trương Nhữ Sương ra mặt mà là không muốn giúp đỡ Lục thị mà thôi.

Trương Nguyên lại nói:

- Tiểu chất cho rằng chuyện này cầu người cũng vô dụng, chỉ có một cách, phái người bắt tên ác nô kia về rồi giải gã tới nha môn trị tội. Nếu thế bá không muốn gây thù oán với Đồng Huyền Tể vậy thì chỉ còn cách quên đi việc này cho êm chuyện, thế là xong.

Đúng lúc đó thì Lục Đường Phương bước vào, lên tiếng:

- Huynh, sao huynh lại phải quỳ như vậy, mau đứng dậy. Phụ thân, mau bảo huynh đứng dậy nói chuyện đi.

Lục Triệu Thân hừ lạnh một tiếng:

- Thôi, các người đều lui ra đi.

Trương Nguyên chấp tay rồi cùng anh rể Lục Thao và Mục Chân Chân bước ra.

Lát sau, Lục Thao đi ra, nét mặt hồ thẹn nói:

- Gia phụ gần đây thật sự là buồn giận quá độ, lời nói có chút nóng nảy, mong Giới Tử thứ lỗi...

Trương Nguyên nói:

- Ta thì không sao, hai ngày nữa cũng đi rồi, chỉ sợ tỷ tỷ và tỷ phu phải chịu thiệt thôi.

Lục Thao bối rối:

- Gia phụ bình thường không phải như vậy đâu, có điều gần đây thật sự là bị Đồng thị ức hiếp nên mới như vậy.

- Lát nữa gặp Nhược Hi đệ đừng nhắc tới chuyện ban nãy nhé, ta không muốn nàng phải lo nghĩ nhiều.

Trương Nguyên thở dài, nói:

- Đệ hiểu rồi. Đệ muốn xin tỳ phu chuyện này.

Lục Thao hỏi:

- Chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Đến sinh thần của tỳ phu, huynh hãy để tỳ tỳ đưa Lý Thuần, Lý Khiết cùng ta trở về Sơn Âm mấy tháng, qua đại thọ năm mươi tuổi của Mẫu thân ta, huynh hãy tới đón tỳ ấy về Thanh Phố. Khi đó, chuyện của ác nô Trần Minh cũng kết thúc rồi.

Lục Thao ngẫm nghĩ một chút, nói:

- Vậ cũng tốt, tuy nhiên điều này cũng phải thông qua gia phụ mới được.

Trương Nguyên nói:

- Hai ngày nữa ta sẽ nói chuyện này với thế bá, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý.

Lục Thao thấy Trương Nguyên không quản đường xa tới chúc sinh nhật mình, lại còn phải chịu ấm ức thì cảm thấy áy náy, nói:

- Ngày mai Thanh Phố có một hội văn, tới dự hội đều là các tú tài văn sĩ, dùng văn kết bạn học tập trao đổi chế nghệ bát cổ.

- Nếu có hứng thú thì Giới Tử đệ hãy đến tham gia đi, biết đâu lại kết giao thêm được nhiều anh tài.

Nhân sĩ thời văn Minh có phong trào liên kết với nhau.

Đến đầu những năm Sùng Trinh còn xuất hiện Phục xã. Hình thức Phục xã này có tầm ảnh hưởng rất lớn trong cả nước.

Những Phục xã lớn còn có quy mô lên tới mấy nghìn người, thậm chí có người còn được vào trong nội các quan trọng hàng đầu trong triều. Điều này Trương Nguyên sớm đã lưu tâm, lúc này nghe tử phụ nhắc tới, cậu liền đồng ý luôn.

Trở lại tiểu viện, Trương Nhược Hi hỏi tới, Trương Nguyên dựa theo ý của tử phụ Lục Thao trả lời, nói ban nãy cùng Lục Triệu Khôn nói chuyện phiếm vài câu, ngoài ra thì không còn chuyện gì khác. Trương Nhược Hi lúc này mới yên tâm, nàng chỉ sợ đệ đệ chịu ấm ức gì ở Lục phủ mà thôi.

Trương Nguyên nói:

- Tử tử, ban nãy đệ nói với tử phụ rồi, qua hai ngày nữa tử tử đưa Lý Thuần Lý Khiết cùng đệ về Sơn Âm một chuyến, đợi qua đại thọ năm ngoài của mẫu thân thì huynh ấy sẽ tới đón ba mẹ con tử về.

Trương Nhược Hi kinh sợ, nói:

- Mẫu thân sinh thần là tháng 11, giờ mới tháng ba, vậy thì phải đợi nửa năm nữa à?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Tử tử trước kia ở Sơn Âm đợi mười bảy năm, hơn nửa năm thì có là gì. Mẫu thân nhớ tử tử và hai cháu lắm đó.

Trương Nhược Hi mỉm cười đồng ý, lại nghe ngày mai đệ đệ sẽ tham gia Thanh Phố văn hội nên cũng muốn cùng đi xem, coi đệ đệ Trương Nguyên tài năng đến thế nào, chỉ là ban nãy bị ông cậu mắng cho sợ quá nên không dám mở lời với phụ quân.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 141

Dưới cửa sổ phía Nam đặt hai bàn thư án bằng gỗ lim. Lục Thao và Trương Nhược Hi mỗi người một bàn.

Trương Nhược Hi đã là mẫu thân của hai đứa bé nhưng vẫn giữ thói quen cũ khi còn là khuê nữ, mỗi ngày đều viết mấy trang Đại tự.

Trương Nhược Hi đặc biệt giỏi họa theo cuốn Hán Lệ “Hoa sơn bìa” và cuốn Khải thư của Triệu Tùng Tuyết.

Hai thư án không đặt cạnh nhau mà cách nhau mấy thước, ở giữa có một kỷ trà thấp bằng gỗ mun, bên trên mỗi bàn có một chậu gốm Tuyên Đức, trên mỗi chậu lần lượt cắm hải đường và năm linh chi, còn có một hòn đá Thái Hồ cao hai thước, cô phong sừng sững, tuy nhỏ nhưng rất có thần thái.

Thấy đệ đệ chú ý tới hòn đá Thái Hồ này, Trương Nhược Hi giải thích:

- Tỷ tỷ cũng có mắt chọn đồ đó chứ? Viên đá Thái Hồ này là năm ngoái ta và Lục lang khi đi du lãm Thái Hồ chọn được đó.

Trương Nguyên khen:

- Tỷ tỷ vẫn luôn có con mắt tinh đời mà.

Trương Nhược Hi cười nói vui vẻ, đổ một chút nước vào nghiên mài nhẹ, nói:

- Tỷ tỷ mài mực cho đệ, ngày mai đệ tham gia văn hội phải đem theo mấy bài bát cổ của mình đi đó, đến lúc đó còn có màn thi văn mà.

Trên một thư án khác, Lục Thao nói:

- Giới Tử đem bài văn hôm thi đấu với Diêu tú tài sao ra một bản, ngày mai mang đi là được. Mọi người dùng văn kết bạn, náo nhiệt vô cùng.

Trương Nhược Hi hỏi:

- Văn hội vẫn tổ chức ở miếu Thủy Tiên à?

Lục Thao gật đầu nói:

- Ừm, trong miếu Thủy Tiên có vườn đình. Ngày thường vốn có ít người đến thắp hương, đều là văn nhân tới tề tựu là nhiều. Lần trước đệ không phải là đã đi qua rồi sao, lần này tỷ không thể đưa đệ đi nữa, phụ thân đang nổi trận lôi đình, ta chẳng dám vượt râu hùm đâu.

Trương Nguyên ngồi ở ghế bành xem tỷ tỷ mài mực, hỏi:

- Tỷ tỷ lần trước đi miếu Thủy Tiên làm gì vậy?

Trương Nhược Hi nói:

- Lần đó ở miếu Thủy Tiên có hội hoa. Hôm đó là sinh thần của thần miếu Thái Hồ, theo lệ sẽ tổ chức ca hát diễn kịch, đến đêm còn có treo đèn lưu ly, dưới đèn là các chậu hoa muôn màu muôn sắc. Ta cải trang thành biểu đệ của Lục lang tham gia thi cắm hoa mà chẳng ai nhận ra ta là nữ nhé.

Trương Nguyên cười nói:

- Hoa của tỷ tỷ nhất định là nhất rồi.

Trương Nhược Hi lắc đầu cười nói:

- Nhạc cao ít người hoạ, uyên thâm quá thì mấy ai hiểu được? Ta chẳng được giải gì cả.

Mài xong mực, đưa một cây bút lông Ngô Hưng bằng lông thỏ đưa cho Trương Nguyên, nói:

- Tỷ tỷ lại muốn kiểm tra đệ rồi, xem đệ có tiến bộ gì không?

Trương Nguyên nói:

- Năm trước không phải đã viết thư cho tỷ tỷ rồi sao? Tỷ tỷ viết thư lại, khen bút lực của đệ tiến bộ nhiều. Không giấu gì tỷ, bức thư đó là do đệ đọc cho Tiểu Vũ viết thay đấy.

Trương Nhược Hi nín cười giả vờ giận nói:

- Đừng lòi thôi nữa, viết mau.

Đứng ở phía sau Trương Nguyên, xem Trương Nguyên chấp bút: bốn chữ tiểu Khải “Dù chưa từng học”, dáng chữ mượt mà thanh tú, so với nét chữ trong bức năm trước gửi cho nàng đúng là có tiến bộ rất lớn.

Không giấu nổi vui mừng, đứng thẳng nhìn một hồi, thấy chân nhoi nhoi, lại ngồi xuống bên cạnh phu quân Lục Thao, mỉm cười khanh khách nhìn đệ đệ chép văn bát cổ. Xong một cuốn, nàng đem tới cho phu quân xem, thấp giọng hỏi:

- Lục lang xem chữ này của Giới Tử có coi được không?

Lục Thao biết thê tử không phải trưng cầu ý kiến mà là muốn mình tỏ ý biểu dương khích lệ Trương Nguyên, bèn hạ giọng tán dương một phen.

Trương Nhược Hi vui đến nỗi cười híp cả mắt, nhưng ngoài mặt vẫn nói:

- Chớ có khen đệ ấy như vậy. Đệ đệ còn nhỏ, không nên khen ngợi quá sớm mà sinh tự phụ. Thư pháp của Lục lang tốt như vậy, nhớ chỉ bảo cho đệ ấy nhiều vào nhé.

Lục Thao nói:

- Cách luyện chữ của Giới Tử thì đúng rồi, dáng chữ rất ngay ngắn, chỉ là thiếu mất sự cứng rắn được tôi luyện theo năm tháng mà thôi. Sau này cần chăm chỉ luyện theo thư thiếp, như vậy sẽ dần dần lĩnh ngộ được.

Trương Nhược Hi quay sang Trương Nguyên nói:

- Nghe thấy không, không được kiêu ngạo tự mãn đó, đệ phải tiếp tục chăm chỉ luyện chữ nghe chưa?

Trương Nguyên đáp:

- Nghe rồi, nghe rồi. Tỷ tỷ lần này không phải về ở nhà dài dài hay sao, sau này ngày nào tỷ cũng đốc thúc đệ được rồi.

Trương Nhược Hi cười nói:

- Sao, sợ tỷ tỷ về Sơn Âm rồi đệ mất tự do sao?

Trương Nguyên cười hi hi đáp:

- Đâu có, tuyệt đối sẽ không giả vờ đau bụng đau mắt mà viết sai một chữ nào đâu, tỷ tỷ của đệ ạ...

Trương Nhược Hi trong lòng khẽ cười thầm nhưng vẫn cố tỏ ra nghiêm mặt:

- Cứ chăm chỉ luyện tập xem đã, đừng nói trước vội.

Ba bài bát cổ hơn một ngàn ba trăm chữ đã được chép lại xong trong hơn nửa canh giờ, khi viết xong đã là giờ Hợi. (khoảng thời gian từ 9h - 11h đêm) Lục Thao nhìn ba bài chế nghệ của Trương Nguyên, nói:

- Với bài văn như vậy không những ở Sơn Âm cũng đạt thủ khoa, mà ngay cả ở Thanh Phố này cũng phải xếp nhất nhì đó. Xem ra ngày mai văn của đệ đệ áp đảo cả hội văn rồi.

Trương Nhược Hi rất muốn nhìn thấy vẻ hãnh diện của đệ đệ trước bao nhiêu anh tài văn sĩ, nhưng Lục Thao mới vừa nói không thể đưa nàng đi cùng nên nàng cũng chẳng muốn nhắc tới chuyện đi xem nữa.

Trương Nguyên hiểu tâm ý của tỷ tỷ. Trước kia khi tỷ tỷ chưa xuất giá thường hay đưa cậu tới miếu Thành Bệ, hay tới Đại Thiệu tự chơi.

Tỷ tỷ kỳ thật cũng khá ham chơi. Trương Nguyên liền quay sang khẩn cầu Lục Thao, Lục Thao tỏ vẻ khó xử:

- Gia phụ nghiêm khắc đang ở nhà, nếu biết được, chỉ sợ sẽ nổi trận lôi đình lên thôi.

Trương Nhược Hi không muốn làm cho phụ quân khó xử, bèn nói:

- Ta không đi, các người về kể lại chi tiết từ đầu đến cuối những chuyện ở văn hội cho ta nghe là được rồi.

Sáng sớm ngày mùng sáu, chuyện miếu Thủy Tiên cử hành văn hội có chút thay đổi. Người chủ trì là Dương tú tài phái người hầu đến báo cho Lục Thao, nói văn hội sẽ trì hoãn thêm hai ngày vì các bậc anh tài nho học từ Tô Nguyệt, núi Phất Thủy cũng muốn tới Thanh Phố bình đàm văn thơ, dùng văn kết giao bằng hữu.

Lục Thao liền nói với Trương Nguyên:

- Chi bằng Giới Tử đợi thêm hai ngày nữa. Phòng xã ở núi Phật Thủy là văn xã lớn nhất Tô Nguyệt đó. Ở đó nhân tài đông đúc, đệ cũng cần giao thiệp thêm với mấy danh sĩ Tô Nguyệt. Đọc sách, kết giao là đại sự cả đời.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

Hơn mười năm sau Trương Phổ Thành lập phục xã. (hội những sĩ tử yêu cổ văn, hội này được lập ra chủ yếu để đàm đạo thơ văn, đồng thời cũng mang đậm màu sắc chính trị, phản ánh thực trạng xã hội) - Chính là nhờ không ngừng thu hút các tiểu xã mà lớn mạnh lên, mà giữa những năm Vạn Lịch, các văn xã nữ cũng đã bắt đầu trỗi dậy. Đều là các sĩ tử địa phương cùng tụ họp lại thành một đoàn nhỏ để bình luận đàm đạo bát cổ, tất nhiên mục tiêu là vì khoa cử, nhưng trước tiên họ vẫn muốn tới Thanh Phố này để phô trương thanh thế, có lẽ là muốn mở rộng địa bàn đây.

Cậu gật đầu nói:

- Ba, năm ngày nữa cũng đợi được. Ta có hợp bài tiểu khám ở đây, từ đây về Sơn Âm chỉ mất sáu, bảy ngày là cùng.

Lục Thao tưởng rằng hợp bài tiểu khám của Trương Nguyên là mượn của vị chức sắc nào nhà Tây Trương nên cũng không hỏi gì thêm.

Lục Triệu Khôn hôm qua trong lúc tức giận nói không cho con trai Lục Thao tổ chức sinh thần nữa, nhưng Lục Thao là Lẫm sinh, ở trên huyện cũng có địa vị nhất định, bạn học, thân hữu sớm đã gửi thiệp chúc mừng, quà cáp lễ vật tới rồi.

Lục Triệu Khôn đương nhiên không thể không bày tiệc rượu ăn mừng. Mừng bẩy sinh thần, khách khứa tề tựu đông đủ, lần lượt xưng danh, chúc mừng sinh nhật lần thứ ba mươi của Lục tú tài. Làm vậy là để biết được ai mang quà chúc tới, đồng thời cũng có ý khoe khoang một chút.

Quan khách nghe thấy quý danh Thương Chu Đức ở Hội Kê liền xúm vào hỏi xem Thương Chu Đức là ai, đã đến dự tiệc hay chưa?

Lục Triệu Khôn cũng nói với chúng tân khách:

- Thương Chu Đức là đệ đệ của Thái Phó Thương Chu Khử, Hội Kê Thương thị, có quan hệ thông gia với em vợ của con trai trưởng Lục Thao của ta.

Chúng tân khách lại nghe đến Tuyên Phủ Sứ Mã Thiên Thừa mang quà chúc tới. Kỳ lạ thật, Thanh Phổ Lục thị có qua lại với quan thổ ty Xuyên Đông vậy? Tuyên Phủ Sứ chính là Tứ phẩm quan, mặc dù người chưa xuất hiện nhưng có lẽ vật chúc mừng mang tới cũng khiến cho Lục thị hãnh diện lắm rồi. Có điều, có khi nào căn bản chẳng có vị quan thổ ty nào đến tặng lễ cả, chỉ là Lục thị muốn phô trương thanh thế, tự gảy đàn tự khen hay hay không? Lục Triệu Khôn gần đây đã chịu ầm ức không nhỏ từ Tùng Giang Đồng thị nên muốn mượn cơ hội này lấy lại chút danh dự chẳng?

Lục Triệu Khôn cũng hết sức buồn bực, Thạch Trụ thổ ti Mã Thiên Thừa, cái tên này lão chưa bao giờ nghe qua, lẽ nào Lục Thao năm trước thi hương khi đã kết giao với người này?

Lục Triệu Khôn sai người gọi Lục Thao tới hỏi, Lục Thao cũng không biết Mã Thiên Thừa là ai. Trong đám quan khách có người nhận ra, khúc khích cười chế nhạo. Trương Nguyên đang định lên tiếng giải thích thì Lục Triệu Khôn đã nói:

- Mang lễ vật kia tới xem bên trong có thiệp chúc mừng hay không?

Thiệp chúc mừng đương nhiên là có, là loại thiệp chuyên dùng của Tuyên phủ ti Thạch Trụ, quà mừng ngoài bạc rỗng sáu lượng và gấm vóc, dưới đáy còn có một pho tượng thọ tinh bằng vàng, nặng chừng ba, bốn mươi lạng.

Các vị khách có mặt ở đó tất thấy đều kinh ngạc. Món lễ vật này đúng là quá sức trọng hậu rồi. Bốn mươi hai cân vàng tương đương với hơn ba mươi hai ngàn lượng đó, thổ ti Thạch Trụ này quả nhiên ra tay hào phóng mà.

Trương Nguyên cũng không biết Tần Lương Ngọc còn sai người thả thỏ tinh bằng vàng vào trong rừng, cười lắc lắc đầu.

Thọ yến từ giữa kéo dài cho đến tận tối. Các vị khách có thể ăn một bữa mà no tận ba ngày.

Giờ Tuất canh ba, khách khứa cũng vãn dần, Lục Thao tiễn các vị khách rồi định trở về thì Lục Dường Phương bước tới:

- Huynh, phụ thân gọi huynh tới, nói là có chuyện gì đó muốn hỏi.

Lục Thao trong lòng lo sợ, không biết lão phụ hỏi mình có chuyện gì, liệu có phải có chuyện gì không vui khiến lão nổi giận rồi hay không?

Lục Dường Phương cầm một cây đèn lồng dẫn huynh trưởng Lục Thao đi qua ngạch bên, tới bên này viện, Lục Thao ngạc nhiên nói:

- Sao lại tới đây, phụ thân đâu?

Lục Dường Phương kéo tay huynh trưởng nói:

- Hôm nay phụ thân rất vui, uống quá mất mấy chén. Đệ đã dìu ông ấy vào nghỉ rồi. Thực ra là tiểu đệ muốn tìm huynh trưởng có việc...

Lục Thao vốn tính hiền lành ôn thuận, bị cậu em giả truyền lệnh phụ thân gọi tới cũng chẳng cảm thấy tức giận, hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Lục Dường Phương kéo anh trai vào trong phòng khách ngồi xuống đầu giường rồi mới quỳ gối, nói:

- Huynh, đệ có một chuyện muốn nhờ. Là thế này, đệ phu của huynh là Trương Nguyên có một tỳ nữ. Huynh biết đấy, đến nay đệ vẫn chưa có con nối dõi, đệ có ý muốn nạp tỳ nữ kia của Trương Nguyên làm thiếp, mong huynh nói với Trương Nguyên một tiếng, đệ nguyện trả năm mươi lượng bạc để mua cô ta.

Lục Thao lắc đầu nói:

- Cái này không được, làm gì có chuyện khách tới nhà mà chủ nhà lại đòi mua tỳ nữ của người ta như thế. Chuyện này ta không thể giúp đệ được đâu.

Lục Dường Phương cười giả lả:

- Đệ đây không phải là đã mất tiền bỏ ra để mua nàng ta rồi hay sao, huynh, giúp đệ lần này đi.

Lục Thao nói:

- Đó là tỳ nữ thân thiết của em vợ ta, làm sao mà bán được. Lời này về sau người đừng nhắc tới nữa.

Lục Dường Phương vẫn không nản chí:

- Vậy một lượng bạc, gia cảnh nhà Trương Nguyên cũng bình thường, một hai lượng cậu ta nhất định sẽ chịu từ bỏ.

Lục Thao nghiêm mặt:

- Đừng có động tí là lấy tiền ra hạ thấp danh phẩm của người khác như vậy. Trương Nguyên giỏi giang ưu tú như thế, chuyện đỗ sinh đồ, rồi cử nhân chỉ là vấn đề thời gian, chả lẽ còn cần một hai lượng bạc của đệ ư?

Rồi đứng dậy, tiếp:

- Năm trước Trần Minh phản bội, nếu không phải người tiếp ứng thì làm sao gã có thể lấy đi khế ước và điền sản một cách dễ dàng như vậy? Đừng tưởng không có ai biết chuyện người và vợ của Trần Minh có gian tình với nhau. Đừng có suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện thất tình lục đục nữa, lo mà phụng dưỡng hầu hạ phụ thân đi.

Dứt lời, phẩy tay áo bỏ đi.

Lục Dường Phương thấy huynh trưởng vốn yếu đuối nhu nhược là thế mà hôm nay uống tí rượu vào, đã không nghe theo lời mình thì thôi, lại còn dám lên giọng dạy bảo mình như vậy, then quá hóa giận, y thầm nghĩ:

- Là Liễu thị vợ Trần Minh mê hoặc ta, ta chỉ là rơi vào bẫy của ả mà thôi.

Tức giận, y hất đổ cả bàn trà rơi vỡ tung tóe trên mặt đất.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Mồng tám tháng ba, cha con Lục Triệu Thân và Lục Dưỡng Phương ngồi thuyền tới Hoa Đình. Lục thị ở Thanh Phố vốn xuất thân từ Hoa Đình, Lục Triệu Thân đi Hoa Đình, mục đích là muốn dò hỏi từ phía bốn gia Lục thị xem Lục thị có thân thiết với Đồng thị hay không để tiện việc đòi Đồng thị giao ra tên nô phản bội Trần Minh, nếu không thì cũng phải giao ra kế ước của hai trăm mẫu ruộng đất.

Lục Triệu Thân chưa bao giờ giao gia sản cho Lục Thao quản lý, Lục Thao cũng không nhúng tay vào được.

Chỉ có điều khổ công đọc sách ngày đêm chỉ mong đỗ kì thi Hương, thế nhưng đâu có phải ai muốn là đỗ cử nhân được đâu.

Lục Thao đã hai lần liên tục tham gia thi Hương ở Nam Kinh rồi lại tay trắng trở về. Lần này Trương Nguyên đến Thanh Phố, Lục Thao thấy Trương Nguyên chế nghệ cũng khá tinh thâm, gã bèn khiêm nhường thỉnh giáo Trương Nguyên, hỏi Trương Nguyên thường đọc sách gì.

Hỏi kĩ ra thì mới biết, hóa ra những sách mà Trương Nguyên đọc thì gã cũng đã đọc qua rồi, mà thâm niên đọc văn bát cổ của gã còn lâu hơn Trương Nguyên nhiều, ấy vậy mà văn bát cổ gã làm ra thì lại không trôi chảy và sâu sắc được như Trương Nguyên.

Với tỷ phú của mình, Trương Nguyên đương nhiên sẽ không giấu giếm, cậu đem hết những lĩnh ngộ của mình và những bí quyết chế nghệ Vương

Tư Nhâm truyền thụ cho truyền lại hết cho Lục Thao.

Lục Thao nghe xong thì cũng lĩnh ngộ ra nhiều điều, thế nhưng các bí quyết ấy nói ra thì dễ, có điều vận dụng thế nào cho có hiệu quả mới là điều quan trọng.

Trong khi Trương Nguyên và Lục Thao đàm luận chế nghệ thì Trương Nhược Hi ngồi một bên chỉ yên lặng lắng nghe, rồi lặng lẽ nhìn, nghĩ bụng:

“Đệ đệ Trương Nguyên không ngờ có thể chỉ giáo cho phu quân làm bát cổ, xem Lục lang liên tiếp gật đầu thụ giáo, chẳng khác nào trước mặt chàng đang là giáo dụ huyện vậy.”

Trương Nhược Hi lắc lắc đầu, cảm giác mình giống như nằm mơ, tháng năm năm ngoái nàng nghe nói đệ đệ bị đau mắt nghiêm trọng, lúc nàng trở về Sơn Âm thì ngay đến Tứ thư đệ ấy cũng chưa đọc được thông, mắt nhìn không thấy, thành ra tính tình cũng nóng nảy, hay gắt gỏng bức bối.

Nàng đã phải dùng mọi cách an ủi nhưng cũng không mấy hiệu quả. Còn giờ đây, thiếu niên đang ngồi kia, thần thái tao nhã, giọng điệu ôn hòa, tốc độ không nhanh không chậm, so với trước kia đúng là khác biệt một trời một vực.

Đệ đệ nàng đúng là đã trưởng thành lên nhiều rồi... Sau giờ Ngọ, ánh tà dương xuyên qua lá liễu chiếu vào song cửa sổ, Trương Nguyên và tỷ phu đang bàn luận sôi nổi, chợt ngẩng đầu lên thấy tỷ tỷ đang chăm chú dõi theo cuộc nói chuyện này, cậu cười nói:

- Tỷ tỷ nghe bát cổ nghe đến say mê thế kia, hay ngày mai tỷ cùng bọn đệ tới tham gia văn hội đi.

Trương Nhược Hi nghe vậy thì bất ngờ nhận ra, phải rồi, cha chồng đã đi Hoa Đình rồi, chỉ cần tránh qua mẹ chồng nữa là xong.

Nghĩ rồi nàng nhìn phu quân Lục Thao ý như muốn hỏi, Lục Thao thấy vậy cười nói:

- Vậy thì hãy đi đi, nàng vận y phục của ta đi cũng được, chỉ cần cố gắng ít lên tiếng một chút là được.

Trời đã nhá nhem tối, chủ trì văn hội Dương tú tài phái người thông báo cho Lục Thao, nói rằng một số người của phòng xã núi Phất Thủy, Tô Châu đã tới Thanh Phố, hẹn giờ Thìn ngày mai tại thành Tây miếu Thủy Tiên sẽ gặp gỡ đàm văn.

Mỗi người sẽ mang theo hai cuốn bát cổ của chính mình để trao đổi với nhau, rồi bình điểm cho nhau.

Để phân tài cao thấp, các vị chư sinh Thanh Phố đã thành lập một văn xã gọi là Thanh Phố xã.

Thanh Phố xã có tầm mười mấy hội viên, các hội viên thường tụ họp lại với nhau để bình đàm văn luận thơ, Lục Thao là một trong những hội viên nòng cốt trong số đó, không dịp nào là gã không có mặt.

Ngày mồng chín. Sau bữa sáng, Trương Nguyên đứng nhìn Vũ Lăng và Lý Thuần, Lý Khiết chơi đá cầu. Hai huynh đệ bây giờ còn thân thiết với Vũ Lăng hơn cả cậu Trương Nguyên của mình, luôn miệng gọi “Tiểu Vũ, Tiểu Vũ”.

Vũ Lăng mặc dù đã mười lăm tuổi nhưng trông vẫn rất trẻ con, lại vốn tính ham vui nên chơi cũng rất nhiệt tình.

- Tiểu Nguyên, thấy ta ăn vận thế này được không?

Trương Nhược Hi từ trong phòng đi ra, bắt chước dáng vẻ của nam nhi chấp tay xá bước, đầu đội Hán khăn quan, mặc y phục hàng ngày của sinh đồ. Đó là áo choàng của Lục Thao, nàng mặc vào thì bị dài hơn tấc rưỡi

nên lộ ra một chỗ hở ở bên hông nhưng có thắt lưng nên nhìn vào cũng không thể phát hiện ra. Trương Nhược Hi cũng phải bó chân nên chân nàng rất nhỏ, ngoài chiếc giày đang đi còn phải xỏ thêm một đôi hài mỏng nữa ở ngoài, gọi là hài Hồ Điệp.

Trương Nguyên ngạc nhiên nhìn tử tử, hàng lông mày của tử tử hình như được vẽ đậm lên để trông có tướng nam nhi hơn. Nhìn bộ dạng của tử tử lúc này, Trương Nguyên chợt nhớ tới cô gái cũng đã từng giả nam Vương Anh Tư, bất giác bật cười.

- Thế nào, liệu có thể trà trộn vào mà không bị lộ không?

Trương Nhược Hi lại hỏi.

Trương Nguyên cười nói:

- Cũng tạm tạm, tuần tú như tiểu thư sinh vậy, trông giống như đệ hồi còn bé ấy. Hay là tử đóng giả thành biểu đệ của ta đi.

Trương Nhược Hi xùy một tiếng:

- Đóng giả cũng phải giả ca ca người, biểu đệ thì còn ra cái gì nữa.

Lục Thao từ trong phòng bước ra cười nói:

- Lần trước Nhược Hi đóng giả biểu đệ ta, đã có người nhận ra được nàng rồi đó.

Lục Đại Hữu bước vào nói:

- Đại thiếu gia, thuyền chuẩn bị xong rồi, chúng ta ra từ cửa ngách lên thuyền thôi.

Mục Chân Chân bước lại, nói với Trương Nguyên:

- Thiếu gia, tỳ nữ theo hầu hạ cậu.

Trương Nguyên nhìn lướt qua chỗ huynh đệ Lý Thuần, Lý Khiết hai đang vui vẻ nô đùa với Vũ Lăng. Tỷ tỷ phải ra ngoài, để Tiểu Vũ chơi cùng hai cậu bé cũng tốt, vả lại cũng còn có hai tỳ nữ mà vú Chu chăm sóc nữa mà. Cậu nói:

- Được. Chân Chân cùng đi, theo hầu tỷ tỷ của ta.

Lục Thao, Trương Nhược Hi, Trương Nguyên, Mục Chân Chân, Lục Đại Hữu năm người theo lối cửa ngách ra tới bờ sông Thanh Long. Một con thuyền nhỏ đã chờ ở sẵn ở đó. Năm người ngồi trên thuyền, nước chảy xuôi dòng, chưa tới một khắc đã tới cửa sau thành Tây miếu Thủy Tiên. Mục Chân Chân đỡ Trương Nhược Hi lên bờ. Lục Đại Hữu ngồi đợi trên thuyền. Bốn người còn lại theo lối cửa sau đi vào miếu Thủy Tiên. Lục Thao, Trương Nguyên đi phía trước, Trương Nhược Hi, Mục Chân Chân theo ở phía sau. Miếu Thủy Tiên từ cửa sau đi vào chính là vườn đình, vườn đình không lớn, chỉ rộng khoảng hai mẫu ruộng. Hành lang ngoằn ngoèo, có hòn non bộ, núi giả đặt ở mỗi đoạn gấp khúc. Tiết xuân phơi phới, trong vườn hơn trăm gốc cây Thược Dược khoe sắc xinh tươi, còn có hoa Tử Lan và Sơn Phàn, hai loài hoa chỉ nở rộ vào mùa xuân, đúng là mỹ cảnh.

Chủ trì văn hội là tú tài Dương Thạch Hương tới trước, nhìn thấy Lục Thao bèn chấp tay nói:

- Lục huynh đến rồi, mời lên đình Thương Lãng. Năm vị nhân huynh của phòng xã núi Phất Thủy đã ở trên đó rồi, chúng ta là chủ mà lại đến sau thế này... Hai vị này là?

Dương Thạch Hương liếc mắt qua Trương Nguyên và Trương Nhược Hi, hỏi.

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Trương Nguyên ở Sơn Âm, bá kiến Dương huynh.

Trương Nhược Hi không lên tiếng, chỉ chấp chấp tay chào hỏi. Lục Thao thay nàng trả lời:

- Đây là biểu đệ ta.

Dương Thạch Hương “Ồ” lên một tiếng nói:

- Đúng đúng, biểu đệ của Lục huynh, lần trước cũng tới, chẳng hay...

- Dương huynh Lục Thao không muốn Dương Thạch Hương hỏi nhiều chuyện của Trương Nhược Hi, vội vàng ngắt lời nói:

- Vị này là em vợ ta Trương Giới Tử, tháng trước đã đứng đầu kì thi huyện Sơn Âm. Lần này ta mạo muội mời cậu ấy đến tham dự hội nghị, Dương huynh sẽ không trách móc chứ.

Dương Thạch Hương trừng to mắt nhìn Trương Nguyên, vui vẻ nói:

- Hóa ra là Trương huynh, đại danh của Trương huynh tại hạ sớm đã nghe rồi. Thịnh hội bát cổ ở Sơn Âm năm ngoái Trương huynh xuất khẩu thành thơ, dùng một quyển “Dù chưa từng học” mà đánh bại Diêu Phục, thật khiến cho người ta hả hê. Tháng trước huynh lại đỗ đầu kì thi huyện, đúng là tuổi trẻ tài cao, hết lần này đến lần khác khiến cho người ta phải trầm trồ ái mộ. Tại hạ nghe danh đã lâu, khâm phục, khâm phục. Thất kính thất kính.

Dương Thạch Hương này nắm bắt tin tức cũng thật nhanh, xem ra y còn hiểu biết Trương Nguyên hơn cả anh rể cậu ấy chứ, đến tên tuổi Diêu Phục và trận đấu văn bát cổ mà y cũng nắm rõ như lòng bàn tay.

Dương Thạch Hương lại tỏ vẻ oán giận Lục Thao nói:

- Thọ yến hôm trước sao Lục huynh không dẫn ta tới gặp Trương huynh, làm ta thiếu chút nữa thì không có duyên gặp được kì tài rồi.

Lục Thao cười nói:

- Thật có lỗi, thật có lỗi, ngày hôm trước ta hơi quá chén nên quên khuấy mất.

Được kết giao với Trương Nguyên, Dương Thạch Hương có vẻ vô cùng sung sướng, nói:

- Trương huynh tới thật đúng lúc, mời Trương huynh giúp ta một tay.

Rồi chỉ về phía đình Thương Lãng cách đó không xa:

- Năm người của phòng xã núi Phất Thủy kia lấy cớ là dùng văn kết bạn, thực ra mục đích của họ lần này tới là để khoe mẽ, phô trương thanh thế, muốn Thanh Phố xã của ta nhập vào phòng xã núi Phất Thủy kia đấy mà.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Sát nhập thành một đại văn hội cũng tốt mà, mọi người tụ họp cùng nhau bình văn luận thơ, đối đáp chế nghệ, như vậy chẳng phải là chuyện tốt hay sao?

Dương Thạch Hương cười nói:

- Trương huynh nói đúng, tại hạ cũng muốn sát nhập thành một đại văn xã, nhưng ta không muốn mình bị sát nhập vào người ta, mà chỉ muốn người ta sát nhập vào mình thôi. Nếu Thanh Phố xã chúng ta khiến cho phòng xã núi Phất Thủy kia sát nhập được vào chẳng phải là hay hơn sao?

Trương Nguyên cười lớn.

Dương Thạch Hương thấy Trương Nguyên còn quá trẻ thì có chút băn khoăn, bèn kéo Lục Thao qua một bên, thấp giọng hỏi:

- Lục huynh, người em vợ này của huynh chế nghệ thế nào, liệu có được bằng Hồng Đạo Thái không? Hồng Đạo Thái đi Hoa Đình chưa về, chúng ta bên này ngũ hổ tướng thiếu mất một người.

Thanh Phố xã tuy có hơn mười xã viên, nhưng quanh đi quẩn lại chỉ có năm người là thường hay có mặt nhất, lần nào cũng là Dương Thạch Hương, Lục Thao, Hồng Đạo Thái, Kim Bá Tông và Viên Xương Cơ. Độ sức bát cổ với phòng xã núi Phất Thủy đương nhiên cũng phải do năm người bọn họ ra mặt. Lục Thao nói:

- Tài chế nghệ em vợ ta còn hơn cả ta nữa kia.

- Thật sao?

Dương Thạch Hương mừng rỡ, y biết tính của Lục Thao, Lục Thao tên hiệu là Lục Quân Tử, gã tuyệt đối sẽ không nói khoác.

- Thế tốt quá rồi, vậy để Trương công tử thay chỗ Hồng Đạo Thái. Thanh Phố xã chúng ta lần này nếu có thể khiến cho phòng xã núi Phất Thủy kia tâm phục khẩu phục thì chúng ta biên tập lại rồi chọn ra tuyển tập mấy cuốn văn bát cổ đem bán ở hai phủ Tô Châu, Tùng Giang, vừa kiếm được tiền lại có thể phô trương thanh thế.

Lúc đó văn xã các nơi phần lớn có các hiệu sách để ủng hộ, các thành viên văn xã sẽ đoán trước xu thế thời đại để sáng tác ra một vài bài bát cổ văn theo xu hướng thịnh hành lúc bấy giờ, biên soạn thành tập san rồi đem tới các hiệu sách. Các văn xã có tiếng tăm thì các tập san của họ cũng bán chạy hơn. Mấy trăm vạn nho đồng của hai kinh, mười ba tỉnh, thậm chí cả sinh đồ còn phải nhờ vào mấy cuốn sách đó để nắm bắt xu thế đang thịnh hành của văn bát cổ lúc bấy giờ. Việc này trở thành một tục lệ mới. Chế nghệ cũng phải theo thời thượng, bởi văn bát cổ, cũng giống như rất nhiều

thứ khác, cả nội dung lẫn kiểu chữ đều đang trong thời kì thiên biến vạn hóa, chưa ổn định. Phong cách bát cổ của năm Gia Tĩnh và Vạn Lịch đã không đồng nhất, mà văn bát cổ của bây giờ so với văn bát cổ của Vạn Lịch mười lăm năm trước thì lại càng khác biệt. Nếu đem những cuốn bát cổ tinh túy nhất của Vạn Lịch mười lăm năm trước mà đặt trước mặt các vị giám khảo thời bây giờ, có lẽ đến thi huyện cũng chẳng qua. Nói vậy chẳng lẽ trình độ của các sĩ tử chế nghệ đã vượt xa các vị tiền bối rồi sao? Không. Đó là do phong cách văn bát cổ của những thời kì khác nhau thì cũng khác nhau, giám khảo đều là dựa vào trào lưu chế nghệ đang thịnh hành lúc bấy giờ mà bình điểm. Bởi vậy mà văn bát cổ còn có tên là Thời văn, nghĩa là thể loại văn chạy theo thời thế, theo xu hướng thịnh hành của cả xã hội lúc bấy giờ. Dương Thạch Hương cũng mở một hiệu sách, Thanh Phố xã cần chi tiêu gì đều do y bỏ ra, việc in ấn các tập san là do y lo liệu, thời gian tụ họp của các chư sinh Thanh Phố xã cũng là do y đưa ra quyết định, việc biên tập rồi bán ra những cuốn tập san của những thành viên ưu tú nhất trong hội cũng do y phụ trách, bởi thế mà việc bán sách cũng rất thuận lợi. Y không muốn đem Thanh Phố xã của mình sát nhập vào với phòng xã núi Phất Thủy kia, mà ngược lại muốn phòng xã núi Phất Thủy kia sát nhập vào với Thanh Phố xã của mình. Hai văn xã lớn như vậy do y đứng ra làm chủ thì chẳng phải y sẽ phát tài rồi sao? Bởi thế nên y mới nhiệt tình với Trương Nguyên như vậy.

Trương Nguyên và tỷ tỷ Trương Nhược Hi đứng cạnh khóm cây thược dược thì thầm gì đó với nhau. Hỏi ra mới biết Dương Thạch Hương có mở một hiệu sách, Trương Nguyên lập tức hiểu ra Dương Thạch Hương muốn thôn tính phòng xã núi Phất Thủy với mục đích gì, y là muốn mượn thanh danh văn xã bán sách phát tài. Lỗi suy nghĩ thực dụng như vậy Trương Nguyên không cho là đúng, nếu việc liên kết hai văn xã chỉ nhằm nhằm nhằm tới mục đích kiếm tiền thì thật chẳng có ý nghĩa gì. Cậu muốn kết hợp hai văn xã, phải giống như Đông Lâm đảng, có sức ảnh hưởng tới triều chính kia. Đảng Đông Lâm là do quan viên trong triều và các quan thân nhân rồi lập nên. Kết hợp thành văn xã lớn phải lấy mục đích thi cử làm

đầu. Thời văn Minh có mấy chục vạn sinh đồ. Cố Viêm Vũ nói sinh đồ thời văn Minh là một lũ ăn hại, đám dài lưng tốn vải, nếu bị những thế lực xấu lôi kéo thì đúng là tai vạ kinh người, ảnh hưởng nghiêm trọng tới tình hình đất nước bấy giờ...

Đương nhiên, đây chỉ là một suy nghĩ, làm thế nào để hiện thực hóa ý nghĩ đó mới là điều nan giải, đòi hỏi phải được thực hiện theo trình tự rõ ràng. Trước tiên là Trương Nguyên phải đạt được công danh sinh đồ, sau đó là phải có danh tiếng lớn. Muốn có danh tiếng thì cuộc đàm luận văn chương mà thực chất là một cuộc đấu trí bát cổ với phòng xã núi Phất Thủy ngày hôm nay chính là bước đầu tiên.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Kim Bá Tông, Viên Xương Cơ của Thanh Phố xã, người trước kẻ sau đều đã có mặt đông đủ. Dương Thạch Hương dẫn họ tới diện kiến Trương Nguyên, đôi bên khách khí chào hỏi nhau rồi cùng đi lên đình Thương Lăng.

Năm người của phòng xã núi Phất Thủy lần lượt đứng dậy chào hỏi rồi xưng danh. Năm vị đó lần lượt là Phạm Văn Nhược ở Trường Châu, Hứa Sĩ Nhu và Tôn Triều Túc ở Thường Thục, Kim Lang Chi ở Hoa Đình và Vương Hoán Như từ Côn Sơn.

Đứng đầu phòng xã Phất Thủy Sơn chính là Phạm Văn Nhược. Người này đã đạt công danh cử nhân, năm kia vì mẹ mất nên phải để tang, không thể vào kinh tham gia kì thi hội năm nay. Phạm Văn Nhược cũng mở một hiệu sách lớn mang tên Thư ốc Phất Thủy, đây là một trong ba hiệu sách lớn nhất ở phủ Tô Châu.

Với một cử nhân và bốn Lãm sinh, có thể nói đội hình của phòng xã Phất Thủy rất hùng hậu, ai nấy mắt đặt còn cao hơn cả trán, căn bản không thèm coi Thanh Phố xã nhỏ bé này ra gì.

Phạm Văn Nhược đưa mắt nhìn quanh nói:

- Cái đình này cũng gọi là đình Thương Lăng, đúng là làm trò cười cho thiên hạ. Không biết chư vị có từng đi qua đình Thương Lăng của Tô Châu hay chưa, ở đó dòng nước trong xanh, sóng lăn tăn gợn soi được cả bóng

trúc dưới mặt hồ, một chốn tiên cảnh dưới nhân gian, nơi này cũng mang tên Thương Lăng thì đúng là làm xấu danh của đình Thương Lăng rồi. (Thương Lăng có nghĩa là dòng nước trong xanh) Phạm Văn Nhượng vừa nói như vậy, Dương Thạch Hương, Lục Thao và các thành viên của Thanh Phố xã cảm thấy vô cùng mất mặt. Những lời này của Phạm Văn Nhượng tuy khó nghe nhưng lại là sự thật.

Quả thực khu vườn nhỏ của miếu Thủy Tiên này làm sao có thể sánh với đình Thương Lăng của Tô Châu được! Dương Thạch Hương bèn lên tiếng giải thích:

- Đình này vốn dĩ không có tên, cũng không biết là vị nào đã đặt cho nó cái tên là đình Thương Lăng, khiến chư vị nhân huynh chê cười rồi.

Còn chưa bắt đầu độ sức bát cổ văn, Thanh Phố xã bên này đã phần nào nép về trước phòng xã Phất Thủy rồi, còn đâu là ưu thế của chủ nhà nữa?

Đang muốn gây được tiếng vang, Trương Nguyên đương nhiên không cam lòng đứng nhìn Phất Thủy sơn xã kia dương dương tự đắc. Hơn nữa Phạm Văn Nhượng này cũng thật vô lễ, nào có vị khách nào mà vừa đến đã lớn tiếng chê chủ nhà kém đâu, gã là cố ý làm xấu mặt Thanh Phố xã đây mà. Cậu bèn lên tiếng:

- Vườn đình tuy đẹp, nhưng cũng cần có người biết thưởng thức. Âu Dương Vĩnh thúc thúc có bài thơ nói: “Thanh Phong Minh Nguyệt vốn vô giá, đáng tiếc lại bị bán với giá bốn vạn, há chẳng phải là một sự mỉa mai hay sao?”

Năm người phòng xã Phất Thủy đồng loạt nhìn Trương Nguyên, Phạm Văn Nhượng chớp tay hỏi Trương Nguyên:

- Còn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?

Ban này khi Dương Thạch Hương giới thiệu tên bốn người của Thanh Phố xã, Phạm Văn Nhược căn bản là không thêm chú ý.

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Tại hạ là Trương Nguyên Trương Giới Tử của Sơn Âm Phạm Văn Nhược “Ồ” lên một tiếng, quay đầu hỏi Dương Thạch Hương:

- Dương huynh, nho đồng của huyện khác cũng được gia nhập Thanh Phố xã hay sao?

Giọng nói kia hàm chứa sự châm chọc.

Dương Thạch Hương nói:

- Vị Trương công tử này là em vợ Lục sinh đồ của bốn huyện. Trương công tử tháng trước đã đỗ đầu kì thi huyện Sơn Âm, việc cậu ấy đỗ sinh đồ tới đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Kim Lang Sinh của phòng xã Phất Sơn kinh ngạc nói:

- Cậu ta chính là Trương Giới Tử của Sơn Âm ư?

Phạm Văn Nhược liền hỏi:

- Kim hiền đệ nhận ra hãn ư?

Kim Lang Sinh quay sang Trương Nguyên:

- Khâm phục tài danh của Trương công tử đã lâu, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt.

Kim Lang Sinh là người Hoa Đình. Chuyện con thứ của Đồng Kỳ Hưng là Đồng Tổ Thường bị Trương Nguyên đá thương đã lan ra khắp Hoa Đình. Người Hoa Đình vốn căm ghét tay Đồng Tổ Thường này, nghe chuyện y

tới Sơn Âm bị Trương Nguyên đá cho bị thương thì vỗ tay reo mừng. Kim Lang Sinh cũng vậy, bởi vì chuyện đó nên gã có thiện cảm với cậu thanh niên này.

Trương Nguyên đáp lễ nói:

- Bái kiến Kim huynh.

Phạm Văn Nhượng thấy Kim Lang Sinh tỏ ra khách khí với Trương Nguyên như vậy thì có chút không vui, nghĩ thầm: “Đỗ đầu thi huyện thì có gì tài lắm đâu, đây người cũng đỗ tú tài từ thuở thiếu niên đó thôi, mà cho tới già vẫn cứ chỉ là tú tài. Còn Phạm Văn Nhượng ta bốn năm trước đã đậu kì thi hương, công danh cử nhân này làm sao lũ tú tài kia có thể so sánh được.” Hơn nữa thiếu niên vắt mũi chưa sạch Trương Nguyên còn không phải tú tài, thậm chí đồng sinh cũng không, bởi phải qua được kì thi Phủ mới được gọi là đồng sinh. Phạm Văn Nhượng nói:

- Trương công tử tuổi trẻ tài cao, ta muốn thưởng thức một chút tài nghệ bát cổ của công tử trong kì thi huyện vừa rồi.

Đây là gã muốn thăm dò xem Trương Nguyên có thực tài như lời đồn hay không, xem chế nghệ của cậu tài hoa tinh túy thế nào mà lại đỗ đầu thi huyện.

Trương Nguyên nói:

- Phạm cử nhân ở đây, tại hạ đâu dám mạo muội, kính xin Phạm cử nhân trổ tài chế nghệ trước để tại hạ được mở rộng tầm mắt.

Trương Nguyên là muốn xem văn bát cổ của tay Phạm cử nhân kia đã đạt tới trình độ thế nào, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà.

Phạm Văn Nhượng cười ha ha, rút từ trong tay áo ra một quyển, nói:

- Hôm nay lấy văn kết bạn, phòng xã Phất Thủy năm người chúng ta đều mang theo văn bát cổ của mình tới để mọi người cùng nhau luận bàn.

Bốn người còn lại mỗi người cũng lấy cuốn tập bát cổ văn của mình ra. Tuy chỉ là những cuốn sách mỏng nhưng từng trang giấy đều đẹp đẽ, in ấn cũng tinh xảo rõ nét. Trái lại Thanh Phổ xã bốn người, ngoài Dương Thạch Hương có bản in bằng đá ra thì Lục Thao, Viên Xương Cơ, Kim Bá Tông đều là chép bằng tay rồi đóng thành cuốn, đem so với những cuốn sách được đóng một cách bài bản từ đầu đến cuối của phòng xã Phất Thủy kia thì đúng là một vực một trời. Của Trương Nguyên thì khỏi cần nói rồi, vèn vèn có ba trang giấy...

Phạm Văn Nhượng thấy vậy, không kìm được ý nghĩ muốn chế nhạo, cười lớn nói:

- Thư ố Phất Thủy của ta có rất nhiều tuyển tập về những bài bát cổ của hai mươi vị xã viên trong phòng xã, khắc bản còn giữ lại, sau này mỗi lần ra ngoài gặp gỡ dùng văn kết bạn như thế này chỉ cần in ra là xong, vừa nhanh vừa thuận tiện. Nếu văn xã của các vị sát nhập vào phòng xã Phất Thủy của chúng ta, chỉ cần có bài hay thì cũng có thể in ra rồi đem tiêu thụ khắp hai miền Nam Bắc, việc này cũng rất có lợi cho kì thi hương đó.

Dương Thạch Hương có chút xấu hổ, in một quyển sách cần hơn mười ngân lượng, nếu muốn bản khắc tinh xảo thì còn phải tốn mất hơn hai mươi ngân lượng kia. Phất Thủy phòng xã đúng là xa xỉ, văn xã của Dương Thạch Hương làm sao mà so sánh với được. Gã bèn lên tiếng:

- Tiểu xã cũng có dự định cho xuất bản các tuyển tập của các xã viên, cứ dần dần từng bước thực hiện cũng được.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Chuyện sát nhập hai văn xã để sau nói, giờ chúng ta luận đàm bát cổ trước đã. Mời quý xã cử ra một vị nhân huynh đọc to tác phẩm tâm đắc

nhất của mình ra cho mọi người cùng nhau bình luận.

Dương Thạch Hương quay sang Lục Thao nói:

- Lục huynh, huynh đọc trước đi, đọc bài “Quân tử vô chung thực” trong Tuế thử của huynh năm ngoái ấy.

Lục Thao liền đứng dậy chấp tay nói:

- Vậy thì tại hạ xin được mạn phép. Đầu đề bài bát cổ này của tại hạ là “Quân tử vô chung thực”. Khẽ ho lấy giọng một tiếng, Lục Thao bắt đầu đọc to. Mở đầu là phá đề, thừa đề, nguyên đề, khởi giảng rồi tới so sánh liên tưởng. Phần so sánh liên tưởng có chỗ không nhớ rõ bèn liếc vào trong bản thảo nói:

- Chuyện là từ người mà ra, ban đầu có tranh giành cái lớn, sau tất có sẽ chia cái nhỏ. Phân biệt chi phú quý nghèo hèn, phạm đều vì cái to lớn, ý vào cái to lớn, như vậy là thành đức ư? Chuyện ăn uống hằng ngày... Đây là liên hệ tới xuất cổ, bên dưới còn có liên hệ với đối cổ, Lục Thao đang định đọc tiếp thì Phạm Văn Nhượng lại giơ tay nói:

- Được rồi, cuốn này của Lục huynh đọc tới đây thôi, tinh hoa đã cạn hết rồi.

Lục Thao cảm thấy vừa bối rối vừa xấu hổ. Cuốn bát cổ này là cuốn mà gã vô cùng tâm đắc, đang đắc ý cao giọng thì đột nhiên bị ngắt lại không cho đọc tiếp, chẳng khác nào khúc xương mắc nghẹn lại trong hầu, khó chịu hết sức. Lục Thao bản tính ôn hòa lương thiện, rất ít khi tranh đấu với người. Hơn nữa Phạm Văn Nhượng là cử nhân, địa vị ở phía trên mình nên gã cũng đành ngậm ngùi cho qua.

Trương Nguyên bực thềm, Phạm Văn Nhượng này quá sức vô lễ rồi, cử nhân là có thể cả vú lấp miệng em như vậy sao? Cậu chấp tay nói:

- Phạm cử nhân, cuốn chế nghệ này của tử phụ ta mới đọc được một nửa, vì sao lại nói là tinh hoa đã hết?

Phạm Văn Nhượng thấy thanh y nho đồng này nhiều lần coi rẻ uy nghiêm của mình thì có phần không hài lòng, nói:

- Cách liên hệ nhị cổ như vậy đối trận không xuôi, nghe tiếp thì có ý nghĩa gì nữa đây?

Lục Thao mặt đỏ tía tai, trong lòng tuy rằng không phục nhưng cũng không dám lên tiếng biện bạch. Phạm Văn Nhượng tuổi tác cũng tương đương gã nhưng người ta đã là cử nhân rồi, tú tài sáu mươi gặp cử nhân hai mươi tuổi còn phải gọi một tiếng tiền bối nữa là. Trương Nguyên cũng mặc kệ, nói:

- Nhị cổ kinh nghĩa này ý nghĩa rõ ràng, tinh hoa hiển hiện, tuy rằng đối trận không hợp nhưng đây là xu thế mới trong việc kết hợp chế nghệ bát cổ với cổ văn trong những năm Vạn Lịch này, chẳng lẽ Phạm cử nhân xem văn bát cổ chỉ vào hình thức mà không xét tới nội dung ý nghĩa hay sao?

Phạm Văn Nhượng vô cùng giận dữ, một thanh y nho đồng mà dám nói chuyện với y như vậy, còn đâu là tôn ti, còn đâu là quy củ? Nếu là ở Tô Châu, y sẽ không chút do dự mà cho Trương Nguyên một cái bạt tai rồi, cho tên hậu sinh tiểu tử này hiểu thế nào là phải được tôn kính với tiền bối. Phạm Văn Nhượng không nghĩ tới thái độ vô lễ của chính mình trước đó, y tự cho mình là cử nhân, vênh mặt hất hàm sai khiến, răn dạy chư sinh là chuyện đương nhiên. Bây giờ một nho đồng tép riu dám ngông ngạo chất vấn y như thế, cái gì có thể nhẫn nhịn được chứ cái này thì không!

Phạm Văn Nhượng lạnh lùng nói:

- Nho đồng vô tri thì hiểu cái gì! Tam Tự kinh cũng chưa đọc thông mà dám ở đây nói cái gì là tinh hoa, cái gì mà xu thế mới. Có giỏi thì đọc cái

bài bát cổ của người làm hôm thi huyện xem nào, ta muốn xem xem cái vị trí đầu bảng kia là người làm thế nào mà có được!

Phạm Văn Nhượng nói chuyện đã không lưu tình chút nào, đường đường một cử nhân cần gì phải nói chuyện nể nang gì với một thanh y nho đồng con con?!? Đương nhiên là phải lớn tiếng răn dạy, nếu Trương Nguyên là thành viên của Thanh Phố xã thì y còn có ba phần kiêng dè, dù sao lần này tới đây mục đích của y cũng là muốn lôi kéo Thanh Phố xã sát nhập vào với phòng xã của y. Còn Trương Nguyên lại là người Sơn Âm, vừa hay có thể giết gà dọa khỉ, mượn việc răn đe Trương Nguyên để tỏ rõ uy phong của bốn xã. Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Phạm Văn Nhượng uống công đọc sách thánh hiền, một chút kiểm chế đều không có. Ta chỉ lên tiếng tranh luận, nói vài lời công đạo người đã muốn găm gào lên, như thế đâu có phải muốn dùng văn kết bạn gì, người căn bản là muốn đến giễu võ dương oai, phô trương thanh thế thì có, đúng là tên lưu manh có văn hóa!

Trương Nguyên tuyệt nhiên không hề nổi giận, thản nhiên nói:

- Việc tại hạ làm sao mà đổ đầu kì thi huyện chẳng có gì liên quan tới cuộc gặp gỡ này cả. Phạm cử nhân nếu có ý muốn thanh trừ tệ nạn khoa cử của Sơn Âm thì tới Sơn Âm đề đạt với Đề Học quan ấy. Hôm nay ở đây dùng văn kết bạn, hai bên văn xã cùng đưa ra các bài chế nghệ để cùng nhau nghiên cứu thảo luận, Thanh Phố xã bên này đã đọc diễn cảm nửa cuốn chế nghệ, giờ đến lượt phòng xã Phất Thủy rồi. Phạm cử nhân ban nãy chê chế nghệ của văn xã ta không hay, vậy thì mời Phạm cử nhân trở tài, ta xin rửa tai lắng nghe.

Một bên Kim Lang Chi âm thầm gật đầu, người dám đánh Đồng Tổ Thường quả nhiên không tầm thường. Kim Lang Chi cũng không có ý muốn ra oai như Phạm Văn Nhượng, hẳn cảm thấy Trương Nguyên mặc dù đối với Phạm Văn Nhượng không được khiêm nhường lắm nhưng bát cổ

không theo niêm luật đối trận đúng là một xu thế đương thời. Phạm Văn Nhược nổi trận lôi đình, Trương Nguyên thân nhiên ứng đối trong nhu có cương, hai vế đối lập hoàn toàn. Phạm Văn Nhược ngạo nghễ nói:

- Được, ta cũng muốn cho nho đồng này mở mang kiến thức một chút, xem tiền bối làm văn bát cổ như thế nào nhé.

Rồi đảo mắt một lượt nhìn các vị chư sinh trong đình, đặc ý nói:

- Đây là bài chế nghệ mà Phạm mỗ làm ra trong kì thi hương bốn năm trước, đầu đề là “Đại úy dân chí”.

Y tỏ vẻ vô cùng đắc ý, cao giọng đọc to mà không thềm cầm sách, vừa đọc vừa bước đi chậm rãi khoan thai, càng đọc càng lớn tiếng cao giọng như thể càng lớn tiếng thì bài bát cổ của y sẽ càng hay hơn vậy. Trương Nguyên ngồi ở bên đình, hai mắt lim dim, nghiêng tai lắng nghe, tĩnh tâm ghi nhớ để lát nữa sẽ cho Phạm Văn Nhược một bài học khắc cốt ghi tâm.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lúc Trương Nguyên lời qua tiếng lại với gia nhân phòng xã của núi Phật Thủy xã Thanh Phổ tại đình Thương Lăng, thì Trương Nhược Hi và Mục Chân Chân đang lưu luyến không rời xa trước mấy khóm hoa thược dược và hoa hải đường ở vườn hoa miếu Thủy Tiên.

Trương Nhược Hi vừa hưởng thụ vừa hỏi Mục Chân Chân tại sao nàng ta lại bước chân vào cửa Trương gia cô.

Trương đại tiểu thư cũng giống như Trương Nguyên thiếu gia vậy vừa khiêm tốn lại dễ gần, trong lòng Mục Chân Chân rất vui mừng, liền nói đến chuyện bán trái cây ở chùa Đại Thiện bị Lạt Hổ đuổi chạy, Trương Nguyên thiếu gia làm thế nào giúp nàng thoát hiểm, làm thế nào tìm đến phố Tam Đại sai người đi bắt Lạt Hổ, rồi đưa tiền mời Lỗ đại phu chữa khỏi bệnh vàng da cho cha của nàng.

Trương Nhược Hi nghe đến đoạn Mục Chân Chân tam quyền lưỡng cước đánh ngã mấy tên Lạt Hổ liền kinh ngạc nói:

-Chân Chân ngươi biết võ nghệ à?

Mục Chân Chân xấu hổ gật đầu.

Trương Nhược Hi nói:

-Chẳng trách tiểu Nguyên lại mang theo ngươi, thì ra là ngươi biết võ nghệ.

Nghiêng đầu nhìn thấy đôi môi đỏ và hai gò má trắng như tuyết của đóa dân thiếu nữ kia, cặp lông mi hơi nháy mắt dưới ánh mặt trời hiện lên màu vàng, xinh đẹp đến lạ thường.

Mục Chân Chân dáng người cao ráo, chân to nhanh nhẹn, chỉ có vẻ e thẹn nhút nhát khiến người khác khó mà tưởng tượng rằng nàng có võ công có thể đánh người.

Trương Nhược Hi nhớ tới một chuyện, hạ giọng nói:

-Chân Chân, nói ta biết, tiểu Nguyên có ước hiệp người không?

Mục Chân Chân vội lắc đầu:

-Không có, không có ạ, thiếu gia sao có thể ước hiệp nô tì chứ, thiếu gia rất quan tâm nô tì.

Trương Nhược Hi cười mỉm, Mục Chân Chân không hiểu nàng ta có ý gì, cũng không thể hỏi trực tiếp, bèn nói đùa:

-Vậy chắc chắn là vì người biết võ công nên tiểu Nguyên mới không dám ước hiệp người, bằng không đã ước hiệp rồi.

Mục Chân Chân lấy lại nụ cười lúc đầu đáp:

-Sao có thể chứ ạ, thiếu gia không có ước hiệp nô tì, nếu nô tì làm sai chuyện gì thiếu gia trách phạt cũng là điều nên làm.

Đang nói thì không biết sao đột nhiên lại nghĩ đến nếu như thiếu gia cũng giống như mấy tên Lạt Hồ ước hiệp nàng, làm nhục nàng thì lúc đó nàng phải làm thế nào đây?.

Nghĩ như vậy nên tim như bị dao cắt, người ta ước hiệp nàng thì nàng sẽ không bị tổn thương, nếu ngay cả thiếu gia cũng ước hiệp nàng thì nàng sẽ

cảm giác như mọi thứ trước mắt đều mất đi màu sắc, tim đau đến phải co giật.

Mục Chân Chân rất mau nước mắt, lúc này nước mắt lại tràn mi.

Nhược Hi hoảng hốt, vội an ủi:

-Đừng khóc nữa, đừng khóc nữa.

-Tiểu Nguyên có ước hiếp người đúng không, vẫn cứ làm người đau đớn có đúng không? Ôi, cái con người này, ta còn tưởng hẳn đã trở nên biết điều rồi, sao lại vẫn cứ lỗ mãng cộc cằn như thế chứ...

Nhưng Mục Chân Chân lại ngừng khóc rồi bật cười, ngẫm nghĩ lại mình thật không biết điều, thiếu gia đâu có ước hiếp nàng, làm cho đại tiểu thư hiểu lầm, lát nữa nhất định sẽ trách cứ thiếu gia, liền nói:

-Đại tiểu thư, thiếu gia không có ước hiếp tiểu tỳ, thật sự không có ạ.

Trương Nhược Hi bực bội hỏi:

-Không ước hiếp người, vậy sao người lại khóc?

Mục Chân Chân then thùng trả lời:

-Là do nô tỳ nghĩ đến thiếu gia đối tốt với nô tỳ nên cảm động khóc thôi ạ.

Không biết tại sao Trương Nhược Hi lại bị Mục Chân Chân nói đến đỏ cả mặt, bèn nói tránh đi:

-Chúng ta đến bên đình xem họ nói chuyện gì, hình như là đang đọc bát cổ. Ồ, không phải là người của bên xã Thanh Phố đọc mà là người Tô Châu, có vẻ như giọng Tô Châu.

Hai người bước đến bên cạnh đình Thương Lăng xem. Trên đình là hai người trong xã, ngoài đình kẻ đứng người ngồi đều là người hầu do phòng xã của núi Phật Thủy dẫn đến.

Nhìn thấy hai người đến gần, mười mấy cặp mắt tập trung lại nhìn. Mục Chân Chân thì không có gì nhưng Trương Nhược Hi giả nam lúc này bị nhim chăm chăm vào như vậy. Nàng ta không khỏi cảm thấy lo sợ, nhờ bị phát hiện không biết sẽ thế nào, liền hạ giọng nói:

-Chân Chân, chúng ta đến thần tự chào Thái Hồ Thủy Tiên trước, lát nữa hãy quay lại.

Cung điện miếu Thủy Tiên có nhiều gian phòng. Chính điện thờ Thái Hồ Thủy Tiên là một nữ tử, bảo tướng trang nghiêm, nhưng lại có dáng vẻ rất quyến rũ.

Trương Nhược Hi và Mục Chân Chân lạy xong thì chuyển đến phía sau ngai vàng thì lại thấy có một thiếu phụ và đứa con gái nhỏ ngồi phía sau nghỉ ngơi, bên trên có vài tiểu tỳ, nô bộc đi theo.

Đây là nữ quyến của Dương Thạch Hương. Dương Thạch Hương dặn dò người coi miếu, hôm nay ngoại trừ những ai liên quan đến việc tham gia văn hội ra không được để người khác vào, vì thế y để cho thê nữ đi theo y đến miếu Thủy Tiên tham quan, người hầu theo sau cũng có hơn mười người.

Trương Nhược Hi vừa nhìn thấy có thiếu phụ và con gái ở đây liền quên mất là mình đang nữ giả nam, nhanh chân bước đến cười hỏi:

-Các người đến đạo công viên đúng không? Hoa Thược Dực (hoa Thảo Ly) vừa hay đang ra hoa, còn Hải Đường thì đã tàn hết nửa rồi.

Lúc đến gần thiếu phụ, chân đứng chưa vững, thân mình nghiêng một bên, tay tự nhiên đặt lên vai của thiếu phụ để đứng cho vững. Thiếu phụ và

tỳ nữ theo sau đều sợ đến nỗi kêu lên, một tên người hầu trắng kiện giận dữ nói:

-Kẻ nông cuồng này từ đâu đến, dám đùa giỡn bà chủ nhà ta?

Dứt lời gã liền xông đến vùng quyền định đánh Trương Nhược Hi. Mục Chân Chân nhanh tay lẹ mắt liền một tay đỡ lấy Trương Nhược Hi, một tay gạt quyền của gã đi chỗ khác. Tên người hầu dùng sức quá mạnh nên thất tha thất thểu lao ra vài bước, suýt nữa thì té ngã.

Thiếu phụ và đứa con gái nhỏ đều đứng lên giận dữ nhìn Trương Nhược Hi. Một tỳ nữ kêu lên:

-Nô tì đi kêu người đến.

Người hầu nam của Dương gia đang ở bên ngoài điện.

Trương Nhược Hi thấy không ổn, sự việc sẽ càng lớn chuyện hơn nữa liền mau chóng tháo khăn quan xuống nói:

-Hiếu nhầm hiếu nhầm thôi, tôi là nữ tử.

Hôm nay Trương Nhược Hi chải tóc búi cao, khó có thể khiến người khác tin, vội một tay vịn Mục Chân Chân, kiễng một chân lên, tháo giày con bướm ra để lộ chiếc giày bó chân nhỏ xíu.

Thiếu phụ cùng mấy nô tì, người hầu đều kinh ngạc. Thiếu phụ chuyển từ giận dữ sang vui vẻ, hỏi:

-Nàng là nữ thân quyến nhà nào?

Một mặt ra lệnh cho người hầu dọn chỗ cho Trương Nhược Hi.

Trương Nhược Hi ngồi xuống nói:

-Tôi là vợ của Lục sinh, họ Trương.

Thiếu phụ kia nói:

-Tướng công nhà ta họ Dương, hôm nay làm chủ hội văn này. Tướng công của nương tử Lục gia cũng đến tham gia hội văn ư?

Trương Nhược Hi đáp:

-Vâng, còn có cả đệ đệ của tôi cũng đang ở trong đình Thương Lãng.

Thiếu phụ họ Tần, gặp được Trương Nhược Hi rất vui mừng, cười nói:

-Nương tử Lục gia thật lớn gan, dám giả nam ra ngoài du ngoạn, ta thì không dám.

Trương Nhược Hi đưa thẳng một ngón tay vào khóe miệng nói:

-Suyt! Xin chớ làm lộ, nếu bị lão nhân trong nhà biết, tôi sẽ bị mắng.

Thiếu phụ Tần thị và con gái đều cười hì hì. Tần thị bảo người hầu bưng trà lên, mời Trương Nhược Hi uống, nói thao thao bất tuyệt, rất là thân thiết.

Ngồi được một lúc, Trương Nhược Hi nói:

-Sao nàng không vào trong? Cứ đi đi có sao đâu nào?

Tần thị cười lắc đầu nói:

-Ta đâu dám đi, tướng công nhà ta đến sẽ trách mắng ta, đợi văn hội tan cuộc rồi sẽ đi xem hoa thực được, sau này nương tử Lục gia hãy lui tới đây nhiều hơn nha.

Trương Nhược Hi và Mục Chân Chân vòng qua thần từ. Trương Nhược Hi cười nói:

-Nếu không phải Chân Chân giúp ta ngăn cản thì suýt nữa ta đã bị coi là kẻ lỗ mãng rồi bị đánh rồi, đóng giả nam tử quả không dễ dàng gì.

Mục Chân Chân cười đáp:

-Đừng sợ, nô tỳ không để đại tiểu thư bị thương đâu ạ.

Trên đình Thương Lãng, minh chủ Phạm Văn Nhược của phòng xã núi Phật Thủy cao giọng đọc diễn cảm bài “Đại úy dân chí” bài thi hương của mình rồi thở dốc hai cái.

Đám người ngạo mạn xã Thanh Phố lại nhìn chăm chăm Trương Nguyên cười khinh bỉ nhưng cũng giả vờ khiêm tốn nói:

-Đây là bài cũ của năm trước, để các vị chê cười rồi, mong các vị bình phẩm vài lời ạ.

Xong gã quay về chỗ ngồi đợi đối phương khen thưởng.

Dương Thạch Hương đang định mở miệng khen thì Trương Nguyên nói:

-Đợi đã.

Chắp tay hỏi Phạm Văn Nhược:

-Cuốn chế nghệ này Phạm cử nhân có từng in ấn ở Thiệu Hưng phủ của ta không?

Phạm Văn Nhược trả lời:

-Theo ta được biết thì Thiệu Hưng phủ không nhìn thấy cuốn chế nghệ này của ta. Cuốn chế nghệ này cũng chỉ được khắc ấn thành chuyên tập ở phòng sách Phật Thủy chứ chưa được tiêu thụ ở bên ngoài.

Tô Châu thuộc phía nam Trục Lệ, Thiệu Hưng là Chiết Giang, Phạm Văn Nhượng tham gia kì thi hương ở Nam Kinh còn người Thiệu Hưng tham gia thi hương là ở Tô Châu.

Sách ở Thiệu Hưng được in ấn rải rác đều là sách đen của kì thi hội và sách đen của kì thi hương ở Tô Châu, đương nhiên những sách lưu hành này sẽ không in ấn từ sách đen của các tỉnh khác bởi vì nó bán không chạy, mỗi tỉnh đều có mỗi văn phong khác nhau, quan chủ khảo kì thi hương lúc chọn lựa bài thi cũng phải suy xét đến cả văn phong của tỉnh..

Trương Nguyên nói:

-Vậy thì thật kỳ lạ, tại sao cuốn bát cổ văn này tôi lại từng đọc qua trong tập “Tám trăm đề văn mẫu thời Đường” nhỉ?

Phạm Văn Nhượng nghi ngờ hỏi:

-Có bộ sách “Tám trăm đề văn mẫu thời Đường” sao? Sao ta lại không biết nhỉ?

Phạm Văn Nhượng là chủ hiệu sách sách phổ của Đại Giang Nam có tuyển tập văn thời nào mới gã đương nhiên là người nắm rõ mồn một... Tập “Tám trăm đề văn cổ” chắc chắn là có hơn mười tác phẩm vĩ đại, làm sao hẳn có thể không biết được, hơn nữa Khả Nghi Đường cái tên tiệm sách này không quen thuộc, chắc là một hiệu sách nhỏ thôi.

Trương nguyên nói:

-Bài “Đại Úy dân chí” trong tuyển tập của Khả Nghi Đường rất giống với bài mà công tử vừa ngâm, hơn nữa bài văn ta đã đọc thậm chí còn tinh xảo tuyệt diệu hơn, phía sau bài văn còn chú thích rằng đây là bài thi Hương hạng ba năm Chính Đức...

Phạm Văn Nhượng “hừ” một cái đứng phắt dậy, chỉ thẳng vào mặt Trương Nguyên, nghiêm giọng nói:

-Tên tiểu tử Trương Nguyên kia, nếu hôm nay người không mang được quyển “khả nghi đường thì văn bát bách đề” ra đối chứng với ta, ta sẽ gong cổ người đi gặp quan, người nói vậy chẳng phải đang xỉ nhục bài ta làm là do sao chép mà có sao, thật quá quắc, ta thề không đội trời chung với người.

Đám người Lục Thao, Dương Thạch Hương đều kinh hãi thất sắc, vu cáo cử nhân sao chép bài, tội này không nhỏ đâu trương Nguyên ơi, đây là phải đi gặp quan đấy. Đến chừng thế nào Trương Nguyên cũng phải chịu đòn roi, Lục Thao vội vàng tiến lên vài bước, đang lúc muốn giảng hòa, thì Trương Nguyên lại bình tĩnh lên tiếng nói:

-Cần chi gặp quan, việc này nếu gặp quan chẳng phải chuyện bé xé ra to ư, hơn nữa còn ảnh hưởng tới danh tiếng của Phạm cử nhân người, khoan nóng vội, bình tĩnh đã, để ta nói tiếp nào.

Phạm Văn Nhượng tức điên, nghiêm giọng nói:

-Người... người nói, nói đi, hôm nay nếu không moi ra được chứng cứ thì ta tuyệt đối không bỏ qua đâu.

Trương Nguyên nói:

-Ta đã nói “Đại Úy dân chí “ này ta đã đọc qua, đương nhiên sẽ có chứng cứ hản hòi, nhưng quyển sách “Khả Nghi đường thời văn bát bách đề” kia ta không mang theo, nó hiện đang ở Sơn Âm xa ngời ngời, vả lại ta xem từ vài năm trước, sớm đã không nhớ đặt nó ở đâu, đừng gấp, nghe ta nói này, sách thì không có, nhưng bài chế nghệ đó ta nhớ rất rõ ràng, ta có thể đọc thuộc tại chỗ.

Phạm Văn Nhượng nghe Trương Nguyên nói vậy, trong lòng lạnh tanh, lạnh lòng cười nói:

-Bài chế nghệ của ta là bài thi hương, cũng có khả năng nó được truyền đến Sơn Âm, vừa hay bị người đọc được, vừa hay bị người ghi nhớ, hôm nay lại muốn dùng nó để xỉ nhục ta phải không?

Trương Nguyên không nhanh không chậm nói:

-Ta đã sớm hỏi qua người, người nói bài chế nghệ này ở Thiệu Hưng chắc chắn không có, giờ lại nói thành có. Được, ta không tranh cãi với người nữa, ta chỉ cần đọc ra bài chế nghệ ta đã xem, để chư vị nghe có giống với bài của Phạm cử nhân hay không? Khác biệt ra sao mọi người tự khắc biết rõ, thế nào?

Mọi người xung quanh cũng không dám lên tiếng.

Phạm Văn Nhượng nhìn chăm chăm Trương Nguyên, oán hận mà gật đầu:

-Được, được lắm, hãy để cho mọi người nghe “Đại úy dân chí” của người như thế nào, để xem rốt cuộc là ai chép bài của ai?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lục Thao biết Trương Nguyên không phục Phạm Văn Nhược ý thế khinh người, Phạm Văn Nhược cũng quả thật quá vô lễ, “dùng văn kết bạn” thế mà ngay cả bài chế nghệ của y cũng không chịu nghe hết, đã vội vàng buông lời chế giễu.

Lục Thao vốn tính tình ôn dịu lần này gặp chuyện cũng thấy không vui, chỉ là sao Trương Nguyên lại nói bài chế nghệ của Phạm Văn Nhược – Phạm cử nhân lại giống với bài bát cổ của tiền bối nhỉ? Lần này không xong rồi, hẳn sẽ gây đại họa.

Nếu Trương Nguyên không nói cho rõ ràng, chắc chắn nó sẽ bị còng đầu lên quan, tội sỉ nhục tiền bối, coi thường uy nghiêm khoa cử triều đình, Trương Nguyên chắc chắn bị đòn vì tội này, nếu vậy y biết giao phó với thể tử Nhược Hi ra sao đây, ơ, Nhược Hi đâu rồi?

Lục Thao quay đầu nhìn về phía vườn hoa Thược Dược, chẳng trông thấy bóng dáng Trương Nhược Hi và Mục Chân Chân đâu cả, chắc đi cúng Thủy Tiên ở điện thờ rồi, trong lòng Lục Thao nôn nóng vô cùng, đứng dậy vỗ tay nói:

-Phạm Huynh, vị tiểu đệ này của ta tuổi còn nhỏ, mong....

Phạm Văn Nhược quát lớn:

-Tuổi nhỏ thì có thể phỉ báng tiền bối à?

Chợt nghe tiếng Trương Nguyên nói:

-Xin Phạm cử nhân và chư vị nhân huynh nghe kỹ nhé, tại hạ bắt đầu đọc “ Đại úy dân chí” trong cuốn “ 《 Khả nghi đường thì văn bát bách đề” đây:

-Đắc tư chí chi sở tự, tức tụng khả dĩ ngộ bản dã, Cái dân chí nhi chí vu đại úy, tất hữu kỳ sở dĩ úy giả tại dã.

Thử tuy vi tụng ngôn chi hồ, nhi tri bản chi đạo, dĩ bất ngoại thị. “ (Dân chí ở đây là lòng dân lòng người, đại úy dân chí, nghĩa là người làm quan phải lấy được lòng dân, lấy được lòng dân coi như đã có được căn cơ vững bền.

Có được lòng dân thì mới có quan tồn tại, đạo lý này là bất biến.

Tổ tụng có thể giúp ngộ ra căn cơ, từ trong việc nghe tổ tụng có thể phân biệt thị phi, nguyên do. Để từ đó tìm biện pháp không để tổ tụng xảy ra nữa.) Phạm Văn Nhượng cười lạnh nói:

-ha ha...Phá đề, Thừa đề chẳng khác chữ nào so với bài của ta cả, hử, người nhớ được coi như người hay, nhưng hôm nay cho dù người đọc ra cả bài chế nghệ của ta đi nữa, ta cũng không tha cho người đâu!

Trương Nguyên nói:

-Vội gì chứ, nghe tiếp đã, xin chú ý nghe hai vế phía sau, tiểu vế và đại kết phía sau, những chỗ này có sự khác biệt hết sức rõ ràng, hơn nữa còn thông tình đạt lý, rõ ràng trôi chảy hơn bài của Phạm cử nhân nhiều.

Phạm Văn Nhượng tức tới răng nghiến nhau ken két, gật đầu nói:

-Người đọc, đọc đi.

Trương Nguyên hơi nâng cao giọng, đọc tiếp:

-Cho nên thực hiện “ đại úy dân chí”, mục đích là để dân không tố tụng, hiểu đạo lý. Việc thẩm án cốt lõi là để tìm hiểu nguyên nhân, làm sao cho tố tụng không tái xuất hiện, dân chúng nể sợ kính phục, từ đó ta có “đại úy dân chí”, cũng giống như việc bốc thuốc, phải làm cách nào cho dứt bệnh, bệnh nhân phải tự rèn luyện để không tái bệnh, đó chính là “căn cơ” của người làm quan, hay gọi là “bản”. Nói cho cùng, cũng chính là vấn đề giáo hóa và trị lý, người dân có tư tưởng giáo dục tốt, đạo đức khá sẽ tự tránh kiện tụng. Đây cũng là người “tri bản” .

Tuy nhiên, người đời cầu “bản” cũng không thể bỏ qua “mạt”, người thầy thuốc bốc thuốc trị bệnh chính là “mạt”, ngoài giáo hóa thì “mạt” là quan trọng. Tu thân là “bản”, tề gia, trị quốc bình thiên hạ là “mạt”.

Khổng tử nói “vật hữu bản mạt, sự hữu thủy chung”, quan hệ giữa “bản mạt”, cũng như quan hệ “nhân quả” vậy. Vì thế nếu không có tố tụng, thì không thể tận minh đức, không thể kiểm điểm hoàn thiện giáo hóa. Nghe tố tụng chính là đủ tìm rõ căn nguyên sự việc, nắm lấy căn cơ.

Sau khi đọc xong, Trương Nguyên chấp tay với chư vị sơn phòng xã Phật Thủy, nói:

-Bài “đại úy dân chí” của Phạm cử nhân, chư vị nhân huynh hẳn là đọc thuộc, tự có thể phân biệt đúng sai, hai đoạn kết của bài ta vừa đọc, khác xa so với bài của Phạm cử nhân, hai vế sau và đại kết của Phạm cử nhân là:

Tri bản tắc bản chi tự toàn giả, kỳ thủy chung vô bàng lạc nhi chung tất vô thiên cử chi tề hĩ, bất canh ngôn thủy chung hĩ; tri bản tắc bản chi tiêm trí giả, kỳ tiên vô lãng tiết chi thi, kỳ hậu tất vô nghịch chí chi ứng hĩ, bất canh ngôn tiên hậu hĩ (“Tri bản” là người đó phải tự hoàn thiện học vấn bản thân mình, lúc bắt đầu không nản chí mà đến cuối cùng không được mắc bệnh khoa cử, đây là có trước có sau; “tri bản” là người tự hoàn thiện đạo đức, lúc bắt đầu không được làm trái với lễ giáo, sau đó không được trái

với phép nước.) -Chư vị, Phạm cử nhân, tại hạ không bỏ sót chữ nào chứ hả?

Trong đình Thương Lãng yên lặng như tờ, mọi người đều kinh ngạc đến ngẩn ngơ, tất cả họ đều đang nghĩ:

-Chẳng lẽ bài chế nghệ thi hương của gã Phạm Văn Nhượng chính là “hàng nhái” thật ư?

Lục Thao thì vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, Trương Nguyên quả nhiên có chứng cứ, bỗng nghe thấy bên ngoài đình có người ho khan một tiếng, tiếng ho khan này khá quen thuộc, Lục Thao quay đầu nhìn ra, thấy vợ mình Nhượng Hi và Mục Chân Chân hai người đang đứng dưới một bờ hòn ở ngoài, thấy y nhìn qua, Nhượng Hi khẽ vẫy tay gọi.

Lục Thao đứng dậy, đang tính bước ra ngoài thì nghe Trương Nguyên lại lên tiếng nói:

-xin chư vị phân tích kỹ sự khác biệt của hai bài chế nghệ này.

Mọi người vẫn trầm lặng không lời, ai nấy đều đưa mắt nhìn nhau, xong lại quay ra nhìn Phạm Văn Nhượng.

Gã Phạm Văn Nhượng kia thì lúc này mặt đã đỏ như trái gấc, gân xanh gân đỏ nổi cả lên, bàn tay đang cầm quyển sách cũng bắt đầu run lên bần bật, gã khổ luyện thời văn, văn chương khá dở gã đều phân biệt ra được, đề “đại úy dân chí” trong “Đại học”, trong bài chế nghệ của gã bám xác vào lấy đức làm “bản”, trị làm “mạt”, tự cho rằng mình đã phát huy triệt để, không bỏ sót ý nào, nhưng hai vế sau của Trương Nguyên đọc ra lại phát huy được ý tưởng khác đó là “tổ tụng”, rõ ràng trên gã một bậc, ranh giới phân minh, khai thác cái tuyệt diệu trong văn chương một cách triệt để, nhìn từ góc độ cả bài viết, trước sau đều tương đồng, nhưng phần sau của hai bài lại khác nhau, mà chỗ khác nhau đó lại cao thâm hơn bài của gã.

-Sao lại thế? Sao có thể được!

Gặp phải đả kích lớn như vậy, Phạm Văn Nhược mất hồn mất vía, bối rối vô bờ, xưa nay gã luôn tự phụ về tài chế nghệ của mình, lần này trước mặt bao vị Thanh Phổ, chính là muốn khoe khoang chế nghệ của mình, lấy tài phục nhân, từ đó biến xã Thanh Phổ trở thành Sơn Phòng Xã Phật Thủy.

Điều khó ngờ là bài mình đọc ra lại trùng khớp với bài chế nghệ của tiền bối năm Chính Đức, hơn nữa bài xưa còn cao minh hơn bài của gã một chút, cú sốc này khiến Phạm Văn Nhược nhất thời bối rối chẳng biết làm sao, vừa oan uổng vừa thất vọng, khí thế kiêu ngạo xem thường chư sinh ban nãy cũng biến mất không một dấu tích, môi rung lắp bắp, không biết nói gì cho phải....

Hứa Sĩ Nhu, Tôn Triều Túc, Vương Hoán Như ba người đều cảm thấy hơi mất mặt, như ngồi trên đồng lửa, không biết có nên rời khỏi chỗ này nhanh lẹ hay không?

Dương Thạch Hương, Viên Xương Cơ đều vô cùng kinh ngạc, nếu Phạm Văn Nhược thật sự có sao chép, thì đây quả là chuyện đáng xấu hổ, còn nếu không phải, thế thì rốt cục chuyện gì đang xảy ra?

Dương Thạch Hương thấy không khí ảm đạm, liền chuyển chủ đề nói:

-Phạm huynh, chư vị, thiết nghĩ đây chỉ là một buổi gặp mặt giao lưu, đề Tứ thư nhiều như vậy, người thời nay đồng quan điểm với bậc tiền bối cũng không phải không có khả năng.

Lục Thao nhanh chân bước ra khỏi đình, đi xuống hòn non bộ, Trương Nhược Hi khẽ cười nói:

-Vừa rồi suýt nữa là thiếp bị người nhà Dương tú tài đánh rồi.....

Lục Thao kinh sợ hỏi rõ ngọn nguồn, Trương Nhược Hi trình bày sự việc xong, lại hỏi:

-Đám người trong đình đều nhìn chăm chăm vào tiểu Nguyên làm gì vậy?

Lục Thao liền thuật lại chuyện đang xảy ra trên đình, nói:

- 《 khả nghi đường thì văn bát bách đề 》 , quyển sách này nàng có nghe qua chưa Nhược Hi, bộ sách này trong nhà nàng ở Sơn Âm có không?

Trương Nhược Hi lắc đầu nói:

-Không có, tiểu Nguyên vài năm trước căn bản không chịu khó học hành, lúc đó nó đâu lớn được bao nhiêu, chuyện này hẳn là nó đang giễu cợt Phạm cử nhân kia đó.

Lục Thao ngạc nhiên nói:

-Trương Nguyên có thể đọc thuộc bài chế nghệ của Phạm cử nhân là thế nào nhỉ?

Mục Chân Chân nãy giờ im lặng nghe hai người nói chuyện, lúc này mới lên tiếng nói:

-Đại tiểu thư, Cô gia, thiếu gia cực kỳ thông minh, nghe qua một lần là nhớ ngay, mắt thiếu gia không tốt, nên người thuê người đến nhà đọc sách cho mình nghe, một quyển sách thật dày, nghe qua là thiếu gia nhớ như in.

-A Trương Nhược Hi kinh ngạc nói:

-Sao ta không biết nó có bản lĩnh này nhỉ?

Mục Chân Chân nói:

-Là mùa hè năm rồi thiếu gia bị bệnh đau mắt, không tiện đọc sách, nên mới mời người đến đọc sách cho mình nghe, bản lĩnh nghe qua là nhớ của thiếu gia, cũng được luyện thành từ đấy.

Trương Nhược Hi nhìn phu quân Lục Thao, vui mừng nói:

-Thì ra là vậy, trong phúc có họa mà, chẳng lẽ tiểu Nguyên học vấn tiến bộ nhiều đến thế ư, sách dài vậy mà nghe qua là nhớ, thật có tài.

Lục Thao cười nói:

-Giới Tử đây là Trương Tùng cột Tào man, nhưng còn khó hơn chuyện Trương Tùng cột Tào Man nhiều, không những phải nhớ dai, mà còn phải cải biên nữa.

Trương Nhược Hi vội hỏi:

-Cải biến ra sao?

Lục Thao nói:

-Hơn hẳn nguyên văn một bậc.

Trương Nhược Hi vui mừng khôn xiết, nói:

-Để xem Phạm cử nhân hạ đài ra sao!

Cùng Mục Chân Chân tiến gần đình Thương Lãng, nghe những người trong đình nói chuyện, Lục Thao thì quay về trong đình.

Trương Nguyên vốn không có ý gây sự, truy hỏi Phạm Văn Nhược đến cùng, nên hẳn quyết định chỉ phụ họa cho Dương Thạch Hương nói:

-Dương Huynh nói không sai, đề Tứ Thư nhiều như vậy, Thánh nhân đại đạo cũng như nhật nguyệt trên trời, ai có thể nhìn rõ được chứ, nếu

thánh nhân đã viết từ trước, người đời sau làm theo, có ý trùng khớp cũng là chuyện thường tình, chẳng có gì lạ.

Trương Nguyên chính là muốn bề cong ngạo khí của Phạm Văn Nhược, hẳn không có ý dồn người vào đường cùng.

Phạm Văn Nhược nghe Trương Nguyên nói vậy, sắc mặt hòa hoãn một chút, ngưng ngừng nói:

-Thật sự có chuyện kỳ lạ như vậy ư, Phạm mỗ thật lấy làm xấu hổ.

Hỏi Kim Lang Thanh và Hứa Sĩ Nhu có từng xem qua quyển “Khả Nghi Đường thời văn bát bách đề” chưa?

Đám người Kim, Hứa đều tỏ ra hồ thẹn, kiến thức nông cạn, chưa từng đọc qua.

Chính vào lúc này, đột nhiên bên ngoài đình có tiếng cười lạnh lạnh:

-Năm chàng xã phòng sơn Phật Thủy thật nực cười, lại bị một chàng thiếu niên đùa bỡn trong tay, ha ha...buồn cười, buồn cười!

Chư vị trong đình đều ngoái đầu nhìn lại, chỉ thấy một chàng thanh niên tầm 24, 25 tuổi, mặt thanh mày tú, phong thái thoát tục, cũng vận bộ đồ màu xanh, hẳn là có công danh, khẩu khí lại không nhỏ, lên đến đình thì chấp tay với mọi người xung quanh.

Dương Thạch Hương chấp tay hỏi:

-Vị huynh đài này sao có thể vào được trong văn miếu?

Y đã căn dặn người trông coi miếu không được cho người ngoài vào trong.

Chàng thanh niên trẻ tuổi mỉm cười đáp:

-Cho người trông miếu vài phân tiền, nói cũng đến tham gia hội văn, thế là vào được chứ sao?

Kim LangChi nói:

-Huynh đài nói năm người bọn ta bị Trương công tử lừa giỡn ư, lời này ý gì đây?

Chàng thanh niên trẻ tuổi này hiển nhiên đã đứng xem khá lâu, cười nói:

-Tuy nói văn bát cổ quan trọng, nhưng chẳng lẽ các vị chưa từng đọc qua “Tam quốc diễn nghĩa” sao? Chẳng hay có biết chuyện Trương Tùng người thực lừa bôn Tào Tháo, Tào Tháo khoe sách binh mình tự thảo với Trương Tùng, Trương Tùng đọc qua một lượt, lại nói là người vô danh chiến quốc biên soạn, đưa trẻ 6 tuổi nước Thục cũng có thể đọc thuộc lâu lâu, nói rồi liền đọc thuộc trước mặt Tào Tháo, Tào Tháo cũng tưởng thật cho rằng sách mình biên trùng hợp với người xưa, trong lúc nóng giận đem binh sách đốt trụi, sau này mới biết mình đã mắc lừa Trương Tùng, bởi vì Trương Tùng kia có tài nhìn qua là nhớ. Vị Trương công tử này có trí nhớ cực mạnh có thể nói là Trương Tùng tái thế đó, tuy nhiên nếu Trương Tùng năm xưa có tuổi trẻ anh tuấn như Trương công tử đây, thì Tào Tháo đâu có xem thường ông ta, chẵn chẵn đã phong ông ta làm “thượng tân” rồi, ha ha ha... Lục Thao thầm gật đầu, gã thanh niên trẻ tuổi này rất có mắt nhìn người.

Không khí trong đình Thương Lãng lập tức náo nhiệt trở lại, đầu óc của gã Phạm Văn Nhược vẫn đang quay vòng vòng, hỏi:

-Cho dù gã nghe qua một lần là nhớ, nhưng tại sao hai vế sau lại khác xa so với bài của ta?

Chàng thanh niên trẻ lắc đầu tán thưởng nói:

-Tài nghệ của Vị Trương công tử này thật hiếm thấy, trước tiên ráng ghi nhớ bài chế nghệ của Phạm huynh, sau đó phát huy cải biến, sau đó đọc ra lạnh lạnh, thế là Phạm huynh mắc lừa Trương công tử rồi.

Lại nói:

-Phạm huynh không biết sao, tổ tiên của vị Trương công tử này chính là trạng nguyên Long Khánh năm thứ năm, bát học uyên thâm lắm đấy.

Trương Nguyên thầm cảm thấy kì lạ, người này là ai, tại sao lại hiểu về hẳn đến như vậy?

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Người của phòng xã núi Phật Thủy, xã Thanh Phố nghe chàng thanh niên nói thế đều cảm thấy giải thích như vậy là quá hợp tình hợp lý, đồng thời càng kinh ngạc với tài năng của Trương Nguyên. Chỉ trong thời gian ngắn phải ghi nhớ cả chương sách, lại còn sửa chữa lại nữa, rõ ràng là tài nghệ cao hơn một bậc, thực sự khiến người khác khó mà tin.

Phạm Văn Nhượng đương nhiên cũng không thể nào tin là Trương Nguyên lại tài hoa như vậy. Nhớ thì không khó nhưng đã nhớ mà còn sửa lại thì rất khó, bèn hỏi Trương Nguyên:

-“Tám trăm đề văn mẫu”, thật sự có cuốn sách này sao?

Trương Nguyên đáp:

-Bộ sách “Tám trăm đề văn mẫu” này có hay không Phạm cử nhân nên biết rõ hơn ta chứ.

Hắn đương nhiên sẽ không thừa nhận là không có cuốn sách đó, trả lời nước đôi mới là thượng sách.

Phạm Văn Nhượng sớm đã không dám hung hăng quát nạt Trương Nguyên như trước, bèn cười gượng hai tiếng, chấp tay nói:

-Trương công tử tài hoa như thế thật hiếm có, Phạm mỗi hôm nay đã bị Trương công tử trên chọc rồi.

Ai lại muốn mình mang tiếng đạo văn chứ, Phạm Văn Nhược đương nhiên phải thừa nhận Trương Nguyên tài cao, tuy bị Trương Nguyên trêu chọc nhưng cũng chỉ biết cười trừ chứ không thể bắt Trương Nguyên đến gặp quan phủ được. Chuyện này mà làm lớn lên đối với hắn mà nói thì tuyệt đối sẽ “tin xấu đồn xa” rồi, lúc này Phạm Văn Nhược mới ý thức được trước đây bản thân mình quá kiêu ngạo ngông cuồng, là cử nhân cũng không nên ý lại, kì tài dị sĩ trên thế gian còn rất nhiều, “kiêu binh tất bại”.

Trương Nguyên đánh giá chàng thanh niên bằng hai cái chớp mắt rồi chấp tay nói:

-Trương Nguyên ở Sơn Âm vẫn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh của huynh đài, quê quán ở đâu?

Chàng thanh niên lễ phép đáp:

-Dực Thiện ở Hoa Đình xin chào Trương công tử.

Trương Nguyên hỏi:

-Dực huynh làm thế nào mà quen biết tại hạ?

Dực Thiện trả lời:

-Trương công tử tài năng xuất chúng sớm đã lan truyền gần xa, tại hạ ngụ tại ven biển cũng đã từng nghe đến.

Trương Nguyên nghĩ thầm:

-Mình nổi tiếng đến thế sao, ngay cả người trên biển cũng biết đến, cái tên Dực Thiện này có chút cổ quái.

Rồi hỏi:

-Dực huynh từ Hoa Đình đến có việc gì thế?

Dực Thiện đáp:

-Đi ngang qua nơi đây nghe nói miếu Thủy Tiên có hội văn, tại hạ rất thích học đòi văn vẻ nên mạo muội đến dự thính chư vị cao luận, mong chư vị lượng thứ cho.

Dù sao cũng đã đến đây cũng không nên đuổi tên Dực Thiện này đi. Cái tên Dực Thiện này kỳ thực đã giải vây giúp Phạm Văn Nhượng, giúp gã đỡ bớt xấu hổ nhưng gã kì thật lại không quen biết Dực Thiện, bèn thấp giọng hỏi Kim Lang Chi:

-Kim hiền đệ ở Hoa Đình có gặp qua người này chưa?

Kim Lang Chi đáp:

-Chưa từng gặp qua. Chư sinh ở Hoa Đình không người nào mà đệ không biết, hễ là đồng sinh hơi nổi tiếng là đệ cũng quen mặt, nhưng người này thì trông rất lạ, hơn nữa ở Hoa Đình hình như không nghe thấy người nào mang họ Dực cả.

Người hầu của Dương Thạch Hương mang trà đến, chư sinh trên đình vừa uống trà vừa nghiên cứu thảo luận văn bát cổ, không khí cũng vui vẻ hơn lúc ban đầu mới gặp mặt. Đó là bởi vì Trương Nguyên đã đánh bại được tính kiêu ngạo tự mãn của Phạm Văn Nhượng và tiến hành buổi hội văn giao lưu tài năng một cách bình đẳng, bằng không chỉ có Phạm Văn Nhượng và phòng xã núi Phật Thủy tự biên tự diễn.

Trương Nguyên lúc này đã thay đổi phong thái sắc sảo tinh ranh lúc nãy đối với Phạm Văn Nhượng, hần trở nên tao nhã hần lên, giọng điệu lúc đàm nghệ luận văn cùng mọi người cũng khiêm tốn uyển chuyển hơn, vừa khen ngợi tác phẩm của người khác vừa uyển chuyển chỉ ra những chỗ sai sót với những dẫn chứng rất phong phú và hợp lý, khiến người khác vô tình phải thán phục, quên hẳn Trương Nguyên chỉ mới là một nho đồng mười sáu tuổi.

Trương Nguyên trong lúc bàn luận văn nghệ với mọi người cũng thu hoạch được khá nhiều, đó đều là những Lãm sinh, không có gì ngoài học vấn, nghiên cứu bát cổ rất nhuần nhuyễn, hơn nữa kinh nghiệm ứng thí rất phong phú, Trương Nguyên cũng mong muốn được giao lưu văn hội như thế này.

Mọi người trò chuyện rất vui vẻ, chỉ có mỗi vị khách không mời tên gọi Dực Thiện kia là nói rất ít, chỉ ngồi một bên mỉm cười lắng nghe, thỉnh thoảng lại chen vào một câu nhưng cũng rất kiến giải. Trương Nguyên cố tình bắt chuyện với Dực Thiện và phát hiện ra người này cũng rất chịu nói, hơn nữa kiến thức rất quảng bác, phàm là kinh, sử, tử, tập, cầm kỳ thư họa dường như y đều rất tinh thông, bàn đến bát cổ văn y càng tỏ ra hiểu biết sâu rộng.

Dực Thiện nói:

-Bát cổ có phương pháp hành văn của nó, cũng có phương pháp thẩm đề. Phương pháp thẩm đề chính là kết cấu mạch lạc trong việc tìm hiểu tính nặng nhẹ hoãn gấp của đề văn được đưa ra. Dựa vào điều này để viết văn thì trước sau phải có hô ứng, tính chất du dương trầm bổng lúc lên lúc xuống chính là một cách viết văn. Chỉ là đa số học trò bây giờ chỉ biết mô phỏng đưa ra ví dụ, cũng chỉ để phụ họa chứ trước giờ chưa có nghiên cứu những thứ này.

Trương Nguyên vô cùng khen ngợi Dực Thiện, cùng hắn nói chuyện thơ văn rất lâu, cả hai đều là những người tài năng cùng giúp đỡ lẫn nhau.

Trương Nguyên hỏi -Dực huynh đa tài, có thể đã từng tham gia khoa cử?

Trong lòng nghĩ với tài năng của Dực Thiện thì chức bổ sinh đồ cũng không cần phải nói đến, không lẽ người này vận khí quá kém, tài cao mệnh bạc. Nhưng Dực Thiện lắc đầu nói:

-Tại hạ chưa từng tham gia khoa cử.

Trương Nguyên cảm thấy thật kỳ lạ, một người đọc sách biết chữ lại biết rành bát cổ mà không tham gia khoa cử, người tưởng người là Vương Anh Tư ư?

Nhưng Dực Thiện rõ ràng là một nam tử, Trương Nguyên tuy nhãn lực không được tốt nhưng vẫn có thể phân biệt được nam hay nữ.

Một nam tử tài hoa như thế cho dù xem nhẹ công danh đến thế nào, cho dù là muốn làm cao nhân thế ngoại hay ẩn sĩ hồng trần, nhưng công danh tú tài vẫn phải có một cái, bởi vì việc này rất tiện lợi, nếu không ra khỏi cửa đi xa chút cũng phải có “giấy dẫn đường” (do quan phủ cấp), , đang ngấm hoa trong nhà cũng bị quan lại gõ cửa quát tháo đòi tiền thuế đất, sống như vậy thì thật mất hứng.

Vì thế đại danh sĩ Trần Kế Nho sau khi đỗ bổ sinh đồ rồi mới từ bỏ khoa cử.

Dực Thiện bỗng chuyển đề tài quay sang hỏi Trương Nguyên tại sao lại đến Thanh Phố. Trương Nguyên nói là đến để chúc thọ tỷ phu Lục Thao. Dực Thiện ngạc nhiên hỏi:

-Tỷ phu của Trương huynh có phải là con trai của Lục Hiếu Liêm?

Trương Nguyên thấy Dực Thiện có vẻ khác thường liền hỏi:

-Sao Dực huynh lại biết Lục Hiếu Liêm?

Dực Thiện đứng dậy nói:

-Mời Trương công tử vừa đi vừa nói chuyện.

Trương Nguyên bèn đi theo hănh ra khỏi đình Thương Lãng, đến dưới một gốc cây cổ thụ, Dực Thiện dừng bước chắp tay nói:

-Tại hạ ở Hoa Đình có nghe đồn Lục Hiếu Liêm có một gia nô phản bội và trốn chạy đến nhà của Đồng Hàn Lâm, không biết chuyện này có thật hay không?

Trương Nguyên đáp:

-Vâng.

Dực Thiện nhìn Trương Nguyên nói:

-Trương công tử có đối sách gì hay không?

Trương Nguyên không biết Dực Thiện nói như vậy là có ý gì bèn nói:

-Dực huynh, ta và huynh mới gặp mà như đã quen từ lâu, Dực huynh có chuyện gì xin cứ nói thẳng.

Dực Thiện đáp:

-Tôi biết Trương công tử cùng với con thứ của Đồng Hàn Lâm từng có hiểu lầm nhưng con trai Lục Hiếu Liêm lại là tỷ phu của Trương công tử lúc này mới biết được. Nếu Trương công tử muốn giúp lệnh tỷ phu báo thù Đồng Hàn Lâm thì tại hạ cho rằng không khôn ngoan chút nào. Trương công tử tiền đồ rộng lớn, tốt hơn hết đừng nên xem ông ta như kẻ thù.

Mặc dù Dực Thiện nói có hơi mập mờ nhưng Trương Nguyên có thể cảm nhận được sự thành khẩn và thiện ý của y, bèn gật đầu:

-Đa tạ Dực huynh đã có lời nhắc nhở, tại hạ là một nho đồng không quyền không thế nào dám gây thù chuốc oán với Đồng Hàn Lâm.

Dực Thiện nghĩ thầm:

-Sao người lại không dám chứ. Đồng tổ Thường tự khai báo gia phả bảo “Gia phụ Đồng Huyền Tể” rồi, thế mà người vẫn một cước đá xuống,

đương nhiên là đá rất hay, ta cũng muốn đá.”

Miệng thì nói:

-Vậy thì tốt, xin Trương công tử hãy khuyên Lục Hiếu Liêm một câu rằng vụ án gia nô bỏ trốn Lục gia không thể thắng kiện đâu, khế ước gia nô cũng đã bị lấy mất, khoảng cách về thế lực lại khác xa nhau sao có thể thắng được quan tòa, hơn nữa bây giờ tên Trần Minh đó rất được Đồng Hàn Lâm coi trọng, nhờ người biện hộ cũng vô ích thôi, hắn sẽ không quay trở về đâu.

Dứt lời liền chấp tay cung kính nói:

-Tại hạ còn có việc xin cáo từ.

Trương Nguyên không thể nào đoán được tên Dực Thiện này rốt cuộc là người như thế nào, tại sao lại biết rõ chuyện nhà của Đồng Hàn Lâm đến thế nhưng Dực Thiện không nói cho rõ ràng nên hắn cũng không tiện hỏi thêm, bèn nói:

-Hôm nay có nhã ý tụ tập lại vô tình gặp được Dực huynh, thật sự là một niềm vui bất ngờ, sau này nếu Dực huynh có đến Sơn Âm nhất định phải đến hàn xá thăm hỏi, hàn xá nằm ngay phía sau phủ học quan, hỏi thăm sẽ biết ngay.

Dực Thiện cảm nhận được thành ý của Trương Nguyên liền gật đầu nói:

-Tại hạ và Trương công tử thật có duyên, cũng rất ngưỡng mộ tài năng của Trương công tử, sau này nhất định sẽ đến Sơn Âm thăm Trương công tử.

Nói xong liền chấp tay thi lễ rồi bỏ đi, cũng không hề khách sáo mời Trương Nguyên đến Hoa Đình thăm hắn.

Trương Nguyên một mình đứng dưới gốc cây, ánh nắng ngày xuân chiếu xuyên qua tán cây rồi trải dài xuống mặt đất, loang lổ, không ngừng chuyển động.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

“Thân phận của tên Dực Thiện này vô cùng cổ quái, xét về học vấn, phong thái thì tuyệt đối không phải con nhà nô bộc bình thường, cũng không giống con nhà danh thế, viễn du xuất trần, rốt cuộc hẳn là người thế nào, tại sao lại không tham gia khoa cử?”

Đúng lúc này Mục Chân Chân chạy đến kêu to:

-Thiếu gia!

Trương Nguyên hỏi:

-Tỷ tỷ của ta đâu?

Mục Chân Chân đáp:

-Đại tiểu thư vừa mới ở trên đình nghe mọi người luận văn, đứng hoài mệt nên đã vào trong thần từ nghỉ ngơi rồi ạ, nữ quyến của Dương tú tài cũng ở đó.

Trương Nguyên nhìn về phía đình Thương Lãng, chư sinh vẫn đang bàn chuyện văn chương, liền nói:

-Chân Chân ngươi hãy đưa tỷ tỷ ta về trước đi. Mấy vị tú tài này nói không chừng còn đàm luận đến chiều, ta thấy Dương tú tài còn sai người đi chuẩn bị tiệc rượu nữa.

Mục Chân Chân đáp:

-Vậy cũng được, nô tỳ sẽ đi nói với đại tiểu thư.

Trương Nhược Hi cũng không dám đợi lâu ở bên ngoài, bèn cáo biệt nường tử Dương gia rồi cùng Mục Chân Chân lên thuyền ở sau miếu quay trở về nhà.

Trương Nguyên tiễn tỷ tỷ lên thuyền xong thì quay trở lại hoa viên nhưng lại nhìn thấy Dương Thạch Hương và Lục Thao đang tìm mình nên bèn đi vào trong đình.

Lục Thao biết thê tử Nhược Hi đã về nhà nên cũng yên tâm ở lại đình bàn chuyện thơ văn.

Lúc này xã Thanh Phổ cùng với phòng xã núi Phật Thủy đã nghĩ ra đề bát cổ để cho mười người hai bên cùng sáng tác một bài bát cổ nhưng không kí tên trước, năm bài của xã Thanh Phổ sẽ do phòng xã núi Phật Thủy phẩm bình, đưa ra thứ bậc, ngược lại cũng như vậy, vị trí thứ nhất sẽ được thưởng năm lượng bạc ròng.

Bài bát cổ này tên là “Tín nhi hậu gián” được lấy từ “Luận ngữ tử chương”. (“Tín nhi hậu gián”: trước khi được người khác tín nhiệm tin tưởng, thì lời nói không được nói quá nhiều quá sâu, càng không nên đưa ra đề nghị hoặc cảnh báo trước, nếu không người khác sẽ nghĩ bạn đang tìm cách hại mình.) Lúc này chính là thời điểm để trổ tài thơ văn, trong lúc những người khác vẫn còn đang vất vả suy nghĩ thì chưa đến nửa canh giờ Trương Nguyên đã viết xong bài bát cổ văn và ra ngoài đình đi dạo, nhưng lại nhìn thấy Mục Chân Chân đang đứng dưới gốc cây cổ thụ đó liền hỏi:

-Có chuyện gì vậy? Không phải ngươi đã lên thuyền rồi sao?

Mục Chân Chân cúi chào nói:

-Nô tỳ đưa đại tiểu thư về nhà xong rồi quay lại đây.

Trương Nguyên cười cười nhìn Mục Chân Chân cho đến khi nàng đỏ mặt cúi đầu.

Trước trưa, những người khác lần lượt nộp bài. Năm người gồm Dương Thạch Hương, Lục Thao, Trương Nguyên, Kim bá Tông, Viên Xương Cơ bình phẩm năm bài của phòng xã núi Phật Thủy phẩm. Dương Thạch Hương có ý kiểm tra Trương Nguyên nên mời cậu bình phẩm năm bài làm này để thử xem tầm mắt Trương Nguyên như thế nào.

Trương Nguyên cũng không chối từ. Sau khi xem qua năm bài làm liền cẩn thận nói ra ưu điểm khuyết điểm của mỗi bài, ánh mắt sắc bén, lời bình tỉ mỉ. Dương Thạch Hương khen:

-Ánh mắt Trương công tử lúc bình phẩm không hề thua kém Trần Tế Thái của Lâm Xuyên. Nếu Trương công tử có thể đến văn xã của ta để bình phẩm chọn lựa tác phẩm văn thơ thì hay quá, không biết công tử có thể đến giúp ta biên bình tuyển tập hay không, ta nguyện bỏ ngân lượng để được Trương Nguyên công tử bình phẩm cho một bài thời văn.

Trương Nguyên cười nói:

-Tại hạ chỉ là một nho đồng lại dám làm công tác biên chọn văn chương, e sẽ làm trò cười cho người trong giới.

Dương Thạch Hương nói:

-Đợi khi tuyển tập xuất bản, Trương công tử chắc hẳn cũng đã đỗ bổ sinh đồ rồi, đó cũng chính là lúc phát triển không ngừng, tuyển tập nhất định sẽ bán rất chạy.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Năm người của phòng xã núi Phất Thủy bình luận năm bài chế nghệ của xã Thanh Phổ, cùng một đề bài nên đánh giá phân loại cao thấp cũng khá dễ.

Ngoại trừ Phạm Văn Nhượng vẫn giữ thái độ im lặng, bốn người còn lại đều cho rằng bài văn với cách phá đề “ Quân xa thận vu gián tiên, minh kỳ gián chi tâm nhi dĩ “ là thành thực lão luyện thanh nhã nhất.

Phạm Văn Nhượng cũng đã xem quyển chế nghệ này, bài văn bát cổ này về đối tuy không cầu kỳ nhưng phân tích rõ ràng sâu sắc, cùng với bài văn trước “đại úy dân trí” tuy cách diễn đạt khác nhau nhưng đều hay như nhau, hiển nhiên là bài này do Trương Nguyên làm. Phạm Văn Nhượng không chịu bình luận. Kim Lang Chi đưa cho Phạm Văn Nhượng năm cuốn, nói:

- Phạm huynh đánh giá xếp hạng đi.

Phạm Văn Nhượng là minh chủ của phòng xã núi Phất Thủy, lại là cử nhân duy nhất trong bọn họ, đương nhiên là phải trưng cầu ý kiến của gã.

Phạm Văn Nhượng lắc đầu nói:

- Các huynh đệ cứ đánh giá là được, không cần hỏi ta.

Nói rồi gã cau mày nhìn cây trúc bên hồ, không hiểu trong bụng đang nghĩ gì.

Kim Lang Chi biết tâm trạng Phạm Văn Nhược không tốt, cũng không tiện hỏi nhiều, cùng ba người kia đánh giá lại năm cuốn chế nghệ rồi giao lại cho Dương Thạch Hương.

Dương Thạch Hương cũng đưa năm cuốn mà Thanh Phố xã đã bình luận xong cho Kim Lang Chi.

Kim Lang Chi nhìn qua rồi đến bên Phạm Văn Nhược nói:

- Phạm huynh xem đi, bài chế nghệ của huynh cũng được Thanh Phố xã bình là thứ nhất.

Kim Lang Chi đương nhiên biết rõ bút tích của Phạm Văn Nhược.

Phạm Văn Nhược nhìn vào lời bình luận ở cuối bài văn, rồi lại đọc lời bình trong bốn bài văn bát cổ khác, liền mời Dương Thạch Hương tới và hỏi:

- Dương huynh, những lời bình này đều là bút tích của Dương huynh phải không?

Dương Thạch Hương vừa rồi cũng nhìn thấy chế nghệ của Trương Nguyên được phòng xã núi Phất Thủy bình là thứ nhất, cười nói:

- Không dám, đây đều là lời bình của Trương công tử.

Phạm Văn Nhược gật đầu một cái, lại hỏi Dương Thạch Hương:

- Vị Trương công tử này là cháu đích tôn của Trương Túc Chi tiên sinh ở Sơn Âm sao?

Dương Thạch Hương cho rằng Phạm Văn Nhược có ý đồ trả thù nên vội nói:

- Đúng vậy, Trương thị Trạng nguyên ở Sơn Âm, hiền hách lấy lòng, Trương công tử còn là đệ tử của bậc thầy văn bát cổ Giang Tả là Vương Quý Trọng tiên sinh, Vương Đề Học ở Triết Giang đánh giá Trương công tử rất cao, còn nữa, Trương công tử đã đính hôn với em gái Thái Bộc tự Thiếu khanh Thương Chu Khư. Phạm Văn Nhượng cười nói:

- Không cần phải nói những điều này, ta cũng không phải là đến để làm mai.

Nói rồi gã đi tới trước mặt Trương Nguyên chấp tay nói:

- Trương công tử, dân gian có câu không đánh không quen nhau. Tại hạ xem như đã biết Trương công tử là bậc đại tài rồi.

Trương Nguyên không biết Phạm Văn Nhượng có ý gì, đáp lễ nói:

- Lấy văn kết bạn, khí phách học trò mà thôi.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Tại hạ có thành ý mời Trương công tử gia nhập phòng xã núi Phất Thủy, không biết Trương công tử ý kiến thế nào? Trương công tử xin chớ nghi ngờ, tại hạ ban này tuy bị Trương công tử dùng ngòi bút làm đau nhưng không bao giờ đến mức ghi hận trong lòng, chút nhẫn nhục ấy tại hạ vẫn có.

Phạm Văn Nhượng xuất thân buôn bán sách, người buôn bán thì lấy lợi làm đầu, sau một hồi suy nghĩ, Phạm Văn Nhượng quyết định phải kết nạp Trương Nguyên.

Bốn người bạn Kim Lang Chi của phòng xã núi Phất Thủy đều tán dương Phạm Văn Nhượng khí phách khoáng đạt, nhiệt tình tốt bụng, cùng mời Trương Nguyên gia nhập phòng xã núi Phất Thủy của họ.

Dương Thạch Hương thì lại thấy rằng Phạm Văn Nhược trở mặt quá nhanh, mới vừa rồi còn chỉ vào Trương Nguyên mắng, giờ lại thành khẩn mời Trương Nguyên gia nhập phòng xã của bọn gã, liền nói:

- Phạm huynh, Trương công tử đã đồng ý gia nhập Thanh Phố xã của bọn ta rồi.

Phạm Văn Nhược nói:

- Các đồng nhân ở Thanh Phố xã đều là người của bốn huyện. Làm sao có thể so với phòng xã núi Phất Thủy của ta bao quát khắp anh tài ở Tùng Giang, Tô Châu. Trương công tử gia nhập phòng xã của ta có thể kết được nhiều bạn, có lợi rất lớn cho thanh danh của Trương công tử. Còn nữa, phòng sách Phất Thủy của ta tình nguyện in tuyển tập văn bát cổ cho Trương công tử và xin trả hai trăm lượng bạc thù lao.

Phòng sách Phất Thủy tài lực rất mạnh, vì tập văn bát cổ mà trả công cho Trương Nguyên hai trăm lượng bạc, Dương Thạch Hương đột nhiên sượng lại, găng gượng chống đỡ:

- Tại hạ cũng có thể dựa theo mức tiêu thụ tập văn bát cổ mà chia thù lao cho Trương công tử.

Phạm Văn Nhược và Dương Thạch Hương đều nhìn Trương Nguyên, chờ đợi Trương Nguyên lựa chọn.

Trương Nguyên tới tham gia văn đàn là để giao lưu kết bạn, lúc trước là thấy Phạm Văn Nhược quá mức kiêu ngạo, ngông cuồng vô lễ nên mới cố ý dạy cho gã một bài học.

Nay xem ra Phạm Văn Nhược không phải là bản tính kiêu ngạo. Sự kiêu ngạo ngông cuồng của gã là thái độ cố tình muốn trấn áp người của Thanh Phố xã. Sau khi bị nhục trước mặt Trương Nguyên, gã lập tức thay đổi sách

lược, điều này cũng trùng luôn ý muốn của Trương Nguyên, hần cười nhẹ nói:

- Tại hạ vẫn chỉ là một kẻ nho đồng, không thể ra ngoài giao du kết bạn. Lần này tới chúc thọ tỷ phu vẫn phải mang theo” giấy dẫn đường”, bởi vậy tạm thời chưa thể tham gia văn xã huyện ngoài, cứ đợi sau kỳ thi đạo sang năm rồi bàn tiếp. Nếu may mắn đỗ sinh đồ thì lúc đó ta lại bàn về việc gia nhập phòng xã.

Phạm Văn Nhược lập tức nói:

Trương công tử đã nói vậy thì tại hạ cũng không dám ép buộc, nhưng tập văn bát cổ của Trương công tử phòng xã núi Phất Thủy của ta nhất định phải in, Thiệu Hưng phủ tháng sau thi rồi, vậy thì trong khoảng tháng 5 tháng 6 tại hạ sẽ tới núi Sơn Âm thăm công tử, mong rằng công tử chớ để bụng chuyện hôm nay mà sinh lòng ngăn cách.

- Thật không hổ danh bản lĩnh của một người buôn sách, một khi đã dẹp cái mác cử nhân thì nói năng thật vô cùng khôn khéo.

Trương Nguyên nói:

- Nếu như Phạm cử nhân tới Sơn Âm, tại hạ sẽ tự quét dọn giường chiếu để nghênh đón.

Thấy Dương Thạch Hương mặt lạnh te liền nói:

- Dương huynh chuẩn bị sẵn năm trăm quyển văn bát cổ, ta sẽ chọn ra một trăm cuốn để bình luận. Qua tháng tư ắt sẽ có thời gian rảnh rồi.

Dương Thạch Hương mừng rỡ, chấp tay nói:

- Vậy làm phiền Trương công tử rồi, đợi hai tháng nữa ta thu thập xong chế nghệ sẽ cùng với Lục huynh tới Sơn Âm thăm Trương công tử. Lục

huynh nhất định không được từ chối đấy nhé.

Lục Thao cười nói:

- Đến lúc đó ta nhất định sẽ đi cùng Dương huynh... Vừa hay lúc đó y sẽ đi thăm vợ con.

Một cuộc đàm đạo văn chương, một trận phong ba, cuối cùng tất cả đều vui vẻ. Có lẽ Phạm Văn Nhược trong lòng vẫn còn chút khúc mắc đối với Trương Nguyên, nhưng đứng trước lợi ích chung, những điều này gã có thể nhẫn nhịn được, cũng không đến nỗi chỉ vì một chút mâu thuẫn mà phát triển đến mức không đội trời chung với nhau... Phạm Văn Nhược muốn mời mọi người trong đình Thương Lãng đến tầu lầu ở ngoài miếu để dự tiệc. Dương Thạch Hương nói:

- Chư vị nhân huynh phòng xã núi Phất Thủy vừa tới Thanh Phố, đương nhiên sẽ do tại hạ làm chủ nhà. Lần sau nếu như bọn ta đi Tô Châu thì sẽ quấy rầy Phạm huynh.

Nói rồi gã mời mọi người theo mình đến Túy Liên lầu ở bên sông Thanh Long dự tiệc. Gã sớm đã lệnh cho người hầu đi đặt sẵn bàn rượu. Trương Nguyên đi ra ngoài Thương Lãng đình, thấy Mục Chân Chân đang đợi ở gốc cây bách, Lục Đại Hữu cũng đang ở đó, liền dặn dò:

- Chân Chân, người và Lục thúc về đi, ta và tỷ phu còn đi dự tiệc ở Túy Liên lầu nữa.

Mục Chân Chân nói:

- Tỷ nữ muốn đi theo thiếu gia, khi rời Sơn Âm, phu nhân đã dặn tỷ nữ lúc nào cũng phải theo sát thiếu gia.

Trương Nguyên cười nói:

- Không sao đâu, đi uống rượu chứ đâu có phải đi đánh nhau.
- Hắn ghé sát vào nói nhỏ:
- Chân Chân, có mang theo côn đó không?

Hắn liếc nhanh lên người Mục Chân Chân, không đợi cô ta trả lời, trong lúc Chân Chân đang nhìn xuống, hắn vội vàng bật cười ha hả, rồi cùng đám Lục Thao, Dương Thạch Hương đi mất.

Mục Chân Chân xấu hổ đỏ mặt, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ thiếu gia nhìn thấy ta buộc côn ở đùi.

Cúi đầu xuống nhìn, váy dài tới tận mắt cá chân, trong váy còn có quần, không thể nào nhìn ra dấu vết khúc côn đeo bên đùi được.

Lục Đại Hữu đi tới nói:

- Chân Chân cô nường, chúng ta về thôi, ăn cơm xong lại đến Túy Liên lầu đợi.

Mục Chân Chân bèn cùng Lục Đại Hữu quay về Lục phủ, vội vàng dùng cơm trưa rồi cùng Lục Đại Hữu và cha là Mục Kính Nham đến đợi ở Túy Liên lầu. Nghe thấy trên lầu có tiếng sáo trúc, lại có cả tiếng nữ tử đang hát, Lục Đại Hữu cười nói:

- Chư sinh ăn uống tiệc rượu lúc nào cũng phải có kỹ nữ ca xướng, thế này thì phải đợi lâu rồi.

Mục Chân Chân thầm nghĩ:

- Bọn họ uống rượu còn gọi kỹ nữ, trong lòng thiếu gia cũng có một kỹ nữ ngồi sao?

Phố Tam Đại có nhiều lạc hộ, xướng hộ (nhà chứa có kỹ nữ mua vui). Mỗi khi quan phủ mở tiệc rượu cũng đều cho gọi họ đến phục vụ. Mục Chân Chân biết là chuyện gì xảy ra, có chút xấu hổ. Lục Đại Hữu đợi một lát rồi nói với Mục Kính Nham:

- Lão Mục, cha con lão cứ đợi ở đây, ta còn có việc, thiếu phu nhân ngày kia sẽ đi theo Giới Tử thiếu gia về Sơn Âm nên có nhiều đồ đạc phải chuẩn bị, ta phải về trước.

Nói rồi lão ra về.

Túy Liên lâu cách miếu Thủy Tiên không xa, ngay trước mặt sông Thanh Long, được coi là tửu gia tương đối sang trọng ở huyện Thanh Phố. Các sinh đồ đều uống rượu ở đây, dân thường thì không dám lui tới, chỉ sợ chọc phải những tú tài phóng đảng say xỉn, bị tú tài đánh cho thì chỉ có thiệt. Hai cha con Mục Kính Nham và Mục Chân Chân ngồi dưới gốc cây liễu ở bên bờ hồ, ngắm thuyền qua lại trên sông, nói chuyện tầm phào. Chợt có một con thuyền nhỏ cập bến, trong khoang thuyền chui ra một người hướng tới Mục Kính Nham thì lễ:

- Xin mời Mục lão ca!

Mục Kính Nham vội đáp lễ:

- Vị đại ca đây có gì chỉ bảo?

Người này lạ mặt, chưa từng gặp bao giờ mà sao lại nhận ra lão?

Người kia nói:

- Mời lên thuyền, tại hạ có việc thương lượng.

Tuy có võ nghệ nhưng là thân phận kiêu phu hèn mọn, từ trước tới giờ Mục Kính Nham quen bị người ta sai khiến, gặp người này khách khí như

vậy không biết có chuyện gì.

Lão không dám chậm trễ, vội dặn con gái:

- Chân Chân con cứ ở đây, cha đi một lát sẽ trở lại.

Lão nhẹ nhàng nhảy lên mũi thuyền, người nọ đưa lão vào ngồi trong khoang thuyền. Thuyền nường mang lên rượu và vài món nhắm. Người nọ châm cho Mục Kính Nham một chén rượu.

Mục Kính Nham sợ hãi nói:

- Không dám làm phiền, xin đại ca có gì cứ chỉ bảo?

Người kia nói:

- Cứ uống vài chén đã rồi bàn chính sự sau.

Mục Kính Nham không phải người hồ đồ, nói:

- Xin đại ca có việc gì cứ nói trước, tiểu nhân là đi theo thiếu gia đến đây, không dám uống rượu sợ làm lỡ việc.

Người kia cười nói:

- Điều đó sao ta không biết được, Trương thiếu gia đến đây chúc thọ tỷ phu, có đúng không?

Mục Kính Nham gật đầu rồi lại hỏi người này tìm lão có chuyện gì.

Người kia nói:

- Ta có một lượng vải bông, muốn nhờ Mục lão ca mang giúp đến Thiệu Hưng, dù sao cũng tiện đường, ta nguyện trả cho lão ca bốn lượng bạc tiền công.

Bốn lượng bạc, Mục Kính Nham làm cả năm cũng kiếm không ra, nhưng vẫn lắc đầu, nói:

- Không được, Tiểu nhân chỉ là nô bộc của Trương gia, sao lại đồng ý chuyển vải bông cho người khác được.

Người kia năn nỉ ỉ ôi một hồi, nhờ Mục Kính Nham chuyển lời thỉnh cầu tới Trương Công tử. Mục Kính Nham tuy thân phận thấp hèn nhưng lại khá kiên định, những việc lão không muốn làm thì có khẩn cầu thế nào lão cũng không mềm lòng. Người kia nói khô cả miệng, rốt cục không nhận được, nói:

- Thôi, nói mãi phí lời, người tự lên bờ đi.

Mục Kính Nham vái chào, bước ra khỏi khoang thuyền, nhưng thấy con thuyền đã trôi theo dòng nước đi khá xa, Túy Liên lầu cao cao giờ không nhìn thấy nữa. Túy Liên lầu ở bờ nam sông Thanh Long, mà lúc này con thuyền lại trôi đến bờ bắc. Mục Kính Nham ngược mắt nhìn, xuôi theo dòng cách đó không xa có một cây cầu lớn hình vòm, không cần bảo thuyền đưa lão về lại bờ nam, lão nhảy lên bờ sông, đi bộ đến cây cầu đá rồi từ cầu đá qua sông, nhằm hướng Túy Liên lầu quay về.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Mục Chân Chân đang đứng bên ngoài Tuý Liên lâu thì nhìn thấy cha nhảy lên con thuyền nọ, con thuyền cứ trôi theo dòng nước.

Mục Chân Chân cũng không để ý, thời gian cha nàng ở ngoài khá nhiều, ở nhà ít, nhưng lần này theo thiếu gia tới Thanh Phố, thì cha con nàng mới có nhiều thời gian bên nhau hơn một chút.

Kỹ nữ trên lầu không biết đang hát khúc gì, chỉ nghe vọng lại tiếng cười lớn.

Mục Chân Chân lắng nghe, hình như không nghe thấy tiếng cười của thiếu gia. Mục Chân Chân thầm nghĩ:

- Nếu phu nhân biết chuyện thiếu gia uống rượu ở bên ngoài thế này, nhất định sẽ trách mắng thiếu gia.

Rồi nàng cười nhẹ, nghĩ bụng cô gia cũng ở bên ngoài đó thôi, đại tiểu thư biết chuyện cũng sẽ mắng cô gia ư?

Mấy người hầu của Phạm Văn Nhược và Kim Lang Chi của phòng xã núi Phát Thủy ăn cơm trưa ở dưới lầu, lúc này ra đứng bên sông nói chuyện, thấy một nữ tỳ xinh đẹp vóc dáng cao ráo đứng dưới bóng cây liễu liềm lại gần.

Họ biết nữ tỳ xinh đẹp này là người của Trương công tử ở Sơn Âm, nhưng chỉ là đến gần để nói chuyện phiếm mà thôi chứ không đùa giỡn

chêu trọc gì, chắc không đến nỗi vi phạm vương pháp.

Mục Chân Chân không để ý tới những người này, mấy tên kia thấy bề mặt liền lảng đi vài bước, cười đùa kể chuyện trong phủ có tỳ nữ lẳng lơ thế nào, quyến rũ bọn chúng ra sao. Mục Chân Chân nghe rất khó chịu, vội tránh ra xa vài bước.

Chính lúc này chợt thấy một mục người hầu to khỏe hốt hải chạy tới, vừa nhìn thấy Mục Chân Chân liền vội chạy qua nói:

- Ai do, không xong rồi, cha cô khi xuống thuyền không may trượt chân rơi xuống nước rồi, đang mò vớt tìm kiếm kia kìa, cô mau đi theo ta!

Nói rồi mục kéo Mục Chân Chân chạy đi.

Mục Chân Chân mới nghe cũng thấy hoang mang, luống cuống chạy theo mục người hầu kia. Nàng chạy nhanh, mục ta không theo kịp nhưng lại cứ bám tay nàng không chịu buông, nói:

- Đừng nóng vội, đừng nóng vội, để ta dẫn cô đi, tự cô tìm không thấy được đâu.

Mục dẫn Mục Chân Chân chạy ven theo bờ hồ khoảng chừng hơn nửa dặm, thì nghe thấy có người trên một con thuyền ở bên sông nói:

- Bên này, bên này.

Mục hầu kia liền kéo Mục Chân Chân lên thuyền. Mục Chân Chân cảm thấy không bình thường liền đứng lại hỏi:

- Cha ta đang ở đâu?

Mục người hầu kia nói:

- Ở bờ sông bên kia, sắp tắt thở rồi, nếu không đi thì sẽ không được gặp mặt cha cô lần cuối đâu.

Rồi vừa nói vừa dùng sức kéo Mực Chân Chân lên thuyền. Mực Chân Chân biết ngay có sự lừa dối, cha nàng sinh trưởng ở vùng sông nước Thiệu Hưng, ở trên mặt đất thì như hổ, dưới nước thì như cá. Đây lại chẳng phải con sông to lớn gì, dù có sẩy chân ngã xuống nước thì cũng nhanh chóng bơi được vào bờ. Nhưng Mực Chân Chân lại sợ ngộ nhờ khi rơi xuống nước cha nàng bị va đầu phải đá, điều này rất khó nói. Bởi vậy nàng mới hốt hoảng chạy theo tới đây, nhưng thấy chỗ này có thuyền đợi sẵn, mẹ hầu kia lại nói năng cường điệu, này thì nói là đang mò cứu, giờ lại nói là sắp tắt thở, hơn nữa lại cứ cố gắng kéo nàng lên thuyền. Thần sắc của thuyền nương ngồi ở mũi thuyền trông cũng có vẻ quái dị, nàng nhất định không chịu lên thuyền, gọi to:

- Cha ơi, cha ơi... Mực Chân Chân không chịu dịch bước, mẹ người hầu kia kéo thế nào cũng không chuyển, liền đưa mắt về phía tên hầu khác đang ở mũi thuyền. Mẹ người hầu ở mũi thuyền dậm chân, ván thuyền kêu ‘bong bong’, trong khoang liền nhảy ra hai tên ác nô, chúng nhảy lên bờ để bắt Mực Chân Chân.

Mực Chân Chân không chần chờ thêm, tung chân đá ngang làm mẹ hầu đang kéo nàng ngã vật ra đất, rồi xoay người thò tay vào váy, tiếng lụa rách khe khẽ vang lên, khúc côn tiểu bàn long đã nằm trong tay, nàng không đứng thẳng người dậy, quăng trường côn ra, vút vào đầu gối trái của tên ác nô đang lao tới. Tên ác nô kêu thảm một tiếng, ngã lăn ra đất ôm gối lộn kêu đau.

Tên ác nô phía sau còn chưa kịp định thần, Mực Chân Chân đã đứng thẳng người dậy, trường côn đoản côn trao đổi. Đoản côn như long xà uốn lượn, quật ngay vào trán tên ác nô phía sau, làm hắn ngã nhào ngay xuống đất. Trong nháy mắt, cả ba tên đã bị Chân Chân đánh cho ngã xoài trên mặt đất. Mực Chân Chân trong lòng rất sốt ruột. Đám người này dẫn cha nàng

đi, rồi lừa nàng đến đây, chắc chắn là muốn đối phó với thiếu gia, thế là nàng cấp tốc chạy về Túy Liên lâu. Chạy được hai bước, nàng quay lại túm lấy thắt lưng mũ người hầu vẫn còn nằm ngã sóng xoài trên mặt đất chưa dậy được, vừa kéo vừa đẩy mũ chạy như bay. Mũ này nặng đến bảy tám chục cân, Chân Chân cứ thế lôi mũ chạy.

Lại nói chuyện mấy tên người hầu của Phạm Văn Nhược và Kim Lang Chi đứng nói chuyện phiếm bên ngoài Túy Liên lâu đột nhiên thấy tỳ nữ xinh đẹp của Sơn Âm Trương công tử hốt hoảng chạy theo một mũ người hầu béo ụ, không biết xảy ra chuyện gì, có hai tên nô bộc khác chạy nhanh đuổi theo, qua khúc quanh của sông thì lại thấy tỳ nữ xinh đẹp này một tay cầm đoản côn, một tay kéo theo mũ hầu kia quay trở lại, chạy băng băng tới gần, quăng mũ người hầu về phía hai người, nói:

- Đứng để mũ chạy thoát.

Nói rồi nàng chạy như bay về Túy Liên lâu. Hai tên nô bộc không hiểu ra sao, thấy bộ dạng dũng mãnh nhanh nhẹn của tỳ nữ xinh đẹp thì xuýt xoa thầm nghĩ:

- Thì ra ả ta có võ, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được. May mà vừa rồi không động vào ả.

Thấy mũ hầu ngọc nguyệt muốn đứng dậy, mỗi tên nô bộc liền dẫm một chân, quát:

- Không được nhúc nhích.

Bọn chúng cố tình dẫm lên đuôi của mũ, cứ nảy tung tung.

Mục Chân Chân lao nhanh như gió vào Túy Liên lâu, nhảy hai ba bước tới lầu hai, lại thấy trên lầu vẫn ăn uống linh đình, chư sinh hai xã ai cũng uống rượu mặt đỏ gay. Hai kỹ nữ một đang gảy đàn tam huyền, một đang hát. Mục Chân Chân không thấy Trương Nguyên đâu, bèn gọi to:

- Thiếu gia!

Trương Nguyên từ bàn bên trái đứng dậy, nhìn thấy Mục Chân Chân trong tay cầm côn tiểu bàn long, ngực phập phồng, thở hổn hển, dáng vẻ lo lắng, vội hỏi:

- Chân Chân, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Ngay cả côn tiểu bàn long đã lấy ra rồi, chuyện này chắc không nhỏ.

Hai kỹ nữ đang đàn hát cũng dừng tiếng. Các chư sinh trên lầu cũng đều quay đầu lại nhìn cô gái hiên ngang này.

Mục Chân Chân thấy thiếu gia bình yên vô sự, lúc này mới thấy yên lòng, thấy đám người đang nhìn nàng chăm chăm, thoáng chốc mặt đỏ bừng, lắp bắp nói:

- Thiếu gia, tỳ nữ, tỳ nữ đánh người ta bị thương rồi.

Trương Nguyên đi tới, hỏi:

- Là chuyện gì?

Mục Chân Chân nhớ ra vẫn chưa tìm thấy cha, lại lo lắng, nói:

- Mời thiếu gia xuống dưới xem, tra hỏi người hầu kia.

Nói rồi nàng chạy như bay xuống lầu. Chạy tới chỗ vừa vút lại mụ hầu, nàng nhìn thấy hai nô bộc của phòng xã núi Phất Thủy vẫn đang dẫm lên đùi mụ, thấy nàng tới mới rút chân về.

Mục Chân Chân hỏi mụ hầu:

- Cha ta ở đâu?

Mụ hầu kêu đau rồi đáp:

- Lệnh tôn vẫn đang ở chỗ đó, sắp về tới rồi ạ.

Trương Nguyên chạy tới hỏi Mục Chân Chân sự tình câu chuyện, Lục Thao cũng tới theo.

Mụ người hầu vừa nhìn thấy Lục Thao vội vàng dán mặt xuống đất, không dám ngẩng đầu dậy. Nhưng gáy mụ trông rất quen, Lục Thao quát:

- Ngẩng mặt lên!

Mụ người hầu liền kêu lên:

- Không liên quan đến nô tỳ, đều là do nhị thiếu gia chỉ bảo đấy ạ, nhị thiếu gia muốn lừa tỳ nữ này của Trương thiếu gia.

Lục Thao đã hiểu ra chuyện gì, tức giận đến mức cả người phát run, gã không ngờ đệ đệ của mình là Lục Dưỡng Phương lại làm chuyện bại hoại này.

Hôm trước đã cầu xin gã mở miệng nói với Trương Nguyên muốn mua Chân Chân không được, lại nảy ra trò cướp đoạt, thật không hề coi huynh trưởng như gã ra gì.

Lúc này đám Phạm Văn Nhược đã vây lại, dồn dập hỏi đã xảy ra chuyện gì. Lục Thao không muốn chuyện xấu trong nhà bị lộ ra ngoài, muốn giải quyết riêng cho êm thấm, nhưng Trương Nguyên lại nói to:

- Tỷ phu, cây ngay không sợ chết đứng, nếu cứ vì lợi ích toàn cục mà nhân nhượng thì ngược lại sẽ nuôi dưỡng tính ác cho Lục Dưỡng Phương kia, nếu giờ không trừng trị, cứ để hắn tự tung tự tác thì chính là hại hắn. Đến lúc đó tỷ phu sẽ khó tránh khỏi tiếng xấu là đã nuông chiều em trai.

Đệ đệ Lục Dưỡng Phương gây ra chuyện xấu xa như vậy, Lục Thao cảm thấy vô cùng xấu hổ với Trương Nguyên, nét mặt đầy hổ thẹn nói:

- Việc có liên quan đến tỳ nữ của đệ, đệ cứ xử trí đi.

Trương Nguyên đã sớm muốn xả giận cho tỳ phu và tỳ tử ở nhà Lục gia. Người lương thiện chất phác như tỳ phu hơi một tí là bị phụ thân quát mắng phạt quỳ, tỳ tử cũng thường bị giáo huấn khiển trách, mà ngược lại người như Lục Đường Phương lại được song thân sủng ái.

Hôm nay hắn muốn mượn chuyện này để dạy cho Lục Đường Phương một bài học, huống chi Mục Chân Chân lại là người mà hắn rất quan tâm, thiếu chút nữa thì bị cướp đi, sao có thể không giận.

Trương Nguyên chấp tay nói với đám Phạm Văn Nhược:

- Hôm nay ta tụ tập bàn chuyện văn chương tao nhã thì lại xảy ra chuyện xấu này. Chân Chân, người nói đi....

Một giọng nói vang như chuông kêu lên:

- Chân Chân, sao thế, đã xảy ra chuyện gì?

Mục Kính Nham chạy nhanh tới, từ xa lão nhìn thấy một đám người đang vây quanh, chợt thấy chột dạ. Lẽ nào là Chân Chân hoặc Trương Nguyên thiếu gia đã xảy ra chuyện.

Mục Kính Nham lúc này mới ý thức được kẻ lúc trước mời lão xuống thuyền nói chuyện thật không bình thường, không phải do Mục Kính Nham ngu dốt, lão chỉ là một đạo dân quen bị người khác hô tới quát lui, lại không phải là hào khách giang hồ lúc nào cũng không đề cao cảnh giác, sao có thể nghĩ ra có người muốn lừa gạt lão.

Mục Chân Chân thấy cha đã trở lại, lúc này mới yên tâm, lập tức kể chuyện cha nàng bị kêu lên thuyền, sau đó là mục hầu này, nói đến đây Chân Chân chỉ tay vào mục người hầu vẫn nằm dưới đất:

- Mụ này lừa cha tỳ nữ nói rằng cha tỳ nữ bị sảy chân ngã xuống nước, dẫn tỳ nữ chạy xuôi theo dòng sông ép tỳ nữ lên thuyền, tỳ nữ đánh ngã hai người, bắt mụ về làm chứng.

Mục Kính Nham cũng kể chuyện vừa rồi trên thuyền. Trương Nguyên nói với mọi người:

- Nếu chẳng phải tỳ nữ của ta biết võ thì chắc hẳn hôm nay đã bị bắt đi rồi. Dám cướp người giữa ban ngày ban mặt, ai mà lại to gan như thế?

Hắn đá vào vai mụ hầu, quát:

- Nói, nếu không lát nữa để cho quan đánh nát thịt ngươi ra.

Mụ hầu vốn đã sợ mất mặt, run run nói:

- Đều là do nhị thiếu gia chỉ bảo đấy ạ, không liên quan gì đến nô tỳ.

Trương Nguyên hỏi:

- Cái gì nhị thiếu gia, ai mà biết nhị thiếu gia nhà người là ai?

Mụ hầu nói:

- Chính là thiếu gia Lục Dường Phương, nhị công tử của Lục lão gia.

Chư sinh xã Thanh Phố và người bốn huyện đứng vây quanh xem đều ‘ồ’ lên một tiếng, Lục Dường Phương chẳng phải là đệ đệ của Lục Thao hay sao. Đám Dương Thạch Dương lại biết Trương Nguyên là em vợ của Lục Thao.

Lục Thao đứng bên cạnh thấy rất xấu hổ vì đệ đệ Lục Dường Phương.

Dương Thạch Hương nhỏ giọng hỏi Trương Nguyên:

- Trương công tử chuẩn bị xử trí vụ này thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên là nhờ quan phủ xử lý, bắt được Lục Dưỡng Phương thì phải nghiêm trị không tha. Việc này phải nhờ Dương huynh và các chư vị giúp làm chứng cho đệ.

Nói rồi hắn nhìn quanh thờ dài.

Dương Thạch Hương nhìn thoáng qua Lục Thao, thấy Lục Thao không có ý phản đối, liền nói:

- Được, ta đợi để làm chứng cho Trương công tử, đúng là bắt nạt người quá đáng mà.

Đám người Phạm Văn Nhược cũng không chịu lép vế, cùng muốn làm chứng cho Trương Nguyên.

Cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân chạy tới chỗ Mục Chân Chân đánh ngã người lúc trước, hai tên ác nô đó tất nhiên đã chèo thuyền chạy mất, nhưng bắt được mục người hầu thì đám người đó cũng chạy không thoát được, chỉ có điều đó chính là người của Lục gia, nhưng cha con Mục Chân Chân không nhận ra đó thôi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Đã là bắt đầu vào giờ Thân, tại huyện nha huyện Thanh Phố, Tri huyện Lý Bang Hoa đang bàn bạc “kê bảo giáp” (thuế hộ khẩu) và làm từ thiện của năm nay với hai người huyện thừa (bổ trợ cho chủ quan, quản lý thuế, kho lương...) và chủ bộ (quản văn thư dưới trướng chủ quan).

Chợt một tên sai dịch hơn ha hơn hải chạy vào chấp tay nói:

-Huyện tôn, một đám tú tài vừa qua khỏi Tinh Thiện đình, đang đi về phía nha môn mình ạ.

Lý Bang Hoa tức thì cảm thấy đau đầu, sinh đồ ngày nay hở chút là có chuyện bất bình, liên tục thành bày đàn, quăng đĩa la hét í ó, thậm chí áp chế cả quan phủ, tú tài quây chuyện thì đúng là phiền toái nhất, ông ta liền vội vàng căn dặn nha dịch đi triệu tập quan lại, sai dịch, hôm nay có phen bận rộn rồi đây.

Quan Tư lại, nha dịch chưa đến đông đủ, thì đám người Dương Thạch Hương, Phạm Văn Nhược đã ở ngay trước đại sảnh, Dương Thạch Hương lên trước chấp tay nói:

-Tại hạ ra mắt Huyện tôn đại nhân.

Lý huyện lệnh vừa nhìn qua thấy là Dương Thạch Hương, đây là đầu não của bọn sinh đồ trong huyện mà, vội hỏi:

-Dương sinh, có chuyện gì vậy?

Dương Thạch Hương không trình bày, y giới thiệu năm người bên phòng xã núi Phật Thủy cho Lý huyện lệnh biết, Lý huyện lệnh vừa nghe có cả “cử nhân” Phạm Văn Nhượng trong đó, liền lệnh cho người mang ghế cho Phạm Văn Nhượng ngồi, thân phận của cử nhân cao quý hơn so với sinh đồ, cuối cùng Dương Thạch Hương mới giới thiệu đến Trương Nguyên, nói:

-Huyện tôn, đây là Trương Nguyên Trương Giới Tử, cháu của Trạng Nguyên Sơn Âm Trương Túc Chi tiên sinh, y là đệ tử của Vương Quý Trọng tiên sinh ở Hội Kê, xin huyện tôn đại nhân cho phép hẳn được đứng hầu ạ.

Cử nhân thấy quan huyện thì được ngồi, tú tài thấy quan huyện thì không phải quỳ, còn dân thường thì phải quỳ để hỏi chuyện.

Lý Bang Hoa có chút kinh ngạc nhìn nhìn chàng thiếu niên áo xanh trước mắt, nói:

-Mấy hôm trước Khải Đông tiên sinh có đến bốn huyện thăm hỏi, có nhắc đến hậu bối học tử ở Sơn Âm, Khải Đông tiên sinh khen ngợi nho đồng tên Trương Nguyên hết lời, chẳng lẽ cậu ta chính là người ư?

Trương Nguyên cong lưng nói:

-Đó là do Khải Đông tiên sinh quá khen, học trò hồ thẹn không dám nhận.

Thầm nghĩ:

-Khải Đông tiên sinh quả là người tốt mà, cứ đi khắp nơi nói tốt cho mình, hình như còn đoán trước mình sẽ đến đây nữa, cố tình lựa lời hay ý đẹp nói về mình như vậy.

Trương Nguyên vốn không biết trước kia Lưu Tông Chu từng thỉnh giáo “Chu Lễ” với Trâu Nguyên Tiêu, Trâu Nguyên Tiêu và Tinh, Cố Hiến Thành cùng được xưng là “Tam quân đông lâm”, còn Lý Bang Hoa chính là đệ tử của Trâu Nguyên Tiêu, có chút giao tình với Lưu Tông Chu, lần này được biết Lưu Tông Chu vào kinh nhậm chức, liền vui vẻ sai người tiếp đón Lưu Tông Chu ở lại Thanh Phố hàn huyên hai ngày, những mối quan hệ thế này quả thật như mạng lưới phủ khắp quan trường vào thời Văn Minh.

Lý Bang Hoa gật đầu với Trương Nguyên, nói:

-Đợi chốc nữa ta sẽ nói chuyện với người.

Thấy cử nhân Tô Châu, tú tài Hoa Đình và sinh đồ bốn huyện tề tụ đông đủ tại sảnh đường, không biết đã xảy ra chuyện gì, lại hỏi Dương Thạch Hương nói:

-Đây là chuyện của Trương công tử, học trò chỉ đến đây để làm chứng thôi.

Trương Nguyên liền trình bày rõ đầu đuôi ngọn ngành, từ chuyện hôm nay hai xã Thanh Phố và phòng xã núi Phật Thủy có tổ chức hội văn tại miếu Thủy Tiên, hân hạnh được tham gia, rồi sau đó lên Túy Liên lầu uống rượu dùng tiệc, một tỳ nữ của hân đứng bên ngoài lâu suýt nữa bị người ta bắt cóc đi... Lý huyện lệnh nghe xong việc này, thở phào nhẹ nhõm, lệnh cho sai nha giải mộ hầu cùng Mục Kính Nham, Mục Chân Chân lên công đường.

Cha con Mục Kính Nham và mộ hầu Lục Gia quỳ xuống thưa chuyện với Huyện tôn, mộ hầu kia bị dọa đến ngất người, không chờ Lý huyện lệnh hỏi chuyện ả, thì ả đã tự động thuật lại toàn bộ sự việc.

Thì ra hôm qua Lục Dưỡng Phương đã cùng với cha là Lục Diệu Thân đến Hoa Đình, nhưng dọc đường gã đã lén lút chuồn về, bố trí tay chân đi bắt cóc tỳ nữ của Trương Nguyên, thuyền đó đưa tới biệt thự trong thôn, tỳ

nữ không phải lương dân, nên có đi mất một hai người cũng không được xem là chuyện to tát, hơn nữa Trương Nguyên lại phải tranh thủ quay về Sơn Âm gấp cho kịp kì thi, không thể cứ nấn ná ở Thanh Phố này hoài được, chuyện này cứ thế kéo dài chút là êm xuôi xong chuyện.

Đây chính là kế hoạch hoàn hảo của Lục Đường Phương, ai ngờ Mục Chân Chân biết võ, sắp xếp hai nô bộc và mụ hầu cũng lo không xuể, một trong ba người đó còn bị thương nữa.

Lý Bang Hoa thầm nghĩ:

-Lục Thao là huynh trưởng của Lục Đường Phương, lại là tỷ phu của Trương Nguyên, trong chuyện này phải chăng có nguyên do khác, ả tỷ nữ này sao có thể một mình đánh lại bốn người, nói do gã to cao râu vàng bên cạnh thì còn tin được.

Trương Nguyên thấy Lý huyện lệnh nhìn Mục Chân Chân với cặp mắt nghi hoặc, đoán rằng Lý huyện lệnh đang nghi ngờ, không tin Mục Chân Chân có thể một mình chạy thoát khỏi bọn ác nô và ác phụ kia, liền chấp tay nói:

-Thưa Huyện tôn, tỷ nữ này của học trò từ nhỏ đã theo gia phụ học võ nghệ, biết cách thi triển côn tiểu bàn long, sáu bảy người bình thường khó lòng tiếp cận nàng ta, xin Huyện lệnh minh giám.

Lý Bang Hoa liền nói:

-Nếu đã như vậy, thì để tỷ nữ này thi triển thử côn tiểu bàn long tại đây cho ta xem, thế nào?

Mục Chân Chân lập tức đỏ mặt tía tai, bảo nàng múa côn ngay tại đây sao, còn là trên công đường nữa chứ, ai mà dám!

Côn tiểu bàn long của Mục Chân Chân đang nằm trong tay nô bộc của Kim Lang Chi, tên nô bộc đó nghe vậy tức thì trình lên công đường, Trương Nguyên cầm lấy tiểu bàn long đưa cho Mục Chân Chân, hạ giọng khuyến khích nói:

-Chân Chân, đừng e thẹn, nàng có võ nghệ đó là bản lĩnh của nàng, chẳng có gì đáng xấu hổ cả, nàng nghĩ xem, hôm nay nếu không phải nàng có nó, thì ta cũng thật không biết tìm nàng ở đâu, nếu thế ta chẳng phải sẽ rất đau khổ sao?

Mục Chân Chân ngẩng đầu nhìn Thiếu Gia một cái, rồi gật đầu một cái thật mạnh, đứng dậy nhận lấy côn tiểu bàn long, Trương Nguyên vội lui ra sau năm sáu bước, Mục Chân Chân bắt đầu triển khai côn tiểu bàn long, côn long xuất ra, có thể tấn công người trong phạm vi hai mét, nhưng lúc này đây, trước mặt bao nhiêu người, hiển nhiên Mục Chân Chân không thi triển côn pháp mạnh như lúc ở sau vườn nhà Trương Nguyên năm ngoái, nàng chỉ đơn thuần múa côn hộ thân chung quanh mình, ánh côn trùng trùng điệp điệp, muốn luyện côn này cần có lực cổ tay cứng cáp, lặp đi lặp lại, trở tay không ngừng, đây đều là công phu xuất từ cổ tay mà ra.

Lý Bang Hoa cười, nói:

-Hay lắm, quả nhiên là hảo công phu, thôi lui xuống đi.

Côn của Mục chân Chân đang ở thế chặt về trước, lúc này nghe lệnh liền rút trở về nhanh như chớp, không sai li nào kẹp vào ngay nách phải, côn ngắn vẫn nằm trên tay, tứ thế đó thật phong độ giống y như Lý Tiểu Long.

Vậy mà thoáng một cái, cô nàng lại trở lại làm một đọa dân ưa cúi đầu xấu hổ, thần thái nhút nhát.

Lý Bang Hoa nói:

-Vụ án này nhìn qua đã tỏ, còn có chư sinh và Phạm cử nhân làm chứng....

Nói đến đây liền vẫy tay bảo Trương Nguyên đến gần, thấp giọng nói:

-Lục Dường Phương có quan hệ thông gia với người, người có muốn khoan hồng cho gã không?

Trương Nguyên khom người nói:

-Xin Huyện tôn xử lý công bằng.

Câu này chính là nói không cần phải nương tay, cũng đừng cố ý xử nặng, chiếu theo vương pháp xử lý công minh.

Lý Bang Hoa gật đầu, liền lệnh Điển sử hình phòng dẫn theo sai nha đến biệt thự trong thôn của Lục Dường Phương, bắt nã Lục Dường Phương và ba tên nô bộc về quy án, gã Lục Dường Phương đó không có công danh tú tài, cứ tùy ý bắt giữ.

Từ đây đến biệt thự giữa thôn cũng phải mất một canh giờ (hai tiếng đồng hồ), đám người Trương Nguyên liền đợi ở đại sảnh, cùng đàm đạo văn thơ với Lý tri huyện.

Thấm thoát một canh giờ trôi qua, Điển sử hình phòng cùng các nha dịch quay về, họ không bắt được Lục Dường Phương, chỉ bắt được hai tên nô bộc về quy án, để cho Mục Chân Chân nhận mặt, chính là hai tên ác nô bị nàng đả thương đây mà, trong đó còn có tên bị gãy xương chân, tên còn lại thì bị u đầu sưng tấy, đây là Mục Chân Chân đã nương tay lắm rồi, sức còn rất mạnh, nếu ra hết sức đánh chết người cũng nên.

Hai tên nô bộc Lục gia này cũng nhận tội có ý muốn bắt cóc Mục Chân Chân, Phòng sử hình liền ghi chép lại bản án, đưa cho hai tên đấy ấn chỉ,

sau đó bắt giam, đợi sau khi bắt được Lục Dường Phương về sẽ tuyên án sau.

Vốn dĩ bản án chưa kết thúc, Mục Chân Chân cũng không thể tùy ý rời khỏi, Lý huyện lệnh nể mặt Trương Nguyên, cho Trương Nguyên dắt nàng ta về.

Một đám chư sinh ra khỏi sảnh đường huyện nha, đám người Phạm Văn Nhược tự đi về phòng khách nghỉ ngơi, Dương Thạch Hương cùng Trương Nguyên đi qua đình Tinh Thiện, thì bỗng thấy Lục Thao và gia nô Lục Đại Hữu đang quay ra từ trong đình, trời đã sập tối, Lục Đại Hữu đang cầm một chiếc đèn lồng đỏ.

Trương Nguyên trông thấy bộ dạng khó xử của tỷ phu Lục Thao, liền vội nói:

-Tỷ phu, không phải đệ làm khó dễ tỷ phu, mà thật sự Lục Dường Phương hiếp người quá đáng, không thể nuông chiều được.

Lục Thao nói:

-Ta biết ta biết, chúng ta về trước hãy nói.

Trương Nguyên từ biệt đám người Dương Thạch Hương, dẫn theo Mục Kính Nham và Mục Chân Chân, cùng với chủ nô Lục thao quay về Lục phủ, vừa về tới đã thấy có tỳ nữ hầu sẵn trước cổng, thấy Lục Thao về, tỳ nữ đó vội nói:

-Đại thiếu gia về rồi, lão thái thái mời Đại thiếu gia qua đó.

Lục Thao biết ngay là chuyện gì, nói với Trương Nguyên:

-Giới Tử đệ qua bên tỷ tỷ trước đi, nói rõ mọi chuyện cho tỷ tỷ biết, ngày mai hai người hãy quay về Sơn Âm đi.

Trương Nguyên quay về tiểu viện thì thấy tỷ tỷ Trương Nhược Hi, Trương Nhược Hi đã nghe nói đến phong ba trước Túy Tiên lâu, tức giận nói:

-Lục Dường Phương thật đáng căm hận, chuyện này nếu cứ nhẫn nhịn nó thì nó càng ngông cuồng, để nó gặp quan ăn đòn là phải, nó về từ sớm rồi.

Tiếp đó nàng ta lại chau mày nói:

-Chỉ có điều tội cho tỷ phu đệ kẹp ngay giữa, chắc phải một phen chịu trận rồi, Áo cô gọi tỷ phu đệ qua đó, chắc chỉ để trách mắng tỷ phu đệ thôi chứ gì, tỷ phu đệ là đại hiếu tử mà.

Trương Nguyên nói:

-Hiếu thuận cha mẹ yêu thương huynh đệ là điều nên làm, nhưng cứ chịu đựng nhẫn nhục chỉ bằng tự lập môn hộ, “quân tử ái nhân dĩ đức, tể nhân ái nhân dĩ cô tức” (quân tử yêu bằng đức hạnh, thấy sai liền chỉ rõ và sửa sai cho người đó, đây mới là tình yêu thật sự, còn thấy sai không sửa, nuông chiều cho qua, đó là cách đối nhân xử thế của tiểu nhân) , gã Lục Thao này không trừng trị, sau này thế nào cũng mang họa cho nhà.

Hắn đứng dậy nói:

-Tỷ tỷ, đệ ra ngoài một chút, đệ phải giúp tỷ phu một tay, đệ không thể để tỷ phu chịu tội thay đệ.

***** Lục Thao tiến vào bên trong phòng khách, thấy ánh đèn đang cháy cao, chúng tỷ nữ im bật, mẫu thân Liễu Thị đang ngồi như núi trên ghế Thái soái, gã Lục Dường Phương trốn án đang đứng sau lưng mẫu thân Liễu Thị, vừa thấy Lục Thao bước vào, Lục Dường Phương trái lại tức giận ùng ùng nói:

-Huynh trưởng này đúng là muốn cốt nhục tương tàn, xin mẫu thân làm chủ cho hài nhi ạ.

Liễu Thị mặt đầy nếp nhăn nhìn trừng trừng vào Lục Thao, quát tháo:

-Quỳ xuống.

Lục Thao quỳ xuống, thưa chuyện:

-Mẫu thân, nhị đệ nó mưu đoạt tỳ nữ của Trương Nguyên, bị cáo quan, con trai không còn cách nào khác.

Liễu Thị giận dữ nói:

-Trương Nguyên là em vợ người, chẳng lẽ người không ngăn được nó à, gã Trương Nguyên đó ăn ở nhà của ta, lại đi vu khống con trait a, đúng là khinh người quá đáng.

Lục Thao không cách nào nói lý với mẫu thân, đành chịu trận quỳ mãi không nói nên lời.

Liễu Thị căn dặn nói:

-Mau chóng bảo Trương Nguyên kia đi đến nha phủ rút đơn kiện lại, thả hết đám nô bộc kia ra cho ta, nếu không phụ thân người về ông ta sẽ không tha cho người đâu.

Lục Thao có hiếu thảo thế nào đi nữa, lúc này cũng bi phẫn cực độ, thẳng thắn dập đầu nói:

-Mẫu thân, hài nhi làm sai chuyện gì, mẫu thân không trách phạt nhị đệ, ngược lại còn quở trách con, thế thì còn thiên lý sao!

Lục Dưỡng Phương vội nói:

-Mẫu thân người xem huynh ấy kìa, trước mặt mẫu thân đòi thiên lý này nọ, lời của phụ mẫu chính là thiên lý, huynh ấy đọc sách nhiều năm như vậy, điều dễ hiểu như vậy cũng không biết sao?

Lục Dường Phương được lòng phụ mẫu, tất cả cũng nhờ gã lẻo mồm lẻo mép.

Liễu Thị quả nhiên nổi giận, nói:

-Hay thật, nói thiên lý với ta, đưa nghịch tử này, ta nói cho người nghe, người không đi bảo Trương Nguyên bãi án, thì ta sẽ cáo người tội đại nghịch bất hiếu.

Lục Dường Phương đứng sau lưng Liễu Thị, nhìn Lục Thao đang dập đầu xuống đất, gã thầm cười lạnh lòng, nghĩ chắc huynh trưởng chẳng dám trái lời, quan ti kia sẽ không đụng tới được một sợi lông chân của gã, chỉ tiếc một chuyện là chưa có được tỳ nữ xinh đẹp kia, cũng thật hận Trương Nguyên dám kiện cáo gã..

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 150

Liễu thị buộc con trai trưởng của mình là Lục Thao phải yêu cầu Trương Nguyên gác lại vụ án, Lục Thao cứ quỳ ở đó, nước mắt chứa chan, không nói một lời. Lục Dưỡng Phương thấy huynh trưởng không chịu đi, thầm hận trong lòng, nói:

- Chắc chắn là huynh đã nghe lời gièm pha của chị dâu, đây mới chính là nguyên do khiến cho huynh đệ chúng ta bất hòa. Huynh ơi là huynh, chỉ vì một con tỳ nữ hạ tiện mà huynh nỡ đem em trai ruột của mình nộp lên công đường hay sao?

Lục Dưỡng Phương còn cảm thấy mình rất bị oan ức.

Liễu thị nghe vậy, càng thêm không hài lòng đối với Trương Nhược Hi. Trương Nhược Hi không được khôn ngoan khéo léo cho lắm, không biết lấy lòng cha mẹ chồng, hơn nữa nhà để lại không khá giả gì, Liễu thị giận dữ nói:

- Cái thằng nghịch tử này, hôm nay mày mà không đi rút đơn kiện, thì ta sẽ khiến mày bỏ vợ, đuổi con tiện tỳ họ Trương đó về lại Sơn Âm.

Lục Thao kêu lên thảm thiết:

- Mẫu thân, chuyện này chẳng liên quan gì đến Nhược Hi cả. Nhị đệ cường đoạt thị tỳ của Trương Nguyên, đương nhiên là Trương Nguyên phải đi báo quan rồi, Nhược Hi không hề biết gì. Nếu mẫu thân cứ một mực ép buộc con, thì con chỉ có nước chết mà thôi.

Y vừa nói vừa đập mạnh đầu xuống đất, chỉ đập vài cái trán đã trầy trụa, máu tươi xối xả. Liễu thị thất kinh hồn vía, đứa con trai lớn này của bà ta thường ngày luôn luôn ôn hòa, thế mà hôm nay lại tỏ ra quyết liệt như vậy, quyết lấy cái chết ra đấu tranh, trong lòng cũng hiểu là nó đang bảo vệ cho Nhược Hi vợ nó.

Trong lòng Liễu thị rất giận, nhưng cũng đành nhượng bộ một bước, lệnh cho nô bộc chờ Lục Thao dậy, ôn hòa nói:

- Thao nhi, mẫu thân cũng là mong muốn anh em con hòa thuận với nhau mà thôi. Con cũng chỉ có một đứa em trai là nó mà thôi, con không yêu thương bảo vệ nó thì ai yêu thương bảo vệ nó. Con mau nói em vợ con rút lại đơn kiện đi.

Bà ta vừa nói vừa lệnh cho tỳ nữ lấy thuốc trị thương đến bôi cho Lục Thao, Lục Thao nói:

- Mẫu thân, Trương Nguyên cũng chẳng phải là người cố chấp, không biết nường tay, nhưng nếu muốn cậu ấy rút đơn kiện thì nhị đệ phải đến trước mặt trực tiếp xin lỗi cậu ấy một tiếng mới được.

Lục Dưỡng Phương nghe vậy, giận dữ nói:

- Muốn ta xin lỗi hăn ư, không đời nào.

Đoạn quay sang Liễu thị:

- Mẫu thân xem huynh trưởng nói gì kìa. Huynh ấy muốn con phải xin lỗi một tên nhóc miệng còn hôi sữa đấy, vậy con còn mặt mũi nào nữa. Con đây thà chết chứ không chịu đâu.

Liễu thị nói:

- Thao nhi à, nhà em vợ con nghèo khó, hay là đền cho hần năm mươi lượng để kết thúc chuyện này đi, con thấy sao? Năm mươi lượng bạc có thể mua được cả một con tỳ nữ rồi đấy.

Lục Thao kiên nhẫn nói:

- Mẫu thân, Trương Nguyên không thiếu bạc. Phạm cử nhân ở Tô Châu còn phải trả hai trăm lượng bạc để nhờ cậu ấy khắc “Tuyển tập thời văn” đó kìa. Dương Tú tài ở huyện ta cũng bỏ ra một trăm lượng bạc để nhờ Trương Nguyên bình luận thời văn. Trương Nguyên viết Bát cổ văn rất hay, muốn kiếm tiền không phải là chuyện khó.

Lục Dưỡng Phương bĩu môi nói:

- Huynh trưởng nói quá lên thì có, tiền dễ kiếm vậy sao, Trương Nguyên mới có mười sáu tuổi thôi.

Đang nói thì có một tên nô bộc chạy vào, nói:

- Lão phu nhân, không hay rồi, sai dịch của huyện nha đang kêu la trước cửa, muốn bắt Nhị thiếu gia lên gặp quan đó kìa.

Liễu thị dù sao cũng là đàn bà, cũng có chút lo sợ, nói:

- Lão gia không có nhà, đám nha lại này lại dám đến đây bắt người, thật là nực cười.

Đoạn quay sang nói với Lục Thao:

- Thao nhi, con đi nói với bọn họ, cứ nói là em con ra ngoài chưa về.

Lục Thao nói:

- Mẫu thân, em con trốn được hôm nay, cũng không trốn được ngày mai. Chuyện này trước sau gì cũng phải giải quyết, chỉ có cách là xin lỗi

Trương Nguyên, xin cậu ấy tha thứ mới có thể kết thúc chuyện này.

Liều thị bèn nói:

- Phương nhi à, vậy con đi xin lỗi Trương Nguyên đó một tiếng đi, khỏi phải để bọn sai dịch đó vo ve xung quanh như ruồi nhặng.

Lục Dưỡng Phương đời nào chịu hạ mình đi xin lỗi Trương Nguyên, gã nói:

- Mẫu thân, huynh trưởng làm thế này là cố ý hạ nhục con, muốn đền bạc thì được, muốn con xin lỗi thì đừng hòng. Bọn sai dịch ruồi nhặng đó cứ để cho chúng vo ve đi, đợi cha về tự nhiên chúng sẽ phải tản đi thôi.

Lại có một lão bộc nữa chạy vào, nói:

- Thái thái, năm tên sai dịch canh ở trước cửa không chịu đi, phải làm thế nào bây giờ?

Lục Thao nói:

- Để ta đi xem sao.

Y đi ra khỏi nội viện, qua sảnh trước, đến cửa sảnh thì thấy có năm tên sai dịch áo đen đang đứng bên cửa sảnh, lớn tiếng la hét muốn bắt Lục Dưỡng Phương về quy án, Lục Thao nói:

- Đừng kêu la nữa, làm phiền đến nhà sau.

Năm tên sai dịch đều nhận ra Lục Thao, đồng loạt hô vang một tiếng. Người đứng đầu là Đặng giáo đầu nói:

- Lục tú tài, chẳng phải tiểu nhân vô lễ, mà là huyện tôn đại nhân thúc giục, nhất định phải bắt lệnh đệ về quy án. Mong Lục tú tài hiểu cho.

Lục Thao nói:

- Hôm nay đã muộn rồi, nhưng em ta vẫn chưa về, mai các vị lại đến vậy.

Năm tên sai dịch đưa mắt nhìn nhau, gật gật đầu, giáo đầu nói:

- Vậy cũng được, ngày mai bọn tiểu nhân lại đến.

Sau khi đám sai dịch rời đi, Lục Thao quay lại nhà trong, nói với mẫu thân là đám sai dịch đã đi cả, xin mẫu thân yên tâm.

Liễu thị gật đầu, nói:

- Có công danh thật tốt, không sợ gặp quan.

Lục Dưỡng Phương vẫn còn ở đó, nghe mẹ có ý khen ngợi huynh trưởng, khó chịu nói:

- Nếu chẳng phải mấy năm nay con đây phải giúp cha lo liệu chuyện ruộng đất và tiệm buôn, thì lo gì mà chẳng học hành đến nơi đến chốn!

Lục Thao trầm nghĩ:

“đến tận năm hai mươi tuổi người còn chưa từng làm xong một bài văn bát cổ hoàn chỉnh, cha nói người không thích hợp với việc học hành, nên mới cho người học nghề buôn, bây giờ người còn dám nói như vậy”.

Không tiện tranh chấp với em trai trước mặt mẹ, nên y chỉ nói:

- Nhưng đám sai dịch đó ngày mai lại tới nữa đó, chẳng lẽ Nhị đệ cứ trốn mãi không ra khỏi nhà hay sao?

Lục Dưỡng Phương cười lạnh, nói:

- Hai ngày nữa là phụ thân về đến rồi. Phụ thân là thân hào nổi tiếng của huyện ta, lại có thân phận cử nhân, đến lúc đó chỉ cần đưa một tấm thiệp bái kiến đến huyện nha, tự nhiên sẽ không còn chuyện gì nữa cả.

Lục Thao thấy em trai mình vẫn ngông cuồng như vậy, lần trước đã bị ăn một vố đau với Tùng Giang Đồng Thị rồi, mà vẫn không hề biết tự nhìn lại bản thân, không khỏi thở dài, nói:

- Vậy thì cứ để đợi phụ thân về rồi tính vậy mẫu thân ạ, con có thể lui chưa?

Liễu thị nói:

- Con đi đi, khuyên nhủ Trương Nguyên một chút, nói nó đừng gây rối, nếu muốn bao nhiêu tiền thì ta sẽ đưa bấy nhiêu.

Lục Thao vâng vâng dạ dạ rút lui, đi qua sảnh ngoài trở về tiểu viện của y với Nhược Hi, bước đi rất chậm.

Vầng trăng đã tròn nửa vành, ánh sáng rọi mặt đất, chẳng cần đến đèn lồng cũng vẫn nhìn thấy lối đi dưới chân.

Lục Thao đi đi lại lại dưới ánh trăng, lần nữa không đành bước vào khu tiểu viện ấm áp đó.

Trong lòng hẳn rất buồn, không ngờ hôm nay mẫu thân lại nói ra những lời cay độc như muốn hắt bỏ vợ, trong khi đó, đối với kẻ làm ra điều sai trái là Nhị đệ Lục Đường Phương lại không có lấy nửa lời trách mắng.

Nhị đệ đúng là từ nhỏ đã được cha mẹ nuông chiều tới sinh hư, lần trước vụ Trần Minh phản bội chạy sang chỗ Tùng Giang Đồng thị, thực ra cũng là do Nhị đệ kinh bạc không có đức hạnh. Bây giờ phụ thân còn khỏe mạnh, thì vẫn còn chống đỡ được cái nhà này, một khi phụ thân không xử

lý công việc được nữa, để cho Nhị đệ làm bữa, thì gia nghiệp của Thanh Phổ Lục thì chắc chắn sẽ lui bại trong Nhị đệ mất.

Lại nghĩ, kể từ khi Nhược Hi được gả đến Thanh Phổ, ngoài mặt có, âm thầm có, không biết đã phải chịu bao nhiêu là ầm ứ, Nhược Hi vẫn thường nói là chỉ cần Lục lang đối xử tốt với nàng, thì những ầm ứ đó đều không đáng kể. Thế mà hôm nay mẫu thân lại nói ra những lời cay độc tuyệt tình như vậy, tuy chỉ là lời nói trong lúc tức giận, nhưng nếu để truyền đến tai Nhược Hi, Nhược Hi chắc chắn sẽ tức đến khóc òa mất. Ngày mai hãy cứ để Nhược Hi về Sơn Âm cùng với Trương Nguyên vậy, đợi qua ít bữa xem có mua được một căn nhà khác không.

Sau này Nhược Hi quay lại sẽ không phải ở chung dưới một mái nhà lớn với cha mẹ y nữa, như vậy cũng ít nhiều giảm bớt được mâu thuẫn.

- Lục lang, chàng về rồi đó ư.

Tiếng của Nhược Hi từ trong nhà vọng ra.

Lục Thao ngẩng đầu nhìn lên, thấy thê tử Nhược Hi đã đi đến, nàng vừa nhìn liền phát hiện ra vết thương trên trán hằn, vội bước tới xem xét tỉ mỉ, không nói gì, nước mắt chảy dài.

Lục Thao luống cuống, vội nói:

- Ta chẳng qua là cúi lạy mạnh quá nên không cẩn thận bị thương chút thôi, không sao, thật sự không sao đâu, nàng đừng khóc, để cho Lý Thuần, Lý Khiết nhìn thấy thì không hay đâu.

Trương Nhược Hi hiểu rõ tính tình của mẹ chồng Liễu thị, chắc chắn là thay vì trách mắng chú hai, bà lại trách sang Lục lang của nàng, buộc Lục lang đứng ra nói đệ đệ Trương Nguyên của nàng rút lại đơn kiện. Trương Nhược Hi gục đầu xuống vai chồng, nước nở nói:

- Phu quân đừng trách đệ đệ của thiếp, nếu có trách thì cứ trách thiếp đây, đều là tại thiếp thường ngày không biết lấy lòng người nhà chồng mà ra.

Lục Thao khẽ khẽ vuốt lưng vợ, nói:

- Chuyện này đâu liên quan gì đến nàng, Trương Nguyên có làm vậy cũng chẳng có gì sai, Nhị đệ quả thực là quá đáng lắm rồi, thế mà mẫu thân lại còn bao che cho nó, không đành để nó nếm chút đau khổ.

Chợt thấy một người hầu chạy tới, gọi lớn:

- Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia bị quan sai bắt đi rồi.

Lục Thao sửng sốt, năm tên sai dịch chẳng phải đều đã đi cả rồi sao, làm sao lại bắt Nhị đệ đi được?

***** Lục Dưỡng Phương thấy anh trai đi rồi, bèn nói với mẹ:

- Anh ấy không hề niệm tình anh em trong nhà, lại đi giúp cho người ngoài, chắc chắn là do chị dâu xúi giục đây mà. Chắc là chị dâu muốn kiếm thêm chút tiền bồi thường cho em trai ruột mình đây mà. Hai nhà thông gia với nhau, làm đến mức tuyệt tình như vậy, vì một con tỳ nữ mà kiện cáo, chẳng phải là vì tiền thì còn gì nữa!

Liễu thị cũng cùng ý nghĩ, cười lạnh nói:

- Vậy ngày mai cứ đưa cho tên tiểu tử họ Trương đó một trăm lượng bạc, xem xem Đông Trương hân có thể phát lên nổi hay không.

Lục Dưỡng Phương lại nói xấu anh trai chị dâu thêm một hồi, rồi mới trở về tiểu viện của mình, vừa về tới đã thấy một người hầu chạy đến nói:

- Nhị thiếu gia, Trương công tử đợi Nhị thiếu gia lâu lắm rồi, đang đợi ở sảnh trước đó, Nhị thiếu gia có muốn gặp không?

Lục Dưỡng Phương sững người, hỏi:

- Làm sao mà hắn đến được, chẳng phải đã dặn các người không được mở cửa sao?

Người hầu nói:

- Trương công tử đi vòng qua ngách bên đến đây ạ.

Lục Dưỡng Phương nộ khí bốc lên, sải bước tiến vào sảnh trước, thấy Trương Nguyên một mình ngồi đó thưởng trà, bèn bước qua nói:

- Sơn Âm Trương công tử, thật oai phong quá, dám chạy đến Thanh Phố kiện cáo, bái phục, bái phục.

Đây là trong nhà hắn, hắn chẳng có gì phải e sợ.

Trương Nguyên hỏi:

- Tỷ phu của ta đã gặp lệnh đường chưa?

Lục Dưỡng Phương cười khẩy, nói:

- Bị mẫu thân ta mắng cho một trận té tát, lạy vờ cả trán rồi, giờ này chắc đang ngồi ôm đầu khóc lóc với lệnh tỷ rồi cũng nên.

Trương Nguyên chẳng hề biến sắc, nói:

- Ta thật không phải với tỷ phu, thực ra chuyện này chẳng có gì to tát, chẳng qua chỉ là một tỷ nữ thôi mà, người muốn thì có thể nói với ta, việc gì phải gây ra hiểu lầm lớn như vậy.

Lục Dưỡng Phương không dám tin vào tai mình, nhìn Trương Nguyên, Trương Nguyên lại nói:

- Tỳ nữ đó ta cũng đưa tới đây rồi, người đến mà xem, có gì thì chúng ta từ từ nói với nhau, đối với người mà nói thì chẳng phải chỉ cần bỏ ra chút bạc thôi sao.

Nói đoạn, Trương Nguyên đặt tách trà xuống, đi ra, nhắm thẳng hướng cổng chính mà đi.

Lục Dường Phương đi ra cửa sảnh, nhìn ra trước cổng, quả nhiên thấy tỳ nữ họ Mục đó đứng rành rành dưới ánh đèn trước cổng. Hắn không nén được, vừa cười lạnh vừa đắc ý, quả nhiên đúng là chuyện tiền bạc, cần gì phải xin lỗi xin phải!

Lục Dường Phương bước ra theo Trương Nguyên, vừa đi vừa nói:

- Nếu đã vì tiền bạc thì việc quái gì người phải đi kiện ta, à, là muốn gây sức ép với ta đúng không?

Trương Nguyên chẳng buồn ngoái đầu lại, nói:

- Đương nhiên rồi, không thế thì người đời nào chịu bỏ thêm bạc ra.

Đến trước mặt Mục Chân Chân, hắn hỏi:

- Chân Chân, cha người đâu, ta muốn nói chuyện với ông ta?

Mục Chân Chân bèn kêu lên một tiếng:

- Cha ời... Bên ngoài cửa vang lên tiếng đáp, đồng thời có tiếng gõ cửa, Mục Chân Chân bèn tự đi tới rút thanh gác, rất nhanh mở toang cổng lớn. Không đợi cho Lục Dường Phương kịp phản ứng, lực sĩ râu vàng Mục Kính Nham cùng mấy viên sai dịch liền ập vào, bẻ quặt tay Lục Dường Phương dẫn đi. Trương Nguyên và Mục Chân Chân cũng cùng đi ra, hai tên người hầu đứng bên cửa thất kinh, chỉ biết trợn mắt há mồm mà đứng đó.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Thanh Phố Lục thị gia cảnh đủ đầy, Lục Dường Phương lại được cha mẹ yêu chiều từ nhỏ, sống an nhàn sung sướng, chẳng học hành gì, không hề có chút kỹ năng ứng biến nào.

Mấy viên sai dịch đột nhiên xông vào, bẻ quặt tay gã dẫn ra ngoài mà gã vẫn mơ hồ, chỉ đến khi bị kéo ra đến cổng rồi, hăn mới tỉnh trí lại, kêu lên:

- Chớ có vô lễ, cha ta là Lục Hiếu Liêm.

“Bốp” một tiếng, má phải Lục Dường Phương lãnh trọn một cái tát như trời giáng, tai phải gã ù cả lên, chỉ nghe thấy Trương Nguyên nói:

- Cha của Đồng Tổ Thường còn là Tế tướng Đồng Huyền kia, người cha cử nhân của người cũng đáng để mang ra hù dọa người ta sao?

Lục Dường Phương bị lôi đi xềnh xệch, lại bị đánh một bạt tai, cơn giận ứa gan, ré lên:

- Trương Nguyên, người dám đánh ta, ta quyết không tha cho người đâu!

Cái bạt tai hồi nãy quả là quá mạnh, khiến tay Trương Nguyên cũng bị đau, hăn chẳng thèm đánh nữa, luật Đại Minh còn đó, cũng không nên dùng tư hình, bèn nói:

- Người dám âm mưu cướp người ngay giữa ban ngày ban mặt, theo luật thì đánh trước tám mươi trượng rồi mới nói tiếp, biết không?

Giày của Lục Dường Phương đã rách mất, mũ áo hơi bẩn, trông rất thảm hại, nhưng vẫn mạnh miệng, nói:

- Trương Nguyên, người hại ta như thế này, tỷ tỷ của người cũng đừng hòng sống được trong nhà họ Lục nữa, mẫu thân ta đã nói rồi, sẽ bỏ cô ta.

“Bốp” một tiếng, má trái Lục Dường Phương lại lãnh trọn một cái bạt tai giòn giã nữa, giờ thì hai lỗ tai đều kêu u u, lòng bùng nghe tiếng Trương Nguyên nói:

- Vậy thì phải xem xem người có bản lĩnh đó không đã.

Vũ Lăng đi bên cạnh Trương Nguyên cũng rất muốn cho tên Lục Dường Phương này một trận, cái tên khốn này ăn nói nghe thật dễ điên.

Đội trưởng Đặng khuyên nhủ:

- Trương công tử, đừng đánh hấn nữa, lát nữa huyện tôn nhìn thấy lại khó bề ăn nói.

Lời này là muốn nhắc khéo với Lục Dường Phương rằng, người đánh gã là Trương Nguyên, không liên quan gì đến bọn hấn, bọn hấn chỉ là làm việc theo mệnh lệnh mà thôi. Lục thị vẫn là có thế lực rất lớn ở Thanh Phố, đám sai dịch này tuy là đã nhận tiền bạc của Trương Nguyên, đến bắt người trong đêm, nhưng cũng không dám đắc tội thêm với Lục thị.

Trương Nguyên nói:

- Ủ, hãy cứ để cho Lý huyện tôn trừng trị hấn, nhưng mà, nếu hấn vẫn còn dám nói sàm, thì ta vẫn sẽ không khách sáo đâu.

Hai má Lục Dường Phương bồng rít, từ lúc lọt lòng mẹ đến nay hăn chưa từng bị đánh qua, hai cái bạt tai này giáng xuống, khiến cho hăn sợ phát đờ người luôn.

Loại người này thường ngày thì ngang ngược càn rỡ, một khi gặp phải bất trắc, thì sẽ bộc lộ ra bản chất yếu ớt, trên đường đi đến huyện nha hăn không dám hó hé thêm lời nào nữa, những lời điêu ngoa, ra lệnh, đâm thọc người khác thường ngày giờ không còn đất dụng võ nữa. Mà cũng chỉ có cha mẹ hăn là bị hăn mê hoặc thôi, chứ bản thân hăn còn bị tên người hầu Trần Minh dụ ngon dụ ngọt, đến mức đưa cả kế ước mua người hầu với kế ước đất đai cho Trần Minh đó kìa.

Đến quảng trường huyện nha, bây giờ đã là cuối giờ Tuất đầu giờ Hợi, đội trưởng Đặng nói:

- Giam lại trước, ngày mai hãy báo huyện tôn thẩm vấn.

Đoạn áp giải Lục Dường Phương đi đến nhà lao đối diện với miếu thổ địa, Lục Dường Phương cầu xin tha cho hăn về, nhưng chẳng ai thèm để ý.

Trương Nguyên nhờ một viên sai dịch thông báo với Lý huyện lệnh, nói là có Trương Nguyên của Sơn Âm xin gặp, viên sai dịch trước đó đã nhận lót tay của Trương Nguyên, khó xử nói:

- Trương công tử, không phải tiểu nhân không chịu đi thông báo, nhưng trống canh hai đã điểm rồi, chắc chắn là huyện tôn đại nhân đã nghỉ ngơi rồi, ngày mai Trương công tử hãy tới vậy.

Trương Nguyên nói:

- Cảm phiền huynh đi xem thử xem, nếu Lý huyện tôn đã nghỉ thì đương nhiên ta đâu dám làm phiền.

Đoạn quay đầu lại nhìn Vũ Lăng một cái, Vũ Lăng hiểu ý, nhét một lượng bạc cho viên sai dịch nợ, viên sai dịch bèn sửa lời, nói:

- Vậy được, để tiểu nhân đi thăm dò xem sao, nếu huyện tôn đại nhân không chịu gặp, vậy đừng trách tiểu nhân nhé.

Huyện lệnh huyện Thanh Phố Lý Bang Hoa, sau cuộc nói chuyện dài với Lưu Tông Chu vào mấy ngày trước, càng cảm khái thế thời. Đang lúc múa bút dưới đèn, viết thư cho thầy học Bộ Nguyên Tiêu ở tận Cát Thủy xa xôi, kể chuyện thời thế, thì nghe có người hầu vào báo nói có Trương Nguyên của huyện Sơn Âm xin gặp. Đã đầu giờ Hợi rồi, vốn dĩ định không gặp, nhưng nghĩ đoạn văn để cho Trương Nguyên vào. Lúc trước trên công đường không tiện nói chuyện, bây giờ cũng muốn gặp cái người được Khải Đông tiên sinh khen ngợi là “người sinh ra để đọc sách” này, xem xem rốt cục là y có học thức đến đâu.

Trương Nguyên được đưa tới thư phòng của huyện giải, chấp tay thi lễ.

Lý Bang Hoa mượn ánh đèn đánh giá qua Trương Nguyên một lượt, mỉm cười nói:

- Ngồi xuống nói chuyện.

Đồng thời lệnh cho thư đồng dâng trà.

Trương Nguyên tạ ơn Lý huyện lệnh, ngồi xuống, nói:

- Huyện tôn đại nhân, tên Lục Dưỡng Phương đã bị bắt về quy án, nhưng học trò vẫn cảm thấy bất an, nên đặc biệt muốn thỉnh giáo đại nhân.

Lý Bang Hoa nói:

- Ủ, người cứ nói.

Trương Nguyên nói:

- Lục Dường Phương đó là em trai của tỷ phu học trò, nay học trò kiện tụng, đẩy hẳn vào ngục, xét về tình về lý đều khó song toàn. Trong khi đó thói thường cha mẹ đều yêu thương con út hơn, Lục Dường Phương rất được cha mẹ yêu chiều, Lục lão thái thái không những không trách mắng Lục Dường Phương vì tội cướp người giữa đường, mà ngược lại lại gọi tỷ phu của học trò đến phạt quỳ, lay dập đầu chảy máu, ép buộc tỷ phu học trò kêu học trò rút lại đơn kiện. Học trò đây cảm thấy hết sức khó xử, không trừng phạt cái ác thì người đời bất bình, nhưng khiến cho anh em nhà họ Lục bất hòa, thì trong lòng học trò lại không yên, mong Lý huyện tôn cho học trò một lời dạy bảo.

Lý Bang Hoa nói:

- Khải Đông tiên sinh khen ngợi người như vậy, vậy ta hỏi người, người có biết Khải Đông tiên sinh nghiên cứu học vấn, coi trọng nhất là hai chữ gì không?

Trương Nguyên nói:

- Chính là hai chữ “thận độc”.

Nét mặt Lý Bang Hoa giãn ra, nói:

- Vậy người nói xem, hai chữ “thận độc” là thế nào?

Trương Nguyên sớm đã hiểu ra ẩn ý của Lý Bang Hoa khi ông ta nói đến “thận độc” vào lúc này, hay lắm, không hổ là bạn của Khải Đông tiên sinh, bèn đáp:

- Kẻ sống độc lập là người sống thực với cái tâm của mình, tức là lương tri.

Lý Bang Hoa cũng là tín đồ của học thuyết lương tri của Vương Thụ Minh, nói:

- Vậy trong lòng người có từng khi nào cảm thấy hổ thẹn vì đã khởi kiện Lục Dường phương hay không?

Trương Nguyên nói:

- Không hổ thẹn.

Lý Bang Hoa nói:

- Đã không thẹn thì cứ gì phải bất an.

Trương Nguyên nói vòng nói vo, chính là muốn khiến cho Lý Bang Hoa chính miệng nói ra câu này, thật là tổn hao tâm sức quá. Ngay lập tức hắt làm ra vẻ như đã được giác ngộ, nhưng lại nói:

- Dương Minh tiên sinh nói và làm thống nhất với nhau. Học trò cũng hiểu được đạo lý này, nhưng nhìn thấy tỷ phu phải lạy võ cả đầu, lại nghe Lục Dường Phương huênh hoang rằng sẽ khiến cho cha mẹ đuổi tỷ tỷ của học trò ra khỏi cửa, tuy học trò không hổ thẹn nhưng khó có thể yên lòng.

Vương Dương Minh coi trọng sự thống nhất giữa lời nói và hành động, ngồi trong thư trai chỉ nhằm cầu mong hoàn thiện đạo đức cá nhân, mặc dù khó mà khắc phục. Ra làm quan lại muốn đem đạo đức lý tưởng của mình quán triệt vào việc chính sự với xử án, mỗi bước đều hết sức khó khăn, bởi đây không phải là việc của một mình ông ta. Lý Bang Hoa đương nhiên cảm nhận sâu xa, nói:

- Việc này của người cũng không khó giải quyết. Phải rồi, sao Lục Triệu Khôn tiên sinh không đến xin tha cho con trai mình?

Trương Nguyên nói:

- Lục lão tiên sinh đã đi Hoa Đình, vốn dĩ là Lục Dường Phương phải đi cùng cha mình, nhưng giữa đường quay lại, âm mưu muốn đoạt lấy tỷ nữ

của học trò.

Lý Bang Hoa biết Lục Triệu Khôn đi Hoa Đình là vì việc gì, lắc lắc đầu, nói:

- Lục Đường Phương làm ra chuyện xằng bậy như vậy, đáng phải trừng phạt, trước mắt cứ giam hãm hai ngày đã, để hãm nếm chút đau khổ, đợi Lục lão tiên sinh trở về rồi tính. Tuyệt đối ta không để cho họ đuổi tử tử của người ra khỏi nhà đâu, chuyện này người cứ yên tâm.

Lúc này, người gác cổng lại vào báo có Lục tú tài xin gặp huyện tôn, Lý Bang Hoa cười nói:

- Lục sinh quả là người quân tử khiêm tốn, chắc chắn là đến để cầu xin cho em trai đây mà.

Lục Thao bước vào, thi lễ xong ngẩng đầu lên, Lý Bang Hoa nhìn thấy quả nhiên trên trán hãn có dấu vết tổn thương do lạy dập đầu.

Trong lòng cảm khái “làm người con hiếu thảo thật khó”, từ thời Thuấn đế đến nay đều là như vậy, nói:

- Lục sinh, chuyện của người bốn huyện đã biết cả. Hãy về nói với mẫu thân người, Lục Đường Phương nhất định phải bị trừng trị, còn về phần nên trừng phạt thế nào thì đợi phụ thân người trở về rồi mới quyết định. Người cũng không cần phải lo sợ, ta sẽ thay người giải thích với cha người.

Lục Thao khẩn cầu:

- Có thể cho môn sinh vào thăm xá đệ một chút được không?

Lý Bang Hoa nói:

- Cứ để cho Lục Đường Phương nếm mùi sợ hãi một đêm cũng là chuyện tốt, ngày mai hãy vào thăm.

Lục Thao không dám nói thêm, bèn cùng Trương Nguyên xin cáo lui, Lý Bang Hoa tiễn ra mấy bước, nói với Trương Nguyên:

- Người độc lập lấy vật làm gốc, còn người thận độc lấy nhân cách để khởi sự.

Trương Nguyên cúi người nói:

- Đa tạ Lý huyện tôn chỉ giáo.

Đoạn cùng với anh rể Lục Thao đi ra khỏi huyện nha. Thấy Lục Đại Hữu, Vũ Lăng cùng với cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân đều đang đứng đợi bên ngoài, hần bèn nói với anh rể Lục Thao:

- Tỷ phu, đệ không về Lục phủ với huynh nữa, bốn người bọn đệ tự kiếm một khách điểm nghỉ tạm.

Lục Thao vội nói:

- Đâu thể như vậy được, đệ không về Nhược Hi sẽ lo lắng lắm.

Nói đoạn kéo tay Trương Nguyên lôi đi.

Trương Nguyên bèn theo anh rể về Lục phủ, bắt Lục Dường Phương chẳng có gì phải hổ thẹn, dạy cho Lục Dường Phương một bài học nhớ đời cũng là làm một việc tốt cho Thanh Phố Lục thị.

Trương Nhược Hi thấy phu quân và đệ đệ Trương Nguyên đều trở về cả thì mới yên tâm, nàng chưa kịp lên tiếng, Lục Thao đã nói:

- Ta phải đi báo lại với mẫu thân cái đã.

Nói đoạn vội vàng bước đi.

Vầng bán nguyệt đã dần ngả về tây, đêm đã khuya, hai đứa nhỏ Lý Thuần, Lý Khiết sớm đã ngủ say, nhưng vú Chu và mấy nữ tỳ người hầu vẫn còn đợi hầu, cả đám đứng dưới hành lang, ai nấy đều cảm thấy hoảng sợ lo lắng.

Trương Nguyên nhìn tỷ tỷ Trương Nhược Hi, nói:

- Tỷ tỷ, tỷ có oán trách đệ không, vì đệ đã gây nên chuyện phiền toái lớn cho tỷ với tỷ phụ?

Trương Nhược Hi nói:

- Tỷ tỷ thà bản thân chịu thiệt thòi chứ không để cho đệ phải chịu thiệt thòi uất ức được, hơn nữa chuyện này cũng là do tiểu thúc ta không phải.

Trương Nguyên nói:

- Ngày mai tỷ tỷ hãy cùng đệ trở về Sơn Âm ở tạm một thời gian ngắn.

- Không được.

Trương Nhược Hi nói:

- Nếu như không có chuyện này xảy ra, thì tỷ tỷ sẽ cùng đệ trở về Sơn Âm thăm mẫu thân, nhưng bây giờ sao tỷ có thể bỏ mặc tỷ phụ đệ ở lại đây một mình được.

Trương Nguyên nói:

- Tỷ tỷ, đệ thì nghĩ thế này, Lục Đường Phương nấp ở trong nhà không chịu ra ngoài, nói những lời gièm pha trước mặt người lớn, chắc chắn sẽ khiến cho trong nhà không yên, việc này cứ để nó khép lại thì sẽ đỡ hơn. Lúc này đệ có cầu xin Lý huyện lệnh chủ trì công đạo, đợi Lục lão tiên sinh trở về, Lý huyện lệnh sẽ nói chuyện với Lục lão tiên sinh.

-Còn nếu tỷ tỷ ở lại đây, ngược lại sẽ không hay, cứ rời đi một thời gian, đợi mọi chuyện yên ổn rồi hẵng trở về là cách tốt nhất. Lục Dường Phương nhận được bài học này rồi, sau này chắc sẽ biết tự kiềm chế hơn. Thực ra những chuyện này đều không quan trọng, chỉ cần tỷ phu đối xử tốt với tỷ tỷ là được, tỷ phu là Lâm Sinh của huyện (Lâm Sinh là những người đỗ đầu trong kỳ thi của địa phương, được cấp bổng lộc, như một dạng học bổng), cũng tính là có chút địa vị.

-Lục Dường Phương bất kham như vậy, sau này Lục lão tiên sinh sẽ càng phải trông cậy vào tỷ phu, dù sao tỷ phu cũng là con trai của ông ấy, chứ nào phải người ngoài. Tỷ tỷ cũng không cần phải lo tỷ phu sẽ phải chịu nhiều uất ức, tỷ tỷ phải hiểu rằng tỷ phu sợ nhất là để tỷ phải chịu uất ức.

Trương Nhược Hi có chút giật mình nhìn đệ đệ Trương Nguyên, đệ đệ mười sáu tuổi đầu mà xem ra còn hiểu thấu nhân tình thế thái hơn cả người làm chị như nàng, nàng ngẫm nghĩ một lát, đoạn nói:

- Tiểu Nguyên nói cũng phải, đợi tỷ phu đệ trở về rồi tính vậy.

Lục Thao lần này trở về rất nhanh, không có Lục Dường Phương ở bên xức xiêm, Liễu thị cũng không làm khó đứa con lớn này. Dù sao Lục Triệu Khôn cũng không có ở nhà, Lục Dường Phương lại bị bắt mất rồi, bà ta còn phải trông cậy vào đứa con lớn này nữa, nên chỉ nhắc Lục Thao sáng mai phải vào ngục thăm, chớ để đệ đệ Lục Dường Phương phải chịu khổ trong ngục.

Lục Thao cũng cho rằng Nhược Hi trở về Sơn Âm sẽ tốt hơn, tránh được cơn giận của hai bậc trưởng bối. Dù sao từ trước khi Lục Triệu Khôn đi Hoa Đình, Trương Nguyên đã xin Lục Triệu Khôn cho tỷ tỷ Nhược Hi cùng hẵng về Sơn Âm ở lại một thời gian, Lục Triệu Khôn cũng đã đồng ý rồi!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Tiếng trống canh từ vọng gác xa xa truyền đến, lúc này đã sang canh ba, Trương Nguyên sau một ngày bồn ba vất vả, giờ đang tắm gội, Vũ Lăng ở bên hầu hạ thêm nước. Có tiếng gõ nhẹ lên cánh cửa gỗ, tiếng của Mục Chân Chân vang lên:

- Tiểu Vũ, thiếu gia tắm xong chưa, để ta giặt đồ cho thiếu gia... Vũ Lăng nói:

- Quần áo thay ra ở trong này, Chân Chân tỷ, tỷ vào đây mà lấy.

Mục Chân Chân đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một chiếc giỏ tre, nàng ấy cũng mới vừa tắm gội xong, mái tóc dài còn lấp lánh khi bị ánh đèn phản chiếu, cho thấy nó vẫn còn ướt. Nàng bước vào, thấy Trương Nguyên khóa thân ngồi trong thùng tắm, tuy chỉ để lộ thân trên nhưng cũng khiến cho nàng ngại ngùng đỏ mặt, vội vàng cúi xuống nhặt lấy những quần áo dơ mà Trương Nguyên thay ra bỏ vào giỏ tre, xoay người đi ra.

Nhưng nàng khựng lại, không đi nữa, cũng không quay người lại, chẳng biết nàng đang do dự điều gì?

Trương Nguyên nhìn vào dáng người nhỏ nhắn của thiếu nữ đọa dân, hỏi:

- Chân Chân, có chuyện gì vậy?

Mục Chân Chân chậm chậm quay người lại, rồi đột nhiên quỳ thụp xuống trước mặt Trương Nguyên:

- Thiếu gia, nô tỳ xin lỗi ... Trương Nguyên đặt hai cánh tay lên thành thùng tắm, ngồi thẳng người dậy, lấy làm lạ nói:

- Đang yên đang lành mắc chi mà nói xin lỗi, mau đứng lên đi.

Mục Chân Chân khóc mà rằng:

- Đều là do nô tỳ không tốt, làm liên lụy đến Đại tiểu thư và cô gia, còn cả thiếu gia nữa... Thì ra là vì chuyện này, Trương Nguyên ngả người dựa ra sau cho thoải mái, đoạn nói:

- Nàng mau đứng lên nói chuyện, nàng không đứng lên thì ta sẽ đứng lên đấy.

Vũ Lăng ở bên bùm miệng cười.

Mục Chân Chân vội vàng đứng dậy, nàng không cười, nàng không cười nổi.

Chứng kiến cảnh hôm nay thiếu gia giúp nàng kiện cáo, cô gia bị Lục thái thái mắng đến mức vỡ đầu chảy máu, nàng rất khó chịu trong lòng, nhưng lại không biết làm thế nào để bù đắp lại.

Nếu thiếu gia mắng nàng một trận, có khi còn dễ chịu hơn, nhưng thiếu gia lại không mắng nàng... Trương Nguyên nói:

- À, thì ra là vì chuyện này, vậy nàng nói xem nàng có lỗi với ta ở chỗ nào nào?

Mục Chân Chân nói:

- Nô tỳ đã gây chuyện.

Trương Nguyên hỏi:

- Nàng gây chuyện thế nào?

Mục Chân Chân ngơ ngác nhìn thiếu gia, nói:

- Nô tỳ đã đánh người.

Trương Nguyên nói:

- Không đáng đánh sao, chẳng lẽ nàng thích bị người ta cướp đi hay sao?

- Không phải không phải.

Mục Chân Chân lắc đầu lia lịa, mái tóc buông dài sau lưng lay động, trông thật đẹp mắt.

- Nô tỳ cảm thấy mình đã gây phiền phức cho thiếu gia và Đại tiểu thư, trong lòng rất áy náy.

Trong lòng nàng thầm nghĩ: “Giá như lúc đó ta chỉ cần đánh đuổi đám người đó xong rồi trở về là được, cố gì bắt người vú già đó mang đi làm nhân chứng. Lúc đó ta còn tưởng đám người đó đến là vì nhắm vào thiếu gia mà”.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, ta nói nàng nghe, lần sau nếu còn gặp phải chuyện như vậy nữa nàng vẫn phải đánh thẳng tay cho ta, nếu nàng tỏ ra yếu đuối thì ta không thích đâu, biết không?

Vũ Lăng nói:

- Đúng, đánh thẳng tay vào. Đáng tiếc là hôm nay ta không có mặt ở đó, không nhìn thấy Chân Chân tử ra tay, thật là hối hận muốn chết.

Rốt cục Mục Chân Chân cũng bị chọc cho phì cười, nhưng vẫn nói:

- Nhưng chuyện phiền phức lần này không nhỏ, làm hại Đại tiểu thư phải... Trương Nguyên ngắt lời nàng, nói:

- Đây là một liều thuốc nặng cho căn bệnh lâu ngày. Tỷ tỷ ta đã chịu uất ức ở Lục gia này cũng đâu phải chỉ ngày một, ngày hai. Lần này để tỷ tỷ về cùng với ta, nếu tên Lục Dưỡng Phương đó còn không biết hối cải, thì hẳn vẫn còn phải nếm mùi đau khổ. Lục gia chẳng dám làm gì tỷ tỷ ta đâu, chỉ cần một một Tùng Giang Đồng thị cũng đủ khiến cho Lục lão tiên sinh phải cầu xin đến gia gia rồi (gia gia: ông nội), hẳn còn có thể làm gì được chứ!

Trong lòng thầm nghĩ:

- Mong rằng trải qua chuyện lần này, tỷ phu sẽ không còn chỉ biết khúm na khúm núm làm đứa con hiếu thảo một cách ngu ngốc nữa, vực dậy danh dự gia đình mới là đại hiếu”.

Vũ Lăng nói:

- Đúng, sợ gì chứ, chỉ cần cô gia đối xử tốt với Đại tiểu thư là được.

Mục Chân Chân dường như vẫn chưa yên tâm, hỏi:

- Thiếu gia, thật là không đáng lo chứ?

Trương Nguyên cười nói:

- Không đáng lo, nếu đúng là người làm gì sai thì ta sẽ trách mắng người, bây giờ không cần đợi mắng, mau mang quần áo đi giặt rồi còn nghỉ ngơi.

Lúc này Mực Chân Chân mới nhoén miệng cười, nhún người thi lễ với thiếu gia, đoạn xách giỏ đi ra.

Lúc này Vũ Lăng mới nói:

- Thiếu gia có thấy Chân Chân tỷ càng ngày càng xinh đẹp không?

Thấy Trương Nguyên ngoảnh đầu nhìn sang phía hắn, Vũ Lăng cũng rất thông minh, vội nói:

- Tiểu Vũ không có ý gì đâu.

Chân Chân tỷ rõ ràng là người của thiếu gia rồi, Tiểu Vũ hẳn đời nào dám có ý nghĩ đi quá bốn phận, chút chuyện nhỏ như vậy cũng không biết thì đâu được.

Trương Nguyên cười nói:

- Ý người muốn nói là Chân Chân đẹp nên luôn gây ra phiền toái hả, lần trước là Đồng Tổ Thường muốn mua nàng ấy, lần này là Lục Đường Phương?

Vũ Lăng luôn miệng nói:

- Đúng đúng đúng, Tiểu Vũ chính là có ý đó.

Trương Nguyên nói:

- Bọn người đó không coi nô tỳ là người, cho rằng có thể tùy tiện mua bán. Chân Chân quả thực là xinh đẹp, đặc biệt là lúc cầm côn nhị khúc. Lúc trước nàng ấy bán hoa quả ở chùa Đại Thiện, quần áo tả tơi, vẫn còn nhỏ nên không khiến cho người ta chú ý, bây giờ trưởng thành rồi, lại mặc quần áo mới vừa vặn, tất nhiên sẽ có phường háo sắc nhòm ngó.

Vũ Lăng đề nghị:

- Sau này cứ để Chân Chân tử đeo côn Tiểu Bàn Long nơi thắt lưng, không cần giấu đi nữa, không có việc gì thì cầm trong tay múa máy, như vậy mấy phường háo sắc sẽ sợ mà không dám đụng đến nữa.

Trương Nguyên bật cười ha hả, nói luôn:

- Ý kiến hay, ý kiến hay.

Sáng hôm sau, Trương Nguyên ngủ dậy muộn hơn bình thường một chút, Lục Thao đã vào nhà lao thăm em trai Lục Dường Phương theo lời mẫu thân rồi. Đám lính canh ngục biết Lục Dường Phương là con thứ của cử nhân Lục Triệu Khôn, nên cũng không làm khó Lục Dường Phương. Nhưng phải ở trong ngục thất lạnh lẽo suốt một đêm, Lục Dường Phương đã hoảng sợ đến cực điểm, vừa nhìn thấy Lục Thao tới bèn bổ nhào đến bên song sắt gào khóc, cầu xin huynh trưởng mau mau cứu hãn ra ngoài.

Lục Thao thấy chỉ sau một đêm mà em trai mình dáng hình tiêu tụy đi rất nhiều, bộ dạng hoảng sợ đó khiến hãn nhìn thấy cũng đau lòng, an ủi nói:

- Đệ cũng đừng sợ, trong ngục ta sẽ lo liệu, không đến nỗi để đệ phải chịu khổ đau. Nhưng lần này tội của đệ không nhỏ, ta có cầu xin cũng vô ích, phải đợi phụ thân về đã.

Lục Dường Phương vội nói:

- Vội mau cho người đến Hoa Đình gọi phụ thân về đi.

Lục Thao nói:

- Đã cho người đi Hoa Đình rồi, nhưng nhanh nhất cũng phải tối mai phụ thân mới về tới.

Hắn an ủi Nhị đệ thêm một hồi nữa, rồi trở về phục mệnh mẫu thân. Vừa quay người đi được vài bước, thì nghe Lục Đường Phương ở phía sau kêu lên:

- Huynh trưởng, đệ biết lỗi rồi, huynh tha thứ cho đệ một lần.

Lục Thao quay lại xem, Nhị đệ Lục Đường Phương không thò đầu ra được, chỉ đưa cánh tay ra ngoài không ngớt vẫy vẫy.

Lục Thao xót xa, đây là em trai ruột của gã, tuy mới hôm qua hắn còn xúi xẻo xúi bậy trước mặt mẫu thân, thái độ ác liệt, nhưng nhìn bộ dạng đáng thương của đệ đệ hiện giờ, gã không thể hận nổi, đáp:

- Biết sai là tốt, chiều tối ta lại vào thăm đệ.

Sau khi lo liệu với đám lính canh ngục, xong, Lục Thao lại qua bên phòng điển sử đưa năm lượng bạc, rồi mới cùng người hầu Lục Đại Hữu trở về nhà. Trước tiên là đến chỗ mẫu thân Liễu thị báo qua tình hình của Nhị đệ, Liễu thị khóc mà rằng:

- Phương nhi chưa từng phải chịu khổ như vậy, lần này chắc nó sợ hãi lắm.

Thê tử của Lục Đường Phương là Vương thị ở bên cũng rấm rứt khóc.

Liễu thị nói:

- Thao nhi, không thể bảo nội đệ của con đi gặp quan huyện rút đơn kiện được sao, cái tên Trương Nguyên đó thật quá độc ác mà, lại mở cửa để quan sai bắt Phương nhi mang đi, quả là đáng hận!

Lúc này, nếu có Lục Đường Phương ở bên nói thêm mấy câu xúc xiểm, cơn lửa giận của Liễu thị ắt sẽ bốc lên phừng phừng. May là Lục Đường

Phương vẫn ở trong nhà lao, Liễu thị chỉ lo cho an nguy của Lục Dường Phương, chẳng còn tâm trí đâu mà hận Trương Nguyên.

Lục Thao nói:

- Hôm nay Trương Nguyên phải trở về Sơn Âm, cậu ấy cũng là người trẻ tuổi, không nuốt trôi được cục giận này. Cậu ấy đi rồi, thì vụ án của Nhị đệ cũng không còn ai theo đuổi nữa, Nhị đệ sẽ mau chóng được thả ra thôi.

Liễu thị nói:

- Vậy để hẩn đi mau, đi mau lên.

Lục Thao nói:

- Nhược Hi muốn đưa Lý Thuần, Lý Khiết về Sơn Âm thăm mẫu thân nàng ấy, trước khi đi Hoa Đình cha đã đồng ý rồi, lát nữa con sẽ để nàng ấy đến bái biệt mẫu thân.

Liễu thị sa sầm sắc mặt, nói:

- Không cần bái biệt, cứ để nó đi đi.

Lục Thao trở về tiểu viện, nói lại những lời này với Nhược Hi, Nhược Hi nói:

- Không bái biệt tôn trưởng sao có tự nhiên về nhà thăm cha mẹ được.

Đoạn lập tức dẫn Lý Thuần, Lý Khiết đến đại viện, trên đường khê dặn dò hai đứa nhỏ mấy lời, Lý Thuần, Lý Khiết gật đầu nói:

- Con nhớ rồi, thưa mẹ.

Gặp Liễu thị, hai đứa nhỏ Lý Thuần, Lý Khiết lập tức dập đầu lạy trước, đoạn hai gương mặt nhỏ ngẩng lên, Lý Thuần sáu tuổi nói:

- Thừa đại mẫu (Bà), tôn nhi (cháu) phải đi Sơn Âm thăm ngoại tổ mẫu (bà ngoại), nên đặc biệt đến thưa với bà một tiếng. Tôn nhi sẽ nhớ bà lắm, bà có bánh hạt dẻ nhớ để giành cho tôn nhi với nhé.

Lý Khiết nói:

- Bà, cháu cũng muốn ăn bánh hạt dẻ, bà đừng cho anh hết nhé.

Liều thị tuổi đã ngoài sáu mươi, cũng chỉ có hai đứa cháu nội này thôi, tuy Liều thị không ưa con trưởng Lục Thao, nhưng lại rất quý hai đứa cháu nội này. Thấy hai đứa đến, đôi mày cau có khẽ dần ra, cười nói:

- Hai đứa bây nhớ đến bà là vì bánh của bà phải không?

Lý Thuần, Lý Khiết bò dậy, đứa bên phải, đứa bên trái, nắm lấy cánh tay mẫu thân Nhược Hi, Lý Thuần nói:

- Không phải, tôn nhi nhớ bà nhất, bà thương tôn nhi nhất.

Lý Khiết mới bốn tuổi nói:

- Bà thương em hơn.

Hai đứa nhỏ tranh cãi với nhau.

Liều thị vội nói:

- Lại đây, lại đây.

Ôm lấy hai đứa nhỏ vào lòng, dỗ dành:

- Bà thương cả hai đứa, thương như nhau.

Đoạn ngẩng đầu lên nhìn Nhược Hi đang rón rén đứng ở một bên, hừ lạnh một tiếng, nói:

- Người, còn chẳng bằng hai đứa trẻ con nữa.

Nhược Hi vội vàng quỳ xuống, Lý Thuần, Lý Khiết thấy mẹ quỳ xuống, thì cũng vội vàng ra khỏi vòng tay bà nội, chạy đến quỳ bên mẹ, ngược gương mặt nhỏ nhắn, với cặp mắt đen lúng liếng mở to vô tội nhìn bà nội.

Liều thị thở dài, nói:

- Đứng lên, đứng cả lên đi. Nhược Hi, trước mặt hai đứa trẻ ta cũng không nói người nữa, nếu người còn có lương tâm thì tự xem xét lại bản thân mình đi. Lần này đi Sơn Âm người phải chăm sóc tốt cho hai cháu của ta, bằng không... Định nói điều không hay nhưng ngừng lại, không nói nữa, sửa lại hỏi:

- Vậy khi nào các người quay về?

Nhược Hi không dám nói thật là sẽ ở lại Sơn Âm cho đến cuối năm, chỉ nói:

- Đợi qua mấy tháng, khi nào Lục lang có thời gian tới đón thì sẽ về.

Liều thị chẳng buồn nói chuyện với Nhược Hi, hôm nay nếu không phải nể mặt hai đứa cháu nội, thì bà ta đã trách mắng Nhược Hi một trận ra trò, nhưng nghĩ đi nghĩ lại đành thôi, thêm một việc chẳng bằng bớt một việc. Việc quan trọng trước mắt là cứu Lục Dưỡng Phương ra, Nhược Hi về nhà mẹ đẻ một thời gian cũng tốt, đỡ phải nhìn thấy lại ngựa mất.

Liều thị sai tỳ nữ lấy bánh đem ra cho hai đứa cháu nội ăn, dặn dò vài câu, rồi để Nhược Hi dẫn hai đứa nhỏ đi ra, còn nói với theo một câu:

- Nhược Hi, ta nói thẳng với người, sau này đệ đệ người đừng có đến đây nữa, Lục gia ta không hoan nghênh hẳn.

Nhược Hi đi ra khỏi viện, lau nước mắt dặt tay hai con đi, Lý Thuần, Lý Khiết im lặng, đi được một đoạn, Lý Khiết mới ngẩng đầu lên hỏi:

- Mẫu thân, trước mặt bà nội con và anh hai nói gì không hay sao?

Nhược Hi ngồi xổm xuống, ôm hai đứa con vào lòng, nước mắt rưng rưng, cười nói:

- Hai con đều rất giỏi, hôm nay nếu không có hai đứa, mẫu thân nào dám tới đó một mình.

Lúc này hai đứa nhỏ mới vui vẻ trở lại.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Lục Thao thấy thê tử trở về hân hỉ mới biết thê tử không bị trách mắng lúc này mới yên tâm, sau đó ra lệnh cho Lục Đại Hữu dẫn vài nô bộc đem quần áo và đồ dùng hàng ngày của Nhược Hi và hai đứa trẻ chuyển đến con thuyền lớn của Lục gia đang đậu ở cửa sông Đại Tị Phố Thành Nam. Vú Chu và tỳ nữ vừa rồi cũng muốn đi theo về Sơn Âm hầu hạ, mang theo cả quần áo bốn mùa và rất nhiều đồ ăn. Buổi sáng, Trương Nguyên ngồi trong thư phòng viết lá thư cáo biệt Thanh Phố Huyện lệnh Lý Bang. Lý Huyện Lệnh công vụ bề bộn không thể gặp mặt để cáo từ, để cho tỳ phu Lục Thao đưa tiễn. Trong thư ngoại trừ cảm tạ, Trương Nguyên còn nhấn mạnh hai từ “thận độc” và “lương tri”, cũng đề cập đến cả tình hình thời thế và những tệ nạn lúc bấy giờ. Chính là lời giải thích và phát triển thêm ý “Sự học thánh hiền có hôm đó ở trên cầu Việt Vương Viết như vậy vừa để lấy lòng Lý huyện lệnh vừa thể hiện được tài học của mình.

Dương Thạch Hương và Phạm Văn Nhược đến viếng thăm Lục Thao và Trương Nguyên nghe nói Trương Nguyên sau giờ ngọ ngày mai phải rời khỏi Thanh Phố ai cũng đều than tiếc rằng không còn nhiều dịp để thỉnh giáo nữa. Trương Nguyên nói:

- Tại hạ ở Sơn Âm xin đợi Phạm tiên bối cùng Dương huynh đến chơi, khi đó ta lại gặp nhau để đàm đạo văn chương.

Phạm Văn Nhược nói:

- Trương công tử nếu xem Phạm mỗ là bạn thì đừng gọi Phạm mỗ là tiền bối, Phạm mỗ trúng cử cũng là may mắn thôi.

Trương Nguyên cúi đầu thi lễ nói:

- Tại hạ hôm qua thật sự ngông cuồng vô lễ kính xin Phạm huynh đừng trách tội.

Biết co biết duỗi, vừa đấm vừa xoa mới là phải đạo.

Phạm Văn Nhượng cười nói:

- Hôm qua ta cũng nói chúng ta không đánh không quen nhau.

Nói chuyện phiếm một hồi, Phạm Văn Nhượng và Dương Thạch Hương cáo từ, Lục Thao giữ hai người lại dùng cơm, hai người khéo léo từ chối, nói rằng sau giờ Ngọ ngày mai sẽ đến bến tàu thành Nam để tiễn Trương Nguyên.

Không dùng cơm trưa, Trương Nhượng Hi mang theo Lý Thuần, Lý Khiết đi xe ngựa đến bến tàu, Trương Nguyên đi bộ, Mục Kính Nham gánh theo hòm rượu đựng bạc và hai vò “ Hàn đàm xuân “ mà Chung thái giám tặng đi nhanh lên phía trước, Mục Chân Chân thì đi theo bên cạnh Trương Nguyên.

Trương Nhượng Hi ở trong kiệu trông thấy Mục Kính Nham gánh một đầu nặng một đầu nhẹ liền hỏi Trương Nguyên:

- Cha Chân Chân mang cái gì vậy? Sao lúc trước không để Lục Đại Hữu cùng đưa lên thuyền? Trương Nguyên nói:

- Một đầu là rượu, một đầu là bạc.

Trương Nhượng Hi ngạc nhiên hỏi:

- Làm gì mà có nhiều bạc như vậy?

Trương Nhược Hi biết rõ của cải của nhà mẹ đẻ nàng như thế nào, muốn có được hai trăm lượng bạc phải xoay sở đủ bề, nhìn cái rương nặng trĩu e có đến hơn ngàn lượng.

Trương Nguyên nói:

- Lên thuyền đệ sẽ nói tỉ mỉ cho tỷ tỷ nghe.

Hắn nghĩ thầm:

- Nếu Lục Dưỡng Phương không bị nhốt trong huyện ngục mà phát hiện ra có một cái rương bạc lớn như vậy, thế nào hắn cũng cho rằng tỷ tỷ ta mang tiền bạc của Lục gia về nhà mẹ đẻ, thế nào cũng làm to chuyện. Tỷ phu vừa nói Lục Dưỡng Phương đã biết hồi cải, để thử xem hắn hồi cải được đến đâu?

Tối cửa sông Đại Hoàng Phố, hai anh em Lý Thuần và Lý Khiết tranh nhau lên thuyền trước, Lục Thao cùng lên thuyền với thê tử, giờ ly biệt sắp đến tự nhiên có rất nhiều lời muốn nói. Trương Nguyên từ biệt Dương Thạch Hương và Phạm Văn Nhược ở trên bờ, bốn người khác tới từ phòng xã núi Phất Thủy cũng đều đã tới, cười nói rất rôm rả. Lục Thao lên bờ nói:

- Giới Tử, khởi hành sớm đi, cho kịp đến Tiết Điện Hồ trước đêm.

Trương Nguyên cúi đầu chào bái biệt Dương Thạch Hương và đám người ở phòng xã núi Phất Thủy, mọi người đưa tiễn cùng chúc Trương Nguyên Thuận buồm xuôi gió, thi cử đỗ đạt cao. Trương Nguyên lên thuyền, người chèo thuyền nhổ neo, con thuyền chậm chậm rời bờ. Trương Nguyên đứng ở mũi thuyền vẫy tay chào, Trương Nhược Hi nắm tay hai đứa bé cũng đứng đó. Lý Thuần, Lý Khiết ra sức vẫy tay về phía thân phụ Lục Thao, Lý Khiết bốn tuổi hỏi:

- Sao phụ thân con không lên thuyền?

Trương Nhược Hi đỡ con:

- Phụ thân ngồi chiếc thuyền khác đến sau.

Lý Khiết hỏi:

- Phụ thân có thể tới nhà bà ngoại ở Sơn Âm trước chúng ta sao?

Trương Nhược Hi cười nói:

- Điều này khó nói lắm.

Trương Nguyên nói:

- Lý Thuần, Lý Khiết, Tiểu Vũ gọi các con ra chơi cùng kìa.

Vũ Lăng liền ở sau khoang thuyền đáp:

- Hai vị tiểu thiếu gia mau qua đây.

Lý Thuần và Lý Khiết không nhìn thấy bóng của phụ thân trên bờ nữa, liền vội đi vào khoang thuyền chơi với Tiểu Vũ. Trương Nhược Hi dặn dò vú Chu và hai nữ tỳ trông chừng hai đứa trẻ cẩn thận, tuyệt đối không được để chúng trèo cửa buồng.

Thuyền đi ngược chiều nước nên tốc độ di chuyển hơi chậm, cái khung cảnh thành huyện Thanh Phố cao cao cứ ve vãn mãi trước mắt không chịu thu nhỏ lại. Trương Nhược Hi mở cửa khoang nhìn lại huyện thành, trong lòng buồn bã, lại không yên lòng về phu quân Lục Thao, bất giác nàng không kiềm được nước mắt.

Trương Nguyên nói:

- Tỷ phu lúc trước nói với đệ rằng huynh ấy muốn đi một nơi khác tự lập môn hộ, đệ có khuyên tỷ phu không cần gấp gáp, Lục lão tiên sinh không buông tha tội phản bội của thủ hạ Trần Minh, muốn lý luận với Đồng Hàn Lâm ở Tùng Giang, chỉ sợ phía sau còn có biến cố khác, Lục Đường Phương không thể làm nên trò trống gì, kỳ phụ vẫn cần có sự giúp đỡ của tỷ phu, tỷ đừng lo lắng quá.

Trương Nhược Hi nói:

- Việc Trần Minh phản bội thật là một thủ đoạn độc ác, hắn chạy trốn đã đành còn mang theo ba ngàn lượng bạc và khế ước của hai trăm mẫu ruộng dâu, hai trăm mẫu ruộng dâu ở ngay Thanh Phố huyện Nam dư phía dưới chân núi.

- Nơi này Lục gia có sáu trăm mẫu ruộng dâu mà trong đó khế ước của hai trăm mẫu đã nằm trong tay Đồng gia Tùng Giang rồi, nếu Đồng thị ngang ngược vô lý, dùng khế ước đó đến nhà đòi lấy hai trăm mẫu ruộng đó. Sự việc ắt sẽ to chuyện Trương Nguyên nói:

- Tùng Giang Đồng Thị không ngang ngược thì còn ai ngang ngược nữa, họ có khế ước trong tay đương nhiên muốn đến đoạt gia sản này rồi. Đến lúc đó chắc chắn sẽ gây nên phiền toái lớn, cho nên đệ mới đón tỷ tỷ về nhà ở một thời gian ngắn để tránh qua chuyện rắc rối này.

-Có lẽ tỷ tỷ nghĩ đệ ý có lý lẫn tới, quyết không chịu không buông tha cho Lục đường Phương, tại sao nhất định phải đưa Lục Đường Phương nhốt vào huyện lao, có phải tỷ nghĩ đệ hơi lỗ mãng, chưa có chừng mực làm cho tỷ tỷ và tỷ phu khó xử.

-Nói thật đệ đã suy xét kỹ những điều này, tỷ phu ở Lục gia không có tiếng nói mà Lục Đường Phương kiêu ngạo ngang ngược, nhất sự bất thành, thế mà hiện tại Lục gia lại phải đối địch với Đồng Thị.

-Lục gia trong tình cảnh này thật sự không ổn chút nào, Lục gia gia tài bạc triệu lại có thể lực vững chắc, tuy nhiên Cử nhân thi hương như Lục diệu Thân có thể đối phó với tiểu dân bình thường thì dễ, còn đối mặt với Đồng Hàn Lâm Tùng Giang, giáo sư của đương kim Thái Tử thì hoàn toàn không tương xứng tẹo nào.

- Lục lão tiên sinh lại có tính khí kiêu ngạo không chịu thua ai, chắc chắn mâu thuẫn sẽ còn thêm sâu nặng, chỉ có điều ta mượn việc này trừng trị Lục Dưỡng Phương cũng không phải là không có lợi. Tỷ phu sẽ có cơ hội tham gia quản lý chuyện trong nhà, tỷ phu là người điềm đạm, tính tình ôn hòa, cho dù có chịu thiệt một chút, nhưng cũng không đến nỗi nào đâu tỷ, hơn nữa khi đó đệ có thể trợ giúp cho tỷ phu một phần mà. Còn nếu đổi lại là Lục Dưỡng Phương quản lý thì đệ thật không biết giúp thế nào nữa.

Nói đến đây Trương Nguyên bỗng nhớ đến quyển sổ ghi chép của một danh gia có tên “ Dân sao đồng loạn “ nói về dân chúng ở Hoa Đình nổi loạn, đồn nhỏ công an ở Tam Viên cũng ghi lại việc dân chúng đem phủ Đồng Kỳ Hưng thiêu rụi, nghĩ đến đây hắt hắt than:

- Nguyên nhân mà dân thực hiện vụ hỏa hoạn này cuối cùng lại rơi lên đầu ta, là nhiệm vụ từ trên trời rơi xuống. Ừ không vội từ từ sẽ đến, phải học hành đỗ đạt mới làm tốt việc được.

Trương Nhược Hi quan sát đệ đệ Trương Nguyên, sống mũi thẳng, khi nói không mím môi, khuôn mặt góc cạnh có râu bắt đầu mọc lún phún. Tuy rằng có chút ngây ngô nhưng cử chỉ thần thái như một nam tử hán trưởng thành, nhất là nói chuyện không nhanh không chậm, có trật tự còn ánh mắt quả thật rất lạnh lẽo đa mưu túc trí.

Nghĩ đến đây Trương Nhược Hi cảm thấy rất tự hào vì đệ đệ của mình đã trưởng thành rồi, mưu trí hơn người, suy tính mọi chuyện của nàng và Lục lang về lâu dài rất chu đáo. Nỗi buồn ly biệt và lo lắng đã giảm bớt rất nhiều, nàng hạ giọng cười nói:

- Lục lão thái thái nói sau này đệ không được bước chân tới cửa đâu.

Trương Nguyên nói:

- Lâu ngày mới biết được lòng người, Lục lão tiên sinh và Lục lão thái thái sau này sẽ biết đệ là người tốt, mà tỷ tỷ biết là được rồi.

Trương Nhược Hi rất thích nhìn bộ dạng bình tĩnh ung dung, trí tuệ tự tin này của đệ đệ, cười nói:

- Vào khoang đi, tỷ tỷ muốn hỏi đệ vài chuyện.

Quay đầu nhìn lại về hướng đông không thấy Tiều lâu vọng ở thị trấn Thanh Phố nữa.

Đi vào trước khoang thuyền ngồi vào chỗ của mình, Trương Nhược Hi làm bộ dạng như trước kia nàng vẫn thường hay giáo huấn tiểu đệ, nói:

- Nói xem bạc ở đâu ra? Đệ giấu diếm ta những gì khai mau?

Trương Nguyên nhìn bộ dạng của tỷ tỷ như vậy liền cười lớn, Trương Nhược Hi sa sầm mặt nói:

- Không được cười, hãy trả lời tỷ..., bằng không sẽ có măng đầu cơ thịt ăn đấy.

Nói đến đây Trương Nhược Hi buồn cười, mỉm cười, măng đầu cơ thịt chính là dùng thước tay để đánh, trước đây món này Trương Nguyên sợ nhất.

Trương Nguyên khoát tay nói:

-Xin tha mạng, xin tha mạng, đệ nói là được chứ gì. Một ngàn lượng bạc đó là do thái giám hàng dệt ở Hàng Châu tặng đệ đấy.

Thế là Trương Nguyên lại phải kể rõ đầu đuôi câu chuyện ở Hàng Châu cho tỷ tỷ nghe.

Trương Nhược Hi chợt nói:

- Hèn chi Quan thổ ty cũng tặng quà chúc thọ cho Lục lang của tỷ, hóa ra là do tiểu Nguyên đã bán cho người ta một ân tình to lớn như vậy.

Nói xong lại nhìn đệ đệ từ trên xuống dưới nói:

- Tỷ tỷ thật sự không hiểu rõ đệ nữa, đệ còn nhỏ tuổi tại sao lại có bản lĩnh làm được những việc như vậy, đây cũng không phải là việc học được trong sách vở mà.

Trương mẫu Lã thị còn có Y Đình, Vũ Lăng. Những người này sớm chiều bên cạnh Trương Nguyên, nhìn thấy Trương Nguyên mỗi ngày học hành khổ cực nên họ chẳng cảm thấy Trương Nguyên có thay đổi gì quá lớn, còn Trương Nhược Hi thì trái lại nàng ta cảm nhận lớn lao về sự thay đổi này.

Trước kia nàng hiểu rất rõ đệ đệ của mình, trong vòng một năm không gặp đệ đệ Trương Nguyên của nàng thay đổi một cách chóng mặt, làm cho nàng không thể nhận ra được nữa.

Tuy rằng những thay đổi này luôn làm cho nàng vui nhưng thật sự thay đổi quá lớn, tính tình hoàn toàn khác nhau. Trương Nguyên đành phải giải thích cho tỷ tỷ, cũng giống như giải thích với thúc tổ Trương Nhữ Sương, hẳn kể lại thời điểm bị đau mắt nghiêm trọng, cả ngày u sầu rồi dẫn đến hôn mê, trong cơn mơ thấy núi, trong núi có thác nước như tuyết, có thạch nhũ, trên vách núi đá có mấy cái giá sách khoảng chừng mấy ngàn cuốn sách, hẳn đã đọc những cuốn sách ấy nên khi tỉnh lại, tính tình thay đổi, trí nhớ cũng trở nên tốt hơn.

Phương pháp giải thích này là hữu hiệu nhất rồi, không nói đến quái lực loạn thần nhưng đa số tin tưởng đó là một việc thần kỳ.

Trương Nhược Hi cực kì cao hứng nói:

- Hôm qua nghe Chân Chân nói mắt đệ không tốt khi đọc xong cuốn sách, nghe qua không quên sao lại có chuyện như vậy, tỷ tỷ phải kiểm tra đệ.

Thế là nàng tỷ tỷ Nhược Hi lại chạy đi tìm một cuốn sách đến và nói:

- Tỷ đọc một đoạn văn tự để đệ học thuộc, ta đọc một đoạn ngắn trong bút ký “Nhất Triệu Mộng Bạch “ của Tam Quân Đông Lâm, cực kì hài hước.

Đọc chậm chậm:

- “ Hai người mù đồng hành với nhau “ một người nói:

“ Trên đời này làm người mù là tốt nhất, những người sáng mắt suốt ngày phải làm lụng vất vả, nông dân còn khổ hơn, sao được như chúng ta thanh nhàn một đời “ Vừa hay nông phu nghe trộm được, giả vờ là quan huyện, khiển trách hai người mù này thấy quan không chào, liền cầm cuốc đánh cho một trận, quát lớn đuổi đi, rồi theo sau nghe trộm tiếp.

Người mù thứ nhất nói “ Dù sao làm người mù vẫn tốt hơn, nếu sáng mắt chắc là không những bị đánh mà còn bị hỏi tội nữa rồi, người sáng mắt thảm thật “.

Trương Nguyên nghe không nhịn được cười ngất, Trương Nhược Hi cười nói:

- Còn tiếp, còn tiếp.

Nàng thì thầm:

- Người mù phương Bắc được gọi là Tiên sinh, tự cho là giỏi giang, y nghĩ trên đời bắt nạt người khác đều là những kẻ sáng mắt, không một người mù, chỉ cần nhìn gã nông phu này, giả làm quan gia tự tiện đánh người, điều này người mù không làm được nên hơn hẳn người sáng mắt một bậc... Xong rồi, ngâm nga lại cho tý tý nghe.

Trương Nguyên cười nói:

- Trước hết để cho người ta cười đã rồi hãy ngâm nga, không ngờ lão Tiên sinh Triệu Nam Tinh lại hài hước đến thế.

Mỉm cười một trận liền đem những thứ này chê cười ngâm nga không sót một chữ.

Trương Nhược Hi lại lấy ra cuốn mà Trương Nguyên chưa học qua “Tính lý toàn thư” chương năm mươi lăm đọc tới, đọc bốn tờ hơn một nghìn năm trăm văn tự có ý nghĩa thâm thúy, Trương Nguyên đọc lại thành thực, Trương Nhược Hi lúc này mới thán phục!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 154

Đang lúc hoàng hôn, thuyền đến Tiết Điển hồ. Nơi này qua lại từ cửa sông hồ Đại Hoàng cho đến hồ Đông Hải giao thông đường thủy đông đúc bộn bề. Cảnh hồ cũng rất đẹp, ánh mặt trời buổi chiều chiều nghiêng cho thấy những con sóng lăn tăn trên mặt hồ, nơi nước cạn có bụi cỏ lau, gió thổi đến như tiếng mưa rơi “ sần sật “.

Cuối thời nhà Nguyên có đại sư thư họa Dương Thiết Nhai đã viết lên bài thơ:

“ Bán yển lâu các Điển Sơn tự.

Ba mặt thuyền buồm trước cửa hồ.

Lá Lô vang lên gió như mưa.

Hoa sóng bình lặng sông tựa trời.

Cô đến thôn rượu hồn vô vị.

Mua được cá Lư bất luận tiền.

Ngày mai hoàng hôn qua dưới cầu.

Cùng quân chèo thuyền luận tam hiền “.

Đúng là trong thơ có họa.

Hồ Tiết Điển ở phía đông Chu gia, đây là nơi thương khách tụ hợp, phố xá phồn hoa. Trương Nguyên đi thuyền đêm đó dừng lại ngay góc trấn của Chu gia, khoang thuyền rộng rãi nên không phải thuê nhà trọ để nghỉ ngơi, chỉ cần lên bờ mua ít thức ăn mang lên thuyền.

Trương Nguyên để Mục Kính Nham cầm hợp bài dẫn lối đi đến thị trấn xem, đến trạm cho thuê ngựa, liền thuê hai cỗ xe ngựa để sáng sớm ngày mai khởi hành đi Gia Hưng.

Đêm đen như mực, trên thuyền có đèn dầu chiếu sáng, mười mấy người trên một chiếc thuyền lớn thật là náo nhiệt.

Trương Nhược Hi vốn dĩ muốn đọc cho đệ đệ nghe vài trang sách, nhưng Lý Thuần và Lý Khiết cứ quẩn quýt lấy mẹ đòi nàng kể chuyện cổ tích, chứ chơi đồ chơi cả ngày cũng chán. Trương Nhược Hi và Trương Nguyên mỗi người liền lần lượt kể một câu chuyện cho hai huynh đệ nghe, nghe xong Chu Ma và hai tỳ nữ liền ôm hai đứa nhỏ đi ngủ. Hai đứa nhỏ này ngủ rồi thì thuyền mới được yên tĩnh.

Trương Nhược Hi đọc cho đệ đệ Trương Nguyên nghe cuốn “ Tính lý toàn thư “, nàng đọc mười mấy trang cuối của quyển thứ 55, sau đó lại ngồi xem Trương Nguyên trong vòng nửa canh giờ đã làm xong một đề tứ thư bát cổ.

Trương Nhược Hi không học qua văn bát cổ nhưng nàng đã từng đọc rất nhiều văn cổ.

Trong bài bát cổ của Trương Nguyên rất có phong vị cổ văn, ngòi bút sắc lạnh, phong lưu hàm súc. Trương Nhược Hi ngẫu nhiên quay đầu lại nhìn, bỗng thấy Mục Chân Chân đang quỳ ở một góc lắng nghe, liền cười hỏi:

- Chân Chân biết chữ sao?

Mục Chân Chân lắc đầu vừa then thùng vừa lúng túng nhìn thiếu gia.

Trương Nguyên cười nói:

- Chân Chân rất thông minh không thầy chỉ dạy nhưng vẫn tự học được rất nhiều chữ. Lần này nàng ta đi cùng đệ đến Thanh Phố, dọc đường đi đệ đã dạy nàng ta đọc thuộc bốn bài cổ văn.

Khi học từ đầu đến cuối vài lần bài phú Xích Bích, nàng đều nhớ kỹ, sau đó tự mình so sánh với mặt chữ của bốn quyển sách, chắc là nàng ta đã nhận biết hết cả rồi, mấy ngày nay đệ vẫn chưa hỏi bài nàng ta, tỷ tỷ thử kiểm tra xem.

Trương Nhược Hi biết đệ đệ có lòng muốn dạy cho Mục Chân Chân biết chữ, quả nhiên nó rất quan tâm cô bé đọa dân này, nghĩ thế nàng ta cười cười nói:

- Chân Chân tự nhận biết được thì sự việc thật khó lường rồi, văn võ song toàn.

-Đại tiểu thư.

Mục Chân Chân mặt đỏ bừng lên.

Trương Nhược Hi nói:

- Ta không có ý giễu cợt người, là cảm thấy người thật sự lợi hại, Tiểu bàn long của người đâu cho ta xem chút nào?

Mục Chân Chân nhăn nhăn nhớ ra cửa sau lấy ra hai khúc côn một dài một ngắn, hai đầu có sợi dây xích sắt liên kết.

Trương Nhược Hi tò mò nắm lấy đoản côn, nhẹ nhàng lay động trường côn, Trương Nguyên vội vàng hơi nghiêng mình né tránh nói:

- Tỷ tỷ người đừng đánh loạn xạ như vậy nữa, coi chừng lại đánh trúng mình đó.

Trương Nhược Hi liếc đệ đệ một cái:

- Đệ xem ta là con nít à.

Đem cặp côn tiểu bàn long trả lại cho Mục Chân Chân nói:

- Hôm nào Chân Chân múa cho ta xem nhé, môn này phải luyện tập thường xuyên phải không?

Trương Nguyên nói:

- Rất ít khi thấy nàng ấy luyện.

Hắn nhìn Mục Chân Chân nói:

- Võ nghệ nàng nên luyện thường, đừng nghĩ múa thương mãi võ là chuyện thấp hèn, ta rất khâm phục những người có võ công, nàng nghĩ xem nếu nàng không có võ công thì giờ nàng đang ở đâu?

Mục Chân Chân vừa nghe Trương Nguyên nói vậy liền lạnh cả sống lưng, nếu lúc này mà nàng không biết võ nghệ có lẽ đã chết rồi, đang nghĩ ngợi bỗng Trương Nguyên lại lên tiếng nói:

- Đương nhiên, nếu nàng không biết võ nghệ ta cũng sẽ không đưa nàng đến đây xuất đầu lộ diện làm gì.

Trương Nhược Hi thở dài nói:

- Lục Dường Phương cũng thật quá đáng, mấy ngày trước hắn có nói với Lục lang muốn mua Chân Chân, bị Lục lang mắng cho một trận, không ngờ hắn còn không cam tâm ra tay cưỡng đoạt, hắn tự mình chuốc khổ vào thân thôi.

Nói chuyện một lúc, đêm đã khuya, Trương Nhược Hi nghỉ tạm ở sau khoang thuyền.

Loại thuyền này của Lục gia không giống loại thuyền bình thường, nó vừa dài vừa hẹp, loại này tương đối rộng về bề ngang, có hai khoang lớn, đối diện với nhau, ở giữa chừa khoảng ba thước để làm lối đi. Ba người chèo thuyền ở đầu thuyền, đuôi thuyền và trên mũi thuyền đều ở trong một khoang nhỏ, khoang thuyền cuối sau cùng là nhà bếp cho hai thuyền nương ở, Trương Nhược Hi và hai đứa nhỏ, hai tỳ nữ, và Chu mục ở phía sau khoang thuyền còn Trương Nguyên, Mục Chân Chân, Vũ Lăng, Mục Kính Nham ở phía trước khoang thuyền. Trương Nguyên nằm xuống trước, Mục Chân Chân mang xiêm y của Trương Nguyên để một bên sau đó tắt đèn rải áo xuống nằm bên cạnh, tay chân nhẹ nhàng không một tiếng động.

Đêm đã khuya, cách đó không xa, góc trấn Chu Gia vẫn còn vang văng tiếng ồn ào của phố xá.

Ánh trăng chiếu sáng khắp nơi, Trương Nguyên đang suy nghĩ để phân biệt “Thận độc” và “Lương tri”, đang muốn chìm vào giấc ngủ thì tiếng ngáy khò khò của Mục Kính Nham vang lên, cơn buồn ngủ của Trương Nguyên lập tức tiêu tan, trằn trọc mãi không ngủ được, chợt nghe Mục Chân Chân nằm bên cạnh lên tiếng:

- Thiếu gia Trương Nguyên nghiên người nằm đối diện với nàng, ánh trăng mờ hồ chỉ thấy được hai mắt nàng nhìn chăm chăm, chỉ nghe được nàng nói nhỏ:

- Thiếu gia, cha ta làm người không ngủ được hả?

Trương Nguyên nói:

- Ừ, có đôi chút.

Mục Chân Chân nói:

- Để tiểu nữ gọi phụ thân mang chăn ra mui thuyền ngủ.

Nàng liền đứng dậy, Trương Nguyên nói:

- Thôi đi, đừng làm cha nàng tỉnh giấc, ta nằm một lát sẽ ngủ được thôi.

Mục Chân Chân cười:

- Hi hi.

Nói:

- Cảm ơn thiếu gia.

Một lát sau đó, Trương Nguyên lại nghe thấy tiếng ngáy khe khẽ phát ra từ phía Mục Chân Chân, ai bảo lỡ tai hăn thính quá làm chi.

Hắn ngồi dậy lấy cuốn “ Tính lý kim thư “ thứ năm mươi lăm ra đọc thầm một lần mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau hăn tỉnh dậy thì đã sáng bừng rồi, ở góc trấn Chu gia có ba cỗ xe ngựa đang đợi sẵn trên bờ.

Mục Kính Nham lại mướn bốn người khuân vác mang tất cả đồ đạc trên thuyền chia làm năm gánh lớn, hăn chọn lấy một gánh mang theo xe ngựa khởi hành đi.

Chạng vạng ngày 12 tháng 3 xe ngựa tới được bến tàu Gia Hưng. Thương gia Hội Kê có ba chiếc thuyền đang giương buồm trắng đợi sẵn ở đây. Hai vợ chồng thuyền công thấy Trương Nguyên nhanh chóng quay về như vậy, họ cảm thấy rất vui mừng, ở đây không có việc gì làm cứ thế qua ngày thật là buồn tẻ.

Hoàng hôn của ba ngày sau, chiếc thuyền giương mui trắng đã cập bến sông Vận ngoài thành Hàng Châu, nhìn thấy những con thuyền to nhỏ đậu

ở bến tàu, tuy nhiên không thấy thuyền mui đỏ của Tần Lương Ngọc ở đâu cả, chắc hẳn họ đã về Thạch Trụ Xuyên Đông rồi.

Còn Tần Dân Bình không biết đang ở đâu rồi, không chừng gã đang xây miếu thờ cho thái giám họ Chung kia rồi?

Trương Nguyên đứng ở đầu thuyền nhìn mặt trời lặn, chợt thấy một người cao to vạm vỡ chạy đến, ở trên bờ hướng về phía Trương Nguyên dập đầu nói:

- Trương công tử đã trở lại, tiểu nhân đứng đợi ở đây từ hôm qua đến giờ.

Trương Nguyên nhận ra tên lính Thạch Trụ này, gã tên là Mã Khoát Tề, chính là người lần trước diễn khổ nhục kế để lừa cha của Khâu thái giám đây mà.

Mã Khoát Tề dáng người cao lớn khôi ngô, là người có thể chịu được mọi khổ cực. Trương Nguyên hỏi ra mới biết được Tần Dân Bình phái gã đến đây chờ, đoán chừng trong mấy ngày này Trương Nguyên sẽ trên đường trở về.

Trương Nguyên hỏi Tần Dân Bình hiện đang ở đâu, được biết y đang ở nhà trọ ngoài Dũng Kim Môn, Tần Dân Bình và hai mươi binh lính đã ra tiền bao hết toàn bộ nhà trọ này.

Mã Khoát Tề liền nói:

- Trương công tử, bây giờ chúng ta hãy đi gặp Tần đại nhân.

Trương Nguyên nói:

- Sáng mai hãy đi, cả nhà tỷ tỷ ta cũng đang ở đây, ta muốn ở cùng họ một lúc.

Mã Khoát Tề liền nghĩ tới một chuyện nói:

-Trương công tử, tiểu nhân có một chuyện cần bẩm báo, ngày tiểu nhân tiễn Trương công tử lên thuyền ở sông này, có người hỏi thăm về tình hình của Trương công tử, hỏi vì sao công tử phải rời đi?

Trương Nguyên hỏi:

- Là người như thế nào?

Mã Khoát Tề nói:

- Có hai người, đều mặc áo xanh ngắn tay, nhìn dáng vẻ không phải là người lương thiện.

Trương Nguyên hỏi:

- Hai người đó hỏi thăm những ai?

Mã Khoát Tề nói:

- Chính là hỏi thăm những người khuân vác, kiệu phu đấy.

Trương Nguyên nói:

- Cậu giúp ta một việc, đi hỏi thăm đám người khuân vác đó xem, có ai biết hai gã áo xanh kia làm nghề gì không?

Mã Khoát Tề liền đi hỏi, đi về hướng ba bốn nhóm khuân vác và kiệu phu hỏi. Một lúc lâu chạy đến trả lời Trương Nguyên nói:

- Trương công tử, có một kiệu phu nói là người “đả hành”.

- Đả hành?

Trương Nguyên không hiểu lắm.

Mã Khoát Tề cũng không biết “ đả hành “ là gì liền đi gọi người kiệu phu kia đến để Trương Nguyên hỏi.

Hai người kiệu phu nói với Trương Nguyên” đả hành” (đánh thuê) chính là chuyên môn thay người khác đi báo thù, lấy chuyện đánh người làm nghề nghiệp chính.

Nghề này xuất hiện đầu tiên ở Tô Châu, Tùng Giang, những người này thường là những người hư hỏng, không nhà cửa, không tiền bạc, thiếu thốn dẫn đến bất lương, kết bè kết đảng, dùng lực của năm đấm, dùng dao găm đoản côn gây gộc.

Ông chủ chỉ cần trả thù người nào thì trả thù lao cho chúng, chúng sẽ đến đây gây gỗ sau đó đánh đập người ta trọng thương, nhưng thường thì không làm người khác mất mạng.

Trương Nguyên vừa nghe xong liền nhớ đến năm đó khi học cùng Diêu Phục có tranh cãi với Liễu Anh Tài, thế là Diêu Phục sai đám Lạt Hồ đánh gãy chân của Liễu Anh Tài, đám người Lạt Hồ thì số lượng không nhiều, chưa thể kết thành đảng phái. Còn ở đô thị lớn Hàng Châu này lại dám xưng là “lính đánh thuê” thì hẳn chúng phải có thật nhiều người. Những người đánh thuê làm sao biết hẳn đến bến tàu này mà hỏi thăm, hiển nhiên là bọn họ được thuê đến để xử Trương Nguyên rồi. Người chủ thuê họ chắc hẳn nắm rõ hành tung của Trương Nguyên, người này có thể là ai? Là người nhà Diêu Phục hay là Đồng Tổ Thường?

Trương Nguyên thưởng cho người phu xe mấy chục văn tiền, kiệu phu cảm ơn rồi rút. Trương Nguyên đứng đối diện Mã Khát Tề bảo hẳn đi báo với Tân Dân Bình phái mười mấy binh lính đến đợi lệnh, lại thấy kiệu phu khi này chạy đến dáng vẻ khẩn trương nói:

- Công tử ơi, hai người đó lại tới, chắc lại đến đánh thuê rồi.

Vừa dứt lời liền chạy đi.

Trương Nguyên đưa mắt nhìn lên thấy hai thiếu niên hư hỏng, mặc áo tay ngắn, đầu quấn khăn lưới, mặc quần chật ních. Hỏi thăm một tên khuôn vác rồi đi thẳng đến đây. Trên đường đi hết hất người này, đẩy người kia, có một kiện phu không tránh kịp, cả người bị hất mạnh ngã nhào xuống mặt đất.

Trương Nguyên quay đầu nói với Mục Kính Nham lúc này đang đứng trên mũi thuyền:

- Mục thúc, mau cầm “sao bông” đến tóm hai tên lưu manh kia đến đây để hỏi chuyện.

Mã Khoát Tề nói:

- Để tiểu nhân đi tóm chúng lại...

Nói xong gã liền hướng hai đứa nhóc hư hỏng kia mà chạy đi.

Hai thiếu niên kia gặp Mã Khoát Tề vạm vỡ cường tráng, không thể xem thường, một trong hai tên quát lớn:

- Người muốn làm gì?

Còn chưa dứt lời đã bị trúng một đấm, chưa kịp ngã ra phía sau đã bị Mã Khoát Tề đưa tay tóm lấy ngực hấn nhấc bông lên.

Người thiếu niên hư hỏng còn lại thấy tình thế không ổn liền tháo chạy. Mã Khoát Tề nắm một tên trong tay, giờ chạy đuổi theo lại không kịp, liền bắt đứa trẻ hư này mang về để Trương Nguyên hỏi chuyện

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Trương Nhược Hi đi ra khoang thuyền hỏi chuyện gì đã xảy ra. Hai huynh đệ Lý Thuần và Lý Khiết cũng theo ra ngoài, Lý Khiết thò đầu ra hỏi:

- Cậu Giới tử muốn đánh ai hả?

Trương Nguyên ra hiệu cho tỷ tỷ đi vào, không được để cho hai đứa nhỏ ra ngoài này, vào trong đợi, đóng luôn cửa sổ lại.

Cái tên thiếu niên hung hăng mặc áo xanh nọ bị anh lính Thạch Trụ Mã Khoát Tề kéo đến bên bờ sông, ném trên mặt đất. Mã Khoát Tề vòng tay đập dạn với Trương Nguyên, lúc này đang đứng nơi mũi thuyền:

- Trương công tử, chỉ bắt được một người, người kia chạy thoát rồi, công tử hãy tra hỏi hắn đi ạ.

Một người chạy thoát thì sẽ gặp phiền toái rồi, Trương Nguyên cũng chẳng thêm hỏi, nói với Mục Kính Nham và Mã Khoát Tề đang đứng bên bờ đối diện - Rất có khả năng hắn sẽ dẫn thêm người đến đây, Mã Khoát Tề người hãy mau... Tên thiếu niên hung hăng bị Mã Khoát Tề đập dưới đất đột nhiên la lớn, đe dọa:

- Các người hãy đợi đấy, anh em bọn ta có mấy chục người, hôm nay không đánh gãy tay, gãy chân của các người thì thề không làm người.

Bàn chân của Mã Khoát Tề vốn đang đạp trên eo hăn, giờ kéo lên phía trên, đạp vào sau ót tên thiếu niên hung hăng, tên thiếu niên hung hăng ấy liền cứng họng, không kêu lên được nữa, Mã Khoát Tề nói:

- Trương công tử đừng sợ, bọn lưu manh nay dù mấy chục người cũng chỉ là đồ vô dụng thôi.

Rồi nói với Mục Kính Nham: - Ta không mang theo Câu Liêm thương, người đưa côn cho ta mượn một chút.

Trương Nguyên không muốn chiến đấu đơn độc, nói:

-Đưa vài đồng bạc cho hai tên kiệu phu, nhờ họ đến Dũng Kim Môn tìm Tần đại nhân đưa người đến tương trợ.

Mục Kính Nham ngoắc tay gọi hai kiệu phu lại, mỗi người cho một đồng bạc. Trương Nguyên dặn dò:

- Hai người các người mau chạy đến nhà trọ Lục gia ở ngoài Dũng Kim Môn, tìm Tần đại nhân nói Trương Nguyên có việc gấp, nhờ Tần đại nhân nhanh chóng phái người đến tương trợ.

Hai kiệu phu mừng rỡ, nhà trọ Lục gia ở ngoài Dũng Kim Môn cách nơi này chỉ chừng năm sáu dặm, chỉ cần báo tin đã được một đồng, thật dễ kiếm tiền. Hai người liền nhanh chân nhắm thẳng hướng Dũng Kim Môn chạy đi.

Mục Kính Nham đưa cây côn Tiêu Bổng trong tay mình cho Mã Khoát Tề, còn ông ta nhảy lên thuyền kiếm khúc cây khác để dùng. Mục Chân Chân lấy cây Tiểu Bàn Long côn của nàng đưa cho phụ thân, Mục Kính Nham nói:

- Con giữ đi, hãy bảo vệ thật tốt cho Thiếu gia, Đại tiểu thư và mọi người, không được rời thuyền.

Mục Kính Nham hỏi người chèo thuyền mượn mái chèo, người chèo thuyền nói:

- Ở đây có một mái chèo gãy, không biết có dùng được không?

Nói đoạn đi vào khoang thuyền cầm một mái chèo gãy đi ra, mái chèo này tuy rằng đã bị gãy một đoạn nhưng cũng còn dài hơn bảy tấc.

Mục Kính Nham nhận lấy đoạn mái chèo, thấy nó được làm bằng gỗ sồi, gỗ sồi tuy không cứng lắm, không bằng cây Tiêu bồng bằng gỗ thiết lý của hãn, tuy nhiên cũng có thể sử dụng được. Mục Kính Nham tay cầm mái chèo nhảy lên bờ, Mã Khoát Tề chê cây còn quá ngắn, hãn thích cái mái chèo gãy dài hơn bảy thước này hơn, nên đòi Mục Kính Nham đổi, Mục Kính Nham bèn đổi cho hãn.

Trương Nguyên lúc này mới hỏi người thiếu niên hung hăng kia:

- Các người muốn tìm Trương Nguyên, có chuyện gì?

Mã Khoát Tề thấy Trương Nguyên muốn hỏi chuyện tên thiếu niên hung hăng, bàn chân đạp trên ót hãn bèn nhích xuống, để cho hãn có thể trả lời.

Tên thiếu niên hung hăng nọ bị đạp dưới đất, ngẩng đầu lên liếc nhìn Trương Nguyên nói:

- Người chính là Trương Nguyên?

Trương Nguyên nói:

- Là ta đang hỏi người, trả lời cho đàng hoàng, để khỏi phải chịu đau đớn.

Mã Khoát Tề liền đá vào mông tên đó một cước quát:

- Trương công tử hỏi người đó, mau trả lời.

Tên này lên “ Phì “ lên một tiếng, cầm tỳ sát đất mà “phì”, ngược lại tự khiến cho mình bị bụi bầy vào đầy mắt, kêu lên:

- Có gì mà không nói được chứ, có người bỏ tiền ra muốn đánh gãy hai chân người.

Trương Nguyên hỏi:

- Giá bao nhiêu?

Tên thiếu niên hư hỏng này nói:

- Ba mươi lượng bạc trắng.

Trương Nguyên lớn tiếng nói:

- Chỉ có ba lượng bạc thôi sao, giá rẻ vậy, ai thuê các người?

Tên hư hỏng này ngậm miệng lại không nói, dường như rất có đạo đức nghề nghiệp.

Mã Khoát Tề nói:

- Để ta đánh cho hắn phải mở miệng.

Trương Nguyên không muốn để cho tỷ tỷ Trương Nhược Hi và hai đứa cháu trai nhìn thấy cảnh này, nói:

- Đợi lát áp giải đến phủ nha Hàng Châu sử dụng nhục hình cũng không muộn, trói hắn lại trước đã, cứ dùng dây thừng trói vào cọc gỗ.

Mã Khoát Tề vừa mới cột tên hư hỏng vào cọc gỗ ở bên cạnh hồ xong, đã thấy đám kiệu phu, lái buôn, phu xe khuân vác hàng hóa ở phía đông bên tàuxôn xao cả lên, có người kêu lên:

- Đám người đánh thuê đến rồi.

Những rộn ràng, nhộn nhịp nơi cửa sông đào thoáng cái trở nên trang nghiêm, những người trên bờ đông dạt cả sang hai bên, đồng loạt nhìn sang hướng Trương Nguyên, thấy có người bị trói trên cọc gỗ ở bờ kênh, bèn hiểu ra mọi chuyện.

Chỉ nghe tiếng bước chân dồn dập lộn xộn, từ phía đông có một đám người khoảng chừng hai ba mươi người, cùng mặc áo màu xanh, trong tay hoặc trường côn hoặc đoản côn, dao găm có, chùy có, hô hào quát tháo. Trên đường, người đi lo tháo chạy, trốn tránh sợ bị vạ lây, chỉ hé mắt nhìn không dám lên tiếng.

Trương Nguyên thấy bọn đánh thuê này khi thế hung hăng, quả thực là cường đạo nơi thị trấn sầm uất, chẳng trách dân chúng sợ chúng như sợ cọp.

Tên hư hỏng bị treo ở cột gỗ khàn giọng kêu:

- Ở bên này, ở bên này nè...

“Bốp”, Mã Khoát tề dùng mái chèo đánh vào đầu hấn một nhát, làm máu chảy lai láng.

Đám người đi đánh thuê đã nhìn thấy, gào thét lao đến chỗ Trương Nguyên. Mã Khoát Tề hét lên một tiếng, nâng cao mái chèo gây xông tới. Mục Kính Nham một tay cầm lấy Tiêu bồng chạy theo vài bước, rồi quay đầu nhìn lại phía thuyền một cái, đoạn dừng lại canh giữ cọc gỗ.

Mã Khoát Tề đã nhảy ra phía trước đánh giáp lá cà. Mã Khoát Tề thân hình cao lớn, tay cầm một đoạn mái chèo, trong chớp mắt đã đánh gục hai tên.

Trong đám đánh thuê cũng có người dũng cảm, thấy Mã Khoát Tề lợi hại, lập tức ba tên cầm trường côn, và một tên cầm đoản côn vây lại tấn công Mã Khoát Tề. Mã Khoát Tề đã quen dùng cây thương có móc liềm, mái chèo này hẳn dùng không tiện tay, thường dùng như thương, đánh trúng ngực đối phương tuy có đau nhưng không đánh ngã được đối phương, ngược lại còn khiến hắn bị trúng hai côn. Cũng may da thịt hắn chắc, đã từng trải qua luyện tập nên không sao cả. Trúng hai côn vừa rồi hắn như điên lên, không chú ý gì đến thương pháp nữa, một tay cầm đoản mái chèo dựa vào sức mạnh của cánh tay đánh ngang đánh dọc, lại đánh ngã được hai tên. Trong lúc giao tranh đoản mái chèo va trúng thanh đoản côn của một tên đánh thuê, “rắc “ một cái, đoản mái chèo bẻ gãy lại gãy thêm một đoạn, chỉ còn hơn năm tấc.

Mã Khoát Tề nhặt lấy một cây Tề mi côn của một tên đánh thuê làm rơi, hắn cầm song côn tả xông hữu đột, khiến tự mình cũng bị trúng đòn, nhưng hắn chịu được. Còn bọn đánh thuê ai mà trúng một côn của hắn thì chỉ có nước gãy xương trật khớp. Bọn đánh thuê chỉ ước hiếp được những người dân lương thiện, làm sao có thể so sánh được một chiến binh Thạch Trụ đích thực đã từng chiến đấu trên chiến trường. Huống chi Mã Khoát Tề lại là một chiến binh anh dũng trong đám binh sỹ. Bọn đánh thuê né tránh Mã Khoát Tề, bọn chúng chạy đến định giải thoát cho đồng bọn đang bị trói trên cọc gỗ.

Tên cầm đầu của nhóm đánh thuê lực lưỡng tiến đến, thấy người đàn ông râu vàng mặc đồ Đọa dân đứng gần canh giữ cọc gỗ, liền quát lớn:

- Tiện nô, cắt ngay.

Mục Kính Nham quát lên một tiếng, nhảy tới, thân mình to lớn nhanh lẹ như hổ báo, cặp Tiêu bồng trong tay giơ cao bổ xuống mang theo tiếng gió rít, nhanh hơn cả điện xẹt giáng xuống vai trái tên áo xanh nọ. Tên áo xanh liền kêu lên một tiếng một tiếng thảm thiết, bả vai trái bể nát, ngã gục trên mặt đất.

Những tên còn lại định xông lên đánh nhưng thấy người này dũng mãnh gan dạ đều hoảng sợ dừng lại. Đám người này hoành hành đã quen, tính tình hung hãn khó át, chúng nháy mắt ra hiệu cho nhau một cái, sáu bảy người cùng xông vào Mục Kính Nham. Bọn chúng tay cầm trường côn, đoản côn, chùy, dao găm, đồng loạt tấn công Mục Kính Nham. .

Mục Kính Nham hai tay cầm côn như cầm thương, đoạn rộng của cây côn ở phía sau, đoạn đặc ruột ở phía trước, nhanh như chớp đánh phủ mặt đám người áo xanh. . sử Ông ta cũng lấy côn làm thương như Mã Khoát Tề, nhưng điểm khác nhau chính là Mục Kính Nham đâm ra vô cùng chuẩn xác, đều đâm vào xương sống mũi trên mặt, mau, độc, chuẩn. Chỉ vài nhịp thở, năm trong số bảy tên đánh thuê xung quanh hắn đều bị đâm trúng xương sống mũi, sừng lên cứng nhắc. Hai tên đánh thuê còn lại thấy tình huống không ổn mau chạy mất.

Đứng ở mũi thuyền, tuy Trương Nguyên nhìn không chớp mắt, nhưng không thấy rõ khoảng khắc Mục Kính Nham dùng côn đâm, chỉ thấy từng tên một bùm mặt ngựa lên trời bật ngựa ra. Quay đầu về phía Mục Chân Chân nói:

- Chân Chân, cha cô thật lợi hại, ta vốn còn lo sợ hai người bọn họ không đối phó được với ba mươi mấy tên đánh thuê này chứ.

Mục Chân Chân mặt mày hớn hở, ưỡn ngực có chút tự hào:

- Cha ta là một tay sử dụng thương bồng rất cừ khôi, mấy chục tên này không làm khó được ông ấy đâu.

Trương Nguyên thầm nghĩ “ câu nói vạ người không địch nổi đúng là không phải khoe khoang, trong tay có thương bồng có thể địch được trăm người thật. Võ nghệ của Mục Kính Nham so với Mã Khoát Tề cao hơn nhiều, đúng là một dũng tướng “.

Vũ Lăng tựa vào cửa khoang thuyền chắc lưỡi khâm phục:

- Ôi mẹ ời, chả trách Chân tỷ tỷ lợi hại như vậy, thì ra Mục đại thúc còn lợi hại hơn.

Những tên đánh thuê này chỉ giỏi bắt nạt những người lương thiện yếu ớt, hòa theo những kẻ ác độc. Lúc đầu bị đánh ngã vài người chúng còn ý vào sức mạnh của số đông bốn cột, ngang ngược hung tàn, nhưng đám người ô hợp làm sao địch được Mục Kính Nham và Mã Khoát Tề. Chẳng đầy giây lát, đám người cậ có một chút công phu mà hoành hành ngang ngược, phá các hiệu buôn, đã bị đánh ngã mười mấy tên, đám còn lại thấy tình hình không ổn, bèn chạy dạt ra cả, nhưng không đi xa, ở bên cạnh đó chửi bới, dọa dẫm.

Lúc này, Tần Dân Bình lệnh dẫn mười mấy binh lính Thạch Trụ chạy như bay đến. Bến tàu giờ này là một bãi ngổn ngang, không có người đứng không, chỉ có mười mấy người đàn ông mặc áo xanh nằm trên đất, hoặc gãy chân hoặc gãy tay. Một số người nằm la liệt trên mặt đất ôm mặt lăn lộn, người đàn ông cao to Mã Khoát Tề đang cầm đoạn mái chèo đuổi đánh một số người áo xanh.

Trương Nguyên thấy Tần Dân Bình chạy tới liền mừng rỡ gọi to:

- Tần huynh, mau giúp ta bắt lấy những tên mặc áo xanh cầm côn bổng đi.

Tần Dân Bình đáp lại một tiếng, đoạn liền ra lệnh cho nhóm binh lính đuổi theo bốn phía, đuổi bắt những tên đầu gấu này. Các binh sỹ này đều xuất thân ở vùng núi Xuyên Đông rất giỏi chạy nhảy, những người kiêu phu, khuân vác cũng âm thầm tương trợ, đưa đòn gánh dài ra đánh tên đánh thuê một phát, thế là bắt được. Bận rộn một lát, kiểm tra lại quân số, không ngờ bắt được hai mươi bảy tên, bốn năm tên nhanh chân chạy mất.

Nhóm quan binh xuống tay cũng có phần tàn nhẫn, bắt được một tên liền đánh gãy một chân, cho chúng khỏi chạy trốn. Những binh lính Thạch

Trụ khi giết địch trên chiến trường chỉ trừ khi có lệnh, bằng không sẽ không giữ lại tù binh, đầu hàng cũng không tha, đã xông lên là đao cứ nhắm thẳng vào đầu, vào bụng mà chém.

Đám người đánh thuê bị bắt, bị chất thành một đống cùng với những tên bị Mã Khoát Tề, Mục Kính Nham đánh gục lúc đầu. Bọn chúng tên nào tên nấy mặt vàng như nghệ, ôm mặt la đau đớn.

Những người dân lúc đầu tránh qua một bên, giờ lại xúm lại xem những tên côn đồ này bị đánh. Có người cầm đá ném, có người tạt nước bẩn, những chuyện chúng làm khi xưa bây giờ bị quả báo.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Hoàng hôn buông xuống, trên bến kênh đào ngoài thành Hàng Châu có mấy ngàn người vây lại xem, ngay cả thương nhân, khách lữ hành đều lên bờ xem cảnh náo nhiệt. Hai mươi sáu tên đánh thuê áo xanh bị đánh gãy chân, đánh gãy sống mũi bị người dân đứng xem vây đen vào giữa. Họ dùng đá, đất, nước dơ bẩn, thức ăn thừa ném xuống, hắt xuống không ngừng, tiếng chửi, tiếng hô đánh rộ cả lên.

Trong đám người vây xem có một người phu xe có vẻ là lão làng đứng bên những người ném đá, tạt nước bẩn nói:

- Đừng đánh đừng đánh, đánh bọn chúng sẽ trả thù đấy, nhìn xem là được rồi.

Những tên đánh thuê này co lại thành một cụm chỉ cầu mong đá đừng đập vào đầu. Nghe những lời người phu xe nói, đột nhiên có khí thế, một tên hung hãn dùng tay che đầu, ngẩng đầu nhìn thẳng lên người phu xe kia nói to:

- Ta nhớ người rồi, người dám đánh ta, sớm muộn gì ta cũng tính sổ với người...

Chưa nói hết lời uy hiếp, một cục đá nện xuống ngay giữa miệng hắn, đánh gãy hai chiếc răng cửa, máu chảy đầy miệng.

Người phu xe kia cũng sợ mặt không còn chút máu kêu lên:

- Không phải ta, ta không đánh.

Những lời này vừa dứt, liền có một trận cười nhạo, có người cố ý bỡn cợt nói:

- Phu xe Minh lão lục, những người đánh thuê mà lão cũng dám đánh, Minh lão lục lão gan thật đấy.

Lúc này ánh mặt trời đã tắt, người không là người, vốn không phân biệt được ai với ai, nhưng có người vừa gọi tên đã làm lộ Minh lão lục, những người đi đánh thuê có thể không nhớ người đánh hăn mà lại nhớ kỹ tên của người phu xe là Minh lão lục.

Minh lão lục chen qua đám người, một mình đứng sừng sờ cảm thấy tai vạ sắp ập xuống người hăn. Đám người đánh thuê sẽ điên cuồng tìm hăn để trả thù, vậy là sẽ không có bến tàu nào lão có thể làm việc được, không chỉ có bến tàu mà toàn bộ thành Hành Châu này cũng không có chỗ nào lão có thể sống yên ổn. Nghĩ đi nghĩ lại, lão về thu dọn hành lý, trong đêm dẫn theo vợ con theo hướng Giang Bắc, chạy đến chỗ anh họ hăn ở Từ Châu tìm nơi nương tựa.

Trương Nguyên đương nhiên không biết là giữa dàn hợp xướng hô đánh lại còn có một khúc đệm nhỏ như vậy, hăn đang hỏi tên đánh thuê bị trói bên cọc gỗ vài lời. Tên này bị trói ở đây được xem là may mắn rồi, không bị gãy chân, không bị tẹt mũi, cũng không bị ném đá, không bị dính những đồ dơ bẩn. Tên hư hỏng này thấy đồng bọn kêu gào thảm thiết từ cách đó vài trượng, hai chân run run, mất hết ý chí kiên cường thành thật hồi đáp:

- Tiểu nhân không biết là ai trả ba mươi lượng bạc cả, chắc bọn Hắc Bát ca biết.

Trương Nguyên hỏi:

- Tên nào là Hắc Bát?

Tên thiếu niên hư hỏng ử rữ nói:

- Là người bên má trái có nốt ruồi màu đen đó.

Đứng ở bên Trương Nguyên, Tần Dân Bình nghe được, ra lệnh quân lính ngăn không cho dân chúng ném đá nữa, hỏi qua một lát, bèn lôi được tên nốt ruồi đen ra. Hắn chính là một trong năm tên bị Mục Kính Nham đâm chặt đứt xương sống mũi hồi nãy, là thủ lĩnh đám đánh thuê ở Hàng Châu, lúc này máu mũi chảy mà vẻ mặt còn tỏ vẻ hung hãn, căm tức nhìn Trương Nguyên nói:

- Người là ai?

Trương Nguyên hỏi:

- Là ai đã đưa cho người ba mươi lạng bạc để chờ ở đây đánh gãy chân Trương Nguyên?

Tên Hắc Bát kia nheo mắt nhìn đánh giá Trương Nguyên vài lần nói:

- Hóa ra người là Trương Nguyên.

Trương Nguyên hỏi:

- Người biết ta sao?

Hắc Bát nói:

- Không biết, nhưng thuê có nói tuổi và dung mạo người, chỉ có điều ta không ngờ...

Máu mũi chảy vào miệng, hắn không có cách nào nói tiếp được.

Trương Nguyên nói:

- Đừng thay người khác gánh tội, người không có bản lĩnh đó, nói đi, ai muốn người hành hung ta?

Hắc Bát ngậm chặt miệng không há nửa lời, Tần Dân Dân ra lệnh cho binh lính đánh, đợi hắc bị đánh vài cú rồi Trương Nguyên mới ngăn lại, nói:

- Không muốn nói nọ cũng không ra, để đưa về phủ nha Hàng Châu thẩm vấn.

Rồi đưa Tần Dân Bình qua một bên, nói:

- Làm phiền Tần huynh bẩm báo lại với Chung công công một tiếng, nói vốn ta muốn đến bái kiến Chung công công, nhưng không ngờ xảy ra sự việc này, cho nên phải đi bái kiến Án Sát ti Trương đại nhân trước đã.

Tần Dân Bình không nói lời nào, dẫn theo hai binh lính đi liền, số binh lính còn lại canh chừng hai mươi bảy tên đánh thuê, chờ Tri phủ Hành Châu phái người đến. Nơi bến thuyền xảy ra một trận ẩu đả lớn như vậy, lính tuần sớm đã cấp báo lại sự việc cho Tri phủ Hàng Châu Ân Đình Xu.

Trương Nguyên trở lại mũi thuyền, Trương Nhược Hi không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, thấy đệ đệ trở vào vội vàng hỏi đầu đuôi mọi chuyện. Trương Nguyên nói:

- Tỷ tỷ đừng lo, nếu đệ đoán không lầm thì chuyện này là do tên Diêu Tụng Côn sai khiến bọn đâm thuê chém muốn đến đánh cho đệ tàn phế, ít nhất là làm cho ta không tham gia được cuộc thi phủ vào tháng tới.

Trương Nhược Hi nói:

- Tên Diêu Tụng Côn này đã bị nhốt vào trong lao tù mà còn muốn hại người, thật đáng ghét.

Trương Nguyên nói:

- Diêu Phục có đường huynh làm quan ở kinh thành, nên Tri phủ Thiệu Hưng Từ Thời Tiến cố ý bao che Diêu Phục, trì hoãn kết án. Nếu chuyện lần này đúng là Diêu Phục gây ra thì ta có thể mượn việc này hoàn toàn chấm dứt vụ án.

Trương Nhược Hi cảm thấy lo lắng:

- Tiểu Nguyên, đệ còn nhỏ, về sau phải chuyên tâm đọc sách để đi thi, không nên gây ra những chuyện phiền toái không cần thiết.

Trương Nguyên vâng vâng đồng ý, trong lòng nghĩ: “ Ta còn nhỏ nhưng ý chí không nhỏ, sinh ra trên đời phải có chí tiến thủ, nếu muốn tiến tới làm nên sự nghiệp thì không thể quá gìn giữ hòa khí, thế nào cũng phải đắc tội với người ta. Nếu muốn làm người tốt thì ta chẳng thà đi theo Lưu Tông Chu tiên sinh nghiên cứu học vấn, đợi đến ba mươi năm sau nước mất nhà tan, sẽ cùng đại huynh Trương Đại vào núi sống ẩn cư, viết bộ "Di dân chuyên trừ mộng ước“, , chứ tìm kiếm sự chuyển thế làm gì. Điều đó là mong muốn của ta sao?

Dân chúng vây xem rất kiên nhẫn, trời đã tối cũng không chịu giải tán. Họ muốn biết những tên đánh thuê này sẽ bị xử lý như thế nào. Phía đông chân trời trắng tròn lạnh lạnh của ngày mười lăm đã bắt đầu mọc, Ân Tri phủ phái binh phòng Điện lại dẫn mười mấy sai nha nhanh nhẹn chạy đến bến tàu.

Lúc đầu họ tưởng bọn đâm thuê chém mướn này và người thổ ty đã xảy ra xung đột, hỏi chi tiết mới biết, là bọn chúng đi đánh người không xong, ngược lại còn bị người ta đánh cho tàn phế.

Tên Hắc Bát kia có một người anh họ làm trưởng nha dịch họ Hà, Hắc Bát có thể đánh người thành nghiệp ở thành Hàng Châu này, vì có biểu huynh đỡ đầu. Khi có chuyện xảy ra binh phòng còn chưa tới mà trưởng

nha Hà đã chạy đến rồi, nhìn thấy biểu đệ Hắc Bá bị đánh thảm thương, xương mũi bị chặt đứt nhìn thiếu chút nữa là không nhận ra, cả giận nói:

- Ai xuống tay ác độc vậy?

Hắc Bát rất giảo hoạt, gã không nói Trương Nguyên mà chỉ vào Mục Kính Nham nói:

- Chính tên đạo dân này đánh tiểu dân, hân ý mình có võ nghệ cao cường hành hung đánh người.

Mục Kính Nham đứng bên Trương Nguyên, nghe Hắc Bát nói như trách móc trong lòng có chút chột dạ. Dân đen có vị trí hèn mọn thấp kém, bình thường không dám tranh chấp, có lý cũng phải nhịn. Mục Kính Nham tuy có võ nghệ cao cường cũng giống như những người thấp kém phải nhịn nhục để sống, tuy có Trương Nguyên là chỗ dựa nhưng thấy sai dịch đến vẫn hết hoảng.

Tên trưởng nha chỉ liếc Mục Kính Nham một cái rồi nhìn vào Trương Nguyên, tên Đạo dân râu vàng này chắc chắn là nô bộc của tên thiếu niên thư sinh này.

Thiếu niên thư sinh này giống con cháu quý tộc, tên trưởng nha không dám hành động thiếu suy nghĩ, hỏi Trương Nguyên:

- Người là người phương nào, vì sao lại dung túng nô bộc hành hung?

Dân chúng vây xem rất nhiều, tên trưởng nha họ Hà cho rằng Trương Nguyên có không ít nô bộc, nên mới đánh cho Hắc Bát một trận thảm hại như vậy.

Trương Nguyên thấy tên trưởng nha này cố ý muốn bao che cho tên Hắc Bát, nên chẳng buồn nói nhiều, cười lạnh nói:

- Đám đánh thuê này làm điều xằng bậy, ta phải người hầu giáo huấn hẳn một chút có gì không đúng?

Tên trưởng nha nghe giọng điệu Trương Nguyên cứng rắn, mạnh mẽ liền đi lại phía Hắc Bát hỏi lại lịch của Trương Nguyên thế nào. Hắc Bát được thuê để đối phó với Trương Nguyên thì phải hiểu rõ Trương Nguyên là người thế nào.

Hắc Bát nói:

- Là người ở huyện Sơn Âm, họ Trương, cha hẳn chẳng qua chỉ là một tên đồng sinh, làm quan cửu phẩm ở tỉnh lẻ.

Tên trưởng nha vừa nghe xong liền nổi giận. Nếu Trương Nguyên là con cháu của quan lại quyền cao chức trọng thì chỉ có cách trách Hắc Bát có mắt không trông, nhưng thì ra Trương Nguyên chỉ là con trai của một tên quan cửu phẩm nhỏ nhoi, vậy mà dám ở Hàng Châu đánh biểu đệ của hẳn ra nông nổi này, điều này làm cho Ha trưởng nha tức giận hết sức.

Nhưng hẳn cũng là một người làm việc rất cẩn thận, nói với mấy bố khoái đứng bên:

- Bắt lấy tên Đọa dân râu vàng lại hỏi cung.

Trương Nguyên nghiêng cúi đầu nói với Mục Kính Nham:

- Mục thúc, tên nha dịch này kết cấu với bọn đánh thuê này làm việc xấu, nếu bọn chúng dám bắt người, người không cần lo lắng gì cứ việc đánh cho ta.

Mã Khoát Tề nắm đoạn mái chèo đi tới, cả giận nói:

- Bọn sai dịch các người, không trối đám đánh thuê này lại giải về nha môn, còn chờ gì nữa?

Tên trưởng nha nghe Trương Nguyên nói sẽ đánh cả bọn hăn, liền giận dữ nhìn Mã Khoát Tề nói:

- Bọn thổ dân các người không được ở đây gây trở ngại cho việc truy bắt phạm nhân của ta.

Đoạn lệnh cho đám bồ khoái đi cùng nhanh chóng xông lên bắt giữ Mục Kính Nham, còn hăn rút ra dây thiết xích nhảy tới trước.

Trương Nguyên giận quát lên một tiếng:

- Đánh gãy xương mũi hăn.

Mục Kính Nham trong tay cầm tiêu bồng liền đâm ra đáp trả ngay giữa sống mũi tên Hà trưởng nha. Tên này trúng đòn la to lên một tiếng, lùi mấy bước, chụp cái mũi, máu đang ở khe mũi chảy ra, Mục Kính Nham chỉ đâm một cái không mạnh, mũi tên trưởng nha chưa bị đập vỡ.

Tên Hà trưởng nha bỏ luôn thiết xích trên tay, ngóc đầu lên để máu mũi ngừng chảy, không ngờ Mã Khoát Tề giơ đoạn mái chèo đập ngang cho hăn một phát "bùm" hăn ngã nhào ra đất.

Dân chúng vây xung quanh xem thấy người của Trương Nguyên không chỉ dám đánh những tên đánh thuê, mà còn dám đánh những tên sai nha, những người dân lú lờ không ai dám nói chuyện. Mục Kính Nham và Mã Khoát Tề đang chống trả mười mấy tên lính.

Có vài binh lính của binh phòng điện lại Phủ Hàng Châu chạy đến, còn chưa mở miệng hỏi, liền nghe được tiếng kêu:

- Chung công công đến, Chung công công đến.

Những tên lính này đương nhiên biết Chung công công là ai, thành Hàng Châu chỉ có một Chung công công, chính là Chung thái giám củ

xưởng dệt Hàng Châu. Lúc này không ai lo lắng gì cho tên Trương nha bị té trên mặt đất, khẩn trương đi nghênh đón.

Chỉ thấy mấy chục cặp đèn đi đến, một chiếc kiệu lớn dừng, lại một nội quan trung niên rời kiệu, hướng bên này đi tới. Một tên sai nha tiến đến cười nói:

- Chung công công, ty chức không biết người đến thật thất lễ.

Chung thái giám không hỏi cũng không nói, đi cùng Tần Dân Bình với hơn mười sai dịch của xưởng dệt đứng xếp thẳng hàng, tiền hô hậu ủng, đi tới bên kênh đào, thấy Trương Nguyên đi thối, vội nói lớn:

- Trương Công tử không sao chứ?

Trương Nguyên bước lên trước thi lễ nói:

- Nhờ phúc của Chung công công, những tên xấu xa này chưa làm gì được.

Từ lần trước, sau khi Chung thái giám cùng Trương Nguyên thảo luận bí mật, ông ta đã xem Trương Nguyên là tâm phúc, là bạn tri kỉ, nên khi nghe nói có người muốn ám hại Trương Nguyên, ông ta rất giận dữ, đích thân tới, hỏi rõ mọi chuyện từ đầu đến cuối xong, liền chỉ vào binh phòng điễn lại nói:

- Chúng ta sẽ thẩm vấn ngay tại đây, ta muốn xem ai dám bao che cho những tên lưu manh này.

Tên binh phòng điễn lại luôn miệng nói “vâng phải”. Ra lệnh cho những tên sai dịch bắt hai mươi bảy tên đánh thuê kia đến, thẩm vấn luôn dưới ánh đèn của những sai dịch xưởng dệt.

Tên Hà trưởng nha lúc trước còn tức giận kêu la mắng chửi, lúc này một chút âm thanh cũng không có, dù hắc không lên tiếng Trương Nguyên cũng không buông tha cho hắc, nói với binh phòng điển lại nói:

- Vừa rồi Hà trưởng nha kia đến không chịu bắt những tên giang hồ này, mà định bắt người hầu của ta vì hắc chống lưng cho bọn đánh thuê này. Loại bại hoại nha môn cũng phải đem ra thẩm vấn. Bọn đánh thuê ở Hàng Châu hung hăng ngang ngược như vậy, chắc trong nha môn nhất định sẽ có nhiều người liên quan đến việc này.

Tên binh phòng điển này toát mồ hôi hột, hắc biết tên Hà trưởng nha và Hắc Bát có quan hệ thế nào, mà ngày thường hắc cũng lấy không ít tiền từ Hà trưởng nha. Nhưng lúc này nào dám nói lên một tiếng không, liền sai người bắt tên Hà trưởng nha và những tên đánh thuê quỳ xét hỏi.

Trong số những người dân đang vây quanh xem có người kêu lên:

- Tên trưởng nha họ Hà chính là biểu ca của Hắc Bát.

Trương Nguyên nói:

- Thì ra là thế, bọn đánh thuê quả nhiên có chỗ dựa.

Chung thái giám cười lạnh nói:

- Một tên sai nha mà dám gọi là chỗ dựa vững chắc, đánh hắc cho ta, trước tiên hãy đánh hắc hai mươi trượng cho ta rồi tra hỏi sau.

Cũng không cần bọn nha môn ở phủ Hàng Châu ra tay, người của Chung công công bước lên đề tên Hà trưởng nha kia ra, vung gậy trúc đánh vào môn tên trưởng nha, đánh tới mức hắc phải gọi cha gọi mẹ.

Mấy tên đánh thuê sợ tới mức toàn thân run rẩy, đến Hà trưởng nha mà bị đánh thế kia, thì bọn chúng xong đời rồi, liền có người hô lớn:

- Tiểu nhân xin khai, tiểu nhân xin khai. Hắc Bát lần này nhận ba mươi lượng bạc trắng của một người họ Diêu ở Sơn Âm, để đánh gãy hai chân của người thiếu niên tên Trương Nguyên, sau khi chuyện thành công sẽ được trả thêm ba mươi lượng nữa.

Chung thái giám liền hỏi Trương Nguyên:

- Tên họ Diêu nào muốn hại người?

Trương Nguyên nói:

- Đó là Diêu Phục, người lần trước từng đánh cượng bát cổ văn với tại hạ, Diêu Phục hiện còn bị nhốt trong huyện lao.

Đây chắc là người nhà của Diêu Phục mượn người hành hung, chủ yếu là bản án kia cứ mãi bị trì hoãn, kéo dài thời gian kết án. Cho nên tại hạ muốn đi thỉnh giáo án sát ti Trương Phân Thủ mau chóng kết thúc vụ án này.

Chung thái giám nói:

- Người tốt nên làm đến cùng, ta sẽ cùng đi với cậu đến gặp Trương Phân Thủ.

Rồi ra lệnh đánh những tên đánh thuê mỗi người hai mươi trượng, rồi bắt đến phủ nha Hàng Châu hỏi tội.

Dân chúng vây quanh vỗ tay hoan nghênh, Trương Nguyên nói với Chung thái giám:

- Công công lại làm một việc tốt cho dân chúng Hàng Châu.

Những tên ác ôn ngày thường làm những chuyện xằng bậy, chuyên ức hiếp những người lương thiện, hôm nay Chung công công trừ được mối họa này, dân chúng Hàng Châu luôn luôn mang ơn. Cho dù sau này Chung

công công rời khỏi Hàng Châu, người dân nơi đây sẽ luôn hương khói người không bao giờ quên.

Chung thái giám biết Trương Nguyên đang nói để hân vui lòng, nhưng tai nghe dân chúng hoan hô cũng cảm thấy khoái trá vô cùng.

Trương Nguyên sai Vũ Lăng lên thuyền nói với tỷ tỷ Trương Nhược Hi một tiếng, hân mang theo Mục Kính Nham đi cùng Chung thái giám đến Thanh Ba môn nội án sát ti bá kiến Trương Kỳ Liêm. Trương Kỳ Liêm nghe Chung thái giám của xưởng dệt ra ra mặt, liền ra tiếp đón không dám chậm trễ.

Hơn nữa Trương Nguyên là cháu trong tộc của Trương Tiêu, lần này suýt chút nữa là bị người ta gây thương tích, không nghiêm trị hung thủ sao được. Trương Kỳ Liêm là Tả quan Án sát ti, phụ trách việc văn của hai phủ Hàng Châu. Thiệu Hưng, ông ta ra lệnh phải tra rõ việc này, nghiêm trị người nhà Diêu Phục. Nhanh chóng xử lý vụ án của Diêu theo đúng quy định của luật pháp.

Nhìn Chung thái giám và Trương Nguyên lên kiệu đi khỏi, Trương Kỳ Liêm thầm cảm thấy kì lạ. Thật sự không rõ vì sao Chung thái giám lại coi trọng thiếu niên Trương Nguyên như thế. chẳng phải là vì đồng cảm với bài thơ “ Tơ liễu bay tới từng mảnh đỏ “ hay sao, nếu đúng là như thế, thì tâm tư của thái giám quả là khác với người thường.

Chung thái giám mời Trương Nguyên đến phủ của hân nói chuyện, Trương Nguyên nói:

- Ngày mai tại hạ sẽ tới bá kiến công công, tỷ tỷ tại hạ đang ở trên thuyền đợi tại hạ về.

Chung thái giám dặn dò Trương Nguyên ngày mai đến sớm, rồi quay về.

Trương Nguyên trở lại nơi cửa sông, Tần Dân Bình còn đang canh giữ trên bờ, Trương Nguyên nhanh chóng đến nói lời cảm ơn.

Tần Dân Bình nói:

- Trương công tử đừng coi tai hạ như người xa lạ, Trương công tử là đại ân công của thổ dân Thạch Trụ ta, có thể hiến chút sức lực cho Trương công tử tại hạ thật vui mừng.

Đây không phải là những lời khách khí mà là những lời tận đáy lòng.

Trương Nguyên nói:

- Nếu vậy, Tần huynh cũng đừng gọi ta là ân công này ân công nọ. Chúng ta cứ gọi nhau là huynh đệ, ta sẽ gọi ngươi là Tần huynh, ngươi gọi ta là Trương hiền đệ hoặc là Giới tử hiền đệ đều được.

Tần Dân Bình vui vẻ nói:

- Rất tốt, rất tốt!!!

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 105

Đêm đã khuya vời vợi, trên bầu trời trăng tròn chiếu rọi, dòng nước trên sông chảy êm đềm, trên chiếc thuyền Tam Minh bên bờ sông Vận, hai đứa trẻ Lý Thuần và Lý Khiết đã sớm chìm vào mộng đẹp.

Trương Nhược Hi và Mục Chân Chân ngồi dưới ánh đèn chờ Trương Nguyên trở về.

Trên bờ có binh lính của Tần Dân Bình canh giữ, những tên đâm thuê chém mướn đã bị bộ nha khoái phủ Hàng Châu áp giải đi rồi.

Bến tàu nhộn nhạo bởi sự bu quanh của đám người xem náo nhiệt, giờ đây nó cũng dần yên tĩnh trở lại.

Trương Nhược Hi dạy Mục Chân Chân viết chữ to khen Mục Chân Chân nói:

- Tay Mục Chân Chân có lực, khoản này viết vững vàng đấy, không tệ chút nào, cứ như vậy mà viết.

Lại nghiêng tai lắng nghe bên ngoài nói:

- Sao Tiểu Nguyên đến giờ vẫn chưa trở về, đã là canh ba rồi.

Mục Chân Chân viết một chữ “ Sư “ thật ngay ngắn, nghe có tiếng nói bỗng nhiên nàng đặt bút xuống nói:

- Thiếu gia đã về rồi.

Đứng phắt dậy muốn đi ra đón, chợt nàng dừng lại ở cửa khoang thuyền, quay đầu lại nói:

- Đại tiểu thư.

Trương Nhược Hi cười nói:

- Chân Chân thính tai thật, ta còn chưa nghe thấy giọng của Trương Nguyên mà cô đã nghe rồi, ồ, lúc này thì ta nghe thấy rồi. Chân Chân đi đặt ván lên bờ đi, bảo Tiểu Vũ đi nói các thuyền nương chuẩn bị đồ ăn, đám người tiểu Nguyên còn chưa dùng cơm chiều đâu.

Nhược Hi dõi theo bóng dáng Mục Chân Chân bước ra khỏi khoang thuyền, trong lòng thầm nghĩ “ Cô thiếu nữ đoạ dân này đã một lòng một dạ với tiểu đệ ta rồi, Chân Chân có võ nghệ, tính tình lại tốt, dung mạo lúc đầu nhìn hơi khác thường nhưng nhìn quen thì lại thấy đẹp, để nàng ấy mà hầu hạ tiểu Nguyên thì còn gì tốt bằng “ Mục Chân Chân đi lên mũi thuyền, thấy thiếu gia đang nói chuyện cùng Tần đại nhân trên bờ. Cha nàng Mục Kính Nham ở bên cạnh, nàng đặt xong ván gỗ liền đứng trên đầu thuyền chờ. Ánh trăng trong trẻo có thể nhìn thấy rõ một bên gương mặt của thiếu gia, do khoảng cách xa nên nàng mới dám nhìn chăm chú như vậy, trong lòng cảm thấy rất vui.

Tần Dân Bình và Trương Nguyên ở dưới ánh trăng nói chuyện thật lâu mới cáo từ quay về nhà trọ Lục Gia. Tuy đoán chắc mấy gã đánh thuê ấy vừa lọt lưới không dám tới quấy nhiễu nữa nhưng vẫn giữ lại hai binh lính tuần tra trên bờ.

Trương Nguyên và Mục Kính Nham lên con thuyền trăng rồi, Mục Chân Chân liền rút ván gỗ lại, Vũ Lăng chạy ra nói:

- Thiếu gia, Mục đại thúc, đồ ăn đã hâm nóng rồi, mau khẩn trương ăn cho nóng.

Khi Trương Nguyên dùng cơm, Trương Nhược Hi ở bên cạnh nói chuyện với hần biết được Án Sát tư Trương Phân Thủ đã hạ lệnh phải điều tra nghiêm chuyện này, Trương Nhược Hi lúc này mới yên tâm.

Trương Nguyên nhìn chữ trên bàn còn chưa kịp thu dọn hỏi:

- Đây là chữ to của Lý Thuần viết đấy ư, viết rất tốt đấy.

Mục Chân Chân đứng một bên lập tức đỏ mặt, mau chóng đến thu dọn giấy bút.

Trương Nhược Hi cười nói:

- Lý Thuần vẫn chưa bắt đầu luyện chữ đâu, đây là chữ Chân Chân viết đấy.

Trương Nguyên “ồ” lên một tiếng nói Chân Chân mang bài viết đến hần phải nhìn kĩ một chút.

Mục Chân Chân thấy thiếu gia nói chữ nàng viết giống chữ của Lý Thuần tiểu thiếu gia mới sáu tuổi, cô thấy rất xấu hổ. Tuy đây là lần đầu nàng viết chữ bằng bút lông, nhưng từ khi thiếu gia dạy nàng nhận biết chữ, khi rảnh rỗi nàng lại lấy ngón tay trở ngọc ngậy tập viết trên ván thuyền.

Khi giặt quần áo cô lại bề một cành cây tập viết trên cát, có thể nói nàng đã luyện rất nhiều ngày rồi nhưng thiếu gia vẫn thấy chữ viết này như của một đứa trẻ sáu tuổi viết, xem ra nàng viết vẫn còn kém, không thể chấp nhận được.

Trương Nguyên kì thật không ngờ đây là chữ của Mục Chân Chân đã luyện, biết chữ là tốt hiện tại nàng không còn bán trái cây nữa nên rất nhiều thời gian nhàn rỗi để học. Nàng là một người rất hiếu học nên cứ để nàng ta học, nàng thiếu nữ đạo dân này rất sùng kính người đọc sách. Trương

Nguyên tán dương nàng vài câu, lại đốc thúc nàng không được bỏ bê việc luyện tập võ nghệ, Mục Chân Chân nói:

- Tỳ nữ đều luyện tập mỗi ngày.

Trương Nguyên nói:

- Vậy sao ta không thấy.

Mục Chân Chân đỏ mặt nói:

- Tỳ nữ lạng lẽ luyện ạ.

Trương Nguyên nói:

- Vậy không được, khi luyện nói với ta một tiếng, để ta giám sát, nàng nghe rõ chưa?.

Mục Chân Chân then thùng nói:

- Dạ được thưa thiếu gia.

Rửa mặt đi ngủ, một đêm trôi qua, một ngày mới lại đến. Mới tờ mờ sáng, Mục Chân Chân đã thức giấc, đứng dậy mặc quần áo chỉnh tề nghiên đầu nhìn thiếu gia, thiếu gia vẫn còn đang ngủ rất say.

Ánh mặt trời chiếu rọi lên khuôn mặt thiếu gia trông rất rõ ràng, nhìn rất thích mắt, khiến Mục Chân Chân muốn đưa tay sờ sờ một chút, bất chợt lại bị ý tưởng của mình làm cho đỏ mặt tía tai.

Tay phải dấm lên vai trái xem như là tự trừng phạt mình. Cô đứng dậy đi rửa mặt trở vào thấy thiếu gia còn chưa tỉnh liền ngồi bên cạnh thiếu gia im lặng chờ đợi.

Bến tàu qua một đêm yên tĩnh đã bắt đầu nhộn nhịp trở lại, tiếng mái chèo, tiếng lá chắn, tiếng nước hắt, các tiếng động đồng loạt vang lên.

Trương Nguyên bị đánh thức bởi tiếng động ấy, vừa ngồi dậy đã thấy Mục Chân Chân ngồi chồm hồm bên cạnh nhìn hẩn, thấy vậy liền hỏi:

- Chân Chân, có chuyện gì vậy?

Mục Chân Chân trầm nghĩ “ Thiếu gia quên rồi “.

Nàng hơi thất vọng vội vàng đứng lên nói:

- Không có gì, không có việc gì, nô tỳ đi giặt đồ đây.

Ra trước khoang thuyền, đem quần áo hôm qua thay ra để vào giỏ trúc, cầm giỏ trúc đến đầu thuyền đã thấy thiếu gia đứng ở đó hướng người về phía nàng hỏi:

- Cặp tiểu bàn long của nàng đâu?

Thì ra là thiếu gia không quên, Mục Chân Chân đỏ mặt nói:

- Dạ nô tỳ mang theo đây ạ.

Trương Nguyên nói:

- Ta đi xem nàng luyện võ.

Không đợi Mục Chân Chân bước chân đi, hẩn lui ra sau hai bước dùng lực nhảy bờ cách xa năm thước. Quay đầu lại cười nhìn Mục Chân Chân có chút đắc ý nói:

- Ta cũng không phải là người vô dụng đâu.

Thiếu gia nhảy đi lên rồi Mục Chân Chân cũng không tiện đặt ván nữa, nàng đứng lấy thế, thiếu gia thì đang nhìn chăm chăm từng cử động của

nàng, nàng đành phải một tay xách giỏ trúc, một tay nhắc mép váy, trông cũng không mấy dùng sức, ấy thế mà nàng lại nhẹ nhàng nhảy lên bờ rồi..

Khi Mực Chân Chân nhảy lên, hẳn thấy trong váy cô có cặp côn tiểu bàn long buộc ở chân Thầm nghĩ “ Côn nhị khúc ở ngay dưới váy, nàng ta giấu kĩ thật. “ - Thiếu gia, sớm như vậy muốn đi đâu?

Mực Kính Nham đến chấp tay trước ngực thi lễ. Khi ánh bình minh vừa rọi xuống, Mực Kính Nham đã rời khỏi giường rồi, lúc này đang ở trên bờ cùng với Mã Khoát Tề và một người đàn ông khác bàn về võ nghệ. Mã Khoát Tề cực kỳ khâm phục người đàn ông dọa dân có thân thủ cao cường này.

Trương Nguyên nói:

- Ta đi xem Chân Chân luyện võ.

Mực Chân Chân vén áo thi lễ phụ thân và hai người binh lính. Nàng cầm giỏ trúc hướng ra dòng suối nhỏ. Nghe tiếng bước chân thiếu gia theo sau, tim nàng đập thành thịch vì hồi hộp.

Nơi bến cảng đã bộn bề huyên náo mà chỉ cách dòng suối nhỏ yên tĩnh có nửa dặm đường. Hai bên bờ sông có hàng liễu cao thấp, liễu non mới mọc xanh tươi mát mắt, có Hoàng Oanh líu lo trên cành cây, dòng suối chảy từ Vũ Lâm trông có vẻ tinh khiết hơn dòng sông Vận nhiều.

Ánh mặt trời chưa ló dạng, từ mặt nước khe suối nhìn lên có thể thấy Trương Nguyên đang cười nói:

- Đây là nơi thích hợp để luyện quyền, ta luyện trước chỉ là múa rìu qua mắt thợ, Chân Chân đừng cười ta.

Mực Chân Chân hé miệng cười nói:

- Không đâu không đâu ạ.

Trương Nguyên luyện qua một lần Thái Cực Quyền, hỏi Mục Chân Chân:

- Nàng thấy ta luyện được chứ?

Mục Chân Chân gật đầu, Trương Nguyên chấp hai tay cười nói:

- Nữ hiệp có dám độ sức cùng ta không?

Mục Chân Chân thấy thiếu gia trêu đùa mình không khỏi đỏ mặt tía tai, e thẹn nói:

- Tỳ nữ không dám.

Trương Nguyên cười ha hả nói:

- Là ta không dám mới đúng, Chân Chân nàng luyện đi, ta đứng bên xem.

Mục Chân Chân lúc này mới đem giỏ trúc đặt trên tảng đá, nghiêng mình không cho thiếu gia nhìn thấy, rồi cúi người rút ra cuộn côn tiểu bàn long, liếc nhìn thiếu gia một cái, có chút đỏ mặt, chẳng dám múa may gì cả.

Trương Nguyên nghiêm túc nói:

- Luyện cho giỏi vào, ta rất hay gây chuyện, về sau hễ có không ít người muốn đánh ta giết ta, tất cả còn phải nhờ nàng bảo vệ ta đấy.

Nghe thiếu gia nói chuyện hệ trọng như vậy... Mục Chân Chân lập tức cảm giác được trọng trách trên vai của mình, liền ra sức gật đầu một cái, cuốn mép váy lên để lộ ra cái khố màu xanh đậm. Ống quần buộc chặt, lưng thẳng tắp, chớp mắt đã thi triển cặp côn tiểu bàn long, chúng mở ra

như gió quét ngang, đâm thẳng, chẻ dọc, rút ra xoay vào, tạo thành lốc xoáy cuốn hết lá vàng.

Cô đứng trụ ở giữa, động tác nhanh và mạnh mẽ, liên tiếp thi triển côn pháp. Thân hình Mục Chân Chân cao gầy di chuyển rất uyển chuyển, vừa dịu dàng lại vừa dứt khoát, nghe như tiếng nước chảy róc rách. Cái tư thế hiên ngang của một thiếu nữ sử dụng song côn trong rừng liễu, làm cho Trương Nguyên nhìn xem nhíu mày không khỏi ngâm nga hát:

- Người luyện võ cần nhớ ‘nhân giả vô địch’, là ai đang luyện thái cực gió dậy sóng lên, mau sử dụng côn nhị khúc ừ ư há ư, mau sử dụng côn nhị khúc hừ hừ á ư.

Mục Chân luyện luyện tầm một canh giờ mới thu côn, mặt đỏ như ánh mặt trời, thở hì hục, mồ hôi chảy đầm đìa, hơi thở phập phồng, đôi bông đảo như dính sát vào áo không ngừng nhấp nhô. Đường như muốn được thoát ly ra ngoài.

Trương Nguyên vỗ tay nói:

- Tốt lắm Chân Chân, côn pháp của nàng khiến ta xem mà hoa cả mắt, lần sau khi luyện nhớ gọi ta.

Ừm, thật đẹp mắt!

Mục Chân Chân được thiếu gia khen đâm ra ngượng ngùng, lúc này không tiện cất lại tiểu bàn long xuống dưới váy.

Chân Chân liền đem cuộn côn treo trên cây liễu, nói một tiếng:

- Thiếu gia, tỳ nữ giặt quần áo đây.

Nói rồi nàng đi ra tảng đá xanh bên bờ sông, bắt đầu lấy quần áo ra giặt, trong lòng vui sướng vô cùng.

Trương Nguyên thấy Chân Chân đi giặt đồ rồi, liền tháo cặp côn tiểu bàn long ra, hắn cầm nhìn nhìn, rồi xoay thử hai cái “bộp” một tiếng, đoán côn lật lên gõ trúng đầu, may mà chưa dùng hết sức.

Mục Chân Chân vẫn đang chú ý đến hắn, nghe tiếng kêu là biết ngay thiếu gia đánh trúng mình rồi, nàng vội quay đầu nói:

- Thiếu gia cẩn thận, thiếu gia muốn học thì chốc nữa... nô tỳ sẽ dạy cho thiếu gia, hoặc kêu cha nô tỳ dạy người.

Trương Nguyên cười nói:

- Luyện võ thì ta thua, ta toàn luyện nửa vời, có Chân Chân theo bên cạnh ta thì ta không cần học đâu.

Mục Chân Chân nghe thiếu gia nói như vậy trong lòng vui mừng, dùng sức chà xát quần áo làm nước văng tung tóe.

Võ có thể không luyện, cơ thể thì nhất định phải khỏe mạnh, Trương Nguyên lại luyện tập một lần nữa bài Thái Cực Quyền sơ cấp. Hắn cảm thấy xương cốt tứ chi khỏe khoắn, lỗ chân lông thông thoáng rất thư thái.

Nhớ ra mình vẫn chưa rửa mặt, hắn liền bẻ gãy một cành liễu nhỏ ngồi xồm xuống một lúc đem cành liễu nhai nát rồi dùng chúng đánh răng thấy có mùi tươi mát. Hắn đến gần suối nước rửa mặt tuy lạnh lẽo nhưng thật khoan khoái.

Không có khăn vải lau mặt hắn liền để như vậy ngồi trên hòn đá ở khe suối xem Mục Chân Chân giặt quần áo.

Hai tay xắn tay áo lên để lộ ra làn da trắng muốt, dùng đầu cây hạt cải chà lên chỗ dơ bẩn đánh đi vài cái sau đó chà xát giặt rửa sẽ sạch ngay.

Mục Chân Chân biết thiếu gia đang nhìn nàng, trong lòng có chút hoảng loạn, cây dầu cải trong tay bị đánh trượt vào trong nước, vôi vàng thò tay xuống nước mò mẫm, tay áo cũng bị nhúng ướt hết cả, liền kêu lên một tiếng:

- Thiếu gia.

Tiếng kêu có mang chút giận dữ.

Trương Nguyên cười hì hì nói:

- Làm sao vậy?

Mục Chân Chân không thể nói nàng không muốn để thiếu gia xem mình giặt đồ, đành nói:

- Thiếu gia về nhà trước đi, xem thuyền nương làm món sủi cảo xong chưa, tỳ nữ nghe nói hôm nay thuyền nương sẽ làm sủi cảo đó.

Trương Nguyên nói:

- Đợi nàng làm xong rồi cùng về, được rồi ta không nhìn nàng giặt quần áo nữa, ta đọc sách đây.

Đứng dậy bước đi ven suối, thử tiến hành phá đề “ tứ thư”. Đợi khi Mục Chân Chân giặt xong quần áo, mặt trời phía đông đỉnh núi cũng vừa mới dâng lên.

Trương Nguyên trở lại thuyền ăn xong sủi cảo, Tần Dân Bình cũng vừa tới, Trương Nguyên cùng y đi bái kiến Chung thái giám, sẵn hoàn trả lại “hợp bài” cho lão.

Chung thái giám nói:

- Trương công tử, những tên đánh thuê này chắc chắn không dám tìm người gây chuyện nữa. Ta đã phái người thông báo An Tri phủ phải nghiêm trị những tên lưu manh này, sung toàn bộ chúng đi biên cương, cả đời cũng không trở về được, còn về phần Diêu thị ở núi Sơn Âm muốn người đã thương người cũng không thoát tội người cứ yên tâm.

Trương Nguyên khom người nói:

- Đa tạ công ơn người đã trượng nghĩa tương trợ, nếu lúc này không có Công công, học trò thật hỗn loạn không biết làm sao.

Chung Thái giám cười nói:

- Có gì mà bối rối chứ, đã có Tần tiên sinh giúp người, vài tên lưu manh mà có thể hại người sao. Tháng sau người thi đúng không, cũng không gấp lắm. Hôm nay đi dạo hồ Tây với ta, ta cần người tư vấn cho việc xây miếu thờ.

Đây là đại sự cả đời của Chung thái giám, Trương Nguyên sao có thể không tham gia, liền đi theo Chung thái giám lên thuyền đến Tây Hồ. Hai người hướng đường bờ đê mà đi, Chung thái giám rất biết chọn địa điểm, lão muốn xây dựng bên cây cầu đệ nhất ở Tô Đê, bên cạnh chính là phần mộ của Nhạc Vương và Ngân Bình tiểu thư.

Ngân Bình tiểu thư là con gái của Nhạc Phi, sau khi cha mất, nàng ôm bình bạc đi vào cõi chết.

Mộ của Tô Tiểu Tiểu ở cầu Tây Linh cũng cách đây không xa, trung thần, lê nữ, danh kỹ.

Chung thái giám muốn chen vào trong đó, thật đúng là phá cảnh. Chung thái giám đứng trên lầu thuyền chỉ về phía xa, trưng cầu ý kiến của Trương Nguyên về vị trí đặt để miếu thờ, Trương Nguyên hỏi:

- Trừ nơi này công công còn có nơi nào để chọn lựa không?

Chung thái giám hỏi:

- Như thế nào, nơi đây không tốt à, ta thấy nơi này tốt mà rất náo nhiệt.

Trương Nguyên nói:

- Thấy công công thích như vậy học trò không dám nói thẳng. Chính vì nơi này du khách qua lại náo nhiệt nên rất dễ bị người thù ghét nghĩ đến. Xây dựng sinh từ không cần ở nơi phần hoa náo nhiệt, nên làm ở nơi yên tĩnh hoặc xây trên núi là tốt nhất. Ngồi trên núi cao chúng ta có thể quan sát sông hồ. Từ trên cao nhìn xuống mới cảm giác được sự thư thái của tâm hồn, như vậy mới dài lâu.

Chung thái giám nhíu mày suy nghĩ một lát gật đầu nói:

- Người vì ta mà suy nghĩ thật chu đáo, ta sẽ nghe lời người. Trên ngọn Bảo Thạch sơn có tháp Bảo Lục, sớm chiều có áng mây bao phủ. Đó cũng là một nơi lý tưởng, hôm nay người hãy theo ta lên tham quan núi Bảo Sơn và Tê Hà Lĩnh, sẵn chọn điểm xây tự thờ cho ta.

Trương Nguyên liền cùng Thái Giám đưa thuyền cập bến, trước tiên du ngoạn ở Tê Hà Lĩnh trước, trên đỉnh núi này có nhiều áng mây bay, có hoa đào nở rạng rỡ. Mây bay bồng bềnh như làn khói nên có tên gọi là Tê Hà Lĩnh.

Núi này không cao nhưng lại có rất nhiều di tích, nhất thời không tìm được nơi xây dựng thích hợp đành phải đi sang núi Bảo Thạch. Tháp Bảo Thạch được xây vào thời Tống, hết xây lại phá, hết phá lại xây, hiện giờ là năm Vạn Lịch 20 tháp này đã được trùng tu lại rồi. Chung thái giám nhìn thấy có một mảnh đất thích hợp ở đây. Trương Nguyên cũng cảm thấy như vậy, nơi này khá tốt, cứ chọn nơi này là thích hợp nhất.

Lúc này đã qua giờ Ngọ, Chung thái giám và Trương Nguyên, Tần Dân Bình ba người đi vào trong tháp dùng cơm bố thí. Tùy tùng đi theo đường nhiên vẫn phải ngậm bồ hòn chịu đói. Sau khi ăn xong lại đến chân núi du ngoạn một lúc mới xuống núi.

Thuyền bắt đầu quay lại bờ đê bên hồ, đoàn người đi thuyền trở lại phía tây của Tây Hồ. Chung thái giám đã chọn được nơi xây sinh tử tâm trạng rất phấn khởi liền mời Trương Nguyên và Tần Dân Bình đến phủ dự tiệc. Biết cháu ngoại của Trương Nguyên và tỷ tỷ hắc đang trên thuyền ở bến đò. Chung thái giám liền phái con nuôi Tiểu Cao cho người đưa rượu và thức ăn đến đó.

Cuối giờ Tuất, Trương Nguyên và Tần Dân Bình đến cáo từ Chung thái giám ra về, Trương Nguyên nói:

- Chung công công, ngày mai tiểu sinh muốn khởi hành trở về núi sơn âm, không thể trở lại chào tạm biệt công công rồi.

Chung thái giám nói:

- Được rồi, ta chúc người vượt qua kỳ thi này hướng thẳng tới kì thi kinh thành, ha ha.

Dắt Trương Nguyên ra khỏi phủ tạo thự, phái xe ngựa đưa Trương Nguyên trở lại bến thuyền.

Vào lúc sáng tinh mơ, Trương Nguyên thuê người kéo chiếc thuyền trắng ra xa bờ nơi bến thuyền và sông Tiền Đường thông nhau. Vì địa thế cao thấp khác nhau không đi ra được phải dùng đến sức người. Tần Dân Bình đến đưa tiễn nói:

- Trương hiền đệ, người nhà họ Diêu thuê bọn đánh thuê đã bị bắt rồi, đúng là Diêu Phục sai bảo.

Tần Dân Bình phái hai binh lính ở lại phủ Hàng Châu xem thẩm án, nếu có tin tức gì sẽ báo lại.

Trương Nguyên vui mừng nói:

- Bắt được ở đâu thế?

Tần Dân Bình nói:

- Người nhà họ Diêu-Diêu Tín thuê tên Hắc Bát hành sự, rồi gã vào kỹ viện chờ tin của Hắc Bát này, khi tên này khai ra bộ khoái đã xông vào bắt gã đi ngay lúc gã đang ngủ say.

Trương Nguyên nói:

- Cái này chính là ác giả ác báo.

Tần Dân Bình và binh lính đưa đến sông Tiền Đường, còn có ý mượn thuyền hộ tống đến núi Sơn Âm nhưng Trương Nguyên đã từ chối một cách khéo léo.

Vào giờ Ngọ ngày hôm đó, chiếc thuyền trắng đã hướng tới phía Tây Lưng của sông Vận. Lúc này đàn xuôi dòng xuống nên thuyền chạy rất nhanh, sáu mươi dặm mà hai canh giờ đã tới nơi. Sau khi ăn tối tại trấn Tiền Thanh,, đám người trên thuyền như thuyền công, thuyền nường đều là gia nô nhà họ Thương, xa nhà cũng gần một tháng rồi, lòng nhớ nhà khôn xiết. Thừa dịp trời tờ mờ sáng, hai người họ thay phiên nhau chèo thuyền. Sáng 18 tháng 3 đám người Trương Nguyên chính thức quay về Hội Kê. Trương Nguyên, Trương Nhược Hi và mọi người sáng sớm liền thức dậy rửa mặt súc răng.

Trương Nhược Hi cười dài nhìn đệ đệ nói:

- Tiểu Nguyên, đệ muốn là người đầu tiên gặp Thương tiểu thư đấy à?

Trương Nguyên cười nói:

- Cũng tiện đường thôi mà, ở bên Đông Đại Trì có bến tàu cập bến, tỷ tỷ có muốn xem mặt nàng ấy không?

Trương Nhược Hi cười nói:

- Chuyện này còn phải hỏi, đương nhiên muốn gặp rồi.

Chiếc thuyền này dừng lại ở bến tàu sau vườn nhà Thương thị, liền có người hầu của Thương thị nhìn thấy ra hỏi, biết Trương công tử đã trở lại liền mừng rỡ nói:

- Đại tiểu thư sớm cho tiểu nhân chờ ở đây đã lâu rồi, lương trước Trương công tử hai ngày nữa sẽ quay về mà.

Dứt lời chạy về báo tin cho tiểu thư.

Trương Nguyên xuống thuyền, núi Bạch Xa cách đó không xa đang tắm gội trước ánh ban mai, núi xanh biên biếc, nước trong ngời ngời, cảnh thật đẹp. Tâm trạng Trương Nguyên vô cùng vui sướng đứng chờ Đạm Nhiên đến.

Trong thời gian chỉ qua nửa chén trà, trong nhà Nhiễm thị đi ra một đám người hầu, theo sau là Thương Đạm Nhiên và Kỳ thị. Kỳ thị quan tâm đến phu quân Thương Chu Đức nên muốn tới hỏi chuyện.

Chỉ trong thời gian vài phút, hậu viên sau nhà Thương gia liền có một đám tỷ nữ hùng hồn kéo đến, sau đó liền thấy Thương Đạm Nhiên và Kỳ Thị, Kỳ Thị quan tâm phu quân Thương Chu Đức, hiển nhiên bà phải tới hỏi thăm rồi.

Trương Nguyên bước nhanh tới nghênh đón, hướng về phía Kỳ thị hành lễ nói:

- Bái kiến nhị tâu.

Lại hướng về phía Thương Đạm Nhiên nói:

- Đạm Nhiên vẫn khỏe chứ.

Thân hình nghiêng một bên, chỉ về phía mũi thuyền:

- Tỷ tỷ của tại hạ Trương Nhược Hi cũng theo tại hạ từ Thanh Phố trở về viếng thăm bố mẹ.

Trương Nhược Hi lên bờ hướng về phía tiểu thư Thương thị đang xấu hổ đi tới. Dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi dung nhan của cô gái này trông thật xinh đẹp, tóc búi làm ba chụm nhỏ, lông mày lá liễu, cặp mắt sáng long lanh ngấn nước. Nàng ta giống như một bức tranh vẽ hoàn hảo.

Mảnh đất Hội Kê thiêng liêng này sao lại có nhiều nam thanh nữ tú như thế không khỏi thầm khen một tiếng:

- Tiểu Nguyên thật có phúc.

Đang định bước tiếp vài bước không ngờ Lý Thuần và Lý Khiết chạy lên trước hướng về phía Thương Đạm Nhiên nói:

- Chào tỷ tỷ.

Trương Nhược Hi vội nói:

- Các con chào sai rồi đây là mợ.

Lý Thuần và Lý Khiết liền đổi cách xưng hô gọi là mợ, Thương Đạm Nhiên xấu hổ vô cùng.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 159

Chu sa khó có, mắt sáng tỏ.

Vợ của Thương Chu Đức là Kỳ thị mời hai chị em Trương Nhược Hi và Trương Nguyên ngồi. Trương Nguyên liền bảo Mục Kính Nham và Vũ Lăng về núi Sơn Âm báo tin cho mẫu thân hẳn biết.

Mẫu thân hẳn mà biết tỷ Trương Nhược Hi và hai cháu trai nghịch ngợm đã về, hẳn người sẽ vui mừng lắm đây. nàngNữ quyến thì không tiền ra vào tiền viện tiếp khách, tuy nhiên họ đều là thông gia của nhau cả, nên quyết định ra sau vườn hoa ngồi uống trà, ăn bánh ngọt.

Trương Nguyên kể cho phía Kỳ thị nghe hẳn đã cùng Thương Chu Đức đi chung đường đến Hàng Châu như thế nào, rồi lại sang Hà Bắc ra sao... tất cả đều kể rõ ràng cả.

Trương Nhược Hi và Thương Đạm Nhiên ngồi một bên nghe, đôi khi hỏi nhau to nhỏ vài câu. Trương Nhược Hi và mẫu thân nànggiống nhau, vừa thấy mặt đã thích Thương Đạm Nhiên, muốn nàng về làm dâu nhà họ liền vậy.

Sợ mẫu thân đợi lâu nên hai tỷ đệ Trương Nhược Hi và Trương Nguyên ngồi gần nửa canh giờ rồi cáo từ ra về, gửi lại vài bông và gấm vóc của Tùng Giang. Đây là món quà mà Lục Thao đã đáp lễ.

Kỳ thị và Thương Đạm Nhiên tiễn hai tỷ đệ ra bến tàu, Trương Nguyên nói nhỏ với Thương Đạm Nhiên:

- Mấy ngày nữa ta sẽ trở lại thăm nàng.

Khuôn mặt xinh đẹp của Thương Đạm Nhiên ửng đỏ, đôi mắt nhìn xuống mũi chân nhẹ nhàng “ dạ “ một tiếng.

Trương Nguyên nói nhỏ nhưng lại bị hai tên tiểu tử Lý Thuần và Lý Khiết này nghe được, Lý Thuần lập tức nói:

- Mợ ơi, mấy ngày nữa con cùng cậu Giới Tử lại đến thăm mợ nha.

Lý Khiết ở phía sau cũng nói lớn:

- Con cũng muốn cùng cậu đến thăm mợ.

Thương Đạm Nhiên lúng túng, hai đứa cháu trai này của chàng còn ngây thơ chất phác hơn so với nàng cháu gái Thương Cảnh Huy lém lỉnh kia nữa.

Trương Nguyên cười hì hì nắm lấy tay Lý Thuần và Lý Khiết dẫn chúng lên thuyền. Chiếc thuyền buồm trắng rời bến Thương thị chuyển hướng đi đến núi Sơn Âm, đường sông quanh co uốn lượn, sớm đã trông thấy cầu Bát Sĩ kia.

Nhãn lực của Mục Chân Chân là khá nhất, nàng ta trông thấy liền kêu lên:

- Thiếu gia, Đại tiểu thư mau nhìn kia, thái thái đang đợi bên cầu.

Mặt trời đã lên cao, sắc trời trong xanh, Trương Nhược Hi, Trương Nguyên đứng ở mũi thuyền, xa xa đã trông thấy bên cầu Bát Sĩ lát đá xanh cổ xưa, đã có sẵn một đám người cao thấp đang đợi ở đó, họ đang vẫy tay về phía thuyền này.

Trương Nguyên cũng duỗi hai cánh tay ra sức vẫy vẫy, ngày 20 tháng trước hẳn rời khỏi núi Sơn Âm đến huyện Thanh Phố, tính luôn hôm nay là

18 tháng 3, cũng xấp xỉ một tháng, nhớ mẹ quá đi mất.

Trương Nhược Hi kéo tay hai đứa con trai vui mừng nói:

- Lý Thuần, Lý Khiết các con xem ngoại các con ra đón chúng ta kìa.

Hai tiểu huynh đệ ôm chân mẫu thân Trương Nhược Hi, cố gắng nhìn cũng không thấy rõ ngoại tổ mẫu đâu, liền hô lớn:

- Ngoại ời, ngoại ơiiiiii Giọng trẻ con vang xa, bên cầu Bát Sĩ Trương mẫu Lã thị nghe được lớn tiếng đáp:

-Aaaaa, Lý Thuần, Lý Khiết.

Y Đình dìu bà về phía trước hai bước.

Mũi thuyền trắng cập bến, Trương Nguyên nhảy vào bờ trước tiên nhìn mẫu thân nói:

- Mẫu thân, con quay về rồi, con cũng mang tỷ tỷ trở về cùng này.

Trương mẫu Lã thị mặt mày vui vẻ, lúc này đang nói chuyện với con trai thì hai đứa cháu ngoại vào bờ vây quanh bà chào hỏi rồi rít. Khiến bà loay hoay đến nỗi không có thời gian mà nói chuyện với con gái Nhược Hi của mình.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình nhìn tên tiểu tử Lý Khiết bốn tuổi này có chút sợ sệt.

Năm trước Lý Khiết ba tuổi vừa thấy nàng liền tóm tóc nàng, ai bảo nàng búi tóc như hai lỗ tai thỏ làm chi. Cho nên Thỏ Đình chỉ vội vàng gọi lên một tiếng “ Đại tiểu thư “ rồi tức khắc trốn ra sau lưng Y Đình.

Hai vợ chồng Thạch Song và Thúy Cô chưa thấy Đại tiểu thư Trương Nhược Hi bao giờ, lúc này lên trước chào hỏi. Em họ Trương Nguyên là

Trương Định Nhất vừa rồi gặp đám người đi Trương Mẫu Lã Thị rầm rộ ra khỏi nhà, hỏi ra mới biết Trương Nguyên đã quay về nên tới xem náo nhiệt, y hô lên chào hỏi nói:

- Giới tử ca, Nhược Hi tỷ tỷ.

Mục Kính Nham và Thạch Song vội vàng chuyển các đồ vật trên thuyền xuống. Trương Nhược Hi định về nhà mẹ đẻ ở lâu ngày nên đồ vật mang về không ít. Thúy Cô liền đến phủ Học Cung mượn năm người khuân vác đến. Mục Kính Nham, Thạch Song và năm người khuân vác khiêng các rương đồ vật vào nhà Trương Nguyên.

Phòng của Trương Nhược Hi trước khi lấy chồng vẫn còn nguyên như cũ, ở lầu hai của Nam Lâu còn có phòng ở sát bên phòng của Mẫu Thân Lã Thị. Lúc này Chu mục và hai tỳ nữ, còn có Lý Thuần và Lý Khiết ở chung tại Nam lầu. Thế là ngôi nhà này đã trở nên náo nhiệt rồi.

Lý Thuần và Lý Khiết vô cùng khoái chí, ở nhà ngoại tổ mẫu không có nhiều phép tắc. Ngoại tổ mẫu còn hiền hòa hơn so với nội Liễu thị của chúng nữa, mà điều quan trọng nhất là mẫu thân Trương Nhược Hi vui vô cùng, làm chúng cũng vui lây.

Mẫu thân ở trước mặt bà nội vô cùng cẩn thận e dè, chúng cũng phải cẩn thận phép tắc từng giây, cho nên ở nhà ngoại hai đứa như cá gặp nước, chạy lên lầu xuống lầu không ngừng nghỉ.

Trương Nguyên nói Vũ Lăng và hai tỳ nữ đưa Lý Thuần và Lý Khiết ra sau vườn chơi.

Như vậy mẫu thân mới nói chuyện được với hai huynh đệ chàng mà không bị tiếng lời nhôi làm gián đoạn.

Ngoài hiên nhà hắc có hai hai sân hình chữ nhật, hai bồn cây Hoàng Đường Lệ, hai bồn Bạch Đồi Mi, cảnh lá xum xuê, hoa nở rộ rờ. Giờ thì

ánh mặt trời chiếu rọi in bóng cây nghiêng ngả, mùi hoa thoang thoảng, cả sân nhà như tràn ngập cảnh xuân vậy.

Trương mẫu Lã Thị đang nói chuyện cùng con gái Trương Nhược Hi và con trai Trương Nguyên ở hành lang lầu phía nam. Trên một chiếc bàn mun nhỏ có ba ly trà sứ màu xanh, còn có mứt táo bánh ngọt. Nói chuyện nhưng tuyệt nhiên Trương Nhược Hi không nói đến chuyện tiểu thư Lục Dường Phương, tránh cho mẫu thân lo lắng. Nàng chỉ nói ở cùng mẫu thân ở núi Sơn Âm đến sinh nhật lần thứ năm mươi của bà mới quay về.

Trương mẫu Lã Thị mừng rỡ nói:

- Giữa tháng bảy cha con cũng muốn về núi Sơn Âm, đến lúc đó cả nhà ta được đoàn tụ rồi Lại nghe Nhược Hi nói nàng ta mới vừa gặp Thương thị tiểu thư, Lã Thị vội vàng hỏi nàng thấy Thương thị tiểu thư như thế nào?

Trương Nhược Hi nhìn đệ đệ Trương Nguyên bên cạnh cười nói:

- Thật không biết tiểu Nguyên tu mấy kiếp mà gặp được Thương Đạm Nhiên, nàng ta như tiên giáng trần ấy.

Trương mẫu Lã thị vui vẻ nói:

- Thương tiểu thư tướng mạo xinh đẹp, tính tình lại tốt, biết lễ nghĩa. Điểm không hoàn mỹ chính là đôi chân hơi lớn do không bó chân.

Nhìn đứa con trai một cái lại nói:

- Nhưng Trương Nguyên nhà ta lại thích không bó chân, đúng là duyên phận.

Trương Nguyên cười nói:

- Có ai từng thấy tiên trên trời phải bó chân chưa?

Trương Nhược Hi nói:

- Ta cũng không thích bó chân, trước kia mẫu thân buộc ta bó chân, ta đau đến phát khóc, ta còn oán giận mẫu thân nữa.

Trương mẫu Lã thị thở dài nói:

- Vì nương làm sao nhẫn tâm, chẳng qua nếu con không bó chân, sẽ khó lấy chồng. Con thấy bà Liễu thị vốn chê bai nhà ta gia cảnh bần hàn, nếu con có đôi chân to nữa, nhất định sẽ bị bà ấy xem thường.

Trương Nhược Hi vuốt ve tay của mẫu thân nói:

- Con gái giờ cũng làm mẹ rồi nên con cũng hiểu nỗi khổ tâm năm đó của mẫu thân, may mà Lý Thuần và Lý Khiết là nam nhi nếu không cũng khó xử cho con.

Trương Nguyên nói:

- Tỷ tỷ sau này có sinh được con gái cũng ngàn lần không nên cho nó bó chân, lúc ấy đệ sẽ chống lưng cho cháu gái của đệ, quyết đả đảo bó chân.

Trương Nhược Hi cười nói:

- Tốt lắm, lúc ấy ta sẽ đem con ta gả cho con đệ luôn.

Trương Nguyên giật mình thán thốt, mẫu thân Lã Thị cười ngất.

Vũ Lăng dưới lầu chạy lên kêu:

- Thiếu gia, Tây Trương Tam thiếu gia đến.

Trương Nguyên liền nói với tỷ tỷ Trương Nhược Hi:

- Tỷ tỷ, đệ ra ngoài một chút, còn một số chuyện nữa tỷ thay đệ kể cho mẫu thân nghe nha.

Vừa dứt lời liền khoát áo đi vào tiền sảnh, thấy Tam huynh Trương Ngạc mặc một chiếc áo lụa mới tinh, trong tay phe phẩy chiếc quạt xếp không ngồi mà đi qua đi lại trong sảnh, y vừa thấy hần đi ra vội hỏi:

- Giới tử, đệ đã trở về, ta đến Hàng Châu mời tới ba thợ thủ công mắt kính, họ đã đến từ năm ngày trước rồi, đệ khẩn trương đi gặp họ đi.

Trương Ngạc tính tình nóng như lửa, làm chuyện gì cũng chỉ muốn làm một lần là xong.

Trương Nguyên nói:

- Được, chốc nữa đệ sẽ đi, tộc thúc tổ có ở Bắc viện không huynh?

Trương Ngạc nói:

- Tổ phụ đang đọc cuốn sách, mấy ngày nay không đi đâu cả.

Trương Nguyên nói:

- Đệ có một số chuyện muốn bẩm báo với thúc tổ phụ, Tam huynh đi với đệ đi.

Trương Ngạc hỏi:

- Chuyện gì? Đệ đừng hại ta bị mắng nhá.

Trương Nguyên kể lại chuyện bị Diêu Phục thuê người đánh hần ở Hàng Châu, Trương Ngạc vừa nghe liền nổi giận:

- Đánh răn cũng có ngày bị cản trở, không nên tha chi gia đình tên Diêu Phục đáng ghét đó.

Trương Nguyên và Trương Ngạc cùng nhau đi Bắc viện gặp Trương Nhữ Lâm.

Trương Nhữ Lâm đang lục lọi gì đó trong đồng giấy cũ, lúc này ngẩng cái đầu trắng muốt lên, nghe Trương Nguyên nói ở Hàng Châu bị chặn đánh liền cau mày nói:

- Diêu Phục muốn đánh cháu bị thương để cháu không đi thi được đấy.

Rồi cười nói tiếp:

- Chung thái giám đối với cháu tốt thật, chịu giúp như vậy.

Rồi đứng dậy dạo bước nói:

- Trải qua chuyện này cũng tốt để xem Tri phủ Thiệu Hưng có còn bao che cho tên Diêu Phục này không.

Trương Ngạc ngạc nhiên nói:

- Giới Tử, tên họ Mục kia mà có võ nghệ cao cường như vậy sao?

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Mục Kính Nham võ nghệ rất cao cường, tuy nhiên hôm ấy còn có sự trợ giúp của mấy binh sĩ nữa.

Nói rồi Trương Nguyên lại kể chuyện trên đường đi, đã gặp vợ của Mã Thiên Thừa là Tần Lương Ngọc để báo cáo với thúc tổ, muốn có được sự ủng hộ từ gia tộc mình, đương nhiên những chuyện này không thể giấu Trương Nhữ Lâm được. Còn chuyện giữa hắn cùng Chung thái giám đã bí mật bàn bạc những gì, hiển nhiên hắn chẳng đại gì nói ra.

Trương Nhữ Lâm cũng lấy làm lạ:

- Không ngờ lại có chuyện như vậy, đây quả là thiện duyên, thổ dân khó gần, nhưng một khi họ đã mang ơn thì tất sẽ báo đáp, tốt lắm.

Trương Nguyên nói:

- Cháu ở Thanh Phố còn gây ra một chuyện, cháu đã đem nhốt đệ đệ tỷ phu vào trong huyện lao.

Trương Nhữ Lâm bật cười vội hỏi:

- Sao lại thế?

Trương Nguyên liền mang chuyện Lục Dưỡng Phương phái người muốn cướp Mục Chân Chân kể lại đầu đuôi tường tận, rồi lại kể đến chuyện nô bộc của Lục thị Trần Minh phản bội Tùng Giang Đồng.

Trương Nhữ Lâm nói:

- Lục Triệu Thân muốn tranh chấp với Đồng Huyền Tế, chỉ e Lục gia sẽ gặp nhiều trắc trở. Chuyện của Lục Dưỡng Phương cháu không cần để ý, là do hấn vô lễ từ trước.

Trương Ngạc chen ngang nói:

- Theo cháu trước tiên phải đánh cho gã Lục Dưỡng Phương kia một trận no nê rồi tính.

Nói rồi khẽ liếc thấy sắc mặt Tổ Phụ nghiêm trang, Trương Ngạc lập tức im bặt.

Trương Nhữ Lâm dặn dò Trương Nguyên chuyên tâm lo thi cử. Tri phủ Từ Thời Tiến kia xem ra có chút không hài lòng đối với Trương Nguyên, vậy thì hấn càng phải làm cho tốt bài thi chế nghệ, có như vậy mới khiến Từ Thời Tiến không còn lời nào để nói, nghĩ ông ta cũng chẳng dám cố tình đánh rớt đâu.

Nói chuyện một lúc rồi Trương Nguyên và Trương Ngạc cáo từ thúc tổ ra khỏi Bắc Viện. Vừa ra thì gặp Liên Hạ đang cầm một bình hoa nhỏ, trên

bình còn có cấm canh dương liễu. Trương Ngọc chặn lại nói:

- Liên Hạ, nàng cấm dương liễu vào bình làm gì vậy, hay nàng muốn đóng vai Quan Âm?

Liên Hạ có chút sợ hãi nói:

- Tam công tử, là Đại lão gia bảo bẻ cành liễu cắm vào bình mà.

Lại hướng phía Trương Nguyên thi lễ nói:

- Giới tử thiếu gia đã trở về rồi ạ.

Trương Ngọc nói:

- Giới tử muốn kiểm tra bảo vật trên người nàng có còn lấp lánh phát sáng không đấy?

Tỳ nữ Liên Hạ mặt đỏ bừng bừng, đang ôm lấy bình liễu, đi không được mà ở cũng không xong. Trương Nguyên kéo cánh tay của Trương Ngọc nói:

- Đi đi, gấp thợ mắt kính mau.

Trương Ngọc cười ha hả rồi cùng Trương Nguyên đi qua ngõ vào phủ Trạng Nguyên đệ, vừa đi vừa hỏi:

- Giới tử, đệ thật sự không đánh gã Lục Dường Phương đáng ghét kia à? Ngay cả Đồng Tổ Thường đệ còn dám đá cho một cước cơ mà.

Trương Nguyên nói:

- Vì nể mặt tỷ phu nên đệ chỉ cho hắn hai bạt tai thôi.

Trương Ngọc nói:

- Mấy loại đó mà cần gì tình cảm, phải đánh mạnh vào, phải đánh như bọn đánh thuê ở Hàng Châu đánh ấy.

Trương Nguyên chuyển hướng đề tài hỏi:

- Tam huynh, huynh và Hồ Tử Đường đính hôn chưa?

Trương Ngạc nói:

- Đã mang sính lễ qua rồi.

Trương Nguyên nói:

- Chúc mừng tam huynh.

Trương Ngạc trợn mắt nói:

- Có gì hay mà chúc mừng chúc, thấy ta mang gông vào cổ nên đệ đặc ý ư?.

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ nào dám.

Ba người thợ thủ công đang ở phủ Trạng Nguyên, Trương Ngạc đã bỏ ra hai mươi lượng bạc thuê họ làm kính.

Ba người thợ mang cả gia đình dòng họ, tổng cộng mười người đến đây ở, chắc là đang tính ở lại Thiệu Hưng an cư luôn.

Ở đại sảnh trông cứ như muốn mở hiệu kính rồi, nơi này chất đầy các khối thủy tinh lớn nhỏ. Ba thợ thủ công đang dùng dụng cụ để mài làm kính. ba người này đều là những thợ kính mắt nổi tiếng ở Hàng Châu, rất giỏi việc chế tạo ra kính.

Trong đó một người rất giỏi trong việc chế tạo ra kính Phần Hương (kính lúp), kính Phần Hương chính là một thấu kính lồi, có thể quy tụ ánh sáng lại một điểm.

Một người khác thì rất giỏi trong việc chế tạo ra kính viễn thị, kính này dùng cho người lớn tuổi.

Người còn lại rất giỏi trong việc chế tạo ra kính cận thị. Trương Ngạc dẫn ba người có ba loại tay nghề khác nhau về, cả ba người đều trẻ tuổi tài cao, tuổi đời chưa qua ba mươi.

Trương Nguyên không nói gì lảng lảng xem ba thợ thủ công này mài kính, lại nhìn vài cái kính Phần Hương và kính cận thị đã chế xong, khi Phần Hương thì không nói đi, chỉ riêng kính cận thị này thôi, cũng đã khác xa rõ rệt so với kính mắt mà Trương Ngạc đã mua từ MaCao về tặng cho hắn, cũng không phải khác biệt về tay nghề, mà là chất thủy tinh bên trong kính có hỗn tạp, không thể coi là trong suốt hoàn toàn được, đeo vào cứ mờ mờ đục đục sao ấy, kính cận thị như vậy không đạt yêu cầu rồi, bên trong viện có một nhĩ phòng (phòng cho nô bộc nghỉ ngơi) đó chính là phòng dùng để chế kính, Trương Nguyên bước vào xem, thợ thủ công dùng chu sa, thạch anh và đá vôi hỗn hợp để làm kính, chu sa chính là ,. thủy ngân nhưng có chứa nhiều tạp chất, lúc đầu cũng khó chế tạo thành thủy ngân tinh khiết, thủy ngân tự nhiên chế tạo cũng không tinh khiết. Như vậy thủy tinh không thể sử dụng để làm kính viễn vọng được. Trương Nguyên gọi Vũ Lăng chạy về lấy mắt kính của hắn đem đến đây. Trương Nguyên đưa mắt kính được làm ở Phương Tây cho ba thợ thủ công này xem để họ nhận biết loại thủy tinh đó rồi nói:

- Nó được làm từ đá thủy tinh tinh luyện đấy, ta nghe nói ở nam Trục Lệ thuộc Hải Châu cũng sản xuất ra đá thủy tinh trong suốt này. Tính chất nó gần giống với thủy tinh nguyên chất, các người có thể dùng thủy tinh trong suốt này để làm mắt kính được không?

Ba người thợ mắt kính này ngơ ngác nhìn nhau, trong đó có người thợ thủ công họ Tôn nói:

- Bọn tiểu nhân chưa thử qua, nếu công tử muốn lấy đá thủy tinh làm mắt kính thì bọn ta phải đi Hải Châu chọn vật liệu thích hợp rồi mới từ xa xôi ngàn dặm chở về, tiêu tốn cũng không ít kinh phí đâu ạ.

Trương Ngạc nói:

- Không sợ tốn tiền, Trương gia ta có tiền chỉ cần có kính tốt là được.

Trương Nguyên hỏi Trương Ngạc:

- Tam huynh lần này mời ba người thợ kính, bố trí đồ vật, thuê nhà ở đã tiêu tốn bao nhiêu tiền rồi.

Trương Ngạc nói:

- Khoảng bốn hay năm trăm lượng rồi, những đồ ấy từ Hàng Châu đưa đến đây đó.

Trương Nguyên nói:

- Xưởng làm mắt kính này coi như huynh đệ ta hùng vốn, ta đưa ra năm trăm lượng, các người phải phái người đi Hải Châu càng sớm càng tốt lựa chọn cho được loại đá trong suốt, vận chuyển bằng thuyền về đây.

Trương Ngạc ngạc nhiên nói:

- Giới Tử, ở đâu đệ có nhiều bạc vậy?

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ đào được đấy.

Trương Ngạc nói:

- Ta biết rồi, chắc là bạc của tỷ tỷ người, Thanh Phố Lục gia có gia tài bạc triệu mà.

Trương Nguyên cũng không hơi đâu nhiều lời, nói:

- Chọn vật liệu phải tốt, ai mà không thích mắt kính trong suốt chứ, Giang Nam có nhiều ông chủ lớn, chẳng lo bán không được hàng, cái cần chính là phải có mắt kính tốt.

Chế tác mắt kính là kế hoạch đầu tiên của Trương Nguyên, trước hết phải thuần thục làm mắt kính sau đó sẽ chế ra kính viễn vọng. Hắn chỉ biết một ít nguyên lý còn chế tác ra phải nhờ vào các thợ kính thủ công này rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 160

Uống trà.

Trương Ngạc làm việc gì cũng vội vàng hấp tấp, một khắc cũng không kiên nhẫn chờ đợi được, ra khỏi hàng kính là ngay lập tức về Trạng Nguyên đệ dặn dò Lưu quán gia chọn ra hai người hầu đồng thời cũng là thợ thủ công đã từng đi qua Nam Trục Lệ,. Ba người mang theo năm trăm lượng bạc, thuê thuyền đi tới Hải Châu để mua đá thủy tinh. Đây là năm trăm lượng do Trương Nguyên bỏ ra.

Sau giờ Ngọ, Trương Nguyên ở trong phòng luyện tiểu Khải. Hai đứa nhỏ Lý Thuần, Lý Khiết đã vui đùa âm ỉ cả buổi trưa, lúc này cũng đã được dỗ đi ngủ. Ánh mặt trời vàng hắt chéo qua sân vườn, yên tĩnh lạ thường.

Hương thơm của bạch trà phảng phất, tâm tình cũng trở nên yên bình, ngòi bút mềm mại viết trên giấy trúc, từng nét từng chữ cứ thể hiện ra, chữ càng nhỏ càng thấy được nét điêu luyện trong ngòi bút.

Mục Chân Chân đi tới bên cửa phòng gọi một tiếng:

- Thiếu gia.

Trương Nguyên hạ bút xuống, hỏi:

- Chuyện gì?

Mục Chân Chân nói:

- Nếu thiếu gia không có gì dặn dò, tỳ nữ và phụ thân xin phép được về phố Tam Đại.

Trương Nguyên nói:

- Gấp gì chứ, Hà điển sử đã nói rồi, trước tháng tư sẽ không có việc gì cần tới cha người. Đợi ta viết xong trang này đã, ta còn có chuyện dặn dò.

Mục Chân Chân đáp:

- Dạ, tỳ nữ sẽ bảo phụ thân đợi.

Trương Nguyên luyện chữ nửa canh giờ, Mục Chân Chân đi vào thu dọn nghiên bút, mấy ngày đi tới Thanh Phố Mục Chân Chân đều giúp Trương Nguyên việc này. Thiếu nữ này vô cùng cẩn thận tỉ mỉ, ví dụ như chuyện Trương Nguyên từng dặn, bút hắc đã viết qua cần mang đi rửa ngay, rửa xong không được cầm bút vẩy nước đi mà phải đặt lên giá bút đợi cho nước khô rồi đem hong nắng, Mục Chân Chân cũng làm y như vậy.

Tiểu nha đầu Thỏ Đình đứng bên cửa nhìn một hồi, thấy Mục Chân Chân tập trung làm việc thì không nói câu nào mà rời đi luôn. Những ngày này, Thỏ Đình cũng phải làm không ít việc, chăm sóc bạch la, vẩy nước quét nhà, lau dọn Tây lầu, còn cả nhổ cỏ, tưới nước, bắt sâu cho những khóm cúc ở sân vườn sau cũng là việc của Thỏ Đình. Năm nay nàng cũng mười một tuổi rồi, quần áo cũng phải tự giặt lấy.

Trương Nguyên rửa sạch tay xong, nói với Mục Chân Chân:

- Đợi ta tới chỗ mẫu thân nói chuyện một chút, lát nữa sẽ tới tiền viện.

Trương Nguyên đi tới lầu Nam, mẫu thân Lã thị và tỷ tỷ Trương Nhược Hi đang ngồi vắt chéo chân nói chuyện, Trương Nguyên lên tiếng:

- Mẫu thân, hài nhi có chuyện muốn thưa.

Trương mẫu Lã thị lắc đầu nói:

- Con đúng là gặp quá nhiều chuyện, chuyển đi Thanh Phố này, trên đường lại gặp phải bao nhiêu chuyện rắc rối như vậy, ta còn nghe nói người Hàng Châu còn muốn đánh con, quả thực là lo lắng đến đứng ngồi không yên mà.

Trương Nguyên đáp:

- Con chẳng phải đã có cha con Chân Chân bảo vệ rồi hay sao, vẫn bình yên vô sự đó thôi, Diêu cò mỗi lần này chính là gây ông đập lưng ông.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Nói thế nào thì nói, về sau con cũng nên cẩn thận hơn, yên phận mà học nghe chưa?

Trương Nguyên đáp:

- Hải nhi rõ rồi ạ.

Trong lòng nghĩ “ Người nổi tiếng thì dễ bị ghét, gặp sóng gió thì cũng phải tự mình đối mặt, sau này tham gia khoa cử muốn có chút địa vị thì cũng phải trải qua không ít phong ba, khiến mẫu thân lo lắng là chuyện không thể tránh khỏi”

Trương mẫu Lã thị hỏi:

- Nói đi, có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Hải nhi muốn Mục Chân Chân cứ ở lại đây, năm sau nếu con có thể đậu sinh đồ huyện thì cũng để cả cha của Chân Chân Mục Kính Nham ở lại, lúc đó con có thể giúp cho họ không phải đi lao dịch nữa.

Trương Nhược Hi cười nói:

- Chân Chân giúp việc cho Tiểu Nguyên rất cẩn thận, mà Tiểu Nguyên cũng cần phải có một tỷ nữ theo bên mình giúp đỡ rồi.

Trương mẫu Lã thị trầm ngâm một lúc, nói với Trương Nguyên:

- Con cứ đi xuống trước đi, ta phải bàn bạc với tỷ tỷ con một lát.

Trương Nguyên thầm nghĩ “ Chuyện này có gì to tát đâu mà phải bàn bạc với tỷ tỷ”. Hắn nghe lời đi xuống lầu, chờ bên cạnh giếng trời.

Trương mẫu Lã thị đi dọc theo lan can, nhìn con trai đứng dưới, hỏi con gái Trương Nhược Hi:

- Nhược Hi, đệ đệ của con có phải đã cùng với Mục Chân Chân...Mục Chân Chân... Trương mẫu Lã thị mãi chưa nói được ra câu.

Trương Nhược Hi hiểu ý mẫu thân muốn nói gì, cười nói:

- Mẫu thân bảo Tiểu Nguyên đi ra hóa ra là để hỏi chuyện này sao, trên đường bọn họ tới Thanh Phố thì con không rõ, lần này về Sơn Âm, tuy là ở cùng khoang thuyền nhưng đều là ai làm việc người nấy, con nghĩ là không có chuyện kia đâu.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Vậy là tốt rồi, Trương Nguyên mới mười sáu tuổi, thân thể còn chưa phát triển hoàn toàn, không nên nghĩ tới việc kia quá sớm, còn Chân Chân tuy vóc dáng cao to, nhưng cũng mới chỉ là đứa trẻ mười lăm.

Trương Nhược Hi hỏi:

- Vậy ý của mẫu thân là?

Trương mẫu Lã thị nói:

- Hay là cứ đợi tới năm sau hẵn để Chân Chân tới đây giúp việc cho Trương Nguyên đi.

Trương Nhược Hi nói:

- Vậy cũng được, năm nay Tiểu Nguyên cũng cần phải tĩnh tâm học hành mà.

Trương mẫu Lã thị liền ra hiệu cho con trai đi lên, nói:

- Chân Chân còn phải nấu cơm, giặt quần áo cho phụ thân nàng ấy, hay là để tới năm sau bảo cả Chân Chân và phụ thân nàng ta cùng tới đi. Nếu như phụ thân Chân Chân ở bên ngoài nghe được Chân Chân ở nhà chúng ta thì làm sao?

Trương Nguyên nào có biết rằng mẫu thân hẵn đang lo lắng là hẵn sẽ đem lòng yêu Chân Chân.

Nên hẵn rất ngây thơ gật đầu nói:

- Hải nhi nghe theo lời mẫu thân, à còn một chuyện nữa, con muốn xây vài gian phòng gỗ sau vườn hướng về phía sông Đầu Lao, sau này chắc sẽ có một số bạn học bằng hữu tới thăm, đi lại trong nội viện không được tiện cho lắm.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Điều này tất nhiên là được, có điều số bạc dùng chi tiêu trong nhà chỉ còn lại hai trăm lượng, chỉ sợ không đủ thôi.

Trương Nhược Hi cười nói:

- Mẫu thân không cần lo lắng, Tiểu Nguyên có tiền, Chung thái giám ở Hàng Châu biểu đệ ấy một ngàn lượng, chuyện này con chưa kịp nói với mẫu thân.

Trương mẫu Lã thị kinh ngạc nói với Trương Nguyên:

- Người ta đang làm nội quan yên lành sao tự dừng lại biểu bạc cho con?

Thái giám Khâu Thừa Vân biểu Chung thái giám hai ngàn lượng, Chung thái giám lại biểu cho Trương Nguyên một ngàn lượng, chuyện này nói ra rất phức tạp, Trương Nguyên không muốn mẫu thân nói mình lo chuyện bao đồng, đành phải nói nhem cho qua:

- Chung thái giám và một thái giám họ Khâu có bất đồng, con giúp họ nghĩ ra một kế sách lưỡng toàn, hai người họ đều rất vừa lòng nên Chung thái giám một mực muốn tặng bạc cho con, không nhận là coi thường ông ấy nên con đành phải nhận, rồi sau này sẽ tìm cách báo đáp sau. Chẳng phải Tam huynh Trương Ngạc ở Tây Trương có một cái kính viễn vọng hay sao, Chung thái giám cũng thích những đồ quý hiếm như vậy, con muốn chế tạo ra một cái kính viễn vọng tương tự để tặng lại Chung thái giám. Cũng vừa hay Tam huynh muốn mở một xưởng kính mắt, con liền hùn vốn với Tam huynh, rút ra năm trăm lượng bạc, còn sai người tới Nam Trục Đãi mua đá thủy tinh, có điều những việc này đều do Tam huynh Trương Ngạc làm, con không quản tới.

Trương Nhược Hi đứng ở một bên cười, nàng đã được nghe Trương Nguyên kể ngọn ngành câu chuyện rồi.

Trương mẫu Lã thị nói:

- Con ta mới bao nhiêu tuổi mà đã làm chuyện này chuyện kia rồi, tốt nhất vẫn nên lấy chuyện học làm đầu.

Trương Nguyên nói:

- Hải nhi hiểu rõ, chuyện học hành không thể lơ là, vừa rồi con còn đang ngồi luyện chữ đó thôi.

Trương mẫu Lã thị mỉm cười nói:

- Ta biết con trai ta học hành vất vả, tỷ tỷ không ngớt lời khen ngợi con, được rồi, chuyện xây phòng ở hậu viên thì để tự con đi sắp xếp cũng được.

Trương Nguyên đi tới tiền viện, gọi Thạch Song và Mục Kính Nham tới, nói chuyện xây một gian lầu nhỏ sau vườn gần sông Đầu Lao để tiện cho gặp mặt bằng hữu, tiệc rượu, luận đàm văn chương.

Hắn bảo hai người họ phụ trách đi tìm thợ xây nhà, giá xây không được vượt quá một trăm năm mươi lượng bạc, lúc này chỉ cần sáu trăm lượng là mua được toàn bộ một tòa nhà ba tầng lớn rồi, bỏ ra một trăm năm mươi lượng để xây vài gian lầu nhỏ là đủ.

Thạch Song nhanh chóng tìm được thợ đá, thợ mộc, hỏi rõ ràng kiến trúc của căn lầu để đi mua gạch đá, gỗ, không cần phải cầu kì, chỉ cần đơn giản tao nhã là được, dự kiến trong trăm ngày là có thể hoàn thành.

Lúc hoàng hôn, Trương Nguyên tới nha huyện giao lại lộ dẫn, đợi Huyện lệnh Hầu Chi Hàn bãi đường liền tới gặp ngay. Hầu huyện lệnh cười nói:

- Tối qua ta đã biết người về rồi, công văn của Án sát tư đã tới trước.

Hầu Chi Hàn đã biết chuyện đệ đệ của Diêu Phục- Diêu Tín thuê người đánh Trương Nguyên, Án Sát Tư đã có công văn yêu cầu phủ Thiệu Hưng, huyện Sơn Âm nghiêm trị Diêu Phục, Diêu Tín, mau chóng kết án và báo lên Án sát tư của tỉnh.

Buổi trưa Từ tri phủ còn đặc biệt triệu hân tới để thảo luận, đem Diêu Phục, Dương thượng về huyện Sơn Âm để thẩm tra xử lí, Từ tri phủ không muốn nhúng tay vào vụ án này nữa. Đàm đạo một hồi lâu, Trương Nguyên cáo từ.

Hầu Chi Hàn hỏi:

- Người đã đi chào Vương lão sư chưa?

Trương Nguyên đáp:

- Tiểu sinh hôm nay mới tới Sơn Âm, định là mai sẽ tới gặp Vương lão sư.

Hầu Chi Hàn nói:

- Vương lão sư nửa tháng trước mới từ Tiêu Sơn trở về, trường nữ nhà ấy bệnh phổi chưa lành, việc này khiến ông ấy rất buồn rầu.

Trương Nguyên nghe Hầu huyện lệnh nói vậy, sáng sớm hôm sau đã vội cùng Mục Kính Nham tới Hội Kê bái kiến Vương lão sư. Lúc đi qua chùa Hạnh Hoa, thấy những khóm hoa hạnh hồng hồng trắng trắng như mây như bông đã bắt đầu tàn úa, trên mặt đất hoa rụng vô số, nhớ tới hội quan âm ở chùa Hạnh Hoa, hẳn cùng với Thương Đạm Nhiên đã cùng bái Bồ tát, ngắm hoa ở đây. Chớp mắt mà một tháng đã trôi qua, hai chị em Cảnh Lan, Cảnh Huy chắc cũng đi kinh thành rồi.

Người canh cổng của phủ Vương Tư Nhâm nhìn thấy Trương Nguyên, liền nói:

- Lão gia vừa mới ra ngoài tới chùa Diên Khánh.

Lão nhanh chóng sai cháu lão chạy tới chùa Diên Khánh mời lão gia quay về, báo là có Giới Tử thiếu gia đến, rồi nghênh đón Trương Nguyên

vào phủ.

Trương Nguyên theo lối nhỏ ở tiền viện tới thư phòng, đứng trước cửa phòng chờ. Một tiểu đồng bưng trà lên, hắn liền cầm tách trà trên tay chăm rãi uống, thấy phía dưới có gieo vài khóm cây hoa hồng, mong đợi nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng kia, không ngờ cầu được ước thấy luôn, tiếng bước chân đang tiến gần tới hắn, ngay khi dừng lại, tiếng nói của Vương Anh Tư vang lên:

- A, Giới Tử sư huynh đã trở về rồi à, muội còn đang nghĩ huynh không kịp về tham gia thi phủ cơ.

Trương Nguyên quay người lại, thấy Vương Anh Tư xuất hiện. Nàng mặc một chiếc váy liền màu xanh nhạt, cài một cái đai váy vân gấm, tóc buộc thành ba búi nhỏ, đôi lông mày thanh tú khẽ giương lên, đôi mắt mở to lộ ra ý cười. Trương Nguyên đặt tách trà trên tay xuống thành lan can, hành lễ nói:

- Chào Anh Tư sư muội.

Lúc đứng thẳng dậy, đã thấy có một phu nhân đứng ngay cạnh Anh Tư, hắn còn chưa hết ngạc nhiên thì đã chợt thấy Vương Anh Tư sắc giọng hỏi:

- Mẫu thân sao người lại ra đây.

Trương Nguyên nghe xong mới biết hóa ra đây là phu nhân của Vương lão sư, vội vàng khom lưng thi lễ nói:

- Trương Nguyên bái kiến sư mẫu.

Năm ngoái hắn ở đây hơn một tháng mà cũng chưa từng gặp sư mẫu lấy một lần.

Vương phu nhân nhìn đánh giá Trương Nguyên một lượt từ đầu đến chân rồi mới nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Mời Trương công tử ở thư phòng đợi một lát.

Rồi kéo con gái Vương Anh Tư đi mất, nghe thấy Vương Tư Anh nói:

- Mẫu thân người đang làm gì vậy?

Vương phu nhân không nói câu nào, tiếng bước chân của hai người nhanh chóng rời xa.

Trương Nguyên có chút buồn chán, bưng tách trà đi vào thư phòng, ngồi bên cạnh giá sách xem qua một chút, bỗng hẫng lật tới một bài bát cổ viết rất hay, có tên là “ Quân tử dụ vu nghĩa” , mô phỏng theo bài thi huyện, cách dòng theo đường đỏ, mỗi trang mười bốn hàng, mỗi hàng mười tám chữ, nhìn nét bút thì là của Vương Anh Tư nhưng lại kí tên của Trương Nguyên. Xem ra Vương Anh Tư định thay Trương Nguyên đi thi huyện đây, lại còn ngồi ở đây làm thử đề thi nữa.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 161

Quần áo lam lũ cũng động lòng người.

Trương Nguyên đem cuốn Bát cổ văn Quân tử dụ vu nghĩa (quân tử ví như nghĩa) ... của Vương Anh Tư ra đọc một lần.

Thực sự cảm thấy văn phong rất giống với mình, ngòi bút tinh tế, ý văn linh hoạt, tươi mới động lòng người, mang đậm sắc thái văn học, đúng là được chân truyền của Vương Tư Nhâm, Trương Nguyên nhìn hơn ở tư tưởng bài viết, nhưng trong bài bát cổ rất hạn chế tử tưởng cá nhân, phần lớn đều phải mượn lời văn của thánh nhân để luận bàn, cho nên lối viết của bài văn này cũng không thua kém gì so với Trương Nguyên, tháng sau là kỳ thi phủ, nếu đúng thật để cho Vương Anh Tư thay mặt hãn đi thi, án đầu không dám nói, nhưng trúng cử là điều chắc chắn khỏi phải bàn cãi rồi.

Trương Nguyên nâng bút viết lên bài bát cổ đó một chữ “khả (được)”, khi Huyện lệnh chấm bài thi nếu thấy bài đó có thể qua thì mặc nhiên sẽ viết lên đó chữ “khả”, từ cửa phòng có tiếng của thầy giáo Vương truyền tới, Trương Nguyên liền thu hồi bút mực và đem bài viết kẹp vào chỗ cũ, đứng dậy đi ra ngoài cửa thư phòng đợi.

Vương Tư Nhâm quàng khăn một cách thoải mái, mặc áo choàng dài, đem theo một hầu nam trẻ tuổi vào, thấy Trương Nguyên, cười mỉm hỏi:

- Về từ lúc nào thế?

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Học sinh về từ hôm qua ạ.

Vương Tư Nhâm chưa vào thư phòng, mà chỉ ngồi ở phòng khách nhỏ, nói với Trương Nguyên:

- Ngày 23 tháng này ta mời danh sĩ Thiệu Hưng và quan chức cả phủ hai huyện tới du hội Kê Sơn Tị Viên, vốn định tháng hai này sẽ mời họ đến thưởng ngoạn hoa viên, nhưng do bệnh tình con rể của Tiêu Sơn nên việc du ngoạn cũng bị hoãn lại, ta đã gửi thiệp mời Tiêu tiên sinh, đến lúc đó người cũng tới nhé.

Trương Nguyên ứng đáp:

- Vâng ạ Vương Tư Nhâm thuận miệng hỏi Trương Nguyên chuyển đi Thanh Phố thế nào, Trương Nguyên kể lại chuyện bị lính đánh thuê chặn đánh, Vương Tư Nhâm cảm khái nói:

- Thế sự gian nan, ân tình mật thiết, ngay đến Diêu Phục cũng có thể ỷ vào thế của đường huynh, mưu toan đâm sau lưng người ta, đây cũng do đó chính là người, chứ nếu đổi làm người khác chắc rằng đã trúng phải âm mưu của gã, nếu không may bị gãy chân thì sao có thể tham gia khoa phủ, gã muốn làm người nhờ kì thi, lại mất thêm ba năm để thi lại, như vậy người không có công danh tú tài, gã mới có thể dễ dàng phục thù người.

Trương Nguyên nói:

- Sau này học trò sẽ cẩn thận hơn.

Vương Tư Nhâm hỏi cặn kẽ quá trình Trương Nguyên ở Hàng Châu, ngoại trừ những lời nói bí mật với Chung thái giám, những chuyện khác Trương Nguyên nhất nhất đều nói ra hết, Vương Tư Nhâm cười nói:

- Trương Nguyên, người còn chưa nhập huyện học, đã thành hoạn đảng, không sợ ngày sau bị chư tử Đông Lâm phê bình sao?

Vương Tư Nhâm nói chuyện từ trước đến nay luôn chua ngoa, cũng bởi vậy đặc tội không ít người, lúc này lại xưng Trương Nguyên là hoạn đảng.

Trương Nguyên nói:

- Kết giao với người đáng để kết giao, không cần quan tâm đó là nội quan hay Đông Lâm ạ.

Vương Tư Nhâm nói:

- Thường thì nội quan dễ kết giao, Đông Lâm không dễ kết giao, mà kết giao nội quan thì khó lòng giữ thanh danh trong sạch.

. Trương Nguyên hiểu được ý tứ trong lời nói của thầy giáo Vương, bọn thái giám thường hay bộc lộ tâm tư tình cảm một cách thẳng thắn, còn Đông Lâm thì được đại diện bởi các sĩ phu nên đương nhiên phức tạp hơn nhiều, gật đầu nói:

- Đa tạ thầy giáo đã chỉ bảo, học trò biết làm thế nào rồi ạ, học trò trước mắt chỉ mong được đỗ bổ sinh đồ.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Tài chế nghệ của người nếu không đỗ sinh đồ, thì Cao Hoàng đế lấy bát cổ tuyển sĩ phong còn có ý nghĩa gì.

Lại nói:

- Đạo gần đây người vẫn kiên trì sáng tác và học viết văn bát cổ chứ?

- Trương Nguyên nói:

- Sau chuyến đi từ Thanh Phố trở về, đi xe đi thuyền quả thật có phần mệt nhọc, nhưng học trò vẫn chế tác hơn hai mươi bài bát cổ, đầu năm đến

nay cũng có đến hai mươi quyển sách cổ văn, học trò đã chọn ra năm bài chế nghệ và năm bài cổ văn, mong thầy chỉ giáo.

Vương Tư Nhâm đọc qua năm bài chế nghệ, văn bát cổ của Trương Nguyên hiện tại đã không thể chỉ trích lỗi nào nữa rồi, giờ ngòi bút của hắn đã lão luyện hơn nhiều so với lúc đấu bát cổ với Diêu Phục vào năm ngoái, Vương Tư Nhâm chỉ bình luận vài câu, liền đọc kỹ cổ văn Trương Nguyên làm, năm bài cổ văn này theo thứ tự là “ Long sơn tuyết “, “ Sơn Âm Đăng Cảnh “, “Dạ Hàng Thuyền”, “Tô Đê Xuân Hiếu”, và “Tiết Điển Hồ Tịch Chiếu”.

Cái gọi là cổ văn, chính là và văn biên ngẫu tương đối mà ra, là dạng cổ văn không xét tới đối ngẫu âm luật của văn tự do, kỳ thật văn bát cổ có thể nói là một dạng thay đổi của văn biên ngẫu, văn biên ngẫu từ ngữ hoa lệ, nội dung thì phù hoa trống rỗng, đại đa số văn bát cổ bị hán chế tư tưởng cũng là do cách hành văn này, mà cổ văn thì dài ngắn tùy ý, thuần khiết lưu loát, càng có thể biểu đạt tâm trạng, năm bài cổ văn này của Trương Nguyên rất thú vị, Vương Tư Nhâm mỉm cười nói:

- Văn phong của người giống như Viên Trung Lang, thanh lịch tinh thông, mới vỡ lòng học cổ văn mà tới bước này cũng không phải ai cũng làm được.

Trương Nguyên nói:

- Học trò viết cổ văn chỉ vì thấy yêu thích nó, xuất phát từ cảm xúc, chứ không phải tự ép mình, có thể coi như một sở thích, bát cổ thì ngược lại, thực sự học trò không yêu thích văn bát cổ.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Không thích cũng phải làm, đợi tham gia thi điện xong mới có thể vượt sang một bên.

Hai thầy trò nói chuyện cho tới trưa, Vương Tư Nhâm mời hân ở lại dùng cơm, Trương Nguyên cũng không chối từ, sau khi dùng cơm xong lại thưởng thức trà Long Tỉnh Tây Hồ, Chung thái giám đưa hân một cân Long Tỉnh Tây Hồ, một nửa cho tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, nửa còn lại đã đưa cho thầy giáo Vương rồi.

Hoàng hôn buông xuống, Trương Nguyên trở lại phủ Học Cung, Vũ Lăng nói Tam công tử Trương Ngạc có ghé qua, Tam công tử nói đã khởi hành chuyển đi Hải Châu với một thợ làm gương thủ công và hai người hầu, Trương Nguyên đi vào nội viện chào mẫu thân cùng tỷ tỷ, lại đến vườn sau xem thợ xây nhà, có tiền thật là tiện lợi, cả một bức tường thấp cao ba trượng, thế mà bị dỡ ra trong chớp mắt, họ đang dọn móng nền nhà.

Trương Nguyên dắt con lừa trắng Tuyết Tinh đi ra, dạo một vòng quanh bờ sông Đầu Lao, mới đi được vài bước liền bị hai tên tiểu quỷ Lý Khiết và Lý Thuần bắt gặp, chúng kêu la inh ỏi đòi cưới lên con la, Trương Nguyên không thể lay chuyển hai đứa nhóc này, đành bảo Mục Kính Nham qua đây khống chế con la lại, hân vịn Lý Thuần ngồi lên yên lừa, mới đi được chừng mười bước chân lừa, Lý Khiết sau lưng đã đợi không nổi nữa, la lên í ề:

-Tới lượt ta, tới lượt ta rồi, ta muốn cưới nữa.

Hai huynh đệ cứ giành qua giành lại, hết người xuống thì ta lên, cuối cùng Trương Nhược Hi đi tới lôi hai đứa vào nội viện, Trương Nguyên lúc ấy mới được giải thoát.

Trời chiều rơi xuống Long Sơn, ánh nắng chiều rạng rỡ như gấm, bầu trời bắt đầu sập tối, nước sông Đầu Lao im phẳng phất.

Trương Nguyên chợt nhớ tới trận mưa tuyết lớn vào mùa đông năm trước, từ đó về sau bốn tháng chỉ có một cơn mưa nhỏ, nhìn sắc trời khô

quạnh này chắc vài ngày tới cũng chẳng có mưa xuống. chẳng lẽ Thiệu Hưng năm nay sẽ gặp đại hạn sao, ngày xưa nước sông Đầu Lao rộng vài trượng hiện giờ thì nó chỉ còn là dòng suối nhỏ ở giữa sông, nếu trời vẫn không mưa, cuối tháng tư nước sông Đầu Lao sẽ khô, giữa tháng năm, tháng sáu đa số những con sông nhỏ của thành Sơn Âm thuyền sẽ không thể đi lại được nữa, tiếp đến vụ lúa hè thu sẽ mất mùa. .

Lý Thuần, Lý Khiết sau khi quay trở về nội viện, bên sông Đầu Lao lập tức yên lặng trở lại, Vũ Lăng dắt bạch la trở vào chuồng, Mục Kính Nham đang thu dọn gỗ đá làm nhà, mấy người thợ thủ công đã ra về cả rồi, họ đều là thợ thủ công thành Sơn Âm, nên sáng đến làm chiều tối lại quay trở về nhà. Trương Nguyên một mình dạo bước bên bờ sông, đi đến bên cạnh một cây hòe lớn, cây hòe này trước kia cách mặt sông không tới một trượng, thế mà giờ đây nước sông đã cạn dần, dưới chân cây hòe này có cả một mảng lớn đất cát, hả??? Mục Chân Chân ngồi ngay giữa sông làm gì thế, hình như không phải đang giặt quần áo?

Trương Nguyên đi xuống bãi sông, toàn là những tảng đá lớn nhỏ, đá ở giữa đều được dính chắc bởi bùn, Trương Nguyên đi cẩn thận, tay chân nhẹ nhàng, Mục Chân Chân cũng rất cảnh giác, Trương Nguyên đi chưa được mấy bước, nàng đã nghiêng đầu lại, nhìn thấy thiếu gia, vội vàng đứng dậy, càn liểu trong tay vớt xuống mặt đất, sắc mặt ửng đỏ, lắp bắp nói:

- Thiếu gia.

Trương Nguyên nhú mày, Mục Chân Chân này lại mặc bộ quần áo cũ kia rồi, ống tay áo và thân áo bị mài mòn cả, chỗ đầu gối trên váy còn bị vá lên vá xuống, dưới chân thì lộ ra đôi giày cỏ và những ngón chân, trong bụng nghĩ chắc hẳn lúc này đã rửa chân bên bờ sông rồi, hai chân rửa thật sạch sẽ, ngón chân cong cong, nàng nắm chặt đôi giày cỏ. Bộ dạng cầm trông thật lạ, bộ quần áo cũ rách mà thiếu nữ mặc trên người thật có sức hút, chất vải thô mỏng hé lộ làn da mịn màng, bộ váy hơi bó nhắc nhở Trương Nguyên nàng đã trưởng thành, bộ váy áo cũ để lộ ra đôi chân dài

cùng bờ eo thon thả của nàng, chẳng lẽ Mục Chân Chân ý thức được nàng mặc như vậy có thể khiến Trương Giới Tử thiếu gia động lòng ư?

Hiển nhiên không phải, chỉ có điều thiếu nữ ấy không nỡ mặc hai bộ đồ mới, đi Thanh Phố là muốn giữ thể diện cho thiếu gia, không được mặc đồ rách nát, bây giờ trở về rồi, bộ quần áo cũ này vẫn có thể mặc được, liền mặc vào, Mục Chân Chân không phải là người có mới nới cũ, cũng không biết bản tính từ khi sinh ra đã thế, hay do cuộc sống từ nhỏ đã nghèo khổ bần tiện mà thành ra thế?

Bây giờ thời tiết đang nóng dần lên, Chân Chân muốn mặc như thế thì tùy nàng, ừ, bộ quần áo này tuy cũ nhưng trông có vẻ mát mẻ hơn, danh sĩ Ngụy Tấn cũng còn mặc quần áo cũ cơ mà, Trương Nguyên hỏi:

- Nàng cầm cành liễu này làm gì, đánh răng hay là viết chữ?

Đi ngang qua thì thấy, nước sông đã rút, dãy sông bên này một nửa là bùn lầy một nửa là đất ẩm ướt, nơi này đã gần đến giữa sông, đá cuội ít, bùn sông khá bằng, ngó qua chỉ thấy trên mặt đất có ghi chữ:

-Thị tuế thập nguyệt chi vọng, bộ tự tuyết đường, tương quy vu lâm cao.

Nhị khách tòng dư, quá hoàng nô chi bản.

Sương lù ký hàng, mộc điệp tận thoát, Nhân ảnh tại địa, ngưỡng kiến minh nguyệt, Cố nhi nhạc chi, hành ca tương đáp nhất “**.

** : Đây là lời văn trong bài “Hậu Xích Bích Phú” của Tô Thức Tạm dịch:

Ngày mười rằm tháng mười năm ấy Từ Tuyết Đường đứng dậy ra đi Lâm Cao thẳng lối đường về Khách theo qua gốc Hoàng Nê hai người.

Sương tuyết xuống lá rụng tươi bởi Dưới bóng người trên bóng trăng cao
Đoái trông phong cảnh vui sao Vừa đi vừa hát nghêu ngao mấy bài.

Cành liễu để viết chữ trên sông, chỉ là vẽ chữ mà thôi, tuy nhiên đường bút của Mục Chân Chân có phần rất thoải mái, ung dung, đúng là rất khác với vẻ bề ngoài hay e thẹn của nàng.

Trương Nguyên nói:

- Viết rất khá, vì sao nàng không vào thư phòng luyện chữ trên giấy ấy?

Mục Chân Chân cúi đầu không trả lời, trên thuyền từ Thanh Phố trở về, nàng và thiếu gia ở chung một khoang, thiếu gia đọc sách viết chữ nàng thì hầu hạ bên cạnh người, trên thuyền không có gì làm, nàng cầm bút luyện chữ thì không sao, nhưng bây giờ đã quay về nhà rồi, há có thể tự tung tự tác như trên thuyền cơ chứ, nào có cô hầu gái nào lại dám ngang nhiên ngồi vào thư phòng của chủ nhân luyện chữ cơ chứ?

Trương Nguyên hiểu lòng nàng, nói:

- Cha người ba tháng nay sẽ phải lo toan việc xây nhà, ta sẽ đi xin Hà Điển Sử khoan dung thêm hai tháng nữa, cùng lắm thì bù thêm chút tiền nha dịch thôi, nàng cứ an tâm ở đây đi, mỗi ngày sau giờ trưa lúc ta luyện chữ, nàng cứ ngồi vào luyện chữ cùng ta, dùng giấy ta đã chép một mặt, nàng chép tiếp mặt sau, nàng thấy thế nào?

Mục Chân Chân mừng rỡ, luôn miệng nói:

- Cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, nàng chỉ cần biết nhận mặt chữ biết viết chữ thế là được rồi.

Trong lúc nói chuyện Trương Nguyên không khỏi nghĩ tới Vương Anh Tư, bát cổ văn của Vương Anh Tư làm rất khá nhưng nàng ta lại chỉ có thể dùng nó để giết thời gian, hơn nữa loạn thế đến nơi rồi.....đang trong vòng suy tư thì bỗng Mục Chân Chân ngại ngùng nói:

- Tỳ nữ không mong gì hơn, chỉ cần biết viết biết chữ là được.

Trương Nguyên nhặt cành liễu Mục Chân Chân đánh rơi lên, sau đó cũng viết trên mặt bùn sông:

- Kim giả bạc mạc, cử vông đắc ngư, cự khẩu tế lân, trạng như tùng giang chi tham, cố an sở đắc tửu hồ?

Tạm dịch:

(Đây cũng là một đoạn trong “Hậu Xích Bích Phú” -chủ nhà đang than thở rằng, khách đến nhà mà không có rượu, không có đồ nhậu, thế là khách rằng:

Xấm tối bất ngờ giăng câu Tôm ngay được ở đâu chú cá Giống cá lư dưới chỗ Tùng Giang Biết sao tìm được một vò rượu đây?) Đứng lên ném cành liễu xuống nước, cười nói:

- Nhà tí tí có cá tứ mang Tùng Giang, có cả rượu Hàn Đàm Xuân đấy, ha ha... thôi chúng ta về, đến lúc dùng bữa rồi.

Mục Chân Chân đi theo Trương Nguyên về hướng bờ đông, còn quay đầu lại nhìn những chữ được viết ven sông một cái, trong lòng thấy vui vui.

Ban đêm, Trương Nguyên ở trên lầu nam nhờ tỳ nữ Trương Nhược Hi đọc sách cho hắn nghe gần nửa canh giờ, cuốn hiện tại đang đọc chính là bộ sáu mươi cuốn “Tuyển văn Chiêu Minh“, bộ này cũng là mượn từ tàng thư lâu của tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương mượn, thi văn từ phú từ thời Tiền Tần tới danh gia ưu tú Nam Triều cơ bản đều lựa chọn và ghi lại rồi, đọc

qua “ Tuyển văn Chiêu Minh“ mới có chút thấm nhuần triết lý bên trong, Lý Thuần, Lý Khiết cũng ngồi ở một bên nghe mẫu thân Trương Nhược Hi đọc sách, lúc này hai tiểu quý không dám tranh cãi âm ỉ nữa, nghe một hồi cả hai đưa ngủ gật cả trên ghế, hai tỷ nữ Trương Nhược Hi mang về từ Thanh Phố vội vàng ôm hai đứa nhỏ đi ngủ, Trương Nguyên cũng đứng dậy quay trở về lầu tây, Trương Nhược Hi đi theo hắt đi đến lầu hành lang, nhìn một góc ánh trăng dưới sân lầu, nói:

- Cũng không biết Lục lang hiện tại như thế nào, mấy ngày nữa chắc sẽ có thư về, chỉ sợ chàng cho dù có bị ức hiếp cũng lại giấu ta mà thôi.

Trương Nguyên nói:

- Vậy đợi sau khi tỷ phu gửi thư về, khi tỷ tỷ hồi âm, ta cũng viết cho Dương Thạch Hương ở Thanh Phố một phong thư, hỏi thăm chút tình hình.

Trương Nhược Hi gật đầu nói được.

Ngày 20 tháng 3, vụ án của Diêu Phục, Dương Thượng Nguyên lại được mở thẩm lần nữa, Diêu Tín cũng bị áp trả từ phủ Hàng Châu trở về làm tội chứng, Diêu Phục, Dương Thượng Nguyên bị tịch thu nhà, từ trong nhà Dương Thượng Nguyên còn tịch thu được hàng nghìn lượng bạc giả, điền sản gia tài hai nhà Diêu, Dương đều mất hết.

Lỗ Vân Cốc em họ Lỗ Vân Bằng, tú tài Liễu Anh Tài, còn có con trai của Phương Tú Tài, và cả các khổ chủ bị Diêu Phục lấy tiền cho vay hại cho cửa nát nhà tan ...tất cả họ lần này đều được quan xét cho bồi thường.

Phần lớn điền sản mà Diêu Phục chiếm đoạt của Phương Thị và Lỗ Thị đều được hoàn trả nguyên vẹn, những mảnh điền sản còn lại bị tịch thu làm quan điền và học điền, trở thành tài sản huyện nha và huyện học, Diêu Phục bị đánh 40 hèo rồi sung quân ở Tuyên Phủ, Tuyên Phủ là một trong chín biên ải, đến đó sung quân cơ bản chỉ có con đường chết. Diêu Tín, Dương Thượng Nguyên mỗi người lãnh 20 trượng, giải đến Vĩnh Ninh Vệ, Vĩnh

Ninh Vệ ở Phước Kiến. Chủ nhà sụp đổ, gia nô hai nhà Diêu Phục và Dương Thượng Nguyên đều chạy sạch sành xanh, vợ Dương Thượng Nguyên là Phan Thị quay trở về nhà mẹ đẻ ở Dư Dập, còn mấy tiểu thiếp của Diêu Phục thì đã cao bay xa chạy từ sớm ngay lúc gã bị vào tù, bọn họ ứng biến cũng nhanh thật!

Trưa ngày 22 tháng 3, Trương Ngạc đến thư phòng lầu Tây thăm Trương Nguyên, vỗ tay cười to nói:

-Sảng khoái, sảng khoái, Diêu Phục cuối cùng tiêu đời rồi, Giới Tử, đệ đã bỏ qua vỡ tuồng hay rồi, huynh đệ Diêu Thị còn có cả Dương Thượng Nguyên kia bị đánh đòn, bá tánh vây xem hồ hởi hoan hô, điều này cho thấy Diêu hắc tâm đang ghét đến cỡ nào!

Đang nói chuyện, Đại Thạch Đầu tiến vào bẩm báo nói có một tên họ Lưu muốn gặp thiếu gia Trương Ngạc và Trương Nguyên liền ra đến tiền sảnh, chỉ thấy huyện nha Lưu Tất Cường cung kính chấp tay trước ngực nói:

- Giới Tử thiếu gia, Diêu Phục nay đã định tội, năm trước Diêu Phục thu tiền cáo trạng của Trương Đại Xuân hết 20 lượng bạc, tiểu nhân đã báo cáo lại với huyện tôn, nay huyện tôn bảo tiểu nhân đến hoàn trả số bạc này cho Giới Tử thiếu gia.

Một gã sai dịch khác đem dâng ngân lượng lên, Trương Nguyên bảo Vũ Lăng thu bạc lại, ngoài ra còn thưởng cho đám người Lưu Tất Cường mỗi người một vài lượng bạc, sau đó còn mời hai người bọn họ ở lại uống rượu, Lưu Tất Cường nào dám, khom lưng chào rồi nhanh nhẩu ra về cùng tên còn lại.

Trương Ngạc cười nói:

- Giới Tử, đệ hiện tại có thể coi là bá chủ Sơn Âm một phương rồi, ai còn dám chọc giận người, Diêu Xúi Bẩy chính là minh chứng sống đây này

Trương Nguyên không thèm tranh luận với vị tộc huynh hàm hồ này, hỏi:

- Tông Tử Đại huynh đã nhiều ngày không thấy bóng dáng? Nhưng huynh ấy lại là người bảo lãnh cho đệ, đăng ký thi Phủ chẳng những phải có người bảo đảm, còn phải có một người bảo lãnh phụ nữa, mà người này cũng nhất thiết phải là lâm sinh mới được, cho nên ta còn phải nhờ Tông Tử Đại huynh giúp ta tìm một Lâm sinh làm người bảo lãnh phụ.

Trương Ngạc nói:

-Đại huynh đầu tháng phải đi Thượng Ngu thăm Nghê Nhữ Ngọc rồi, chính là cái người yêu sạch sẽ Nghê Nhữ Ngọc, trước khi đi còn nói sẽ tranh thủ trở về, việc đăng ký chẳng phải cuối tháng mới hết hạn ư, gấp gì chứ?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 161-2

Thanh Lâu và Hồng Lâu

Giới Tử đệ sốt ruột sao?

Trương Đại từ ngoài cổng đi vào, cười nói:

-Ta còn định mấy ngày nữa mới về để cho Giới Tử đệ phải cuống đến đứng ngồi không yên mới thôi.

-Ha ha, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

Trương Ngạc vừa cười vừa đi xuống bậc thang, nói:

-Chắc là đại huynh chờ đến ngày đăng ký thi phủ cuối cùng mới tới khiến cho Giới Tử phải cuống lên. Thật là thú vị, giống như trong diễn tuồng vậy, cứu binh đến thời điểm cuối cùng mới xuất hiện.

Trương Nguyên cười nói:

-Thật là tra tấn người khác, khiến đệ cuống đến phát bệnh, làm sao mà đi thi được nữa.

Vương Khả Xan mặt hoa da phấn đi theo Trương Ngạc vào, chấp tay trước ngực thi lễ với Trương Nguyên. Lần này Vương Khả Xan, Mã Tiểu Khanh và mấy người thanh kỹ cùng với Trương Đại đi Thượng Ngưu.

Trương Ngạc cười nói:

-Vương Khả Xan, sao người lại chấp tay trước ngực. Đáng ra người phải hành lễ vạn phúc mới phải.

Vương Khả Xa mặt phấn vóc dáng mảnh mai như sương khói, quả thật nhả nhó vén áo thi lễ khiến cho Trương Ngạc cười to.

Vương Khả Xan này rất giống con gái. Mỗi lần Trương Nguyên nhìn thấy gã ưu đồng ăn vận trang điểm như nữ tử này thì đều nghĩ có phải nữ giả nam hay không. Nhưng chắc là huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc đã tìm hiểu tìm hiểu kỹ qua rồi. Vương Khả Xan là thanh kỹ, đồng thời là luyện đồng (đồng tính). Việc này nói ra dường như có vẻ không hay, nhưng Trương Đại và Trương Ngạc đều thản nhiên, Vương Khả Xan cũng không cảm thấy xấu hổ. Đây là bởi vì phong cách thời đó như vậy. Thời Văn Minh, không ít sĩ đại phu thích người đẹp như Long Dương, mà ngay cả huynh đệ Viên Trung Lang, Viên Tiểu Tu cũng vậy. Tùng Giang, Tô Châu là vùng có nhiều đàn ông nhất. Thậm chí ở Tô Châu còn có cửa hàng nam. Kỹ viện thì gọi là thanh lâu, còn cửa hàng nam sắc thì gọi là hồng lâu. Đây thật là điều kỳ quặc. Trương Đại trong ‘Mộ bia tự mình khắc chữ’ thẳng thừng viết rằng ‘nữ tử đẹp, luyện đồng hay’. Trương Nguyên cảm thấy nữ tử đẹp thì được, chứ luyện đồng hay thì không cần, bèn nói:

-Đại huynh vừa từ Thượng Ngu trở về đó à?. Xin mời ngồi uống chén trà.

Trương Đại nói thẳng:

-Có trà gì ngon?

Trương Đại thưởng trà rất cầu kỳ, nếu trà kém thì không vừa miệng.

Trương Nguyên nói:

-Thật ra là có trà ngon, là trà Long Tỉnh Tây Hồ thượng đẳng.

Trương Đại không đợi Trương Nguyên nói hết lời thì đã vui vẻ nói:

-Tốt lắm, mau pha đi.

Rồi y ngồi vào chỗ của mình, chờ thưởng thức Tây Hồ Long Tỉnh.

Trương Nguyên cười nói:

-Tổng cộng đệ có hai cân trà Long Tỉnh. Một cân đã tặng tộc thúc tổ, một cân đệ tặng Tí Am tiên sinh.

Trương Đại “hứ” một tiếng, nói với Trương Ngạc:

-Đúng là ta phải hai đêm nữa mới nên về.

Trương Ngạc nói:

-Đúng vậy, có về sớm người ta cũng không nể tình, trà cũng không cho huynh uống.

Trương Nguyên cười nói:

-Tỷ tỷ của đệ lần này từ Thanh Phố về nhà thăm bố mẹ, mang theo hai cân Điện Sơn bạch trà, đại huynh đã nếm qua chưa?

Trương Đại nói:

-Điện Sơn chính là ở bên kia Thanh Phố. Điện Sơn mà cũng có bạch trà ư? Ta chỉ nghe nói bạch trà của núi Thiên Mục thôi. Bạch trà vốn là loại hiếm thấy. Trong “Trà Kinh” của Lục Vũ cũng có ghi lại nhưng ta chưa từng thưởng thức qua. Mau mau pha trà để ta nếm thử nào.

Rồi lại hỏi:

-Vậy ai pha trà?

Trương Nguyên nói:

-Trước kia là Y Đình, bây giờ là Thỏ Đình.

Trương Đại lắc đầu nói:

-Tiểu nha đầu Thỏ Đình kia làm sao biết pha trà, chỉ biết lấy nước đun sôi mà thôi. Bảo Vương Khả Xan đi pha trà đi.

Trà nghệ của Vương Khả Xan đều do Trương Đại dạy dỗ.

Trương Nguyên liền bảo Vũ Lăng dẫn Vương Khả Xan đi xuống phòng hầu ở phía dưới lầu nam để pha trà. Vương Khả Xan bưng theo một cái khay đặt ấm trà và ba cái chén trà đi ra để chuẩn bị trà cho ba người Trương Đại. Trương Đại ngửi mùi hương của trà nhú mày, y hé nắp chén trà, nhấp một ngụm rồi nói:

-Đáng tiếc, đây là trà ngon. Chỉ có điều không biết cách chưng hơi và sấy trà tốt cho nên bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng nhấp miệng thưởng thức mà thôi.

Trương Nguyên nhấp một ngụm, cẩn thận thưởng thức. Hẳn không có vị giác tinh tế như đại huynh Trương Đại, cười nói:

-Đại huynh có thể phân biệt được mùi vị, tiểu đệ thật khâm phục.

Trương Ngạc cười hì hì nói:

-Nói đến phân biệt mùi vị ta lại nghĩ tới một chuyện. Năm kia ta từng đánh cuộc với đại huynh, nhường mất ba tỳ nữ.

-Không được nói!

Trương Đại quát, mặt đỏ lên.

Trương Ngạc cười to, hỏi Trương Nguyên:

-Giới Tử có biết ta và đại huynh đánh cuộc gì không?

Trương Đại chồm người lên bước ra ngoài. Trương Nguyên vội đuổi theo nói:

-Đại huynh chờ đi. Kỳ thi phủ này ngoại trừ người bảo đảm còn phải có một người bảo lãnh. Đại huynh hãy giúp đệ tìm một người với.

Trương Đại nói:

-Người bảo lãnh không cần tự tìm đâu. Tôn giáo thụ sẽ sắp xếp ghép đôi dựa theo tư cách ở Lãm Sinh huyện học. Đệ là án thủ thi huyện (đỗ đầu thi huyện) thì sẽ do người đứng đầu năm ngoái bảo lãnh, là Chu Mặc Nông. Chu Mặc Nông có giao tình với ta rất tốt. Bây giờ đệ đi cùng ta đến hỏi thăm hẳn được chứ?

Đây là vì y muốn bỏ Trương Ngạc lại.

Trương Ngạc cười nói:

-Đại huynh chờ đi. Hai người các người chờ đi. Đại huynh, vậy đệ kể trước với huynh về việc đánh cuộc với Giới Tử lần trước nhé.

Rồi gã liếc qua Trương Nguyên, muốn xem Trương Nguyên cuống lên thế nào.

Trương Nguyên cũng không hấp tấp. Hẳn mà hấp tấp thì Trương Ngạc sẽ càng đắc ý. Hẳn biết Trương Ngạc muốn nói về chuyện bảo vật hào quang vạn trượng, bèn bảo:

-Tam huynh là người thích đùa cợt. Chuyện đó đệ không coi là gì. Tam huynh cứ nhắc tới chuyện đó thì không thú vị rồi, hãy tìm chuyện khác mới mẻ hơn đi.

Trương Ngạc thấy Trương Nguyên không hấp tấp thì cảm thấy không thú vị, liền nói:

-Vậy hay là nói về chuyện của đại huynh trước.

Lúc này Trương Đại còn khẩn trương, bây giờ cũng đã bình tĩnh lại, nói:

-Trương Yến Khách, chuyện hoang đường của đệ cũng không ít. Vậy chúng ta thi đấu đi, đệ nói một chuyện thì ta nói một chuyện.

Trương Ngạc cười nói:

-Hay đấy. Cứ như vậy đi. Huynh nói một chuyện, đệ kể một chuyện. Đầu tiên đệ phải nói về... Đại Thạch Đầu chạy vào nói:

-Thiếu gia, ngoài cửa có một đám người chạy đến, đều nói là muốn gặp thiếu gia.

Trương Nguyên nghe thấy tiếng người ồn ào vọng bên ngoài hàng rào trúc, không rõ chuyện gì xảy ra, đứng dậy ra cửa xem. Trương Đại và Trương Ngạc cũng cùng đi ra thì thấy Lỗ Vân Bằng, Liễu Anh Tài và những khố chủ bị Diêu Phục làm hại đi đến cảm tạ Trương Nguyên. Họ còn cầm theo khế ước, ngân lượng, còn mang theo ngỗng vịt, ôm vài vốc đến muốn tặng cho Trương Nguyên để tỏ lòng biết ơn. Nếu không có Trương Nguyên thì bọn họ làm sao có thể chống lại Diêu Thoại Côn, chỉ sợ là cả đời trầm oan khó thoát, bị chiếm mất điền sản, không dám mơ đến việc lấy lại được. Cho nên họ đều thật lòng cảm kích Trương Nguyên.

Trương Nguyên chấp tay thi lễ với mọi người đang vây xung quanh mình, họ đều là hàng xóm bà con thân cận:

- Tại hạ... -Chư vị muốn đưa lễ vật gì thì cứ việc đưa, mau đưa đây. Có ân thì phải báo ân, không cần chỉ dẻo miệng. Lần này đánh bại Diêu Thoại Côn, công đầu thuộc về Trương Giới Tử đệ. Có công thì phải được hưởng

lộc. Đến đây, đến đây. Ngõng vịt thì để lại trong cửa hàng rào trúc, vải lụa thì để trên bệ đá xanh bên kia. Khế ước tiền bạc thì giao cho ta.

Người nói lời này đương nhiên là Trương Ngạc, kêu gọi mọi người mau mau tặng quà, gĩa vui lòng nhận hết.

Lỗ Vân Bằng dẫn đầu tiến lên, cầm hai tờ khế ước hai mươi mẫu ruộng giao cho Trương Ngạc. Lỗ Vân Bằng là người cảm kích Trương Nguyên nhất. Thiếu niên Lỗ Vân Bằng theo đường huynh (anh họ) Lỗ Vân Cốc đi khắp nơi tố cáo oan khuất mà Diêu Phục gây ra, cả gia sản bị mất hết. Lần này Hầu huyện lệnh phán sáu mươi mẫu ruộng của Diêu Phục thuộc về Lỗ Vân Bằng. Lỗ Vân Bằng và đường huynh thảo luận một hồi thì quyết định lấy hai mươi mẫu ruộng để tạ ơn Trương Nguyên. Còn con trai của Phương tú tài lần này được chia năm mươi mẫu đất trên núi của Diêu Phục, cũng đưa ra khế ước mười mẫu đất để tạ ơn. Có người tặng bạc, nhiều thì mười lượng, ít thì hai lượng. Ngày xưa Diêu Phục làm làm điều ác thì bây giờ Trương Nguyên thu lễ, không, là Trương Ngạc thu lễ. Điều ác càng nhiều thì thu lễ càng hậu.

Trương Nguyên vội ngăn việc tam huynh thu lễ lại, rồi gọi Lỗ Vân Bằng lại hỏi:

-Đường huynh (anh họ) của người không đến sao?

Lỗ Vân Bằng nói:

-Huynh ấy có đến. Mời Trương công tử xem, huynh ấy ở bên kia.

Trương Nguyên nhìn hướng Vân Bằng chỉ thì thấy Lỗ Vân Cốc mặc áo vải mang giày xanh đang đứng ở dưới một gốc cây hòe lớn ở bên ngoài hàng rào trúc, chấp tay thi lễ với hắn từ xa. Trương Nguyên liền nói với Lỗ Vân Bằng:

-Người mời đường huynh người lại đây, ta có chuyện quan trọng muốn thương lượng.

Lỗ Vân Bằng liền đi ra cửa rào trúc, nhanh chóng trở lại cùng Lỗ Vân Cốc. Lúc này, Trương Ngạc đã thu được bốn mươi lăm mẫu khế ước và hơn trăm lượng bạc, ngổng vọt chạy loạn đầy sân. Trên bệ đá chất vài chục súc vải lụa, hơn mười giỏ trứng gà, còn có cả trái cây đào và mận. Trương Ngạc có vẻ không hài lòng chê ít. Đối với y thì trăm lượng bạc thật ra không nhiều.

Lỗ Vân Cốc chấp tay thi lễ với Trương Nguyên:

-Giới Tử hiền đệ có chuyện gì chỉ bảo?

Trương Nguyên nói:

-Lỗ huynh, những lễ vật này ta không thể nhận. Nhưng ta thiết tưởng dùng số điền sản và tiền bạc này xây dựng một kho lương để trữ lương thực đề phòng mất mùa, cứu tế người dân gặp nạn. Tất nhiên nếu chỉ dựa vào số điền sản và tiền bạc này thì chưa đủ, còn phải đến những phú hộ trong bốn huyện để quyên tiền nữa. Bản thân ta xin quyên góp trước một trăm lượng.

Sau năm Gia Tĩnh, thiên tai thường xuyên xảy ra, quan phủ không có khả năng cứu đói nhiều như trước. Từ năm Vạn Lịch thứ hai mươi trở đi, hoàng đế lười chính sự. Mặc dù việc cứu đói giúp nạn dân thiên tai là chuyện đại sự cho dân chúng nhưng hoàng đế vẫn dây dưa bê trễ. Vì thế, không ít thân hào nông thôn giàu có ở địa phương đã tự xây kho lương chuẩn bị cho những năm mất mùa. Từ đó những thân hào địa phương đã thay thế thế chức trách cứu đói của quan phủ. Đây cũng là biểu hiện suy thoái của quan lại thời Văn Minh. Lỗ Vân Cốc rất cảm động. Thủy hạn thường xảy ra. Năm nay đã hơn một trăm ngày chưa có mưa, chỉ sợ là sẽ có hạn hán lớn. Nếu như có kho lương thì có thể giúp cho nạn dân vượt qua năm mất mùa. Lỗ Vân Cốc lập tức lớn tiếng tuyên bố với mọi người việc

này. Tất cả mọi người đều tán dương Trương công tử cao thượng, mời Trương công tử chủ trì việc xây dựng kho lương.

Trương Nguyên nói:

-Chư vị bà con, việc xây dựng kho lương còn phải đợi ta bẩm báo các trưởng bối trong tộc, sau đó mới định đoạt. Trễ nhất là trong tháng năm sẽ quyết định việc này.

Bình thường, xây dựng kho lương đều phải mời thân hào nổi tiếng của địa phương ra mặt, nếu không thì việc cũng không thành.

Trương Nguyên mời Liễu tú tài què chân và đám người Lỗ Vân Cốc ở lại bàn bạc việc xây dựng kho lương. Những người khác ở lại nghe một hồi rồi cũng đi về. Lúc này Trương Đại còn chưa biết là dân gian có khó khăn, không hề hứng thú với việc xây dựng kho lương. Trương Ngạc thì càng không phải nói, đưa kế ước và ngân lượng thu được giao cho Trương Nguyên. Gã gọi Năng Vượng ôm một con ngỗng về trước để về xào ăn.

Trương Nguyên mời Liễu tú tài mang những kế ước và ngân lượng hôm nay thu được ghi vào trong danh sách. Những ngân lượng và kế ước đó đều giao cho Lỗ Vân Cốc giữ. Công việc cụ thể trừ bị kho lương sẽ bàn lại vào cuối tháng. Lỗ Vân Cốc cũng biết bây giờ Trương Nguyên phải chuẩn bị kỳ thi phủ nên cũng không dám quấy rầy, lập tức cáo từ.

Đám người Liễu tú tài và Lỗ Vân Cốc đi rồi, Trương Nguyên cùng Trương Đại đến tiếp kiến Chu Mặc Nông. Trên đường đi, Trương Đại hỏi Trương Nguyên:

-Giới Tử, đệ muốn bẩm báo tổ phụ việc xây dựng kho lương sao?

Trương Nguyên cười nói:

-Nếu bây giờ đệ đi nói thì chắc chắn là tộc thúc tổ sẽ mắng đệ một trận, nói đệ không làm việc đàng hoàng. Việc này chắc là phải đợi sau kỳ thi phủ mới nói.

Trương Đại nói:

-Xem ra Giới Tử có chí hướng lớn đấy, còn nhỏ tuổi mà đã chú ý tới dân sinh, không phải là một tên mọt sách.

Trương Nguyên cười nói:

-Chủ yếu là lễ vật này không nên thu, mà trả lại thì lại tiếc, chi bằng nhân cơ hội này làm một chuyện tốt.

Trương Ngạc cười ha hả.

Họ gặp Chu Mặc Nông ở Chu dinh thự bên hồ Bàng Công. Chu Mặc Nông biết được ông ta sẽ là người đảm bảo cho Trương Nguyên nên rất vinh hạnh. Chu Mặc Nông là người nghiện trà, Trương Đại là bạn trà của ông ta. Lúc này huynh đệ Trương Đại Trương Nguyên ở lại dùng cơm chiều. Sau khi ăn xong thì họ thưởng thức trà, thoải mái nói về các loại trà ngon trong thiên hạ. Trương Nguyên ngồi nghe, mở rộng thêm kiến thức đối với trà.

Trở về Phủ Học Cung từ hồ Bàng Công, Trương Đại hỏi Trương Nguyên có phải ngày mai đi phủ nha báo danh hay không.

Trương Nguyên nói:

-Ngày mai thầy của đệ là Tí Am tiên sinh đã bảo đệ dẫn hai huyện chư hiền đi Tị Viên. Tộc thúc tổ cũng muốn đi. Ngày mốt đại huynh hãy dẫn đệ đi báo danh đi.

Trương Đại rất thích du sơn ngoạn thủy nên nói:

-Vậy ngày mai ta cũng đi Tị Viên, xem Tị Viên như thế nào?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 162

Kiếp này nhìn thấy người đào mặng

Ngày 12 tháng 11 mùa đông năm trước, Trương Nguyên đã từng cùng cha con Vương Tư Nhâm và Vương Anh Tư đến xem qua Tị Viên, chứng kiến rừng mùa đông tiêu điều, tuyết đọng loang lổ, lúc đó sắc trời cũng u ám, đình đài lầu các đều có vẻ cô tịch, giữa hành lang còn có nhiều đồ vật vẫn chưa được rửa ráy sạch sẽ. Hơn bốn tháng sau, tức ngày 23 tháng 3, khi Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại cùng với tộc thúc tổ (ông chú) Trương Nhữ Sương lại đến Tị Viên ở Sơn Tây lộ - Hội Kê, thì thấy cả khu vườn đã tràn ngập sắc xuân, cây cổ thụ đã mọc cành mới, lá non mơn mớn, nhìn rất bắt mắt, hai bên lối đi nối liền với đình đài lầu các trồng nhiều cây hoa thược dược, tháng ba tiết xuân chính là mùa hoa thược dược nở. Hoa thược dược ở Tị Viên có rất nhiều loại, nhiều màu từ đỏ thắm, tím thắm đến trắng nhạt, vàng nhạt đều có, cực kỳ rực rỡ. Vương Tư Nhâm mời hơn mười quan thân của hai huyện Sơn Âm và Hội Kê, đều xuất thân là tiến sĩ, tóc đã hoa râm hoặc bạc trắng, người trẻ tuổi chỉ có hai người Trương Nguyên và Trương Đại, bởi vậy cũng giống như cây cổ thụ mọc cành mới, vô cùng bắt mắt. Danh tiếng hiện giờ của Trương Nguyên còn nổi bật hơn cả Trương Đại, tuy không không phải là độc bá Sơn Âm như Trương Ngạc nói nhưng ai cũng biết tới, Thiệu Hưng tri phủ Từ Thời Tiến vừa nhìn thấy Trương Nguyên liền cười ha hả hỏi:

- Trương công tử cũng tới à, đã báo danh thi phủ chưa?

Từ Thời Tiến không thể bảo toàn cho Diêu Phục, trong lòng tất nhiên sẽ không hài lòng, nhưng việc đã đến nước này, lão tuyệt đối không ngu ngốc đến mức đi trả thù Trương Nguyên, làm như vậy không có lợi gì cho lão cả.

Trương Nguyên khom người nói:

- Bẩm phủ tôn, học sinh ngày mai sẽ đi báo danh, đại huynh của học sinh là Lãm Bảo, hôm qua mới từ Thượng Ngu trở về.

Một vị hương thân họ Thẩm cười nói:

- Từ đại nhân, Thiệu Hưng ta đã nhiều năm chưa từng xuất hiện Tiểu Tam Nguyên, đứa cháu đích tôn của Túc Ông này đã được đề học đánh giá cao, thì bên Từ đại nhân cũng nên tác thành hần cho thỏa đáng.

Trương Nhữ Sương khoát tay nói:

- Việc này còn phải xem chế nghệ thi phủ của nó thế nào đã, nếu không tốt thì vẫn cứ đánh trượt, Phủ tôn đại nhân không cần phải nể mặt ta đâu.

Vương Tư Nhâm nói:

- Hôm nay mời chư vị tới dạo chơi vườn, chớ đàm đạo về bát cổ, nhìn xa ngắm đỉnh Lư Hương giống như trụ trời, nhìn gần ngắm hoa thược được muôn hồng nghìn tía, ngày tốt cảnh đẹp lại đàm bát cổ, chính là phá hỏng phong cảnh đấy.

Mọi người đều cười, chậm rãi đi ven theo con đường núi, vừa đi vừa nói về các câu chuyện nhân vật trong đời thường. Trương Nguyên và Trương Đại đi cuối cùng, Trương Đại nói nhỏ:

- Đi du ngoạn cùng với các bậc tiền bối luôn gò bó, cảm thấy sơn thủy đều xa cách không thân cận nữa.

Trương Nguyên cười ‘hắc’ một tiếng, nói:

- Thế thì chúng ta lạng lẽ tránh đi là được, hà tất cứ phải đi theo họ.

Hai người bèn từ đường ven núi quay trở về, đến một tòa mộc các (lầu gác bằng gỗ) ở gần khe suối để ngăn nước suối, đầu nguồn của ngọn suối này là ở trong núi Hội Kê, nước hồ trong thành Sơn Âm đều bị cạn do khô hạn, nước suối ở đây vẫn chảy róc rách như trước, hai bên bờ mọc đầy hoa thơm cỏ lạ, có những con bướm màu sắc bay lượn nhẹ nhàng, ngồi trên lầu gác ngắm cảnh ý vui.

Ánh nắng mặt trời ngày xuân hơi gắt, ngồi được một lát, Trương Đại nói:

- Ta thấy hơi khát nước, tổ phụ và mọi người đến bên đường các chắc là phải uống trà rồi, chắc hẳn có trà ngon, ta đi xin một chén trà, Giới Tử có cùng đi không?

Trương Nguyên đáp:

- Đệ không uống, nơi này tuyệt quá đệ muốn ngồi thêm một lát.

Trương Đại nói:

- Vậy thì lát nữa ta quay lại đây tìm đệ.

Nói rồi y đi về phía tòa đường các cao hơn tán rừng ở phía đông bắc Tị Viên.

Trương Nguyên ngồi một mình dựa vào lan can, ngửa mặt nhìn đỉnh Lư Hương, cúi xuống nhìn dòng suối nhỏ, trời trong nắng ấm, cảnh sắc hữu tình, chợt thấy một con thuyền nhỏ, khi tới mộc các, con thuyền nhỏ dừng lại, trên thuyền có hai người, trong đó một thiếu niên thư sinh đội khăn nho tơ tằm, mặc áo dài màu trắng ngẩng mặt lên gọi:

- Giới tử sư huynh!

Trương Nguyên nhìn, a, là Vương Anh Tư. Thầy Vương Tư Nhâm cho phép nàng cải trang nam nhi đi chơi ư, chắc vì đây là lâm viên của nhà nên Vương Anh Tư được tự do hơn, hân vịn hai tay vào lan can cười nói:

- Anh Tư sư muội thật hăng hái!

Trên con thuyền nhỏ có hơn chục cây măng to như ngà voi, hẳn là đào được ở trong rừng trúc đằng trước mặt. Vương Anh Tư cầm một ngọn măng lên nói:

- Cây măng này tặng huynh!

Nói rồi nàng dùng sức ném cây măng về phía mộc các. Sức Vương Anh Tư thì được bao nhiêu, cây măng to va vào thành gác kêu ‘bộp’ một tiếng rồi lại rơi xuống nước, thuyền nường vội vàng chèo thuyền lại gần, mò măng lên rồi neo thuyền vào cột gỗ, Vương Anh Tư lên bờ ngồi xồm bên bờ suối rửa tay, rồi lẹ làng đi lên mộc các, nhìn quanh, mắt mở to cười nói:

- Chỉ có một mình huynh thôi sao?

Trương Nguyên nói:

- Đại huynh ta Trương Tông Tử sắp tới rồi.

Vương Anh Tư nói:

- Chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện, muội có chuyện muốn nói với huynh.

Nói rồi, nàng quay người bước đi, đi được vài bước, nàng quay đầu lại vẫy tay gọi:

- Đi nào, tới rừng trúc trước mặt, rừng trúc xanh mướt đẹp lắm, các lão tiên sinh sẽ không tới đó đâu.

Trương Nguyên hơi do dự một chút rồi đi theo, cùng Vương Anh Tư lên con thuyền nhỏ đó, một ngòi mũi thuyền, một ngòi đuôi thuyền, Vương Anh Tư nói với thuyền nương:

- Ta lại đến rừng trúc!

Thuyền nương rút cây sào trúc, chèo ngược dòng nước, sào trúc cắm vào lớp bùn đá dưới đáy khe suối, hai tay thuyền nương luân phiên đỡ sào trúc, con thuyền nhỏ từ từ đi về phía trước. Qua một vách núi nhỏ trước mặt, cảnh sắc đột nhiên biến đổi, bên bờ đá dòng suối nhỏ là rừng trúc bạt ngàn, ở giữa xen lẫn vài cây thông già, rừng trúc cao vút che khuất ánh nắng mặt trời, khiến cho đoạn suối này ánh màu xanh biếc.

Trương Nguyên khen:

- Quả nhiên là nơi đáng đi!

Nhìn Vương Anh Tư ở mũi thuyền, chiếc áo dài màu trắng mỏng biến thành màu xanh lục, đôi mắt mở to mỉm cười cũng xanh thắm giống như Mực Chân Chân vậy.

Vương Anh Tư đặc ý nói:

- Đúng là nơi nên đến nhỉ, từ bên bờ rất khó để đi đến chỗ này, buộc phải dùng thuyền, đoạn khe núi này cũng chỉ có đoạn này là dễ đi thuyền, là muội cố ý gọi người mang thuyền tới đó.

Trương Nguyên cười nói:

- Sư muội thật thông minh!

Vương Anh Tư cười khanh khách, hỏi:

- Trên bát cổ văn của muội huynh viết chữ ‘khả’ (có thể/được) là có ý gì vậy, là thông qua thi phủ rồi sao?

Trương Nguyên mỉm cười đáp:

- Ta muốn đề cử muội là án thủ (người đỗ đầu) nhưng chỉ sợ Từ phủ tôn không đồng ý.

Vương Anh Tư nói:

- Nói thật đi, cuốn chế nghệ đó so với huynh thì thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Ta cũng khó mà viết tốt hơn được.

Vương Anh Tư cười lớn, nói:

- Cuốn đó thực sự muội đã mất rất nhiều công sức, nói thực với huynh, ngộ nhờ thi phủ đúng vào đề mục này thì huynh cứ chép nguyên văn như thế, huynh thấy thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Chắc chắn sẽ chép!

Vương Anh Tư mừng rỡ, nói:

- Thi phủ và thi huyện giống nhau, cũng có hai đề, để muội lại làm tiếp một đề nữa, nếu trúng đề thì huynh cũng cứ thế mà chép nhé.

Trương Nguyên cười nói:

- Đoán trúng cả hai đề thì phải là tốt số lắm, cái này không được, vận may không thể dùng hết được, đề kia để huynh tự làm.

Vương Anh Tư cười nói:

- Huynh thực sự cho rằng đề này sẽ đoán trúng thật đấy à, muội chỉ nói chơi thôi mà!

Nàng bóc một lớp áo măng ném xuống nước, nhìn nó trôi đi, cười nói:

- Thực ra muội thực sự muốn được cùng huynh đi tham gia khoa cử, haizzz, nếu là nam nhi thì thật thú vị biết bao.

Nói đến đây, nàng nhìn khắp lượt Trương Nguyên, dường như đang nhìn xem trên người Trương Nguyên rốt cục có điểm nào không giống với nàng?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Kỳ thực làm nam nhi cũng không phải là rất thú vị, đều có cái phiền não riêng.

Hắn nghĩ thầm Giả Bảo Ngọc còn hận rằng mình không phải là nữ nhi kia kìa.

Vương Anh Tư nói:

- Nam tử có thể thi cử, có thể kết bạn, không phải là rất thú vị sao, nữ tử thì chỉ có thể ở trong nhà mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, con thuyền nhỏ đã đi được chừng nửa dặm trên dòng suối rợp bóng trúc, dừng lại ở chỗ bờ đá bằng phẳng, Trương Nguyên nhảy lên bờ trước, khi Vương Anh Tư nhảy lên bờ hẳn còn thò tay cho nàng mượn bám vào, khiến thuyền nương há hốc mồm kinh ngạc.

Mảnh rừng trúc này ước chừng khoảng vài chục mẫu, sinh trưởng trên một sườn dốc nhẹ, trên và dưới sườn dốc đều là vách núi vách đá, quả thật chỉ có từ khe suối nhỏ mới có thể tới đây.

Đi vào rừng trúc, nghe tiếng ‘lao xao’ nhè nhẹ, ngẩng đầu nhìn lên, ánh mặt trời ngày xuân sáng rực rỡ, khắp rừng trúc đều là những vệt sáng lốm đốm như ánh trăng đang nhảy múa, đốm sáng cũng nhảy múa trên người Vương Anh Tư, điều này khiến Vương nhị tiểu thư đóng giả thiếu niên thư sinh tỏ ra hoạt bát lạ thường.

Trương Nguyên nói:

- Mảnh rừng trúc này rậm rạp, nếu trời ảm đạm thì sẽ có vẻ u ám, đúng là phải ngày có nắng mới hay.

Vừa nói hần vừa đi vào sâu trong rừng trúc, chợt nghe thấy phía sau ‘oạch’ một tiếng, Vương Anh Tư té ngã. Hần vội quay lại đỡ Vương Anh Tư đứng dậy, nàng đột nhiên ôm một gốc cây trúc bật khóc, nước mắt rơi như mưa.

Thuyền nương cuống quýt chạy tới, vừa lau vết bùn dính trên vạt áo sau của Vương Anh Tư, vừa luôn miệng hỏi:

- Nhị tiểu thư đau chỗ nào? Có trầy xước không?

Vương Anh Tư dùng khăn tay đánh vào cây măng to nói:

- Ta muốn tham gia khoa cử, ta muốn tham gia khoa cử.

Thuyền nương nghĩ bụng hóa ra là như vậy, nhị tiểu thư lại giở tính khí trẻ con rồi, cái này thì mù bất lực, mù nhìn Trương Nguyên nói:

- Trương công tử... Ý mù là muốn Trương công tử khuyên giải Anh Tư tiểu thư.

Trương Nguyên lại không cảm thấy đáng vẻ của Vương Anh Tư trẻ con buồn cười, Vương Anh Tư 16 tuổi, chế nghệ cao siêu, thân là nữ tử không thể tham gia khoa cử, chắc chắn sẽ rất buồn lòng. Vương Anh Tư vốn là

người sống nội tâm, lúc này xúc cảnh sinh tình, đột nhiên bộc phát ra sự buồn bực trong lòng cũng là chuyện bình thường, ai nói rằng ca khóc kiêu ngạo chỉ là quyền lợi của nam tử?

Trương Nguyên giữ im lặng, khom người trên mặt đất tìm một hồi, tìm được một ngọn măng nhọn chồi lên khỏi mặt đất, hắn đứng lên nói:

- Sư muội, là cây măng này làm trượt chân muội, chúng ta sẽ đào nó lên, mang về ăn báo thù rửa hận.

Hắn bảo thuyền nương đi mang chiếc cuốc ngắn trên thuyền tới.

Vương Anh Tư cười một tiếng, dùng khăn lụa lau khô nước mắt, nói:

- Giới Tử sư huynh chớ chê cười muội.

Trương Nguyên nói:

- Sao thể được, ta cũng cảm thấy rất tiếc.

Vương Anh Tư liền nói:

- Vậy thì sư huynh có thể nghĩ cách giúp muội để muội tham gia khoa cử có được không, sư huynh luôn nghĩ ra biện pháp mà.

Trương Nguyên vội vàng lắc đầu nói:

- Việc này ta thực sự lực bất tòng tâm, sư muội chắc chắn cũng biết rằng long môn trường thi kiểm tra cơ thể gắt gao lắm.

Vương Anh Tư sắc mặt ửng đỏ, nói:

- Hồi lộ một chút những viên quan nhỏ, thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Cái này không được, thầy Vương chắc chắn không cho phép đâu.

Wương Anh Tư nhún hai vai, chán nản nói:

- Mọi người cũng biết không được, chỉ có điều chưa từ bỏ ý định, nghĩ rằng huynh sẽ có cách gì hay chứ!

Trương Nguyên nói:

- Trình độ chế nghệ của sư mọi người tương đương với ta, nếu ta có thể thông qua được thi phủ, thi đạo thì sư mọi người cũng có thể, ta là sinh đồ thì sư mọi người là nữ sinh đồ....., Nói tới đây, hắn cũng bật cười.

Wương Anh Tư trừng to mắt cười nói:

- Sư huynh thi đỗ cử nhân, vậy thì mọi người chính là nữ cử nhân, sư huynh đỗ tiến sĩ thì mọi người sẽ là nữ tiến sĩ.

Cả hai huynh mọi người nhìn nhau cười lớn.

Thuyền nường mang tới một cái cốc ngắn, Trương Nguyên cầm cốc đào cả ngọn măng đó lên, thuyền nường khen:

- Trương công tử đào giỏi quá, vừa rồi nhị tiểu thư đào đã chặt đứt mấy cái.

Wương Anh Tư nói:

- Măng này phiền sư huynh mang về nấu ăn đi, để báo thù cho mọi người.

Trương Nguyên nói:

- Không biết có ngon hay không, nếu không ngon thì báo thù này cũng khổ quá.

Wương Anh Tư cười, thuyền nường nói:

- Trương công tử, măng ở đây ngon lắm, non như ngó sen, ngọt như mía, Trương công tử cứ mang về nấu ăn là biết.

Rồi mẹ lại hỏi Vương Anh Tư:

- Nhị tiểu thư nên về chưa? Lát nữa là lão gia sẽ đi tìm đấy!

Vương Anh Tư ‘ừ’ một tiếng, nhìn Trương Nguyên nói:

- Sư huynh so với cha mẹ còn ranh mãnh hơn hình hơn, mỗi lần gặp sư huynh thật sự đều rất vui vẻ.

Vương Anh Tư khi nói lời này không hề tỏ thái độ ngại ngùng.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 163

Hoa sen ban đầu giống như hoa người

Thuyền nhỏ xuôi theo dòng, tới gần chỗ mọc các (chòi gác bằng gỗ) thì tấp vào bờ. Vương Anh Tư nhảy luôn lên bờ, quay sang Trương Nguyên nói:

- Lát nữa sẽ cho người mang chỗ mặng này tới nhà sư huynh.

Ngẩng đầu nhìn lên, trên chòi gỗ có người đang đứng vịn vào lan can nhìn vọng xuống. Nàng không nói gì nữa mà chấp tay thi lễ với Trương Nguyên rồi lên sạn đạo (đường bằng cọc gỗ lát ván trong hẻm núi hoặc bờ vực) đi về hướng khác.

Trông thấy đại huynh Trương Đại, Trương Nguyên cũng bước nhanh tới chỗ chòi gỗ, lên tiếng hỏi:

- Đại huynh tới khi nào vậy?

Trương Đại cười nói:

- Giới Tử, ta đợi đệ cả nửa ngày trời rồi đó. Ban nãy vừa mới ở bên đường các thưởng thức trà Long Tỉnh Tây Hồ, mà lại là loại thượng hạng nhất “Liêm Tâm trà” trong Long Tỉnh Tây Hồ đó nhé. Chắc là của đệ biểu Tí Am tiên sinh đúng không, quả nhiên là loại hảo hạng, thái giám quản lí hàng dệt Hàng Châu quả thật rất biết thưởng thức.

Trương Nguyên nói:

- Đệ cũng biểu một cân tới chỗ Tộc thúc tổ rồi đó, chứ có giữ lại cho mình được lạng nào đâu.

Trương Đại nói:

- Vậy ta phải thường xuyên tới chỗ tổ phụ xin trà uống mới được.

Rồi chợt thấy bóng Vương Anh Tư phía đường núi, chỉ tay về phía nàng, hỏi:

- Người kia là ai vậy?

Trương Nguyên nói:

- Là cháu trai của Tí Am tiên sinh đó.

Bờ môi Trương Đại khê nhếch lên, như cười như không, nói:

- Thế ư, thế sao ta lại thấy giống một vị cô nương vậy?

Trương Nguyên điềm tĩnh đáp:

- Nam tử có tướng đàn bà đâu phải ít, Vương Khả Xan cũng rất giống một vị cô nương đó thôi.

Trương Đại nhìn đánh giá Trương Nguyên một hồi, trong đầu như đang suy ngẫm gì đó, cười nói:

- Cũng không phải, Vương Khả Xan là nam tử, điều này ta biết, có điều vị này...

Gã vừa ngẩng đầu lên nhìn đã không thấy bóng dáng Vương Anh Tư đâu nữa.

Trương Đại chỉ về phía Vương Anh Tư ban nãy đứng, nói:

- Nhưng vị này rõ ràng là một vị cô nương, vì nàng ta bó chân. Vương Khả Xan dù có giống phụ nữ đến mấy thì cũng chưa hề bó chân.

Trương Nguyên kinh ngạc, mới vừa rồi khi Vương Anh Tư lên xuống thuyền hẳn cũng để ý tới hai chân của Vương Anh Tư. Nàng đi một đôi giày da dê hai mặt bình thường mà các nho sinh vốn hay đi, chân cũng không nhỏ, hẳn là chưa phải bó chân. Vậy vì sao Đại huynh lại có thể đoán chắc Vương Anh Tư đã bó chân rồi?

Trương Đại thấy bộ dạng Trương Nguyên có vẻ nghi hoặc, đặc ý nói:

- Giới Tử đệ về phương diện này thì không bằng ta rồi. Ta tuyệt nhiên không trông thấy chân của nàng, nhưng chỉ nhìn dáng đi thướt tha lả lướt của nàng thì ta biết ngay là nàng đã bó chân rồi, mà kiểu bó chân ấy là kiểu của Dương Châu. Kiểu bó chân Dương Châu này không phải ai cũng thích hợp, chỉ những người có bàn chân ngắn mà rộng bẩm sinh thì mới hợp bó kiểu này thôi. Kiểu bó dùng mảnh trúc kẹp lại để hạn chế chiều rộng của chân, để bàn chân phát triển dài ra và nhỏ hơn, gân cốt cũng không bị tổn hại nhiều.

Trương Đại đột nhiên không nói tiếp nữa. Gã không biết vị cô nương ban nãy là người phương nào nên không dám nói bừa.

Trương Nguyên lắc lắc đầu, nghĩ thầm:

- Vương lão sư cũng chưa có tư tưởng tiến bộ rồi, nên Anh Tư sư muội vẫn bị quấn chân như thế. Ta cứ tưởng Anh Tư sư muội cũng giống như Đạm Nhiên đều không phải bó chân cơ. Anh Tư sư muội khi còn bé đã bị bó chân như vậy, hẳn là phải khóc to lắm, Vương lão sư sao đành lòng cho được?

Lại nghĩ:

- Chắc là Vương sư mẫu bắt Anh Tư sư muội phải bó chân đây. Hôm trước Anh Tư sư muội tới gặp ta, liền bị Vương sư mẫu tóm về. Bà hăn là một người khá nghiêm khắc đây.

Nghĩ tới lúc trước ở trong rừng trúc Vương Anh Tư ôm cây trúc khóc nói muốn tham gia khoa cử, hăn không khỏi cảm thấy tiếc nuối. Trương Đại thấy bộ dạng thất thần của Trương Nguyên bèn lên tiếng:

- Giới Tử, đệ cũng đâu phải người Hồ Đào, coi như không chú ý tới đôi chân bị bó của nàng đi chẳng nữa thì cũng vẫn có thể nhìn ra nàng là con gái. Khai mau, nàng ấy là ai hả? Đệ mà không nói, ta sẽ tự mình qua hỏi thuyền nương.

Trương Nguyên bất đắc dĩ đáp:

- Chẳng dám giấu gì Đại huynh, nàng là con gái của Tí Am tiên sinh, nàng ta vốn thích giả trang làm thư sinh như thế đó.

- Quả nhiên là nàng ta.

Trương Đại vỗ đùi đánh đét một cái. Về hưng phấn đến kì lạ của gã làm Trương Nguyên không khỏi ngạc nhiên, lại thấy Trương Đại hỏi:

- Đây chính là Vương nhị tiểu thư mà hồi đó Tí Am tiên sinh có ý định gả cho đệ đó đúng không?

Trương Nguyên giật mình kinh hãi, lúc này thì khó có thể giữ được vẻ điềm tĩnh được nữa, vội lên tiếng hỏi:

- Đại huynh nghe được tin này từ đâu vậy?

Chuyện này hăn chỉ kể lại với mỗi mẫu thân và tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, vả lại khi kể chuyện này hăn còn cố ý cho người hầu lui đi rồi cơ mà!!?

Trương Đại cười nói:

- Cũng chẳng giấu gì đệ, chuyện này là ta nghe tên trà đồng hầu trà cho tổ phụ nói đó. Chắc khi đệ kể chuyện này cho tổ phụ thì đã tên trà đồng này nghe được rồi.

Trương Nguyên vội nói:

- Đại huynh, việc này chớ để truyền ra ngoài thêm nữa. Tí Am tiên sinh quá độ lượng, quá khoan dung với đệ rồi, nếu việc này mà còn bị truyền ra ngoài thêm nữa thì thầy sẽ vô cùng mất mặt, sau này tiểu đệ đâu còn mặt mũi nào mà đi gặp thầy nữa.

Trương Đại nói:

- Đã biết như thế, sao đệ còn đi đào mặng với Vương tiểu thư ấy làm gì?

Trương Nguyên ghen lời, hăn cũng là con người, đâu tránh khỏi có lúc không kìm nén nổi tình cảm tự nhiên trong lòng.

Trương Đại cười cười nhìn Trương Nguyên, nói:

- Không lẽ Giới Tử đệ muốn bắt cá hai tay chăng? Đừng vội thề thốt phủ nhận, chuyện như vậy ta gặp nhiều rồi, khỏi cần dối mình dối người mà làm gì. Đệ nên thành thực với suy nghĩ ban đầu của mình, đó mới là tình cảm tự nhiên nhất, chân thành nhất xuất phát từ trái tim của đệ.

Trương Nguyên trầm nghĩ: “Suy nghĩ ban đầu của ta là thấy Anh Tư sư muội rất... dễ gần, nói chuyện với nàng thì cảm thấy vui vui, có gì đó khá là... ừm... sung sướng. Nhưng trái tim ta lại có rất nhiều băn khoăn, chính là do những lễ nghi thế tục trói buộc.”

Trương Đại nói:

- Người ngây thơ là người ta chân thật nhất, suy nghĩ ban đầu trong ta cũng vậy. Đánh mất đi sự ngây thơ trong sáng là sẽ đánh mất đi sự chân thành, chân thật, mất đi con người thật của chính mình. Người mà không giữ được con người thực của chính mình thì sẽ không có kết cục tốt. Giới Tử chắc hẳn cũng biết đây là lời của ai phải không?

“Đồng tâm thuyết” của Lý Chuế, cuốn đoản văn này sau bốn trăm năm được Trương Nguyên đọc qua, lúc đọc hẳn cũng chẳng mấy để tâm, còn hiện giờ, nghe đại huynh Trương Đại nói thì mới nghiệm ra được nhiều điều. Giữ được sự trong sáng ngây thơ mới có được chân tình, nhưng không phải cứ có chân tình là có thể muốn làm gì thì làm. Con người ta đâu phải sống trong thế giới của tư tưởng triết học và không tưởng đâu, thực tế luôn luôn khô cằn và tàn khốc hơn tưởng tượng rất nhiều. Lý Tán cuối cùng chẳng phải cũng bị giam vào ngục, đến mức phải tự sát đó sao? Trương Nguyên nói:

- Câu này vốn bắt nguồn từ Vương Dương Minh, nhưng đã có phát triển thêm ý mới. Không biết đây là cao kiến của vị hiền đạt nào?

Trương Đại nói:

- Đây chính là “Phần thư” của Lý Trác Ngô. Không đọc “Phần thư” thì khó xưng là danh sĩ.

Kẻ sĩ thời Văn Minh vô cùng phóng túng, từ Vương Dương Minh, Lý Chuế vừa hay có thể tìm được cơ sở tư tưởng.

Trương Nguyên hỏi:

- Lý Trác Ngô tiên sinh đã quy tiên mấy năm rồi?

Trương Đại nói:

- Ông ấy đã tạ thế mười năm rồi, quả là đáng tiếc. Lý Trác Ngô hành sự khiến người đời phải kinh hãi, hơn sáu mươi tuổi còn đem lòng yêu con gái của ngự sử Hồ Bắc Ma Thành Mai, việc ông ấy bị tổng vào ngục cũng có liên quan tới chuyện này.

Trương Nguyên kinh ngạc nói:

- Còn có chuyện như vậy ư, đệ chưa từng nghe qua.

Trương Đại nói:

- Lý Trác Ngô khi đó đã xuất gia tu hành rồi, Mai thị chưa thành thân đã trở thành quả phụ. “Phần thư” của Lý Trác Ngô là bốn bài thơ thất ngôn mà ông viết tặng cho Mai thị, ý tứ sâu xa lắng đọng, tình cảm dạt dào, ta cho rằng trong những cuốn thơ tình tự cổ chí kim, đây có thể coi là bậc nhất. Ta thử ngâm cho đệ nghe “ “ Một lần bay về Giang Nam, gần trong gang tấc mà không thể nói cười với nhau...”

“ Cầm bát trở về đứng ngồi không ngồi yên, xa nghe thấy lời bàn cao kiến lại buồn lòng. Hiện giờ nam tử biết được bao nhiêu, nói hết cao kiến với quan tức là tiên. “ “ Hạt tuyết mong manh bay nhẹ theo gió, hoa mai điểm tuyết những hạt mưa. Trước cửa xe ngựa đi lại nhiều, chim đỗ quyên nay đã gọi xuân về. “ “ Nhiều tiếng gọi xuất phát từ bản thân mình, sinh tử như ngọn núi không động bụi trần. Mong gặp Quan Âm thì nay chính là nàng, hoa sen ban đầu giống như hoa người. “ Trương Nguyên thở dài:

- Lý Trác Ngô còn so sánh Mai thị với Quan Âm nữa cơ á, từ bốn bài thơ này có thể thấy, tình cảm của hai người này vẫn khá là trong sáng, Là kiểu kết giao qua lời nói, có sự tương đồng về tinh thần.

Trương Đại tấm tắc:

- Giới Tử, nếu Lý Trác Ngô tiên sinh còn tại thế thì nhất định sẽ coi đệ là tri kỉ đó. Cho nên mới nói, chi bằng Giới Tử đệ và Vương nhị tiểu thư

kết giao đi, hai người cùng viết nên một đoạn giai thoại, ta đây vô cùng ngưỡng mộ.

Trương Đại mười bảy tuổi thực lòng ngưỡng mộ, gã rất mong có thể gặp được một hồng nhan tri kỷ đích thực. Vị hôn thê Lưu thị của gã thì không tính, bởi ngay cả mặt mũi nàng ta xấu đẹp thế nào gã còn chưa được nhìn tới một lần.

Nói đi nói lại cuối cùng vẫn quay lại chủ đề Vương Anh Tư này, Trương Nguyên cười nói:

- Ta đâu dám so với Lý Trác Ngô tiên sinh, ta còn hùng hực sức trai thế này, không thích hợp với kiểu “luyện ái tinh thần” trong sáng đó đâu. Đợi sau khi ta sáu mươi tuổi hầy hay, còn hiện giờ ấy à, ta còn nhiều việc phải làm lắm.

Trương Đại vui vẻ nói:

- “Luyện ái tinh thần”, từ này mới nha, trước nay ta chưa bao giờ nghe qua.

Đúng lúc đó thì có người hầu Vương thị tới hai người đi dự tiệc, Trương Nguyên nói thầm:

- Đại huynh, chuyện này về sau đừng bao giờ nhắc tới nữa.

Trương Đại gật đầu cười nói:

- Ta sẽ im lặng theo dõi biến động của nó, hai người một sư huynh một sư muội, nhìn thế nào cũng thấy có duyên mà.

Sau bữa trưa là tới giờ Thân, Trương Nguyên trở lại dinh thự Đông Trương. Năm khúc măng gà voi lớn của Tị Viên đã được mang tới rồi, trong đó có một khúc còn được buộc một dây lụa, dây nhất định là cây

măng đã ngáng ngã Vương Anh Tư. Trương Nguyên liền lệnh cho Thúy Cô xào cây măng này trước với thịt để ăn. Đúng như thuyền nương đã nói, măng ngọt như mía, non như ngó sen. Lúc hoàng hôn khi cả nhà đang ăn măng thì hân vẫn ở bên bờ sông Đâu Lao cười con la trắng, đợi khi Lý Thuần, Lý Khiết tới đòi cười bạch la thì hân lại nhường la cho hai cậu cháu trai để đi xem Mục Chân Chân luyện côn Tiểu Bàn Long. Mục Chân Chân bây giờ không còn hay xấu hổ và e thẹn như trước kia nữa, mỗi ngày đều luyện côn hai lần vào hai buổi sớm tối, chỉ cần hân rảnh là nàng sẽ chủ động đến mời hân tới xem nàng tập võ. Trương Nhược Hi cũng tới xem, giống như vở kịch phải diễn mỗi ngày vậy.

Hôm sau, Trương Nguyên hẹn Đại huynh Trương Đại và Lãm sinh Chu Mặc Nông tới phòng Lễ huyện nha lấy công văn báo danh, rồi tới phủ nha Thiệu Hưng để nộp. Đến sử ở đó nhận ra Trương Nguyên thì tươi cười niềm nở, nhanh chóng giúp hân khai báo lí lịch. Trương Đại và Chu Mặc Nông cũng đều ký tên đồng ý. Sau khi báo danh đi ra, Trương Nguyên rút ra năm tiền cảm tạ Chu Mặc Nông, Chu Mặc Nông cười nói:

-Ta với Tông Tử là chỗ bạn thân, sao có thể nhận số tiền này được. Tông Tử lấy bảo ngân chưa?

Trương Đại nói:

- Ta muốn hân hai năm sau tới Hàng Châu thi hương sẽ mời ta uống rượu, sao, Chu huynh có muốn vậy không?

Chu Mặc Nông cười nói:

- Hay lắm, Giới Tử hiền đệ sang năm đậu sinh đồ, năm sau nữa thì đã có thể tới Hàng Châu thi Hương với chúng ta rồi, rượu chắc chắn phải do Giới Tử hiền đệ mời rồi.

Ba người chậm rãi đi bộ trên phố Thập Tự ở Phủ học cung, đi dạo qua dãy hiệu sách. Hiệu sách Diêu Ký giờ đã đổi chủ, biển hiệu cũng được sửa

thành Hiệu sách Chu Ký rồi. Ba người bước vào trong xem, những cuốn sách về kỳ thi hội năm nay đã được xuất bản rồi, là sách mới mới lấy về hôm nay, giấy vẫn còn thơm mùi mực. Thi Hội là mừng 9 tháng 4 bắt đầu đợt một, 25 tháng 4 sẽ kết thúc đợt thứ ba, yết bảng cũng phải tới cuối tháng 4, bây giờ mới là 24 tháng 3, chưa tới thời gian một tháng, bản sao bài thi phải được chuyển từ Bắc Kinh tới Sơn Âm, còn phải mất thời gian khắc bản in ấn nữa. Phụ thân của Trương Ngạc “thần thông quảng đại” về buôn sách là Trương Liên Phương năm nay cũng tham gia thi Hội, trung tuần tháng này đã có tin báo về. Lão chưa thi đậu nên cũng chưa hồi hương ngay mà vẫn tiếp tục quyết chí ở lại kinh thành tham gia kì thi sau.

Cùng với sách tham khảo tân khoa tiến sĩ lần này gửi về còn có danh sách thi Đình ngày mừng 3 tháng 3, Trạng Nguyên là Chu Diên Nho, Bảng Nhãn là Trang Kỳ Hiển, Thám hoa là Triệu Sư Doãn. Trương Nguyên không có chút ấn tượng nào với hai người Trang Kỳ Hiển và Triệu Sư Doãn, còn đại danh của Chu Diên Nho thì hẳn đã nghe đến. Chu Diên Nho thời Sùng Trinh đã đảm nhiệm liên tiếp hai kì thủ phò nội các, có ảnh hưởng lớn tới sự ra đời của Phục xã, trước đêm nước mất y đã được Sùng Trinh để ban chết. Chu Diên Nho là một người cực kì tài hoa, thi hội, thi đình đều đỗ đầu. Người đảm nhiệm hai kì thủ phò liên tiếp không thể nào không tài trí, thâm trầm hơn người được, đáng tiếc cuối cùng vẫn không thoát khỏi cảnh cửa nát nhà tan. Có cuốn sách viết về y như sau, Chu Diên Nho sinh vào năm Vạn Lịch thứ hai mươi một, năm nay mới hai mươi một tuổi. Năm ngoái đậu kì thi hương, năm nay tiếp tục tham gia thi hội, thi đình và đều đỗ đầu, giành được Song Nguyên (đỗ đầu thi Hội là Hội Nguyên, đỗ đầu thi đình là Trạng Nguyên, đỗ đầu cả hai kì thi này thì gọi là Song Nguyên), được xếp vào bậc cực kì tài giỏi. Trương Nguyên thầm nghĩ: “Con đường khoa cử của Chu Diên Nho dường như rất thích hợp với ta. Đương nhiên, Hội Nguyên, Trạng Nguyên không phải cứ cầu là được, ta chỉ mong sao ba năm sau thi đậu tiến sĩ thôi, việc này hẳn là có thể cố gắng được.”

Chu Mặc Nông nói:

- Trạng Nguyên hai mươi một tuổi, Bảng Nhân hai mươi bảy tuổi, Thám Hoa ba mươi tư tuổi. Khoa thi Đình Quý Sửu này ba vị trên đều tuổi trẻ tài cao, kì thi sau, không biết đời ta có thể ghi danh bảng vàng hay không.

Trình văn thi hội lần này tổng cộng có ba cuốn, chế nghệ có hơn hai trăm bài, giá bán là một tiền tám, tất nhiên là phải đắt hơn so với những cuốn sách bình thường rất nhiều. Trương Đại, Trương Nguyên, Chu Mặc Nông mỗi người đều mua một bộ, đây là những cuốn văn bát cổ đúng theo quy chuẩn, nhất định phải nghiền ngẫm.

Từ nay còn hơn mười ngày nữa, Trương Nguyên đóng cửa không ra khỏi nhà, ở trong phòng đọc sách, tập viết, làm bát cổ. Trương Nhược Hi cũng thường đọc sách cho đệ đệ nghe, xem đệ đệ tập viết, làm văn, trong lòng rất đổi vui mừng.

Mục Chân Chân mấy ngày này cũng luôn luôn ở bên Đông Trương. Sau giờ Ngọ, Trương Nguyên luyện chữ thì nàng cũng ngồi bên một góc thư án nắn nét đưa từng nét chữ. Trương Nguyên không cho nàng tập viết theo chữ mẫu mà chỉ cho nàng làm quen với mặt chữ. Mục Chân Chân hiện tại đã học được hơn một ngàn chữ, nàng cũng đã có thể đọc thông bài văn nghìn chữ, nhưng muốn đọc được lưu loát một cuốn sách thì phải học bốn nghìn chữ, bởi vậy cho nên nàng bây giờ bắt đầu đọc “Tả truyện”. Đây là sự sắp xếp của Trương Nguyên, Trương Nguyên không cho nàng đọc Tứ thư Ngũ kinh mà muốn cho nàng học lịch sử. Và tất nhiên là Trương Nguyên cho nàng đọc cái gì thì nàng đọc cái đó, cứ có sách để đọc là nàng ta sẽ vui sướng như đứa trẻ được cho kẹo vậy. Chân Chân ngồi bên thiếu gia chăm chỉ viết chữ, ngoan ngoãn như một chú mèo.

Nho đồng tám huyện của phủ Thiệu Hưng tham gia thi phủ có tới hơn vạn người, lều thi lớn như vậy mà vẫn không chứa hết cũng lúc mười ngàn thí sinh, bởi vậy nên phải tách ra làm các đợt thi khác nhau, bắt đầu từ

mùng năm. Đầu tiên nho đồng ba huyện là huyện Thặng Thượng Ngụ và Dư Diêu sẽ tham gia thi đầu tiên. Mùng bảy, các nho đồng Chư Ky, Tiêu Sơn, Tân Hưng tham gia thi; còn lại hai huyện Hội Kê và Sơn Âm sẽ tham gia thi vào ngày mùng chín Phủ Thiệu Hưng. huyện Sơn Âm và Hội Kê, hai huyện một phủ hợp thành một điểm thi, phủ nha và lều thi đều được đặt ở Sơn Âm nên ngay từ đầu tháng tư các nho đồng huyện khác đã lần lượt kéo về Sơn Âm. Ai có nhà người thân thì ở nhà người thân, không có người thân thì thuê trọ. Nhà trọ huyện Sơn Âm chật ních những người là người, rất nhiều nho đồng còn phải sang huyện bên Hội Kê để ở, thậm chí là phải ở ngoại ô. Các nho đồng nhỏ tuổi lại còn phải nhờ cha anh hoặc thực sư đưa đón, bởi vậy nên tháng tư, cả huyện Sơn Âm đặc kín người, phải đợi tới cuối tháng tư khi yết bảng thì mới văn. Thiên thời địa lợi nhân hòa thì Trương Nguyên trước tiên là đã chiếm được địa lợi, hẳn chỉ cần ung dung ở nhà ôn thi mà thôi. Tối ngày mùng tám, Trương Nguyên tắm rửa đi ngủ sớm, vì thi huyện và thi phủ không giống nhau. Thi huyện là từ sáng sớm đã phải vào trường thi, giờ Thìn mới mở kỳ thi, nhưng thi phủ thì canh bốn đã phải vào trường thi, nên bắt buộc Trương Nguyên phải thức dậy vào đầu giờ Sửu. Đêm mùng tám, trong phòng chỉ có mỗi Trương Nguyên và hai cậu cháu trai được ngủ, những người còn lại đều thức canh. Việc Trương Nguyên tham gia thi phủ là chuyện quan trọng nhất trong năm nay, không thể để có chút nào sơ suất được. Mục Chân Chân và Vũ Lăng đứng canh ngay ngoài phòng ngủ của Trương Nguyên để nghe thấy tiếng trống canh thì lập tức gọi thiếu gia dậy. Cuối giờ Hợi Vũ Lăng đã ngáp ngán ngáp dài, Mục Chân Chân hạ giọng nói:

- Tiểu Vũ, cậu đi ngủ một lát đi, để ta trông coi là được.

Vũ Lăng lắc đầu, cố gắng gượng được một lúc thì không thể chịu nổi nữa, cứ ngủ gật gà ngủ gật mãi, đành lên tiếng:

- Chân Chân tỷ nhớ nghe tiếng trống canh là phải đánh thức thiếu gia ngay đó nha.

Rồi chẳng buồn cởi áo sổng gì cứ thế đặt đầu lên giường ngủ một giấc ngon lành.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 164

Như quý như trộm

Đêm khuya yên tĩnh, Mục Chân Chân dùng tăm trúc khêu ngọn đèn sáng hơn một chút, nàng ngồi dưới ngọn đèn đọc “Tả truyện”, chữ nào không hiểu thì dùng bút lông ngỗng viết lại lên một tấm giấy trúc để ngày mai tới hỏi Đại tiểu thư Nhược Hy. Bút lông này là do Trương Nguyên chế tạo ra, mấy ngày trước những người bị Diêu Phục ước hiếp đem biếu hẳn mười mấy con ngỗng, hẳn đã dùng lông ngỗng để làm bút, chữ viết ra mặc dù nhìn nét cũng cứng cứng, nhưng vẫn khá dễ nhìn. Đọc được mấy trang đã thấy buồn ngủ, Mục Chân Chân liền đứng dậy ra chỗ giếng trời ngoài cửa đứng một lúc. Trăng non đã bắt đầu nhú lên từ phía góc Tây Bắc ngôi nhà. Có ánh đèn hắt ra từ ba gian phòng tại lầu Nam, trong màn đêm yên tĩnh và thanh bình, nếu chú ý lắng nghe thì có thể nghe rõ tiếng phu nhân và đại tiểu thư đang nói chuyện.

Trở lại phòng ngủ của thiếu gia, trên chiếc giường gian ngoài, Vũ Lăng đang cất lên tiếng ngáy khe khẽ, thiếu gia ở phòng trong thì chẳng thấy động tĩnh gì. Mục Chân Chân nghĩ thầm, lúc ngủ cũng phải phát ra tiếng động gì chứ, chẳng lẽ thiếu gia không ngủ hay sao?

Đang mông lung suy nghĩ thì chợt nghe tiếng thiếu gia nói vọng ra:

- Chân Chân, qua đây thắp đèn lên đi.

Mục Chân Chân bưng chiếc đèn sứ men xanh đi vào phòng trong, thắp chiếc đèn trong phòng thiếu gia lên. Ánh sáng ngay lập tức tỏa ra khắp căn

phòng, rèm của chiếc giường sơn đen mạ vàng vẫn buông, thiếu gia còn đang trên giường, Mụ Chân Chân hỏi:

- Thiếu gia không ngủ được sao?
- Ban này ta cũng thiếp đi được một lát.

Trương Nguyên đầu tóc rối bù chui ra khỏi màn, xỏ chân vào giày., Mụ Chân Chân vội vàng tiến lên móc hai bên rèm lên giúp hẳn.

Trương Nguyên hỏi:

- Đã gõ tiếng trống canh ba rồi nhĩ.

Mụ Chân Chân đáp:

- Vâng, trống vừa mới gõ thôi ạ.

Trương Nguyên nói:

- Vậy ta cũng dậy luôn thôi, dù sao cũng không ngủ được, lát nữa còn phải sang gọi Đại huynh Tây Trương nữa.

Trương Nguyên khoác bộ nho phục màu xanh lên người, Mụ Chân Chân giúp hẳn chải đầu, búi thành một búi tóc trên đỉnh đầu rồi dùng một tấm khăn lưới cổ định bên ngoài. Trương Nguyên sờ sờ tấm khăn lưới, cười nói:

- Chân Chân chải đầu thật khéo, cảm giác rất căng. Đàn ông có ba thứ cần phải căng, đó là đầu căng, hông căng, chân căng.

Chợt nghe có tiếng người từ hậu viện kêu lên:

- Giới Tử, Giới Tử.

Trương Nguyên lên tiếng:

- Là người bên nhà Tây Trương sao?

Rồi hần đứng dậy hướng bước về phía hậu viện, thấy dưới ánh trăng bàng bạc có mấy người tay xách đèn lồng đang đứng bên ngoài bờ tường. Chỗ đó đang chuẩn bị xây nhà nên chất nhiều đất cát và đá xanh, ban đêm đi lại ở đây cũng khá là nguy hiểm.

Mục Chân Chân bước nhanh ra mở cổng hậu viện. Trương Đại, Trương Ngạc và mấy người hầu liền tiến vào. Trương Đại cười nói:

- Giới Tử đệ không ngủ được à, ta cả đêm nay cũng chưa chợp mắt được chút nào, liền ngồi đánh cờ, chơi ném thẻ vào bình với Yến Khách và bọn Phạm tiên sinh.

Trương Nguyên thở dài nói:

- Làm phiền Đại huynh rồi, vất vả cho huynh quá!

Trương Ngạc nói:

- Sao Giới Tử lại không cảm tạ ta được lấy một lời thế, ta còn vất vả hơn huynh ấy kia.

Trương Nguyên cười nói:

- Phải, phải, Tam huynh cũng vất vả.

Huynh đệ ba người từ bên chỗ giếng trời đi tới tiền sảnh. Mục Chân Chân và Thỏ Đình bưng trà lên. Dưới bếp, Thúy Cô và hai vú già đã làm bánh nhân thịt. Trương Nguyên dặn họ làm nhiều đồ ăn một chút để mời Đại huynh, Tam huynh ở lại cùng ăn.

Trương Đại kể chuyện thi phủ mấy năm trước của y. Lúc đó y mới mười một tuổi, được người hầu cống tới trường thi. Thạch Song bước tới mời ba vị thiếu gia qua tiểu sảnh bên cạnh dùng đồ ăn, ăn xong đã nghe từ phía

tiều lâu vọng tới bốn tiếng trống. Cách đó không xa, bên phủ học cung cũng đã có tiếng người huyên náo. Hai huyện Sơn Âm, Hội Kê có ba nghìn nho đồng dự thi, sắp bước vào trong lều thi rồi. Vũ Lăng lúc này cũng mang giỏ trúc ra, bên trong có bút, mực, giấy, nghiên mực, một bình sứ đựng nước và một ổ bánh mật ong. Hồi thi huyện, Vũ Lăng cũng chuẩn bị cho hần y hệt như thế. Trương Nguyên tới nội viện chào mẫu thân và tỷ tỷ một tiếng rồi cùng đại huynh Trương Đại, tam huynh Trương Ngạc bước ra cửa. Trương Ngạc là đi để xem náo nhiệt, chỗ nào có náo nhiệt là không thiếu bóng dáng gã bao giờ.

Mảnh trăng non lưỡi liềm đã hạ xuống phía tây Long Sơn, màn đêm bao trùm khắp không gian. Thạch Song và Mục Kính Nham nâng cao đèn đi trước soi đường. Tới phía bắc phủ học cung thì đã thấy vô số cây đèn cũng đang đua nhau tỏa sáng, rực rỡ hơn cả sao trời, cảnh tượng coi bộ còn náo nhiệt hơn cả hội đèn lồng lần trước. Những chiếc đèn với đủ mọi hình dáng màu sắc, hầu hết đều viết những chữ rất lớn và bắt mắt bên trên, cái thì viết địa danh, cái thì viết danh tính của thực sự, cái thì lại viết tên của Lắm bảo. Đám nho sinh đi thành từng đám riêng lẻ, giờ tập trung lại dưới ánh đèn. Lều thi của kì thi phủ Thiệu Hưng to hơn lều thi trong kì thi huyện Sơn Âm, có thể chứa được một lúc hơn ba ngàn thí sinh cùng tham gia thi. Chính đường có năm gian, phía trước là hiên, hai bên là chiếu nghỉ, hai bên Đông Tây mỗi bên có mười một gian. Môn phòng, tạo phòng mỗi phòng có ba gian. Lều thi phủ là nha môn lâm thời của quan Đề Học, kỳ thi tuế và thi khoa mà quan Đề Học chủ trì thử, cũng ở trong lều này. Hai bên lều mỗi bên đều có một cửa lớn, trong cửa lớn đó có một đại viện, các đồng sinh dự thi đều phải ở đó đợi điểm danh, đi xuyên qua qua đại lục viện, hướng về phía bắc là tới đại sảnh đường, Thiệu Hưng Tri phủ Từ Thời Tiến ở đại sảnh gọi tên điểm danh, Lắm bảo xác nhận đúng không có sai sót gì thì qua chỗ tiểu quan để lấy giấy thi, sau đó lại tới chỗ lục soát đợi khám xét. Đợi được một khắc thì điểm đến tên Trương Nguyên. Hần bước lên chấp tay trước ngực thi lễ với Từ Tri phủ. Từ Tri phủ mỉm cười gật đầu nói:

- Trương Nguyên, bản phủ chờ xem bài làm của người, đi lĩnh bài thi đi.

Trương Nguyên nhận bài thi, quay sang phất tay với đám người Trương Đại, Trương Ngạc, rồi bước tới chỗ lục soát để kiểm tra trước khi vào trường thi. Thi phủ kiểm tra cũng nghiêm ngặt hơn thi huyện, không những phải cởi hết cả quần áo giày dép mà búi tóc cũng phải tháo tung ra để kiểm tra. Sau khi bị kiểm tra lục soát như vậy thì đám nho sinh dự thi kẻ nào kẻ nấy đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch, bước vào trường thi mà hai tay xách giày, bộ dạng lồi thối lệch thếch chẳng khác nào quân trộm cướp đầu đường xó chợ. Điều này quả thực không được nho nhã chút nào. Người tham gia thi nhiều lần cũng trở nên thô tục hơn, muốn giữ được vẻ nhã nhận khí khái cũng khó. Chẳng trách Minh triều diệt vong, quan lại chết vì nghĩa lại ít như thế. Đều là vì mỗi lần tham gia khoa cử như vậy thì lễ tiết lại bị mài mòn đi một chút, người lịch sự phong nhã cũng trở thành nhếch nhác, lồi thối. Nhưng đây âu cũng là điều bất đắc dĩ, tệ nạn trong thi cử mỗi ngày một biến hóa đa dạng hơn, thấy nhiều thì cũng thành quen, không kiểm tra lục soát gắt gao nghiêm túc không được. Để cho đám thí sinh kia gian lận một cách ung dung thoải mái thì không công bằng với người khác, bởi vậy nên đành phải để cho những thí sinh ngay thẳng tạm chịu thiệt một chút vậy. “Hy vọng ta thi phủ, thi viện, thi hương, thi hội đều có thể một lần thông qua luôn, khi thi đình chắc không cần cởi quần áo nữa.”

Trương Nguyên nghĩ như vậy, gã cởi đai lưng, tháo giày, khi định tháo nốt tấm khăn lưới cột búi tóc xuống thì nghe tiểu quan phụ trách lục soát nói:

- Không cần, Trương công tử có thể vào trong rồi.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Nha tư này nhận ra ta, tốt lắm, búi tóc này mà tháo ra rồi, lúc búi lại thì phiền toái lắm.”

Rồi hẩn gật đầu với gã nha tư, đội lại tấm khăn lưới. Một gã nho sinh khác đang cuộn bừa mái tóc rối bù vào trong mũ, thấy Trương Nguyên

không phải tháo tóc thì lập tức kêu lên:

- Bất công quá!

Nha tư kia quát:

- Cái gì mà bất công, vị Trương công tử này là Sơn Âm án thủ thi huyện, người có phải không?

Nho đồng kia lập tức xị mặt xuống, lầu bầu:

- Án thủ thì không phải qua lục soát sao, quy tắc này ở đâu ra vậy?

Dù chỉ không phải tháo búi tóc ra nhưng Trương Nguyên trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn rất nhiều. Ai chẳng thích được nhận đặc quyền! Hắn buộc lại đai lưng, nâng giỏ bước vào trường thi, nghe thấy tiểu quan phía sau lớn tiếng nói:

- Tìm đúng vị trí ngồi, không được giành vị trí của người khác.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Thi phủ không được giành chỗ ngồi ư?”

Hắn rút giấy thi từ trong giỏ ra, soi dưới ánh đèn lồng Long Môn để xem, trên giấy ghi “Lều Chấn đường, ghế giáp thân”

Lều thi trong kì thi phủ Thiệu Hưng được gọi theo kiểu bát quái, tất cả có tám đường, mỗi đường có thể chứa tới bốn trăm người, đánh số thành bốn khu Đông Tây Nam Bắc riêng biệt. Trương Nguyên tìm được lều Chấn Đường ở số Nam, rồi lại tìm trong dãy bàn dài dằng dặc đó ghế đề tên “Giáp Thân”, bởi vì số Nam có một trăm chỗ, tức là đã quá sáu mươi giáp rồi nên mỗi số ghế lại phải phân ra thành Ất – Giáp. Bên ghế Ất đã có người ngồi, đó là một lão nho đồng râu tóc hoa râm, thấy Trương Nguyên đến, lão khách khí chấp tay thi lễ, lại còn hơi dịch sang một chút.

Trương Nguyên vừa ngồi xuống băng ghế dài, chợt nghe tiếng kẻo kẹt vang lên. Chỗ bàn ghế này đều là của công nên chắc chắn là đã bị “bòn rút” đi không ít, mặt bàn mặt ghế rất mỏng, gia công qua loa cầu thả, mà toàn bộ bàn và ghế ở mỗi hàng đều dùng những thanh tre đóng liền vào với nhau, muốn dịch chuyển một chút cũng không được, khế cựa cả bộ bàn ghế sẽ lập tức lay động theo. Trường thi của kì thi phủ này còn không bằng kì thi huyện Sơn Âm.

Lều thi Chấn đường lớn đến độ chứa được 400 người thi mà chỉ có vên vện hai cây đèn treo ở phía trước và sau. Đám nho sinh sau khi trải qua “trận” lục soát gắt gao thì lần lượt bước vào trong lều, tóc tai rối bời, bù xù chẳng khác nào đám âm hồn di động, may mà trời cũng đã sáng dần, sau khi đám thí sinh cơ bản đã có mặt đông đủ thì trời cũng đã sáng hẳn. Nha dịch liền mang đèn đi.

Thí sinh thì đông mà chỗ ngồi thì chật. Chiếc bàn trước mặt mỗi người chỉ được phân vên vện có hai thước, chỉ đủ để đặt nghiên mực và bài thi. Trương Nguyên có chỗ rồi nên ung dung ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần, yên lặng chờ cánh cửa Long Môn đóng lại.

Ước chừng đã qua một khắc thì thấy tiếng trống “thình thình” vang lên. Cửa Long Môn đã bị khóa lại, cả lều thi bỗng chốc lặng ngắt như tờ, tất cả các thí sinh đều nín thở chờ phủ tôn đại nhân ra đề.

Lại qua một khắc nữa, có một thư sử chạy vào Chấn đường. Theo sau là một gã sai dịch, gã giơ đề bài lên, đám thí sinh đồng loạt đứng lên thò đầu nghển cổ tranh nhau xem đề, reo lên:

- Đề thứ nhất là “Triệu Mạnh chi sở”

Trương Nguyên thị lực không tốt, ngồi ở xa nên không thấy rõ được đề bài, nghe tiếng reo “Triệu Mạnh chi sở”, hần thềm nghĩ: “Đây là câu nói của Mạnh Tử, có thể coi là kiểu ra đề rút gọn. Nguyên văn câu đó là “Triệu

mạnh chi sở quý, triệu mạnh năng tiện chi “, ý là cái quý của con người ta là khi được không quá vui mừng đắc ý mà khi mất cũng không quá buồn phiền lo âu.

Trương Nguyên đang suy ngẫm câu “Triệu mạnh chi sở “ này thì chợt nghe tiếng một nho sinh nói:

- Đề thứ hai là “Quân tử dụ vu nghĩa.

Trương Nguyên vừa nghe vậy thì vô cùng mừng rỡ, đây chính là đề “Quân tử dụ vu nghĩa, tiểu nhân dụ vu lợi “ mà hôm trước Vương Anh Tư đã đoán đề tự làm trước. Đây là câu trong “Luận Ngữ”, ha ha, học tử dễ như vậy sao, hành vị gian lận kiểu như tiết lộ đề trước khi mở thi sẽ bị trừng trị nghiêm khắc theo quy định, còn đoán đề tự làm trước thì không có cách nào giám sát được. Vị giám khảo coi thi đọc to lại đề tứ thư một lần nữa rồi hỏi xem tất cả các thí sinh đã nghe được rõ đề thi hết chưa. Đám nho sinh rầm rầm hô “Nghe rõ rồi”, nhưng lại có một nho sinh lên tiếng:

- Đề “Quân tử dụ vu nghĩa, dã tựu bãi liễu” thì không có gì, nhưng còn đề “Triệu mạnh chi sở” thì khó quá khó hơn hẳn hai đợt trước, vậy là không công bằng.

Vì thi phủ Thiệu Hưng có rất nhiều thí sinh tham gia nên không thể thi cùng trường thi, bắt buộc phải tách ra thành các đợt thi khác nhau, đã thi tách như vậy thì không thể dùng chung đề thi, mà đề thi khác nhau thì rất dễ bị chỉ trích là ra đề không công bằng. Các thí sinh khác trong Chấn đường nghe tiếng hô như vậy thì cũng thi nhau kêu đề ra bất công. Giám thị coi thi quát:

- Ba đợt thi đều là đề “Tứ thư”, mà cùng là kiểu đề rút gọn, có gì mà bất công? Ai nói bất công thì đứng ra, ta dẫn đi gặp phủ tôn đại nhân, để phủ tôn đại nhân ra đề khác cho làm, nào, đứng ra coi!

Tất nhiên là không ai dám đứng ra, ai đứng ra người đó xui xẻo, chắc hẳn sẽ bị hủy bỏ tư cách thi, bị đuổi ra khỏi trường thi ngay lập tức.

Ngay lập tức cả lều thi chỉ còn nghe được tiếng mài mực, tiếng mở giấy, cũng có tiếng lầm bầm oán giận khe khẽ nhưng nhìn chung kì thi đã được tiến hành một cách khá thuận lợi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 165

Giấy vàng dưới đáy nghiên mực

Nghiên tơ đỏ, mực lười bò, vừa mài mực vừa suy nghĩ, cuốn “ “ Quân tử dụ can văn “ “ đó Trương Nguyên quyết định sao chép của sư muội Anh Tư. Trương Nguyên không phải loại người bộc tuệch, tiểu xảo mà hăn biết, không làm tổn hại đến người khác mà lại có lợi cho mình, thì có sao lại không làm. Giờ thì chỉ cần gọt dừa bài “ “ Triệu mạnh chi sở “ “ là được, hăn phải tập trung tinh lực để làm cho cuốn chế nghệ này tung hoành ngang dọc, không thể bắt bẻ được.

Đỗ đầu thi huyện chưa chắc có thể bổ sinh đồ, nhưng đỗ đầu thi phủ thì chắc chắn sẽ bổ sinh đồ. Triều Đại Minh hai trăm năm nay có hàng ngàn người đỗ đầu thi phủ, ngoài những người bị chết hoặc phạm tội trong thời gian đó thì ai cũng được bổ sinh đồ. Hơn nữa danh tiếng đỗ đầu thi phủ là hoàn toàn khác với những nho đồng đỗ thi phủ thông thường. Hai tháng nữa, Phạm Văn Nhược ở phòng xã núi Phất Thủy ở Tô Châu và Dương Thạch Hương của Thanh Phố xã sẽ tới Sơn Âm thăm Trương Nguyên, mời Trương Nguyên lựa chọn bình luận bát cổ văn. Như vậy việc Trương Nguyên có đỗ đầu được thi phủ hay không là rất quan trọng. Đỗ đầu thi huyện Sơn Âm và đỗ đầu thi phủ Thiệu Hưng, kết quả này sẽ được khắc trên trang bìa tuyển tập, chắc chắn sẽ bán chạy hơn nhiều so với tuyển tập của cử nhân, thậm chí cả tuyển tập của tiến sĩ tam giáp thông thường. Mà Trương Nguyên có danh tiếng rồi thì càng có lợi cho việc kết bạn kết xã, bởi vậy hăn buộc phải dành được vị trí đỗ đầu thi phủ, nên là cuốn “ “ Triệu mạnh chi sở “ “ này hăn buộc phải đem hết khả năng để làm tốt nhất.

Mặt trời mới mọc, các lán thi sáng trưng, tuyệt đại đa số thí sinh đều đang viết nháp, có người viết được vài chữ liền ngồi cắn bút suy nghĩ khổ sở, có người nhìn ngang liếc dọc để tìm gợi ý, có người lại đưa mắt nhìn bộ hoặc bàn tán xầm xì với người ngồi bên cạnh. Miễn là không phải mang theo tài liệu quay cóp thì các thư sứ trông thi cũng không quá nghiêm khắc, nhiều nhất chỉ nhắc nhở vài câu:

- Không được châu đầu ghé tai v. v....

Trương Nguyên không vội viết, hẩn viết văn cũng không có thói quen viết nháp, từ xưa tới giờ đều là nghĩ sẵn trong đầu, hẩn tì hai khuỷu tay lên bàn, bàn tay chống lên trán, bắt đầu phá đề, thừa đề trên bài thi. Lão nho đồng râu tóc hoa râm ngồi cạnh Trương Nguyên cũng không động bút giống như hẩn, nhưng mắt nhìn tới nhìn lui, nhìn tới khi viên thư sứ coi thi đi vào hậu trường, lão liền dùng một tay nhắc cái khiên mực nặng trịch lên, một tay sờ vào đáy nghiên, ánh sáng vàng lóa lên, trong lòng bàn tay lão xuất hiện một tờ giấy vàng nhỏ, trên tấm giấy vàng lá đỏ viết dày đặc những hàng chữ nhỏ xíu, tờ giấy tuy nhỏ nhưng với những hàng chữ nhỏ xíu như vậy, hơn nữa lại viết cả hai mặt thì cũng có thể viết hết được bài bát cổ văn khoảng ba bốn trăm chữ.

Lão nho đồng tóc bạc này mắt hơi kém, tờ giấy vàng không thể đưa vào gần để xem được, lão bèn thò tay đặt dưới háng, người cố ngồi thẳng, cổ vươn dài cổ ra để mắt cách xa tờ giấy vàng kia. Nhìn được một lát lão chuyển nhét tờ giấy xuống dưới tất trong giày, rồi lại sờ vào đáy nghiên mực, lại lôi ra một tờ giấy vàng, cũng viết đặc kín những hàng chữ nhỏ xíu, lão nhìn qua rồi lại nhét xuống dưới giày. Bên phải lão là Trương Nguyên, bên trái lão là một thư sinh trẻ tuổi, gã thư sinh trẻ tuổi nhanh chóng phát hiện ra lão nho đồng đang quay cóp, liền ‘a’ nhẹ một tiếng. Lão nho đồng lập tức chấp tay thi lễ với gã, tay lại chỉ chỉ vào mái tóc hoa râm của mình, ý là xin gã thanh niên thương tình, chớ có tố giác.

Gã thư sinh trẻ tuổi kia lắc đầu, hơi nghiêng người, không nhìn về phía lão nho đồng nữa, tự lo làm bài của mình.

Lão nho đồng cũng không biết đã chuẩn bị bao nhiêu tờ giấy vàng, lão cứ như làm trò ma thuật, lôi ra hết tờ này đến tờ khác từ đáy nghiên mực, nhìn qua nghĩ rằng không đúng đề, lại nhét xuống đáy giày. Khi giám khảo coi thi chuyển lên phía trên lão liền ngoan ngoãn ngồi im, giám khảo vừa quay đi lão lại lôi tờ giấy ra, xem qua rồi lại nhét xuống dưới giày, đến khi Trương Nguyên phát hiện ra thì dưới giày lão đã nhét ít nhất ba bốn chục tờ giấy vàng rồi, nhưng vẫn chưa tìm ra bài bát cổ văn đúng với đề bài.

Thấy Trương Nguyên quay sang, lão nho đồng vội gật đầu cười cầu tình, Trương Nguyên cười rồi tiếp tục nằm đầu suy nghĩ “ “ Triệu mạnh chi sở “ “. Ước chừng nửa canh giờ trôi qua, lão nho đồng bên cạnh không tìm tòi dưới đáy nghiên mực nữa, múa bút viết, xem ra đã tìm được bài bát cổ văn đúng đề bài rồi, chỉ có điều lão đã cao tuổi, mắt đã kém, trí nhớ cũng không tốt, mỗi lần nhìn chỉ nhớ được hai ba chữ, một bài bát cổ văn muốn chép ra phải nhìn hơn trăm lần, những cử động liên tục như vậy mà không bị giám khảo coi thi phát hiện ra thì thật quá vô lý.

Tiếng bước chân đi tới, thư sử coi thi xuất hiện ở lối đi bên cạnh trái chiếc bàn dài, chỉ vào lão nho đồng, bảo:

- Lão ra đây!

Lão nho đồng lập tức mặt cắt không còn chút máu, nhưng rồi giả vờ điềm tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì?

Một mặt lão nhanh chóng vứt tờ giấy vàng trong tay xuống đất, dùng chân dẫm lên. Viên thư sử quát:

- Lão vàng chóa lên thế kia coi chúng ta mù hết cả sao, dưới đáy giày, đáy nghiên mực giấu không ít đúng không, ra đây, đi gặp quan phủ.

Lão nho đồng đứng dậy cuống quýt thi lễ, nói:

- Là lão già này nhất thời hồ đồ, lão sẽ tuyệt đối không tái phạm nữa, tuyệt đối không tái phạm nữa, xin quan sai tha cho lão lần này... Viên thư sử cười lạnh nói:

- Việc quay cóp bài như vậy mà có thể bỏ qua thì các thí sinh khác lại chả làm ầm ĩ lên, còn cần giám thị làm cái gì, ra đây, đừng để ảnh hưởng đến người khác làm bài.

Nói rồi ông ta ra hiệu cho mấy thí sinh ngồi bên cạnh trái đứng lên để cho lão nho đồng bước ra ngoài.

Lão nho đồng cứ ngồi ỳ tại chỗ không chịu đứng lên, trông vô cùng đau khổ buồn bã, viên thư sử nào chịu tha cho lão, cùng một sai dịch nữa đến lôi lão ra khỏi chỗ ngồi, một sai dịch khác tới thu lại cái nghiên nặng trĩu của lão, đổ mực xuống đất, lật lại xem, dưới đáy nghiên vẫn còn một thếp giấy vàng dày đến nửa tấc.

Thư sử lấy tờ giấy vàng ra đọc, cười lạnh:

- Tờ giấy cực mỏng, một thếp dài nửa tấc chắc phải có đến ba bốn trăm tờ, lão thật biết cách quay cóp đấy, cũng mạnh tay chi tiền nữa, ra đây, đi gặp quan phủ.

Lão nho đồng quỳ xuống đất cầu xin, nước mắt nước mũi ròng ròng, nói:

- Lão già này năm nay đã 57 tuổi, thi 40 năm, chỉ mong được thi được cái danh học trò, các chư vị quan sai xin thương xót, tha cho lão lần này, để cho lão làm nốt bài bát cổ văn này, lão vô cùng cảm kích.

Thư sử đời nào chịu nghe, lệnh cho hai tên sai dịch lôi lão nho đồng ra ngoài lán. Lão khàn khàn hét lên một tiếng, rồi thò tay ôm chặt lấy cái cột không chịu rời. Hai tên sai dịch khó khăn lắm mới gỡ được lão ra, kéo lão tới đại sảnh trung tâm.

Các thí sinh trong lều thi Trấn Đường lặng ngắt như tờ. Màn huyền ảo vừa rồi thật vừa khôi hài lại vừa đáng buồn, lão nho đồng đã gần 60 tuổi, thi liền 40 năm vẫn không được danh học trò, cả đời này coi như hoang phế bởi nghiệp thi này, đến già còn mang tiếng xấu như vậy, những thí sinh trẻ tuổi trong trường thi còn chưa cảm thấy bị thương, người đã bốn năm mươi tuổi thì mới thấy thương hại, nhất thời lo nghĩ, không còn tâm trí để làm bài.

Trương Nguyên sau khi thấy lão nho đồng bị kéo ra ngoài, hẩn cúi đầu tìm tờ giấy vàng mà lúc trước lão nho đồng dẫm chân lên để che, muốn nhắc nhở sai dịch cầm nốt cả tờ giấy đó đi, tránh để lúc sau lại hiểu lầm. Nhưng nhìn trái nhìn phải đều không hề nhìn thấy tờ giấy vàng đó, không biết đã bị dẫm vào đế giày của lão nho đồng hay là bị thí sinh khác nhặt mất rồi. Bài bát cổ văn trên tờ giấy đó không phải là “ “ Triệu mạnh chi sở “ “.

mà là ‘Quân tử dụ vu nghĩa’, lão nho đồng vừa mới chép được một lúc, giờ rất có khả năng lại béo bỏ kẻ nào rồi, đúng là số mệnh, việc gì cũng đều có số mệnh hết.

Lều thi Trấn Đường trong thời gian ngắn ngủi không có người coi thi, các thí sinh bắt đầu sôi nổi, châu đầu ghé tai, bàn tán rì rào. Đợi viên thư sử và sai dịch quay lại, giống như một trận cuồng phong thổi tới, vô số bọn ruồi nhặng đầu to liền lặn mất tăm, tất cả lại im bật.

Trương Nguyên bị chuyện vừa rồi làm mất tập trung, bài thi trong đầu đã bị lộn xộn, hẩn ăn vài miếng bánh mật, uống vài ngụm nước, chỉnh lại một hồi mới tiếp tục được mạch suy nghĩ, đây là thói quen làm văn của

hắn, bài văn trong vòng một ngàn chữ hắn cũng nghĩ sẵn rành rọt trong đầu rồi mới viết ra một mạch.

Cứ mỗi canh giờ đều có sai dịch thông báo, nhắc nhở thí sinh nắm chặt thời gian viết văn, trời vừa tối là phải nộp bài. Kỳ thi phủ này có người tài, mới bảng giờ ty mà đã có người nộp bài. Trương Nguyên lần này đã có kinh nghiệm, không vội nộp bài, nộp bài quá sớm đứng đầu bảng khi ra khỏi trường thi sẽ bị cò mồi đưa đến nhà lĩnh tiền thưởng, lần trước thi huyện bị đòi tiền thưởng hai lần, cũng không phải là keo kiệt, chỉ là cảm thấy thi một lần mà báo hỉ hai lần thì quả thực quá buồn cười.

Đến bảng giờ Ngọ, Trương Nguyên đã khắc sẵn trong dạ bài bát cổ văn “ Triệu mạnh chi sở “ “ hoàn chinh, hắn còn kiểm tra lại trong đầu một lần nữa, không hề có sai sót gì, cũng không phạm lệnh cấm gì, không phạm húy chữ, lúc này dù bận cũng cứ ung dung ăn hết mấy miếng bánh mật, uống nước cho nhuận hầu, nhìn nghiêng mực mài xong đã cạn một nửa, hắn liền nhỏ vài giọt nước vào, dùng bút lông chấm vào mực, viết trước hai bài chế nghệ ra giấy nháp, đây là Hầu huyện lệnh nhắc nhở hắn, lần trước khi thi huyện Trương Nguyên không viết nháp, mà khi nộp bài thi phải nộp cả nháp, giấy nháp để trắng tuy không coi là phạm quy, nhưng lại khác người, khi thi cử tốt nhất là không nên để mình khác người, có một số quan chấm thi có thể sẽ nghi ngờ đây là bài quay cóp, Trương Nguyên khiêm tốn tiếp thu, bởi vậy lúc này hắn viết nháp trước, còn cố ý gạch xóa vài chỗ, nhìn rất có vẻ là nháp thật.

Lão nho đồng kia bị giải đi, trên bàn cũng có nhiều chỗ trống, hắn có thể khuynh tay viết chữ thoải mái, không phải lo lắng bị người bên cạnh chạm phải khuỷu tay làm bẩn bài thi.

Đã đến giờ Mùi, Trương Nguyên viết lại hai bài chế nghệ vào tờ giấy thi bằng nét chữ nhỏ nhắn ngay ngắn, đây gọi là viết thực. Viết xong rồi, xem lại, hắn cảm thấy hai bài chế nghệ này có tốt hơn hai bài trong kỳ thi huyện lần trước, đây là kết quả chung sức hợp tác giữa hắn với sư muội Anh Tư,

hơn nữa chỉ nói riêng về bút tích trên giấy thi thì có tiến bộ hơn nhiều so với hai tháng trước, lúc này hẳn bóc niêm phong trên bài thi, đứng dậy đi nộp bài.

Nếu nằm trong số 10 thí sinh nộp bài sớm, quan chủ khảo mới đọc ngay tại chỗ, đến giờ mùi đã có mấy chục thí sinh nộp bài, thí sinh không được trực tiếp mang nộp lên chỗ Từ tri phủ ở đại sảnh trung tâm nữa, mà đổi lại sẽ do thư sử coi thi thu bài, thư sử coi thi ở lán Trấn Đường nhìn thấy Trương Nguyên tới nộp bài, liền cười thấp giọng nói:

- Trương công tử trực tiếp mang bài nộp chỗ phủ tôn nhé, phủ tôn đã có ý dặn dò như vậy.

Trương Nguyên khẽ cúi người, đặt bài thi vào trong giỏ thi, xách giỏ đi gặp Thiệu Hưng tri phủ Từ Thời Tiến, hẳn không lo Từ tri phủ sẽ làm khó dễ hẳn, Từ tri phủ không phải là kẻ không có đầu óc bất chấp hậu quả, có được địa vị ngày hôm nay cũng là do khôn khéo điềm đạm, hơn nữa hẳn và Từ tri phủ lại không có xung đột lợi ích, Từ tri phủ lấy trúng hẳn đó cũng là vì thầy giáo của hẳn, chứ quyết không đến nỗi vì chuyện của Diêu Phục mà ngu ngốc đến mức muốn chèn ép hẳn. Làm người chỉ sợ mình bất tài, cứ có năng lực là có thể được người khác tôn trọng, hiềm khích nhỏ, mâu thuẫn nhỏ cũng có thể hóa giải, nhưng nếu bất tài thì kể cả người không thù không oán trước đây cũng đến chà đạp.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 166

Thế Bát cổ sáo mòn

Tri phủ Thiệu Hưng Từ Thị Tiến ngồi chính giữa đại sảnh, giáo thụ phủ Thiệu Hưng và giáo dụ huyện Sơn Âm ngồi ở hai bên, phía dưới là mấy Nho đồng tới thi vấn đáp. Từ Thị Tiến ra một câu đối cho các nho đồng đối lại, thấy Trương Nguyên bước vào thì liền không để tâm gì tới đám Nho đồng này nữa mà gọi Trương Nguyên đến, hỏi:

- Trương Nguyên, người vốn có tài xuất khẩu thành thơ, bốn phủ những tưởng người sẽ nộp bài đầu tiên, chẳng lẽ đề thi lần này khó lắm sao?

Trương Nguyên khom người nói:

- Học trò chỉ chuyên tâm viết văn, từng câu từng chữ đều phải hết sức cân trọng không hề có ý muốn tranh nộp bài đầu tiên.

Nói xong hắn đem bài thi trình lên.

Từ Thị Tiến gật gật đầu, xem bài “Triệu Mạnh Chi Sở” của hắn trước, nhìn lướt qua thì cảm thấy chữ tiểu Khải của Trương Nguyên cũng rất khá, bèn cất tiếng ngâm nga:

- Thế sở quý nhi vong sở tiện, dĩ kỳ đồ hữu nhân chi thuyết giả tồn dã nhất.

Đây là phá đề, tuy khái quát cặn kẽ nhưng không khiến cho người ta phải trầm trồ kinh ngạc, Từ Thị Tiến sắc mặt vẫn không đổi, tiếp tục đọc

tiếp thì nghe tiếng một Nho đồng xen vào:

- Phủ Tôn, học trò đã đối ra rồi: “Trường tài khuất vu đoản thủ” (Từ Thì Tiến cười nói:

- “Trường tài khuất vu đoản thủ” (tạm hiểu ý như câu Một nghề cho chín còn hơn chín nghề), đối với “người có tài nhưng thành đạt muộn” , đoạn đối này chấp nhận được.

Rồi gã viết trên bài thi của Nho đồng này một chữ “Khả”, nói:

- Lấy người vậy, mấy người các người lui ra.

Sau khi các Nho đồng đó đã lui ra hết, Từ Thì Tiến tiếp tục đọc phần thừa đề của Trương Nguyên:

- Phu nhân quý phi quý, bất đãi ý kế kỳ tiện chi nhật dã. (Trượng phu bất kể quý phú hay không cũng không bao giờ mưu tính những chuyện hèn hạ bỉ ổi) Xoay đầu nhìn giáo thụ phủ và hai giáo dụ huyện, ba vị học quan này cùng gật nhau, đều cảm thấy đoạn thừa đề này rất ngắn gọn mà lại lưu loát.

Từ Thì Tiến lại đọc tiếp:

- Nhiên năng tiện chi như thử hĩ, cố quân tử bất vụ tồn hồ nhân chi thuyết. Kim tông nhân dục quý chi tâm nhi thôi trạch chi tắc tịnh quý bất nhược kỳ độ quý, ngẫu quý bất nhược kỳ hăng quý: nhất quý tức bất khả sử nhân canh tiện, nhi đại viễn vu kỳ sơ chi bất quý, nhiên giai kỳ sự vu lự biểu, nhi hi công vu lý tuyệt dã. Kim chi thế, phạt mộc chi ca vô văn, thiên tử bất cầu hữu hĩ: kiêu xa chi chiêu hi khiến, chư hầu bất bái sư hĩ. Dục cầu nhân chi sở quý vu kim thế hồ? Ý duy khanh đại phu chi cường hữu lực giả hồ?

Đọc đến đây, Từ Thì Tiến vỗ đùi khen:

- Hay!

Phủ tôn đại nhân khen đã hay như vậy, giáo thụ phủ học và hai giáo dụ huyện học cũng thi nhau lên tiếng tán thưởng “ Tuyệt vời”.

Giáo thụ phủ học bình phẩm:

- Khí thế hùng hồn, lấy từ Tần Hán, trôi chảy thanh thoát, Âu Tô phủ tôn đại nhân quả nhiên có có mắt tinh đời mới nhận ra anh tài như vậy.

Được Phủ tôn và đám học quan khen ngợi, Trương Nguyên cung kính khiêm nhường đứng nghe, trong lòng cũng thoải mái hơn, cảm thấy những ngày miệt mài kinh sử của mình cũng không uổng phí, bài bản bát cổ này đã hao tổn biết bao tâm sức của hần, hần cố ý dùng phong cách tráng lệ, hùng hồn của Lưỡng Hán Đại Phú để hành văn, phân tích theo kiểu đan chéo dọc ngang, các câu bốn và sáu trong bài bát cổ biến đổi linh hoạt cho nhau chứ không bị gò bó rập khuôn theo một quy tắc khuôn sáo, như vậy bài văn vẫn không đột nhiên bị lạc điệu mà lại trở nên có tính đối xứng hơn. Từ Thời Tiến là tiến sĩ của khoa thi cuối năm Ất Vạn Lịch thứ 23, Trương Nguyên vài ngày trước đặc biệt cố ý đến hiệu sách tìm những đề thi trong kì thi năm đó, nghiên cứu kĩ càng bảy bài chế nghệ của Từ Thời Tiến, phát hiện bát cổ của Từ Thời Tiến có một đặc điểm đó là ông rất thích kiểu các bốn sáu biến đổi cho nhau, chế nghệ mang một phong cách như thể phú, không đi thẳng vào vấn đề mà thích rào trước đón sau, hoa mỹ, phô trương. Thúc tổ Trương Nhữ Sương đậu tiến sĩ cùng khoá với Từ Thời Tiến cũng từng nói, Từ Thời Tiến thích kiểu văn vẽ hoa mỹ như Tư Mã Tương Như. Vương Tư Nhâm từng dạy Trương Nguyên muốn đậu kì thi thì đầu tiên phải làm cho tốt bát cổ, nhưng bát cổ tốt rồi mà không được chủ khảo chú ý thì lí do là vì sao? Đó là vì phong cách của giám khảo và thí sinh có sự khác biệt, giọng văn của người chấm và người làm bài không hợp nhau thì cũng như thơ hay không được bình đúng ý, văn bát cổ tuy là có một tiêu chuẩn đánh giá chung nhất định nhưng người bình luận chính luôn có một sức ảnh hưởng lớn, một vị giám khảo tôn sùng những câu văn ngắn gọn

nhưng hàm súc thì đương nhiên không thích những bài văn dài dòng, đây là một điều rất bình thường. Trương Nguyên đã suy nghĩ đến điều này, cố gắng tìm ra con đường nhanh nhất, tiện nhất, an toàn nhất nên đã được Từ Tri phủ khen ngợi, bài văn bát cổ này của hãn cũng mang chút phong cách giống với thể phú.

Từ Tri phủ đọc bài chế nghệ của Trương Nguyên, càng đọc cao hứng, có thể thấy gã đã cảm được lời văn ý văn mà Trương Nguyên muốn truyền tải, trong lòng rất hả hê vui sướng:

- Phu sủng nữ bất tể tịch, sủng thần bất tể hiên, sàng truân thất hoan nhi huệ tâm nghiên trạng, dữ sừ yên, hưởng vu lai môi dịch triệu, sĩ lộ nan đồng đồng bỉ sơn xuyên tai? Thất ý đương đồ chi sĩ, di quyền quý nhân chi tâm mạo nhật tiến nhi tình nhật thối, lễ gia long nhi kị gia thâm.

Từ Thì Tiến đọc rất nhanh nên đã gần hết hơi, nghỉ một chút, gã quay sang nhìn Trương Nguyên, nói:

- Hậu sinh khả uý.

Rồi đọc tiếp:

-...

Đọc xong một mạch, như được uống một bầu rượu ngon, Từ Thì Tiến nở nụ cười mãn nguyện, ngoảnh đầu nhìn học quan hai bên nói:

- Bài văn này thế nào, có thể lấy chứ?

Ba vị học quan thấy phủ tôn đại nhân mặt mày rạng rỡ, đồng thanh nói:

- Chúc mừng phủ tôn nhận được môn sinh giỏi.

Từ Thì Tiến bật cười ha hả, nhìn Trương Nguyên nói:

- Trương Nguyên, sau này người gặp bốn phủ phải thì xưng hô thầy trò rồi.

Ý tứ quá rõ, Trương Nguyên đã qua được kì thi phủ này.

Trương Nguyên vui mừng nói:

- Đa tạ ân sư.

Rồi quỳ xuống hành lễ.

Từ Thì Tiến vuốt râu cười nói:

- Đúng là hiếm có, người còn nhỏ mà đã đọc qua Lưỡng Hán đại phú, “Chiêu minh văn tuyển” cũng đọc qua rồi sao?

Trương Nguyên đáp:

- Học trò cũng mới gần đây mới đọc “Chiêu minh văn tuyển”, rất thích kiểu màu mè hoa mỹ Lưỡng Hán đại phú nên khi chế nghệ mới cố tình gài chút văn vẻ màu mè vào đó ạ.

Từ Thì Tiến nói:

- Gài rất khéo, người trẻ tuổi viết văn thì nên phóng khoáng hùng hồn mới có thể thể hiện hết được ý chí của mình.

Một thư lại vội vàng bước lên bẩm:

- Phủ tôn, Tồn đường có một thí sinh đột nhiên miệng sùi bọt mép, không ngừng co giật, khiến các đồng sinh ở đó đều vô cùng hoảng sợ, tiểu quan cũng rất lo.

Từ Thì Tiến chau mày, nói:

- Kêu người khiêng hẩn ra ngoài, gọi thái y chữa trị cho hẩn.

Tiểu quan vội vã bước nhanh ra ngoài, Trương Nguyên cũng cáo từ, vờ xách giỏ đi ra khỏi Long Môn thì thấy hai sai dịch khiêng một Nho đồng tử trong Tốn đường ra. Thiếu niên đó lúc này cũng không co giắt nữa, mắt mở to, dùng tay áo lau nước bọt trắng hai bên mép, nói:

- Ta còn chưa làm bài xong mà.

Rồi chạy nhanh trở lại lều thi.

Một thư lại, hai sai dịch thấy vậy thì nhất thời sững sờ không biết xử trí ra sao, người sắp chết chớp mắt đã sống lại, còn vui vẻ chạy vào thi, chẳng lẽ chưa thi xong chết không nhắm mắt?

Trương Nguyên đi qua nói:

- Chắc là giết kinh phong, năm bữa nửa tháng lại lên cơn, lên cơn xong thì không sao hết.

Thư lại kia nhận ra Trương Nguyên, chấp tay nói:

- Trương công tử bác học, biết rộng hiểu nhiều, ban nãy thực là làm ta sợ khiếp vía.

Rồi nói tiếp:

- Trương công tử muốn ra khỏi trường thi thì còn phải đợi một lát.

Mười mấy thí sinh nộp bài lượt đầu đi ra rồi, Long Môn lại đóng, lượt hai phải qua nửa canh giờ nữa. Trương Nguyên ở Long Môn chờ khoảng hai khắc thì có lính thi ra mở cửa, liền bước ra ngoài, nhìn thấy thân hình to lớn vạm vỡ của Đại Hán Mục Kính Nham râu vàng, bên cạnh Mục Kính Nham là Mục Chân Chân tuy xiêm y đã cũ nát nhưng nét mặt rạng ngời. Rồi bỗng nhiên có hai đứa bé chạy tới, kêu:

- Cậu Giới Tử, cậu Giới Tử.

Là hai anh em Lý Thuần và Lý Khiết.

Sau giờ Ngọ, Lý Thuần, Lý Khiết đi theo Vũ Lăng và hai tỳ nữ chăm sóc chúng đến phủ học cung đợi cậu Giới Tử thi xong. Con nít không biết kiên nhẫn, cứ chốc chốc lại hỏi “Sao cậu Giới Tử vẫn chưa ra?” Khi pháo mở cửa lượt đầu vang lên, mười mấy thí sinh đi ra, hai anh em còn chưa nhìn ra ai với ai kĩ đã luôn miệng kêu “Cậu Giới Tử” nhưng lại không thấy cậu đâu cả, cảm thấy rất thất vọng. Lần thứ hai mở cửa Long Môn thấy cậu bước ra, chúng vô cùng mừng rỡ chạy đến đón. Niềm vui của con nít chỉ đơn thuần là thế, chuyện hoàn toàn không đáng mừng cũng cảm thấy vui mừng. Trương Nguyên đang khom người nói chuyện với hai cháu ngoại thì nghe có tiếng người ở phía sau kêu:

- Giới Tử sư huynh, kỳ thi này thuận lợi chứ?

Trương vội xoay người sang chỗ khác, thấy Vương Anh Tư đầu vấn khăn, thân mang áo đạo, tay cầm quạt xếp, đang cười cười nhìn hẳn.

- Anh Vương hiền đệ sao lại tới đây vậy?

Trương Nguyên có chút kinh sợ, lên tiếng hỏi, lướt mắt nhìn quanh, cách đó không xa có một cái kiệu, bên cạnh kiệu có một tỳ nữ.

Wương Anh Tư không đáp mà vội vàng hỏi:

- Sư huynh có dùng bài chế nghệ đó không?

Nàng đã biết đề từ những thí sinh ra trước rồi, giờ phút này thật sự là không thể kiềm nén được nỗi vui mừng, nhưng lại lo Trương Nguyên không dùng bài bát cổ của nàng.

Trương Nguyên lại cười nói:

- Gấp như vậy ư, chẳng lẽ muốn lấy tiền nhuận bút?

Vương Anh Tư nghe Trương Nguyên nói như vậy, biết ngay là Trương Nguyên đã chép theo rồi, lập tức ánh mắt như reo cười mà mở to, hỏi:

- Vậy sao huynh không ra đầu tiên?

Trương Nguyên nói:

- Bài còn lại đương nhiên là phải làm hết sức để tốt hơn chứ, không thì thật hổ thẹn.

Vương Anh Tư nói:

- Sư huynh đọc bài “Triệu Mạnh chi sở” cho ta nghe được không?

Trương Nguyên nói:

- Ngày mai ta sẽ tới bái kiến thầy để bẩm báo tình hình thi hôm nay, đến lúc đó sẽ viết ra cho đệ xem.

Đúng lúc này, Trương Nguyên nghe tiếng của tỷ tỷ Trương Nhược Hi:

- Tiểu Nguyên, đệ thi tốt chứ?

Trương Nguyên xoay đầu lại nhìn, thì ra là tỷ tỷ Trương Nhược Hi, tỷ ấy cũng mặc áo đạo đầu đội khăn chít, Anh Tư sư muội quả thực rất giống tỷ tỷ Trương Nhược Hi khi còn chưa lấy chồng, thường hay cải nam trang đi chơi. Phụ thân Trương Thụy Dương không ở nhà thường xuyên, mẫu thân họ Lã thì rất hiền, lúc đó Trương Nhược Hi dẫn theo đệ đệ Trương Nguyên đến chùa Đại Thiện, đi miếu Long Sơn Thành, từ khi gả đến Thanh Phố thì không còn được tự do như vậy nữa, phải ở nhà làm vợ hiền dâu thảo, thỉnh thoảng mới được cùng Lục Thao đi chơi Lần này về nhà mẹ nhưng tỷ ấy lại chưa từng bước ra khỏi nhà, hôm nay là vì thấy hai đứa Lý Thuần, Lý Khiết đi lâu như vậy mà vẫn chưa về, lại lo lắng không biết em mình thi cử ra sao nên mới mặc áo đạo hồi trước rồi kêu Y Đình cùng đi

đến phủ Học cung. Vừa tới nơi thì thấy đệ đệ đang nói chuyện với một thư sinh trẻ tuổi, Trương Nhược Hi vốn tính thận trọng, mình lại là nữ giả nam trang, lúc này cũng phát hiện vị thư sinh kia cũng là con gái nên rất ngạc nhiên. Khi nàng còn chưa xuất giá tuy là cải nam trang ra ngoài, nhưng ngoại trừ đi với Trương Nguyên và dì Chu thì nàng trước giờ chưa từng nói chuyện với người ngoài. Vị cô nương kia là ai?

Vương Anh Tư cũng có chút kinh ngạc nhìn Trương Nhược Hi, Trương Nguyên cảm thấy hơi khó xử, đương nhiên không nên giới thiệu hai người gặp mặt, chỉ nói với Trương Nhược Hi:

- Tỷ tỷ, phủ tôn đã xem qua chế nghệ của đệ, cho phép đệ từ nay gọi ngài ấy là thầy rồi.

Trương Nhược Hi vui vẻ nói:

- Vậy là đệ đã qua được kỳ thi phủ này rồi, tốt rồi.

Lúc nói chuyện cố ý quay sang nhìn đánh giá Vương Anh Tư. Vương Anh Tư mặt thoáng ửng đỏ, chấp tay với Trương Nguyên nói:

- Sư huynh, đệ xin về trước.

Rồi vái chào Trương Nhược Hi, vội vàng trở lại kiệu, lên kiệu rời đi!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 167

Câu hỏi khó của tỷ tỷ

Nhìn theo chiếc kiệu đang đi về phía Đông, Trương Nhược Hi hỏi Trương Nguyên:

- Kì lạ, cô nương này là ai, sao lại gọi đệ là sư huynh như vậy?

Trương Nhược Hi vốn thẳng tính, chuyện của em mình thì nàng nhất định phải hỏi cho rõ ràng, trong lòng thầm nghĩ:

- Chỉ có hoà thượng mới bị người ta gọi là sư huynh, vợ của Dương Hùng là Phan Xảo Vân trong “Trung nghĩa Thuỷ Hử truyện” cũng gọi Bùi Như Hải là sư huynh. Bùi Như Hải là một hoà thượng, y và Phan Xảo Vân đã có gian tình với nhau.

Trương Nguyên đang định mở miệng, bỗng nhiên Trương Nhược Hi như chợt hiểu ra điều gì, nói:

- Tỷ biết nàng ta là ai rồi!

Hạ giọng nói:

- Là con gái của thầy Vương có phải không?

Trương Nguyên ngạc nhiên nói:

- Sao tỷ tỷ biết?

Trương Nhược Hi không đáp, lại nói:

- Về rồi sẽ hỏi đệ tiếp.

Lúc này một người đàn ông tay cầm kèn chạy tới kêu:

- Trương công tử phải không?

Trương Nguyên bèn đáp:

- Chuyện gì vậy?

Người đàn ông kia liền kêu to lên:

- Trương công tử ở đây, Trương công tử ở đây!

Kêu xong liền phồng má lên thổi kèn.

Tiếng kèn vùavang lên, lập tức một đám người thổi kèn khác cũng chạy tới tập trung lại, thổi kèn đánh trống quanh Trương Nguyên, cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Trương Nguyên nhận ra được đây là những người mà lần trước lúc hãn thi huyện cũng đã đến nhà hãn đánh trống thổi kèn hai lần để được cho tiền mừng. Trương Nguyên không khỏi ngửa đầu trợn mắt thầm kêu khổ trong lòng, lần này hãn đã đợi đến lượt thứ hai rồi mới ra ngoài nhưng vẫn không thoát khỏi đám người này, chấp tay nói:

- Chư vị, chư vị, đợi yết bảng rồi báo hỉ cũng không muộn mà, có ai đời vừa mới thi xong đã liền báo tin vui ngay như vậy chứ.

Người thổi kèn kia nói:

- Trương công tử, người tất nhiên là sẽ đậu, cho nên lũ tiểu nhân mới giành tới báo tin vui trước, làm một phen náo nhiệt ra trò.

Rồi gã lại phòng mang trợn má ra sức thối.

Lý Thuần, Lý Khiết thấy cảnh tượng này thì vô cùng hớn hở, đứa bên trái đứa bên phải kéo tay cậu Giới Tử, vui vẻ chạy theo đám nhạc công đang vây quanh Trương Nguyên đi về phía Đông Trương. Lý Khiết bốn tuổi, chưa hiểu chuyện, chỉ biết mãi mê vui đùa, Lý Thuần lớn hơn hai tuổi, có hiểu biết hơn một chút, lớn tiếng hỏi:

- Cậu Giới Tử, cậu sắp thành thân sao ... Trương Nguyên cười to nói:
- Cậu cũng sắp thành thân rồi...

Trong lòng nghĩ “Đêm động phòng hoa chúc, lúc đề đề tên trên bảng vàng, đều là những lúc đặc ý nhất của đời người, nhưng hãy khoan, lúc này mà đặc ý e vẫn còn sớm.

Đám nhạc công đến nhà Trương Nguyên, cả đường phố chỗ nào họ đi qua là trở nên từng bừng náo nhiệt. Kẻ nào kẻ nấy ra sức thối, càng thối càng hăng, Trương mẫu Lã thị cho họ ba quan tiền để họ ra về.

Trương Nguyên ngồi ở tiền sảnh uống trà, quản sự của Thương Chu Đức bước lên phía trước nói:

- Trương công tử, Đại tiểu thư nhà ta sai tiểu nhân tới hỏi tình hình thi phủ, Trương công tử làm bài thuận lợi chứ?

Lần trước thi huyện gã quản sự này phụng mệnh Thương Chu Đức đến hỏi, lần này là phụng mệnh của Thương Đại tiểu thư tới.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Cũng coi như thuận lợi, phủ tôn xem qua bài thi rồi, có lẽ là sẽ qua.

Quản sự Thương gia đó vui vẻ nói:

- Vậy tiểu nhân về báo cho Đại tiểu thư tin mừng này.

Trương Nguyên nói:

- Đợi một chút, ta muốn viết cho nàng một bức thư ngắn..

Rồi vội vàng đến thư phòng bên tây lầu viết một bức thư cho Thương Đạm Nhiên, kể lại tình hình cuộc thi, còn nói trong hai ngày này sẽ đến Thương phủ gặp nàng. Viết xong, hăng ra đưa cho gã quản sự kia, còn thưởng cho gã một quan tiền.

Quản sự Thương gia vừa mới đi khỏi thì huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc đến:

- Giới Tử, ta cùng với Đại huynh sau giờ ngọ cũng đã tới trường thi rồi, lượt đầu không thấy đệ ra nên phải đi nơi khác có chút việc. Sao, Tri phủ Thiệu Hưng làm khó dễ cho đệ à?

Trương Nguyên vội nói:

- Đâu có chuyện đó, Từ Tri phủ rất ưu ái đệ.

Trương Đại cười nói:

- Thi phủ tất là phải qua rồi, Giới Tử theo ta đi gặp tổ phụ, tổ phụ nói rồi, khi nào đệ ra khỏi trường thi thì phải tới gặp ông.

Trương Nguyên, Trương Đại, Trương Ngạc đến Bắc viện nhà Tây Trương bái kiến tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương. Trương Nhữ Sương kêu Trương Nguyên đem hai bài chế nghệ trong kì thi phủ đọc cho lão nghe, lại hỏi Tri phủ lúc chấm bài đã nói những gì. Nghe xong, Trương Nhữ Sương cười nói:

- Bài “Triệu Mạnh chi sở” là biết học theo Từ Tri phủ đó, biết tùy cơ ứng biến như vậy là tốt, Trương Nguyên con rất giỏi, rất giỏi, đây đều là do

Hước Am tiên sinh dạy con sao? Ừm có sư phụ giỏi rồi, bản thân cũng cần tự mình lĩnh hội ra mới có thể vận dụng tốt được.

Trương Nhữ Sương vô cùng sung sướng mãi nguyên, giữ ba huynh đệ Trương Nguyên, Trương Đại, Trương Ngạc ở lại Bắc viện dùng bữa tối. Lúc Trương Nguyên từ hậu viện về đến nội viện thì cũng đã là cuối giờ Tuất, thấy tỷ tỷ Trương Nhược Hi ngồi ở trong thư phòng Tây lâu dạy Mục Chân Chân viết chữ, liền cười nói:

- Tỷ tỷ lâu lắm mới có rảnh rồi thế này, Lý Thuần, Lý Khiết đều ngủ cả rồi phải không?

Mục Chân Chân vội vàng đứng dậy, hỏi:

- Thiếu gia có muốn uống trà không?

Trương Nguyên nói:

- Không cần, ta uống trà rồi ở chỗ tộc thúc tổ, Chân Chân ra ngoài một lát, ta có vài lời muốn nói với tỷ tỷ.

Mục Chân Chân “vâng” một tiếng rồi rời khỏi thư phòng.

Trương Nguyên khẽ cười, ngồi xuống trước mặt tỷ tỷ, nói:

- Tỷ tỷ có chuyện muốn hỏi đệ mà, xin cứ hỏi.

Đoán rằng tỷ tỷ đã nghe mẫu thân kể chuyện Hầu Huyện lệnh từng cầu thân với hãn nên mới đoán ra được thân phận của Vương Anh Tư.

Trương Nhược Hi không nói, chăm chú nhìn đệ đệ một hồi rồi mới hỏi:

- Giữa đệ và Vương tiểu thư kia là có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Vương sư muội cũng giống tỷ tỷ năm đó vậy, thích giả nam trang ra ngoài chơi, gặp nhau chào hỏi vài câu thôi.

Trương Nhược Hi hỏi:

- Vương tiểu thư không oán giận đệ sao?

Trương Nguyên nói:

- Vương lão sư nhờ Hầu Huyện lệnh làm mai, Anh Tư sư muội cũng không biết chuyện này.

Trương Nhược Hi lại hỏi:

- Anh Tư tiểu thư kia không phải không biết đệ đã đính hôn cùng Thương tiểu thư rồi sao?

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên đã biết.

Trương Nhược Hi trợn mắt ngạc nhiên, nói:

- Nếu đã biết, vì sao còn nói chuyện với đệ, đệ bây giờ là người đã có vợ rồi.

Trương Nguyên “ Ách “ một tiếng, tỷ tỷ đúng là đã khắc sâu vào đầu chuyện ta là trai đã có vợ rồi. Nhưng ngẫm lại cũng đúng, đính hôn rồi đương nhiên là đàn ông đã có vợ rồi, nhưng nghe nói như vậy thì có vẻ hơi nghiêm trọng, dù sao hắn cũng đã sống hai kiếp, tuy rằng đang cố học làm người cổ xưa nhưng tư tưởng vẫn chưa hoàn toàn thích nghi được hết, chỉ là bình thường không thể hiện ra mà thôi. Trương Nhược Hi nói:

- Nếu Anh Tư tiểu thư kia thích đệ thì sao? Đúng rồi, ta hỏi đệ, Đệ và Anh Tư tiểu thư kia xưng hô sư huynh sư muội, có phải đệ cũng thích

Vương tiểu thư này rồi hay không?

Trương Nguyên vẻ mặt đau khổ nói:

- Tỷ tỷ, câu hỏi của tỷ tham sâu quá, đệ biết trả lời sao bây giờ.

Trương Nhược Hi mỉm cười, nói:

- Nói thật với tỷ đi, tỷ tỷ sẽ giúp đệ lo liệu một chút.

Trương Nguyên nói:

- Đệ đã nói với tỷ rồi, đệ thích Thương tiểu thư, lần đầu tiên thấy nàng đệ đã thích, có thể lấy nàng làm vợ là đệ mãn nguyện lắm rồi, còn Anh Tư sư muội này thì lúc đệ học bát cổ ở chỗ Vương lão sư, nàng ấy thường đọc sách cho đệ nghe, chữ tiểu Khải của đệ có tiến bộ cũng là nhờ sự giúp đỡ của Anh Tư sư muội đó. Anh Tư sư muội đọc nhiều kinh sử, vô cùng tài giỏi, nếu không phải thân nữ nhi, với khả năng chế nghệ của muội ấy, đừng nói là cử nhân, đậu Tiến sĩ, đỗ sinh đồ cũng không khó.

Nghe Trương Nguyên nói vậy, Trương Nhược Hi như thoáng chút suy nghĩ gì đó, lúc nàng còn là thiếu nữ, cũng đọc sách biết chữ, có những lúc cũng ngồi mơ mộng rằng nếu mình thân là nam nhi thì tốt biết bao nhiêu —— Trương Nhược Hi nhìn đệ đệ nói:

- Nói như vậy là đệ cũng thích Anh Tư tiểu thư rồi, có lẽ là không thích bằng Thương tiểu thư, nhưng khẳng định là có thích, đúng không?

Cảm giác đối với Anh Tư sư muội rất kì lạ, ngay cả chính bản thân Trương Nguyên cũng không nói rõ ra được, nghe tỷ tỷ nói như vậy thì bèn gật đầu. Không sai, Anh Tư sư muội thông minh, thẳng thắn, nói chuyện lại rất có duyên giống như Vương lão sư cha nàng. Nói chuyện với nàng, hẳn cảm thấy rất vui vẻ, rất thoải mái, không có gì phải che giấu, được tự do bộc lộ cảm xúc chân thành nhất của chính mình.

Trương Nhược Hi buồn bã nói:

- Cũng không biết Anh Tư tiểu thư nghĩ như thế nào, tiểu thư khuê các khó được tiếp xúc với nam tử thanh niên lắm, mà đệ đệ của ta đây lại anh tuấn như vậy —— Nói tới đây, nàng bỗng phì cười.

Trương Nguyên cười nói:

- Đa tạ tỷ tỷ khen ngợi.

Trương Nhược Hi nói:

- Cho nên nói Anh Tư tiểu thư sẽ động lòng với đệ, mà nàng ta lại xuất thân trong gia đình thấp hơn thì đệ có thể nạp nàng làm thiếp —— Trương Nguyên vội vã ngắt lời:

- Tỷ tỷ, đệ nhớ hình như là tỷ kiên quyết phản đối chuyện tỷ phu nạp thiếp cơ mà.

Trương Nhược Hi nói:

- Đó là đối với tỷ phu của đệ, tỷ đương nhiên không thể cho chàng nạp thiếp rồi, tỷ sinh cho chàng hai đứa con trai, chàng dựa vào cái gì mà nạp thiếp!

Trương Nhược Hi nói một cách dứt khoát.

Trương Nguyên lắc lắc đầu, nghĩ thầm rằng:

- Tâm tư con gái thật khó lý giải, ví dụ như tỷ tỷ, tỷ nhất định không cho tỷ phu nạp thiếp, nhưng lại đồng ý cho ta nạp thiếp, thiệt là mâu thuẫn. Con người là kì lạ như vậy đó!

- Tỷ tỷ đừng đoán lung tung, như vậy cũng là bất kính đối với Anh Tư sư muội, đệ và Anh Tư sư muội giống như bạn bè bình thường, loại cảm

giác đó thực ra là ngưỡng mộ, khích lệ nhau học hành, người tài yêu quý người tài mà thôi.

Trương Nhược Hi liếc nhìn đệ đệ một cái:

- Đệ lại lên lớp ngược cho ta đó hả, nam nữ là bạn, trước giờ chưa từng nghe, đệ nói xem, đã từng có ghi chép về chuyện này hay chưa?

Trương Nguyên cười nói:

- Vì sao phải ghi lại trên sách mới được —— đệ buồn ngủ quá, cuộc thi hôm nay thực vất vả quá.

Trương Nhược Hi cười, nói:

- Được, không nói nữa, tỷ biết tâm tư hiện giờ của đệ, suy tính nhiều, chú ý nhiều, đệ không còn là tiểu Trương Nguyên khi còn nhỏ nữa rồi.

Nàng đứng dậy bước ra khỏi cửa, kêu Mục Chân Chân vào thu dọn bút mực.

Sau khi rửa mặt, Trương Nguyên muốn ngủ, cũng đã lâu rồi không được ngủ một giấc ngon lành. Hắn nằm xuống mà đầu óc cứ không ngừng tìm kiếm suy nghĩ ban đầu, tìm tới tìm lui cuối cùng lại thành ra hồ đồ mất rồi, bèn ngồi dậy, thấy ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu xuyên qua lá liễu, để lại những vệt sáng lốm đốm trên mặt đất, chậm rãi đung đưa. Trương Nguyên đưa chân ra che những vệt lốm đốm đó lại, Những vệt sáng lốm đốm liền hiện lên trên chân hắn, hắn tự nhủ trong lòng:

- Xe đến trước núi ắt có đường, giống như ta nghĩ phải cứu nước vậy, kỳ thật hiện tại trong lòng cũng chưa chắc chắn, chỉ biết là phải đi trên con đường này thôi, còn có thể đi đi được tới đâu, đi như thế nào, bây giờ sao có thể dự tính trước hết được? Vẫn là câu nói đó —— bước tới đâu hay tới đó.

Buổi sáng hôm sau, Trương Nguyên đến Hội Kê bái kiến thầy Vương Tư Nhâm. Vương Tư Nhâm kêu hẳn đọc bài bát cổ “Triệu Mạnh chi sở” hôm qua cho ông nghe, Trương Nguyên đọc bài “Triệu mạnh chi sở” rồi đọc luôn bài “Quân tử dụ vu nghĩa”, Vương Tư Nhâm khoát tay nói:

- Bài này không cần đọc đâu, ta đã đọc qua rồi.

Trương Nguyên cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Vương Tư Nhâm không đề cập đến chuyện bài bát cổ đó nữa, nói:

- Trương Nguyên, theo ta thấy, kì thi phủ lần này, đầu bảng không là người thì không thể là ai khác được nữa, lẽ ra, bát cổ cho dù làm hay tới đâu, cũng không dám nói chắc là sẽ đậu đầu bảng, lần trước Hầu Huyện lệnh sém chút nữa đã không cho người đỗ đầu thi huyện, vậy tại sao ta lại dám nói đầu bảng lần này sẽ thuộc về người? Đó là do Từ Tri phủ vì chuyện của Diêu Phục mà canh cánh trong lòng, giờ chuyện Diêu Phục đã xong, Từ Tri phủ nếu không thể truất người, vậy thì cũng nên thể hiện sự độ lượng, âu cũng là tốt cho gã. Cho người đứng đầu bảng, sau này người là môn sinh của gã, giúp người để được ban ơn chính là như vậy đó, đây là cách làm người của Từ Thì Tiến. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là hai bài chế nghệ của người không thể bắt bẻ vào đâu được, nhất là ở bài đầu, người cố ý khen gã như vậy, điều này gã đương nhiên là cũng biết, nhưng như vậy cũng làm cho gã vừa lòng, cho nên kì thi này người nhất định sẽ đứng đầu.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 168

Đóa sen dưới gốc cây đào

Vương Tư Nhâm thông tỏ thế sự, phân tích thấu đáo, đoán chừng hiểm khích giữa Trương Nguyên lúc trước và tri phủ Thiệu Hưng Từ Thời Tiến ngược lại lại trở thành thành tích đỡ đầu thi phủ của Trương Nguyên, đây cũng coi như là trong họa có phúc, nói đến lời cuối cùng, Vương Tư Nhâm chuyển lời, dặn dò:

- Trương Nguyên, con viết bát cổ văn của quyển ‘Triệu mạnh chi sở’ ra, Anh Tư muốn xem.

Trương Nguyên vốn là vì chuyện Vương lão sư biết Anh Tư sư muội mô phỏng đề cho hẩn mà có chút lo sợ bất an, nhưng Vương lão sư lại không hề để ý, ngược lại còn nói thẳng Anh Tư sư muội muốn xem bài bát cổ văn khác của hẩn, ý tứ của Vương lão sư cũng thật khó đoán.

Trương Nguyên liền đến thư phòng ở sân trước, mài nửa nghiên mực, viết ra bát cổ văn thể tao phú của cuốn ‘Triệu mạnh chi sở’, Vương Tư Nhâm nhìn hẩn viết, tiện thể chỉ bảo một chút thư pháp của hẩn, chợt nghe tiếng bước chân dồn dập, có một giọng già nua khàn khàn từ phía cửa sảnh truyền tới:

- Lão gia lão gia!

Vương Tư Nhâm giật mình, vội đi ra khỏi thư phòng, hỏi:

- Vương Phúc, sao người lại đến đây?

Vương Phúc là lão bộc đi theo hầu trưởng nữ của lão xuất giá đến Tiêu Sơn Trần thị, hai tháng trước cũng là Vương Phúc về báo tin nói rằng Trần cô gia bệnh nặng, lão vội đi thăm viếng, ở lại Tiêu Sơn gần một tháng, con rể Trần Thụ Hạc bệnh tình cũng thuyên giảm, lão cũng không thể cứ ở Tiêu Sơn mãi, nên trở về Hội Kê. Giờ chưa tới một tháng lại thấy Vương Phúc vội vội vàng vàng tới, thật khiến lão hết hồn. Giờ đây lão không muốn nhìn thấy nhất chính là lão bộc Vương Phúc. Lão bộc Vương Phúc đầu tóc hoa râm vẻ mặt hoảng loạn bầm báo:

- Lão gia, Trần cô gia e không xong rồi, đêm qua nôn ra rất nhiều máu, người cũng đã hôn mê, tiểu thư khóc lóc lắm, lão gia mau tới xem thế nào.

Vương Tư Nhâm thở dài một tiếng quay về thư phòng nâng chung trà lên uống. Vương phúc đi theo vào, lau mồ hôi trên trán, chờ đợi lão gia ra lệnh, Trương Nguyên lúc này cũng đứng lên, đứng hầu một bên.

Vương Tư Nhâm uống hai hớp trà, nói:

- Có gấp gáp cũng vô dụng, ta cũng không phải thầy thuốc, Tiêu Sơn cũng không phải chạy đi có thể đến đấy ngay được.

Lão chậm rãi nói vài câu, bỗng nhiên xúc động phần nộ đứng lên giận dữ nói:

- Trần Thụ Hạc khi đính hôn với Tĩnh Thục đã có bệnh phổi, lại giấu diếm không nói, đây không phải hại người sao!

Trương Nguyên nghĩ thầm:

- Thổ huyết nhiều hẳn là bệnh lao phổi thời kỳ cuối, không thể cứu được, tỷ tỷ của Anh Tư sư muội mới xuất giá năm kia, giờ mới chừng hai mươi tuổi đã thành quả phụ, thật sự là bi kịch.

Vương Tư Nhâm dẫn dò Vương Phúc đi nghỉ trước, đợi dùng cơm trưa xong hãy đi Tiêu Sơn. Vương Phúc đang định rời khỏi thư phòng, thì Vương phu nhân và Anh Tư tiểu thư vội vàng từ nội viện đi tới, theo sau còn có hai con út của Vương Tư Nhâm. Vương phu nhân vội hỏi:

- Vương phúc, cô gia thế nào?

Vương phúc nói:

- Cô gia đêm qua thổ huyết, người đã hôn mê bất tỉnh, lão nô đi suốt đêm về báo tin.

Vương phu nhân bật khóc, Vương Anh Tư cũng khóc theo, hai tiểu Vương công tử oa oa khóc lớn.

Trương Nguyên khom người hỏi Vương Tư Nhâm: - Thày có điều gì dặn dò chỉ bảo học sinh không ạ?

Vương Tư Nhâm nói:

- Con về đi, vốn muốn giữ con ở lại dùng cơm, giờ đành khất để khi khác vậy.

Trương Nguyên nói:

- Học sinh muốn cùng thày đi Tiêu Sơn thăm bệnh!

Vương Tư Nhâm nói:

- Không cần, con cứ về an tâm đọc sách đi!

Trương Nguyên nói:

- Nếu như Trần công tử mắc bệnh lao phổi thì thày cũng phải lưu ý phòng bị lây nhiễm, thày phải mang theo an tức hương (cây cánh kiến

trắng) để xua đuổi vi trùng giải uế.

Vương Tư Nhâm cười cười nói:

- Con thật ra học nhiều biết rộng, điều này ta cũng biết, ta trước kia cũng không xem sách thuốc, gần đây lại xem không ít, sắp thành lương y rồi.

Trương Nguyên cáo từ ra về, cùng Vũ Lăng, Mục Kính Nham đi bộ về Sơn Âm, mới đến trước cửa nhà, đã thấy một người đàn ông ăn vận như kiểu phu tử trong cửa trúc đi ra, hỏi ra mới biết là tỷ phu Lục Thao nhờ kiểu phu đưa thư tới. Trương Nguyên liền vào nội viện, tỷ tỷ Trương Nhược Hi đem thư cho hắn xem, Lục Thao trong thư nói rằng đệ đệ của mình là Lục Dường Phương đã xuất ngục, hiện đang đóng cửa nghiền ngẫm lỗi lầm, phụ thân Triệu Khôn ở Hoa Đình vẫn chưa gặp được Đồng Kỳ Hưng nên đã mau chóng quay về phủ, các mặt khác đều tốt, Nhược Hi không cần bận lòng. Trương mẫu Lã thị cũng không biết chuyện Lục Dường Phương ngồi tù, lúc này nhìn thấy thư mới kinh sợ hỏi nguyên do. Trương Nhược Hi liền nói sơ qua rằng Lục Dường Phương mưu đoạt tỳ nữ của người khác không được nên bị kiện bỏ tù. Trương mẫu Lã thị lắc đầu nói:

- Đều là cùng cha mẹ sinh ra mà Lục Thao lương thiện đứng đắn còn em trai Lục Dường Phương sao lại xằng bậy như thế!

Sau bữa trưa, Trương Nhược Hi đến thư phòng ở tây lầu viết thư trả lời cho phu quân Lục Thao, hỏi Trương Nguyên khi nào viết thư cho Dương Thạch Hương?

Trương Nguyên nói:

- Đợi thi phủ yết bảng xong đệ mới viết thư, như vậy mới có chuyện để viết, chứ cố ý viết thư hỏi Dương Thạch Hương về gia sự tỷ phu thì cũng ngại.

Trương Nhược Hi gật đầu nói:

- Nói cũng phải, vậy thì tỷ viết thư trả lời trước.

Viết xong thư, nàng sai Thạch Song đi tìm kiệu phu nhờ gửi thư tới Thanh Phố, năm nay gửi thư cũng đắt, gửi phong thư này phải trả kiệu phu ba hào bạc.

Thi phủ phải tới hạ tuần tháng này mới yết bảng, tuy nói Vương Tư Nhân đoán chừng Trương Nguyên sẽ đỗ đầu, nhưng chưa yết bảng thì vẫn không thể an tâm. Mấy ngày này Trương Nguyên cũng không làm bất cứ văn mỗi ngày giống như trước kia, chỉ để tỷ tỷ đọc cho hẵn vài trang 《Chiêu minh văn tuyển》, lại chép bảng chữ mẫu nửa canh giờ, thời gian còn lại thì xem thợ làm nhà ngay ở vườn sau. Tòa lầu nhỏ chuyên bằng gỗ này đã xây xong, dự tính là tam doanh hai tầng, bên cạnh còn có tai phòng, về sau có thể tụ tập bạn bè ăn uống tiệc rượu tại đây, cũng có thể ở được mười mấy người tới thi phủ. Hôm đó Trương Nguyên viết thư cho Thương Đàm Nhiên nói rằng ngày gần đây sẽ đến thăm Hội Kê Thương phủ, cho nên sáng sớm ngày 13 tháng tư, hai cha con Mục Kính Nham và Mục Chân Chân đến bến tàu kênh đào Tây Hưng cách xa nhà chừng ngoài mười dặm mua ba mươi cân dâu Bạch Sa và ba mươi cân sơn trà, mỗi loại để lại mười cân nhà dùng, còn lại bốn mươi cân sơn trà và quả dâu thì sai Thạch Song gánh theo Trương Nguyên đến Hội Kê Thương gia, Vũ Lăng cũng đi theo, Vũ Lăng mỗi tay xách theo một con ngỗng trắng lớn, hai con ngỗng cũng để biếu Thương gia. Ba người mướn một thuyền nhỏ ở cầu Bát Sĩ, chèo thuyền đến bến tàu ở bờ Đông Đại Trì, lần này không lên bờ ở vườn sau của Thương thị, không thể lần nào cũng đi cửa sau được. Đến trước cổng tòa nhà Thương thị, cổng mở ra hai cánh, người gác cổng thấy Sơn Âm Trương công tử đến, vội vàng đi vào thông báo. Trương Nguyên nhớ lại cảnh tượng mùa đông năm trước lần đầu tiên tới nơi này, tiểu Cảnh Huy lon ton ở phía trước, bất giác mỉm cười. Cảnh Lan, Cảnh Huy tỷ muội sớm đã đến kinh thành rồi, phỏng chừng tháng sau Nhị huynh Thương Chu Đức

cũng muốn về Hội Kê. Thê tử của Thương Chu Đức là Kỳ thị nhờ một người anh họ của Thương Chu Đức tới đón Trương Nguyên đến chính sảnh ngồi uống trà, Trương Nguyên sai người hầu của Thương thị đem hai giỏ quả dâu và sơn trà mang vào, biếu Thương thị nữ quyển nếm quả tươi.

Người anh họ này của Thương Chu Đức là một lão tú tài khá cổ hủ, hỏi han Trương Nguyên mãi về cuộc thi huyện.

Hết thi phủ, lại bắt Trương Nguyên đọc hai quyển bát cổ văn thi phủ cho lão nghe. Lão tú tài này là sinh đồ năm đầu Vạn Lịch, hiểu biết về văn bát cổ đã hoàn toàn lạc hậu, nhưng lại bình luận hai cuốn văn bát cổ của Trương Nguyên chỗ này vẽ đối không xứng, chỗ kia bằng trắc không phù hợp, đối với biểu hiện trong chế nghệ và tư tưởng Chu lý học bất hòa của Trương Nguyên, lão tú tài này lại càng chân thành chỉ ra chỗ sai.

Trương Nguyên lắng nghe vô cùng kiên nhẫn, cũng liên tiếp gật đầu đồng tình, lão tú tài càng cao hứng nói chuyện. Lão nói với Trương Nguyên về cách nhìn của mình đối với sự vô vị tầm thường của nghĩa lý tứ thư, nói tới mức mặt mày hớn hờ, càng nói về sau lại dậm chân chửi bới thậm tệ quan giám khảo, cảm thấy nhân tài là mình bị mai một quả thực là thiên cổ kỳ oan, y hai mươi hai tuổi bổ sinh đồ huyện học, sau đó tham gia thi hương lần thứ nhất, trong thời gian đó có đại tang hai lần, thiếu hai lớp chưa bổ sung. Từ năm thứ tư Vạn Lịch thi đến năm bốn mươi Vạn Lịch, nói cách khác năm trước y còn tham gia thi hương Hàng Châu, có thể nói rất có chí, già nhưng vẫn rất quyết tâm. Trương Nguyên lại kiên trì nghe được một hồi, cuối cùng cũng tuyệt vọng, không có tiểu Cảnh Huy đáng yêu báo tin, chấp nỗi nhân duyên, đối cái lão nho cổ hủ ngồi ở chỗ này, hẳn muốn gặp Thương Đạm Nhiên một chút cũng khó khăn, sớm biết như thế thì thà đi tới vườn sau để gặp nhau rồi.

Trương Nguyên đứng dậy cáo từ, lão tú tài kia giữ khách lại, nói:

- Ở lại đây dùng cơm trưa đi, lão phu sẽ tiếp đệ. Ta và đệ tuổi tuy rằng cách xa, nhưng lại ngang hàng, uống xoàng vài chén, tâm tình một phen bát cổ và khoa cử, mong rằng có ích nhỏ cho đệ.

Trương Nguyên vừa nghe thấy lão còn muốn tâm tình tiếp, liền khẩn trương từ chối khéo, nói hôm nay còn muốn đi bái kiến thầy Vương Tư Nhâm, để hôm khác lại đến nghe lão dạy bảo, nói rồi dẫn Thạch Song, Vũ Lăng rầu rĩ đi ra, vài lần đến thương gia, lần này là vô vị nhất.

Một tỳ nữ đuổi theo ra cổng kêu:

- Trương công tử!

Trương Nguyên trong lòng vui mừng, quay lại thì thấy tỳ nữ kia tiến lên vén áo thi lễ, nói khẽ:

- Tiểu thư Đạm Nhiên nhà tỳ nữ mời Trương công tử đến cổng vườn sau gặp gỡ.

Trương Nguyên đang chờ câu nói này, từ Sơn Âm đến Hội Kê mặc dù không xa nhưng cũng không gần, chỉ ngồi trò chuyện với lão tú tài cổ hủ kia rồi về thì thật sự là mất hứng, hẵn nghe vậy chợt cảm thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên. “ Vườn sau gặp gỡ “ là từ ngữ cực kỳ mờ ám. Hẳn gạt đầu nói:

- Ta sẽ lên thuyền từ chỗ bến tàu rồi đi vòng qua.

Đợi khi Trương Nguyên đi thuyền mui đen đến bến tàu ở vườn sau của Trương thị, Thương Đạm Nhiên mặc áo màu tím nhạt, ống tay áo bó khít đã ngồi đợi sẵn dưới gốc cây đào ở bên bờ sông. Trương Nguyên nhảy lên bờ, đứng lại nhìn Thương Đạm Nhiên ở cách mấy trượng đúng là như đóa hoa sen nổi trên mặt nước, vẻ đẹp vô cùng trong sáng, thuần khiết.

Thương Đạm Nhiên thấy Trương Nguyên cứ nhìn mình không rời, sắc mặt không khỏi ửng đỏ, nàng vén áo thi lễ, nói khẽ:

- Trương công tử về luôn sao?

Trương Nguyên bước lại gần, hai tỳ nữ bên cạnh Thương Đạm Nhiên liền mím môi cười rồi lui ra, để tiện cho hai người nói chuyện.

Trương Nguyên đứng trước mặt Thương Đạm Nhiên, lần này đứng gần nên nhìn càng thêm rõ ràng. Vẻ đẹp của Thương Đạm Nhiên toát ra từ trong cốt cách, khuôn mặt dù vẽ cũng không đủ để lột tả hết được vẻ đẹp của nàng, tà áo tím với ống tay áo bó khít, lưng áo lại rộng thùng thình, áo được may bằng loại vải bông lụa Tùng Giang thượng đẳng, vô cùng mềm mại, không biết so với làn da của Đạm Nhiên thì cái nào mềm mịn hơn?

- Vốn tưởng rằng lần này tới không gặp được nàng, đang hồn bay phách lạc đây này, may quá lại được gặp nhau.

Trương Nguyên mỉm cười nói.

Đạm Nhiên có chút bối rối, giờ nàng lại không tự nhiên thoải mái như hồi lần đầu gặp Trương Nguyên ở Hãm Đào viên. Bởi vì lúc đó hai người chưa quen biết, Thương Đạm Nhiên phải kiêu ngạo, phải tao nhã, mà hiện giờ nàng và Trương Nguyên đã đính hôn, hai người tuy ái mộ lẫn nhau nhưng lại chưa quá quen thuộc với nhau.

Tình cảnh rất thân mật, đây chính là lúc tình cảm tinh tế. Thương Đạm Nhiên chum chím cười hỏi:

- Trương công dụ, anh họ ta có phải đã nói chuyện khoa cử lận đận với chàng phải không?

Trương Nguyên cười nói:

- Nói nhiều lắm, còn nói với ta rằng sang năm nếu đỗ sinh đồ thì năm sau nữa huynh ấy sẽ cùng ta tham gia thi hương ở Hàng Châu. Huynh ấy ứng thí đã nhiều năm, chỗ nào cũng đều thông tỏ cả, huynh ấy có thể quan tâm giúp đỡ ta.

Thương Đạm Nhiên cười thành tiếng, hỏi:

- Chàng muốn đến sảnh vườn sau uống trà không?

Vừa từ cổng chính bước ra, giờ lại vào cổng sau, xem ra không hay lắm. Trương Nguyên tần ngần nói:

- Ở đây rất tốt, chúng ta cứ đứng nói chuyện.

Không biết vì sao, Đạm Nhiên thấy thiếu cái gì đó, khiến nàng không dễ thoải mái đối mặt Trương Nguyên, thiếu gì nhỉ? Bỗng nhiên nàng chợt ngộ ra là vì cô cháu gái Cảnh Huy không ở đó, nhớ lần đó Tiểu Huy bận rộn chuyển lời từ hai bên bức bình phong, chợt Trương Nguyên cười nói:

- Có phải nàng nhớ tới Cảnh Huy phải không? Mỗi lần chúng ta gặp gỡ đều có cô bé, lần này không có, có vẻ khó chịu đúng không.

Đạm Nhiên ngước lên, ánh mắt long lanh như nước hồ thu, làn môi khẽ cười, nói:

- Đúng là nhớ tới Tiểu Huy!

Trương Nguyên nói:

- Lần trước ở Hàng Châu, ta và nhị huynh mang theo Cảnh Lan, Cảnh Huy đi du ngoạn hồ Tây, tiểu Cảnh Huy nhiều lần nhắc tới nàng, nói rằng tiểu cô cô đã dạy chúng thơ về hồ Tây, nói rằng tiểu cô cô còn chưa đi du ngoạn hồ Tây.

Thương Đạm Nhiên nhú đôi bờ mi thanh tú lại, nói:

- Chàng nói như vậy, thì thiếp lại càng nhớ hai chị em chúng hơn.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Nếu thuận lợi, năm sau ta và nàng sẽ cùng vào kinh thăm bọn chúng.

Thương Đạm Nhiên trong lòng vui mừng, cúi đầu ừ một tiếng.

Thuyền bè qua lại Đông Đại trì, Đạm Nhiên tuy có bóng cây đào che khuất nhưng cũng không tiện đứng nói chuyện lâu. Trương Nguyên có thể gặp được nàng, nói dăm ba câu thì coi như đã mãn nguyện, hẩn nói:

- Nàng về đi, ta còn phải đi phủ thầy Vương Quý Trọng một chuyến.

Thương Đạm Nhiên hỏi nhỏ:

- Vậy khi nào chàng lại đến?

Trương Nguyên nói:

- Tháng sau ta đến trúc đình ở núi Bạch Mã để đọc sách, nàng thấy thế nào?

Thương Đạm Nhiên vui mừng nói:

- Được!

Trương Nguyên cười nói:

- Nàng biết đấy, ta phải dưỡng mắt, nói là đọc sách nhưng kỳ thực là phải có người đọc cho ta nghe, tháng sau khi ta tới thì ai đọc sách cho ta nghe?

Thương Đạm Nhiên đỏ bừng hai gò má, e lệ nói:

- Thiếp đọc cho chàng nghe!

Trương Nguyên rất vui mừng, chấp tay nói:

- Nường tử chớ có nuốt lời!

Đạm Nhiên vô cùng xấu hổ, quay lưng đi, nghe Trương Nguyên nói vọng theo:

- Vậy ta cũng đi về đây!

Nàng ừ một tiếng, lát sau quay người lại, thấy Trương Nguyên đã lên con thuyền mui đen, đứng ở mui thuyền vòng tay thi lễ với nàng, nàng cũng vội vén áo thi lễ, mắt nhìn con thuyền đi xa dần, tâm trạng trở nên trống vắng, lại nghĩ tới việc mình đã đồng ý đọc sách cho hắn nghe, nàng vừa xấu hổ lại vừa chờ mong, Trương Nguyên thì không xấu hổ mà chỉ chờ mong. Ngày mùa hè ở đình trúc lưng chừng núi Bạch Mã nghe Đạm Nhiên đọc sách, thật là sự hưởng thụ đẹp biết chừng nào, giọng nói mềm mại uyển chuyển của Thương Đạm Nhiên cực kỳ êm tai, chỉ e đến lúc đó chỉ mãi nghe giọng của nàng mà quên mất ý tứ câu chữ của cuốn sách, ban đầu nên để nàng đọc cuốn gì đây?

Trương Nguyên đột nhiên gõ mạnh một cái vào trán mình, Vũ Lăng đứng bên cạnh vội hỏi:

- Thiếu gia làm sao vậy?

Trương Nguyên cười nói:

- Không có gì, tống đi rồi.

Vũ Lăng tò mò không biết thiếu gia gõ trán rồi tống cái gì đi!

Đến bến Hạnh Hoa Tự, Trương Nguyên lên bờ đi đến phủ thầy Vương, lão gác cổng nói rằng lão gia vẫn chưa từ Tiêu Sơn trở về, Trương Nguyên không vào trong phủ, trở về thuyền mui đen, người phu chèo thuyền chèo

về phía Sơn Âm, có lúc còn nghe được tiếng tiếng đáy thuyền kêu ‘soạt soạt’, người phu chèo thuyền vội chèo ra phía giữa sông, mặt mày nhăn nhó nói:

- Hôm nay nếu như lại không mưa thì sông sắp cạn tới đáy rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 169

Chớ cười nông gia thịt khô rượu nhạt

Nhà Trương Nguyên ở bên bờ đông hồ Giám có 120 mẫu ruộng, kể từ khi trừng trị gia nô Trương Đại Xuân vào năm trước, thu nhập từ cho thuê ruộng vụ thu tăng gấp đôi, đất ruộng ở hai bờ hồ Giám rất phì nhiêu màu mỡ, một năm có thể trồng được một vụ lúa mì và hai vụ lúa nước, sau khi thu hoạch lúa vào cuối thu, có thể lập tức gieo lúa mì, đến tháng tư năm sau, thu gặt lúa mì, rồi lại gieo trồng vụ lúa chiêm, chỉ cần chịu khó thì mảnh đất này sẽ hào phóng cho năng suất hậu hĩnh, đương nhiên, ngoại trừ thiên tai—— Từ đầu mùa xuân năm Vạn Lịch bốn mươi một tới nay, đại đa số các vùng ở Thiệu Hưng phủ tuy rằng không hề có mưa, nhưng lúa mì vẫn bội thu như cũ, trận tuyết lớn mùa đông năm trước đã giúp ruộng lúa mì thêm màu mỡ, hơn nữa lúa mì cũng chịu hạn tốt, thu hoạch lúa mì xong thì phải gieo trồng ngay lúa chiêm, chịu ảnh hưởng của khô hạn chính là những cây lúa nước này —— Sáng sớm hôm mười tám tháng tư, Trương Nguyên đi điền trang ở hồ Giám xem tá điền cấy mạ non, Thạch Song, Vũ Lăng đi theo, nha đầu Y Đình do khá quen thuộc tình hình ở điền trang nên cũng đi cùng, trước kia khi thu tiền thuế ruộng đều là Y Đình đưa mẫu thân Trương Nguyên đi, tuy nhiên khi đó Trương Đại Xuân cùng với bốn hộ tá điền Tạ Kỳ Phó hợp nhau lừa gạt chủ điền, Trương mẫu Lã thị là nữ nhân, bị giấu nhem chuyện này, Y Đình tuy có nghi ngờ nhưng cũng không nói rõ, hiện giờ tình thế khác rồi, ai còn có thể bắt nạt lừa gạt được Trương Nguyên?

Y Đình kéo Mực Chân Chân đi theo làm bạn, cùng với Trương Nguyên tổng cộng là năm người thuê một chiếc thuyền ô bông (thuyền buồm) qua đầm Đông Đại đến hồ Giám. Ở thời Đông Hán, có Thái Thú Hội Kê là Mã Trần đã khơi thông hồ Giám, nạp thêm 36 nguồn nước của hai huyện Hội Kê và Sơn Âm. Hồ Giám ngày xưa có phạm vi hơn tám trăm dặm, từ thời Tấn Đường tới nay, bùn trong hồ tích tụ càng ngày càng nhiều, các nhà quanh hồ cũng chiếm dụng đất để làm ruộng, thủy vực bây giờ chỉ còn lại khoảng hơn trăm dặm, mấy tháng nay không mưa, nước hồ giảm xuống thêm vài thước, hai bên bờ hồ lộ ra những vạt bùn lớn, điền trang của nhà Trương Nguyên ở bên bờ Đông của hồ Giám, cách miếu Mã Thái Thú cũng không xa, năm người Trương Nguyên neo thuyền đi lên bờ Đông, chỉ cần đi bộ chừng nửa dặm đường là đến.

Mảnh đất ở bờ đông hồ Giám này vốn là khu hồ nước, sau khi nước hồ cạn dần thì trở thành là một cánh đồng bằng phẳng rộng bát ngát, hiện tại đã khai khẩn thành ruộng tốt, đâu đâu trên đồng ruộng cũng thấy bóng người đang khom lưng gieo lúa, có nơi lúa mạch đã cắt đi, trơ cả gốc ra, có nơi vẫn là những đồng lúa mạch vàng óng nặng trĩu, có nơi thì đang thả trâu cày ruộng, có nơi đã gieo trồng mạ chiêm. —— Nông dân vất vả, từ tháng giêng đã bắt đầu bận rộn, xới đất, ủ phân, chiết cành dâu; tháng hai thì bắt đầu sửa lại bờ ruộng; tháng ba chọn giống rồi ươm; tháng tư thì bắt đầu bận rộn nhiều hơn, cắt lúa mì, cắt gốc rạ, cày ruộng cấy mạ, lúc Trương Nguyên đến là lúc bốn hộ tá điền Tạ Kỳ Phó vừa mới cùng vợ con cấy mạ hơn trăm mẫu lúa chiêm, đang lúc rảnh rỗi định đến Điền Thủ chúc mừng Thanh Miêu Hội, thấy chủ điền đến, đám người Tạ Kỳ Phó có chút lúng túng, tưởng rằng Trương Nguyên đến thu thuế lúa mạch sớm như vậy, lúa mạch còn chưa tuốt hạt phơi khô mà.

Trương Nguyên vội nói:

- Hôm nay ta chỉ đến xem thôi, thuế mạch vẫn giao nộp vào đầu tháng sáu, không vội, không vội.

Tạ Kỳ Phó tướng Trương Nguyên thấy năm nay vụ lúa mì thu hoạch tốt, muốn nâng tiền thuê, liền than khổ nói:

- Trương thiếu gia, năm nay có vẻ là đại hạn, mà vụ lúa chiêm này gieo thì gieo thật nhưng không biết có thu hoạch được không.

Trương Nguyên cười nói:

- Lão Tạ, đừng than khổ vội, ta không phải đến thu tô cũng không phải đến tăng tiền thuê, ta đến là để xem tình hình hạn hán năm nay có ảnh hưởng như thế nào đối với ruộng vườn chúng ta, ta sẽ xét theo tình hình giảm bớt một ít tiền thuê cho các hộ..

Bốn tá điền bọn Tạ Kỳ Phó mừng rỡ, luôn miệng nói:

- Thiếu gia thật tốt bụng, thiếu gia thật tốt bụng.

.

Tạ Kỳ Phó dẫn năm người Trương Nguyên đi thăm ruộng, đường bờ ruộng nhỏ hẹp, Y Đình không dám bước mạnh, Mục Chân Chân nói:

- Y Đình tỷ, tỷ cứ việc đi ở phía trước, muội đi ở phía sau bảo vệ tỷ, sẽ không để tỷ té xuống ruộng đâu.

Y Đình nói:

- Chân Chân phải che chở thiếu gia đấy, làm sao mà có thời gian lo cho tỷ chứ.

Trương Nguyên cười nói:

- Ta là phụ nữ bị bó chân sao, đường bờ ruộng mặc dù hẹp, nhưng cũng rộng cỡ một thước, ta cứ việc sai bước mà đi.

Lại nói:

- Nghĩ những phụ nữ bị bó chân, cũng giống như bán tàn tật vậy, thống khổ cả đời, Y Đình tử và Chân Chân không bó chân, thật là may mắn.

Y Đình cười nói:

- Chỉ có tiểu thư khuê các tốt số mới được bó chân, họ đâu cần phải đi đường thế này, có ra đường thì cũng ngồi thuyền ngồi kiệu.

Trương Nguyên nói:

- Tiểu thư khuê các không bó chân mới là tốt số, bằng không theo ta thấy còn không bằng các người.

Có lúc tỳ nữ thực sự còn tự do hơn nhiều so với các tiểu thư khuê các, như Chân Chân, còn có thể đi theo hân tới tởu lâu, còn những tiểu thư khuê các kia tuy rằng được người hầu hạ, không lo cơm ăn áo mặc, nhưng ra khỏi cửa một bước cũng khó khăn, chẳng khác gì tù giam lỏng —— Y Đình nhìn Trương Nguyên cười, nói:

- Thiếu gia đây là khen thiếu phu nhân còn chưa gả vào cửa nhà ta là số tốt đúng không.

Y Đình cũng biết Thương Đạm Nhiên không bị bó chân.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Ừ, thật là hiếm thấy.

Y Đình và Mục Chân Chân đều cười, Y Đình nói:

- Thương tiểu thư có thể gả cho người thông tình đạt lý như thiếu gia đây đương nhiên là tốt số, tỳ nữ và Chân Chân đều là số khổ, Chân Chân còn có phụ thân, tỳ nữ ngay cả cha mẹ là ai cũng không biết, sáu tuổi đã bị

đem bán, cũng may là chủ mẫu tâm tính thiện lương, tỳ nữ cũng không phải chịu khổ.

Y Đình nói như vậy, cùng Mục Chân Chân người trước người sau đi lên bờ ruộng, tháng đầu hạ bầu trời rất trong xanh, tuy nói mấy tháng chưa mưa nhưng hồ Giám chưa chịu ảnh hưởng nhiều nên cây cỏ vẫn xanh mướt, giữa ruộng cây dâu xếp thành hàng, cánh đồng mạ non bát ngát phản chiếu ánh nắng đầu hạc có màu bàng bạc, ngửi được cả mùi cây cỏ và không khí trong lành. Lúc này hai tỳ nữ Y Đình và Mục Chân Chân đều cảm thấy số mạng của mình thực sự cũng không tồi, đều bình an lớn lên, gia chủ lại đối đãi với bọn họ rất tốt, đi trên bờ ruộng, tâm trạng thật tuyệt vời —— Đám người Trương Nguyên, Thạch Song đi theo tá điền Tạ Kỳ Phó dạo một vòng hơn trăm mẫu ruộng, Trương Nguyên thấy đường kênh tiếp dẫn nước từ hồ Giám đã bị tắc nghẽn, mực nước ở hồ Giám nếu hạ thêm một thước nữa thì nước trong hồ sẽ không chảy đến ruộng được, mạ không có nước sẽ chết héo rất nhanh, liền nói với bốn tá điền bọn Tạ Kỳ Phó:

- Guồng nước của các người phải chuẩn bị tốt, không dẫn nước tưới ruộng không được, còn nữa, con mương này phải cố gắng khơi thông.

Tạ Kỳ Phó nói rằng hai guồng nước đều mục hỏng rồi, vừa mới thuê hai con trâu cày ruộng, phải nộp thuế cho quan phủ, bốn nhà tá điền tạm thời không góp nổi số tiền để làm guồng mới, Trương Nguyên nhìn bãi cỏ, hai guồng nước được chế tạo từ năm Vạn Lịch thứ mười hai, trước đây dùng ít, bảo dưỡng không tốt, đều mục nát cả rồi, bèn nói:

- Ta giúp các người một lượng bạc, không đủ thì các người góp thêm, mau tìm thợ mộc làm guồng nước mới, việc này không được trì hoãn, còn nữa đừng ngại cực, khơi thông đoạn kênh dẫn nước kia, dẫn nước cũng tiện.

Bốn người Tạ Kỳ Phó vui mừng quá đổi, vội dập đầu cảm tạ.

Lúc này là thời gian dùng cơm trưa, Tạ Kỳ Phó sớm đã dặn người nhà giết một con gà để thết đãi, ba nhà còn lại cũng góp vui, có người đem đến cá tứ đuôi mới câu được ở dưới hồ Giám, có người đem rau tươi, có người đem đến bình rượu ủ đã lâu, góp thành năm, sáu đĩa thức ăn để đãi năm người Trương Nguyên. Lần này Trương Nguyên đến đã đặc biệt dặn Thạch Song mua hai giỏ bánh ngọt tặng cho các cháu nhỏ của bốn nhà này, mấy cái bánh này không phải là ngày nào cũng được ăn nên sáu, bảy đứa nhỏ của bốn nhà liền xông ăn bánh vô cùng sung sướng.

Đám bốn người Thạch Song, Y Đình không dám ngồi cùng bàn dùng cơm với thiếu gia, Trương Nguyên nói:

- Chẳng lẽ để lão Tạ bọn họ lại làm thêm một bàn mời các người à? Ngồi đi, ngồi cùng nhau.

Bốn người bọn Thạch Song liền ngồi xuống, đi cả ngày, năm người ai cũng rất đói, ăn như hùm, Trương Nguyên cười nói:

- Đồ ăn của nông dân thật là tươi ngon.

Kỳ thật thịt cá rau quả trong thành Sơn Âm cũng là đồ ở ngoài thành đem vào trong thành bán, chẳng lẽ tay nghề nấu bếp của vợ Thạch Song là Thúy Cô không bằng vợ của Tạ Kỳ Phó ư?

Dùng xong cơm trưa, Trương Nguyên đến miếu Mã Thái Thú đốt cho ông ba nén hương, miếu đã đổ nát, lau sạch tấm bia, Trương Nguyên nhìn thấy bài thơ mà Trạng nguyên Nam Tống Vương Thập Bằng đã viết khi trùng tu miếu Mã Thái Thú:

“Hội kê sơ tạc tự đông đô, thái thủ công thành vũ hậu vô. Năng sử viết nhân hoài cự đức, chí kim miếu thực hạ gia hồ.”

Sơn Âm mưa thuận gió hoà nhiều năm nay, không gặp hạn hán úng lụt, thì không có ai nhớ tới việc cúng lễ Mã Thái Thú, xem ra từ nay về sau

hương khói nơi đây sẽ vượng đầy.

Mặt trời từ từ ngả sang phía tây, thuyền từ hồ Giám chèo về phía Sơn Âm, hai mái chèo xuôi theo dòng nước rất nhịp nhàng, Trương Nguyên nhắm mắt nghe tiếng nước dưới đáy thuyền, trong lòng nghĩ đến thiên tai của thời kỳ tiểu băng hà, nhưng hăn cũng lực bất tòng tâm, hăn không phải là quan địa phương, cho dù là quan địa phương thì năng lực cũng có hạn, ngay cả vùng sông nước ở Thiệu Hưng cũng chịu hạn. Tương lai của triều Đại Minh thật là suy bại, chuyện bây giờ Trương Nguyên có thể làm là quản lý tốt mấy hộ điền nông của mình, giúp họ vượt qua cơn mất mùa năm nay, xem chừng ruộng đất bên hồ Giám này cũng sắp phải chịu thiên tai, cũng không đến nỗi mất mùa nhưng phải thiết lập kho lương, việc này phải nói rõ với thúc tổ Trương Nhữ Sương, việc xây kho lương tích trữ lương thực cứu tế cũng phải nhanh chóng thực hiện.

Chạng vạng hôm đó, sau khi dùng cơm chiều, Trương Nguyên đi báo kiến thúc tổ Trương Nhữ Sương ở Bắc viện Tây Trương, nói những chuyện đã thấy hôm nay và chuyện hăn muốn thành lập kho lương nhân dịp bọn Lỗ Vân Bằng dùng điền khế và ngân lượng để cảm tạ, Trương Nhữ Sương cau mày nói:

- Con mới mười sáu tuổi, học hành vẫn là việc chính, như vậy có phải là dụng tâm quá mức rồi hay không?

Trương Nguyên nói:

- Cháu cho rằng, trong học có hành, trong hành có học, cháu đọc sách thánh hiền để hiểu rõ chuyện đời, chính là muốn dùng đúng chỗ, như vậy mới là học thực sự, đọc vạn quyển sách phải đi vạn dặm đường, nếu chỉ ở nhà đóng cửa đọc sách thì đó không phải là học vẹt sao, làm sao sau này có thể có thể giúp thiên hạ.

Trương Nhữ Sương mỉm cười, gật đầu nói:

- Con thông minh sáng suốt, chí hướng không nhỏ, tốt lắm, thúc tổ bằng lòng giúp đỡ việc này, kho lương của con muốn lấy tên gì?

Trương Nguyên nói:

- Cháu đang muốn mượn uy tín của thúc tổ, xin thúc tổ ban tên cho.

Trương Nhữ Sương suy nghĩ một chút, nói:

- Vậy gọi là kho lương Dương Hòa, thế nào?

Dương Hòa là hiệu của phụ thân Trương Nhữ Sương, Trạng Nguyên Trương Nguyên Biện.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Dạ được!

Trương Nhữ Sương nói:

- Việc chuẩn bị xây dựng kho lương còn phải báo cáo lên Hầu Huyện lệnh mới được, Hầu Huyện lệnh là thầy giáo của con, tự con hãy đi nói với ông ấy, con muốn mượn danh nghĩa của của ta mà làm việc ta cũng tùy, tuy nhiên chuyện này phải sau khi có yết bảng kì thi phủ mới tính tiếp, nếu như con thông qua được kì thi phủ, là đồng sinh rồi, ta sẽ quyên ba trăm thạch gạo cho kho lương, nếu kì thi phủ không thông qua, thì khỏi nhắc chuyện gì hết..

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Vâng.

Lại nghe Trương Nhữ Sương cười nói:

- Nếu như con may mắn đậu đầu bảng, ta đây quyên năm trăm thạch gạo, ha ha.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Hiện nay giá gạo khoảng một lượng hai một thạch, năm trăm thạch gạo là 250 lượng bạc, 250 nghe không hay lắm, nhưng mà giá gạo sẽ tăng rất nhanh, qua vài tháng nữa không chừng giá gạo sẽ tăng gấp đôi cũng không có gì kì lạ.

Trương Nguyên trở về nhà Đông Trương, trời đã tối rồi, trăng còn chưa lên, Đại Thạch Đầu tới báo rằng Hầu huyện lệnh phái môn tử đến truyền hắc tới muốn hỏi chuyện, Trương Nguyên không biết có chuyện gì, dẫn theo Vũ Lăng vội vàng đi theo môn tử đó tới huyện nha —— Kì thi phủ Thiệu Hưng có hàng vạn thí sinh, hai vạn bài bát cổ văn, nếu tính một bài bốn trăm chữ thì tổng cộng có tám triệu chữ, phải trong nửa tháng mới đọc và bình luận hết những bài đó, nếu là một mình tri phủ Từ Thời Tiến phụ trách thì việc này chắc chắn sẽ không hoàn thành. Từ Thời Tiến triệu tập hết huyện học giáo dụ và Huyện lệnh của tám huyện trong phủ Thiệu Hưng đến chấm thi, như vậy tính cả ông ta và Thiệu Hưng phủ học giáo thụ có cả thảy 18 người, giảm bớt gánh nặng rất nhiều. Mỗi huyện lệnh và giáo dụ phụ trách bài thi của huyện mình, ba trăm người sơ tuyển, tám huyện tổng cộng sơ tuyển hai ngàn bốn trăm người. Sau khi hoàn thành sơ tuyển thì huyện lệnh và giáo dụ của 8 huyện quay về huyện của mình phần chấm bài còn lại do Từ Thời Tiến và phủ học giáo thụ đảm nhận.

Mồng 9 tháng tư toàn bộ thí sinh tám huyện kết thúc thi phủ, ngày 12 bắt đầu chấm chọn sơ tuyển, ngày 18 hoàn thành sơ tuyển. Huyện lệnh Sơn Âm là Hầu Chi Hàn về tới phủ nha liền kêu người truyền Trương Nguyên tới gặp, Trương Nguyên đến, Hầu Chi Hàn nói:

- Trương Nguyên, hôm nay sơ tuyển thi phủ đã kết thúc, huyện Sơn Âm có hơn 1600 thí sinh, có ba trăm người thông được sơ tuyển, sau đó Từ Tri

phủ lại từ ba trăm người này chọn 120 người làm đồng sinh, số lượng đồng sinh rất ít, Sơn Âm và Hội Kê là huyện lớn, có 120 người, sáu huyện còn lại đều là một trăm người —— hôm nay ta gọi người tới, là muốn hỏi hai bài văn bát cổ người đã phá đề thế nào?

Trương Nguyên liền đọc cho Hầu Huyện lệnh Hầu Chi Hàn nghe phần phá đề và thừa đề của hai bài văn bát cổ “ Triệu mạnh chi sở “ và “ Quân tử dụ vu nghĩa “. Hầu Chi Hàn nghe xong cau mày nói:

- Trong ba trăm người sơ tuyển dường như không có hai bài chế nghệ này, chuyện này là thế nào, chẳng lẽ để sót. . .

Hầu Chi Hàn kỳ vọng rất nhiều vào Trương Nguyên, nếu Trương Nguyên ngay cả cuộc sơ tuyển cũng không qua, thì ngay cả ông ta cũng mất hết tinh thần, Trương Nguyên là người ông đề bạt là án thủ (đỗ đầu), Trương Nguyên không thể thông qua kì thi này đồng nghĩa ông không biết nhìn người, nhưng dựa vào trí nhớ của ông thì hình như không hề đọc qua hai bài văn bát cổ này của Trương Nguyên, liền kêu Trương Nguyên đọc lại hoàn chỉnh hai bài bát cổ này cho ông nghe để xác nhận xem đã coi qua bài thi này chưa.

Hầu Chi Hàn trầm nghĩ:

- Hay là Từ Thời Tiến cố ý chèn ép Trương Nguyên, rút bài thi của Trương Nguyên ra, điều này thật là bắt nạt người quá đáng!

Ông hỏi tình hình Trương Nguyên nộp bài hôm đó, nghe Trương Nguyên nói Từ Tri phủ khen hai bài chế nghệ kia của hắn, Hầu Chi Hàn mỉm cười nói:

- Sao người không nói sớm, làm ta mất công lo lắng, xem ra Từ Tri Phủ đã chọn người làm đồng sinh rồi, tốt lắm, người về nghỉ ngơi đi, mấy hôm nay ta mệt đến đau đầu hoa mắt rồi, phải nghỉ ngơi sớm thôi.

Trương Nguyên trở về dinh thự, mấy ngày sau đó yên tâm đọc sách, luyện chữ, chơi đùa với hai cháu ngoại, chờ yết bảng thi phủ.

Sáng ngày 24 tháng tư, Trương Nguyên đang ở thư phòng tây lầu xem quyển thứ 23 của “chiêu minh văn tuyển”, đây là quyển ghi lại các bài thơ cổ của thời Ngũ Tấn, thơ ca Ngũ Tấn có phong cách rất thẳng thắn nên khiến cho người đọc sáng khoái tinh thần, hẳn không kìm nổi lớn tiếng ngâm nga: “Tiềm cầu mị u tư, phi hồng hưởng viễn âm. Bạc tiêu quý vân phù, tê xuyên tạc uyên trầm. Tiến đức trí sở chuyết, thối canh lực bất nhâm. Tuấn lộc phản cùng hải ngoại a đối không lâm. Dư chấm muội tiết hậu, tái khai tậm khuỵ lâm. Khuynh nhĩ linh bō lan, cử mục thiếu khu khảm. Sơ cảnh cách tự phong, tân dương cải cố âm. Trì đường sinh xuân thảo, viên liễu biến minh ... “ “ Trì đường sinh xuân cách, viên liễu biến minh cầm “.

Trương Nguyên đang đánh giá ý thơ thì Vũ Lăng chạy đến, lớn tiếng nói:

- Thiếu gia Hàng Châu Tần tiên sinh đến.

- Tần tiên sinh?

Trương Nguyên nhất thời không biết là ai, sau lập tức nhớ ra là Tần Dân Bình, nghĩ thầm rằng: “ Tần Dân Bình sao lại tới đây? “ Trương vội buông quyển sách, chạy ra nghênh đón.

Tần Dân Bình mang theo sáu thổ binh cung kính đứng ở ngoài cửa hàng rào trúc, gặp Trương Nguyên đi ra, Tần Dân Bình vội quỳ gối, Trương Nguyên không kịp ngăn lại, cũng vội quỳ xuống nói:

- Tần huynh, huynh làm vậy là làm tổn thọ tiểu đệ đó!

Tần Dân Bình nghiêm nghị nói:

- Hiền đệ, vái lạy này đệ nhất định phải nhận, ngu huynh thay mặt trăm ngàn thổ dân Thạch Trụ cảm tạ đệ.

Trương Nguyên nghe Tần Dân Bình vừa nói như vậy, lập tức sắc mặt vui mừng, đỡ Tần Dân Bình đứng dậy, hỏi:

- Triều đình đã ra chiếu chỉ đặc xá Mã Tượng quân rồi phải không? “
Tần Dân Bình mặt mày rạng ngời tươi cười gật đầu nói:

- Đúng vậy, cho nên ngu huynh tới nói cho hiền đệ một tiếng, huynh tới đây còn muốn dập đầu vái lạy lệnh tôn, lệnh đường.

Dân phu trọng nghĩa, đã xưng huynh đệ với Trương Nguyên thì cha mẹ Trương Nguyên cũng là trưởng bối của Tần Dân Bình, cho nên nhất định phải gặp mặt dập đầu.

Trương Nguyên từ chối không được, liền vào nội viện nói với mẹ một tiếng, dìu mẹ đến trước tiền sảnh, Tần Dân Bình quỳ xuống dập đầu ba cái, Trương mẫu Lã thị vội vàng kêu Trương Nguyên đỡ Tần Dân Bình dậy, hàn huyên vài câu, Y Đình đỡ Trương mẫu Lã thị đi vào, Tần Dân Bình liền cáo từ, nói phải vội về Xuyên Đông Quý Châu, Trương Nguyên nói:

- Sao lại thế được, huynh trưởng từ xa tới đây, ít ra cũng nên nghỉ lại một đêm rồi hãy đi.

Tần Dân Bình nói:

- Thực sự là không nghỉ lại được, ngu huynh mong về nhà lắm, từ đường của Chung công công đã bắt đầu xây dựng, lần này ta đến đã cáo từ Chu công công rồi, không cần phải về Hàng Châu nữa mà về thẳng phía tây.

Y đi vòng vèo hàng trăm dặm đường đến Sơn Âm là để thông báo Trương Nguyên một tiếng và dập đầu tạ mẫu thân Trương Nguyên.

Trương Nguyên nói:

- Nếu như thế, đệ đây cũng không giữ huynh trưởng, nhưng một bữa rượu thịt thì không thiếu được.

Hắn kêu Tiểu Thạch Đầu đi gọi Mục Kính Nham đến, cùng nhau đến tửu lầu phố Thập Tự Phủ học cung mời đoàn 7 người của Tần Dân Bình uống rượu.

Đang lúc uống rượu đàm đạo thithừ cửa sổ lầu hai chợt thấy trên đường phố có rất nhiều người chạy đến, có người reo lên:

- Yết bảng rồi, yết bảng rồi.

Rồi họ chạy đến phủ nha xem bảng yết thị.

Trương Nguyên cũng giật mình, nhưng cũng không tỏ thái độ, tiếp tục cùng Tần Dân Bình uống rượu, bất kể hấn sốt ruột hay không, bảng danh sách đã ở đó rồi, trễ một khắc cũng không sao, chỉ có điều rượu đậu Thiệu Hưng này uống hết ly này tới ly khác, uống đến mức không còn cảm giác — Quá nửa số người của Thập Tự phố đã chạy ra xem yết bảng, đường phố khó khăn lắm mới yên tĩnh được, nhưng cũng không yên tĩnh được bao lâu, đã nghe tiếng chiêng trống vang lên, còn có cả tiếng pháo nữa, đám nhạc công thổi kèn, gõ chiêng trống đi nhanh qua phố Thập tự, quẹo sang Phủ học cung.

Trương Nguyên nhận ra được những người thổi kèn này, đã đến nhà hắn báo tin vui ba lượt rồi, xem ra là đi về phía nhà hắn, xem ra hắn đỡ rồi, nhưng không biết có phải là đầu bảng hay không?

Tần Dân Bình thấy Trương Nguyên liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên hiểu ra, để chén rượu xuống, nói:

- Đúng rồi, hiền đệ cũng tham gia kì thi phủ, mau đi xem yết bảng đi.

Trương Nguyên cười nói:

- Không tranh giành lúc này, người báo tin rất nhanh sẽ tới.

Quả nhiên, đám người đánh trống gõ chiêng kia nhanh chóng có mặt, đi đầu là Vũ Lăng, gã dẫn đám nhạc công này tìm đến tử lâu!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 170

Lừa tình Trương án thủ

Đến dưới lầu trên Thập Tự phố, tiểu nô Vũ Lăng kêu to:

- Dừng!

Đám nhạc công lập tức dừng hết tất cả lại, tiếng đồng chiêng vẫn còn dư âm ngân ra.

Vũ Lăng ngửa đầu nhìn Trương Nguyên đang dựa vào cửa sổ nhìn xuống hồ to:

- Thiếu gia, đầu bảng thi phủ, lại đầu bảng thi phủ ạ!

Trương Nguyên đang cầm một viên đá liền thuận tay ném đi, cũng không biết có trúng người ở dưới lầu không nữa, hơi mỉm cười, càng cười càng cảm thấy sáng khoái, cuối cùng là cười ha hả, không để dàng gì, 1600 nho đồng huyện Sơn Âm tham gia kì thi phủ, qua được chỉ có 120 người, đỗ đầu bảng thì càng là “có thể gặp được mà không thể cầu được”, đây coi như là thu hoạch ngoài ý muốn trong cuộc đấu với Diêu Phục, không đấu với Diêu Phục khó mà có thể đầu bảng thi phủ, đây là tiếng kèn trống đầu tiên mà hắn hoàn toàn không ngờ được... lại ồn ào huyên náo rồi, tiếng kèn trống lên đến trên lầu, Tàn Dân Bình vui mừng nói:

- Hiền đệ, đệ là người đỗ đầu bảng của huyện Sơn Âm, giờ lại đầu bảng phủ Thiệu Hưng, nhân tài Thiệu Hưng rất nhiều, hiền đệ có thể đứng đầu

phủ lớn như vậy quả thật là tài giỏi, nào, ngu huynh kính đệ một ly, chúc hiền đệ thông qua tất cả khoa cử, Trạng nguyên đệ tái xuất Trạng nguyên.

Trương Nguyên thăm nghĩ:

- Trạng Nguyên đệ là Tây Trương, ta là Đông Trương, Tàn lão huynh không biết Sơn Âm Trương thị chia ra Đông Trương và Tây Trương.

Hắn cười nói:

- Tiểu đệ xin nhận những lời chúc tốt lành của nghĩa huynh.

Nâng chén uống một hơi cạn sạch.

Ông chủ tửu lâu bước tới, liên tục chúc mừng Trương Nguyên, đồng thời nói hai bàn tiệc rượu này để ông ta mời, chỉ mong Trương công tử sau này chiếu cố đến, Trương Nguyên thông qua kì thi phủ tuy chỉ là một đồng sinh nhưng đứng đầu kì thi phủ tất nhiên sẽ bổ sinh đồ, nói cách khác Trương Nguyên hiện tại chẳng khác gì là sinh đồ rồi, ông chủ tửu lâu sao lại không nịnh bợ để mấy tên nhạc công này chơi thêm vài bài nữa chứ, Vũ Lăng lớn tiếng nói:

- Thiếu gia, bọn họ muốn đón thiếu gia về để lấy tiền thưởng... Tàn Dân Bình cười ha ha:

- Vậy chúng ta cùng về.

Y cùng Trương Nguyên đi xuống, ông chủ tửu lâu và tiểu nhị đồng loạt cung kính đưa tiễn, mấy người đánh trống thổi kèn vây quanh Trương Nguyên đi qua Thập Tự phố về dinh thự Đông Trương.

Hàng rào trước cửa nhà Trương Nguyên đã tụ tập một đám người, em của Lỗ Vân Cốc, Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Trác Như, Trương

Định và các con cháu khác của Trương thị đều có mặt, mà ngay cả cha của Trương Đại, Trương Diệu Phương cũng tới, mọi người đều đến chúc mừng.

Ồn ào một hồi, đám nhạc công nhận được ba đồng bạc tiền thưởng liền dập đầu cảm tạ rồi đi, đám nhạc công này đã ở nhà Trương Nguyên báo tin mừng bốn lần, nhận thưởng đã hơn một lượng bạc, bây giờ đợi đến kì thi đạo năm sau mới có thể lại đến báo tin mừng, hẹn nhau đến lúc đó sẽ tới giành trước, nếu không sẽ bị đám khác tranh mất.

Tần Dân Bình uống một ly trà ở nhà Trương Nguyên, rồi theo Trương Nguyên, Trương Diệu Phương đi bái kiến Trương Nhữ Sương, Trương Nhữ Sương không hề nhớ gì chuyện tổ phụ Trương Thiên Phục năm đó ban ơn cho tổ tiên Tần Dân Bình nhưng trong lòng rất vui mừng, càng vui hơn là vì Trương Nguyên quả thực đỗ đầu bảng kì thi phủ. Sơn Âm Trương thị được nở mày nở mặt rồi, sau khi Tần Dân Bình bái kiến Trương Nhữ Sương, liền khéo léo từ chối yến tiệc, sau đó cáo từ lên đường, Trương Nguyên đưa đoàn bảy người Tần Dân Bình ra Thường Hi môn ở tây nam phố huyện, Tần Dân Bình nói:

- Hiền đệ không cần tiền nữa, lần này xuất hành vốn mang một bụng ả ỉm ức, hôm nay có thể vui mừng mà về, tất cả là nhờ hiền đệ tặng cho, ngu huynh không khéo ăn nói, những lời cảm kích ngu huynh không biết nói, cũng không dám nói báo đáp gì, chỉ nguyện huynh đệ ta còn có ngày gặp lại.

Trương Nguyên nói:

- Còn nhiều thời gian, tất nhiên có ngày gặp lại.

Về sau đánh với Nỗ Nhĩ Cáp Xích, làm sao có thể thiếu được Bạch Can Bình Thạch Trụ dũng mãnh chứ.

Quyển luyện chia tay ở Thường Hi môn, Tần Dân Bình dẫn sáu gã thổ binh đi nhanh, Trương Nguyên, Vũ Lăng và Mục Kính Nham trở về Đông

Trương, đi đến cầu Bát Sĩ, Trương Nguyên nghĩ tới một chuyện, nói với Vũ Lăng nói:

- Tiểu Vũ, người lập tức đến Hội Kê báo tin vui cho Thương tiểu thư, chắc chắn có tiền thưởng.

Wu Lăng vui mừng lên thuyền đi ngay.

Trương Nguyên định về phòng của mình thì đã thấy huynh đệ Lỗ Vân Cốc, Lỗ Vân Bằng vẫn còn đang ở phòng khách, Trương Nguyên biết Lỗ Vân Cốc muốn hỏi việc kho lương, kế ước và bạc lần trước cũng vẫn còn để ở chỗ Lỗ Vân Cốc, Trương Nguyên bèn nói hôm trước thúc tổ Trương Nhữ Sương đã hứa giúp đỡ, kho lương được đặt tên là Dương Hòa, đợi hân báo cáo Hầu Huyện lệnh xong sẽ chọn địa điểm xây kho, Lỗ Vân Cốc vui mừng nói:

- Đây là việc thiện lớn mà Giới Tử hiền đệ làm, hiền đệ tất sẽ có phúc báo.

Huynh đệ Lỗ Vân Cốc đi rồi, năm môn khách bên Tây Trương là Phạm Trân, Chiêm Sĩ Nguyên, Ngô Đình ... cùng nhau đến, năm người này đều từng đọc sách cho Trương Nguyên nghe. Phạm Trân, nói là ở chỗ Quan Vương Miếu có quán rượu bán rượu và đồ nhắm rất ngon.

Phải mời Trương Nguyên đi uống vài chén, chúc mừng Trương Nguyên đỗ đầu thi phú, Trương Nguyên thoái thác không được, liền vào nội viện bẩm cho mẫu thân biết, mẫu thân họ Lã hôm nay cực kỳ vui mừng, con mình là đồng sinh rồi, hơn nữa lại là án thủ, nên cùng bạn bè đi chúc mừng vui vẻ một chút, liền dặn con chớ quá chén, đi sớm về sớm. Vũ Lăng còn chưa từ Hội Kê về, Mục Kính Nham và thợ mộc làm nhà ở hậu viện đã đi mua gỗ rồi, Trương Nguyên liền kêu Mục Chân Chân đi cùng hân, mới ra cửa, Trương Ngạc mang theo người hầu Năng Trự và Tiểu Tư Phúc đến, Trương Ngạc cười nói:

- Ta biết ngay bọn lão Phạm muốn mời Giới Tử uống rượu hoa mà, ha ha, sao có thể thiếu Trương Yến Khách ta được.

Đám người Phạm Trân, Ngô Đình cười nói:

- Yến Khách công tử, cùng đi, cùng đi nào.

Đã là hoàng hôn, đoàn người đi khoảng một dặm đến tửu lâu tên gọi “Bách hoa Lầu” ở Quan Vương Miếu, lên đến nhĩ phòng ở lầu hai gần phố, cả hội ngồi vây quanh bàn tròn gỗ lim, Trương Ngạc liền kêu lên:

- Các hoa tử đầu hết rồi, mau gọi lên hết đi.

Đó chính là các kĩ nữ, Trương Nguyên nói:

- Tam Huynh, kêu hoa tử làm gì chứ, uống rượu là được rồi.

Trương Ngạc hỏi đám người Phạm Trân:

- Hôm nay các người ai mời Trương Giới Tử? “ Phạm Trân nói:

- Năm người chúng tôi cùng chung mời Giới Tử thiếu gia.

Trương Ngạc bĩu môi nói:

- Phiền toái như vậy, còn phải là năm người góp tiền cùng nhau mời sao, đợi lát nữa thanh toán e thế nào các người cũng cãi nhau, rượu này ta mời, hoa tử là ta gọi, bảy người kêu bảy hoa tử tới hầu, he he, Giới Tử đệ đợi trò vui đi.

Đám người Phạm Trân vốn biết Trương Ngạc hào sảng, không cần họ chi tiền mà có rượu hoa uống nên không nói gì, vui vẻ ra mặt, Trương Nguyên cười cười, cũng không lên tiếng, rượu hoa thì rượu hoa vậy, sao làm mất hứng của mọi người được chứ, hân xoay đầu lại nhìn Mục Chân Chân hỏi:

- Chân Chân, hay là người về trước đi?

Mục Chân Chân mặt hơi đỏ, nàng lớn lên ở phố Tam Đại, tất nhiên biết hoa tử là gì, thiếu gia cũng muốn kêu hoa tử, điều này làm cho nàng rất xấu hổ, tuy nhiên nàng vẫn lắc đầu, sao để thiếu gia ở lại đây một mình được, lát nữa còn phải hộ tống thiếu gia về nhà, Trương Ngạc lúc này mới để ý đến Mục Chân Chân, thấy thiếu nữ địa dân này quần áo cũ nát, liền nói:

- Giới Tử, người đúng là keo kiệt, tỳ nữ trong nhà ăn mặc giản dị quá, còn phải vá lại nữa chứ, còn để lại quần áo bóng bẩy, thật là không ra gì.

Mục Chân Chân vội nói:

- Thiếu gia nhà tỳ nữ cũng cho tỳ nữ quần áo mới, chỉ là tỳ nữ không nề mặc.

Hôm nay ra ngoài vội vàng, Mục Chân Chân chưa kịp thay.

Trương Ngạc hiển nhiên tán thưởng, không nhắc đến chuyện váy áo cũ nát nữa, y nói:

- Cứ mặc đi, Trương Giới Tử bây giờ nhiều tiền, lần trước không phải có rất nhiều người tặng điền sản và bạc cho hắn sao.

Trong lúc nói chuyện, rượu thịt đều đã bày lên, bảy cô kỹ nữ lả lơi nối đuôi nhau bước vào, Trương Ngạc thấy nhiều biết rộng, mới nghe giọng nói đã cau mày nói:

- Tại sao đều là “tư khoa tử” bản địa thế, không có Dương Châu, Tô Châu à?

Tư khoa tử là từ dùng để xưng hô kỹ nữ bình dân phân biệt với các kỹ nữ giúp vui trong các quan phủ, không thuộc quan phủ, không đóng tiền son phấn, tự làm tự hưởng.

Tên tử bảo kia nhận ra đây là Trương tam công tử danh tiếng lẫy lừng, tên này cũng rất biết cách ăn nói:

- Yển Khách công tử, nữ lang Thiệu Hưng chúng ta sao có thể thua nữ lang Dương Châu, Tô Châu chứ. Kể cả là Lâm Thanh tử, Dương Châu tử, Tô Châu tử, còn cả Trục Lệ kinh bang tử, kì thực đều không quền rũ bằng các nữ lang Thiệu Hưng chúng ta.

Một kỹ nữ nhanh mồm nhanh miệng tiếp lời nói:

- Tử bảo ca ca nói đúng ạ, nhất là cái đám Trục Lệ kinh bang tử đó, giả bộ thanh cao, cho có vẻ giống người, được một đám người quê mùa tôn là Vương Mẫu, là Quan Âm, hát được vài câu thì cho là phượng hót loan ca, nịnh bợ là danh kỹ (kỹ nữ danh tiếng) kì thật đều là hư danh mà thôi.

Lời nói của kỹ nữ này khiến Trương Ngạc, Trương Nguyên bật cười, Trương Ngạc nhìn thăm dò kỹ nữ này một lát rồi nói:

- Người chỉ là kĩ nữ nhưng cũng có chút hiểu biết, người tên là gì?

Kỹ nữ kia cũng có chút nhan sắc, nói:

- Nô gia tiện danh là Vũ Lăng Xuân.

Tử bảo giới thiệu:

- Vũ Lăng Xuân là hoa khôi của vùng Quan Vương Miếu này, có thể uống rượu ca hát, chơi đoán tử lệnh.

Trương Nguyên, Trương Ngạc ngơ ngác nhìn nhau, Trương Ngạc cười to, hỏi Trương Nguyên:

- Tiểu Vũ đâu rồi, hắn sao không tới?

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ sai hẳn đi làm chút chuyện rồi.

Trương Ngạc nói với kỹ nữ Vũ Lăng Xuân:

- Tốt lắm, người là hoa khôi, vị này chính là em họ của ta Trương Giới Tử, hôm nay vừa mới hay tin đỗ đầu thi phủ, hoa khôi đối với thủ khoa, Vũ Lăng Xuân người cứ ngồi ở bên cạnh đệ ấy, hôm nay phải ca hát uống cho thật vui.

Vũ Lăng Xuân nghe Trương Ngạc vừa nói như vậy, lập tức sáng ngời đôi mắt, liếc mắt đưa tình nhìn Trương Nguyên, duyên dáng thi lễ nói:

- Hoá ra vị này là Trương công tử đại danh lừng lẫy, Trương công tử đánh bại tên họ Diêu hiểm độc, lại hai lần đỗ đầu bảng thi huyện, thi phủ, tiện thiếp sao hôm nay vinh hạnh quá, có thể hầu hạ Trương công tử.

Trương Ngạc cười nói:

- Cô có phải thấy đệ ta tài cao anh tuấn, muốn tự tiến cử chẵn gối không hả? “Mắt Vũ Lăng Xuân chớp chớp, nghiêng mắt nhìn Trương Nguyên nói:

- Tiện thiếp hương phấn dung tục sao lọt vào mắt xanh của Trương công tử chứ.

Ánh mắt kia có chút nóng bỏng, hiển nhiên rất muốn đặt lên vị thủ khoa mới xuất hiện này.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Một “Thủ khoa tử” của Quan vương miếu như cô mà cũng muốn lừa tình ta ư, ta là người tùy tiện như vậy à.

Thản nhiên nói:

- Ngồi đi, có bài nào hay hát một bài đi.

Vũ Lăng Xuân thấy Trương Nguyên không có chút cảm xúc nào, trong lòng biết quả nhiên mình không lọt được vào mắt xanh của hắn, cũng không buồn giận, cùng sáu kỹ nữ kia kính mọi người một chén rượu, sau đó một người gảy đàn tỳ bà, Vũ Lăng Xuân ngân nga hát:

- Có duyên đâu ở dung và mạo, có duyên đâu ở tương giao trước sau, có duyên đâu ở tiền và bạc.

Có duyên thì xa ngàn dặm cũng sẽ gặp, vô duyên thì đối diện nhau cũng thấy xa cách, cố gắng mưu tính mấy cũng vô ích, buộc phải có duyên với nhau mới được.

Trương Ngạc chê bài hát này không quyến rũ lắm, muốn Vũ Lăng Xuân hát bài Ngô ca có chút lả lơi, Vũ Lăng Xuân lại cười nói:

- Nô gia lo lắng Trương án thủ còn trẻ da mặt còn mỏng, sẽ giận nô gia.

Trương Ngạc nói:

- Không đâu, tộc đệ ta đây hơi giả đạo học, bắt chước ông cụ non, nhưng thật ra là thích nghe những ca khúc lả lơi đấy, “ Kim Bình Mai “ hắn đều đọc lầ lầ đó, người cứ việc hát đi.

Trương Nguyên không nói gì.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 171

Phách phá ngọc

Trời đã tối dần, mấy ngọn đèn màu xanh trong nhĩ phòng của tửu lầu sáng chói lọi, rượu đầy bàn.

Mùi hương quen thuộc lan tỏa, bảy người bọn Trương Nguyên, Trương Ngạc, Phạm Trân..., ai cũng có một kĩ nữ hầu rượu. Vũ Lăng Xuân mặc áo dài màu hồng nhạt thấy Trương Tam công tử muốn nàng hát Quĩ lăng ngô ca liền cười hì hì, tự lấy một chiếc đàn tam huyền ra, nói:

- Nô gia xin hát hai khúc Quải Chi.

Ôm đàn tam huyền - Tang tang tính tình Gãy vài cái, đàn kêu tính tình, hát rằng:

- Bàn ủi mà ủi không ra đôi mày nhẵn, cây kéo cắt không đứt nỗi buồn phiền trong lòng ta. Thêu hoa, thêu không ra cúc duyên ương. Hai bên đều có ý, nhân tiên khó hạ thủ. Chắc là nhân duyên của ta, chàng ơi, chờ tâm nhi.

Trương Ngạc cười nói:

- Khúc này hay, mắt thấy là động lòng xuân rồi, lại đi, lại đi. Động lòng xuân là có chuyện tốt rồi.

Vũ Lăng Xuân kia liền hát:

- Tiểu oan gia, muốn giết ta, hôm nay vừa mới đến. Mừng vui quá đôi, cứ để cả quần áo ôm lấy nhau. Cả người nàng đều rất xinh đẹp, ôm một cái, sầu đều tan biến, ôm một cái, buồn đều tiêu tan.

Không thể không cùng gối cùng giường. Ta đứng bên cạnh cũng được.

Trương Nguyên vui vẻ:

- Hay, **, rất giàu tình cảm, chỉ đứng xem thì giải nhiệt thế nào, có bài nào lãng lơ chút không, hát một khúc ta thưởng ba lượng tiền.

Lúc này, sáu kĩ nữ kia ai cũng đều tranh lên hát trước, Trương Ngạc cười nói:

- Từng người một, bốn công tử hôm nay làm ban giám khảo, bình luận xem các nàng ai hát hay. Tiểu Vũ, nàng đã hát hai khúc rồi, để họ hát trước đi.

Trương Nguyên nghe Trương Ngạc gọi Vũ Lăng Xuân là Tiểu Vũ, không khỏi bật cười, Mục Chân Chân đứng sau hăn cũng không nhịn được cười.

Sáu kĩ nữ, tất cả đều khoe giọng hát, cô này chưa hát xong cô kia đã hát. Người này là “ khúc ước tình, hẹn vào lúc hoa nở”, người kia là “tiểu oan gia kéo thiếp bên ngoài cửa sổ, cắn trọn má hồng của thiếp, hai tay thì cời đai áo thơm. Ca ca, chờ một chút.”

Đám Phạm Trân, Ngô Đình cũng 40-50 tuổi, già rồi, uống mấy chén rượu Lão Đàn Tô Châu xuống bụng, chỉ có khúc sơn ca diễm khúc lọt tai. Ai cũng mặt đỏ tai nóng, lão phu tán chuyện, người trẻ tuổi thì điên cuồng, sờ sờ bóp bóp kĩ nữ hầu rượu. Chiêm Sĩ Nguyên bình thường nhìn khá nghiêm túc, lúc này lại mượn men rượu, đầu rúc xuống đáy bàn. Tại sao? Thường thức chân nhỏ. Mục Chân Chân nhìn thấy thẹn thùng, không dám nhìn nữa, cúi đầu nhìn cái ót của thiếu gia. Thiếu gia ngồi đoan chính, uống

rượu chỉ là uống rượu, thiếu gia không giống bọn họ. Trương Nguyên đứng dậy đi dọn tiểu nhị rang một bát to cơm rang trứng, một bát nhỏ canh thịt, tiểu nhị vội vàng đi. Chưa đến một khắc, khay bằng nước sơn được bưng lên, Trương Nguyên dọn Mịch Chân Chân:

- Chân Chân, ăn cơm đi.

Sau đó liền ngồi xuống uống rượu nghe diễm khúc. Hắn tuy không giống Trương Ngạc, Chiêm Sĩ Nguyên phóng túng thanh sắc như vậy nhưng đối với thanh sắc cũng không phản cảm, nhìn nhìn, cười cười, cũng rất là thú vị, đây mới chính là cuộc sống mà.

Dựa vào một góc nhà phòng còn có một chiếc bàn vuông nhỏ là để dành cho khách chơi cờ và chơi bài. Mịch Chân Chân đang ngồi ăn cơm trên chiếc bàn đó, làm cho người hầu Năng Trụ và thằng nhóc Phúc Nhi đứng đằng sau nhìn mà nuốt nước miếng. Họ theo tam thiếu gia ra ngoài dự tiệc, trước nay đều là ăn những thứ cơm thừa rượu cạn, nào có giống như Giới Tử thiếu gia gọi hắn cơm rang trứng và canh thịt cho riêng tì nữ như thế này.

Người hầu Năng Trụ thành thật, chỉ có suy nghĩ ngưỡng mộ chứ không có gì khác, thằng nhóc Phúc Nhi khá là dung tục thì nghĩ thầm rằng:

- Nghe nói Mịch Chân Chân này có võ nghệ. Bây giờ là tùy tùng bên cạnh Giới Tử thiếu gia rồi, chắc hẳn đêm hôm hạ tốt thì thiếu gia mới sủng cô ta như vậy.

Thiếu nữ đạo dân- Mịch Chân Chân không ngờ mình còn có ngày được người khác hâm mộ tới ghen ghét. Nàng cảm thấy thiếu gia đối với nàng đúng là quá tốt, nàng nên làm thế nào đây, tim lại không thể móc ra được?

Lại đến lượt Vũ Lăng Xuân hát, nàng tự gảy đàn tam huyền hát:

- Dưới ánh đèn nhỏ, ánh mắt nhìn trộm nhau. Mặt đỏ, không nói, chỉ cúi đầu, sao làm được con rể tốt. Ngượng ngùng gỡ bỏ kim cài, đèn bạc gió thổi. Thiếp và chàng chịu hết sóng gió vô hạn, đêm nay hòa vào nhau như cá và nước.

- Hòa vào nhau như cá và nước.

Trương Ngạc vỗ tay cười, hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử, đệ nói xem Tiểu Vũ hát khúc này thế nào?

Trương Nguyên cười nói:

- Tùy hứng thôi, cũng đáng ăn mừng đó.

Trương Ngạc liền nói với Vũ Xuân Lăng:

- Tiểu Vũ, Trương án thủ nói nàng đáng ăn mừng, nàng mà ngồi trong lòng và cùng uống giao bôi với hân thì ta sẽ thưởng một lượng bạc.

Vũ Lăng Xuân được Trương Ngạc giật giây lại có trọng thưởng liền buông đàn xuống, ngã vào lòng Trương Nguyên, Trương Nguyên dừng lại, nói:

- Cái này ta không thích, nàng đừng để ta phải ghét.

Vũ Lăng Xuân cố ý nhú mày nói một cách đáng thương:

- Muội chỉ chúc công tử một ngụm rượu đã kiếm được hai lượng bạc, công tử thương muội đi mà, cho muội kiếm hai lượng bạc này đi.

Trương Nguyên cười nói:

- Ta không phải thí chủ, nàng cũng không phải hóa duyên tăng, cứ hát đi.

Vũ Lăng Xuân có chút buồn bực, liền nói:

- Vậy muội xin hát một khúc Bồ phá ngọc.

Hát rằng:

- Bản lĩnh kết giao kém, lúc cao hứng không nhiều, chàng à, chàng như một cái nền nhà không vững chắc, chộc tiểu nô toàn thân ngửa ngáy.

Trương Ngạc cười lớn, vỗ đùi, luôn miệng nói:

- Giới Tử, Tiểu Vũ chê đệ bản lĩnh thấp, loan phượng diên đảo bất tận hưng, đệ phải lấy chút bản lĩnh ra cho nàng xem.

Vũ Lăng Xuân sợ Trương Nguyên để ý, vội cười trừ nói:

- Muội sao dám giễu cợt, khúc này chính là hát như vậy.

Trương Ngạc cười nói:

- Tộc đệ này của ta có lẽ vẫn là trai tân, bảy người các nàng ai có thể dụ dỗ hẳn, ta ra mười lượng bạc.

Bảy kĩ nữ vừa nghe vậy, ai cũng sáng mắt dịu dàng đầy xuân tình nhìn Trương Nguyên, giả bộ khéo cười, bộ dạng đôi mắt đẹp đang mong chờ.

Trương Nguyên cau mày nói:

- Tam huynh, như thế quá là tục tĩu rồi đấy. Huynh coi đệ là người thế nào vậy, muốn trêu trọc đệ sao?

Rất ít người dám làm Trương Ngạc tức giận nhưng đối mặt với Trương Nguyên, Trương Ngạc cũng không dám quá đáng quá, cười nói:

- Thôi vậy, những tư khoa tử này đúng là không có tư sắc gì cả, lần sau chúng ta đi Hàng Châu, đi Nam Kinh mở mang một chút, xem danh kĩ Yêu

Cơ ở đó. Uống rượu, uống rượu đi.

Uống một hồi tửu lệnh, trả lời không được thì phạt một chén rượu, đùa vui đến canh hai. Trương Nguyên đứng dậy nói:

- Hôm nay rất là vui, chúng ta nên giải tán đi.

Trương Nguyên không ham rượu, Trương Ngạc, Phạm Trân mấy người đó đều uống đến lão đảo cả. Trương Ngạc để Năng Trụ trả sáu tiền bạc tiền tiệc rượu và ba lượng bạc tiền thưởng, rồi đỡ nhau đi xuống lầu. Tất cả đều mướn kiệu để trở về. Trương Nguyên tuy chưa say nhưng cũng đã chéch choáng, lúc đi có chút lằng lằng. Mục Chân Chân liền gọi một chiếc kiệu đến, để thiếu gia ngồi. Nàng vịn kiệu về dinh thự Đông Trương. Đến hàng trúc ngoài cửa, lúc hạ kiệu, Vũ Lăng và Đại Thạch Đầu ra đón cùng Mục Chân Chân đỡ Trương Nguyên vào. Trương Nguyên tự cho là mình vẫn rất tỉnh táo, chỉ là chân không nghe theo sự sai khiến, nói:

- Ta đi đến chỗ cái giếng để rửa mặt trước, tránh mẩu thân nói người ta toàn mùi rượu.

Nước giếng lạnh mát để rửa mặt, súc miệng, men rượu giảm đi. Trương Nguyên chỉnh lại quần áo, sau đó đi từ xuyên đường vào nội viện để gặp mẩu thân họ Lã. Trương Mẩu Lã Thị thấy con trai chưa say liền yên tâm, tùy tiện nói vài câu dăn dò nghỉ sớm.

Trương Nguyên trở lại phòng ngủ tây lầu, nằm xuống là ngủ. Hôm nay uống nhiều rượu quá, buổi trưa uống rượu cùng Tần Dân Bình, vừa rồi lại cùng Trương Ngạc và Phạm Trân uống đến nửa đêm. Đầu vừa dính vào gối là liền ngủ rất say, đến giày cũng không cởi. Đêm khát nước, tỉnh dậy, lúc ngồi dậy thấy ánh sáng của đèn dầu nhỏ như hạt đậu. Có người nằm gục bên giường của hắc ngủ, nhìn kĩ thì ra là Mục Chân Chân. Trên đất còn có một bình pha trà, thiết nghĩ chắc Mục Chân Chân biết hắc sau khi uống rượu sẽ khát nước, nửa đêm sẽ tìm trà để uống nên đi pha trà mang đến.

Sau đó chờ mãi chờ mãi nên ngồi bực để chân, gục vào bên giường và ngủ mất.

Thiếu nữ này lấy hai cánh tay kê đầu, đầu nghiêng về bên Trương Nguyên, lúc ngủ nhìn rất điềm tĩnh, lông mi che mí mắt không động, đôi môi mím lại, chỗ lõm ở nhân trung có vẻ rất mềm. Trương Nguyên không kìm nổi, đưa ngón trỏ phải ra chạm vào môi nàng~ Đầu ngón tay vừa mới chạm đến đôi môi mềm mại kia, Mục Chân Chân đã tỉnh lại, vội vàng đứng lên nói:

- Thiếu gia!

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Ta muốn uống trà.

Mục Chân Chân liền đưa bình trà cho Trương Nguyên, trà còn hơi ấm, vừa hay để giải khát. Trương Nguyên uống liền hai chén, Mục Chân Chân dọn đồ uống trà vào, vội vàng rời đi.

Trương Nguyên ra ngoài đi tiểu trở về thấy Vũ Lăng ngủ ở ngoài giường nhỏ cũng đã tỉnh, hỏi:

- Thiếu gia, Chân Chân tỉ đâu rồi, vừa nãy không phải đi pha trà cho thiếu gia sao?

Trương Nguyên nói:

- Ta uống trà rồi, Tiểu Vũ.

Tiếng ‘Tiểu Vũ’ này làm hẩn nhớ lại Vũ Lăng Xuân của Bách Hoa Lâu, không khỏi mỉm cười, hỏi:

- Người đi Hội Kê báo tin vui có được thưởng tiền không?

Vũ Lăng lập tức hăng hái, cười nói:

- Quân gia Thương phủ phụng mệnh Thương tiểu thư đã thưởng cho nô tài hai tiền.

Trương Nguyên hỏi:

- Thương tiểu thư có nhắn gì không?

Vũ Lăng nói:

- Tiểu Vũ không gặp tiểu thư, đây là lời của một tì nữ, nói Thương tiểu thư rất là vui, còn hỏi thiếu gia khi nào lên núi Bạch Mã đọc sách?

Trương Nguyên cười nói:

- Thời tiết cũng không nóng lắm, nóng thì đi.

Nói xong đi vào trong phòng nằm xuống, nghĩ tới bộ dạng Thương Đạm Nhiên lúc nhận được tin vui, trong lòng hẳn cũng tràn ngập niềm vui. Bắt đầu từ bây giờ hẳn chính là đồng sinh rồi, hơn nữa lại là đồng sinh do đỗ đầu thi huyện và thi phủ. Địa vị xã hội của đồng sinh thấp hơn sinh đồ nhưng lại cao hơn thường dân. Số đồng sinh khá nhiều, chỉ riêng hai huyện Sơn Âm và Hội Kê đã có hơn vạn rồi, đúng là một thế lực không thể coi thường, cũng thường làm việc ác cho hương lí. Vì vậy thường thì dân chúng gọi đồng sinh là “Đồng Thiên Vương. Đồng Thiên Vương!

Trương Nguyên im lặng mà cười, con đường khoa cử gian nan, hẳn cũng coi như là bước ra bước đầu chắc chắn, chợt nhớ tới Vương Anh Tư. Lần này đỗ đầu thi phủ cũng có công lao của sư muội Anh Tư, phải cảm ơn nàng, không biết tỷ phu ở Tiêu Sơn của nàng như thế nào rồi, thầy Vương chắc là về rồi.

Sáng hôm sau, giờ Thìn, tri phủ Thiệu Hưng- Từ Thời Tiến ở phủ học chữ, triệu kiến tám trăm bốn mươi đồng sinh thông qua kỳ thi phủ lần này. Phủ học giáo thụ đem kết quả bài thi phát cho đồng sinh. Đây là bằng chứng đã thông qua thi phủ, cũng là thẻ dự thi kỳ thi đạo năm sau. Không có kết phiếu của kỳ thi phủ này, đến lúc đó không thể nhận được bài thi. Từ tri phủ khuyên đồng sinh phải ham học, phải tu thân lập đức, lấy đức hạnh làm gốc, văn nghệ là thứ hai, lại nói rõ năm sau Thiệu Hưng phủ sẽ tổ chức thi đạo vào khoảng giữa tháng 4 và tháng 5, các đồng sinh đến lúc đó phải để ý cáo thị của trường xã, đến phủ Nha nhận bài thi tham gia thi đạo. Theo lệ, tri phủ sẽ ban thưởng yến tiệc mười cho hai đồng sinh đứng đầu thi phủ. Buổi trưa Từ Thời Tiến liền cho bày hai bàn tiệc rượu ở phủ nha. Trương Nguyên ngồi phía dưới Từ tri phủ, thầy trò nói chuyện rất vui vẻ, hiềm khích từng có trước đây cũng tiêu tán. Bây giờ quan hệ thầy trò giữa Từ Thời Tiến và Trương Nguyên rất thân thiết.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 172

Sinh ra đã biết

Là án thủ của phủ Thiệu Hưng, Trương Nguyên được thưởng mười ba lượng bạc, hai súc lụa... hai súc vải và sáu cân thịt heo. Đêm đó, Trương Nguyên và cả đám người hầu đều có thịt ăn, tất cả mọi người đều rất vui vẻ.

Đêm nay Trương Nguyên lại đi đến huyện nha bá kiến Hầu huyện lệnh. Hầu huyện lệnh cũng là thầy của hắn, hơn nữa quan hệ thầy trò cũng rất thân thiết. Từ chỗ Vương Tư Nhâm đến chỗ Hầu Chi Hàn- huyện lệnh Sơn Âm, rồi lại đến tri phủ Thiệu Hưng, tiên sinh Lưu Tông Chu rất tán thưởng Trương Nguyên cũng được coi là thầy của hắn. Mỗi quan hệ thầy trò của Trương Nguyên bây giờ đang dần dần được mở rộng. Thấy Trương Nguyên, Hầu Chi Hàn vẻ mặt tươi cười, lệnh cho người dưới dâng trà, nói:

- Trương Nguyên, đỗ đầu thi phủ chắc chắn sẽ bổ sinh đồ, năm nay con mười sáu tuổi, đến năm sau mười bảy tuổi nhập học cũng được coi là còn trẻ mà đã thành danh rồi. Không nên kiêu ngạo, không nóng vội, có lòng thương, có tính nhẫn nại, cần cù mài mài, phải sớm chuẩn bị cho kỳ thi hương năm sau.

Trương Nguyên liền nói với Hầu huyện lệnh về việc chuẩn bị xây dựng kho lương. Hầu huyện lệnh cũng đang lo âu về việc nạn hạn hán càng ngày càng nghiêm trọng, nghe Trương Nguyên nói tộc thúc tổ của hắn là Túc Chi tiên sinh bằng lòng khởi xưởng chuẩn bị xây dựng kho lương Dương Hòa,

Trương Nguyên còn đem đất đai và ngân tiền mà đám người Lỗ Vân Bằng tặng lần trước ra quyên góp, ngoài ra còn muốn quyên một trăm lượng bạc trắng, Hầu Chi Hàn nghe vậy rất cảm động, nói:

- Bao nhiêu kẻ sĩ một khi vào học, chỉ biết mua ruộng tậu nhà, chiêu nạp người làm, ham hưởng thụ, thậm chí làm ác ở hương lí, đáng quý, đáng quý, đối với việc xây dựng kho lương, bốn huyện phải thỉnh tấu triều đình xin khen thưởng.

Năm Thành Hóa, chiếu chỉ triều đình qui định dân chúng hễ cứ nạp hai trăm đấu gạo thì nhận chính cửu phẩm tán quan, hai trăm năm mươi đấu cho chức chính bát phẩm, ba trăm đấu cho chính thất phẩm. Tuy chỉ là chức hão nhưng lại có cái danh, lúc ở nhà lại rất vinh hiển. Trương Nguyên cười nói:

- Học trò không cần nạp kê để xin chức quan, học trò đi con đường thi cử.

Hầu Chi Hàn cười lớn:

- Ta hồ đồ rồi, được, xây dựng kho lương có Túc Ông đề xướng, vậy là làm ít mà công nhiều. Sáng mai mời Túc Ông và cả thân hào bốn huyện cùng bàn bạc việc này. Mau chóng chọn địa điểm xây dựng kho lương. Khuyến khích phú dân quyên góp, một mặt còn phải sửa kênh hoa tiêu chống hạn. Trương Nguyên, con đúng là người giải trừ nạn cho bốn huyện.

Trương Nguyên thưa:

- Chia sẻ nỗi lo cùng thầy, nỗi khổ của bà con, học trò không thể từ chối làm.

Thầy trò hai người sau một lúc đàm đạo, Trương Nguyên cáo từ, Hầu Chi Hàn tiễn hân ra ngoài, nhớ ra một chuyện nên hỏi:

- Bên thầy Vương gần đây con có đi thăm không?

Trương Nguyên nói:

- Học trò chuẩn bị sáng sớm ngày mai đi luôn.

Hầu Chi Hàn nói:

- Được, con cũng thay ta hỏi thăm, không biết bệnh tình vị hôn phu của trưởng nữ nhà thầy Vương như thế nào rồi? Đúng rồi, con phải đi sớm về sớm. Sáng mai cuối giờ Thìn ở Tiết Ái Đường sẽ bàn bạc về việc xây dựng kho lương, con cũng phải tham gia đấy.

Trương Nguyên nói:

- Thầy yên tâm học trò có thể về kịp.

Sáng sớm ngày hai mươi sáu tháng tư, Trương Nguyên đi bộ tới phủ của thầy Vương Tư Nhâm ở Hội Khê. Mục Chân Chân đeo một cái sọt mười cân đựng quả dâu đi theo. Đi thuyền thì chậm, đi bộ thì sẽ nhanh hơn một chút, chính là muốn sử dụng sức lực của đôi bàn chân, hơn nữa có một số khúc sông hiện không thể đi thuyền vì nước quá nông.

Mặt trời còn chưa mọc, đỉnh núi Hội Khê có ráng mây trải ra, Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Hôm nay có vẻ như muốn mưa, ánh bình minh không hiện ra, rất có khả năng sẽ mưa.

Mục Chân Chân cũng vui vẻ nói:

- Nếu có thể mưa một trận lớn thì tốt.

Chủ tớ hai người đi đến phủ Vương Tư Nhâm mới là cuối giờ Mão. Lão gác cổng thấy Trương Nguyên, vội vàng nói:

- Trương công tử tới thật đúng lúc, có thể đến khuyên giải lão gia nhà tôi, Trần Cô gia ở Tiêu Sơn mất rồi, lão gia vừa tức vừa mệt, vừa về là đổ bệnh luôn.

Trương Nguyên thăm thử dài, hỏi:

- Thầy Vương về bao lâu rồi?

Lão Môn Tử nói:

- Về được bốn ngày rồi. Mấy ngày nay đều không ra khỏi cửa, ở nhà nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Tiểu Hề nô đi vào nội viện thông báo Trương Nguyên và Mục Chân Chân đang đứng chờ ở sảnh. Một lúc sau, Vương Anh Tư cùng một tì nữ nữa đi ra. Vương Anh Tư lúc này không phải khăn chít đầu mặc áo nho mà là trang phục khuê nữ, chân mày cau lại, mặt có nếp nhăn, vén áo thi lễ với Trương Nguyên, nói:

- Giới Tử sư huynh, cha muội mời huynh vào gặp.

Trương Nguyên liền theo Vương Anh Tư vào nội viện. Mục Chân Chân mang một sọt dâu cũng đi vào theo. Nội viện bên này Trương Nguyên chưa từng đến. Năm ngoái, lúc cầu học ở đây thì ở tại Tây Sương viện. Chỗ đó cách nơi này một cái cổng tròn và một bức tường vách cao. Trương Nguyên đi cùng Vương Anh Tư, nàng ta nhẹ giọng nói:

- Chúc mừng sư huynh đã đỗ án thủ thi phủ.

Trương Nguyên nói:

- Cũng phải đa tạ sự tương trợ của sư muội.

Wương Anh Tư khẽ mỉm cười, không nói thêm nữa, dẫn Trương Nguyên đến phòng phủ Vương Tư Nhâm- cha nàng.

Vương Tư Nhâm ngồi dựa chiếc giường có bốn trụ lớn, thấy Trương Nguyên đi vào chấp tay thi lễ, lão liền khom người nói:

- Trương Nguyên, ngồi đi, dâng trà.

Trương Nguyên nói chuyện Hầu huyện lệnh nhờ hắc gửi lời hỏi thăm, Vương Tư Nhâm gật đầu nói:

- Ta cũng không có bệnh gì cả, chỉ là lo nghĩ nên buồn thôi, có chút mệt mỏi, tỉnh dưỡng vài ngày là được.

Sau đó lại hỏi:

- Tử tri phủ mời con đi dự tiệc chưa?

Trương Nguyên thưa:

- Hôm qua con đã nhận được kết quả thi phủ rồi, con cũng đi dự yến tiệc rồi. Nếu không có sự dạy bảo của thầy thì con cũng không có ngày hôm nay.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Ta không dám kể công, với sự hiểu biết của con, cho dù không có ai dạy cũng có thể tìm được minh sư khác, chung qui con có thể vượt hẳn mọi người.

Trương Nguyên vội nói:

- Thầy nói vậy học trò rất hổ thẹn, học trò sao dám vong ân bội nghĩa như vậy.

Vương Tư Nhâm nói:

- Là ta lỡ lời, con đừng có nghĩ nhiều. Làm thầy chính là mở miệng là đắc tội với người.

Trương Nguyên nói:

- Học trò biết rõ nhân phẩm của thầy cao quý, sự đời khó chiều hết thầy mọi người, thầy không nói ra thì không thoải mái.

Vương Tư Nhâm mỉm cười, nói rằng:

- Con đúng là tri kỉ của ta, nhưng con khéo đưa đẩy hơn ta, tiền đồ sau này vô hạn.

Trương Nguyên nói:

- Học trò coi lời này của thầy như lời khuyến khích học tập vậy.

Vương Tư Nhâm bật cười ha hả:

- Đương nhiên là khuyến khích con rồi, chả nhẽ ta còn dạy con học sự cô giới ngạo thế như ta sao?

Cười thoải mái, sầu muộn giảm đi nhiều, Vương Tư Nhâm xuống giường xỏ giày, để Trương Nguyên tới phòng trà gian bên cạnh ngồi nói chuyện. Trương Nguyên cùng ngồi một lúc, rồi cáo từ:

- Học trò ngày mai lại tới thăm thầy, hôm nay cuối giờ thìn của Hầu huyện tôn muốn học sinh tham gia thương lượng việc xây dựng kho lương.

Vương Tư Nhâm hỏi sơ vài câu về việc kho lương, rồi khen:

- Tốt lắm, con tham gia việc này không chỉ là hành thiện, mà càng có thể tích lũy kinh nghiệm thi hành biện pháp chính trị, như vậy rất có lợi đối với việc làm quan sau này của con.

Vương Tư Nhâm nhìn vấn đề rất nhạy bén, Trương Nguyên rất kính phục. Vương Tư Nhâm hiển nhiên cho rằng Trương Nguyên sau này sẽ làm nên chuyện lớn.

Trương Nguyên lúc ra khỏi nội viện, Vương Anh Tư đi ra theo, Trương Nguyên bước chậm lại, hỏi:

- Anh Tư sư muội, có chuyện gì thế?

Vương Anh Tư nói:

- Không có chuyện gì cả, chỉ là tiền sư huynh một lúc thôi.

Trương Nguyên đứng lại bên bụi trúc ngoài cửa sổ bắc thư phòng ở tiền sảnh nói:

- Sư muội cũng đừng quá đau buồn vì chuyện của lệnh tì..

Vương Anh Tư nói:

- Chết đi thì chẳng phải nói nữa, thác thể cùng núi, chỉ là làm khổ tỷ tỷ của muội, đã không có con cái lại phải thủ tiết thờ chồng.

Trương Nguyên nói:

- Nếu có con cái thì thủ tiết thì cũng chả sao, dù sao cũng còn có ý muốn, nhưng không có con, thì thủ tiết như thế nào. Ở Trần gia cũng không có địa vị gì, cuộc sống sẽ cực kì chật vật đấy.

Trương Nguyên nói như vậy, Vương Anh Tư cũng khóc rồi, nói:

- Qua ít ngày chờ sức khỏe cha tốt lên thì muội sẽ lên Tiêu Sơn đón tỷ tỷ về.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Như thế là tốt nhất, có gì muốn ta giúp thì cứ sai người qua bảo ta.

Lại nói vài câu, Trương Nguyên cáo từ đi ra ngoài, cùng Mục Chân Chân đi nhanh về Sơn Âm. Trời quả nhiên sập tối, ven đường cũng có thể nhìn thấy dân chúng nghẽn cổ chờ mưa. Tiếng trống trong miếu Hải Long Vương vang lên, ở đây đang cầu mưa.

Trương Nguyên vội vàng đi đến huyện nha Sơn Âm, vài hương thân cũng vừa đến. Trương Nhữ Sương- tộc thúc tổ của Trương Nguyên cũng vừa tới. Huyện lệnh Hầu Chi Hàn cùng các huyện thừa, chủ bộ đón các hương thân vào ngồi ở Tiết Ái Đường. Trương Nguyên cung kính ngồi dưới cùng. Hầu Chi Hàn nói về việc xây dựng kho lương. Ngoài Trương Nhữ Sương ra thì mấy người hương thân còn lại đều không nhiệt tình lắm, chỉ tỏ ý muốn quyên góp mấy chục đấu gạo. Kho lương này ít nhất cũng trữ được năm nghìn đấu lương thực, bằng không thì có tác dụng gì nữa. Mấy đại hương thân này chỉ bằng lòng nạp mấy đấu gạo thì thường dân nạp được bao nhiêu!

Trương Nhữ Sương biết nguyên nhân trong chuyện này. Đây là do ông ta đề xướng, lại lấy tên là Dương Hòa. Những thân hào này cảm thấy tham gia việc này không có danh cũng không có lợi. Thảo luận hồi lâu vẫn quyết định để trên huyện xuất ra ba trăm lượng bạc xây dựng, địa điểm thì chọn ở dưới thành bắc. Số tiền không đủ còn lại thì xã thu kho lương tự lo, xã thu đương nhiên chính là Trương Nhữ Sương rồi.

Dùng xong bữa trưa tại công đường huyện nha, Trương Nguyên theo tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương về Trạng Nguyên đệ. Trương Nhữ Sương ngồi trên kiệu, nói với Trương Nguyên đi theo bên cạnh:

- Con xem, con rước lấy phiền phức cho ta rồi đấy, con phải nghĩ cách giải quyết đi.

Trương Nhữ Sương tuy nói như vậy nhưng lại không có ý trách Trương Nguyên.

Trương Nguyên nói:

- Vâng, cháu đã có cách.

Trương Nhữ Sương ồ lên một tiếng, cười:

- Con nói ra xem nào, ta xem có được hay không?

Trương Nguyên nói:

- Nạn hạn hán vô cùng cấp bách, kho lương Dương Hòa cũng không phải có thể xây trong mấy tháng là xong. Cho dù xây xong cũng không thể trong thời gian ngắn tích đến vạn đấu gạo được. Vì thế năm nay việc cứu tế là không thể trông cậy vào kho lương Dương Hòa được. Cháu cho rằng nạn hạn hán về sau rất có khả năng xảy ra thường xuyên. Xây dựng kho lương chính là kế sách lâu dài.

Trương Nhữ Sương gật đầu nói:

- Con nói đúng nhưng năm nay nếu xảy ra thiên tai thì làm thế nào. Kì thực đây là chuyện của Hầu huyện lệnh, ta đây không cần làm thay việc của người khác nhưng nếu đã xây dựng kho lương Dương Hòa, thì phải suy xét. Bây giờ không ít dân chúng đều biết việc xây dựng này, đều rất là trông đợi.

Trương Nguyên nói:

- Kho lương chỉ chiếu cố những trung nông kia thôi, còn đối với tá điền, chắc là do điền chủ tự cứu tế. Đây cũng là chuyện quan hệ mật thiết với nhau. Tá điền nếu chết đói hoặc chạy nạn hết, thì năm sau lấy ai trồng trọt cho những điền chủ đó nữa. Hơn nữa cứ như vậy mà vạch rõ chức trách,

cứu tế thiên tai cũng dễ dàng hơn. Điền chủ càng hiểu các hộ tá điền của mình hơn. Điền chủ cứu tế tá điền, đây là ban ơn. Tá điền cũng cảm ơn ân đức của điền chủ. Việc này khả thi hơn so với việc cưỡng ép hương phú quyền góp giúp dân. Đương nhiên đây cũng cần một người đề xướng, tất nhiên là cần thúc tổ ra mặt thương lượng với Hầu huyện lệnh rồi.

Trương Nhữ Sương mỉm cười lắng nghe, tên tộc tôn này lúc nào cũng khiến ông ta không ngừng ngạc nhiên, biết đọc sách không phải là kì lạ.

Đọc nhiều thành thuộc cũng không có gì đáng ngạc nhiên, đỗ song án thủ thi huyện và thi phủ cũng không phải là hiếm. Điều ngạc nhiên là Trương Nguyên tuổi nhỏ như vậy đã hiểu rõ sự đời, đây chính là sinh ra đã biết sao?

Sau giờ Ngọ hôm đó, trời âm u nhìn như muốn mưa, một trận gió thổi qua, dân chúng đi đường cảm nhận được vài giọt mưa, vẫn chưa kịp gieo hò thì mây kéo đi, mặt trời xuất hiện, trời nắng ráo như không có chuyện gì, Sơn Âm hạn lớn là không thể tránh né.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 173

Mài kính đốt hương nói Dương phi (1)

Ngày tháng nên sống thế này thì phải sống thế ấy, tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu (*) có thể, đây là cảm ngộ tất yếu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc (*) không được, có được niềm vui thì cứ vui trước đi. Trương Nguyên cũng vì Sơn Âm khô hạn mà lo lắng buồn rầu, nếu không lại nghĩ tới chuyện ba mươi năm sau quả thật không có sống nổi. Chuyện cứu tế trước mắt hẳn chỉ có thể làm tới bước này, hẳn đã tận lực, hỏi lòng không thẹn. Vụ thu hoạch lúa mì vụ hạ làm nhân dân Âm Sơn đối với hậu quả nghiêm trọng của hạn hán phỏng chừng là không đủ. Đặc biệt là phú dân điền chủ, họ không cho rằng hạn hán có thể tiếp tục kéo dài bao lâu, bọn họ không có hứng thú lắm với xây dựng kho lương, nhưng rất nhiệt tình với việc cầu mưa, bỏ tiền ra làm đàn tế tế thần. Vùng ngoại ô cũng thôn thôn cầu mưa, đóng giả ma quỷ hải triều, dân chúng tranh giành nhau. Trương Bính Phương con thứ ba của Trương Nhữ Sương càng thích náo nhiệt tranh đấu, cùng hai cháu trai Trương Đại, Trương Ngạc muốn tổ tức lễ đài cầu mưa long trọng. Muốn thi qua hội chùa Hải Long Vương của Hội Kê Tiền Túc Vương Từ, giống như hội đèn lồng Long Sơn có một không hai Thiệu Hưng. Chú cháu Trương Bính Phương ba người chia ra sắp xếp, chọn ba mươi sáu thiên cương và bảy mươi hai địa sát, muốn tái diễn 108 tướng “Thủy Hử”. Phái mười gia nô đọc thuộc “Thủy Hử” đến hương thôn ngoại ô tra hỏi, tìm khách râu đẹp, tìm người đàn ông lùn thấp, tìm Đầu Đà hung ác, tìm hòa thượng to mập, người đàn ông mặt đỏ râu đỏ, tìm người đàn ông mặt xanh sọc, tìm người phụ nữ khỏe mạnh, tìm người phụ nữ thân hình cao gầy khuôn mặt xinh đẹp. Dù sao Lương Sơn hảo hán trong “Thủy Hử” đều phải dựa theo miêu

tả trong sách làm cho giống. Bản huyện không được thì tới huyện lân cận tìm, không chừng tìm giống những người này cũng phải hai tháng. Sau đó còn phải bố trí quần áo vũ khí, không có hơn trăm ngày làm không kịp. Trương Nguyên không rảnh tham gia chuyện này, tới lúc có náo nhiệt xem thì được rồi. Đây cũng là thứ bà con thích nghe thích xem, xem thử tới lúc đó có thể mượn những nhân vật Thủy Hử đó góp được một chút tiền lương giúp xây dựng kho lương không?

(*) Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, đây là cảm ngộ tất yếu, hậu thiên hạ chi nhạc nhi nhạc: (Phạm Trọng Yên) trước khi người trong thiên hạ buồn lo thì mình phải buồn lo trước, sau khi người trong thiên hạ an cư lạc nghiệp thì mới cảm thấy vui vẻ) Trương Nhữ Sương tuy là xã thủ của kho Dương Hòa, nhưng cũng không lo sự vụ cụ thể trù kiến kho lương, cái này còn phải do Trương Nguyên đến lo. Trương Nguyên chính là làm xã chính kho lương Dương Hòa, xã chính phải xử sự công bằng, người được tất cả mọi người tin phục đến đảm nhiệm. Trương Nguyên tuy mới 16 tuổi, nhưng lại là song thủ án thi huyện; thi phú, càng đánh bại Diêu Thoại Côn, ở Sơn Âm danh tiếng rất vang dội, thanh danh treo cao, Trương Nguyên là chính xã cũng có thể phục chúng. Lỗ Vân Cốc hành y bận việc thì do Lỗ Vân Bằng đến giúp đỡ xử lý chuyện kho lương. Hơn mười năm trước gia sản Lỗ Vân Bằng bị Diêu Phục cướp đoạt, sau đó thì tới Dư Diêu mưu sinh, học biết tính toán, biết gảy bàn tính. Lần này lấy lại phần lớn điền sản, Lỗ Vân Bằng cũng là tiểu địa chủ có hơn trăm mẫu ruộng tốt, tương đối rảnh rỗi. Trương Nguyên liền bảo Lỗ Vân Bằng và Liễu Tú Tài què chân làm hai xã phó kho lương, quản lý chìa khóa và sổ sách kho lương. Kho lương Dương Hòa dựa theo quy mô một vạn hai ngàn khối để xây dựng theo thiết kế của Trương Nguyên. Kho lương Dương Hòa chia hai kho lớn Giáp; Ất, vì bạc tiền có hạn, năm nay xây kho Giáp trước, kho Ất cơ bản cũng sẽ vừa xây xong. Hầu huyện lệnh ủy phái chủ bộ huyện nha đến giúp đỡ Trương Nguyên đốc xây dựng. Phòng công khoa huyện đang dùng mười người thợ thủ công, sau khi xây xong huyện nha cũng không tham gia vào quản lý kho lương. Đây là do Trương Nhữ Sương và Hầu Chi Hàn giao hẹn trước, vì rất

nhiều kho lương tới sau này luôn luôn bị quan phủ xâm chiếm, kho lương của dân cuối cùng thành kho dự bị của quan phủ. Nếu là gặp phải huyện lệnh thanh khiết thì không sao, gặp phải quan tham thì toàn bộ nuốt chửng rồi. Trương Nhữ Sương cũng không phải tín nhiệm Hầu Chi Hàn, mà là vì kế dài lâu. Mà nhiệm kỳ của Hầu Chi Hàn ở Sơn Âm còn không tới hai năm, cho nên cũng không cường cầu tiếp quản kho lương...

Ngày 27 tháng 4, thư mà Trương Nguyên viết cho phụ thân Trương Thụy Dương, đã nhờ tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương chuyển thư nhanh đến Khai Phong Chu Vương phủ. Trong thư Trương Nguyên bẩm báo rõ với phụ thân mình đi Thanh Phố để chúc thọ tỷ phu, trở về tham gia thi phủ giành được thủ án. Trương Nhược Hi cũng gửi kèm một bức thư cho phụ thân, hỏi phụ thân ngày nào trở về Sơn Âm?

Trương Nguyên lại viết cho Dương Thạch Hương và tỷ phu Lục Thao Các ở Thanh Phố mỗi người một bức thư, báo cho biết tin mình thi phủ đoạt giải nhất, mời Dương Thạch Hương và tỷ phu cùng tới Sơn Âm làm khách. Trưa mùng 1 tháng 5, kho lương Dương Hòa đang động thổ khởi công ở trong tường thành Bắc, tri phủ Thiệu Hưng Từ Thời Tiến cùng huyện lệnh Sơn Âm Hầu Chi Hàn đích thân tới chúc mừng. Các thân hào nông thôn nổi danh ở Sơn Âm cũng phần lớn đều đến xem, lúc này chỉ là một đồng đá hỗn độn mà thôi.

Trương Nguyên ủy thác sự vụ thường ngày của việc xây dựng kho lương cho hai người Liễu Tú Tài và Lỗ Vân Bằng, chỉ có chuyện mà hai người Liễu, Lỗ không thể làm chủ mới đến hỏi hãn, như vậy Trương Nguyên nhẹ nhõm rất nhiều. Mỗi ngày vẫn như trước đọc sách, học chữ, chỉ lúc chạng vạng dẫn Vũ Lăng hoặc Mục Chân Chân đi tới bên thành Bắc xem tiến triển xây dựng kho. Tết Đoan Ngọ Mùng 5 tháng 5 năm Vạn Lịch thứ bốn mươi mốt, lại gặp ngày Hạ Chí trong hai mươi tư tiết chí, sông Phủ giao giới Sơn Âm với Hội Kê theo thường lệ sẽ cử hành đua thuyền rồng. Sáng sớm hôm đó Lỗ Vân Cốc liền bảo tiểu đồng đưa tới mười túi thơm

hùng hoàng cho nhà Trương Nguyên, mang theo nó có thể tránh trùng răn. Trương mẫu La Thị lại bảo Y Đình mua bức tranh Thiên sư ngự hổ ở bên đường Thập Tự, đặt trong chậu lớn, xung quanh dùng bồ tơ ngũ sắc vây quanh, cắt vỏ quất làm hình trăm con trùng phủ trên chậu. Đây cũng là trừ tà. Lữ Thuần và Lữ Khiết thì hớn hở chạy tới chạy lui. Trẻ con thích nhất ăn tết, chờ mẫu thân còn phải dẫn bọn chúng đi xem đua thuyền rồng nữa. Trương Nguyên ăn xong hai cái bánh chưng, liền dẫn Vũ Lăng và Thạch Song đi Hội Kê tặng quà cho Vương Tư Nhâm lão sư và Thương thị. Vương Tư Nhâm là lão sư, Thương thị là quan hệ thông gia, tặng lễ vật ngày tết là không thể thiếu được, bánh chưng giắc tần, du triệt, quả phẩm bắc nam, tao ngư, thì ngư, rượu ma cô. Tặng cho Thương thị còn thêm vài đay hồng vàng, sa phiến, khăn tay, còn có hai con ngỗng trắng lớn. Người Thiệu Hưng khá lưu hành tặng ngỗng, đặc biệt là tết Đoan Ngọ, con rể tặng lễ cho cha vợ phải chuẩn bị ngỗng trắng.

Qua cầu Việt Vương, thấy trên sông Phủ đã có thuyền rồng đang chèo qua lại, dân chúng hai bờ xem thuyền rồng đã có không ít. - Trương công tử có lòng, vừa sáng sớm như vậy thì tới đưa quà lễ cho lão gia nhà tôi à.

Trương Nguyên cười nói:

- Vương lão sư là ân sư của ta, đây chỉ là chút tâm ý của học sinh mà thôi.

Thạch Song đặt con ngỗng trắng ở ngoài tường cửa kêu “quặc quặc”. Lão sai vật nghe thấy, nói:

- Trương công tử còn đưa ngỗng đến à, lão gia và nhị tiểu thư thích nhất ăn cỗ ngỗng.

Hai con ngỗng trắng này là Trương Nguyên muốn đưa tới Thương gia, Trương Nguyên không có ý định tặng ngỗng cho Vương lão sư, cho nên

mới bảo Thạch Song đặt ngỗng ở ngoài cửa. Không ngờ ngỗng này kêu la không ngừng, lão sai vật lại nói như vậy, liền nói:

- Thật không, ta lại không biết Vương lão sư còn thích ăn cổ ngỗng.

Rồi bảo Thạch Song cũng xách hai con ngỗng vào.

Một tiểu sa di chùa Diên Khánh phụng lệnh sư đưa đến bánh xe kim đồng cho quý phủ Vương Tư Nhâm, đây là bánh xe kim đồng trừ ác trừ tà mà các tăng lữ ở chùa miếu tặng cho thí chủ vào Tết Đoan Ngọ, còn đạo sĩ của đạo quán sẽ tặng cho các tín đồ linh phù trừ ác.

Vương Tư Nhâm hỏi đáp mấy câu với tiểu sa di, rồi cho tiểu sa di trở về, giữ Trương Nguyên ở tiền sảnh uống trà nói chuyện. Trương Nguyên ngồi một chút cũng bèn cáo từ. Vương Tư Nhâm đoán được Trương Nguyên cũng phải đi Thương gia tặng quà tết Đoan Ngọ, cũng không giữ hẳn, chỉ là nói:

- Trương Nguyên, ta biết bây giờ con bận với việc trừ kiến kho lương, nhưng việc học không được xao lãng. Tứ thư đề bát cổ bây giờ đã không làm khó được con. Nhưng Đạo thí gồm một đề Tứ thư và một câu đề Ngũ kinh. Bản kinh của con là “Xuân Thu”, câu hỏi thi sẽ có một câu đề Xuân Thu. Bây giờ con lại phải thành công hơn nữa trên kinh nghĩa “Xuân Thu”, cái này ta cũng không thể chỉ điểm gì cho con, vì bản kinh của ta là “Lễ Ký”, về “Xuân Thu” đọc lướt qua không sâu, về trình văn “Xuân Thu” cũng không nhiều. Con có thể lục kiếm kỹ ra nghiền ngẫm học, mấy ngày nữa con viết hai quyển cho ta xem thử. Đề Ngũ kinh và đề Tứ thư tuy không giống, nhưng cách làm Bát tự là tương đồng.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 173

Mài kính đốt hương nói Dương phi (2)

Tiền Trương Nguyên đi rồi, Vương Tư Nhâm đang định vào hậu viện, lão sai vật xách hai con ngỗng tới nói:

- Lão gia, ngỗng này là Trương công tử tặng, hai con chỉ có mười cân.

Vương Tư Nhâm thầm nghĩ: Con rể tặng lễ cho cha vợ mới tặng ngỗng, sao Trương Nguyên cố ý đưa ngỗng đến? Liên tỉ mỉ hỏi tình hình lúc đó cười lớn, nói với lão sai vật:

- Cặp ngỗng này là Trương Nguyên tặng cho Thương gia, bị người nói như vậy, Trương Nguyên đành tặng cho ta rồi.

Lão sai vật nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, ngỗng đó quả nhiên là đặt ngoài cửa tường, cũng cười nói:

- Trương công tử nghe nói lão gia và nhị tiểu thư thích ăn cổ ngỗng, cũng rất có lòng đưa đến.

Vương Tư Nhâm lắc đầu cười đi vào viện bắt đầu nói chuyện này với phu nhân. Vốn muốn chọc phu nhân cười, không ngờ phu nhân chau mày thương cảm nói:

- Tết Đoan Ngọ năm ngoái Trần Thụ Nương còn phái người hầu đưa ngỗng rượu tới, năm nay thì không có nữa.

Vương Anh Tư bên cạnh nói:

- Cha, mấy ngày nữa đón a tỳ về nhà đi.

Vương Tư Nhâm nói:

- Dù sao cũng phải chờ qua ngày bốn chín mới được, cuối tháng này cha đi đón.

Trương Nguyên bảo Thạch Song mua hai con ngỗng to ở chợ Hội Kê. Hôm nay giá ngỗng tăng cao, hai con ngỗng trắng lớn tốn bảy tiền. Thạch Song một đầu gánh hai con ngỗng một đầu gánh bánh chưng và quà tặng như rượu Ma Cô. Vũ Lăng cũng xách một hộp quà theo Trương Nguyên ở phía bắc tả ngạn ao Đông Đại đi về hướng phủ đệ Thương thị. Người dọc đường hàn huyên nói chuyện với Trương Nguyên rất nhiều. Hai huyện Sơn Âm, Hội Kê không ai không biết Trương Giới Tử đến phủ đệ Thương thị, tiếp đãi hẳn lại là lão tú tài đường huynh của Thương Đạm Nhiên. Lão tú tài này cảm thấy bất ngờ đối với Trương Nguyên đậu thủ án thi phủ. Y cho rằng bát cổ văn quyển “Triệu Mạnh Chi Sở” của Trương Nguyên không quy phạm, có thể thông qua thi phủ thì tốt rồi, không ngờ có thể đậu thủ án. Nhưng đây là chồng của đường muội y, có thể đậu thủ án thi phủ y cũng xem như được thơm lây.

Lão tú tài cùng Trương Nguyên dùng cơm trưa, uống mấy ly rượu, lại than thở mình có tài lại không gặp thời, nói Trương Nguyên vận khí tốt, còn y lại là mệnh quai vận tập. Trương Nguyên cười híp mắt nghe, ngẫu nhiên phụ họa mấy câu, thầm nghĩ: Có lão tiên sinh này ở đây, mình cũng không nên ở đây tiêu khiển ngày hè đọc sách. Còn phải chờ nhị huynh Thương Chu Đức từ trong kinh trở về mới được. Cuối tháng này hoặc đầu tháng sau Thương nhị huynh hẳn là sắp về rồi.

Thương Đạm Nhiên chắc hẳn cũng là nghĩ như vậy, lúc này không có mời Trương Nguyên đi hậu viện gặp cô, chỉ bảo tỳ nữ đưa túi thơm tự tay

cô thêu cho Truyền Nguyên mang theo bên mình. Túi thơm này dùng sợi tơ thêu hoa văn, có nhúm tua màu xanh buông xuống, thanh nhã mỹ quan, mùi thơm ngào ngạt. Trương Ngạc phái một gã thợ kính và hai nô bộc Tây Trương đi Hải Châu mua đá thủy tinh tới ngày 19 tháng 5 mới trở về. Đi về hai tháng, đá thủy tinh lớn lớn nhỏ nhỏ ước chừng mấy ngàn cân theo thuyền trở về, đều là loại thủy tinh trong suốt không sắc lựa chọn tỉ mỉ thích hợp mài thành tấm gương. Ở Hải Châu, quý nhất là thủy tinh tím, loại này tinh thuần không sắc mà lại rẻ.

Trương Nguyên trước tiên bảo ba thợ kính dùng đá thủy tinh này chế tác kính đốt hương, kính mắt mờ và kính cận thị. Thuần thực tinh xảo, đề cao kỹ thuật điều chỉnh ánh sáng, phải dựa theo mức độ hoa mắt và mắt cận thị không giống nhau chế tác ra mắt kính thích hợp, cũng dạy ba thợ làm kính quy luật thành hình và nguyên lý thấu kính lõm và thấu kính lồi. Ba người thợ làm kính này ban đầu là chế tác thấu kính lồi và thấu kính lõm, nhưng biết làm vậy mà không biết tại sao. Bây giờ nghe Trương Nguyên giảng giải tỉ mỉ, thật sự đã hiểu ra, khâm phục sát đất vị thư sinh thiếu niên song thủ án. Người ta nói trên biết thiên văn dưới biết địa lý, tam giáo cửu lưu, không gì không biết, chính là chỉ loại người như Trương Giới công tử đây.

Lúc Trương Nguyên truyền thụ kiến thức quang học cho ba người thợ làm kính, Trương Ngạc cũng ở bên cạnh nghe. Trương Ngạc thông minh, ba người thợ kính vẫn không hiểu rõ nhưng y đã hiểu trước rồi, lập tức bắt tay thử nghiệm, dù sao hư thực đều như lời Trương Nguyên, vui mừng nói:

- Giới Tử, chẳng lẽ kiếp trước đệ chính là chế tác mắt kính!

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Tam huynh chưa từng nghe qua Mạt Na Thức mà kinh Phật nói sao? Mạt Na Thức bao hàm tất cả ký ức kiếp trước của một con người. Đệ nhớ được kiếp trước của đệ, từng là môn đồ của Mặc Dịch, đệ tử của Khổng Khâu. Đệ ở Cổ Việt thấy qua Tây Tử Phụng Tâm và Đông Thi Hiệu Tần.

Đệ ở tam quốc vui gặp Chu lang và và tiểu Kiều mới xuất giá. Đệ ở Thiên Bảo tình cờ gặp lại Dương phi. Đệ thấy qua Kê Khang rèn sắt, đệ từng cùng Đông Pha uống rượu, cho nên đệ hiểu rất nhiều, thậm nói: Đệ còn sống bốn trăm năm nữa.

Trương Ngạc trố mắt, nửa tin nửa không, hỏi:

- Sao đệ có thể nhớ rõ kiếp trước của mình?

Trương Nguyên nói:

- Chính là túc tuệ linh quang khai mở lúc thời gian đệ bị đau mắt.

Cái này nói rất nhiều lần rồi.

Trương Ngạc ảo não nói:

- Năm ngoái huynh cũng mơ hồ nhắm mắt tĩnh tọa rất lâu, nhưng không được gì cả.

Trương Nguyên cười nói:

- Cái này cũng xem cơ duyên, trong vạn không có một, tam huynh dù hăm mộ cũng không hăm mộ được.

Trương Ngạc chợt hỏi:

- Đệ nói thời Thiên Bảo đã tình cờ gặp Dương phi, quả thật tuyệt sắc không?

Trương Nguyên nói:

- Đó là đương nhiên, trắng đẹp đầy đà, không gì sánh được.

Vạn vạn không ngờ Trương Ngạc tiếp theo hỏi chính là:

- Vậy, Giới Tử, đệ có thường cùng thông dâm với Dương quý phi trắng đẹp đầy đà đó không?

Trương Nguyên không nói, Trương Tôn cho rằng hăn ngầm thừa nhận nên hăm mộ, ghen tị, hận nói:

- Chẳng lẽ lúc đệ ở triều Đường chính là An Lộc Sơn kia!

Kho Dương Hòa Nghĩa đang xây, kính viễn vọng đang mài. Trương Nguyên đang đọc “Xuân Thu”, làm bát cổ văn, ngày qua ngày, chớp mắt đã tới tháng 6 rồi, vì khí hậu nóng bức, lại không có mưa, nước trong sông bốc hơi nhanh, sông Đầu Lao phía sau nhà Trương Nguyên cạn rồi, hoàn toàn khô cạn rồi. Mấy ngày trước huynh đệ Vũ Lăng và Thạch Đầu chân trần vác giỏ trúc, tìm bới trên những chỗ đất ẩm ướt ở giữa sông, tùy tiện thì có thể tìm được cá chết, cá giếc là nhiều nhất. Thời gian hai ngày, từ trong bùn ẩm ướt được mười mấy cân cá, ăn không hết, Thúy Cô dùng muối ướp, vừa muối cá vừa thở dài nói:

- Cá ở sông Đầu Lao này sợ là sắp như vậy mà tuyệt chủng mất, ăn rồi sau nay không có mà ăn nữa.

Chạng vạng hôm đó mừng 5 tháng 6, một tên quản sự Thương thị từ Hội Kê chạy đến báo cho Trương Nguyên biết, nói nhị lão gia bọn họ từ trong kinh trở về rồi, mời Trương công tử ngày mai đến gặp.

Trương Nguyên rất mừng, Thương nhị huynh về rồi, cuối cùng hăn có thể đi núi Bạch Sơn tiêu khiển ngày hè đọc sách. Ủ, thật tĩnh tâm đọc một số sách, Đạm Nhiên tiểu thư sẽ đọc sách cùng hăn chứ?

Ngày 6 tháng 6, trứng gà phơi nắng cũng chín. Ở dân gian Thiệu Hưng, mừng 6 tháng 6 là lễ giặt rửa phơi nắng, phụ nữ phơi quần áo, đàn ông phơi lúa mì. Lúa mì sau khi phơi qua một lần nắng gắt cuối cùng vào ngày 6 tháng 6 mới cho vào kho. Điền chủ thu thuế lúa mì cũng sau mừng 6 tháng 6. Trong nhà, nệm chăn và quần áo cũng phải phơi khô mới cất đẹp.

Sáng sớm hôm đó, Y Đình, Mục Chân Chân, Chu Mụ, Thúy Cô, mấy người thừa dịp sáng sớm còn tương đối mát mẻ, dậy sớm làm việc, giặt quần áo bên giếng. Y Đình vốn thích giặt áo ở sông Đầu Lao, nhưng bây giờ nước sông Đầu Lao cạn rồi, chỉ có dùng nước giếng này, Y Đình lo lắng nói:

- Trời cứ tiếp tục thế này, có khi nào đến cả nước giếng cũng cạn luôn không?

Thúy Cô nói:

- Nếu là nước giếng cũng cạn rồi, vậy thì con người không có đường sống.

Sau bữa sáng, Trương Nguyên đi tới, nhìn con gái chân trần giặt áo bên thành giếng, khỏe mạnh kiện mỹ, Trương Nguyên không tránh khỏi nghĩ nên làm thế nào xoay chuyển việc nghiện gót vàng (bàn chân bó của phụ nữ Trung Quốc thời xưa) của đàn ông đương thời. Tầng lớp sĩ phu không thích chân nhỏ hầu như không có, đại huynh Trương Đại, tam huynh Trương Ngạc của hắn đều thích chân nhỏ. Hậu thế Mãn Thanh vào làm chủ Trung Nguyên có thể nghiêm lệnh người đàn ông tộc Hán cạo đầu tóc thắt bím, nhưng không thể bảo người đàn bà tộc Hán không quấn chân. Nhưng Trương Nguyên bây giờ cũng chỉ là xúc cảnh sinh tình mà tùy tiện nghĩ như vậy. Chống hạn, đọc sách mới là cấp thiết nhất - Thiếu gia học vấn cao, hiểu nhiều, Chân Chân muội hỏi thiếu gia ngày này phải hạn tới lúc nào?

Y Đình cười hì hì, dùng khuỷu tay nhẹ nhàng huých Mục Chân Chân bên cạnh đang xách nước từ trong giếng lên.

Mục Chân Chân xấu hổ nói:

- Tại sao muốn muội hỏi, Y Đình tỷ, không phải chính tỷ hỏi rồi sao?

Y Đình nói:

- Chân Chân muội hỏi, thiếu gia sẽ trả lời tử mỉ hơn.

Y Đình thường nhìn thấy thiếu gia ở trong thư phòng dạy Mục Chân Chân học chữ, viết chữ, khó tránh có chút ghen tị. Đây cũng là chuyện thường tình của con người, Mục Chân Chân mặt đỏ bừng, cúi đầu không dám nhìn ai.

Trương Nguyên cười nói:

- Y Đình tử hỏi ta thì ta cần trọng trả lời, người khác hỏi ta ta nhất định không đáp, đây gọi là thiên cơ bất khả tiết lộ.

Y Đình lại không then thùng cười khanh khách, nói:

- Vậy thiếu gia nói ông trời phải hạn hán tới khi nào?

Trương Nguyên nói:

- Cũng sẽ không hạn mãi, nhưng còn phải hạn một đợt nữa. Đừng lo lắng, cuộc sống cứ theo bình thường.

Y Đình cười nói:

- Thiếu gia nói lời này giống như những lời nói cười ngựa hai đầu mà những thầy bói phố Thập Tự nói.

Vũ Lăng chạy tới nói:

- Thiếu gia, sách và quần áo đều thu dọn xong rồi, bảo Đại Thạch thúc cùng đi nhé.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 174

Chờ đợi

Trương Nguyên bây giờ phải đi Hội Kê gặp Thương Chu Đức. Tối qua hắn đã nói rõ với mẫu thân, muốn ở trên núi Bạch Mã ở Hội Kê Thương thị một thời gian, cách năm ba ngày sẽ trở về một lần. Dù sao còn chuyện kho lương Dương Hòa cần hắn bận tâm, lập tức để Thạch Song quấy gánh, Vũ Lăng lững mang thư khiếp, ba người bước bộ đi Hội Kê. Bây giờ chỉ có đi bộ, cảng sông giăng khắp nơi trong thành Sơn Âm có một số đã không thể đi thuyền.

Vượt qua Tiền Túc Vương Từ, thẳng hướng góc thành đông Hội Kê, nửa đường thì gặp Thương Chu Đức phái xe ngựa tới đón hắn, Trương Nguyên cũng không ngồi xe, bước bộ tới trước đại trạch Thương thị. Thương Chu Đức đã được người hầu báo lại, ra ngoài cửa nghênh đón, gặp nhau rất là vui mừng, Trương Nguyên nói:

- Nhị huynh, hôm nay đệ chính là mang cả xiêm y, sách đến, chuẩn bị đọc sách tiêu khiển ngày hè ở núi Bạch Sơn.

Thương Chu Đức cười nói:

- Ta mời đệ đến chính là vì chuyện này. Bây giờ đang lúc nắng nóng gay gắt, tới đó đọc sách tốt nhất.

Đón Trương Nguyên tới chính sảnh ngồi vào chỗ, nói:

- Ta ở Hàng Châu đã nghe được tin tốt lành đệ đệ cao thủ án thi phủ. Những khiếu phu, phu xe bến tàu kênh đào cũng đều biết đại danh của Trương Giới Tử Trương công tử, nói là đám lính đánh thuê Hàng Châu làm xằng bậy chính là bị đệ diệt trừ hết, lại xảy ra chuyện gì?

Trương Nguyên liền đem chuyện ngày hôm đó nói ra sơ lược, Chu Thương Đức nói:

- Vậy Diêu Phục đúng là làm nhiều việc bất nghĩa cuối cùng tự diệt à.

Lại hỏi Trương Nguyên chuyện giúp Mã Thiên Thừa thoát tội, được biết chuyện đã thành, Chu Thương Đức rất vui, nói:

- Đại huynh ta tuy còn chưa thấy qua đệ, nhưng thấy mấy quyển chế nghệ của đệ, càng thêm khen ngợi đệ. Cảnh Lan, Cảnh Huy cũng đều khen đệ đấy.

Trương Nguyên liền hỏi tỷ muội Cảnh Lan, Cảnh Huy ở kinh thành tốt không? Thương Chu Đức cười nói:

- Đều tốt, hai tỷ muội đều viết thư đến, ở bên chỗ Đạm Nhiên, đợi lát nữa bảo nó cho đệ xem, rất thú vị.

Dùng bữa trưa ở Thương phủ, Trương Nguyên liền bảo Thạch Song trở về, Vũ Lăng ở lại chờ. Thương Chu Đức cùng hai người chủ tớ Trương Nguyên đi thuyền tới bến tàu Trà Viên dưới núi Bạch Sơn. Ao Đông Đại này vẫn chưa có thể đi thuyền, chỉ là mặt nước rõ ràng thấp hơn rất nhiều khiến cho bờ sông cao dốc lộ ra rõ hơn. Vũ Lăng công thư khiếp, người hầu Thương thị mang vật dụng thường dùng của hai chủ tớ Trương Nguyên tới nhà tranh ba gian trên lưng chừng núi. Trương Nguyên thấy nhà tranh này rất nhã khiết, trong trong ngoài ngoài thu dọn sạch sẽ, không giống bộ dạng rất lâu không có người ở, Thương Chu Đức cười nói:

- Tiểu muội mấy ngày trước liền bảo người sửa sang quét dọn nhà tranh trúc đình này xong rồi. Năm ngoái đệ nói muốn đến đây đọc sách tiêu khiển ngày hè nó vẫn luôn để trong lòng.

Thương Chu Đức cùng Trương Nguyên ngồi ở trúc đình một lúc, liền đi xuống núi. Nói nếu Trương Nguyên có chuyện thì bảo Vũ Lăng đi trong trạch truyền lời, phía dưới bến tàu sẽ có một con thuyền nhỏ đậu ở đó. Ngoài ra cơm ba bữa sẽ bảo người hầu đúng giờ đưa tới, bảo Trương Nguyên ở đây yên tâm đọc sách là được.

Sau khi Thương Chu Đức xuống núi, Trương Nguyên đứng trước nhà tranh híp mắt nhìn dòng nước ao Đông Đại dưới chân núi. Tuy đã là nửa năm không mưa, nhưng chỗ này lại không hiện ra cảnh tượng khô cạn, vẫn là sơn thanh thủy lục, cây trà núi xanh um tươi tốt, mười mẫu vườn cúc xanh tươi trù phú. So với cái nắng như thiêu đốt trong thành, trên lưng chừng núi này mát mẻ một chút. Dưới ánh mặt trời sáng rực, ngoại trừ ve kêu thì không có tiếng động khác, dưới núi thuyền bè cũng không tiếng động qua lại, Vũ Lăng hỏi:

- Thiếu gia đây là muốn ẩn cư đọc sách sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Thế nào, người mới đến thì buồn bức rồi à?

Vũ Lăng cười hì hì nói:

- Sao có thể chứ, thiếu gia đọc sách thượng tiến, có công danh, tiểu Vũ cũng nở mày. Thiếu gia cậu không biết đâu, tiểu Vũ tôi bây giờ trên đường Thập Tự đều có người chỉ chỉ nói đây là thư đồng của Trương án thủ Đông Trương, tiểu Vũ cũng cảm thấy oai lắm.

Trương Nguyên cười to.

Nhà tranh ba gian, gian bên trái là phòng sách, Vũ Lăng chuyển sách trong thư khiếp lên trên giá, đột nhiên nói:

- Thiếu gia cậu nhìn xem, ở đây có một bức họa, hình như chưa vẽ xong.

Trương Nguyên nhìn qua, là một bức sơn thủy bút mực, vẽ núi Bạch Mã và ao Đông Đại, đơn thuần lấy thủy mặc miêu tả, vẽ phát họa nhạt. Ý cảnh thanh u, là toàn cảnh cầu đồ thường thấy ở tranh Trung Quốc. Núi Bạch Mã, dưới núi dòng nước chảy quanh, nhà tranh trúc đình lưng chừng núi chưa vẽ xong. Đây hẳn là bút mực của Thương Đạm Nhiên. Thương Đạm Nhiên bảo người dọn dẹp sạch sẽ nhà tranh lưng chừng núi này, để cô tiêu khiển ngày hè tạm thời ở đây trước, tranh này chính là vẽ nhà tranh này, còn chưa vẽ xong, không biết ngày mai sẽ lên núi để vẽ tiếp không?

Trương Nguyên mỉm cười ngồi xuống một cái ghế trúc, quạt giấy nhẹ lay, nói:

- Tiểu Vũ, mở quyển “Xuân Thu Giải” đọc mấy trang cho ta nghe.

Vũ Lăng ái ngại nói:

- Thiếu gia, tôi rất lâu chưa đọc sách, có những chữ đều quên rồi.

Từ sau khi Thanh Khách ở Tây Trương đến đọc sách cho Trương Nguyên, thì Vũ Lăng rất ít tiếp xúc sách vở. Y không thích đọc sách, có thể nhận biết nhiều chữ như vậy cũng là vì trước đây lúc Trương Nhược Hi ở nhà dạy, Trương Nguyên học chữ muốn y học theo, Trương Nguyên lắc đầu nói:

- Tiểu Vũ người thật là không tiến bộ a, người xem Mục Chân Chân học tốt như vậy.

Vũ Lăng thầm nghĩ: Chân Chân tỷ thích học, sao thiếu gia không để cô ấy tới hầu hạ, nói:

- Thiếu gia, bây giờ thư sinh đọc chữ lạ càng ngày càng nhiều, tôi đọc thật sự là rất vất, thiếu gia nghe cũng phí công. Thiếu gia, không phải nói Thương tiểu thư cũng đến đọc sách cho thiếu gia sao?

Hôm đó Thương Đạm Nhiên và Trương Nguyên ở dưới cây đào nơi bến tàu hậu viện Thương thị nói chuyện, Vũ Lăng nghe được không ít.

Trương Nguyên cười nói:

- Cái lỗi tai người thật là thính... Bỏ đi, tự ta xem sách vậy.

Lần này Trương Nguyên mang đến “Xuân Thu Giải” bốn quyển, “Tả Thị Bác” hai quyển, Hoàng Tổ Phục “Xuân Thu Kinh Nghi Vấn Đối” hai quyển, Dương Duy Trinh “Xuân Thu Hợp Đề Trứ Thuyết” ba quyển, và Xuân Thu Từ Mệnh” của Vương Lê “ba quyển. Những cuốn sách này phần lớn đều là hẩn lật tìm ra từ Tàng Thư lâu của tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương. “Xuân Thu Từ Mệnh” của Vương Lê là mua được từ cửa hiệu sách. Vương Lê là Thám hoa của giải nguyên, thi hội, thi đình vào năm Thành Hóa. Bản kinh khoa thi của Vương Lê là “Xuân Thu”, Trương Nguyên chọn lựa tỉ mỉ, quyết định cẩn thận nghiên cứu “Xuân Thu” kinh nghĩa bát cổ của Vương Lê. Lúc chàng vạng người hầu Thương thị lên núi đưa cơm, có cá có thịt, có rau tươi hai loại và canh cá nhất phẩm, cơm trắng, thức ăn đều là tươi ngon.

Dùng xong cơm chiều, Trương Nguyên hỏi người hầu đó, cái ao Đông Đại dưới núi tắm rửa được không?

Người hầu đó nói:

- Trương công tử không cần thiết xuống ao Đông Đại bơi lội. Gần đây tuy khô hạn, nước trong ao cạn rất nhiều, nhưng ao Đông Đại có nhiều chỗ

sâu tới mấy trượng. Thiếu gia muốn tắm rửa có thể đi con suối Tọa Ẩn bên dưới Cúc viên, nước suối ở đó rất trong khiết, nhị lão gia nhà tôi pha trà đều là lấy nước từ chỗ đó.

Trương Nguyên liền bảo người hầu này dẫn hắn đi tìm suối Tọa Ẩn đó. Xuyên qua Cúc viên, dọc theo con đường núi hơn trăm bước, thì thấy một dòng suối róc rách từ khe núi tuôn ra. Chỗ phía dưới con suối này một trượng, nước suối tụ thành một cái ao nhỏ chu vi mấy trượng. Nước ao trong và nông, bên bờ ao cây xanh um tùm, đáng mừng là nửa năm không mưa mà nước suối này lại không cạn.

Người hầu đó nói cái ao nhỏ này chỗ sâu nhất cũng chỉ ba tấc, nước không sâu thì nước cũng không lạnh. Trương Nguyên chân trần đi xuống thăm dò, người thoải mái khoan khoái, vừa thích hợp tắm rửa, vui vẻ nói:

- Hay lắm, hay lắm, núi Bạch Mã này quả nhiên là chỗ tiêu khiển trong ngày hè.

Chủ tớ Trương Nguyên, Vũ Lăng hai người tắm rửa xong trong ao nhỏ dưới suối Tọa Ẩn, Vũ Lăng quay lại nhà tranh lấy một cái hũ đến, múc nước suối về để pha trà. Lá trà đều là Thương Chu Đức sai người chuẩn bị xong, là trà Thiên Trì thượng hạng, suối Tọa Ẩn pha trà Thiên Trì, hương thơm đậm đà.

Trong đêm, Trương Nguyên đọc mấy trang sách dưới ngọn đèn, tự nghĩ ra một đề xuân thu và làm một bài văn bát cổ bốn trăm từ. Nghe thấy ngoài nhà tranh tiếng gió xào xạc, chỗ rất xa có tiếng chó sủa mơ hồ, rất có cảnh tượng của thư sinh đọc sách trong đêm ở chùa cổ thôn hoang vắng trong liêu trai (chỉ phòng nói chuyện), thư sinh dưới tình cảnh đó luôn chờ đợi một cuộc diễn ngộ.

Trương Sinh gác bút xuống, bước đi thông thả ở ngoài nhà tranh một hồi. Vách nhà tranh thoát nhìn rất đơn giản, kỳ thực rất đáng được chú ý,

vách gỗ cửa sổ đều là gỗ chương, xung quanh nhà tranh đều là bạc hà, xương bồ đều có thể đuổi muỗi, khó trách lúc này Vũ Lăng nói:

- Kỳ lạ, ở đây muỗi cũng không có một con.

Trương Nguyên tới ngồi trên trúc đình, gió nhẹ từ từ đến, khí trời nóng nực buổi tối đều tan hết, nhìn xa ngọn đèn dầu đại trạch Thương thị dưới núi, thật có cảm giác mình di thể mà độc lập rồi, thầm nghĩ: “Từ đại trạch đó nhìn lên ngọn núi đó, nhà tranh ba gian, một ngọn cô đăng, cũng có chút thú vị đấy. Không biết Đạm Nhiên lúc này có nhìn lên núi không, ngày mai cô ấy sẽ lên núi đọc sách cùng mình không. Ừ, nhất định là sẽ lên.”

Trên núi gió mát, một đêm mộng đẹp.

Lúc Trương Nguyên tỉnh lại thì trời đã sáng rõ, hắn nằm trên gối nghe tiếng chim hót líu lo. Ồ, Vũ Lăng đang nói chuyện với ai vậy?

- Thiếu gia đêm qua đọc sách viết văn nên mới ngủ muộn như vậy thôi, trước kia thiếu gia đều dậy rất sớm, sau khi dậy còn luyện Ngũ Cầm Hí rèn luyện thân thể kia - Ừ Một tiếng “ừ” dịu dàng vang lên, giống như thanh âm dặt dìu của cây sáo.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 175

Niềm vui khôn tả (1)

Trương Nguyên xoay người bước xuống giường, mang giày cừu cừu bước ra nhà tranh. Ánh mặt trời còn chưa lên cao hẳn, gió sớm mát mẻ, đúng là khoảng thời gian đẹp nhất của mùa hè. Thấy Thương Đạm Nhiên đầu chải ba búi tóc nhỏ, mình vận bộ áo lụa xanh biếc, bên dưới là chiếc váy lụa nước màu xanh nhạt, chân đi giày hoa màu hồng, bước cạnh nàng là một thị nữ nhỏ tuổi đi theo hầu.

Thương Đạm Nhiên đứng dưới thềm đá, hơi ngước đầu lên, hai hàng lông mày như thủy vũ (lông chim trả), hai con mắt long lanh như sao sớm, đôi môi đỏ tươi khẽ nhếch một cái như đang mỉm cười. Thấy Trương Nguyên đột nhiên bước ra, vạt áo vẫn còn mở, chân đi giày, tóc tai bù xù. Nàng không khỏi giật mình, mặt thoáng ửng đỏ, vội chỉnh lại trang phục, vén áo thi lễ, hỏi:

- Trương công tử ở đây có quen không?

Trương Nguyên mỉm cười, nhìn vị hôn thê của mình, lúc mặt đối mặt thế này lại càng cảm thấy yêu nàng nhiều hơn, đây đương nhiên cũng là vì sự hấp dẫn của chính Đạm Nhiên. Tình yêu vốn rất phức tạp, do nhiều nhân tố cùng tạo nên, mà dung mạo hấp dẫn của cả hai bên nam nữ cũng là một trong nhân tố quan trọng trong đó--- - Ngủ rất ngon, xuân nồng khó cưỡng mà.

Trương Nguyên mỉm cười, lại nói:

- Không ngờ Thương tiểu thư lại đến thăm ta sớm như vậy.

Thương Đạm Nhiên tươi cười nói:

- Mấy ngày nay thiếp đều đến đây rất sớm để vẽ tranh.

Tiểu tỳ đứng sau Thương đại tiểu thư nói:

- Đúng vậy, đại tiểu thư nhà chúng ta ngày ngày đều đến đây.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Đạm Nhiên đúng là có tâm kế, mấy ngày trước hôm nào cũng đến, giờ lại đến, người ở trong nhà cũng chẳng cảm thấy có gì bất ngờ nữa rồi.”

Đương nhiên những lời này hẳn không nói ra để tránh cho Thương Đạm Nhiên khỏi cảm thấy ngượng ngùng, nói:

- Ta thấy rồi, ta không biết vẽ tranh, nhưng cũng cảm được tranh đó nhé. Thương tiểu thư học theo phong cách vẽ của bị danh gia nào vậy?

Thương Đạm Nhiên nói:

- Là Mai Hoa đạo nhân, đại huynh của thiếp có cất giữ “xuân giang ngư phụ”, “ba tiêu mỹ nhân” và hơn mười mấy bức tranh sơn thủy của Mai Hoa đạo nhân. Hồi mới học vẽ, thiếp vừa trông thấy tranh của Mai Hoa đạo nhân là đã thích rồi, bèn quyết chí học theo, đến giờ bút pháp vẫn còn non kém lắm.

Trương Nguyên nói:

- Thật hồ thẹn, xin hỏi Mai Hoa đạo nhân là tên hiệu của vị thư hoạ nào?

Thương Đạm Nhiên mỉm cười nói:

- Đó là Dương Duy Trinh, hiệu Thiết Nhai, đứng đầu trong số các cao sĩ cuối thời nhà Nguyên, tên hiệu của ông rất nhiều, có Thiết Địch đạo nhân, Thiết Tâm đạo nhân, Thiết Quan đạo nhân.

Trương Nguyên nói:

- Hoá ra Mai Hoa đạo nhân là Dương Duy Trinh ư, lần này sách mà ta mang lên núi cũng có “Xuân thu hợp đề trữ thuyết” của Dương Duy Trinh. Thương tiểu thư, mời ngồi, ta đi rửa mặt một lát.

Trương Nguyên lấy đồ đi rửa mặt, chạy tới ngồi bên bờ suối, dùng bột đánh răng, rửa mặt, chỉnh lại y phục, búi tóc, mang giày, lúc quay lại cả người cảm thấy vô cùng khoan khoái nhưng lại thấy nhà tranh trống trơn, chẳng thấy bóng dáng Thương Đạm Nhiên và tiểu tì kia đâu nữa, kì lạ hỏi Vũ Lăng:

- Tiểu Vũ, Thương tiểu thư xuống núi rồi sao?

Vũ Lăng còn chưa trả lời đã nghe thấy từ phía đình trúc đằng sau căn nhà tranh truyền đến tiếng cười khe khẽ, Trương Nguyên liền ngẩng đầu lên nhìn. Địa thế của đình trúc này khá cao, Thương Đạm Nhiên và tiểu tì đang ngồi trong đó mà tựa như đang ngồi trên nóc căn nhà tranh vậy.

Trương Nguyên đi đến bên dưới đình, nói:

- Thương tiểu thư, xem ta luyện Thái Cực Quyền này.

Thương Đạm Nhiên mỉm cười, tiểu tì đứng ở bên đình, vừa nhìn Trương Nguyên luyện quyền vừa cất giọng khẽ hỏi:

- Tiểu thư, Trương công tử đánh quyền chậm như vậy làm sao mà đánh nổi ai được?

Thương Đạm Nhiên khẽ nói:

- Quyền này không phải để đánh người, chỉ là để rèn luyện thân thể thôi, cũng khoogn khác biệt lắm so với Ngũ Cầm Hí và Bát Đoạn Cầm.

Tiểu tì kia nói:

- Cũng là đánh người, đêm Nguyên Tiêu ở Long Sơn ấy, Trương công tử không phải là đã đá cho người đó một cước hay sao, nô tì tận mắt trông thấy rồi.

Thương Đạm Nhiên phì cười, nhìn Trương Nguyên đứng dưới đình túm vạt áo dắt ở bên hông, mắt nhìn bàn tay, tay trái rồi tay phải đập nhẹ vào chân, khuỷu tay đánh quyền, động tác nhẹ nhàng mà uyển chuyển như nước chảy mây trôi, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng thích thú.

Trương Nguyên luyện xong một lần bài quyền này, tứ chi đã được thư giãn, liền hướng lên Thương Đạm Nhiên ở phía trên đình, nói:

- Thương tiểu thư, ta dạy nàng luyện quyền nhé, thế nào?

Thương Đạm Nhiên mỉm cười lắc đầu nói:

- Thế không được.

Giọng điệu của nàng hơi có chút như đang làm nũng.

Trương Nguyên nói:

- Thế ta xem nàng đá cầu vậy.

Bức “Thiếu nữ xúc cúc đồ” vẫn là món đồ quý được hân vô cùng nâng niu quý trọng, hôm nay người trong bức hoạ đang ở trước mắt, nếu có thể tận mắt nhìn nàng đá cầu, chẳng phải tuyệt vời lắm sao.

Thương Đạm Nhiên lại lắc đầu không chịu, tiểu tì kia nói:

- Không mang cầu đến.

Trương Nguyên liền dặn tiểu tì đó:

- Vậ sáng mai nhất định phải nhớ mang đến, đừng có quên đấy.

Tiểu tì đồng ý đáp lại một tiếng, quay sang nhìn Tiểu Cơ, Tiểu Cơ khoe miệng khê nhếch lộ ra ý cười, cũng không có ý chối từ.

Trương Nguyên hỏi:

- Đạm Nhiên tiểu thư phải hoàn thành cho xong bức “Bạch mã sơn cư đồ” đó chứ, căn nhà tranh đó nhớ phải vẽ thêm hai thiếu niên là chủ nhân của nó, trong đình trúc thì vẽ thêm một vị cô nương xinh đẹp và một tiểu tì.

- Thương Đạm Nhiên trong lòng rất vui nhưng vẫn cố nín cười, từ trên trúc đình bước xuống đi tới chỗ nhà tranh phòng sách. Trương Nguyên mài mực, nhìn Thương Đạm Nhiên phác họa những nét bên ngoài của con cừu nhỏ, màu mực đậm nhạt ẩm ướt, khi vẽ thì phải dùng đầu bút làm chủ đạo, vẽ núi đá thì hầu hết đều phác họa theo kiểu đậm nhạt ngược chiều ánh sáng để làm hiện ra cảnh dãy núi trùng trùng điệp điệp. Đình trúc, nhà tranh, hàng rào dây sắt đều đã được phác họa những nét cơ bản bên ngoài, vẽ khá nhanh, ắt là nàng đã suy nghĩ rất lâu. Thương Đạm Nhiên để lại bức tranh chưa vẽ xong là có ý chờ Trương Nguyên đến. Thương Đạm Nhiên nhìn Vũ Lăng mấy lần Rồi hạ bút vẽ một đồng tử (cậu bé) đang ngồi trên thềm đá chống cằm suy tư, dường như là đang lắng nghe tiếng ve kêu. Vũ Lăng nghĩ thầm: “Đây không phải ta, ta lớn hơn đồng tử này nhiều.”

Trương Nguyên hỏi:

- Còn ta thì ở chỗ nào?

Thương Đạm Nhiên Đôi môi tựa cánh anh đào của Thương Đạm Nhiên khê mỉm cười, nàng vẽ nhanh một thư sinh áo xanh ở phía trước căn nhà

tranh, đang ngâm nga-- Trương Nguyên nói:

- Cái này vẽ sai rồi.

Thương Đạm Nhiên hỏi:

- Sai ở đâu?

Trương Nguyên nói:

- Nên là nàng ngồi ở bên cạnh đọc sách cho ta nghe mới đúng chứ.

Thương Đạm Nhiên gò má ửng đỏ, đương nhiên không nghe theo lời Trương Nguyên nói mà cẩn thận chỉnh sửa lại bức vẽ một lượt từ đầu đến cuối, mất khoảng chừng hơn nửa canh giờ. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bất ngờ bị ánh mặt trời chiếu vào mắt, nàng kêu “a” lên một tiếng, nói:

- Thiếp phải xuống núi rồi, Trương công tử, ngày mai thiếp lại đến nhé?

Trương Nguyên nghe giọng điệu của Thương Đạm Nhiên không kiên quyết lắm, biết có thể cố nín kéo nàng lại được, bèn vội vàng lên tiếng:

- Nàng xem, nắng chói mắt như thế này, ta thực sự không thể đọc nhiều sách, Tiểu Vũ đọc sách thì ấp a ấp úng chữ được chữ không, biết làm thế nào bây giờ?

Thương Đạm Nhiên khẽ nhướn mi, hai tròng mắt sáng trong liếc Trương Nguyên một cái, khẽ nói:

- Thiếp... sợ nhị huynh trách cứ.

Trương Nguyên nói:

- Nhị huynh cũng biết ta cần dưỡng mắt mà, nàng đọc sách cho ta, nhị huynh biết chắc chắn sẽ vui lắm.

Thương Đạm Nhiên nói - Vậy thiếp đi đi hỏi ý kiến nhị huynh trước đã, được không?

Trương Nguyên nói:

- Cố tình đi báo trước như vậy thì huynh ấy sẽ không tin đâu, nàng cứ ở lại đây đọc sách cho ta, nhị huynh đến trông thấy chắc chắn sẽ vui mừng.

Lúc này, người hầu Thương Thị đem bữa sáng đến cho Trương Nguyên, thấy Thương Đạm Nhiên đại tiểu thư cũng ở đây, không khỏi có chút kinh ngạc. Trương Nguyên dặn dò:

- Bữa trưa thì mang bốn phần đến, Đạm Nhiên tiểu thư phải ở đây đọc sách cho ta.

Thương Đạm Nhiên sắc mặt ửng hồng, không tiện nói gì.

Sau khi người hầu nhà họ Thương đã xuống núi, Trương Nguyên liền mở hộp đựng thức ăn ra, thấy hai bát cháo hạt sen lớn, hai chiếc bánh ngô, Trương Nguyên lấy bát chè và thìa ra, múc một thìa cháo hạt sen đưa cho Thương Đạm Nhiên, Thương tiểu thư liền lúng túng nói:

- Không dám làm phiền Trương công tử.

Trương Nguyên mỉm cười:

- Mời tiểu thư ăn cháo.

Nói xong, hắn nhanh chóng ăn hết sạch nửa bát cháo còn lại, bánh ngô cũng ăn một lúc hết ba cái.

Lại quay sang nhìn Thương Đạm Nhiên, thấy nàng đang bưng bát trà đó, mặt đỏ ửng lên vì thẹn, nàng thật sự cảm thấy rất ngượng khi ăn cháo trước mặt Trương Nguyên, nhưng lại không tiện bỏ bát xuống. Trương

đã Nguyên tự tay múc cháo đưa cho nàng, nàng đâu thể làm hấn mất mặt được, lại nghe Trương Nguyên nói:

- Ta ăn no rồi, Đạm Nhiên tiểu thư, mời dùng.

Hấn thông thả bước ra ngoài nhà tranh đem nửa cái bánh ngô còn lại, cho Vũ Lăng ăn, lúc bước vào thì Thương Đạm Nhiên đã ăn xong chén cháo hạt sen. Thấy Trương Nguyên đi vào, mặt Thương Đạm Nhiên lại bắt đầu đỏ lên. Dùng cơm chung ở đây với nhau, cảm giác giống như phu thê vậy, bữa trưa cũng phải ăn chung như thế này sao?

Canh ba giờ Thìn, Thương Chu Đức đi đến bên ngoài nhà tranh, nghe thấy tiếng tiểu muội Thương Đạm Nhiên đang đọc sách.

“ Công Dương Lương làm vì đã trải qua, nghi lễ tỉ mỉ xác thực, từ ngữ đơn giản nghiêm túc, Dư thí bình chi thí như lương công chi hội thủy dữ mộc dã nghệ hữu chuyên tinh tắc sở tựu hữu thâm thiển, nhiên tự xảo tâm phát chi tắc các đặc kỳ nhất đoan chi diệu. Tả thị chi văn, hoán nhiên hữu chương, đại tiểu thành văn, do thủy chi bo lan dã”

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 175

Niềm vui khôn tả (2)

Thương Chu Đức tay vờ vờ râu mỉm cười, dùng chân lắng nghe một lúc rồi mới đi vào phòng sách nhà tranh. Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên vội vàng đứng dậy chào, Thương Chu Đức cười nói - Tiểu muội ở đây đọc sách cho Giới Tử, rất tốt.

Trương Nguyên và Thương Đạm Nhiên liếc mắt nhìn nhau, trong bụng mừng thầm.

Thương Chu Đức ngồi xuống một lát, dặn dò tiểu muội Đạm Nhiên chập tối thì về sớm một chút rồi đứng dậy rời đi. Dù sao cũng đã kết thông gia, Thương Chu Đức không lo Trương Nguyên và tiểu muội Đạm Nhiên thân mật quá mức. Trời nắng đẹp thế này lại có Vũ Lăng và tiểu tì Vân Cẩm, Trương Nguyên và tiểu muội cũng không thể làm việc gì vượt quá khuôn phép được, Trương Nguyên nói:

- Ta đi pha trà, Tiểu Vũ pha không ngon.

Thương Đạm Nhiên vừa được nhị huynh cho phép lại ở đây, trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều, nói:

- Vậy để thiếp giúp chàng.

Trương Nguyên đẩy tro ra, nhét than củi vào, Thương Đạm Nhiên dùng quạt nan để quạt, ngọn lửa liu riu cuối cùng cũng bùng lên, Trương Nguyên

lấy chổi cọ bằng trúc để rửa ấm trà Nghi Hưng rồi rót nước sôi vào trong ấm. Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình ý giao hoà. Thương Đạm Nhiên không chịu nổi kiểu tình ý nồng nàn như thế này, cúi đầu xuống, hai gò má ửng hồng, cánh mũi có chút mồ hôi, càng nhìn càng thấy đẹp, khiến Trương Nguyên rất muốn tiến đến hôn nàng một cái nhưng vẫn phải cố kiềm chế, sợ hành động như vậy sẽ làm kinh động đến nàng. Lỡ Đạm Nhiên nghĩ hãn cợt nhả mà giận dỗi thì không hay chút nào. Không được nóng vội, nhất định không được nóng vội -- Sau khi nước sôi hãn thì trước tiên phải dùng nước nguội tráng qua một lượt, để tránh cho nước sôi làm hỏng hương trà, đây gọi là “điểm trà pháp”. Pha trà xong, Trương Nguyên xách ấm trà quay về phòng sách, rót ra hai tách trà. Thương Đạm Nhiên lại đọc “Quyết thu giải” cho Trương Nguyên. Giọng Thương Đạm Nhiên đọc sách nghe rất êm dịu, tốc độ cũng không nhanh, như vậy không tốn sức, cũng không làm cổ họng bị tổn thương, nên có thể đọc trong thời gian dài hơn. Nhưng Trương Nguyên sẽ không để nàng đọc quá lâu, cứ tầm năm, sáu trang thì sẽ để Thương Đạm Nhiên nghỉ. Thương Đạm Nhiên nhấp một ngụm trà cho ngọt giọng, hãn thì nhắm mắt đọc thầm một lần đoạn văn tự mà Thương Đạm Nhiên vừa đọc để nhớ kỹ và cũng hiểu sâu hơn. Thương Đạm Nhiên hỏi:

- Trương công tử, chàng phải nhắm mắt nghe mới nhớ được sao?

Lúc nàng đọc sách, Trương Nguyên đều nhắm mắt, không động đậy chút nào như là đang ngủ vậy. Thương Đạm Nhiên chưa từng chứng kiến bản lĩnh “nghe một lần nhớ ngay” hay được người người ca tụng của Trương Nguyên mà mới hỉ lĩnh giáo qua nước cờ của Trương Nguyên. Hãn mở to mắt nhìn Thương Đạm Nhiên, mỉm cười nói:

- Nhắm mắt mới không bị phân tâm, nếu không nhìn nàng thì sẽ rất khó tập trung.

Thương Đạm Nhiên dung mạo yêu kiều xinh đẹp, mắt nhìn sang chỗ khác, nói:

- Vậy thiếp kiểm tra chàng, có được không?

Sau đó liền lật lại vài trang, tùy ý đọc một câu bất kì, Trương Nguyên liền ngâm nga một đoạn dài sau đó. Nàng kiểm tra vài lần như vậy, hẳn đều đọc không sai sót chút nào. Thương Đạm Nhiên thán phục nói:

- Ngày xưa Lý Thanh Chiêu ăn cơm cùng Thiệu Minh Thành, ngồi quay lại pha trà, chỉ vào đồng sách, nói chuyện gì ở sách nào, cuốn nào, trang bao nhiêu, hàng thứ mấy, ai nói đúng thì người đó uống trà trước, nếu là Trương công tử thì ai có thể thắng được chứ?

Trương Nguyên cười nói:

- Nàng có thể thắng ta.

Thương Đạm Nhiên lắc đầu nói:

- Thiếp tuy trí nhớ cũng khá tốt nhưng vẫn còn kém xa chàng.

Trương Nguyên nói:

- Sau này chúng ta cược cái khác, không cược cái này nữa.

Thương Đạm Nhiên rất muốn hỏi cược các gì nhưng lại ngại không dám hỏi.

Giờ ngọ, người hầu Thương thị mang hai hộp cơm lên núi, hai hộp chứa phần cơm của bốn người. Nhà tranh trên núi Bạch Mã này dường như đã trở thành nhà của Trương Nguyên và Thương Đạm Nhiên vậy. Sẩm tối, Trương Nguyên tiễn Thương Đạm Nhiên và tiểu tì Vân Cẩm xuống núi đến bến tàu Viên Mã, nhìn chủ tớ hai người Thương Đạm Nhiên lên thuyền mà lưu luyến không rời, trong lòng đầy sự chờ đợi và hy vọng.

Trương Nguyên cảm thấy có một ngày đọc sách như vậy quả là rất vui vẻ, tiếc là không thể nàng không thể ở lại tối để đọc sách cho hẳn, nếu

không hẳn sẽ vui đến chết đi được. Ừm, vô cùng vui sướng, trong chốc lát mà vui sướng quá cũng không tốt, niềm vui thì phải từ từ tận hưởng.

Đèn đom đóm, “Xuân Thu chế nghĩa”, tắt nển lên giường, ánh sao chiếu vào phòng, cứ thế một đêm lại trôi qua rồi.

Ngày hôm sau Trương Nguyên dậy rất sớm, rửa mặt sạch sẽ, đi đến bến tàu dưới chân núi đã thấy Thương Đạm Nhiên và tiểu tì Vân Cẩm đang xuống thuyền lên bờ. Trong tay tiểu tì Vân Cẩm đang cầm một túi lưới, trong túi đó là một quả bóng tám mảnh may bằng da trâu, đây chính là bóng đá.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Vân Cẩm cũng không quên mang cầu đến đây nhĩ.

Tiểu tì Vân Cẩm nói:

- Tiểu tì suýt thì quên mất, may mà tiểu thư nhắc nhở.

Thương Đạm Nhiên mỉm cười, lấy ra từ trong ống tay áo một phong thư, nói với Trương Nguyên:

- Xin mời Trương công tử xem, đây là thư Cảnh Huy viết, hôm qua thiệp quên mang đến cho chàng, Tiểu Huy vẫn chưa biết viết tiểu Khải, nên dùng kiểu chữ Đại tự, viết được năm trang.

Trương Nguyên vừa chậm rãi lên núi vừa xem thư của Cảnh Huy. Thư này là sau khi Cảnh Huy đến kinh thành viết cho tiểu cô cô Thương Đạm Nhiên, chủ yếu là kể về quãng đường vào kinh của nàng, thúc phụ, mẫu thân và tỷ tỷ. Đoạn hành trình ở Hàng Châu là viết nhiều nhất, viết rất nhiều về Trương công tử như thế nào, Trương Nguyên xem thư, mỉm cười. Cảnh Huy đáng yêu hoạt bát, khuôn mặt ngây ngô trẻ con đó dường như đang phảng phất ngay trước mắt hắn, nàng khanh khách cười nói với hắn

về chặng đường đi. Còn nhớ hồi đó khi ở đình trúc núi Bạch Mã này, Tiểu Cảnh Huy đã nói: “Tiểu Huy cũng muốn được gả cho Trương công tử như cô cô có được không?”

Lúc đó câu nói này của nàng đã dọa Trương Nguyên một trận khiếp vía. Lúc chia tay ở kênh đào Hàng Châu, Tiểu Cảnh Huy đã lo mấy năm sau gặp lại sẽ không nhận ra Trương công tử nữa, Thương Đạm Nhiên nói:

- Nghe nhị huynh nói, đại huynh của thiếp có lẽ sẽ không ở kinh thành lâu nữa đâu, huynh ấy đã chuyển từ Thái Tự sang Đô Sát viện rồi, rất có khả năng trong một hai năm tới sẽ bị đẩy ra ngoài.

Trương Nguyên hỏi:

- Đại huynh làm chức gì ở Đô Sát viện?

Thương Đạm Nhiên nói:

- Là ngự sử Tả Thiêm Đô.

Trương nguyên nói:

- Thái Thiếu Khanh và Đô Sát viện Tả Thiêm đô ngự sử đều là quan tứ phẩm nhưng Đô ngự sử có thể vạch tội bách quan, có thể coi là tai mắt của thiên tử, uy quyền rất lớn. Đại huynh đã thăng chức rồi, huynh ấy tính tình cương trực thanh liêm, lần này triều đình dùng người quá anh minh.

Năm Vĩnh Lạc, thi nhân Lí Trinh đã viết bài thơ “Mỹ nhân xúc viên”!
Thơ viết rằng:

“Viên xã tông lai phi đẳng nhàn.

tác gia thủ xảo bằng song loan.

Nhân thân bộ hoạt chuyển di tốc, giải sở bàn bàn thù đạo nan.

Điều lan thập nhị tương liễu nhiều, viết hạ phù dung do vị liễu.

Phát loạn thanh ti bảo tấn thiên, trần sinh la miệt kim liên tiểu.”

Thương Đạm Nhiên chưa bó chân, chân cũng không lớn, để tiện đá cầu, hôm nay nàng mặc một chiếc áo màu lục với phần tay hẹp màu cam, bên dưới là chiếc váy thêu kim tuyến trắng, chân đi giày thêu hoa đế bằng. Dưới sự cổ vũ hết lần này đến lần khác của Trương Nguyên, Trương Đạm Nhiên đá cầu một cách ngượng ngùng. Tiểu ti Vân Cẩm ném nhẹ quả bóng da cho Thương Đạm Nhiên. Nàng tay trái nhắc váy áo, hơi lùi về phía sau nửa bước, cái eo nhỏ xinh hơi cong xuống, chân phải nhắc lên đỡ bóng, nhẹ đá, chân trái lật lên, ra sức một cái, quả cầu đó bay lên hơn trượng, Trương Nguyên lớn tiếng cổ vũ, vỗ tay không ngừng.

Một mình đá cầu gọi là bạch đả, nữ nhi đá cầu thường đều là đá một mình, rất ít khi kết đội đối kháng. Vì là đá cầu trước mặt Trương Nguyên nên lúc đầu Thương Đạm Nhiên có chút ngượng ngùng. Nàng rất nhanh đã thả lỏng tay chân, như là chim yến về tổ, nghiêng hoa, gió bầy hà, ngoặt, niếp, đập, đập. Điều khiến cho Trương Nguyên cảm thấy thích thú không phải kĩ xảo đá cầu của Thương Đạm Nhiên mà là hai tròng mắt long lanh lên xuống theo quả cầu và hình ảnh tà áo nhẹ nhàng phất lên làm lộ ra chiếc quần lụa hồng của nàng. Cánh tay đưa ra đón cầu cùng chiếc eo nhỏ nhắn cong cong, linh hoạt mà đầy sức sống, quả là tuyệt đẹp. Đây mới đúng là Thương Đạm Nhiên mà Trương Nguyên thích. Đúng như lần đầu tiên gặp ở hòn đảo giữa hồ tại Thương- Đào Viên, đôi giày thêu không hoa, đôi chân không bị bó và dáng người mảnh mai trước gió, khiến trái tim hẫng như loạn nhịp. Thương Đạm Nhiên lại một lần nữa đá cao, lần này đá trượt rồi. Bóng da bay chệch hướng đập vào mái của đình trúc, lúc rơi xuống, Trương Nguyên nhanh tay đỡ kịp được, thử rê bóng, chưa kịp chạm bóng thì bóng đã rơi xuống đất rồi, hãnh cười nói:

- Đạm Nhiên, dạy ta đi.

Thương Đạm Nhiên có chút thở dốc, một tay chống eo, ngực phập phồng dưới lớp quần áo xanh biếc, hình như cất giấu một bí mật lớn, bây giờ muốn công bố vậy, thở gấp khẽ nói:

- Chàng luyện nhiều một chút ăn sẽ thành thạo thôi.

Trương Nguyên liền luyện một lúc, đá không nổi vài cái chân đã chạm đất rồi, Vũ Lăng và tiểu tì Vân Cẩm nhặt bóng không ngừng, vứt bóng cho Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên hơi thở dần ổn định, chợt thấy chân trái Trương Nguyên đá ngoặt, quả bóng đó bay về phía nàng, mau chóng đỡ bóng, đá, tang hai cái, đá bóng về phía Trương Nguyên, trong lòng thích thú khác lạ.

Hai người cứ chàng đến thiếp đi, chơi đùa một hồi, khuôn mặt xinh đẹp của Thương Đạm Nhiên ửng đỏ, mồ hôi trong trẻo, Trương Nguyên biết nàng có chút mệt, lấy tay đỡ bóng nói:

- Hôm nay chơi đến đây thôi, ngày mai lại chơi tiếp. Ngày nào cũng tập thể dục không ngừng mới tốt.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 176

Bắt tay không phạt, con mắt không ghìm nổi mình

Hắn lại nói:

- Chờ chút sẽ có bữa sáng, Đạm Nhiên, chúng ta đi Ẩn Tuyền rửa mặt đi.

Nói rồi Trương Nguyên dẫn đầu đi hướng vào vườn cúc, đi được mấy bước, quay đầu lại nhìn Thương Đạm Nhiên vẫn đứng ở đó, không chờ hắn mở miệng liền khẽ nâng váy áo đi theo.

Tiểu tì Cẩm Vân cũng chạy theo, Vũ Lăng khoát tay, thấp giọng nói:

- Nàng đi theo làm gì.

Vân Cẩm mười ba tuổi, nghe vậy có chút lưỡng lự, hỏi:

- Không cần đi theo sao?

Vũ Lăng nói:

- Thiếu gia và thiếu phu nhân muốn nói lời thân mật mà.

- Thiếu phu nhân?

Tiểu tì Vân Cẩm ngẩn người ra, lập tức nói ồ một tiếng, nói:

- Vẫn chưa thành thân mà.

Vũ Lăng nói:

- Chuyện sớm muộn thôi, đúng rồi, Vân Cẩm, tiểu thư nhà nàng gả cho thiếu gia nhà ta, nàng có phải theo tới không?

Tiểu tì Vân Cẩm nói:

- Tôi đương nhiên phải theo tiểu thư nhà tôi rồi, anh vui cái gì?

Vũ Lăng vội nói:

- Không có gì, chỉ là cảm thấy về sau sẽ rất náo nhiệt, trong lòng vui mừng, tiểu thư nhà nàng và thiếu gia nhà ta đúng là tâm đầu ý hợp.

Tiểu tì Vân Cẩm gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng là làm cho người ta nhìn là thấy vui. Hoá ra Trương công tử cũng thích đá bóng, chả trách không thích con gái bó chân, nếu tiểu thư nhà tôi mà bó chân thì không thể chơi cùng Trương công tử được rồi.

Vũ Lăng nhìn chăm chăm tiểu tì nữ lanh lợi này, cảm giác tim đang nhảy nhót. Vũ Lăng mười lăm tuổi cũng biết ái mộ mặt trời đỏ mới lên. Viêm uy tức hiện, nhưng ở bên Ấn Tuyên bốn bề cây xanh này. Vẫn yên lặng như vậy, dưới dòng suối đang tuôn chảy, bên trên ao nhỏ trong khe đá, Trương Nguyên ngồi xổm, người cúi xuống vốc nước lên rửa mặt, ngẩng lên nói với Thương Đạm Nhiên:

- Khoan khoái thật, Đạm Nhiên, nàng cũng đến đây đi.

Trương Nguyên nói:

- Lục Cơ có vãn thơ “Tiên phu nhất hà nhuận, tú sắc nhược khả xan”, nhìn nàng ta cũng nghĩ như vậy.

Thương Đạm Nhiên nửa thẹn nửa tức nói:

- Chàng chọc thiệp.

Trương Nguyên quì xuống bên cạnh Thương Đạm Nhiên, nói:

- Sao lại là chọc ghẹo được, đó là yêu, nếu nói điều đó là chọc ghẹo thì sau này chúng ta thành phu thê rồi, ta sẽ chọc ghẹo nàng đến cùng, lời riêng của phu thê coi như lời chọc ghẹo sao.

Thương Đạm Nhiên ha ha nói:

- Lúc này, bây giờ, vẫn chưa phải phu thê.

Trương Nguyên mỉm cười, không nhìn Thương Đạm Nhiên, vứt một cục đá vào nước, nói:

- Sơn Âm, Hội Khê, ai mà không biết Thương thị nữ lang Đạm Nhiên là vợ của Trương Nguyên ta chứ?

Thương Đạm Nhiên cúi đầu, một lát sau... ừm một tiếng, giọng rất nhẹ, dường như không thể nghe thấy.

Trương Nguyên tai thính, liền kéo tay Thương Đạm Nhiên, tay trắng nõn như ngọc, còn như ống hành tây tươi vậy. Mu bàn tay còn có bốn mu thịt nhỏ, nhẹ nhàng nắm vào thì mềm như không có xương vậy. Cơ thể Thương Đạm Nhiên hơi run run, muốn rút tay về nhưng Trương Nguyên lại nắm chặt nên đành tùy hã, chỉ cắn chặt vào đầu gối, cổ họng không khỏi phát ra tiếng nghẹn.

Con suối không một tiếng động, ánh nắng nhỏ vụn, khắp núi tĩnh lặng dài dằng dặc.

Từ bên ẩn tuyền trở về phòng sách nhà tranh, quan hệ của Thương Đạm Nhiên và Trương Nguyên thân mật lên rất nhiều. Thương Đạm Nhiên đã có cảm giác làm vợ, thoát cái đã tỏ ra là phụ nữ có đức hạnh, đọc sách cho

Trương Nguyên, ăn cơm với Trương Nguyên cũng bớt ngượng ngùng đi, dịu dàng lên ba phần, mắt đầy ắp tình, nắm tay không cầm nữa nhưng nếu Trương Nguyên có hành động thân mật hơn thì nàng sẽ tránh, sáng giọng nói:

- Vậy ngày mai thiếp không đến nữa.

Ánh mắt nghiêng nhìn ra ngoài cửa.

Trương Nguyên chấp tay thi lễ nói:

- Chúng ta đọc sách.

Thương Đạm Nhiên “xì” một tiếng cười, mở sách đọc:

- Nhất cái bại thái thì cổ dĩ cường hĩ, chí phạt trịnh chi nhật, vưu giác hữu nhật dị nhi nguyệt bất đồng giả, quan kỳ dữ bá chủ tranh trịnh, liên phi thừa thì thiết phát chi bỉ nhất Trương Nguyên nhắm mắt lắng nghe, chuyên tâm để ghi nhớ, núi Bạch Mã chi hạ này, một là để đọc sách, hai là để nói chuyện tình yêu.

Trương Nguyên đến đây mừng sáu tháng sáu, mừng chín sau giờ Ngọ Thạch Song đến báo, nói chủ mẫu mời thiếu gia quay về, lão gia Khai Phong có thư đến. Trương Nguyên liền cáo từ Thương Chu Đức để về Sơn Âm. Thương Chu Đức muốn Trương Nguyên nếu không có việc gì khác thì lại đến đọc sách lúc chạng vạng này, bái kiến mẫu thân Lã Thị, Trương mẫu Lã Thị rầu rĩ nói:

- Phụ thân con năm nay không thể về được, Chu thân vương Khai Phong chín tháng phải triệu vào kinh để bái kiến Hoàng Thượng. Đầu xuân sang năm mới có thể về Khai Phong, phụ thân con là Chu vương phủ dụện sử trường, nhiều việc nên không thể từ chức càng không thể xin nghỉ. Tháng mười một ngày thọ của ta ông ấy cũng không thể về, chỉ có chờ năm sau Chu thân vương qui phiên mới có thể từ chức về quê.

Phụ thân Trương Thụy Dương ở Chu vương phủ Khai phong xa ngàn dặm. Trương Nguyên cũng không muốn, chỉ có thể cùng tỷ tỷ Trương Nhược Hi an ủi mẫu thân. Trương Nguyên lấy lại thư mà phụ thân gửi về xem, Trương Thụy Dương vô cùng vui mừng vì con trai Trương Nguyên đã trúng thí án thủ phủ. Học trò nhỏ của cả đời Trương Thụy Dương, bây giờ con trai mười sáu tuổi là huyện thí, thí song án thủ phủ, năm sau thêm thành viên là chắc chắn không còn nghi ngờ nữa. Đây chẳng phải là tổ tông linh thiêng, nếu không hai năm trước đứa con trai không tốt đó sao lại đột nhiên hiểu biết, tiến bước dài thế này?

Lý Thuần, Lý Khiết, hai người họ mồ hôi đầm đìa chạy đến nói:

- Cửu Cửu Giới Tử, có cần xem mảnh gỗ không?

Trương Nhược Hi lắc đầu cười:

- Hai đồ ngốc, cả ngày xem thợ lấy gỗ, bào gỗ, Lý Thuần nói thẳng, cậu ta lớn lên sẽ làm thợ mộc, làm mộc thú vị, Lý Khiết nói thợ mộc rất mệt, cậu ta không làm thợ mộc.

Trương Nguyên cười to, thầm nghĩ:

- Hoàng Thượng Thiên Hải thích làm thợ mộc kia bây giờ mấy tuổi rồi, có lớn như Lý Khiết không? Đối với ta mà nói, Hoàng Đế thợ mộc chắc chắn sống tốt hơn Sùng Trinh muốn chăm lo việc nước nhưng lại bảo thủ. Ừ, mấy năm nữa vào kinh xem có thể thấy tiểu thợ mộc đó không?

Tầng dưới của tiểu lâu Tam Doanh của hậu viên đã xây xong, thợ mộc Chính Cứ gỗ đình lên mặt trên một tầng, dự tính cuối tháng sau có thể hoàn công. Nếu không làm hoa văn trang trí thì lúc xây dựng loại mộc lâu Tam Doanh hai tầng này, ngân phí cũng không nhiều.

Ngày sau đó, Trương Nguyên sáng sớm đã đi giám sát điền trang của Hồ Đông Ngạn rồi. Từ lần trước hấn đến lại qua gần hai tháng rồi, nước hồ

Giám lại rút đi rất nhiều, tình hình hạn hán càng ngày càng nghiêm trọng. Trương Nguyên phát hiện dọc theo hồ Duyên có phú hộ thân sĩ thừa dịp nước hồ rút, sai nô bộc và tá điền vây đập nước tạo điền bốn phía. Giám hồ tám trăm dặm mấy trăm năm qua dần dần bị tằm đục khoét như thế này. Tuy được không ít ruộng tốt nhưng hồ thu nhỏ lại, khả năng tích nước giảm đi nhiều. Một năm mưa thuận gió hoà thì thôi, một khi gặp thiên tai nhỏ sẽ biến thành thiên tai lớn. Mấy chục năm, trên trăm năm, thậm chí ngàn năm, vừa gặp nạn úng, khô hạn thì sẽ tập trung lại, dường như sau này sẽ không có thiên tai nữa. Thiên tai khô hạn, úng ngập toàn mấy năm này, thiên tai lớn một bộ phận cũng là vì **, những phú hộ thân hào này tầm nhìn hạn hẹp, chỉ vì lợi ích trước mắt, sao mà lo đến ngày hồng thuỷ ngập trời nữa!

Bốn hộ tá điền của nhà Trương Nguyên không kể ngày đêm thay phiên dùng hai xe chở nước để cấp nước vào ruộng. Đất ruộng gần Giám hồ này còn đỡ, chỉ cần chịu khuôn vác, còn có thể lấy được nước tưới, hơn nữa phần lớn mạ trong ruộng không lấy được nước ở xa đã chết héo, đất ruộng nứt, nông hộ lo âu, Mã Thái giữ miếu thì hương khói Chập tối Trương Nguyên quay về Sơn Âm, lập tức đi bắc thành xem kho lương Dương Hoà xây dựng như thế nào, mới nói chuyện với Lỗ Vân Bằng và Liễu tú tài một hồi. Lỗ Vân Bằng nói gần đây có người khá giả hảo nghĩa đến đây xem kho lương, nói muốn quyên lương thực, bao nhiêu bao nhiêu đấu, chỉ là kho lương chưa xây xong, không thể thu lương thực được, Trương Nguyên nói:

- Có người nói muốn quyên lương thực thì ghi tên lại, dán thông báo công bố, ghi tên tổ thúc tộc của ta và phụ thân ta trước, thúc tổ của ta quyên ba trăm đấu lương thực. Phụ thân ta quyên hai trăm đấu, còn lại điền sản lần trước mấy người quyên góp, tiền đều ghi lại, để Liễu tiên sinh viết ra dán thông báo cho dân chúng của huyện được biết, cổ vũ dân có tiền thì đi quyên góp.

Đêm đó Trương Nguyên đi bá kiến tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương, kể lại chuyện ban ngày tại hồ Giám, nói rằng Tây Trương có một mảnh ruộng

lớn ở xung quanh hồ Giám, tôn tạo ruộng ở quanh hồ rõ ràng là không tốt cho lợi ích của Tây Trương. Trương Nhữ Sương liền viết một phong thư sai Trương Nguyên đi gặp Hầu huyện lệnh. Trương Nguyên nói với Hầu huyện lệnh những điều không tốt quanh hồ: Sơn Âm vốn là vùng sông nước, sau nạn hạn hán tất có lũ lụt, nếu cứ xâm chiếm lòng hồ khiến hồ không đủ sức chứa sẽ gây ra lụt lội. Chi bằng thừa dịp hiện đang là mùa khô, hãy đào thông mương máng, đường sông mới là cách phòng ngừa chu đáo. Nói cách khác người dân Sơn Âm gắng gượng vượt qua hạn hán rồi lại phải chịu cảnh lũ lụt khi đó dân chúng không thể kiếm sống, khổ không thể nói.

Năm sau là năm Quý Sửu, là năm Giám sát Ngự Sử và Án Sát Tư xem xét quản lý địa phương. Việc này quan hệ đến việc thăng quan hoặc là cách chức, Hầu huyện lệnh tất nhiên cực kỳ lo lắng Sơn Âm xảy ra tai họa lớn. Việc này tất nhiên ảnh hưởng đến thành tích của ông ta. Nếu như cứu tế bất lực, thì có thể bị bãi quan thậm chí bị hỏi tội, vì thế Hầu huyện cũng rất quan tâm tới việc này, liền nói với Trương Nguyên:

- Người đã trưng cầu ý kiến của Túc Ông (Trương Nhữ Sương) vậy là tốt rồi, làm được rất nhiều. Ngày mai ta sẽ phái người đi điều tra, xem ở đâu có cường hào xâm chiếm ruộng trũng, nhất định bắt bọn chúng lùi ruộng trả lại hồ.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 177

Nhận nhâm tử muội

Đại thế mà nói hương thân ở Sơn Âm có thể phân thành hai tầng lớp. Tầng lớp trên là thân sĩ có ảnh hưởng rất lớn tại thành Hàng Châu thậm chí cả kinh đô, Trương Nhữ Sương là một nhân vật đại biểu trong số đó. Nhạc phụ của Trương Nhữ Sương là Chu Canh từng là Nội các thủ phủ, phụ thân của Trương Nhữ Sương là Trương Nguyên Biện từng là trạng nguyên, bản thân Trương Nhữ Sương lại xuất thân là tiến sĩ. Mười năm trước họ Trương tại Sơn Âm quyền thế đạt tới đỉnh cao. Tuy sau khi Chu Canh qua đời địa vị Trương Nhữ Sương có giảm xuống nhưng ở Sơn Âm Trương Nhữ Sương vẫn là người đứng đầu nhóm thân sĩ. Trước hết cần điều tra rõ những kẻ nào chiếm đất.

Ra khỏi huyện nha là giờ tuất, nhưng ánh trăng lưỡi liềm sáng tỏ đã treo giữa bầu trời màu xanh đen không một gợn mây, ánh trăng rất đẹp. Đợi phía bên ngoài huyện nha lại là Mục Chân Chân, Trương Nguyên hỏi:

- Tiểu Vũ đâu?

Mục Chân Chân nói:

- Tiểu Vũ nói bị bệnh, bảo tỳ nữ đến đón thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

Có khả năng là bị cảm nắng. Hẳn hôm nay theo ta đi hồ Giám, phơi nắng cả ngày. Hồ nước cũng bị nắng chiếu đến nóng bỏng. Ngồi trên hồ nước không khác gì ngồi trong lồng hấp. Ta cũng có chút không thoải mái, trong người cảm thấy khó chịu. Chân Chân người thì thế nào?

Ban ngày đi hồ Giám chính là Mục Chân Chân và Vũ Lăng đưa hẳn đi.

Mục Chân Chân nói:

- Nô tỳ không sao, nô tỳ trước kia còn gùi quả chạy giữa trời nắng cơ mà, thiếu gia có khỏe không, có muốn đến chỗ Lỗ thầy thuốc khám bệnh một chút không?

Trương Nguyên nói:

- Ở chỗ tộc thúc tổ và Hầu huyện lệnh ta có uống qua mấy chén trà nóng, giờ đã khá hơn nhiều rồi.

Nói rồi Trương Nguyên nghiêng đầu nhìn Mục Chân Chân nói:

- Chân Chân người khom lưng làm cái gì thế?

Mục Chân Chân đã mười lăm tuổi, vóc người so với nam tử trưởng thành cũng không khác biệt là mấy. Hơn nữa ngực cũng đã nở nang, Y Đình tỷ mười tám tuổi cũng chưa lớn được như nàng, thật sự là thẹn thùng cho nên gần đây có chút ngúng ngoảng. Trương Nguyên là người khéo hiểu lòng người nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của Mục Chân Chân liền hiểu được ngay chuyện gì. Trương Nguyên cười thầm trong lòng mà nghiêm túc nói:

- Chân Chân, người là người luyện võ, dáng người phải vững như cây tùng, mạnh mẽ, thẳng thắn. Người nhìn người bộ dạng như vậy không thể được, không được như vậy. Mau đứng thẳng lên.

Mục Chân Chân thấy thiếu gia giọng nói nghiêm nghị, vội vàng đứng thẳng thân hình, ngực cũng ưỡn lên, vòng eo thon nhỏ mềm dẻo và cặp mông rắn chắc tạo thành đường cong đẹp đẽ, khiến mắt Trương Nguyên sáng lên, khen ngợi nói:

- Như vậy mới được, cứ như vậy đi, nào, đi thôi.

Mục Chân Chân cảm thấy bộ dạng bản thân như vậy có chút khí chất đường hoàng, có chút kiêu ngạo, không giống như một nữ tỳ, nên có chút thần thái, có thể như thiếu gia đã nói, nàng không dám không nghe.

Về đến Đông Trương dinh thự, Trương Nguyên đi thăm Vũ Lăng. Quả nhiên là trúng nạng. Lần trước đi Thanh Phổ, thầy thuốc Lỗ cho hãn viên thuốc có thể trị cảm nạng, liền đưa viên thuốc để Vũ Lăng uống. Qua một đêm, Vũ Lăng nhìn khá hơn nhiều.

Vì Vũ Lăng bị cảm nạng chưa khỏi hẳn nên Trương Nguyên liền ở trong nhà chờ hai ngày. Sáng sớm ngày mười ba tháng sáu, hãn đi đến núi Bạch Mã đọc sách, đọc sách là nghĩa vụ hàng đầu của hãn, muốn làm quan, tất nhiên phải đọc sách trước, về phần chống hạn cứu tế hãn đã dốc hết lực. Phần còn lại phải chờ vào năng lực cứu tế của quan phủ.

Mấy ngày này Trương Nguyên làm mười quyển văn bát cổ đề Tứ thư, làm mười quyển bát cổ đề Xuân Thu. muốn nhờ thầy Vương Tư Nhâm chỉ giáo. Cho nên ngày hôm đó đi được nửa đường lên núi Bạch Mã ở Hội Kê hãn liền đến quý phủ của Vương lão sư trước. Trong lúc tỳ nữ đi vào nội phủ thông báo, Trương Nguyên đến thư phòng ở tiền viện để chờ. Hãn thừa lúc trời còn chưa sáng tỏ đã lên đường nên tới khá sớm. Chưa biết chừng Vương lão sư còn chưa thức dậy, sáng sớm giữa hè còn khá mát mẻ, ngủ rất ngon.

Hãn đi vào cửa trước thư phòng tiền viện, đã thấy một người hầu nam trẻ tuổi đứng trước thư phòng vẩy nước quét bụi. Trương Nguyên liền dạo

bước một lát ở tiền sảnh, chợt nhớ ra năm ngoái ở tiểu viện mà hẳn đến ở để theo học có vài gốc lan Trân châu quý. Lan Trân Châu ưa nắng nóng, tiểu viện giờ không có người ở, lan Trân Châu kia không có người chăm sóc cũng không biết đã chết khô chưa. Nghĩ vậy liền đi qua tiền sảnh đi về phía Tây nội viện. Đến trước tiểu viện tây hiên, thấy cửa gỗ khép hờ, hẳn nhẹ nhàng đẩy, hai cánh cửa gỗ liền kêu “Két...” rồi mở rộng ra. Trương Nguyên đi vào tiểu viện, quay đầu nhìn thấy hòn đá Thái Hồ cao tám thước ở dưới tường viện bên trái. Vương Anh Tư cầm một cái bình tưới nước, đang tưới cho cây hoa mào gà và lan Trân Châu. Trương Nguyên hơi kinh ngạc, thầm nghĩ: “Anh Tư sư muội sao lại tới đây?” Hẳn quay đầu nhìn cánh cửa nguyệt động ở bên trái luôn luôn đóng chặt hồi năm ngoái hẳn đến đây ở, lúc này đang rộng mở. Trương Nguyên hơi ngại ngùng, muốn lặng lẽ rời khỏi. Vương Anh Tư đang tưới hoa nghe thấy tiếng bước chân, liền xoay người lại, thấy vậy Trương Nguyên vội vàng thi lễ nói:

- Chào sư muội.

Thi lễ xong ngẩng đầu lên hẳn lập tức thấy không đúng, cô nương này có vóc dáng thể hình hơi giống sư muội Vương Anh Tư, mới vừa nhìn bóng dáng không kỹ, tưởng lầm là Vương Anh Tư, lúc này xoay người lại liền biết nhận nhầm người. Cô gái này tuổi chừng hơn hai mươi, cảm nhón. Bởi vì gầy yếu, nên nhìn đôi mắt có vẻ to hơn Vương Anh Tư, chắc chắn đây là tỷ tỷ của Vương Anh Tư- Vương Tĩnh Thực. Mừng 8 tháng này nàng theo phụ thân Vương Tư Nhâm từ Tiêu Sơn về Hội Kê. Vì hiện tại ở nhà mẹ đẻ, song thân vẫn khỏe mạnh nên không tiện búi tóc để tang và mặc váy tang, nên chỉ mặc váy áo màu trắng, không có bất kỳ hoa văn nào. Sáng sớm ngày hôm nay khi đang tưới nước cho lan Trân Châu, thì thấy một thiếu niên nam tử xông vào, nàng mặt mày biến sắc, kinh hoàng hỏi:

- Người là ai?

Trương Nguyên vội vàng giải thích:

- Tại hà là đệ tử của Vương lão sư, năm trước từng ở nhờ nơi này, cũng không biết tiểu thư đang ở trong này, mạo muội mạo muội.

Nói xong hần đang định lui ra ngoài, đã thấy Vương Anh Tư từ phía cửa nguyệt động bước nhanh tới, giúp đỡ giải thích nói:

- Tỷ tỷ đừng sợ, đây là đệ tử cưng của phụ thân, muội đã kể qua với tỷ rồi đó, Sơn Âm Trương công tử, đỗ song án thủ thi huyện và thi phủ.

Trương Nguyên thấy nội viện nối liền với tiền viện, không dám ở lại lâu, vội thi lễ nói:

- Ta đi ra tiền sảnh đợi lão sư. Nói rồi vội vàng dời đi.

Vương Tĩnh Thục đã định thần lại, vỗ ngực nói:

- Thật là làm tỷ sợ hết hồn, cái vị Trương công tử này sao mà lỗ mãng như vậy, cứ thế xông vào nội viện, thật vô lễ.

Vương Anh Tư cười giải thích:

- Tỷ Tỷ có điều không biết, năm ngoái huynh ấy học ở nơi này, mới vừa rồi chắc là chờ lâu ở tiền sảnh, nên vòng đến nơi này thăm chốn xưa.

Vương Tĩnh Thục” ừ” một tiếng, bỗng hỏi:

- Vị Trương công tử này vừa xưng hô với tỷ ‘chào sư muội’ là có ý gì vậy? Chắc là hần nhận nhầm người nhỉ?” Khi hỏi câu này, nàng mỉm cười nhìn chăm chăm muội muội Vương Anh Tư.

Vương Anh Tư thản nhiên nói:

- Hần nhiên là nhận nhầm là muội rồi, muội xưng hô với huynh ấy là Trương sư huynh hoặc là Giới Tử sư huynh. Huynh ấy gọi muội là sư muội hoặc là Anh Tư sư muội.

Tĩnh Thục có chút hăng hái hỏi:

- Vị Trương công tử này hẳn là chưa thành gia thất chứ?

Vương Anh Tư nói:

- Huynh ấy đã đính hôn với nữ lang Thương thị rồi, chính là Thương Đạm Nhiên tiểu thư. Tỷ tỷ trước kia đã gặp qua Thương thị nữ lang rồi đúng không?

Vương Tĩnh Thục có chút thất vọng, đôi mày thanh tú hơi cau lại, nói:

- Thì ra đã đính hôn rồi ư. Ta nhớ Thương Đạm Nhiên ta đã gặp qua, khi đó cô ta còn nhỏ tuổi, tầm mười hai mười ba tuổi, gặp cô ta khi đi du xuân, rất là xinh đẹp.

Vương Anh Tư nói:

Rất là xinh đẹp? Vậy thì thật sự là trai tài gái sắc rồi.

Trương Nguyên trở lại tiền viện, người hầu nam trẻ tuổi đã quét tước xong, Trương Nguyên liền vào thư phòng, đặt hai mươi quyển chế nghệ của mình lên thư án, thấy trên bàn có quyển “ Xuân Thu thuộc từ “ của Tống Nhân Triệu, lời nói đầu của cuốn sách là: ‘ Vi ngôn ký tuyệt, giáo nghĩa phát chương, vu thị tự nghị nhi vi thứ, tự kì thứ nhi vi bao biếm, tự bao biếm nhi vi thường phạt’.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “ Ngôn từ tinh tế, ý nghĩa sâu xa mà cường điệu khen chê, gần như tới mức khắc nghiệt thiếu tình cảm rồi.” Hắn lại kiểm thấy trên bàn có quyển sách khác, phát hiện có nhiều điển tích liên quan đến “ Xuân Thu “, có “ Xuân Thu bản chỉ “ của Lưu Vĩnh Chi và “ Xuân Thu từ mệnh “ của Vương Ngao đương triều - Trương Nguyên, để con chờ lâu.

Vương Tư Nhâm bước vào, khí sắc so với lần trước tốt hơn rất nhiều, nhận lễ của Trương Nguyên xong liền để Trương Nguyên ngồi xuống, hỏi Trương Nguyên tình hình gần đây, đọc sách gì?

Trương Nguyên nhất nhất trả lời, đem tất cả chế nghệ trình lên mời lão sư chỉ giáo. Vương Tư Nhâm sau khi xem xong hai mươi quyển nói:

- Ta mặc dù không nghiên cứu Xuân Thu, nhưng Xuân Thu tam truyền cũng từng đọc thuộc lòng. Mười cuốn chế nghệ Xuân Thu này của con đã vượt lên đuổi kịp các bậc cổ nhân, sao chép lại tinh thần của họ, mô phỏng ngữ khí của họ, bộc lộ được nguyên tắc đạo đức của họ, theo ta thì đề Xuân Thu này của con có hơi hướng tư tưởng của Vương Ngao.

Nói rồi, lão rút ra ba cuốn “ Xuân Thu từ mệnh “, hỏi:

- Sách này chắc là con đã từng đọc qua rồi chứ?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 178

Có bằng hữu từ phương xa tới

Trường Nguyên nói:

- Vâng, gần đây con có đọc qua, còn có một số bài chế nghệ của ông ta nữa.

Vương Tư Nhâm nói:

- Rất tốt, con học phương pháp của Vương Ngao là sáng suốt nhất đấy. Ta đã dốc sức truyền thụ một số lĩnh ngộ đối với bát cổ văn, con cũng đã thuần thục nắm giữ, giờ không còn gì dạy con nữa rồi. Con chỉ cần đọc nhiều sách, viết nhiều văn, con đường khoa cử dù khó khăn gian nan nhưng cũng không ngăn được con bước lên mây xanh. Ta sưu tập được một ít điển tích Xuân Thu con mang về đọc đi.

Nói rồi lão sai tiểu đồng đến thư phòng nội viện bảo Anh Tư tiểu thư tìm những cuốn sách đó, tiện nói một câu:

- Anh Tư gần đây cũng nghiên cứu Xuân Thu, trước kia nó thích Mao Thi.

Ngày hè nắng chói chang, từng trận bụi bay bay, hai người Trương Nguyên, Vũ Lăng dùng bữa trưa ở nhà thầy giáo Vương Tư Nhâm rồi đi đến núi Bạch Mã. Từ chỗ chùa Hạnh Hoa đến dinh thự của Thương thị ở đông bắc thành chừng không tới ba dặm đường. Hai chủ tớ đều đội mũ cỏ

lớn, chậm rãi đi dưới bóng liễu ven theo đầm Đông Đại. Tay Trương Nguyên phe phẩy quạt gấp, Vũ Lăng thì phe phẩy cây quạt bồ quỳ, vừa đi vừa nhìn thuyền đang đi trên đầm Đông Đại, cảm thấy những chiếc thuyền cũng như sắp bị phơi nắng đến khô cong, chỉ có những con ve là không sợ nắng, ngày càng nắng tiếng kêu của chúng càng to. Trong lòng Trương Nguyên đang nghĩ đến lời thầy Vương đã nói trước đó, sư muội Anh Tư cũng đang nghiên cứu “Xuân thu”, lẽ nào nàng muốn tiếp tục làm đề cho mình? Hay là đang muốn thắng mình trên lĩnh vực bát cổ văn đề Xuân Thu?

Trương Nguyên lắc lắc đầu, đi trong ánh nắng mặt trời chói chang và tiếng ve kêu.

Thương Chu Đức không ở quý phủ, chủ tớ Trương Nguyên đến thắng núi Bạch Mã, khi lên bờ ở bến tàu Trà Viên, nhìn thấy có một con thuyền nhỏ của Thương thị đang neo dưới bóng cây bên bờ, thuyền nương nói:

- Trương công tử, đại tiểu thư của nhà ta cũng ở trên núi đó.

Trương Nguyên ừ một tiếng rồi cùng với Vũ Lăng gấp rút lên núi, vừa lên đến núi Bạch Mã, những cây trà tỏa bóng mát rượi, lại có gió khe khẽ thổi, buông xuống lều tranh trúc đình, có hai nữ đầy tớ già dáng dấp khỏe mạnh đang nói chuyện phiếm dưới bóng cây, nhìn thấy Trương Nguyên thì mặt tươi cười nói:

- Trương công tử đến rồi, đại tiểu thư đang ở trên đó.

Trương Nguyên đi đến phía ngoài nhà tranh, nhìn thấy tiểu tỳ Vân Cầm đang ngồi ở trước cửa dùng cây cỏ bện thành con châu chấu, nhìn thấy Trương Nguyên thì vội đứng dậy đang định nói thì Trương Nguyên khoát khoát tay, Vân Cầm liền không nói gì nữa, chỉ mỉm cười, chỉ vào phòng đọc sách, hai tay chấp lại, đặt bên gò má, đầu nghiêng về một bên làm tư thế một người đang ngủ, Trương Nguyên tháo mũ rơm giao cho Vũ Lăng,

cất bước đi vào phòng sách. Ánh mặt trời sáng ngời chiếu qua cửa sổ làm bằng gỗ cây long não điêu khắc hình lá liễu, trên thư án là cuốn “Tả thị bác nghị”. Gió thổi làm những trang giấy mỏng lật nhẹ. Một cây đàn thất huyền lặng im không tiếng động, một chiếc cốc sứ trắng tinh, nắp để ngửa sang một bên, trà trong cốc còn gần đầy, một vài búp trà chìm nổi trong chén, hương trà nhẹ nhàng thấm vào lòng người. Thương Đạm Nhiên một tay đỡ má, khuỷu tay chống xuống án thư, nhắm mắt ngủ. Nàng mặc chiếc áo lụa màu thiên thanh, ống tay áo bó khít, chất lụa tơ sống mềm mại. Thân người hơi nghiêng, eo nhỏ vẫn thẳng, rất đẹp.

Trương Nguyên ngồi trên một chiếc ghế trúc khác bên thư án, nhìn chăm chú Thương Đạm Nhiên đang trong tư thế ngủ, khuôn mặt trắng hồng, lấm tấm mồ hôi vì trời nóng, càng khiến da thịt mỡ màng, hàng mi dài rợp xuống, ngấn mắt thật sâu, đuôi mắt hướng lên trên, sống mũi cao thẳng, do một tay đỡ một bên má nên phần miệng bên đó hơi nhếch lên, tựa như đang cười vậy. Chắc là đang nằm mơ giấc mơ đẹp chăng?

Tiểu tỳ Vân Cầm đứng bên cửa xem xét một chút, thấy Trương công tử đang ngồi đó nhìn tiểu thư mà vẫn chưa thi lễ thì liền che miệng cười cười, rút đầu về, quay ra nói chuyện nhỏ với Vũ Lăng đang ở trước cửa.

Trương Nguyên cũng chống tay vào má, cách mặt của Thương Đạm Nhiên chỉ trong gang tấc, cảm nhận được hơi thở thơm mát duyên dáng của nàng khiến hần tim đập nhanh hơn, ái dục dần dần nảy sinh. Có lẽ hơi thở hoặc là nhịp tim đập của Trương Nguyên quấy nhiễu giấc ngủ của thiếu nữ, Thương Đạm Nhiên đột nhiên mở to mắt ra, đôi mắt lúc đầu mơ hồ chốc lát rồi ngay sau đó đã trở nên sáng rõ liền vội ngồi thẳng người dậy, khuôn mặt xinh đẹp thoáng ửng đỏ lên, nhất thời không biết nói gì, tim đập loạn thành thịch.

- Làm kinh sợ đến nàng rồi sao? Thật xin lỗi.

Trương Nguyên cũng ngồi thẳng người, mỉm cười nhìn vị hôn thê của mình.

Thương Đạm Nhiên cầm lấy chiếc quạt lụa trên bàn, nhẹ nhẹ phe phẩy vài cái, lúc này mới hỏi:

- Sao bây giờ chàng đã đến rồi?

Trương Nguyên nói:

- Sáng sớm nay đã ta đi rồi. Sáng nay đến phủ của Tí Am tiên sinh, thỉnh giáo về chế nghệ, ăn trưa ở chỗ thầy Vương xong rồi mới tới đây.

Hắn thò tay kéo dây đàn thất huyền kêu “loong coong” một tiếng rồi nói:

- Đạm Nhiên mang đàn lên núi rồi, thật tuyệt, thế này lại được sướng tai rồi!

Thương Đạm Nhiên nói:

- Hôm nay nóng quá, tay dễ ra mồ hôi nên không đàn được, Trương công tử nếu muốn thì sáng mai muội sẽ đàn một khúc.

Trương Nguyên nói:

- Vậy cũng được.

Thương Đạm Nhiên thấy trên đầu Trương Nguyên có vết ướt mồ hôi, liền hỏi:

- Trương công tử muốn uống trà không? Có cả dưa hấu đó?

- Dưa hấu?

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Ở đâu?

Thương Đạm Nhiên nói:

- Ngâm ở trong suối Lâu Ẩn.

Rồi nàng ra ngoài dặn dò Vân Cầm:

- Mau đi gọi vú Tôn đến suối lấy dưa về đi.

Tiểu tỳ Vân Cầm nói:

- Tiểu tỳ đi lấy cho.

Vân Cầm cùng Vũ Lăng háo hức đi, không lâu sau, Vũ Lăng ôm một bao tải dưa hấu về. Trong phòng sách có dao rọc giấy, bổ dưa ra ăn, thật mát và ngọt.

Thương Đạm Nhiên nghe Trương Nguyên nói đến chuyện hồ Giám không cạn, liền nói:

- Nhị huynh là hương thân Hội Kê hôm nay cũng đi huyện nha để cùng bàn về việc cứu tế, nghe nhị huynh nói rằng tám huyện Thiệu Hưng ngoại trừ huyện Thượng Ngu lúc lập xuân còn hai trận mưa, còn lại 7 huyện khác đều khô hạn, giá gạo dĩ nhiên tăng cao.

Hội Kê Thương thị là gia tộc lớn, ngoại trừ việc có hàng ngàn mẫu ruộng ra, còn có vườn trà, vườn trái cây, cửa hàng gạo, cửa hàng tơ lụa, nhưng số điền sản trong đó được đứng tên Thương Chu Khư lại không nhiều, xem ra Thương Chu Đức có công danh sinh đồ giàu có hơn người anh trai của mình là Thương Chu Khư khá nhiều. Rất nhiều quan viên lập thân rất nghiêm túc, giữ mình trong sạch liêm khiết nhưng anh em người nhà của họ trong vòng hơn mười năm đều trở thành những phú ông giàu có. Ngay cả Lưu Tông Chu cũng như vậy, bản thân Lưu Tông Chu cương trực

ngay thẳng, sống rất cần kiệm, khi bãi quan rồi kinh chỉ có một người hầu và một con lừa. Nhưng gia tộc Lưu thị ở Sơn Âm, cũng là phú hào, tiền tài lợi lộc như kiến bu chỗ tanh. Thương Đạm Nhiên lại nói:

- Trương công tử chuẩn bị xây dựng kho lương thuận lợi không?

Trương Nguyên nói:

- Đều còn ở trong dự liệu, chỉ không biết là sẽ khô hạn thế này đến bao giờ. Nghĩ lắm mấy chuyện này chỉ phiền thêm chứ không được việc gì. Chúng ta cứ đọc sách đi, sẽ sớm qua đi thôi.

Thương Đạm Nhiên “Ừ” một tiếng, đọc cho Trương nguyên bài “Tạ thị bác nghị” của Lã Tổ Khiêm, cứ đọc rồi nghỉ, một buổi chiều đọc hết được một quyển.

Sáng sớm hôm sau, Thương Đạm Nhiên lên chòi trúc ở trên núi Bạch Mã đánh đàn, Trương Nguyên ngồi một bên lắng nghe. Trương Nguyên không thích thú đàn cổ lắm, cảm thấy âm thanh có phần chói, không dễ nghe lắm nhưng nghe âm điệu biết nhã ý, nhìn bộ dạng Thương Đạm Nhiên đánh đàn hẳn liền cảm vui mắt. Bàn tay mềm mại lướt trên dây đàn, cổ tay trắng ngần như sương tuyết.

Ngồi nghe tiếng gió trúc gõ vào bờ đá, ngắm con đường u tối vắng vẻ. Tiêu khiển ngày hè ở núi Bạch Mã thật thú vị, có Đạm Nhiên ở bên cạnh, thời gian trôi thật nhanh, đảo mắt đã là cuối tháng sáu. Ngày mười chín tháng sáu là sinh nhật của Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên tặng cho Trương Nguyên một miếng ngọc bội, coi như để kết ân tình. Chiều tối ngày hai mươi chín tháng sáu, Trương Nguyên đang đưa Thương Đạm Nhiên xuống núi thì ở bến tàu Trà Viên gặp một người hầu của Thương thị dẫn theo Mục Kính Nham từ bờ sông Đông Đại Trì đi tới. Bây giờ mực nước ở giữa sông Đông Đại Trì chỉ rộng khoảng 2-3 trượng, Thương Đạm Nhiên đi

lại núi Bạch Mã đều phải đi bộ, may mà không xa, chỉ chừng hơn một dặm đường.

Mục Kính Nham nói:

- Thiếu gia, Dương tú tài và Kim tú tài ở Thanh Phố tới bái kiến thiếu gia, đến từ sau giờ Ngọ.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Dương Thạch Hương tới rồi sao? Kim tú tài chắc là Kim Bá Tông của Thanh Phố văn xã mà ta đã từng gặp ở miếu Thủy Tiên lần đó. Hôm nay trời rất nóng đấy, có bằng hữu từ phương xa tới, thật là tuyệt quá!

Rồi hân hoan quay ra nói với Thương Đạm Nhiên:

- Đạm Nhiên, ta phải thu dọn đồ đạc trở về rồi, mấy ngày nay thật sự làm phiền nàng quá.

Mùa hè ở núi Bạch Mã trôi qua như vậy sao? Thương Đạm Nhiên thấy hơi buồn. Đây là khoảng thời gian ngọt ngào đẹp đẽ nhất của nàng từ lúc chào đời tới nay. Thương Đạm Nhiên lại cười nói:

- Muội cùng chàng lên núi thu dọn đồ đạc.

Khi đi lên núi, Trương Nguyên dắt tay Thương Đạm Nhiên. Tuy rằng hai người thường vụng trộm nắm tay nhau, nhưng nếu có mặt người hầu, thì Thương Đạm Nhiên lại không chịu để như vậy. Lúc này là bởi vì Trương Nguyên sắp dọn khỏi lều tranh ở núi Bạch Mã nên trong lòng Thương Đạm Nhiên thật không nỡ, cứ để Trương Nguyên nắm tay nàng đi lên núi. Tới căn nhà tranh, Thương Đạm Nhiên hỏi khẽ:

- Trương lang, bao giờ huynh lại đến thăm muội?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 179

Quý Râu đỏ, trưởng nữ xinh đẹp (1)

Đây là lần đầu tiên Thương Đạm Nhiên gọi Trương Nguyên là “Trưởng lang “. Tuy không dễ nghe lắm nhưng Trương Nguyên vẫn vô cùng vui mừng, nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay mềm mại, nói:

- Đêm mong bảy tới gặp nàng, được không?

Thương Đạm Nhiên đáp:

- Vâng.

Trương Nguyên nói:

- Đêm mong bảy gặp, mong là nàng có thể đáp ứng một tâm nguyện của ta.

Thương Đạm Nhiên tim đập thình thịch, hỏi nhỏ:

- Là gì ạ?

Trương Nguyên nói:

- Để ta hôn nàng một cái.

Nói xong, hẩn nhìn thấy trên phần gầy trắng nõn của nàng đều nổi đỏ như hoa hồng, thật là mê người, thật muốn đêm nay là đêm động phòng hoa

chúc. Haizz, chỉ là nghĩ như thế mà thôi, mười sáu tuổi, mười sáu tuổi, sao mình mới mười sáu tuổi cơ chứ?

Thương Đạm Nhiên mím môi, không lên tiếng, khẽ nâng vạt áo cúi đầu lặng lẽ đi. Thế là nàng ngầm đồng ý rồi. Tính cách của Thương Đạm Nhiên là như vậy. Nếu như những chuyện nàng không đồng ý thì nàng sẽ nói rõ từ chối. Đã đến căn nhà tranh ở lưng chừng núi, Thương Đạm Nhiên giúp Trương Nguyên thu dọn quần áo và sách vở. Trương Nguyên mang theo về bức tranh “Bạch Mã sơn cư đồ” mà Thương Đạm Nhiên vẽ. Cả đoàn người về tới dinh thự Thương thị, Thương Chu Đức muốn giữ Trương Nguyên lại dùng bữa tối, nhưng Trương Nguyên từ chối khéo, nói:

- Nhị huynh, đệ phải quay về ngay, có bạn văn từ Thanh Phố xa xôi tới, không tiện chậm trễ.

Thương Chu Đức không giữ hẳn nữa, phái xe ngựa đến đưa Trương Nguyên trở về, còn tặng theo xe một giỏ nho lớn và mấy quả dưa hấu lớn.

Trương Nguyên trở lại dinh thự Đông Trương, trời đã tối, đèn dầu mới được thắp lên, thấy trong phòng có tam huynh Trương Ngạc đang tiếp chuyện Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông. Trương Ngạc lúc chập tối liên tục chạy sang xem Trương Nguyên đã về chưa, thấy có khách thì liền thay Trương Nguyên tiếp khách.

Trương Nguyên đi nhanh lên sảnh, liên tục chấp tay thi lễ nói:

- Dương huynh, Kim huynh, tiểu đệ biết được hai vị hiền huynh tới hận không thể mọc cánh để bay trở về. Trời nóng, bằng hữu tới thăm thật là vui sướng vô cùng.

Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông thấy Trương Nguyên vội về, cũng rất vui mừng. Dương Thạch Hương cười nói:

- Tin của Trương huynh, ta đã sớm nhận được. Vốn định tháng trước tới nhưng lại chậm trễ. Phạm huynh của phòng xã núi Phất Thủy vẫn chưa đến chứ?

Trương Nguyên nói:

- Ta chỉ viết thư cho Dương huynh. Phòng xã núi Phất Thủy quá xa. Bây giờ trời nóng bức thế này, Phạm huynh dù muốn tới, cũng phải đợi đến lúc trời thu mát mẻ.

Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, có bằng hữu từ phương xa tới, đệ nên tới Bách Hoa lầu bày tiệc rượu tẩy hết phong trần cho Dương huynh, Kim huynh.

Rồi quay ra nói với người hầu Vũ Lăng ở bên:

- Tiểu Vũ cũng đi, Tiểu Vũ gặp tiểu Vũ, rất thú vị đó.

Dương Thạch Hương vội hỏi:

- Hôm nay không uống được rượu, ăn nhẹ nhàng thanh đạm một chút thì tốt. Lúc trước lão phu nhân sai người tới hỏi, ta đã nói tốt nhất là cháo đậu xanh giải nhiệt. Giới Tử huynh, hai người chúng ta đến bái kiến lệnh đường, có được không?

Trương Nguyên nói:

- Không cần đa lễ, không cần đa lễ.

Dương Thạch Hương nói:

- Hai người bọn ta tới đây, chắc là có phần quấy rầy, Giới Tử huynh và hai người chúng ta thân như huynh đệ, phải bái kiến lão phu nhân mới được.

Trương Nguyên liền vào mời mẫu thân đi ra. Hai người Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông bái kiến Trương mẫu Lã thị, nói vài câu xong, Trương mẫu Lã thị liền đi vào, dặn dò con trai nòng hậu khoản đãi khách.

Lục Thao nhờ Dương Thạch Hương mang đến cho Nhược Hi một phong thư và năm con ngựa, năm tấm vải, trong thư báo bình an với thê tử và chúc mừng em vợ Trương Nguyên đã đỗ đầu trung học phủ Thiệu Hưng, ngoài chuyện đó ra Lục Thao cũng không nói tới chuyện nào khác, Trương Nhược Hi bảo Trương Nguyên hỏi thăm Dương Thạch tình hình của Thanh Phổ Lục thị thế nào.

Không đi tới Bách hoa lâu uống rượu hoa được, Trương Ngạc cũng ở lại cùng Trương Nguyên, Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông ăn cháo đậu xanh, Thúy cô ướp gia vị những món điểm tâm thật ngon miệng, còn có bánh trắng, bánh chưng, đều rất hợp khẩu vị.

Nhắc tới đại hạn ở Giang Nam, Dương Thạch Hương nói:

- Ở Tùng Giang chưa bao giờ gặp hạn hán, đi qua Gia Hưng, là thấy đất đai chỗ nào cũng khô nứt, ở Chiết Giang có mười một phủ thì có tới một nửa gặp hạn, Giang Nam vốn là vùng đất trồng lương thực lớn, gặp phải tai họa lần này, ảnh hưởng quá lớn.

Về mặt Trương Ngạc lại hưng phấn nói:

- Qua hai ngày “ thủy hử” nữa, sẽ có cả đoàn hơn trăm người đi du hành cầu mưa, nhất định có thể cảm động trời xanh, ban thưởng trời mưa.

Trương Nguyên hỏi:

- Tam huynh, bọn quý tộc đỏ Lưu Đường, Nhất Trọng Thanh Hộ tam nương đã tìm thấy chưa?

Trương Ngạc vội hỏi:

- Đệ đã biết rồi à?

Trương Nguyên nhạc nhiên nói:

- Đệ biết cái gì?

Trương Ngạc cười to nói:

- Vậy xem ra là ý trời, đệ vừa mở miệng đã hỏi quý tộc đỏ Lưu Đường và Nhất Trọng Thanh Hộ tam nương, chắc đệ đã biết hai người họ là do ai diễn?

Trương Nguyên trong lòng như hiểu ra điều gì đó, chau mày nói:

- Huynh muốn cha con Mục Kính Nham diễn vai hai người này ư?.

Trương Ngạc nói:

- Đúng vậy, Giới Tử lần này đệ nhất định phải đồng ý, nếu không ba mươi sáu thiên cương bảy mươi hai địa sát không tập hợp đủ, để tìm được đủ người, những gia nô đã chạy tới như chân, hôm đó ta ở trên cây cầu đá nhìn thấy hai cha con Mục Kính Nham cười la mới nghĩ ra để cho Mục Kính Nham đóng giả Lưu Đường, Mục Chân Chân đóng giả Nhất Trọng Thanh là quá ổn.

Trương Nguyên nói:

- Cũng đâu có giống nhau.

Trương Ngạc nói:

- Mục Kính Nham vốn là râu vàng, nhuộm râu thành màu đỏ là được, dáng Mục Chân Chân cũng không phải cao lắm, đi thêm đôi giày cao gót miễn cưỡng cũng cao thêm, hay nhất là Mục Chân Chân có võ nghệ, để Mục Chân Chân cầm theo nhật nguyệt song đao là quá giống rồi. Chuyện

này vẫn cần người phải đi tới nói với cha con họ một câu, trước ta có hứa đưa cho hai cha con năm lượng bạc mà họ cũng không chịu.

Thiên tai khó lường, không nghĩ ra cách gì lại bày trò náo nhiệt vậy, Trương Nguyên lắc đầu cười, nói:

- Vậy cũng được, đợi lát để sẽ nói chuyện với hai người.

Trương Ngạc sốt ruột nói:

- Ngay bây giờ gọi họ tới nói đi.

Trương Nguyên bèn sai Vũ Lăng gọi Mục Kính Nham và Mục Chân Chân tới, trong chốc lát, cha con hai người đã đi tới.

Trương Ngạc nói với hai cha con:

- Thiếu gia nhà người đã đồng ý rồi, ngày mai hai người hãy tới Tây Trương hóa trang, ngày kia sẽ bắt đầu du hành cầu mưa.

Trương Nguyên thấy Mục Chân Chân có vẻ không muốn, liền nói:

- Chân Chân, chuyện cầu mưa lần này cũng xem là việc lớn của bốn huyện, người tham gia một chút cũng tốt.

Lại nghe Mục Chân Chân nói:

- Thiếu gia, Nhất Trọng Thanh Hộ tam nương này có chồng rồi.

Trương Ngạc dậm chân cười to, nói:

- Người đang nói tới Vương Ải Hồ sao, ha ha ha, đâu có bảo người phải gả cho hắn, cho dù người chịu, thì Giới Tử cũng không chịu đâu.

Mục Chân Chân vội vàng lắc đầu:

- Tỳ nữ không chịu.

Trương Nguyên cười nói với Mục Chân Chân:

- Chân Chân, nếu tên Vương Ái Hồ kia dám tới gần người, người hãy cho hắn một cước bay ra xa.

Mục Chân Chân cúi đầu không nói lời nào.

Trương Nguyên thấy Mục Chân Chân không đồng ý, liền nói với Trương Ngạc:

- Thôi bỏ đi, Chân Chân không muốn thì đừng ép nữa, người đàn bà đẹp có dáng cao cũng dễ tìm, Chân Chân tuổi còn nhỏ, cũng khó đóng giả cho giống.

Trương Ngạc rất không hài lòng, nói - Giới Tử, đệ ngay cả người hầu nhà mình cũng không sai được, phụ nữ mà nuông chiều như vậy sao được!

Mục Chân Chân vội vàng nói:

- Tam công tử, tiểu tỳ đồng ý, vừa này tiểu tỳ chỉ là lo lắng đi giày cao gót đi lại khó khăn mà thôi.

Trương Ngạc lại lập tức cười, nói:

- Người đâu phải bó chân, lo cái gì, được rồi, vậy cứ quyết như vậy đi.

Lại nói với ba người Trương Nguyên, Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông:

- Ngày mai mời mọi người tới xem thủy hử quần hùng thịnh hội.

Trương Ngạc đi rồi, Trương Nguyên cùng Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông tới vườn sau bên sông Đầu Lao tản bộ nói chuyện, sông Đầu Lao

đã không còn nước, lòng sông mọc những bụi cỏ dại, căn lầu gỗ hai tầng ở hậu viên đã xây lên tầng, vẫn chưa làm nóc.

Dương Thạch Hương không mấy để ý tới dòng sông khô cạn, nói:

- Giới Tử huynh, đệ lần này đem tới năm trăm cuốn chế nghệ của chư sinh ba huyện Thanh Phố, Hoa Đình, Thượng Hải, mời Giới Tử huynh chọn ra một trăm hai mươi cuốn để bình, tại hạ đã mang tới một trăm năm mươi lượng bạc là thù lao.

Lại nói tiếp:

- Giới Tử huynh cũng đừng nên khách sáo, tại hạ mở tiệm sách, mời người chọn văn trả tiền là chuyện đương nhiên, tình bằng hữu thì vẫn là bằng hữu, số bạc này huynh nhất định phải nhận lấy. Bạc đệ đã mang tới rồi.

Lần trước ở Thanh Phố Dương Thạch Hương nói lấy một trăm lượng bạc là thù lao, giờ đã tăng lên tới một trăm năm mươi lượng tiền nhuận bút rồi, đây đương nhiên là do chuyện Trương Nguyên đã đỗ đầu cuộc thi phủ Thiệu Hưng. Danh đồng nghĩa với lợi mà.

Đảng xã thời Văn Minh là lợi ích tập thể, không nói tới lợi ích sao có thể thành chuyện, người Văn Minh không thanh cao như đời trước, người làm ăn buôn bán nơi nào cũng có, Trương Nguyên nói:

- Vậy cũng được, tại hạ nhất định sẽ viết lời bình thật hay, không để cho số vốn Dương huynh đưa ra bị thua lỗ.

Dương Thạch Hương cười lớn:

- Giới Tử huynh đỗ đầu huyện, có cái uy danh của cuộc thi, những tuyển tập này nhất định sẽ bán chạy, không nói tới hai huyện Hoa Đình, Thượng Hải, ngay cả Thanh Phố ta cũng đã có hơn ba ngàn học trò, hơn

vạn nho đồng, chỉ cần mười người có một người mua sách thì cũng đã có lời lớn rồi.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 179

Quý Râu đỏ, trưởng nữ xinh đẹp (2)

Kim Bá Tông nói:

- Chư sinh ở huyện lân cận tìm mua cũng không phải không có khả năng, những người mua sách đó cũng chỉ biết tranh giành nhau mua thôi.

Dương Thạch Hương lần này khí thế bừng bừng, hẳn muốn mượn tuyển tập này của Trương Nguyên để mở một chợ sách của hai huyện Hoa Đình và Thượng Hải, nếu bán được sách ở hai nơi này thì hẳn kiếm hời lớn rồi, nói:

- Giới Tử huynh, tại hạ còn có một việc muốn nhờ, muốn mời lệnh sư Quý Trọng tiên sinh viết vài lời tựa trong tuyển tập này, đây cũng là mượn một chút danh tiếng của lệnh sư.

Dương Thạch Hương này thật là có đầu óc kinh doanh, Trương Nguyên đáp:

- Được, hai ngày sau ta sẽ dẫn hai vị tới gặp Vương lão sư.

Nhắc tới chuyện của Thanh Phố Lục thị, Dương Thạch Hương nói:

- Không giấu gì Giới Tử huynh, Thanh Phố Lục thị là sợ gặp phiền phức, lúc ta chuẩn bị đi Lục Thao còn dặn dò ta không được nói tới những chuyện đó, khỏi làm cho lệnh tỷ lo lắng.

Trương Nguyên hỏi:

- Có phải đúng là Hoa Đình Đồng thị muốn chiếm hai trăm mẫu ruộng?

Dương Thạch Hương nói:

- Hóa ra Giới Tử huynh đã biết tới chuyện này.

Trương Nguyên nói:

- Ta chỉ là đoán thôi, bởi vì ta biết tên phản nô Trần Minh của Lục thị đem đi khế ước hai trăm mẫu ruộng dâu của Lục thị, nếu như có chuyện phiền phức lớn chắc chỉ có chuyện này.

Dương Thạch Hương nói:

- Giới Tử huynh đúng là liệu việc như thần, Hoa Đình Đồng thị đầu tháng năm liền phái người tới tiếp quản hai trăm mẫu ruộng dâu, Lục Hiếu Liêm kiện tới nha huyện, Lý huyện lệnh cũng biết mảnh ruộng dâu kia là sản nghiệp tổ tiên của Lục thị, nhưng không bắt được Trần Minh, không có nhân chứng, Lục thị mất đi khế ước, không có vật chứng, hơn nữa Lý huyện lệnh cũng không dám làm khó Đồng thị, bởi vì tri phủ Tùng Giang chính là môn sinh của Đồng Huyền Tế. Những tranh chấp thế này phải do hai huyện Tùng Giang và Hoa Đình cùng xử lý, Lý huyện lệnh chỉ có thể bảo sai dịch đi gọi nô bộc của Đồng thị về, nói rằng mảnh ruộng dâu đó đang có tranh chấp, Đồng thị không có quyền tiếp quản. Lý huyện lệnh làm được thế này đã là giữ thể diện cho Lục thị lắm rồi, chỉ có điều là hai trăm mẫu ruộng đó rõ ràng là điền sản của Lục thị, giờ trở thành mảnh đất tranh chấp, người nhà Lục thị không thể đi hái dâu được, Lục Hiếu Liêm không tức giận mới lạ. Nói tới đây, Dương Thạch Hương dừng lại một chút, lại nói tiếp:

- Theo ta biết, Lý huyện lệnh rất có thể năm sau sẽ không làm quan ở Thanh Phố nữa, sẽ có người mới tiếp quản, với sự giao thiệp của Đồng

Huyền Tể, huyện lệnh mới đến không chắc sẽ tiếp tục che chở cho Lục thị nữa, tới khi đó Đồng thị cứ đường hoàng mà tới chiếm ruộng dâu nhà Lục thị.

Trương Nguyên trầm mặc một lát, nói:

- Vậy Lục Dưỡng Phương dạo này thế nào?

Dương Thạch Hương cười cười nói:

- Từ lần trước bị Giới Tử huynh giáo huấn một trận, Lục Dưỡng Phương rất ít khi lộ mặt ở Thanh Phố, nghe nói tháng trước đi Hoa Đình, cũng không biết là có chuyện gì.

Nói chuyện thêm một lát, thời gian cũng không còn sớm, Trương Nguyên nói:

- Hai vị hiền huynh ở xa tới đi đường mỏi mệt, hôm nay hãy đi nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai ta lại bày bàn rượu mời khách.

Vì tiểu lâu ở hậu viên chưa thể ở được, Trương Nguyên liền sắp xếp cho Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông và đám nô bộc ở tại hai gian chái ở tiền sảnh, Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông ở một gian, hai người hầu của Dương Thạch Hương và một người hầu của Kim Bá Tông ở một gian khác, có chật hơn một chút. Trương Nguyên tạ lỗi với hai vị, Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông đều nói:

- Không sao, không sao, ở như vậy cũng hay, có thể dễ dàng nhờ Giới Tử huynh chỉ giáo.

Sắp xếp xong xuôi chỗ ở cho Dương Thạch Hương và Kim Bá, Trương Nguyên trở lại nội viện, thấy thư phòng sáng đèn, liền đi qua xem thử, Trương Nhược Hi tỷ tỷ đang dạy Mục Chân Chân viết chữ, nhìn thấy Trương Nguyên, Trương Nhược Hi nói:

- Tiểu Nguyên, lại đây xem bia Hoa Sơn Chân Chân viết này, rất có thần nhé.

Trương Nguyên đi qua xem, Mục Chân Chân nhanh chóng đứng dậy đứng sang một bên, Trương Nguyên nhìn mấy chữ lớn viết trên thư án, nét bút ngay ngắn, lực bút đầy đặn, rất có khí phách, khen:

- Chân Chân viết thật đẹp, tỷ tỷ đúng là dạy rất giỏi.

Trương Nhược Hi cười, nói:

- Luyện thư pháp cũng cần thiên phú đấy, Chân Chân viết rất có lực, chỉ tiếc... Quay sang nói với Chân chân:

- Chân Chân đi pha cho Tiểu Nguyên một tách trà đi.

Đợi Mục Chân Chân đi rồi, Trương Nhược Hi ngay lập tức hỏi Trương Nguyên Dương Thạch Hương kia đã nói những gì.

Trương Nguyên nói:

- Lúc trước tỷ tỷ lo lắng thật không có sai, Hoa Đình Đồng thị quả nhiên là muốn chiếm hai trăm mẫu ruộng dâu, cũng may Lý huyện lệnh còn là người có công đạo, hai trăm mẫu ruộng dâu kia tạm thời chưa bị chiếm đi, tuy nhiên việc này càng kéo dài càng phiền toái, Lục Ông đương nhiên sẽ không bao giờ chịu thua, tỷ phu bây giờ cũng rất lo lắng.

Trương Nhược Hi thở dài, bỗng nói:

- Tiểu Nguyên, đệ nói có thể giúp cho tỷ phu một tay, đệ định giúp thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Thời điểm chưa tới, cứ phải đợi qua kì thi năm sau đã mới được.

Trương Nhược Hi chặn lại nói:

- Đúng, Tiểu Nguyên đệ cũng đừng suy nghĩ nhiều, chuyên tâm học hành thi cử là được rồi, tỷ tỷ cũng không gấp, muốn gấp cũng không gấp được, cùng lắm thì không giữ được hai trăm mẫu rừng dâu kia vậy.

Trương Nguyên nói:

- Chỉ cần tỷ phu ra mặt làm chủ, hai trăm mẫu rừng ấy đệ nhất định giúp tỷ phu đoạt lại, Đồng thị tưởng rằng nắm được khế ước thì rừng dâu ấy thuộc về họ sao, nực cười, rừng dâu ngay cả đem ra mua bán cũng cần phải có chủ nhân cũ ra xác nhận, tỷ phu chưa từng xác nhận cho rừng dâu ấy thì nó không bao giờ thuộc về Đồng thị được, chỉ là bây giờ chưa thể nói lí được, chỉ có thể bàn bạc lại kĩ càng hơn.

Trương Nhược Hi thấy đệ đệ nói vậy cũng an tâm phần nào, thấy Mục Chân Chân bưng trà tới, nàng liền về tây lầu nghỉ ngơi.

Mục Chân Chân bưng trà tiến vào, hỏi:

- Thiếu gia còn có chuyện gì chỉ bảo?

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, ngồi đi, ta có chuyện muốn hỏi ngươi.

Mục Chân Chân liền ngồi xuống cạnh bên kia của chiếc bàn gỗ to màu đỏ, cầm ngọn đèn để cao màu trắng sứ di chuyển về phía Trương Nguyên, khuôn mặt trắng như tuyết của thiếu nữ đoá dân rất sạch sẽ, lông mi dày, ánh mắt thăm thẳm như nước hồ, nhìn Trương Nguyên nói:

- Thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, vừa rồi ta muốn người thoái thác đóng vai Nhất Trọng Thanh đó, sao người lại nhận lời?

Mục Chân Chân nhìn xuống, nói nhỏ:

- Tam công tử nói thiếu gia như vậy, tỳ nữ... Trương Nguyên nói:

- Người sợ ta khó xử nên mới chấp nhận chịu ầm ỨC đúng không, Trương Ngạc có thể làm khó được gì ta chứ, anh ta là người nhanh miệng thẳng thắn, lúc trước Dương tú tài và Kim tú tài đều có mặt nên ta không tiện nói chuyện này.

Mục Chân Chân chớp mắt, duyên dáng nhìn Trương Nguyên nói:

- Thiếu gia, tỳ nữ không ầm ỨC gì cả, đã nhận lời tam công tử rồi thì cứ đi đóng... hơn nữa đây chỉ là diễn trò trên sân khấu, chỉ là theo chân mọi người cùng đi cầu mưa mà thôi, cầu mưa cũng là chuyện lớn, tỳ nữ không tình nguyện là vì không thích Nhất Trọng Thanh Hộ Tam Nương đó.

Trương Nguyên cười hỏi:

- Vì sao?

Mục Chân Chân nói:

- Tỳ nữ vốn không biết Nhất Trọng Thanh là người như thế nào, hỏi đại tiểu thư mới biết, người nhà của Nhất Trọng Thanh Hộ Tam Nương đều bị người của Thủy Bạc Lương Sơn giết sạch, cô ta không nghĩ cách báo thù rửa hận mà lại gả cho người của Thủy Bạc Lương Sơn, điều này thật sự khiến cho nô tỳ nghĩ không thông.

Trương Nguyên mỉm cười nhìn Mục Chân Chân thăm dò, nhìn đến mức gương mặt thiếu nữ đỏ dần này đỏ rần, tâm trạng hoang mang hỏi:

- Thiếu gia, tỳ nữ nói sai rồi ư?

Trương Nguyên nói:

- Không có, Chân Chân nói rất hay, nữ nhân trong Thủy Hử không phải là dâm phụ mà là người vô tâm vô tính. Hộ Tam Nương đúng là người vô tâm vô tính, Chân Chân đã nói như vậy thì đừng đóng vai Hộ Tam Nương nữa, để Trương Ngạc tìm người khác.

Mục Chân Chân kinh ngạc nói:

- Nói vậy thì thiếu gia chẳng phải là đặc tội Tam công tử ư?

Trương Nguyên cười nói:

- Không đâu, Tam huynh vốn tham gia cho vui thôi, không kiên nhẫn đâu. Sớm mai ta sẽ đi bảo huynh ấy tìm người khác.

Mục Chân Chân ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Tỳ nữ đã nhận lời với Tam công tử rồi, không thể thất tín, dọa dân xưa nay đều trọng lời hứa, thiếu gia vì việc này mà bận tâm thì tỳ nữ cũng nguyện đóng góp chút sức lực cho việc cầu mưa, chỉ mong có mưa sớm thôi.

Mục Chân Chân tin rằng cầu mưa có thể làm cảm động trời xanh... Dân chúng Sơn Âm cũng phần lớn đều như vậy, bởi vậy mới hứng thú với cuộc thi đấu thần cầu mưa.

Trương Nguyên nói:

- Tốt lắm, ngày mai ta cùng người đi xem.

Tháng 6 năm Vạn Lịch thứ bốn mươi một là tiểu nguyệt, qua ngày 29 là đến ngày mùng 1 tháng 7. Sáng sớm ngày mùng 1 tháng bảy Trương Ngạc cho Năng Trụ tới gọi hai cha con Mục Kính Nham đi Tây Trương, Trương Nguyên mời Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông cùng đi. Đến Kịch viên ở

Tây Trương đã thấy người đứng đông nghịt, một trăm linh tám vị tướng Thủy Hử cơ bản đã đến đủ... Họ đều là những người nông dân, ngư dân, thợ mộc sơn dầu, thương nhân, thợ đá, đạo sĩ hòa thượng có hình dạng kỳ dị tới từ các vùng của Sơn Âm thậm chí ở các huyện phủ lân cận. Những người này hoặc đen hoặc trắng, hoặc cao hoặc thấp, hoặc béo, gầy, đẹp, xấu, muôn hình muôn vẻ... mà những nhân vật Thủy Hử nho nhã một chút như Trí Năng Tinh Ngô Dụng, Thần cơ quân sư Chu Vĩ, Thánh thủ thư sinh Tiêu Khiển, Thiết Phiến Tử Tổng Thanh thì đều do các môn khách của Tây Trương môn hạ thủ vai...

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 180

Mưa kịp thời

Phạm Trân đóng vai Ngô Dụng. Trương Nguyên nhìn thấy ông chú mình là Trương Nhữ Lâm ngồi trên một chiếc ghế tre dưới gốc cây nhãn bên cạnh vườn, tay cầm chung trà mỉm cười, cha của Trương Đại là Trương Diệu Phương đứng một bên, Trương Nguyên bèn dẫn Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông đi tới bái kiến. Trương Nhữ Lâm nghe nói hai sinh đồ họ Dương và họ Kim từ Thanh Phố tới nhờ Trương Nguyên biên tập sửa sang văn bát cổ liền cười nói:

- Học trò nhỏ mà lại kiểm tra biên tập thì ta chưa nghe thấy bao giờ.

Dương Thạch Hương kính trọng Trương Nhữ Lâm, cung kính nói:

- Học trò Giới tử huynh không tầm thường... thi huyện, thi phủ đều đỗ đầu, sang năm được dự thi hương là chuyện trong dự liệu. Tại hạ đã đọc qua chế nghệ của Giới Tử huynh, thật không hổ danh văn bát cổ.

Trương Nhữ Lâm cười nói:

- Dương tú tài mà mời Trương Nguyên biên sách, sách có bị đục khoét thì chớ có trách hần.

Dương Thạch Hương cười nói:

- Không bao giờ, không bao giờ, tại hạ đang muốn mượn danh tiếng song án thủ của Sơn Âm Trương thị và Giới tử huynh.

Trương Bính Phương và cháu trai Trương Đại là bạn rạn nhất. Tướng mạo, y phục, khí tượng của 108 vị anh hùng Thủy Hử đều do hai người này định đoạt. Bọn họ nói ai không giống người trong Thủy Hử là liền tìm người khác, căn cứ theo sách của Thi Nại Am và tranh vẽ của Lý Long Miên... Pháp gấm cung gấm dùng để may y phục cho các nhân vật đều được mua từ Dương Châu. Trương Nguyên nhìn thấy một vị hắc Đại Hán tay cầm hai lưỡi búa trông giống Lý Quỳ hơn cả Lý Quỳ trong phim truyền hình của hậu thế sau này, vị Đại Hán lùn Tống Giang cũng không biết tìm ở đâu ra, tướng mạo trung hậu còn hơn cả Lý Tuyết Kiện, ngoài các nhân vật Thủy Hử còn có người đóng chơu thần Lôi bộ, quan âm đại sĩ và thuộc hạ Long vương, trang điểm ăn diện hoa mỹ vô cùng, Trương Nguyên nhìn có cảm giác lóa cả mắt.

Lúc này hai cha con Mục Kính Nham và Mục Chân Chân đều tới. Mục Kính Nham râu tóc đều nhuộm thành màu đỏ, khuôn mặt rộng, bên tóc mai dính lên một nốt ruồi, trên nốt ruồi còn dính mấy sợi lông màu đen... Trong tay lão cầm một ngọn đao chế bằng gỗ được quét một lớp sơn màu bạc, giống hệt với nhân vật được miêu tả trong sách.

Lại nhìn Mục Chân Chân, được trang điểm như nữ tướng, mặc áo giáp mềm, thắt đai thô, tay cầm nhật nguyệt song đao, khí khái anh hùng, dưới chân cô ta là đôi giày đầu phượng gót cao ba tấc, khiến vóc dáng cao lớn hơn, mặt mày mỹ lệ.

Trương Nguyên thâm nghĩ:

- Có lẽ một ngày Chân Chân sẽ theo ta ra chiến trường với thân phận nữ tướng.

Ngày hôm đó Kịch viên Tây Trương vô cùng náo nhiệt, Trương Nguyên dành thời gian viết bài “Dương hòa nghĩa thương ký”, mời môn khách Tây Trương viết thư pháp tốt là Ngô Đình viết chữ to trên một dải lụa màu vàng. Sáng sớm ngày hôm sau, buổi du hành cầu mưa long trọng bắt đầu,

xuất phát từ Trạng Nguyên Đệ vòng qua Sơn Minh một vòng, rồi lại từ cầu Việt Vương đi tới Tiền Túc Vương Từ, sau đó lại vòng về. Đây là hành trình ngày thứ nhất, vài ngày sau đó phải đi đến bờ hồ Giám và các thôn làng ở Sơn Âm để diễu hành cầu mưa, bức trưởng bắt mắt “Dương hòa nghĩa thương ký” cũng do hai người hầu của Tây Trương cầm giương khắp nơi. Ba người Trương Nguyên, Dương Thạch Hương và Kim Bá Tôn từ sáng sớm đã đợi ở đầu phía tây cầu Việt Vương, muốn xem nhân vật Thủy Hử diễu hành cầu mưa. Mặt trời vừa mọc, đám người cầu mưa kéo đến, chiêm trống vang trời, đàn sáo inh ỏi, dẫn đầu là hai tấm biển lớn, bên trên có viết ba chữ lớn ‘Mưa kịp thời’, bên trái bên phải mỗi bên một tấm. Dương Thạch Hương cười nói:

- Lễ nào phải dùng nhân vật Thủy Hử để cầu mưa, thế hóa ra tên hiệu của Tống Giang là mưa kịp thời, thế lại hợp với tình cảnh.

Sau tấm biển ‘Mưa kịp thời’ lại là hai tấm biển lớn ‘Mưa thuận gió hòa’ và ‘Đạo tức dân an’. Dân chúng đến xem đều vui mừng tán thưởng, bám rất sát tấm bảng này là các nhân vật trong Thủy Hử, râu đỏ, râu quai nón, người đàn ông lùn đen, người đàn ông cao to, hòa thượng to béo xách thiền trượng, đầu đà cầm giới đao, thư sinh thối sáo trúc, thiếu niên xăm mình, giống như các nhân vật trong tranh của Lý Long Miên được thần tiên thổi hồn vào, từng người từ trong tranh bước ra, người xem ven đường chật kín, mắt nhìn không dời, tiếng hò reo không dứt, cầu mưa như vậy cũng là một kiểu lạc quan và lòng tin khi phải đối mặt với thiên tai. Trương Nguyên đeo kính thủy tinh, hẳn đã nhìn thấy Mục Chân Chân. Mục Chân Chân bôi vạch đỏ ngang trán, mình mặc chiến giáp, tay cầm nhật nguyệt song đao, đôi mắt xanh thắm được ánh nắng chiếu vào nom rất có thần, lông mày nhíu lại, trông có vẻ rất nghiêm trang, ánh mắt chậm rãi nhìn quét đám người, chợt thấy Trương Nguyên đeo đôi kính dị thường, thiếu nữ đạo dân này lập tức mặt mày xấu hổ, vội đảo mắt nhìn về hướng khác, một lúc lâu sau mới quay đầu lại tìm, nhìn thấy thiếu gia đeo kính vẫn đang mỉm cười nhìn mình, mặt nàng lại càng đỏ hơn.

Ở bên trái Mục Chân Chân là một người đàn bà mập mạp, bên phải là Mục Kính Nham, vốn Mục Kính Nham đóng quỹ tóc đỏ Lưu Đường thì không nên ở bên cạnh Hộ Tam Nương. Nhưng lúc này cũng không có ai bận tâm đến điều này, người đóng vai chú lùn Vương Ải Hồ cũng không biết ở đâu, người thấp, bị lấp trong đám người rồi.

Vũ Lăng đột nhiên kêu lên:

- Thiếu gia mau nhìn kia, tam công tử cũng ở trong Thủy Hử.

Trương Nguyên nhìn lên, quả nhiên Trương Ngạc đội mũ dây tua, mặc y phục màu lục, trong tay phe phẩy quạt sái kim, hai bên tả hữu đều có một nữ tử xinh đẹp đi cùng, hai nữ tử này đều thoa phấn, mặc áo cài thân, để lộ ra thân thể vô cùng xinh đẹp, ông ọo cột nhà, vừa nhìn là biết ngay gái lầu xanh.

Hai người Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông cũng đã nhìn thấy Trương Ngạc, Trương Ngạc ăn vận theo kiểu lăng tử đi chơi phố, Thủy Bạc Lương Sơn có nhân vật này sao, hai người đều thấy rất buồn bực, hỏi Trương Nguyên rằng Trương tam công tử đóng vai gì?

Trương Nguyên cười nói:

- Ta biết rồi, Tam huynh ta đóng vai Tây Môn Khánh.

Kim Bá Tông nói:

- Tây Môn Khánh không nằm trong số thiên cương địa sát Lương Sơn mà, không phải bị Võ Nhị Lang giết chết ngay từ đầu rồi sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh ta đóng vai Tây Môn Khánh trong một cuốn sách khác, Tây Môn Khánh trong cuốn sách đó không bị Võ Tòng giết chết, mà bị đàn

thê thiếp hưởng hết diễm phúc. Tam huynh ta cực kỳ tán thưởng viên Tây Môn Khánh đó.

Dương Thạch Hương ngạc nhiên hỏi:

- Còn có kỳ thư bậc này sao, tên là gì vậy?

Trương Nguyên nói:

- Gọi là “Kim bình mai”.

Trương Ngạc nhìn thấy mấy người bọn Trương Nguyên, liền cười hì hì đi tới, hai kỹ nữ kia cũng theo sau, Trương Ngạc cười hỏi:

- Dương huynh, Kim huynh, có biết ta đóng vai gì không?

Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông đồng loạt lắc đầu nói:

- Thật sự khó đoán.

Trương Ngạc cười ha ha, hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử đệ có biết ta là ai không?

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh đóng giả ai thì đệ biết, Tây Môn Khánh đại quan nhân, chỉ không biết hai vị này đóng vai gì?

Hắn chỉ vào hai kỹ nữ, trong đó có một kỹ nữ hắn đã gặp lần trước ở Bách Hoa lầu.

Trương Ngạc cười đắc ý, thò tay nâng cằm của kỹ nữ bên trái rồi nói:

- Vị này đương nhiên là Phan Kim Liên quyền rũ lẳng lơ rồi.

Rồi y lại ôm eo của kỹ nữ bên phải nói:

- Cô ta chính là Lý Bình Nhi có cặp mông trắng nõn.

Hai kỹ nữ cười hì hì, dùng quạt tròn quạt cho Trương Ngạc, cực kỳ xu nịnh.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, huynh thế này là làm nhiều loạn Lương Sơn, huynh bảo Võ Nhị Lang biết giấu mặt vào đâu.

Vừa nói như vậy, Trương Ngạc liền hậm hực ngay, chấp tay nói:

- Ta đi trước, việc cầu mưa quan trọng hơn, hẹn gặp lại.

Nói rồi y cùng hai kỹ nữ vượt lên trên đội ngũ, xuyên vào sau lưng hòa thượng Lỗ Chí đang gánh thiền trượng và Võ Tòng đang vác giới đao, tay vịn vào vai hai kỹ nữ, tung chân lên đá khiến người bán hàng rong Hội Kê đóng vai Võ Tòng ngã sổng xoài, người này bò dậy kinh sợ hỏi:

- Tam công tử, đang yên đang lành công tử sao lại đá tiểu nhân?

Người đóng giả Phan Kim Liên sớm được Trương Ngạc dặn dò, tiến lên duyên dáng nói:

- Thúc thúc bị kinh sợ rồi, từ sau khi ca ca người chết, ta gả cho Tây Môn đại quan nhân này. . . Cuộc sống vui vẻ hạnh phúc, thúc thúc có gì muốn nói không?

Người bán hàng rong đóng giả Võ Tòng không hiểu ra sao cả, sững sờ ở tại chỗ.

Đội ngũ nhân vật Thủy Hử diễu hành cầu mưa đã đi qua, phía sau là hàng ngàn người dân náo nhiệt đi theo.

Lúc này đã đến quảng trường Tiền Túc Vương Từ, trên cầu Việt Vương lại trống không, ánh nắng chiếu rọi xuống dòng sông cạn im ắng, thuyền lớn giờ không thể đi lại trên sông, chỉ có những con thuyền nhỏ thì vẫn có thể gồng gượng qua lại.

Trương Nguyên nói với hai người Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông:

- Nơi này cách phủ của Quý Trọng tiên sinh không xa, ba chúng ta đến đó thăm hỏi, các huynh thấy thế nào?

Dương Thạch Hương nói:

- Hai người chúng ta không chuẩn bị lễ lạt, danh thiếp cũng không mang theo, không dám mạo muội, hay là để ngày mai hãy đến bái kiến.

Trương Nguyên nói:

- Cũng được, vậy bây giờ chúng ta đi về hay là đi Tiền Túc Vương Từ tiếp tục xem các anh hùng Thủy Hử?

Dương Thạch Hương nói:

- Ta nghe nói Quý Trọng tiên sinh thanh cao kiêu ngạo, nói năng thẳng thắn, nếu ta mạo muội đến nhờ viết tựa văn, e sẽ bị lúng túng. Hay là Giới tử huynh đến đó thăm dò trước, nếu Quý Trọng tiên sinh đồng ý làm hộ lời tựa thì hai chúng ta sẽ tới nhà bái kiến, như vậy ổn thỏa hơn một chút, Giới tử huynh thấy thế nào?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 181

Hai người đẹp làm biên tập và lựa chọn

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Được, ta sẽ đi ngay bây giờ, hai vị tự đi Tiền Túc Vương Từ du ngoạn nhé.

Ở phân đạo đầu phía đông cầu Việt Vương, Trương Nguyên dẫn theo Vũ Lăng đi đến phủ Vương Tư Nhâm ở phía sau chùa Hạnh Hoa. Năm người chủ tớ bọn Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông đi về phía Bắc đến Tiền Túc Vương Từ.

Thật đúng là muôn người đều đổ xô ra đường, đoạn đường này trước đây đều hiếm người đi qua, qua chùa Hạnh Hoa, nhìn thấy một chiếc kiệu đang đi tới, đi bên cạnh kiệu là một thư sinh thiếu niên và một số người hầu, Vũ Lăng tinh mắt nói:

- Thiếu gia, đó là Vương nhị tiểu thư.

Nó liền lấy kính đưa cho thiếu gia đeo vào để nhìn cho rõ.

Trương Nguyên khoát tay nói:

- Không cần.

Hai người đi tiến về phía chiếc kiệu.

Thư sinh trẻ tuổi đúng là Vương Anh Tư, nàng được biết đội cầu mưa Thủy Hử của Sơn Âm đến miếu Hải Long Vương, liền mời tử tử Vương Tĩnh Thực đến xem. Những ngày này tử tử của nàng vẫn buồn bã thương cảm, Vương Anh Tư rất lo lắng, muốn đưa tử tử đến miếu Hải Long Vương cách nhà chưa tới hai dặm du ngoạn một chút để xem nhân vật Thủy Hử giải sầu, bởi vậy xin được mẫu thân đồng ý, liền kiên quyết đẩy tử tử ra ngoài. Bản thân nàng thì cải trang thành thư sinh, không ngờ gặp Trương Nguyên ở trước chùa Hạnh Hoa, liền hỏi Trương Nguyên đi đâu?

Trương Nguyên nói rõ ý đồ đến, Vương Anh Tư nói:

- Phụ thân lúc này không có nhà, Giới tử sư huynh muốn gặp cha muội có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Hai người bạn ở Thanh Phố muốn nhờ ta giúp bình luận văn bát cổ, còn muốn nhờ thầy viết tựa, mượn danh tiếng của thầy, để sách bán chạy một chút.

Vương Anh Tư mở to hai mắt cười nói:

- Được thôi, ngày mai mời bọn họ đến đi, Giới tử huynh bình luận thì chắc chắn cha muội sẽ đồng ý làm tựa.

Trương Nguyên thở dài nói:

- Vậy thì phải nhờ sư muội nói tốt hộ vài câu trước mặt thầy.

Hắn liếc nhìn vào kiệu, hỏi:

- Sư muội muốn đi đâu vậy?

Vương Anh Tư nói:

- Đưa tỷ tỷ của muội đi miếu Hải Long Vương giải sầu, bằng Thủy Hử cầu mưa của Tây Trương các huynh đã tới rồi đúng không?

Trương Nguyên nói:

- Đội Thủy Hử cầu mưa đã đến Tiền Túc Vương Từ rồi, ở đó bây giờ đông đúc lắm, người người tấp nập, sư muội và sư tỷ đến đó chỉ sợ sẽ bị chen lấn, theo ta thì ta đến đầu cầu Việt Vương đợi, nhân vật Thủy Hử chỉ một lúc sau là sẽ quay về Sơn Âm.

Vương Anh Tư nói:

- Tốt lắm, vậy thì làm theo lời sư huynh đi.

Nói rồi nàng vịn vào kiệu đi về hướng cầu Việt Vương, Trương Nguyên và Vũ Lăng đi theo một bên.

Vương Anh Tư chợt hỏi:

- Giới Tử sư huynh vừa mới gọi tỷ tỷ của muội là gì nhỉ?

Trương Nguyên nói:

- Sư tỷ, làm sao?

Vương Anh Tư mỉm cười nói:

- Không sao cả, nhất thời nghe không rõ thôi.

Kiệu dừng lại ở dưới bóng râm ở đầu cầu Việt Vương, hai người khiêng kiệu lui ra một bên, Vương Anh Tư kéo rèm kiệu nói:

- Tỷ tỷ ra đây mà xem, sông ở đây đều khô cạn thấy đấy rồi.

Vương Tĩnh Thục áo quần mộc mạc bước xuống kiệu, vén áo thi lễ với Trương Nguyên, gọi một tiếng:

- Trương công tử!

Trương Nguyên vội vàng thi lễ:

- Chào Vương sư tỷ.

Vương Tĩnh Thục cảm thấy Trương Nguyên xưng hô với nàng như vậy có chút kỳ quái, nhưng nàng cũng không nói gì, cùng muội muội Anh Tư sóng vai đứng ở đầu cầu ngắm phong cảnh, thì thầm nói chuyện với nhau.

Trương Nguyên chưa đi, cũng đợi ở đó, hẳn muốn đợi Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông cùng về, hơn nữa hai chị em nhà Vương gia còn ở đây, lúc này hẳn cũng có nghĩa vụ để tâm đến họ một chút.

Ước chừng hai khắc trôi qua, chợt nghe thấy tiếng tiêu tiếng trống đang tới gần, Vũ Lăng reo lên:

- Hào hán Lương Sơn tới rồi.

Lúc này là Quan Âm đại sĩ, Lô bộ chư thần và Long cung thủy tộc đi dâng trước, vẫn là hai tấm biển ‘Mưa thuận gió hòa’ và ‘Đạo tức dân an’ dẫn đầu. Các chư thần Bồ Tát này xiêm y rực rỡ, nghi trượng tuyệt đẹp, nom giống như người nhà trời vậy.

Tấm biển ‘Mưa kịp thời’ đã tới, nhân vật Thủy Hử dần dần tới nơi. Vương Tĩnh Thục và Vương Anh Tư cũng là được mở rộng tầm mắt. Vương Anh Tư hỏi Trương Nguyên vị này là ai, vị kia là ai, Trương Nguyên trả lời từng câu một, Vương Anh Tư nhìn thấy Mục Chân Chân đóng vai Hộ Tam Nương, cười nói:

- Sư huynh, kia chẳng phải là tỷ nữ của huynh Mục Chân Chân ư?

Trương Nguyên cười nói:

- Đúng vậy, vị đại hán tóc đỏ bên cạnh là cha của Chân Chân, sư muội chưa nhìn ra à, ha ha.

Vương Tĩnh Thục nhìn các nhân vật Thủy Hử tướng mạo khác nhau, nói với muội muội Vương Anh Tư:

- Chọn ra được những người này quả thực không dễ nhỉ, quả thực rất giống như trong tranh được vẽ trong Trung nghĩa Thủy hử truyện vậy.

Vương Anh Tư nhìn thấy chữ “Dương hòa nghĩa thương ký” viết trên tấm vải lụa vàng được treo trên cao, liền lớn tiếng hỏi Trương Nguyên:

- Sư huynh, là huynh viết phải không?

Trương Nguyên đáp:

- Chữ không phải do ta viết.

Vương Anh Tư cười nói:

- Muội biết chữ không phải do huynh viết.

Dòng người như nước, tay giơ thành rừng, chị em Vương Tĩnh Thục tuy có vài người hầu cận ở phía trước nhưng vẫn bị chen lấn liên tục lùi về phía sau, lùi ra phía sau cây nhãn mới đứng vững. Trương Nguyên cũng giúp đỡ chăm sóc, không để cho một số kẻ nhàn rỗi tới gần. Người ở Hội Kê, Sơn Âm không ai không biết Trương Nguyên, ai dám vượt râu hùm Trương Nguyên, nhìn thấy hăn, họ còn lo trốn không kịp.

Vương Tĩnh Thục nói thầm vào tai em gái:

- Tỷ đã nói không đi, muội cứ nhất quyết đẩy tỷ ra khỏi nhà, may còn gặp được Trương công tử, nếu không bị chen lạc rồi.

Vương Anh Tư líu lười nói:

- Muội cũng không ngờ hội lại đông người như thế này, còn đông hơn cả hơn hội miếu.

Vương Tĩnh Thục nhìn bóng lưng Trương Nguyên nói:

- Trương công tử này phẩm chất rất tốt.

Vương Anh Tư nói:

- Cái này còn cần phải nói sao, là học sinh mà phụ thân yêu quý nhất đấy.

Vương Tĩnh Thục quan sát từ lâu rồi, muội muội Anh Tư nói chuyện với nàng nhưng mắt lại cứ nhìn sang phía Trương Nguyên, không thể nói là liếc mắt đưa tình nhưng trong ánh mắt có lộ sự vui mừng, sự vui mừng tự đáy lòng như vậy ngày thường rất hiếm thấy. Vương Tĩnh Thục không khỏi nghĩ:

- Nếu muội muội có thể gả cho Trương công tử thì tốt biết mấy, sao lại vô duyên như vậy, Trương Nguyên đã đính hôn với Thương thị nữ lang mất rồi.

Vì nhớ tới cuộc hôn nhân bất hạnh của mình, tự nhiên tinh thần lại bắt đầu buồn bã chán nản. Đám đông đã đi qua, Trương Nguyên không nhìn thấy bọn Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông đâu, liền hộ tống chị em Vương thị về phủ, trên đường Vương Tư Anh hỏi:

- Sư huynh muốn chọn bát cổ văn, muội có thể giúp được gì không?

Trương Nguyên vừa nghe thì mừng rỡ, muốn chọn văn thì phải xem hết năm trăm cuốn chế nghệ mà Dương Thạch Hương mang tới, từ đó chọn ra 120 cuốn để bình luận. Việc này cũng mất khá nhiều thời gian và công sức, hẳn nói:

- Sư muội chịu giúp ta thật là quá tốt, ngày mai ta sẽ mang ba trăm cuốn chế nghệ tới, sư muội xem qua một lần rồi chọn ra 100 cuốn tốt hơn rồi đưa cho ta là được.

Vương Anh Tư nói:

- Vậy quá đơn giản, dù sao muội cũng nhàn rồi không có việc gì.

Đưa hai chị em Vương Tĩnh Thục, Vương Anh Tư về tới phủ, Vương Tư Nhâm vẫn chưa về, Trương Nguyên cũng không vào, cùng Vũ Lăng quay về Sơn Âm. Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông quả nhiên đã về trước rồi.

Dùng xong cơm trưa, Trương Nguyên xem 500 cuốn chế nghệ mà Dương Thạch Hương mang tới ở sảnh trước, chưa xem được vài quyển thì Lỗ Vân Bằng và Liễu tú tài tới, báo cáo với Trương Nguyên về số tiền và lương thực mà kho lương Dương Hòa quyên góp được, tính ra là 853 lượng bạc 6 tiền, khoảng 2370 thạch gạo, lần trước được Trương Nhữ Lâm đồng ý, vì kho lương chưa được xây dựng nên số tiền và lương thực thu được đều giao cho Tây Trương bảo quản.

Liễu tú tài thọt chân là một ông lão trung hậu, Lỗ Vân Bằng cũng là người chính trực, Trương Nguyên để cho hai người bọn họ làm xã phó là tương đối yên tâm, chỉ yêu cầu hai người công bố định kỳ số tiền và lương thực thu được. Sau này số tiền và lương thực dùng vào việc gì cũng phải ghi chép công bố rõ ràng, kho lương cũng không thể hoàn toàn dựa vào quyên góp, không thể ngồi không miệng ăn núi lở. Năm nay đã vậy, sang năm còn phải thành lập kho gạo, dùng nó để điều tiết lương thực.

Hai người Lỗ Vân Bằng, Liễu tú tài vừa đi, Tiền huyện lệnh lại cử người tới tìm Trương Nguyên đi có việc thảo luận. Sau khi Trương Nguyên đi, Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông ngơ ngác nhìn nhau. Trương Nguyên công việc quá bận rộn, việc chọn bát cổ văn rồi bình luận biết ngày

nào mới làm xong? Dương Thạch Hương đường xa tới đây, chính là muốn đợi Trương Nguyên bình luận xong rồi mang về Thanh Phố khắc dấu, không thể đợi ở đây lâu được, Dương Thạch Hương không khỏi có chút phiền não.

Đến khi chạng vạng tối Trương Nguyên mới từ huyện nha trở về. Hầu huyện lệnh truyền hân đi là để cùng với các thân hào bốn huyện bàn bạc về chuyện điền chủ cứu tế tá điền. Giờ đã là đầu tháng 7, đã thấy được vụ lúa chiêm mất mùa là chắc chắn, ước tính huyện Sơn Âm có khoảng 1/4 ruộng lúa không hề có chút thu hoạch nào, cứ như vậy các tá điền chẳng những không đủ sức gánh vác thuê lương, buộc phải hiệu dụ các phú ông điền chủ, phải giảm bớt điền nông thuê ruộng, cuộc sống khó khăn phải tự lo tiếp tế, nên hoặc là chết đói hoặc là chạy nạn.

Đồng thời Sơn Âm phủ còn cấp báo tình hình tai nạn với phủ Thiệu Hưng và tỉnh Chiết Giang, thỉnh cầu triều đình giúp nạn thiên tai, xem xét miễn thuế cho Sơn Âm. Sáng ngày hôm sau, Dương Thiệu Hương và Kim Bá Tông mang theo lễ vật theo Trương Nguyên đến Hội Kê bá kiến Vương Tư Nhâm, Vương Tư Nhâm đồng ý viết lời tựa cho các tập văn được chọn, nhưng yêu cầu Trương Nguyên sau khi chọn lựa bình luận xong lão xem qua rồi mới viết tựa.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 182

Mối tình trong đêm Thất Tịch

Vương Anh Tư phái một tiểu tỳ đi ra lấy 300 cuốn văn bát cổ mà Trương Nguyên mang tới, khi Vương Anh Tư đọc bát cổ văn, Vương Tư Nhâm cũng nhìn thấy, cười cười, không nói gì. Vương Tĩnh Thục cũng giúp xem sách, Vương Tĩnh Thục giỏi về thơ từ ca phú, về mặt kinh sử học hành tuy không bằng em gái Vương Anh Tư nhưng là trưởng nữ của bậc thầy bát cổ văn Vương Tư Nhâm thì nhãn lực của Vương Tĩnh Thục vẫn có.

Ba trăm cuốn chế nghệ có khoảng 10 vạn (một trăm ngàn) chữ, hai chị em Vương Tĩnh Thục và Vương Tư Anh mất một ngày để đọc, chọn ra 100 cuốn, hai ngày sau đó Vương Anh Tư viết bình luận sơ lược cho 100 cuốn đó, đến chập tối ngày mùng 5 tháng 7 cử người mang các bản thảo văn chế nghệ giao cho Trương Nguyên.

Mấy ngày rồi Trương Nguyên cũng ở thư phòng tây lầu chuyên tâm chọn văn, chỗ hần có hai trăm cuốn, từ đó chọn ra 60 cuốn, trong 60 cuốn này đã bình luận xong 50 cuốn, nhận được bản thảo chế nghệ Vương Tư Anh gửi tới, hần lập tức xem kỹ mấy bài bình luận, rồi đối chiếu với bản gốc. Hần mừng rỡ, khả năng bình luận bát cổ văn của sư muội Vương Anh Tư không thua kém hần, thế này thì có thể bớt việc rồi, liền bình luận nốt 10 quyển chế nghệ còn lại ngay trong đêm.

Cả ngày mừng 6 hần thêm một chút bình luận vào 100 cuốn mà Vương Anh Tư đã làm, sao chép rõ ràng, ngay chiều tối hôm đó đem 120 quyển chế nghệ được chọn ra đã có lời bình giao lại cho Dương Thạch Hương. Dương Thạch Hương xem kỹ bình luận của hơn 10 cuốn, vui mừng quá đỗi, luôn miệng khen Trương Nguyên tài năng tuyệt vời, 500 cuốn chế nghệ chỉ dùng thời gian 5 ngày đã chọn xong, hơn nữa lại còn bình luận tinh diệu, về phá đề, thừa đề v. v... đều có kiến giải độc đáo, có thể nói là bí quyết viết bát cổ văn, thật sự là có ích rất lớn cho việc học tập chế nghệ.

Dương Thạch Hương kết luận, tập văn bát cổ này nhất định sẽ bán chạy.

Trong đêm Thất Tịch (mồng bảy tháng bảy hàng năm, ngày Ngưu Lang, Chức Nữ gặp nhau), ánh trăng mọc lên như lưỡi liềm, Trương Nguyên ngồi một mình bên dòng suối ở núi Bạch Mã, nghe tiếng cười nói mơ hồ của nữ tử phía cúc viên truyền tới. Đó là Thương Đạm Nhiên và các tỷ nữ mang hoa quả và trái cây tới bày biện để bái nguyệt. Đây là lễ cầu nguyện của những cô gái, lễ hội thể hiện tài năng, khi các cô cầu nguyện nam nhân không được ở đây, nên Trương Nguyên mới qua bờ suối tránh mặt, ngồi ôm gối nhìn lên bầu trời một cách lơ đãng.

Sáng hôm nay Trương Nguyên đến nhà lão sư Vương Tư Nhâm đưa năm mươi lượng bạc tiền nhuận bút. Đêm đó Dương Thạch Hương đến huyện Sơn Âm đưa cho Trương Nguyên một trăm năm mươi tiền thù lao của tuyển tập, thấy Trương Nguyên đã hoàn thành “ dự thảo “ và “ Bình điểm “ nên rất vui, tiếp tục lấy ra hai mươi lượng bạc đưa cho Trương Nguyên ngày mai nhờ hần đưa tiền nhuận bút cho lão sư Vương Quý Trọng làm tựa đề. Trương Nguyên nhận và lấy ra thêm ba mươi lượng nữa thành năm mươi lượng, sáng nay mang bạc đến cho Vương lão sư, Vương Tư Nhâm cười nói:

- Dương tú tài huyện Thanh Phố không sợ lỗ vốn sao? Sao lại xa xỉ như thế!

Lại nói:

- Chỗ bạc này cậu cầm về đi, xem như quyên góp vào kho lương Dương Hòa Nghĩa.

Trương Nguyên nói:

- Kho Dương Hòa Nghĩa tạm thời chưa nhận quyên tặng của người Huyện khác, mà tới khi phải cứu trợ cũng chỉ giới hạn cho dân chúng ở huyện Sơn Âm, nếu lão sư quyên tặng cũng chỉ quyên tặng cho huyện Hội Kê.

Vương Tư Nhâm nói:

- Nói cũng phải.

Lệnh cho quân sự nhận bạc về, rồi bảo Trương Nguyên để lại bản thảo tuyển tập, hai ngày sau đến lấy lời tựa.

Hắn ở lại quý phủ của Vương lão sư dùng cơm, sau đó dẫn Vũ Lăng đi tiếp kiến Thương Chu Đức. Thương Chu Đức mới đi tuần tra ở các cùng nông thôn trở về, than thở năm nay hạn hán nghiêm trọng, việc chống hạn cứu tế là đại sự cấp bách nhất hiện giờ của dân chúng hai huyện Hội Kê và Sơn Âm Một chiếc đèn lồng nhỏ màu đỏ rất tinh xảo từ từ đi đến, Thương Đạm Nhiên gọi khe khẽ:

- Trương Công Tử, Trương Công Tử.

Trương Nguyên đáp:

- Huynh ở bên này.

Hắn đứng dậy nghênh đón, thấy Thương Đạm Nhiên tay cầm đèn lồng đi tới, các vú già, tỳ nữ không đi theo, hắn cảm thấy rất vui mừng cầm lấy tay Thương Đạm Nhiên cười hỏi:

- May áo ai đạt giải nhất?

Đêm Thất Tịch các thiếu nữ lấy chỉ năm màu khâu vào chín cây kim, ai làm khéo léo tinh xảo sẽ chiến thắng.

Thương Đạm Nhiên mỉm cười nói:

- Mọi người đều nhường muội đây.

Ánh mắt có chút trốn tránh, nghĩ đến câu hôm đó Trương Nguyên đã nói qua, cô tìm lời hỏi:

- Trương lang, bạn của huynh ở Thanh Phố đã về chưa?

Trương Nguyên nói:

- Máy ngày nữa sẽ trở về.

Treo ngọn đèn nhỏ lên cành cây bên cạnh suối, kéo Thương Đạm Nhiên ngồi xuống tảng đá cạnh ao, hai tay nắm chặt bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng, hần nói:

- Không biết lúc này Ngưu Lang Chức Nữ trên trời có nắm tay nhìn nhau như ta với nàng không nhỉ?

Thương Đạm Nhiên không nói gì, bàn tay nàng trong tay Trương Nguyên đã nóng ran, tim đập thành thịch, cô hỏi:

- Trương lang học nhiều biết rộng, biết chuyện gặp nhau ở Cưu Kiều là thật chứ?

Trương Nguyên lại cười nói:

- Lý hoặc sở vô, tình hữu kỳ nhân. (Về lý thì không nhưng xét về tình thì là thật) Hai người nhìn nhau thật lâu không nói lời nào chỉ nắm tay

nhau, dưới ánh sao cảm nhận được sự chân thật của tình ý. Hai người xích lại gần nhau hơn, khi đôi môi vừa chạm nhẹ cơ thể Thương Đạm Nhiên cứng đờ, run nhè nhẹ, gọi tên hần nho nhỏ:

- Trương lang.

Trương Nguyên đưa tay lên ôm Thương Đạm Nhiên. Hần cảm giác được quần áo mỏng manh, vòng eo mảnh mai của cô. Mặc dù khoảng cách hai lớp áo nhưng hần có thể cảm giác được da thịt ấm áp mềm mại của cô. Hai tay hạ từ hông xuống, cảm nhận được đường cong từ vòng eo, tay hần chạm nhẹ vào hông, hơi thở của hần nhanh dần. Hần cảm nhận được cơ thể mềm mại của cô bắt đầu run rẩy, cô đưa hai tay lên trước ngực tỏ vẻ chống cự, Trương Nguyên không dám tiến thêm. Hai người chỉ ôm nhau như vậy, không nói được lời nào.

Lúc này là đầu mùa thu lại ở trên núi, nên thời tiết có chút se lạnh, trời bắt đầu mưa bay bay. Cũng không biết thời gian trôi qua bao lâu, nghe được tiếng tỳ nữ gọi hai người mới vội tách ra, Thương Đạm Nhiên đáp:

- Đã tới rồi sao.

Trương Nguyên lấy đèn lồng xuống, dưới ánh đèn hiện ra một cô gái đôi mắt sáng ngời rất duyên dáng, hai má đỏ bừng, sự kiều mỹ không có gì sánh được. Thương Đạm Nhiên nói:

- Trương lang chúng ta xuống núi đi.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Thực lòng huynh chỉ muốn ngồi ở đây một đêm.

Một tay cầm đèn lồng, một tay đan với ngón tay của Thương Đạm Nhiên cùng nhau trở lại phía trúc đình.

Bảy, tám tỳ nữ, vú già đã thu dọn xong các đồ vật, Trương Nguyên, Thương Đạm Nhiên cùng nhau xuống núi, Vũ Lăng đã chờ dưới chân núi.

Trương Nguyên ngồi trên xe ngựa trở lại Đông Trương Trạch đệ đã vào canh ba. Khi hãm xuống xe trước hàng rào trúc trước cửa, đã thấy quản môn Mục Chân Chân đứng trước cửa, vẻ mặt vui mừng nói:

- Thiếu gia, người xem kìa.

Vừa nói vừa chỉ lên trời.

Trương Nguyên ngẩng đầu lên, thấy bầu trời vốn đầy sao nhưng giờ mây đen đã kéo đến, đám mây đen ùn ùn lại che khuất ánh trăng hình bán nguyệt, Mục Chân Chân liền hỏi:

- Thiếu gia, liệu trời có mưa không?

Trương Nguyên trầm nghĩ: “ Một chút mây như vậy sao mưa được? “
liền nói:

- Mau ngủ đi, có lẽ mai thức dậy sông sẽ đầy nước.

Lại hỏi:

- Thầy cúng cầu mưa trong mấy ngày?

Mục Chân Chân nói:

- Tổng cộng bảy ngày, ngày mai là ngày cuối cùng.

Trương Nguyên nói:

- Đang trông một cơn mưa đúng lúc à.

Đêm nay Mục Chân Chân mang kỳ vọng vào trong giấc ngủ, gối đầu lắng nghe âm thanh trên sân nhà hy vọng sẽ có tiếng mưa “ Sà sạt “,

nhưng không nghe tiếng “ Sần sạt “ đâu cả chỉ nghe thấy tiếng ngáy “ Khò khò “ ở đầu giường bên kia của Thỏ Đình, cô Thỏ Đình này thật là, cô ta dư hơi sao ngáy dữ vậy?

Sáng sớm khi thức dậy Mục Chân Chân rời giường, bước ngay ra vườn không thấy dấu hiệu trời mưa, cô ngửa đầu lên nhìn lên không trung thấy bầu trời xanh thăm thẳm, mây tối qua cũng không trông thấy đâu. Mục Chân Chân rất thất vọng nghĩ thầm “ Hôm nay là ngày cầu mưa cuối cùng rồi, Long Vương còn không chịu mưa sao? “ Trương Nguyên ở trên lầu phía tây nhìn thấy thiếu nữ ngơ ngơ ngẩn ngẩn dưới sân nhà, thầm nghĩ: “ Dân chúng cầu mưa với dáng vẻ thật cung kính, đại hạn ở kinh sư năm Vạn Lịch thứ mười ba, Hoàng đế còn tự đi trong mưa dầm đến đàn cầu mưa, đây là niềm tin và quyết tâm con người sẽ thắng được thiên nhiên. Khô hạn ở Thiệu Hưng nhất định sẽ qua thôi, nhưng chỉ mong ngày đó sẽ đến sớm.”

Sau giờ Ngọ ngày mùng chín, Trương Nguyên đi huyện Hội Kê đến phủ đệ của Vương Lão sư. Lão môn tử nói lão gia, thái thái, Đại tiểu thư đều đã đi Tị viên cả rồi, nên dặn khi Trương Nguyên đến thì tự đi vào thư phòng ở tiền viện lấy bản thảo.

Trương Nguyên liền đến thư phòng, quả nhiên thấy một thanh ngọc chặn giấy đè trên một chồng bản thảo, tờ giấy phía trên nhất chính là lời tựa mà Vương Tư Nhâm đã viết cho cuốn tuyển tập văn bát cổ này. Trương Nguyên nhìn lời tựa vừa xem vừa cười, lời tựa mấy trăm chữ này Vương Tư Nhâm viết rất khôi hài “ Văn chương diệu vu thiên, thiên chi văn an tại? Viết: kỳ linh tại không, kỳ kiện tại chuyển, kỳ cốt tại thanh, kỳ tinh tại nhật, kỳ vận tại tuyết dữ nguyệt, kỳ thái tại hà, kỳ khiêu hào cuồng quái tại phong lôi, nhi kỳ biến huyền quỷ lệ, hốt hoảng hợp ly bất khả tưởng trắc xử tắc tại vân.. “ (BTV tạm dịch: Văn chương diệu ở trời, vậy văn của trời ở đâu? Nói: sự khéo léo ở bầu trời, sự vượt trội ở xoay tròn, chí khí ở màu xanh, sự tinh tế ở thái dương, vận ở tuyết và trăng, sắc thái ở ráng mây, sức

kêu gọi ở gió và sấm, sự biến ảo, gian trá tàn ác, hốt hoảng hợp ly không thể tưởng được lại nằm ở mây...)

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 183

Phục cổ hay cách tân

Giới Tử sư huynh.

Vương Tư Anh chải tóc ba búi, mặc chiếc tử giáp (<http://baike.baidu.com/view/701826.htm>) màu xanh lá cây thêu viền vàng kim, cô nhẹ nhàng kéo váy, tràn đầy nhựa sống đứng ở cửa thư phòng.

- A, Anh Tử sư muội, muội không đi Tị viên sao?

Trương Nguyên hỏi.

Vương Anh Tư đi đến cười nói:

- Muội không đi mà ở lại chờ huynh đến lấy bản thảo, muội muốn nói chuyện với huynh.

Cô ngồi xuống ghế dựa ở thư phòng hỏi:

- Sư huynh lần này viết được bao nhiêu tiền?

Trương Nguyên cũng ngồi xuống cười nói:

- Một trăm hai mươi lượng, ý muội sao, muốn chia phần hả?

Vương Anh tư cười nói:

- Nghe nói hôm trước huynh có đưa cho cha muội năm mươi lượng bạc, nhuận bút của muội và tỷ tỷ cũng đều trong đó à!

Trương Nguyên nói:

- Huynh cũng muốn mua cho sư tỷ và sư muội ít quà mà không biết mua gì cho hợp, sợ không đúng ý.

Vương Anh Tư nhìn Trương Nguyên cười nói:

- Muội không khách khí đâu, muội nghe nói huynh và các huynh đệ của huynh có đến Hàng Châu cho mời thợ kính đến chế tác kính thiên lý, đã làm được chưa tặng muội một cái đi.

Trương nguyên nói:

- Kính thiên lý chưa hoàn thành, nhưng kính đốt nhang bằng đá thủy tinh đã có rồi, có thể soi mặt trời để lấy lửa. Ngày mai ta sẽ cho người đưa một chiếc kính đốt nhang đến cho muội, sau này kính thiên văn làm xong cũng sẽ cho muội một bộ.

Vương Anh Tư vui mừng nói:

- Tốt lắm, huynh hứa rồi đấy nhé.

Rồi cô lại hỏi:

- Sư huynh thấy sách Xuân Thu như thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Gần đây huynh không rảnh đọc sách, còn rất nhiều sách chưa đọc.

Vương Anh Tư nói:

- Muội gần đây đã đọc hơn bốn mươi cuốn sách có liên quan đến kinh nghĩa “Xuân thư” như: “ Xuân thư chúc từ “, “ Xuân thu thuyết “, “ Độc tả phụ nghĩa “, “ Tả truyện bình “ những cuốn sách này đều là chuyện cũ hoắc à, huynh không đọc cũng không sao cả, chỉ có những cuốn của Lã Tổ Khiêm “ Tả thị bác nghĩa “, của Hoàng Tổ Phục “ Xuân thu nghi vấn đối “ và của Vương Lê “ Xuân thu từ mệnh “ sẽ giúp rất nhiều cho các kỳ thi, còn lại là những cuốn khác chỉ lặp đi lặp lại thôi đọc nhiều cũng quy về một chuyện.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Nhờ sư muội chỉ giáo nhiều.

Vương Anh Tư cười lớn trợn mắt nói:

- Không dám chỉ giáo sư huynh, chỉ đề nghị thôi.

Hai sư huynh muội ở thư phòng thoải mái tranh luận về “ Xuân thu “, nói về đọc sách “Xuân thu” Vương Anh Tư đọc nhiều hơn Trương Nguyên, ngay cả bảy mươi cuốn “ Xuân thu tam truyện bình chú trắc nghĩa “ đều đọc qua. Tư tưởng của Trương Nguyên và Anh Tư rất tân tiến, hai người tranh luận khí thế, cảm thấy rất vui vẻ hưng phấn đúng là một cảm giác kỳ lạ.

Khi trời nhá nhem tối thì Vương Tư Nhâm về, Trương Nguyên lúc này mới vội vàng cáo từ. Vương Tư Nhâm thấy con gái Anh Tư cười hai mắt trừng to hết sức hữu thần, nói chuyện đến mức miệng khô trắng ra, hỏi ra mới biết con gái và Trương Nguyên nói chuyện một buổi chiều về vấn đề học vấn, Vương Tư Nhâm thầm nghĩ:

- Trương Nguyên và Anh Tư có duyên phận hay không sau này mới biết được, trên thế gian có gì nói trước được đâu?

Vương Tư Nhâm chịu ảnh hưởng tư tưởng của Lý Trác Ngô khá sâu, cho rằng mặc đồ hay ăn cơm đều là lý lẽ nhân luân. Duy trì thái độ phê phán đối với lễ giáo của Khổng Mạnh, như lệ thường có giọng điệu xúc động phần nộ, phóng khoáng, đối với sự qua lại giữa Trương Nguyên và con gái cũng không cho rằng có gì đáng ngạc nhiên. Đương nhiên, điều quan trọng là Vương Tư Nhâm cũng cực kỳ thích tên học trò Trương Nguyên này, trong thâm tâm tồn tại một tâm lý bí ẩn mà ngay cả bản thân ông cũng không ý thức được đó là đối xử với Trương Nguyên như con rể – cho nên nói Trương Nguyên gặp được một minh sư như Vương Tư Nhâm là phúc khí của hắn.

Nếu là người khác đã sớm lôi hắn ra đánh một trận rồi, đã đính hôn mà còn đùa giỡn với con gái người ta, cái này còn ra thể thống gì!

Mùng mười tháng bảy, Dương Thạch Hương cùng Kim Bá Tông vẫn chưa rời khỏi Sơn Âm. Ở Tô Châu theo đường sông nước Phạm Văn Nhược và Kim Lang Chi cũng đã tới Sơn Âm bái kiến Trương Nguyên. Khi đến thị trấn Sơn Âm hỏi về Trương Nguyên Trương Giới Tử không ai không biết cả, có người nhiệt tình dẫn hai người đến nhà Trương Nguyên. Đại Thạch Đầu nhận danh thiếp đi vào thông báo, trong phút chốc ba người Trương Nguyên và Dương Thạch Hương và Kim Bá Tông vui vẻ ra đón.

Phạm Văn Nhược nhìn thấy bên cạnh Trương Nguyên còn có hai người Dương Thạch Hương, Kim Bá Tông liền cười to nói:

- Dương huynh quả nhiên nhanh chân đến trước, Phạm mỗ chậm chân rồi.

Nói rồi y hướng về phía ba người Trương Nguyên chấp tay thi lễ.

Trương Nguyên nghênh đón Phạm Văn Nhược, Kim Lang Chi vào ngồi ở chính sảnh, Vũ Lăng bưng trà đến mời khách. Phạm Văn Nhược nhìn đánh giá môn đình nhà Trương Nguyên, xem ra bố cục thế này thì trong

vòng ba đời chưa xuất hiện tú tài. Phạm Văn Nhượng đã tìm hiểu được rằng Trương Thị ở Sơn Âm chia ra thành Đông Trương và Tây Trương. Tây Trương là khu dành cho gia đình quan lại, Trạng Nguyên đệ cũng là chỉ Tây Trương. Nhưng Trương Nguyên xuất thân từ Đông Trương có tố tiên là những người bình thường thì thế nào? Trương Nguyên giờ đã là án thủ thi phủ, coi như đã có công danh sinh đồ. Nếu tiếp tục đỗ đạt thì chỉ cần thời gian một – hai năm công sân sẽ khác biệt, người hầu nhiều vô số. Lúc thi cử gặp nhau nhiều thành quen nhau, gặp nhau thường chuyện trò hàn huyên, Dương Thạch Hương cười nói:

- Phạm huynh từ Tô Châu tới, tại hạ cùng Bá Tông huynh hôm nay vốn định rời khỏi Sơn Âm trở lại Thanh Phố, nhưng Phạm huynh và Lang Chi huynh đã tới, ta khó có cơ hội gặp lại nên tại hạ để lui vài ngày nữa mới trở về.

Phạm Văn Nhượng kinh ngạc nói:

- Dương huynh đến đây bao lâu rồi, Trương công tử đã chọn xong tập văn bát cổ cho Thanh Phố xã của huynh rồi ư?

Dương Thạch Hương cười nói:

- Hai người tại hạ đến đây ngày hai mươi chín tháng trước, Giới Tử huynh chỉ dùng sáu ngày đọc xong năm trăm quyển sách, trong đó bình luận một trăm sáu mươi cuốn nên mới nhanh nhẹn thần tốc như thế.

Phạm Văn Nhượng lại nói:

- Có thể mang tới cho tại hạ xem một chút được không?

Dương Thạch Hương liền sai người hầu mang tuyển tập bản thảo đến. Phạm Văn Nhượng xem lời bình của 5-6 cuốn rồi trả lại cho Dương Thạch Hương, khen:

→ Tuyển tập này của Trương Công tử sẽ khiến giấy ở Thanh Phố rất đắt
đấy.

Y chấp tay thi lễ với Trương Nguyên, nói:

- Tại hạ lần này từ Trường Châu đến là vì lần trước có ước hẹn ở Thanh
Phố, đến xin Trương công tử một trăm hai mươi cuốn chế nghệ để phát
hành.

Nói rồi y ra lệnh cho người hầu mang hai trăm lượng bạc trình lên.

Dương Thạch Hương cũng biết chế nghệ của Trương Nguyên bây giờ
chắc chắn được đông đảo học trò ở Giang Nam chờ mong. Phát hành văn
bát cổ của Trương Nguyên sẽ thu được lời lớn. Nhưng Phạm Văn Nhượng đã
có hẹn trước với Trương Nguyên nên gã cũng không tiện xin Trương
Nguyên giao chế nghệ để gã xuất bản. Chuyển đi tới Sơn Âm lần này được
Trương Nguyên giúp tuyển chọn ra những cuốn chế nghệ này cũng đã mãn
nguyện rồi, làm người không nên quá tham lam. Hôm đó lúc gần tối,
Trương Nguyên mở tiệc rượu ở tửu lâu trên phố Thập Tự phủ Học Cung
chiêu đãi bốn người Phạm Văn Nhượng, Kim Lang Chi, Dương Thạch
Hương, Kim Bá Tông, hẳn còn mời Đại huynh Trương Đại và Tam huynh
Trương Ngạc cùng tham gia tiếp khách. Trương Ngạc nghe nói không đến
Bách Hoa Lầu để uống hoa tửu nên khéo léo từ chối, nói rằng không thích
nghe mọi người nói về văn bát cổ.

Trương Ngạc không đến dự tiệc là sáng suốt đấy! Quả nhiên trong tiệc
rượu chuyện được mọi người nói nhiều nhất chính là văn bát cổ, Trương
Đại nói:

- Các vị bạn hữu của phòng xã núi Phất Thủy và văn xã Thanh Phố
không quản đường xa xa xôi đến Sơn Âm, tại hạ cùng Giới Tử đệ phải tận
tình tiếp đãi. Ngày mai, tại hạ có mời vài bạn hữu trong huyện đến cùng các
huynh luận văn, chính tại Giới Viên đó.

Sáng sớm hôm sau, Trương Đại liền phái người hầu đi mời Chu Mặc Nông, Diêu Giản Thúc, huynh đệ Kỳ Từ thời Gia Tĩnh tới nay, Lý Mộng Dương đi đầu với chủ trương tiền thất tử “ Văn tất Tần Hán, thơ tất Thịnh Đường “ ; Lý Phàn Long, Vương Thế Trinh đi đầu trong chủ trương hậu thất tử, giống như chủ trương phục cổ. Mấy ngày nay Trương Nguyên suy nghĩ rất nhiều, là cấp tiến phục cổ, lấy “ Văn tất lục kinh, thi tất lục triều “ làm chủ trương văn học, hay là cách tân tiền hậu thất tử, đưa ra chủ trương văn học độc đáo của mình?

Ngày thứ hai của Hội văn Nghiên Viên, Trương Nguyên cùng các bạn văn nghị luận về văn chương phục cổ tiền hậu thất tử, các học trò tham dự hội văn, trừ những học trò cá biệt chỉ đọc tứ thư ngũ kinh còn lại các sách khác đều không đọc ra thì đều là những người có học vấn cao cả. Trương Nguyên hùng biện vô cùng lôi cuốn, có sức thuyết phục, chỉ trích phái phục cổ uốn nắn sửa chữa quá nhiều, đánh mất bản gốc.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 184

Cửu tự quyết (1)

Hắn cho rằng phái phục cổ không có tính sáng tạo, văn viết ra dở ông dở thằng, không ra sao cả. Trình văn vài khoa thi hội gần đây nhất cho thấy rằng, đã rất hiếm gặp cái gọi là lấy chí khí Tần Hán vận hành vào lục kinh của phái phục cổ.

Cách thức dùng câu văn được chia nhỏ, văn chương diễn cổ rườm rà chính là xu hướng mới của văn bát cổ. Chính vì vậy Trương Nguyên đề xuất: “ Văn chủ Âu Tăng, pháp tông Thành Hoảng “ (có nghĩa là viết văn thì theo phong cách của Âu, Tăng là chủ đạo, bút pháp thì theo Thành, Hoảng là chủ đạo). Âu, Tăng chính là Âu Dương Tu và Tăng Củng. Thành, Hoảng là chỉ văn phong bát cổ giữa những năm Thành Hóa và Hoảng Trị. Đây chính là chủ trương văn học của Trương Nguyên, hắn muốn bài văn viết lên thật dễ hiểu, không cần làm ra vẻ khó hiểu huyền bí. Ngoài đọc các kinh ra còn phải đọc thêm nhiều cổ văn, chủ trương này của Trương Nguyên là rất thiết thực khả thi. Hắn không nêu ra hai bậc sư pháp còn nổi danh hơn là Hàn Dũ và Tô Thức.

Hàn Dũ lời văn rất phóng khoáng không thích hợp với văn bát cổ gò bó, trong khi đó Tô Thức thuộc loại tài năng bẩm sinh, hạ bút thành tuyệt văn, văn của Tô Thức không dễ học, cứ chạy theo e rằng dễ vẽ hổ không ra mà lại thành phân chó. Để so sánh thì sư pháp của Âu Dương Tu và Tăng Củng dễ hơn, như vậy mục đích học cổ văn cũng rất rõ ràng, chính là vì khoa cử. Để tập hợp được các chư sinh thì ngoài khoa cử ra không còn con đường

nào khác. Chủ trương văn học phải có lợi cho việc ứng phó với thi cử mới có thể tập hợp được các thí sinh. Trương Nguyên dùng chính thành công trong thi cử của mình để kêu gọi chư sinh, đây mới chính là phương pháp có sức thuyết phục nhất.

Trương Đại và đám thiếu niên như Kỳ Bưu Giai là thế hệ hăng hái dũng cảm tỏ ra rất tán thưởng khi Trương Nguyên dám chỉ trích bậc thầy văn học trong nước là Vương Thế Trinh cũng tán đồng với chủ trương văn học của Trương Nguyên. Trương Nguyên lại đề nghị thành lập văn xã định kỳ bàn luận văn bát cổ ở Sơn Âm, đám Trương Ngạc cũng rất hào hứng với “ Văn chủ Âu Tăng, pháp tông Thành Hoảng “, đây sẽ là chủ trương văn học của văn xã Sơn Âm.

Phạm Văn Nhượng, Kim Lang Chi ở lại Sơn Âm 6 ngày, sau tết Trung nguyên rằm tháng bảy mới cùng Kim Bá Tông và Dương Thạch Hương từ biệt Trương Nguyên và huynh đệ Trương Đại để hồi hương. Trương Nguyên chọn ra một trăm hai mươi cuốn bát cổ từ trong số 300 cuốn mà hãn đã làm trong 1 năm qua đưa cho Phạm Văn Nhượng xuất bản, đồng thời đích thân hãn viết lời tựa, luận về đạo viết văn, trình bày chủ trương văn học của mình. Đây cũng là cách hãn tuyên truyền chính mình, các cuốn sách này phát hành càng nhiều, người mua càng nhiều thì tên tuổi hãn càng vang xa, đương nhiên hiệu sách phòng xã núi Phất Thủy của Phạm Văn Nhượng cũng kiếm được nhiều tiền.

Hiện tại, Trương Nguyên phải chuyên tâm chuẩn bị cho kỳ thi đạo vào khoảng giữa tháng tư và tháng năm sang năm. Để giành được Tiểu Tam Nguyên, tuy cùng là tú tài nhưng tên tuổi của Tiểu Tam Nguyên khác biệt hơn nhiều. Để sách của Dương Thạch Hương và Phạm Văn Nhượng dễ bán hơn, hãn nhất định phải nỗ lực, nghiên cứu kỹ “ Xuân Thu “, làm tốt đề kinh nghĩa.

Vì hãn từ chỗ tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương biết được rằng, bốn kinh của Vương Đề Học cũng là “ Xuân Thu “, là một học giả “ Xuân Thu “ nổi

danh. Điều này chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ, rìu này phải múa cho tốt, múa cho hay, phải lọt được vào mắt xanh của Vương Đề Học mới được. Đáng tiếc là Lưu Tông Chu tiên sinh đã đi kinh thành, nếu không có thể thỉnh giáo Lưu tiên sinh về “ Xuân thu “. Lưu tiên sinh là một nhà nho lớn, ông nghiên cứu uyên thâm không chỉ nhất kinh mà cả ngũ kinh cũng vô cùng tinh thông.

Khô hạn ở Sơn Âm trong một đêm đã kết thúc. Ngày thứ ba sau khi đám Phạm Văn Nhược rời khỏi Sơn Âm, cũng chính là ngày mười chín tháng bảy, vào lúc sáng sớm khi Trương Nguyên còn chưa thức dậy, chợt nghe Mục Chân Chân sung sướng hét lên ở bên sân vườn:

- Thiếu gia, phu nhân, Đại tiểu thư, mưa rơi rồi, mưa rơi rồi!

Thỏ Đình cũng kêu to:

- Trời mưa, trời mưa rồi!

Trương Nguyên xoay người bước xuống giường, mang giày vào rồi bước ra hành lang, thấy hai người Mục Chân Chân và Thỏ Đình đang nhảy nhót vui mừng ở sân, hẩn nheo mắt nhìn quả nhiên là có mưa bụi rơi thật.

Mấy người Trương mẫu Lã thị, Trương Nhược Hi, vú Chu, Y Đình cũng ra hành lang nhìn, vẻ mặt ai nấy đều vui như mở hội. Trương mẫu Lã thị chấp tay nói:

- Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ, Hải Long Vương phù hộ, cho mưa lớn mới tốt.

Trương Nguyên lúc đầu cũng lo lắng vì trận mưa này quá nhỏ, mưa không lâu, không giải quyết được tình hình hạn hán lúc ấy. Ai ngờ được rằng cơn mưa lúc đầu nhỏ nhẹ như màn tơ, về sau rót xuống thành giọt, cuối cùng là mưa kéo dài không dứt, mưa càng ngày càng lớn. Sau giờ Ngọ,

Đại Thạch Đầu chạy đến báo cáo rằng sông Đầu Lao khô hai tháng nay đã có nước.

Trương mẫu Lã thị ở Trương gia ba mươi năm nay đây là lần đầu tiên thấy sông Đầu Lao khô cạn, nên khi nghe nói sông lại có nước trong lòng không khỏi vui mừng, sai Trương Nguyên, Trương Nhược Hi, vú Chu và các người hầu dắt theo Lý Thuần, Lý Khiết cùng nhau ra vườn sau xem nước sông. Tiểu lâu ở vườn sau đã hoàn thành, sơn dầu cũng đã quét qua một lớp, hiện tại chỉ còn lại bậc thang phía trước nhà là chưa được hoàn chỉnh và một vài vật dụng lộn xộn chưa rửa sạch, vài ngày nữa có thể chuyển đồ đạc vào ở được rồi.

Đại Thạch Đầu nói sông Đầu Lao có nước, kỳ thực chỉ có dòng nước nhỏ nông choèn rộng vài thước, do mưa liên tục nên nước sông đã dâng lên cao giống như con rồng ẩn náu trong nền đất bao ngày nay giờ bắt đầu lắc đầu vẩy đuôi cuộn lên. Hai huynh đệ Lý Thuần, Lý Khiết từ khi đến thăm nhà bà ngoại bốn tháng mà chưa thấy trời mưa, mấy ngày nay nghe bà ngoại và mẫu thân nói mãi về hạn hán a, mong trời mưa a, nghe nhiều quá nên hai anh em cũng mong mưa theo. Chính vì vậy, khi trời bắt đầu mưa hai đứa la hét lên một cách khoái trá, tiếng hét chói tai, chúng muốn ra dầm mưa. Hai tỳ nữ một tay cầm dù che, một tay lôi kéo bọn chúng nhưng không được.

Trương Nguyên thấy mấy người tam huynh Trương Ngạc, Vương Khả Xan, Phan Tiểu Phi cũng đến cầu vòm đá xem mưa.

Khi xem nước sông Đầu Lao, một vài người đều che dù, Trương Ngạc đột nhiên ném chiếc dù lên không trung, chiếc dù từ trên cầu chầm chậm rơi xuống giữa dòng sông. Trương Ngạc nhìn vô cùng thích thú liền túm lấy dù của mấy người Vương Khả Xan, Phan Tiểu Phi ném xuống sông, cười hô hố không ngừng.

Mưa rất to, Trương Ngạc nhanh chóng ướm sũng từ đầu tới chân, y đi qua cầu đá tiến đến chỗ bọn Trương Nguyên. Thỏ Đình, Mục Chân Chân che chung một chiếc ô giấy dầu, Thỏ Đình lo lắng nói:

- Tam công tử muốn cướp ô của chúng ta kìa.

Trương Ngạc đi tới thi lễ với Trương mẫu Lã thị và Trương Nhược Hi, mặt ướm đầm nước mưa, y cười hì hì, cảm thấy rất thú vị.

Trương mẫu Lã thị cười nói:

- Yển Khách không nên đi mưa như vậy, cẩn thận bị nhiễm lạnh rồi sinh bệnh đấy.

Trương Ngạc nói:

- Hơn nửa năm không được thấy mưa rồi, hôm nay rất vui, dải gió dầm mưa một phen, vui vẻ chút không sao ạ.

Lý Thuần, Lý Khiết có tấm gương trước mắt càng nhốn nháo đòi ra dầm mưa.

Trương Nguyên thấy trận mưa này thật lớn, sợ sau khô hạn lại có lũ lụt nên dặn Thạch Song sáng sớm ngày mai phải tới điền trang ở hồ Giám, dặn dò mấy điền nông Tạ Kỳ Phó không nên đợi trời quang nữa, mau thu hoạch lúa chiêm, đáng lẽ để cuối tháng mới gặt là tốt nhất nhưng gặt sớm mấy ngày cũng không sao, tránh mưa liên tiếp sẽ làm cho các hạt lúa chín bị rụng hết.

Vào thu hễ cứ mưa là kéo dài không dứt, mưa một ngày lại tạnh nửa ngày, cách quãng lúc to lúc nhỏ.

Mãi đến rằm tháng tám trời cũng chưa thực sự quang được ngày nào. Dân chúng Thiệu Hưng lúc đầu vui mừng vì thấy mưa lớn có thể giải quyết

được tình hình hạn hán bấy lâu nay, nhưng hiện giờ niềm vui không còn nữa mà thay vào đó họ oán trách ông trời bất nhân không để ý đến sự sống chết của người dân. Hạn hán nối tiếp lũ lụt, đúng là muốn tuyệt đường sống của con người.

Lúc khô hạn, những thửa ruộng tiện dẫn nước tưới tiêu thì còn thu hoạch được chút ít, như điền trang bên hồ Giám của gia đình Trương Nguyên, vụ chiêm tuy sản lượng giảm 1/3 so với năm trước nhưng không đến mức thất thu hoàn toàn. Nhưng một tháng ngay sau đó, tá điền Tạ Kỳ Phó gieo mạ xuống bao nhiêu đều hồng hết, ra sức bơm nước ra cũng không thể cứu vãn được. Buổi sáng vừa tát nước để mạ lộ ra khỏi mặt nước thì một trận mưa lúc chiều tối lại đưa về như cũ. Những tá điền nhà Trương Nguyên vụ chiêm có thu hoạch được một chút, vì được nhà chủ giảm một nửa tiền thuê ruộng nên có thể tạm chống chọi được. Những nông dân không thu được một hạt lúa nào từ vụ chiêm thì thật là thảm, trong nhà không có lương thực dự trữ nên nếu một mùa thất thu thì coi như không có gì mà ăn. Nếu điền chủ còn hối thúc đòi tiền thuế ruộng thì lại càng cùng đường.

Đương nhiên tuyệt đại đa số các điền chủ không đến mức như vậy, quan huyện cũng nhiều lần ra chỉ thị các điền chủ phải cứu tế chính các tá điền của mình, không nên để dân chúng cơ hàn ly tán. Tri phủ Thiệu Hưng Từ Thời Tiến gần đây cũng đau đầu nát óc, tám huyện trong hạt thì có 6 huyện báo lên xin cứu trợ thiên tai, lão cũng đã báo cáo tình hình với quan phủ Chiết Giang, căn cứ vào kinh nghiệm, trông chờ triều đình phát tiền và lương thực cứu trợ là rất khó, giờ đây chỉ xin triều đình miễn cho chút thuế má, còn lại phải tự cứu lấy mình. Phương pháp tự cứu này chính là vay mượn quyền góp lương thực, đối tượng để vay là những phú hộ. Nhưng từ thời Gia Tĩnh đến nay, những người dân giàu có cùng quan phủ tham gia cứu đói thường nảy sinh nhiều tiêu cực, thứ nhất là vì quan phủ cường ép phân chia thậm chí còn chiếm làm của riêng số lương thực được quyền góp.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 184

Cứu tự quyết (2)

Hai là tình thương của triều đình bị giảm giá trị, chức tán quan có được bằng cách nạp lương thực bị chê cười, học trò nạp kê để được vào học Quốc Tử Giám bị coi thường, vào được Quốc Tử Giám rồi cũng bị đuổi về nhà, bởi vậy những người giàu cũng không muốn vì chính phủ mà tham gia cứu đói. Từ Thời Tiến nghe nói Trương Nguyên hiến kế với Hầu Chi Hàn rằng điền chủ tự cứu các tá điền của mình được thực hiện ở Sơn Âm thấy có phần hiệu quả.

Sau rằm trung thu một ngày, Từ Tri phủ liền truyền Tri huyện Hầu Chi Hàn và Trương Nguyên tới phủ nha để cùng thảo luận về vấn đề cứu tế. Trương Nguyên đề nghị ngoài phương án điền chủ cứu tế tá điền của mình ra, còn đưa ra kế phưởng nào giúp phưởng đó, thôn nào giúp thôn đó. Vì phưởng nào cũng có người giàu, thôn nào cũng có người giàu, những người giàu cứu tế những người nghèo cùng phưởng cùng thôn với mình. Loại hình cứu tế này rút nhỏ phạm vi lại, người giàu được biết ơn cũng vui, mà lại có danh hành thiện.

Đương nhiên những hình thức cứu tế này không phải là không có ràng buộc, vẫn lấy danh nghĩa là cho vay, vay bao nhiêu trả bấy nhiêu, người nghèo sau khi qua được nạn thiên tai thì phải hoàn trả lại. Nếu không người giàu họ không nhân nghĩa đến như vậy, tiền và lương thực của họ cũng phải cực khổ mấy đời mới tích cóp được, nên không có lý nào bắt buộc họ phải thay quan phủ cứu giúp vô điều kiện. Kể cả kho lương Dương Hòa cũng

vậy, không phải là cứu tế vô điều kiện, chỉ là cứu tế khi khẩn cấp, một mẫu ruộng được cấp một đấu gạo, nhà có mười mẫu được cấp một thạch gạo, như vậy có thể chống chọi được hai tháng khó khăn nhất.

Trương Nguyên còn đề nghị Từ Tri phủ kết hợp hai huyện Thiệu Hưng và Hội Kê, lấy danh nghĩa là công chẩn. Cái gọi là công chẩn ở đây chính là chiêu mộ dân đói làm công, ví dụ như xây đập, sửa kênh rồi phát lương thực hàng ngày cho họ. Như vậy vừa giúp dân gặp thiên tai qua được nạn đói mà quan phủ cũng không mất tiền để thuê, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Ra khỏi phủ nha Thiệu Hưng mưa lại bắt đầu rơi, mưa gió mùa thu khá lạnh.

Mục Chân Chân đang đứng ngoài nha môn chờ Trương Nguyên, tay cầm một cái ô bằng giấy dầu, nách còn kẹp thêm một chiếc ô nữa, nhìn thấy thiếu gia đi ra, nàng bất giác dướn thẳng người lên, eo nhỏ ngực nở nhìn rất dễ động lòng người.

Trương Nguyên nhận ô Mục Chân Chân đưa cho, hai người ven theo sông Phủ sánh đôi chậm rãi mà đi. Một tháng trước sông Phủ gần như khô cạn, giờ đây nước chảy cuồn cuộn, nghe Mục Chân Chân đi sát bên nói:

- Mưa mãi không ngớt, trước buồn vì không có mưa, giờ thì buồn vì mưa nhiều.

Trương Nguyên nói:

- Trời chắc sắp tạnh rồi, không thể cứ mưa mãi được, nước đâu ra mà mưa lâm thế!

Mục Chân Chân cười khúc khích kêu lên một tiếng:

- Thiếu gia.

Trương Nguyên nghiêng đầu nhìn Mục Chân Chân, sắc mặt của thiếu nữ đoá dân trắng nõn nà như trái dưa thơm vậy, hai bên tóc mai và và tóc tơ ở phần gáy mềm mại như nhung rất đáng yêu, hần hỏi:

- Chân Chân đã đọc xong “ Tả truyện “ chưa, mấy ngày nay ta không rảnh để dạy người?

Mục Chân Chân nói:

- Dạ, nô tỳ đọc xong rồi, có Đại tiểu thư chỉ dạy rồi, chữ nào không biết thì hỏi đại tiểu thư.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Đọc xong “ Tả truyện “ thì chữ cũng nhận biết được tương đối rồi, ta thử kiểm tra xem người nhớ được bao nhiêu.

Mục Chân Chân bắt đầu thấy hồi hộp, hết sức tập trung.

Trương Nguyên nói:

- Người thử nói về câu chuyện giả đồ diệt Quắc, môi hử rằng lạnh, đây cũng là một trong ba mươi sáu kế.

Mục Chân Chân nói rất chậm rãi, kể đại khái câu chuyện Tấn quốc đến Ngụ quốc mượn đường tiêu diệt Quắc quốc, rồi sau lại diệt Ngụ quốc, Trương Nguyên khen, nàng vui mừng hỏi:

- Thiếu gia, sau này tỳ nữ còn có thể đọc sách gì?

Trương Nguyên nói:

- Đọc “ Sử ký “ đi, ở chỗ tộc thúc tổ có đấy, nhưng tự mua lấy một bộ thì hay hơn, trong nhà cũng nên có vài cuốn lưu trữ.

Số tiền nhuận bút mà Dương Thạch Hương và Phạm Văn Nhượng đưa tới có hơn ba trăm lượng, cho nên năm nay tuy thu nhập từ điền tô giảm nhiều nhưng tiền chi tiêu trong nhà vẫn khá thoải mái.

Hai chủ tớ rẽ vào phố Thập Tự phủ Học Cung để mua một bộ “ Sử ký “ gồm một trăm ba mươi cuốn do Nam Kinh Quốc Tử Giám xuất bản. Bộ này là ba lượng tám tiền, có tặng kèm một cái kẹp sách bằng trúc. Mục Chân Chân cầm kẹp sách, gần bốn lượng bạc cơ à, tìm nàng đập thành thịch. Trương Nguyên mở ô cho Mục Chân Chân, hai người trở lại dinh thự Đông Trương, Đại Thạch Đầu bấm báo:

- Thiếu gia, có khách đến, đang ngồi ở sảnh, không có danh thiệp.

Trương Nguyên đưa ô cho Đại Thạch Đầu, đến gần cửa chính thì thấy một thanh niên mặc áo nho màu xanh đang đứng ở mái hiên của đại sảnh, thì lễ nói:

- Hoa Đình Dực Thiện, mạo muội đến thăm.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Hóa ra là Dực huynh, lần trước gặp ở miếu Thủy Tiên Thanh Phố, tại hạ cùng Dực huynh mới gặp mà như thân thiết từ lâu, hôm nay gặp lại thật sự rất vui mừng.

Dực Thiện vẫn như lần trước gặp mặt, cô độc, cũng không nói đến đây có chuyện gì. Trương Nguyên tất nhiên cũng không hỏi. Dực Thiện ở trên lầu nhỏ vườn sau nhà Trương Nguyên, cùng hần đàm luận về văn chương, học thức của gã khiến Trương Nguyên kính nể. Đại huynh Trương Đại của hần được cho là đọc nhiều sách vở nhưng so với Dực Thiện cũng không thể nào sánh bằng. Tuy nhiên, Đại huynh Trương Đại năm nay mới mười bảy tuổi còn Dực Thiện đã hai mươi bốn, hai lăm tuổi rồi.

Mặc dù không biết lai lịch của Dực Thiện, ngay cả tên Dực Thiện cũng là tên giả, nhưng điều đó không gây trở ngại cho tình bạn giữa Trương Nguyên và Dực Thiện, đây là bạn văn thuần túy, dùng văn học để giao tiếp, không để ý đến mặt khác. Dực Thiện thư pháp tinh diệu, sở trường là các loại thư thể nên gã làm văn bát cổ rất tốt, hẳn nói với Trương Nguyên:

- Làm văn bát cổ có chín chữ quyết, lần lượt là “ Khách, chuyển, phản, hàn, thay, lật, thoát, bắt, rời “. Cái gọi là ‘khách’ chính là khách trong khách, chủ trong khách, khách trong chủ, chủ trong chủ, chủ là gì? Chính là phá đề lập ý của bài văn. Khách là gì? Chính là bài văn được chỉnh sửa, thêm thắt, phát triển, nhưng trong chủ có khách, trong khách có chủ, lập luận chính diện là chủ, ngược lại thêm thắt vào là khách. Hai cái như gần như xa, giữ khoảng cách nhất định, lấy khách để hình dung chủ thì mới là bài văn tuyệt phẩm.

Trương Nguyên cảm thấy vô cùng hứng thú, thỉnh giáo tỉ mỉ, Dực Thiện cũng không giấu diếm gì, nói hết về ‘Cửu tự quyết’ để làm văn bát cổ. ‘Cửu tự quyết’ lại chính là biến đổi từ lý luận Thiện Tông. Dực Thiện còn nêu ví dụ minh họa, lúc đầu lấy “ Biểu trung quan bi “ của Tô Thức để phân tích đảo ngược ‘Cửu tự quyết’, nói rằng bài văn này của Tô Thức có dùng phương pháp chủ và khách. Trương Nguyên nghiêm túc trải nghiệm, cảm thấy Dực Thiện phân tích rất có lý, xưa nay rất nhiều nhà cổ văn nổi tiếng đều có dùng “ Cửu tự quyết “. Như Tô Thức, mặc dù không biết “ Cửu tự quyết “ nhưng khi làm văn làm thơ đều có chỗ dùng tới, bởi vậy nói Dực Thiện có thể tổng kết được quả thật là kì tài. Trương Nguyên cũng đem những kỹ xảo viết văn học được từ Vương Tư Nhâm và lĩnh ngộ của mình, cùng Dực Thiện phân tích thảo luận, quả nhiên thấy những kỹ xảo này cũng trùng hợp với “Cửu tự quyết”, Dực Thiện nói:

- Không phải ai hiểu được “Cửu tự quyết” thì chắc chắn trở thành nhà văn lớn, trong đó điều tinh diệu là ở sự lĩnh ngộ của bản thân. Văn chương không phải là nghề thủ công, cho dù là những người thợ cùng học một thầy,

nhưng tay nghề cao thấp khác nhau, Giới Tử huynh chế nghệ hơn hẳn ta điều này thật sự không thể học được.

Trương Nguyên, Dực Thiện từng viết văn cùng đề, Dực Thiện viết bát cổ văn theo đúng quy củ, phương pháp chủ khách cũng có, nếu không so với của Trương Nguyên thì cũng được xem là văn hay, nhưng thiếu tính linh hoạt ở Trương Nguyên, hơi có chút gò bó. Trương Nguyên nói:

- Dực huynh khiêm tốn rồi, Dực huynh hiểu học suy nghĩ sâu xa, một người bình thường khó đạt đến, cùng đàm đạo một buổi với Dực huynh, tại hạ đã lĩnh hội được rất nhiều điều.

Dực Thiện ở lâu nhỏ vườn sau nhà Trương Nguyên ba ngày, sáng ngày mười chín tháng tám mới cáo từ Trương Nguyên, một thân một mình mang hành lý che dù lên đường. Trương Nguyên tiễn gã đến cầu Bát Sĩ, Dực Thiện muốn đi Hàng Châu, lúc sắp bước chân lên thuyền Dực Thiện hỏi:

- Giới Tử huynh cho ta là người như thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Tài trí xuất chúng, suy nghĩ chín chắn, là bạn bè của ta.

Dực Thiện lại hỏi:

- Huynh có từng phỏng đoán về thân phận của ta không?

Trương nguyên nói:

- Dực huynh thần bí khó đoán, nhưng tại hạ kết bạn chỉ luận nhân tài.

Dực Thiện mỉm cười:

- Có thể kết bạn với Giới Tử huynh là vinh hạnh của tại hạ, sau này còn gặp lại.

Nói rồi gã thu dù lại, cúi đầu vái chào rồi xoay người bước lên thuyền, mới đi vài bước mà áo xanh đã thấm ướt.

Trương Nguyên đứng bên cầu cất giọng nói:

- Dực huynh, về sau nếu cần tại hạ giúp gì cứ nói thẳng, tại hạ nhất định sẽ làm hết sức mình.

Dực Thiện ở mũi thuyền xoay người nhìn Trương Nguyên nói:

- Đa tạ.

Trương Nguyên nhìn con thuyền ô bông của Dực Thiện đi ra xa dần trong màn mưa thu dày đặc, thầm nghĩ:

- Dực Thiện vô cùng tài hoa nhưng hai đầu lông mày có khí uất ức, đây là điển hình người có tài nhưng không gặp thời, gã làm văn bát cổ rất tốt, rốt cuộc vì duyên cớ gì khiến gã không thể tham gia khoa cử? Hoa Đình Dực Thiện, Hoa Đình Dực Thiện, thật là kỳ quái.

Gần cuối tháng tám, sau hơn một tháng mưa dầm rồi cuộc trời cũng hửng nắng, nhưng lúc này mới trồng lúa thì không kịp, chỉ chờ thời tiết ổn định, đất đai khô ráo sẽ gieo lúa mì. Công việc cứu đói, giúp nạn thiên tai ở Phủ Thiệu Hưng cũng đang tiến hành, thiên tai lần này tạm thời chưa đến mức gây nạn chết đói.

Ngày mùng 1 tháng chín, Chung thái giám ở sở dệt Hàng Châu phái người đến đón Trương Nguyên đi Hàng Châu, nói là sinh từ Chung thái giám trên núi Bảo Thạch đã xây xong, đặc biệt mời Trương Nguyên đi một chuyến. Trương Nguyên xin phép mẫu thân, ngày hôm sau mang theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng đáp thuyền quan của sở dệt đi Hàng Châu.

LẪNG LƠ TẠO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 185

Nam Bình văn chương

Tiết trời quang đãng, tám thuyền phu trên thuyền quan của Chức Tạo Cục (cơ quan quản lý ngành dệt) luân phiên chèo thuyền, mái chèo như bay, từ kênh đào Tây Hưng ngang qua đập Tiền Thanh đi đến sông Tiền Đường chỉ mất một ngày một đêm. Giờ Thìn buổi sáng mừng ba tháng chín đã đổ bộ lên bờ bắc sông Tiền Đường, xe ngựa của Chức Tạo Cục đã chờ sẵn từ sớm, Tiểu Cao con nuôi của Chung thái giám phụng mệnh đến đón Trương Nguyên.

Tiểu thái giám này năm nay mười ba tuổi, gầy guộc, nhưng lại khá lanh lợi, biết Trương Nguyên là khách quý mà Chung thái giám coi trọng, đoán ý qua lời nói và sắc mặt, vô cùng nịnh hót, cung kính nói:

- Trương công tử, sinh tử của cha nuôi ta định ngày mở từ nhận hương khói vào mừng chín, ban đầu là Trương công tử đã đề nghị Thạch Trụ Thổ Ty xây dựng sinh tử cho cha nuôi ta, sinh tử được xây dựng ở Bảo Thạch Sơn cũng là do Trương công tử và cha nuôi ta nhất chí tuyến định đấy, cho nên cha nuôi muốn mời Trương công tử tới tham gia buổi lễ long trọng này.

Trương Nguyên hỏi:

- Thạch Trụ Thổ Ty có người nào đến hay không?

Tiểu cao nói:

- Hồi Trương công tử..., vị Tần đại nhân kia đã sai nha dịch đưa tin cấp báo rằng nhất định sẽ đến kịp trước mừng tám, sinh từ này là Thạch Trụ Thổ Ty xây dựng cho cha nuôi ta, nếu người của Thạch Trụ Thổ Ty không đến thì làm sao mở từ dâng hương!

Trương Nguyên thầm nghĩ: “ Tần huynh cuối tháng tư sẽ rời khỏi Sơn Âm về Xuyên Đông, bây giờ là đầu tháng chín, lại phải vội đến, vậy căn bản nửa năm nay đều là đi trên đường rồi. “ Lại nghĩ: “ danh tính của ta đây e là phải nằm chắc trong Hoạn đảng rồi, ngày sau nếu vào triều làm quan, không khỏi bị người của đảng Đông Lâm lên án. “ Đi đến Chức Tào thự bên ngoài Dũng Kim Môn, tiểu Cao đi vào thông báo, chẳng mấy chốc, Chung thái giám đã đích thân ra nghênh đón, mặt đầy tươi cười nói:

- Trương công tử đại tài, từ Hàng Châu trở về liền đoạt giải nhất cuộc thi phú, chúng ta nghe tin vui này cũng vui mừng cho Trương công tử đây.

Trương Nguyên chấp tay thi lễ nói:

- Đa Tạ công công quan tâm.

Chung thái giám kéo tay Trương Nguyên đi vào trong nha thự, nghiêng đầu nhìn nhìn, nói:

- Không gặp nửa năm, vóc người Trương công tử đã cao hơn không ít, học vấn chắc cũng tiến một bước lớn chứ.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Không dám buông thả.

Chung thái giám và Trương Nguyên đi vào thư phòng ở nội viện nha thự, thị tỳ dâng trà thơm lên, Chung thái giám bèn cho các cô lui ra ngoài, Vũ Lăng và Mục Chân Chân cũng đứng ở hành lang vòng bên ngoài thư phòng chờ đợi.

Hỏi vài câu về chuyện thi phủ của Trương Nguyên và việc hạn lụt ở Sơn Âm, Chung thái giám hạ giọng nói:

- Nói cho Trương công tử biết một chuyện, trong năm nay, quần thần trong triều lại tấu xin Vạn Tuế Gia hạ chỉ cho Phúc Vương tỵ phiên (về vùng đất được phong), Vạn Tuế Gia truyền chỉ rằng điền trang của Phúc Vương tỵ phiên phải có bốn vạn khoảnh đất, Thủ Phụ Diệp Hưởng Cao đương nhiên không chịu, dẫn đến Tổ Huấn, Hội Điển cố sức tranh nhau, trận tranh giành này lại là nửa năm.

Trương Nguyên hạ giọng nói:

- Hoàng đế tự biết không cho Phúc Vương tỵ phiên là làm trái tổ chế, cho nên cố ý muốn nâng cao số lượng điền trang của Phúc Vương, hòng để dọa lùi quan thần trong triều.

Chung thái giám khẽ cười nói:

- Trương công tử đây thật ra rất hiểu tâm tư Vạn tuế gia, về nền tảng lập quốc Vạn tuế gia và quan thần trong triều đã tranh luận mấy thập niên, cuối cùng vẫn là Vạn tuế gia nhượng bộ. Chiếu theo tình thế hiện nay, việc Phúc Vương tỵ phiên cũng là chuyện sớm muộn, Phúc Vương phủ ở Lạc Dương tháng trước đã xây xong, phí tổn hết 40 vạn lượng bạc, gấp đôi Lộ Vương phủ.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “ Hoàng đế Vạn Lịch muốn lập Phúc Vương làm Thái Tử, các đại thần không chịu ủng thuận, mất gần ba mươi năm tranh chấp giữa quần thần, Văn Minh Đảng cũng từ đó mà ra. Cuối cùng Hoàng đế không còn cách nào, vẫn phải lập trưởng tử làm Thái Tử, Hoàng đế không để ý tới triều chính, lười với việc cứu trợ nạn thiên tai, ý có phần như không xem thiên hạ này là thiên hạ của nhà Chu, việc lập trữ không như ý hẳn là một nguyên nhân chính, ngôi vị hoàng đế này thật không có ý

nghĩa, trong lòng chán nản “ Chung thái giám thấy Trương Nguyên trầm ngâm không nói, liền lại nói:

- Trương công tử, đối với cách nhìn của người chúng ta bây giờ đã cực kỳ khâm phục, người nói xem, nếu chúng ta hồi kinh thì nên làm thế nào để sống yên phận?

Trương Nguyên nói:

- Vẫn là câu nói đó, thêm hoa trên gấm không bằng đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Chợt hỏi:

- Chung công công năm nay đã bao nhiêu xuân thu?

Chung thái giám nói:

- Lão Đại phú hoài cũng đã gần ba mươi sáu rồi.

Trương Nguyên nói:

- Công công đây đúng là trẻ trung khoẻ mạnh a, nếu chịu theo tại hạ mà nói, công công hồi kinh còn phải hết sức kiềm chế, cố gắng giữ mình, chẳng những không cần phải đi nịnh bợ phía thái giám đương quyền, mà ngay cả hoàng Thái Tử cũng bớt tiếp cận. Hoàng Thái Tử nơi đó hiện tại là nơi lắm thị phi, ngài lại không phải là người ở kề cận hoàng Thái Tử thuở nhỏ, hiện giờ nếu cố ý đi kết giao rất dễ rước họa vào thân.

Chung thái giám cau mày nói:

- Thế chúng ta hồi cung chẳng phải là ăn không ngồi chờ chết sao?

Trương Nguyên hỏi:

- Hoàng Thái Tử hiện nay có mấy người con? Đứa con cả mấy tuổi?

Chung thái giám nói:

- Có bốn con, đứa con cả Chu Do Giáo năm nay chín tuổi.

Trương Nguyên nói:

- Chung công công là một trong mười tài tử nội quan, sau khi hồi kinh nếu có thể đi hầu hạ Hoàng trưởng tôn, Dạy Hoàng trưởng tôn đọc sách biết chữ, đây hẳn là một con đường tốt đẹp, vừa sẽ không giống như đang tiếp cận hoàng Thái Tử sẽ bị người ghét hận, tiền đồ lại cực kỳ khả quan. Đương nhiên, hiện giờ có rất ít người có thể nhìn ra điểm này.

Chung thái giám nghĩ thầm rằng:

- Chúng ta năm nay đã ba mươi sáu tuổi, người để chúng ta hầu hạ Hoàng trưởng tôn chín tuổi, Hoàng Thái Tử còn chưa biết ngày nào mới được lên ngôi, Hoàng Trưởng Tôn lại càng xa xăm vô thời hạn. Hơn nữa Hoàng trưởng tôn này còn không chắc có thể được lập làm Thái tử, chúng ta nếu có thể sống đến bảy, tám mươi tuổi, có lẽ mới có cái khả năng được làm chấp bút thái giám.

Chỉ nghe Trương Nguyên lại nói:

- Chung công công phải nhìn xa một chút, nếu chịu nghe lời này của tại hạ, công công tất được ghi danh sử sách.

Trương Nguyên giọng điệu rất chắc chắn.

Chung thái giám cười nói:

- Chúng ta không cầu ghi danh sử sách, chỉ cầu đừng phải chết một cách vô cớ là tốt rồi. Trương công tử nói cũng đúng, chúng ta hồi kinh thay vì ở

một xó ăn không ngồi rồi, chỉ bằng đi bầu bạn Hoàng trưởng tôn đọc sách, như vậy chí ít nhất không có gì tai họa.

Trương Nguyên chợt hỏi:

- Chung công công có biết một thái giám tên gọi Lý Tiến Trung?

Lý Tiến Trung là tên gọi của Ngụy Trung Hiền khi mới vào cung.

Chung thái giám ngẫm nghĩ một chút, lắc đầu nói:

- Nhớ không ra có một người như vậy, Trương công tử hỏi người này làm chi?

Trương Nguyên nói:

- Tại hạ nghe người ta nói chuyện phiếm rằng có một thái giám như vậy, còn có chút võ nghệ, tưởng đâu công công có biết, chỉ thuận miệng hỏi qua, không có gì khác.

Chung thái giám “Ồ” một tiếng, cũng không có để ý.

Như vậy, Trương Nguyên đã ở Chức tạo thự, sáng sớm hôm sau cùng Chung thái giám đến Bảo Thạch Sơn xem sinh từ, dưới tháp Bảo Thục là từ đường tam doanh, bên trái là đài ngắm tùng, dưới đài dày đặc hàng vạn tùng, có khe vực sâu lớn. Ở trên cao nhìn xuống, từ đường rất có khí thế, không lớn, nhưng được xây dựng cực kỳ tinh xảo, cây gỗ được chọn đều là cây gỗ lim thượng hạng, điêu khắc trang trí màu sắc, quả thực có thể được xưng tụng là nhất cảnh của Bảo Thạch Sơn. Chỉ cần danh tiếng Chung thái giám ở Hàng Châu không phải quá kém, từ đường này hẳn là không đến mức Chung thái giám vừa rời khỏi đã bị những dân chúng phản nộ phá hủy. Đương nhiên, nhiều năm sau bị chuyển đổi mục đích là rất có khả năng, có lẽ sẽ biến thành một bộ phận của Bảo Thục Tháp.

Không có tạo phúc một phương công tích vĩ đại lại muốn lập sinh từ, đây cũng chỉ có thể là tự mình an ủi. Chung thái giám hiện tại hiển nhiên không ý thức được điểm này, hứng chí đến nỗi dẫn Trương Nguyên đi khắp sinh từ trong trong ngoài ngoài đều xem qua, trưng cầu ý kiến Trương Nguyên. Trương Nguyên đương nhiên là liên tục khen ngợi, hỏi:

- Tượng nặn Chung công công ở chỗ nào?

Chung thái giám cười nói:

- Đã mời nghệ nhân nổi danh Đông Dương đắp tượng cho ta, đã đắp xong, tạm gửi lại chỗ Linh Ẩn tự, đợi Tần Dân Bình đến, để gã đi thỉnh tượng đắp ra và đưa đến sinh từ này.

Xuống Bảo Thạch Sơn, lên thuyền qua hồ trở lại Chúc Tạo thự bên ngoài Dũng Kim Môn, Chung thái giám có việc, không thể đi cùng Trương Nguyên, phái hai tên tiểu quan của Chúc Tạo Thự cùng Trương Nguyên đi du ngoạn khắp tứ phương. Chạng vạng ngày hôm đó, Trương Nguyên và Mục Chân Chân, Vũ Lăng còn có hai tên tiểu quan Chúc Tạo Thự đứng ở bờ Tây Hồ, ngắm ánh chiều tà xuống dần ở phía tây dãy núi Võ Lâm, chợt nghe được tiếng chuông réo rắt du dương, truyền đến từ phía nam, làm cho tâm hồn người ta thản nhiên yên tĩnh, nghiêng tai lắng nghe thiền ý bao hàm trong tiếng chuông kia.

Ồ, đây là Nam Bình văn chuông một trong mười cảnh của Tây Hồ đó ư, tiếng chuông cũng là một cảnh, thật sự là tuyệt vời, hỏi tên tiểu quan, tiểu quan trả lời nói:

- Đây là tiếng chuông của Nam Bình Tịnh Từ Tự.

Tên tiểu quan còn lại nói:

- Tiêu Trạng Nguyên ở Nam Kinh theo lời mời của Hoàng Ngụ Dung tiên sinh, đến Nam Bình dạy học một tháng, hạ tuần tháng trước đã bắt đầu,

Trương công tử ngại gì không đến nghe giảng.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 186

Đánh tàn bạo Đồng Tổ Thường (1)

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Tiêu Hồng Trạng Nguyên ấy à, hay lắm.

Danh tín Hoàng Ngụ Dung tiên sinh Trương Nguyên cũng đã được nghe qua, năm trước Đại huynh Trương Đại ở Hàng Châu cầu học, chính là ở môn hạ của Hoàng Ngụ Dung tiên sinh. Hoàng Ngụ Dung chính là Hoàng Nhữ Hanh, học giả nổi tiếng thời Văn Minh, tiến sĩ năm Vạn Lịch thứ hai mươi sáu, đã từng làm Tiến hiền Tri huyện, Nam Kinh Lễ Bộ chủ quản, có giao tình rất sâu đậm với Trương Nhữ Lâm, mà Tiêu Hồng lại càng là đại học giả, nhà tàng thư, kinh, sử, tử, tập đều đọc lướt qua, sáng tác phong phú, danh tiếng hiện nay đã trên cả Lưu Tông Chu. Tiêu Hồng là Trạng Nguyên khoa kỹ sửu năm Vạn Lịch thứ mười bảy, Đồng Kỳ Hưng cũng là ở khoa này đây. Đồng Kỳ Hưng là thứ nhất nhị Giáp, Tiêu Hồng nguyên là biên tu của Hàn Lâm Viện, tu soạn sách sử nhà Minh, sau này sử quán không người chủ trì, việc tu sử gián đoạn, Tiêu Hồng liền từ quan về nhà, chuyên tâm sáng tác, Tiêu Hồng sáng tác có “xuân thu Tả truyền sao” mười bốn cuốn, bộ sách này Trương Nguyên không tìm được, bây giờ nghe tin Tiêu Hồng đang ở đây dạy học, đương nhiên muốn đến nghe giảng thọ giáo.

Sáng sớm mừng năm, theo sự dẫn đường của một tiểu quan Chức Tạo thự, Trương Nguyên dẫn theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng đến Nam Bình

nghe Tiêu Trọng Nguyên và Hoàng tiến sĩ dạy học. Nam Bình Sơn là nhánh núi của Cửu Diệu Sơn, cây cối sum xuê, vách đá như bình phong. Ở phía nam thành Hàng Châu, từ xưa xưng là Nam Bình Sơn, từ Chức Tạo thụ bên ngoài Dũng Kim Môn tới Nam Bình Sơn ước chừng có bảy, tám dặm đường, bốn người bước nhanh mà đi, không đến nửa canh giờ đã đến dưới chân núi Nam Bình. Tiểu quan kia cũng không biết Tiêu Trọng Nguyên dạy học cụ thể ở đâu, liền hướng đến hỏi thăm tăng nhân Tịnh Từ Tự, tăng nhân chỉ điểm nói nơi dạy học ở ngay dưới đình cách sau tự không xa, không ngờ lại chính là một thảo đường, Hoàng Nhữ Hanh tiên sinh cư ngụ dạy học nơi đây.

Trương Nguyên đang cùng tăng tự nói chuyện, lại thấy trong chùa đi ra ba người, trong ba người này thì Trương Nguyên nhận biết hai, một người là Đồng Tổ Thường, người kia chính là Dục Thiện, một kẻ tài hoa hơn người, tháng trước ở trong tiểu lâu nơi hậu viện nhà hấn ba ngày.

Đồng Tổ Thường nhìn thấy Trương Nguyên, mới đầu cũng sững sờ, lập tức bước nhanh đến phía trước, nổi giận đùng đùng chỉ vào nói:

- Trương Nguyên, hôm nay có thể để ta chạm mặt ngươi, xem ngươi còn chạy đi đâu!

Trương Nguyên gặp được Đồng Tổ Thường không lấy làm lạ, nhưng Dục Thiện xuất hiện bên cạnh Đồng Tổ Thường đây có vẻ rất quý dị, lập tức bất động, hỏi Đồng Tổ Thường:

- Các hạ là ai?

Đồng Tổ Thường bật thốt lên:

- Gia phụ Đồng Huyền Tế.

Lập tức tỉnh ngộ, cả giận nói:

- Người giả bộ hồ đồ gì, người lại không biết ta sao!

Tuy nhiên cũng có chút nghi hoặc, đêm đó ở Long sơn, ánh đèn chập chờn nhìn không rõ lắm, hơn nữa Trương Nguyên hơn nửa năm nay vóc người lại cao lên một ít.

Đồng Tổ Thường trầm nghĩ:

- Chắc không thật đã nhận lầm người đấy chứ?

Nhưng phía sau Trương Nguyên chính là cái ả nữ tỳ kia, sao gã ta có thể nhận lầm. Đồng Tổ Thường giận tím mặt, ngày đó chính là vì cái dung mạo xinh đẹp nồn nà của ả nữ tỳ mới nảy sinh xung đột, Trương Nguyên đập một cước vào ngay ngực gã, đến nay vùng ngực còn lâm râm đau.

Vũ Lăng vội vàng thấp giọng hỏi Mục Chân Chân:

- Chân Chân tỷ, có mang theo tiểu bàn long còn không?

Mục Chân Chân trầm nghĩ:

“Đối phó với Đồng Tổ Thường, chắc không cần tiểu bàn long còn.”

Nhưng nàng vẫn gật đầu để Tiểu Vũ yên tâm. Lần này cha nàng không đi theo, mỗi lần theo thiếu gia ra ngoài nàng đều vô cùng cẩn thận, tiểu bàn long còn luôn giấu ở mặt ngoài đùi bên phải.

Tiểu quan của Chức Tạo thực nhìn thấy Đồng Tổ Thường khí thế không tốt, bộ dạng giống như muốn đánh nhau, liền bước lên giận dữ nhìn y nói:

- Trương công tử là khách quý ở Chức tạo thự của Chung công công, người là ai mà dám vô lễ như vậy!

Đồng Tổ Thường lại muốn nói:

- Cha ta là Đồng Huyền Lân.

Nhưng y kìm lại được, khinh thường không thềm lý luận với tên quan nhỏ. Y cười lạnh nói:

- Trương Nguyên, người giỏi thật, tìm được thái giám để dựa dẫm!

Trương Nguyên không thềm để ý tới y, hướng đến Dực Thiện chấp tay nói:

- Dực Thiện huynh, xin chào!

Đồng Tổ Thường là kẻ ngu dốt, không cần để ý tới, nhưng Dực Thiện lại là người mà hãn coi là bạn. Hãn rất lấy làm lạ rằng sao Dực Thiện lại có thể đi cùng với Đồng Tổ Thường?

Dực Thiện mặc bộ quần áo đạo màu xanh, đi ra khỏi cổng chùa Tịnh Từ thì gặp Trương Nguyên, nét mặt có chút bối rối. Lúc này thấy Trương Nguyên thi lễ, gã vội vàng đáp lễ, nói:

- Giới tử huynh, hạnh ngộ, hạnh ngộ.

Đồng Tổ Thường đang nổi giận đùng đùng lấy làm lạ, quay đầu nhìn Dực Thiện đang ở phía sau, hỏi:

- Tên tiểu tử Trương Nguyên này sao quen được người?

Dực Thiện hạ giọng nói:

- Kết bạn trong một Văn hội.

Đồng Tổ Thường buồn bực nói:

- Người lại đi khắp nơi khoe khoang tài học của mình có phải không?

Dực Thiện không đáp, nhưng thần thái dễ nhận thấy có chút hèn mọn.

Đồng Tổ Thường nhướn mày, nhếch mép cười lạnh hỏi Trương Nguyên:

- Người cảm thấy tài học của hãn ta thế nào?

Gã chỉ vào Dực Thiện.

Trương Nguyên thở dài trong lòng, hãn đã đoán ra thân phận của Dực Thiện, cũng hiểu rõ tại sao Dực Thiện không tham gia khoa cử, đáp:

- Dực Thiện huynh đọc nhiều sách vở, tài hoa hơn người.

Đồng Tổ Thường âm thầm đặc ý, hỏi:

- So với người thì thế nào?

Dực Thiện vội nói:

- Trương công tử đại tài sao lại ta có thể so sánh được.

- Câm miệng, ta không có hỏi người.

Đồng Tổ Thường quát, không chút nể mặt.

Trương Nguyên nhìn sắc mặt trắng bệch của Dực Thiện, hãn vốn có thể không thèm để ý tới câu hỏi của Đồng Tổ Thường, nhưng vì Dực Thiện, hãn vẫn phải trả lời, thản nhiên nói:

- Dực Thiện huynh tài học hơn ta.

Đây là lời nói thật, bát cổ văn của Dực Thiện có lẽ hơi thua kém hãn, nhưng gã đọc nhiều sách cổ, thư pháp tinh diệu.

Đồng Tổ Thường cười ha hả, hỏi:

- Trương Nguyên, người có biết hãn là ai không?

Trương Nguyên nói:

- Mặc kệ huynh ấy là ai, ta kính trọng chính là tài học của huynh ấy. Đồng Tổ Thường, Dực Thiện huynh mạnh hơn người gấp vạn lần, người ngoại trừ cả ngày đem tên cha người treo bên miệng ra, thì còn có bản lĩnh gì khác không?

Đồng Tổ Thường giận dữ, cao giọng nói:

- Hẳn là gia nô của Đồng thị ta. Trương Nguyên, người cũng chỉ xứng xưng huynh gọi đệ với gia nô của Đồng thị ta mà thôi.

Rồi gã quay sang Dực Thiện nói:

- Tông Hiền, gọi lại tên tiểu tử này một câu Giới Tử huynh đi!

Dực Thiện họ Tông tên Hiền, tự Dực Thiện, cha mẹ là gia nô của Đồng thị, cho nên gã vừa ra đời thì cũng đích thị là nô bộc của Đồng thị. Tông Dực Thiện thuở nhỏ dính ngõ, Đồng Kỳ Hưng cho gã hầu hạ ở thư phòng. Tông Dực Thiện mưa dầm thấm đất, tập viết được nhiều chữ đẹp, đọc được nhiều sách hay, công danh sinh đồ của Đồng Tổ Thường chính là do Tông Dực Thiện thi hộ mà có được. Tông Dực Thiện bắt chước bút tích của Đồng Kỳ Hưng để đánh tráo bài. Đồng Kỳ Hưng mặc dù không làm ăn gì ở Tùng Giang, nhưng giao lưu rộng, thư tín mỗi ngày tới hơn mười bức. Những bức không quan trọng lắm đều do Tông Dực Thiện viết thay, có cầu đề thơ viết lưu niệm. Đồng Kỳ Hưng xem địa vị thân phận đối phương, thân phận địa vị không tôn quý cũng do Tông Dực Thiện viết thay. Đồng Tổ Thường thúc giục nói:

- Tông Hiền, lại gọi một tiếng Giới Tử huynh đi!

Tông Dực Thiện cúi đầu, trong lòng vô cùng căm uất, gã là thân phận nô bộc, có giao du với ai thì cũng đều bôi nhọ người đó. Đồng Tổ Thường chính là muốn mượn gã để làm nhục Trương Nguyên. Trương Nguyên nói:

- Dực Thiện huynh, ta kính trọng chính là tài học của huynh, nếu như huynh lại tới Sơn Âm, ta vẫn sẽ quét dọn giường chiếu như cũ để đón chào huynh.

Rồi hần chấp tay:

- Sau này còn gặp lại.

Hần quay qua nói với ba người là tiểu quan của Chức Tào thụ, Mục Chân Chân và Vũ Lăng:

- Chúng ta đi thôi.

Đồng Tổ Thường thấy Trương Nguyên điềm nhiên như không có chuyện gì định bỏ đi, y đâu chịu buông tha, lớn tiếng nói:

- Khoan đã, Trương Nguyên người có biết người này là ai không?

Đi theo Đồng Tổ Thường từ trong chùa Tịnh Từ đi ra ngoại trừ Tông Dực Thiện, còn có một người giúp việc khoảng hơn ba mươi tuổi, đầu đội mũ huyền la, mặc áo dài, giày tất sạch sẽ, cốt cách tráng kiện, sắc mặt hơi đen, cằm trái còn có một nốt ruồi xanh, ánh mắt độc ác, vừa nghe Đồng Tổ Thường nói như vậy, gã vội nói:

- Nhị công tử, không cần nói tính danh của tiểu nhân.

Đồng Tổ Thường thấy Trương Nguyên không ừ hử gì, chỉ nhắm nhắm bỏ đi, liền nói:

- Sợ cái gì, ta phải cho hần biết.

Rồi y lớn tiếng nói tiếp:

- Trương Nguyên, hần là Trần Minh, chắc là người đã nghe qua rồi. Đúng vậy, hần ban đầu là người của Thanh Phố Lục thị, giờ tìm đến Tùng

Giang Đồng thị của ta để nương tựa rồi. Ta ban đầu còn không biết Thanh Phổ Lục thị có quan hệ thông gia với người, hai tháng trước mới biết được đây. Trương Nguyên, người nghe rõ cho ta, ta đã phái người báo cho Lục Triệu, chỉ cần lão ra lệnh cho đứa con Lục Thao bỏ vợ, thì ta sẽ không truy cứu chuyện hai trăm mẫu ruộng dâu.

Bị Trương Nguyên đập một cước là nỗi nhục lớn của Đồng Tổ Thường, thù này không báo thì y tức giận không chịu được. Đó là lý do mà Đồng Tổ Thường luôn tìm mọi cách đả kích Trương Nguyên. Tháng trước y cũng đích xác phái người đi nói với Lục Triệu về việc này. Lục Triệu vẫn chưa trả lời.

Trương Nguyên giận dữ, nói nhỏ với Mục Chân Chân:

- Hãy đánh ngã tên Trần Minh kia cho ta, ta muốn tóm gã lên gặp quan, đừng để gã chạy mất.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 186

Đánh tàn bạo Đồng Tổ Thường (2)

Mục Chân Chân gật đầu một cái, tay phải đặt nhẹ bên ngoài đùi lớn, qua lớp quần vải sờ đến tiểu bàn long côn — Trương Nguyên xoay người chậm rãi đến gần Đồng Tổ Thường, Mục Chân Chân đi theo phía sau, Trương Nguyên nói:

- Đồng công tử, oan gia nên giải không nên kết, ngày đó chúng ta chỉ có hiểu lầm nhỏ, để liên lụy đến người nhà tỷ tỷ của ta thì thật không hay.

Đồng Tổ Thường thấy Trương Nguyên chịu nhún, mừng rỡ, cười lạnh nói:

- Hiểu lầm nhỏ ư? Nhưng người đá ta một cước, cước đó độc lắm.

Trương Nguyên hỏi:

- Vậy Đồng công tử muốn thế nào mới bằng lòng hóa giải việc này?

Đồng Tổ Thường nói:

- Người để cho ta tát hai cái, đá một cước, rồi giao hồ tỳ này cho ta coi như đền tội thì ta không truy cứu nữa, chuyện trước kia cho coi như xong.

Đồng Tổ Thường đang đắc ý nói bỗng nghe Trương Nguyên hét lớn một tiếng:

- Đánh!

Trương Nguyên ngày thường luyện Thái Cực Quyền nên nhanh nhẹn hơn nhiều so với các thư sinh khác. Đồng Tổ Thường nhìn thì thân hình cao lớn, nhưng lại thuộc dạng bầy bót vì tửu sắc. Lần trước bị Trương Nguyên bất ngờ đá một cước, lần này Trương Nguyên chột tung chân, y vẫn không tránh đi như lần trước, vị trí cũ ở thắt lưng lại chịu tiếp một cước, y kêu đau một tiếng rồi lão đảo lui mấy bước về phía sau.

Tên Trần Minh kia cũng biết chút võ thuật, gã tung người nhảy tới, vung quyền hướng Trương Nguyên đánh tới, nhưng lại nghe tiếng gió, một đoạn đoản côn hung hăng quất vào xương cổ tay gã, làm xương như muốn nứt ra. Trần Minh nhین đau, tay kia vung lên để cướp đoản côn, đoản côn trườn như con rắn phất chốc gỗ một phát vào đầu gã. Không đợi gã định thần lại, chân phải lại bị đánh một côn, đau buốt đến tận tim gan, chân phải của gã chống đỡ không nổi, khuỵu gối quỵ xuống, cổ gã lập tức lại bị đánh một cước thật mạnh, gã lập tức té nhào xuống đất, hai tay vừa chống định bò dậy thì bị dẫm một cước ngay sau gáy, giống như con rắn bảy tấc bị đóng đinh trên mặt đất, không ngóc lên được nữa. Gã ra sức giơ tay muốn tóm lấy lớp vải quần mắt cá chân màu trắng như tuyết ở trên chiếc giày vải màu đen thì “Vù” một tiếng, xương cổ tay lại bị đánh một côn, gân cốt đau đến tê dại, gã vội vàng xin tha:

- Đừng đánh, đừng đánh.

Bên kia Trương Nguyên thấy Đồng Tổ Thường lão đảo lui về phía sau, liền xông lên tát cho y một cái thật mạnh, khiến cho Đồng Tổ Thường phun cả máu mũi ra ngoài, ngã lảo lổ xuống đất, y vừa sợ hãi vừa tức giận gào lên:

- Người dám đánh ta, cha ta là Đồng Huyền Tế, quyết sẽ không tha cho người.

Hòa thượng Chùa Tịnh Từ lúc này tiến đến ngăn lại nói:

- Cửa Phật là nơi thanh tịnh, không được quát tháo đánh nhau.

Đồng Tổ Thường ở nhờ ở chùa Tịnh Từ, chắc là bố thí không ít tiền nhang đèn nên được vị hòa thượng này che chở bênh vực, không cho Trương Nguyên tiến lên đánh tiếp. Trong chùa lại chạy tới mấy vị hòa thượng, đỡ Đồng Tổ Thường dậy, cầm máu mũi cho hẳn.

Trương Nguyên đánh đến mức đau cả tay, tay trái bóp nặn tay phải, nói:

- Đồng Tổ Thường, lần trước ta đá người một cước, cha người Đồng Huyền Tế còn phải viết thư xin lỗi tộc thúc tổ (ông chú) của ta, người lại không ăn giáo huấn, nên ta lại đánh người tiếp. Về khóc lóc kể lể với cha người đi thôi, còn tên Trần Minh này là đồ nô tài phản bội, ta sẽ đưa gã đi.

Vũ Lăng thông minh, đã chạy vào trong chùa tìm một đoạn dây thừng đi ra, cùng với tiểu quan Chức tạo thợ trói tên nô bộc phản bội Trần Minh lại, Mục Chân Chân cầm tiểu bàn long côn đứng đề phòng.

Trần Minh kêu to:

- Nhị công tử cứu nô tài, nhị công tử cứu nô tài.

Đồng Tổ Thường dùng tay áo lau máu mũi, tức giận kêu lên:

- Thế này không có vương pháp gì nữa à, ban ngày ban mặt mà cướp người!

Trương Nguyên nói với các hòa thượng chùa Tịnh Từ:

- Tên Trần Minh này trộm tiền bạc, khế ước của nhà tỷ phu ta rồi chạy trốn tới Đồng gia, hôm nay bị ta gặp được, ta muốn tóm gã lên gặp quan.

Rồi nói với tiểu quan Chức tạo thợ:

- Làm phiền người đến nha phủ Hàng Châu báo cáo quan sai, dẫn tên phản nô này đi thẩm vấn.

Viên tiểu quan ‘dạ’ một tiếng, vội vàng đi ngay.

Trưởng lão chùa Tịnh Từ đi ra, trưởng lão này có chút quen biết với Đồng Kỳ Hưng, chỉ nghe một tai, liền tiến lên hướng về phía Trương Nguyên nói:

- A Di Đà Phật, thí chủ hành hung ở trước cửa chùa, không sợ Phật tổ trách tội sao!

Trương Nguyên vừa nghe vậy, đã biết hòa thượng này là một nhà sư không có đạo hạnh, liền hỏi:

- Phật tổ vì sao phải trách tội ta?

Trưởng lão trố mắt nói:

- Thí chủ hành hung đánh người, chẳng phải là tội sao?

Trương Nguyên nói:

- Phàm sự việc đều có nhân quả, trưởng lão chỉ nhìn quả, không hỏi nhân, thì đại đức ở chỗ nào?

Trưởng lão này thấy Trương Nguyên đối đáp lanh lợi, liền nhìn kỹ đánh giá rồi hỏi:

- Xin hỏi thí chủ tôn tính đại danh?

Dám đánh con trai của Đồng Huyền Tế hẳn không phải là hạng dân tầm thường.

Trương Nguyên nói:

- Tại hạ họ Trương, người Sơn Âm — trưởng lão là bậc tu hành, chớ để ý những việc trần tục này, đợi lát nữa sẽ có quan sai đến, đúng sai đều có phán xét, con của Đồng Huyền Tế mà còn sợ gặp quan sao?

Lại có hai nô bộc của Đồng thị chạy tới, thấy Trần Minh bị trói nằm trên mặt đất, nhất thời hoảng sợ không dám tiến lên.

Ước chừng đợi gần nửa canh giờ, vài tên sai nhân của Chức tào thụ kéo Trần Minh tới phủ nha Hàng Châu, Đồng Tổ Thường có công danh sinh đồ, nên sai dịch không dám tróc nã.

Trương Nguyên nói:

- Đồng Tổ Thường, cùng ta cùng đi gặp Tri phủ Hàng Châu Ân đại nhân, thế nào? Người đến công đường chỉ cần báo 'Gia phụ ta là Đồng Huyền Tế' thì Ân đại nhân tất sẽ giải oan cho người.

Lần trước ở Long Sơn, Đồng Tổ Thường tố với Án Sát ti Trương Kỳ Liêm rằng Trương Nguyên đá gã, cứ tưởng rằng Trương Kỳ Liêm là bạn cũ của phụ thân Đồng Huyền Tế sẽ bao che gã, không ngờ Trương Kỳ Liêm lại không chịu che chở gã. Lần này Trần Minh bị Trương Nguyên bắt đi, sự việc này dường như không được hay lắm vào lúc này, nghe có người kêu lên:

- Hoàng Ngự Dung tiên sinh tới, Hoàng Ngự Dung tiên sinh tới.

Hoàng Nhữ Hanh ở Cư Nhiên thảo đường nghe nói công tử của Đồng Huyền Tế bị người đánh ở sơn môn chùa Tịnh Từ, giật mình kinh hãi, liền cùng đệ tử Tiêu Nhuận Sinh vội vàng qua xem sao. Tiêu Nhuận Sinh là con trai của Trạng Nguyên Tiêu Pháp, con của mình không dạy được, Tiêu Pháp liền gửi con đến học ở môn hạ Hoàng Nhữ Hanh. Tiêu Pháp hôm nay không ở Cư Nhiên thảo đường, mà đến chùa Vân Tê thăm Liên Trì đại sư.

Hoàng Nhữ Hanh có ấn tượng không tốt về Đồng Tổ Thường. Tên Đồng Tổ Thường này cầm thư của phụ thân hẳn đến xin học ở môn hạ của lão, nhưng thuộc dạng ăn chơi, khi nghe giảng không tập trung, thường mượn cớ không đến, nghe nói là đi thuyền Hồ Tây ngắm hoa ngắm liễu. Đồng Tổ Thường hành tung lỗ mãng kiêu ngạo, không hòa thuận với các học sinh khác ở Cư Nhiên thảo đường. Nhưng điều khiến Hoàng Nhữ Hanh lấy làm kỳ lạ chính là: những bài tập được giao Đồng Tổ Thường đều có thể đúng hạn hoàn thành, các bài văn y làm đều khá hơn các nho đồng khác trong môn hạ.

Hoàng Nhữ Hanh yêu quý nhân tài, ba phen mấy bận nói chuyện với Đồng Tổ Thường, tận tình khuyên bảo. Đồng Tổ Thường hoặc là giữ im lặng, hoặc là nói hươu nói vượn một phen, khiến Hoàng Nhữ Hanh tức giận mặt kệ. Nể mặt Đồng Kỳ Hưng nên không đuổi y ra khỏi cửa, trong lòng thở dài:

- Thật đáng tiếc, Đồng Huyền Tế có đứa con trai thông minh tuyệt đỉnh, nhưng phẩm chất lại không tốt, Đồng Huyền Tế phải nghiêm khắc dạy dỗ, bằng không Đồng Tổ Thường này sẽ là kẻ có tài mà không đức, hại nước hại dân.

Tối trước sơn môn chùa Tịnh Từ, trưởng lão ra đón nói:

- Hoàng thí chủ tới vừa lúc, Tiểu Đồng thí chủ đây là học sinh của Hoàng thí chủ, bị người ta đánh bị thương, việc này Hoàng thí chủ đến xử trí đi.

Trương Nguyên thấy lão nho mặt đen nhiều râu, nét mặt cương nghị chính là Hoàng Nhữ Hanh, lập tức tiến lên chào nói:

- Sơn Âm Trương Nguyên bái kiến Ngụ Dung tiên sinh.

Hoàng Nhữ Hanh “ A “ một tiếng, hỏi:

- Người là cháu đích tôn Trương Nguyên Trương Giới Tử của Túc Ông?

Trương Nguyên cung kính nói:

- Đúng là học sinh.

Đỗ đầu cả thi huyện Sơn Âm và thi phủ Thiệu Hưng là rất nổi tiếng. Hoàng Nhữ Hanh cũng nghe qua tên Trương Nguyên, Chiết Giang Đề Học sử Vương Biên rất khen ngợi Trương Nguyên, đưa chế nghệ của Trương Nguyên cho Hoàng Nhữ Hanh xem, thật không tin chế nghệ như vậy lại là tác phẩm của thiếu niên mười sáu tuổi. Cho nên Hoàng Nhữ Hanh hôm nay thấy Trương Nguyên trẻ tuổi tuần tú, trong sáng cởi mở thì rất lấy làm thích thú, hỏi:

- Ta từng sai người đưa tin cho tộc thúc tổ người, nói rằng Tiêu Thái sử đang dạy học ở Nam Bình, cho Tông Tử đến học, vì sao Tông Tử không có tới?

Trương Nguyên nói:

- Học sinh chưa nghe tộc thúc tổ và Tông Tử nói về việc này, hay là thư bị gửi lạc mất rồi?

Hoàng Ngụ Dung gật đầu nói:

- Thư là do ta nhờ người cầm đi gửi, bị mất cũng không ngạc nhiên, nếu không Trương Tông Tử muốn lừa dối thì Túc Ông cũng phải bắt cậu ta tới, Tiêu Thái sử dạy học thật là cơ hội hiếm có. Vậy người hôm nay tới đây làm gì?

Trương Nguyên nói:

- Học sinh đã sớm nghe Tông Tử đại huynh nói rằng Ngụ Dung tiên sinh đức cao uyên bác, lần này có việc đến Hàng Châu liền muốn đến nghe

giảng.

Bên kia Đồng Tổ Thường thấy Hoàng Nhữ Hanh tới liền hét lớn:

- Tiên sinh, Ngụ Dung tiên sinh.

Hoàng Nhữ Hanh lúc này mới nhớ ra chuyện Đồng Tổ Thường bị đánh, liền nói với Trương Nguyên:

- Người tới thảo đường trước chờ ta.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 187

Kiểm tra trực tiếp ở Cư Nhiên thảo đường

Nói rồi Hoàng Nhữ Hanh xoay người đi về phía Đồng Tổ Thường, Đồng Tổ Thường giờ đã được gia nhân đưa khăn lau sạch máu mũi, nhưng má trái có hằn rõ dấu tay, quả thực là bị đánh, lão liền hỏi:

] - Đồng sinh, ai đánh người?

Đồng Tổ Thường tức giận chỉ Trương Nguyên:

- Chính là hắn.

Hoàng Nhữ Hanh ngạc nhiên hỏi:

- Trương Nguyên, thật là người?

Trương Nguyên khom người nói:

- Ngụ Dung tiên sinh, chi bằng đến thảo đường học sinh sẽ báo cáo ngọn nguồn sự tình với tiên sinh, học sinh đọc sách thánh hiền, biết phép tắc lễ nghĩa, sao có thể vô cớ đánh người được.

Đồng Tổ Thường cả giận nói:

- Tên tiểu tử Trương Nguyên kia, chớ có bẻm mép, người nho đồng mà đánh sinh đồ, hôm nay ta quyết không tha cho người.

Hoàng Nhữ Hanh cau mày, thấy Trương Nguyên nho nhã lễ độ, lại là một thiếu niên thư sinh yếu đuối, đâu giống người quát tháo hung tợn. Trái lại Đồng Tổ Thường lại có thái độ hung dữ, lồng lộn gào thét, bên cạnh có mấy gia nô, nếu nói là Đồng Tổ Thường đánh Trương Nguyên thì lão tin ngay, nhưng Trương Nguyên mà đánh Đồng Tổ Thường thì kiểu gì cũng có ần tình.

Hoàng Nhữ Hanh nói:

- Chớ nên ồn ào trước cửa chùa, hãy đến thảo đường để nói cho rõ ràng.

Đồng Tổ Thường kêu lên:

- Tên tiểu tử Trương Nguyên bắt người hầu của ta đi rồi!

Trương Nguyên nói:

- Bẩm tiên sinh, người hầu của Đồng sinh là Trần Minh đã bị người của Chức Tọa thự áp giải đến phủ nha Hàng Châu rồi.

Hoàng Nhữ Hanh không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao lại còn dính líu đến cả người của Chức tọa dật, liền nói:

- Cứ tới trước thảo đường nói cho rõ ràng.

Nói rồi cùng Tiêu Nhuận Sinh quay người đi thẳng.

Trương Nguyên và Mục Chân Chân, Vũ Lăng đi theo sau hai thầy trò Hoàng Nhữ Hanh. Đồng Tổ Thường hung tợn trừng mắt nhìn Trương Nguyên, ngấm ngầm một chút rồi cũng đi theo. Đoàn người đi vòng qua chùa Tịnh Từ, ven theo con đường nhỏ hẹp chỉ đi được từng người một nhằm hướng Cư Nhiên thảo đường ở hướng tây đi tới. Cư Nhiên thảo đường ở dưới đình Cư Nhiên, đình Cư Nhiên ở bên ngoài động hoa sen,

thạch nhũ trong động đẹp lung linh, nhìn tinh xảo hơn điêu khắc, cảnh trí tuyệt đẹp. . .

Thảo đường có năm gian: gian chính giữa rất rộng rãi, hai mặt phía nam và phía bắc không xây tường, đây là nơi dạy học thường ngày, có thể chứa được hai mươi đến ba mươi người nghe giảng, lúc này có hơn mười sĩ tử đang chờ.

Hoàng Nhữ Hanh vào gian thảo đường ở bên trái rồi ngồi xuống. Trương Nguyên, Đồng Tổ Thường đi vào đứng thẳng. Mục Chân Chân, Vũ Lăng và người hầu của Đồng thị đều chờ ở bên ngoài thảo đường, chỉ không thấy Tông Dực Thiện đâu.

Hoàng Nhữ Hanh nhìn Trương Nguyên điềm tĩnh tự nhiên và Đồng Tổ Thường đang nổi giận đùng đùng, lão mở miệng nói:

- Hai người các người ai nói trước?

Đồng Tổ Thường nói:

- Tiên sinh cũng đã thấy rồi, Trương Nguyên ấu đả ta.

Hoàng Nhữ Hanh mắt nhìn Trương Nguyên, chờ đợi Trương Nguyên giải thích, đã thấy Trương Nguyên nói:

- Tiên sinh, vị Đồng công tử này cũng theo học ở môn hạ của tiên sinh sao?

Hoàng Nhữ Hanh “Ừ” một tiếng rồi nói:

- Ta sẽ đối xử bình đẳng, theo lẽ công bằng, người không cần e dè.

Lại nghe Trương Nguyên nói:

- Tiên sinh, học sinh có một thỉnh cầu, muốn có vinh dự đọc một bài văn của Đồng sinh, việc này có liên quan lớn đến việc Đồng sinh bị đánh, mong tiên sinh chấp thuận.

Hoàng Ngụ Dung rất lấy làm lạ, Trương Nguyên không giải thích vì sao ấu đả Đồng Tổ Thường, lại đề xuất muốn xem chế nghệ của Đồng Tổ Thường, còn nói có can hệ lớn lao tới việc Đồng Tổ Thường bị đánh, thật sự rất khó hiểu. Lão liền lật giở tập bài văn, tìm ra một bài văn mà Đồng Tổ Thường vừa nộp hôm trước, đề mục là câu “ Phát nhi giai trung tiết “ trong “ Trung Dung “. Đồng Tổ Thường này làm văn rất tốt, Hoàng Nhữ Hanh mặc dù không ưa nhân cách của Đồng Tổ Thường, nhưng vẫn khen ngợi chế nghệ của y.

Trương Nguyên đón lấy cuốn văn, vừa thấy nét chữ đẹp đẽ, trong lòng liền cười lạnh:

- Đây chính là nét chữ của Dực Thiện.

Hắn lại nhìn bài văn, cách viết văn khởi, thừa, chuyển, hợp và hoán chuyển chủ khách thành thực, không phải là văn phong của Dực Thiện thì là của ai?

Trương Nguyên cung kính trả lại cuốn văn cho Hoàng Nhữ Hanh rồi nói:

- Tiên sinh xem văn của Đồng sinh viết, có cảm thấy người không bằng văn hay không?

Hoàng Nhữ Hanh không vui nói:

- Trương Nguyên, chớ nói nhăng nói cuội, hãy nói chuyện ở trước sơn môn đi đã.

Trương Nguyên nói:

- Tiên sinh, học sinh dám đoán chắc, văn của Đồng sinh đều là do người khác viết thay, người viết thay này chính là gia nô của Đồng sinh.

Hoàng Nhữ Hanh nói:

- Người nói là Tông Dực Thiện!

Tông Dực Thiện là người theo hầu Đồng Tổ Thường đến học. Đồng Tổ Thường đi học bữa đực bữa cái, nhưng Tông Dực Thiện không bao giờ vắng mặt, bởi vì là người hầu của Đồng thị nên Hoàng Nhữ Hanh cũng không khiến anh ta làm bài tập, chỉ có một lần lão hỏi “ Tức tâm tức lễ “ thì các học trò đang ngồi đều phân tích không rõ, Hoàng Nhữ Hanh thấy ánh mắt Tông Dực Thiện sáng ngời, liền cho Tông Dực Thiện trả lời. Tông Dực Thiện đáp:

- Cái từ trong mà ra gọi là lễ: cái từ ngoài mà vào gọi là phi lễ. Cái từ trời rơi xuống gọi là lễ, cái đạt được từ người khác gọi là phi lễ. Không học, không nghĩ, không lo, không nỗ lực, không nhìn được, không biết mà tới thì gọi là lễ; tai nghe mắt thấy, tâm tư suy đoán, mô phỏng bắt chước người khác mà tới thì gọi là phi lễ.

Hoàng Nhữ Hanh rất là tán thưởng, thầm nghĩ Đồng Huyền Tế thật sự còn tốt hơn cả Đông Hán đại nho Trịnh Huyền, ngay cả người hầu trong nhà đều biết thơ. Chỉ có điều từ đó về sau lão có hỏi nhiều lần nhưng Tông Dực Thiện đều lắc đầu nói không biết.

Đồng Tổ Thường biến sắc, kêu lên:

- Nói hươu nói vượn, văn này sao lại là nô bộc làm, thật là chuyện nực cười!

Nói xong y cười lạnh liên tục, ra vẻ những điều Trương Nguyên nói là rất xằng bậy.

Trương Nguyên nói:

- Ngụ Dung tiên sinh, học trò đề xuất việc này chỉ là muốn chứng minh Đồng sinh nhân phẩm ti tiện, cũng không cần ra đề mục khác, tiên sinh chỉ cần bảo Đồng sinh đọc thuộc lại một lần bài “ Phát nhi giai trung tiết”, học trò đảm bảo y sẽ không đọc được.

Hoàng Nhữ Hanh còn chưa mở miệng, Đồng Tổ Thường liền chỉ vào Trương Nguyên kêu lên:

- Ta vì sao phải đọc cho người nghe, dựa vào cái gì phải đọc cho người nghe!

Trương Nguyên mỉm cười không nói, chỉ nhìn Hoàng Nhữ Hanh.

Hoàng Nhữ Hanh đã tin đến bảy, tám phần, liền nói:

- Đồng sinh, đây là bài văn mấy ngày trước của trò, trò đọc thuộc lại phần phá đề, thừa đề đi.

Những bài văn mà Tông Dực Thiện viết xong, Đồng Tổ Thường đều không hề xem qua, thì sao có thể đọc thuộc phá đề, thừa đề. Y then quá hóa giận nói:

- Ngụ Dung tiên sinh vì sao lại giúp đỡ Trương Nguyên làm khó xử học sinh, ai mà nhớ được những bài văn đã làm trước đây chứ!

Trương Nguyên nói ngay:

- Ta thì lại nhớ rõ, ta từ khi học chế nghệ tới nay tổng cộng đã viết ba trăm sáu mươi ba bài bát cổ văn, bài nào ta cũng có thể đọc thuộc, Đương nhiên, Ngụ Dung tiên sinh chưa có xem bài văn trước kia của ta nên ta cũng không thể tự chứng minh được. Nhưng người đang ở đây, muốn tự chứng minh mình trong sạch là chuyện rất đơn giản. Chi bằng thế này, mời

Ngụ Dung tiên sinh ra đề, ta cùng với Đồng sinh cùng đề viết văn, nếu ta viết văn không bằng Đồng sinh, thì ta đây mặc cho Đồng sinh xử trí, có thể đưa quan phủ trị tội ấu dâm sinh đồ, nhưng nếu Đồng sinh viết không ra ....

Hắn đổi giọng, lạnh lùng nói:

- Thì cái loại căn bã này phải bị mọi người phỉ nhổ.

Đồng Tổ Thường ngoài mặt trong yếu nói:

- Ta vì sao phải cùng người đánh cuộc viết văn, người muốn viết văn thì tự người viết.

Trương Nguyên hướng ra Hoàng Nhữ Hanh khom người nói:

- Mời tiên sinh ra đề mục.

Hoàng Nhữ Hanh hỏi Đồng Tổ Thường:

- Trò có cần viết văn ngay tại chỗ không?

Đồng Tổ Thường nói:

- Ta hôm nay bị Trương Nguyên đánh trọng thương, làm sao còn có thể viết văn, ta chỉ xem hắn viết thôi.

Nói xong, lấy tay xoa xoa thắt lưng, càng nắn bóp thì càng đau, thật sự bị thương không nhẹ, hận tới mức nghiến răng kèn kẹt.

Hoàng Nhữ Hanh cũng muốn thử một chút tài học của Trương Nguyên, liền hỏi:

- Trương Nguyên, Đồng Tổ Thường không chịu viết văn, người còn đồng ý viết hay không?

Trương Nguyên nói:

- Học trò tới đây, chính là muốn thỉnh giáo tiên sinh, có cơ hội như vậy bỏ qua sao được.

Hoàng Nhữ Hanh liền đứng lên nói:

- Cũng tốt, người cứ ngồi đây, lấy đề mục là “ Hòa dã giả, thiên hạ chi đạt đạo dã”, viết một bài bát cổ văn dài ba trăm chữ trở lên.

Trên thư án đã có sẵn bút mực, Trương Nguyên ngay ngẩn ngồi xuống, suy ngẫm một lúc lâu, rồi cầm bút viết, chỉ cần thời gian hai khắc, bài bát cổ văn dài hơn ba trăm chữ đã viết xong, hần đứng dậy đưa bài văn còn chưa khô mực cho Hoàng Nhữ Hanh xem.

Hoàng Nhữ Hanh xem thoáng qua, gật đầu khen:

- Văn hay, quả nhiên là thiếu niên tài tử, danh bất hư truyền.

Lão nhìn Đồng Tổ Thường nói:

- Đồng sinh, người thật sự không đồng ý viết văn? Nếu không chịu viết thì người cũng không cần học ở Cư Nhiên thảo đường nữa, ta không dạy được người, người về Tùng Giang để Đồng Công đích thân dạy người.

Đồng Tổ Thường nói:

- Học sinh hôm nay thân thể đau đớn, không viết được, ngày mai lại đến viết văn.

Dứt lời, y hốt hoảng đi ra.

Đồng Tổ Thường lúc trước nổi giận dùng dùng đòi phải nghiêm trị Trương Nguyên, giờ thì hốt hoảng bỏ đi, ngay cả việc bị đánh cũng không cố truy cứu nữa, việc này chẳng khác nào không đánh đã khai. Hoàng Nhữ Hanh vốn tưởng rằng Đồng Tổ Thường phẩm hạnh tuy kém cỏi nhưng có tài, tuyệt đối không ngờ các bài văn của Đồng Tổ Thường đều do gia nô

làm hộ, điều này khiến cho bậc tài học đoan chính Hoàng Nhữ Hanh vô cùng tức giận, cực kỳ khinh miệt Đồng Tổ Thường, trong lòng cũng hiểu rõ Đồng Tổ Thường đi lần này chắc chắn là sẽ không quay lại nữa.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 188

Đời người có một tri kỷ là đủ

Lão lắc đầu, thầm nghĩ: “Hiếu con không ai khác ngoài cha, Đồng Huyền Tế không thể không biết rằng con ông ta không học vẫn không tài cán gì, Tông Dực Thiện là gia nô của Đồng thị, một nô bộc có tài học như vậy thì Đồng Huyền Tế cũng không thể nào không phát hiện ra, nếu đã như vậy, Đồng Huyền Tế sao lại muốn con mình bán ở môn hạ của ta, mua danh chuộc tiếng sao?

Hoàng Nhữ Hanh suy nghĩ một lát, ngược mắt thấy Trương Nguyên đứng hầu một bên, liền hỏi:

- Trương Nguyên, sao ngươi biết được văn của Đồng Tổ Thường đều là sao chép?

Trương Nguyên nói:

- Bẩm Ngự Dung tiên sinh.....

Chuyện Trương Nguyên vừa đến thảo đường đã ẩu đả với Đồng Tổ Thường nếu có tranh luận cãi vã, cho dù có giành phần thắng, thì Hoàng Nhữ Hanh cũng coi hấn không ra gì. Dù sao bậc nho học như Hoàng Nhữ Hanh chắc chắn không thích nhìn thấy học trò đánh nhau. Bởi vậy trước tiên Trương Nguyên yêu cầu xem văn của Đồng Tổ Thường để chứng minh phỏng đoán của mình. Khi hấn biết được Tông Dực Thiện giỏi giang uyên bác đúng là gia nô của Đồng thị, hiện tại Tông Dực Thiện theo hầu Đồng

Tổ Thường đến học ở Cư Nhiên thảo đường, Trương Nguyên liền đoán việc Đồng Tổ Thường báỉ Hoàng tiến sĩ, Tiêu trạng nguyên làm thầy là mua danh chuộc tiếng, nhìn bài văn “ Phát nhi giai trung tiết “ thì biết ngay mình đã đoán đúng. Trước hết, hắ không nhắc tới chuyện mình đánh Đồng Tổ Thường, mà nhằm vào việc Đồng Tổ Thường đạo văn, khiến Đồng Tổ Thường không mặt mũi nào đối mặt. Giờ đây, hắ có thể ung dung nói hết từ đầu đến cuối chuyện kết thù kết oán với Đồng Tổ Thường, từ vụ Đồng Tổ Thường vô lễ cầu hôn ở hội thả đèn Long sơn, đến chuyện tên phản nô của Thanh Phố Lục thị trốn sang Hoa Đình Đồng thị. Mới vừa rồi gặp nhau ở sơn môn chùa Tịnh Từ, Đồng Tổ Thường lại tuyên bố lấy hai trăm mẫu rừng dâu để ép buộc Lục thị bỏ tỷ tỷ của hắ là Trương Nhược Hi, bởi vậy hắ vô cùng tức giận liền đánh nhau với Đồng Tổ Thường.

Hoàng Nhữ Hanh sau khi nghe xong, gật đầu, nói:

- Người mặc dù còn trẻ tuổi bông bột, nhưng Đồng Tổ Thường cũng thực sự đáng giận, đánh thì đã đánh rồi, Đồng Tổ Thường cũng không mặt mũi nào đi kiện cáo người, chắc chắn là cậu ta đã lập tức về Tùng Giang rồi. Tên phản nô Trần Minh kia cũng đã giải tới Hàng Châu phủ nha rồi đúng không?

Trương Nguyên nói:

- Vâng, tên phản nô Trần Minh lấy cặp tiền bạc, khế ước của nhà chủ, tìm đến Đồng thị nương tựa. Khiến Thanh Phố Lục thị và Hoa Đình Đồng thị đã kiện nhau lên quan, nhưng Đồng Hàn Lâm hiển nhiên thế mạnh, không những không giao trả tên phản nô, mà còn muốn chiếm rừng dâu của Lục thị.

Hoàng Nhữ Hanh nhìn Trương Nguyên một lượt từ trên xuống dưới. Từ chỗ Vương Đề Học lão được biết chuyện Trương Nguyên và Diêu Phục đầu bát cổ văn, còn nhỏ tuổi nhưng lại là nhân vật lợi hại, bèn hỏi:

- Vậy người định xử trí tên Trần Minh như thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Tất nhiên là do quan phủ xử trí, đây là vụ án gia nô bỏ trốn ở Thanh Phố, nên áp giải Trần Minh về Thanh Phố thẩm tra xử lí.

Hoàng Nhữ Hanh nói:

- Chỉ cần đòi lại điền khế rừng dâu cho nhà tử phụ người là được, còn lại cũng đừng có truy cứu nữa. Dù sao Đồng công cũng là người có danh tiếng, nếu như người và Đồng Tổ Thường kết thù kết oán quá sâu thì sẽ không có lợi cho việc khoa cử sau này của người.

Trương Nguyên ngoài mặt vâng vâng đồng ý nhưng trong bụng thầm nghĩ:

“Mối thù này đã không thể hóa giải nữa rồi, Hoa Đình Đồng thị là tử địch của ta, ta không đánh y thì y đánh đánh ta. Đương nhiên, hiện giờ cũng thực sự không thể nghiêm trị Đồng Tổ Thường, lúc trước đấu với Diêu Phục, cũng nhiều lần gặp trắc trở. Đồng Tổ Thường là con của bậc quan thần, sao có thể so sánh với Diêu Phục. Nhưng lần này Đồng Tổ Thường đã thân bại danh liệt, về sau còn muốn mua danh chuộc tiếng cũng khó rồi, hơn nữa bắt được Trần Minh, xem như giúp lớn cho tử phụ rồi, nhưng trước mắt còn có một việc...

Trương Nguyên nói:

- Ngụ Dung tiên sinh, Đồng Tổ Thường học ở đây là giả, Tông Dực Thiện học ở đây lại là thực. Học trò và Tông Dực Thiện từng mấy bận nói chuyện với nhau, học trò kính phục tài năng của huynh ấy, hôm nay tuy biết huynh ấy là thân phận nô bộc, nhưng không hề coi thường, có câu 'Hữu giáo vô loại' (tức là dạy học thì không phân biệt loại người), Tông Dực Thiện có đại tài, lại thân phận nô bộc, thật như như thiên lý mã trong “

Mã thuyết “ “ của Hàn Văn Công chết trong cái máng, tiên sinh không tiếc người tài thật ư?

Trương Nguyên coi Tông Dực Thiện như bạn, nhất định phải giúp Tông Dực Thiện, hơn nữa hôm nay đã làm nhục Đồng Tổ Thường, chỉ sợ Tông Dực Thiện về sau rất khó sống ở Đồng gia.

Hoàng Nhữ Hanh trầm ngâm một lúc lâu, nói:

- Người đi tìm Tông Dực Thiện đến đây, ta muốn giáp mặt kiểm tra tài học của cậu ta.

Trương Nguyên rời khỏi thảo đường, các nho đồng theo học ở đây vô cùng mắt tinh tai thính, đã biết tin con trai Đồng Hàn Lâm bị đánh, Vũ Lăng lạnh mồm lạnh miệng đang kể chuyện xấu của Đồng Tổ Thường cho các nho đồng nghe. Các nho đồng ở thảo đường vốn không thích Đồng Tổ Thường ngang ngược, nên nghe nói Đồng Tổ Thường bị đánh, liền vỗ tay khen hay. Lúc này thấy Trương Nguyên đi ra, các nho đồng đều ngăn người, cứ nghĩ nho đồng dám đánh Đồng Tổ Thường thì tất phải là người oai phong chí khí, không ngờ chỉ là một thiếu niên thư sinh, hần mím cười chấp tay chào mọi người.

Phần lớn nho đồng ở đây đều nghe nói qua danh tiếng của Trương Nguyên, chuyện thường ngày mà họ quan tâm chính là những chuyện khoa cử như thế này. Trương Nguyên đỗ đầu thi huyện đã đành, nhưng đỗ đầu thi phủ Thiệu Hưng thì không phải là nhỏ. Giờ thấy Trương Nguyên khiêm tốn lễ phép, không hề có vẻ khoa trương thiếu niên đặc chí, các nho đồng đều tiến lên chào, tự báo quê quán và danh tính, Trương Nguyên nhớ kỹ từng người, nói:

- Tại hạ cũng tới để xin học Ngụ Dung tiên sinh, xin chư vị nhân huynh về sau chỉ giáo nhiều hơn. Tại hạ muốn đi tìm Tông Dực Thiện, không biết có nhân huynh nào biết chỗ ở của huynh ấy?

Liền có nho đồng nói:

- Tông Dực Thiện là thư đồng của Đồng Tổ Thường, cũng sống nhờ ở chùa Tịnh Từ, Trương huynh tìm anh ta có chuyện gì?

Trương Nguyên nói:

- Bài tập của Đồng Tổ Thường ở thảo đường đều do Tông Dực Thiện làm thay, Ngụ Dung tiên sinh kêu tại hạ truyền Tông Dực Thiện đến để hỏi rõ ràng.

Lời vừa nói ra, các nho đồng đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó ồ lên, rồi nói như Gia Cát Lượng:

- Không ngoài sở liệu của ta, ta sớm đã nhìn ra Đồng Tổ Thường làm không nổi văn như thế, Tông Dực Thiện quả là hiếu học.

Đệ tử đặc ý của Hoàng Nhữ Hanh là La Huyền Phụ nói:

- Đồng Tổ Thường đạo văn thật đáng xấu hổ, làm hỏng thanh của Cư Nhiên thảo đường.

Hơn mười nho đồng của học đường và ba người chủ tớ Trương Nguyên đi qua con đường đá chật hẹp, tới trước chùa Tịnh Từ, thẳng đường tới phòng khách ở phía tây của vườn chùa. Thấy vài tên nô bộc của Đồng Tổ Thường đang thu dọn hành lý chuẩn bị trở về Tùng Giang, các Tú tài vốn miệng lưỡi sắc bén, lúc này đương nhiên phải ra sức trào phúng. Đồng Tổ Thường vừa thẹn vừa giận, lại không dám nổi cáu, chỉ ra lệnh cho người hầu không cần thu dọn nữa, lập tức rời khỏi nơi này.

Có một nô bộc nói:

- Nhị công tử, Tông Dực Thiện không biết đi nơi nào rồi!

Đồng Tổ Thường nói:

- Mặc kệ y, chúng ta đi thôi.

Bốn người chủ tớ của Đồng thị lầm lũi ra đi trong sự châm chọc khiêu khích của các nho đồng. Trương Nguyên hỏi các vị sư trong chùa xem có vị nào nhìn thấy Tông Dực Thiện? Nhà sư nói:

- Hình như ở bên Song Tinh đình.

Chùa Tịnh Từ vốn không có giếng, muốn lấy nước phải đi quanh hồ, xa tới vài dặm, sư tăng trong chùa rất vất vả. Cao tăng đời Tống là Pháp Huân dùng gậy tích trượng treo trước điện, hai dòng suối phun lên, vì vậy cho đào hai cái giếng, từ đó về sau không cần phải đi gánh nước quanh hồ nữa. Năm kia Chung thái giám bỏ vốn tu sửa chùa, xây mới Song Tinh đình. Ba người Trương Nguyên, Tiêu Nhuận Sinh và La Huyền Phụ tìm kiếm, quả nhiên gặp Tông Dực Thiện đứng ở bên Song Tinh đình đang xuất thần suy nghĩ.

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Dực Thiện huynh, Ngộ Dung tiên sinh gọi huynh tới có việc muốn hỏi.

Nhìn thấy Trương Nguyên, tuy rằng Đồng Tổ Thường không ở bên cạnh, nhưng Tông Dực Thiện vẫn xấu hổ như cũ. Gã đã gặp gỡ Trương Nguyên ở Thanh Phố và Sơn Âm, khi đó Trương Nguyên không biết thân phận của gã, hai người thuần túy đàm đạo văn chương. Gã ra sức thể hiện bản sắc và tài văn của mình, nhưng hiện tại thân phận đã bại lộ, gã chỉ là một nô bộc ti tiện, mặc dù Trương Nguyên không thấy ngăn cách nhưng gã sao có thể ngang hàng đỉnh đạc nói chuyện với Trương Nguyên sao?

Sự thật tàn khốc như vậy, đẳng cấp địa vị vững chắc như thành lũy, Tông Dực Thiện chữ nghĩa đầy bụng, tài hoa hơn người, gã khao khát được trở tài để người khác thưởng thức. Ở Đồng phủ, gã chỉ là nô bộc, thấp kém hèn mọn, khi ngẫu nhiên một mình ra ngoài, gã liền giấu diếm thân phận, kết giao bạn bè bằng chính tài học của mình. Nhưng có rất ít người như

Trương Nguyên không thẳng thắn truy vấn thân phận của hắn. Hắn xem Trương Nguyên là tri kỷ, không ngờ hôm nay gặp nhau ở đây, Tông Dực Thiện cảm giác tình bạn giữa mình và Trương Nguyên khó mà tiếp tục.

Trương Nguyên tiến lên nắm tay Tông Dực Thiện nói:

- Tháng trước từ biệt ở Sơn Âm, không biết ngày nào có thể gặp lại Dực Thiện huynh. May mắn hôm nay gặp lại, lại gặp được Ngụ Dung tiên sinh, chúng ta uống vài chén rượu, đàm luận văn chương.

Tông Dực Thiện thấy Trương Nguyên nói như vậy, bỗng nhiên nhớ tới ngày ấy ở Sơn Âm, lúc từ biệt ở cầu Bát Sĩ, gã và Trương Nguyên đã đối đáp. Trương Nguyên khi đó dường đã đoán được thân phận của gã, chỉ có điều không biết gã là gia nô của Đồng thị mà thôi.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 189

Luận đạo ở Nam Viên (1)

Hoàng Nhữ Hanh nhìn thấy Tông Dực Thiện, không hỏi gì khác, chỉ hỏi Tông Dực Thiện đã đọc qua những sách nào?

Nói tới sách, Tông Dực Thiện khôi phục tự tin, điểm lại từng cuốn sách mình đã học qua. Kinh, sử, tử, tập, phỏng chừng không dưới vạn cuốn. Hoàng Nhữ Hanh chọn ra hơn mười bộ sách để ra đề, Tông Dực Thiện đối đáp trôi chảy. Với Lão Trang Chu Kỳ thi này kéo dài khoảng chừng một canh giờ, Hoàng Nhữ Hanh rất tiếc người tài, nói với Tông Dực Thiện:

- Tài học của người đứng đầu các đệ tử trong môn hạ của ta, chẳng trách những bài văn Đồng Tổ Thường không học mà nộp lên hóa ra lại là người viết thay. Tài năng như người mà lại thiết thòi làm nô bộc người hầu thì thật sự làm nhục văn chương. Đợi ta bàn bạc với Tiêu thái sử, xin Đồng Hàn Lâm bỏ thân phận nô bộc cho người.

Tông Dực Thiện mừng rỡ, quỳ xuống đất bái lạy, nghẹn ngào không được gì, nếu có thể bỏ được thân phận nô bộc, thì ân nghĩa đó giống như sinh gã ra một lần nữa. So với chế độ đẳng cấp hà khắc trước kia thì xã hội Văn Minh đã có dấu hiệu buông lỏng hơn. Có một số người thân phận nô bộc tìm mọi cách xóa bỏ thân phận, tham gia khoa cử, có người đậu Tiến sĩ làm quan, điều này không phải là hiếm.

Trương Nguyên đúng là muốn xin Hoàng Nhữ Hanh xóa bỏ thân phận nô bộc cho Tông Dực Thiện. Hắn lập tức bảo Tông Dực Thiện chuyển đến

Chức Tào thụ cùng ở chung với mình, rồi lại cùng nhau đi bá kiến Chung thái giám. Chung thái giám xuất thân hèn mọn, cũng ham học, rất tán thưởng tài học của Tông Dực Thiện. Nếu như Trương Nguyên muốn giúp Tông Dực Thiện, thì lão cũng tán thành. Nghe nói Trương Nguyên hôm nay lại đánh con trai của Đồng Huyền Tế, Chung thái giám cười nói:

- Các người đúng là oan gia ngõ hẹp, con trai Đồng Hàn Lâm cứ gặp người là coi như xui xẻo, chỉ có điều như vậy e rằng Đồng Hàn Lâm không chịu từ bỏ ý đồ, lão là thầy của Thiên tuế gia cơ đấy.

Trương Nguyên nói:

- Đã bị ức hiếp đến đầu rồi, chỉ có phản nộ mà đánh lại thôi, đời người có bạn có thù, không bao giờ có chuyện hòa hợp êm ả.

Chiều hôm đó, Trương Nguyên tới Hàng Châu phủ nha bá kiến Tri phủ Ân Đình Xu trước. Ân Đình Xu đã sớm nghe đến danh tính của Trương Nguyên, ngay lập tức thẩm vấn Trần Minh, hỏi rõ là vụ án của Tùng Giang phủ Thanh Phố, sai hai gã sai dịch áp giải Trần Minh đi Thanh Phố thụ án, án liên quan đến Tùng Giang Đồng thị, Ân Tri phủ có thể phải tay mặc kệ là tốt nhất.

Trương Nguyên xin Chung thái giám phái riêng người đi Thanh Phố đưa tin cho tỳ phu hãn là Lục Thao, nói rõ ngọn nguồn. Việc này phải để tự Lục thị thừa kiện, hiện giờ tên phản nô Trần Minh đã bắt được, Thanh Phố Lý Huyện lệnh sẽ phân xử cho Lục thị.

Núi Nam Bình có rất nhiều loại đá kỳ quái, hình dạng khác nhau, lung linh mà thanh tú, nhất là Thảo Đường bên trái tảng Bôn Vân Thạch cực lớn lại được xưng là kỳ thạch đệ nhất Nam Bình. Đá như hoa trà Vân Nam, nửa dính vào đất, cánh hoa đo đỏ, người đi dạo trên đá, như ong bướm vờn nhụy hoa, trong Bôn Vân Thạch còn có một hang động lớn, dù cho bên ngoài là mùa hè nóng bức, trong động vẫn mát mẻ như không.

Trương Nguyên và Tông Dực Thiện đã nghe giảng ở Thảo Đường hai ngày, ngoài cửa sổ chính là tảng đá lung linh mà thanh tú Bôn Vân Thạch. Hoàng Nhữ Hanh không đơn thuần chỉ giảng tứ thư ngũ kinh cùng bát cổ chế nghệ, lão chủ yếu kể chuyện lịch sử, trước chứng minh rồi sau sáng chế, rất độc đáo. Gần đây Trương Nguyên tự học là chính, trước kia xin Vương Tư Nhâm chỉ bảo chủ yếu là kỹ xảo bát cổ, bây giờ nghe danh nho luận sử, rõ ràng được lợi ích không nhỏ. Trương Nguyên quyết định ở Hàng Châu thêm một khoảng thời gian, đầu tháng mười lại trở về, bởi vì đầu tháng mười một là sinh nhật lần thứ năm mươi của mẹ hắn, hắn đã viết thư nhờ kiều phu đi Sơn Âm Đông Trương đưa cho mẹ.

Hoàng Nhữ Hanh giảng bài ở Thảo Đường, buổi sáng là tuyên giảng, buổi chiều bố trí đề văn cho học sinh tập làm, hoặc cho học sinh chất vấn nghị luận lẫn nhau. Viết văn không giới hạn trong tứ thư ngũ kinh bát cổ, có phán, chiếu, cáo, bên ngoài còn luận sử và thi văn đáp. Bởi vì đến đây học đều là tú tài có công danh, Tiêu Nhuận Sinh và La Huyền Phụ còn là cử nhân. Trước mắt bọn họ là thi Hương và thi Hội, thi Hương và thi Hội không chỉ khảo thi tứ thư ngũ kinh bát cổ, còn phải khảo thi phán, chiếu, thi văn đáp văn thể. Hoàng Nhữ Hanh sở trường về sáng tác các thể, có cách dạy rất hay, đây chính là lý do ban đầu Trương Nguyên cần tám ngày đêm, sáng tác hết bài học hôm nay. Thảo Đường tan học, bởi vì ngày mai là trùng cửu (mùng chín tháng chín), buổi sáng Hoàng Nhữ Hanh thông báo cho học sinh nghỉ một ngày, Trương Nguyên đang chờ cơ hội này, bởi vì ngày mai là ngày Chung thái giám đón tượng hương hoả, hắn phải tham gia, Tần Dân Bình hôm qua đã đến rồi.

Mục Chân Chân đã đến chờ ở dưới Bôn Vân Thạch, nàng đoán thiếu gia sắp về rồi, liền từ Chức Tạo Thự đi bộ hơn tám dặm đến. Học sinh của Thảo Đường ăn tại chùa Tịnh Từ, ở nhờ nhà dân gần đó. Gần đây Trương Nguyên và Tông Dực Thiện không tìm phòng ở, sáng sớm đến dưới núi Nam Bình học đến giữa trưa thì trở về, sau chờ giờ Ngọ lại đến. Tuy thời gian hơi gấp, cũng coi như tập thể dục rèn luyện lực chân, mà Mục Chân

Chân còn đi thêm mấy lần, buổi sáng cùng thiếu gia đến Thảo Đường, đợi Ngũ Dung tiên sinh bắt đầu giảng bài, Mục Chân Chân liền quay lại Chúc Tạo Thự, chờ tới gần giữa trưa lại đến đón thiếu gia, buổi chiều cũng như thế. Bởi vì Ngũ Dung tiên sinh không cho người hầu học sinh ở bên ngoài Thảo Đường, nên Vũ Lăng và Mục Chân Chân đành phải đi đi lại lại hai lần, Vũ Lăng không theo kịp bước chân của Mục Chân Chân, lại cảm thấy có Chân Chân tỷ đi đưa thiếu gia vậy là đủ rồi. Tiểu Vũ không có võ nghệ, một ngày đi tám lần là hơn sáu mươi dặm đường đấy, chân đi đến tê mỏi, cho nên Tiểu Vũ chỉ đi cùng một chuyến buổi sáng, còn lại thì làm biếng không đi, trong khi Mục Chân Chân lại thích đường dài. Từ khi đến ở Đông Trương, Mục Chân Chân không còn đến bến đò kênh Hưng Vận vác trái cây bán mỗi ngày, đang quen khó nhọc bỗng nhiên rảnh rỗi, tuy sớm tối đều tập võ, cũng làm không ít việc vặt, nhưng Mục Chân Chân vẫn thấy mình quá hưởng phúc rồi, thịt trên người nhiều hơn, chân tròn eo tròn. Nếu chỉ thế thì cũng còn đỡ, cái chính là bộ ngực lớn lên đầy cao áo, khiến vị thiếu nữ này hơi phiền não. Cho nên mỗi ngày tám chuyến hơn sáu mươi dặm đường, nàng đi không biết mệt hân hoan tới đón thiếu gia, sau đó cùng thiếu gia đi về Chúc Tạo Thự. Tuy trên đường đi thiếu gia không nói chuyện nhiều với nàng, chỉ đàm văn luận nghệ với Tông Dực Thiện, nhưng chỉ cần đi cạnh thiếu gia, Mục Chân Chân cũng thấy rất sung sướng. Ngược lại, Trương Nguyên cũng không thấy Mục Chân Chân mập ra. Mục Chân Chân có dòng máu da trắng của người Cát La Lộc, dáng người cao gầy, trước kia quá gầy, bây giờ eo vừa nhỏ lại tròn, hai chân thon dài khoẻ khoắn đi đường rất nhanh. Tuy trên đường đi Trương Nguyên chủ yếu cùng Tông Dực Thiện luận kinh sử, nhưng đối với vị mỹ nữ xinh đẹp này vẫn rất chú ý, thích xem bộ dáng đi đường của nàng, có một loại anh khí tự nhiên, nhưng lúc nàng cảm thấy có người đang chăm chú nhìn mình, nàng lại thấy ngượng ngịu, bước chân cũng nhỏ lại.

- Chân Chân, Tiểu Vũ lại làm biếng sao?

Trương Nguyên cười hỏi. Hoàng hôn nhẹ chiều, Bôn Vân Thạch trở nên rầu rĩ, bóng ngả về phía động Liên Hoa cách đó không xa, thiếu nữ đứng dưới tảng đá, da trắng như tuyết dung mạo như hoa, cực kỳ đẹp mắt.

Mục Chân Chân cười trả lời:

- Thiếu gia, Tiểu Vũ nói chân bị đau, muốn nghỉ ngơi.

Trương Nguyên nói:

- Chân Tiểu Vũ yếu như thế, thật không khá lên được.

Mục Chân Chân lại nhớ tới kỹ nữ Vũ Lăng Xuân ở Bách Hoa Lâu của Tây Trương Tam công tử cũng gọi là Tiểu Vũ, không khỏi che miệng cười “ khúc khích “.

Tiêu Nhuận Sinh đi tới, nói:

- Giới tử huynh, Dực Thiện huynh, cha ta mời hai người qua.

Trương Nguyên, Tông Dực Thiện mừng rỡ, họ đến Thảo Đường ba lần rồi, luôn không được nhìn thấy Tiêu Trọng Nguyên, nói là đang cùng Liên Trì đại sư tham thiền luận đạo. Tiêu Pháp về già quay lại với Phật, lĩnh ngộ Phật lý rất sâu, có thể nói là xuất nhập Nho, Đạo, Phật ba nhà, kinh sử, đạo tạng, kinh Phật, luôn tập trung nghiên cứu. Tiêu Pháp ở tại Nam Viên Chiết Giang, là của Bố Chính Ti Phó Sứ Bao Hàm Sở. Bao Hàm Sở là một gã quan liêu cực biết hưởng lạc, lầu thuyền Tây Hồ do gã thiết kế, dưới tháp Lô Phong có Nam Viên, dưới đỉnh Phi Lai có Bắc viên, đều vô cùng tinh xảo. Nam Viên của Bao Phó Sứ cách Thảo Đường chỉ hơn ba dặm, đến Nam Viên, Tiêu Nhuận Sinh dẫn đám người Trương Nguyên đi vào, bên trong có vô số hòn đá xếp đặt lên nhau tạo thành hòn giả sơn, rất khéo léo, còn có hai cái khe nước đan xen vào nhau nhập vào Tây Hồ, trên khe nước dựng lên cây cầu với hình dạng cực kỳ đặc biệt. Đại sảnh Nam Viên, làm

thành hình vòm, giảm đi bốn cái trụ chính giữa nên khá rộng rãi, có thể cho vũ sư ở đây hát xướng.

Bao Phó Sử không ở đây, Tiêu Pháp chính là chủ nhân. Tiêu Pháp sinh ra ở năm Gia Tĩnh thứ mười chín, đỗ Trạng Nguyên khi gần năm mươi tuổi, năm nay đã bảy mươi bốn, râu tóc như tuyết, tinh thần quắc thước, ngồi trên ghế tuý tị, sống lưng thẳng tắp, Hoàng Nhữ Hanh thì ngồi ở bên cạnh.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 189

Luận đạo ở Nam Viên (2)

Nhìn thấy Trương Nguyên, Tông Dực Thiện, Tiêu Thái Sử hơi nhường cặp lông mi trắng quan sát hai người, thiếu niên Trương Nguyên tiến lên chào rất ung dung trầm tĩnh, còn Tông Dực Thiện thì có chút mất tự nhiên, Tiêu Pháp mở miệng liền hỏi:

- Tông Dực Thiện, có đọc qua sáng tác của Vương Tâm Trai tiên sinh chưa?

Vương Tâm Trai chính là Vương Cấn, đệ tử của Vương Dương Minh, khai sáng ra học phái Thái Châu có ảnh hưởng sâu sắc.

Tông Dực Thiện cung kính trả lời:

- Đệ tử đọc qua sáng tác của Tâm Trai tiên sinh như “ Phục Sơ Thuyết “, “ Minh Triết Bảo Thân Luận “, “ Thiên Lý Lương Tri Thuyết “ cùng “ Cách Vật Yếu Chỉ “.

Tiêu Pháp nói:

- Vậy người nói thế nào là khắc kỷ phục mâu.

Trong lòng Tông Dực Thiện biết đây là thời khắc mấu chốt thay đổi vận mệnh chính mình, trả lời tốt, có thể được Tiêu Trọng Nguyên tán thưởng, y có thể bỏ đi thân phận nô tì. Lòng bàn tay Tông Dực Thiện lấm tấm mồ

hôi, có chút khấn trương, nghiêng đầu nhìn qua Trương Nguyên, Trương Nguyên gật đầu cổ vũ.

Tông Dực Thiện hơi suy nghĩ một chút, đáp:

- Kỳ, lễ, không phải một không phải hai, mê chính là kỳ, ngộ chính là lễ, kỳ như nước kết thành băng, mâu như băng tan thành nước, kỳ như vàng làm trăm cài tóc, lễ như nấu chảy trăm cài tóc thành vàng, cho nên băng tan tức là nước, không yêu cầu nước, nấu chảy trăm cài tóc thành vàng, không yêu cầu vàng, khắc kỳ tức là lễ, không yêu cầu lễ, có thể thấy được kỳ cùng lễ không phải một không phải hai, qua kỳ là lễ, nếu bỏ một cái, không thể hoàn thành.

Tiêu Pháp lộ vẻ mỉm cười, nói với Hoàng Nhữ Hanh:

- Trinh phụ, người này quả nhiên hiếu học, ngộ tính nhanh nhạy, đáng giá dùi dất.

Hoàng Nhữ Hanh cười nói:

- Sao Tiêu Thái Sử không học theo Dương Minh tiên sinh nhận Tông sinh làm đệ tử?

Tiêu Pháp vuốt râu cười to, nói:

- Lão phu nào dám so với Dương Minh tiên sinh, chỉ không biết năng lực của Tông sinh bằng mấy thành Tâm Trai tiên sinh?

Năm đó, Vương Tâm Trai tiên sinh xuất thân từ gia đình làm muối, địa vị xã hội cũng gần như nô bộc, dựa vào chính bản thân chăm chỉ hiếu học nên được Vương Dương Minh thưởng thức. Vương Dương Minh không coi trọng xuất thân, thu Vương Cấn làm đệ tử, thành một đời đại nho, nhờ vậy mà học phái Thái Châu có chút sắc thái bình dân, đệ tử tầng lớp nào cũng có, cái gọi là mặc quần áo ăn cơm tức là lý lẽ luân lí làm người cũng chính

là quan điểm của học phái Thái Châu. Tông Dực Thiện là người thông minh, thấy Tiêu Pháp có ý thu y làm đệ tử, liền quỳ xuống bái sư, Trương Nguyên cũng quỳ xuống theo.

Tiêu Pháp nói:

- Trương Nguyên, tại sao người lại bái ta?

Trương Nguyên nói:

- Đệ tử cũng muốn được Thái Sử Công chỉ bảo.

Có thể bái làm đệ tử của Tiêu Pháp, rất có ích đối với nghiệp học và thanh vọng của hã. Tông Dực Thiện cũng bái sư rồi, hã cũng không thể không được gì.

Tiêu Pháp nói với Trương Nguyên:

- Lão phu thu Tông sinh làm đệ tử, là thương người tài cao bạc mệnh, muốn giúp y một tay, người xuất thân từ danh môn Sơn Âm, hiện tại đã là học trò đứng đầu, học lên là chuyện chắc chắn, Chung thái giám lại thường thức người, cần gì phải bái lão hủ làm thầy!

Tiêu Pháp nghe nói Trương Nguyên có quan hệ rất gần gũi với Chức Tào Thự Chung thái giám, có chút không vui, văn nhân thanh cao, luôn luôn chú ý mắt nội quan, cho dù bị uy thế thái giám bức bách, biểu hiện muốn nịnh nọt, nhưng Trương Nguyên cảm thấy khinh thường thái giám, thầm nghĩ:

“ Không ổn, danh tiếng Yêm đảng đang ảnh hưởng đến danh dự của ta sao? Nếu vậy ta càng phải tranh thủ trở thành đệ tử của Tiêu Trọng Nguyên, đón khó khăn mới là bản chất của ta. “ Nói:

- Biển học vô bờ, đứng đầu chỉ là hư danh, điều đệ tử truy cầu là đạo của thánh hiền, nhưng tuổi đệ tử còn nhỏ, học ở trường thường gặp trở ngại, cho nên muốn được Thái Sử chỉ bảo.

Trước mặt Tiêu Trọng Nguyên phải nói như vậy.

Lúc này, đồng tử bưng trà đi đến, vô cùng cẩn thận đặt trà lên bàn, sau đó ôm khay trà đứng thẳng một bên.

Tiêu Pháp nói:

- Vậy được, ta lại hỏi người, xem người có thể trả lời hay không? Quan tâm, hành kỷ, bác học những cái này thì không cần nói nữa, toàn những thứ đã nói quá nhàm tai rồi.

Tiêu Pháp đây là cố ý đề cao độ khó để khảo thi Trương Nguyên, nên trước tiên liền chặn lại vài cách trả lời.

Trương Nguyên suy nghĩ một lát, liếc nhìn đồng tử bưng trà cung kính đứng một bên, linh quang lóe lên, đáp:

- Đồng tử bưng trà này chính là đạo.

Tiêu Pháp, Hoàng Nhữ Hanh nhìn nhau ngạc nhiên.

Tông Dực Thiện âm thầm đổ mồ hôi vì bạn thân, mặc dù y biết Trương Nguyên rất tài hoa, không thể vô duyên vô cớ nói như vậy, nhưng từ đồng tử bưng trà liên hệ với đạo của thánh hiền, thật khó.

Tiêu Pháp vẫn duy trì bình thản, từ từ nói:

- Mời nói.

Trương Nguyên khẽ khom mình với hai người Tiêu, Hoàng, lại quay sang hỏi đồng tử:

- Từ phòng trà đến đại sảnh cách bao nhiêu?

Đồng tử đáp:

- Khoảng nửa dặm đường.

Trương Nguyên nói với Tiêu Pháp:

- Đệ tử đi từ bên ngoài đến, một đường đi qua cầu thang núi đá, quanh quần ngược chiều kim đồng hồ, mà đồng tử bưng trà, đi qua rất nhiều bậc cửa thềm đá, lại không làm vỡ chén nhỏ, chẳng phải không bàn mà hợp ý nhau sao.

Tròng mắt Tiêu Pháp, Hoàng Nhữ Hanh đều sáng ngời, Trương Nguyên trả lời rất hay. Trương Nguyên không trả lời thẳng đạo là gì, mà mượn đồng tử bưng trà để nói, có ý cẩn thận dè chừng của người quân tử, lại có chút ý của đầu bếp Trang Chu khi róc thịt trâu, ý vị cực kỳ sâu xa, dùng việc nhỏ hàng ngày nói rõ lý lẽ cũng chính là phong cách của học phái Thái Châu.

*Trung Dung: một trong tứ thư của Trung Quốc, là một đạo thuộc nho giáo.

Cặp lông mi trắng của Tiêu Pháp khẽ động, y tựa vào thành ghế, hơi nghiêng người về phía trước hỏi:

- Còn nói gì nữa không?

Một câu “ đồng tử bưng trà là đạo “ với bộ pháp đề văn bát cổ này, thật sự có thể gây chấn động người khác, nhưng để người học phú năm xe (ý bảo học thức dày dặn phong phú) như Tiêu Trạng Nguyên sinh lòng yêu tài, thì còn phải lấy ra điều đặc sắc hơn, Trương Nguyên nói:

- Tu thân cũng như bưng trà, cho dù là người chí lực kiên trung, gặp trình độ này, trái tim băng giá cũng phải run sợ, cung kính đưa lên, không

được mơ hồ, đây chính là nghiên cứu; chỗ cần không dám dấu diếm, đó chính là khi sống một mình cũng nghiêm túc không tùy tiện; đơn đơn giản giản, yêu ghét không có, gọi là quân tử, tựa hồ Trung Dung vậy.

Tiêu Pháp nhìn Trương Nguyên, hỏi:

- Người năm nay bao nhiêu tuổi?

Trương Nguyên nói:

- Học sinh mười sáu tuổi.

Tiêu Pháp quay đầu nhìn Hoàng Nhữ Hanh, hỏi:

- Trình phụ, người thấy “ đồng tử bưng trà luận “ của Trương Nguyên thế nào?

Hoàng Nhữ Hanh vui vẻ nói:

- Hay tuyệt, cái này xem như thông hiểu “ Trung Dung “, học sinh trên đời đọc qua “ Trung Dung “ cũng phải ngàn vạn, có thể lĩnh ngộ đến trình độ này lại rất hiếm.

- Đúng vậy, đúng vậy.

Tiêu Pháp gật đầu liên tục, có thể nhìn thấy một người học sinh trẻ tuổi hiểu sâu xa đến vậy, Tiêu Trạng Nguyên tuy có tài nhưng thành công muộn thật sự vui sướng, khen:

- Trò này có kỳ tài, có trí tuệ của Vương Phụ Tự.

Trương Nguyên nghe Tiêu Trạng Nguyên so sánh hẳn với Vương Phụ Tự, trong lòng có chút không vui. Vương Phụ Tự chính là tổ sư Huyền Học Ngụy Tấn Vương Bật, là hạng người nói suông, hơn nữa bị chết rất sớm, Hoàng Nhữ Hanh bổ sung:

- Học cũng khá tốt, hai ngày nay rất chuyên tâm nghe giảng ở Thảo Đường, bài tập làm rất tốt.

Tiêu Pháp nói:

- Trương Nguyên, Tông Dực Thiện, nếu hai người các người nguyện ý làm môn hạ lão phu, vậy lão phu sẽ nhận các người. Ngụ Dung tiên sinh là thầy của các người, Tiêu Nhược Hầu ta cũng là thầy của các người.

Trương Nguyên, Tông Dực Thiện vui mừng, cùng nhau quỳ xuống, Tông Dực Thiện vui sướng thế nào nghĩ thôi cũng biết rồi. Tên của Tiêu Thái Sử vang khắp thiên hạ, danh vọng còn cao hơn Đồng Kỳ Xương, có thể bái Tiêu Thái Sử làm thầy, như vậy là có quý nhân trợ giúp. Đương nhiên trong lòng Tông Dực Thiện rất rõ ràng, quý nhân lớn nhất của y là bạn tốt Trương Nguyên, không có Trương Nguyên dẫn dắt, y vĩnh viễn không bước được bước đầu tiên này. Tiêu Pháp cảm thấy Tông Dực Thiện không cần nhắc nhở, xuất thân của Tông Dực Thiện hèn mọn, hơn nữa đã hơn hai mươi tuổi rồi, làm việc chắc hẳn càng thận trọng, mà thiếu niên Trương Nguyên thành danh, có thể có chút ngạo mạn, phải cho hắn tỉnh táo, nói ra:

- Trương Nguyên, vừa rồi người luận đạo rất hay, nhưng người có biết trung dung còn có trung dung của quân tử và trung dung của tiểu nhân không?

Trương Nguyên biết Tiêu lão sư muốn giáo huấn hắn, cung kính nói:

- Đệ tử còn chưa phân biệt được sự khác nhau trong đó, mong lão sư chỉ bảo.

Tiêu Pháp nói:

- Tài năng cơ bản nông cạn, năng lực bình thường lại lười biếng, du khí hỗn loạn, không kiên kị, đây chính là trung dung của tiểu nhân.

Trương Nguyên nói:

- Đệ tử ghi nhớ lời dạy của lão sư.

Thầm nghĩ: “ Loạn thế sắp đến, nếu sợ nhiều như vậy làm sao có thể giúp đỡ cứu người, ta phải kiên trì với tín niệm của mình. “ Tiêu Pháp râu tóc như tuyết, nhìn tư thái khiêm tốn của Trương Nguyên có chút thoả mãn. Lúc này sắc trời đã tối, Tiêu Pháp liền giữ Trương Nguyên, Tông Dực Thiện ở lại dùng cơm tối ở Nam Viên, rồi sau đó lấy bút viết cho Đồng Kỳ Xương một bức thư, nói y thương tiếc tài của Tông Dực Thiện, nay đã thu làm đệ tử, mong Đồng Công vì nhân tài hiếm có mà niệm tình, cho phép bỏ nô tài tịch...

Trương Nguyên, Tông Dực Thiện vừa ra khỏi Nam Viên, sắc trời đã chuyển về đen, nửa vầng trăng sáng treo trên cao đủ nhìn được xung quanh, Mục Chân Chân chờ ngoài cổng, Trương Nguyên nói.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 190

Trung dung* của tiểu nhân

Mục Chân Chân lắc đầu nói:

- Tỳ nữ không đói.

Trương Nguyên xụ mặt nói:

- Rốt cuộc có đói hay không? Ta không thích nghe lời nói dối.

Mục Chân Chân biết rõ thiếu gia không phải trách nàng, mà có chút trêu chọc, cúi đầu nói khẽ:

- Thừa thiếu gia..., tỳ nữ hơi đói.

- Đói là tốt.

Trương Nguyên như làm ảo thuật, lấy ba quả quýt từ trong tay áo đưa cho Mục Chân Chân, nói:

- Đây là quýt đường Hàng Châu, người nếm thử xem, so với quýt của Sơn Âm của chúng ta như thế nào?

Mục Chân Chân hơi do dự, liền vội vàng nhận lấy, tuy chưa ăn nhưng trong lòng đã sớm thấy ngọt.

Ba người vừa đi qua tháp Lô Phong, đã thấy Tần Dân Bình cùng Vũ Lăng mang theo ngựa tìm đến. Vũ Lăng ở Chức Tào Thự chờ thiếu gia về, thấy sắp tối mà vẫn không thấy bóng dáng thiếu gia với Chân Chân tỷ, Vũ Lăng luống cuống năn nỉ Tần Dân Bình đến mấy chỗ ở bên cạnh Thảo Đường tìm, người hầu Thảo Đường nói mấy người Trương công tử đến Nam Viên ở dưới tháp Lô Phong, Tần Dân Bình, Vũ Lăng liền tìm đến Nam Viên. Từ Nam Viên đến Chức Tào Thự có hơn năm dặm đường, có ánh trăng nên đi đường không cần đèn lồng, Trương Nguyên và Tần Dân Bình đi ở ven đường nói chuyện, hôm qua Tần Dân Bình mới chạy tới, nhưng chưa rảnh để nói chuyện lâu với Trương Nguyên.

Lúc này nói cho Trương Nguyên biết, tỷ phu của gã, Thạch Trụ Tuyên Phủ Sứ Mã Thiên Thừa, lúc ở trong ngục Vân Dương bị nhiễm bệnh nhưng không kịp trị, dù hiện tại đã rời ngục, nhưng tình trạng bệnh nghiêm trọng, liên tục không thấy chuyển biến tốt, nếu không Mã Thiên Thừa muốn đích thân đến chúc sinh từ (miếu thờ sống) của Chung thái giám một lò hương thượng đẳng.

Theo lịch sử Trương Nguyên biết, Mã Thiên Thừa chết ở trong ngục Vân Dương, Tần Lương Ngọc mới kế nhiệm Thạch Trụ Tuyên Phủ Sứ, Đại Minh để bộ lạc Thổ Ty thi hành chế độ tự trị nhất định, cũng không phải quan viên triều đình quản lý, mà người Thổ Ty thừa kế là, con chết thì vợ thay. Hiện Mã Thiên Thừa còn sống ra khỏi ngục Vân Dương, không biết sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Tần Lương Ngọc sớm theo chồng xuất chinh nhiều lần, vị anh thư này tuyệt đối không phải không có tiếng tăm gì. Vừa về tới Chức Tào Thự, con nuôi của Chung thái giám Tiểu Cao đang đợi Trương Nguyên trở về, vội nói:

- Trương công tử, cha nuôi ta mời Trương công tử đến có việc trao đổi.

Trương Nguyên theo Tiểu Cao đến thư phòng nội viện. Chung thái giám rất chờ mong diễn lễ dâng hương ngày mai, thấy Trương Nguyên đến, trước hỏi Trương Nguyên đi nơi nào mà để Tần Dân Bình đi tìm?

Trương Nguyên nói:

- Tiêu Thái Sử đồng ý nhận ta và Tông Dực Thiện làm đệ tử, Tiêu Thái Sử đang ở tại Nam Viên của Bao Phó Sử, cớ tối dùng ở đấy.

- Tiêu Nhược Hầu Tiêu Trọng Nguyên nhận người làm đệ tử rồi!

Chung thái giám mở to mắt nhìn Trương Nguyên, đột nhiên có chút thấy bất công mà tức giận, nói:

- Vì sao người được ưa thích như thế, còn chúng ta lại không được người chào đón?

Đây là Chung thái giám coi Trương Nguyên như người một nhà, mới bực tức ở trước mặt Trương Nguyên, bực tức phát ra có nghĩa tâm không còn gì khúc mắc, nếu không sẽ che dấu ghi hận trong lòng, Trương Nguyên vội hỏi:

- Công công lời ấy có ý gì, ai dám mạo phạm công công?

Chung thái giám ngồi lại ghế bành, có phần uể oải nói:

- Ai có gan mạo phạm chúng ta, còn không phải lão sư Tiêu Trọng Nguyên của người, chúng ta ngưỡng mộ thanh danh Trọng Nguyên của y, nhờ Bao Lô Sử hướng y xin một bài “ Chung thị sinh từ ký “ lão Tiêu liền từ chối, nói không ghi loại văn xã giao này, thật ra làm gì có chuyện y không ghi văn xã giao, rõ ràng đang xem thường chúng ta.

Chung thái giám thật sự tức giận, nhưng chỉ có thể cắn nướu, Tiêu Pháp thanh danh quá lớn, lại không làm quan, chỉ dạy học, Chung thái giám già có thể làm gì y?

Trương Nguyên âm thầm lắc đầu, Chung thái giám giống trống khua chiêng quá mức rồi, người ta đường đường là Trọng Nguyên lại viết cho

người một bài sinh từ ký, mặt người ta để đâu!

Trương Nguyên an ủi Chung thái giám vài câu, lại nghe Chung thái giám nói:

- Trương công tử, chúng ta tìm người là để bàn bạc chuyện này, Tiêu Nhược Hầu không viết cho chúng ta, vậy chúng ta cầu người khác, tộc thúc tổ của người Túc Ông học vấn vốn tốt, thanh danh cũng lớn, mời Túc Ông viết cho chúng ta một bài sinh từ ký thế nào? Chúng ta có tạ lễ.

Trương Nguyên thầm kêu: “ Không xong, kết giao một thái giám thật không dễ dàng, thái giám có lúc không phân lớn nhỏ phải trái, người phải theo tính tình của họ, không thể khiến họ tức giận. “ Ánh mắt Chung thái giám sáng ngời nhìn chăm chăm Trương Nguyên, đợi Trương Nguyên có câu trả lời thuyết phục.

Trương Nguyên nói ra:

- Chung công công cũng biết ta đang ở học đường, tháng sau mới trở về Sơn Âm, công công muốn làm sinh từ ký, nhất định muốn khắc trên đá làm bia, nếu để thúc tổ ta làm, phải chờ đến cuối năm mới thành bia.

Nói đến đây, Trương Nguyên cố ý dừng lại, Chung thái giám quả nhiên hỏi:

- Vậy theo ý kiến của người nên mời ai làm ký? Chúng ta cũng không gấp, cuối năm làm sinh từ ký lại khắc bia cũng chưa muộn, muốn là hiền sĩ nổi tiếng làm ký.

Trương Nguyên nói:

- Sinh từ là đại sự cả đời công công, ta làm được bao nhiêu tuyệt đối không cất dấu, chỉ cần công công chịu bỏ vốn lớn, ta nguyện khẩn cầu Tiêu lão sư làm ký cho công công.

Chung thái giám vui mừng, nói không ngớt:

- Nếu có thể mời Tiêu Trọng Nguyên làm ký cho chúng ta, muốn bao nhiêu bạc cứ nói, ba ngàn lượng bạc có đủ không? Hay là năm ngàn lượng?

Thái giám vì hư danh còn hơn người đọc sách, bởi vì khắc sâu bên trong thái giám là sự tự ti.

Trương Nguyên nói:

- Ta chỉ nói sẽ hết sức đi khẩn cầu, không dám nói được hay không. Tiêu lão sư lớn tuổi đức cao, là ông tổ văn học trong nước, muốn mời Tiêu lão sư viết bia ký, ta hoàn toàn không nắm chắc, chỉ vì giao tình giữa ta và công công, mới ra sức đi làm.

Chung thái giám bị Trương Nguyên kéo lên hứng thú, cảm kích nói:

- Chúng ta biết rõ người là người phúc hậu, không giống như những người khác bề ngoài thì nịnh nọt chúng ta, sau lưng lại chửi chúng ta là Yêm cầu (chó hoạn quan), người làm hết sức là được, mặc kệ được hay không, chúng ta đều nhận nhân tình này của người, đương nhiên, có thể làm được là tốt nhất, muốn bao nhiêu bạc chúng ta đều có thể bỏ.

Trương Nguyên nói:

- Công công, tại hạ nói thẳng, cầu Tiêu Trọng Nguyên viết sinh từ ký, dù là đương kim Tư Lễ Giám, thái giám chủ toạ cũng không có thể diện này, dù đặt vạn lượng bạc, Tiêu Trọng Nguyên cũng không thềm ngó tới. Nhưng công công đừng vội, ta nói cầu Tiêu Trọng Nguyên làm ký cho công công, tuyệt đối sẽ không làm qua loa về trả công công. Mặc dù không nắm chắc mười phần, vẫn có năm, sáu phần, nhưng phải đi cầu hơi quanh co.

Chung thái giám gấp không chịu nổi hỏi:

- Đi cầu quanh co vòng vèo là như thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Công công cũng biết, năm nay Chiết Giang trước hạn sau lũ, nhiều nơi gặp hoạ, ở đâu cũng có người chết đói, nếu công công chịu bỏ bạc xây một toà viện dưỡng tế dưới ngọn bảo thạch kia, thu nhận cô nhi, cứu tế dân nghèo, thì có thể mượn danh nghĩa này mời Tiêu Trạng Nguyên ghi một bài “ Dưỡng tế viện ký “. Tiêu lão sư là người nhân hậu, sẽ ghi bia ký như vậy, hơn nữa Chung công công làm việc này sẽ là một công ba việc, thứ nhất, Chung công công xây dưỡng tế viện sẽ có thanh danh thích làm việc thiện, thứ hai, dưỡng tế viện ký được lưu giữ trong sinh từ, cũng mượn được thanh danh Tiêu Trạng Nguyên, thứ ba là điều quan trọng nhất, Chung công công xây xong dưỡng tế viện dưới bảo thạch, những dân chúng nhận được ân huệ của công công lúc nào cũng sẽ lên núi dâng hương, dù công công tới trăm tuổi, hương khói cũng sẽ không ngừng, cũng không ai dám huỷ thần miếu của công công, con cháu dưỡng tế viện sẽ đời đời liều chết giữ gìn đền thờ công công, công công thấy thế nào?

Trương Nguyên không phải đào tiền của Chung thái giám, mà thật sự suy nghĩ cho Chung thái giám. Chung thái giám không có đời sau, giữ nhiều bạc làm cái gì, dẫn đạo để gã làm chút việc thiện mới đúng là bằng hữu, ừm, kho lương Dương Hoà ở Sơn Âm cũng phải để Chung thái giám bỏ ít bạc.

Mạnh Thường Quân đứng đầu bốn công tử Chiến Quốc, có một vị môn khách tên là Phùng Viện, đến thái ấp Tiết Thành thu nợ cho y. Phùng Viện đã không những không thu được nợ về mà ngược lại còn đem đốt toàn bộ sổ giấy nợ đó ngay trước mặt các con nợ. Mạnh Thường Quân vô cùng tức giận, nghe Phùng Viện giải thích một hồi xong vẫn không vui, về sau Mạnh Thường Quân bất hòa với Tề Vương, bỏ về Tiết Thành. Dân chúng Tiết Thành từ già tới trẻ ra nghênh đón, lúc này Mạnh Thường Quân mới cảm

nhận được điểm tốt của việc năm đó Phùng Viện đốt giấy nợ để mua lòng người. Đây chính là điển cố nổi tiếng ‘Thỏ khôn có ba hang’.

Chung thái giám không phải là người hồ đồ mù chữ không tự biết mình, trong lòng cũng mơ hồ lo lắng rằng sau khi lão rời khỏi Hàng Châu thì sinh tử này sẽ bị phá hủy hoặc dùng vào mục đích khác. Lão vốn tính toán là nhờ Trương Kỳ Liêm, bao gồm cả các vị quan khác nữa trông coi giúp, nhưng gã cũng biết mình và các vị quan đó không có quan hệ thân thiết, nếu lão hồi kinh có thể nắm được đại quyền ở nội đình thì quan lại Hàng Châu tự khắc sẽ bỏ dỡ, căn bản không cần phải lo lắng sinh tử bị dờ bỏ, nhưng một khi nắm giữ vị trí không mấy quan trọng thì ai sẽ để ý đến gã, lúc này nghe Trương Nguyên nói một hồi, gã thấy vui vẻ hẳn lên, cười ha hả nói:

- Trương công tử có thể nói là bạn hữu cố vấn của ta, ta nghe lời người. Nếu dân chúng Hàng Châu đã gọi ta là Tây Hồ công đức chủ thì ta sẽ lại làm một việc thiện lớn nữa, xây dựng một viện tế bần.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 191

Tỳ nữ tự vả miệng hai mươi cái (1)

Tiếng cười của thái giám có chút ghê rợn, nhất là trong đêm khuya tĩnh mịch, nó giống như tiếng kêu của con chim cú vậy. Trương Nguyên nghe thấy rợn tóc gáy, may mà Chung thái giám nhanh chóng không cười nữa, nói:

- Trương công tử, việc xây dựng viện tế bần cần nhiều tiền lắm nhỉ, ta tuy có chút tích lũy nhưng cũng không thể rót hết vào đó được, sang năm hồi kinh còn phải lo lót khắp nơi nữa.

Trương Nguyên cười nói:

- Công công chịu bỏ ra bao nhiêu bạc để mua danh tiếng?

Chung thái giám suy nghĩ một lát, cắn răng nói:

- Nếu như không quá một vạn lượng, thì ta vẫn có thể xoay sở được.

Trương Nguyên nói:

- Vậy thì công công chi ra chín ngàn lượng, công công, tại hạ có chút chuyện riêng tư, muốn nhờ công công giúp đỡ... - Việc riêng tư?...

Chung thái giám cười ha hả, nói:

- Người nói đi, ta giúp được sẽ tận lực giúp người.

Người có chuyện riêng tư thì kết giao mới hay.

Trương Nguyên nói:

- Dưới núi Bảo Thạch có viện tế bần, nếu công công muốn tự mình lo kinh phí xây dựng đồng thời thu dung cứu tế các con bệnh thì e là một vạn lượng cũng không đủ, hơn nữa một mình công công chi phí quá nhiều sẽ bị một số kẻ tiểu nhân đàm tiếu nói rằng công công tham ô, tại hạ cho rằng công công bỏ ra khoảng 8-9 ngàn lượng bạc là đủ rồi, số tiền còn lại công công quyên góp từ những quan thân phú hộ ở Hàng Châu, có công công đề xướng thì việc thu gom hơn vạn lượng không phải là khó, sau này công công hồi kinh, viện tế bần này còn phải giao cho quan phủ quản lý, nhưng chỉ cần còn bia ký Tiêu trạng nguyên viết thì danh tiếng nhân nghĩa xây dựng viện tế bần vĩnh viễn là của công công.

- Trương công tử mưu tính sâu xa, suy nghĩ chu đáo, suy nghĩ chu đáo.

Chung công công gật đầu liên tục, một chút băn khoăn còn lại đã tiêu tán hoàn toàn.

Trương Nguyên lại nói:

- Ngày hôm trước tại hạ đã nói qua với công công rồi, tộc thúc tổ của tại hạ đã xây dựng một kho lương ở Sơn Âm, do tại hạ đảm đương chức xã chính, nhưng tại hạ tuổi nhỏ vị trí thấp kém, đến nay mới quyên góp được vài ngàn thạch lương thực.

Không đợi Trương Nguyên nói hết, Chung thái giám đã hiểu ngay ‘chuyện riêng tư’ của hắn, lão cười nói:

- Ta hiểu ý ngươi rồi, ngươi khuyên ta chi ra 9 ngàn lượng bạc, 8 ngàn lượng để xây viện tế bần, còn lại một ngàn lượng thì đưa cho ngươi về xây dựng kho lương chứ gì, thì ra đây là chuyện riêng tư của ngươi, ha ha.

Trương Nguyên chấp tay thi lễ nói:

- Mong Chung công công giúp cho!

Chung thái giám cảm khái nói:

- Trương công tử, ta tuy là nội quan, nhưng cũng là người hiểu biết, bao năm nay từ triều đình tới địa phương, đã từng gặp nhiều người, nhưng thực sự chưa hề gặp người không có tư tâm như người. Một vạn lượng trở xuống thì ta lo được, ta chỉ một vạn lượng, tám ngàn lượng để xây viện tế bần núi Bảo Thạch, còn hai ngàn lượng giúp kho lương Sơn Âm của người.

Trương Nguyên đương nhiên rất vui mừng, Chung thái giám nói rằng hẳn không có tư tâm là tuyệt đối nhìn lầm hẳn. Con người ai mà không có tư tâm cơ chứ, chẳng qua là hẳn nhìn xa trông rộng hơn một chút, hẳn lập tức gặp người thi lễ, nói:

- Công công thật cao thượng, Trương Nguyên xin thay mặt bà con gặp nạn thiên tai bái tạ công công.

Chung thái giám kéo Trương Nguyên ngồi xuống, nói:

- Ta quyên góp hai ngàn lượng bạc, là phải lưu danh đấy. Tới lúc viết về kho lương Sơn Âm, người nhớ nhắc tới nghĩa cử của ta.

Trương Nguyên cười nói:

- Tất nhiên rồi, nhưng hai ngàn lượng bạc này của công công hay là cứ quy ra gạo thì hơn. Hiện giờ giá gạo ở Thiệu Hưng, Hàng Châu tăng chóng mặt, trước đây một lượng bạc có thể mua được hai thạch gạo, giờ chỉ có thể mua được một thạch, nhưng vùng Tùng Giang lại chưa gặp hạn hán úng lụt, giá gạo vẫn ổn định, liệu công công có thể phái hai chiếc thuyền quan đi Tùng Giang mua bốn ngàn thạch lương thực chuyển về Sơn Âm được không? Như vậy dân chúng Sơn Âm sẽ chịu ơn công công càng nhiều hơn.

Giá gạo ở Tùng Giang tuy rẻ hơn gần một nửa so với Sơn Âm nhưng nếu là thuyền dân, thuyền thương lái đi mua gạo, từ Hàng Châu tới Gia Hưng còn có 5 trạm thu thuế, đem gạo từ Tùng Giang vận chuyển về Sơn Âm thì tiền thuế, tiền thuyền, tiền nhân công v. v... cũng gần như tương đương với khoản tiền chênh lệch giá gạo giữa hai vùng. Chung thái giám lắc đầu cười nói:

- Trương công tử ơi Trương công tử, khôn lỏi như người không ai bằng, nhưng ta lại thích sự khôn lỏi đó của người, người chỉ việc lo chuyên tâm học hành ở Nam Bình thảo đường, ngoại trừ việc xin Tiêu trạng nguyên ghi bia ký, những việc khác người không cần quan tâm, đợi tháng sau người về Sơn Âm, tất sẽ có bốn ngàn thạch gạo về cùng người.

Trương Nguyên tối nay đi du ngoạn nói chuyện với Chung thái giám, thuyết phục được Chung thái giám chi ra một vạn lượng bạc, nếu tính ra số nhân dân tị ở 400 năm sau, hai ngàn lượng bạc trắng tương đương với hơn bảy triệu nhân dân tị, Hàng Châu Chức Tào thự tuy là vùng giàu có nhưng một vạn lượng bạc trắng đối với Chung thái giám mà nói không phải là con số nhỏ. Nhưng Chung thái giám quyên góp số tiền lớn như vậy mà lại không thấy xót, ngược lại tâm trạng lại rất vui vẻ, đó chính là bản lĩnh của Trương Nguyên.

Đã nhận lời với Chung thái giám là sẽ xin Tiêu trạng nguyên viết văn bia cho viện tế bần, Trương Nguyên không dám chậm trễ, trong lòng thầm nghĩ nên mở miệng với Tiêu trạng nguyên thế nào đây, việc này nhất định phải làm cho xong. Vào ngày mừng chín, Trương Nguyên tham gia lễ đón tượng sinh từ Chung thái giám ở núi Bảo Thạch và nghi thức dâng hương. Ba viên quan to của tỉnh Chiết Giang đều tới chúc mừng, Tàn Dân Bình mang theo tám gã thổ binh tới chùa Linh Ẩn rước tượng điêu khắc bằng gỗ của Chung thái giám lên núi Bảo Thạch. Từ xưa tới nay sinh từ đều là tạo phúc một phương, sau khi rời đi, dân chúng cảm động ơn đức của ngài nên mới xây đền tưởng niệm, Chung thái giám vẫn ở Hàng Châu thì sinh từ đã

xây xong, còn đích thân tham gia lễ rước tượng dâng hương, thật là tin lạ, thợ mộc điêu khắc gỗ ở Đông Dương tay nghề rất giỏi, dựa vào hình dáng của Chung thái giám tạo ra bức tượng giống đến 5-6 phần, phục sức trang điểm đều dựa theo hình dáng của tam bảo thái giám Trịnh Hòa, dân chúng ven đường vây xem rất náo nhiệt, không thấy ai quỳ bái thi lễ, nhưng cười trộm phỉ báng thì lại rất nhiều, bởi vậy nói rằng khả năng Chung thái giám vừa rời khỏi Hàng Châu thì bức tượng liền bị lôi đi làm củi thiêu là rất lớn. Dân chúng Hàng Châu gọi Chung thái giám là Tây Hồ công đức chủ thực ra là do Trương Nguyên ngày đó bịa đặt ra, nhưng nếu xây dựng được viện tế bần được xây thì Chung thái giám thực sự là Tây Hồ công đức chủ, dân chúng sẽ cảm tạ ơn đức này, sinh từ núi Bảo Thạch có thể tồn tại lâu dài.

Tiêu Pháp tuổi đã cao, không thể giống như Hoàng Nhữ Hanh sáng nào cũng đến Cư Nhiên thảo đường để giảng bài, ba ngày tới một lần, giải đáp các câu hỏi khó của học trò. Sáng ngày mùng 10 tháng 9, Tiêu trạng nguyên râu tóc bạc trắng như tuyết tới Cư Nhiên thảo đường, các học trò ngồi đó hỏi bài để Tiêu trạng nguyên giải đáp. Tiêu Pháp suy nghĩ vẫn rất minh mẫn, những câu hỏi dịch, thư, thi, lễ, xuân thu... lão đều trả lời trôi chảy, những khúc mắc hàng ngày của các học trò được giải thích hết lượt, vui mừng khỏi nói. Bốn kinh của Trương Nguyên là “ Xuân Thu “, câu hỏi của hắn là biện thể của “ Xuân Thu “, Tiêu Pháp chỉ ra rằng:

- Người trong “ Xuân Thu “ tuy là vì khen chê thế sự mà làm nhưng có người không hẳn như vậy, có người đoạn tuyệt hẳn với sự đời, có người ham triết lý, có người hay nghi hoặc, có người công thế, có người phát minh, có người trọng giáo, có người trọng giới, có người trưng nghiệm, có người cảm thán, có người kỳ vọng, không ai giống ai, khó nhìn ra quy luật. Nhìn không ra cái đó thì viết văn không hay được.

Lập tức Tiêu Pháp giảng giải về tất cả các thể, các học trò ngồi đó nghe về “ Xuân Thu “ đều cảm thấy được mở rộng tầm hiểu biết, có minh sư về ngũ kinh chỉ bảo, một canh giờ bằng mình tự học mấy tháng.

Chạng vạng tối ngày hôm đó, Trương Nguyên và Tông Dực Thiện đi Bao Thị Nam Viên ở dưới tháp Lô Phong bái kiến Tiêu Pháp. Hai người coi như đã là đệ tử của Tiêu Pháp, có thể đến thỉnh giáo học tập bất cứ lúc nào, khi viết văn gặp khó khăn cũng có thể đến hỏi. Nhưng hôm nay Trương Nguyên lại đến xin Tiêu lão sư viết bia ký cho viện tế bần của Chung thái giám. Trên đường đi Trương Nguyên suy nghĩ nên nói năng thế nào, rồi lại bàn bạc với Tông Dực Thiện, hẳn biết rằng thuyết phục Tiêu lão sư viết văn xã giao không phải là việc dễ dàng. Trương Nguyên và Tông Dực Thiện đi qua non bộ Thạch Lâm, thấy Tiêu Pháp đang đang xem nước chảy trên cầu đá với con trai lão là Tiêu Nhuận Sinh, tháp Lô Phong cách đó không xa sáng lóe lên dưới nắng chiều, thấy hai người bọn Trương Nguyên, Tiêu Pháp mỉm cười nói:

- Hai người các người là có nhiều bài khó nhất đấy, trên giảng đường vẫn chưa hỏi hết ư?

Trương Nguyên nói:

- Thưa thầy, hai năm trước học trò học ít, nghỉ hoặc cũng ít, giờ đọc sách càng nhiều thì nghỉ hoặc cũng càng nhiều, là có gì ạ?

Tiêu Pháp nói:

- Biết là chủ ý của đi, đi là công phu của biết: biết là khởi nguồn của đi, đi là thành quả của biết, người không thể hoàn toàn tìm kiếm giải thích ở trong sách được, cứ phải lấy đi để nghiệm chứng.

Có được cơ hội này, Trương Nguyên bèn đi thẳng vào chủ đề, nói:

- Chức Tào thư Chung thái giám trước đây vì chuyện giúp đỡ Thạch Trụ Tuyên khiến Mã Thiên rửa được oan khuất nên có chút giao tình với học trò, Mã tướng quân cảm kích ơn huệ của Chung thái giám, lại bị Chung thái giám châm biếm nên lập sinh tử cho Chung thái giám ở núi Bảo Thạch, học

trò cảm thấy đây là hành động hao người tổn của nhưng lại không tiện
khuyên nhủ...

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 191

Tỳ nữ tự vả miệng hai mươi cái (2)

Tiêu Pháp lắc đầu cười nói:

- Người như vậy không thể nói lý. Chung thái giám đó hôm trước còn nhờ phó sứ đến cầu ta viết bia cho sinh từ, lão cho rằng người trong thiên hạ đều vô liêm sỉ giống lão ư, đã bị ta từ chối ngay từ đầu rồi!

Lão nhìn Trương Nguyên, Tông Dực Thiện rồi nói tiếp:

- Hai người sống ở Chức Tào thự, chớ có gần mực thì đen đấy.

Trương Nguyên nói:

- Học trò cho rằng đọc sách thông tuệ cũng là ở chỗ cảm hóa người khác, tuy gần mực thì đen nhưng quân tử chân chính há lại không thể lấy sự cao thượng của bản thân để giáo hóa người khác ư?

Tiêu Pháp mỉm cười, cảm thấy Trương Nguyên ngay thẳng đến mức đáng yêu, thiếu niên không biết thế sự gian nan rồi, đạo lý là không sai nhưng Phu Tử chu du Liệt quốc, Mạnh Tử du thuyết chư hầu, lấy hiền đức của hai vị thánh này còn không thể bán được ý chí của họ, một thiếu niên 16 tuổi như người lại muốn cảm hóa một thái giám tham lam mù quáng, người muốn cảm hóa bằng cách nào?

Trương Nguyên nói:

- Phàm mọi việc đều tùy ở sự chỉ dẫn, Chung thái giám háo danh, học trò sẽ lấy danh tiếng hiếu nghĩa lương thiện để chỉ dẫn cho lão. Chung thái giám đó nghe lời học trò, bằng lòng đem số tiền tám ngàn lượng bạc chuẩn bị để mở rộng xây dựng sinh từ dùng vào xây dựng một viện tế bần, để cứu tế những người dân nghèo gặp thiên tai.

Tiêu Pháp vui vẻ nói:

- Có việc này sao, thế thì tốt quá, đây là việc thiện lớn lao.

Trương Nguyên nói:

- Chung thái giám ngưỡng mộ thanh danh của lão sư, vẫn muốn nhờ lão sư viết cho một tấm bia ký.

Tiêu Pháp lắc đầu nói:

- Ta không thể làm bia ký sinh từ, lão phu sẽ bị người đời chê cười.

Trương Nguyên nói:

- Thầy chưa nhận chút lợi lộc nào từ Chung thái giám, lòng dạ lại trong sáng vô tư, sao phải sợ người khác nói. Huống hồ Chung thái giám lại không phải xin thầy viết bia ký sinh từ mà là viết bia ký cho viện tế bần. Chung thái giám thích hư danh, làm việc thiện cũng muốn để người khác biết tới, thầy sao không cố làm để thúc đẩy việc thiện này?

Tiêu Pháp trầm ngâm nói:

- Lão phu trước đến nay đều giữ mình trong sạch, vốn không muốn có bất kỳ liên quan nào với nội quan, nhưng Chung thái giám lần này là hành thiện, ta sẽ phá lệ một lần. Chỉ có điều là lão phu gần đây tinh thần không minh mẫn, lại không hứng thú viết văn tự xã giao, Trương Nguyên người viết thay lão, viết xong đưa trước để lão phu xem.

Muốn mượn là mượn danh tiếng của Tiêu Pháp trạng nguyên, ông tổ văn học ấy chứ, văn tự xã giao để học trò viết thay cũng là chuyện rất bình thường thôi. Trạng Nguyên trở lại chỗ ở tại Chức Tào thự, ngay trong đêm viết “ “ Bảo Thạch Sơn Chung thị Dưỡng tế Viện ký “ “ dài hơn 700 chữ, ngày hôm sau đem trình lên Tiêu Pháp xem, Tiêu Pháp thay đổi chút xíu, viết trên một tờ giấy Tuyên Thành khổ lớn, đồng thời đóng linh ấn, Tiêu Pháp tuy không nổi danh về thư pháp nhưng Khải thư lão viết rất đẹp, Tiêu Pháp nói:

- Bia ký này sau khi xây dựng xong viện tế bần mới được khắc lập, người phải đốc thúc lão thái giám kia khởi công càng sớm càng tốt.

Trương Nguyên cầm “ “ Bảo Thạch Sơn Chung thị Dưỡng tế viện ký “ “ đi gặp Chung thái giám, Chung thái giám vô cùng vui sướng, lập tức quyên ra tám ngàn lượng bạc trắng, chọn địa điểm dưới núi Bảo Thạch để xây viện tế bần, lại đi Hàng Châu quyên góp tiền, các quan liêu và phú thương tư lỵ bấy giờ còn phải nịnh bợ Chung thái giám, chỉ trong nửa tháng, tiền quyên góp thu được một vạn tám ngàn lượng bạc, do Chức tào thự và phủ Hàng Châu cùng xây dựng viện tế bần, phái người chuyên quản lý viện, hết thảy đều vào đây tiến hành xây dựng một khu nhà to đẹp hùng vĩ ở phía tây chùa Long Môn huyện Hoa Đình phủ Tùng Giang, cửa vũ hồng to rộng, cột trụ trạm khắc, lan can uốn khúc, vô cùng đẹp đẽ. Đây chính là phủ đệ của đại danh sĩ Đồng Kỳ Hưng Đồng Hàn Lâm. Dinh thự của Đồng thị không chỉ có chỗ này, bên cầu Trường Sinh ở Thành Tây, trước chùa Mã Kỳ ở góc tây bắc, còn có đầm Bạch Long ở ngoại ô. Dinh thự Đồng thị, Lâm Viên hơn mười chỗ, lầu gác đình đài đẹp ngang với cung điện.

Sau giờ Ngọ ngày 15 tháng 9, Đồng Kỳ Hưng tuổi gần 60, áo bào rộng buộc nhẹ, dung mạo nho nhã đang vẽ tranh ở ‘Họa thiên thất’ (phòng vẽ tranh), họa thiên thất là một tòa lầu bằng gỗ hai tầng, cấu trúc tinh xảo đẹp đẽ, là nơi vẽ tranh của Đồng Kỳ Hưng, có hai tỳ nữ xinh đẹp trái giấy mài mực hầu hạ. Đồng Kỳ Hưng cầm bút chấm mực, vẽ một bức tranh về đỉnh

Hoành Vân trong sương khói mùa thu. Đang tập trung để vẽ thì lại bị tiếng bước chân gấp gáp trên lầu quấy rầy. Đồng Kỳ Hưng vô cùng tức giận, khi đang vẽ lão không cho phép ai đến làm phiền, sẽ phá hỏng không khí trang nhã mà lão phải ấp ủ từ rất lâu. Vẽ tranh không phải cứ nhấc bút lên là vẽ được, phải có hứng thú vẽ tranh mới được. Không đợi tỳ nữ vừa hấp tấp chạy lên kịp mở miệng, lão quát:

- Vả vào miệng hai mươi cái đã rồi nói.

Ả tỳ nữ sắc mặt trắng bệch, đành phải tự vả vào miệng hai mươi cái hết bên trái lại bên phải, đánh đến nổi mặt đỏ ửng cả lên, lúc này mới ầm ừc bầm báo:

- Lão gia, nhị công tử về rồi, nói là ở Hàng Châu bị người ta đánh.

Tay lão cầm bút vẽ hơi rung, ngòi bút khẽ chấm nhẹ một nốt trên bức tranh vẫn chưa hoàn thành. Đồng Kỳ Hưng cau mày, chán ghét nhìn chỗ bắn trên bức họa. Bức họa vẽ núi Hoành Vân, núi Hoành Vân là danh thắng của Tùng Giang. Bức họa này chính là chuẩn bị để đem tặng Chu Kính Thao, chỗ bắn lại ngay dưới ngôi nhà tranh, giống như một bãi phân trâu.

Bức họa đã sắp hoàn thành, lại bị phá hỏng thật đáng tiếc. Đồng Kỳ Hưng không vội truy hỏi vụ con trai Đồng Tổ Thường bị đánh ở Hàng Châu, mà kiên trì chấm phá thêm vào bãi cứt trâu, vẽ đồng phân thành một con chó đang nằm, lại thêm vào một hàng rào trúc, giống như chó sủa cổng tre, lúc này mới hạ bút xuống, hỏi ả tỳ nữ vừa tự vả miệng mình đến nổi hai má đỏ rực kia:

- Nhị công tử bị thương nặng không? Người đang ở đâu?

Ả tỳ nữ dè dặt đáp:

- Bẩm lão gia, nhị công tử được khênh về, giờ đang nghỉ ở Song Hạc đường.

- A, là được khiêng về!

Đồng Kỳ Hưng vừa sợ vừa giận. Lão có năm con trai, con thứ Đồng Tổ Thường tuy không học vấn không nghề nghiệp nhưng lại được lão sủng ái nhất, bởi vậy mới tìm trăm phương ngàn kế để mua công danh sinh đồ cho Đồng Tổ Thường. Lần này cử y đi Hàng Châu học, cũng là để cho y nuôi dưỡng danh vọng, chuẩn bị cho kỳ thi hương năm tới ở Nam Kinh. Thi hương tuy khó khăn nghiêm ngặt nhưng cũng không phải là không có lỗ hổng để chui, nào ngờ hôm nay lại bị thương nặng được khiêng về, khiến Đồng Kỳ Hưng hết mực thương con làm sao không giận!

Vội vã tới Song Hạc đường, Đồng Kỳ Hưng thở hổn hển, liên tiếp gọi thất thanh:

- Thường nhi, con sao rồi?

Đồng Tổ Thường nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc ghế cao sỗ, vài tỳ thiếp vây xung quanh, thấy cha bước vào, Đồng Tổ Thường cúi thấp người nói:

- Con bất hiếu, không thể dập đầu thi lễ với thân phụ đại nhân được, lần này thiếu chút nữa thì bỏ xác xứ người rồi!

Nói rồi nước mắt chảy ròng ròng, đầu tháng y bị Trương Nguyên đá cho một cước rồi tạt cho hai cái ở chùa Tịnh Từ, Nam Bình Hàng Châu. Vết thương tuy không nặng nhưng ầm ứ không chịu nổi, trên thuyền khách về Tùng Giang liền phát bệnh, phải để người hầu khiêng về tuy hơi có chút khoa trương, chủ yếu là để tranh thủ sự thông cảm của cha y, để cha y quyết tâm rửa mối nhục này cho y.

Đồng Kỳ Hưng thấy đứa con quả nhiên gầy đi rất nhiều, sắc mặt xám ngoét, lão vừa đau lòng vừa phẫn nộ, ra lệnh cho người làm lập tức đi tìm danh y Hoa Đình là Liễu Bát Lang đến thăm khám cho Đồng Tổ Thường,

một mặt ngồi xuống cái đỉnh ba chân ở bên cạnh ghế cao sãi mà Đồng Tổ Thường đang ngồi, kéo tay con trai, cổ bình tĩnh, hỏi:

- Rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sao lại ra nông nỗi này, là ai đã đánh con?

Đồng Tổ Thường lửa giận lại lập tức bùng lên, quên mất mình bị khiêng về lẽ ra nên tỏ ra vẻ sắp hấp hối mới phải, lớn tiếng nói:

- Chính là Trương Nguyên ở Sơn Âm, cháu nội của Trương Nhữ Sương, chính hắn đã dẫn một đám người hầu đánh con, cha phải làm chủ cho con, nếu không con chết không nhắm mắt.

Đồng Tổ Thường diễn đạt không lưu loát, giống như y sắp chết rồi, đây là lời trăng trối lúc lâm chung của y vậy.

Đầu năm Đồng Tổ Thường từ Sơn Âm xem hội đèn trở về, nói là bị cháu nội của Trương Túc Chi đá cho một cước, thắt lưng bầm tím, Đồng Kỳ Hưng nhìn thấy đau lòng vô cùng, nhưng hỏi rõ ngọn nguồn thì là con mình vô lễ trước. Đương nhiên, Đồng Kỳ Hưng cho rằng tên tiểu tử Trương Nguyên đánh người còn đáng ghét hơn. Với lão, con trai lão có lỗi đi chăng nữa thì cũng là lỗi nhỏ, hoàn toàn có thể tha thứ được, hơn nữa Đồng Kỳ Hưng lão không biết dạy con sao, há phải để cho người ngoài dạy, tuy nhiên nể mặt Trương Túc Chi, lão đành phải nín nhịn, còn viết một bức thư tạ lỗi, vốn nghĩ rằng việc này coi như xong, cũng không nghĩ rằng sẽ cố ý đi trả thù. Không ngờ hôm nay con trai lão lại bị tên Trương Nguyên đó đánh, mà đánh đến mức bị trọng thương. Sự tức giận của Đồng Kỳ Hưng có thể tưởng tượng ra được, lão ân hận ngày đó mềm yếu, sao lại có thể tạ lỗi với Trương Nhữ Sương, lúc đó đáng ra phải truy cứu tội đánh người của Trương Nguyên. Giờ đây Đồng thị của lão mà nhường một bước thì Trương thị ngược lại sẽ được đăng chân lân đẳng đầu, lại còn đánh con lão ra nông nỗi này.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 192

Giận con không biết tranh giành

Thường Nhi, chớ tức giận quá mà làm hại đến cơ thể, cứ từ từ nói, cha nhất định sẽ làm chủ cho con, con nói xem tại sao tên Trương Nguyên kia lại tìm đến Hàng Châu để đánh con?

Đồng Kỳ Hưng nén giận hỏi.

Đồng Tổ Thường nói:

- Ngày mùng 5 tháng này, con vừa đi ra từ chùa Tịnh Từ, chuẩn bị đến học đường nghe giảng thì gặp mấy người chủ tớ Trương Nguyên, trong đó còn có người của Chức Tạo thự, đều là cùng đồng bọn với Trương Nguyên. Con được phụ thân dạy bảo, phải dàn xếp ổn thỏa, vốn không muốn dây vào hấn, nhưng Trương Nguyên lại nhận ra Trần Minh, muốn bắt Trần Minh, con dựa vào lý để tranh cãi, bị hấn ý người đông thế mạnh ầu ẩu, Trần Minh cũng bị bắt đi rồi, nghe nói là bị áp giải đi nha phủ Hàng Châu.

- Từ từ đã.

Đồng Kỳ Hưng hỏi:

- Trương Nguyên nhận ra Trần Minh, cái này là ý gì?

Đồng Tổ Thường nói:

- Phụ thân không biết sao, Trương Nguyên có một chị gái gả cho Thanh Phổ Lục thị, Trương Nguyên đánh con rồi bắt Trần Minh đi là vì muốn xả giận cho anh rể hẳn.

Đồng Kỳ Hưng giận dữ, nô bộc Lục thị là Trần Minh phản bội chạy đến môn hạ Đồng thị thì lão có biết, Trần Minh là vì vợ bị con nhà Lục thị cưỡng hiếp nên mới phản bội. Nô bộc phản bội mà Đồng thị thu nạp không phải chỉ có một mình Trần Minh, bởi vậy Đồng Kỳ Hưng không để tâm, những việc lật vật này thường ngày lão cũng không quản, mấy đứa con trai xử sự đều khôn khéo thích đáng, không cần lão phải quan tâm nhiều. Lão cũng không biết Thanh Phổ Lục thị là thông gia với Sơn Âm Trương thị, con trai Đồng Tổ Thường trước đây cũng không nói cho lão biết.

- Khinh người quá đáng, khinh người quá đáng!

Đồng Kỳ Hưng vỗ vào tay vịn ghế cao sẽ giận dữ quát hỏi Đồng Tổ Thường:

- Vậy con cứ thế mà quay về ư? Con có công danh sinh đồ, nó đánh con, con không biết đường đi kiện nó ư, hơn nữa Trần Minh lại không phải là nô bộc của Trương gia, Trương Nguyên làm sao có thể bắt Trần Minh được, thật vô lý, Tổ Thường, làm sao mà con lại yếu đuối như thế?

Đồng Kỳ Hưng giận con trai đã không tranh giành, cảm thấy đứa con trai của lão thực sự rất lương thiện.

Đồng Tổ Thường nói:

- Phụ nhân đại nhân có điều không biết đấy thôi, tên Trương Nguyên đó có Chung thái giám ở Chức Tạo thự là chỗ dựa, ngay cả Hoàng Nhữ Hanh cũng đều bênh Trương Nguyên, chỉ trích con, cậy thế đè nén, con làm sao mà tranh được.

Đồng Kỳ Hưng tức giận đến mức hai tay run run, nói không ra lời. Con trai của Đồng Kỳ Hưng lão bị ức hiếp ầu ẩu ở Hàng Châu, lại không có người coi trọng nghĩa khí giúp đỡ sao? Lão ở nhà nhàn rỗi vài năm, quan lại Hàng Châu cũng không còn coi Đồng Kỳ Hưng lão này ra gì sao?

Hoa Đình danh y Liễu Bát Lang chạy đến, xem mạch khám bệnh cho Đồng Tổ Thường, nói không có gì đáng ngại, chỉ có điều phải tĩnh tâm điều dưỡng, chớ để nổi nóng, sắc ba thang thuốc uống là khỏi, nói rồi lập tức viết một đơn thuốc, thu dọn đồ nghề rồi cáo từ ra về.

Đồng Tổ Thường nói:

- Phụ thân, con không thể nuốt trôi cục tức này được, bệnh này cũng không thể khỏi được.

Đồng Kỳ Hưng nói:

- Con cứ nghỉ ngơi dưỡng thương, việc này cha sẽ đứng ra làm chủ cho con.

Con trưởng của Đồng Kỳ Hưng là Đồng Tổ Nguyên nghe chuyện chạy tới, vợ của Đồng Tổ Nguyên là cháu ngoại của Thử Phụ Thân Thời Hành, có công danh cử nhân, nghe nói nhị đệ bị đánh trọng thương ở Hàng Châu, gã vô cùng phẫn nộ, nói với phụ thân Đồng Kỳ Hưng:

- Phụ thân, việc này mà truyền ra ngoài thì sẽ cực kỳ bất lợi cho Đồng thị ta, mảnh đất ở cầu Trường Sinh Đồng thị ta đã mua lại rồi, nhưng những điều dân ở đó vẫn không chịu rời đi, khiến dinh thự của ta khó xây dựng. Nếu biết nhị đệ bị đánh thì Đồng thị ta càng không làm gì được, vậy thì sau này con cháu Đồng thị còn làm sao sống yên ổn ở Hoa Đình, các hộ tá điền kháng tô cũng sẽ nổi lên ùn ùn, những người trước kia có hiềm khích với Đồng thị cũng sẽ bắt nạt ta vì cho rằng Đồng thị đã bị thất thế, sẽ kiện đến tận cửa đó.

Đồng Kỳ Hưng lạnh mặt nói:

- Quyết không nhẹ nhàng tha thứ cho tên Trương Nguyên kia, Lý Đình Cơ hiện không còn là đại thần nội các nữa rồi, Trương Túc Chi không thể bắt nạt ta được.

Lý Đình Cơ là người Phúc Kiến, năm Vạn Lịch thứ 11 thi đình bảng nhãn, là tọa sư của Trương Nhữ Sương, lại có quan hệ thân thiết với nhạc phụ của Trương Nhữ Sương là Chu Tái. Năm Vạn Lịch thứ 35 vào nội các tham gia chính sự, bị cho là cùng đảng phái Chiết Giang với Chu Tái. Sau khi Chu Tái qua đời, Lý Đình Cơ bị quan giám sát buộc tội nên phần uất từ quan, hoàng đế xuống chiếu giữ lão lại nhưng quan giám sát của phe phái Đông Lâm cho rằng Lý Đình Cơ từ quan là làm bộ làm tịch, hàng chục người tấn công phê phán. Lý Đình Cơ là người vô cùng giữ thể diện, xin hoàng đế từ quan không được, lão kiên quyết dọn từ quan thục đến miếu hoang để ở, năm năm liên tiếp dâng lên hơn một trăm lá sớ xin từ chức. Mãi đến đầu năm ngoái mới được phê chuẩn nghỉ về quê hương. Cái gọi là phe phái Chiết Giang cũng không gượng dậy nổi.

Không còn tâm trạng vẽ tranh, Đồng Kỳ Hưng không đến họa thiên thất nữa, lão đến Cúc viên của Huyền Thường Trai đi tản bộ, trong lòng nghĩ mưu làm thế nào để giải oan cho con trai. Lão có quan hệ khá thân với Hàng Châu tri phủ Ân Đình Trụ, nên phái người cầm thư của lão đi Hàng Châu đòi Trần Minh về. Phía Hoàng Nhữ Hanh lão cũng muốn viết thư hỏi han rằng, lão cho con trai đến học ở môn hạ của Hoàng Nhữ Hanh, nhưng lại bị người ta đánh, Hoàng Nhữ Hanh không những không làm chủ cho con trai lão mà lại còn bênh vực giúp đỡ Trương Nguyên, là ra thể thống gì? Lão biết Hoàng Nhữ Hanh có quan hệ rất tốt với Trương Nhữ Sương nhưng như vậy rõ ràng là ức hiếp con trai Đồng Tổ Thường của lão, liệu có ép người quá đáng?

Ngày 16 tháng 9, Đồng Kỳ Hưng ngồi ở Huyền Thường Trai viết hơn mười lá thư. Những quan chức quan trọng như quan Tam ti Hàng Châu lão

đều phái người mang thư tới. Lão được biết Trương Nguyên đã là đồng sinh, sang năm sẽ tham gia đạo thí, cho nên càng cố ý viết một bức thư cho Đề Học Triết Giang là Vương Biên, hạ thấp nhân phẩm của Trương Nguyên, khôn khéo bày tỏ hi vọng rằng Vương đề học sẽ đánh rớt Trương Nguyên vào kỳ thi đạo sang năm. Nói nghe có vẻ hay ho thì là đối với Trương Nguyên tuổi nhỏ tài cao, nếu khoa cử quá thuận lợi thì sẽ dễ sinh kiêu ngạo, ngông cuồng.

Ngày 17 tháng 9, vài nô bộc đi Hàng Châu đưa thư bắt đầu xuất phát. Đồng Kỳ Hưng ngồi đợi hồi đáp. Lão tin rằng thanh danh của lão thì Trương Túc Chi không thể bì được, lần này nhất định phải nghiêm trị Trương Nguyên, ít nhất cũng phải khiến cho Trương Nguyên không thể bỏ sinh đồ được vào sang năm.

Ngày thứ 4 sau khi người đưa thư lên đường, cũng tức là ngày 21 tháng 9, Đồng Kỳ Hưng nhận được thư của Tiêu Pháp và Hoàng Nhữ Hanh. Vừa giở thư ra xem, lão trợn mắt há mồm, vội vàng ra lệnh cho tỳ nữ gọi Đồng Tổ Thường tới Huyền Thưởng Trai, phủ đầu hỏi ngay:

- Tông Dực Thiện chưa cùng con về Hoa Đình ư?

Đồng Tổ Thường nói:

- Ngày hôm đó con gấp gáp trở về, không có nhìn thấy y, phỏng đoán qua vài ngày y sẽ tự về, cha mẹ của Tông Dực Thiện còn đang ở Đồng phủ, sợ y trốn đi nơi nào được!

Đồng Kỳ Hưng sa sầm mặt đưa thư của Tiêu Pháp và Hoàng Nhữ Hanh cho con trai xem, Đồng Tổ Thường vừa nhìn, vội kêu lên:

- Đây nhất định là âm mưu của Trương Nguyên, đây nhất định là âm mưu của Trương Nguyên!

Đồng Kỳ Hưng chậm rãi hỏi:

- Đây rốt cục là chuyện gì?

Đồng Tổ Thường trong lòng biết không thể gạt được nữa, bèn hạ giọng nói:

- Tông Dực Thiện cũng không biết tại sao mà quen biết Trương Nguyên, Trương Nguyên liền lợi dụng Tông Dực Thiện để làm nhục con.

- Tiêu Pháp và Hoàng Nhữ Hanh đều biết chuyện Tông Dực Thiện thi tú tài thay cho con rồi ư!

Đồng Kỳ Hưng giận đến mức chân tay lạnh như băng.

Đồng Tổ Thường chợt dạ nói:

- Việc thi hộ chắc là Tông Dực Thiện không dám nói ra đâu, Hoàng Nhữ Hanh chỉ biết bài tập của con ở thảo đường là do y làm hộ thôi.

Đồng Kỳ Hưng ngồi liệt ở trên tủy ông, lắc đầu liên tục. Lão vốn còn trông chờ Tông Dực Thiện sẽ thi hương hộ cho Đồng Tổ Thường, lão sẽ thu xếp để Tông Dực Thiện đi làm sai dịch ở trường thi Nam Kinh, lúc đó Đồng Tổ Thường đi thi, Tông Dực Thiện có thể giấu ngấm đến tráo bài cho Tổ Thường, nhưng giờ quây đến mức này rồi, thanh danh hỏng rồi, tiền đồ của con trai Đồng Tổ Thường coi như phế rồi.

Đồng Tổ Thường nói:

- Phụ thân, tên Trương Nguyên kia là trăm phương ngàn kế để hại con, Tiêu thái sử nhận Tông Dực Thiện làm đệ tử cũng chắc chắn là do Trương Nguyên giật dây.

- Khẩn trương phái người đi đuổi theo những tên nô bộc đưa thư bắt chúng quay về ngay.

Đồng Kỳ Hưng đột nhiên kêu lên vội vã, thư lão viết cho Chiết Giang Tam Tư Sử còn ca ngợi con trai hết lời, giờ lộ ra vụ nhờ làm bài hộ, coi như Tông Dực Thiện không dám nói ra chuyện đi thi hộ sinh đồ, thì thanh danh con trai Đồng Tổ Thường của lão cũng đã bị bại hoại rồi. Từ thư của Tiêu Pháp có thể thấy rằng, tên nô tài Tông Dực Thiện đã khoe khoang tài học khắp nơi rồi, nếu không Tiêu Pháp cũng không bao giờ thu nạp y là đệ tử. Việc này chắc chắn đã lan truyền đến Hàng Châu, giờ lão viết thư đi há chẳng phải là lạy ông tôi ở bụi này ư, sẽ tổn hại lớn đến danh dự, phải lập tức đưa thư về ngay.

Đồng Tổ Thường nói:

- Phụ thân, nô bộc đưa thư đi đã bốn ngày rồi, trước khi đi lại còn dặn dò bọn họ phải cố gắng đưa thư thật nhanh, hiện giờ e là đã sắp tới Hàng Châu rồi.

LẰNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 193

Mạnh vì gạo, bạo vì tiền (1)

Đồng Kỳ Hưng trừng mắt nhìn Đồng Tổ Thường, môi run run, ngoắc tay ra hiệu cho Đồng Tổ Thường tới gần, giơ tay tát thẳng con một cái, tức giận nói:

- Tại sao việc này người không nói sớm?

Đồng Tổ Thường quỳ ‘bụp’ xuống, nói:

- Con nào biết Tông Dực Thiện sẽ phản bội chạy đến chỗ Trương Nguyên, con bị Trương Nguyên hại cả mà.

Đồng Kỳ Hưng không nổi đánh tiếp thẳng con, chỉ thở dài nói:

- Danh dự của cha mày đây cũng bị mày làm hỏng hết rồi.

Đồng Tổ Thường cứ quỳ mà không dám lên tiếng.

Đồng Kỳ Hưng nhúu mày suy tư một lúc lâu, nói:

- Phía tên Trương Nguyên cứ từ từ đã, giờ tình thế bất lợi cho Đồng thị ta, không nên dây vào hắn, cứ để hắn kêu ngạo ngông cuồng một chút mới tốt, nhưng Tông Dực Thiện bắt buộc phải bắt y quay về, tuyệt đối không được để nó rêu rao ở bên ngoài.

Đồng Tổ Thường nói:

- Cha muốn con cử người đi bắt Tông Dực Thiện về ư?

Thủ lĩnh giang hồ Tùng Giang - Ngô Long là bạn nhậu với Đồng Tổ Thường, Đồng Tổ Thường hoành hành ở xã, đám lâu la của Ngô Long là đồng lõa của Đồng Tổ Thường, mượn thế lực của y không coi quan phủ ra gì, ức hiếp dân chúng.

Đồng Kỳ Hưng nói:

- Tông Dực Thiện hiện được bao che ở môn hạ Tiêu thái sử, muốn ta bỏ nô tịch cho gã ư, đừng có mơ!

Lão lại nói:

- Trước hết đừng có hành xử lỗ mãng, ta sẽ viết thư phúc đáp Tiêu Pháp và Hoàng Nhữ Hanh, từ chối bỏ nô tịch cho Tông Dực Thiện, ra lệnh cho y phải về Hoa Đình, kẻ dung túng nô bộc phản chủ sẽ đui lý, chắc rằng Tiêu thái sử cũng không giữ y thêm nữa, nếu y còn dám kháng lệnh không về, lúc đó ta sẽ xử lý.

Đồng Kỳ Hưng lại không cảm thấy Đồng thị của lão chứa chấp tên phản nô Trần Minh là có gì không đúng.

Đồng Tổ Thường nói:

- Phụ thân nói đúng, Tông Dực Thiện nếu không dám quay về thì cho đem nhốt cha mẹ y lại.

Đồng Kỳ Hưng lúc này cầm bút viết thư phúc đáp Tiêu Pháp, Hoàng Nhữ Hanh, ngay hôm đó phái người đưa thư tới Hàng Châu.

Gần đến cuối tháng, thư hồi âm của tri phủ Hàng Châu Ân Đình Xu tới trước, nói rằng Trần Minh đã bị giải tới huyện Thanh Phố, Đồng Kỳ Hưng lập tức đi bá kiến Tùng Giang tri phủ Hoàng Quốc Đình. Hoàng Quốc

Đĩnh là môn sinh của lão. Đồng Kỳ Hưng bày mưu với Hoàng Quốc Đĩnh, gửi giấy tới huyện Thanh Phố, bắt huyện Thanh Phố giải Trần Minh đến phủ Tùng Giang, để tri phủ cử quan đến thẩm tra xử lý vụ án này. Trương Nguyên đang học ở Nam Bình Cư Nhiên thảo đường ở Hàng Châu, dưới sự chỉ dẫn của minh sư, hẩn học “ “ Xuân Thu “ “ tiến bộ rất nhiều, thời gian rảnh rỗi sớm tối thì đi khắp đường Nam Tây Hồ ngắm cảnh, đình Liễu Châu, chùa Linh Chi, tiểu Bồng Lai, đình Nam Cao, chùa Pháp Tướng, không nơi nào là hẩn không đi. Chiều tối ngày 29 tháng 9, người hầu Tiêu thị đến mời Trương Nguyên, Tông Dực Thiện tới Nam Viên ở dưới tháp Lô Phong gặp Tiêu Thái Sử. Trương Nguyên liền nói với Tông Dực Thiện:

- Nhất định thư hồi âm của Đồng Hàn Lâm tới rồi!

Trên đường cùng Trương Nguyên đi Nam viên của Bao Hàm Sở... Tông Dực Thiện cảm thấy không yên. Mấy ngày nay Tông Dực Thiện đều cảm thấy một mực lo lắng đề phòng. Y là thư ký ghi chép của Đồng Kỳ Hưng, cho nên biết không ít các hoạt động bí mật của Đồng phủ. Lần này Đồng Tổ Thường từ Hàng Châu chạt vật mà về, chắc chắn đang rất hận mình. Tuy có Tiêu Trạng Nguyên, Hoàng tiến sĩ biện hộ thay cho y, nhưng làm một gia phó tài hoa tuyệt diễm, lại từng thi hộ tú tài cho Đồng Tổ Thường, chỉ sợ Đồng gia rất khó thoát tịch cho y. Hoàng Nhữ Hanh mặt đen miệng rộng và Tiêu Pháp râu tóc bạc trắng đang ngồi ngay ngắn ở trên. Tiêu Pháp hơi nhíu lông mày, nói với Tông Dực Thiện:

- Đồng công đã nhắn nhủ, nói rằng người hầu trong Đồng gia rất nhiều. Nếu không áp dụng gia pháp nghiêm ngặt, rất khó để quản lý. Cho nên ông ta không đồng ý cho người xuất tịch.

Tuy đã sớm đoán ra được kết quả này, nhưng bây giờ nghe thấy câu trả lời khẳng định, trong lòng Tông Dực Thiện vẫn trầm xuống. Hiện tại chỉ cảm thấy cả người vô lực, đồng thời sự bất bình phần uất dâng lên mãnh liệt. Y ngửa mặt lên trời, rít gào. Cha mẹ y là nô bộc của Đồng gia, đã xác

định y cả đời chỉ là nô bộc của Đông gia. Cho dù y cố gắng như thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi số phận này.

Tông Dực Thiện nắm chặt hai tay, thân hình run rẩy, khom người nói:

- Ân đức dạy dỗ của hai vị giáo sư, học sinh khắc ghi trong lòng. Chỉ có điều thân thể của học sinh ti tiện, dù có chí vươn lên cũng vô lực.

Tông Dực Thiện nghẹn ngào nói.

Tiêu Pháp và Hoàng Nhữ Hanh nhìn nhau, đều cảm thấy tiếc nuối thay y. Tông Dực Thiện là người hiếu học bọn họ trong lòng biết rõ, thực là một nhân tài hiếm có. Nhưng nhân tài như vậy lại rơi vào thân phận nô hầu thấp kém, thực khiến người ta chỉ biết lắc đầu thở dài.

Tông Dực Thiện nói:

- Ngày mai học sinh sẽ trở về Tùng Giang. Lúc này xin bái biệt hai vị tiên sinh.

Y vừa định quỳ xuống thì Trương Nguyên đã đỡ y dậy:

- Nếu Dực Thiện huynh mà trở về Tùng Giang, chắc chắn sẽ bị Đông Tổ Thường nhục mạ, thậm chí ấu đả. Đông Tổ Thường là kẻ không học vấn không nghề nghiệp, tiếng xấu đã truyền khắp Hàng Châu. Bị nhiều người phỉ nhổ như vậy, chắc chắn y sẽ trút giận lên đầu huynh.

Nói đến đây, Trương Nguyên lại hướng Tiêu Pháp nói:

- Lão sư, vị Đông hàn lâm kia không chịu thoát tịch cho Dực Thiện huynh, là muốn cản trở Dực Thiện huynh tham gia thi cử. Vậy thì chúng ta không ngại để cho Dực Thiện huynh ở lại đây tiếp tục học hỏi, tránh trở về chịu khuất nhục.

Tiêu Pháp trầm ngâm không nói. Trương Nguyên biết tuy Tiêu Pháp rất yêu quý một nhân tài như Tông Dực Thiện, nhưng sẽ không vì một Tông Dực Thiện mà đắc tội Đồng Kỳ Hưng. Cho nên phải cân nhắc lợi và hại. Tiêu Pháp đã trợ giúp Tông Dực Thiện đến đây, là vì ông ta là người độ lượng rộng rãi. Nhưng nếu phải trả giá quá lớn, thì Tiêu Pháp không có lý do gì phải trợ giúp Tông Dực Thiện. Đây cũng là thường tình của con người.

Tâm tư của Trương Nguyên vừa chuyển, liền nói tiếp:

- Lão sư, học sinh có một kế có thể áp dụng. Ở Nam Kinh, lão sư có một thư viện gọi là Đạm Viên, được xưng là thư viện lớn nhất Giang Nam. Nếu lão sư không ngại, có thể cho Dực Thiện huynh trợ giúp lão sư sắp xếp lại sách vở. Đây coi như là hướng Đồng hàn lâm mượn người. Sẽ không bị nói là chứa chấp kẻ phản bội chủ nhân. Lão sư nghĩ thế nào?

Hoàng Nhữ Hanh mỉm cười, thầm nghĩ: “Trương Nguyên là người giỏi mưu kế, tâm tư nhanh敏. Biết Tiêu Pháp yêu sách như mạng, năm đó gia đình của Tiêu Pháp rất nghèo, chỉ có thể mượn sách để chép. Lúc đậu Trạng Nguyên, làm tới Hàn Lâm Viện Tu Soạn, liền vợ vét rất nhiều sách tốt, đều nhét vào thư viện Đạm Viên. Hiện tại nếu cho Tông sinh tới thay ông ta quản lý sách vở, đúng là biện pháp tốt nhất.”

Quả nhiên, Tiêu Pháp vê vê râu trắng, gật đầu nói:

- Việc này ta chấp nhận. Vậy thì lão phu sẽ đến chỗ Đồng công hỏi lại. Tông sinh tạm thời sẽ lưu lại ở thư viện của ta, miễn cho trở về chịu nhục.

Đây là đối sách tốt nhất rồi, cho nên Tông Dực Thiện rất cảm kích Trương Nguyên. Đúng là kiếm được một người bạn tốt hơn là nhặt được châu báu. Trước đây Trương Nguyên còn chưa biết Tông Dực Thiện là gia phó của Đồng gia, hai lần gặp nhau trò chuyện, đều rất khâm phục tài năng của Tông Dực Thiện. Ở cửa chùa Tịnh Từ, sau khi đánh tàn bạo Đồng Tổ

Thường, Trương Nguyên liền quyết tâm trợ giúp Tông Dực Thiện cõi tịch. Một là vì xuất phát từ việc có thiện cảm và tiếc tài. Hai là vì muốn đả kích Đồng gia. Mà trọng yếu hơn, Trương Nguyên là muốn mượn việc này để thử xem việc các sĩ thân ở Giang Nam quen thói thu dụng những người nghèo làm gia nô có thể giải quyết hay không. Chính vì việc này mà khiến quốc gia không còn người dân để mà thu thuế. Mà ngay cả những người giàu có, vì tránh né lao dịch, cũng đem điền sản gửi cho cho các gia đình quan lớn. Những quan lớn này tất nhiên sẽ không làm không công, bọn họ sẽ từ giữa thu tiền thuế. Nhưng số tiền thuế này nhẹ hơn rất nhiều so với quan phủ thu thuế. Như vậy, thuế má của quốc gia sẽ dần bị xói mòn. Mà một bộ phận quan lớn ở Giang Nam đã giàu càng thêm giàu. Một khiếm khuyết lớn như vậy, đương nhiên hẳn phải quan tâm tới. Hiện tại chỉ là một phép thử nhỏ nhỏ mà thôi.

Tiêu Pháp đã ở Hàng Châu được hai tháng. Đến ngày mười sáu tháng mười thì Tiêu Pháp mang theo con của ông ta là Tiêu Nhuận Sinh và đệ tử Tông Dực Thiện đồng hành trở về Kinh Đạm Viên. Các thân sĩ nổi danh của Hàng Châu đều tới đưa tiễn. Ngay cả Chung thái giám cũng muốn đến tiễn biệt. Y biết Tiêu Trạng Nguyên thanh liêm, nên không dám đưa tiền và quà. Chỉ tặng mười quyển Tổng thư. Trong đó có bốn cuốn sao chép từ Luận Ngữ giải của Tô Đông Pha. Tiêu Pháp rất vui vẻ tiếp nhận. Chung thái giám lại thăm nghĩ:

“Chúng ta vì mua mười cuốn Tổng thư này mà hao tổn mấy trăm lượng bạc. Nếu đưa bạc trắng cho Tiêu Trạng Nguyên, khẳng định ông ta sẽ sa sầm mặt cự tuyệt. Nói không chừng còn muốn trách cứ ta. Nhưng nếu thay bạc bằng sách, tuy giá trị như nhau, nhưng lại biến một thứ phạm tục thành một thứ đồ phong nhã.”

Trương Nguyên đứng ở bến tàu nhìn chiếc thuyền chở Tiêu Pháp đi xa, trong lòng thăm nghĩ:

“Việc của Dực Thiện huynh chắc chắn sẽ không đơn giản bỏ qua như vậy. Đồng Kỳ Hưng vì thanh danh của Tiêu Trạng Nguyên, có lẽ sẽ tạm thời đáp ứng. Cho phép Tông Dực Thiện trợ giúp Tiêu Trạng nguyên quản lý thư viện. Nhưng tuyệt đối sẽ không để cho việc này cứ thế trôi qua...”

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 193

Mạnh vì gạo, bạo vì tiền (2)

Đề Học Vương Biên cũng tới đưa tiễn Tiêu Thái Sử. Ông ta nhìn thấy Trương Nguyên liền hỏi:

- Trương Nguyên, vì sao người không chuyên tâm đọc sách, lại gây xích mích với con của Đồng hàn lâm?

Vương Đề Học nhận được thư từ Đồng Kỳ Hưng. Đồng thời cũng đã nghe nói tới việc làm của Đồng Tổ Thường. Nghĩ thầm rằng Đồng hàn lâm tài học xuất chúng, sao có thể sinh ra đứa con xấu tính như vậy?

Trương Nguyên cung kính nói:

- Bẩm đại tông sư, dù sao học sinh cũng là học trò của Hoàng Ngụ Dung tiên sinh, sao có thể làm việc hồ đồ. Việc xảy ra với con trai của Đồng hàn lâm là có nguyên do, học sinh không dám gây chuyện thị phi.

Vương Đề Học nói:

- Làm người nên khiêm tốn nhường nhịn là hàng đầu. Nếu không tương lai sẽ ảnh hưởng tới tiền đồ của người.

Trương Nguyên bề ngoài vâng vâng dạ dạ, nhưng bên trong lại không cho là đúng. Ai chả muốn sống hòa bình, nhưng loạn thế sắp đến, nếu ngay cả một tên Đồng Tổ Thường còn không dám chống lại, vậy ta còn có thể làm nên chuyện gì?

Vương Đề Học lại hỏi thăm về vấn đề học tập của Trương Nguyên. Vương Đề Học là danh gia trong việc nghiên cứu “Xuân thu”, nên ông ta liền hỏi cách nhìn của Trương Nguyên về “Xuân thu”. Trương Nguyên trả lời khiến ông ta rất hài lòng:

- Chăm chỉ đọc sách, đến tháng tư năm sau ta sẽ đích thân kiểm tra người. Chớ nên lười biếng.

Trương Nguyên một mực ở Cư Nhiên Thảo Đường chăm chú học tập. Cho đến hai mươi lăm tháng mười hai, hai chiếc quan thuyền mà Chung thái giám phái đi Tùng Giang mua gạo cũng đã trở lại. Trương Nguyên liền chào từ biệt Hoàng Nhữ Hanh tiên sinh, nói rằng sắp tới ngày sinh nhật của mẫu thân, nhất định phải quay trở về. Hoàng Nhữ Hanh nói:

- Nếu là ngày sinh nhật của mẫu thân người, nhất định phải trở về. Đây là tỏ lòng hiếu đạo. Nếu người cảm thấy ở đây đọc sách có tiến bộ, thì sang năm lại đến.

Trương Nguyên nói:

- Sang năm học sinh và đại huynh Trương Tông Tử nhất định sẽ quay lại đây nghe tiên sinh dạy bảo.

Tam biệt Ngụ Dung tiên sinh, Trương Nguyên lại chào từ biệt các bạn học của Cư Nhiên Thảo Đường. Nhắc nhở bạn học nếu có thời gian rảnh thì tới Sơn Âm làm khách. Các môn hạ của Hoàng Nhữ Hanh đều có ấn tượng tốt với Trương Nguyên. Bởi Trương Nguyên là người có tài hoa, lại không kiêu ngạo tự mãn. Làm người nhiệt tình, hay giúp đỡ các bạn học khác. Cho nên mọi người đều coi hắn là người đáng giá để kết giao.

Sáng sớm ngày hôm sau, chủ tớ ba người Trương Nguyên theo hai chiếc quan thuyền kia trở về Sơn Âm. Tần Dân Bình cũng mang theo hai người đầy tớ đi theo. Tần Dân Bình là cố ý chờ ở nơi này để cùng tham gia tiệc chúc mừng sinh nhật của mẫu thân Trương Nguyên. Chung thái giám cũng

tặng một phần thọ lễ cho Trương Nguyên mang về. Chung thái giám ở Hàng Châu được năm năm, còn chưa từng đưa quà chúc thọ cho một vị quan viên nào ở đây. Cho nên có thể thấy được phân lượng của Trương Nguyên trong mắt của y. Chung thái giám là thực lòng coi Trương Nguyên là bằng hữu đáng tin cậy.

Giữa trưa ngày hai mươi bảy tháng mười, hai chiếc thuyền chở theo bốn ngàn thạch gạo đã tới bến tàu huyện Tây Hưng. Ở bến tàu đoàn thuyền thuê hai mươi chiếc xe ngựa, cùng năm mươi người khuân vác, giúp đỡ vận chuyển lương thực tới nhà kho Dương Hòa ở phía bắc huyện thành. Nhà kho Dương Hòa chia làm hai nhà kho Giáp và Ất. Nhà kho Giáp vừa được xây dựng xong từ tháng trước, có thể chứa tới bảy nghìn thạch gạo. Trước khi Trương Nguyên đi tới Hàng Châu, nhà kho Dương Hòa đã thu thập được tới năm nghìn thạch lương thực, nhưng lúc này đã không còn nhiều. Hiện tại được Chung thái giám quyên góp bốn ngàn thạch lương thực. Giúp nhà kho Dương Hòa có thể duy trì thêm. Đợi sang năm thu hoạch mùa màng, là có thể trả lại.

Trương Nguyên vừa trở về Sơn Âm, trước dẫn theo Tần Dân Bình bái kiến mẫu thân, rồi mới đi Bắc viện gặp tộc thúc tổ Trương Nhữ Sương. Có một số việc nhất định phải báo cáo với tộc thúc tổ. Những việc Trương Nguyên làm ở Hàng Châu, Trương Nhữ Sương cơ bản đều biết. Trương Nguyên có thể khiến Tiêu Pháp thưởng thức, tất nhiên là việc tốt. Nhưng lại gây thù kết oán với Đồng hàn lâm, thù này có vẻ khó giải. Trương Nhữ Sương cũng không có trách cứ Trương Nguyên cái gì, chỉ dặn dò Trương Nguyên chuẩn bị tốt cho đạo thí năm sau. Trong khoảng thời gian này không nên đi ra ngoài, mà ở nhà đọc sách.

Nói về kho lương, Trương Nhữ Sương đối với việc Trương Nguyên có thể thuyết phục Chung thái giám quyên góp bốn ngàn thạch lương thực rất là ngạc nhiên. Sau khi hỏi qua chi tiết, mới vui vẻ nói:

- Ta tưởng rằng người kết giao với Chung thái giám sẽ ảnh hưởng tới con đường làm quan sau này của người, nhưng người có thể dẫn đường Chung thái giám làm việc thiện, còn khiến Tiêu Trạng Nguyên viết bia ký, đã âm thầm hóa giải những ảnh hưởng bất lợi. Người có thể làm ra những thủ đoạn này, khiến cho thúc tổ rất vui mừng.

Trương Nguyên ở Bắc viện cùng thúc tổ dùng cơm chiều. Vừa ra khỏi viện thì gặp đại huynh Trương Đại. Thấy khuôn mặt Trương Đại có vẻ nhợt nhạt bệnh tật, lại nghe thấy đại huynh ho khan. Vừa hỏi mới biết tháng trước bệnh ho đàm của Trương Đại tái phát. Mấy ngày gần đây mới khá hơn một chút. Trương Đại thuở nhỏ đã hay mắc bệnh tật, nên được gửi sang chỗ bà ngoại nhờ nuôi dưỡng.

Nghe Trương Nguyên nói về việc Tiêu Pháp ở núi Nam Bình dạy học, Trương Đại hô to đáng tiếc. Bởi y rất là hâm mộ tài học của Tiêu Trạng Nguyên.

Trương Ngạc nghe nói Trương Nguyên đã trở lại nên đi ra gặp. Biết rằng Trương Đại và Trương Nguyên sẽ cùng nhau tới Hàng Châu cầu học, liền nhân tiện nói:

- Các người đều đi, ta chẳng phải buồn chết. Cho nên ta cũng muốn theo các người đi Hàng Châu.

Trương Đại cười nói:

- Chạy trường dễ bị người ta châm chọc, tam đệ không sợ sao?

Trương Ngạc nói:

- Sợ chuyện gì, làm được hai quyển văn bát cổ thì dám châm chọc đệ, đệ nhất định giáo huấn khiến hãnh phải ngoan ngoãn.

Lầu Tam Hạm Mộc nằm ở hậu viên cạnh Sông Đầu Lao, nước sơn qua hai lần dầu, vật dụng hàng ngày cơ bản là đầy đủ, lầu nhỏ mộc mạc, không có hoa văn trang trí tinh xảo, trong đó các đồ vật như giường, kỷ, bàn, ghế, bình vi, đèn, ...cũng đều rất mộc mạc, giản dị, và hữu dụng. Ven sông phía trước lầu có đủ các loại cây, nào là đào đỏ thắm, bạch đào, bích đào, Lục Ngạc, mai vàng, trước bậc dưới mái hiên thì trồng thu hải đường, ngư mỹ nhân, tiền hồng la, hoa ngọc trâm, hồ nhĩ thảo, như vậy một năm bốn mùa đều có thể nhìn thấy cây cỏ đâm trời nảy lộc, hoa tươi đua nhau khoe sắc — Trương Nguyên theo cầu đá chấp tay sau lưng đi tới, nhìn thấy bên trái lầu có ánh đèn, có bóng người chiếu vào cửa sổ, liền rảo bước đến dưới lầu, lớn tiếng hỏi:

-Ai ở trên lầu vậy?

Tần Dân Bình cũng đâu có ở nhà hẩn, mà ở tửu lầu phố Thập Tự kia mà, nói là mang đến thổ binh thô man, không dám quấy rầy.

Một dáng người cao cao, duyên dáng nhanh chóng hiện ra ở ngoài hành lang, cô thiếu nữ dọa dân cúi đầu xuống đáp:

-Thiếu gia, là hầu gái sửa sang lại phòng.

Trương Nguyên “Ồ” một tiếng, trên thuyền khi về Sơn Âm, Trương Nguyên nói phải chuyển đến vườn sau của lầu nhỏ ở, như vậy tiếp khách hay gặp bằng hữu cũng tiện, hiện tại hẩn thấy mình không phải con nít nữa, mười sáu tuổi cũng xem như người trưởng thành rồi — “Két..” Một tiếng, cửa gỗ của vườn sau mở ra, Thỏ Đình nhảy ra nói:

-Thiếu gia, thái thái và đại tiểu thư mời thiếu gia tới gặp họ ngay, họ có chuyện muốn nói với thiếu gia ạ.

Trương Nguyên đi theo Thỏ Đình vòng qua sau vườn, đi qua phòng ngoài vào trong viện gặp mẫu thân cùng tỷ tỷ, lần trước vội vàng, lại có

Tần Dân Bình ở bên cạnh nên chưa kịp cùng mẫu thân và tỷ tỷ hàn huyên nhiều đã phải đi gặp tộc thúc tổ rồi —— Trương Nhược Hi nhú mày nói:

-Tiểu Nguyên, hôm nay đã hai mươi bảy rồi, tỷ phu của đệ sao còn chưa tới vậy?

Trung tuần tháng trước Trương Nguyên viết thư về nhà nói bắt được Trần Minh áp giải về Thanh Phố, lúc ấy Trương Nhược Hi vui mừng khôn xiết, nói với mẫu thân rằng Tiểu Nguyên thật có bản lĩnh, lần này giúp Thanh Phố Lục thị một chuyện lớn rồi, nhưng cho đến nay vẫn không thấy phu quân Lục Thao tới, lại bắt đầu lo lắng, Lục Thao đã nói là nhất định sẽ tới Sơn Âm chúc thọ nhạc mẫu cơ mà—— Trương Nguyên an ủi:

-Tỷ tỷ không cần lo lắng, tỷ phu chắc là hai ngày nữa sẽ tới thôi.

Không ngờ sự tình lại trùng hợp như vậy, Trương Nguyên vừa dứt lời, chợt nghe tiếng Tiểu Thạch dưới nhà gọi:

-Thái thái, Đại tiểu thư, phụ thân của Lý Thuần thiếu gia và Lý Khiết thiếu gia đến rồi ạ.

Trương Nhược Hi mừng rỡ, lập tức đứng dậy, chợt nghe tiếng Lý Thuần, Lý Khiết lớn tiếng kêu lên:

-Phụ thân về rồi sao, ta muốn gặp phụ thân, ta không ngủ nữa đâu.

-Ta lại càng không muốn ngủ, ta muốn gặp phụ thân.

Đã là thời điểm cuối năm, trời lạnh nên đi ngủ sớm, Vú Chu và hai tỷ nữ đã thay đồ cho bọn trẻ, rồi dỗ chúng ngủ, bây giờ chúng lồm cồm bò dậy, không chịu ngủ nữa, liên tục gọi:

-Phụ thân, phụ thân.

Trương Nhược Hi cùng với tỳ nữ mặc quần áo cho Lý Thuần, Lý Khiết. Nàng cùng tiểu đệ Trương Nguyên xuống lầu trước đi vào tiền sảnh, chỉ thấy Lục Thao ở trong viện chỉ huy kiệu phu đem mấy cái rương lớn khiêng vào phòng khách, vợ chồng gặp lại, vui mừng khôn xiết, Lục Đại Hữu, Lục Đại đi theo Lục Thao đến Sơn Âm tiến lên hành lễ với mợ chủ và Giới tử thiếu gia, Trương mẫu Lã Thị, Lý Thuần, Lý Khiết cũng đi ra. Hai huynh đệ nửa năm trời mới gặp lại phụ thân, vui mừng khôn xiết—— Thúy Cô và hai vú già nhanh chóng chuẩn bị bữa tối cho chủ tớ Lục Thao, sau một lúc bận bịu, tiền sảnh đã trở lại yên tĩnh, Lục Thao theo thê tử Trương Nhược Hi đi vào nội viện, lên lầu Nam nói chuyện, chàng nói ngày mười hai tháng này đã xuất phát từ Thanh Phố, lộ trình mất nửa tháng, trên đường cũng không được thuận lợi cho lắm——

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 194

Văn chương cao quý khó ai bì kịp

Dưới ánh đèn dầu Trương Nhược Hi cẩn thận quan sát khí sắc của phu quân Lục Thao, thấy chàng gầy yếu đi nhiều thì trong lòng biết rằng mấy ngày nay phu quân đã lao tâm không ít, hỏi:

-Lục lang, chuyện của Trần Minh chàng xử trí như thế nào rồi?

Lục Thao chần chờ một chút, cười nói:

-Không sao, mọi chuyện đều tốt, lần này thiệt cho Giới Tử rồi, cha ta cũng rất cảm kích, nhờ ta chuyển lời cảm tạ tới Giới Tử.

Trương mẫu Lã thị vui mừng nói:

-Vậy là quá tốt rồi, Nhược Hi vẫn luôn lo lắng không yên về chuyện này, mà người một nhà chàng còn nói cảm tạ gì chứ.

Vừa rảnh rồi nói chuyện một lúc, Trương mẫu Lã thị trở về phòng nghỉ ngơi, cuối tháng mười thì khí trời se lạnh, nhất là ban đêm, rất lạnh, bởi vậy những người có tuổi không thể ngồi lâu.

Đợi mẫu thân đi rồi, Trương Nhược Hi lúc này mới hỏi Lục Thao:

-Lục lang, có phải vẫn còn có chuyện phiền phức phải không?

Lục Thao nhìn thê tử Trương Nhược Hi và Trương Nguyên, nói thật:

-Ác nô Trần Minh mà mười sáu tháng trước áp giải về Thanh Phố đấy, mười tám ngày mở thẩm, ác nô này đã bị đánh mấy chục trượng nhưng nhất định không chịu thừa nhận đã trộm ngân lượng Hòa Điền kế, đem tội lỗi đổ lên đầu đệ nuôi ta, tới ngày hai mươi, Tùng Giang Tri phủ gửi công văn đem Trần Minh áp giải đến Tùng Giang phủ thẩm vấn, ta cùng phụ thân đi theo Hoa Đình, Ngô Khôi Quan mở thẩm một lần, ác nô này tới Hoa Đình rồi, lại được Đồng thị âm thầm hậu thuẫn, càng trở nên kiêu ngạo, ở công đường hăn bịa đặt vụ bê bối giữa cha ta và Nhị đệ, vị quan Ngô Khôi Quan nói như vậy chủ tớ đã ân đoạn nghĩa tuyệt, ra lệnh cho cha ta phải đuổi Trần Minh ra, Trần Minh đem số tiền bán mình cả nhà bốn người được một trăm lượng giao trả lại cho Lục thị của ta, Trần Minh thân làm gia nô mà phản chủ, phạt phục khổ dịch một năm —— Trần Minh trộm đi ba ngàn lượng bạc và hai trăm mẫu rừng dâu kế ước chưa tìm lại được, làm sao có thể như vậy kết án, gia phụ đương nhiên không chịu nhận, vụ án lại bị kéo dài, ta nhớ tới đại thọ nhạc mẫu, nên gấp rút tới đây, kết quả cuối cùng của vụ án thế nào ta cũng không rõ.

Trương Nhược Hi buồn phiền nói:

-Đã bắt được Trần Minh rồi, mà vẫn không làm gì được hăn, Hoa Đình Đồng thị vẫn một tay che trời a.

Lục Thao nói:

-Tùng Giang Tri phủ Hoàng Quốc Đình là học trò của Đồng Kỳ Hưng, đương nhiên sẽ bao che cho Đồng thị, lần này bắt được Trần Minh, ít nhất Đồng thị kia cũng không dám đến đòi hỏi hai trăm mẫu rừng dâu lần nữa rồi, cha ta không đồng ý kết án, vị quan Ngô Khôi Quan cũng không có thể tự tiện phán quyết, phụ thân là người có danh cử nhân, sao có thể mặc người ta sắp đặt chứ.

Trương Nguyên vẫn giữ im lặng, lúc này mới mở miệng nói:

-Trần Minh có Đồng thị làm chỗ dựa, quan Ngô Khôi không chịu dùng trọng hình, hãn đương nhiên không chịu khai, bây giờ xem vụ án này rồi cuộc phán quyết như thế nào, theo suy đoán của ta, rất có thể mấy tháng sau, Trần Minh sẽ được thả ra.

Lục Thao nói:

-Không có lý nào lại thế, khinh người quá đáng.

Trong lòng thực tình lại rất lo lắng sự việc sẽ có kết cục như vậy.

Trương Nhược Hi hỏi đệ đệ:

-Tiểu Nguyên đệ có giải pháp gì tốt không?

Trương Nguyên nói:

-Đồng thị làm ác cũng không phải chỉ một lần này, Đồng Kỳ Hưng ba mươi năm trước từ một thư sinh nghèo khổ, đến nay dinh thự như mây, người hầu hơn chục nghìn người, bây giờ con hãn, gia nô của hãn ỷ vào thế hãn dọa nam nạt nữ, xâm chiếm nhà dân, làm không ít điều ác? Tất cả những việc này đến cuối cùng cũng đều đổ hết lên trên đầu hãn, giống như lời của đại sư ở Hồ sen chùa Vân Đổ đã nói trên thế gian việc gây nghiệt chướng nhất chính là “người có tài mà không có đức” bất kể Đồng Kỳ Hưng cầm kì thi họa tuyệt vời như thế nào, thì hãn vẫn là đầu sỏ gây nên nghiệt chướng, ác giả ác báo, tử tử cứ chờ mà xem.

Lục Thao nói:

-Ta nghe Hoa Đình nói Đồng Kỳ Hưng giỏi thuật phòng the, con hãn và gia nô thường xuyên đến những gia đình nghèo khó để tìm mua những thiếu nữ có diện mạo xinh đẹp, da trắng nõn nà, bọn chúng mua họ về chủ yếu để chơi đùa sung sướng, khóa thú khoái lạc cho nên Đồng Kỳ Hưng tuy tuổi gần sáu mươi, nhưng thân thể vẫn mạnh mẽ như thiếu niên. [Lục Thao]

[nói:] “ [Ta] [nghe/thính] [Hoa Đình] [người ta nói] [Đồng Kỳ Hưng] [hảo/được/tốt] [thuật phòng the], [con hăn] [và/cùng/hòa] [gia nô/đầy tớ/tôi tớ] [thường xuyên/thường thường/luôn luôn] [hướng/hướng về phía] [bần gia] [nhà nghèo/gia đình ít người] [mua được] [tướng mạo đẹp/dung mạo xinh đẹp] [da] [bạch/trắng] [/đích] [thiếu nữ/cô gái trẻ/cô gái] [cung cấp] [nay/kỳ/ngoài/kia] [hái/ngắt] [chiến], [diễn/hí/làm trò/đùa giỡn] [hồng] [nhà] [và/cùng/hòa] [ôm/bào] [châu] [các] [súc/tích chữ] [có/hữu] [ấu] [tỳ] [hơn mười/mấy chục], [cho nên/sở dĩ/đó là lí do mà/nguyên cớ/vì sao/nguyên do] [Đồng Kỳ Hưng] [tuổi gần/tuổi gần] [sáu mươi/60], [thân thể/cơ thể] [mạnh mẽ/cường tráng/khoẻ mạnh/kiện tráng] [như] [thiếu niên/niên thiếu/tuổi trẻ]. “ Trương Nhược Hi hơi sẵn giọng nói:

-Nói chuyện xấu xa đó làm gì chứ.

Trương Nguyên cười nói:

-Ở Đồng Kỳ Hưng xem ra, việc này căn bản không tính làm ác, tỳ nữ mua về hăn muốn làm thế nào là quyền của hăn thôi, chuyện này cũng không phạm vào luật Đại Minh.

Rồi quay qua hỏi:

-Tỷ phu lần này tới định đón tỷ tỷ trở về sao?

Lục Thao nói:

-Mẫu thân của ta rất nhớ Lý Thuần, Lý Khiết, muốn ta đón chúng về.

Trương Nguyên nói:

-Thời tiết rất lạnh, đi đường cũng phải mất hơn nửa tháng, ta sợ tỷ tỷ và Lý Thuần, Lý khiết không chịu được đường xá xa xôi, gió lạnh thấu xương, hơn nữa vụ án Trần Minh vẫn chưa xong, sức chị trôi gà không chặt, hay là

đợi tháng tư, tháng năm năm sau đệ dự thi xong sẽ đưa mẹ con tỷ tỷ về Thanh Phố được không?

Lục Thao trải qua chặng đường dài tới đây cũng biết đi đường rất vất vả, chân chờ một chút rồi hỏi phu nhân mình:

-Nhược Hi ý của nàng thế nào?

Trương Nhược Hi có chút do dự, nàng muốn cùng Lục Thao về Thanh Phố, lại muốn ở lại đây bầu bạn với mẫu thân, hơn nữa đệ đệ Trương Nguyên sang năm thi cử cũng là việc mà nàng rất lo lắng—— Trương Nguyên cười nói:

-Tỷ tỷ đừng do dự nữa, để sang năm hãy về, lần này hãy để tỷ phu ở lại đây ít ngày bầu bạn với tỷ tỷ, tỷ hãy cải trang thành nam nhi cùng tỷ phu đi chùa Đại Thiện, Long sơn, hoa viên của thúc tổ du ngoạn một chuyến cho vui.

Lục Thao mỉm cười, nói:

-Nhược Hi, vậy thì cứ làm như thế đi, ta sẽ ở lại đây mấy ngày, mười lăm tháng sau ta sẽ trở về, đầu hạ sang năm lại đến đón nàng về, khi đó trời ấm áp đi đường cũng thoải mái hơn.

Đêm đã khuya, Trương Nguyên phải về vườn sau lầu nhỏ nghỉ tạm, Lục Thao cùng xuống lầu với chàng và nói:

-Giới Tử, lần trước đệ tuyển chọn bình luận văn bát cổ tập thực cho Dương Thạch Hương đã xuất bản rồi, Dương Thạch Hương nhờ ta đem mười quyển tặng cho đệ, trong này còn có một phong thư, Dương Thạch Hương biết ta tới để chúc thọ nhạc mẫu, cũng chuẩn bị một phần lễ vật gửi mang đến.

Trương Nguyên nói:

-Thạch Hương huynh khách khí qua rồi, khi tỷ phu về Thanh Phố thì giúp đệ chuyển một phong thư cho hần nhé.

Đi vào tiền sảnh, Lục Thao mở ra một cái thùng, lấy ra mười quyển sách, Trương Nguyên vừa nhìn thấy màu chàm bên ngoài phong bì, ghi tên sách là “ Tùng Giang văn bát cổ một trăm hai mươi tập do Trương Giới Tử tuyển chọn “ , “ Trương Giới Tử tuyển chọn “ năm chữ này thật đặc biệt —— _ Lục Thao cười nói:

-Nguyên bản tên sách "Tùng Giang văn bát cổ một trăm hai mươi tập “ tự dừng lại thêm năm chữ nhỏ “Sơn Âm Trương Giới Tử tuyển chọn “ nghe nói người đánh Đồng Tổ Thường, cũng bái ở cửa Tiêu Trạng Nguyên, Dương Thạch Hương lập tức sửa ấn phong bì, đem năm chữ "Trương Giới Tử tuyển chọn” phóng đại lên mấy lần, cực kỳ bắt mắt, khi ta rời khỏi Thanh Phố nghe nói 1500 quyển vừa xuất bản liền mình bán hết sạch, nếu không phải vì in suốt đêm thì đã bị các loại sách khác ăn trộm ấn rồi.

Trương Nguyên cười to:

-Đánh Đồng Tổ Thường, cũng có thể giúp sách của Dương Thạch Hương bán chạy sao, nói như vậy Đồng Tổ Thường cũng coi như đã làm được một việc tốt rồi.

Lục Thao cười nói:

-Ta ở Hoa Đình, cũng nghe thấy việc này, Đồng Tổ Thường bây giờ chỉ nằm liệt giường rồi, dân chúng ở Hoa Đình đều vỗ tay khen hay.

Trương Nguyên nói:

-Là Đồng Tổ Thường giả bộ đó, ta cũng chỉ đập hần một cước, sao tới nỗi nằm liệt giường không dậy nổi chứ.

Lục Thao chột hỏi:

-Đúng rồi, Giới Tử còn về chuyện của Tông Dực Thiện là thế nào vậy?

Trương Nguyên nói:

-Tỷ phu nhớ rõ ngày ấy người thanh niên thư sinh tới văn miếu Thủy Tiên ấy không, hẳn chính là Tông Dực Thiện, tài hoa hơn người, lại chính là nô bộc của Đồng thị, chúng ta đã kết nghĩa tương giao, ta nhất định phải giúp hẳn thoát khỏi kiếp nô bộc.

Lục Thao nói:

-Nhưng đệ làm như vậy là đã đắc tội lớn với Đồng Kỳ Hưng rồi đó, ta nghe nói Tông Dực Thiện tinh thông thư pháp, thường viết thay cho Đồng Kỳ Hưng, tài hội họa của Đồng Kỳ Hưng rất nổi tiếng, rất nhiều phú thương muốn có được tranh của Đồng Kỳ Hưng, nhuận bút thì cao tới hàng trăm lượng, Đồng Kỳ Hưng hẳn nào biết viết, biết vẽ tranh đâu, là do hẳn mượn người thế bút, những người viết thay cho hẳn có Tông Dực Thiện, Ngô Sở Hầu, vẽ thay cho hẳn chính là Triệu Trái, Thẩm Sĩ Sung.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

-Tranh của Đồng Kỳ Hưng truyền tới hậu thế hàng giả thì nhiều mà lại nổi tiếng, hơn nữa trên những hàng giả này còn có con dấu và bút tích của Đồng Kỳ Hưng thực ra con dấu giống như nhau, ha ha..., tranh thì người khác vẽ thay, hẳn đóng dấu thu tiền, qua việc này cũng có thể nhìn thấy ngay con người của Đồng Kỳ Hưng.

Trương Nguyên mang theo mười cuốn sách này trở về nội viện, hẳn đứng bên cạnh giếng trời, nhìn về phía ánh đèn ở lầu nam, nói với anh rể Lục Thao bên cạnh:

- Tỷ phu, đệ nghe nói Hoa Đình Đồng thị cử người tới Thanh Phố nói với Lệnh tôn Lục Hiếu Liêm rằng chỉ cần tỷ phu bỏ tỷ tử của đệ thì Đồng thị sẽ đồng ý trả lại khế ước hai trăm mẫu rừng dâu...

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 195

Đã thấy hoa mai nở

Lục Thao giật mình, thầm nghĩ việc này sao lại để Trương Nguyên biết, liền nói:

- Hoa Đình Đồng thị vô cùng đê tiện, cha ta sao có thể nghe theo sự sắp đặt của bọn họ, sớm đã từ chối rồi.

Còn tình hình thực tế là: Hôm đó, Lục Triệu Khôn biết Trương Nguyên và Đồng Tổ Thường có thù oán, liền coi việc Lục thị bị Đồng thị ức hiếp như vậy là chịu thay cho Trương Nguyên, Lục Triệu Khôn không có cách nào đối kháng lại được Đồng thị liền quay ra oán hận Trương Nguyên làm liên lụy tới Lục thị, nếu không phải Lục Thao quỳ gối cầu xin thì Lục Triệu Khôn này còn thật sự muốn phá bỏ mối nhân duyên giữa Lục thị và Sơn Âm Trương thị. Nhưng tháng trước người làm vải đã đưa tin của Trương Nguyên tới Lục phủ báo rằng nô tài phản chủ Trần Minh đã bị áp giải tới Thanh Phố quy án, Lục Triệu Khôn đã có cái nhìn khác về bản lĩnh của Trương Nguyên, có thể cướp người từ trong tay của Đồng Tổ Thường, Lục thị thử hỏi có ai làm được... Sau đó Lục Triệu Khôn nghe nói Trương Nguyên bá môn Trạng nguyên Tiêu Hồng, thầm cảm thấy may mắn vì mình chưa phá hôn nhân của đứa con mình với Sơn Âm Trương thị, Trương Nguyên với hai lần đỗ đầu thi hương và thi huyện đã trở thành học trò, năm tới được bổ làm sinh đồ là không còn nghi ngờ gì nữa, lại còn có những bậc minh sư như Vương Tư Nhâm, Hoàng Nhữ Hanh, Tiêu Hồng chỉ dạy thì thi hương, thi hội liên tiếp cũng không phải là không có khả

năng, cho nên Lục Triệu Khôn tuy đang lúc gay cấn kiện Đồng thị, vẫn đồng ý cho Lục Thao tới chúc thọ Trương Mẫu Lã thị.

Trên lầu mơ hồ văng tới tiếng hát ru trầm bổng của Trương Nhược Hi. Lục Thao hỏi:

- Giới tử, Nhược Hi không biết việc này chứ?

Thấy Trương Nguyên lắc đầu, Lục Thao thở phào nói:

- Đừng để Nhược Hi biết, bằng không nàng ấy sẽ rất buồn.

Thấy tỷ phu và tỷ tỷ tình sâu nghĩa nặng, Trương Nguyên rất vui mừng, nói:

- Tỷ phu, vụ án của Trần Minh, các huynh cũng không cần vội, đệ có cách đối phó với Hoa Đình Đồng thị, đương nhiên, phải đợi đệ có được công danh, bằng không đi xa sẽ không tiện.

Sáng ngày hôm sau, Trương Nguyên lại tới bái kiến huyện tôn và Từ phủ tôn, tặng cuốn sách “ “ Trương Giới Tử bình luận về hai mươi cuốn văn bát cổ của Tùng Giang “ “, Hầu Chi Hàn trách:

- Trương Nguyên, con cầu học ở môn hạ của Hoàng Ngụ Dung tiên sinh là rất tốt, nhưng sao lại đột nhiên xung đột với con trai của Đồng Hàn Lâm, Đồng Hàn Lâm quan hệ rộng khắp thiên hạ, điều này rất bất lợi cho con sau này, thiếu niên không thể nhẫn nại một chút sao?

Còn Từ Thời Tiến không hề có nửa lời nào trách móc Trương Nguyên, chỉ khen ngợi Trương Nguyên học tốt, có thể được Tiêu thái sử khen ngợi là không hề dễ dàng.

Từ đó Trương Nguyên hiểu được Hầu huyện tôn và Từ phủ tôn tuy đều có quan hệ thầy trò với hắn, nhưng sự quan tâm của hai người này đối với

hắn là không giống nhau, Hầu huyện tôn thật sự thân thiết, Từ phủ tôn chỉ là khách sáo bề ngoài mà thôi.

Bên thầy Vương Tư Nhâm đương nhiên phải tới bái kiến. Hắn mang theo hai cuốn văn bát cổ, một cuốn cho sư muội Anh Tư, còn có tơ lụa mà Chung thái giám tặng hắn, hắn chọn ra sáu súc lụa mang tới tặng cho phủ Vương lão sư.

Ở ngoài cửa, một công tử khoảng ngoài hai mươi tuổi ra đón, thi lễ nói:

- Trương công tử, tại hạ là Vương Bính Lâm.

- Là Vương sư huynh đó à.

Trương Nguyên vội hoàn lễ:

- Thật hiếm gặp được Vương sư huynh từ Nam Kinh trở về khi nào vậy?

Wương Bính Lâm là con trai trưởng của Vương Tư Nhâm, năm nay hai mươi một tuổi, học ở Quốc Tử Giám Nam Kinh, Trương Nguyên trước đây chưa từng gặp qua gã.

Wương Bính Lâm nói:

- Ta mới về hai hôm trước, thanh danh của Trương công tử ở Nam Kinh ta đã được nghe, đệ tử của Tiêu thái sử, khiến nhiều giám sinh của Quốc Tử Giám ghen tị.

Wương Tư Nhâm đi ra, cười nói:

- Trương Nguyên bái Tiêu thái sử là sư phụ, đây là việc hỉ, nhưng lại hoàn toàn đắc tội với Đồng Hàn Lâm, đây là nỗi lo, rút cuộc là hỉ lớn hơn lo hay là lo lớn hơn hỉ, điều này rất khó nói.

Trước mặt Vương lão sư thông minh tuyệt đỉnh Trương Nguyên cũng không giấu được cách nghĩ thực sự của mình, liền nói:

- Đồng Hàn Lâm tài cao đức mỏng, không biết dạy con, danh tiếng ở Hoa Đình không tốt, cái gọi là danh thơm của ông ta đều ở quận ngoài tỉnh ngoài, Vương lão sư từng nghe nói thư họa của Đồng Hàn Lâm là nhờ người viết chưa?

Wương Tư Nhâm nói:

- Ta từng nghe, nhưng bức thư họa mà Đồng huyện tặng cho quan thân Đại Liêu là tự tay viết nên thanh danh vẫn còn tốt trong sĩ lâm, nhưng lần này Đồng Tổ Thường lại làm liên lụy tới cha, thanh danh của Đồng huyện cũng bị hư tổn.

Wương Tư Nhâm mời Trương Nguyên vào trong nhà ngồi, sai tiểu đồng mang cuốn sách văn bát cổ mà Trương Nguyên mang tới đưa cho Nhị tiểu thư xem.

Wương Anh Tư đang chơi cờ vây cùng tỷ tỷ là Vương Tĩnh Thục, nghe nói Trương Nguyên đến, nhìn thấy tập sách đó, vội vàng lật xem, bên trong có hơn một nửa bát cổ văn là do nàng phê bình, Trương Tục làm một chút bổ sung.

Wương Tĩnh Thục không màng danh lợi ngón tay kẹp một quân cờ màu đen, lặng lẽ nhìn muội muội Vương Anh Tư chuyên tâm xem tập sách đó, Anh Tư vừa xem vừa cười, mắt mở to.

Trương Nguyên ở lại dùng bữa trưa với Vương lão sư, ngồi một lát rồi cáo từ đi ra bái kiến Thương Chu Đức. Đã hai tháng nay hắn không được gặp Thương Đạm Nhiên rồi, thấy rất nhớ nàng. Hắn cũng mang theo lễ vật để tặng như tơ lụa. Thương Chu Đức rất lo lắng về việc Trương Nguyên đắc tội với Đồng Kỳ Hưng, nhưng việc đã như vậy, cũng không tiện nói thêm gì, nói chuyện một hồi, rồi hỏi:

- Hoa cúc trên núi Bạch Mã vừa lúc đang nở rộ, đệ có muốn đi ngắm cảnh không?

Trương Nguyên chẳng phải không biết tâm ý của anh vợ, đây là cơ hội cho hắn và Thương Đạm Nhiên gặp mặt, liền vui vẻ nhận lời. Lúc lên thuyền ở vườn sau, hắn thấy Thương Đạm Nhiên đã ở trong khoang thuyền từ trước, có tiểu tỳ Vân Cẩm làm bạn, thấy đôi mắt long lanh đẹp mê hồn của Thương Đạm Nhiên, trong lòng Trương Nguyên vui mừng, sóng vai ngồi xuống, cầm tay hỏi:

- Những ngày qua nàng có nhớ ta không?

Thương Đạm Nhiên không ngờ Trương Nguyên sẽ hỏi nàng câu này, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt đẹp long lanh như làn nước.

Trương Nguyên mừng rỡ, hắn chính là muốn thấy dáng vẻ xấu hổ này của Thương Đạm Nhiên, đẹp không tả xiết.

Tiểu tỳ Vân Cẩm liền đáp:

- Trương công tử, tiểu thư nhà ta ngày ngày đều nhớ tới công tử, đá cầu cũng nhớ, vẽ tranh cũng nhớ, trong mơ cũng... - Nhiều lời.

Thương Đạm Nhiên sảng giọng, quay mặt sang một bên, tay lại bị Trương Nguyên nắm chặt.

Vân Cẩm cười khanh khách nói:

- Tiểu tỳ nói thật đấy.

Lại hỏi:

- Thế Trương công tử có từng nhớ tới tiểu thư nhà ta không?

Trương Nguyên nói:

- Mỗi khi rảnh rỗi, ta thích du sơn ngoạn thủy, thưởng thức cảnh đẹp Tây Hồ,, mỗi khi thấy cảnh đẹp, ta lại nhớ tới Đạm Nhiên, nếu nàng có thể cùng ta tận hưởng những cảnh đẹp đó thì tốt biết bao.

Bàn tay mềm mại của Thương Đạm Nhiên đang nằm trong tay Trương Nguyên chợt căng ra nắm ngược lại tay hắn.

Thuyền nương chèo thuyền về phía núi Bạch Mã cách đó ngoài hai dặm, nước chảy lững lờ, thiên tai hạn hán úng lụt ở Thiệu Hưng năm nay đã qua, dường như mọi thứ đều đang tươi tốt trở lại.

Mồng một tháng 11, mẫu thân của Trương Nguyên là Lã Thị mừng thọ năm mươi tuổi, Thương Chu Đức và thê tử tới mừng thọ, Thương Đạm Nhiên thêu một bức tranh bách thọ tặng cho Trương Mẫu Lã Thị. Mẫu thân Trương Đại là Đào thị và mẫu thân Trương Ngạc là Vương thị cũng tới chúc thọ Trương Mẫu Lã thị. Nhà Trương Nguyên vô cùng náo nhiệt trong ba ngày, điều đáng tiếc duy nhất là cha Trương Nguyên là Trương Thụy Dương không thể về kịp.

Tần Dân Bình mừng ba khởi hành về Xuyên Đông, Lục Thao ngày mười sáu từ biệt vợ con trở về Thanh Phố. Tuyết rơi lất phất, chủ tớ ba người Lục Thao lên thuyền ở cầu Bát Sĩ, Lý Khiết mới bốn tuổi hỏi cha đi đâu? Lục Thao đáp:

- Phụ thân về nhà ông nội con ở Thanh Phố, sang năm cha quay lại đón Tiểu Khiết về nhé Lý Khiết vội lắc đầu:

- Con không về đâu, nhà bà ngoại rất tốt, con không về, cha cũng đừng về, chúng ta đều ở đây mới tốt.

Lý Thuần vội nói:

- Con cũng không về.

Trương Nhược Hi cười:

- Mẫu thân ta quá cưng chiều con trai rồi, hai đứa ở đây chơi như cá gặp nước vậy.

Nói rồi nàng cúi đầu hỏi Lý Thuần, Lý Khiết:

- Thế mẫu thân đi cùng cha về Thanh Phố, hai con ở đây với bà ngoại nhé?

Hai anh em vội lắc đầu không chịu, mẫu thân đi đâu chúng sẽ đi đấy.

Đã nhìn thấy hoa mai nở, tiếng chim kêu ríu rít. Ngắm nhìn cây cỏ mùa xuân trong ánh bình minh thật tuyệt vời.

Mùa đông này, Trương Nguyên đóng cửa đọc sách, mỗi ngày làm một bài văn bát cổ, ba ngày làm một bài cổ văn, không hề gián đoạn, viết thư pháp, luyện quyền, ngắm tuyết rơi, sau khi hoa mai nở rộ thì đến độ cây cỏ bắt đầu đâm chồi nảy lộc. Mùa xuân năm bốn mươi hai Vạn lịch tới rồi, hội đèn Nguyên tiêu Sơn Âm năm nay không náo nhiệt bằng năm ngoái. Những đèn được treo lên phần lớn là đèn cũ, còn việc thả đèn Long Sơn cũng không phải được tổ chức hàng năm, dân chúng gặp thiên tai trải qua mùa đông gian nan này không dễ dàng gì, đâu còn tâm trạng đi giăng đèn kết hoa ăn mừng nữa?

Nhưng đối với hơn bốn ngàn học trò của Sơn Âm huyện mà nói, năm 42 Vạn Lịch tức năm giáp dần là năm thay đổi vận mệnh của họ, hơn bốn ngàn học trò phải tranh giành để được vào danh sách tám mươi sinh đồ của bốn huyện. Có thể ví như thiên quân vạn mã qua cầu độc mộc, đương nhiên, hơn bốn nghìn học trò này trẻ có, già cũng có, có người thì mưu cầu nghiệp lớn, có kẻ lại xa quê, dựa vào kinh nghiệm trước đây, phỏng chừng có khoảng hơn hai ngàn người ứng thí.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 196

Tiền thầy đi Nam Phố

Mồng 8 tháng 2, các nho học và các trường học ở Sơn Âm huyện đều dán cáo thị, đồng thời trên huyện cũng phái người đi thông báo với các nơi, để đông đảo các học trò biết được ngày mồng 6 tháng tư đến Thiệu Hưng phủ. Huyện cương ở Thiệu Hưng phủ đã sắp xếp xong. Cái gọi là Huyện cương chính là trình tự thi trước sau. Thiệu Hưng phủ văn phong cường thịnh, trong tám huyện có khoảng hơn một vạn hai nghìn người (mười hai ngàn người) tham gia thi,, đông hơn so với thi phủ năm ngoái, phải chia làm năm trường thi. Sơn Âm và Hội Kê là huyện lớn, mỗi huyện bố trí một trường thi. Sơn Âm xếp thứ nhất, mồng 8 tháng 4 thi. Hội Kê xếp thứ hai, mồng 9 thi. Hai huyện Thượng Ngu và Dư Diêu hợp lại thành một trường thi thi mồng 10. Hai huyện Chư Kỵ và Tiêu Sơn hợp thành một, thi ngày 11. Tân Xương và Thặng huyện hợp làm một, ngày thi 12.

Đề học quan trọng ba năm phải tổ chức thi hai lần ở các phủ. Đối với phủ Thiệu Hưng, một lần là thi đạo của năm nay, lần khác là thi khoa vào đầu năm tới. Đối tượng thi khoa là những sinh đồ đỗ nhất đẳng thi phủ. Thành tích thi được phân thành tam đẳng (ba cấp), những sinh đồ thi đạt nhất đẳng (cấp một) và nhị đẳng (cấp hai) thì có đủ tư cách tham gia thi hương vào tháng tám, tam đẳng (cấp ba) thì không được tham gia kỳ thi hương. Bởi vậy không phải cứ là sinh đồ thì có thể tham gia thi hương, còn phải tham dự kỳ thi trước đó nữa.

Đối với Trương Nguyên mà nói, thi đỗ sinh đồ huyện là không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ hẳn cần phải cố gắng để là người đỗ đầu thi đạo ở Thiệu Hưng phủ, cũng chính là tiểu tam nguyên. Tỉnh Triết Giang có mười một phủ, thì có mười một người đỗ đầu thi đạo, cho nên người đỗ đầu thi đạo và người đỗ đầu thi phủ cơ bản là giống nhau, nhưng đều phải là người đỗ đầu từ thi huyện, thi phủ tới thi đạo. Tuy không như đại tam nguyên trăm năm mới gặp, nhưng cũng là rất hiếm thấy, hơn nữa đỗ đầu thi đạo thì trực tiếp trở thành lẫm sinh, lẫm sinh là sinh đồ cấp 1, có hạn chế về số lượng. Như ở huyện Sơn Âm, sinh đồ có tới gần ngàn người nhưng lẫm sinh cũng chỉ có sáu mươi người, được huyện trợ cấp lương thực hàng ngày, để tránh hiện tượng hai đình (hai người con trai) trong nhà phải đi sai dịch. ... - Chính đường Hầu Chi Hàn huyện Sơn Âm, Thiệu Hưng phủ cử hành thi khoa theo học hiến, phiếu này thông báo cho học trò được biết:

Khi điểm danh phải mang nộp phiếu để nhận quyền thi ; Học trò Trương Nguyên giữ hiến cứ, người không có phiếu quyền thì không được vào trường thi. Tất cả phải tuân thủ theo quy định, không được tự ý làm sai Học trò này có tăng tổ (cụ nội) là Nguyên Đình, tiên tổ (ông nội) là Nhữ Trực, cha là Thụy Dương, thầy dạy là Vương Tư Nhâm, hàng xóm tên Trương Thụy Hữu, kết bạn với Kỳ Bưu Giai, người bảo hộ Trương Đại, người sai bảo Chu Mặc Nông.

Cấp ngày 28 tháng 3 năm 42 Vạn lịch Phiếu này giao cho người bảo hộ Trương Đại cất giữ, phiếu sẽ được kiểm tra khi lĩnh quyền thi, người không có phiếu sẽ không được lĩnh quyền, không được tự ý làm sai.

Đây là kết phiếu quyền thi đạo. Ngày 28 tháng 3 Trương Nguyên được đại huynh Trương Đại và Chu Mặc Nông đưa tới lễ phòng nha môn huyện để nộp kết phiếu thi phủ năm ngoái. Trên trang bìa của quyền thi đạo được phát phải điền tên, tuổi, quê quán và lai lịch ba đời của người thi, sau khi điền xong thì nộp lại lễ phòng huyện môn, sau đó lễ phòng thống nhất nộp

lên sử phòng phủ nha. Ngày mồng 8 tháng 4 thi sẽ căn cứ vào kết phiếu thi đạo này để lĩnh quyển vào trường thi.

Tới lĩnh kết phiếu còn có Kỳ Bưu Giai, người bảo hộ của Kỳ Bưu Giai cũng là Trương Đại và Chu Mặc Nông. Thần đồng Kỳ Bưu Giai năm nay 13 tuổi, một năm nay đọc sách làm văn vô cùng vất vả, gã có hôn ước bằng miệng với Thương Cảnh Lan, trở thành văn bối của Trương Nguyên. Kỳ Hồ Tử háo thắng muốn vượt mặt Trương Nguyên trong kỳ thi đạo này để dành ngôi đỗ đầu. Gã còn đặc biệt mua một tập văn bát cổ của Trương Nguyên để so sánh, , tập này được phòng xã Phất Thủy ở Tô Châu in ấn, bản in tinh xảo, giấy in cũng rất đẹp, nghe nói Tùng Giang phủ đã bán được mấy ngàn cuốn, còn đắt hàng hơn cả ở Thiệu hưng. Kỳ Bưu Giai đọc kỹ hai trăm cuốn chế nghệ của Trương Nguyên, tuy khâm phục nhưng lại không hề ghen tức.

Ra khỏi huyện nha, Trương Đại và Chu Mặc Nông giao lại kết phiếu cho Trương Nguyên, Kỳ Bưu Giai tự giữ của mình, bọn họ sợ làm mất sẽ làm lỡ việc lớn của Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai. . Theo quy định thì kết phiếu phải do người bảo hộ giữ, nhưng trên thực tế đều giao cho người thi tự bảo quản.

Kỳ Bưu Giai nhận kết phiếu, chấp tay cáo biệt với đám Trương Nguyên, dẫn theo hai nô bộc trở về Đạm Sinh đường ở ngoại thành để học tiếp.

Trương Nguyên mời đại huynh Trương Đại và Chu Mặc Nông tới quán trà ở Phủ Học Cung uống trà, lần này Trương Đại đặc biệt vội về từ Hàng Châu, đầu tháng hai Trương Đại đi Hàng Châu, theo học Hoàng Ngụ Dung tiên sinh ở chân núi Nam Bình.

Gặp được Trương Ngạc ở quán trà, liền cùng lên lầu uống trà, người hầu trà nấu loại trà tùng la hảo hạng mang ra, giờ chế độ đẳng cấp Văn Minh sụp đổ, người bán trà xưng là bác sĩ, thợ cắt tóc xưng là đãi chiếu, người dân bình thường một khi phát tài thì xây nhà lớn, trang trí trạm trổ nguy

nga lộng lẫy, nhìn giống như quan nha, thật không còn quy định quy củ gì. Nhưng cũng không có ai quản nữa, quản không xuể, sức khống chế của quan phủ đã quá yếu.

Chu Mặc Nông thưởng thức trà, cảm thán nói:

- Vừa rồi, tiểu quan của phòng lễ nói năm nay có 2600 học trò ở Sơn Âm tham gia thi đạo, trong 2600 người này lại chọn ra 80 người, nếu tính ra thì đã là một chọi trăm rồi, tú tài của Sơn Âm chúng ta rất khó thi.

Trương Nguyên nói:

- Người đi học bên chúng ta rất nhiều, tú tài thi khó, cử nhân càng khó hơn, theo như tiền bối nói là tới thi hội thì thi lại dễ, nếu không phải nam bắc phân quyền trúng tuyển thì các tỉnh đều có số lượng nhất định, theo như ta thấy, hơn ba trăm tiến sĩ mỗi khoa tuyệt đại đa số đều là người của ba tỉnh Triết Giang, Nam Trực Lệ và Giang Tây.

Trương Đại nói:

- Mấy khoa gần đây Triết Giang chúng ta đã dần đuối kịp rồi, Giang Nam văn phong thịnh nhưng mỗi khoa hạn ngạch chỉ có mấy người như vậy, rất nhiều người tài trí cao siêu cũng thi không đậu.

Chu Mặc Nông cũng tức giận bất bình nói:

- Khoa cử cũng không công bằng, có những phủ, huyện nghèo hẻo lánh có thể đọc thông tứ thư hoặc giải được đề thì là tú tài rồi, bởi vì có quy định số lượng, nên phải tuyển cho đủ, thật giả lẫn lộn. Bất cứ một nho đồng tầm tầm nào ở phủ Thiệu Hưng cũng đều giỏi hơn những sinh đồ của các địa phương nhỏ đó. Như ta và Tông Tử nếu ở tỉnh khác thì đã đỗ cao ở kỳ thi hương năm kia rồi.

Trương Đại cười nói:

- Bực tức cũng vô ích, chúng ta lại không thể ra các tỉnh ngoài giả mạo quê quán để dự thi.

Trương Ngạc nói:

- Sao không thể, ngày mai ta sẽ viết thư thương nghị với cha ta, dòi hộ tịch của ta tới Vân Nam hay là Quý Châu, lúc đó ta đậu Tiến sĩ, ba người các người vẫn còn ở Sơn Âm này.

Ngắm cũng thấy hay, gãi bật cười ha ha.

Trương Ngạc nói chuyện không nghiêm túc, lúc thì nói phải nạp giam, lúc lại nói phải có hộ tịch giả, Trương Đại không muốn nói chuyện với y nhiều, hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử, ta nghe nói, ở Hàng Châu, người bạn tên Tông Dực Thiện của đệ không ở chỗ Tiêu thái sử nữa, mà quay lại Tùng Giang rồi, hẳn ta có thư từ gì cho đệ không?

Trương Nguyên thở dài:

- Đầu tháng sau sẽ có tin tới, Đồng Kỳ Hưng bắt giam cha mẹ của Tông Dực Thiện, khiến y không thể không về.

Trương Đại nói:

- Nghe nói Tiêu thái sử rất không vui, Tông Dực Thiện chỉnh lý thư mục Đạm Viên rất cẩn trọng tỉ mỉ, thư pháp cũng giỏi, đề yếu viết ra cũng được Tiêu thái sử rất khen ngợi, đến nay Thư Mục còn chưa biên được một nửa, Tông Dực Thiện đã bị ép trở về Tùng Giang, nghe người của Hoa Đình nói, Đồng thị còn sỉ nhục Tông Dực Thiện.

Hai mắt Trương Nguyên nheo lại, nói:

- Vật cực tất phản (sự vật phát triển tới cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại), sự ngang ngược càn rỡ của cha con Đồng thị đã nên chấm dứt rồi, đầu tháng anh rể đệ viết thư tới nói, Đồng Kỳ Hưng bày mưu tính kế thông đồng với Tùng Giang tri phủ Hoàng Quốc Đình, thả tên nô tài phản bội Lục thị là Trần Minh ra, phán trạng nói là phạt Trần Minh làm khổ dịch một năm, nhưng Trần Minh vẫn ra vào Đồng phủ như cũ, Đồng thị cậy thế hoành hành, thật là quá đáng.

Trương Ngạc vẫn cẩu giận Đồng Tổ Thường, lần trước nghe nói Trương Nguyên ở Hàng Châu đánh Đồng Tổ Thường, nhưng đánh cũng không đủ mạnh, ít nhất phải khiến Đồng Tổ Thường chặt gân róc xương mới hả, Trương Ngạc làm việc không tính tới hậu quả, chỉ nghĩ tới sự vui thích nhất thời, lúc này nghe Đồng thị kêu ngạo như vậy, tức giận nói:

- Giới Tử, đó cũng là việc của anh rể đệ, đệ chịu nhịn như vậy sao?

Trương Nguyên nói:

- Phải nhịn, không nhịn thì đệ biết làm sao?

Trương Ngạc gãi đầu, ngẫm lại cũng thực sự không thể làm gì cha con Đồng Kỳ Hưng được, không thể dẫn nô bộc tới Hoa Đình đánh nhau được, chỉ có thể mắng Đồng Kỳ Hưng một trận cho hả giận rồi nói sau.

Trương Đại bưng chung trà lên thì bị va chạm mạnh, nói:

- Yến Khách, đệ vội cái gì, Giới Tử có thể nhịn, lúc trước đối phó với Diêu Phục không phải là rất biết nhịn đó sao?

Trương Ngạc ánh mắt sáng lên, hỏi:

- Giới Tử, đệ đa mưu túc trí, liệu có phải đã có kế sách gì hay để đối phó với cha con Đồng Kỳ Hưng rồi, hay là dùng kế sách đối phó với Diêu Tụng Công để đối phó với Đồng thị, huynh cảm thấy kế sách này vẫn có

tác dụng, hạ thủ trước để chiếm ưu thế, không cần đợi Đồng thị ước hiệp tỷ phu của đệ rồi lại hại đệ.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 197

Làm rồi kỷ cương (1)

Trương Ngạc rất trượng nghĩa, chỉ là thể hiện quá lộ liễu, không đủ mưu đại sự, nhưng có một số việc có Trương Ngạc tham gia, sẽ phấn khích sáng khoái vô cùng, Trương Ngạc nói:

- Đệ đang bận thi đạo, bây giờ đệ chỉ chuyên tâm chuẩn bị thi, nhưng cho dù sau này đệ phải đối kháng với Tùng Giang Đồng thị, thì tam huynh cũng không nên tham dự, huynh xa nhà còn phải có người dẫn đường đấy.

Trương Ngạc trợn mắt nói:

- Tú tài rồi thì ghê ghớm thế sao, thế thì ta nạp giam, năm nay ta đã mười tám tuổi, có thể nạp giam rồi, một nghìn hai trăm lượng bạc mà thôi, đợi ta đi xin tổ phụ viết thư cho Nam Kinh Quốc Tử Giám Tế Tửu.

Giam mà Trương Ngạc nạp gọi là lệ giam, con cháu gia đình tử tế chưa nhập học có thể thông qua nạp kê, mã hoặc tiền bạc để được vào học ở Quốc Tử Giám, giống như nộp tiền học tự túc ở bậc đại học thời sau này. Lệ giam kém một bậc so với tiến cống, tiến cống là chỉ các sinh đồ có công danh thông qua việc nạp kê để vào Quốc Tử Giám học, sau khi tốt nghiệp có thể làm một vài chức quan nhỏ. Lệ giam chỉ được đặc quyền không bị cấm đi lại, gặp bốn quan huyện không cần đa lễ, hơn nữa, lệ giam sinh có thể tham gia kỳ thi hương, nhưng chỉ có thể thi một lần. Kỳ thi này thì ngay cả học trò cũng không thi được, lệ giam sinh muốn đỗ kỳ thi hương thì chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày. Tiến cống chỉ cần hai trăm lượng

bạc, nhưng lệ giam thì phải cần trên ngàn lượng, (tương đương với hàng trăm ngàn nhân dân tệ bây giờ) không phải người bình thường nào cũng đóng được. Sau Vạn lịch, lệ giam, tiến cống trở thành lệ thường, hơn nữa mỗi khi gặp thiên tai hay triều đình cần dùng đến tiền thì sẽ được giảm giá.

Trương Đại cười nói:

- Đệ lại đang tiêu xài phung phí đấy, nhưng đây là việc chính đáng, chút nữa ta cũng giúp đệ nói vài lời tốt đẹp trước mặt tổ phụ.

Ngồi trong quán trà uống rượu nói chuyện phiếm hồi lâu, Trương Nguyên trở lại Đông Trương dinh thự, một nô bộc của Vương chủ nhiệm đang đợi, nói Vương lão gia mời Trương công tử tới gặp mặt, Trương Nguyên không biết là việc gì, vội vàng cùng nô bộc tới phủ Vương Tư Nhâm, hóa ra là lão muốn vào kinh nhận việc, năm nay là năm khảo sát các quan địa phương, hai năm trước Vương Tư Nhâm bị buộc bãi quan, bây giờ bộ Lễ phục lại chức vị cho lão, sau ba ngày phải khởi hành.

Ngày mồng 1 tháng 4, Trương Nguyên cùng với con cả của Vương Tư Nhâm là Vương Bính Lâm, và hai chị em Vương Tĩnh Thục, Vương Tư Anh cùng tới tiễn Vương Tư Nhâm lên thuyền, , một con thuyền lớn mui trắng, đậu sát mép bến tàu Đông Đại Trì, nước sông khẽ gợn sóng, liễu rủ xuống mặt sông, Vương Tư Nhâm nói với Trương Nguyên:

- Trương Nguyên, sư phụ chúc con sang năm sẽ thi đỗ cao, làm người biết cách cư xử vừa phải có nhuệ khí vừa phải vững vàng, chớ có gây thù chuốc oán quá nhiều.

Trương Nguyên khom người thụ giáo, lưu luyến không rời nói:

- Thầy tới kinh thành, học trò viết văn không có ai sửa cho nữa rồi.

Vương Tư Nhâm cười nói:

- Con chớ có nói vậy, con còn nhiều thầy khác, Hàng Châu có Hoàng Trinh Phụ, Nam Kinh cũng có Tiêu thái sử, học vấn đều trên ta.

Trương Nguyên nói:

- Nhưng thầy Vương vẫn là đáng kính và ân cần nhất, học trò ở chỗ thầy Vương có thể học được rất nhiều kiến thức không có trong sách vở./

Wương Tư Nhâm gật đầu, đây là câu nói thật lòng của Trương Nguyên. Hai thầy trò tương đắc, tình thâm nghĩa nặng, nói là tình cha con cũng không quá, nếu nói là tình cha vợ con rể thì thỏa đáng nhất, lão nói:

- Những cuốn sách mà ta cất giữ, nếu con muốn xem thì cứ tới mượn, Bình Lân năm nay không ra ngoài.

Wương Bính Lân nói:

- Đúng vậy, Trương hiền đệ cứ tới, đừng vì cha ta tới Kinh thành mà không chịu lui tới nữa, ta cũng muốn thỉnh giáo Giới tử đệ nhiều.

Trương Nguyên nói:

- Được, nếu rảnh đệ sẽ tới luận bàn với Vương sư huynh.

Khi nói lời này thấy Vương Anh Tư bên cạnh liếc nhìn, thầm nghĩ:

- Ta và Vương sư huynh đã vài lần gặp mặt, sự lĩnh ngộ của Vương sư huynh không bằng sư muội Anh Tư rồi.

Wương Anh Tư cũng nhìn về phía Trương Nguyên, nhướn hai hàng lông mày mỉm cười.

Wương Đề Học ở Chiết Giang ngày mùng 6 tháng tư tới Thiệu Hưng phủ, trực tiếp vào ở trong lều thi nha môn, thư lại, nô bộc đi theo cũng phải ở trong lều thi, không được ra ngoài, đây cũng là để ngăn cản họ mượn

danh học đạo đi lừa gạt, đòi nhận hối lộ, cho dù là bản thân Vương Đề Học, cũng không thể tùy ý rời khỏi lều thi, càng không thể đi thăm hỏi người thân ở bản địa, đây cũng là để phòng trừ làm rối kỷ cương.

Giáo thụ học tôn và thư sử phòng lễ của Sơn Âm huyện đưa tới lều thi ở nha môn hơn hai ngàn sáu trăm quyển thi đã điền xong tiêu đề, đợi đến mùng 8 tháng 4 là bắt đầu thi.

Thi đạo không giống như thi phủ phải nửa đêm canh 3 vào trường thi, nhưng so với thi huyện thì lại sớm hơn một chút, canh năm nhất định phải tới bên ngoài Long môn ở chính bắc của lều thi để đợi điểm danh, Trương Nguyên đã có địa lợi, nghe thấy tiếng người ồn ào bên phủ học cung mới ra ngoài. Vũ Lăng xách tai giỏ thi, cha con Mục Kính Nham và Mục Chân Chân mỗi người một bên soi đèn lồng.

Ban đêm trời mưa nhỏ, lúc này mưa đã tạnh, nước đọng trên con đường lát đá xanh phản chiếu ánh đèn lồng trở nên sáng long lanh như thủy tinh, những bước chân dẫm qua làm bụi không bay lên được. Đây là lần thứ ba Trương Nguyên đi thi và cũng là cuộc thi lớn cuối cùng của hãn ở phủ Thiệu Hưng. sau này hãn sẽ tới Hàng Châu, tới Kinh thành. Trương Nguyên tới Trạng Nguyên đệ gặp đại huynh Trương Đại, Chu Mục Nông và Kỳ Bưu Giai rồi mới cùng nhau tới lều thi ở phía bắc Phủ học cung, nhưng thấy ở quảng trường bên ngoài Long Môn có vô số đèn chân cao dày đặc như sao, tiết trời canh năm của ngày đầu tháng tư, đã có chút lờ mờ sáng, nhưng bị ánh đèn chiếu rọi, trời lại trở nên tối hơn. Dưới những cây đèn chân cao là những cái đầu chen chúc, , có người tới để thi, có người tới đưa người đi thi, còn có rất nhiều kẻ tới để bán đồ ăn, có cả những thí sinh từ ngoài ngoại ô vào đang ăn sáng ở những sạp bán đồ ăn., nếu ăn phải đồ không sạch sẽ thì coi như xui xẻo rồi..

Ba tiếng pháo vang lên, long môn mở ra, từng tấm từng tấm thẻ giấy được giơ ra, loại thẻ giấy này thật ra là những lồng đèn có hình chữ nhật, rỗng giữa, bên trong có thắp nến, chiếu vào những dòng chữ màu đỏ rất bắt

mắt, trên mỗi tấm bài đều viết tên của 28 thí sinh, gần trăm tấm thẻ giấy chói lọi được xếp hàng dài trước long môn, trong bóng đêm mờ mờ, hướng dẫn các thí sinh tìm đúng tấm thẻ giấy có viết tên mình, sau đó theo sau người giơ thẻ đi vào long môn. Tên của Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai đều trên cùng một tấm thẻ. Hai người xách giỏ thi đi theo sau người giơ thẻ đi qua lối đi có lan can làm bằng tre khúc khuỷu, tới ngoài đại sảnh ở phía bắc, Đề học quan Vương Biên đích thân điểm danh. Thiệu Hưng tri phủ Từ Thời Tiến là Đề điều quan (quan chỉ huy điều hành). Tri huyện Sơn Âm Hầu Chi Hàn, Tôn giáo dụ, Chu Huấn Đạo và 60 lăm bảo đi vào trong tham kiến, người chủ trì gọi to:

- Đề điều quan tới!

Từ tri phủ bước lên bục làm lễ chào, Vương đề học đứng dậy đáp lễ, độ nghiêm túc trang trọng thì thi huyện và thi phủ không sánh bằng được. Chỉ có thông qua được kỳ thi đạo này mới tính là một sinh đồ có công danh ở mức độ thấp nhất trong nghiệp khoa cử, mới có tư cách để tiếp tục tiến thân.

Vương Đề Học là một lão mọt sách, giơ tay cầm lấy danh sách điểm danh, thứ tự điểm danh là theo thứ tự đỗ cao trong kỳ thi phủ vừa rồi, sau đó mới điểm danh tới đồng sinh của khóa trước, Vương Đề Học gọi to:

- Trương Nguyên.

Trương Nguyên ở bên dưới đáp một tiếng rồi bước lên, thi lễ với Đại tông sư.

Vương Đề Học nhìn Trương Nguyên, nửa năm không gặp, Trương Nguyên cao lên không ít, đã không còn là thiếu niên dung mạo có vẻ ngây ngô mà lão gặp lần đầu ở lớp Minh Luân nho học ở Sơn Âm năm kia hôm nào nữa rồi, mà đã trở thành một nam tử trưởng thành rắn rỏi, thần khí rạng ngời.

Vương Đề Học gật đầu, hòa nhã nói:

- Làm tốt lắm.

Gọi hai lăm bảo tiến lên lấy dấu vân tay, đóng dấu bảo đảm. Trương Ngạc trình lên tấm kết phiếu bài thi đạo, để Tôn giáo thụ xác minh, sau đó Trương Nguyên đến chỗ phát quyển thi lĩnh giấy nháp và quyển thi mà lần trước hắn đã điền xong phần thông tin thí sinh, rồi tự xách giỏ thi đi về khu lục soát.

Thi đạo kiểm soát rất chặt chẽ, người phụ trách kiểm soát cũng không phải là sai dịch của huyện Sơn Âm và phủ Thiệu Hưng, là sai nhân mà Đề học quan đưa tới từ Hàng Châu, không chút dung tình, Trương Nguyên lại là người đầu tiên, bọn họ muốn lấy Trương Nguyên làm tấm gương cho những người phía sau, thật sự còn nghiêm hơn cả đề phòng trộm cướp, búi tóc dỡ tung, cởi giày, cởi tất, một sai nhân kiểm tra xem lỗ tai của Trương Nguyên có giấu tài liệu gì không. Trương Nguyên cởi hết đồ trên người chỉ còn sót lại một cái quần cộc để họ kiểm tra, nhảy lên vài lần còn chưa đủ, một sai nhân còn muốn tới sờ khám phần dưới của Trương Nguyên, Trương Nguyên không thể nhịn được nữa, kêu to lên:

- Dừng tay.

Thà cởi hết ra cho họ xem cho xong. Vài tên sai nhân sa sầm mặt lại, chuyển sang kiểm tra giỏ thi của Trương Nguyên, moi hết từng thứ ra để kiểm tra, 6 gói bánh sumi mà Mục Chân Chân bọc trong lá sen mà bị sai dịch xé ra, phải kiểm tra trong nhân bánh có chứa thứ gì không, Trương Nguyên tức giận đến mức đi vào long môn, hắn vứt luôn sáu miếng bánh ra đường, Ăn sao được nữa?

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 197

Làm rồi kỷ cương (2)

Trương Nguyên mang theo cái giỏ chật vật mãi mới tìm được trường thi và chỗ ngồi của mình, lúc này mới có thời gian để búi lại tóc, một lát sau mới bình tĩnh trở lại, thầm nghĩ:

- Mỗi lần vào trường thi là mỗi lần nhục nhã, một đường thi đậu tiến sĩ sau đó làm quan, ai ai cũng đều mặt dạn mày dày cả rồi.

Kỳ Bưu Giai bước vào, chỗ ở sát phía sau bên trái của Trương Nguyên, liền nói:

- Giới tử huynh, vừa rồi có mấy thí sinh giấu tài liệu trong đũng quần, bị lục soát ra, bị coi là coi khinh chữ thánh hiền, bị phạt quỳ trước đám đông ở cửa Long môn, nghe nói phải quỳ một ngày.

Trương Nguyên cười ha ha, tâm tình thoải mái, hỏi:

- Hồ Tử, đồ ăn đệ mang theo bị làm ô uế không?

Kỳ Bưu giai gù lưng nói:

- Vẫn tốt, họ chỉ nhìn thôi, không làm bẩn.

Trương Nguyên thấy trong giỏ thi của Kỳ Bưu Giai có các loại bánh, nào bánh kê, bánh vàng, bánh các lão, còn có cả kẹo bông, kẹo vừng: đồ ăn quả thật không ít, liền nói:

- Bánh của ta bị làm bẩn ta vứt hết rồi, để cho ta mấy cái bánh ăn cho đỡ đói, bằng không đói không chịu nổi.

Kỳ Bưu Giai đưa hết chồng bánh kê cho Trương Nguyên, bánh các lão già không cho, bánh các lão là loại bánh do đại học sĩ nội các năm chính thống là Khâu Duệ sáng chế ra, khi thi ăn bánh các lão sẽ gặp may mắn, thần đồng mười ba tuổi Kỳ Hồ Tử tin vào điều này.

Trời vừa hừng sáng, lồng đèn trong lều thi được mang đi hết, hơn 2600 thí sinh đã vào trong trường thi, long môn đóng lại, Vương Đề Học ra đề, tổng cộng có sáu đề bát cổ văn, trong đó một đề là đề tứ thư, đây là thủ nghê, tất cả các thí sinh đều phải làm, ngoài ra là năm đề kinh nghĩa: thi, dịch, thư, lễ, xuân thu; thí sinh căn cứ vào bốn kinh của mình để chọn ra một đề, có một quan thư lại đọc to đề thi, còn có sai dịch viết đề lên bảng đi khắp trường thi, các thí sinh cận thị và tai điếc đều được chiếu cố tới. Kỳ Bưu Giai ngồi phía sau bên trái Trương Nguyên, bốn kinh của Kỳ Bưu Giai là ‘Thượng thư’, lúc này thấy đề tứ thư là “Chúng ác chi tất sát yên”, xem tiếp thấy đề ‘Thượng thư’ là ‘Khắc minh tuần đức, dĩ thân cứu tộc’, trong lòng thầm mừng, hai câu này xuất phát từ Nghiêu Điển Thượng thư, già đã nghiên cứu rất sâu, lại thấy đề ‘Xuân Thu’ là “Tang hi bá gián quan ngư”, đây là kinh đề mà Trương Nguyên muốn làm, lần này hẳn phải tranh tài cao thấp với Trương Nguyên, giành án thủ thi đạo.

Vốn dĩ ba năm trước Kỳ Bưu Giai có thể đỗ tú tài, nhưng Đề học quan tiền nhiệm thấy già mới có mười tuổi, tuổi còn quá trẻ, có ý muốn rèn luyện già, để già đợi kỳ thi sau, nói rằng nếu khoa thi tới học hành tiến bộ, sẽ đề cử già là án thủ thi đạo, không ngờ cuối năm ấy quan Đề học ấy qua đời, bây giờ Vương Đề Học này không có ấn tượng gì với một thần đồng đệ nhất Sơn Âm là hẳn, chỉ quan tâm Trương Nguyên, điều này khiến Kỳ Bưu giai mười ba tuổi không khỏi có phần không phục. Trương Nguyên vẫn theo lệ cũ nhắm mắt tư duy cả buổi sáng, viết nháp trong dạ, chùng qua một canh giờ, một thư sử mang theo con dấu nhỏ của Vương đề học tới lều

thi của Trương Nguyên, đóng dấu vào từng bài thi, đây là để phòng ngừa hiện tượng gian lận như thí sinh đổi bài hoặc nhờ người làm hộ, dấu được đóng vào sau phần phá đề, đã một canh giờ trôi qua, phần phá đề của đề tứ thư chắc đã viết ra rồi chứ. Không ngờ vừa tới trước mặt Trương Nguyên, thì thấy thí sinh này đang ngủ gật, bài thi và giấy nháp đều để trống, không có chữ nào, liền trầm giọng nói:

- Tại sao không làm bài? Đến lúc này rồi ngay cả phá đề cũng không có, chẳng lẽ là chờ để sao chép bài của người khác hay sao, mau làm phsa đề đi, lát nữa ta sẽ quay lại đóng dấu cho người.

Nói xong, y ghi lại tên của Trương Nguyên ở phần đầu quyển thi rồi tiếp tục đi đóng dấu cho các thí sinh khác. Trương Nguyên giật mình, thầm nghĩ:

- Thi đạo có quy định này sao? Ta muốn nghĩ thêm một lát cũng không được, không có ai nói với ta, viên thư sử này ghi lại tên ta làm gì nhỉ?

Trong trường thi cũng không được hỏi, đành cầm bút viết phá đề và thừa đề của đề Tứ Thư 《 Chúng ác chi tất sát yên 》 : Luận về sự tốt xấu của con người, buộc phải đặt mình vào vị trí của họ, để truy cứu nguyên nhân, che giấu hết thiện ác mong sự đồng tình trong thiên hạ, người bị bịt mắt che tai, cũng không truy cứu nguyên cố ư?

Sau khi viên thư sử kia đóng dấu bài thi của các thí sinh ở lều khác xong, y lại tới trước mặt Trương Nguyên, nhìn lên bài thi của Trương Nguyên rồi đóng dấu ‘cạch’ một tiếng, sau đó ra khỏi lều thi, tới đại đường bẩm báo việc vừa thấy cho Đề học quan, đồng thời trình lên tên của vài thí sinh đã được ghi lại.

Vương Đề Học vừa nhìn thấy cái tên “Trương Tập”, nhú mày nói:

- Trương Nguyên này phạm quy thế nào?

Thư lại bẩm:

- Khi Tiểu quan tới đóng dấu, thì bài thi của hãn chưa có chữ nào, là tiểu quan nhắc nhở, hãn mới vội vàng phá đề, e là có ý gian lận.

Cái kiểu phạm quy hử hử thực thực này mặc dù có thể tiếp tục thi, nhưng sẽ bị giám thị để ý, hơn nữa bị ghi tên, khi chấm bài cho dù là văn hay cũng sẽ bị giảm một bậc, cũng chính là không hy vọng gì vào được top 6 thí sinh thi đạo điểm cao nhất..

Hầu Chi Hàn đang ngồi nghe nói vậy bỗng thất kinh ngạc, vội giải thích cho Trương Nguyên:

- Lão đại nhân, Trương Nguyên làm văn có thói quen này, phải nghĩ sẵn trong đầu trước, sau đó mới viết ra, hôm đó ở nho học Sơn Âm, lão đại nhân cũng từng ra đề để hãn làm, hãn đối đáp nhanh nhẹn, tài năng hiếm có, đâu đến nỗi một canh giờ phá không nổi đề.

Từ Thời Tiến cũng nói:

- Đi thi phủ hãn cũng như vậy, trước giờ ngọ một chữ cũng chưa làm, sau đó viết liền một mạch, xin lão đại nhân minh giám.

Thứ tự tên thi đạo của Trương Nguyên cũng liên quan tới danh dự của Hầu huyện lệnh và Từ tri phủ, nếu thứ tự của Trương Nguyên quá thấp, thì Hầu huyện lệnh và Từ tri phủ cũng không được đẹp mặt cho lắm, Vương Đề Học cười ha ha nói:

- Lão phu hiểu rõ tài năng của Trương Nguyên, đâu phải hạng người gian lận quay cóp.

Vương Đề học đích thân tới lều thi của Trương Nguyên, thấy Trương Nguyên nhúm mày viết trên bản nháp, đương nhiên vì vừa bị ghi tên, nên tâm trạng không được tốt lắm, liền đi tới hạ giọng nói:

- - Làm bài cho tốt, chớ bị ảnh hưởng.

Trương Nguyên nhìn thấy Vương Đề Học, tinh thần phấn khởi hẳn lên, không đợi hẳn đứng dậy thi lễ, Vương Đề Học đã xoay người đi ra ngoài.

Trương Nguyên trong lòng biết Đại tông sư đặc biệt tới để an ủi hẳn, trong lòng cảm kích, lập tức hoàn toàn tập trung làm văn, Vương Đề Học ra tới đại sảnh, ngồi một lát, dưới bếp báo lên cơm trưa đã chuẩn bị xong, mời mấy vị đại nhân dùng bữa.

Vương Đề Học cùng mấy vị quan là Từ tri phủ và Hầu huyện lệnh cùng đi dùng bữa, thì có thí sinh tới nộp bài, lập tức liền có năm sáu thí sinh khác tới nộp bài, Vương Đề Học nhìn qua, chưa thấy tác phẩm nào xuất sắc, lại qua nửa canh giờ nữa, mới thấy Trương Nguyên xách giỏ thi đi ra, theo sát phía sau là một thiếu niên, Hầu Chi Hàn cười nói:

- Trương Nguyên nộp bài rồi, phía sau là Kỳ Bưu Giai, là thần đồng Sơn Âm, hai người họ cùng nộp bài, thật khéo.

Hai quyển chế nghệ của Kỳ Bưu Giai đã làm xong trước giờ Ngọ, gã viết ra nháp trước, sau đó kiểm tra lại ba lần, xem có chỗ nào phạm qui không, ví như chưa tránh ngự danh, miếu hiệu, trong văn có đề cập đến dòng dõi nhà mình, bài thi phạm những điều cấm kị này đều không thể trúng tuyển. Thiếu niên mười ba tuổi này cực kì chăm chỉ, cơ hội ba năm một lần tuyệt đối không thể vì những sơ sẩy này mà thất bại trong gang tấc. Khi kiểm tra thấy không có lỗi nào, mới viết vào giấy thi, gã còn phải tự mình đọc chầm câu, sau khi hoàn thành, đặt bút xuống xoay tay thả lỏng, nhìn Trương Nguyên ở đằng trước vẫn đang viết văn.

Lúc này đã có người nộp bài thi. Kỳ Bưu Giai cũng không vội, chờ Trương Nguyên. Đợi nửa canh giờ thấy Trương Nguyên đứng dậy nộp, gã cũng nộp bài theo. Mười thí sinh nộp bài đầu tiên ở mỗi trường thi có thể trực tiếp đem bài thi đến thẳng đại đường và mời Đại Tông sư phỏng vấn,

nếu Đại Tông sư khen ngợi thì có thể quyết định ngay có trúng tuyển hay không.

Trương Nguyên quay lại thấy Kỳ Bưu Giai đi theo sau, liền đi chậm lại, sóng vai đi cùng Kỳ Bưu Giai, hỏi:

- Hồ Tử, thư sử lúc trước tại sao lại ghi tên của ta, còn chưa qua giờ Ngọ, chả nhẽ không đáp đề thì không được sao?

Kỳ Bưu Giai tham gia đạo thi lần trước, có kinh nghiệm hơn Trương Nguyên, nói:

- Qui định của trường thi không có điều này, nếu không đã hủy thẳng tư cách thi của huynh rồi. Cụ thể như thế nào thì đệ cũng không rõ, chắc là ước định thành một loại thói quen khoa trường. Thi cũng được một canh giờ rồi, cuối cùng cũng phải viết vài câu chữ.

Thiếu niên mười ba tuổi này nói bộ dạng như ông cụ non. Trương Nguyên cười hì một cái, nói:

- Tạm thời chưa đáp đề thì chính là có ý đồ làm rối kỉ cương, cũng giống như ra ngoài mà không mang theo bạc chính là muốn trộm cướp, nhìn mỹ nữ là muốn... sao có thể vô lý thế được.

Thầm nghĩ:

- Đi một ngày đàng học một sàng khôn. Lần này coi như ta sơ sẩy, lúc ban đầu hỏi Tông Tử đại huynh về qui củ thi không đủ cẩn thận, chuyện này tuyệt đối không thể có lần thứ hai. Lúc thi hương ta phải cố gắng tìm hiểu mọi chuyện có thể xảy ra trong trường thi, phải xuy sét đến mọi chuyện có thể xảy ra, thời gian không chờ đợi ta.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 198

Phá tan môn đình (1)

Kỳ Bưu Giai nói:

- Chắc không sao đâu, chỉ là nhắc nhở Giới Tử huynh phải nhanh chóng đáp đề mà thôi.

Đại Tông Sư và Từ tri phủ, Hầu tri huyện đều đang ở trên công đường nhìn hai người. Trương Nguyên, Kỳ Bưu Giai không tiện nói nhiều, cùng bước lên đại đường nộp bài thi và chờ thi vấn đáp.

Vương Đề Học mấy năm nay chấm thi đã nhiều, ánh mắt sắc bén, xem lướt nhanh qua trước đề văn tứ thư bát cổ của hai người, rồi nói với Từ, Hầu:

- Chắc chắn đạt.

Đề thi vẫn coi trọng đề tứ thư, tứ thư làm tốt thì có thể trúng tuyển, còn về Ngũ Kinh, đó là đề xác định thứ hạng cao thấp.

Trương Nguyên và Kỳ Bưu Giai lần này bố sinh đồ là việc trong dự liệu, Từ Thời Tiến và Hầu Chi Hàn đồng loạt nói:

- Chúc mừng lão đại nhân lại vừa cất nhắc hai vị tuần tú tài giỏi.

Trương Nguyên, Kỳ Bưu Giai mau chóng quì lạy Đại tông sư. Sau này Vương Biên chính là thầy của hai người. Một sĩ tử từ lúc nhập môn đến khi

đỗ tiến sĩ, có mười mấy thầy dạy cũng không phải là hiếm.

Vương Đề Học xem bát cổ văn “ Thượng Thư “ của Kỳ Bưu Giai trước, gật đầu nói:

- Văn này rất có sáng tạo, chính đáng và xác thực. Đồng tử mười ba tuổi có thể suy nghĩ như vậy đúng là hiếm có, hiếm có.

Kỳ Bưu Giai rất kì vọng thầy Đại Tông sẽ chọn gã là án thủ ngay tại đó nhưng lại thấy thầy để bài thi của mình sang một bên rồi xem văn bát cổ “ Xuân Thu “ của Trương Nguyên, trong lòng không khỏi hụt hẫng.

Vương Đề Học là bậc thầy nghiên cứu “ Xuân Thu “, đã có ba cuốn “Xuân Thu định chỉ”. Trương Nguyên từng đọc rất kĩ, sách là do Vương Anh Tư mượn của ông ta, vì vậy đề “ Xuân thu “ của cuốn “Tang hi bá giám quan ngư” này Trương Nguyên làm rất chặt chẽ, khảo cứu và dẫn chứng tinh tường, bút pháp mượt mà cứng cáp. Vương Đề Học nhìn mà liên tiếp gật đầu, sau khi xem xong vẫn chưa thỏa mãn, liền thảo luận với Trương Nguyên về “ Xuân Thu “.

Vương Đề Học nói:

- Những người có thành ý xem “ Xuân Thu “, là có tấm lòng chính danh và lương thiện, từ hai câu “lấy nghĩa chính danh” của nó là thấy được tư tưởng chính của “ Xuân thu “.

Trương Nguyên đáp:

- Những gì thầy thấy được rất đúng, đọc kinh phải vì sự việc mà thấy được nghĩa, nhưng sự việc chẳng qua chỉ là cái lệ, nhấn mạnh ở cái nghĩa chứ không phải ở sự việc, nghĩa là gì? Sự việc là thiện tâm của bậc thánh nhân, còn nghĩa là đại pháp của bậc thánh nhân.

Vương Đề Học cảm thấy những gì Trương Nguyên đã thấy rất hợp với mình, nói chuyện rất tâm đắc, lần lượt từ việc chơi từ, phân biệt nghĩa, dùng kinh nghiệm từng trải đề bàn về “ Xuân thu “, Trương Nguyên ngẫu nhiên nói thêm vào mấy câu, vừa có thể nêu rõ những nét chính của vấn đề, nhưng lại không làm sai lệch ý nghĩa, không phải là người hiểu học có suy nghĩ sâu xa thì không thể nói được những lời ấy. Vương Đề Học rất tán thưởng, coi trường thi này như giảng đường “ Xuân thu “, lão râu bạc phất phơ, luận đàm thoải mái về “ Xuân thu “.

Kỳ Bưu Giai đứng một bên thấy vô vị, còn vài thí sinh khác đang chờ Đại Tông sư hỏi vấn đáp, nhưng Đại Tông sư đang rất có hứng nói chuyện, căn bản là không rảnh để ý tới bọn họ. Một đồng sinh trong số họ cao giọng nói:

- Thầy Đại Tông, bản kinh của học trò cũng là “ Xuân thu “.

Vương Đề Học có chút không vui liền nói:

- Nếu người cũng nghiên cứu về “ Xuân thu “ vậy ta hỏi người, giảng tội cho Văn Khương là vu trách nhiệm của họ cho Trang Công- luận này có xác thực không?

Đây không phải là câu hỏi dễ trả lời, nếu không rõ Xuân thu tam truyện như lòng bàn tay và thông hiểu đạo lí thì sẽ không trả lời được. Tên đồng sinh đó ấp úng, mặt đỏ bừng.

Vương Đề Học chuyển ánh mắt đến mặt Trương Nguyên, cảm hơi giương lên, nói:

- Trương Nguyên, người trả lời đi.

Trương Nguyên suy nghĩ chốc lát, rồi trả lời:

- Văn Khương giết chồng, Ai Khương giết con, tội không giống nhau. Chế độ pháp luật của Xuân Thu coi trọng 'Lũ thư bất hủ' (sách vở lập lại nhiều lần không bị cấm kỵ), Trang Công tuy quên việc hôn sự, nhưng vụ án Tôn Chu đang còn đó, đại để thư pháp “ Xuân Thu “, hoặc trọng câu dưới, hoặc trọng câu trên, không cần thiết phải câu nệ riêng câu nào.

Tên thí sinh không đọc “ Xuân thu “ hoặc là đọc một cách hời hợt kia, nghe mấy câu của Trương Nguyên đúng là như vẹt nghe sấm nhưng xem bộ dạng thầy Đại Tông gật đầu, thì cũng biết là Trương Nguyên trả lời rất hay.

Chính lúc này, bỗng nghe được một tiếng nổ vang, mọi người trên công đường mới đầu còn tưởng tiếng pháo mở cửa thả tên đứng đầu bảng, sau mới nghe ra tiếng xào xạc, hóa ra là tiếng mưa rơi. Lúc này những thí sinh ngồi ven lều thi thì thấm rồi, không thể viết văn, phải che bài thi để không bị mưa ướt, chữ viết bị nhòe là bài thi sẽ không còn giá trị nữa.

Trận mưa này gần nửa canh giờ mà vẫn không chịu ngừng, cũng may đã có hơn hai trăm thí sinh nộp bài. Sau khi Vương Đề Học thị sát trường thi, đồng ý cho những thí sinh ngồi bên mép dời vào chỗ trống để cuộc thi có thể tiến hành bình thường.

Đầu giờ Thân, Trương Nguyên cùng Kỳ Bưu Giai và hơn hai trăm thí sinh đột đầu ra khỏi Long Môn. Vẫn đang mưa to, những chiếc đèn lồng chân cao xếp dày đặc như sao sa lúc canh năm ở quảng trường bên ngoài lều thi bây giờ đã trở thành những chiếc ô giống như những cái nấm hiện ra sau cơn mưa trong rừng, chỉ thấy ô che không thấy người. Tiếng mưa rơi ào ào như trút nước.

Kỳ thi đạo hôm nay đúng là nhiều cái không như ý, lúc bị lục soát khi vào trường thi thì trí thức không được trọng dụng, lúc thi lại bị ghi tên. Bây giờ lại gặp mưa to, từ lều thi đi đến Long Môn khăn áo của Trương Nguyên đã bị ướt hết nên cũng không vội tìm chỗ trú mưa, hẩn kéo giỏ thi nhìn

xung quanh, trước mắt tối sầm lại, một cây dù lớn bằng giấy dầu che trên đầu hẳn, tiếng Mục Chân Chân nhanh nhẹn nói:

- Thiếu gia thi xong rồi ạ!

Trương Nguyên nghiêng đầu nhìn, gương mặt tinh khiết như trái dưa mới hái của Mục Chân Chân gần trong gang tấc. Vì gần nên Trương Nguyên có thể nhìn rõ những hạt mưa li ti dính trên đầu lông mày tinh mịn của Mục Chân Chân, đôi mắt mở to, ẩn chứa sự vui mừng thuần khiết. Ô ở bên cạnh rất nhiều nên Mục Chân Chân cố giơ cao ô lên, miếng vải bởi Tùng Giang màu đen hơi nhỏ kia bó chít vào ngực, duyên dáng nhô lên.

- Đây là nữ tỳ nhà ai vậy, thật là không hiểu chuyện, cổ mà chen lên, chen lấn đến nỗi không đứng thẳng được!

Bên cạnh có người trừng mắt nhìn Mục Chân Chân, lên tiếng chỉ trích, người này chắc hẳn cũng đang đón thí sinh nào đó ra khỏi trường thi. Mục Chân Chân và Vũ Lăng vốn chờ bên Long Môn, thấy Long Môn vừa mở, Mục Chân Chân đã tìm Trương Nguyên không hề chớp mắt. Thấy Trương Nguyên đội mưa đi đến bên hàng rào trúc, bộ dạng toàn thân ướt nhẹp, Mục Chân Chân vội vã ra sức chen tới. Tuy Mục Chân Chân nhanh nhẹn nhưng mưa này lại còn mở ô, không tránh khỏi có chút cản trở.

Mục Chân Chân mặt đỏ bừng, một tay giơ lên cao, nhất thời không biết nên nhận lỗi như thế nào, Trương Nguyên đứng dưới ô chấp tay thi lễ nói với người kia:

- Xin lỗi, xin lỗi, mưa to quá, vô ý va phải các hạ, xin thứ lỗi, thứ lỗi.

Người đó định thần nhìn lại, chuyển giận thành vui nói:

- Hoá ra là Trương công tử, Trương công tử lần này nhất định là trung học rồi, có thấy khuyến tử Lã Văn Chiêu không?

Người nhận ra Trương Nguyên nhiều, Trương Nguyên lại không nhận ra người này, nói:

- Lệnh lang còn đang làm văn, đợt đầu vẫn chưa ra, thì chắc chắn sẽ ra đợt hai. Lần này cũng chắc chắn là đỗ trung học rồi.

Tay phải hần nhẹ ôm eo của Mục Chân Chân, nói:

- Chúng ta mau về nhà đi, ta bị ướt từ đầu đến chân rồi.

Mục Chân Chân cảm giác bàn tay mơn trớn da thịt đằng sau lưng, thoáng chốc cảm thấy căng thẳng, dường như muốn ngăn lại, nhưng lại không làm được.

Lúc này Vũ Lăng mới chen đến, vóc dáng nhỏ gầy nếu mở ô thì sẽ không thể chen tới được, đành gập ô mà chen qua, nó lau nước mưa trên mặt, nói lớn tiếng:

- Thiếu gia, thiếu gia Tông Tử của Tây Trương lúc trước nói chờ người ở tửu lầu phố Thập Tự để uống rượu, mời thiếu gia ra khỏi trường thi thì đến đó.

Trương Nguyên cười nói:

- Bộ dạng ta thế này thì làm sao mà đi được.

Thấy Mục Chân Chân đứng là chỉ lo che ô cho hắn, nửa bên người mình thì đang dầm mưa liền giơ tay ra đẩy ô về phía Mục Chân Chân, nói:

- Không cần che cho ta, dù sao thì ta cũng ướt rồi. Sao hai người không mang thêm ô đi?

Vũ Lăng nói:

- Vốn mang thêm một cái ô nhưng Trương Định Nhất thiếu gia mượn đi rồi.

Trương Nguyên cũng không mở ô, cất bước đi. Vũ Lăng dù sao cũng bị ướt mưa rồi, kệp lấy ô, cười hì hì rồi đi theo sau thiếu gia.

Ra khỏi trường thi chật chội, Trương Nguyên hét lớn một tiếng:

- Chạy.

Cũng giống như năm ngoái gặp mưa to ở Hồ Tâm đảo - Thương Đào Viên, hần và Vũ Lăng nhanh chân chạy, ô đều bị gió thổi lật ngược ra. Chủ tớ ba người chạy một hơi đến dinh thự Trương Đông, vẫn chưa vào cửa rào trúc, bỗng nghe được tiếng kèn Xô-na, tiếng chiêng đồng, thấy một đám nhạc công đang ở trước cửa đi ra, diễn tấu sáo và trống trong mưa, tiếng chúc mừng đồng loạt. Hoá ra đám nhạc công này vì trong trường thi quá đông, tìm người không dễ, biết Trương Nguyên chắc chắn đỗ, lại cách gần nên đứng ở cổng lớn chờ Trương Nguyên.

Trương Nguyên lắc đầu cười, nhóm kèn này ăn chắc hần rồi. Đây là lần thứ năm báo hỉ rồi.

Người hầu mà Thương Chu Đức phái tới cũng đứng ở cửa chờ tin tức của Trương Nguyên, được tin Trương công tử thi cử thuận lợi, người hầu nhà họ Trương này vội đội nón lá tre trở về Hội Kê báo tin.

Hai huynh đệ Lý Thuần, Lý Khiết thích nhất thổi kèn, đang ở một bên lớn tiếng nói:

- Thổi nhiều vào, ta thổi, thổi lâu một chút, thổi thật lâu vào.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 198

Phá tan môn đình (2)

Mục Chân Chân đến nói:

- Thiếu gia, nước chuẩn bị xong rồi, mau đi tắm rửa đi, phu nhân lo thiếu gia bị cảm lạnh đó.

Trương Nguyên vội vàng vào tắm rửa, Mục Chân Chân giúp hắn dùng khăn lau khô tóc sau đó chải đầu. Nghe được nhóm nhạc công ở tiền viện vẫn đang diễn tấu âm ỉ, Mục Chân Chân mím môi cười nói:

- Hai vị thiếu gia Lý Thuần, Lý Khiết không cho nhóm nhạc công này đi.

Trương Nguyên đầu chải gọn gàng, tóc búi tròn, đội lưới trùm, mặc quần áo màu xanh da trời, trên chân là đôi giày nhạ màu, vẻ mặt hồng hào. Mục Chân Chân nhìn thiếu gia đứng trước mặt mình mà cảm thấy hơi then thùng. Vóc dáng của thiếu gia từ năm ngoái đến nay phát triển cực nhanh, đã cao tương đương nàng rồi. Tháng trước lúc ở hiệu may, thiếu gia dùng thước đo quần áo để đo chiều cao thì đúng năm thước, lúc đó còn nói thầm một câu “năm thước chính là một mét bảy”. Mục Chân Chân không biết “một mét bảy” là nghĩa gì, chỉ là cảm thấy năm nay hình như nàng không cao lên nữa, chắc chắn bị thiếu gia vượt qua rồi. Ừ, vượt qua mới tốt, Trương Nguyên đi gặp mẫu thân và tỷ tỷ với tinh thần thoải mái. Trương Nhược Hi cười nói:

- Tiểu Nguyên, mau đuổi đám người đó đi, sắp điếc hết cả tai rồi. Sao lại nghe theo hai tên gốc đó, chúng nghe không chán đâu.

Trương Nguyên lấy ba tiền đuổi đám nhạc công kia đi. Lý Thuần, Lý Khiết còn không nghe, Trương Nguyên nói chờ qua hai ngày nữa để bọn họ đến thối, thì hai anh em lúc này mới thôi.

Vũ Lăng đi vào, nói:

- Thiếu gia, Năng Trụ nói rằng Tông Tử công tử và Tam công tử đều đang chờ thiếu gia ở tửu lầu phố Thập Tự đó.

Trương Nguyên đi vào nói với mẫu thân một tiếng, dẫn theo Vũ Lăng đi dự tiệc, thấy ngoài đại huynh Trương Đại và tam huynh Trương Ngạc ra, anh em Kỳ Bưu Giai và Kỳ Trương Ngạc cười nói:

- Giới Tử đệ, Hồ Tử nói đệ đỗ án thủ thi đạo là không còn nghi ngờ gì nữa rồi, đệ phải mời một bàn hoa tửu mới được.

Trương Nguyên nói:

- Thầy Đại Tông chỉ nói nhận đệ với Hồ Tử, chứ chưa chọn án thủ.

Kỳ Hồ Tử còn có chút rầu rĩ không vui, nói:

- Thầy Đại Tông đối với huynh và đối với thí sinh khác hoàn toàn khác nhau, huynh không phải án thủ thì ai là án thủ!

Trương Nguyên nói:

- Thiệu Hưng có tám huyện mới thi được một huyện, thầy Đại Tông sao có thể chọn án thủ qua loa được.

Trương Ngạc cười nói:

- Hồ Tử chớ có tranh giành án thủ với Giới Tử nữa, để Giới Tử lấy cái chức tiểu Tam Nguyên cũng dễ nghe một chút.

Tất cả mọi người đều bị Trương Ngạc nói cho cười rộ hết cả lên, Chu Mặc Nông nói:

- Hoa tửu này thì Trương Giới Tử nhất định phải mời, đừng tiết kiệm tiền cho hăn, hôm nay thì thôi, đến Hàng Châu, đến Nam Kinh thì hãy bảo hăn mời. Cựu viện danh kỹ, một bữa hoa tửu có đến mấy chục lượng bạc, đến lúc đó sắc mặt Trương Tam Nguyên chắc chắn vàng như màu đất.

Trương Đại lại nói:

- Danh kỹ yêu tài tử, có lúc không mất một phân bạc nào cũng có thể được no say vui vẻ đấy, cái đó phải xem bản lãnh của Giới Tử đệ rồi.

Hôm nay Trương Ngạc vô cùng phấn khởi, cứ như y trúng tiểu Tam Nguyên vậy. Vừa hỏi mới biết tổ phụ Trương Nhữ Sương đã đồng ý nạp giám cho y, nếu thuận lợi thì cuối tháng sau có thể đến Quốc Tử Giám-Nam Kinh học, mà Trương Đại làm cống sinh cũng sẽ cùng đi. Nho học Sơn Âm hàng năm đều có một suất cống sinh. Suất cống sinh năm nay dành cho Trương Đại, Trương Nhữ Sương cũng đã xét tới Trương Đại muốn đi Nam Kinh nên mới nạp giám cho Trương Ngạc, nếu không sao đồng ý cho Trương Ngạc một mình càn quấy ở ngoài được.

Trương Ngạc nói:

- Nghe nói án thủ thi đạo cũng có thể do Đề Học quan tiến cử vào Quốc Tử Giám học, Giới Tử, đệ lần này nhất định phải đoạt án thủ đấy.

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ tận lực rồi, có thể là án thủ hay không thì phải xem ông trời, cho dù không phải án thủ đệ cũng có thể đi Nam Kinh, đệ đến môn hạ Tiêu Thái

Sử học cũng không kém Quốc Tử Giám mà.

Kỳ Bưu Giai thấy huynh đệ họ Trương nói năng sôi nổi, liền nói:

- Tháng sau ta đi thư viện Đông Lâm học, Khải Đông tiên sinh có thư đến bảo ta bái môn hạ Cảnh Dật tiên sinh.

Trương Nguyên nói:

- Thư viện Vô Tích Đông Lâm, vậy chắc chắn phải đi chiêm ngưỡng rồi.

Hắn thầm nghĩ:

- Cao Phàn Long là người đứng đầu Đông Lâm, nhất định phải thăm hỏi, nghe cao kiến của người ta.

Cuối giờ Dậu, rượu hết người tản mát về hết, Trương Nguyên quay về nhà, sau khi rửa mặt, chuẩn bị ngủ, Vũ Lăng đi vào nói:

- Thiếu gia, có một chuyện quên báo cho thiếu gia biết, bên ngoài trường thi hôm nay, Vương Nhị tiểu thư cũng luôn đứng chờ ở đó.

... Mừng chín tháng tư là thời gian mà đồng sinh của Hội Kê tham gia thi đạo. Trương Nguyên ung dung đi Hội Kê thăm hỏi Vương Bính Lâm, tên gác cổng lại nói rằng đại công tử đi làm lầm bảo cho người ta rồi. Lúc này Trương Nguyên mới nhớ ra Vương Bính Lâm là lầm sinh của huyện học Hội Kê. Nếu Vương Bính Lâm đã không ở quý phủ, thì trong nhà chỉ có đàn bà và trẻ em, đương nhiên là hắn không tiện vào, nên để lại một tấm thiệp rồi về.

Ngày hôm sau, Vương Bính Lâm đến Sơn Âm thăm Trương Nguyên, lấy hai quyển chế nghệ thi đạo của Trương Nguyên mang về, ắt là Vương Anh Tư muốn xem.

Hơn mười ngày từ sau hôm đó, Trương Nguyên ngoài đọc sách, học chữ ra thì là thưởng trà và bình luận văn học cùng đại huynh Trương Đại và đám người Chu Mặc Nông. Việc thi cử của 8 huyện phủ Thiệu Hưng đã kết thúc, Vương Đề Học và học giáo phủ Thiệu Hưng cùng giáo thụ 8 huyện đóng cửa chấm bài thi. Hơn hai nghìn sáu trăm đồng sinh đều ở lại Phủ Thành chờ tin tức. Số đồng sinh này rất đông, ngoài việc chờ yết bảng ra thì không có việc gì cả, không ít đồng sinh phẩm chất thấp kém đã kéo bè cánh chơi bời, ỷ nhiều người, sau khi uống rượu uống trà ở tửu lầu cũng không trả tiền, có kẻ còn xông vào nhà chứa chơi gái quỵt tiền, nhất thời hai thành Sơn Âm, Hội Kê trở nên rối loạn xấu xa.

Sáng ngày hai mươi ba tháng tư, Trương Ngạc đến tiểu lầu ở vườn sau nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, đệ xem xem, những người đọc sách thánh hiền, viết văn bát cổ đều có những phẩm tính gì thế này, chả khác gì mấy loại lưu manh. Hôm qua ta gặp một đám đồng sinh ăn không ở tửu lầu, còn đánh chửi tiểu nhị ở tửu lầu đó, ta thấy thế tức quá, liền ra lệnh cho Năng Trụ và Phùng Hồ đánh cho đám đồng sinh đó một trận, đám ngu xuẩn còn nói bọn nó là đồng sinh, ta nói ta đánh chính là đồng sinh.

Trương Nguyên cười nói:

- Con sâu làm rầu nồi canh ở đâu mà chả có, có loại đồng sinh làm xằng làm bậy đó thì cũng có đồng sinh phẩm hạnh cao thượng như đệ vậy, đừng vợ đứa cả năm.

Hai người dựa vào lan can lầu xem nước sông Đầu Lao gần ngay trước mắt, thấy bên Tây Trương có nữ tỳ xinh đẹp thân hình thon thả đi tới, đi qua cây cầu Thạch Cung tới tiểu lầu bên này, Trương Ngạc “ha” một tiếng nói:

- Đây là Liên Hạ, Giới Tử còn nhớ chuyện bảo vật hay không?

Liên Hạ đến bên này, đưa một phong thư cho Trương Nguyên, là phụ thân của Trương Nguyên- Trương Thụy Dương từ phủ Khai Phong Chu Vương gửi thư về thông qua dịch trạm. Trương Nguyên mở thư đọc, phụ thân trong thư nói Chu Thân Vương vẫn chưa về Khai Phong vì Phúc Vương tháng ba về Lạc Dương. Hoàng Đế lệnh cho Chu Thân Vương đưa Phúc Vương đi Lạc Dương. Vì thế, Chu Vương phải cuối tháng năm mới có thể về Khai Phong, nếu Trương Thụy Dương từ quan về Sơn Âm ít nhất cũng phải sau mùa thu mới được.

Phụ thân lần nữa không thể trở về khiến Trương Nguyên có chút phiền muộn, nhưng từ lá thư của phụ thân hẳn có thể biết được Phúc Vương cuối cùng cũng rời kinh, các quan triều đình lại một lần nữa chiến thắng ý chí của Hoàng Đế, Chung Thái Giám ắt cũng biết chuyện này.

- Thiếu gia, thiếu gia, xảy ra chuyện rồi, có một đám người đến, tay cầm gậy gỗ, đập nát cửa rào trúc nhà ta.

Đại Thạch Đầu lau mồ hôi, chạy như bay tới báo cho Trương Nguyên.

Trương Ngạc giận tím mặt, quát tên người hầu:

- Mau quay về gọi thêm người đến, cầm gậy đến đây, mau!

Phúc Nhi chạy nhanh như chớp, tỳ nữ Liên Hạ cũng vội vàng về Tây Trương để báo tin cho đại lão gia.

Trương Ngạc hỏi Trương Nguyên:

- Chắc hôm qua những tên đồng sinh bị ta đánh đã tìm lầm cửa, tìm đến chỗ đệ để đánh. Đến đúng lúc lắm, giờ mà không đánh gãy chân bọn chúng không được.

Từ lâu nhỏ ở vườn sau đến cổng rào trúc ở tiền viện cách chừng hai mươi trượng. Trương Nguyên nghe được tiếng trống vang trời ở tiền viện,

còn có tiếng pháo và súng tam nhãn đang bắn, nhưng lại không nghe được tiếng đánh chửi liên hồi Đại Thạch Đầu:

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy, đám người đó nói những gì?

Đại Thạch Đầu nói:

- Không nói gì cả, vừa đến là đập cửa rào trúc của chúng ta luôn.

Trương Nguyên và Trương Ngạc từ bên cạnh vườn sau vây quanh nhà ngói mà đám người hầu ở chạy nhanh đến tiền viện. Bên giếng nước không có người, mọi người đều chạy đến tiền viện hết rồi. Mục Chân Chân chạy tới, nét mặt rạng rỡ, nói lớn tiếng:

- Thiếu gia, trúng rồi, trúng rồi, trúng tam án thủ rồi.

Tình thế thay đổi hoàn toàn thế này, phá cửa sao lại chuyển thành báo hi? Trương Nguyên mừng khởi nói, thi huyện, thi phủ, tiểu Tam Nguyên, thật là không dễ dàng, hỏi:

- Tại sao lại đập cửa?

Mục Chân Chân vui sướng nói:

- Nói là sửa cổng, có cả thợ đá, thợ mộc theo sau, dẹp cửa rào trúc đi, muốn xây cổng tường mới.

Trương Ngạc bật cười ha hả:

- Thì ra là thế, làm cho ta và Giới Tử giật mình.

Trương Nguyên cười nói:

- Đám thợ này sao lại hống hách như vậy, có kiểu ép người ta xây cửa tường như thế sao!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 199

Lúc này im lặng hơn là lên tiếng

Hắn bước nhanh đến tiền viện đã thấy một đám người vui sướng hơn hở. Trong đó có một người thổi kèn đã tới nhiều lần, ra sức diễn tấu. Sáu, bảy người thợ thủ công nhanh nhẹn gỡ hàng rào trúc đi. Những vật liệu để xây cổng tường như ván ngang, cành trúc, đỉnh thiếc, hoa tre v. v... đã bày ra một bên, tay chân nhanh nhẹn làm cho người ta phải xuýt xoa.

Lại nhìn trước cửa còn dựng thẳng một cột cờ, trên cờ có chữ viết rằng:

- Tin thắng lợi, Trương Nguyên thiếu gia của quý phủ, liên tiếp đỗ đầu thi đạo, thi hương năm Vạn Lịch thứ 42.

Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Giới Tử, đúng là đầu bảng rồi, tiểu Tam Nguyên, hay lắm, ba huynh đệ chúng ta có thể cùng đi Nam Kinh- Quốc Tử Giám rồi, ha ha.

Trương mẫu Lã thị và Trương Nhược Hi còn có Lý Thuần, Lý Khiết cũng đi ra. Đám thợ lúc này tới dập đầu thi lễ với Trương mẫu Lã thị và Trương Nguyên, nói hôm nay xây tường này không lấy một xu, sau này vĩnh viễn coi Trương gia là khách hàng chính. Nhà Trương Nguyên xây nhà, đặt mua dụng cụ gia đình, những người thợ này sẽ ưu tiên, những người thợ khác không được đến tranh, đây cũng là một loại qui củ đã được ước định.

Trương mẫu Lã thị mặt mày hớn hở, nói:

- Mới vừa rồi Thạch Đại Đầu nói là đập cửa, đúng là hù lão thân một vố, không biết hoạ từ đâu ra.

Những tên thợ này nịnh nọt nói:

- Phu nhân, đây là chuyện đại hi, Trương thiếu gia Tam nguyên án thủ, ắt hẳn thi hương thi hội liên tiếp, cần thiết phải thay đổi môn đình, bằng không thể hiện khí thế quý phủ thế nào.

Lý Thuần, Lý Khiết vô cùng vui vẻ, nói:

- Nhạc công đến thật, tốt, tốt lắm, lần này nhất định phải thổi lâu một chút.

Tiếng bước chân dồn dập, Năng Trụ dẫn theo hơn mười đầy tớ Tây Trương, trong tay cầm côn bổng chạy thật nhanh tới, thấy thợ đang xây tường cửa, nhạc công đang diễn tấu. Năng Trụ và đám người Phùng Hồ không biết làm sao, lớn tiếng kêu:

- Tam thiếu gia, tam thiếu gia.

Trương Ngạc cười lớn, đi đến nói:

- Không sao, Giới Tử đồ đầu tú tài trung học, đây là người đến báo tin vui.

Đám người Năng Trụ liền bỏ gậy đi, lần lượt chúc mừng Trương Nguyên, đang nhao nhao thì nghe có tiếng gọi:

- Đại lão gia đến rồi, đại lão gia đến rồi.

Trương Nguyên nhìn lên, đúng là tộc thúc tổ- Trương Nhữ Sương đến, liền nhanh chóng tiến lên chấp tay trước ngực thi lễ, đưa thúc tổ đến chính

sảnh ngồi. Trương mẫu Lã thị và Trương Nhược Hi cũng đến bái kiến Trương Nhữ Sương. Trương Nhữ Sương cười ha hả nói:

- Thuy Dương có con như thế quả là đáng mừng. Trương Nguyên mười bảy tuổi đã có thể thay đổi môn đình, đây là ân trạch tổ tiên họ Trương ta. Ngày mai đi tổ đường tế tổ báo tin vui.

Rồi lại dặn dò:

- Trương Nguyên, mau đi đặt may áo sinh đồ, khăn nhỏ, hài thao, mua vải đỏ, ngày mai sau khi tế tổ để cho nhóm kịch Khả Xan đến diễn một ngày trước cửa, ăn mừng một phen.

Ngày hôm đó, khách đến chúc mừng đông như đèn cù vậy, mãi cho đến đêm, vẫn còn có người đến thăm. Bây giờ Trương Nguyên vẫn chỉ là một tú tài mà đã có người đến tận cửa đòi bán thân làm nô, còn có người đem con gái lớn như Thỏ Đình đến Trương gia làm tỳ nữ. Trương Nguyên đều một mực cự tuyệt. Nghe thấy trống báo canh hai, nghĩ rằng chắc không còn ai đến nữa thì lại thấy một người đàn ông bề ngoài vẻ khờ khạo, lưng vác một cái túi nặng phong trần, đi một cách mệt mỏi, quì xuống bậc cửa dập đầu thi lễ với Trương Nguyên, nằng nặc đòi ở lại nhà Trương Nguyên làm nô bộc, Trương Nguyên không nhận, người này cứ quì không đứng dậy, nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân là Lai Phúc, xin người nhận tiểu nhân đi, tiểu nhân là Lai Phúc đây, Lai Phúc.

Trương Nguyên bận rộn cả ngày, thấy người đàn ông kia vô cớ gây rối, không nhin được, thầm nghĩ:

- Lai Phúc là ai, ta không quen, chả thềm bận tâm người có phải Lai Phúc hay không. Đây đều là đồ nịnh nọt, nếu ta nhận về, sau này tất ỷ thế hiếp người, gây chuyện thị phi. Vậy ta và Tùng Giang Đồng thị kia khác gì nhau.

Nói rồi hẳn bảo Mục Kính Nham đưa tên tự xưng là Lai Phúc này ra ngoài.

Tên Lai Phúc này đau khổ cầu xin, kêu mình là “Lai Phúc”, xin Trương Nguyên thu nhận mình. “bịch” một tiếng, cửa lớn đóng lại, Lai Phúc rất thâm.

Những người thợ mộc ở cổng trước làm cả đêm không nghỉ. Tới hôm sau cũng chính là sáng sớm ngày hai tư tháng tư, tường cửa của toà nhà trước đã xây xong. Bốn phiến tường cửa, lấy gỗ làm cốt, gọt trúc dựng thẳng, ở giữa dùng ván ngang, hoa nhỏ bằng tre, từng hàng đỉnh thiếc, vô cùng hoa mỹ, đúng là cách biệt một trời một vực so với hàng rào trúc hôm trước. Hai huynh đệ Đại Thạch Đầu và Tiểu Thạch Đầu đứng ở ngoài tường cửa nhìn ngó xung quanh, vô cùng vui sướng, cảm thấy cửa như thế này mới có khí thế, làm gác cổng cũng oai.

Sáng sớm ngày hôm đó Trương Nguyên đi đến từ đường của Trương thị để làm lễ tế tổ. Nam đình trưởng thành của Tây Trương và Đông Trương đều đến tham gia. Bên Đông Trương đã ba mươi năm rồi không xuất hiện tú tài, đương nhiên phải tế cáo tổ tiên, để thể hiện Đông Trương, Tây Trương gần gũi gắn bó. Trương Nhữ Sương chủ trì đại lễ tế tổ, khen ngợi Trương Nguyên, lại muốn con cháu bốn tộc lấy Trương Nguyên làm gương, hiếu học tiến tới, nổi danh khoa cử.

Sau giờ Ngọ, thanh kỹ của nhóm Khả Xan diễn vở kịch “ Hoán sa ký “ trước cửa nhà Trương Nguyên. Trương Nguyên không rảnh thưởng thức, hẳn đưa Thạch Song và Vũ Lăng tới phủ Vương Tư Nhâm- Hội Kê. Thạch Song gánh hai đàn rượu dê, Vũ Lăng xách một cái đầu dê, đây gọi là rượu dê, lễ đính hôn và lễ tạ ơn thầy đều dùng rượu dê. Thầy Vương tuy không ở Hội Kê nhưng nhập học quan trọng nhất là tạ ơn thầy, vì vậy Trương Nguyên đến tạ ơn người nhà thầy Vương trước.

Vương Bính Lân đưa Trương Nguyên vào trong sảnh ngồi, Trương Nguyên liên tiếp trúng tiểu Tam Nguyên, Vương Bính Lân cũng cảm thấy nở mày nở mặt, Trương Nguyên là môn sinh tâm đắc của phụ thân gã là Vương Tư Nhâm.

Trương Nguyên nói:

- Thầy đã đi kinh thành, đệ muốn dập đầu tạ ơn sư mẫu có được không?

Vương Bính Lân nói:

- Được, để ta đi nói.

Rồi gã đi vào nội viện, không lâu sau đi ra nói:

- Thân mẫu ta đến rồi đây.

Trương Nguyên vội đứng dậy cúi khom người, đã thấy Vương phu nhân được Vương Anh Tư dìu đến ngồi ở sảnh. Trương Nguyên đi lên trước, quì lạy bái kiến. Vương phu nhân nhanh chóng bảo con trai- Vương Bính Lân đỡ Trương Nguyên dậy, cười nói:

- Trương công tử vừa mới mười bảy tuổi đã nhập học, thật đáng mừng. Thầy của con bây giờ chắc vẫn đang trên đường đi kinh thành. Nếu biết con thi đậu án thủ thi đạo chắc hẳn rất vui mừng.

Bà dặn dò Vương Bính Lân khoản đãi thật tốt Trương Nguyên, giữ Trương Nguyên ở lại dùng cơm, nói xong liền đứng dậy về nội viện. Vương Anh Tư vẫn cứ đứng nhìn Trương Nguyên, lúc ra khỏi sảnh cũng cứ ngoái đầu lại nhìn, Vương phu nhân kéo tay con gái không buông.

Vương Bính Lân lệnh cho người nhà bếp thịt dê, mổ cá, làm các loại rau tươi ngon, để ngồi uống rượu với Trương Nguyên. Hôm nay vô cùng hào

hứng, Vương Bính Lân uống có chút quá đà, tới đầu giờ Tuất, lúc Trương Nguyên cáo từ, Vương Bính Lân đã quá say rồi, không thể tiến được.

Trương Nguyên và Thạch Song, Vũ Lăng ra khỏi phủ Vương Tư Nhâm, nhìn trời vẫn chưa quá muộn, muốn đi Thành Bắc bái kiến Thương Chu Đức và thăm hỏi Thương Đạm Nhiên. Vì ngày mai Vương Đề Học muốn tiếp kiến chư sinh mới nhập học, còn phải du phán, sợ là không rảnh đi Hội Kê gặp Thương Chu Đức.

- Giới Tử sư huynh.

Giọng của Vương Anh Tư truyền tới từ bên trong tường cửa, Trương Nguyên quay đầu lại thì thấy một cái bóng người thật dài hắt ra trước, bóng ở đằng trước, Vương Anh Tư ở phía sau. Vương Anh Tư không cải trang nam tử, chỉ là ăn vận kiểu khuê nữ, có một tiểu tì đi theo sau, đi hướng về tường trái vài bước, người ở trong chỗ tối, nói:

- Giới Tử sư huynh, muội nói với huynh vài lời.

Trương Nguyên “ừ” một tiếng, cúi đầu đi qua đó, chờ Vương Anh Tư nói. Vương Anh Tư hồi lâu không lên tiếng. Lúc này là đầu giờ Tuất, còn lâu mới tới lúc trăng khuyết mọc lên, trời vẫn chưa hoàn toàn tối hẳn, sao cũng mờ nhạt khó phân biệt. Ngọn đèn vàng trong tường cửa chiếu rọi ra, mờ xa giống như nước chảy thấm vào mặt đất vậy.

Vương Anh Tư không lên tiếng, Trương Nguyên cũng không vội hỏi nàng có chuyện gì, chỉ cùng nàng đứng lặng trong đêm tối.

Vũ Lăng lặng lẽ kéo ống tay áo Thạch Song, hai người đi xa một chút, Thạch Song nói nhỏ:

- Tiểu Vũ, Vương nhị tiểu thư này làm sao thế, tìm thiếu gia có chuyện rồi lại không nói lời nào.

Vũ Lăng chợt thông minh đột xuất, nói:

- Lúc này không nói còn hơn cả nói.

Vừa nói ra câu này, Vũ Lăng thầm đắc ý, thầm nghĩ không hổ mình là thư đồng của tiểu Tam Nguyên, xuất khẩu thành thơ mà lại chuẩn xác như vậy.

Thạch Song không rõ Vũ Lăng nói gì, chỉ “ồ” một tiếng, cũng không hỏi nhiều.

Bên kia, Vương Anh Tư cuối cùng cũng mở miệng:

- Chúc mừng sư huynh đỗ tiểu Tam Nguyên.

Trương Nguyên nhìn sắc đêm buông xuống, khuôn mặt Vương Anh Tư dịu dàng mà mơ hồ, nói:

- Cái này phải đa tạ sư muội đã giới thiệu cho ta không ít điển tịch “Xuân thu”, bát cổ Ngũ Kinh thì Số Lễ và Xuân Thu là thi khó nhất.

Vương Anh Tư lại trầm xuống một lúc, hỏi:

- Sư huynh sắp đi Nam Kinh Quốc Tử Giám học sao?

Trương Nguyên nói:

- Ta phải đưa tỷ tỷ về Thanh Phố trước, khi nào đến Nam Kinh Quốc Tử Giám vẫn chưa xác định. Vừa nghe Bính Lân huynh nói Quốc Tử Giám giám qui nghiêm ngặt, ăn cơm mặc quần áo đều có lệ cấm, người vi phạm bị xử phạt dữ lắm, làm ta sợ, có chút không dám đi nữa.

Vương Anh Tư cười khẽ, nói:

- Huynh muội nói chuyện có chút khoa trương, huynh ấy nói là Quốc Tử Giám một trăm năm trước, lúc đó nghiêm, bây giờ muội nghĩ chắc không giống trước rồi.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 200

Hạnh hoa rơi trong tiếng mõ

Hai người bắt đầu nói về sách đã đọc gần đây, Vương Anh Tư nói:

- Gần đây đọc “ Tứ thanh viên “ - tạp kịch của Từ Văn Trường, trong đó có hai cảnh “Con gái Mộc Lan tòng quân thay cha” và “Nữ Trạng Nguyên từ hoàng được phượng”, kịch bản xem thì rất thú vị nhưng thực ra là không làm được. Hôm đó ở xa muội đã nhìn thấy sư huynh bị lục soát ở Long Môn.

Nói đến đây nàng phì cười một tiếng.

Trương Nguyên có chút ngượng ngùng, nói:

- Sư muội hôm đó cũng đến sớm như vậy sao?

Vương Anh Tư nín cười nói:

- Muốn xem rõ mà, như vậy xem ra muội hoàn toàn hết hân ý nghĩ làm nữ trạng nguyên rồi, chỉ có trông chờ sư huynh lên đường thôi.

Trương Nguyên cười cười, chợt nghe Vương Anh Tư hỏi:

- Nghe đi, tiếng gì đó?

Bộ dạng lẳng tai chú ý nghe.

Trương Nguyên tập trung lắng nghe, có tiếng mõ cầu kinh tiếng Phạn của tăng nhân chùa Hạnh Hoa, có lời nói, tiếng động lớn của lát giềng say rượu, có tiếng gió đêm phật qua ngọn cây, trong lòng lại lắng xuống, còn có thể nghe thấy âm thanh thuyền bè trên sông ngoài một dặm, không biết Vương Anh Tư nghe thấy tiếng gì?

Đêm dần buông xuống, Vương Anh Tư nhìn bộ dạng tập trung suy nghĩ của Trương Nguyên mà không khỏi nhoẻn miệng cười, hỏi:

- Sư huynh nghe thấy cái gì?

Trương Nguyên nói kiêu tài lạnh:

- Nghe thấy cái mà huynh có thể nghe được.

Đây đúng là lời nói thật.

Vương Anh Tư trầm nghĩ:

- Có những tiếng động không thể dùng tai để nghe được.

Hỏi:

- Sư huynh có nghe thấy tiếng tàn lụi của hạnh hoa, tiếng hạnh hoa rơi trong tiếng mõ?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Đây là sự đồng cảm rồi, Anh Tư sư muội là nữ thi nhân, cảm giác này người thường khó mà có được.

Rồi mỉm cười nói:

- Hoa trong mộng biết rơi bao nhiêu, hòa thượng sao để ý tới được, chỉ biết gõ mõ thôi.

Vương Anh Tư gọi hắn là sư huynh, chùa Hạnh Hoa ở gần bên trái, Trương Nguyên cảm thấy cả người mình trống rỗng, rất có thiền ý.

Vương Anh Tư cười nói:

- Sư huynh nói lời này rất có văn, giống như ‘bán nguyệt hoá khô sa’. Giới Tử sư huynh, huynh có khả năng nghe nhớ rất tốt, những âm thanh huynh vừa nghe thấy độ mấy năm nữa huynh còn nhớ không?

Tâm Trương Nguyên lúc này rất tĩnh, đang mênh mông bát ngát tận đâu đâu, nói:

- Nhiều năm sau này, nếu có người nhắc thì ta sẽ nhớ, nếu không có ai nói, vô duyên vô cớ thì khó mà nhớ được.

Vương Anh Tư “ừ” một tiếng nói:

- Người khéo léo thì phải làm nhiều mà người có trí tuệ thì lo nghĩ. Sư huynh là người có tham vọng, có quá nhiều việc, e rằng sau này khó mà nhớ nổi giờ khắc này, để muội nhớ giúp huynh.

Không biết tại sao, trong lòng Trương Nguyên lập tức hiện lên hình ảnh năm ngoái ở rừng trúc Tị Viên, Vương Anh Tư ôm cây trúc khóc lớn. Bây giờ Anh Tư sư muội bình thản nói rằng nàng đã dứt bỏ ý muốn làm nữ trạng nguyên, nhưng lại càng khiến người khác động lòng, Vương Anh Tư nói:

- Muội biết sư huynh có chí lớn, bây giờ đã có công danh tú tài, như giao long ra biển lớn, không ở lại thành Sơn Âm lâu nữa, sau này gặp sư huynh cũng khó, đúng là buồn quá.

Vương Anh Tư rất thẳng thắn, trong lòng nàng nghĩ như vậy nên cảm thấy phải nói ra.

Trương Nguyên nói:

- Huynh sẽ thường xuyên đến thăm chỗ thầy.

Bỗng nhiên nghĩ tới Anh Tư sư muội cùng tuổi với hân, năm nay đã mười bảy tuổi, cũng nên bàn chuyện hôn sự rồi. Sư muội tối nay nói chuyện có chút kì lạ, giống như cáo biệt vậy, đúng là như vậy sao?

Một tỳ nữ đi ra cửa, nói:

- Nhị tiểu thư, phu nhân tìm người.

Vương Anh Tư nói:

- Sư huynh, vậy muội đi vào đây. Chúc sư huynh thi hương thi hội thắng lợi liên tiếp.

Sau đó vén áo thi lễ, nhanh nhẹn đi vào cổng.

Trương Nguyên đứng một mình dưới cây hòe trước cổng nhà thầy Vương một lúc rồi xoay người bước đi. Lão gác cổng của Vương phủ mang một chiếc đèn lồng đi ra nói:

- Trương công tử, trời tối rồi, công tử lấy một cái đèn lồng mà soi đường đi, nhị tiểu thư dặn như vậy.

Lão nhìn quanh rồi hô:

- Tiểu Vũ, Tiểu Vũ, lại đây cầm đèn.

Vũ Lăng chạy tới nhận đèn lồng, hỏi:

- Thiếu gia, người đi núi Bạch Mã ư?

Vũ Lăng gọi đi Thương phủ là đi núi Bạch Mã. Vũ Lăng tuy chờ mong trình diễn “ Tây Sương kí “ nhưng vì tiểu tì Vân Cẩm ở bên cạnh Thương

Đạm Nhiên nên Vũ Lăng bây giờ rất sốt sắng được đi núi Bạch Mã.

Trương Nguyên nói:

- Sáng mai mới đi, bây giờ muộn quá rồi.

Vũ Lăng “ồ” một tiếng, có chút thất vọng, cầm chiếc đèn lồng soi đường. Chủ tớ ba người đi qua chùa Hạnh Hoa, Trương Nguyên dừng bước trước chùa. Vũ Lăng thấy thiếu gia đứng lại liền đem đèn lồng soi qua chỗ cây hạnh hoa, nói:

- Thiếu gia, hạnh hoa này rụng hết rồi, hoa rụng trắng cả mặt đất, trông như tuyết vậy.

Hạnh hoa lúc nở có cả màu đỏ và trắng, đến lúc tàn thì đều là màu trắng, cứ như thác tuyết bay vậy, thơ của Vương An Thạch viết:

“Nhất bi xuân thủy nhiều hoa thân, hoa ảnh yêu nhiều các chiêm xuân.
Túng bị xuân phong xuy tác tuyết, tuyết thẳng nam mạch niên tác trần” (Có nghĩa là: Nước mưa xuân tưới lên hoa, bóng hoa đẹp để đại diện cho mùa xuân, hoa bị gió xuân thổi tung bay như tuyết, đẹp hơn là bị nghiền làm bụi ở Nam Mạch).

Bài kinh muộn của tăng nhân chùa Hạnh Hoa đã kết thúc. Tiếng tụng kinh im bặt, tiếng mõ cũng chỉ còn âm vang ra xa. Trương Nguyên quay đầu nhìn trước cổng nhà thầy Vương, cổng đã đóng. Ánh hoàng hôn hắt ra đương nhiên cũng biến mất. Trương Nguyên lắc đầu cất bước đi, thoát cái đã tới cầu Việt Vương.

Đêm đầu hạ, thời tiết mát mẻ dễ chịu, từ trên cầu nhìn xuống, nước sông chảy nặng nề, ánh đèn trên thuyền đêm hắt xuống dòng nước đang chảy.

Năm nay vụ lúa mì mùa hè ở Thiệu Hưng thu hoạch tạm được, thiên tai đã qua, tiếng ca diều dật và ánh đèn hắt liên tục ở hai bên bờ sông Phủ thế

hiện Giang Nam giàu có đúng là cảnh tượng thái bình. Trương Nguyên bước chậm, tiểu Tam Nguyên hăng hái lúc này trầm lại, cảm thấy có quá nhiều việc mình cần phải làm, lại ra đi vội vàng liệu có bỏ lỡ cái gì đó chăng? Hạnh hoa năm nay đã tàn, sang năm, lúc hoa nở rộ vào mùa xuân, e là Anh Tư sư muội không còn đứng đối diện nói chuyện với hân ở cổng tường này nữa rồi?

Đau lòng!

Đầu giờ thìn ngày hai mươi lăm tháng tư, tại đại sảnh trường thi, Đề học quan Vương Biên của kỳ thi đạo Chiết Giang tiếp kiến 520 sinh đồ mới vào phủ Thiệu Hưng. Để chống quay cóp gian lận, những sinh đồ này còn phải làm một bài chế nghệ đề tứ thư ngay tại đó, thời hạn một canh giờ. Lần thi này gọi là đại phục. Đồng thời, bài thi huyện và thi phủ trước đây của 520 sinh đồ này đều được mang đến để đối chiếu với bài thi đạo và đại phục lần này, xem nét chữ có tương xứng hay không. Bát cổ văn đề tứ thư của đại phục lần này chỉ cần không quá kém thì thường không bị đánh trượt.

Đại phục, đối chiếu kết thúc trước giờ Ngọ, trong năm trăm hai mươi thí sinh, không có ai bị đánh trượt vì nét chữ không tương xứng, tất cả đều vui vẻ. Vì vậy, Đề học quan đưa nhóm tân sinh đồ này phân cho phủ học và huyện học ở các huyện. Trương Nguyên không muốn chờ ở phủ học. Vị giáo thụ của phủ học Thiệu Hưng đó dường như còn thủ cựu hơn cả Tôn giáo dụ của huyện học Sơn Âm, Vương Đề Học liền phân Trương Nguyên đến cho Tôn giáo thụ dạy bảo. Đây là ưu đãi đối với sáu người đứng đầu kỳ thi khoa, có thể chọn ở phủ huyện hay là huyện học, hơn nữa, khi nhập học là cùng cấp với lăm sinh, mỗi tháng có một lượng bạc trợ cấp tiền đèn sách, cũng chính là sinh hoạt phí. Ngoài lăm sinh ra, còn có thể miễn trừ sai dịch cho hai đình (hai người đàn ông) trong nhà, sinh đồ mới nhập học viết tờ khai thân nhân rồi đưa giáo thụ quản lý mình đóng dấu xác nhận ngay tại chỗ.

Sau khi nộp hồ sơ cho đề học quan, thủ tục hoàn tất thì Vương Đề học làm lễ gắn hoa cho các tân sinh đồ. Năm trăm hai mươi sinh đồ này ai cũng khăn vuông áo đơn, cài chéo hai bông hoa vàng, ai nấy đều mãn nguyện, vẻ mặt hưng phấn.

Sau giờ Ngọ, tám mươi sinh đồ của huyện Sơn Âm do Trương Nguyên dẫn đầu đến huyện học báí Khổng Tử. Trương Nguyên dẫn đầu mặc chiếc áo đơn mới toanh, đội khăn vuông gài chéo hoa vàng, hãnh cưỡi con bạch mã mà tam huynh Trương Ngạc cho mượn, đằng trước có cờ màu mở đường, đằng sau có Hoàng Cái đi theo, từ nha phủ vòng tới giáo trường, rồi đến nho học Sơn Âm ở bên ngoài cầu Quang Tương. Ven đường, dân chúng đua nhau xem tân tú tài. Thần đồng Kỳ Bưu Giai đứng thứ hai kì thi đạo lần này cũng cưỡi ngựa bạch mã dưới sự giúp đỡ của hai tên người hầu hai bên. Diễu hành trên phố thì cưỡi bạch mã là phong quang nhất. Đương nhiên, thành Sơn Âm không thể có nhiều ngựa trắng như thế nên ngựa vàng, ngựa đỏ, ngựa đen, ngựa các màu đều được đưa ra để cưỡi. Những sinh đồ không biết cưỡi ngựa thì đành phải đi bộ.

Lúc đi qua Thập Tự phố, Trương mẫu Lã thị và đám người Trương Nhược Hi từ sáng sớm đã chờ ở bên hiệu xem tướng của người miền núi Thanh Mặc, ngoài Y Đình, Mục Chân Chân, Thỏ Đình thì còn có một nữ lang trẻ tuổi mang mạng che mặt đứng bên cạnh Trương mẫu Lã thị, nói chuyện nhẹ nhàng với Trương mẫu Lã thị.

Lý Thuần, Lý Khiết nhìn thấy cậu Trương Nguyên cưỡi bạch mã từ đằng xa, khoác lụa hồng đến, vui mừng đến dướn cổ dướn chân lên mà gọi:

- Cậu ơi, cậu ơi, con muốn cưỡi ngựa.
- Con muốn cưỡi ngựa, cậu ơi, cho con cưỡi trước.

Trương Nhược Hi dìu mẫu thân, nhìn đệ đệ Trương Nguyên cưỡi trên con bạch mã, vô cùng vui mừng, nói với Lý Thuần.

Lý Khiết:

- Cậu của con bây giờ là tú tài rồi, mới có bạch mã mà cười, không học, không biết chữ thì không thể cười bạch mã được đâu.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 201

Nhìn Tát Nhĩ Hử từ xa (1)

Hai anh em liền hét lên rằng phải học, phải biết chữ.

Trương Nguyên nhìn thấy mẫu thân liền nhảy xuống ngựa kiến lễ, thấy nữ lang mặc váy màu xanh bên cạnh mẫu thân, tuy là che mạng nhưng hẳn cũng nhận ra là ai, vui mừng nói:

- Đạm Nhiên, sao nàng lại ở đây!

Thương Đạm Nhiên vén áo thi lễ, cười nói:

- Đến xem Trương lang điều phố.

Trương mẫu Lã thị nhìn đứa con mặc khăn vuông áo đơn và Thương tiểu thư xinh đẹp tao nhã, trong lòng ngọt như uống mật vậy, cười mãi không thôi, bà thúc giục đứa con trai:

- Con mau lên ngựa đi, người đằng sau đang chờ đấy.

Đoàn tú tài điều phố rầm rộ đi đến ngoài cửa Học cung Linh Tinh. Đám người Trương Nguyên xuống ngựa, do Tôn Giáo Dụ, Chu Huấn dẫn đi qua cầu Phán Trì hình bán nguyệt. Cầu Phán Trì này chỉ có những người có công danh sinh đồ trở lên mới được đi, dân thường không được đi. Tám mươi tú tài mới nhập học này nối đuôi nhau qua cầu, vào Đại Thành điện, tế bái Khổng Tử rồi lại đi đến Nho học Minh Luân đường tham kiến Tôn giáo dụ. Tôn giáo dụ tuyên đọc tám điều lệ cấm “ Ngọa bi văn “, ví dụ như

sinh đồ không được can dự vào việc triều chính, không phải đại sự thì không được đến cửa công v. v... Những lệ cấm này từ lâu đã không còn hiệu lực. Sinh đồ thích nhất nghị luận triều chính, sinh đồ thích nhất là cả ngày bận rộn với những tố cáo quan liêu. Cuối cùng là Hầu tri huyện mở tiệc chiêu đãi sinh đồ mới nhập học. Trương Nguyên về đến nhà đã là giờ Tuất nửa đêm rồi. Trước kia là hàng rào trúc thưa thớt, bây giờ là tường cửa phen trúc, hàng rào trúc thưa thớt thì có thể nhìn thấy ánh đèn ở cửa sảnh hắt ra, nhìn cũng thấy thú vị. Nhưng bây giờ lại là hai ngọn đèn lồng lớn treo ở trên cao, có vẻ như gia đình giàu có.

Bốn cánh cổng đã mở hai cánh, Trương Nguyên và Vũ Lăng chưa đi vào đã nghe thấy Đại Thạch Đầu trong cổng kêu lên:

- Tại sao ông lại đến nữa, tôi biết ông tên Lai Phúc, nhưng thiếu gia nhà tôi nói rồi, không nhận nô bộc đâu. Ông mau đi ra đi, nếu không tôi sẽ gọi Mục đại thúc.

Vũ Lăng cười nói:

- Thiếu gia, là tên Lai Phúc kia lại đến, hai ngày nay cứ đi loanh quanh gần đây, không chịu rời đi.

Trương Nguyên vào cửa, tên Lai Phúc đó vội vã quì xuống:

- Thiếu gia, Giới Tử thiếu gia, tiểu nhân Lai Phúc, nhà ở bên bờ cầu Trường Sinh ở Hoa Đình. Vì nhà bị Đồng Tổ Nguyên chiếm, không có nhà để về nên cầu xin thiếu gia hãy thu nhận, thiếu gia dám đánh Đồng Tổ Thường, tiểu nhân vô cùng kính nể nên đường xa tìm đến để cậy nhờ.

Trương Nguyên nói:

- Hoá ra người vẫn là đến từ Hoa Đình, người vốn là gia nô của Đồng Thị sao?

Lai Phúc nói:

- Tiểu nhân là thân trong sạch, không phải gia nô nhà họ Đồng, tiểu nhân có lộ dẫn, mời thiếu gia xem.

Trương Nguyên nhìn qua tấm lộ dẫn, tên Lai Phúc này là thợ làm trúc, xuất thân thợ thủ công, hần hỏi Lai Phúc vài câu, thấy có điều gì đó sơ hở, bèn nói:

- Lai Phúc, lai lịch của người không rõ ràng, ta không thể thu nhận người, ta đưa cho người mấy trăm đồng làm lộ phí, người tốt nhất là cứ về Hoa Đình mà mưu sinh đi.

Lai Phúc khóc lớn, quì xuống không chịu đứng lên.

Trương Nguyên nói:

- Người cứ về Hoa Đình trước đi, qua mấy ngày nữa ta cũng đi Hoa Đình. Đến lúc đó ta sẽ hỏi thăm nếu như thực sự người đúng là người tốt, ta sẽ thu nhận người sau, quyết không nói ngoa.

Nói rồi hần sai Vũ Lăng lập tức lấy năm trăm văn tiền đưa cho Lai Phúc, lại bảo Thuý Cô đưa cho mười cái bánh vàng, Lai Phúc nước nở dập đầu nói:

- Trương thiếu gia, tiểu nhân Lai Phúc ở bên bờ cầu Trường Sinh Hoa Đình chờ thiếu gia. Thiếu gia, tiểu nhân xin phép đi trước.

Y dập đầu lạy ba cái rồi đứng dậy đi ra khỏi cửa, bóng người đi dật dẹo trong đêm tối.

Vũ Lăng chạy đến bên tường cửa nhìn, sau đó quay lại nói - Thiếu gia, tên Lai Phúc kia đi thật rồi.

Rồi lại nói tiếp:

- Thiếu gia nghi ngờ y người của Hoa Đình Đồng thị ư?

Trương Nguyên nói:

- Xem cử chỉ lời nói của y không giống lừa dối nhưng bất kể thế nào, khi chưa hiểu rõ căn nguyên ta không thể giữ y lại trong nhà được, nhà cũng không phải viện tế bần.

Trước kia nhà hãn thuê Thạch Song là do Y Đình giới thiệu, Thạch Song là mang theo cả người nhà đến. Lai Phúc này chỉ có một thân một mình, có đau khổ cầu xin như thế nào chẳng nữa cũng không thể nhận, sau này đến Hoa Đình nếu gặp được thì nói sau, chắc chắn hẳn phải đi Hoa Đình.

Mục Chân Chân từ bên giếng nước đi tới nói:

- Thiếu gia, nước đã chuẩn bị xong rồi, người đi tắm rửa đi.

Trương Nguyên nói:

- Ta đi gặp mẫu thân trước đã.

Lên Nam lâu thấy mẫu thân, Trương Nguyên hỏi Thương Đạm Nhiên về Hội Kê lúc nào? Trương mẫu Lã Thị cười ha hả nói:

- Con đi Học Cung bái thánh nhân thì Đạm Nhiên tiểu thư về Hội Kê. Ta rất thích nó, rất muốn nó sớm bước vào cửa chính Trương gia ta. Con trai ta bây giờ có công danh tú tài rồi, có phải đã đến lúc bàn chuyện thành thân với nhà họ Thương rồi không?

Trương Nguyên nói:

- Chờ cuối năm rồi hãy quyết định, gần đây con khá nhiều việc, phải đưa tỷ tỷ về Thanh Phố, còn phải đến Quốc Tử Giám học, cuối năm phụ thân cũng chắc chắn sẽ trở về.

Thế cũng phải, Trương mẫu Lã thị gật đầu nói:

- Con đậu tú tài, tử tử con vui mừng lắm nhưng bây giờ dù sao nó cũng là người của Lục gia Thanh Phố rồi, ở Sơn Âm lâu rồi, trong lòng có chút bất an, tử phu của con vốn nói là tháng tư này đến đón mẫu tử nó về nhưng đến bây giờ vẫn không thấy đến, Nhược Hi rất lo lắng.

Trương Nguyên nói:

- Ngày mai con sẽ viết thư hỏi tình hình của tử phu. Nếu tử phu không rảnh tới đón tử tử, thì con sẽ đưa tử tử về.

Trương Nhược Hi ru hai đứa con ngủ xong mới đến phòng mẫu thân, đúng lúc nghe thấy đệ đệ Trương Nguyên nói đưa mình về, vội ngại ngần nói:

- Sao, ghét tử tử ở lại đây lâu sao!

Trương Nguyên cười nói:

- Mẫu thân, người xem, tử tử đổi trắng thay đen, vu oan cho con.

Trương mẫu Lã thị mỉm cười nói:

- Nhược Hi, ta và đệ đệ của con thực ra đều mong con ở Sơn Âm lâu lâu, là con nóng ruột muốn về Thanh Phố đấy chứ.

Trương Nhược Hi ngồi xuống bên cạnh mẫu thân, dùng quạt lụa trong tay quạt cho mẫu thân, nhẹ thở dài, nói:

- Vốn có ở thêm một thời gian nữa con cũng không lo lắng, chỉ là lần trước Lục lang có thư đến nói rằng tên phản nô Trần Minh được phán nhẹ tội và được thả ra, người già trong nhà rất tức giận. Bây giờ con cũng không biết bên đó rốt cuộc như thế nào rồi.

Trương Nguyên trở lại tiểu lâu ở vườn sau, sau khi tắm rửa xong thì viết cho tỷ phu Lục Thao một bức thư, rồi lại lôi ra bức thư Dương Thạch Hương gửi cho hắn vào hồi đầu tháng. Dương Thạch Hương lại mời hắn bình luận một tập quyển văn bát cổ cho hiệu sách của gã. Tiền công lần này đã tăng tới ba trăm lượng, xem ra tập văn bát cổ năm trước đã giúp Dương Thạch Hương kiếm được rất nhiều tiền. Lúc Trương Nguyên viết thư cho Lục Thao và Dương Thạch Hương, Mục Chân Chân ở một bên xem “Sử ký”, 130 cuốn “Sử ký” nàng đã đọc hơn nửa. Thiếu nữ đoạ dân này đọc sách rất chậm, nhìn chăm chú từng chữ từng chữ một, đọc sách thì chậm nhưng trí nhớ khá tốt. Những sách đã đọc qua, khi Trương Nguyên hỏi thì nàng đều có thể trả lời được, đương nhiên những loại sách kể chuyện kiểu như “Sử ký” cũng khá dễ nhớ.

Tối nay Mục Chân Chân đọc “Lý tướng quân liệt truyện chương 49”. Sách viết về câu chuyện phi tướng quân Lý Quảng trí dũng song toàn. Trăm kỵ sĩ của Lý Quảng đánh lui mấy ngàn kỵ sĩ Hung Nô, sau khi bị bắt, lại mưu trí giết địch trốn về. Mục Chân Chân xem mà tâm can rung động. Sau này Lý Quảng tự vận chết. Mục Chân Chân chực khóc, nàng gấp sách lại chống cằm nhìn thiếu gia đang viết thư. Nàng rất muốn thiếu gia hỏi nàng chuyện liên quan đến phi tướng quân Lý Quảng nhưng thiếu gia hôm nay có vẻ tâm sự nặng nề, không chú ý đến nàng. Trên mái nhà có tiếng “lộp độp” nhỏ, trời lại mưa rồi. Mục Chân Chân vội vàng đi về phía sau hành lang thu quần áo đang phơi vào. Lúc đi về, thấy thiếu gia đứng ở hành lang trước cửa thư phòng nhìn xuống dòng nước sông Đầu Lao, liền nói:

- Thiếu gia viết xong thư rồi ư, để tỳ nữ đi rửa bút.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, chờ một chút, ta có lời muốn nói với người.

Mục Chân Chân “ừm” một tiếng, rồi đứng bên cạnh thiếu gia, hai tay nhẹ nắm cạnh sườn, chờ thiếu gia hỏi, tim đập thành thịch trong lồng ngực.

Trương Nguyên nói:

- Lần này ta nhập học, có thể được miễn trừ sai dịch cho 2 đình trong nhà, cha người về sau có thể miễn đi sai dịch.

Thấy Mục Chân Chân cử động đã biết thiếu nữ này muốn lấy tạ ơn liền vội vàng kéo lại, nói:

- Chờ ta nói hết đã.

- Thiếu gia!

Mục Chân Chân đứng lại, nước mắt lưng tròng.

Trương Nguyên nói:

- Ta còn phải tìm một đường ra cho cha người, đó chính là tông quân, con đường này không dễ đi, phải dùng tính mạng để đánh nhau, người đi gọi cha người đến đây, ta phải hỏi xem ý kiến của ông ấy thế nào.

Mục Chân Chân đáp lại một tiếng, vội vã đi xuống lầu. Vũ Lăng đi tới, nghe thấy lời thiếu gia nói với Mục Chân Chân, cậu ta then thùng nói:

- Thiếu gia, Tiểu Vũ năm nay cũng mười sáu tuổi rồi.

Trương Nguyên sao có thể không hiểu ý của Vũ Lăng, cười nói:

- Ta biết, người cũng muốn miễn sai dịch đúng không, được hai suất, một là Mục thúc, một chính là người.

Vũ Lăng cao hứng nhảy dựng lên, luôn miệng nói:

- Cảm ơn thiếu gia, cảm ơn thiếu gia.

Trương Nguyên nói:

- Qua hai năm nữa ta còn phải cưới vợ cho người nữa, còn phải xuất tịch cho người.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 201

Nhìn Tát Nhĩ Hử từ xa (2)

Vũ Lăng nghe được câu trước lại càng vui sướng. Hai năm nữa thiếu phu nhân Đạm Nhiên chắc chắn là được gả qua đây rồi. Vậy thì Vân Cẩm cũng sẽ qua đây. Đến lúc đó thiếu phu nhân sẽ gả Vân Cẩm cho cậu ta, hẳn là chuyện tốt có thể thành nhưng nghe đến câu sau xuất tịch, sắc mặt Vũ Lăng thay đổi, vội hỏi:

- Thiếu gia có ý gì vậy, Tiểu Vũ vẫn luôn là người nhà Trương gia mà.

Trương Nguyên nói:

- Trương Nguyên ta không súc nô (theo chế độ nô lệ), sau này người có thể ở lại Trương gia như Thạch Song, ta muốn người làm.

Vũ Lăng nói:

- Thiếu gia đối đãi với người rất tốt, làm người hầu cho Trương gia thì cuộc sống tốt hơn thường dân, không phải lo thiên tai nhân họa. Tiểu Vũ không muốn xuất tịch, hơn nữa xuất tịch chuộc thân cần rất nhiều bạc, Tiểu Vũ không tích góp được.

Trương Nguyên cười nói:

- Nếu ta đã để cho người xuất tịch, đương nhiên là không cần người phải đưa tiền rồi.

Vũ Lăng nói:

- Không đưa tiền thì tiểu nhân không muốn xuất tịch, chỉ muốn phục vụ thiếu gia.

Thầm nghĩ:

- Xuất tịch thì rất có khả năng không lấy được Vân Cầm.

Trương Nguyên cười cười, nói:

- Hai năm nữa rồi nói sau.

Súc nô là thói xấu của thân sĩ Giang Nam. Một hương thân lớn sẽ có rất nhiều người bán rẻ thân mình để nương tựa, mà một khi hương thân này mắc tội thất thế, thì nô bộc sẽ bỏ đi một cách hống hách, thậm chí còn có kẻ chiếm ngược lại ruộng đất của chủ, hãm hại chủ cũ, tài sản chuyển sang cổng hiến chủ mới. Giống như Trần Minh- nông nô của Lục Thị Thanh Phổ, gây ra bao nhiêu là phiền toái cho Lục Thị. Còn về nô biến qui mô lớn, tức là gia nô bạo động, xảy ra sau khi thay đổi triều đại, trật tự xã hội hỗn loạn, gia nô nổi dậy, đến nhà chủ bức lấy thân khế, đánh chủ nhân, làm nhục bà chủ, thậm chí chính tay đâm chủ của mình. Điều này có điểm rất giống với phong trào đấu tố địa chủ hơn ba trăm năm sau.

Cầu thang vang lên tiếng động, Mục Chân Chân và cha nàng Mục Kính Nham đi lên, Mục Kính Nham cách hơn một trượng đã quì xuống nói:

- Thiếu gia đối với cha con tiểu nhân có ơn tái tạo, thiếu gia có dạy bảo gì, tiểu nhân đều tuân mệnh.

Mục Chân Chân thấy cha quì xuống cũng vội quì xuống.

Trương Nguyên bước nhanh về phía trước vài bước, đỡ cha con Mục Kính Nham dậy, nói:

- Vào thư phòng nói chuyện.

Mục Kính Nham đi theo Trương Nguyên vào thư phòng, khoanh tay cung kính, nghe thiếu gia nói:

- Mục thúc, ta từng cho phép thúc tòng quân lập công chuộc thân. Nay ta nghĩ thời cơ hẳn là tới rồi, nhưng ta muốn nói rõ với thúc, tòng quân là vô cùng tàn khốc, có khả năng ra trận trận đầu đã bị quân địch giết rồi. Thúc còn muốn đi con đường này không?

Mục Kính Nham cảm giác huyết mạch toàn thân nóng lên, tính thượng võ nhiều năm lập tức sôi sục, trầm giọng nói:

- Tiểu nhân tuy xuất thân ti tiện, nhưng lại không cam tâm chết già như thế này, thiếu gia dám cho tiểu nhân một con đường tòng quân này, tiểu nhân có chết cũng không tiếc.

Mục Chân Chân vội vàng gọi:

- Cha!

Mục Kính Nham mỉm cười nói:

- Chân Chân, con ở bên cạnh Giới Tử thiếu gia là cha yên tâm rồi. Năm nay cha ba mươi sáu tuổi rồi, muốn đi liều mạng một phen, trước kia muốn cũng không có cơ hội. Thiếu gia có thể cho cơ hội này ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.

Trương Nguyên nói:

- Được, vậy tháng sau thúc theo ta đi hỏi thăm tướng quân Đỗ Tùng ở Côn Sơn. Người này từng thống lĩnh quân Liêu Đông, vì vạch tội triều thần giết người lương thiện nên bị trục xuất hồi hương. Đỗ Tùng xuất thân nhà

tướng, dũng mãnh thiện chiến, ta đoán triều đình tất sẽ bổ nhiệm ông ta một lần nữa, ta sẽ nghĩ cách để thúc làm dưới trướng ông ta.

Đỗ Tùng là nhân vật quan trọng trong đại chiến Tát Nhĩ Hử năm năm sau. Chính là vì Đỗ Tùng dẫn đầu sáu vạn quân Minh khinh địch liều lĩnh, mới dẫn đến thảm bại Tát Nhĩ Hử. Chuyên gia lịch sử triều Minh Hoàng Nhân Vũ đã viết một cuốn luận văn <Nhất lục nhất cử Liêu Đông chiến dịch>, luận văn chứng minh tính tất yếu trong sự thảm bại của quân Minh, nhưng Trương Nguyên cho rằng trong sự tất yếu này bao hàm rất nhiều ngẫu nhiên, thay đổi một số ngẫu nhiên trong số đó hẳn có thể ảnh hưởng tới toàn bộ chiến cuộc. Cuộc chiến Tát Nhĩ Hử là bước ngoặt làm giảm thế lực của Đại Minh và Hậu Kim. Trương Nguyên buộc phải phát huy khả năng tiên tri của mình trong chiến dịch này. Nếu không, tướng Liễu Đông khó có thể xử lý được. Bất luận Viên Sùng Hoán hay Tôn Thừa Tông đều chỉ có thể sửa sang chấp vá mà thôi, phòng ngự tiêu cực, căn bản không thể phản công Hậu Kim. Đương nhiên, thực lực quân sự Hậu Kim rất mạnh, Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang diệt Hải Tây Nữ Chân, tức là sau khi hộ tống tứ bộ, thực lực quân sự đã đứng trên Đại Minh mà bây giờ Trương Nguyên vẫn còn chỉ là một tú tài của Giang Nam, thời gian không chờ ta. Không đến lượt hẳn bày binh bố trận, nhưng chỉ cần nắm được điểm mấu chốt trong đó là có thể ảnh hưởng đến tướng lĩnh chủ chốt Đỗ Tùng. Vậy thì mặc dù không đủ xoay chuyển hoàn toàn chiến cuộc nhưng tránh được thảm bại như trước đây thì liệu có thể làm được hay không?

Hiện tại, năm Vạn Lịch thứ bốn mươi hai, Đỗ Tùng đang sống an nhàn tại huyện Côn Sơn phủ Tô Châu. Có lẽ năm sau triều đình sẽ phục chức tổng binh cửa ải Sơn Hải cho Đỗ Tùng. Nếu Mục Kính Nham có thể đi theo Đỗ Tùng thì chắc chắn là một viên tướng giỏi.

Tú tài không ra khỏi cửa, quan tâm chuyện thiên hạ a.

Kỳ thi đạo của phủ Thiệu Hưng từ đầu đến cuối kéo dài hai mươi ngày, Vương Đề Học phải lập tức đến phủ Ninh Ba để chủ trì thi đạo. Toàn bộ

mười một phủ của Chiết Giang thi xong phải mất năm tháng. Sáng ngày hai mươi sáu tháng tư, Trương Nguyên dẫn đầu tất cả tân sinh đồ tới bến tàu Tam Giang Nháo Khẩu tiễn thầy Đại Tông đi phủ Ninh Ba. Vương Đề Học khuyến khích chư sinh chăm chỉ học các đạo lí thánh hiền, mau chóng học thành tài để báo đáp triều đình, cố ý gọi Trương Nguyên lên trước dặn dò:

- Con là thủ khoa thi đạo ở phủ Thiệu Hưng, sắp vào học ở Quốc Tử Giám với thân phận tuyển cống, kì nhập học vào cuối tháng bảy, con phải tự giải quyết cho tốt, thầy kì vọng vào con nhiều nhất, mong con có thể đỗ cao trong kỳ thi hương năm sau.

Trương Nguyên lạy dài nói:

- Học trò nhất định phải tu tâm dưỡng tính, chăm học, ngày nào đó dùng những gì đã học báo đáp đất nước, không phụ sự kì vọng của ân sư.

Tiền thầy Đại Tông xong, chư sinh ai về quê người nấy. Cuối giờ tỵ, Trương Nguyên về đến phủ đệ Đông Trương, Trương Ngạc đến mời hẳn đến xướng kính thần xem kính viễn vọng mà thợ kính mới chế tạo thành công. Trương Nguyên vui mừng nói:

- Kính viễn vọng chế tạo thành công rồi sao?

Hắn đang định ra khỏi cửa cùng Trương Ngạc, lại thấy kiệu phu đưa đến một phong thư, thư của Trương Nguyên còn chưa gửi đi, thư của Lục Thao đã đến trước rồi!

Trương Ngạc chạy đến cùng Trương Nguyên đọc thư, chưa xem được vài câu đã quát lớn một tiếng:

- Thật tức chết đi được!

Nhưng chưa chết nên y lại tiếp tục đọc, đọc được vài câu lại kêu lên:

- Tức chết đi được!

Y chửi ầm lên vì Tùng Giang Đồng thị Lục Thao trong thư nói rằng Hoa Đình Đồng thị đầu tiên sai người xúi bầy Lục Đường Phương quan hệ với gái làng chơi. Lục Đường Phương vừa gái gú vừa đánh bạc. Bọn kỹ nữ vò vĩnh nũng nịu xúc xiêm gã tiêu tiền như nước, còn nợ tiền đánh bạc sáu trăm lượng bạc, viết giấy nợ có điểm chỉ lấy sáu trăm mẫu rừng dâu ở Dư Sơn để gán nợ. Đồng Tổ Thường hòng thúc ép Lục Triệu Khôn thừa nhận đồng thời trả nợ này cho con trai bèn bố trí “Tử hoả độ” ở Hoa Đình để hãm hại Lục Đường Phương. Cái gọi là “Tử hoả độ” tức là mỹ nhân kế, để cho thê tử của một tên giang hồ Tùng Giang dụ dỗ Lục Đường Phương. Lục Đường Phương tưởng là mối duyên đẹp, bước vào phong lưu trện. Đang rất tâm đầu ý hợp, thì tên giang hồ kia dẫn một đám lưu manh vác gậy gộc xông đến, đánh Lục Đường Phương một trận gần chết, sau đó kéo gã tới nha phủ Tùng Giang và kiện gã về tội gian dâm với phụ nữ nhà lành. Lục Đường Phương bị tổng giam, tin tức này truyền đến Thanh Phố. Lục Triệu vô cùng kinh sợ, trúng gió đến nỗi liệt nửa người, mà người đến ép nợ Đồng Thị ngày nào cũng đến gây chuyện, muốn Lục Thị lấy hơn 600 mẫu rừng dâu Dư Sơn để đổi cho Lục Đường Phương ra ngục, nếu không sẽ bị xử tội làm nhục phụ nữ, đánh tám mươi trượng, vĩnh viễn bị đày ra biên ải. Lục Thao thán trước vốn đã muốn đón ba mẹ con Nhược Hi về Thanh Phố nhưng bây giờ lại đang rối loạn tâm trí vì đệ đệ hư hỏng, lão phụ lại ốm nằm trên giường, sao còn có thể đến Sơn Âm được, lần này viết thư cho Trương Nguyên là muốn nhờ Trương Nguyên khẩn cầu Trương Nhữ Sương ra mặt nghĩ cách cứu Lục Đường Phương. Còn mẹ con Nhược Hi có muốn về Thanh Phố hay không thì phải xem ý của Nhược Hi. Nhược Hi muốn ở lại nhà mẹ đẻ ở Sơn Âm thêm một thời gian nữa cũng được, dù sao bây giờ Thanh Phố Lục thị cũng đang không yên. Lý Thuần, Lý Khiết ở nhà bà ngoại cũng tốt. Lục Thao lại nói rằng nếu Nhược Hi muốn về Thanh Phố thì nhờ Trương Nguyên đưa về. Trương Ngạc tức giận nói:

- Tên Lục Dường Phương kia thật ngu xuẩn, là bản thân muốn chết, loại người như thế cứu làm gì!

Trương Nguyên nói:

- Lục Dường Phương chết không có gì đáng tiếc, chỉ có điều là nếu để Lục Dường Phương chết trong tay Đồng Tổ Thường thì ta cũng ức lắm.

Trương Ngạc gật đầu nói:

- Nói cũng đúng, tuyệt đối không thể để Đồng Tổ Thường đắc ý được. Giới Tử, bây giờ đệ đã thi đạo qua rồi, có công danh sinh đồ rồi, giờ là lúc đối phó với Đồng Tổ Thường rồi, đệ có diệu kế gì?

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 202

Thẩm kính

Trương Nguyên giọng không đổi, nói:

- Đến lúc rồi.

Thẩm nghĩ:

- Đối phó với Đồng Tổ Thường không là gì, ta muốn khiến cho Đồng thị không thể tồn tại được ở Hoa Đình.

Trương Ngạc nghe Trương Nguyên nói “đến lúc rồi” liền mừng rỡ, hỏi Trương Nguyên bao giờ đi Hoa Đình, y cũng muốn đi cùng.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh chờ đã, đệ đi hỏi tỷ tỷ đã.

Trương Nguyên cầm thư đi gặp tỷ tỷ Trương Nhược Hi. Tránh mẫu thân, hai tỷ đệ họ bàn bạc ở thư phòng Tây lầu. Trương Nhược Hi nghe nói nhà phu quân xảy ra chuyện lớn như thế, nghĩ tới cảnh khó khăn mà Lục lang phải tự lực chống đỡ, sao mà yên lòng ngồi đợi được, nàng muốn về Thanh Phố ngay để giúp phu quân.

Trương Nguyên thấy tỷ tỷ đã quyết đi cũng không giữ lại nữa, nói:

- Tỷ tỷ nói với mẫu thân Lục lão gia bị bệnh, tỷ là dâu trưởng, phải về thăm, còn về cái khác thì không cần nói, để tránh ... Trương Nhược Hi liếc mắt nhìn đệ đệ một cái rồi nói:

- Cái này cần đệ dạy tỷ nữa ư, tỷ lớn hơn đệ chín tuổi đấy.

Rồi lại nhú mày nói:

- Tỷ là lo lắng cho mẫu thân, tiểu Khiết, tiểu Thuần quây ở đây một năm rồi, giờ mấy mẹ con đều về Thanh Phố hết, đệ cũng đưa chúng ta về, mẫu thân chán hẳn không vui, phụ thân lại chưa về ngay được.

Trương Nguyên nói:

- Có hợp ắt có tan, tỷ tỷ cũng không thể ở lâu ở Sơn Âm, phụ thân giữa tháng bảy sẽ về, tỷ không cần lo lắng quá cho mẫu thân đâu.

Trương Nhược Hi gật đầu, trong lòng thấy thật buồn bã. Nàng tuy là con gái nhà họ Trương, nhưng lại là dâu trưởng nhà họ Lục, xuất giá tòng phu, lần này nhà chồng gặp nạn, nàng nhất định phải trở về.

Trương Nguyên nói:

- Vậy tỷ tỷ đi nói với mẫu thân hôm nay là hai sáu tháng tư, chúng ta qua tết Đoan Ngọ sẽ đi Thanh Phố. Đến Hàng Châu đệ sẽ mượn Chung thái giám hợp bài, vậy thì đi đường sẽ không có trở ngại, có thể đến Thanh Phố sớm ba đến năm ngày.

Trương Nhược Hi cũng cảm giác được tết Đoan Ngọ đang tới gần, muốn ăn tết xong rồi mới đi, liền nói:

- Tiểu Nguyên, vậy đệ đi xin tộc thúc tổ, nói thúc tổ viết thư cho tri phủ Tùng Giang xin cho Lục Dưỡng Phương.

Trương Nguyên nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, đệ biết mà.

Rồi đi vào tiền sảnh nói với Trương Ngạc:

- Tam huynh, đệ và tỷ tỷ đã bàn rồi, sau tết Đoan Ngọ sẽ đi.

Trương Ngạc nói:

- Được, vậy hay là chúng ta đi xem kính viễn vọng trước đi, so sánh với cái ta mua từ phương Tây xem cái nào có thể nhìn xa hơn rõ hơn.

Rồi lại nói:

- Hơn nửa năm nay, ống nhòm đó ta đều để ở xưởng kính, đám thợ kính muốn mô phỏng làm theo, hại ta không thể rình chuyện bí mật của người ta, lạc thú cũng bị ít đi nhiều.

Huynh đệ hai người đến khu nhà dân là xưởng chế tạo kính thần ở ngay gần Trạng Nguyên đệ. Ba thợ kính và hai thợ học việc ra đón chào. Hai thợ học việc của xưởng kính cung kính đưa ra hai ống nhòm giống hệt nhau bằng đồng thau, Trương Ngạc “haaa” một tiếng, hỏi:

- Cái ống nhòm nào là do các người chế tạo ra?

Một thợ học việc giơ ống nhòm trong tay lên cao hơn một chút, nói:

- Tam công tử, thiên lí kính này là xưởng mới chế tạo.

Trương Ngạc nhận lấy chiếc ống nhòm này, xoay nhẹ, rút ra một đoạn, lại rút ra một đoạn nữa, sau đó đưa lên mắt phải nhìn. Ở bên trong xưởng không thể nhìn xa được, Trương Ngạc đi ra ngoài cửa để nhìn, Trương Nguyên và vài thợ kính cũng ra theo.

Trương Ngạc quay đầu nhìn về hướng đầu phố dài, nhìn hết bên này đến bên kia, không ngừng điều chỉnh tiêu cự. Hồi lâu sau, y cau mày đưa ống

nhòm cho Trương Nguyên:

- Giới Tử, đệ xem xem kính viễn vọng này thế nào?

Trương Nguyên nhận lấy ống nhòm, ghé mắt vào mấy lớp thấu kính nhìn ra ngoài, thấy mờ mờ không rõ. Bên ngoài kính nhìn thì có vẻ giống nhau nhưng độ mài của thấu kính lõm và thấu kính lồi này không chính xác bằng kính viễn vọng mà Trương Ngạc mua, điều chỉnh tuyến khúc xạ của ống kính và phối trí thành hình còn chưa tinh, bất kể điều chỉnh tiêu cự như thế nào nhìn xa đều không rõ. Trương Ngạc lấy kính viễn vọng bằng đồng thau mà y nhờ người mua từ bên Macao với giá 180 lượng bạc ra chiếu nhìn. Nếu không so sánh thì còn không biết là chênh lệch lớn như thế nào, Trương Ngạc nổi giận, trách đám thợ:

- Thời gian một năm mất hơn ngàn lượng bạc, chế tạo ra một cái đồ chơi như thế này để lừa gạt ta, các người không biết so sánh một chút sao, xem xem kính viễn vọng mà những người phương Tây chế tạo đây này, kính tời này của các người có thể sánh được sao!

Ba thợ kính rất sợ hãi, ngơ ngác nhìn nhau, không dám nói gì.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh đừng vội, người phương Tây chế tạo thành công kính viễn vọng này cũng do nhiều năm mài mò mới được. Kính viễn vọng mà chúng ta chế tạo tuy nhìn không rõ nhưng nguyên lý thích hợp rồi, chỉ cần cân nhắc điều chỉnh lại, chắc chắn có thể tạo ra kính viễn vọng rõ ràng hơn.

Ngay lập tức hân lại giảng cho ba thợ kính về nguyên lý phối hợp giữa thấu kính lõm làm kính quang lọc và thấu kính lồi làm vật kính, làm thế nào để nắm được bội số của viễn vọng, quan trọng nhất là phải mài thấu kính thật mảnh.

- Ngày này năm sau, nếu các người có thể chế tạo thành công kính viễn vọng tương xứng với cái của người phương Tây này, ta và tam huynh sẽ thưởng cho ba người các người mỗi người bốn mươi lượng bạc. Nếu có thể chế tạo xong sớm, cứ sớm trước mười ngày thì thưởng thêm mỗi người một lượng bạc.

Có trọng thưởng tất có dũng phu. Trương Nguyên vừa nói như vậy, ba thợ kính đều rất ủng hộ. Mỗi người được thưởng bốn mươi lượng bạc, đấy không phải khoản tiền nhỏ. Hơn nữa, nếu có thể làm xong trước một tháng, sẽ được thưởng thêm ba lượng bạc, đúng là làm tăng tinh thần lên gấp bội.

Một năm vừa rồi, ba thợ đó cũng không phải chỉ phỏng chế kính viễn vọng, mà kính phần hương, kính hôn nhân, kính cận thị, mỗi loại họ còn chế tác hàng chục cái. Những mắt kính được chế từ thủy tinh không màu rất tuyệt. Trương Nguyên thử mấy chiếc kính cận trong đó, nó không kém bao nhiêu so với mắt kính mà Trương Ngạc tặng hẳn. Trương Nguyên bảo những người thợ kính đi làm việc của mình, hẳn nói với Trương Ngạc:

- Tam huynh, những kính phần hương, kính hôn nhân, kính cận này có thể bán được. Bây giờ xưởng kính chắc là có thể kiếm được tiền rồi, ít nhất cũng không cần chúng ta bỏ tiền đầu tư vào nữa. Mấy ngàn cân đá thủy tinh năm ngoái mua từ Hải Châu về cũng đủ dùng ba năm đó.

Trương Ngạc rất mừng, từ trước đến giờ y đều rất hoang phí, chưa từng kiếm được tiền, hỏi:

- Nên định giá cái này như thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Kính phần hương một lượng bạc một chiếc, kính hôn nhân và kính cận thì đều là bốn lượng bạc một chiếc. Ngày mai đệ tới nho học để quảng cáo, cứ nói Trương Giới Tử đệ có thể học hành tiến bộ đều nhờ vào kính này.

Nói xong, đặt kính cận lên sống mũi.

Trương Ngọc cười ha hả, nói:

- Có rất nhiều tú tài, đồng sinh bị cận. Có một số người đọc sách thì sách gần như dán vào mắt đến nơi rồi, đi đường gặp cũng không nhận ra người ta, so với người cổ cũng không khác hơn là bao nhiêu. Có được kính cận này chả khác gì một lần nữa cho bọn họ một đôi mắt tinh, hơn nữa trong số tú tài, người có thể mua được kính mắt bốn lượng bạc này cũng có rất nhiều.

Trương Nguyên cười nói:

- Chính là phải kiếm tiền của những sinh đồ giàu có kia kìa.

Trương Nguyên bảo thợ chọn ra ba cặp kính hôn nhãn và hai cặp kính cận. Hắn dặn dò dùng loại gỗ cánh gà tốt làm năm chiếc hộp kính, năm ngày sau hắn tới lấy, cái này chuẩn bị để đem đi tặng.

Trương Ngọc nói:

- Tổ phụ cũng bị hoa mắt tuổi già, kính hôn nhãn này biếu tổ phụ một chiếc coi như thể hiện lòng hiếu thảo của ta.

Nói rồi y lấy một chiếc kính hôn nhãn, không có hộp, Trương Nguyên lấy hộp kính cận của mình ra.

Gặp Trương Nhữ Sương ở thư phòng Tây Trương Bắc viện, Trương Ngọc dâng tặng kính hôn nhãn. Trương Nhữ Sương rất vui mừng, hỏi ra thì biết đây là kính do Trương Nguyên và Trương Ngọc thuê thợ kính làm. Kể từ thời Văn Minh làm kinh doanh đâu đâu cũng có, Trương Nhữ Sương cũng không lấy làm lạ, chỉ dặn Trương Nguyên phải lấy đọc sách khoa cử làm trọng, những bâng môn tiểu đạo này đừng quá bận tâm suy nghĩ.

Trương Nguyên đương nhiên là vâng vâng dạ dạ đồng ý, lại nói chuyện nhà Lục Thao- tử phụ hân, Trương Nhữ Sương cau mày nói:

- Con trai thứ của Lục Triệu Khôn đã không có chí như thế, Đồng thị Hoa Đình cũng là khinh người quá đáng. Trương Nguyên, trong chuyện này chắc cũng có dính líu tới con chứ?

Trương Nguyên nói:

- Vâng, sau khi Đồng thị biết Lục thị có quan hệ thông gia với Trương thị, sự việc trở nên nghiêm trọng hơn. Mấy ngày nữa, tộc tôn phải đưa tử tử và hai cháu ngoại về Thanh Phố, nghĩ kế giúp đỡ Lục thị, khẩn cầu thúc tổ viết thư cho Tùng Giang Hoàng tri phủ để dàn xếp trước.

Trương Nhữ Sương nhìn tộc tôn, chậm rãi nói:

- Trương Nguyên, con phải lượng sức mình mà làm. Đồng Huyền tể không phải là người có thể so sánh với Diêu Phục. Hơn nữa bây giờ con là chư sinh, đang cần phải nêu cao tên tuổi, tuyệt đối không được để lại tiếng xấu gây rối, điểm này con phải nhớ cho kĩ.

Trương Nguyên nói:

- Tộc tôn ghi nhớ lời dạy bảo của thúc tổ.

Trương Nguyên rất thông minh, làm việc cũng chắc chắn. Trương Nhữ Sương cảm thấy không cần dặn dò nhiều hơn nữa, nói:

- Con muốn đích thân cầm thư đi gặp Hoàng tri phủ đúng không, ừ, ngày mai ta sai người đưa thư đến cho con.

Ở Giang Nam, chỉ cần khí hậu không bất thường, thì trước sau tết Đoan Ngọ đều có mấy trận mưa to. Phủ Thiệu Hưng năm nay xem như mưa thuận gió hoà, trận mưa to đúng vào Đoan Ngọ, sáng sớm ngày mùng sáu

tháng năm, tam huynh đệ Trương Nguyên, Trương Đại, Trương Ngạc cầm dù đứng ở bên cầu Bát Sĩ, nhìn người hầu đang dầm mưa mang hành lí lên thuyền, những hành lí này đều được bọc kín bằng vải dầu nên sẽ không bị nước mưa thấm vào.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 203

Ánh đèn trên con thuyền đi trong đêm mưa

Hai chiếc thuyền mũi trắng lợp ngói Tam Minh, một chiếc là thuyền của Tây Trương, chiếc kia là thuyền Trương Nguyên mượn nội huynh (anh vợ) Thương Chu Đức. Tháng ba năm trước Trương Nguyên đi Thanh Phố cũng là ngồi con thuyền mũi trắng lợp ngói Tam Minh này, vợ chồng người chèo thuyền cũng rất quen mặt rồi, Trương Nhược Hi và hai anh em Lý Thuần, Lý Khiết đã lên thuyền trước, do trời mưa to nên Trương mẫu Lã thị không ra đầu cầu đưa tiễn, người có tuổi rất sợ nhìn thấy những cảnh ly biệt, con gái cùng hai đứa cháu ngoại lần này rời Sơn Âm về Thanh Phố, không biết khi nào mới có thể gặp lại đây?

Bộ Hộ Nam Kinh vào ngày 29 tháng 4 đã ban hành đến huyện Sơn Âm giấy phép Trương Ngạc quyền giám nộp tiền, Hầu Huyện lệnh lệnh cho thư lại đưa đến Trạng Nguyên đệ rồi giao cho Trương Nhữ Sương, Trương Nhữ Sương cho gọi Trương Đại, Trương Ngạc tới giáo huấn, lệnh cho hai người qua tết Đoan Ngọ khởi hành đến Nam Kinh Quốc Tử Giám học, Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Vậy thì vừa hay có thể cùng đi với Giới Tử, Giới Tử cũng là sau Đoan Ngọ đưa tỷ tỷ Nhược Hi về Thanh Phố.

Trương Nhữ Sương lại dặn dò Trương Ngạc ra ngoài không được gây chuyện thị phi, phải tuân thủ nghiêm nội quy Quốc Tử Giám, chăm chỉ học tập, Trương Ngạc đương nhiên là hứa ngay.

Chu Mặc Nông, Kỳ - Tông Tử, Duyệt Vãn Thuỷ của Nam Kinh Đào Diệp Độ người nhất định phải đến thăm hỏi, cứ nói là bạn thân của Chu Mặc Nông ta, nếu không Duyệt lão e sẽ không thèm để ý đến người đâu.

Trương Đại cười nói:

- Duyệt lão giỏi hãm trà, ta lại giỏi bình phẩm, ta cùng với lão nhất định mới gặp như đã quen thân từ lâu.

Trương Ngạc nói:

- Cùng một lão già cổ hủ uống trà thì có ý nghĩa gì, đệ lần này đi cự viện Nam Kinh, nhất định phải lưu được cái danh bạc tình ở thanh lâu, khiến cho đám danh kỹ ở đó phải thần hồn điên đảo vì Trương Yển khách đệ, ha ha.

Trương Đại khinh miệt nói:

- Đệ tưởng danh kỹ của Nam Kinh cự viện là thổ kỹ ở Bách Hoa lầu Sơn Âm đó à, đệ thường được một, hai lượng bạc thì người ta sẽ cung phụng đệ bằng mọi giá ư?

Trương Ngạc nói:

- Mẹ thì thích đẹp, con thì yêu tiền, đệ vừa đẹp trai lại vừa có tiền. Đệ chẳng hề thua kém Phan Lữ, Đặng Tiểu Nhân tí nào, chẳng phải là bị họ yêu chết à.

Trương Đại lắc đầu cười:

- Có yêu đến chết người thì chắc cũng đều là bọn son phấn dung tục, danh kỹ chân chính phải là cầm kỳ thư họa đều giỏi, nhất định phải dùng tài nghệ mới có thể khiến các nàng động lòng.

Trương Ngạc cười hì hì nói:

- Đệ cũng có tài, nhưng đệ không dùng tài học để cảm động các nàng, đệ dùng bạc cảm động các nàng. Đại huynh, chúng ta đánh cuộc, huynh cứ việc thể hiện tài năng của huynh, đệ dùng bạc của đệ, chúng ta xem ai có thể cảm động các nàng.

Gã hỏi Chu Mặc Nông:

- Chu huynh, danh kỹ Kim Lăng bây giờ ai là đứng đầu?

Chu Mặc Nông cười đáp:

- Hẳn là Lý Tương Chân của cự viện, tự là Tuyết Y, là con thứ mười nên còn gọi là Lý Thập Nương, ta chưa từng gặp qua, nhưng nghe nói dịu dàng thướt tha, da trắng như tuyết, hát hay đàn giỏi, tinh thông văn thơ, yêu văn nhân tài sĩ.

Trương Ngạc nói:

- Được, thế thì Lý Tuyết Y này đi, đệ cũng muốn xem nàng là yêu văn nhân tài tử hay là yêu bạc, Đại huynh, dám đánh cuộc cùng đệ không, huynh đóng giả thư sinh bần hàn mà có tài, đệ là con nhà giàu không học vấn không nghề nghiệp, xem Lý Tuyết y kia rốt cuộc yêu ai?

Trương Đại cười nói:

- Huynh cũng là người xài tiền như nước, đóng không được thư sinh nghèo đâu, đệ muốn đánh cuộc thì đánh cuộc với Giới Tử.

Trương Đại nghe Vương Khả Xan nói Trương Ngạc từng đánh cuộc với Trương Nguyên, Trương Ngạc thua rất thảm.

Trương Ngạc nghe nói đánh cuộc với Trương Nguyên thì hơi chần chừ, đánh cuộc với Trương Nguyên gã lo sợ phải nghĩ đi nghĩ lại, nhưng lần này

không phải so tài nghệ so học thức, có gì phải sợ, liền xoay sang Trương Nguyên đang im lặng đứng một bên, nói:

- Giới Tử, dám cùng ta đánh cuộc không?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Huynh đệ cùng nhà đánh cuộc gì mà đánh cuộc, chẳng lẽ vì một nữ tử thanh lâu mà trở mặt với nhau.

Trương Ngạc nói:

- Nhận thua cược sao lại trở mặt được, Giới Tử đánh cuộc không?

Trương Nguyên lắc đầu nói:

- Không.

Hắn hướng ra con thuyền mũi trắng nói:

- Đừng có lớn tiếng mà nói danh kỹ thanh lâu, tỷ tỷ và cháu ngoại của ta cũng ở trên thuyền đó, lát nữa tỷ tỷ nhéo tai ta bây giờ.

Trương Đại, Trương Ngạc đều cười rộ lên, Trương Ngạc hạ giọng nói:

- Đợi đệ tới Nam Kinh rồi nói sau, ta nhất định phải đánh cược với đệ.

- Trương Ngạc không có kiên nhẫn, mấy hôm trước nhắc đến Hoa Đình Đồng thị còn nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lập tức đánh Đồng Tổ Thường, giờ đây từ thường trà nói lan đến cả danh kỹ, đột nhiên lại muốn đánh cược, trong lòng chỉ có tới chuyện này.

Người hầu đem hết hành lý lên thuyền, Trương Nguyên, Trương Đại, Trương Tôn cáo từ các bằng hữu và môn khách, lần lượt lên thuyền. Trương Đại, Trương Ngạc ngồi thuyền mũi trắng rời khỏi cầu Bát Sĩ trước,

theo hướng Thành Nam đi Đông Đại Trì ở Hội Kê. Người lái thuyền của Trương Nguyên hỏi Trương Nguyên có đi liền không? Vũ Lăng vội nói:

- Thiếu gia, Chân Chân tỷ và Mục thúc còn chưa tới.

Còn chưa dứt lời, đã thấy Mục Kính Nham đội một cái nón trúc rộng vành, Mục Chân Chân thì nón tre áo tơi, cha con hai người chạy nhanh trong màn mưa tầm tã, lên thuyền rồi, quần áo Mục Kính Nham đã ướt đầm, chấp tay trước ngực nói:

- Thiếu gia xin đừng trách phạt, tiểu nhân đi lên mộ của ngoại tổ ở Trấp Sơn, cho nên tới trễ rồi.

Trương Nguyên nói:

- Không sao cả, Mục thúc mau đi thay quần áo đi.

Thuyền mũi trắng chậm rãi rời khỏi cầu Bát Sĩ, Mục Chân Chân bỏ nón tre xuống nước xuống rồi bỗng nhiên nói:

- Thiếu gia mau nhìn kia, phu nhân ở bên kia.

Trương Nguyên chăm chú nhìn, quả nhiên thấy mẫu thân cùng mấy người Y Đình, Thỏ Đình, Thúy Cô đang đứng dưới hiên một cửa hàng bên cầu Bát Sĩ, nhìn theo thuyền mũi trắng chậm rãi rời khỏi đầu cầu, mẫu thân lúc trước nói sẽ không đi đưa tiễn nhưng cuối cùng vẫn tới.

Trương Nhược Hi nghe mẫu thân cũng tới, vội ra khoang thuyền xem, đường sông quanh co, đã không còn nhìn thấy mái hiên cửa hàng kia rồi, Trương Nhược Hi cố nén nước mắt, nói với Trương Nguyên:

- Mẫu thân thích con nít, đệ mau lấy vợ sinh con đi, như vậy mẫu thân sẽ không cô đơn nữa.

Trương Nguyên nói:

- Phải phải, mau cưới vợ, mau sinh con.

Trương Nhược Hi phì cười, lại nhìn cầu Bát Sĩ lần nữa, nhưng nó đã cách xa sau làn mưa trắng xoá, không thấy rõ nữa rồi.

Khi thuyền qua bến tàu ở hậu viên Thương thị ở Đông Đại Trì, bởi vì hôm qua Trương Nguyên đã tạm biệt Thương Chu Đức và Đạm Nhiên rồi, nên hôm nay không có ý định lên bờ, nhưng lại thấy dưới gốc cây đào trên bờ kia, Thương Đạm Nhiên đi cùng với tiểu tỳ Vân Cẩm, đang cầm dù vải màu xanh đứng đó, có lẽ đợi trong mưa rất lâu rồi. Lúc thuyền của Trương Đại và Trương Ngạc đi qua trước, Thương Đạm Nhiên tưởng là thuyền của Trương Nguyên nên vòng ra trước cây. Hai huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc liền thấy một tuyệt thế giai nhân dưới gốc cây đào, đoán là Thương Đạm Nhiên, Trương Ngạc còn thi lễ ở mũi thuyền:

- Đệ muội, ngu huynh Trương Ngạc xin chào, Giới Tử ở thuyền phía sau kia.

Khiến cho Thương Đạm Nhiên xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt.

Trương Đại lo lắng Trương Ngạc sẽ nói thêm những lời xằng bậy, liền kéo y vào khoang, Trương Ngạc trợn mắt nói:

- Đệ cũng đâu phải người hồ đồ, sẽ làm những chuyện không hiểu biết sao, chẳng lẽ còn đùa giỡn với người ta sao, chỉ chào hỏi thôi mà.

Rồi gã lại nói vẻ như rất mất mát:

- Lúc trước là đệ đi coi mặt, không ngờ lại thành chuyện hỉ của Giới Tử.

Trương Đại cười nói:

- Ai bảo đệ đi coi mặt mà không chịu bớt phóng túng lại một chút, ở Hầm Đào Viên còn đánh chửi người hầu, đây là duyên phận của Giới Tử,

đệ cũng đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Trương Ngạc nói:

- Xem kìa, Giới Tử muốn lên bờ cầm tay từ biệt Thương thị nữ lang, đừng thuyền lại, đừng thuyền lại.

Hai người Trương Đại, Trương Ngạc ở trong cửa buồng nhìn Trương Nguyên và Thương thị kia gặp gỡ dưới gốc cây đào, thấy Trương Nguyên cầm tay Thương thị nữ lang, Trương Đại, Trương Ngạc rất hâm mộ, lần này hai người bởi vì phải đi học ở trường xa nhà, nên cũng đã đi từ biệt nhà vợ của mình, vị hôn thê của Trương Đại là Thuỷ Trường Lưu thị nữ lang, vị hôn thê của Trương Ngạc là Sơn Âm Kỳ thị nữ lang, đều là chưa từng gặp mặt, đâu giống Giới Tử ở đây cầm tay nhìn nhau, tình chàng ý thiếp khiến cho hai người thật sự ghen tị.

Mưa cứ rơi mãi, nước sông tràn đầy, hai bờ cỏ xanh dạt ra, dưới cây đào bên bờ sông, Trương Nguyên mặc khăn vuông áo đơn giơ ô che mưa cho Thương Đàm Nhiên, hai người nói chuyện dưới ô, tình cảnh giống như tranh vẽ vậy.

Trương Ngạc cười nói:

- Trông giống như Hứa Tiên và Bạch Nương Tử đoạn kiều gặp gỡ quá.

Trương Đại bật cười.

Trên thuyền của Trương Đại, Trương Ngạc ngoài hai người chèo thuyền, còn mười mấy người nữa. Trương Đại đem theo tỳ nữ Tố Chi, tiểu đồng Minh Yên và hai người hầu. Trương Ngạc thì mang theo tỳ nữ thân cận Lục Mai, tiểu Tư Phúc và hai người Năng Trụ, Phùng Hồ. Thuyền của Trương Nguyên thì có hai cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân, còn có Vũ Lăng, ba mẹ con Trương Nhược Hi, vú Chu và hai tỳ nữ, cả hai thuyền đều có mười hai người.

Hai chiếc thuyền mũi trắng lợp ngói Tam Minh đi trong màn mưa, Trương Nguyên nhớ tới năm trước cũng là ngồi chiếc thuyền này, phía trước là thuyền lớn lợp ngói Ngũ Minh của Thương Chu Đức, tiếng Thương Cảnh Huy trong trẻo gọi “Trương công tử ca ca”. Đã một năm không gặp Thương Cảnh Huy rồi, cô bé dễ thương năm nay đã tám tuổi rồi, nhớ lần đầu gặp mặt Tiểu Huy chỉ có sáu tuổi, đang đánh cờ với tỷ tỷ Cảnh Lan, Cảnh Lan chọc Cảnh Huy khóc, nhưng con bé nhất định không khóc, chớp mắt đã hai năm trôi qua, thời gian trôi nhanh như tên bay.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 204

Hoàn khổ tình hưng

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 205

Hịch văn đảo Đông (1)

Trương Nguyên nói:

- Binh đao vô tình, sinh tử khó liệu, nếu cha ngươi không muốn đi, ta sẽ không miễn cưỡng ông ấy.

Mục Chân Chân cảm thấy năm nghiêng nói chuyện với thiếu gia như này không được cung kính liền ngồi dậy nói:

- Nô tì cũng khuyên cha không cần đi, nói đây là cơ hội mà thiếu gia ban cho ông ấy nhưng phụ thân không muốn đời đời kiếp kiếp là dân đen, ông muốn dựa vào quân đội để lập công.

Trương Nguyên cũng ngồi dậy, nói:

- Mục thúc nghĩ như vậy là đúng, đời người không quá một trăm năm, có cơ hội nhất định phải ra sức đánh cược một lần.

Mục Chân Chân hỏi:

-Vậy cha nô tì có thể có cơ hội lập quân công không?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Nỗ Nhĩ Cáp Xích bây giờ còn không dám công khai phản Đại Minh, đại chiến Tát Nhĩ Hử vẫn còn năm năm, Mục Kính Nham võ nghệ không

tầm thường, chắc chắn có thể bộc lộ tài năng, cấp trung và hạ của quân đội không chú ý tới thân phận, lập quân công có thể sẽ được đề bạt, dựa vào Mục Kính Nham đương nhiên sẽ không thể thay đổi được chiến cuộc của Tát Nhĩ Hử. Mấu chốt là khiến Đỗ Tùng tin tưởng và nghe theo ta.

Hắn nói tiếp:

- Cha người nhất định có thể lập quân công, người cũng không cần quá lo lắng, mười vạn quân đội Đại Minh đâu đâu cũng là người tòng quân, Mục thúc võ nghệ cao cường, cơ hội sinh tồn chắc chắn sẽ nhiều hơn người khác, có phải không?

Mục Chân Chân gật đầu nói:

- Vâng.

Có chút thẹn thùng:

- Thiếu gia mau nghỉ ngơi, là nô tỳ hay nghỉ ngơi, đã quấy rầy thiếu gia nghỉ ngơi rồi.

Sau giờ Ngọ ngày hôm sau, hai chiếc thuyền bạch phong qua kênh đào Tiền Đường ở Hàng Châu. Vui mừng vì mây đã tan mưa đã tạnh, Trương Nguyên lập tức ra ngoài Dũng Kim Môn bái kiến Chung thái giám, Trương Đại, Trương Ngạc không quen Chung thái giám nên đã tới núi Nam Bình gặp Hoàng Ngụ Dung tiên sinh.

Chung thái giám nhìn thấy Trương Nguyên rất vui mừng, trước tiên chúc mừng Trương Nguyên đoạt quán quân trong kỳ đạo thí, y cười nói:

- Tiểu Tam Nguyên của phủ Thiệu Hưng tiếng tăm như sấm bên tai à, năm sau thi hương, năm sau nữa thi hội, người phải liên tục chiến thắng đấy, năm nay nhà ta ai cũng khâm phục người.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Ta và công công có thể nói là tâm đầu ý hợp, ta cũng nói hết những gì mình biết, công công chịu nghe theo lời ta, nhất định sẽ có ngày được báo đáp.

Chung thái giám tiếp lời:

- Ta hiểu, ta hiểu, ta hồi cung, xin đi hầu hạ Hoàng Trưởng Tôn, dù phải sống những ngày tháng khổ cực ta cũng chịu.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

“Khách Thị, Khách Ân Nguyệt là nhũ mẫu của Chu Do Giáo, theo ghi chép của đời sau, Khách Thị vô cùng xinh đẹp, Chung công công giành với Ngụy Trung Hiền để được ăn cơm chung cùng Khách Thị cũng coi như điểm phúc của nhà người rồi, nói công công có điểm phúc có phải là châm chọc không?”

Trương Nguyên chấp tay thi lễ nói:

- Công công nhân nghĩa, một ngày nào đó nắm được nội giám, cũng là phúc của trăm dân.

Chung thái giám vui mừng khôn xiết, cứ như về cung thì y sẽ được cầm con dấu Ti Lễ Giám vậy, y nói:

- Trương công tử lần này tới Hàng Châu ở lại thêm mấy ngày, ngày tháng chúng ta ở Hàng Châu cũng không còn nhiều.

Trương Nguyên vội hỏi:

- Công công thật sự phải về kinh sao?

Chung thái giám gật đầu:

- Thái giám Trịnh Chi Huệ thay ta quản lý Chức Tạo thự ở Hàng Châu đã khởi hành từ Kinh thành cuối tháng sẽ tới Hàng Châu, ta đã bàn giao công việc ở thự rồi, cuối tháng sáu hoặc đầu tháng bảy sẽ rời khỏi Hàng Châu.

Nói đến đây, y không khỏi có chút không vui.

Trương Nguyên nói:

- Công công ở Hàng Châu năm năm, dân chúng đều ghi nhận công đức của công công, công công rời khỏi Hàng Châu cũng không tiếc nuối, sinh từ có rồi, Viện Dưỡng Tế dưới núi Bảo Thạch do công công đề xướng cũng đã xây dựng xong. Từ khi có Tây Hồ tới nay trong vòng nghìn năm, người làm quan ở Tây Hồ không biết bao nhiêu, lưu tiếng thơm cũng chỉ có vài người, dân chúng Hàng Châu chỉ biết có Bạch Lạc Thiên, Tô Đông Pha, từ nay về sau, công công cùng Bạch, Tô sẽ là kiềng ba chân.

Chung thái giám vui tới mức không khép miệng lại được, khiêm tốn nói:

- Ta sao dám xếp ngang hàng cùng hai vị tiên hiền này, chỉ mong dân chúng Hàng Châu còn nhớ tới ta, sau khi ta đi đừng dờ bỏ sinh từ của ta.

Y nói tiếp:

- Dưỡng Tế viện hiện tại đã thu nhận hơn hai mươi trẻ mồ côi, qua mùa đông tới mùa xuân bắt đầu mở kho cứu trợ thiên tai tám nghìn thạch lương thực, không dám nói nhiều, mấy trăm sinh mạng đã được cứu rồi, Tây Hồ Công đức chủ, ta đã nghe có người gọi ta như thế, ha ha.

Trương Nguyên không ở lại Chức Tạo thự ăn cơm chiều mà đem theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng vội vàng tới Thảo Đường dưới núi Bân Bình. Tám tháng trôi qua, quang cảnh Thảo Đường đã thay đổi hẳn, bởi học tử ngưỡng mộ tiếng tăm đến xin học, Thảo Đường không có cách nào tiếp

nhận hết, đành phải xây dựng thêm, nhờ gia cảnh giàu có La Huyền Phụ bỏ ra hai trăm lạng bạc xây một học đường bên trái Bôn Vân Thạch, có thể đủ cho hơn trăm học sinh nghe giảng. Lúc này mặt trời đã ngả về Tây, tiếng chuông chùa Tịnh Từ từ từ vang lên, một tiếng chuông ong ong sắp hết, một tiếng chuông khác lại chậm rãi tiếp sau, nhanh chóng, linh hoạt, rất tuyệt.

Hoàng Ngụ Dung tiên sinh không ở Thảo Đường, thông thường buổi chiều Hoàng Ngụ Dung tiên sinh không lên lớp, chỉ ra đề văn để học sinh làm. Phòng học rộng rãi có hơn trăm học sinh đã hoàn thành bài của mình, ba đến năm người tụ tập thành một nhóm cùng bàn luận chuyện trên trời dưới biển, chim hoa tôm cá, cái gì cũng nói. Trương Đại, Tiêu Nhuận Sinh và La Huyền Phụ luận văn bát cổ, Trương Ngạc cũng tìm được bạn tri kỉ, cùng mấy học sinh trẻ tuổi ở một góc của phòng học chuyện trò vui vẻ, thấy Trương Ngạc cười thỏa mái như vậy chắc chắn là đang tìm hiểu bí mật về những cô gái xinh đẹp ở Tây Hồ, trước đây Trương Ngạc đã từng đến Hàng Châu nên có rất nhiều đề tài có thể nói.

Mùa thu năm ngoái Trương Nguyên từng xin học ở Thảo Đường, tình bạn với hơn hai mươi học sinh trong học đường đều rất tốt, văn bát cổ của Trương Nguyên được Phạm Văn Nhược xuất bản truyền bá rất rộng rãi, lúc này càng phá hoại thanh danh của Đồng Tổ Thường, càng làm cho người khác chú ý. Vừa tới đại sảnh của Thảo Đường, những chư sinh lần đầu gặp mặt nghe nói thư sinh này chính là Trương Nguyên của Sơn Âm đều rất ngạc nhiên, không ngờ một người hào hoa nho nhã như Trương Nguyên lại có thể ra tay đánh người, mà người đó lại là con trai của Đồng Kỳ Hưng, nhưng lại coi như không có chuyện gì xảy ra thì thật có bản lĩnh. Trương Nguyên xã giao khéo léo khiến mọi người đều cảm thấy hãn tuy nhỏ tuổi nhưng có chí khí lại khiêm tốn lễ phép, không chút kiêu ngạo, đáng kết giao, lũ lượt kéo lên phía trước báo danh tính.

La Huyền Phụ lớn tiếng nói:

- Các Chư sinh, nghe danh Trương Giới Tử có khả năng nhớ rất tốt đã lâu mà chưa được lĩnh giáo. Hôm nay sẽ kiểm tra anh ta, ở đây có khoảng hơn bảy mươi người lần đầu tiên gặp Trương Nguyên, xin lần lượt báo tên, sau đó xem khả năng ghi nhớ của Trương Nguyên liệu có thật. Nếu có sai sót gì, xin phạt ba huynh đệ Trương Thị mời các chư sinh đang ngồi ở đây tới quán rượu ngoài Dũng Kim Môn ăn uống thỏa thích.

Trương Nguyên cười nói:

- La huynh muốn kiểm tra tại hạ, vậy tại hạ xin thử. Nếu có gì sai xin cứ phạt tại hạ uống rượu.

Mọi người đều cho rằng một lúc phải nhớ tên và mặt của hơn bảy mươi người rất khó, còn khó hơn việc đọc thuộc lòng văn bát cổ, nhưng Trương Nguyên lại đồng ý. Mọi người náo nhiệt một hồi rồi lần lượt bước lên báo danh tính với Trương Nguyên, Trương Nguyên đáp lễ từng người từng người một, hơn bảy mươi người nhanh chóng báo xong danh tính.

La Huyền Phụ bước lên phía trước cười nói:

- Cuộc thi bắt đầu.

Y bước tới trước mặt một sinh đồ sắc mặt hơi vàng, kéo sinh đồ đó hướng về phía Trương Nguyên hỏi: - Giới Tử huynh, vị này là ai?

Trương Nguyên vái chào nói:

- Thiên thai Trần Mộc thúc Trần huynh.

Trần Mộc thúc cười đáp lễ.

La Huyền Phụ lại hỏi tiếp bảy người, Trương Nguyên nhìn mặt gọi tên, nghe thấy những lời ca ngợi biết rằng mình đều đã trả lời đúng rồi. Trí nhớ

siêu phàm của Trương Nguyên để lại ấn tượng sâu sắc cho những chư sinh có mặt ở đây.

Không thể lần lượt hỏi hết hơn bảy mươi người, như thế quá ngốc nghếch lại không thú vị, Trương Nguyên và Trương Đại sắp xếp như thế này là để kết giao với đám chư sinh, mời khách uống rượu mới là vương đạo, đợi La Huyền Phụ hỏi đến người thứ chín, người này Trương Nguyên đã quên biết trước đây, là Kim Lang Chi của phòng xã núi Phật Thủy Tô Châu, nhà ở Hoa Đình, tháng sáu năm ngoái cùng với Phạm Văn Nhượng tới Sơn Âm thăm Trương Nguyên. Trương Nguyên mỉm cười bước lên, nắm tay Kim Lang Chi nói:

- Mặc Trai Khách huynh, để ta nhận nhầm huynh nhé, bằng không thì mãi không dứt khiến mọi người đều thấy chán.

Mặc Trai Khách là biệt hiệu của Kim Lang Chi, y cười ha ha, nói với La Huyền Phụ:

- Trương Giới Tử nhớ sai tên của ta rồi, phạt cậu ta mời mọi người uống rượu.

Các chư sinh có mặt ở đó đồng loạt hô “được”, khi ra khỏi đại sảnh của giảng đường, đến bên ngoài Dũng Kim Môn, phần lớn các chư sinh tới núi Nam Bình đều ở trọ tại nhà của dân bên ngoài Dũng Kim Môn, còn một số khác thuê nhà trọ ở thành Tây. Gần trăm sinh đồ đi bộ tám dặm tới bên ngoài Dũng Kim Môn, Trương Đại sớm đã dặn người hầu bao quán rượu to nhất ở ngoài Dũng Kim Môn. Quán rượu có ba tầng đặt hơn hai mươi chiếu chỉ còn đợi chư sinh đến nhập tiệc. Trương Nguyên nói chuyện với Kim Lang Chi cả quãng đường, Kim Lang Chi tháng trước mới tới Hoa Đình xin học, biết chuyện Đồng Thị gài bẫy mưu hại Lục Dường Phương, Kim Lang Chi nói:

- Tông Dực Thiện vốn là người làm việc giấy bút của Đồng Kỳ Hưng, trong các nô bộc cũng đứng hàng thượng đẳng, bây giờ bị phạt làm Ứng môn tiện dịch, áo ngắn mũ nhỏ. Đây là cố ý làm nhục Tông Dực Thiện.

Trương Nguyên im lặng không nói, hần không nói gì với Kim Lang Chi những lời vô nghĩa đại loại như hần liên lụy đến Tông Dực Thiện. Hần không cảm thấy bản thân làm sai điều gì, hần vì thương tiếc tài năng mới kết giao với Tông Dực Thiện. Ban đầu hần không nghĩ tới việc lợi dụng Tông Dực Thiện để đả kích Đồng Thị, bởi lúc đó hần hoàn toàn không biết Tông Dực Thiện là gia nô của Đồng Thị, về sau biết được thân phận thật của Tông Dực Thiện hần mới quyết tâm giúp Tông Dực Thiện thoát khỏi nô tịch. Hiện tại Tông Dực Thiện bị ép quay trở lại Đồng phủ ở Hoa Đình, chịu đựng uất ức, nhưng hần tin Tông Dực Thiện không hối hận vì đã kết giao với hần. Hần là người chân thành quý trọng và đối đãi bình đẳng với Tông Dực Thiện, với tài năng của Tông Dực Thiện sao lại can tâm làm một nô bộc thượng đẳng, tuy hiện tại ngay đến nô bộc thượng đẳng cũng không cần làm nữa.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 205

Hịch văn đảo Đông (2)

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 206

Một miếng tươi ngon, ăn cả ngày

Bát canh hạt sen ngân nhĩ không đường tỏa hương thơm mát. Lúc mới ăn có vị hơi đắng. Trương Nguyên dùng chiếc thìa canh bằng sứ trắng, từ tốn xúc từng thìa từng thìa một. Mục Chân Chân ngồi bên cạnh, nhìn không chớp mắt.

Trương Nguyên nghiêng đầu cười hỏi:

- Thật sự không phải là đang thêm nhỏ dần đấy chứ?

Mục Chân Chân đỏ bừng cả mặt, ra sức lắc đầu, nói:

- Tiểu nữ sợ không bỏ đường, thiếu gia không ăn được.

Trương Nguyên nói:

- Không sao, hiện giờ ta phải hạn chế ăn đồ ngọt.

Hắn vốn muốn đem nửa bát canh này cho Mục Chân Chân nhưng đắn đo mãi lại thôi. Vì vậy, Trương Nguyên nhanh chóng uống hết rồi để Mục Chân Chân đi rửa bát. Sau đó, hắn tiếp tục viết “Đồng Hoạn ác hành lục”.

Lúc trước trong buổi tiệc rượu, khi nghe các sĩ tử Tùng Giang nói tên Đồng thị này đã làm đủ chuyện xấu xa, trong đầu Trương Nguyên đã sớm nảy ra một ý tưởng lợi hại. Từ Phong Nhạc lâu bên ngoài Dũng Kim Môn trở về chiếc thuyền nhỏ đậu ở bến sông, ý tưởng của Trương Nguyên đã

được định hình rõ ràng. Hãn liền đem tất cả viết ra một cách chân thực nhất. Tuy độ dài tương đối lớn, ước chừng tới năm nghìn từ. Nhưng tốc độ viết của Trương Nguyên rất nhanh, chưa đầy hai canh giờ, hơn mười trang giấy Tùng Giang đã kín chữ, mỗi một chương đều hết sức mạch lạc dễ hiểu.

Trương Nguyên đặt bút xuống, xoa xoa ngón tay đã mỏi nhừ, ngược mắt lên định tìm Mục Chân Chân để trò chuyện nhưng đã thấy nàng ngủ từ lúc nào, vẫn giữ tư thế ngồi xõm, tựa đầu vào cánh cửa gỗ, hai tay đặt trên đùi, hàng mi dài khép chặt, thỉnh thoảng khẽ lay động, trên môi vẫn giữ nét cười giống như đang trong một giấc mộng đẹp.

Lúc này trống điểm bốn canh, trời đã sắp sáng rồi. Trương Nguyên không muốn quấy rầy giấc ngủ của Mục Chân Chân nhưng để nàng ngủ trong tư thế này cũng không thoải mái lắm. Hãn vừa toan đứng lên thì nàng tỉnh dậy, vội vàng chỉnh lại tư thế, then thùng kêu lên một tiếng - Thiếu gia.

Sau đó đi tới thu dọn bút và nghiên mực, nhưng Trương Nguyên liền nói:

- Không cần thu dọn nữa, mau ngủ sớm đi, ta cũng mệt rồi, ngại rửa mặt!

Mục Chân Chân nói:

- Nhanh thôi ạ, thiếu gia chờ một lát!

Sau đó nàng nhanh chóng đi ra ngoài, bưng một chậu nước đã chuẩn bị sẵn trở vào. Trương Nguyên súc miệng rửa tay xong, ngả đầu nằm xuống. Mục Chân Chân sau khi đã dọn sạch bút nghiên mới quay trở lại, đóng cửa, thối tắt đèn trên tường, nằm xuống phía bên trái Trương Nguyên. Nàng trước đó đã ngủ rồi, giờ không buồn ngủ nữa, nằm yên tĩnh lắng nghe nhưng dường như lại không nghe thấy được tiếng thở của người nằm bên cạnh, chắc hẳn thiếu gia vẫn chưa ngủ.

Hai tập trường văn đã viết xong, tinh thần phấn chấn, nghĩ đến lúc bắt đầu thực hiện kế hoạch, trong lòng Trương Nguyên lại ngổn ngang nhiều cảm xúc. Lúc này cũng đã quá giấc rồi, muốn ngủ cũng không ngủ được nữa. Hơn nữa, vai phải của hắn có chút đau nhức, nâng cao cổ tay viết suốt ba canh giờ, là ai cũng không khỏi mệt mỏi. Nghĩ rằng Mục Chân Chân cũng không ngủ, hắn liền lên tiếng:

- Chân Chân, người bóp vai giúp ta một chút được không?

Mục Chân Chân “dạ” một tiếng rồi đến ngồi bên cạnh Trương Nguyên. Lúc này mới là rạng sáng, trời vẫn còn lờ mờ tối. Mục Chân Chân giống như người mù, giơ tay quờ quạng, qua lớp vải mỏng lại cảm thấy chạm vào phần da thịt vô cùng rắn chắc, chỉ nghe thấy thiếu gia khẽ bật cười. Mục Chân Chân thoáng chốc đỏ bừng mặt. Thiếu gia đang nằm sấp, chỗ mà nàng chạm vào chính là phần hông của hắn. Nàng vội dời tay lên phía trên, nhẹ nhàng xoa bóp bả vai thiếu gia nhưng nhịp tim vẫn còn đập gấp gáp. Mặc dù nàng đã hầu hạ bên cạnh Trương Nguyên hơn một năm rồi, nhưng rất hiếm khi có tiếp xúc thân mật, vậy mà vừa nãy Trương Nguyên lại nhờ nàng bóp vai, nàng còn bất cẩn chạm vào hông hắn. Quả thật Mục Chân Chân chỉ muốn tìm cái lỗ nào mà chui xuống. Bỗng nhiên, nàng nghe thấy có tiếng người ở đuôi thuyền hạ giọng nói chuyện, chắc hẳn là vợ chồng bác chèo thuyền đã dậy rồi. Thuyền nương kia nói:

- Nước sông ở đây không sạch lắm, qua dòng suối nhỏ bên kia gánh nước về đây đi. Trời vẫn chưa sáng đâu!

Sau khi thuyền phu khẽ ừ một tiếng thì Mục Chân Chân lại nghe thấy tiếng của phụ thân nàng:

- Vương ca, ca nghỉ ngơi đi, để ta đi lấy nước!

Lúc này sắc trời đã sáng hơn, bình minh hé rạng rồi. Mục Chân Chân nghe rõ tiếng phụ thân nàng mang thùng nước nhảy lên bờ.

Thị trấn nhỏ ven sông sau một đêm ngủ say đã thức dậy, mọi thanh âm đều huyền ảo trở lại. Trương Nguyên trong tư thế nằm sắp đã ngáy khe khẽ. Mụ Chân Chân xoa bóp rất dễ chịu, cơn buồn ngủ bỗng dừng kéo đến, không thể cưỡng lại được, ý thức của Trương Nguyên dần trở nên mơ hồ, mặc cho ánh bình minh đang xuyên qua những khe hở trên mũi thuyền, làm cho cả không gian bên trong bừng sáng. Mụ Chân Chân ngồi xổm, nhìn thiếu gia đang ngủ say, trong lòng vui sướng. Nàng quay về chỗ ngủ của mình, cũng bắt chước thiếu gia nằm sắp nhưng cảm giác không thoải mái lắm, trước ngực có chút chật chội. Mụ Chân Chân cố sức quay đầu ra sau nhìn phần lưng hông của mình, từ lưng đến eo tạo thành một đường cong, ép sát vào mặt sàn, đến mông lại nhô hẳn lên. Mụ Chân Chân đưa tay ra sau, tự chạm vào hông mình, nhưng chẳng có cảm giác gì đặc biệt, nếu như... đổi lại là tay của thiếu gia thì sẽ như thế nào nhỉ?

Tưởng tượng như vậy, Mụ Chân Chân chợt cảm thấy nóng ran cả người, thầm tự mắng mình:

- Mụ Chân Chân, người thật không biết xấu hổ, đang nghĩ lung tung cái gì vậy!

Nghe thấy tiếng phụ thân đã xách nước trở về, nàng nhanh chóng đứng dậy.

Lúc Trương Nguyên tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao rồi, là do Trương Ngạc đánh thức hẳn. Trương Ngạc thấy hẳn tỉnh dậy liền hạ thấp giọng nói:

- Giới Tử, đêm qua đệ và Mụ Chân Chân chiến đấu ba hiệp rồi hả? Một phờ rồi hả?

- Nói xăng bậy!

Trương Nguyên cười cười ngồi dậy, nói:

- Huynh mau lại xem đêm qua đệ đã làm được những việc gì!

Hắn liền sai Mục Chân Chân đem một chồng giấy Tùng Giang đưa cho Trương Ngạc xem.

Trương Ngạc vừa xem “Đồng hoạn ác hành lục” vừa nói:

- Quả thật đã viết không ít, rất tốt, những câu này rất đúng với tên ác bá Đồng Tổ Thường, một chữ bẻ đôi cũng không biết, ý vào gia thế, tàn ác khó dung...Hay, chữ hay lắm!

Trương Đại lúc này cũng đã tới, nhìn bài viết liền “Thư họa khó luận lòng người” vỗ tay khen ngợi:

- Đợi lúc mang đến thảo đường nhất định sẽ khiến cho chư sinh thấy được bộ mặt thật của y.

Trương Đại, Trương Ngạc đều chăm chú xem hai bài hịch văn đảo Đồng. Trương Ngạc cười nói:

- Cái này giống với thủ đoạn đối phó với Diêu Tụng Côn năm trước, đầu tiên là bôi nhọ thanh danh của Đồng Kỳ Hưng, Giới Tử, để có vẻ nghèo nàn ý tưởng nhỉ, mãi vẫn chỉ có chiêu này!

Trương Ngạc trước giờ nói chuyện thường thích châm chọc, Trương Nguyên đáp lời:

- Một miếng tươi ngon có thể ăn cả ngày (một chiêu hữu dụng có thể bắn trúng nhiều đích), dùng được là được!

Trương Đại nói:

- Đồng Kỳ Hưng là đại danh sĩ, thanh danh bại hoại thì sống không bằng chết.

Trương Ngạc nói:

- Dựa vào hai bài này mà chỉ làm bại hoại danh tiếng, không trị được tội ác của cha con Đồng Thị một cách thích đáng, thì chưa thể hả giận được!

Trương Nguyên nói:

- Phải đi từng bước một, trước hết phải làm cho thư họa của Đồng Kỳ Hưng không thể bán được!

Trương Đại nói:

- Theo hiểu biết của ta, thư họa của Trần Mi Công ở Hoa Đình thật ra trên Đồng Kỳ Hưng một bậc. Tranh của Đồng thị thường ôn nhu, nhưng Trần Mi Công thì trong nhu có cương, đáng tiếc địa vị của ông ta không bằng Đồng Kỳ Hưng. Trần Mi Công chỉ nổi danh ở Giang Nam còn danh tiếng của Đồng Kỳ Hưng đã vang khắp Nam Giang Bắc Giang.

Trương Nguyên hỏi:

- Có phải chính là cái vị Trần Mi Công đánh Thu Phong ở Huyện Tiền Đường không?

Trương Đại cười nói:

- Lúc đó ta mới tám tuổi, chưa biết gì, hay bày trò nghịch ngợm. Nhưng tổ phụ rất kính trọng nhân phẩm của Trần Mi Công.

Vũ Lăng đứng ở cửa thăm dò hỏi:

- Thiếu gia, Chung Công Công phái Tiểu Cao Công công đến mời thiếu gia đi du hồ.

Trương Ngạc nhân tiện nói:

- Giới Tử, Chung Công Công đối đãi với đệ tốt như vậy phải chăng muốn mời đệ vào cung làm lão sư?

Trương Nguyên nói:

- Kết quả học tập của đệ xếp loại ưu, sẽ không ai cho đệ đi đâu, các kỳ thi của tam huynh ở Quốc Tử Giám toàn xếp thứ bát, tiến cung may ra có hi vọng.

Hai huynh đệ bọn họ vừa đi vừa trêu ghẹo lẫn nhau, đến mũi thuyền đã thấy Tiểu Cao – con nuôi của Chung thái giám đứng ở trên bờ khom người nói:

- Chung Công Công mời ba vị công tử, tỷ tỷ và cháu ngoại của Trương Giới Tử cùng đi du hồ, đã chuẩn bị lâu thuyền của Nhã Khiết, người không có phận sự sẽ không quấy rầy!

Trương Nguyên liền đi báo cho tỷ tỷ Trương Nhược Hi. Trương Nhược Hi biết đệ đệ Trương Nguyên muốn ở lại Hàng Châu nghỉ ngơi mấy ngày. Đêm qua đã phải vất vả viết hai bài để giúp Thanh Phố Lục thị đối phó Tùng Giang Đồng thị. Tâm trạng Trương Nhược Hi đang rất vui vẻ, nghĩ rằng đến Hàng Châu mà không đi du ngoạn Tây Hồ thì thật đáng tiếc, liền nhân tiện nói:

- Tốt lắm, dẫn theo Tiểu Khiết để cho nó được chiêm ngưỡng cảnh đẹp Tây Hồ, mở mang tầm mắt.

Chức Tào thự phái ba cỗ xe ngựa tới đón bọn người Trương Nguyên, ngoài thuyền viên, tất cả người hầu đều được đi theo. Hai chiếc du thuyền đã đậu sẵn hai bên bờ Bạch Đê, Chung Công Công cũng ở trên một chiếc thuyền. Ba người huynh đệ Trương Nguyên cùng lên chung thuyền với Chung thái giám. Hai mẹ con Trương Nhược Hi, Chu mụ và hai tỷ nữ, cùng với Mục Chân Chân, còn có tỷ nữ của Trương Đại và Trương Ngạc lên một chiếc thuyền khác. Những người chèo thuyền trên đó đều là thuyền nương do Chung Công Công sắp xếp, vốn thường để tiếp đãi nữ quyền của các quan viên đi du hồ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 207

Hoa tàn liễu bại (1)

Chung Thái giám đối đãi với Trương Đại, Trương Ngạc rất khách khí. Ông ta nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử, nghe nói tối hôm qua ở Phong Nhạc Lâu người đã mở tiệc chiêu đãi các chư sinh rất náo nhiệt!

Phong Nhạc Lâu nằm ngay phía ngoài Dũng Kim Môn, cách Chức Tào thự không xa. Thái giám của Chức Tào thự vốn là giám sát địa phương, trực tiếp nhận lệnh từ triều đình, cai quản toàn bộ dân chúng trong vùng. Ở tửu lầu, việc Trương Nguyên cùng với Tiêu Nhuận Sinh, La Huyền Phụ và sĩ tử Tùng Giang bàn luận về tội ác của cha con Đồng Kỳ Xương chắc chắn không thể qua mặt Chung Công Công. Vì vậy, Trương Nguyên liền đem hai tập viết đêm qua đưa cho Chung Công Công xem. Xem xong, y liền cười nói:

- Trương Công tử đúng là dụng bút như đao, vô cùng sắc bén. Việc Trương Công tử muốn đối phó với Đồng Hàn Lâm e là chúng ta lực bất tòng tâm.

Chung Công Công sắp hồi cung, không muốn gây chuyện thị phi.

Trương Nguyên nói:

- Không cần công công phải hao tổn trí lực, chỉ cần công công biết việc này là được rồi!

Chung thái giám cười nói:

- Vậy để xem bản lĩnh lật tay thành mây, đảo tay thành mưa (xoay chuyển càn khôn) của Trương Công tử. Công tử nếu cần hỗ trợ về tiền bạc, cứ việc đề xuất!

Trương Nguyên nói:

- Đa tạ công công, trước mắt thì vẫn chưa cần, chỉ là hai ngày tới ta muốn đưa gia đình tỳ tỳ về Thanh Phố, muốn mượn hợp bài Tiểu Khảm của công công dùng một chút.

Chung Công Công nói:

- Không cần khách khí, khi nào người đi cứ đến chỗ ta lấy!

Ba huynh đệ Trương Nguyên cùng với Chung Công Công đi xuống chân núi Thạch Sơn thăm quan tế viện, đập vào mắt họ là dòng chữ “Bảo Thạch sơn Chung thị dưỡng tế viện” trích trong cuốn Tiêu hoàng sở thư được khắc rõ nét trên tấm bia. Tế viện này quy mô đã lớn lại mới được thợ thủ công có tay nghề để xây dựng phòng ốc nên cảnh trí rất hài hòa ưa nhìn. Nghe Trương Nguyên, Trương Đại hết lời khen ngợi, Chung Công Công mãi nguyện ra mặt nhưng đương nhiên vẫn phải nói ra vài lời khiêm tốn.

Đã tới chân núi Bảo Thạch cũng không thể không đến chiêm ngưỡng từ đường của Chung thái giám trên đỉnh núi. Trương Ngạc nhìn bức tượng Chung Công Công đặt ngay ngắn bên trong từ đường, ghé tai Trương Nguyên nói:

- Đã là từ đường thì nên để Chung Công Công bằng xương bằng thịt này ngồi ngay ở đây mà hưởng thụ hương khói, chẳng phải tốt hơn nhiều sao, việc gì phải khắc tượng gỗ!

Trương Nguyên nín cười, nhìn vị Chung Công Công kia đang thảnh thơi đi dạo bên trong từ đường, không thể không cảm thấy cảnh tượng này rất hài hước.

Sau khi xuống Bảo Thạch sơn, Chung thái giám mở tiệc chiêu đãi ba huynh đệ Trương Nguyên ở tây lầu thuyền. Trương Nguyên không dám uống nhiều rượu, dùng cơm xong liền xin phép ra về. Sau khi sắp xếp cho các tỷ muội trở về bến thuyền, ba huynh đệ Trương Nguyên lại đến núi Nam Bình gặp các sĩ tử ở Cư Nhiên thảo đường. Hai bài hịch văn đảo Đảo này chính là muốn thông qua bọn họ để ban bố khắp bốn phương, tạo nên một trận cuồng phong!

Đến bên ngoài chùa Tịnh Từ thì gặp Tiêu Nhuận Sinh và La Huyền Phụ, La Huyền Phụ nói:

- Ba vị sao đến chậm vậy, hai người chúng ta định đi tìm, Ngụ Dung tiên sinh đã đợi sẵn mọi người tại Nam viên của Bao Phó sử.

Trương Nguyên tạ lỗi:

- Theo nhà tỷ đạo hồ nên đến trễ.

Mọi người đi vòng theo hướng tháp Lô Phong, Tiêu Nhuận Sinh và La Huyền Phụ biết được Trương Nguyên viết hai bài hịch văn đảo Đảo suốt đêm liền vội vàng đòi xem. Họ vừa đi vừa xem, luôn miệng kêu tuyệt, Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Hịch văn này quả thật có thể khiến Tào A Man sợ tới mức quên luôn cơn nhức đầu.

Trương Ngạc bữu môi nói:

- Đồng Kỳ Xương sao so được với Tào Tháo, còn cách xa vạn dặm.

Tiêu Nhuận Sinh cười nói:

- Không phải so sánh Đồng Huyền Tế với Tào Tháo, mà là nói hịch văn của Trương Nguyên có thể dọa Đồng Huyền Tế toàn thân toát mồ hôi lạnh.

La Huyền Phụ nói:

- Sợ là Ngự Dung tiên sinh sẽ không cho chúng ta lên án Đồng Huyền Tế như vậy đâu.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Giờ ta sẽ đem hai bài văn này đến học đường để chư sinh sao chép lại, không dùng tên của Trương Giới Tử, chỉ lấy danh nghĩa của chư sinh Tùng Giang để tuyên truyền. Như thế ngoài mặt sẽ thể hiện học đường chúng ta không liên can đến, tránh cho Ngự Dung tiên sinh phải khó xử.

La Huyền Phụ gật đầu nói:

- Vậy tốt quá rồi, Giới Tử huynh nghĩ thế nào?

Đây chính là hy vọng của Trương Nguyên, Tiêu Nhuận Sinh lập tức nhét hai bài văn vào tay áo rồi trở về Cư Nhiên thảo đường, còn La Huyền Phụ dẫn huynh đệ Trương Nguyên đến nam viên của Chiết Giang Bố Chính ti Phó sứ Bao Hàm Sở. Hôm nay Bao Phó sứ cũng ở trong viên, Bao Phó sứ tên Ứng Đăng, hiệu là Hàm Sở, có giao tình với Trương Nhữ Lâm. Trông thấy ba huynh đệ Trương Nguyên, y cười nói:

- Trương thị tam tuần kiệt cùng đến học ở Quốc Tử Giám, hiếm thấy hiếm thấy.

Hoàng Nhữ Hanh cầm kính mát trong tay, đây là cái mà hôm qua Trương Nguyên nhờ Tiêu Nhuận Sinh đem đến, Hoàng Nhữ Hanh nói:

- Trương Nguyên, mắt kính này rất tốt. Năm trước ta mua được một cặp ở Tô Châu, nhưng không bằng cặp kính của người đưa.

Đột nhiên nghe thấy tiếng đồ sứ rơi vỡ giòn tan ở bậc thềm trước sảnh, mọi người quay lại thì thấy một đồng tử bưng trà đứng đó khóc meo meo. Mấy chén trà trên khay đã rơi hết xuống đất, trên mặt đất đá xanh vương vãi những mảnh sứ vỡ cùng nước trà.

Bao Hàm Sở cau mày, định nổi giận thì chợt cười to, nói với Trương Nguyên:

- Năm ngoái, Trương Nguyên người ở trước mặt Tiêu Thái sử và Ngụ Dung tiên sinh nói đồng tử này bưng trà đi qua nhiều gờ cửa thềm đá, lại chưa từng sẩy chân đánh vỡ chén trà. Hôm nay cũng cùng một người, vậy mà y lại làm rơi, việc này nên nói thế nào đây?

Hoàng Nhữ Hanh cũng bật cười ha hả.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Trước kia khác bây giờ khác, đạo khó khăn như thế, nếu tưởng rằng văn bồi nay đã đắc đạo, công đức viên mãn kia là học theo Hàm Đan (học nhưng không thành), khiến cho đường cũng không đi được nữa.

Lời Trương Nguyên nói khá hay, ý vị sâu xa, Bao Hàm Sở khen ngợi:

- Có thiên cơ, không hổ là cao đệ của Tiêu Thái sử và Ngụ Dung tiên sinh.

Dứt lời, y cùng Trương Ngạc, Trương Đại nhắc đến Nam Khúc và tình hình gánh hát Khả Thực của Trương thị, Bao Hàm Sở nói:

- Ở bắc viên Phi Lai Phong Hạ của ta có một gánh hát, khi nào có thể cùng diễn với gánh Khả Thực để phân tài cao thấp?

Gánh hát của Bao Hàm Sở ở Hàng Châu cũng có tiếng, ca đồng diễn kịch, đội vũ cổ xúy đều tuyệt luân khó lường.

Trương Đại nói:

- Lần sau văn bối lại đến võ lâm, khi ấy sẽ dẫn theo gánh Khả Thực đến thỉnh Bao Phó sứ chỉ giáo.

Hoàng Nhữ Hanh hỏi kinh nghiệm đạo thí thảng trước của Trương Nguyên, hẳn liền thuật lại tường tận. Hoàng Nhữ Hanh khuyến khích ba huynh đệ cố gắng học tập ở Quốc Tử Giám, sang năm thi hương thuận lợi. Kế đến lại nhắc đến chuyện của Tông Dực Thiện, Hoàng Nhữ Hanh lấy làm bất đắc dĩ, hiển nhiên cũng tiếc cho hành vi của Đồng Kỳ Xương. Trương Nguyên kể rằng Đồng thị chen ép Thanh Phổ Lục thị, tiến hành đủ mọi điều ác, Bao Hàm Sở cùng Hoàng Nhữ Hanh nghe rồi chỉ có nước lắc đầu. Hoàng Nhữ Hanh cảm thán:

- Đồng công mắc sai lầm vì lừa con cháu và gia nô rồi.

Trương Nguyên trầm nghĩ: “Những lời như ‘mắc sai lầm vì lừa con cháu và gia nô’ là kiêng kỵ của bậc tôn giả. Thực ra là do Đồng Kỳ Xương làm chuyện ác, chẳng phải Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường cùng các gia nô Đồng thị cậy vào thế lực của Đồng Kỳ Xương mà lộng hành đó sao? Đồng Kỳ Xương thường xuyên ra vào tri phủ nha môn Tùng Giang, chẳng qua là muốn nhờ vả để che đậy việc làm của bọn chúng.”

Bao Hàm Sở muốn giữ huynh đệ Trương Nguyên ở lại dùng bữa tối. Trương Nguyên khéo léo khước từ, còn Trương Đại vì nói chuyện hí khúc rất ăn ý với Bao Hàm Sở nên lưu lại, Trương Ngạc không thích bị gò bó trước mặt trưởng bối nên cũng theo Trương Nguyên ra về. Hai người đi đến Cư Nhiên thảo đường thì thấy đại sảnh giảng dạy cực kỳ náo nhiệt, có

người đang sao chép bài “Thư họa nan vi tâm thanh luận” (Thư họa khó luận tiếng lòng) của Trương Nguyên, có người lại nghị luận Đồng Kỳ Xương sẽ kinh nộ thế nào khi thấy hai bài hịch văn này. Trông thấy Trương Nguyên và Trương Ngạc đến, trong sảnh trở nên ồn ào huyên náo hơn hẳn. Những chư sinh Tùng Giang như Kim Lang Chi, Hồng Đạo Thái vô cùng phấn kích, tâm tình xúc động, muốn Đồng Kỳ Xương thân bại danh liệt.

Sau khi nghị luận, chư sinh quyết định sẽ tuyên truyền “Thư họa nan vi tâm thanh luận” ở khắp nơi. Còn về bài “Đồng thị ác hành lục” (ghi chép chuyện ác của Đồng thị), Trương Nguyên không muốn tuyên truyền rộng rãi ở Hàng Châu, bài văn này viết là để dân chúng bình dân xem, khá thích hợp để tuyên truyền ở Tùng Giang. Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, năm trước chúng ta đối phó với tên Diêu cò mồi, không phải đã phái vài người thuyết thư đến các huyện lân cận kể chuyện bê bối của gã rồi sao, dùng chiêu này đối phó với Đồng Kỳ Xương cũng hữu dụng.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Việc này đến phủ Tùng Giang hãy bàn.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Loại việc này người thuyết thư bình thường không dám nói, ta đề cử một người, thư nhân Liễu Kính Đình bên mạn cầu Vọng Tiên trong thành Hàng Châu, người xưng Liễu mặt rỗ. Người này dám nói, nghe đâu còn biết chút võ nghệ, thời niên thiếu cũng là tên vô lại thích ẩu đả, nhà ở Giang Bắc. Hình như phạm phải án nào đó nên mai danh ẩn tích, lưu lạc giang hồ, Liễu Kính Đình không phải tên thật của y.

Trương Ngạc cười nói:

- Ta cũng nghe đại danh Liễu mặt rỗ đã lâu, năm ngoái muốn mời y đến Sơn Âm thuyết thư mà quên mất, lần này nhất định phải gặp y. Giới Tử,

ngày mai chúng ta cùng đại huynh đi tìm hiểu Liễu mặt rỗ kia đi.

* Xin đính chính lại một chút, ở các chương trước tên Đồng Kỳ Hưng chính là Đồng Kỳ Xương. Từ chương này sẽ đổi lại là Đồng Kỳ Xương cho thống nhất với đầu truyện. Cảm ơn mọi người.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 207

Hoa tàn liễu bại (2)

Trương Nguyên cũng rất muốn gặp Liễu Kính Đình. Trong “Đào am mộng ước” của Trương Đại, “Bản kiều tạp ký” của Dư Hoài, các văn hào thi tông như Tiền Khiêm Ích, Ngô Vĩ Nghiệp cũng có ghi chép về Liễu Kính Đình thuyết thư, ca ngợi hết mực, cho rằng tài thuyết thư của Liễu Kính Đình là tuyệt kỹ.

Trời chiều ngả về tây, chư sinh Cư Nhiên học đường giải tán. Trương Nguyên, Trương Ngạc dẫn theo Vũ Lăng, Năng Trụ đi về phía cửa kênh đào, từ núi Nam Bình đến cửa kênh đào khoảng mười sáu, mười bảy dặm. Tới tửu lầu Ngưng Hương ở bờ nam Tây Hồ, Trương Ngạc nói:

- Đại huynh uống rượu nghe khúc “Bất diệt khoái tai” ở nam viên rồi, chúng ta cứ ăn uống ở Ngưng Hương lầu này vậy. Ăn xong thì mượn thuyền dạo ngang Tây Hồ, lên bờ từ Đoạn Kiều trở về kênh đào bằng thuyền sẽ gần hơn nhiều, chân cũng đỡ mỏi.

Chủ tớ sáu người vào Ngưng Hương lầu gọi chút thịt rượu. Năng Trụ vội vã ăn được chút mì thì bị Trương Nguyên phái đi nam viên đợi Trương Đại, bảo Trương Đại xong tiệc thì dẫn đến Ngưng Hương lầu.

Ăn uống no say, Trương Ngạc thấy vô vị, no rồi lại nghĩ đến chuyện dâm dục, y nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, gọi hai kỹ nữ đến chơi, thế nào?

Trương Nguyên cười nói:

- Đợi về thuyền tìm tỳ nữ mộng trắng của huynh mà tiết hỏa đi.

Trương Ngạc cười ngất, y nói:

- Ta không yêu cặp mộng trắng của Lục Mai, chán ghét nó rồi. Ra ngoài là vì muốn kiếm chút tư vị mới mẻ, hoa tàn liễu bại, nhìn mãi chẳng có nghĩa lý gì nữa.

Trương Nguyên khinh thường:

- Kỳ lạ, kỹ nữ không phải là hoa tàn liễu bại sao!

Trương Ngạc nghiêm túc nói:

- Ta là kẻ có mới nới cũ, chỉ cần chưa bị ta tàn phá thì không phải là hoa tàn liễu bại. Ta thích chơi trinh nữ, thích chọc tân nương.

Trương Nguyên đành hết cách.

Trương Ngạc cười hì hì:

- Giới Tử, ta có đề nghị này, đệ có thể không đồng ý, nhưng không được nổi giận.

Trương Nguyên nhìn vẻ cười thâm dục của Trương Ngạc thì biết y đang tính chuyện bại hoại, hăn nói:

- Đừng nói nữa, chắc chắn đệ sẽ nổi giận.

Trương Ngạc lấy làm ngạc nhiên:

- Đệ biết ta muốn nói gì sao?

Trương Nguyên nói:

- Trên mặt huynh viết hai chữ to tướng, huynh không thấy sao?

Trương Ngạc xoa xoa khuôn mặt nhờn dầu của mình, nói:

- Có chữ nào đâu!

Trương Nguyên cười nói:

- Bên trái là chữ “ôi” (hèn), bên phải là chữ “tiết” (dâm), huynh lấy gương soi thử xem, hào quang tỏa ra vạn trượng kìa.

Trương Ngạc bật cười ha ha, bụng nghĩ Trương Nguyên quả thực biết y đang nghĩ gì, hắn không đồng ý thì y cũng không nhắc nữa. Tuy Trương Nguyên nhỏ hơn y một tuổi, song từ khi thua hai lần đánh cược với Trương Nguyên vào năm ngoái, Trương Ngạc có phần kính sợ hắn. Sau đó Trương Nguyên liên tiếp thắng Tam nguyên, dùng thủ đoạn không đánh mà thắng để chinh trị Diêu cò mồi, ngay cả những thứ như kính cận thị, kính viễn vọng đều am hiểu. Vì vậy Trương Ngạc càng bội phục hơn, sự kính phục của y dành cho Trương Đại thua xa Trương Nguyên.

Trương Ngạc nói:

- Lý Tuyết Y kia, ta nhất định sẽ thắng đệ.

Trương Ngạc đột ngột nói chuyện không đầu không đuôi làm Trương Nguyên ngây ra, tức thì hắn tỉnh ngộ, cười nói:

- Nam Kinh cự viện Lý Thập Nương can hệ gì đến đệ, tam huynh có ngân lượng thì cứ việc vung tay đi.

Trương Ngạc nói:

- Giới Tử đệ không cược với ta sao?

Trương Nguyên lắc đầu:

- Đệ không rảnh.

Trương Ngạc nói:

- Không cược thì chán quá, đệ cứ cược đi. Lúc đó đệ đóng giả thư sinh nghèo, còn ta là con nhà giàu, xem thử rốt cuộc Nam Kinh đệ nhất danh kỹ Lý Tuyệt Y sẽ yêu ai.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh à, trước mắt đệ còn phải đối phó với Tùng Giang Đồng thị, lần này nếu không thể lật đổ chúng thì sẽ bị cản trở.

Trương Ngạc nói:

- Ta sao không biết, ta định giúp đệ, nhưng đệ cũng phải đánh cược với ta. Nếu suốt ngày cứ nghĩ đến chuyện đánh đổ Đồng Tổ Thường, dù có giải được hận thì cũng vô vị. Làm người phải biết hưởng lạc, uống rượu xướng ca, đời người sống được bao lâu chứ.

Trương Nguyên bật cười:

- Tam huynh nói rất đúng, làm người phải biết hưởng lạc.

Trương Ngạc hoan hỉ nói:

- Vậy đệ đồng ý cược với ta phải không?

Trương Nguyên nói:

- Lật đổ được Tùng Giang Đồng thị, đệ sẽ cược với huynh.

Trương Ngạc nói:

- Được, một lời đã định.

Hứng thú trời dậy, y vỗ bàn cao giọng xướng:

- Khi thượng trận chòm râu đẹp phiêu diêu, thân hình một trượng oai phong lẫm liệt, vị thần tiên như được hình thành từ sáu trảng đỉnh, nếu quân địch trông thấy, sẽ bị dọa đến hồn bay phách tán.

Đây là tạp kịch “Quan Vũ vương độc phó đơn đao hội” (Quan Vũ một đao tới hội), dâm ý của Trương Ngạc tự cho mình là Quan Vũ, đơn độc xông vào đầm rồng hang hổ của Hoa Đình Đồng thị.

Ca xướng náo loạn một hồi thì Trương Đại đến, từ đằng xa vừa hay có tiếng chiêng mõ “keng keng” báo canh giờ văng vẳng vọng lại.

Trương Nguyên đứng dậy nói:

- Đi thôi, chủ quán đã mượn thuyền cho chúng ta rồi.

Ba huynh đệ Trương Nguyên, Vũ Lăng và năm người hầu cùng lên một chiếc lãng thuyền tam lỗ (ba mái chèo). Loại thuyền này còn gọi là thuyền hồ dương đầu, lưu hành ở Gia Hưng, tại Tô Châu gọi là lãng thuyền, hình dáng hơi nhỏ nhưng chứa được đến mười hai người, tam lỗ chèo lướt như bay.

Trương Đại nói:

- Đừng vội lên bờ, từ từ mà chèo, du ngoạn Tây Hồ về đêm rất thú vị.

Trương Nguyên mỉm cười. Huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc rất biết hưởng thụ, vậy cũng tốt, hà tất phải gấp gáp lên bờ? Cứ mượn cơ hội du hồ này mà thưởng thức ánh trăng Tây Hồ, đó mới là thái độ nhân sinh tích cực, ta đến cuối thời Minh chẳng phải là vì điều này hay sao?

Người Hàng Châu trốn trắng như trốn thù, trừ giữa tháng bảy ra thì những lúc khác ít khi du đêm Tây Hồ. Hơn nữa hôm nay mới là mùng tám

tháng năm, ông trăng không đầy, trên hồ hầu như không thấy chiếc thuyền nào khác. Cảnh thuyền hoa nhộn nhịp ban ngày giờ đây không còn chút vết tích, mọi ồn ào náo động đã lui hết, nhường chỗ cho khoảng trời nước tĩnh lặng hiem thấy.

Ba huynh đệ Trương Nguyên, còn có Vũ Lăng cùng năm người hầu ngồi thuyền từ nam sang bắc trong sắc đêm. Trương Đại căn dặn thuyền gia đừng chèo quá nhanh, từ từ mà lướt, bọn họ muốn thưởng ngoạn đêm trăng Tây Hồ.

Gió đêm hây hây, hơi nước mát rượi quần quanh, nước hồ âm trầm sóng sánh từ đầu thuyền rẽ ra hai bên, bán nguyệt sáng ngời vẽ vết loang bạc khiến trong hồ như có vô số con cá bạc đang vùng vẫy. Ngọn của ba tòa tháp đá hình bình soi bóng xuống mặt hồ, trầm tĩnh mà thần bí dưới ánh trăng, tựa như tháp đá trấn áp thủy yêu thủy quái. Trương Đại rất quen thuộc với Tây Hồ, kể rằng tám năm trước Tiền Đường huyện lệnh tổ chức dân phu dọn sạch đáy hồ, dùng bùn đắp đê tạo thành đảo hồ tiểu Doanh Châu. Trong hồ có đảo, trong đảo có hồ, lại dựng ba tòa tháp đá trấn hồ gần gò Đông Pha, tất cả hợp thành cảnh vật Tây Hồ.

Mông lung, thần bí, sâu thẳm, Tây Hồ dưới ánh trăng tựa như tiếng bước chân của Tây Thi trên hành lang Ngô cung từ xa vọng lại. Nhưng men theo lớp lớp màn mỏng phát phơ dọc hành lang, con người ta không thể nhìn rõ thứ gì, chỉ cảm thấy đẹp không tả xiết.

Trương Ngạc ngà say vỗ mép thuyền hét lớn:

- Du hồ không rượu còn gì hứng thú, về Ngưng Hương lâu mua rượu thịt đi.

Thuyền gia đã sớm chuẩn bị, ông nói có rượu thịt ngon nhưng giá tiền hơi cao, Trương Ngạc reo lên:

- Mau mang ra đây, ông còn sợ ta không trả tiền sao?

Một bình rượu trứng muối Vô Tích hai cân, trái vải Lĩnh Nam, táo đỏ của Diêu Phưởng Môn bày đầy một bàn, còn có một ít điểm tâm Hàng Châu, tất cả đều tao nhã thanh khiết. Trương Ngạc rất mãn nguyện, vừa uống rượu ăn trái cây vừa ngắm cảnh đêm Tây Hồ.

Mới là đầu giờ Tuất (7h – 9h tối), vầng bán nguyệt đã ngả tây. Trương Đại, Trương Ngạc cùng Trương Nguyên tắm trong gió mát, nhắm nháp vải Lĩnh Nam rất thoải mái. Trương Đại cao giọng ngâm thơ của Đông Pha:

- Nhật đạm lệ chi tam bách khóa, bất từ trường tác lĩnh nam nhân.
(Ngày ăn vải chín ba trăm quả, muốn mãi làm dân đất Lĩnh Nam – Trích “Thực lệ chi” – ăn quả vải) Trương Ngạc tiếp tục xướng “Đơn đao hội” của y, còn Trương Nguyên cũng mượn từ hững mà loạn xướng. Câu trước là “ánh trăng hiển lộ sáng long lanh”, câu sau lại là “cửa ẩn giấu hoa lê thâm viện... tường phản lại cao tựa trời xanh” trong “Tây sương ký”, chấp vá lung tung, hăn tự hát tự mình cười ha hả.

Lãng thuyền lướt qua tiểu Doanh Châu, men theo sườn đê Tô hướng về bắc, lại ngang qua gò Nguyễn Công dong thẳng đến đê Bạch Công, tiến đến Đoạn Kiều. Trương Ngạc say càng thêm say, không chịu xuống thuyền, nằm ở đầu thuyền nhìn trời gào rống:

- Có một Hoàng Hán Thăng mãnh liệt vạm vỡ, có một Triệu Tử Long gan lớn như đấu, có một Mã Mạnh Khởi, y là lãnh tụ sát nhân, có một Trương Phi lỗ mãng. . . ra sức chiến đấu với mười tám lộ chư hầu tại Hồ Lao quan, cưỡi một con Tắt Nguyệt Ô, cầm mâu dài một trượng tám. Ông ở sườn núi Đương Dương giống như sấm rền, quát lui một triệu quân thiết giáp dũng mãnh của tướng Tào Thừa, ông nhìn một cái thì cầu gãy bụi đất khắp trời, quát một tiếng thì nước vỡ kinh đào nghịch lưu... Lúc này chiêng vẫn chưa gõ tiếng thứ hai, trời hãy còn sớm... Trương Đại, Trương Nguyên để mặc cho Trương Ngạc gào thét ầm ĩ. Họ từ tốn lột quả vải ăn, quăng vỏ và hạt táo xuống hồ thì thấy cá nổi lên đớp.

Chợt nghe trên Đoan Kiều có tiếng đồng tử gọi:

- Thuyền của tướng công liệu có thể chở nữ lang nhà tôi đến cầu Tây Linh được không?

Trương Đại, Trương Nguyên cùng quay đầu nhìn thì thấy một cô gái yếu điệu đứng bên bờ dưới ánh trăng tản nhạt, một đồng tử đầu tóc rối bù đang vẫy tay hỏi muốn lên thuyền.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 208

Là thần, là quỷ hay là hồ ly? (1)

Trương Đại ngạc nhiên hỏi:

- Nữ lang nhà ai mà nửa đêm lên thuyền?

Thuyền gia thấp giọng nói:

- Có thể là kỹ nữ, ba vị tướng công không nên đón.

Trương Ngạc nghe thấy liền nói:

- Ngại gì, cứ việc đón, giúp người làm niềm vui.

Trương Nguyên nói với thuyền gia:

- Nơi này cách cầu Tây Linh khoảng hai, ba dặm đường thủy, đón cô ta đi, sẽ trả tiền thêm cho ông.

Thuyền gia đặt tấm ván lên bờ, đồng tử nọ bước lên thuyền trước, nhìn vào khoang thuyền thì thấy ba thư sinh thiếu niên mặc áo dài, đầu đội mũ vuông, đều là người có công danh. Y liền gật đầu với nữ lang trên bờ, cô gái khẽ vén tà váy, tay còn lại chống một cây gậy trúc, từ từ bước lên thuyền.

Trương Ngạc lúc này cũng ngồi thẳng dậy, không kêu la nữa, cùng Trương Đại và Trương Nguyên nhìn về phía cô gái. Ánh trăng mờ ảo, ngọn

đèn dầu lay lắt, khó mà nhìn rõ dung mạo của cô gái này, nhưng chỉ bằng cảm giác cũng có thể nhận ra ngũ quan khá tinh tế. Đặc biệt là đôi mắt, khi nhìn quanh, con người lưu chuyển tựa như làn thu thủy, tuổi cùng lắm khoảng mười sáu, mười bảy. Tóc cài trâm trúc, búi lại như đạo sĩ, song lại không giống nữ đạo sĩ. Cô mặc áo vải bó eo, giản dị thanh nhã, càng không giống kỹ nữ Tây Hồ lẳng lơ diêm dúa. Khi lên thuyền, cô gái thi lễ với ba người họ, nói:

- Đa tạ ba vị tướng công.

Nói rồi cô không vào khoang thuyền, chỉ ôm đầu gối ngồi xuống ở đầu thuyền, cô nói với thuyền gia:

- Phiền ông chèo tới cầu Tây Linh.

Thuyền gia đẩy mái chèo, lẳng thuyền men theo đê Bạch hương về phía Cô Sơn.

Trương Ngạc thấy cô gái mặc áo vải cầm gậy trúc, khí chất khác xa với kỹ nữ Vũ Lăng Xuân, vì không rõ nên chẳng dám lơ mãng cột nhà, y chấp tay nói:

- Tiểu sinh Sơn Âm Trương Ngạc, tự Yển Khách.

Cô gái nghiêng mặt nhìn qua, mỉm cười tú lệ, nói:

- Phải nói là ngưỡng mộ đã lâu.

Trương Đại, Trương Nguyên đều bật cười.

Trương Ngạc là tên ăn chơi đứng đầu rất nổi tiếng ở Sơn Âm, nhưng đến Hàng Châu thì không ai biết y, không khỏi có chút nhàm chán. Có điều hứng thú của Trương Ngạc là bần trong nước, nhấn thế nào cũng không chìm được, y lập tức nói:

- Không cần ngưỡng mộ, ngại gì mới gặp như đã quen lâu.

Cô gái nọ mỉm cười không đáp, nhìn nước hồ ở đầu thuyền, hương gậy trúc rẽ nước bên mạn thuyền hết như thuyền gia đưa mái chèo, khuấy vỡ ánh trăng.

Trương Ngạc hết cách, y vò đầu bứt tóc, vụng về tìm chữ nghĩa cất lời:

- Vị này là đại huynh của ta – Trương Đại Trương Tông Tử, thần đồng Sơn Âm, mười hai tuổi đậu tú tài.

Trương Đại khinh khỉnh nói:

- Sao vẫn còn là thần đồng?

Trương Nguyên bổ sung:

- Thần đồng đã trưởng thành.

Ba huynh đệ người xướng kẻ họa, cô gái cười một tiếng liền sửa lại y phục, lấy vạt áo che khuất đôi gót sen. Cô vẫn không nói gì, còn đồng tử chừng mười mấy tuổi kia thì đứng bên cạnh cô gái.

Không tin trong ba huynh đệ không ai có thể khiến cô để mắt đến, Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, tới lượt đệ rồi.

Y nói với cô gái:

- Vị này là tộc đệ của ta – Trương Nguyên Trương Giới Tử, Tiểu Tam nguyên phu Thiệu Hưng.

Cô gái “a” một tiếng, liền quay đầu nhìn sang, đôi mắt trong sáng lướt qua khuôn mặt hảnh. Vẫn nghiêng nửa mặt, cô nói:

- Lần này quả thực là ngưỡng mộ đã lâu.

Trương Ngạc hoan hỉ:

- Ha ha, quả là Giới Tử nổi tiếng, có thể được cô ấy ngưỡng mộ.

Song cô gái kia lại nhẹ giọng nói:

- Đánh bại Đồng Tổ Thường nên danh tiếng nổi trội.

Lời nói dường như có ý châm chọc.

Trương Ngạc lại không nhạy cảm đến vậy, chẳng để ý đến ngữ điệu mỉa mai của cô gái. Y dương dương tự đắc, thao thao bất tuyệt Trương Nguyên hai lần đánh Đồng Tổ Thường ra sao, y còn nói:

- Cứ chờ đó, đệ ấy sẽ đánh Đồng Tổ Thường lần thứ ba, giống Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch Cốt tinh, hay như Tống Công Minh ba lần đánh Chúc gia trang vậy.

Trương Ngạc trước giờ nói hươu nói vượn không biết chừng mực, hôm nay lại uống nhiều rượu, trông thấy cô gái yêu kiều động lòng người nên càng nổi hứng nhiều lời hơn, còn muốn nói ra chuyện Trương Nguyên đối phó với Đồng thị. Trương Nguyên nói tránh đi:

- Nói những lời phá hoại thú ngấm cảnh làm gì.

Hắn nói với cô gái:

- Nữ lang hiệp như Trương Nhất Muội, chẳng hay có thể cùng Cầu Nhiêm Khách uống rượu?

Cô gái liếc nhìn Trương Nguyên, vồ gậy trúc lên mặt nước, nói:

- Như kim nam tử tri đa thiếu, tận đạo quan cao tức thị tiên (nam tử hiện giờ biết được bao nhiêu, luôn nói quan lớn tức là tiên) – sao có thể gọi là Cầu Nhiêm Khách cho được!

Trương Nguyên, Trương Đại nhướn lông mày, hai huynh đệ nhìn nhau, cảm thấy cô gái này không hề tầm thường. Vừa nãy chính là hai câu thơ của Lý Chí, dùng trong lúc này rất có ngạo khí.

Trương Nguyên vốn muốn nói: “Phải có tuệ nhãn mới biết anh hùng”, nhưng ngẫm lại thì không cần phải nói ra.

Trương Ngạc không biết đó là thơ của Lý Chí, lại cảm thấy lời cô gái nói rất tri kỷ, y khen:

- Nói rất hay, giống như đại huynh và Giới Tử đệ của ta, suốt ngày đọc thứ văn bát cổ thối tha, một lòng nghĩ đến thi đậu khoa cử. Ta coi họ không được, Trương Yến Khách ta xem công danh như cặn bã.

Nói rồi, y nhìn cô gái với đôi mắt sáng rỡ.

Cô gái chỉ nhìn dòng nước ở mạn thuyền, cất tiếng hỏi:

- Vậy mũ vuông của người từ đâu mà có?

Trương Ngạc vì say nên quên mất mình đã chạy tiền làm giám sinh. Y sờ đầu mình, hả, có mũ vuông, rồi nói ra không hề giấu diếm:

- Ta thích du ngoạn, bỏ ra ngân lượng nạp giám (bỏ tiền ra làm giám sinh), đỡ bị gò bó.

Cô gái nói:

- À, ra vậy.

Mãi nói chuyện, lãng thuyền đã vượt qua Cô Sơn đến bên cầu Tây Linh. Cô gái đứng dậy, thi lễ với ba người Trương thị, nói:

- Đa tạ.

Đội thuyền gia đặt tấm ván, cô liền chống gậy cùng đồng tử lên bờ.

Cô gái này đột ngột xuất hiện, lại nhẹ nhàng đi mất. Trương Ngạc có ý muốn chọc người đẹp, y nói:

- Ta theo sau, xem thử cô gái này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Nói rồi y lên ván, dẫn theo Năng Trụ cùng Phúc Nhi đuổi theo cô gái.

Trương Nguyên và Trương Đại ngồi ở đầu thuyền, nhìn Trương Ngạc lảo đảo bước chân tựa vào vai Phúc Nhi muốn đuổi theo cô gái, hai người lắc đầu cười, Trương Đại nói:

- Cô gái này thuận miệng liền ngâm thơ của Lý Trác Ngô, có thể thấy cô ta uyên bác, dung mạo cũng cực đẹp, quả là hiếm thấy.

Trương Nguyên tiếp lời:

- Còn rất ngạo khí nữa, có ý châm chọc chuyện đệ đánh Đồng Tổ Thường, không biết vì sao?

Trương Đại nói:

- Đồng Kỳ Xương rất nổi tiếng, tuy nhiều người vỗ tay khen đệ đánh Đồng Tổ Thường, nhưng họ cũng lấy làm bất mãn. Có lẽ cô gái này quen biết Đồng Kỳ Xương, nói không chừng là thân quyến của Đồng thị.

Trương Nguyên cười, thầm nghĩ: “Cô gái này lai lịch kỳ lạ, nếu không phải mình ở cuối đời Minh mà ở trong thế giới võ hiệp, mình chắc chắn sẽ

đoán cô gái đó là Cái Bang, chẳng phải trong tay của Hoàng Dung có gậy trúc xanh đó sao?”

Trương Đại nói:

- Giới Tử đệ cười gì vậy? Đệ biết lai lịch cô gái đó sao?

Trương Nguyên nói:

- Hơi đâu mà đoán, tam huynh trở về thì biết được rồi.

Chừng một khắc trôi qua thì Trương Ngạc trở về, Năng Trụ đỡ phải Phúc Nhi đỡ trái, Trương Ngạc ủa ủa lên thuyền, lại sẩy chân té rách đầu gối. Hai người hỏi y có đuổi theo được cô gái đó hay không.

Trương Ngạc nói:

- Thấy cô gái và tiểu đồng kia ngang qua mộ phần Nhạc Vương, ta bất cẩn vấp té, khi đứng dậy đuổi theo thì không thấy chút tăm hơi, đằng sau mộ phần Nhạc Vương cũng không thấy ai.

Trương Đại kinh hãi nói:

- Là người? Là thần? Là quỷ hay là hồ ly?

Thuyền gia ở một bên kinh ngạc nói:

- Lẽ nào là Ngân Bình tiểu thư hiển linh!

Trương Ngạc hỏi gấp:

- Cái gì?

Thuyền gia nói:

- Nhạc Vương gia bị hại, Ngân Bình tiểu thư cũng nhảy giếng tự vẫn, mộ phần ở gần mộ Nhạc Vương. Nghe đâu mỗi đêm trăng sáng, Ngân Bình tiểu thư lại du ngoạn quanh hồ, nếu là hạng người gian tà thì sẽ phát bệnh khi gặp nàng ấy. Vừa này ba vị tướng công có để ý cô gái ấy mang theo chiếc bình bạc hay không?

Trương Ngạc say rượu nên hồ đồ, vỗ trán nói:

- Hình như có ngân quang óng ánh.

Trương Nguyên cười nói:

- Nhảm nhí, đệ thấy rất rõ, khi lên thuyền cô ấy một tay cầm gậy một tay nhắc vạt áo, làm gì có bình bạc!

Thuyền gia nói:

- Vậy đồng tử có cầm bình bạc không?

Trương Ngạc kêu lên:

- Hình như là có.

Trương Đại nói:

- Không có, đồng tử không cầm gì hết.

Trương Nguyên lười tranh cãi. Chắc chắn cô gái đó không phải là Ngân Bình tiểu thư gì đó hiển linh, nhưng chung quy hẳn không thể đoán ra thân thế cô gái. Hẳn vốn nghĩ nàng là kỹ nữ, nhưng lại không giống, nữ nhân đàn ông hoàng sao có thể dẫn theo đồng tử xuất hành cứu độ trong đêm tối?

Trương Ngạc nói:

- Huynh đệ chúng ta chẳng phải gian tà, gặp Ngân Bình tiểu thư cũng không sợ. Ui da, té rách đầu gối rồi.

Trương Đại chợt nói:

- Cô gái xuất hiện tại Đoạn Kiều có khi nào là Bạch nương tử?

Trương Ngạc quên cả đau, reo lên:

- Quả nhiên là Bạch nương tử đến tìm Hứa Tiên chuyển thế, không biết ta có phải là Hứa Tiên chuyển thế hay không?

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh không phải Hứa Tiên chuyển thế, mà là Hứa Chử chuyển thế, mọi người xem.

Hắn chỉ về phía tháp Lôi Phong ở bờ nam:

- Tháp Lôi Phong không đổ, sao Bạch nương tử có thể xuất hiện.

Trương Ngạc nói hàm hồ:

- VẬY cũng khó nói, không chừng là chui lên từ dưới đáy hồ, hôm nay quả là diễm ngộ, tuyệt diệu, tuyệt diệu.

Lãng thuyền quay về Đoạn Kiều. Sau khi trả thuyền gia hai lượng bạc, tám người Trương Nguyên lên bờ. Trở về cửa kênh đào cách đó bốn, năm dặm thì đã qua tiếng chiêng thứ hai, dọc đường Trương Đại, Trương Ngạc vẫn đoán cô gái ấy là thần, là quý hay là hồ ly?

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 208

Là thần, là quỷ hay là hồ ly? (2)

Sáng hôm sau, ba huynh đệ Trương thị vào thành Hàng Châu tìm Liễu Kính Đình. Họ đi qua ngõ Bồ Thị, vượt qua Triều Thiên môn thì thấy cầu Vọng Tiên. Cạnh cầu có tòa trà lầu gọi là Vọng Tiên lầu, Liễu Kính Đình nhiều năm ở trà lầu này thuyết thư, mỗi ngày thuyết thư một hồi, bạc thu tám tiền. Bởi vì có Liễu Kính Đình nên Vọng Tiên lầu hàng ngày không còn chỗ ngồi, vượt xa cái giá tám bạc.

Huynh đệ Trương thị đến Vọng Tiên lầu, họ lên lầu hai tìm chỗ ngồi xuống. Người hầu trà hỏi họ muốn dùng loại trà gì, là Tây Hồ Long Tỉnh hay là trà Tùng La? Trương Đại nói:

- Có trà thì cứ mang lên.

Người hầu vội đi nấu trà mang đến, ba người Trương Nguyên chậm rãi thưởng trà đợi Liễu Kính Đình đến. Cuối giờ Thìn (7h – 9h sáng) thì Liễu Kính Đình đến, y phục điềm tĩnh, ánh mắt lạnh lợi, Trương Ngạc cau mày nói:

- Người này quả nhiên xấu xí, mặt rỗ không nói, đằng này còn đầy sẹo.

Trương Đại nói:

- Đừng trông mặt bắt hình dong, dù người này xấu nhưng không tầm thường.

Trương Nguyên thầm nhủ: “Xem bộ dạng Liễu Kính Đình này chưa đến ba mươi tuổi, diện mạo đã bị hủy hoại, hẳn là ở cổ hương phạm phải mệnh án nên mới hủy dung mạo và đổi tên.

Tiếng thanh gổ chỉ ngữ vừa vang, trà lâu liền chìm trong yên lặng, Liễu Kính Đình bắt đầu kể “đôi Cảnh Dương Võ Tòng đả hổ”. Trương Nguyên nghe một hồi thì rất kinh ngạc, Võ Tòng đả hổ mà Liễu Kính Đình kể khác xa so với “Thủy Hử” của Thi Nại Am. Đoạn mà Thi Nại Am viết là từ lúc “ba chén không qua đôi” cho đến lúc Võ Tòng đả hổ không quá bốn ngàn chữ, nhưng tình tiết tửu điểm “ba chén không qua đôi” mà Liễu Kính Đình kể lại có gần ba ngàn chữ. Miêu tả khắc họa, từ từ nhập đề, giản lược súc tích, không hề dài dòng, kể đến khi Võ Tòng đến tửu điểm thì thấy không có ai, Võ Tòng chột rống một tiếng, toàn bộ bình rỗng gạch trống đều ong gong vang vọng.

Trương Đại tán thưởng:

- Hay, trong nhạt có sắc, Thi Nại Am cũng không tinh vi đến mức này.

Trương Đại khi nói giọng hơi nặng, Liễu Kính Đình nghe được thì nhìn sang, tạm ngừng thuyết thư. Liễu Kính Đình này rất có cá tính, nếu thấy khách châu đầu ghé tai hay ngáp thì y liền im lặng, đợi mọi người bình tức tĩnh tọa, nghiêng tai lắng nghe thì y mới nói tiếp.

Trương Đại hướng về phía Liễu Kính Đình thở dài, tỏ ý xin lỗi. Liễu Kính Đình mỉm cười, lại tiếp tục kể Võ Tòng đả hổ, thanh âm khi nhẹ khi nặng. Khi nặng thì quát tháo, ào ạt vang dội; khi nhẹ thì trầm bổng, tỉ mỉ chân thành, vừa đủ để khách trong trà lâu có thể nghe được. Cái chất nhanh chậm nặng nhẹ này được vận dụng rất xảo diệu, đám người Trương Nguyên, Trương Ngạc nghe đến nhập thần.

Liễu Kính Đình kể đến khi Võ Tòng làm gãy côn cùng hổ xông vào, động tác được miêu tả tinh tế hết như tận mắt trông thấy. Trong nửa canh

giờ kể chuyện “đời Cảnh Dương Võ Tòng đả hổ”, không một ai trong trà lâu rời chỗ, người nào người nấy nghe đến ngây ngốc như say rượu.

Trương Nguyên thấy Liễu Kính Đình xuống lầu, ba người họ liền đuổi theo, chấp tay nói:

- Liễu tiên sinh, tại hạ Sơn Âm Trương Nguyên Trương Giới Tử.

Trương Đại, Trương Ngạc cũng tự báo danh, Liễu Kính Đình thán nhiên nói:

- Ba vị Trương công tử tìm Liễu mỗ có gì chỉ giáo?

Trương Nguyên nói:

- Thỉnh Liễu tiên sinh đến Gian Bích tửu lầu uống vài chén, sau đó nói chuyện có được không?

Liễu Kính Đình trông thấy ba người trẻ tuổi lại đồ đạc công danh, hơn nữa còn nho nhã hữu lễ. Y không dám chậm trễ, nói tiếng làm phiền rồi, liền theo ba người họ đến tửu lầu bên cạnh Vọng Tiên lầu. Bốn người ngồi cùng nhau, trên bàn bày một bình rượu Tam Bạch Tô Châu cùng sáu món thanh đạm. Trương Nguyên mở đầu nói:

- Liễu tiên sinh, chúng ta không phải là lần đầu tiếp xúc, năm ngoái từng có người thỉnh Liễu tiên sinh nói chuyện Diêu Phục, Liễu tiên sinh còn nhớ hay không?

Liễu Kính Đình vỗ trán, nhìn Trương Nguyên nói:

- Thì ra Trương công tử là người đánh Đông Tổ Thường, đánh hay lắm. Năm ngoái Liễu mỗ cũng từng nghe qua chuyện Trương công tử đấu văn bát cổ cùng Diêu Phục, có thể nói Trương công tử là vì dân trừ hại, bội phục, bội phục.

Trương Ngọc vui vẻ nói:

- Liễu tiên sinh cũng nói đánh Đồng Tổ Thường rất hay, tuyệt diệu. Hôm nay, ba huynh đệ chúng ta tìm đến Liễu tiên sinh là vì có chuyện liên quan.

Y quay sang nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, đệ nói đi.

Trương Nguyên đưa bài “Đồng hoạn ác hành lục” cho Liễu Kính Đình xem. Chẳng biết vì sao Liễu Kính Đình khi xem thì trên trán nổi đầy gân xanh, sọc trên mặt đổi màu tím đỏ, trông cực kỳ dữ tợn. Qua một hồi y lấy lại bình tĩnh, ngẩng đầu nói:

- Liễu mỗ hiểu ý của Trương công tử, công tử muốn Liễu mỗ biên chuyện này thành thuyết thư tuyên truyền chuyện ác của Đồng thị phải không?

Trương Nguyên nói:

- Làm phiền Liễu tiên sinh đến Tùng Giang thuyết thư, thù lao do Liễu tiên sinh định đoạt.

Kể chuyện ác của Đồng Kỳ Xương ở Tùng Giang rất mạo hiểm, cho nên nhất định phải chú trọng. Liễu Kính Đình trầm ngâm một lúc, y hỏi:

- Những điều Trương công tử viết có phải đều là sự thật?

Trương Nguyên nói:

- Lục Đường Phương trong đây chính là đệ đệ của tỷ phu ta, trong thảo đường có vài chư sinh đến từ Tùng Giang, Liễu tiên sinh có thể hỏi họ. Chiều nay ta sẽ mời họ đến, hoặc là Liễu tiên sinh có thể hỏi người trong phủ Tùng Giang, chuyện này dò hỏi không khó.

Liễu Kính Đình cảm khái nói:

- Liễu mỗ nguyện ý cống hiến sức lực, Liễu mỗ hận nhất đám người hành ác dọa nam nạt nữ.

Liễu Kính Đình sáng khoái đáp ứng khiến ba người Trương thị mừng rỡ, hẹn giờ Thìn ngày mai gặp nhau ở cửa kênh đào cùng đến Thanh Phố.

Trong số tám học trò người Tùng Giang đang theo học ở Cư Nhiên học đường Hàng Châu thì có bốn người tình nguyện đi theo ba huynh đệ họ Trương đến Tùng Giang. Bốn người bọn họ là Kim Lang Chi, Hồng Đạo Thái, Ông Nguyên Thăng và Tương Sĩ Kiêu, chính bản thân họ hoặc bạn bè thân thích của họ ít nhiều gì cũng từng bị Đồng thị bức hiếp, nên thấy huynh đệ Trương thị ở Sơn Âm muốn đấu với Đồng thị Tùng Giang thì cũng muốn được xem và cũng đồng ý trợ giúp.

Cuối giờ mao ngày mừng mười tháng năm, trời mưa phùn, Liễu Kính Đình mang theo ít hành lý đơn giản, dẫn theo tên tiểu đồng đi đến cảng kênh đào thì thấy ô dù san sát, áo bay phấp phới. Trên bến tàu, các sinh đồ đến tiễn chân Trương Nguyên lên tới hơn trăm người, Tiêu Nhuận Sinh và Liễu Kính Đình có chút giao tình, nên cầm ô chấp tay nói:

- Kính Đình huynh vất vả rồi.

Liễu Kính Đình vội vàng đáp lễ, thầm nghĩ: “Trương thị huynh đệ giao lưu rộng, chẳng lẽ ngay cả công tử của Tiêu Trạng nguyên cũng ủng hộ huynh đệ họ Trương chống lại Đồng Kỳ Hưng sao!”

Chiều qua Trương Nguyên có mượn của Chung thái giám một chiếc tiểu khám hợp bài đi qua dịch trạm, còn mượn thêm một chiếc thuyền quan của Chức tạo thự để bọn Kim Lang Chi, Liễu Kính Đình dùng. Đến giờ thìn, sau khi bọn Trương Nguyên cùng với đám học trò ra tiễn tiễn trọng cáo từ nhau xong, hai chiếc thuyền buồm trắng và một chiếc thuyền quan của Chức tạo thự rời khỏi bến tàu kênh đào Hàng Châu, tiến về phương Bắc.

Ba huynh đệ Trương Nguyên đều sang cả chiếc thuyền của Chức tạo thợ để họp mặt nói chuyện với bốn sinh đồ Tống Giang và Liễu Kính Đình. Lý Thuần, Lý Khiết nghe nói Liễu Kính Đình rất giỏi kể chuyện, nên cũng đi theo Trương Nguyên, Vũ Lăng. Lên đến thuyền quan Chức tạo thợ, lúc đầu khi hai anh em chúng nhìn thấy bộ mặt rỗ và đầy sẹo của Liễu Kính Đình thì rất sợ hãi, không dám đến gần. Liễu Kính Đình bèn kể một đoạn trong câu chuyện Tôn Ngộ Không đại náo Thiên cung, trong lúc không hay biết, hai anh em chúng đã ngồi sát đến bên cạnh Liễu Kính Đình từ khi nào, nghe kể chuyện rất say sưa, không còn cảm thấy cái người mặt rỗ này hung ác nữa.

Tuyệt kỹ kể chuyện của Liễu Kính Đình đương nhiên trở thành chủ đề câu chuyện của chư sinh, Trương Ngạc nhanh mồm nhanh miệng, nói:

- Tướng mạo của Kính Đình huynh rất xấu xí kỳ dị, nhưng nhìn kỹ lại không thấy xấu.

Liễu Kính Đình hơi mỉm cười, không lấy làm buồn, thầm nghĩ: “Bảy năm trước ta còn anh tuấn hơn Trương Yến Khách người nhiều đấy”.

Trương Đại nói:

- Kính Đình huynh có khóe miệng rất đẹp, ánh mắt lạnh lợi, rõ ràng là một diệu nhân.

Trương Nguyên nói:

- Về tướng mạo, có người xấu mà đáng nhìn, có người không xấu nhưng cũng chẳng đáng để nhìn... cũng giống như văn chương, có người thì văn không thông nhưng đáng yêu, có người tuy thông nhưng lại vô cùng đáng ghét.

Trương Ngạc tiếp lời:

- Có người viết văn, đọc rất thông nhưng lại hết sức đáng ghét, bát cổ văn cũng thế, văn không thông nhưng lại rất đáng yêu, Trương Ngạc ta cũng thế.

Mọi người phá ra cười.

Trương Ngạc lại nói về việc hồi trước gặp nữ lang áo vải gậy trúc trong đêm trăng Tây Hồ, bọn Kim Lang Chi đều nhao nhao nói lạ kỳ... nhao nhao dò đoán thân phận của nữ lang đó, người nói là kỹ nữ, người nói là yêu quái, người nói là ma, người nói là tiên, Trương Ngạc nói:

- Đêm hội đèn Long Sơn ở Sơn Âm hồi tết Nguyên Tiêu năm ngoái cũng có chuyện lạ. Khi đèn đã tàn, người đã thừa, người làm ở quán rượu dưới chân núi đang chuẩn bị dọn dẹp chén đĩa về nhà, thì đột nhiên có sáu thiếu phụ xinh đẹp đi đến, mua một vò rượu lớn, lấy rau quả trong ống tay áo ra, trong khoảnh khắc, sáu người uống cạn vò rượu... rồi dắt tay nhau lên núi. Lúc đó đã là canh ba nửa đêm, những người xem đèn trên núi đều đã xuống núi về nhà cả, đèn cũng tắt rồi, chẳng biết sáu thiếu phụ xinh đẹp đó lên núi làm gì!

Trương Ngạc cười nói:

- Ta cũng kể một câu chuyện kỳ lạ, cũng là chuyện trong đêm hội đèn Nguyên Tiêu. Có bọn vô lại mượn một gian trống bên trái miếu thành hoàng, đưa mấy tên tiểu đồng giáo hoạt ra đón khách, lại có thiếu niên tuần tú đến hòa với bọn tiểu đồng đó, hôn môi cắn lưỡi, không từ trò gì, đợi đến lúc trút bỏ y phục rồi, chính lúc luyện đồng này cong hông mời chào... đột nhiên thấy thiếu niên tuần tú kia hai bầu vú gồ lên... rõ ràng là nữ tử, dâm tục với luyện đồng kia một trận... trời chưa sáng đã đi. Các huynh nói xem, chuyện này có kỳ lạ không?

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 209

Hung hăng dồn đến trước cửa

Liễu Kính Đình nói:

- Loạn thế đến nơi rồi, vật yêu xuất hiện nhiều, cũng chẳng có gì là lạ.

Ngoại trừ Trương Nguyên ra, những học trò khác đều không tin cái mà Liễu Kính Đình nói là loạn thế đến nơi. Sinh đồ có thể coi là tầng lớp hưởng lợi, đặc biệt là sinh đồ Giang Nam, phần lớn đều có cuộc sống không tệ, bọn họ đều cho rằng hiện nay bốn bể thanh bình, triều chính tuy có khiếm khuyết nhưng cũng không đến mức loạn thế, phải rồi, loại ác bá như Đồng Kỳ Xương quả thực là đáng ghét. Thế là nói đến những tội ác của Đồng thị ở Tùng Giang, ai nấy lòng đầy căm phẫn. Đám người Kim Lang Chi đều là thanh niên nhiệt huyết, một đám tụ lại với nhau nên cũng trở nên can đảm hơn, nói là về Tùng Giang sẽ ra sức tuyên truyền tội ác của Đồng thị, liên kết với các học trò khác cùng dâng cáo trạng về Đồng thị. Nếu tri phủ Tùng Giang Hoàng Quốc Đình còn tiếp tục bao che cho Đồng thị, bọn họ sẽ kiện lên tới Nam Trực Lệ. Trương Nguyên và Liễu Kính Đình nói chuyện lâu hơn, hẳn nhận thấy người kể chuyện này kiến thức sâu rộng, có cách nhìn nhận độc đáo về nhân tình thế thái. Còn Liễu Kính Đình thì càng kính phục Trương Nguyên hơn, y vốn cho rằng một thư sinh thiếu niên như Trương Nguyên, thì ngoại trừ tứ thư ngũ kinh ra, những chuyện thế sự sẽ chẳng biết gì, chẳng ngờ Trương Nguyên lại hiểu rõ việc thế sự như trong lòng bàn tay. Đối với những việc thiên tai biến đổi, phong tục, những khiếm khuyết cố tật của quan phủ, thân sỹ, hẳn đều hiểu biết sâu sắc.

Liễu Kính Đình hành tẩu mười hai phủ Giang Nam, gặp qua nhiều người, từ quan to hiển quý đến phàm phu tiểu tốt, người nào người nấy cũng đều là vì tư lợi, rất ít gặp được người có kiến thức nhạy bén như Trương Nguyên.

Trương Ngạc quay qua nói:

- Kính Đình huynh, nghe nói huynh biết võ nghệ, có thể địch được mấy người?

Liễu Kính Đình cười nói:

- Trương tam công tử chớ tin lời đồn, tại hạ chỉ là một người kể chuyện, nào có biết võ nghệ gì.

Trương Ngạc nói:

- Huynh đừng có dấu, huynh kể chuyện Võ Tòng đả hổ, từng chiêu từng thức đều tinh tế hơn mô tả trong Thủy Hử nhiều, huynh nhất định có võ nghệ.

Liễu Kính Đình cười cười, cũng không phủ nhận.

Trương Ngạc bèn nói:

- Giới Tử đệ đệ ta có một người hầu, hết sức dũng mãnh, đợi đến tối thuyền cập bến huynh độ sức xem sao?

Liễu Kính Đình vội xua tay, nói:

- Không được đâu, tại hạ chỉ biết mấy chiêu Ngũ Cầm Hí để rèn luyện sức khỏe thôi.

Trương Ngạc nói:

- Vậy khi huynh đến Thanh Phố, Hoa Đình kể chuyện còn phải phải theo mấy người đi bảo vệ cho huynh, bằng không Đồng Tổ Thường tất sẽ cho người đến đánh.

Liễu Kính Đình nói:

- Các huynh đệ đều là ở nơi đất khách, có thể phải được mấy người để bảo vệ cho ta. Ta đến Hoa Đình kể chuyện chính là muốn kích động sự oán hận và phần nộ của dân chúng Hoa Đình đối với Đồng thị, nếu có mấy trăm người vây quanh nghe ta kể chuyện, thì sao Đồng thị dám phải người đến đánh ta?

Trương Nguyên khen:

- Nói hay lắm, đây chính là mục đích mà ta mời Liễu huynh đến Hoa Đình kể chuyện.

Kênh đào Kinh Hàng cuộn cuộn, các học trò nói chuyện thao thao bất tuyệt, ba chiếc thuyền vẫn nhắm thẳng về phương bắc.

Trương Nhữ Sương vốn dặn dò Trương Đại, Trương Ngạc phải đến Nam Kinh Quốc Tử Giám, nhưng hai người bọn họ đời nào chịu bỏ qua vụ lật đổ Đồng thị rầm rộ như vậy, đương nhiên là phải đi theo giúp Trương Nguyên một tay rồi.

Có thể bài qua dịch trạm của Chức tạo thự, ba chiếc thuyền của bọn Trương Nguyên đi qua các trạm gác thu thuế một cách hết sức thuận lợi, không gặp phải sự trở ngại nào. Mùng mười tháng năm khởi hành từ Hàng Châu, hai mươi ngày sau đến Gia Hưng, bỏ thuyền thuê xe đi đến trấn Chu Gia Giác, rồi lại mượn thuyền đi qua Tiết Điển hồ đến sông Hoàng Phố. Trước giờ Ngọ ngày mười lăm tháng năm họ lên bờ ở bến tàu phía nam thành Thanh Phố. Trương Nguyên cho Vũ Lăng chạy đến Lục phủ báo tin trước, ngoại trừ Hồng Đạo Tầm người Thanh Phố phải về nhà trước, những người còn lại đều đến Lục phủ.

Trương Nhược Hi dắt tay hai đứa con nhỏ đứng trên bờ đợi người chuyển những rương hòm lên, nhìn về phía lầu thành cao cao của thành Thanh Phố, Trương Nhược Hi nhất thời cảm thấy trăm mối tơ vò. Trên bến tàu có người nhận ra mẹ con Trương Nhược Hi thì châu đầu ghé tai, thần sắc có vẻ khá cổ quái, chắc chắn là đang nói với nhau Lục thị đạo này nhà họ xui xẻo cỡ nào... Trương Đại thấp giọng hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử, nghe nói cha của anh rể đệ là Lục Hiếu Liêm không hoan nghênh đệ đến Thanh Phố?

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Là do lúc đó đệ có chút xung đột với Lục Dưỡng Phương, giờ đã qua rồi. Bây giờ là chúng ta đến giúp cho Thanh Phố Lục thị mà, sao lại không hoan nghênh, đại huynh không cần lo mình sẽ phải chịu lạnh nhạt.

Trương Ngạc nói:

- Lục lão đầu liệt nửa người rồi, Lục Dưỡng Phương thì vào ngục, bây giờ Lục phủ là do phu quân của Nhược Hi tỷ làm chủ, sao Lục tỷ phu lại không hoan nghênh bọn ta chứ!

Mười mấy chiếc rương hòm lớn nhỏ của Trương Nhược Hi đều được chuyển cả lên bờ, vừa mới trả tiền công xong, đã thấy Vũ Lăng vội vội vàng vàng chạy về, gọi:

- Thiếu gia, cả một đám đông đang vây trước cửa Lục phủ, tranh cãi ầm ĩ không ngớt, đều là những người đến đòi nợ, có người còn phá cửa, ném đá vào trong sân, ta không cách nào vào báo tin được.

Trương Nhược Hi vừa nghe vậy, mặt biến sắc, hai đứa nhỏ Lý Thuần, Lý Khiết cũng biết sợ, nắm chặt lấy tay mẹ, gọi:

- Mẫu thân, mẫu thân... Trương Nguyên cười nói:

- Là người do Đồng thị phái tới đòi nợ cờ bạc chứ gì, thật là nông nghênh quá.

Trương Ngạc cả giận nói:

- Đánh tới luôn, cho bọn chúng no đòn, Năng Trụ, Phùng Hồ, đi theo ta.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, đợi đã, chúng ta cùng đi.

Trương Nguyên bảo tỷ tỷ Trương Nhược Hi ở lại trên thuyền, nhưng Trương Nhược Hi không chịu, đòi đi cùng, Trương Nguyên bèn thuê một chiếc kiệu để tỷ tỷ và hai đứa nhỏ ngồi, lệnh cho Mục Chân Chân cẩn thận bảo vệ tỷ tỷ hân, cùng với đám người vú Chu từ từ đi sau. Hân cùng với đại huynh Trương Đại, tam huynh Trương Ngạc, còn có Kim Lang Chi, Ông Nguyên Thăng, Tưởng Sỹ Kiêu, Liễu Kính Đình đi tới nhà Lục gia trước.

Bốn người hầu đi theo Trương Đại, Trương Ngạc lần này đều là những người rất khỏe mạnh. Năng Trụ, Phùng Hồ có thể nói là dũng mãnh, trong tay bốn người bọn họ đều cầm đoản côn bằng gỗ táo, lúc này đều dấu vào trong tay áo, đi theo phía sau anh em họ Trương.

Mục Kính Nham tay cầm tiêu bồng, đi cùng với mấy người hầu của Kim Lang Chi, Tưởng Sỹ Kiêu, Ông Nguyên Thăng. Mấy người hầu này đều được chủ nhân dặn trước rồi, ai nấy rút đòn gánh dùng để gánh hành lý ra, đi theo, nếu tính ra, những người có thể đánh nhau bên phe họ cũng có hơn mười người.

Trương Ngạc phẫn khích nói:

- Không biết Đồng Tổ Thường đã đến chưa, nếu đến rồi thì vừa hay, lần này không đánh cho hân một trận thừa sống thiếu chết thì không được.

Đoàn người đi qua trên đường phố trong thành, những người dân hai bên đường ghé mắt nhìn. Thời gian gần đây Thanh Phố thường xuất hiện đám người đánh thuê, người Thanh Phố nhìn thấy bọn Trương Nguyên thì tưởng là đám người đánh thuê, từ khi nào mà đám người đánh thuê còn đội khăn thế kia, thế đạo gì thế này!

Bọn họ đến trước trang viện nhà họ Lục, thấy mười mấy tên lưu manh vô lại đang tụ tập trước cửa măng chửi, cửa hông của Lục phủ đóng chặt, mặc cho đám người này phá cửa, ném đá, có vẻ rất nhẫn nhịn chịu nhục. Theo lý mà nói thì người hầu tá điền của Lục phủ cũng phải có tới vài trăm người, hà cớ gì lại sợ mười mấy tên lưu manh này. Chắc là do Lục Dưỡng Phương vẫn còn bị nhốt trong ngục, nên Lục Thao cũng không dám lệnh cho gia nô đánh nhau với người của Đồng thị phái đến, đành chỉ đóng chặt cửa không ra.

Còn chưa đi tới nơi, Trương Ngạc đã quát lớn:

- Đánh cho ta.

Bốn người Năng Trụ, Phùng Hồ dẫn đầu xông tới, rút đoản côn dài tấc rưỡi trong tay áo ra, nhắm thẳng đám người đang vây trước cửa Lục phủ mà đánh phủ đầu. Trong số mười mấy người này có nô bộc nhà họ Đồng, cũng có bọn đánh thuê, chẳng ngờ lại đột nhiên có một đám người xông tới, không nói không rằng, rút gậy là đánh, bọn chúng còn chưa kịp định thần thì đầu, lưng đã phải chịu mấy gậy, đau đớn kêu la, có người cả giận nói:

- Bọn ta là người nhà của Đồng Hàn lâm ở Hoa Đình, các người là ai?

Có năm sáu tên đánh thuê cũng có mang theo Lưu Tinh Tụ Bổng, xích chùy và dao nhọn, lúc này nhao nhao lấy ra, lao vào bọn người Năng Trụ. Đột nhiên thấy một đại hán râu vàng xông tới, cây tiêu bồng trong tay ông ta giống như rắn độc thè lưỡi, tốc độ cực nhanh, nhát nào nhát nấy đều trúng yết hầu của mấy tên đánh thuê, rồi bổ xiên một côn là đánh ngã

xuống đất. Chẳng bao lâu sau, bốn tên vô lại đã ngã xuống đất, nhưng tên còn lại cũng đều bị bọn Năng Trụ, Phùng Hồ đánh gục.

Trương Ngạc kêu lên:

- Đánh gì mà chán thế, đánh nữa đi, ngã rồi cũng phải đánh tiếp.

Năng Trụ, Phùng Hồ giơ đoản côn lên, “bốp, bốp, bốp, bốp” trút xuống những tên người hầu nhà họ Đồng với bọn đánh thuê đang lăn lộn dưới đất, đánh đến mức bọn chúng kêu khóc thảm thiết, có mấy tên bò dậy định chạy, bị Mục Kính Nham đuổi lên, vung một gậy đâm ngã!

Năng Trụ, Phùng Hồ đánh địch đều nhờ dựa vào sức khỏe với chân tay nhanh nhẹn là chính, lại nhân lúc người ta không để ý mà ra tay trước. Còn thân thủ Mục Kính Nham lại khiến cho Liễu Kính Đình thầm lấy làm lạ, dùng tiêu bồng làm vũ khí, vừa chuẩn lại vừa nhanh, Liễu Kính Đình không ngờ là đại hán râu vàng dưới trướng Trương Nguyên này lại có võ nghệ như vậy, cũng may là hôm trước không nhận lời thách thức của Trương Ngạc để so tài với lão.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 210

Thừa thắng đuổi giặc tàn

Một môn khách, năm gia nô của Đồng phủ, sáu tên đánh thuê, không đầy nửa tuần trà, tất thảy đều ôm chân ôm đầu, lăn lộn trên nền đá xanh trước cửa Lục phủ xin tha. Trương Ngạc rất có vẻ thừa thắng đuổi giặc tàn, gầm lên:

- Chớ có tưởng là quỳ xuống xin tha thì ta không đánh nữa, không có chuyện dễ dàng như vậy được, cứ đánh tiếp đi.

Nói đoạn đích thân cầm gậy đến đánh, đánh đến mỏi tay mới thôi.

Cánh cửa lớn của Lục phủ mở ra, Lục Thao dẫn theo mười mấy gia nô cường tráng bước ra, Trương Ngạc vút cây gậy bằng gỗ táo trong tay xuống đất, nói:

- Lục tỷ phu, chỉ mấy tên lưu manh vô lại như thế này mà cũng bít được cửa nhà huynh lại, nhà họ Lục huynh cũng thật... Tốt xấu gì Trương Ngạc cũng phải giữ chút thể diện cho Lục Thao, nên những lời phía sau không nói nữa.

Lục Thao có chút xấu hổ, nói:

- Hổ thẹn, hổ thẹn, đệ đệ Đường Phương của ta vẫn còn trong nhà ngục Tùng Giang, quả thực là không dám động võ lực với bọn chúng.

Đồng thị buộc tội Lục Dưỡng Phương dâm ô làm nhục con gái nhà lành, đe dọa đẩy ra biên cương xung quân, vợ chồng Lục Triệu vốn yêu thương đứa con út này nên không dám ho he gì.

Trương Ngạc nói:

- Sợ cái gì, chẳng phải đánh rồi đây sao, Lục Dưỡng Phương, hừ, cái loại đấy chết ở trong ngục là tốt nhất.

Lục Thao ngượng ngập, chấp tay về phía Trương Ngạc hành lễ, đoạn đi tới chào bọn Trương Nguyên, Trương Đại, Kim Lang Chi. Trương Nguyên nói:

- Tỷ phu, tỷ tỷ và Lý Thuần, Lý Khiết đều về trở cả rồi.

Lúc này Trương Nhược Hi đã bước xuống kiệu, dắt theo hai đứa con nhỏ, rưng rưng tiến đến. Lục Thao thấy vợ đẹp con yêu trở về thì vui mừng khôn xiết, nửa năm không gặp, Lý Thuần, Lý Khiết đã lớn lên thêm rồi, hai tiểu huynh đệ bọn chúng kéo lấy tay cha mà gọi:

- Cha, cha.

Lý Khiết năm tuổi, ngẩng khuôn mặt nhỏ lên nhìn cha Lục Thao, nói:

- Cha, người gầy đi đấy.

Một câu nói đó đủ làm cho Lục Thao và Trương Nhược Hi nước mắt dàn dụa, mấy tháng nay phải nói là nhà họ Lục rất khó khăn. Đồng thị bức ép đòi sáu trăm mẫu ruộng trồng dâu, khiến cho việc hái dâu nuôi tằm phải dừng lại, những hộ nuôi tằm, hộ dệt dưới trướng nhà họ Lục tổn thất rất nhiều, việc kinh doanh tơ lụa gần như bị đứt đoạn hoàn toàn, Lục Thao lo lắng không yên, không gầy sao được!

Vũ Lăng đi đến bên Trương Nguyên, nói:

- Thiếu gia, tên môn khách nhà họ Đông kia chính là người năm ngoái đi cùng Đồng Tổ Thường lên Long Sơn đó, tên đó chẳng phải loại tốt lành gì.

Lần đó Vũ Lăng lãnh trọn một bạt tai của Đồng Tổ Thường nên nhớ rất kỹ. Tên môn khách đó khi đó hỏi dò Vũ Lăng về chuyện của Thương tiểu thư, còn hứa sẽ cho Vũ Lăng mười mấy văn tiền.

Trương Nguyên sai Mục Kính Nham lôi tên môn khách của Đồng thị tới, tên môn khách này thấy bọn Trương Nguyên đều là sinh đồ, kêu lên:

- Ta đường đường cũng là một sinh đồ, các người xúm vào đánh ta, ta nhất định... “Bốp” một tiếng vang lên, tên môn khách ăn ngay một gậy giáng vào má, môi nứt răng gãy, miệng đầy máu, kêu to thảm thiết.

Trương Ngạc quơ quơ cây đoản côn bằng gỗ táo, cả giận nói:

- Cái con chó săn cho Đồng thị nhà ngươi, thế mà cũng là sinh đồ, vậy ta càng phải đánh.

Nói đoạn lại đánh dồn dập, đánh đến mức tên môn khách đó phải ôm đầu hô tha mạng.

Trương Nguyên nói:

- Trói những tên này lại.

Mười mấy người hầu nhà họ Lục đi tìm dây thừng mang đến, trói chặt những tên gia nô với bọn đánh thuê nhà họ Đông lại. Đám gia nô nhà họ Lục những ngày này cũng uất nghẹn đến cùng cực rồi, nên giờ vừa trói vừa dấm đá để trút giận.

Lục Thao đón bọn Trương Nguyên vào trong sảnh chính, dọn dọn nhà bếp chuẩn bị rượu thịt bày tiệc. Lục Thao vẫn rất lo lắng vì việc đã đánh

người nhà họ Đồng, đám người đó bị trói vất ở nơi chân tường, chẳng biết nên phải xử lý thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Tỷ phu không cần phải lo, cứ trói bọn chúng ở đó đã, xem tri huyện Thanh Phố xử trí thế nào, trước tiên tỷ phu hãy cho người mời Dương Thạch Hương đến đây.

Từ trong bức thư lần trước mà tỷ phu Lục Thao gửi, Trương Nguyên được biết là nguyên huyện lệnh Thanh Phố Lý Bang Hoa đã bị điều động đến Sơn Đông làm tham nghị từ hồi đầu tháng ba. Huyện lệnh kế nhiệm tên là Vương Thiện Kế, đỗ tiến sỹ kỳ thi Giáp Thân năm Vạn Lịch thứ ba mươi hai. Tuy ông ta không phải là môn sinh của Đồng Kỳ Hưng, nhưng không phải là người cương trực như Lý Bang Hoa, chỉ biết cung phụng rào đón Đồng Kỳ Hưng và Hoàng Quốc Đình. Gia nô của Đồng thị và đám người đánh thuê cứ dăm ba bữa lại đến Lục phủ quấy nhiễu, Lục Thao cho người gửi đơn đến huyện nha tố cáo mấy lần, nhưng Vương Thiện Kế không thèm đoái hoài đến, như thế chẳng phải khuyến khích thêm thói kiêu căng của gia nô Đồng thị hay sao, bây giờ bọn chúng lại còn dám chặn cửa ném đá nữa. Chủ nhân Lục thị ở Thanh Phố là Lục Triệu, dầu gì cũng xuất thân là một cử nhân, một đại thân hào địa phương, lại phải chịu sự ức hiếp như vậy ư!

Đương nhiên, bây giờ Lục Triệu bại liệt rồi, chẳng thể lên công đường huyện nha nói lý lẽ nữa.

Trương Nhược Hi dẫn Lý Thuần, Lý Khiết đi thăm cha chồng. Lục Triệu ba tháng trước bị trúng gió bại liệt, lúc đầu còn không thể nói chuyện được, nhờ có danh y ở Tùng Giang cẩn thận điều trị, bây giờ đã có thể mở miệng nói chuyện, chỉ có điều nói không được rõ ràng lắm. Lúc này ông ta đang ngồi trên một chiếc ghế bành, trên gối đắp một tấm chăn mỏng, nhìn

hai đứa cháu nội khẩu đầu mà nước mắt dàn dụa, trong miệng lắp ba lắp bắp, chẳng hiểu đang nói gì.

Liều thị ở bên nói:

- Tiểu Thuần, Tiểu Khiết, ông nội gọi hai đứa đến, ông nội muốn nhìn rõ hai con.

Lục Triệu trước giờ vẫn luôn đối xử nghiêm khắc với người nhà, đặc biệt là đối với Trương Nhược Hi, nàng chưa từng được ông ta đối xử tốt qua, cho nên Lý Thuần, Lý Khiết cũng không thân thiết gì với ông nội. Lúc này thấy ông nội thần thái ngơ ngẩn, nói năng hàm hồ không rõ, bàn tay trông giống như cái chân gà, hai tiểu huynh đệ đều cảm thấy có chút sợ hãi, dường như không nhận ra ông nội nữa, không chịu bước tới, nên Trương Nhược Hi phải kéo hai đứa bước tới.

Lục Triệu cố gắng đưa bàn tay phải còn có thể vận động được lên, sờ sờ đầu hai đứa cháu nội, nói:

- Ta có cháu ngoan, ta có cháu ngoan.

Trong lúc nói, cái đầu khê gục gặc, ánh mắt ngây dại cũng có chút linh hoạt.

Liều thị ôm lấy hai đứa cháu vào lòng, nhìn bên phải rồi nhìn bên trái, vui vẻ nói:

- Đều cao hơn rồi này, hơn một năm rồi, hai đứa không quên mất bà nội đây chứ?

Lý Thuần, Lý Khiết đồng thanh đáp:

- Không đâu, bọn con nhớ rõ lắm.

Lý Khiết nhìn ông nội đang nửa nằm nửa ngồi, trong lòng thầm nghĩ: “Ông nội này thì hình như là không nhận ra được”.

Liễu thị nắm tay Trương Nhược Hi, kéo đến bên cửa sổ nói chuyện, trước giờ Liễu thị chưa từng tỏ ra thân mật với con dâu trưởng như vậy, Liễu thị hỏi:

- Nhược Hi, là đệ đệ Trương Nguyên của con đưa con về phải không?

Đám gia nô Đồng thị vây kín trước cổng chửi mắng, chính là do em trai của Nhược Hi ra lệnh cho người đánh gục rồi trói lại, việc này Liễu thị đã được nghe nói.

Trương Nhược Hi nói:

- Vâng, còn có hai người em họ của con là Trương Đại và Trương Ngạc nữa.

Liễu thị hỏi:

- Hai đứa nó là Tây Trương hay Đông Trương?

Trương Nhược Hi nói:

- Là Tây Trương.

Liễu thị liền hỏi:

- Lần trước Thao nhi có gửi thư, nhờ đệ đệ Trương Nguyên con xin một tấm thiệp của Tiêu Công bên Tây Trương để gửi cho Hoàng Tri phủ, có xin được không?

Trương Nhược Hi nói:

- Đã mang đến đây rồi, mấy ngày nữa đệ đệ Trương Nguyên con sẽ đích thân mang đến phủ nha Tùng Giang.

Liều thị mừng rỡ:

- Nếu có thể cứu Dương Phương ra, nhà họ Lục ta phải tạ ơn đệ đệ con thật hậu mới được.

Trương Nhược Hi nói:

- Đều là người nhà cả mà, mẫu thân nói cảm ơn gì chứ.

Liều thị nói:

- Nhược Hi, bây giờ Thao nhi là trụ cột trong nhà, con hiền thực như vậy, chắc chắn sẽ giúp đỡ được cho Thao nhi. Dương Phương thật không biết nghĩ, nhưng dù nói thế nào đi nữa, nó cũng là em ruột của Thao nhi, các con phải cố gắng giúp nó, dù sao cũng không thể giương mắt mà nhìn nó bị ngồi tù, rồi bị xung quân phải không?

Trương Nhược Hi nói:

- Đúng vậy, Lục lang cũng đã chuẩn bị dùng sáu trăm mẫu rừng dâu để đánh đổi tự do cho tiểu thúc. Bây giờ đã có bức thư của tộc thúc tổ con gửi cho Hoàng Tri phủ, chắc tiểu thúc sẽ được bình an về nhà thôi.

Liều thị ngần ngừ một lát, nói:

- Đệ đệ Trương Nguyên con từng có chút thù cũ với Dương Phương, có khi nào... Trương Nhược Hi nói:

- Mẫu thân cứ yên tâm, lần này đệ đệ Trương Nguyên con đến là để giúp Lục thị ta đó, chút ân oán của nó với Dương Phương đã chấm dứt từ năm ngoái rồi.

- Vậy thì tốt, vậy thì tốt.

Liễu thị nhẹ nhõm cõi lòng.

Người đứng đầu Thanh Phố văn xã là Dương Thạch Hương nghe nói Trương Nguyên đã đến Lục phủ, bèn vội vàng chạy tới, vừa gặp đúng lúc Lục Thao đang bày tiệc khoản đãi ba huynh đệ Trương Nguyên cùng với Kim Lang Chi, Tưởng Sỹ Kiêu, Ông Nguyên Thăng, Liễu Kính Đình, nên cùng ngồi vào luôn. Lúc này đương nhiên là không bàn về bát cổ văn rồi, chỉ nói về tội ác của Đồng thị ở Tùng Giang. Trương Nguyên đưa hai bài <Đảo Đồng hịch> mà hắn viết cho Dương Thạch Hương xem, Dương Thạch Hương hiểu rõ ý tứ của Trương Nguyên, lần này là Trương Nguyên muốn đối đầu trực diện với Đồng thị đây mà, hắn nói:

- Giới Tử huynh muốn ta làm gì, xin cứ nói thẳng.

Tuyển tập văn bát cổ do Trương Nguyên biên soạn năm ngoái sở dĩ có thể bán chạy được như vậy, ngoại trừ nhờ vào danh hiệu “Tiểu Tam Nguyên” của Trương Nguyên ra, còn một nhân tố khác, đó là vì Trương Nguyên đã đánh Đồng Tổ Thường

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 211

Không thể mua danh học bá vương (1)

Tuyển tập văn bát cổ do Trương Nguyên biên soạn năm ngoái sở dĩ có thể bán chạy được như vậy, ngoại trừ nhờ vào danh hiệu “Tiểu Tam Nguyên” của Trương Nguyên ra, còn một nhân tố khác, đó là vì Trương Nguyên đã đánh Đồng Tổ Thường. Tuyển tập đó đến nay đã bán ra đến gần năm ngàn cuốn, tổng số tú tài ở ba huyện của phủ Tùng Giang không quá hai ngàn người, điều đó cũng đồng nghĩa với việc không chỉ có tú tài, mà ngay cả đồng sinh cũng mua tuyển tập văn bát cổ của Trương Nguyên, lúc mới đầu là vì hiếu kỳ, nhưng sau khi đọc rồi, người đọc đều cảm thấy ích lợi không nhỏ. Trương Nguyên đã nổi danh về bát cổ tuyển chính rồi, Dương Thạch Hương bèn muốn mời Trương Nguyên biên tập sách cho tiệm sách của gã, như thế thì tiền vào như nước rồi. Cho nên, dưới tiền đề là không ảnh hưởng đến lợi ích của bản thân, gã đương nhiên sẽ ủng hộ Trương Nguyên.

Trương Nguyên nói:

- Gia nô Đồng thị và đám người đánh thuê dám chặn cửa mắng chửi, không cần nói Lục công là một cử nhân có công danh, ngay cả tỷ phu ta cũng là Lãm sinh của huyện nhà. Đồng thị làm vậy là coi thường các học trò Thanh Phố. Nếu cuối cùng sáu trăm mẫu rừng dâu của Lục thị bị lọt vào tay Đồng thị, thì với lòng tham của Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường, sau này Thanh Phố cũng sẽ giống như Hoa Đình vậy, tất cả những ruộng đất tốt đều bị Đồng thị chiếm hết, đàn ông bị áp bức, đàn bà bị chiếm đoạt.

Cho nên tại hạ muốn nhờ Thạch Hường huynh liên kết với các học trò của bốn huyện nhất tề cầu xin với Vương huyện tôn, xin ông ta nghiêm trị mười hai tên gia nô Đồng thị và đám người đánh thuê gây chuyện trước cửa Lục phủ này.

Dương Thạch Hường khảng khái nói:

- Giới Tử huynh nói phải lắm, Hoa Đình Đồng thị nông nhênh ngang ngược quá đỗi, nếu không chống lại, thì thân sỹ Thanh Phổ ta cũng sẽ bị bức hiếp. Bây giờ ta lập tức sẽ cho người đi triệu tập mười mấy sinh đồ của Thanh Phổ xã bọn ta lại.

Đúng lúc đó, Lục Đại vội vội vàng vàng chạy vào bẩm báo:

- Đại thiếu gia, có đội trưởng Đặng từ Hình khoa phòng của huyện nha cầu kiến, có vẻ như là đến vì đám người của Đồng thị.

Lục Thao nói:

- Để hăn vào.

Đội trưởng Đặng dẫn theo hai tên sai dịch bước vào, thấy có bảy tám học trò đang ngồi đó, trong số đó có Trương Nguyên là ông ta có biết, năm ngoái đi bắt Lục Dưỡng Phương là theo ý của Trương Nguyên. Năm ngoái Trương Nguyên chưa có công danh, hôm nay gặp lại khăn áo chỉnh tề, đã là một tú tài rồi, ông ta vội thi lễ với bọn Lục Thao, Trương Nguyên.

Lục Thao hỏi:

- Đội trưởng Đặng đến có việc gì?

Đội trưởng Đặng này đã nhận tiền của Hoa Đình Đồng thị, nghe nói người nhà Đồng thị bị đánh bị trói ở trước cửa Lục phủ, bèn lập tức bẩm báo lại với Vương huyện lệnh, rồi dẫn theo hai tên sai dịch đến can thiệp,

định dẫn người nhà Đồng thị đi trước. Bây giờ lại gặp Trương Nguyên ở đây, mà chuyện Trương Nguyên đánh Đồng Tổ Thường thì khắp ba huyện của phủ Tùng Giang này ai mà không biết. Rồi lại thêm Dương Thạch Hương tuyên truyền tuyển tập văn bát cổ kia nữa, cho nên những việc Trương Nguyên được xưng tụng là “Tiểu Tam Nguyên”, “môn sinh của Trạng Nguyên” ... đội trưởng Đặng đều biết cả. Trương Nguyên đánh Đồng Tổ Thường mà lại bình yên vô sự, Đồng Hàn Lâm không làm gì được hẳn, chứng tỏ Trương Nguyên cũng là người có lai lịch lớn, đội trưởng Đặng không dám nói thẳng là muốn dẫn người nhà họ Đồng đi, chấp tay nói:

- Huyện tôn nghe nói có người đánh nhau trước cửa Lục phủ, nên phái tiểu nhân đến điều tra.

Lục Thao nhìn Trương Nguyên, Trương Nguyên nói:

- Đội trưởng Đặng cứ về bẩm lại với huyện tôn trước, cứ nói là lát nữa bọn ta sẽ đến huyện nha để bẩm báo rõ sự tình với huyện tôn, người nhà Đồng thị cũng sẽ giao cho Vương huyện tôn xử trí.

Đội trưởng Đặng vâng vâng dạ dạ lui ra!

Sinh đồ Thanh Phố Hồng Đạo Thái sau khi về nhà gặp cha mẹ vợ con xong cũng đến Lục phủ, lúc này mới biết cuộc chiến “đảo Đồng” đã đánh xong hiệp một, y nói:

- Đợi ta đi xem xem bọn gia nô Đồng thị kia cái đã.

Mười hai tên gia nô Đồng thị và đám người đánh thuê nọ có kẻ mặt mũi bầm dập, có kẻ sứt đầu mẻ trán, có mấy tên bị đánh gãy cả xương bả vai, bị trói chặt vút ở góc tường, rên rỉ kêu đau, hết sức thảm thương.

Hồng Đạo Thái đi nhận mặt từng tên một, đột nhiên kêu lớn:

- Ta nhận ra tên này, tên có cái mụn thịt bên cánh mũi đây này.

Y tìm thấy một khúc gậy gỗ, lại đánh xuống tới tấp. Hồng Đạo Thái là thư sinh nho nhã, sức lực chẳng được bao nhiêu, bằng không trận đòn gậy của hắn cũng đủ gây án mạng.

Bọn người Trương Nguyên đều biết Hồng Đạo Thái từng bị Đồng Tổ Thường ép ăn phân ngựa, chắc tên gia nô này có tham gia trong vụ đó, vì có mụn thịt bên cánh mũi nên Hồng Đạo Thái nhớ mặt hắn, hôm nay gặp được, đương nhiên phải đánh cho hả giận. Dương Thạch Hương nói:

- Hồng huynh, chúng ta chia nhau đi triệu tập mọi người, hôm nay sẽ tìm Vương huyện tôn đòi lại công đạo. Gia nô Đồng thị và bọn người đánh thuê chặn cửa măng chửi, làm nhục học trò Thanh Phổ ta, mà huyện tôn đại nhân chẳng thèm quan tâm, hôm nay chúng ta muốn xem xem, Vương huyện tôn xử trí đám người của Đồng thị thế nào.

Dương Thạch Hương là nhân vật đầu não trong số học trò Thanh Phổ, nhân dịp này để cho Vương huyện tôn thấy tầm thế lực của học trò Thanh Phổ bọn họ cũng là điều cần thiết. Vương Thiện Kế mới lên nhậm chức, cũng nên cảnh cáo một chút. Vào thời Văn Minh, chuyện học trò địa phương tụ tập thành bè đảng, can thiệp gây áp lực, thao túng quan trên, gây ảnh hưởng đến việc chính trị, là chuyện rất phổ biến.

Cuối giờ mùi, hơn hai mươi sinh đồ Thanh Phổ tập trung ở Lục phủ, mọi người bàn bạc một lúc, rồi kéo cả đoàn đi đến huyện nha Thanh Phổ. Gia nô Lục thị cũng cùng áp giải mười hai tên gia nô Đồng thị và đám người đánh thuê nọ đến huyện nha. Vương Thiện Kế, người mới nhậm chức tri huyện Thanh Phổ được hơn một tháng, đang ngồi trên Nhật Kiến đường nghe đội trưởng Đặng báo cáo, nghe nói tài tử Sơn Âm Trương Nguyên, người đánh Đồng Tổ Thường cũng đang ở Thanh Phổ, ông ta nhíu mày nói:

- Nói như vậy là đám người nhà Đồng thị là do tên Trương Nguyên này đánh hả. Hả là tú tài Thiệu Hưng, mà lại dám đến địa phận Thanh Phố ta đánh người, đợi hả đến, bốn huyện phải chất vấn hả, xem hả trả lời thế nào!

Đội trưởng Đặng nói:

- Trong Lục phủ đang có bảy tám học trò tụ hội, huyện tôn đại nhân cần phải để ý bọn này một chút.

Vương Thiện Kế ngày trước ở Nam Kinh là Tả doanh quan, chưa từng làm trưởng quan một mình đảm đương mọi chuyện, nên không hiểu ý tứ trong lời nói của đội trưởng Đặng, khoát tay nói:

- Lui ra đi.

Nói đoạn ông ta tiếp tục kiểm tra danh sách lương tiền của huyện nhà, tương lai của các quan châu huyện tất cả đều được hiển thị trên sơ đồ lương tiền, Vương Thiện Kế muốn thúc đẩy con đường công danh của mình thì phải tạo được chút thành tích chính trị. Khoảng nửa canh giờ trôi qua, nghe thấy bên chỗ Tinh Thiện Đình có tiếng huyền não vọng đến, âm thanh càng lúc càng gần, hình như có rất nhiều dân chúng đang tụ tập lại, Vương Thiện Kế gấp sổ sách lại, hỏi lớn:

- Kẻ nào đang làm huyền não trên quảng trường vậy?

Một viên nha dịch chạy tới, bẩm báo:

- Huyện tôn, có một đám tú tài đang đến, còn có rất nhiều dân chúng, phải đến mấy trăm người.

Vương Thiện Kế đứng dậy nói:

- Nhiều người như vậy đến đây làm gì!

Nói đoạn bước ra Nhật Kiến đường, đứng dưới mái hiên, thấy đi đầu là mấy mươi học trò, phía sau là rất nhiều dân chúng, bọn họ đều nói lớn:

- Xin huyện tôn đại nhân làm chủ, nghiêm trị đám ác nô Đồng thị và lưu manh du côn làm nhục học trò bốn huyện!

Đám người hết sức kích động, phần nô súc sôi, đang bước nhanh tới.

Vương Thiện Kế giật mình, vội nói:

- Xảy ra chuyện gì? Xảy ra chuyện gì?

Lúc này đã có vài quan lại nhỏ tụ tập đến bên cạnh Vương Thiện Kế, đội trưởng Đặng nói:

- Huyện tôn, đây đều là học trò của bốn huyện, có hơn hai mươi người, người thiếu niên mặc áo hồ la đi đầu bên trái chính là Trương Nguyên.

Vương Thiện Kế chăm chú nhìn qua, thấy Trương Nguyên đó có vẻ rất nho nhã, tuy bước chân sai dài, nhưng vẫn hết sức ung dung, cũng không kêu la giống như những học trò khác, giống như là đến xem náo nhiệt vậy thôi. Chẳng đợi cho Vương Thiện Kế kịp nghĩ ngợi, đám học trò và dân chúng này đã đến trước Nhật Kiến đường, Lục Thao, Dương Thạch Hương dẫn đầu, Dương Thạch Hương hành lễ nói:

- Trị hạ môn sinh Lục Thao tham kiến huyện tôn đại nhân.

Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái, Kim Bá Tông, Viên Xương Cơ cùng lần lượt chấp tay hành lễ và xưng danh với Vương Thiện Kế. Học trò Thanh Phố có hơn năm trăm người, lúc mới đến nhậm chức, Vương Thiện Kế đã từng triệu tập các học trò đến Huyện học để căn dặn, nhưng cũng đâu thể nhớ hết từng người một, chỉ nhận ra một số ít như Dương Thạch Hương, Lục Thao mà thôi. Vương Thiện Kế hỏi:

- Dương sinh, Lục sinh, các người đến đây là vì việc gì?

Lục Thao bèn thuật lại sự việc đám gia nô nhà họ Đồng cùng với bọn lưu manh phá cửa, ném đá vào nhà quấy rối, Dương Thạch Hương ở bên nói:

- Huyện tôn, Lục phủ đường đường là Hiếu Liêm phủ đệ, Lục thị lại là một đại gia tộc của huyện ta, thế mà lại bị đám tiện nô với lưu manh đến tận cửa làm nhục. Bọn học trò cảm thấy bất nhẫn, xin huyện tôn đại nhân nghiêm trị bọn chúng, để giữ thể diện cho kẻ sỹ.

Vương Thiện Kế nghĩ thầm: “thì ra là vì chuyện này”, nói:

- Nhà họ Lục nợ tiền người ta không trả, người ta đến tận cửa đòi cũng là chuyện thường, sao bốn huyện có thể bao che cho Lục thị được.

Trương Nguyên từ đầu đến cuối lạnh lùng nhìn Vương huyện lệnh, nghe thấy lời này, bèn biết người này chẳng phải hạng nanh nọc lão luyện gì, cất cao giọng mũi nói:

- Xin Vương huyện tôn cho phép nói, Hoa Đình Đồng thị dụ dỗ Lục Dưỡng Phương tham gia đánh bạc, khiến cho y mắc nợ sáu ngàn lượng bạc, buộc phải lấy sáu trăm mẫu rừng dâu ở Dư Sơn ra để gán nợ. Nhưng luật Đại Minh quy định, phạm là kẻ tham gia đánh bạc, hoặc mở sới bạc, một khi bị bắt, bất kể là kẻ cầm đầu hay người tham gia, bất luận tang vật ít hay nhiều, đều phải phạt đòn tám mươi trượng. Bây giờ nhà họ Đồng lại dám ngang nhiên phái gia nô đến tận cửa đòi nợ cờ bạc, chẳng phải là coi rẻ luật pháp triều đình, coi nhẹ sự uy nghiêm của huyện tôn đại nhân, chà đạp lên sự tôn nghiêm của thân sỹ Thanh Phố hay sao?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 211

Không thể mua danh học bá vương (2)

Lời lẽ sắc bén, khiến cho đám học trò cùng dân chúng bên dưới đồng loạt reo hò theo, yêu cầu nghiêm trị đám gia nô nhà họ Đồng và bọn lưu manh du côn.

Lời nói của Trương Nguyên rất có tính kích động, Vương Thiện Kế tức thềm, sầm mặt lại nói:

- Đem đám người đó tới đây.

Năng Trụ, Phùng Hồ cùng với mấy gia nô nhà họ Lục đẩy bọn người nhà họ Đồng, lúc này bị trói thành một xâu, tới trước huyện đường. Vương Thiện Kế thoát nhìn, thấy kẻ nào kẻ nấy mặt mày bầm dập, đầu sưng máu chảy, thầm nghĩ “đã đánh đến nước này rồi mà vẫn còn muốn nghiêm trị”, ông ta đâu biết rằng, trước khi bị đưa đến huyện nha, đám người này đã được sửa sang lại rồi, bằng không còn thê thảm hơn. Vương Thiện Kế nói:

- Các vị cũng đều đã nhìn thấy rồi, đám người này đã bị đánh đập nghiêm trị rồi, cứ giam lại trước đã, các người giải tán đi.

Lục Thao chấp tay nói:

- Xin huyện tôn đưa người vào công đường thẩm án.

Bọn học trò cùng với Dương Thạch Hương đồng thanh:

- Xin huyện tôn đại nhân đăng đường thăm án.

Âm thanh trấn động cả mái ngói.

Vương Thiện Kế vốn định làm mặt nghiêm để cự tuyệt, ông ta đường đường là chính thất phẩm huyện lệnh, khi nào thăm án đâu phải do bọn tú tài này nói là thăm, nhưng Thanh Phổ huyện thừa bước đến, thì thăm nói:

- Huyện tôn, chớ chọc giận đám đông, đám học trò này tụ tập được nhiều dân chúng như vậy, chắc chắn là có sự chuẩn bị từ trước, hôm nay mà không lên công đường thăm án, e là sẽ khó dẹp yên.

Vương Thiện Kế trầm ngâm một lát, nói một tiếng:

- Mở công đường thăm án.

Đoạn quay người đi vào, ngồi lên ghế chánh thẩm trong Nhật Kiến đường, Huyện thừa, chủ bộ chia ra ngồi hai bên, hai hàng nha dịch cầm thủy hỏa côn đứng dưới bậc cấp. Mười hai tên gia nô Đồng thị và lưu manh du côn quỳ đó, ba huynh đệ Trương Nguyên cùng với hơn hai mươi học trò Thanh Phổ đứng trước công đường xem thăm án. Lục Thao là nguyên cáo, nên đứng phía trước.

Ngọn nguồn sự tình thực ra đã rất rõ ràng, bây giờ chỉ xem xem Vương Thiện Kế sẽ xử trí đám người nhà Đồng thị này như thế nào thôi. Vương Thiện Kế ho một tiếng, hỏi:

- Các người đều là người nhà của Đồng thị ở Hoa Đình phải không?

Tên môn khách Đồng thị mặt mũi sưng vều, kêu lên:

- Huyện tôn, học trò Bạc Thế Trình là tú tài Thượng Hải, thi đậu sinh đồ vào năm Vạn Lịch thứ ba mươi, xin huyện tôn đại nhân cho học trò đứng để đáp lời.

Vương Thiện Kế bèn sai nha dịch đến cưới trói cho Bạc Thế Trình, rồi mượn cớ đó mà chất vấn Lục Thao:

- Bạc Thế Trình này cũng là sinh đồ, cũng có công danh như người, sao lại ra tay với hãn tào độc như vậy?

Lục Thao còn chưa trả lời, Trương Ngạc đã lớn tiếng nói:

- Là ta đánh đó, ta muốn vào Lục phủ, tên này ngáng đường, rồi tranh chấp dẫn tới đánh lộn, hãn đánh không lại ta, xin huyện tôn đại nhân minh giám.

Trương Ngạc rất có khí thế con ông cháu cha, Vương Thiện Kế hỏi:

- Người là ai, cũng là học trò của bốn huyện sao?

Lúc này Trương Ngạc mới chấp tay hành lễ nói:

- Học trò là Trương Ngạc ở Sơn Âm.

Dương Thạch Hương đứng bên nói thêm:

- Huyện tôn, vị Trương Yến Khách công tử đây là cháu đích tôn của Trương Túc tiên sinh ở Sơn Âm, cha huynh ấy là đại danh sỹ Giang Nam Giá Sinh tiên sinh.

Tên tuổi của Trương Nhữ Sương thì không cần phải nói, sưu tầm thư họa của Trương Giá Sinh ở Giang Nam cũng rất có danh tiếng, Vương Thiện Kế cũng từng có duyên gặp qua Trương Giá Sinh một lần hồi ở kinh thành. Nếu đã là hai học trò đánh lộn với nhau, thì việc này huyện lệnh cũng không nên quản, bèn nói:

- Các người đều là những tú tài đọc sách thánh hiền, sao lại đánh lộn với nhau.

Tên Bạc Thế Trình đó bị đánh gãy mất hai cái răng cửa rồi, nên nói năng có chút không rõ ràng, kêu lên:

- Vương huyện tôn, không phải đánh lộn, là người này cùng với nô bộc của hãn xúm vào đánh học trò, học trò không hề đánh lại.

Trương Nguyên cười nói:

- Tự biết mình vô lý, bị đánh không dám trả đòn, cũng coi như người còn chút lương tri, còn biết thế nào là liêm sỉ.

Đám học trò dưới công đường đều cười rộ lên.

Vương Thiện Kế vỗ khúc gỗ trên bàn, quát:

- Trên công đường không được huyên náo ồn cợt.

Rồi không đoái hoài đến Bạc Thế Trình nữa, ông ta tiếp tục thăm vấn mấy tên gia nô nhà họ Đồng. mấy tên gia nô đó không thừa nhận là đi đòi nợ cờ bạc, mà nói đó là món nợ do Lục Dường Phương chơi bởi gái gú rượu chè mà thiếu... Trương Nguyên cười lạnh nói:

- Hoa Đình Đồng thị còn mở cả kỹ viện nữa cơ đấy, vậy thì tiền vào như nước rồi còn gì.

Đám học trò và dân chúng Thanh Phố dưới công đường lại được một trận cười vang.

Bạc Thế Trình biện hộ:

- Là Lục Dường Phương mượn ngân lượng của Đồng thị ta, có giấy tờ dàng hoàng, trên đó còn có dấu lặn tay của Lục Dường Phương.

Vương Thiện Kế nói:

- Đưa giấy vay nợ lên cho bốn huyện xem.

Bặc Thế Trình lắp bắp:

- Giấy vay nợ để ở Hoa Đình, học trò không mang theo.

Trương Nguyên nói:

- Chỉ dựa vào lời nói không thôi, mà dám dẫn theo đám lưu manh đến bao vây phủ đệ của cử nhân, phá cửa ném đá, Hoa Đình Đồng thị thật là không coi thân sỹ Thanh Phố ra gì.

Quần chúng kích động, các học trò nhao nhao yêu cầu huyện tôn trọng trị đám gia nô nhà họ Đồng cùng với bọn lưu manh côn đồ. Dưới công đường, dân chúng Thanh Phố cũng hô: “Nghiêm trị Đồng thị ác nô, nghiêm trị đám lưu manh côn đồ”. Vương Thiện Kế liên tiếp đập thanh gươm hạ lệnh không được gây huyên náo, nhưng cũng không đàn áp được.

Huyện thừa và chủ bộ chạy qua bàn bạc với Vương huyện lệnh, tình hình này không trừng trị đám gia nô nhà họ Đồng với đám lưu manh kia một chút thì không xong, dù sao cũng chỉ là mấy tên gia nô nhà họ Đồng thôi mà, mỗi người đánh hai mươi trượng, rồi giải về Hoa Đình vậy.

Vương Thiện Kế nghĩ thầm: “Cũng chỉ còn cách đó thôi, lát nữa soạn thêm hai bức thư, gửi cho Hoàng tri phủ và Đồng Hàn lâm nói rõ sự tình vậy”.

Trương Ngạc nghe phán quyết rằng gia nô Đồng thị và đám lưu manh mỗi người bị phạt đòn hai mươi trượng thì cho rằng quá nhẹ, kêu la ầm ỹ, yêu cầu xử nặng. Lục Thao, Dương Thạch Hương cùng các học trò Thanh Phố đều tỏ thái độ không phục. Vương Thiện Kế không có kinh nghiệm ứng phó với tình thế như thế này, chỉ đành sửa thành mỗi người phạt đòn bốn mươi trượng. Trải qua chuyện này, Huyện thừa, chủ bộ đều cảm thấy tài cán của Vương huyện lệnh này cũng chỉ đến thế mà thôi, bọn họ dường

như có thể lạm quyền đôi chút. Tên môn khách Bạc Thế Trình của nhà họ Đồng đứng ở một bên, nhìn đồng bọn bị đánh đòn mà tâm hồn khiếp đảm, nghe tiếng gậy giơ lên nện xuống cùng với tiếng kêu rên đau đớn mà mặt vàng như nghệ. Lúc này gã cảm thấy mình may mắn, nhờ có chiếc khăn vải trên đầu (dấu hiệu của học trò) mà tránh được bốn mươi trượng này. Hồi trước bọn chúng cũng từng đến đòi nợ mấy lần, Lục thị đều là đóng chặn cửa lớn nhượng bộ, chẳng ngờ chuyến đi lần này lại bị thảm đến vậy, Bạc Thế Trình nghĩ thầm trong bụng: “Ta phải nhanh chóng trở về gặp Nhị công tử mới được, tên Trương Nguyên đến Thanh Phố rồi, hẳn vừa đến là chống đối với Đồng thị ngay”.

Bốn mươi trượng chắc nịch giáng xuống, người nào kẻ nấy nở hoa trên mông. Đám gia nô Đồng thị và mấy tên du côn này lúc trước đã bị đánh cho một trận ở trước cửa Lục phủ rồi, bây giờ lại bị đánh thêm bốn mươi trượng, có mấy tên trong số đó bị đánh đến gần chết rồi.

Vương Thiện Kế ra lệnh cho đội trưởng Đặng dẫn theo mấy sai dịch, áp giải mười hai tên này ra bến tàu Đại Hoàng Phố, để bọn chúng về Hoa Đình, tới bến tàu Thành Nam thì lại thấy Trương Ngạc dẫn theo chừng mười tên gia nô tráng kiện đứng đợi ở đó, gã nói:

- Đội đã, còn có một tên chưa bị đánh đòn, sao có thể buông tha được.

Bạc Thế Trình vừa nghe là biết nhắm vào mình, miệng lưỡi lấp bắp nói:

- Ta có công danh sinh đồ, ta có công danh sinh đồ.

Đội trưởng Đặng ngăn lại nói:

- Trương công tử, huyện tôn đã có phán quyết, không được sử dụng tư hình nữa.

Trương Ngạc trừng mắt nói:

- Tên sai dịch nhà ngươi không phải người Thanh Phổ sao, không thấy bọn ác nô Hoa Đình bắt nạt người Thanh Phổ sao?

Đội trưởng Đặng biết Trương công tử này có lai lịch, nên cũng không dám đắc tội, cười trừ nói:

- Trương công tử, có thể tha thì tha cho người ta, người nhà Đồng thị đều thương tích đầy mình cả rồi, có gì Trương công tử còn phải làm khó bọn tiểu nhân.

Trương Ngạc nói:

- Trương Yến Khách ta cứ thích làm chuyện tuyệt tình thế đấy, năm tên sai dịch các người, ta cho mỗi người một lượng bạc, coi như bồi thường cho việc ta làm khó các người, các người cứ coi như không thấy đi.

Làm gì có ai hối lộ một cách trắng trợn như vậy bao giờ! Chẳng đợi cho đội trưởng Đặng nói thêm câu nào, Năng Trụ, Phùng Hồ đã sẵn tới, ghì Bạc Thế Trình đè sấp xuống, xé rách áo bào, tụt quần xanh xuống để lộ cặp mông gầy gò. Trương Ngạc cầm lấy cây gậy nhỏ từ trong tay một tên nô bộc nhà họ Lục, đích thân hành hình, vừa đánh Bạc Thế Trình vừa nói:

- Người cho rằng dựa vào Đồng Kỳ Hưng là có thể tác oai tác quái sao? Người cho rằng người có chiếc khăn vuông trên đầu thì không ai dám đụng đến người sao?

Gã ra sức đánh xuống mười mấy trượng, đột nhiên một mùi hôi thối bốc lên, thì ra là Bạc Thế Trình sợ đến vãi cả phân, Trương Ngạc ném cây gậy trong tay ném ra phía sông Hoàng Phổ, lấy tay bịt mũi, vội bước thối lui, cười mắng:

- Cái tên này là chồn thành tinh sao, còn có cả chiêu này. Thôi bỏ, chúng ta đi.

Đoạn nghênh ngang rời đi.

Một nha dịch nói với đội trưởng Đặng:

- Trương công tử này còn chưa đưa bạc. ánh Đồng Tổ Thường

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 212

Ta có diệu kế giá ngàn vàng (1)

Lời nói vừa dứt, đã thấy Năng Trụ quay lại, đưa năm lượng bạc cho đội trưởng Đặng, nói:

- Thiếu gia nhà ta nói là giữ lời.

Mấy tên sai dịch đều vui mừng hết cỡ, quát ra lệnh cho mấy người nhà họ Đồng khiêng Bạc Thế Trình lên thuyền, nhanh chóng rời khỏi Thanh Phố.

Trương Nguyên, Lục Thao cùng với các học trò Thanh Phố về lại Lục phủ, nhưng không thấy Trương Ngạc đâu, Lục Đại nói:

- Yến Khách công tử đi đến bến tàu Thành Nam rồi, nói là có việc, còn dẫn theo mấy người đi cùng nữa.

Trương Nguyên và Trương Đại đưa mắt nhìn nhau, không nhin nổi cười. Hai người bọn họ quá hiểu tính cách Trương Ngạc. Năm ngoái ở Sơn Âm, Trương Ngạc dẫn theo một đám người đi đuổi đánh Đồng Tổ Thường nhưng không đuổi kịp, nên rất tức tối. Lần này chắc chắn là gã lại đi đuổi đánh tên môn khách Bạc Thế Trình của nhà họ Đồng đây mà. Mặc dù lúc trước gã cũng đánh người ta rồi, nhưng trên công đường Bạc Thế Trình không phải chịu đòn, nên Trương Ngạc tức khí, nhất định là vì thế nên đuổi theo đánh bù. Lục Thao vào nhà trong bẩm báo lại sự việc hôm nay với cha

mình là Lục Triệu Khôn, Lục Triệu Khôn bị liệt, chỉ có bàn tay phải có thể cử động, vồ vồ xuống thành ghế, luôn miệng nói:

- Đánh hay lắm, đánh hay lắm... Liễu thị ở bên cạnh lo lắng nói:
- Bọn chúng trở về liệu có đánh Đường Phương để trút giận không.

Lục Thao nói:

- Nhị đệ đang bị nhốt ở nhà lao phủ Tùng Giang, chứ đâu có phải trong nhà Đông thị, hơn nữa còn có người nhà họ Lục ta lo liệu bên đó, nhị đệ sẽ không phải chịu khổ đâu.

Liễu thị gật đầu nói:

- Ta lo nhất là đệ đệ con, con phải mau nghĩ cách cứu nó ra mới được, tiêu tốn tiền bạc là chuyện nhỏ, quan trọng nhất là phải giữ được người.

Lục Thao nói:

- Mẫu thân yên tâm, điều này con hiểu.

Lục Thao quay ra tiền sảnh, Trương Ngạc cũng đã trở về, kể lại cảnh tượng trên bến tàu, mọi người cười phá, đều khen Trương Ngạc có hiệp khí.

Trương Ngạc nói:

- Đội trưởng Đặng đó nói cái gì mà “tha được cho người thì nên tha”, ta thì không tha cho một ai hết, tuyệt đối không bỏ qua.

Hai học trò người Hoa Đình là Ông Nguyên Thăng và Tưởng Sỹ Kiêu nói:

- Hôm nay đúng là hả dạ, xem ra cần phải liên hiệp các học trò lại gây áp lực cho quan phủ mới được.

Trương Ngạc nói:

- Giờ mới trừng trị được mấy tên gia nô của Đồng thị thôi, có gì mà há hê chứ, ngày nào phải đánh cho Đồng Tổ Thường vãi cả phân thì lúc đó mới hả dạ.

Lúc này trời đã hoàng hôn, hơn hai mươi học trò Thanh Phố đều ở lại Lục phủ dùng bữa tối, rượu qua tam tuần, Liễu Kính Đình nói:

- Các vị tướng công, tại hạ đã đem những việc ác của Đồng hoạn biên soạn thành sách truyện, để ta kể cho các vị tướng công nghe trước.

Mọi người bèn giữ yên lặng nghe Liễu Kính Đình kể chuyện. Trong cuộc hành trình năm ngày từ Hàng Châu đến Thanh Phố, thỉnh thoảng Liễu Kính Đình lại ngồi một mình, cầm cuốn “ Đồng hoạn ác hành lục “ do Trương Nguyên viết, tập trung suy nghĩ, hôm nay rốt cục cũng cải biên xong và ghi nhớ cả. Bây giờ kể lại một cách rõ ràng mạch lạc những hành vi hung dữ gian ác của cha con chủ tớ nhà họ Đồng, rồi nổi oan khuất bi phần của những người dân bị hại, tất cả đều hợp tình hợp lý, ngấm vào tận xương tủy, khiến người ta nghe thấy phải tức giận. Trương Ngạc đập bàn mắng chửi Đồng Kỳ Xương, hai học trò Hoa Đình là Ông Nguyên Thăng và Tưởng Sỹ Kiêu lòng đầy căm phẫn, nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử huynh, ngày mai hai người bọn ta về Hoa Đình trước để liên lạc với các học trò, đợi các huynh đến là nhất tề tố cáo Đồng thị lên tri phủ, yêu cầu trừng trị Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường, cùng với bọn ác nô của chúng.

Trương Ngạc hỏi:

- Sao lại không đề cập đến việc trừng trị Đồng Kỳ Xương?

Ông Nguyên Thăng nói:

- Đồng Kỳ Xương là trí sỹ Hàn Lâm, rất khó trị tội, có thể trừng trị hai đứa con trai lão ta và đám ác nô là tốt lắm rồi.

Tưởng Sỹ Kiêu nói:

- Đồng Kỳ Xương đã sáu mươi tuổi rồi, chẳng sống được mấy năm nữa, cứ để ông trời trừng trị lão ta.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Sử sách ghi chép lại là Đồng Kỳ Xương sống đến hơn tám mươi hai tuổi, bây giờ mới sáu mươi, còn sống khỏe hơn hai mươi năm nữa”. Nghĩ đoạn hần nói với Liễu Kính Đình:

- Kính Đình huynh, huynh kể chuyện không cần kể đích danh cha con Đồng Kỳ Xương, có thể dấu tên chúng đi, mượn chuyện của thời khác mà kể, như vậy có thể tránh được những phiền toái không cần thiết.

Trương Đại gật đầu nói:

- Giới Tử nói đúng, dù sao chỉ cần những chuyện cụ thể được kể ra, thì người nghe sẽ biết ngay là việc xấu của cha con nhà họ Đồng, không cần phải nói rõ tên họ.

Liễu Kính Đình hiểu là Trương Nguyên, Trương Đại làm vậy là để bảo vệ cho y, bọn Trương Nguyên là học trò có công danh, còn Liễu Kính Đình y chỉ là một người kể chuyện lưu lạc giang hồ, nếu Đồng Kỳ Xương kiện y tội phỉ báng thân sỹ thì y ắt phải chịu khổ. Nhưng Liễu Kính Đình không sợ, cùng lắm là mai danh ẩn tích, lánh đến vùng khác thêm một lần nữa thôi. Trương Ngạc lại cho rằng, kể chuyện mà không chỉ đích danh cha con Đồng Kỳ Xương thì không thỏa, Trương Nguyên phải giải thích với hần:

- Việc này cũng giống như chuyện “ Kim Bình Mai “ lấy cớ là kể về thời Tống, nhưng nhân tình thế thái, không có tình tiết nào là không nhắm vào Đại Minh sau những năm Gia Tĩnh.

Trương Ngạc thích “ Kim Bình Mai “ nhất, cười nói:

- Thì ra là thế, hay!

Buổi sáng ngày mười sáu tháng năm, chủ tớ Kim Lang Chi, Ông Nguyên Thăng, Tưởng Sỹ Kiều lên thuyền rời khỏi Thanh Phố trở về Hoa Đình. Bọn Trương Nguyên, Lục Thao ra tận bến tàu tiễn chân, Trương Nguyên nói:

- Kim huynh, các huynh về Hoa Đình liên lạc với các học trò cứ nên cẩn thận bí mật một chút là tốt hơn cả, tạm thời đừng xung đột trực diện với nhà họ Đồng, tránh bị chúng phản đòn.

Kim Lang Chi nói:

- Bọn ta hiểu, khi nào thì Giới Tử huynh đến Hoa Đình?

Trương Nguyên nói:

- Trong vòng bảy ngày nữa sẽ tới.

Kim Lang Chi nói:

- Được, ta sẽ chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón.

Sau khi tiễn ba người Kim Lang Chi xong, Lục Thao, Trương Đại, Trương Nguyên, Trương Ngạc cùng đi đến Dư Sơn kiểm tra rừng dâu và ruộng bông của nhà họ Lục. Đây là ý của Trương Nguyên. Trương Nhược Hi cũng đòi đi cùng, Trương Nhược Hi sắp tới sẽ giúp phu quân Lục Thao quản lý ruộng dâu và nghề dệt của gia tộc họ Lục.

Dư Sơn nằm cách huyện thành Thanh Phố mười lăm dặm về hướng nam, sáu trăm mẫu rừng dâu ở đó là vùng sản xuất dâu tằm chính của nhà họ Lục, còn có năm trăm mẫu ruộng bông nữa. Ở phía chân núi phía bắc, nhà họ Lục có bảy mươi hộ trồng bông, tám mươi hộ nuôi tằm, hai trăm hai

mười hộ dệt, còn có tổng cộng hai trăm sáu mươi cỗ các loại máy móc nghề dệt như máy phun thêu, đánh bông, trộn bông và máy dệt. Xét về máy móc thiết bị nghề dệt là đứng đầu Thanh Phố. Mỗi năm bán ra hơn mười ngàn tấm vải bông và lụa các loại. Trong số các loại tơ lụa mà nhà họ Lục sản xuất ra, có đến một phần ba là những sản phẩm tinh xảo ứng dụng kỹ thuật máy phun thêu, loại tơ lụa phun thêu này, mỗi tấm có thể bán được hai ba mươi lượng bạc. Nghề nuôi tằm dệt lụa của nhà họ Lục mỗi năm lãi ròng không dưới mười ngàn lượng bạc trắng, nhưng từ cuối năm ngoái đến nay, gia nô Đồng thị và đám lưu manh du côn không ngừng đến sơn trang của Lục thị ở Dư Sơn quấy nhiễu, các hộ trồng dâu nuôi tằm, với nông dân trồng bông cũng đã tổ chức thanh niên tự vệ, nhưng bọn lưu manh đó ít nhiều cũng có chút võ nghệ, thủ đoạn lại tàn độc, thấy người đông thì chạy, người ít thì đánh. Các hộ trồng dâu nuôi tằm, và trồng bông trong trang viên lại không đồng tâm hiệp lực với nhau, gặp chuyện không ai dám đứng lên trước, khiến cho việc nuôi tằm vụ thu năm ngoái và vụ xuân năm nay của nhà họ Lục bị ảnh hưởng nặng nề, bây giờ không đủ tơ để cung cấp cho máy dệt. Phía đông nam của Dư Sơn chính là nơi giáp ranh với huyện Hoa Đình, Hoa Đình Đồng thị có thể lợi dụng điều đó mà cho đám lưu manh đến hành hung bất cứ lúc nào. Phụ nữ và trẻ em của những hộ trồng dâu nuôi tằm, trồng bông trong sơn trang còn không dám bước chân ra khỏi cổng lớn của sơn trang, đã có hộ tằm chuẩn bị rời khỏi Lục thị, về đầu quân cho gia tộc khác ở Thanh Phố, điều này cũng nằm trong âm mưu của Đồng thị. Điều Đồng thị muốn là làm cho sơn trang nhà họ Lục không được yên ổn, ép Lục thị nhượng lại sáu trăm mẫu rừng dâu này. Trương Nguyên, Lục Thao cùng đi đến sơn trang ở mạn bắc chân núi Dư Sơn, Trương Nhược Hi cùng với mấy bà vú và nô tỳ vào trong trang viên dặn dò người chuẩn bị cơm nước, còn Lục Thao dẫn bọn Trương Nguyên đi thăm xung quanh trang viên.

Lục thị có hơn hai ngàn mẫu ruộng tốt, hơn một nửa trong số đó dùng để trồng dâu, trồng bông, lợi ích thu được từ nuôi tằm trồng bông lớn hơn nhiều so với trồng lúa. Phủ Tùng Giang là kinh đô bông của triều Đại

Minh, được xưng tụng là “Y bị thiên hạ” (nơi làm ra chần và áo cho cả thiên hạ), thu lời rất lớn từ nghề nuôi trồng. Đây cũng chính là nguyên nhân chính của việc tuy Giang Nam trù phú, nhưng một khi gặp phải thiên tai thì lương thực không đủ ăn. Ruộng đồng đương vụ, xanh ngắt một màu, sườn núi bằng phẳng phía tây Dư Sơn chính là rừng dâu và vườn chè của nhà họ Lục, trên đỉnh núi là từng khoảng rừng trúc lớn. Ánh mặt trời lúc gần chính ngọ chiếu xuống, rừng trúc xanh biếc một màu, phát sáng như phi thúy ngọc bích vậy.

Lục Thao nói:

- Măng lan trúc trên núi này rất ngon, nên Dư Sơn còn có tên gọi khác là Lan Duẩn Sơn.

Trương Nguyên nói:

- Nơi này thật đẹp, Đồng thị với lòng tham không đáy của chúng đương nhiên là muốn chiếm cho bằng được rồi.

LẰNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 212

Ta có diệu kế giá ngàn vàng (2)

Lục Thao nói:

- Gia nghiệp cơ bản của nhà họ Lục ta chính là ở đây, nếu không giữ được sáu trăm sáu mẫu rừng dâu này, thì những hộ trồng dâu nuôi tằm, dệt lụa trong trang viên sẽ rời đi, gia nghiệp Lục thị sẽ sụp đổ. Đây cũng chính là nguyên nhân mà cha ta không chịu dùng sáu trăm mẫu rừng dâu để đổi Nhị đệ ta ra ngục, chứ nếu chỉ là sáu ngàn lượng bạc, thì cha ta cũng sẵn sàng mà đưa cho rồi.

Đang nói chuyện, thì thấy từ trong rừng dâu dưới chân núi có một đám thiếu nữ hái dâu chạy ra, người nào người nấy mặt mày hốt hải, chạy thực mạng, tóc tai rối bời, chạy rơi cả giày, chiếc gùi trúc trên lưng cũng vứt luôn, vừa chạy vừa hô “cứu tôi với, cứu tôi với”.

Lục Thao cả kinh nói:

- Chuyện gì vậy!

Nói đoạn sải bước lao tới, Lục Đại và mấy gia nô nhà họ Lục cũng vội theo sát. Ba huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Nguyên với cả mấy người hầu như bọn Năng Trụ, cùng cha con Mục Kính Nham, Mục Chân Chân cũng cùng nhau chạy theo. Đám thiếu nữ hái dâu đang lao đảo chạy ra khỏi rừng dâu, thấy bọn Lục Thao thì kêu thét lên:

- Đại thiếu gia, bọn lưu manh đó lại đến nữa, bọn chúng đuổi theo bọn ta... Một thiếu nữ khác nhìn thấy Lục Thao thiếu gia đến tiếp ứng thì có phần yên tâm, vội đảo mắt nhìn quanh các bạn, rồi vội nói:

- Đại thiếu gia, Tiểu Bình nhà Phúc Quý và A Hà nhà Liên Vinh còn chưa chạy được ra, sợ là bị bọn lưu manh đó bắt lại rồi, Đại thiếu gia mau đi cứu hai người bọn họ đi, bọn lưu manh đó là đám súc sinh, việc gì chúng cũng có thể làm được đấy.

Lục Thao vội lệnh cho Lục Đại về trang viên triệu tập người, mang theo gậy gộc đến, bọn lưu manh đó đều có mang theo gậy gộc với dao nhọn, những tá điền tay không không phải là đối thủ của chúng. Mục Kính Nham nói với Trương Nguyên:

- Thiếu gia, cứu người quan trọng, tiểu nhân chạy đi xem trước.

Nói đoạn nhảy lên, bẻ lấy một cành dâu to chừng bắp tay, tay cầm cành dâu sải từng bước lớn tiến vào trong rừng dâu.

Mục Chân Chân cúi người lấy cây Tiểu Bàn Long còn dưới váy ra, nói với Trương Nguyên:

- Thiếu gia, nô tỳ đi giúp cha một tay.

Nói đoạn cũng lao đi.

Bốn người bọn Năng Trụ, Phùng Hồ cùng với Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Nguyên cũng đi vào rừng tìm kiếm hai cô gái hái dâu nọ.

Lục Thao hỏi cô gái hái dâu mới chạy ra là gặp bọn lưu manh ở chỗ nào? Cô gái nói:

- Gặp bên chỗ đồi chè.

Lục Thao bèn đuổi theo đám người Trương Nguyên, vừa đuổi vừa gọi:

- Giới Tử, đi theo bên trái, cách đây khoảng chừng hơn một dặm, bên chỗ đồi chè ấy.

Mục Chân Chân nghe thấy, cất giọng gọi cha nàng:

- Cha, cha, đi sang trái một dặm có đồi chè, ở bên đó đấy.

Mục Kính Nham lao đi trong rừng như một con mèo, chạy được chừng hơn mười trượng thì nghe thấy phía trước có tiếng nữ tử kêu lên sợ hãi:

- Cứu mạng, buông ta ra, buông ta ra.

Còn có tiếng cười tà dâm của nam giới:

- Các anh mày hôm nay có trò vui rồi.

Mục Kính Nham bước nhanh hơn, nhắm hướng phát ra tiếng nói lao đến, thì thấy trên một khoảnh đất trống trong rừng, bảy tám tên đang hú hét vây quanh hai thiếu nữ hái dâu. Một trong hai nàng đã bị hai tên lang sói ấn đè xuống nền cỏ, chiếc váy xanh của nàng đã bị vén lên, hai chân trống trơ đá đập loạn xạ, liễu chết giãy giữa. Một tên bèn thẳng tay giáng cho nàng một cú bạt tai, quát:

- Còn dám cự ta sẽ giết người, chặt làm tám khúc.

“” Vù” một tiếng, cành dâu với cả lá quét ngã một tên lưu manh, Mục Kính Nham bước nhanh tới, giẫm bàn chân mang giày cỏ lên cẳng chân của tên lưu manh đang ngã trên đất đó, “rắc” một tiếng, lão giẫm gãy xương cẳng chân của tên lưu manh đó. Mấy tên còn lại cũng kịp có phản ứng, tên nào tên nấy vung gậy, vung đao nhọn lên, còn hai tên ghì chặt cổ hai thiếu nữ hái dâu, kéo lui về phía sau, vừa lui vừa quát:

- Người là ai, dám ra tay với dân đánh thuê Tùng Giang bọn ta, muốn chết sao!

Mục Kính Nham không nói không rằng, nâng cao cành dâu vững chãi ép tới, ba tên lưu manh cầm Tề Mi côn hú lên giận giữ xông lên, tiếng côn xé gió lao tới, chia làm ba ngã, giáng xuống người Mục Kính Nham. Mục Kính Nham vội né sang trái, tránh được hai người bên trái, còn cành dâu trong tay đánh bật cây côn từ bên phải đánh tới, đoạn xoay người xấn tới trước một bước, ra sức đánh tới, một đòn trúng ngay giữa mặt tên lưu manh nọ, khiến hắn rách mặt chảy máu, nếu vật trong tay Mục Kính Nham là Tiêu Bổng, thì e tên nọ đã bị đánh gãy xương sống mũi. Mục Chân Chân đuổi theo đến, thấy cha mình đang giao thủ với mấy tên lưu manh, nàng rất thông minh, nhìn thấy hai thiếu nữ hái dâu đang bị uy hiếp, bèn lẳng lặng từ trong rừng, đi vòng tới đằng sau hai tên lưu manh, rồi đột ngột nhảy ra. Cây Tiểu Bàn Long côn trong tay nàng đánh tới, nghe một tiếng “bốp”, trúng ngay cẳng chân của tên đứng bên trái, cái đau ở xương cẳng chân quả thực hết sức khó chịu, tên lưu manh nọ kêu lên một tiếng, ngồi thụp xuống lấy tay ôm chân. Mục Chân Chân khẽ xoay cổ tay, liền ngay sau đó lại giáng thêm một côn trúng ngay đầu tên đó, khiến hắn và thiếu nữ bị uy hiếp cùng ngã xuống đất. Tên còn lại hoảng kinh quay lại, ánh côn chớp tới, hắn ăn ngay một côn vào giữa mặt, xương mũi gãy dập, máu chảy đầm dề, đưa tay lên bịt mũi, thiếu nữ bị uy hiếp bèn được Mục Chân Chân kéo về phía nàng. Cây Tiểu Bàn Long côn trong tay Mục Chân Chân lại quét tới một lần nữa, quét trúng gối phải của tên lưu manh nọ, khiến hắn ngã quỵ xuống đất, hai tay bịt mặt kêu rên.

Thiếu nữ bị tên lưu manh ngã đè lên người kêu thét lên, đẩy cái thân xác nặng trĩu kia ra, nhưng nàng ta quá sợ hãi, chân tay mềm nhũn, không đẩy nổi. Mục Chân Chân bước qua, vung chân đá tên lưu manh đó văng ra, chìa tay kéo thiếu nữ hái dâu dậy, an ủi:

- Tỷ tỷ đừng sợ, không sao rồi, không sao rồi.

Trong lúc Mục Chân Chân vòng sang bên này để cứu hai thiếu nữ, thì bọn bốn người Năng Trụ, Phùng Hồ cũng đã đuổi kịp đến, dọc đường bề

lấy cành cây làm vũ khí, cùng với Mục Kính Nham, chỉ trong chốc lát đã đánh gục hết sáu tên lưu manh.

Một trong hai thiếu nữ hái dâu giận dữ kích động, nhặt lấy một cây Tề Mi côn, đánh tới tấp vào bọn lưu manh. Có hai tên đánh thuê còn mạnh miệng đe dọa, Năng Trụ, Phùng Hồ bước tới, dùng cành cây đánh tới tấp vào miệng chúng, đánh đến mức miệng chúng đầy máu... Ba anh em Trương Nguyên lúc này cũng đến, Trương Ngạc nói:

- Kém vậy sao, gục hết rồi sao!

Nói đoạn giành lấy cành cây trong tay Phùng Hồ, đánh xuống tới tấp.

Lục Thao dẫn theo mấy tên nô bộc, thở hồng hộc chạy đến, hai thiếu nữ hái dâu nọ cuối cùng cũng nhìn thấy người quen, vội chạy tới khóc lóc:

- Đại thiếu gia, cái bọn lưu manh này, hu hu hu... Lục Thao hỏi:

- Các cô không bị thương đấy chứ?

Hắn lo sợ là hai cô gái này đã bị làm nhục.

Mục Kính Nham nói:

- Lục thiếu gia, bọn họ không bị thương, bọn ta đến vừa kịp.

Tiếng hô hoán vang rền, những thanh niên trai tráng của các hộ trồng dâu nuôi tằm, trồng bông trong Lục trang viên cầm gậy gộc cuộc xẻng chạy tới, một hán tử vừa chạy vừa lo lắng gọi to:

- Tiểu Bình... - A Hà Hai thiếu nữ Tiểu Bình, A Hà kêu lên:

- Cha, cha.

Rồi chạy đến bên hai người đàn ông nọ thuật lại mọi chuyện.

Mười mấy người tá điền vây quanh tám tên lưu manh nọ mà đánh, nếu không có Lục Thao, Trương Nguyên hô ngừng, thì đám tá điền giận giữ đã đánh chết tám tên đó tại trận.

Các tá điền dùng dây thừng trói tám tên côn đồ lại, kéo về trang viên như kéo một đám chó chết. Đám côn đồ này không hề biết việc bọn Bạc Thế Trình bị đánh đòn ở huyện nha Thanh Phố ngày hôm qua. Hôm nay bọn chúng buồn chán không có việc gì làm, nên sang bên Dư Sơn hiệp đáp đám tá điền nhà họ Lục cho vui, gặp mấy thiếu nữ hái dâu thì đuổi theo trêu chọc, vốn còn định cưỡng hiếp nữa. Lục Thao chẳng kịp dùng cơm trưa, cùng với đám nô bộc và tá điền, dẫn độ tám tên côn đồ này đến huyện nha, Trương Ngạc dẫn theo Phùng Hồ, Năng Trụ đi theo xem náo nhiệt.

Trương Nguyên ở lại, hẳn còn muốn thăm quan những hộ dật và máy dật của Lục thị một chút. Mục đích của hẳn khi đến trang viên của Lục thị là để xem máy dật, chẳng ngờ lại gặp lúc bọn côn đồ đến càn quấy. Theo như lời kể của các hộ nuôi tằm trong trang viên, thì Đồng thị ở Hoa Đình thuê bọn du côn này, cứ cách dăm ba bữa lại đến quấy nhiễu xung quanh trang viên, làm đủ mọi chuyện ác ôn như đánh người, cướp của, trêu chọc phụ nữ. Trương Nhược Hi tức giận đến mức toàn thân run rẩy, nói:

- Hoa Đình Đồng thị thật đê tiện bỉ ổi, lại đi dùng thủ đoạn đê tiện như thế này để bức bách hòng chiếm điền sản nhà họ Lục ta.

Trương Nguyên nói:

- Tỷ tỷ chớ tức giận mà hại đến sức khỏe, những việc ác của Đồng thị sắp đến hồi kết thúc rồi, sau này sẽ không có du côn vô lại sang đây làm càn nữa đâu.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Trương Đại, Trương Nguyên đi theo Trương Nhược Hi đến thăm quan các hộ dật, Trương Nguyên hoàn toàn mù tịt về máy dật, nhưng thấy máy dật mà các hộ dật của Lục thị sử dụng có

chút phức tạp, mỗi máy cần đến bốn năm người thao tác. Đầu tiên là họa sỹ vẽ mẫu lên giấy trước, sau đó thợ dệt sẽ sắp xếp đan xen hàng ngàn hàng vạn sợi chỉ phức tạp trên máy dệt lại theo một quy luật nhất định, mấy chục loại nút kết được sắp xếp ngang dọc một cách có trình tự, tạo thành hình hoa văn hoàn chỉnh, kết xong hình hoa văn rồi mới cho lên máy để dệt. Thợ dệt và thợ sắp xếp hoa văn phối hợp với nhau, căn cứ theo sự biến đổi của mẫu vẽ mà luôn từng sợi chỉ qua. Những hoa văn tuyệt đẹp dần hiện lên, đây chính là kỹ thuật dệt in, Trương Nguyên nhìn mà muốn hoa mắt chóng mặt.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 213

Thần tài Phạm Lãi là thầy ta (1)

Khoa học kỹ thuật thời Văn Minh tương đối phát triển, điều này có thể thấy rõ qua hai tác phẩm “ Nông chính toàn thư “ của Từ Quang Khởi và “ Thiên công khai vật “ của Tống Ứng Tinh. Từ Quang Khởi là người huyện Thượng Hải, phủ Tùng Giang, Tiêu Hoàn là thầy học của y trong kỳ thi hương, bây giờ có lẽ y đã nhậm chức trong viện Hàn Lâm rồi. Sau khi Trương Nguyên vào kinh, chắc là có thể gặp được sư huynh Từ Quang Khởi. Tống Ứng Tinh là người mới ở Giang Tây, năm kia khi sinh đồ Cửu Giang là Hoàng Mặc Lô đến theo học ở Đại Thiện Tự, Trương Nguyên từng dò hỏi Hoàng Mặc Lô về Tống Ứng Tinh, chẳng ngờ Hoàng Mặc Lô lại nói là chưa từng nghe qua, chắc hẳn gã mới chỉ là một tú tài mà thôi. Trương Nguyên thầm nghĩ trong lòng: “Cuốn sách “ Thiên công khai vật “ là đại diện cho nền khoa học kỹ thuật Trung Quốc cổ đại vào thời kỳ thịnh vượng nhất, nhưng đến triều Thanh thì bị trở thành sách cấm phải tiêu hủy. Nhà Mãn Thanh tiến vào Trung Nguyên, khiến nền văn minh bị đẩy lùi một cách đáng sợ.

Có những loại máy móc riêng cho từng loại vải khác nhau, có hộ dệt thì chuyên sử dụng máy lăng, có hộ thì dùng máy lựa, thao tác hết sức thành thạo, quy mô nghề dệt của trang viên Lục thị quả là không nhỏ. Trương Nguyên không hiểu biết gì về kỹ thuật dệt, nên không thể đưa ra ý kiến gì để cải tiến máy dệt, nhưng hẳn có con mắt kinh doanh của người đời sau, hẳn hỏi tỷ tỷ Trương Nhược Hi:

- Những năm trước Lục thị tiêu thụ vải vóc, tơ lụa như thế nào?

Trương Nhược Hi nói:

- Có lái buôn vải đến tận nơi thu mua.

Trương Nguyên nói:

- Vậy thì giá bán chắc chênh lệch nhiều so với giá bán lẻ ngoài chợ nhỉ?

Hai chữ “bán lẻ” Trương Nhược Hi chưa từng nghe qua, nhưng cũng hiểu được ý nghĩa của nó, nàng nói:

- Gần như chỉ bằng nửa giá bán lẻ.

Trương Nguyên nói:

- Khoản tiền này chúng ta tự kiếm lời không phải tốt hơn sao.

Trương Nhược Hi nói:

- Ở Thanh Phố và Tô Châu, Lục thị cũng có mấy cửa hàng tơ lụa, nhưng lượng bán ra hàng năm không nhiều, chủ yếu vẫn phải trông chờ lái buôn đến thu mua với số lượng lớn.

Trương Nguyên nói:

- Đệ có một cách, có thể khiến cho vải bông và tơ lụa nhà họ Lục làm ra không đủ bán.

Trương Nhược Hi biết đệ đệ mình tài trí hơn người, vội hỏi:

- Cách gì?

Trương Nguyên cười nói:

- Kế này của đệ đáng giá ngàn vàng, sao có thể dễ dàng nói ra được.

Trương Nhược Hi lườm đệ đệ một cái, cất giọng uy hiếp nói:

- Nói mau!

Trương Nguyên nói:

- Tỷ tỷ, đệ không đùa đâu, nếu Lục thị ở Thanh Phố dùng cách này của đệ, đảm bảo không đến mười năm sẽ trở thành hộ giàu có nhất Tùng Giang. Đệ không mang tư lợi, nhưng nếu đến lúc đó, đệ cần dùng đến một số tiền lớn, thì tỷ tỷ với tỷ phu cũng đừng keo kiệt.

Trương Nhược Hi thấy vẻ mặt Trương Nguyên nghiêm túc, thì cũng tỏ ra nghiêm túc, nói:

- Vậy để tối về lại trong thành, tỷ sẽ cùng tỷ phu đệ đến nghe diệu kế của đệ, thực ra nếu đệ cần dùng tiền, tỷ tỷ có thể cho đệ.

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ không dễ dụ vậy đâu, chút tiền riêng còm cõi của tỷ tỷ đệ chẳng thèm đâu.

Hai tỷ đệ cứ thế người này nhìn người kia, giống như hồi Trương Nguyên còn nhỏ, hai chị em chơi trò nhìn nhau thì xem ai chớp mắt trước vậy... Tiết trời sau giờ ngọ nóng bức, Trương Nguyên thấy trên khoé miệng tỷ tỷ toát ra mấy giọt mồ hôi, không khỏi bật ra một tiếng “hì”, xoè cây quạt trong tay ra quạt quạt cho tỷ tỷ, cười nói:

- Xem, đệ khiến cho tỷ tỷ lo đến vã cả mồ hôi ra rồi kìa, đành phải nói trước diệu kế của đệ cho tỷ tỷ nghe vậy.

Trương Nhược Hi không nhịn được cười, nói:

- Ta chẳng lo gì chuyện này, hiện nay những việc phải lo quá nhiều rồi, vẫn chưa đến lúc lo cầu tài.

Trương Nguyên nói:

- Làm việc gì cũng phải có dự tính thì mới thành được, không có dự tính trước thì hỏng, việc này cũng cần phải làm dần dần. Chuyện bên chỗ Hoa Đình Đồng thị không cần tỷ tỷ phải lo, đệ và Đại huynh, Tam huynh sẽ lo liệu ổn thoả.

Trương Nhược Hi thở dài nói:

- Nếu lúc này Lục thị không có được sự giúp đỡ của Trương thị, thì chắc chắn sẽ không đấu lại được với Đồng thị, gia nghiệp nhà họ Lục cũng khó mà giữ được. Tỷ phu đệ là người rất tốt, nhưng làm việc lại thiếu dứt khoát, cũng chẳng có trợ thủ đắc lực nào.

Trương Nguyên nói:

- Cho nên tỷ tỷ mới cần phải giúp đỡ tỷ phu nhiều hơn nữa, tỷ tỷ là nữ trung hào kiệt mà.

Trương Nhược Hi mím miệng cười tủm, song mắt lấp lánh, nói:

- Được rồi, đệ đừng có thôi phòng ta, nói đi, đệ muốn tỷ tỷ làm thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Thực ra rất đơn giản, chính là bỏ lợi nhỏ kiếm lợi lớn. Tỷ tỷ chỉ cần phái nô bộc thân cận của hai tiệm vải ở Thanh Phố và Tô Châu tìm đến chỗ các thợ may giỏi, nói với họ, cứ có khách mang vải mua ở tiệm nhà họ Lục đến chỗ họ may quần áo, thì cứ mỗi bộ, thợ may có thể đến tiệm nhà họ Lục để nhận hai cắc bạc, mười bộ thì được hai tiền. Không cần lo thợ may nói láo nói nhiều lên, chỉ cần đám thợ may tham chút lợi nhỏ đó, chỉ cần

bọn họ lấy được bạc từ nhà họ Lục, thì tất sẽ giới thiệu với khách là vải nhà họ Lục đẹp.

Đương nhiên, vải bông, tơ lụa của nhà họ Lục cũng phải đẹp thật mới được, không được để thua các nhà khác về chất lượng. Trước mắt cứ mở rộng thị trường ở Tùng Giang và Tô Châu trước, rồi sau đó mở tiếp cửa hiệu ở Hàng Châu, Nam Kinh, à, mở thêm một tiệm ở Sơn Âm luôn.

Trương Nhược Hi nghe vậy hai mắt sáng rỡ, quả đúng là một việc hết sức đơn giản, nhưng sao lại chẳng ai nghĩ ra nhỉ!

Trương Nguyên lại nói:

- Việc này cần Lục thị tạo được một thương hiệu thống nhất cho các tiệm vải, tiệm lụa của mình, in biểu tượng thương hiệu lên các đầu vải. Đồng thời cũng phải luôn giám sát xem trên thị trường có ai làm giả thương hiệu nhà họ Lục hay không, nếu có thì phải nghiêm khắc công kích, để làm được việc này thì phải có mối liên hệ mật thiết với quan phủ địa phương. Cho nên đệ mới nói là cách này tuy nhìn có vẻ đơn giản, nhưng để làm và duy trì được thì không hề dễ dàng. Tỷ tỷ và tỷ phu phải cố gắng, bên chỗ quan phủ thì sau này đệ có thể giúp được. Nếu mọi việc thuận lợi, thì trong mười năm tới, Thanh Phố Lục thị trở thành hộ giàu nhất Tùng Giang cũng không phải là chuyện khó. Vải nhà họ Lục bán được nhiều, thì có thể dần dần mở rộng rừng dâu và ruộng bông, chiêu mộ thêm những thợ dệt giỏi, cải tiến máy dệt, nâng cao kỹ thuật dệt, đưa thương hiệu Lục thị trở thành thương hiệu vải bông và tơ lụa hàng đầu Giang Nam. Hàng đầu Giang Nam thì cũng đồng nghĩa với hàng đầu Đại Minh rồi.

Thật ra Trương Nguyên rất muốn đích thân mình làm lấy những việc này, nhưng Đông Trương hãn ở Sơn Âm lại không có cơ sở về phương diện này. Bắt đầu từ hai bàn tay trắng cũng không phải là không được, nhưng phải đợi hai ba mươi năm thì hãn không đợi được. Thanh Phố Lục thị vốn

đã rất có thể mạnh về trồng dâu, nuôi tằm, dệt lụa, chỉ cần chỉ dẫn thêm chút ít là đã có thể nổi lên như điều gặp gió.

Bây giờ Thanh Phổ Lục thị về cơ bản đã là do một tay tỷ phu nắm giữ, cũng coi như là người nhà rồi, đáng để giúp đỡ. Trương Nhược Hi đứng im một lúc lâu, trống ngực phập phồng, có vẻ hết sức kích động, đột nhiên nàng trừng mắt nhìn Trương Nguyên, nói:

- Tiểu Nguyên, sao đệ có thể nghĩ ra việc này?

Trương Nguyên cười nói:

- Đọc sách, đọc sách nhiều sẽ rất có ích, học rồi suy nghĩ sâu xa thêm.

Trương Nhược Hi lắc đầu, nói:

- Bây giờ, không chỉ bát cổ văn đệ làm rất hay, mà ngay cả việc kinh doanh cũng sành sỏi nữa, tỷ tỷ thật không thể hiểu nổi.

Trương Nguyên nói:

- Đệ chỉ là học theo lời của bậc tiên hiền Đào Chu Công Phạm Lãi ngày xưa thôi: “Trung để báo quốc, trí để giữ thân, thương để giàu có thành danh trong thiên hạ”. Nhưng mà bây giờ khoản “thương để giàu có” đệ nhường cho tỷ tỷ đấy. (“thương” ở đây là chỉ việc làm ăn buôn bán).

Trương Nhược Hi rất thích cái kiểu hăng hái, và tác phong ung dung tự tin này của đệ đệ Trương Nguyên, nàng đưa ngón tay dứ dứ lên trán Trương Nguyên, nói:

- Vậy chắc là đệ còn muốn tìm một mỹ nhân tuyệt thế như Tây Thi làm bạn nữa chứ gì?

Trương Nguyên cười hì hì, nói:

- Chim xa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, biết đâu mà tìm chứ.

- Được lắm.

Trương Nhược Hi vờ giận nói:

- Thì ra đệ đúng là có ý đó, chẳng lẽ nữ lang nhà họ Thương vẫn không đủ xinh đẹp sao?

Trương Nguyên chấp tay lại xin tha:

- Đệ chỉ đùa thôi, chỉ đùa thôi.

Trương Nhược Hi liếc nhìn người tỷ nữ bên cạnh một cái, nói khẽ:

- Tiểu Nguyên đệ chớ có mong tìm Tây Thi nào nữa, bản lĩnh của đệ là cưới Vương gia sư muội về làm vợ. Ta thấy Vương gia sư muội đó rất có tình ý với đệ, còn giúp đệ đọc bao nhiêu sách như thế, lần trước chẳng phải đệ cũng nói là đệ thích cô ấy sao.

Trương Nguyên nhú mày, nói:

- Anh Tư sư muội cũng bằng tuổi với đệ, nàng ấy cũng nên tính đến chuyện gả chồng rồi, đệ sao có thể khiến nàng ấy lỡ làng.

Trương Nhược Hi khẽ thở dài một tiếng, không nói gì thêm, dẫn mấy người vú già và mấy tỷ nữ đi hỏi thăm an ủi Tiểu Bình, A Hà và mấy thiếu nữ hái dâu bị làm cho kinh hãi khi nãy. Thấy Mục Chân Chân đang ngồi nói chuyện với A Hà, Trương Nhược Hi cũng nghe nói là Mục Chân Chân cứu bọn A Hà và Tiểu Bình ra từ tay bọn côn đồ, nàng vui vẻ nói:

- Tiểu Nguyên vẫn chưa biết việc Chân Chân cứu người nhỉ, lát nữa ta sẽ nói lại với đệ ấy, để đệ ấy thưởng cho cô, ta cũng phải thưởng cho cô.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 213

Thần tài Phạm Lãi là thầy ta (2)

Nói đoạn, gỡ chiếc vòng tay bằng vàng đang đeo trên cổ tay phải xuống, kéo bàn tay phải của Mục Chân Chân, đeo lên cho nàng. Mục Chân Chân lớn bằng chừng này nhưng chưa từng được đeo đồ trang sức bằng vàng bạc, cúi đầu nhìn xuống chiếc vòng vàng lấp lánh nơi cổ tay, ấp úng nói:

- Đại tiểu thư, nô tỳ không dám nhận đâu.

Trương Nhược Hi nắm lấy bàn tay của thiếu nữ đạo dân, nói:

- Có gì mà không dám nhận chứ, có cô hầu hạ bên cạnh Tiểu Nguyên, ta và mẫu thân đều rất yên tâm.

Đám du côn lưu manh vẫn thường đến gây chuyện hôm nay đã bị ăn một trận đòn no, các hộ trồng dâu, trồng bông, nuôi tằm trong trang viên đều hết sức háo hức, cảm thấy những tháng ngày phải chịu sự bức hiếp của Đồng thị đã qua rồi, bọn họ lại có thể sống những ngày yên bình, đàn ông đi cày, đàn bà dệt lụa. Sau bữa trưa, Trương Đại đi thăm qua vườn chè nhà họ Lục, hẳn thấy đây chẳng phải là loại trà tốt, nhà họ Lục không buôn bán chè, mấy mẫu trồng trà này đều là để trong nhà sử dụng.

Đến lúc hoàng hôn, Trương Nhược Hi, Trương Đại, Trương Nguyên về đến dinh thự Lục thị ở trong thành Thanh Phố. Lục Thao và Trương Ngạc cũng mới vừa trở về từ huyện nha, tám tên du côn đó bị xử ngay bốn mươi

trượng trên công đường, giờ đã bị giam lại, Vương huyện lệnh nói sẽ xin lên Án Sát ty, đưa tám tên này đi xung quân vào Kim Sơn Vệ. Kim Sơn Vệ lại ở Hoa Đình, như vậy chẳng phải dễ dàng cho bọn chúng quá hay sao, Trương Nguyên nói với Lục Thao:

- Tỷ phu cứ phải để mắt cẩn thận một chút, biết đâu chỉ cần Đồng Kỳ Xương gửi tới một bức thư, thì tám tên này bèn được lãng lạng thả đi mất đấy.

Lục Thao nói:

- Ta đã bảo Lục Đại cho hai người đi theo dõi rồi.

Trương Ngạc tức giận nói:

- Tên quan thối này mà dám bao che cho Đồng thị, thì ta sẽ khiến cho lão không làm quan được nữa.

Sau bữa cơm chiều, Trương Nhược Hi mời chồng mình là Lục Thao cùng với đệ đệ Trương Nguyên đến thư phòng, cùng bàn bạc về việc xây dựng thương hiệu vải vóc, tơ lụa nhà họ Lục. Lục Thao nghe xong ý tưởng của Trương Nguyên, vui mừng hết cỡ, nói:

- Việc này không khó để làm, lần này nếu có thể cứu được Nhị đệ ra, giữ được rừng dâu ở Dư Sơn, thì ta và Nhược Hi sẽ bắt tay vào làm ngay theo lời Giới Tử.

Hắn lại nói thêm:

- Lần này, đúng là Giới Tử cứu giúp Thanh Phố Lục thị ta, không lời cảm tạ nào cho hết, sau này nếu có việc gì cần thì cứ nói, ta quyết không từ chối.

.

Lục Thao và Trương Nhược Hi bàn với nhau, sau này các tiệm vải, hiệu tơ lụa nhà họ Lục sẽ gọi là “Thịnh Mỹ hiệu”.

Ngày hôm nay Liễu Kính Đình không theo bọn Trương Nguyên đến trang viên nhà họ Lục, y dẫn theo một thị đồng, và hai nô bộc nhà họ Lục đến quán trà của Hồng Đạo Thái kể chuyện. Câu chuyện mà y kể là “Hắc bạch truyện”, không chỉ đích danh Đồng thị ở Hoa Đình, chỉ nói là quan viên nào đó ở Tùng Giang, nhưng những người Thanh Phố nghe kể chuyện trong quán trà vừa nghe thì biết ngay là nói về cha con Đồng Kỳ Xương và đám gia nô nhà chúng. Cuộc đấu giữa Đồng thị và Lục thị đã được loan truyền khắp Thanh Phố từ lâu, hôm qua lại có việc lớn như vậy xảy ra, nên ai mà không biết chứ?

Về việc Hoa Đình Đồng thị chiếm đoạt điền sản, dọa nam nạt nữ, thì nhiều dân chúng Thanh Phố cũng từng nghe, dù sao thì Thanh Phố và Hoa Đình cũng gần sát ngay nhau. Nhưng những việc đó đều không liên quan gì đến mình, nên chỉ nghe thế biết thế mà thôi, nhưng nay nghe Liễu Kính Đình kể lại, cảm giác lại rất khác. Nghe chuyện Đồng thị bức hiếp người lương thiện, mà bọn họ cảm thấy như chúng đang bức hiếp người thân của mình vậy, nghe mà buồn bã, phẫn nộ, Liễu Kính Đình kể chuyện đúng là hết sức truyền cảm. Đường thủy từ huyện thành Thanh Phố đến huyện thành Hoa Đình dài gần bốn mươi dặm, thuyền bè đi dọc theo sông Đại Hoàng Phố mất không đầy một canh giờ là tới. Môn khách Đồng thị Bạc Thế Trình, kẻ bị Trương Ngạc đánh cho đến vãi phân trên bến tàu Thanh Phố, cùng với các gia nô và đám du côn của nhà họ Đồng đáp thuyền về đến Hoa Đình thì trời đã tối. Mười hai người đều bị đánh trọng thương, chen chúc đến y quán chữa trị, đồng thời nhờ người đến Đồng phủ báo tin. Nửa canh giờ sau, Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường dẫn theo vài gia nô chạy tới, thấy bọn Bạc Thế Trình người nào người nấy mặt mũi bầm dập, không nhận được ra nữa, kinh hãi hỏi có chuyện gì xảy ra?

Bạc Thế Trình mặt như đưa đám, nói:

- Đại công tử, Nhị công tử, tên Trương Nguyên đó đến Thanh Phố rồi, hăn đánh bọn ta ra thế này, rồi lại còn trối đưa đến huyện nha Thanh Phố. Tên Vương huyện lệnh đó cũng chẳng nề mặt Hoa Đình Đồng thị, đánh bọn ta mỗi người bốn mươi trượng, xem chút nữa là mất mạng rồi.

Lại là Trương Nguyên, Đồng Tổ Thường nổi giận lôi đình, la hét đòi tụ tập nô bộc đánh sang Thanh Phố. Đồng Tổ Nguyên đã gần bốn mươi tuổi, không bằng bột như nhị đệ, ra hiệu cho nhị đệ không nên làm càn, rồi lệnh cho Bạc Thế Trình kể lại chi tiết sự việc hôm nay. Bạc Thế Trình bèn kể lại từ lúc bao vây cổng lớn nhà họ Lục, rồi gặp huynh đệ Trương Nguyên đến, không nói không rằng, sốc tới là đánh, đám thủ hạ dưới trướng của huynh đệ họ Trương đều võ nghệ cao cường, bọn chúng không phải đối thủ... Đồng Tổ Nguyên cố kìm lửa giận, thấy Bạc Thế Trình cũng đang phải lột quần lộ mông để bôi thuốc, bèn nhú mày hỏi:

- Bạc tiên sinh là người có công danh sinh đồ, mà Vương Thiện Tích đó dám dụng hình với người sao?

Bạc Thế Trình xấu hổ nói:

- Vương huyện lệnh thì không dụng hình với ta, là cái tên ác tặc tên gọi Trương Ngạc dẫn theo nô bộc đuổi đến tận bến tàu, mua chuộc sai dịch, rồi đánh, còn nói chỉ cần là người nhà Đồng thị, hăn gặp là đánh... Chớ nói Đồng Tổ Thường tức đến điên người, Đồng Tổ Nguyên cũng tức muốn ói máu, nói:

- Phải lập tức bẩm báo lại việc này với phụ thân. Năm ngoái phụ thân đã bỏ qua cho Trương Nguyên không truy cứu, tên Trương Nguyên này lại cho rằng Đồng thị ta dễ bắt nạt. Hôm nay hăn lại dám đánh người nhà họ Đồng ta, đúng là làm người không thể yếu đuối được.

Đồng Tổ Thường hăn học nói:

- Lần này ta sẽ cho tên Trương Nguyên đó chết dưới tay ta, đánh chết hẳn, rồi tìm đại một ai đó chịu tội thay là được, có thể để Ngô Long đi tìm người.

Bạc Thế Trình nói:

- Đại công tử, còn có ba tú tài người Hoa Đình đi cùng với Trương Nguyên, ta nhận ra bọn chúng, tên là Kim Lang Chi, Ông Nguyên Thăng, còn một tên nữa họ Tưởng, ba tên này cũng cùng bọn với Trương Nguyên.

Đồng Tổ Nguyên gật đầu nói:

- Ông Nguyên Thăng, ta nhớ rồi, sẽ không bỏ qua cho bọn chúng đâu.

Đoạn quay sang nói với Đồng Tổ Thường:

- Nhị đệ, đệ và ta cùng nhau đi gặp phụ thân, xem ý phụ thân thế nào.

Năm hai mươi chín tuổi từ bỏ mũ áo học trò, Trần Kế Nho bỏ hẳn ý định khoa cử, năm nay đã năm mươi bảy tuổi, má hóp, người gầy như cây mai, đầu đội mũ trúc, người mặc bộ đạo bào, cưới một con hươu sừng lớn đi đến trước cổng Đồng phủ, trên cái chạc sừng hươu lớn có treo một cái túi vải, trong túi có hai bức họa, một bức là “ Hồng nhận bách chu đồ “ do Trần Kế Nho vừa bỏ ra số tiền lớn để mua của Nghệ Vân Lâm, bức còn lại là “ Hoành tà sơ mai đồ “ Trần Kế Nho mới vẽ gần đây.

Trần Kế Nho và Đồng Kỳ Xương là bạn chí giao, lần này vì thích họa tác của một họa sĩ tiền bối nổi tiếng mà càng đặc ý hơn với tác phẩm “ Hoành tà sơ mai đồ “ của mình, liền cưới hươu đi từ núi Đông Dư đến Đồng phủ ở Hoa Đình để mời người bạn cũ Đồng Kỳ Xương đánh giá.

Trần Kế Nho coi con hươu như một báu vật, con hươu này lúc trước thuộc về một lão thầy lang ở làng quê Thiệu Hưng, lão thầy lang này rọ mồm siết cương hươu lại, trên chạc sừng treo một hồ lô, hũ thuốc rồi cười

hươu đi hành nghề y. Trương Nhữ Sương nhìn thấy đã mua con hươu sừng to này với ba mươi lạng bạc. Do Trương Nhữ Sương quá to béo khiến cho hươu chở ông ta đi mới có vài trăm bước đã phải dừng lại thở dốc nên ông ta bèn tặng lại cho Trần Kế Nho. Trần Kế Nho gầy nên hươu chở mà không tốn sức. Đi được vài dặm Trần Kế Nho cảm thấy rất vui. Lúc ở Hàng Châu, non xanh nước biếc, đê dài rợp bóng liễu, Trần Kế Nho đội mũ trúc mình mặc vũ y cười hươu đi hết sáu cầu, ba gian chòi trúc của Hồ Tây, nhìn giống như thần tiên vậy, người ta gọi là “tiên giáng trần”. Trần Kế Nho tự xưng mình là “Mi Công” là chuyện của mười năm trước rồi, câu đối của Trương Đại “Mi Công khóa lộc, tiền dong huyện lý đã thu phong” chính là câu chuyện lúc đó.

Đi theo sau con hươu là một thư đồng với một người hầu. Lúc Trần Kế Nho xuống hươu trước cửa Đồng phủ, người hầu vội vàng bước đến phía trước đỡ lấy. Trần Kế Nho gỡ cái túi vải trên sừng hươu xuống rồi dặn dò:

- Hãy chăm sóc con hươu này cho thật tốt, tìm một ít cỏ tươi về cho nó ăn.

Một người hầu mặc áo xanh đội mũ nhỏ vừa bước ra từ Đồng phủ nhìn thấy liền khom người chào:

- Mi công!

Lúc Trần Kế Nho nhìn lên thì chính là Tông Dực Thiện, trước đây là thư đồng hầu hạ ở thiên thất, trí tuệ hơn người. Trần Kế Nho cũng rất thích thưởng thức thư pháp của người này. Bây giờ Tông Dực Thiện đã lớn rồi, lại trở thành tiện dịch coi cổng. Trần Kế Nho đã nghe nói về chuyện Tông Dực Thiện qua lại với cháu Trương Nhữ Sương, vì Đồng Tổ Thường có oán thù với cháu của Trương Nhữ Sương nên đã cố ý trừng phạt Tông Dực Thiện làm quản môn.

LĂNG LỘ TẠO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 214

Thuật phòng the của ẩn sĩ tà tăng

Trần Kế Nho lắc đầu nói:

- Dực Thiện, đợi lát nữa ta giúp người thỉnh cầu Đồng công một việc, với tài năng của người mà lại làm quản môn, ta thấy không được.

Tông Dực Thiện cười khố:

- Đa tạ Mi công, không cần bận tâm đâu ạ.

Y thầm nghĩ: “Cha con Đồng thị hận ta tới tận xương tủy, nếu không phải là ta đã có danh tiếng ở bên ngoài... hơn nữa Đồng tổ còn muốn giữ ta ở lại bên cạnh hẳn để thường xuyên làm nhục ta, nói không chừng ta đã bị người của Đồng thị giết chết rồi, chủ nhân đánh chết nô bộc tuy cũng có tội nhưng nói là bị bạo bệnh mà chết thì có khó gì”.

Trần Kế Nho đưa túi vải cho tiểu đồng cầm, vẫy vẫy tay áo, đi theo Tông Dực Thiện vào Đồng phủ. Sớm đã được người hầu thông báo, Đồng Kỳ Xương đợi ở đại sảnh một lúc rồi ra nghênh đón, cười nói:

- Trọng Thuần huynh, có phải lại có tác phẩm đặc ý muốn ta thưởng thức không?

Trần Kế Nho đáp:

- Mới có được một bức họa của Nghệ Vân Lâm, muốn được thưởng thức cùng Huyền Tể huynh.

Trần Kế Nho và Đồng Kỳ Xương là đồng hương. Đồng Kỳ Xương lớn hơn Trần Kế Nho ba tuổi, hai người đỗ sinh đồ huyện học cùng năm, đã có mấy chục năm giao tình. Sau khi Trần Kế Nho cáo biệt chuyện khoa cử lúc hai mươi chín tuổi, một năm sau Đồng Kỳ Xương thi hương trung học, liền sau đó đỗ kỳ thi xuân, danh tiếng về thư họa cũng dần vượt qua Trần Kế Nho. Trên đời này, khoa cử là có thể nổi danh bậc nhất, khoa cử đỗ được trung học... lại có sở trường về thi họa thì tự nhiên sẽ nổi danh bốn bề.

Đồng Kỳ Xương đưa Trần Kế Nho đến Huyền Thường trai. Huyền Thường trai thu nạp rất nhiều các tác phẩm thư họa nổi tiếng qua nhiều thời đại như “ Hoàn kỳ biểu “, “ Lực mệnh thiếp “ của Chung Diệu; “ Tiêu tương đồ “, “ Vân sơn đồ “ của Đồng Nguyên; “ Khê sơn hành lữ đồ “, “ Tuyết sơn đồ “ của Phạm Khoan. Ngoài ra còn có rất nhiều bút tích của Tô Hoàng Mễ Thái và nhiều tác phẩm thi họa của các tác giả nổi tiếng thời Nguyên Minh.... quả là bộ sưu tập giàu có nhất vùng Giang Nam.

Họa tác của Nghệ Vân Lâm, một trong nguyên tứ gia mà Đồng Kỳ Xương cực kỳ yêu thích. Nhìn bức “ Hồng nhạn bách chu đồ “ Trần Kế Nho mang tới, Đồng Kỳ Xương không xem tiêu đề trước, chỉ nhìn bức họa rồi nói:

- Bức tranh này thể lương phong cách cổ điển, yên tĩnh vắng lặng, là tác phẩm sau tuổi năm mươi của Nghệ Toàn.

Trần Kế Nho cười nói:

- Huyền Tể huynh mắt sáng như đuốc, sau bốn mươi tám tuổi Nghệ Vân Lâm thờ phụng Toàn chân giáo, đây chính là họa tác sau khi ông ta theo đạo.

Đồng Kỳ Xương nói:

- Nghệ Vân Lâm bút khô mực cạn, khác người, cực kỳ đơn giản nhạt nhòa, tiêu tán khoáng đạt, cảnh giới bậc này ta không theo kịp.

Ngâm rằng:

- Cô Tô thành ngoại đoản trường kiều, yên vũ không mộng hữu văn triều. Tái tửu tăng kinh thử hành nhạc, túy thừa giang nguyệt ngọa xuy tiêu.

Trần Kế Nho mỉm cười nói:

- Huynh tinh thông đủ loại sách, bài thơ Thạch triều của Nghệ Vân Lâm mà cũng thuộc, đệ xin bái phục, danh tiếng của huynh hôm nay đã vượt xa Nghệ Vân Lâm rồi.

Đồng Kỳ Xương liên tiếp xua tay:

- Không dám không dám, Trọng Thuần không cầu danh lợi, dốc lòng thư họa, hậu thế đánh giá là ở trên ngu huynh.

Trần Kế Nho cười nói:

- Danh tiếng đời sau ai mà biết được, chỉ biết quan cao tức là tiên.

Đồng Kỳ Xương đáp:

- Ta cũng giống như Trọng Thuần đều là dân thường, quan cao ở đâu chứ!

Trần Kế Nho cười, đưa bức “ Hoành tã sơ mai đồ “ của mình cho Đồng Kỳ Xương xem. Đồng Kỳ Xương nhìn thật lâu rồi khen ngợi:

- Trọng Thuần vẽ mai, chau chuốt tinh xảo, tuyệt lắm rồi, bức họa này càng như vậy mực cuồng thảo, lại có phép tắc của riêng mình, vừa phóng khoáng lại vừa nghiêm túc, khí khái thẳng thắn giống như hương thơm tinh tế bay bổng vậy.

Trần Kế Nho cảm thấy rất vui. Đánh giá của Đồng Kỳ Xương thật vô cùng tinh tường, có thể điểm ngay chỗ tâm đắc của Trần Kế Nho. Hai người bình luận thư họa ở Huyền Thường trai tới tận hoàng hôn. Đồng Kỳ Xương muốn giữ Trần Kế Nho lại dùng cơm tối nhưng Trần Kế Nho khéo léo từ chối:

- Không cần đâu, trời cũng sắp tối rồi, đệ cười hươu về Dư Sơn vừa đúng lúc.

Ban đêm Đồng Kỳ Xương còn có việc nên cũng không cố giữ, tha thiết tiễn đến cửa phủ. Trần Kế Nho nhìn thấy quản môn Tông Dực Thiện bèn nói với Đồng Kỳ Xương:

- Huyền Tể huynh, tên Tông Dực Thiện này còn nhỏ nhưng có tài, trước đây phạm sai lầm bị trách phạt là được rồi, để gã quay về thư phòng hầu hạ đi, nếu không khi đệ đến quý phủ mà nhìn thấy gã làm quản môn nữa thì sẽ thấy bất an, như vậy thì quá không trọng dụng nhân tài rồi.

Đồng Kỳ Xương cười đáp:

- Không dám không dám, Trọng Thuần nói giúp gã ta nào dám không theo.

Sau khi nhìn Trần Kế Nho cười hươu rồi khỏi cùng với một thư đồng và một người hầu, Đồng Kỳ Xương quay người về phủ, lúc đi qua Tông Dực Thiện thì cười lạnh một tiếng, nói:

- Kể từ ngày mai người hãy đến dọn dẹp chuồng ngựa chứ ở đây thật là mất mặt.

Tông Dực Thiện biết Trần Mi Công nói giúp hấn ắt sẽ phản tác dụng, quả nhiên là như thế, nhưng vì cha mẹ nên hấn phải nhịn, cúi đầu đáp:

- Vâng.

Hí Hồng đường có hai tầng và ba gian, hai bên còn có mật thất uốn khúc, là nơi để Đồng Kỳ Xương tu tâm dưỡng tính. Trước đường hoa lá cây cối um tùm, một cái đầm nhỏ rộng nửa mẫu sóng nước lăn tăn, lá sen rạp rờn, hoa sen nở rộ, ánh đèn thấp thoáng từ trên lầu chiếu xuống cùng với ánh trăng mờ mờ giống như tranh vẽ.

Cảnh trí đẹp đẽ như thế nhưng Đồng Kỳ Xương không có nhã hứng đề thơ vẽ tranh, mà lại là dâm hứng... Đồng Kỳ Xương vẽ tranh thì ở Họa Thiên thất, bình phẩm và sưu tập tranh là ở Huyền Thường trai. Còn Hí Hồng đường thì để lão tu luyện thuật phòng the... Hai bên mật thất uốn khúc có đến hơn hai mươi nữ tỳ xinh đẹp cung cấp để lão diễn các trò dâm dục. Vốn dĩ Hí Hồng đường này tuyệt đối không cho người ngoài bước chân vào nhưng đêm nay ở đây lại có một người khách ở bên ngoài, là tăng nhân đầu trọc, dưới ánh nến, cái đầu trọc của lão càng bóng loáng rõ nét hơn. Tăng nhân này họ Trần, tên Tân Trúc, pháp hiệu Hư Phàm, là do một viên quan họ Khang ở Thượng Hải đặc biệt cử đến để nhìn hót Đồng Kỳ Xương. Hòa thượng Trần Tân Trúc không độ điệp, không tăng tịch, tự xưng mình đã trăm tuổi nhưng nhìn dáng vẻ thì cũng chỉ mới ba, bốn mươi tuổi. Viên quan họ Khang trước mặt Đồng Kỳ Xương đã khen ngợi đệ tử tăng này có thuật làm tình rất kỳ lạ, không cần phải dùng lực vận động mà dương vật vẫn tự có thể hô hấp co duỗi... Lúc làm tình có thể khiến cho người đàn bà đời đời buông tay nhắm mắt, đạt khoái cảm cực đỉnh. Điều này khiến cho Đồng Kỳ Xương tuổi đã lục tuần thể lực suy thoái vô cùng ham hố, liền mời đệ tử Trần Tân Trúc này đến Hí Hồng đường, tiếp đãi như thượng khách, thỉnh giáo thuật dưỡng sinh.

Trần Tân Trúc tự xưng là thần tăng trăm tuổi nói:

- Lão nạp xem khí sắc của Đồng thí chủ, có phải bình thường vẫn phải dùng thuốc trợ hứng không?

Cái này không cần phải nhìn khí sắc, chỉ cần thấy Đồng Kỳ Xương đã lớn tuổi thế mà có đến một đám đông thị tỳ thì sẽ biết ngay không dùng

thuốc không được.

Đồng Kỳ Xương ra vẻ đạo mạo nói:

- Không giấu gì đại sư, Đồng mỗ từ sau năm mươi tuổi đã thường uống cố nguyên đơn và bách chiến cao.

Trần Tân Trúc nói:

- Uống thuốc thì rơi vào hạng thấp kém, hơn nữa uống lâu cũng không có hiệu quả.

Đồng Kỳ Xương rất đồng tình.

Trần Tân Trúc lại nói tiếp:

- Lão nạp có một bí thuật truyền từ Tây Vực, sau khi tu tập không những một đêm có thể chơi vài nữ nhân không mệt mỏi mà còn có thể tăng thêm tuổi thọ.

Đồng Kỳ Xương cung kính nói:

- Đang muốn thỉnh giáo đại sư đây.

Trần Tân Trúc nhìn những mỹ nữ xinh đẹp mỗi người mỗi vẻ ở Hí Hồng đường sớm đã động lòng tà dâm, bèn nói:

- Ta có diệu pháp nhưng không thể truyền ra ngoài.

Đồng Kỳ Xương suy nghĩ một lúc, những mỹ nữ xinh đẹp này đều không phải thê thiếp của hắn, trong thuật phòng the mà nói chỉ là đồ chơi mà thôi, đã là đồ chơi thì ngại gì mà không để tăng nhân này dùng thử... Lão cũng có thể học theo được bí thuật của dị tăng kia. Ấy nào bị tăng nhân làm ô uế qua sẽ đuổi ngay ra khỏi Hí Hồng đường, bèn nói:

- Ở đây có bảy người, mời đại sư cứ chọn một người bất kỳ.

Bảy người hầu đang hầu hạ một bên ngơ ngác nhìn nhau, ai cũng co rút về phía sau, sợ bị vị hòa thượng này chọn trúng nhưng lại nghe vị cao tăng trăm tuổi này nói:

- Nếu chỉ một người thì sao có thể thể hiện hết sự thần kỳ của bí thuật Tây Vực chứ, ba người đi.

Đồng Kỳ Xương nhú mày nhưng lập tức giãn ra và nói:

- Vậy cũng được, Họa Mi, Ly Châu, Ngọc Mặc, ba người hãy hầu hạ Hư Phàm đại sư.

Ba người trong bảy người hầu xinh đẹp lập tức quỳ xuống cầu khẩn:

- Lão gia, nô tỳ chỉ hầu hạ lão gia thôi.

Đồng Kỳ Xương vẻ mặt ôn hòa nói:

- Hãy hầu hạ đại sư cho tốt, mỗi người sẽ được thưởng một lạng bạc.

Giọng lão bỗng trầm xuống:

- Nếu dám ngỗ nghịch không nghe lời sẽ bị phạt đánh vào hông, phạt làm người hầu dưới nhà bếp.

Ba tỳ nữ không dám lên tiếng. Bọn họ đã vào Đồng phủ từ khi mới mười hai mười ba tuổi, chỉ luôn hầu hạ mỗi Đồng lão gia, nhưng bây giờ lại bắt họ phải hầu hạ tên hòa thượng này đương nhiên là không đồng ý rồi. Bọn họ tuy là tỳ nữ thấp hèn, cũng thấy nhục nhã nhưng lão gia đã mở miệng thì họ nào dám không nghe.

Dị tăng Trần Tân Trúc cười nói với ba tỳ nữ:

- Chớ có từ chối, đợi các nàng nếm qua thủ pháp của lão, bảo đảm các nàng sẽ sung sướng như lên tiên cảnh, vui vẻ không thôi.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 215

Bao cỏ

Đồng Kỳ Xương nghe thấy lời nói của vị hòa thượng này có chút âm tà không giống lời của một cao tăng, có điều Đồng Kỳ Xương lão không phải thỉnh giáo đệ tử này phật lý thiên cơ mà là thuật phong the, bèn cười nói:

- Vậy xin mời đại sư thể hiện thần thông như thế nào, mời đến khúc phòng ở bên này.

Lúc này, nghe thấy dưới lầu một tỳ nữ cất giọng nói:

- Lão gia, đại công tử, nhị công tử muốn gặp lão gia.

Đồng Kỳ Xương cả giận nói:

- Không phải ta đã dặn rồi sao, không được quấy rầy ta lúc này!

Tỳ nữ dưới lầu nơm nớp lo sợ nói:

- Bẩm lão gia, đại công tử nói có chuyện lớn, Bặc tiên sinh được cử đến Thanh Phố bị một người tên Trương Nguyên đánh.

Đồng Kỳ Xương vừa kinh ngạc vừa giận dữ, lại là cái tên Trương Nguyên, nợ cũ chưa thanh toán xong lại dám ức hiếp Đồng thị ta, nói:

- Bảo chúng vào đi.

Dâm tăng trăm tuổi Trần Tân Trúc kêu lên:

- Đồng thí chủ!

Đồng Kỳ Xương tạm thời không có tâm trạng nghiên cứu thuật phòng the nói:

- Ngày mai ta sẽ lại thỉnh giáo đại sư.

Nhìn thấy vẻ mặt không hài lòng của Trần Tân Trúc, lão lại nói:

- Họa Mi, người hầu hạ đại sư trước đi.

Chỉ tặng cho hòa thượng có mỗi một tỳ nữ thì có đáng gì.

Đồng Kỳ Xương thi họa song tuyệt nhưng cũng không hề ảnh hưởng đến việc lão muốn học thuật phòng the, chính là như thế!

Hai huynh đệ Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường đã đến lâu hai Hí Hồng đường. Đồng Tổ Thường gọi:

- Phụ thân, chính vì chúng ta nhẫn nhịn hết lần này đến lần khác nên mới có tai họa ngày hôm nay!

Đồng Kỳ Xương trầm mặt hỏi:

- Có chuyện gì các con nói cho rõ ràng ta nghe.

Đồng Tổ Nguyên liền kể lại việc Bạc Thế Trình dẫn gia nô đến Thanh Phố đòi nợ nhưng lại bị Trương Nguyên và người của Lục thị ở Thanh Phố đánh. Đồng Kỳ Xương đập mạnh xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh làm chén đĩa trên khay nhảy loạn xạ, giận dữ quát:

- Bắt nạt người quá đáng! Bắt nạt người quá đáng!

Đồng Tổ Nguyên nói:

- Lần này phụ thân nếu không nghiêm khắc trừng phạt tên Trương Nguyên đó thì Đồng thị ta sẽ không còn mặt mũi nào ở Tùng Giang nữa. Tiểu Thế Trình đường đường là sinh đồ, được Đồng thị ta che chở vậy mà lại bị đánh trước mặt bàn dân thiên hạ, thế chẳng khác nào đánh vào mặt Đồng thị.

Đánh vào mông của Bạc Thế Trình đồng nghĩa với việc đánh vào mặt của Đồng thị, lời này thật buồn cười nhưng ba cha con Đồng thị lại không hề cảm thấy như thế. Đồng Tổ Thường nói:

- Hai người cháu của Trương Nhữ Sương là Trương Đại và Trương Ngạc lần này cũng đến cùng với Trương Nguyên, kẻ đánh Bạc Thế Trình ở bên tàu chính là Trương Ngạc.

Đồng Kỳ Xương gật đầu:

- Sơn Âm Trương thị làm chỗ dựa lưng cho Thanh Phố Lục thị, không đội trời chung với Hoa Đình Đồng thị ta.

Đồng Tổ Nguyên nhìn sắc mặt của phụ thân Đồng Kỳ Xương, hỏi:

- Phụ thân có kế sách ứng đối gì không?

Đồng Kỳ Xương nói:

- Dặn người làm chuẩn bị kiệu, ta đi gặp Hoàng tri phủ trước.

Đồng Kỳ Xương hăm hăm rời khỏi Hí Hồng đường, quên mất là vẫn còn vị cao tăng một trăm tuổi Trần Tân Trúc đang ở đó. Tên hòa thượng này là một con quỷ háo sắc, Đồng Kỳ Xương đi rồi thì hơn hai mươi mỹ nữ ở Hí Hồng đường chẳng phải là dâng đến miệng y sao. Đồng Kỳ Xương vốn dĩ sắp xếp tỳ nữ Họa Mi hầu hạ y nhưng y lại chê Họa Mi lớn tuổi không xinh đẹp rồi kéo một tỳ nữ xinh đẹp trẻ tuổi khác vào sương phòng. Á tỳ nữ xinh đẹp đó hét lên, tên dân tăng liền dọa:

- Lão gia nhà người vì kính trọng ta, mời tiểu tăng đến để tu tập thuật phòng the, nếu người không nghe lời chỉ cần tiểu tăng nói vài lời người chắc hẳn sẽ bị đánh, người có tin hay không?

Trước mặt những nô tỳ xinh đẹp này, hòa thượng cũng không tự xưng là lão nạp nữa. Tỳ nữ xinh đẹp nhỏ tuổi họ thấy Đồng lão gia trước khi đi còn bảo ba người Họa Mi, Ngọc Mặc hầu hạ tên hòa thượng chuyện giường chiếu, quả nhiên là rất kính nể vị hòa thượng này, bị hòa thượng dọa vài ba câu là sợ không dám chống cự, cứ để cho lão hòa thượng vừa kéo vừa ôm vào mật phòng. Những tỳ nữ khác của Hí Hồng đường ngơ ngác nhìn nhau nhưng cũng không nhin được sự tò mò. Họa Mi bị hòa thượng chê bỏ cảm thấy có chút xấu hổ, cười nhẹ nói:

- Để xem thử con lừa trọc đó làm ăn thế nào, chớ bị mã thượng phong mà đi đời mới giỏi.

Tại phủ nha Tùng Giang, tri phủ Hoàng Quốc Đình đang uống rượu với tiểu thiếp dưới ánh đèn. Năm ngoái Đồng Tổ Nguyên đã tặng cho hắn hai tỳ nữ xinh đẹp, trong đó có một người Hoàng Quốc Đình vô cùng sủng ái và đã nạp làm thiếp để hầu hạ. Hoàng Quốc Đình rất nghiện rượu, hàng ngày trước khi ngủ đều phải uống hai chén rượu Huy Châu. Đang lúc đó lại nghe vú già báo là có Đồng Hàn Lâm Đồng lão gia cầu kiến, Hoàng Quốc Đình nhíu mày, nghĩ thầm:

- Đồng lão gia đêm khuya đến thăm, chỉ sợ lại có chuyện phiền toái.

Hoàng Quốc Đình cũng đã chán ngấy những hô hào xuyên liên tục của Đồng Kỳ Xương, nhưng thứ nhất Đồng thị ở Hoa Đình là một đại tộc ở Tùng Giang, thứ hai Đồng Kỳ Xương là phòng sư lúc ông ta thi hương nên không thể chối từ. Làm quan địa phương cũng không hề dễ dàng, luôn phải mượn thế lực này đắc tội với thế lực khác, đối với Hoàng Quốc Đình mà nói đương nhiên là thù đắc tội với tiểu dân còn hơn là đắc tội với Đồng thị. Hoàng Quốc Đình nhìn thấy Đồng Kỳ Xương thì miệng xưng thầy, nói:

- Thầy có việc gì thì cứ sai người đến dặn dò học trò một tiếng, hà tất đêm khuya còn phải đích thân đến chứ.

Đồng Kỳ Xương thở dài, kể chuyện Bắc Thế Trình. Hoàng Quốc Đình nói:

- Vương tri huyện luôn kính trọng thầy, lúc mới nhậm chức không phải cũng đã đến thăm thầy hay sao, sao hôm nay lại làm chuyện ngược ngạo, thầy chớ nôn nóng, ngày mai học trò sẽ sai người đến hỏi thử.

Đồng Kỳ Xương nói:

- Ba người cháu của Trương Nhữ Sương đều đã đến Thanh Phố. Thanh Phố Lục thị và Sơn Âm Trương thị là thông gia, Vương Thiện Kế sợ Trương Nhữ Sương, cho rằng Đồng thị ta dễ bắt nạt, nguyên do là như thế.

Tọa sư khi Hoàng Quốc Đình thi hội là Lý Tam Tài. Lý Tam Tài cùng với Cố Hiến Thành và Cao Phàn Long quan hệ rất thân thiết. Người của Đông Lâm đảng đã đuổi Lý Đình Cơ đi, chủ trương cho Lý Tam Tài nhập các, nhưng hệ thống phe phái trong triều rất phức tạp, Lý Tam Tài nhất thời cũng chưa thể nhập các thuận lợi mà Lý Đình Cơ lại là thầy của Trương Nhữ Sương. Hoàng Quốc Đình cười lạnh:

- Lý Đình Cơ đã từ quan về Phúc Kiến, Chiết Đảng còn có thể trông cậy vào ai, Vương Thiện Kế cũng không đến mức mê muội như vậy.

Lại nói tiếp:

- Cháu đích tôn Trương Nguyên của Trương Nhữ Sương gần đây rất có tiếng tăm, có Tiêu thái sử, Hoàng Ngụ Dung rất khen ngợi. Nghe nói còn có thâm tình với thái giám Chức tạo thự Hàng Châu, hay là Chiết Đảng muốn mượn hoạn quan để tranh đoạt thượng vị. Trương Nguyên tuổi còn nhỏ e là sau lưng còn có kẻ chủ mưu.

Đồng Kỳ Xương đùa cợt:

- Trương Nhữ Sương vẫn không cam lòng sống ẩn dật nốt quãng đời còn lại, tên Trương Nguyên đó tuổi nhỏ thành danh, tự cao tự đại, sớm muộn cũng sẽ nếm mùi đau khổ thôi.

Hai người lại bí mật bàn bạc. Đồng Kỳ Xương cáo từ trở về phủ, lúc này mới nhớ đến Hí Hồng đường còn có thần tăng trăm tuổi có sở trường về thuật phòng the, lão vội vàng đi đến đó nhưng lại nhìn thấy tên hòa thượng đang ở trên giường cùng với ba tỳ nữ trẻ đẹp nhất của Hí Hồng đường. Đồng Kỳ Xương nổi giận nhưng cũng không tiện thể hiện, tạm thời không có tâm trạng để tu luyện thuật phòng the, bèn gọi nô bộc đến đưa tên hòa thượng đến phòng khách sắp xếp chỗ ở, không để hòa thượng đi lung tung.

Lần này Trương Đại đến Tùng Giang, ngoài việc giúp Trương Nguyên đối phó Đồng thị ra còn muốn đến thăm Trần Mi Công. Vốn nghĩ rằng Trần Kế Nho vẫn còn ở tiểu Côn Sơn, trưa ngày mười bảy bỗng tình cờ nghe Lục Thao nói mới biết Trần Kế Nho đã mua đất ở Đông Dư Sơn, xây “Đông Dư Sơn Cư” chỉ cách trang viên Lục thị ở Dư Sơn bốn, năm dặm về phía bắc, Trương Đại nói:

- Sớm biết Trương Mi Công ở Đông Dư Sơn thì hôm trước ta đã đến thăm rồi.

Rồi gã hỏi Trương Nguyên, Trương Ngạc:

- Yến khách, Giới Tử, sáng ngày mai cùng ta đến thăm Trần Mi Công được không?

Trương Ngạc hỏi:

- Là Trần Mi Công đánh Thu Phong của huyện Tiền Đường đẩy hủ, đệ không đi.

Trương Nguyên đáp:

- Đệ sẽ đi cùng đại huynh.

Trần Kế Nho là bạn tốt của Đồng Kỳ Xương, nếu được Trần Kế Nho tán thưởng trước khi đánh đổ Đồng thị thì quả là một cú đả kích lớn đối với Đồng Kỳ Xương. Trần Kế Nho ngoài giỏi thi họa còn đam mê cờ vây và thanh ngôn. Cái gọi là thanh ngôn chính là “ Thái căn đàm “ liên quan đến lời nói cách ngôn về cảm ngộ nhân sinh. Bây giờ “ Thái căn đàm “ vẫn chưa xuất hiện mà Trương Nguyên sớm đã thuộc lòng. Về cờ vây, Trương Nguyên cảm thấy mình có thể độ sức với cao thủ cờ vây thời Văn Minh. Đương nhiên nếu là đại cao thủ hơn trăm tuổi Lâm Phù Khanh thì hẳn chắc chắn sẽ đánh không lại, khả năng đánh cờ của hắn ở thời hậu thế có lẽ thuộc hạng nghiệp dư. Chiều ngày hôm đó, Dương Thạch Hương mời ba huynh đệ Trương Nguyên đến phủ của y dự tiệc. Dương thị cũng là một đại tộc ở Thanh Phố, trong nhà có mở hiệu sách và xưởng làm giấy, Tùng Giang Đàm Tiên cũng là thư phòng dùng giấy nổi tiếng. Giữa tiệc rượu Dương Thạch Hương lại nhắc đến chuyện Trương Nguyên tuyển chọn bình luận bát cổ văn, Trương Nguyên hỏi:

- Thạch Hương huynh đã thu thập đủ bản thảo chưa?

Dương Thạch Hương đáp:

- Chư sinh ba huyện ở Tùng Giang có tổng cộng năm trăm bài chế nghệ, đã thu đủ từ lâu rồi.

Trương Nguyên nói:

- Vậy hãy giao bản thảo cho đệ, đệ buộc phải tuyển chọn bình luận thỏa đáng trước khi rời khỏi Tùng Giang.

Dương Thạch Hương mừng rỡ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 216

Diên cuồng (1)

Đang lúc uống rượu, Lục Đại Hữu vội vàng chạy đến bẩm báo, nói là Vương huyện lệnh đã thả tám tên lưu manh đánh thuê kia ra rồi, bị nô bộc của Lục thị chặn lại tại bến tàu ở thành Nam, đến tiếp ứng cho tám tên lưu manh đó còn có bốn tên đánh thuê của Hoa Đình. Trên bến tàu diễn ra một cuộc ẩu đả, một nô bộc của Lục thị bị tên đánh thuê dùng dao đâm trọng thương, may mà Mục Kính Nham đến kịp, mười hai tên đánh thuê có sáu tên lên thuyền trốn thoát, sáu tên còn lại đã bị bắt.

Trương Ngạc nổi giận mắng:

- Con chó kia còn dám thả người sao. Y là con chó của Đồng Kỳ Xương nuôi!

Trương Nguyên nói:

- Lập tức triệu tập chư sinh Thanh Phố đến huyện nha, để xem Vương huyện lệnh giải đáp như thế nào.

Những sinh đồ như Hồng Đạo Thái, Kim Bá Tông nghe tin liền vội vàng chạy tới, cùng với Lục Thao, Dương Thạch Hương và ba huynh đệ Trương Nguyên đến huyện nha đòi công bằng. Nô bộc của Lục thị áp giải sáu tên lưu manh đến. Nô bộc Lục thị bị đâm trọng thương đã được đại phu cấp cứu khẩn cấp, đã cầm máu, tính mạng đã được bảo toàn, lúc này mới được khiêng đến nha môn.

Hai ngày nay dân chúng ở huyện thành Thanh Phố nghe Liễu Kính Đình kể chuyện, đúng vào thời điểm lòng đầy căm phẫn đối với hành vi ác độc của Đồng thị ở Hoa Đình. Nghe nói Vương huyện lệnh đã thả mấy tên đánh thuê thì lập tức kêu ca sôi sục, rầm rập đi theo đoàn người Lục thị đến huyện nha chờ lệnh...

Vào lúc chạng vạng ngày mười sáu, huyện lệnh Thanh Phố Vương Thiện Kế đã nhận được thư viết tay của Hoàng tri phủ. Trong thư Hoàng tri phủ hỏi về việc môn khách Đồng thị là Bạc Thế Trình bị đánh ngày hôm qua. Vương Thiện Kế đã viết một bức thư thật dài giải thích cho Hoàng tri phủ, nói rằng Lục thị Thanh Phố bắt được tám tên đánh thuê người Hoa Đình giải đến, xin Hoàng tri phủ chỉ thị phương án xử lý?

Vương Thiện Kế viết xong thư liền sai người suốt đêm đem thư đến phủ nha ở Tùng Giang. Trước trưa ngày mười bảy, Hoàng tri phủ phái người đến bảo Vương Thiện Kế thả tám tên lưu manh đó ra. Vương Thiện Kế liền nhân cơ hội trời tối thả tám tên đó ra, trong lòng có hơi buồn phiền. Lúc trống canh hai nghe thấy tiếng huyền náo trước huyện nha liền biết là không ổn, tức tốc sai người mời huyện thừa và chủ bộ đến. Ra bên ngoài Nhật Kiến đường nhìn thì đầu người nhấp nhô dưới ánh trăng, có khoảng vài trăm người, sáu tên đánh thuê mặt mũi bầm dập đang quỳ ở phía trước mặt, mọi người liên tục nhổ nước bọt vào sáu tên này. Lục Thao bước lên trước thi lễ với Vương Thiện Kế, chất vấn Vương huyện lệnh tại sao tự ý thả người để cho chúng lại hành hung trên bến tàu, đâm trọng thương một nô bộc của y?

Vương Thiện Kế không thể phản bác. Dân chúng bên ngoài đánh trống reo hò, có người nấp ở phía sau nhân lúc náo loạn đã chửi Vương Thiện Kế, sai dịch lớn tiếng quát cũng không thể đàn áp. Vương Thiện Kế vừa xấu hổ vừa tức giận nói:

- Tám phạm nhân đó là người Hoa Đình, tất nhiên phải được áp giải đến Hoa Đình thẩm vấn.

Trương Nguyên nói:

- Vương huyện tôn là quan phụ mẫu của Thanh Phố phải yêu thương bảo vệ dân lành trong huyện, nếu mấy tên lưu manh này đánh người Thanh Phố bị thương ở Hoa Đình thì đương nhiên phải do huyện nha Hoa Đình xử trí. Nhưng tám tên này lại quấy rầy làm nhục người dân Thanh Phố ngay trong địa phận Thanh Phố, sao huyện Thanh Phố không lo mà phải giao cho huyện khác xử lý? Hơn nữa tám tên này vốn không phải được giải đến Hoa Đình để thẩm vấn, nếu là áp giải thì tại sao không thấy quan sai?

Trương Ngạc giận dữ quát:

- Đây rõ ràng là đã nhận hối lộ của Hoa Đình Đồng thị, bao che hung phạm, hoàn toàn không để ý đến sự sống chết của người dân Thanh Phố.

Dân chúng ở bên ngoài đồng loạt lên tiếng trách mắng. Vương Thiện Kế tím mặt, không chịu nổi áp lực quá lớn này bèn nói:

- Là phủ tôn đại nhân muốn bốn huyện thả người, các người hãy đi mà nói lý với phủ tôn.

Huyện thừa và chủ bộ Thanh Phố vội vàng chạy đến nghe thấy Vương huyện lệnh nói thế thì bốn mắt nhìn nhau, thầm nghĩ: “Tên Vương Thiện Kế này đúng là một bao cỏ, một tên thư sinh vô dụng”.

Trương Nguyên nói:

- Nói như thế thì bách tính Thanh Phố bị oan ức, huyện tôn đại nhân không thể đứng ra làm chủ giải oan cho dân chúng, vậy thì sáu tên lưu manh bị bắt về đây nên xử trí như thế nào, xin huyện tôn đại nhân lên tiếng, có phải là bảo tôi phải đợi suốt đêm áp giải sáu tên này đến phủ nha hay không?

Huyện lệnh Thanh Phố Vương Thiện Kế tiến thoái lưỡng nan, vô cùng bối rối.

Một sinh đồ đơn độc thì không dám hỗn xược trước mặt quan địa phương nhưng một nhóm sinh đồ thì khác, hơn nữa phía sau nhóm sinh đồ này còn có rất nhiều dân chúng, thế thì tình hình này lại càng khác to. Dân chúng người này một câu người kia một câu, càng nói càng phần nộ. Hai người huyện thừa và chủ bộ vì nhiều năm làm phó quan nên đầu tiên là lạnh băng xem trò cười Vương huyện lệnh, nhưng thấy dân tình hung hăng, liên tục chửi bới loạn xạ, nếu không áp chế e rằng sẽ thành cục diện không thể cứu vãn. Hai người bèn thảo luận với Vương Thiện Kế. Vương Thiện Kế không biết phải làm gì đành phải hứa hẹn lại tổng giam sáu tên lưu manh kia, đồng thời khéo léo trấn an Lục Thao và đám sinh đồ, cam đoan sẽ nghiêm túc điều tra kẻ chủ sự đứng sau sáu tên này. Đã đạt được mục đích, Lục Thao, Trương Nguyên cũng biết chừng mực mà dừng lại, nếu không khiến cho đám dân chúng ở phía sau náo động rồi đập phá nha huyện, đánh Vương huyện lệnh, sáng khoái thì sáng khoái thật nhưng về sau truy cứu ra thì họ cũng khó mà thoát tội. Lực lượng dân chúng như hồng thủy như hỏa hoạn, nếu dẫn dắt không tốt thì mình sẽ phải chịu trận trước, hơn nữa mục tiêu của Trương Nguyên không phải ở Thanh Phố, một Vương huyện lệnh bé con gõ một tí là xong, không có gì là quá đáng. Bởi vậy hẳn cùng với tỷ phu Lục Thao và đám Dương Thạch Hương đều giúp khuyên giải dân chúng giải tán, mãi đến trống canh ba huyện nha Thanh Phố mới khôi phục lại sự yên tĩnh.

Vương Thiện Kế giữ huyện thừa, chủ bộ, hình phòng điển sử và giáo quan huyện học ở lại cùng bàn bạc, quyết định bẩm báo sự việc vừa rồi lên Hoàng tri phủ và Án Sát phân ti. Sáu tên lưu manh đánh thuê Hoa Đình kia tạm giam giữ lại, xem Án Sát phân ti trả lời thế nào, là sung quân hay là áp giải đến Tùng Giang để thẩm vấn. Tất cả đều phải xử lý theo luật pháp, không thể vì một bức thư riêng của Hoàng tri phủ mà phóng thích phạm nhân một cách vô tội vạ.

Sáu tên đánh thuê trốn thoát tại bến tàu ở Thanh Phố kia đi suốt đêm quay trở về Hoa Đình, vội vã đi gặp Ngô Long kẻ cầm đầu bọn lưu manh ở Tùng Giang. Tên Ngô Long này có hơn hai trăm tên đánh thuê, cấu kết với Đồng Tổ Thường mở sòng bạc, chứa chấp mại dâm, áp bức người lương thiện, lấy mạnh hiếp yếu, không có chuyện ác nào là không làm. Mấy tên lưu manh này đến nha môn là chuyện thường, cũng không sợ bị đánh nhưng vì làm việc cho Đồng thị mà bị đánh thì đây là lần đầu tiên. Hơn nữa nội trong ba ngày mà bị đánh tới hai lần, còn có sáu tên bị bắt nhốt ở nhà giam huyện Thanh Phố không được thả, việc này khiến Ngô Long vừa sợ vừa tức giận. Ngô Long hơn ba mươi tuổi, tướng mạo cũng không được cao to tuấn tú cho lắm nhưng lại cường tráng khỏe mạnh, quyền cước thương bổng rất thành thạo, vốn có nghề dạy võ, sau khi tụ tập được một nhóm đệ tử liền thành lập đám người đi đánh thuê báo thù cho chủ thuê, trộm cắp lừa gạt, bày trò hãm hại người khác để cướp của v. v..., ngoài ra còn chịu đánh thay cho người khác. Bởi vì quan phủ yêu cầu thuế cấp bách, có một số hộ không đóng thuế đủ phải chịu đánh nhưng lại có thể thuê người chịu đánh. Đây đúng là chuyện kỳ quặc, những kẻ đánh thuê kiếm tiền cũng thật là vất vả nhưng kể từ khi kết giao với con trai Đồng Hàn Lâm thì đám đánh thuê này đã sớm không còn phải đi làm cái nghề đệ tiện là chịu đánh thay người khác nữa, mà là chuyên trách việc đánh người.

Thuộc hạ của Ngô Long có một tên võ nghệ xuất chúng tên là Uông Đại Chuy, tên này giận dữ nói:

- Đại ca, dứt khoát phải gọi các huynh đệ xông đến Thanh Phố, phá tan Lục gia để cho người Thanh Phố thấy được sự lợi hại của bang đánh thuê Hoa Đình ta.

Bây giờ Ngô Long cũng đã là ông chủ giàu có rồi, không giống như mấy tên lưu manh lỗ mắng liều mạng bình thường nữa, y nói:

- Đừng vội, bây giờ đã là đêm khuya, ngày mai ta sẽ cùng bàn với Đồng nhị công tử, mối thù của các huynh đệ nhất định phải báo, nếu không thì

sau này những người hành nghề đánh thuê như chúng ta sao có thể sống yên ổn ở Tùng Giang chứ.

Sáng sớm ngày hôm sau Ngô Long liền đến dinh thự hào nhoáng của Đồng thị để gặp Đồng Tổ Thường. Đồng Tổ Thường vừa nghe nổi giận đùng đùng, cũng không kịp báo lại chuyện này với phụ thân Đồng Kỳ Xương mà đã tự mình đến gặp tri phủ Tùng Giang Hoàng Quốc Đĩnh. Hoàng Quốc Đĩnh lúc này cũng đã nhận được thư của huyện lệnh Thanh Phố Vương Thiện Kế gửi đến ngay trong đêm, đang cảm thấy sự việc này thật khó có thể giải quyết, đã thế Đồng Tổ Thường còn kêu la phải nghiêm trị Lục thị ở Thanh Phố, phải bắt giữ Trương Nguyên, việc này khiến Hoàng Quốc Đĩnh không vui chút nào. Y liền đưa cho Đồng Tổ Thường một tờ giấy hơi bị nhàu nát đã được gấp lại trên bàn nói:

-Thế huynh, hãy mau đưa cho thầy Đồng xem cái này, việc này không phải nhỏ, là do nha dịch vừa mới lấy xuống từ trên Thân Minh đình đó.

Đồng Tổ Thường thấy Hoàng tri phủ tránh không nói đến việc trừng trị Lục thị mà lại đưa cho mình một tờ giấy rách, trong lòng cảm thấy rất tức giận, nói:

- Tờ giấy này đợi lát nữa ta sẽ đưa cho gia phụ xem nhưng Lục Thao và Trương Nguyên sai người đánh bị thương môn khách của Đồng thị ta, còn bắt người đi, phủ tôn đại nhân nếu không nghiêm phạt thì e rằng sẽ khó làm phục lòng dân chúng.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 216

Diên cường (2)

Hoàng Quốc Đình thản nhiên nói:

- Vương tri huyện Thanh Phổ đã có thư đến, nói là sáu tên đó đã bị nhốt vào huyện lao, nhất thời không được thả, thế huynh hãy đưa mảnh giấy này cho thầy Đồng xem trước, sau giờ Ngọ bốn phủ sẽ đích thân đến nói rõ ràng với thầy.

Đồng Tổ Thường đành phải cáo từ, chưa đạt được mục đích nên vô cùng tức giận, mở mảnh giấy rách ra xem, nào là “Lòng người hiểm như sông núi, khó hiểu như trời, trời vẫn còn thời gian ngày và đêm của bốn mùa xuân hạ thu đông nhưng người khó mà đoán được.” Tiêu đề là “Thư họa khó luận tiếng lòng”. Đồng Tổ Thường tức giận nói:

- Thật chẳng ra làm sao, đưa phụ thân ta xem tờ giấy rách nát này làm gì chứ, rõ ràng là tặc trách, không lẽ Hoàng Quốc Đình cũng sợ bọn Trương thị ở Sơn Âm đó?

Nếu không phải Hoàng Quốc Đình hết lần này đến lần khác dặn dò phải đưa thiếp văn này cho thầy Đồng xem thì Đồng Tổ Thường rất có thể sẽ tiện tay mà vứt đi rồi. Lúc này gã đành phải nhẫn nhịn đến chỗ phụ thân bên phủ đệ. Ba huynh đệ Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường và Đồng Tổ Hòa mỗi người đều có dinh thự riêng, đều không sống chung với Đồng Kỳ Xương nhưng khoảng cách lại rất gần, nhà có đến nghìn gian, phố phường

tiếp nối nhau, năm ngoái Đồng Tổ Nguyên còn xây nhà mới bên cầu Trường Sinh.

Đồng Kỳ Xương mới sáng sớm đã luyện bút ở Họa Thiên phòng. Đây là thói quen đã mấy chục năm của lão. Đồng Kỳ Xương lúc mười bảy tuổi đã tham gia thi phủ ở Tùng Giang, vì thư pháp không giỏi nên không thể giành được thủ khoa thi phủ, từ đó đã cố gắng tập viết chữ theo mẫu. Từ Trung, Vương thời Ngụy Tấn đến Nhan, Liễu của triều Đường, từ Ngũ đại Đường Ngưng Thức đến Mễ Phát thời Tống, đều tập viết chữ theo mẫu rất chăm chỉ, cuối cùng trở thành những nhà thư pháp lớn. Lão đến hôm nay tuổi đã lục tuần nhưng mỗi ngày đều vẫn viết Khải thư Thiên tự văn cả trăm chữ. Hôm nay vừa mới viết xong cả cuốn thì con trai Đồng Tổ Thường đến, phần nộ nói Hoàng tri phủ không chịu nghiêm phạt Lục thị Thanh Phổ tội đánh người mà lại còn trịnh trọng bảo gả gửi một tờ giấy rách đến.

Đồng Kỳ Xương tỉnh như không, mở tờ giấy ra xem, đầu tiên là xem chữ, chữ viết rất kém, có thể phân biệt được từng chữ, hiển nhiên là viết rất qua loa, có hơn một nghìn chữ chi chút. Đọc được trên một trăm chữ, Đồng Kỳ Xương vốn đang ngồi liền đứng dậy, chống hai tay lên thư án tiếp tục xem, càng xem càng kinh hãi, càng phần nộ, hai tay chống trên bàn đều run lên bần bật.

Đồng Tổ Thường nhìn thấy dáng vẻ phần nộ của phụ thân, giờ mới hiểu được tờ giấy rách nát kia quả nhiên là quan trọng, liền hỏi:

- Phụ thân, tờ giấy viết gì mà phụ thân lại tức giận đến thế?

Đồng Kỳ Xương thở dồn, cho đến khi đọc đến bài thơ của Văn Mạt Nguyên đột nhiên giận dữ kêu lên một tiếng, cầm lấy tờ giấy Tùng Giang vốn đã rách nát xé làm hai mảnh, lại quăng tay làm cái bình xanh trên bàn rớt xuống đất “choang” một tiếng, vỡ vụn văng khắp nơi, sau đó lão quay lại ngồi vào ghế mũ quan, lớn tiếng hỏi:

- Là ai? Là ai viết tờ giấy này?

Đồng Tổ Thường từ trước giờ chưa từng thấy phụ thân tức giận phần nộ như thế nên cũng đâm ra lo sợ, đáp:

- Hoàng tri phủ nói là nha dịch lấy từ Thân Minh đình xuống từ sáng sớm.

Đồng Kỳ Xương khàn giọng nói:

- Lời văn ác độc, là muốn đưa Đồng Kỳ Xương ta vào chỗ chết đây mà!

Vừa quát lão vừa ra sức đấm xuống mặt bàn, có thể thấy được sự phần nộ cực độ, gần như phát điên.

Đồng Tổ Thường cuống quýt nhặt tờ giấy rách nát bị xé làm hai mảnh kia lên, ghép lại xem chỗ nào đã chửi mắng phụ thân gã, nhìn trái nhìn phải nhưng vẫn không hiểu. Đồng Tổ Thường cũng chỉ có thể gọi là biết chữ, đọc một vài tiểu thuyết thông thường thì còn tạm được. Bài “Thư họa khó luận tiếng lòng” này là bài thơ cổ văn thanh lịch thuần khiết, trích dẫn kinh điển, lưu loát phong phú, gã không nhìn ra được câu nào là câu mắng người nhưng phụ thân lại nổi giận điên cuồng như thế hiển nhiên bài thơ này là vô cùng ác độc, bèn nói:

- Phụ thân bớt giận, con sẽ điều tra xem ai đã viết tờ giấy này!

Đồng Kỳ Xương đã không còn kiềm chế được sự điên cuồng của mình, lão quát:

- Mau đi điều tra, điều tra ra là kẻ nào thì đánh cho ta, đánh thật lực vào!

Đồng Tổ Thường vâng một tiếng, cầm lấy hai mảnh giấy rách đi khỏi Họa Thiên thất, gã đi thương lượng với huynh trưởng Đồng Tổ Nguyên trước. Đồng Tổ Nguyên nhìn qua một lượt tờ giấy rách nát, y không phải

không học vấn không nghề nghiệp giống như kỳ đệ Tổ Thường, giận dữ nói:

- Đây là muốn chửi bới phẩm hạnh của phụ thân mà, chẳng trách phụ thân nổi giận, bài viết này thật sự quá ác độc, bài viết này mà lưu truyền thì sẽ tổn hao đến thanh danh của phụ thân, phải lập tức điều tra ngay, cũng không phải trông cậy vào Hoàng tri phu nữa, mấy tên nha dịch đó chẳng có ích lợi gì cả, hãy bảo thủ hạ của Ngô Long điều tra toàn bộ, đã là dán ở Thân Minh đình thì phải có người nhìn thấy, có người muốn hủy hoại danh tiếng của phụ thân thì chắc chắn sẽ không chỉ dán ở mỗi Thân Minh đình mà ở những nơi khác cũng đều phải đi xem xét điều tra, nhìn thấy thì lập tức xé bỏ chớ để truyền ra bên ngoài.

Đồng Tổ Thường lập tức bảo người kêu Ngô Long đến, ra lệnh cho Ngô Long tức khắc sai người đi khắp nơi tìm người dán bài “ Thư họa khó luận tiếng lòng “. Thủ lĩnh bọn đánh người Ngô Long lộ vẻ khó xử, y không biết chữ, dám thanh thủ đánh thuê của hắn cũng không được mấy tên biết chữ, muốn bọn chúng đánh người thì được nhưng bắt chúng đọc chữ thì đúng là làm khó chúng rồi.

Đồng Tổ Thường không nhịn được nói:

- Không để ý nhiều thế làm gì, hễ nhìn thấy đứa nào dán giấy thì bắt tới tra tấn thẩm vấn ngay, gia phụ đã nổi trận lôi đình, không bắt được tên này thì không để yên.

Ngô Long hỏi:

- Nhị công tử, vậy để mặc kệ sáu tên bị giam giữ ở Thanh Phố kia sao?

Đồng Tổ Thường quát:

- Trước hết việc gấp gáp nhất là phải bắt tên gian tặc dán giấy đã, mau đi đi!

Sau khi Ngô Long đi, Đồng Tổ Thường lại phái đi hơn một trăm gia đình, đều là những người biết được vài chữ. Trên khắp phố to ngõ nhỏ huyện Hoa Đình, đâu đâu cũng thấy bọn đánh thuê và gia nô của Đồng phủ. Mấy tên đánh thuê này tiện thể ức hiếp người lương thiện, trêu ghẹo phụ nữ, trong phút chốc cả huyện thành và phủ thành đều chướng khí mù mịt, huyện thành lớn như vậy luôn có vài cáo thị tìm người hoặc tìm đồ vật, vừa lúc bị gia nô Đồng thị và bọn đánh thuê nhìn thấy, không biết tốt xấu chúng đã ra tay hành hung trước, mà thiếp văn “ Thư họa khó luận tiếng lòng “ này lại dán ở khắp nơi, gia nô Đồng thị và bọn đánh thuê đã bóc hơn hai mươi tờ nhưng vẫn không bắt được kẻ dán, bèn bắt hai tên dán cáo thị tìm đồ xui xẻo kia về nhà Đồng Tổ Thường để thẩm vấn.

Đồng Tổ Thường tự thiết lập hình đường, sai người đánh hai tên xui xẻo đó một trận, đánh đến bán sống bán chết nhưng vẫn không hỏi được gì, nghĩ là đã bắt nhầm người nhưng cũng không thả cho hai tên này đi mà nhốt chúng vào kho củi đợi điều tra chân tướng xong rồi thả cũng không muộn.

Đồng Tổ Thường oán hận nói với huynh trưởng Đồng Tổ Nguyên:

- Chuyện này chắc chắn có liên quan đến Trương Nguyên, tiểu tử đó vừa đến Tùng Giang thì chuyện gì cũng đến!

Đột nhiên gã nhớ đến Bạc Thế Trình từng nói còn có ba tú tài Hoa Đình ở cùng với Trương Nguyên, một người họ Trương không biết là ai, còn hai người kia là Kim Lang Chi và Ông Nguyên Thăng, bắt hai tên này về ép hỏi chắc chắn có thể biết được là ai dán “ Thư họa khó luận tiếng lòng “.

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại lúc này đang uống trà chơi cờ bàn về thanh ngôn ở Đông Dư Sơn Cư của Trần Kế Nho, vô cùng nhàn nhã.

Trần Kế Nho thích vẽ, sớm đã ẩn cư ở phía Nam tiểu Côn Sơn, xây miếu thờ Nhị Lục (Lục Cơ và Lục Vân), đi xin những bông hoa nổi tiếng

khắp nơi, trước Quảng Thực Đường, ông nói:

- Ta nghèo, lấy cái này để vui với hai vị tiên sinh.

Vì thế ông mới có cái tên phong nhã ‘Khất hoa tràng’ như vậy.

Từ khi song thân qua đời, Trần Kế Nho di cư về núi Đông Dư, xây Ngoan Tiên Lư, Lai Nghi Đường, Lỗi Kha Hiên, Văn Hương Đường, Nhất Phất Hiên, Lâm Hạ Uyển. Trần Kế Nho bây giờ đã không còn lo về tiền tài nữa, ông ta không làm quan, tuy thư họa rất giỏi nhưng không hề giống như Đồng Kỳ Xương lấy tiền nhuận bút từ thư họa để làm giàu, càng không ý thế ức hiếp người khác ở quê hương, vậy thì con đường phát tài của Trần Kế Nho ở đâu, sao lại có thể xây được Đông Dư Sơn Cư, kết giao danh sĩ, du ngoạn sơn thủy?

Trần Kế Nho là người thông minh tuyệt đỉnh. Ông thấy sự đấu đá chốn quan trường liền vứt bỏ mũ nho, từ bỏ ý định tiến thân bằng con đường làm quan. Nhưng ông không phải loại thư sinh cuồng ngạo, mà là một ẩn sĩ cô độc. Cũng chẳng phải ông không thích giàu sang phú quý, chỉ là không muốn vì giàu có mà phải mệt mỏi mà thôi. Ông không muốn làm ẩn sĩ chỉ sống nghèo khổ đạm bạc rồi chết đói trên núi Thủ Dương. Con đường phát tài của Trần Kế Nho là in ấn sách. Bảo Nhan Đường của ông ta là hiệu sách lớn nhất Giang Nam. “ Bảo Nhan Đường bí cấp “ do ông phụ trách biên tập một tháng xuất bản hai cuốn, hai mươi năm nay đã xuất bản hơn bốn trăm cuốn. “ Bảo Nhan Đường bí cấp “ là một cuốn sách tương tự như Bách khoa toàn thư, kinh sử tử tập, y học, bói toán, tướng số, tử vi đều được đề cập đến, còn có các loại bút kí tiểu thuyết, thanh ngôn tiểu phẩm. Những sách này vì hợp sở thích của kẻ sĩ thời Văn Minh, cộng thêm danh tiếng của Trần Kế Nho nên được tiêu thụ khắp nam bắc Đại Giang, có thể nói Trần Kế Nho là thương gia về sách thành công nhất thời Văn Minh.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 217

Hạc trong mây

Có một loại sách mà Bảo Nhan Đường của Trần Kế Nho không ấn hành, đó chính là chế nghệ văn bát cổ. Đây là sự kiêu ngạo của Trần Kế Nho mà cũng là sự thông minh của ông. Bởi vì các loại sách khác đã đủ để ông ta kiếm tiền, bớt lại bát cổ văn để các thư thương khác kiếm tiền, tránh bị người ta đổ kỵ. Có Bảo Nhan Đường lớn mạnh hậu thuẫn ở phía sau, Trần Kế Nho mới có thể không bị ràng buộc bởi công danh mà ung dung du sơn ngoạn thủy, vui vẻ mãn nguyện hưởng thụ lạc thú của cuộc sống. Sáng sớm ngày mười tám tháng năm, Trương Nguyên cùng với đại huynh Trương Đại từ trang viên Lục thị vượt qua Dư Sơn đến “Đông Dư Sơn Cư” của Trần Kế Nho. Tùy tùng đi theo là cha con Mục Chân Chân và Mục Kính Nham, Vũ Lăng và cả hai nô bộc tráng kiện của Tây Trương. Trên đường đi Trương Đại thao thao bất tuyệt nói với Trương Nguyên về tin đồn về Trần Mi Công. Đứng ở đỉnh núi Dư Sơn, nghiêng đầu ngắm nhìn những lâu các ẩn hiện trong rừng cây xanh ngắt ở chân núi phía đông, Trương Đại dừng chân nghỉ ngơi, thản nhiên nói:

- Giới Tử, vừa nghĩ đến việc sắp được gặp Trần Mi Công thì lòng quyết tâm tiến thủ đường công danh của ta liền tan biến như băng tuyết, kỳ thực ta cũng muốn học theo Trần Mi Công làm một ẩn sĩ ung dung tự tại, thưởng thức món ăn ngon, trà quý, tập dưỡng sinh, cả đời sống vui vẻ.

Trương Nguyên nghĩ thầm: “Trần Mi Công đã bắt kịp thời cơ, sống đến hơn tám mươi tuổi, chết trước khi thay đổi triều đại, đại huynh không thể

làm được đâu”.

Hắn cười nói:

- Đại huynh là người giàu sang phú quý, tỳ nữ đẹp luyện đồng hay, Trần Mi Công có sắc giới ca đây.

Trương Đại cười lớn:

- Tài tử phong lưu chính là tuổi trẻ, tuổi trẻ nghe vũ ca trên lầu, dù là Trần Mi Công lúc còn trẻ tuổi cũng vô cùng háo sắc đấy, phụ thân ta đã nói như thế. Mi Công tuổi quá tứ tuần mới bắt đầu dưỡng sinh, vì thế nói hay là ta đợi đến sau bốn mươi tuổi hãy quy ẩn vậy, không nếm trải hương vị thế gian, thì làm sao có được ý tưởng xuất thế. Cho nên nói không chỉ ẩn sĩ mà chính là mấy tên hòa thượng, đạo sĩ, xuất gia từ nhỏ rất ít có khả năng tu thành chính quả, buộc phải hồng trần khắp nơi mới có thể siêu thoát chứng ngộ.

Trương Nguyên cũng cười to. Những lời của đại huynh rất có tầm mắt, đại huynh cả đời đích thực là sống như thế, trước năm mươi tuổi nếm trải hết phần hoa, sau năm mươi kham khổ như lão tăng, thế mới viết được “Đào am mộng ước”, “Tây hồ mộng tâm” vừa ngắn gọn súc tích lại vừa rộng mở, vừa thâm tình lại vừa siêu thoát. Tào Tuyết Cần viết “Hồng Lâu Mộng” cũng bởi vì có được cái cảnh ngộ đó. Việc ra đời các tác phẩm bất hủ cũng là có cái vận khí của nó, dường như đã tồn tại từ sớm, chỉ cần đợi người thích hợp viết ra. Trương Đại đứng trên đỉnh Dư Sơn bỗng nhiên nghĩ thông ra là sau bốn mươi tuổi hãy quy ẩn, lòng không khỏi vui sướng, như vậy có thể có lí do để ăn chơi đàng điếm rồi. Gã nhẹ nhàng vui vẻ xuống núi, vừa đi vừa hát:

- Hồng nhan tuy đẹp, tinh khí thần tam bảo đều bị chồn hoang trộm mất. Đinh lông mày nhú lại, vòng eo mềm mại, thanh thoát, trang điểm đậm hay nhạt cũng đều bị nam tử làm cho khô héo. Âm thầm phát một mũi tên,

trúng anh hùng, dây cung đứt. Bệnh ma quẩn lấy, đi tìm thầy thuốc cầu chữa. Phòng thuật lâm không ít người, việc phiền não này, tự trong nhà mà ra. Điền tinh bổ não phải sớm ra tay ứng phó. Thu xếp phạm tâm, đến thăm tiên ông, học bất lão.

Đó là bài “Giới sắc ca” của Trần Kế Nho.

Trần Kế Nho thích vẽ, yêu thích mai và lan, sống ở Dư Sơn mười năm, nhà cửa ruộng đất xung quanh trồng rất nhiều cây mai, lại lựa chọn nơi râm mát yên tĩnh để trồng rất nhiều hoa lan, không thiếu giống cây quý giá nào. Lúc này là vào tháng năm giữa mùa hạ, Kiến Lan, Trân Châu Lan nở rộ, còn có hoa nhài, thực quỳ, đỗ nhuộc, đều khoe màu đua sắc, tranh đua vẻ đẹp. Trương Nguyên và Trương Đại vừa đến thích thú vô cùng. Trong rừng cũng có rất nhiều loại chim líu lo ríu rít, hót véo von. Khi ngược mắt nhìn lên, ánh mặt trời chiếu xuống lọt qua cành lá sum sê, những tia nắng rực rỡ, bên tai chỉ nghe thấy tiếng chim hót nhưng lại không nhìn thấy nơi chúng đang ẩn nấp...

Vũ Lăng cũng trầm trồ:

- Trần Mi Công sống hưởng thụ quá, ẩn sĩ như thế này thì ai lại không muốn chứ!

Trương Đại bật cười:

- Tiểu Vũ, ẩn sĩ dễ làm như thế sao? Mi Công có một câu nói rất nổi tiếng là “Không phải người nhàn rồi thì không nhàn được, người nhàn rồi không phải người đợi nhàn rồi.”

Trương Nguyên nói:

- Cao sĩ như Mi Công là rất hiếm có trên thế gian này. Đồng Kỳ Xương sống ở nơi ồn ào náo nhiệt còn Trần Mi Công sống ở rừng núi. Đồng Kỳ Xương thuê người vẽ thư họa để bán, còn Trần Mi Công vẽ tranh chỉ để

tặng bạn bè tri kỷ, so sánh với Trần Mi Công thì Đồng Kỳ Xương dung tục hết sức, hẳn thầm nghĩ: “Đồng Kỳ Xương và Trần Mi Công đều qua đời khi tám mươi hai tuổi. Nghe nói Đồng Kỳ Xương lúc lâm chung muốn mặc váy áo thêu màu đỏ của phu nhân, không biết có phải cảm thấy thân mình quá dơ bẩn mà muốn làm phụ nữ ở kiếp sau hay không? Còn Trần Mi Công tự biết đại nạn đang đến nên đã rời khỏi cốc mấy ngày để viết thư và chia tay bạn bè thân hữu, giống như sắp đi xa. Tự tay ông viết một câu đối “Bắt đầu từ chân, bắt đầu từ tay, tám mươi năm cuộc đời chìm nổi: không oán trời, không trách người, ba nghìn giới cá nhảy chim bay”, sau đó buông bút từ trần. Cảnh giới này sao Đồng Kỳ Xương có thể sánh kịp chứ!

Là một ẩn sĩ am hiểu sâu nhưng giữ mình, phẩm hạnh của Trần Kế Nho không thể nào bắt bẻ được. Trương Nguyên rất ngưỡng mộ Trần Kế Nho nhưng thời thế lúc bấy giờ không đáng để noi theo đường đi gập ghềnh của Trần Mi Công. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng hươu kêu, Trương Đại lắng tai nghe vui mừng nói:

- Đây chắc chắn là con hươu của tổ phụ ta tặng cho Mi Công! Ha ha, đã mười năm rồi mà Mi Công vẫn cứ cười hươu như trước.

Trương Nguyên cười nói:

- Thần đồng năm nào nay đã là một thiếu niên đẹp đẽ nhanh nhẹn rồi, e là Mi Công sẽ nhận không ra.

Một hàng bảy người xuyên qua rừng mai, đi theo tiếng hươu kêu. Bên phải đường núi có một khe suối nước chảy róc rách, làn nước vô cùng trong xanh bắn tung như châu ngọc. Tiếng hươu kêu ở bờ bên kia khe núi. Đi được thêm khoảng mười dặm lại thấy một cây cầu được dựng bằng mây tre già vắt ngang qua hai bờ suối. Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại đi lên cầu mây liền trông thấy một con suối uốn quanh tạo thành một cái hồ nhỏ ở chân núi. Hồ rộng hơn mười mẫu, hai tòa lầu bằng gỗ được xây gần núi, có hàng rào tre thưa làm tường, vây thành một cái sân nhỏ, trông đủ

các loại hoa cỏ nhiều màu sắc. Đây chắc chắn chính là “Thủy biên lâm hạ uyển” (vườn dưới rừng bên dòng nước). Tiếng hươu kêu u u, từ bên hàng rào xuất hiện một con hươu sừng lớn, tiếng bước đi vang dội, đi đến bên hồ để uống nước, rồi lập tức xuất hiện một nữ lang mặc áo vải đội mũ trúc đi đến bên cạnh con hươu, kéo áo ngồi xõm xuống, vớt một đám bèo rồi để trong tay cho hươu ăn. Đường lúc con hươu đang ngoan ngoãn ăn bèo thì đầu lưỡi liếm phải lòng bàn tay của nữ lang khiến nàng cười khanh khách. Trương Nguyên và Trương Đại lập tức dừng chân, hai huynh đệ nhìn nhau, vẫn chưa mở miệng nói lời nào thì Vũ Lăng nhanh mồm nhanh miệng nói khê:

- Thiếu gia, nữ lang này không phải là vị mà chúng ta đã gặp ở Tây Hồ, con gái của Nhạc Vương - tiểu thư Ngân Bình hay sao?

Trương Nguyên cười mắng:

- Nói bậy, rõ ràng là người mà.

Con hươu sừng lớn cảnh giác, phát hiện ra đám bảy người Trương Nguyên liền quay đầu nhìn, trong miệng vẫn còn ngậm một nắm bèo, nuốt xuống từng chút một. Nữ lang mặc áo vải đội mũ trúc kia quay đầu nhìn, ánh nắng gắt làm nữ lang nheo mắt, lông mi cụp xuống, đôi mày thanh tú cũng nhíu lại, làn da được ánh mặt trời chiếu vào sáng như mỹ ngọc, áo vải ôm lấy eo thon mảnh mai, khuôn mặt tựa hoa đào, xinh đẹp tuyệt trần. Nữ lang gặp bên cầu gãy ở Tây Hồ ngày trước là người đang đứng trước mặt mình thật ư? Cả Trương Nguyên và Trương Đại đều bị cận, đêm trăng hôm đó nhìn không rõ, mà nữ lang trước mặt lại là một người xinh đẹp tuyệt trần nên nhất thời không dám xác định. Tuy trang điểm rất giống nhưng suy cho cùng thì một người ở Tây Hồ còn một người lại ở Dư Sơn Hoa Đình cách mấy trăm dặm. Trương Nguyên tuy mắt hơi kém nhưng tai lại thính đến mức đáng kinh ngạc, đã nghe rồi thì sẽ không bao giờ quên. Hắn lập tức tiến thêm mấy bước, chắp tay nói với nữ lang:

- Tại hạ Trương Nguyên cùng đại huynh đến thăm Mi Công.

Nữ lang nhẹ nhàng trả lễ bằng một tiếng “Vâng”, đưa mắt nhìn Trương Nguyên và Trương Đại, đột nhiên cất giọng nói:

- Diêu thúc!

Chợt nghe thấy tiếng bước chân vọng đến. Một số người nối nhau đi ra, tay cầm cây gậy dài, quát:

- Lại đến nữa sao?

Mục Chân Chân thoáng chốc đã đứng bên cạnh Trương Nguyên, nâng đùi phải lên, cảm thấy sự tồn tại của Tiểu Bàn Long còn nhưng Mục Kính Nham lại rất bình tĩnh. Hai người hầu của Trương Đại đều trở nên rất căng thẳng. Trương Nguyên nghe thấy nữ lang gọi “Diêu thúc”, rõ ràng chính là nữ lang giống như tiên, như ma như cáo đã xin qua sông vào đêm trăng ở Tây Hồ hôm đó. Mấy người này cầm gậy mặt mũi đăng đăng sát khí là muốn gì đây?

Nhưng lại thấy nữ lang mặc áo vải đội mũ trúc bỗng nhiên cười lớn, nói với mấy tên đại hán:

- Những người này không phải lưu manh côn đồ, là Trương tú tài ở Sơn Âm đến thăm Mi Công.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 218

Ban ngày nghe tiếng đánh cờ vây (1)

Mấy tên đại hán cười ha hả, vứt bỏ gậy cầm trên tay xuống, chấp tay trước ngực cung kính nói với Trương Nguyên và Trương Đại:

- Tướng công xin chớ trách, gần đây thường xuyên có lưu manh côn đồ đến quấy rầy.

Vũ Lăng nói:

- Những tên lưu manh đó đã bị bắt giam ở huyện lao Thanh Phố rồi.

Nữ lang áo vải mặt đẹp như tranh vẽ kia nắm lấy chạc sườn của con hươu, một người một hươu tiến vào cổng hàng rào trúc. Người được gọi là Diêu thúc hỏi huynh đệ Trương Nguyên, Trương Đại:

- Hai vị tướng công nếu có danh thiệp, xin hãy đưa để tiểu nhân vào thông báo.

Trương Đại nói:

- Cứ nói là có cháu của Trương Túc tiên sinh ở Sơn Âm đến thăm.

Người gọi là Diêu thúc đó nhướng đôi lông mày rậm lên hỏi:

- Là vị Trương Túc tiên sinh đã tặng hươu cho Mi Công phải không ạ?

Trương Đại nói:

- Chính là tổ phụ của ta.

Diệu thúc liền quay đầu đi vào bên cạnh hàng rào nói với một đầy tớ đang thò đầu ra nhìn:

- Đã nghe rõ chưa, mau đi báo đi.

Tiểu đồng đó vâng một tiếng rồi co đầu chạy đi.

Diệu thúc mời bảy người Trương Nguyên vào phòng dưới lầu “Thủy biên lâm hạ uyển”. Trương Nguyên và Trương Đại thích thú thưởng thức hoa cỏ trong vườn. Nữ lang mặc áo vải đội mũ trúc kia đã không thấy bóng dáng đâu nữa, thật khiến cho Trương Nguyên và Trương Đại không thể đoán được thân phận của nàng. Mười ngày trước còn ở Hàng Châu, bây giờ lại xuất hiện ở Đông Dư Sơn Cư, nữ lang này là thân thích của Trần Mi Công? Theo Trương Đại biết thì Trần Mi Công không có con gái. Sau thời gian khoảng nửa chén trà thì người đầy tớ nam chạy đến báo:

- Mi Công đang ở Lỗi Kha Hiên, mời hai vị tướng công đến gặp.

Trương Đại sai bốn người hầu ở đây đợi rồi cùng với Trương Nguyên đi theo đầy tớ nam đến Lỗi Kha Hiên. Đi được vài bước thì phát hiện Mục Chân Chân cùng đi theo, bèn cười nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, tỳ nữ của đệ thật trung thành đấy.

Lúc Trương Nguyên quay đầu nhìn thì thiếu nữ dọa dân này liền đỏ mặt, nói:

- Thiếu gia, tỳ nữ sợ là sẽ có lưu manh.

Trương Nguyên cười nói:

- Ủ, Chân Chân đi theo chúng ta để gặp Trần Mi Công danh tiếng lẫy lừng.

Trương Đại nói:

- Bọn đánh thuê Hoa Đình đến biệt thự của Mi Công quấy rầy, thật là kỳ lạ. Bọn đánh thuê Hoa Đình là do Đồng thị nuôi, Mi Công và Đồng Huyền Tế lại rất có giao tình, lẽ nào bọn chúng không biết?

Người đầy tớ dẫn đường nói:

- mấy tên đánh thuê đó đâu dám tới đây gây hấn, chỉ là hôm trước có mấy tên lưu manh đi ngang qua nhìn thấy Vi Cô liền nói năng xằng bậy, bị Diêu thúc đuổi nên bọn chúng đã vội vàng tháo chạy rồi.

Trương Đại hỏi:

- Vi Cô chính là nữ lang vừa mới ở bên hồ đúng không, nàng ấy quan hệ thế nào với Mi Công?

Đầy tớ đáp:

- Là đệ tử của Mi Công, theo Mi Công học thư họa.

Trương Đại vẫn còn muốn hỏi nữa nhưng người đầy tớ nói:

- Mi Công ra đón kìa.

Lúc Trương Đại và Trương Nguyên ngược mắt nhìn thì nhìn thấy một ông lão gầy gò đi ra từ một lầu các được xây dựa vào núi. Ông lão này quần khăn Đông Ba, mặc một chiếc đạo bào trắng thơm, lông mày rất dài, dường như che đến mắt, để kiểu râu dê, râu tóc hoa râm, lúc bước xuống bậc thềm đá sống lưng thẳng đứng, đi đứng nhanh nhẹn, tuổi đã gần sáu mươi mà không trông già chút nào. Trương Đại bước nhanh đến trước mặt ông lão, khom người thi lễ:

- Văn bối Trương Đại bái kiến Mi Công.

Trương Nguyên cũng thi lễ theo:

- Văn bối Trương Nguyên bái kiến Mi Công.

Ông lão này chính là Trần Kế Nho, cười ha hả nói:

- Anh bạn nhỏ Trương Đại, cách biệt mười năm, tiểu đồng tóc dài ngày trước giờ đã là một thiếu niên anh tuấn rồi, ‘Tiền Đường huyện lý đã thu phong’, phản ứng rất nhanh nhẹn, đến hôm nay lão phu cũng không thể quên.

Trương Đại không ngờ Trần Kế Nho vẫn còn nhớ chuyện câu đối đó, hồ thẹn nói:

- Đồng tử không biết đối đáp không đúng, sớm đã rất hối hận rồi.

Trần Kế Nho cười nói:

- Trẻ con nhanh miệng chính là bản tính, sao lại hối hận chứ, năm trước lão phu ở Kinh Thạch phủ của Thái Thương Vương dạy thư họa cho con trai ông ta, bị người ta hỏi thẳng đã là người trên núi sao không đi lên núi, lão phu mặt không hề biến sắc.

Trương Đại nói:

- Sanh phu tục tử sao có thể biết được sự cao thượng của Mi Công.

Trương Nguyên nói:

- Thói đời hợm hĩnh nịnh hót, sống gần người không trong sạch nhưng Mi Công không bị nhiễm đó mới thật sự là trong sạch.

Trần Kế Nho đưa mắt nhìn Trương Nguyên, có chút ngạc nhiên, hỏi Trương Đại:

- Vị này là em họ của cậu, con trai của Trương Giá Sinh đúng không?

Trương Đại liền đáp:

- Mi Công, đây là tộc đệ Trương Nguyên Trương Giới Tử.

Cặp lông mày dài của Trần Kế Nho di động, chợt nói:

- Ha ha, nghe danh đã lâu, tiểu tam nguyên của Thiệu Hưng, đệ tử của Tiêu thái sử, có khả năng ghi nhớ hơn người, còn đánh lại cả Đồng nhị công tử.

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Thật là hổ thẹn, vẫn bồi dựa vào đánh người mà nổi tiếng, coi như là tiếng ác truyền xa vậy.

Trần Kế Nho cười nói:

- Con trai thứ của Đồng công ý thế con ông cháu cha, chắc chắn là do gã vô lễ trước, người trẻ tuổi thường hay nóng nảy, có tí tranh chấp không là gì cả. Đồng công cũng rất độ lượng, chắc là sẽ không trách cậu đã đánh con trai ông ta đâu.

Trương Nguyên nghĩ thầm: “Đồng Kỳ Xương nào có độ lượng, lão chỉ là tạm thời không làm khó dễ được ta, lão viết thư cho Vương Đề Học bảo Vương Đề Học chèn ép ta, mưu tính không cho ta thi đỗ tú tài”.

Những lời này đương nhiên không thể nói với Trần Kế Nho khi mới lần đầu tiên gặp mặt, hăn bèn nói:

- Văn bồi có chút lỗ mãng, tộc thúc tổ biết văn bồi sắp đến Thanh Phố nên đã đặc biệt dặn dò văn bồi phải đến nghe Mi Công dạy bảo.

Trần Kế Nho cười nói:

- Không dám. Túc Ông gần đây có khỏe không?

Trương Đại đáp:

- Ông nội văn bồi thân thể khỏe mạnh, ngày nào cũng chăm chỉ đọc sách.

Trần Kế Nho cười nói:

- Ta già nên hồ đồ mất rồi, đứng đây nói chuyện lâu quá, xin mời, xin mời!

Trong Lỗi Kha Hiên có treo một câu đối, là do Trần Kế Nho nghĩ ra và tự viết: “ Thiên vi bố bần thiên dữ kiện, nhân nhân kiến lại ngộ xưng cao “.

Thư pháp của Trần Kế Nho bắt chước Tô Thức và Mễ Phất, khéo léo che giấu khuyết điểm, nở nang tươi đẹp. Trương Nguyên thầm nghĩ: “Ông trời thật chiều cố Trần Mi Công, biết bao nhiêu người nghèo đói bệnh tật. Trần Mi Công tuổi gần sáu mươi đã không nghèo khổ mà còn dồi dào sức khỏe. Còn nói là lười biếng thì đó chính là khiêm tốn. Cái lười của Mi Công là ở chỗ nghe tiếng suối chảy, thử trà, sưu tầm hoa mai, ngồi đệm cói, hái thuốc trên núi, thưởng nguyệt trên lầu cao, điều khiển hạc múa, câu cá và chơi cờ.

Trương Nguyên thấy bên dưới cửa sổ phía nam Lỗi Kha Hiên có một bộ cờ, quân cờ làm bằng gỗ phi còn hộp cờ làm bằng trúc. Chúng nằm thật yên tĩnh dưới ánh nắng buổi sáng, không có một hạt bụi.

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại cung kính ngồi xuống, lập tức có lão bộc dâng trà đến, chén sứ trắng Tuyên Đức, màu trắng tao nhã, hương trà thoang thoảng. Trần Kế Nho mỉm cười nói:

- Túc Ông là người rất sành ăn, cả trà đạo cũng đánh giá rất tinh tế, hai vị hậu bối đã học được chưa?

Trương Nguyên đối với trà chỉ có thể phân biệt tốt xấu, về phần trà gì nước gì thì không thể nhận ra được. Trương Đại nhấp một ngụm trà nói:

- Mi Công, đây là trà Hồ Khâu?

Trương Nguyên nói:

- Rượu ngon có thể tiêu sầu giải lo, trà ngon có thể rửa sạch phiền muộn, trà này của Mi Công có công hiệu như thế.

Lời bình phẩm của Trương Nguyên rất trúng ý và khôn khéo.

Trần Kế Nho cười nói:

- Quả nhiên là cha truyền con nối!

Rồi hỏi hai người đến Tùng Giang có việc gì?

Trương Đại là huynh nên để Trương Đại trả lời, Trương Đại đáp:

- Ba huynh đệ văn bối lần này là đến Quốc Tử Giám ở Nam Kinh để học, Lục thị ở Thanh Phố là thông gia với Trương thị nên mới ghé thăm, cũng là để có thể được Mi Công chỉ bảo.

Trần Kế Nho cười nói:

- Ba huynh đệ các người cùng đến Quốc Tử Giám sao? Túc Ông có những đứa cháu như thế chắc hẳn là rất vui mừng mà ngày càng mập mạp

lên nhĩ.

Bỗng đôi lông mày nhướng lên, nghĩ thầm: “Lục thị ở Thanh Phố và Trương thị ở Sơn Âm là thông gia sao!”

Mỗi năm Trần Kế Nho đều đi chơi vài tháng, thời gian còn lại đều ẩn cư ở Dư Sơn. Không phải là ông không biết chuyện thế sự, ông cũng quan tâm đến cái tốt cái xấu ở địa phương và sự khó khăn của người dân. Ông cũng đã từng hiến kế với quan lại để giúp những người dân rơi vào hoàn cảnh khó khăn vì thiên tai. Mỗi bất hòa không nhỏ giữa Thanh Phố Lục thị và Hoa Đình Đồng thị ông cũng có nghe, chỉ là không rõ đích xác chân tướng, bèn hỏi:

- Ta nghe nói mối quan hệ giữa Lục thị Thanh Phố và Hoa Đình Đồng thị bị rạn nứt, không biết thực hư thế nào, hai vị tiểu hữu có thể nói cho ta biết?

Trương Đại nhìn Trương Nguyên nói:

- Giới Tử, đệ hãy nói tỉ mỉ cho Mi Công biết đi.

Trương Nguyên nói:

- Chuyện này nói ra rất dài dòng.

Vốn là vào hội đèn Long Sơn tết Nguyên Tiêu năm trước đã hấn có xung đột với Đồng Tổ Thường, tên phản nô Trần Minh của Lục thị đã tìm đến Đồng thị để nương tựa. Hấn kết giao với Tông Dực Thiện và lại tiếp tục xung đột với Đồng Tổ Thường ở chùa Tịnh Từ núi Nam Bình ở Hàng Châu... Mãi đến chuyện của mấy ngày trước đây... nói ra...

Lúc Trương Nguyên kể chuyện, Trần Kế Nho luôn quan sát kĩ, cảm thấy Trương Nguyên nói chuyện rất bình tĩnh, ngữ điệu không nhanh cũng không chậm, trong lời nói cũng không có sự khen chê rõ ràng, giống như

những người đứng xem rồi tường thuật lại, chỉ để cho người nghe tự bình luận.

LẪNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 218

Ban ngày nghe tiếng đánh cờ vây (2)

Trần Kế Nho hỏi:

- Trương công tử chuyên nghiên cứu kinh gì?

Trương Nguyên đáp:

- Bốn kinh của Văn bối là “ Xuân thu “.

Trần Kế Nho cười nói:

- Quả nhiên là “ Xuân thu “. Khả năng học hỏi vận dụng của Trương công tử rất giỏi, những lời vừa rồi rất chặt chẽ cẩn thận có thể tin được.

Trương Nguyên nói:

- Mi Công là người cơ trí, trước mặt Mi Công ai dám nói dối ạ.

Trần Kế Nho nói:

- Đồng công chuyên tâm thư họa, rất ít khi hỏi chuyện thế sự, con trai bạo ngược cũng là chuyện có thể xảy ra.

Trương Nguyên cười cười, cũng không tranh luận chuyện nhân phẩm của Đồng Kỳ Xương với Trần Kế Nho làm gì, nói:

- Mi Công thứ lỗi, văn bối nói những chuyện vụn vặt làm quấy rầy Mi Công, quả thật rất hổ thẹn. Văn bối có một thỉnh cầu, văn bối và Tông Dực Thiện là bạn tốt, Tông Dực Thiện vì nguyên cố của văn bối mà phải chịu uất ức ở Đồng phủ, văn bối muốn gặp huynh ấy, chỉ có điều nếu văn bối đến Đồng phủ chắc chắn sẽ bị ăn gậy, chó dữ truy đuổi, bởi vậy muốn nhờ Mi Công giúp đỡ.

Trần Kế Nho nói:

- Hôm trước ta đã đến Đồng phủ, gặp Tông Dực Thiện làm quản môn, cũng âm ức thay cho cậu ta và đã thỉnh cầu Đồng công đối tốt với cậu ấy, Đồng công cũng đã đồng ý rồi.

Trương Nguyên cau mày nói:

- Mi Công đã xin cho Tông Dực Thiện? E là cảnh ngộ của Tông Dực Thiện sẽ càng tệ hơn.

Nghe Trương Nguyên nói thế, Trần Kế Nho có chút không vui nhưng không thể hiện trên mặt, cười nói:

- Trương công tử xin chớ có thành kiến với Đồng công.

Trương Nguyên đáp:

- Nếu Mi Công chưa xin cho Tông Dực Thiện thì hôm nay sai người đến truyền huynh ấy đến Dư Sơn, người của Đồng thị có thể sẽ cho huynh ấy đến. Nhưng nếu đã xin rồi thì Tông Dực Thiện không thể nào đến được.

Trần Kế Nho cười nói:

- Thật sao? Vậy hãy chứng minh thử xem sao.

Nói rồi ông liền viết một lá thư rồi sai người đem đến Đồng phủ bảo Tông Dực Thiện đến Đông Dư Sơn Cư giúp ông sao chép kỳ thư “ Kim

Bình Mai “.

Trần Kế Nho rất tin vào mối quan hệ tốt giữa mình và Đồng Kỳ Xương. Năm trước Đồng Kỳ Xương đã xây một tòa lầu ở bên Bạch Long Đàm ngoại ô Hoa Đình, mệnh danh là “Lai Trọng lâu”. Tòa lầu này được đặc biệt xây dựng vì Trần Kế Nho, ông tự là Trọng Thuần, “Lai Trọng lâu” có nghĩa là chào đón Trọng Thuần. Mỗi giao tình gần bốn mươi năm há lại hời hợt ư.

Nhưng Trương Nguyên lại dự đoán là Tông Dực Thiện không đến được nên phải nghĩ cách khác liên hệ với Tông Dực Thiện.

Từ núi Đông Dư đến huyện thành Hoa Đình xa khoảng hơn mười dặm, đi về phải mất hơn một canh giờ. Trần Kế Nho hỏi Trương Đại và Trương Nguyên:

- Hai người biết chơi cờ vây chứ?

Trương Đại đáp:

- Văn bối chỉ biết sơ về cờ vây nhưng nghệ thuật chơi cờ không bằng Giới Tử đệ. Giới Tử được xưng là danh thủ của Thiệu Hưng, có thể nhắm mắt đánh cờ.

Trần Kế Nho hỏi:

- Nhắm mắt đánh cờ sao?

Trương Nguyên cúi người đáp:

- Vâng.

Trần Kế Nho có chút kinh ngạc, nói:

- Vậy ta phải thỉnh giáo rồi.

Trương Nguyên nói:

- Văn bồi đầu dám nhắm mắt đánh cờ với Mi Công, có thể được Mi Công chỉ giáo, văn bồi không thắng cũng đã rất vui rồi.

Trương Nguyên cung kính ngồi xuống bên cạnh bàn cờ, cầm lấy một quân cờ trắng đi trước. Những việc khác thì nhường người lớn tuổi trước, nhưng khi chơi cờ vì để thể hiện sự tôn trọng, nên lần đầu giao thủ đều là do văn bồi đi trước. Trương Nguyên không biết khả năng chơi cờ của Trần Kế Nho như thế nào nên cố hết sức đi cờ thật vững. Sau khi đi được hơn ba mươi quân, hắn cảm thấy khả năng chơi cờ của Trần Kế Nho cũng không phải quá cao siêu. Hắn liền sử dụng một chiêu lừa dưới góc bên phải, chiêu này chắc chắn không có ở triều Minh. Quả nhiên Trần Kế Nho đã bị trúng kế. Cái gọi là trúng kế hoàn toàn không phải là nhiều quân cờ sắp chết mà là cục diện đã bị cờ trắng của Trương Nguyên chiếm ưu thế. Khả năng chơi cờ của Trần Kế Nho không kém, ông có thể nhìn ra những chiêu lừa nguy hiểm hoặc quá rõ ràng, chỉ có chiêu lừa cao cấp này mới có thể đánh lừa được ông. Dần dần, cờ trắng của Trương Nguyên ưu thế đi trước một nước giờ đã tăng lên hai nước.

Đánh hơn một trăm quân cờ, Trần Kế Nho cảm thấy trên bàn cờ đã không còn chỗ có thể thắng nữa, bèn lắc đầu nói:

- Trương công tử là cao thủ cờ vây, lão phu không phải đối thủ. Ta có một nữ đệ tử rất giỏi cờ vây, để ta gọi đến chơi ván tiếp theo với công tử.

Liền ra lệnh cho tiểu đồng đi gọi Vi Cô đến.

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại bốn mắt nhìn nhau, cả hai người đều rất mong đợi, ai cũng muốn gặp lại nữ lang mặc áo vải đội nón trúc kia.

Một lát sau, có tiếng bước chân rất nhẹ, mùi hương hoa lan thoang thoảng xông vào mũi mọi người. Nữ lang mặc áo vải đội nón trúc nhẹ

nhà bước đến Lỗi Kha Hiên, duyên dáng thi lễ với Trần Kế Nho, đôi mắt xinh đẹp nhìn quanh một lượt, hiên phòng sinh động hẳn lên.

Trần Kế Nho đứng dậy nói:

- Vương Quan, vị này là Sơn Âm Trương Nguyên Trương công tử, tài hoa hơn người, đánh cờ rất giỏi, ta vừa mới thua cậu ấy, người hãy đấu một ván với cậu ta, lão phu sẽ ngồi xem.

Nữ lang vừa là “Vi Cô” lại vừa được gọi là “Vương Quan”, rốt cuộc là tên gì? Trần Kế Nho tại sao lại gọi nàng đến đấu cờ với một nam tử lạ mặt?

Nữ lang mặc áo vải đội nón trúc không chút xấu hổ liền đồng ý, nhìn Trương Nguyên một cái rồi đến bên bàn cờ quan sát kỹ cục diện ván cờ của Trần Kế Nho và Trương Nguyên, nàng nói:

- Trương công tử xin mời.

Nàng ngồi xuống bên bàn cờ, bắt đầu thu cờ. Trương Nguyên giúp nàng cùng thu và phân loại quân cờ đen trắng, nhìn đôi tay mềm mại xinh đẹp tinh tế của nữ lang, mu bàn tay trắng như ngọc, còn trắng hơn cả quân cờ trắng, móng tay được sửa mượt mà không tỳ vết, đây tuyệt đối là mẫu bàn tay đẹp tuyệt đỉnh của hậu thế.

Nữ lang này khoảng mười bảy mười tám tuổi, khí chất ung dung, lúc thu cờ tình cờ chạm phải tay của Trương Nguyên, cũng không hề biến sắc mà vẫn lẳng lặng thu hết quân cờ rồi nói:

- Trương công tử đã thắng một ván nên ván này tiểu nữ sẽ đi trước.

Trương Nguyên đáp một tiếng:

- Mời.

Nữ lang mặc áo vải đội nón trúc này có vòng eo thon thả, hai ngón tay phải thon thả như cọng hành mùa xuân cầm lên một quân cờ trắng, đặt lên bàn cờ bằng gỗ phỉ kêu một tiếng “cách”, tư thế tao nhã, tiếng cờ đặt xuống cũng trong trẻo rất êm tai. Ban ngày nghe tiếng đánh cờ là một chuyện thú vị, huống hồ là có một nữ lang xinh đẹp mỹ miều đang ngồi trước mặt. Trương Đại đứng phía sau Trương Nguyên xem cờ nhưng mắt lại không rời khỏi khuôn mặt của nữ lang. Trương Nguyên nghĩ thầm:

- Mỹ sắc quả nhiên là vũ khí lợi hại, dùng để chơi cờ ít nhất cũng có uy lực của hai quân cờ.

Nữ lang này thực sự quá đẹp, Trương Nguyên ngồi đối diện cũng phải phân tâm đành phải cụp mắt xuống nhìn vào bàn cờ, giống như lão tăng nhập định vậy, trong lòng triển khai thế cờ, chỉ có thời khắc tiếng quân cờ rơi xuống mới đưa mắt nhìn bàn cờ. Khả năng chơi cờ của nữ lang quá nhiên cao hơn Trần Kế Nho, dáng vẻ thanh lịch tao nhã nhưng khi hạ quân cờ lại rất linh hoạt sắc bén, xoay xoay quân cờ thật sự rất hung dữ. Trương Nguyên biết đấu cờ với nữ tử dễ hơn với nam tử. Nữ tử đều chơi cờ kiểu cố sức chiến đấu nhưng nữ lang này là ngoại lệ.

Trương Nguyên lấy lại tinh thần, trở nên trầm tĩnh. Khả năng chơi cờ của Trương Nguyên tuy vẫn chưa đạt đến cảnh giới nhập thần, tọa chiếu nhưng bản lĩnh tính toán của hắn có thể khiến bản thân phát huy khả năng đến cực điểm. Cuộc đấu cờ rất gay gắt, mấy quân cờ đen trắng giằng co nhau, chiến đấu ở góc biên lan tỏa toàn cục.

Trần Kế Nho mỉm cười nhìn hai người chơi cờ, ông rất thích nghe tiếng quân cờ trong không gian yên tĩnh, thầm nghĩ: “Thanh sắc ngu tình, sao bằng một ván cờ hay này.

Trận chiến khó hòa giải, nhất thời vô ý sẽ thua ngay. Đương lúc Trương Nguyên nhắm mắt suy tư, nữ lang liền di di ngón tay nhìn Trương Nguyên, thầm nghĩ: “Nhắm mắt đánh cờ, thật hiểm thấy”.

Trần Kế Nho ngồi bên cạnh nói:

- Trương Giới Tử có thể nhắm mắt đánh cờ, trí nhớ hơn người.

Nữ lang “vâng” một tiếng, nghĩ thầm: “Nghe nói tiểu tam nguyên của Thiệu Hưng Trương Giới Tử có khả năng ghi nhớ hơn người, không biết lời đồn đại có quá khoa trương hay không?”

Trần Kế Nho thấy ván cờ này của hai người còn phải đánh lâu, liền ra ngoài Lỗi Kha Hiên hỏi người đưa thư đến Đồng phủ sao vẫn chưa về, bây giờ đã đúng giờ Ngọ nhưng gia nô đưa thư cho Đồng phủ đã đi hơn nửa canh giờ rồi.

Lại qua gần nửa canh giờ, ván cờ trong Lỗi Kha Hiên đã kết thúc. Thế cờ đen của Trương Nguyên thắng một quân rưỡi. Khả năng chơi cờ của nữ lang thật sự rất mạnh, bàn cờ này Trương Nguyên đã phát huy rất tốt, sử dụng kiến thức cờ vây đi trước bốn trăm năm cũng chỉ thắng nhỏ. Đương nhiên vào thời này người đi trước không thêm mục, nữ lang chấp cờ trắng đi trước là chiếm lợi thế rất lớn, nếu như áp dụng thế thêm mục trả tù binh ở hậu thế thì cờ đen của Trương Nguyên còn thắng nhiều hơn.

Nữ lang thua cờ, đôi mắt xinh đẹp mở thật lớn, dáng vẻ vô cùng kinh ngạc nhưng không nói gì mà lo thu cờ rồi rời khỏi Lỗi Kha Hiên.

Trần Kế Nho giữ Trương Đại và Trương Nguyên lại dùng cơm, khi đang uống trà nói chuyện phiếm sau bữa cơm mới thấy gia nô đưa thư cho Đồng phủ quay về, chỉ có điều gã trở về có một mình. Đồng Kỳ Xương không có thư hồi âm, chỉ có một lời nhắn nói là Đồng lão gia thân thể không khỏe, ngày khác sẽ đến thăm Mi Công mà không nhắc đến chuyện của Tông Dực Thiện.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 219

“Sấu mã” Dương Châu (1)

Nghe gia nô trả lời xong, Trần Kế Nho nhú mày không nói gì, tên gia nô kia lại nói:

- Mi Công, tiểu nhân nhìn thấy gia nhân ở Đồng Phủ cứ ra ra vào vào, giống như phát sinh chuyện lớn gì vậy, lại thấy hai người bị trói được mang vào phủ, trên đường trở về tiểu nhân có nghe những người qua đường nói rằng gia nô của Đồng phủ và bọn đánh thuê đang đi khắp nơi để tìm người dán bảng cáo thị.

- Bảng cáo thị gì?

Trần Kế Nho hỏi.

Tên gia nô kia nói:

- Tiểu nhân cũng không biết, dù sao cũng là sự việc ồn ào khiến lòng người hoảng sợ.

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại liếc nhau, Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Chẳng lẽ là bài văn “Thư họa khó luận tiếng lòng” kia, của bọn Kim Lang Chi dán lên?

Trần Nho Kế cho tên gia nô lui ra, bưng chén trà lên uống, ngoại trừ hàng lông mày dài đang nhú lại thì không nhìn ra một chút gì là có vẻ tức giận cả, Mi Công đúng là người rất biết cách kiềm chế, trong “Cảnh Thế Thông Ngôn” có hai câu viết là: “thị phi đáo để tự phân minh, biện thập ma. Nhân tranh nhân khí nhất trường không, nào thập ma” (đúng sai đến cuối cùng chính mình là người rõ ràng nhất, biện bạch cái gì. Con người tranh giành cơ giận không đâu, buồn bực cái gì).

Cho nên Trần Kế Nho cũng không hề tức giận, mỉm cười hỏi Trương Nguyên:

- Người cũng biết bảng cáo thị kia là gì?

Trương Nguyên nói:

- Chắc là những người từng chịu bị Đồng thị ức hiếp, đã dán thông báo kể lại nỗi oan này.

Trần Kế Nho nói một câu:

- Tội đánh người không quá nghiêm trọng, còn phải suy xét xem mức độ của việc này có thể chấp nhận được hay không.

Trần Kế Nho lao lạt, đoán trước được việc Trương Nguyên cũng không tránh khỏi dính líu trong việc này, cho nên mới nói một câu như vậy.

“Đạo bất đồng bất tương vi mưu” (không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu tính sự nghiệp được), tuy Trương Nguyên rất kính trọng Trần Mi Công, có thể nói là Trần Mi Công luôn chú ý giữ gìn đức độ, tu dưỡng học thức, cuộc sống đúng mực làm cho người ta phải tán thưởng, Trương Nguyên có thể cùng đánh cờ với Mi Công, thưởng thức và bàn luận về trà, nhưng vẫn không làm cách nào có thể hiểu rõ được ông ấy, liền nói:

-Văn bối cho rằng đối đãi với người lương thiện thì cần phải khoan dung độ lượng, đối đãi với kẻ ác thì cần phải nghiêm trị, Hoa Đình kêu than âm ỉ, Đồng thị làm sao có thể phòng ngừa được miệng lưỡi của mọi người!

Sau đó Trương Nguyên đứng lên cúi người xuống nói:

-Văn bối còn trẻ, khí thế hùng hực, ăn nói ngay thẳng, xin Mi Công đừng trách.

Trần Kế Nho cười nói:

- Không sao, nhưng ta còn có một lời khuyên: không trách mắng người nhỏ tuổi, không vạch trần người ngấm ngầm làm việc xấu, không nhớ người cũ, ba loại người này có thể tu dưỡng đạo đức, cũng có thể hại người, đây cũng không phải là xích mích giữa người và Đồng thị.

Lời nói này rất cao minh, mang tầm triết học, chính là muốn khuyên Trương Nguyên chớ có kết thù kết oán quá sâu với Đồng thị. Làm sao Trương Nguyên có thể không hiểu được, nói:

- Thi cử làm quan mà không yêu dân thì thật là “y quan đại đạo” (đạo tắc khoác áo quan lại. Ý nói: làm quan như thế không khác nào là đạo tắc), miệng nói đạo đức văn chương, mà không tự mình thực hiện được, đó là “phật trên đầu môi chót lưỡi” (chỉ nói được mà không làm được, nói rồi để đấy không làm...), đây là thành kiến của văn bối đối với Đồng Hàn Lâm.

Trần Kế Nho xua tay, cười nói:

- Thôi, không nói chuyện này nữa, hai huynh đệ các người theo ta đến Ngoan Tiên Lư, xem nét khắc trên bia mà ta sưu tầm được.

Trần Kế Nho sưu tầm được không ít nét khắc trên bia, trong đó có tác phẩm “Phong vũ trúc bia” nổi tiếng của Tô Thức, “Thử quân hiên bia” của Hoàng Đình Kiên, “Cam lộ nhất phẩm thạch bia” của Mễ Phất, “Canh vân

điều nguyệt bìa” của Chu Hi... Trương Nguyên, Trương Đại cùng đi thưởng thức với Trần Nho Kế, Trần Nho Kế còn tặng bọn họ mấy quyển hình mẫu khắc trên bia đá.

Đầu giờ Thân, Trương Nguyên cáo từ Trần Kế Nho:

- Đa tạ Mi Công đã chiêu đãi và có lời dạy bảo, văn bối còn có việc phải về Thanh Phố, xin cáo từ Mi Công.

Trương Đại thấy vậy cũng nói:

- Xin cáo Từ Mi Công!

Trần Nho Kế tặng cho bảy người bọn Trương Nguyên một bức tranh “Thủy biên lâm hạ uyển”, nhìn bọn Trương Nguyên đang bước lên cầu, lắc đầu lẩm bẩm:

- Đồng công không biết cách dạy con, kết thù với Trương Nguyên chỉ sợ hậu quả khó lường.

Cửa hàng rào trúc “két” một tiếng mở ra, một người con gái mặc áo vải bố, đội mũ trúc đi ra, dừng lại bên cạnh Trần Kế Nho, trong tay cầm một quyển sách bằng giấy bột tre màu vàng nhạt, tiếng nói ngọt như chim vàng oanh:

- Mi Công, thầy thấy hai vị Trương công tử là người như thế nào?

Trần Kế Nho nghiêng đầu nhìn thoáng qua nữ nhân xinh đẹp đứng bên cạnh, rồi lại đưa mắt nhìn Trương Nguyên lúc đó đã đi khuất vào giữa lùm cây ở núi đá một cái, nói:

- Mười tuổi là thần đồng, hai mươi tuổi là tài tử, đó là Trương Đại. Còn về phần Trương Nguyên, lão phu cũng không nhìn thấu được hãn, người

này linh hoạt sâu sắc, nhạy bén, khôn khéo lại bộc lộ được đầy đủ tài năng thật sự là không giống một thiếu niên mười bảy tuổi.

Cô gái đó cười khẽ, nói:

- Cũng vẫn chỉ là một thiếu niên, nếu không thì làm sao lại ra tay đánh nhau với nhị công tử của Đồng phủ được.

Lại hừ nhẹ một tiếng nói:

- Chỉ có điều Đồng công tử cũng là người có lỗi, lần trước... Đôi môi mềm mại mấp máy, không nói thêm nữa.

Trần Kế Nho cười ha hả nói:

- Đồng Tổ Thường đáng đánh, chỉ có điều cũng bởi vì tranh giành nữ nhân mà thôi. Vừa rồi khi chơi cờ Trương Đại không nhìn quân cờ mà chỉ nhìn trò thôi, còn Trương Nguyên, may là khả năng chơi cờ cũng không tệ, nếu không cũng không biết đi quân cờ đó thế nào nữa.

Gò má của cô gái đỏ ửng, vẻ mặt trở nên ngượng ngùng, xinh đẹp tuyệt trần, gắt giọng:

- Mi Công lại cười con rồi.

Nói xong liền xoay thắt lưng, đôi môi anh đào hơi bĩu, thái độ làm nũng thật đáng yêu, khiến cho Trần Mi Công vốn được mệnh danh là không gần nữ sắc mắt cũng sáng lên, sắc đẹp cũng có công dụng làm sáng mắt sao?

Trong tay Trần Nho Kế cầm một cây quạt, tiện tay đưa cây quạt lên che nắng, nhìn đám người Trương Nguyên ở đằng xa kia, nói:

- Vương Quan, nếu cho trò chọn một trong hai người kia làm chồng, trò sẽ chọn ai?

Lúc này Vương Quan cũng không còn xấu hổ nữa. nói:

- Vương Quan muốn gả cho thế gian kỳ nam tử (chỉ người con trai tài giỏi mạnh mẽ), cho dù có phải làm thiếp con cũng cam tâm tình nguyện, hai người đó đều là người nho nhã yếu đuối, không thể coi là người mạnh mẽ được.

Lúc vừa nói xong những lời này, Vương Quan chợt nhớ tới đêm đó trên thuyền ở Tây Hồ, Trương Nguyên nói “Có thể uống rượu cùng với cô gái nghĩa hiệp như Trương Nhất Muội thì phải là một kỳ nam tử rồi?” Xem ra đây là Trương Nguyên đã tự cho mình là một kỳ nam tử rồi.

Trần Kế Nho lại cười nói:

- Vậy trò nói xem, như thế nào là một người kỳ nam tử?

Vương Quan cười một cách quynh rũ nói:

- Chỉ có người như Mi Công mới được coi là kỳ nam tử.

Trần Kế Nho lấy cây quạt gõ gõ vào đầu Vương Quan, cười mắng:

- Vô lễ, đây là lời mà một học trò nên nói với thầy giáo sao?

Vương Quan khúc khích cười duyên, để hai tay thành hình chữ thập, sắc mặt trang trọng nói:

- Đệ tử là nói thật lòng, Mi Công thật sự là danh sĩ, kỳ nam tử. Nếu trước hai mươi tuổi mà đệ tử không tìm được chốn nương tựa, sẽ về núi Xà làm bạn với Mi Công, hi vọng Mi Công thu nhận.

Trần Kế Nho xoay cây quạt muốn đánh, Vương Quan không né tránh mà đứng bất động, bộ dáng thuận theo cụp lông mi xuống, đoan trang giống như long nữ. Trần Kế Nho lắc đầu cười nói:

- Tiểu quý, lại dám đùa giỡn thầy giáo. Ta già yếu rồi, ta sợ thi cử khó khăn, sợ con đường làm quan nguy hiểm, liền đốt bỏ cái mũ của nhà Nho, chẳng qua chỉ là sống cuộc sống tạm bợ mà thôi, làm sao cho là kỳ nam tử được.

Vương Quan nói:

- Kỳ nam tử cũng không phải là chỉ có mỗi một dạng, Mi Công là kỳ nam tử, Lý Trác Ngô cũng là kỳ nam tử.

Trần Kế Nho cười nói:

- Thế gian này có biết bao nhiêu nam tử, Trác Ngô đã qua đời rồi, còn Mi Công ta cũng đã già, không biết làm thế nào đây?

Vương Quan cười nói:

- Con sẽ đi khắp nơi để tìm kiếm, tìm không được, thì về núi Xà, đã có Mi Công thương yêu con.

Trần Kế Nho lắc đầu cười, nói:

- Vương Quan, nếu như trò có thể tìm được một chốn nương tựa tốt, thì trò sẽ may mắn hơn rất nhiều cô gái trên thế gian này đấy, bởi vì trò có thể tự mình lựa chọn vị hôn phu, mặc dù không thể làm vợ cả, nhưng chỉ cần tâm đầu ý hợp, với trí thông minh và tài mạo của trò, chắc chắn sẽ được sủng ái.

Vương Quan mỉm cười nói:

- Nếu gặp phải người vợ cả ghen tị, chẳng phải sẽ rất khổ ư.

Trần Kế Nho nói:

- Không hợp thì tan, hoặc là không ở cùng một chỗ, cái này là quyền tự do của trò, người đàn ông mà yêu thương con cũng sẽ đồng ý thôi.

Lại nói:

- Theo lão phu thấy, hai huynh đệ họ Trương cũng rất tốt, chỉ có điều Trương Nguyên đã kết thù kết oán với Đồng công, cũng không biết sẽ gây ra sóng gió gì nữa.

Vương Quan nói:

- Thầy thật sự cho rằng đệ tử đang lo âu về việc gả cho ai ư? Đệ tử năm nay mới mười sáu tuổi, vẫn muốn đi du ngoạn nhiều hơn một chút cơ.

Trần Kế Nho cười nói:

- Uông Nhữ Khiêm ở huyện Hấp (nay thuộc tỉnh An Huy-Trung Quốc) mời trò đến Hoàng Sơn du ngoạn, Mao Nguyên Nghi ở Ngô Hưng mời trò đến Khuông Lư chơi, bao giờ thì trò mới đi đây?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 219

“Sấu mã” Dương Châu (2)

Vương Quan không trả lời, lại nói:

- Trước tiên đệ tử muốn trở về Nam Kinh một chuyến, không biết bao giờ hai huynh đệ họ Trương đi Nam Kinh, đệ tử muốn đi cùng bọn họ, thầy nghĩ sao?

Trần Kế Nho cười nói:

- Rất hay, với trí tuệ ranh mãnh của trò, có thể độ sức được với bọn họ, bọn họ chắc cũng sắp đi rồi, để ta cho người đuổi theo hỏi họ một chút?

Vương Quan gọi một đồng tử buông tóc rồi chỉ bảo vài câu, đồng tử “dạ” một tiếng rồi chạy đi như bay, đường núi gập ghềnh là thế nhưng cứ như là đang chạy trên mặt đất bằng phẳng vậy.

Nữ lang họ Vương, tên là Vi, tự là Tu Vi, tên chữ là Vương Quan, năm lên bảy tuổi thì cha mất, được phú hộ nuôi dưỡng “sấu mã” ở Dương Châu nhận nuôi. “Sấu mã” ở Dương Châu nổi tiếng khắp thiên hạ, thân sĩ muốn cưới thêm thê thiếp thì lựa chọn đầu tiên là “sấu mã” ở Dương Châu. “Sấu mã” Dương Châu là tốt nhất, có người chuyên dạy “sấu mã” đánh đàn, thổi sáo, ngâm thơ, đọc sách, vẽ tranh, cờ vây... và phong thái ăn mặc trang điểm, đi đứng, ngồi nằm đều có người dạy bảo. Thậm chí còn phải học những phong tình bên gối từ sách “bí quyết của những người vợ quyền rũ”, muốn lấy những “sấu mã” tốt nhất Dương Châu làm thiếp, thì phải bỏ ra

không dưới một nghìn lượng bạc làm phí cho người nuôi dưỡng “sấu mã”, nuôi dưỡng được một” sấu mã” như vậy có thể kiếm được năm trăm lượng bạc trở lên, cho nên ở Dương Châu có đến mấy trăm hộ dân dựa vào việc nuôi dưỡng “sấu mã” để kiếm sống.

Vương Vi là đệ nhất “sấu mã” ở Dương Châu, lúc mười hai tuổi được một danh kỹ ở Nam Kinh Cửu viện là Mã Tương Lan bỏ sáu trăm lượng bạc để mua về. Từ đó Vương Vi liền nhận Mã Tương Lan là mẹ, trải qua sự dạy dỗ tỉ mỉ của Mã Tương Lan, Vương Vi không những tinh thông thổi sáo và chơi cờ vây, mà viết thư pháp lại càng đẹp hơn, nổi tiếng khắp Kim Lăng, được mọi người gọi là “khúc trung đệ nhất” (khúc nhạc hay nhất), tên tuổi đã vượt qua cả danh kỹ Lý Tuyết Y của Tần Hoài Thủy các. Năm ngoái, Mã Tương Lan bị bệnh chết, “U Lan quán” liền do Vương Vi làm chủ, càng tự do, Vương Vi kế thừa tính khí nghĩa hiệp của Mã Tương Lan, giao du với các danh sĩ khắp nơi, không tính toán tiền bạc, còn những người thô lỗ, dung tục và những thương nhân thì một mực cự tuyệt.

Bảy người bạn Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại, còn có Mục Kính Nham, Mục Chân Chân sau khi cáo từ Trần Mi Công, phải đi qua núi Xà về trang viên của Lục thị, đoạn đường này ước chừng khoảng năm dặm, cây trong rừng rậm rạp, vì thế không cảm thấy nóng bức.

Trương Đại nói:

- Mi Công vẫn nói đỡ cho Đồng Kỳ Xương, ông ấy cho rằng Đồng Tổ Thường làm việc xấu không có liên quan gì đến Đồng Kỳ Xương.

Trương Nguyên nói:

- Hầu hết mọi người đều lấy quan điểm cá nhân của mình để phán đoán thiện ác tốt xấu, việc đấy có lợi đối với mình thì đó là thiện, phá hoại mình thì đó là ác. Mi Công là người thông minh hạng nhất, ông ấy có cách nhìn nhận rất thấu đáo, là một người giỏi.

Trương Đại nói:

- Bản cáo thị khiến cho cha con Đồng thị phải kinh sợ có phải là bài “Thư họa khó luận tiếng lòng” do bọn Kim huynh, Ông huynh dán lên không?

Lông mày Trương Nguyên khẽ nhú lại, nói:

- Chắc là vậy, đã khiến Đồng thị phải nhón nhác một phen rồi, không biết tên môn khách Bạc Thế Trình của nhà họ Đồng có quen biết bọn Kim huynh không nữa, chỉ sợ Đồng thị sẽ hãm hại bọn Kim huynh. Sáng sớm mai chúng ta sẽ đến Hoa Đình, mời một số chư sinh ở Thanh Phố đi cùng, trước tiên đến gặp tri phủ Tùng Giang là Hoàng Quốc Đình đã, lấy hành vi đánh người Hoa Đình chất vấn Đồng thị, xem Đồng thị trả lời như thế nào.

Trương Lạc nói:

- Được, để cho Liễu Kính Đình đi cùng chúng ta, chỉ cần kể chuyện một ngày, những người hận Đồng thị ở Hoa Đình chắc chắn sẽ tập hợp lại đầy đủ.

Mượn cơ hội đả kích Đồng thị để đoàn kết chư sinh ba huyện ở Tùng Giang mới là kế sách “một mũi tên bắn ba con chim” của Trương Nguyên, kế hoạch đoàn kết xã hội của hắn phải bắt đầu thực hiện từ đây.

Nhóm người lên tới đỉnh núi Xà, quay đầu nhìn xuống “Thủy biên lâm hạ uyển” dưới chân núi, Trương Đại có chút lưu luyến nói:

- Vị nữ lang Vương Quan kia thật là xinh đẹp tuyệt trần, rất là hiếm gặp.

Nhớ đến Vương Quan, một nữ lang giống như đóa phù dung trong nước, Trương Nguyên cũng gật đầu nói:

- Quả thật là tuyệt sắc, làm đệ thiếu chút nữa thua một nước cờ.

Trương Đại nói:

- Yến Khách nếu biết được có nữ lang xinh đẹp như thế, nhất định sẽ hối hận vì hôm nay không đi với chúng ta. Chúng ta trở về đừng có nhắc đến, nếu không có lẽ hắn sẽ chạy suốt đêm để tới đó mất, như vậy chẳng phải sẽ làm cho Mi Công chê cười sao.

Trương Nguyên cười to.

Hoàng hôn ngả về tây, không gian sáng sủa, hơi nước ở hồ nước dưới chân núi bốc lên dày đặc, làm cho khu dân cư phía đông núi Xà thấp thoáng trong rừng mai rừng trúc được phủ một tầng hơi nước mờ mịn, sâu thẳm giống như tiên cảnh.

Trương Đại cực kỳ hâm mộ cuộc sống ẩn cư trong núi của Trần Kế Nho, có hoa mai có chim hạc bầu bạn đã đành, lại còn có nữ đệ tử xinh đẹp như vậy nữa, cuộc sống vui vẻ khoái hoạt giống thần tiên như vậy cần gì phải đi thi để làm quan nữa. Nhưng thơ văn, thư họa của Trần Mi Công lại được truyền đi khắp nơi, mình làm sao có thể so sánh được, nghĩ như vậy trong lòng không khỏi có chút uể oải.

Trương Nguyên biết suy nghĩ của đại huynh, nói:

- Đại huynh, chúng ta vẫn còn hơn Mi Công ở chỗ chúng ta vẫn còn trẻ tuổi, không cần phải quay đầu nhìn lại, mà có thể nhìn ra xa xa và nhìn lên bầu trời.

Nói xong liền chỉ về phía mặt trời trong ráng chiều đỏ thắm.

Trương Đại cười nói:

- Giới Tử nói đúng, chúng ta là tài tử phong lưu tuổi hầy còn trẻ, còn nhiều thời gian, tiền đồ rực rỡ rộng mở, nói như vậy thì Mi Công mới là người phải ghen tị với huynh đệ chúng ta.

Nhóm bảy người của Trương Nguyên dừng lại nghỉ ngơi một chút ở phía nam đỉnh núi, lúc đang định xuống núi về trang viên Lục thị, thì lại thấy một thằng bé tóc dài từ trên đường chạy tới, kêu:

- Hai vị Trương công tử, xin chờ một chút.

Đợi thằng bé chạy đến bên cạnh, Trương Nguyên có trí nhớ tốt liền nhận ra ngay thằng bé này chính là tùy tùng đi cùng nữ lang Vương Quan hôm ở Tây Hồ, liền nói với đại huynh Trương Đại một tiếng. Trương Đại hỏi thằng bé đó:

- Người đuổi theo chúng ta có việc gì vậy, có phải là chuyển thư cho Nữ lang nhà người không?

Trương Đại cũng đoán ra nữ lang đó không phải là tiểu thư khuê các, mà có thể là nữ tử ở thanh lâu.

Thằng bé đó thở gấp nói:

- Hai vị công tử, nữ lang nhà ta muốn hỏi: hai vị công tử khi nào thì đi Nam Kinh?

Trương Đại hỏi:

- Sao vậy? Lại muốn lên thuyền sao?

Trương Đại chỉ là thuận miệng nói như vậy, không ngờ thằng bé đó lại rất thành thật gật đầu nói:

- Đúng là như vậy, Mi Công nhờ hai vị công tử trên đường đi chiếu cố đến nữ lang nhà chúng ta một chút.

Hình dáng thằng bé này cũng chỉ tầm mười tuổi mà mồm miệng lại rất lanh lợi.

Trương Đại có chút kinh ngạc, liếc nhìn Trương Nguyên một cái, ý bảo Trương Nguyên trả lời, Trương Nguyên liền nói:

- Huynh đệ chúng ta còn phải ở Tùng Giang nghỉ ngơi mười ngày đến nửa tháng nữa, nữ lang nhà người có chờ được không?

Thằng bé đó nói:

- Đúng lúc nữ lang nhà ta cũng đang muốn ở lại đây mấy hôm để xin Mi Công chỉ bảo, hai vị công tử, vậy quyết định như vậy nhé, khi nào đi phải báo cho chúng tôi một tiếng nhé!

Sau đó liền cúi đầu thi lễ, và xoay người đi trở về.

Trương Đại nói:

- Chờ một chút.

Trương Đại hỏi thằng bé đó:

- Ta hỏi người, nữ lang nhà người họ tên là gì, ở phương nào vậy?

Thằng bé cười hi hi nói:

- Họ Vương, tiểu nhân gọi cô ấy là Vi cô, nhà bên cạnh cầu Trường Bản ở Nam Kinh. Hai vị công tử còn muốn hỏi gì nữa không ạ?

Trương Đại cười nói:

- Được rồi, người đi đi.

Nhìn thằng bé lanh lợi kia đi khuất, Trương Đại nghiêng đầu nói với Trương Nguyên:

- Quả thật là khúc trung nữ lang.

Trương Nguyên hỏi:

- Nói vậy là sao?

Trương Đại nói:

- Cho dù ta chưa đến Nam Kinh bao giờ, nhưng từng nghe Chu Mặc Nông nói, ở cây cầu gỗ ngay bên bờ sông Tần Hoài, bên cạnh cây cầu Chu Tước đó là khu vực tập trung của các kỹ nữ Cửu viện, nữ lang này có thể tự do đi du ngoạn, thoát một cái ở Tây Hồ, thoát một cái lại đã ở Hoa Đình, không phải khúc trung nữ lang thì làm sao có thể được như vậy.

Trương Nguyên “ừ” một tiếng, không nói gì nữa, cũng không vì việc cô gái xinh đẹp như vậy lại đúng là tiểu nương của Cửu viện mà cảm thấy đáng tiếc, cũng không bởi vì cô gái đó là nữ tử thanh lâu mà trong lòng khinh thường cô ấy, mỗi người đều có cảnh ngộ khác nhau, đều có phương hướng để sinh tồn khác nhau, với người đã trải qua hai thời đại như hắn đã nhìn thấy rất nhiều kẻ gian ác áo quần bảnh bao, kẻ giả dối nói lời giả nhân giả nghĩa, nhưng tình cảm chân thành cho dù có ở trong một vùng vẩn đục thì cũng vẫn hiện lên một cách rực rỡ được. Sớm đã học được tư tưởng không lấy thân phận để đánh giá phẩm chất của người khác rồi, đa số thân sĩ ở Văn Minh cũng không thanh cao hơn kỹ nữ là mấy.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 220

Vừa là thầy, vừa là bạn, vừa là tình nhân

Liễu Như Thị và Tiền Khiêm Ích ước hẹn cùng nhảy xuống hồ hi sinh cho tổ quốc, Tiền Khiêm Ích nói nước hồ lạnh quá. (Liễu Như Thị là một kỹ nữ sống cuối thời nhà Minh đầu Thanh, gả cho quan Tiền Khiêm Ích, sau này khi Tiền Khiêm Ích muốn đầu hàng nhà Thanh thì Liễu Như Thị đã không đồng ý và khuyên chồng tham gia vào các phong trào kháng Thanh phục Minh. Vì thế tuy xuất thân là một kỹ nữ nhưng lại được mọi người rất kính trọng, khi chồng chết, nàng đã tự vẫn theo), Lý Hương Quân tức giận mắng Nguyễn Đại Việt (Lý Hương Quân là một kỹ nữ nổi tiếng vì sự chung tình. Vì đã gây thù chuốc oán với Nguyễn Đại Việt nên bị gã tìm mọi cách trả thù, nhưng đến lúc chết nàng vẫn một lòng nhớ tới tình lang, thà chết chứ không phản bội lại người yêu), Vương Nguyệt mắng giặc mà chết. Cho nên, không nên có thành kiến với bất cứ người nào.

Trương Đại lại càng không cảm thấy nuối tiếc, vui vẻ nói:

- Hay quá, lần này đi Nam Kinh chúng ta không phải tịch mịch nữa rồi.

Nữ tử Cự viện, thơ họa đều giỏi, kết giao với rất nhiều nhân vật nổi danh khắp Ngô Việt đảng xã, có thể nói đó là tình yêu nam nữ kiêm cả tình nghĩa bạn bè thầy trò. Trương Đại thật sự cũng muốn có loại tình cảm vừa là bạn bè thầy trò, vừa là tình cảm nam nữ như vậy, nhưng rõ ràng là các tiểu thư khuê các không thể chấp nhận loại tình cảm như thế. Nếu có, thì đó cũng là tình yêu vụng trộm, là loại tình cảm trái với đạo đức, sẽ mất hết

danh dự. Mà kết giao với danh kỹ, bản thân sẽ mang tiếng xấu là người phong lưu, đối nhân xử thế phải đoan trang đứng đắn mới được ca ngợi, tập tục ở Văn Minh chính là như vậy.

Trương Nguyên trêu trọc nói:

- Ngày xưa có Nhị Đào giết Tam Sĩ, hiện tại có mỹ nhân ngồi chung thuyền, ba huynh đệ chúng ta chắc phải đánh nhau vỡ đầu rồi.

Trương Đại cười to nói:

- Người đẹp yêu ai, đó là quyền tự do của cô ấy, làm sao có thể ép buộc được. Ta không phải là loại người phàm phu tục tử như vậy. Tuy nhiên về phần Yến Khách thì khó nói. Giới Tử không phải đệ đã đánh cược với Yến Khách xem ai dành được sự ưu ái của hoa khôi Lý Tuyết Y ở Cựu viện sao. Theo ta thấy thì Lý Tuyết Y còn kém xa Vương Vi cô nương.

Trương Nguyên nói:

- Đây cũng là nói vui vậy thôi, người nghiêm chỉnh ai lại đi đánh cược việc đó. Đồng Kỳ Xương đang hận đệ đến tận xương tủy rồi, đệ còn sống nhàn nhã, tự tại nữa thì chẳng phải là không biết sống chết là gì sao. Ngày mai chúng ta sẽ đi Hoa Đình trước đã rồi tính tiếp.

Trương Đại gật đầu nói:

- Việc này đương nhiên phải để đánh đổ Đồng Kỳ Xương xong mới nói tiếp được, đánh đổ Đồng Kỳ Xương mới là việc chính.

Đoàn người đi đến trang viên Lục thị, ăn tối ở trong trang viên, rồi đi bộ trở về thị trấn Thanh Phố. Tiệc rượu mừng của Trương Ngạc rất náo nhiệt. Bọn Trương Nguyên gặp bọn Liễu Kính Đình, Hồng Đạo Thái, Kim Bá Tông và mấy sinh đồ ở Thanh Phố cũng đang trở về uống rượu mừng ở

ngay đầu đường. Trương Ngạc hỏi Trương Đại và Trương Nguyên về việc hôm nay đến thăm Trần Mi Công như thế nào. Trương Đại nói:

- Mấy hôm nữa ta sẽ kể lại tỉ mỉ cho đệ nghe, bây giờ có chuyện quan trọng mà gấp gáp hơn.

Sau đó Trương Đại liền kể lại những việc mà người hầu của Trần Mi Công đã thăm dò được ở Đồng phủ cho mọi người nghe.

Hồng Đạo Thái cả kinh nói:

- Việc này không ổn rồi, gã Bạc Thế Trình đó là sinh đồ ở Thượng Hải, chắc hẳn cũng nhận ra bọn Kim Lang Chi, Đồng Tổ Thường chắc chắn sẽ bắt bọn Kim Lang Chi đến để tra hỏi.

Kim Bá Tông nói:

- Lang huynh, Ông huynh, Tường huynh ba người bọn họ cũng đều là người có công danh cả. Ngay cả quan phủ, quan huyện cũng không thể tra tấn, Đồng thị không dám bắt bọn họ đâu.

Trương Ngạc bữu môi nói:

- Vậy là Bá Tông huynh đã nhầm rồi, giống như ta đánh Bạc Thế Trình, muốn đánh liền đánh thôi. Đồng Tổ Thường hung hăng càn quấy còn hơn cả ta, có thể y sẽ có cách thức tra tấn riêng, chắc chắn bọn Kim Lang Chi sẽ phải chịu khổ rồi, chúng ta phải nhanh nhanh nghĩ cách cứu bọn họ.

Trương Nguyên nói:

- Sáng sớm mai, chúng ta đến Hoa Đình, bảo thêm mấy gã chư sinh ở Thanh Phố đi cùng, lấy danh nghĩa là trừng trị bọn thanh niên đánh thuê để đến nha môn phủ Tùng Giang xin chỉ thị.

Đám người Hồng Đạo Thái gật đầu đồng ý, rồi từ biệt ở đầu đường để đi kêu gọi các chư sinh. Sinh đồ ở Văn Minh không phải lo cơm ăn áo mặc hàng ngày, những người tự cho rằng mình không có khả năng thi đỗ nên chuyển sang bàn bạc chuyện làm ăn thì đã đi lo gây dựng được sự nghiệp. Còn lại những sinh đồ vẫn muốn tiến thêm một bước vào khoa cử, thậm chí hai bước, nhưng cả ngày làm bát cổ cũng nhàm chán, thi hương lại ba năm mới tổ chức một lần, các thầy giáo ở Huyện học phụ trách bài vở của sinh đồ lại không nghiêm khắc như giai đoạn đầu của quốc triều, cho nên bọn sinh đồ rất nhàn rỗi, rảnh rỗi thì lại rất dễ sinh hư. Bọn sinh đồ ngoài việc tụ tập viết văn chế giễu ra, thì việc tụ tập gây rối cũng là niềm vui của bọn họ. Hai lần gây sức ép thành công với Vương huyện lệnh ở huyện nha làm cho bọn họ cảm nhận được thế lực của mình, cho nên đối với việc đến nha môn phủ Tùng Giang đưa yêu sách thì rất là hăng hái.

Sáng ngày 16 tháng 5, ba người Kim Lang Chi, Ông Nguyên Thăng, Tưởng Sĩ Kiêu đi thuyền đến bến đò phía bắc của thị trấn Hoa Đình. Tưởng Sĩ Kiêu và Ông Nguyên Thăng sống cùng nhau ở đường lớn Thành Hoàng miếu, nhà của Kim Lang Chi ở sau đền thờ những hiền tài phía nam thành, hẹn hai người Ông Nguyên Thăng và Tưởng Sĩ Kiêu giờ Ngọ ngày mai gặp nhau ở lầu Vọng Hải, sau đó thì chấp tay nói lời từ biệt, Kim Lang Chi về đến nhà, bái kiến cha mẹ, rồi đến gặp vợ con, cả nhà vui vui vẻ vẻ. Đêm hôm đó Kim Lang Chi đem bài “Thơ họa khó luận tiếng lòng” mà anh ta sao chép ở Cư Nhiên học đường sao chép lại thành hai bản.

Buổi sáng hôm sau Kim Lang Chi mang theo hai bản này đến gặp người bạn tốt là Phạm Sưởng. Phạm Sưởng cũng coi như là có quan hệ thông gia với Đồng thị. Cung thị - vợ của Phạm Sưởng và Phương thị - vợ của Đồng Tổ Hòa là chị em họ. Trong ba đứa con đã lập gia đình của Đồng Kỳ Xương thì người con giữa là Đồng Tổ Hòa được xem như là người khá khiêm tốn, không hống hách giống Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường. Quan hệ của Phạm Sưởng và Đồng Tổ Hòa khá tốt, nhưng Phạm Sưởng lại có thù oán với Đồng Tổ Thường. Phạm Sưởng có một người tỳ nữ dung

mạo xinh đẹp là Ngọc Mặc, có một lần đi theo Phạm Sưởng đến Đồng phủ, Đồng Tổ Thường nhìn thấy muốn hỏi Phạm Sưởng để mua Ngọc Mặc. Phạm Sưởng không thiếu tiền, nên tất nhiên là không chịu bán, vì thế Đồng Tổ Thường liền oán giận nói một câu: “Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt” rồi rời đi. Không lâu sau, Ngọc Mặc liền biến mất, có người nói là bị Đồng Tổ Thường bắt cóc vào trong phủ của mình. Phạm Sưởng liền đến hỏi, lại bị Đồng Tổ Thường chửi bới thậm tệ một trận, rồi sai nô bộc đuổi Phạm Sưởng ra khỏi phủ. Phạm Sưởng đến cầu kiến Đồng Kỳ Xương thì Đồng Kỳ Xương không thêm tiếp y. Phạm Sưởng tức giận đi đến nha huyện Hoa Đình tố cáo, chưa nói đến việc Phạm Sưởng không có bằng chứng, cho dù có bằng chứng thì quan huyện Hoa Đình cũng không thể vì một tỳ nữ của Phạm Sưởng mà đến phủ đệ của Đồng Tổ Thường điều tra được. Việc này cũng không giải quyết được, sau này lại biết được tỳ nữ Ngọc Mặc bị Đồng Tổ Thường mang biếu cha là Đồng Kỳ Xương rồi. Kim Lang Chi biết việc này nên mới liên lạc với Phạm Sưởng.

Phạm Sưởng cũng cảm hận cha con Đồng thị, nên nhìn thấy bài văn “Thư họa khó luận tiếng lòng”, liền vỗ tay tán thưởng, hỏi là ai đã làm bài văn này? Kim Lang Chi đã nói sự thật cho Phạm Sưởng biết. Phạm Sưởng đã nghe danh Trương Nguyên từ lâu rồi, “tập văn bát cổ của Trương Giới Tử” của nhà in Phát Thủy Sơn và quyển “tuyển chọn ý kiến bình luận về một trăm hai mươi bài văn bát cổ Tùng Giang của Trương Giới Tử” của cửa hàng in sách Dương thị ở Thanh Phố, y đều mua. Y thật sự khâm phục Trương Nguyên, bội phục nhất chính là việc Trương Nguyên dám đánh Đồng Tổ Thường, vui vẻ nói:

- Trương Giới Tử ở Sơn Âm đã đến chưa? Hay lắm, vậy lần này phải náo loạn một trận, phải làm cho cha con Đồng thị thân bại danh liệt mới được.

Giữa trưa hôm đó, Phạm Sưởng và Kim Lang Chi cùng đến lầu Vọng Hải gặp Ông Nguyên Thăng và Tưởng Sĩ Kiêu, họ đều là tú tài, bình

thường cũng có quen biết nhau nhưng cũng chỉ là quen biết sơ sơ chứ không đến nỗi quá thân thiết. Nhưng sau vụ Đồng thị này thì quan hệ đột nhiên trở nên chặt chẽ, vừa uống rượu vừa nói đến những chuyện xấu xa của Đồng thị, nói với tất cả lòng căm phẫn của mình. Chợt thấy tên tiểu nhị của tửu lầu mang thức ăn lên đột nhiên quỳ xuống nói:

- Mấy vị tướng công (cách gọi người đàn ông thành niên thời xưa) quen biết Trương công tử ở Sơn Âm ư, tiểu nhân tên là Lai Phúc, tháng trước có đến Sơn Âm.

Kim Lang Chi thấy tên tiểu nhị này tuy vóc người cao lớn, tai to mặt lớn, nhưng lại có chút thô kệch và vụng về, hỏi:

- Người đến Sơn Âm làm gì?

Lai Phúc cảm uất nói:

- Tiểu nhân vốn là người sống ở cạnh cầu Trường Sinh, là một thợ thủ công, vì đất đai bị Đồng Tổ Nguyên chiếm đoạt với giá rẻ, mẹ tiểu nhân trong cơn tức giận đã bị đột quỵ, một tháng trước thì qua đời. Tiểu nhân có oan mà không biết kêu ai. Nghe nói Trương công tử ở Sơn Âm dám đánh Đồng Tổ Thường liền tìm đến để cậy nhờ. Trương công tử nói công tử sẽ đến Hoa Đình, bảo tiểu nhân về trước, chờ công tử điều tra được tiểu nhân thật sự là người lương thiện thì sẽ giúp đỡ tiểu nhân. Tiểu nhân mới trở về từ bảy ngày trước, nhất thời không có chỗ an thân nên đến tửu lầu này làm thuê.

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 221

Ác thân mãnh vu hồ (1)

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 221

Ác thân mãnh vu hổ (2)

Đồng Tổ Thường sửng sốt một chút, gã và Kim Lang Chi tuy cùng là chư sinh, nhưng gã cũng chỉ đến Nho học của huyện có vài lần, không quen biết người nào tên là Kim Lang Chi cả, tại sao Kim Lang Chi vừa nghe gã nói thì đã biết ngay gã là Đồng Tổ Thường?

Đã nhận ra rồi thì không cần che đậy nữa, Đồng Tổ Thường quát:

- Bỏ bao tải ra, bắt y quỳ xuống.

Hai tên lưu manh trước tiên ấn Phạm Sưởng quỳ xuống, sau đó mới bỏ bao tải ra. Thân thể Phạm Sưởng gầy yếu, bị ấn quỳ trên mặt đất không giãy dựa được, ngẩng đầu lên, hai mắt như muốn phóng hỏa, giận dữ kêu lên:

- Đồng Tổ Thường, người dám làm nhục ta như vậy, ta sẽ không đội trời chung với người.

- Hả?

Đồng Tổ Thường ngạc nhiên, nói với Uông Đại Chùy:

-Ta sai các người đi bắt Kim Lang Chi cơ mà, các người bắt tên này đến đây làm gì!

Uông Đại Chùy nói:

- Tên này là Kim Lang Chi mà.

- Nói láo!

Đồng Tổ Thường quát:

-Tên này là Phạm Sưởng.

Tên lưu manh biết mặt Kim Lang Chi vừa nhìn thấy mặt người này, mới phát hiện là bắt nhầm người, liền buông lỏng tay, nói:

- Đúng là bắt nhầm người rồi, đây không phải là Kim tú tài.

Phạm Sưởng đứng lên, căm tức nhìn Đồng Tổ Thường nói:

- Cởi dây trói cho ta___Đồng Tổ Thường, gặp nhau trên công đường đi.

Hai tên lưu manh chần chừ, đợi lệnh của Đồng Tổ Thường mới dám cởi. Đồng Tổ Thường cười ầm lên:

- Khốn kiếp, ngay cả người sống mà cũng bắt nhầm, các người đều ăn cứt đầy hủ, đồ khốn kiếp!

Vất vả cực khổ như vậy mà còn bị mắng, Uông Đại Chùy không vui, biện bạch:

- Người này đi từ nhà Kim Lang Chi ra, lại lấy cây quạt giấy che mặt, tất nhiên là bắt y rồi.

Phạm Sưởng thầm nghĩ: “Đồng Tổ Thường muốn bắt Kim Lang Chi huynh chắc chắn là vì bài hịch văn lật đổ nhà họ Đồng đó, ta phải tìm cách báo cho Kim Lang Chi huynh biết, dặn huynh ấy không nên ra khỏi nhà vào mấy ngày này”. Phạm Sưởng liền kêu lên:

- Đã bắt nhầm người rồi, còn không mau thả ta ra!

Đồng Tổ Thường hỏi Ông Đại Chùy:

- Người nói là y đi từ nhà Kim Lang Chi ra hả?

Ông Đại Chùy nói:

- Đúng vậy, nếu không chúng ta làm sao có thể bắt nhầm được, y lại mặc áo và đội mũ tú tài nữa chứ.

Đồng Tổ Thường cười lạnh một tiếng, lùi xuống phía sau mấy bước, đứng ở mái hiên nhìn xuống, tay cầm quạt nói:

- Đã nói như vậy, thì cũng không tính là bắt nhầm người. Phạm Sưởng, người từ đó đi ra, vậy thì bài văn chó má đó có phải là do người và Kim Lang Chi làm rồi bí mật mang đi dán không?

Phạm Sưởng cũng cười lạnh nói:

- Ta đã đọc được bài văn đó, Hương Hiền từ và Huyện Nho học đều dán, quả nhiên là một bài văn hay tuyệt, chỉ tiếc ta không phải là người viết ra.

Đồng Tổ Thường quát tên lưu manh ẩn Phạm Sưởng quỳ xuống. Phạm Sưởng ra sức giãy dụa, dứt khoát đứng thẳng, tức giận满眼 Đồng Tổ Thường:

- Đồng Tổ Thường, ông trời có mắt, người chắc chắn sẽ bị trừng phạt.

Đồng Tổ Thường đi tới dùng chân đá một cái vào mặt Phạm Sưởng và满眼:

- Ta biết ngay người là người cùng hội với Kim Lang Chi mà, đợi bắt được Kim Lang Chi ta sẽ thẩm vấn cả thể. Các người dám phỉ báng cha ta, đó là tội không thể tha thứ.

Sau đó quay ra nói với Ông Đại Chùy:

- Mau đi bắt Kim Lang Chi về đây.

Ông Đại Chùy dẫn hai tên lưu manh đi khỏi, Đồng Tổ Thường liền bước tới, nói vài câu với tên nô bộc, bảo gã đi lấy giấy bút đến, rồi nói với Phạm Sưởng:

- Người viết bản nhận tội, chỉ cần nói là bị bọn Trương Nguyên và Kim Lang Chi mê hoặc dụ dỗ, nhất thời hồ đồ nên mới vu tội cho cha ta, viết xong ta sẽ thả người ra.

Phạm Sưởng phỉ nhổ một cái, tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Muốn ta nhận tội, đừng có mơ! Đồng Tổ Thường, các người độc ác không còn tính người nữa, chuyện xấu gì cũng dám làm, chắc chắn sẽ bị trời chu đất diệt.

Đồng Tổ Thường giận dữ, đang định đá Phạm Sưởng một cái thì bị Đồng Tổ Nguyên ngăn lại. Đồng Tổ Nguyên nói:

- Bắt y quỳ dưới nắng một lúc, khi nào nhận tội mới được thả ra.

Giữa buổi trưa mùa hè mặt trời chói chang như lửa thế này, Phạm Sưởng lại là một thư sinh nho nhã yếu ớt, vừa tức vừa hận vừa khuất nhục. Dưới ánh nắng chói chang thế này quỳ ở đình viện không đến nửa canh giờ thì mồ hôi đã tuôn ra như tắm, miệng đắng lưỡi khô, kêu lên:

- Thả ta ra, thả ta ra.

Sau đó đứng lên định đi, bọn gia nô liền xông đến, đẩy ngã y xuống đất, quát lên:

- Muốn đi thì nhận tội trước đã.

Trong lòng Phạm Sưởng tức giận, đầu cũng bắt đầu cảm thấy đau, cổ họng khô đắng, khàn khàn nói:

- Cho ta nước, ta muốn uống nước.

Bọn gia nô của Đồng thị tỏ ra thờ ơ lạnh nhạt, không thèm để ý tới y.

Hơi thở của Phạm Sưởng trở nên gấp gáp, đầu đau như muốn nứt ra, ôm đầu thống khổ rên lên, xiu vẹo dưới cái nắng như thiêu như đốt.

Bọn gia nô của Đồng thị lại cười nói:

- Giả ngây giả dại đi, ta xem người giả bộ thế nào.

Một lát sau, thấy Phạm Sưởng nôn mửa dữ dội rồi lâm vào hôn mê. Một tên gia nô liền tiến lên đá nhẹ Phạm Sưởng một cái, không thấy động đậy gì, liền đưa tay lên mũi xem xét hơi thở, thì thấy hơi thở của y dồn dập, hơi thở nóng như lửa, lúc này mới cho người kéo Phạm Sưởng vào chỗ mát rồi bảo người đi bẩm báo với Đồng Tổ Thường.

Đồng Tổ Thường và Đồng Tổ Nguyên cùng đi đến, nhìn thấy Phạm Sưởng vốn là một tên thư sinh mặt trắng mà lúc này mặt lại đỏ như Quan công, hô hấp yếu ớt, hôn mê bất tỉnh.

Một tên gia nô nói:

- Đại công tử, nhị công tử, tên này chắc là bị cảm nắng rồi, không cứu chữa sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Đồng Tổ Thường mắng:

- Cứu cái rắm, y chết là tốt.

Đồng Tổ Nguyên cau mày nói:

- Dù sao y cũng là một tú tài, để y chết thì cũng có chút phiền phức. Cho y uống một chút nước đi, rồi cho người đánh xe đưa y về, vớt y ở cửa nhà là được rồi.

Hai tên gia nô của Đồng thị cạy miệng Phạm Sưởng ra, rót một chút nước lạnh vào miệng, sau đó nâng Phạm Sưởng lên xe ngựa rồi cho xe chạy về hướng Hương Hiền Từ, mang Phạm Sưởng để ở dưới một gốc cây đại thụ, rồi quay xe đi.

Có người nhìn thấy một chiếc xe ngựa bỏ lại một người bên đường liền bước đến xem, nhận ra đó là Phạm tú tài, vội vàng chạy đến Phạm gia báo tin. Lúc người của Phạm gia đến, nhìn thấy bộ dạng Phạm Sưởng như vậy, một bên cho người đi mời đại phu, một bên cử người đến nhà Kim Lang Chi chất vấn vì người nhà Phạm Sưởng biết là hôm nay Phạm Sưởng ở lại nhà Kim Lang Chi dùng cơm trưa.

Uông Đại Chùy và hai tên lưu manh vẫn đang chờ trước cổng nhà Kim Lang Chi, nghe nói Phạm tú tài xảy ra chuyện, rất nhiều người đến vây xem, trong lòng biết là hôm nay không thể bắt được Kim tú tài, đành phải rút lui.

Kim Lang Chi đến nhà Phạm Sưởng, nhìn thấy Phạm Sưởng sốt cao đến mức hôn mê, cả kinh nói:

-Tầm canh ba giờ Mùi Phạm huynh đã rời khỏi nhà ta rồi, giữa trưa chỉ uống có hai chén rượu nhỏ, không hề say rượu, làm sao có thể bị ngã ở trước cổng Hương Hiền Từ đến bây giờ mới được người ta phát hiện được!

Đại phu đang khám cho Phạm Sưởng nói:

- Phạm tú tài là bị cảm nắng, bị cảm nắng rất nặng. Trước tiên cho uống một ít nước muối đã, rồi sau đó sắc thuốc uống, nếu mồ hôi không toát ra được làm cho nhiệt độ hạ xuống thì sợ rằng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Kim Lang Chi luôn túc trực bên cạnh Phạm Sưởng. Đến đêm, Phạm Sưởng không ngừng sốt cao, người cũng đã tỉnh lại, nhưng lại là điên cuồng kêu to:

- Đồng Tổ Thường, người chắc chắn sẽ bị trời phạt---Đồng Tổ Thường, người ép ta viết bản nhận tội, người đừng có mơ tưởng!

Kim Lang Chi nắm lấy bàn tay nóng bỏng của Phạm Sưởng, hỏi:

- Phạm Sưởng, là Đồng Tổ Thường đã bắt huynh đến tra hỏi hả?

Sắc mặt Phạm Sưởng đỏ ngầu, mắt tròng lớn, không phải là nhìn Kim Lang Chi, mà chỉ gào thét, kêu la một trận xong, rồi lại hôn mê.

Đại phu vừa châm cứu vừa sắc thuốc cho uống, nhưng vẫn không làm cho Phạm Sưởng hạ sốt được. Lúc trống canh ba, Phạm Sưởng chết bất đắc kỳ tử. Nhà họ Phạm vang vọng tiếng khóc than. Một con người tốt đẹp tài giỏi, chỉ trong vòng không đến nửa ngày đã chết một cách đột ngột, người thân làm sao mà chấp nhận nỗi sự thật này!

Kim Lang Chi đau khổ trước cái chết thảm của bạn. Phạm Sưởng mới rời khỏi nhà mình vào lúc giờ Mùi thôi, mà đến giờ Thân đã có người phát hiện y bị một chiếc xe ngựa vấp xuống. Trong khoảng một canh giờ đó Phạm Sưởng đã ở đâu?

Lúc lâm chung Phạm Sưởng có chửi bới Đồng Tổ Thường thậm tệ. Vậy chắc chắn là Đồng Tổ Thường đã bắt Phạm Sưởng vì tội dán bài hịch văn kia rồi, làm cho Phạm Sưởng bị cảm nắng mà lại không cứu chữa, dẫn đến việc Phạm Sưởng bị tử vong.

Sáng sớm Đồng Tổ Thường biết được Phạm Sưởng đã chết, lại nói:

- May là đưa y về rồi, nếu không để y chết ở trong nhà ta chẳng phải sẽ xui xẻo sao.

Sau đó liền sai người đi theo dõi động tĩnh ở nhà Phạm thị. Huyện nha và phủ nha cũng cử người đến thăm dò.

Đoàn người của Trương Nguyên gồm hơn sáu mươi người chia đôi ngồi ở hai chiếc đò, giờ Mão bắt đầu xuất phát từ La Hàng phía nam thành của Thanh Phố xuôi xuống cửa sông Đại Hoàng. Đầu giờ Tí đến được bến đò Bắc Thương ở Hoa Đình. Ngoài Lục Thao, Trương Đại, Trương Ngạc, Liễu Kính Đình ra, còn có Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái, Kim Bá Tông và hơn hai mươi sinh đồ ở Thanh Phố. Còn đâu số còn lại là tôi tớ của đám sinh đồ, tất cả đều cường tráng khỏe mạnh mang theo gậy gộc, đây là để phòng bị khi phải đánh nhau với lũ đánh thuê ở Tùng Giang.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 222

Ngô Long ác thủ

Bọn Trương Nguyên vừa lên bờ chợt nghe thấy phu khuân vác trên bến tàu nói chuyện với nhau về chuyện Đồng Tổ Thường đánh chết một sinh đồ, người bạn của sinh đồ bị đánh chết đây đang kiện lên quan phủ, còn mẹ và vợ của người sinh đồ đó đang kêu khóc om sòm đòi đến Đồng phủ để đòi lại công bằng.

Trương Nguyên giật nảy mình, vội hỏi bọn họ tên của sinh đồ đó, một người phu khuân vác trả lời:

- Chính là Phạm tú tài, nhà ở phía Hương Hiền Từ.

Hồng Đạo Thái rất thông thuộc Hoa Đình, cũng có kết giao với rất nhiều chư sinh ở Hoa Đình, nói:

- Chẳng lẽ là Phạm tú tài -Phạm Sưởng ở cùng Hương Hiền Từ với Kim Lang Chi huynh.

Trương Nguyên hỏi người phu khuân vác đó:

- Làm sao mà Phạm tú tài lại chết vậy?

Người phu khuân vác trả lời:

- Nghe nói là Đồng Tổ Thường thích một tiểu thiếp của Phạm sinh đồ, liền sai nô bộc xông vào nhà họ Phạm cướp người tiểu thiếp đó, còn đánh

Phạm sinh đồ bị thương nữa, Phạm sinh đồ tức giận quá, canh ba đêm hôm qua đã chết rồi.

Một người phu khuân vác khác nói:

- Hôm qua trên bến tàu không phải là xuất hiện một tờ cáo thị với nội dung mắng chửi Đồng hàn lâm ư, nhà họ Đồng đang cho người đi khắp nơi tìm người dán bản cáo thị đó. Có người nói là Phạm tú tài bị Đồng Tổ Thường đánh chết cũng vì có liên quan đến bản cáo thị kia.

Người phu khuân vác này nói có vẻ đáng tin, Trương Nguyên hỏi:

- Bản cáo thị đó đâu?

Người phu khuân vác nói:

- Đã bị người nhà Đồng thị xé đi rồi.

Hồng Đạo Thái nói:

- Chúng ta đến chỗ của Kim Lang Chi huynh đi, để xem rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Bọn Trương Nguyên đến Hương Hiền Từ, đúng lúc gặp được Ông Nguyên Thăng và Tưởng Sĩ Kiêu từ phía Miếu Thành Hoàng đi tới. Tin tức Đồng Tổ Thường đánh chết Phạm tú tài đã lan truyền ra khắp toàn thành. Hai người Ông, Tưởng nghe vậy cực kỳ hoảng sợ. Giữa trưa hôm qua Phạm Sưởng còn uống rượu cùng bọn họ, làm sao mà mới qua một đêm đã chết rồi, vì thế hai người mang theo mấy tên người hầu tới Hương Hiền Từ này hỏi thăm xem tình hình thế nào.

Ông Nguyên Thăng đi về phía đám người Trương Nguyên, Lục Thao vộ vàng kể lại tình huống gặp gỡ hôm qua với Phạm Sưởng của họ. Hồng Đạo

Thái đã từ nhà Kim Lang Chi đi ra, nói rằng Kim Lang Chi đã đến nha phủ Tùng Giang để giải oan cho Phạm Sưởng rồi.

Lúc đang nói chuyện, nghe thấy đâu đó có tiếng khóc, một đoàn mấy người phụ nữ đội mũ tang đã đi tới, đúng là mẫu thân Phùng thị và thê tử Cung thị của Phạm Sưởng cùng với những nữ thân quyến của Phạm phủ, phía sau là người hầu của Phạm thị khiêng theo thi thể của Phạm Sưởng, họ muốn đến Đồng phủ để đổi chất.

Trương Nguyên bước lên trước mặt mẫu thân của Phạm Sưởng -Phùng thị, chấp tay thi lễ nói:

- Phạm lão phu nhân, văn bối là bạn tốt của Phạm huynh. Phạm huynh không may bị giết hại, văn bối cũng hết sức phẫn nộ. Lão phu nhân tuổi đã cao sức đã yếu, đừng nên đến Đồng phủ đổi chất. Nếu có thể nói lý được với Đồng phủ thì đã không phải là Đồng phủ rồi. Cha con Đồng thị cực kỳ hung ác, chuyện gì cũng có thể làm ra được, vẫn là nên đến quan phủ cáo trạng trước ạ.

Mẫu thân Phùng thị của Phạm Sưởng được hai người vú già đỡ hai bên, khóc thê lương nói:

- Đứa con đáng thương của ta chết thảm, ta nhất định phải bắt cha con Đồng Tổ Thường kia phải đền mạng.

Chống gậy “lộc cộc” tiến về phía trước, thê tử của Phạm Sưởng và một đám người thân thích của Phạm phủ cũng khóc sụt sùi đi theo.

Trương Nguyên thấy khuyên ngăn không được, liền nói với Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái:

- Dương huynh, Hồng huynh, hai huynh và các sinh đồ của Thanh Phố hãy đến nha môn phủ Tùng Giang để tăng thêm thanh thế giúp Kim Lang Chi huynh đi. Tỷ phu, huynh cũng đến nha phủ tố cáo đi. Đề với Đại huynh

và Tam huynh, Ông huynh, Tướng huynh sẽ đi trợ uy cho Phạm lão phu nhân, không để cho người của Đồng phủ xúc phạm đến Phạm lão phu nhân.

Đến phủ nha không cần phải mang theo quá nhiều người hầu. Đám người Lục Thao và Dương Thạch Hương liền để cho mười mấy người hầu đi theo bảo vệ bọn Trương Nguyên.

Thời tiết vô cùng oi bức, cả thành Hoa Đình giống như ở trong một cái lồng hấp lớn, nhiệt nóng bao phủ như bụi nước, ánh nắng mặt trời hừng hực chiếu xuống. Nhưng trên bầu trời lại mơ hồ có mấy tầng mây chồng chất, một trận mưa như trút nước đổ xuống.

Mục Kính Nham vai vác côn, ánh mắt như chim ưng, quét mắt nhìn xung quanh rồi đuổi theo đoàn người, dặn đi dặn lại con gái mình:

- Chân Chân, con bảo vệ Giới Tử không được rời một tấc đấy. Người của Đồng thị rất hận Giới Tử thiếu gia, người của lũ đánh thuê đều rất là lợi hại, con phải giữ vững tinh thần, phòng bị cẩn thận.

Mục Chân Chân xoay người lại, gật đầu nghiêm túc, nói:

- Con biết ạ.

Sau đó theo sát Trương Nguyên.

Khu nhà cao cấp của Đồng Tổ Thường gần Mã Kỳ Tự ở phía tây thành, cách Hương Hiền Từ hơn hai dặm đường. Lúc đoàn nữ gia quyến Phạm thị đến được trước cửa Đồng phủ thì đã có hơn một nghìn dân chúng đi theo vây xem. Liễu Kính Đình đi ra từ giữa đám đông, cao giọng đọc “Hắc bạch truyền”. Người dân bình thường xem không hiểu bài văn “Thư họa khó luận tiếng lòng”, bài “Hắc bạch truyền” này phổ thông dễ hiểu lại nghe hiểu được rõ ràng. Liễu Kính Đình kể cũng có sức cuốn hút rất mạnh mẽ, lại có chuyện bi thương đã xảy ra với Phạm Sưởng làm chứng. Ngày thường Đồng thị làm giàu một cách bất lương, hoành hành ngang ngược ở

xã, danh tiếng ở Hoa Đình đã cực kì xấu, lúc này càng sôi trào hơn nữa, dân chúng tụ lại ngày càng nhiều, túm tụm nhau lại ở bên ngoài khu nhà cao cấp của Đồng Tổ Thường.

Trương Nguyên lớn tiếng nói:

- Các vị, Đồng thị và bọn đánh thuê cấu kết, ức hiếp người dân lương thiện, ức hiếp hàng xóm láng giềng, tất cả mọi người hãy nhìn cho kỹ, nếu có người nhà của Đồng thị và người đánh thuê trà trộn vào, lập tức hô lên, không phải sợ hãi. Hôm nay mọi người hãy dùng tất cả sự phẫn nộ của mình, nhìn thấy người nhà của Đồng thị và quân đánh thuê thì đánh ngay.

Đoàn người một trận xông vào, chợt có người hô:

- Người này chính là người của quân đánh thuê.

Chỉ thấy một người đeo mạng trùm đầu, mặc bộ quần áo màu xanh, gạt đám đông ra để chạy trốn, bị mọi người đuổi đánh, sau gáy bị một hòn đá ném trúng, máu tươi chảy ròng ròng, chạy rất nhanh, chạy thoát được vào bên trong ngôi nhà của Đồng Tổ Thường.

Tên Đồng Tổ Thường đó đã sớm cử người nghe ngóng tình hình nhà Phạm thị, biết được nữ gia quyến của Phạm thị mang thi thể Phạm Sưởng đến trước cổng nhà mình kêu khóc, Đồng Tổ Thường giận dữ quát:

- Phạm Sưởng cũng không phải là chết ở chỗ của ta, y chết bất đắc kỳ tử là do bị cảm nắng, có liên quan gì đến ta đâu. Mụ đàn bà Phạm thị chanh chua đó dám đến đây thì ta sẽ sai người kéo tóc, lột váy bọn họ, khiến cho bọn họ mất mặt.

Thủ lĩnh của quân đánh thuê là Ngô Long và Uông Đại Chùy vội vàng chạy tới, Ngô Long nói với Đồng Tổ Thường:

- Đồng công tử, tên Trương Nguyên kia đã đến Hoa Đình rồi, hắn đang đi cùng nữ thân quyến Phạm thị đến đây gây chuyện đấy.

Đồng Tổ Thường quát to một tiếng, vừa hưng phấn lại vừa phẫn nộ, kêu lên:

- Tên tiểu tử Trương Nguyên đến rồi sao, tốt lắm, lần này nhất định phải giết chết hắn ở đây.

Lại có người của Đồng thị vào báo cáo lại, nói là có hơn một nghìn dân chúng đi theo nữ thân quyến Phạm thị đã đến trước cửa rồi, khí thế hết sức to lớn.

Đồng Tổ Thường cả giận nói:

- Đám điêu dân đó muốn làm gì! Mau sai người đi báo cho quan huyện, bảo ông ta phái thêm nha sai đến đây để bắt đám điêu dân muốn gây rối.

Tên gia nô trước kia của Lục thị là Trần Minh - người đã phản bội Lục thị cũng ở bên cạnh Đồng Tổ Thường, nói:

- Có Trương Nguyên ở đây, chỉ sợ cái chết của Phạm Sưởng không dễ gì bỏ qua được. Nhị công tử phải sớm chuẩn bị thật cẩn thận.

Đồng Tổ Thường cười lạnh nói:

- Nơi đây là Hoa Đình, không phải là Thiệu Hưng, ta mà phải sợ tên tiểu tử Trương Nguyên đó à.

Nói với Ngô Long:

- Triệu tập mấy tên có võ giỏi, xông ra đánh chết Trương Nguyên.

Ngô Long lộ ra vẻ mặt khó khăn, quân đánh thuê bọn họ cũng chỉ là người lẩn lộn trên các đường phố thôi, chứ đâu phải là bọn sơn tặc cường

hào luôn coi trời bằng vung, chung quy vẫn có việc phải cố kỵ. Bắt bọn họ trước mặt bao nhiêu người phải đánh chết một tú tài, đây không phải là chuyện mà bọn gã dám làm, nói:

- Nhị công tử, Phạm Sưởng bất ngờ chết bất đắc kỳ tử đã gây ra phiền toái không nhỏ rồi, nếu bây giờ đánh chết Trương Nguyên nữa thì Nhị công tử cũng khó mà thu dọn được hậu quả đấy!

Đồng Tổ Thường kêu to:

- Ta không cần biết, ta chỉ muốn tên tiểu tử Trương Nguyên phải chết. Ngô Long, nuôi quân nghìn ngày dùng trong chốc lát, Đồng thị ta đã che chở cho Đả Hành (dùng để gọi cho quân đánh thuê) của các người rất lâu rồi, người tự mình ngấm lại đi, nếu không có Đồng thị thì Ngô Long người còn có ngày hôm nay không?

Ngô Long cũng cười nói:

- Nhị công tử, đây là tiểu nhân nghĩ cho Nhị công tử thôi. Nếu đánh chết Trương Nguyên ở trước cửa Đồng thị thì Nhị công tử cũng không tránh khỏi liên lụy. Trương thị cũng là thế lực mạnh ở Sơn Âm, như thế sẽ dẫn đến tranh cãi lớn. Tiểu nhân có một kế, có thể làm cho ước nguyện trong lòng công tử thực hiện được.

Đồng Tổ Thường nói:

- Người nói xem nào.

Ngô Long nói:

- Nhị công tử cũng biết thủ đoạn của tiểu nhân, chỉ cần để cho tiểu nhân tìm ra điểm yếu trên eo của Trương Nguyên rồi đánh một quyền lên đó, như vậy chỉ ba đến năm tháng hoặc cùng lắm là một năm, tên tiểu tử Trương Nguyên đó sẽ chết không hề để lại dấu vết gì, công tử cứ yên tâm.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 223

Gậy ông đập lưng ông (1)

Ngô Long có chiêu thức rất đặc biệt, chỉ cần đánh một quyền vào eo, ngực hoặc bụng dưới của đối phương, ám lực ngầm sẽ nhập vào cơ thể, ngay lúc đó thì không cảm thấy là mình bị thương nặng, nhưng lại có thể làm cho kẻ bị thương đến đúng thời hạn đã định phát tác dẫn đến tử vong. Còn bản thân gã sẽ không phải chịu sự truy cứu của luật pháp mà vẫn có thể nhớn nhò ngoài vòng pháp luật. Gã đã từng dùng cách này đánh chết ba người, sau khi bị đánh một năm bọn họ mới phát bệnh rồi chết. Mà khi đó thời hạn truy cứu của pháp luật đã qua, gã không cần phải đền mạng.

Đồng Tổ Thường vẫn chưa vừa ý, hỏi:

- Ngắn nhất cũng phải ba tháng sao?

Ngô Long nói:

- Ngắn nhất cũng chỉ có thể là ba tháng, nếu ra tay quá nặng, nội tạng sẽ xuất huyết ngay lập tức và sẽ chết ngay tại chỗ, như vậy thì không thể được.

Đồng Tổ Thường nói:

- Ta chỉ muốn đánh cho tên tiểu tử Trương Nguyên chết ngay tại đây thôi, bây giờ ta phải kìm nén nỗi hận trong lòng, ba tháng sau hẳn mới chết, ta lại không được nhìn thấy tận mắt, như vậy không có ý nghĩa gì cả.

Ngô Long giữ im lặng, thầm nghĩ: “Ta và Trương Nguyên không có thù hận gì, làm sao có thể liều mạng như vậy được. Đánh chết Trương Nguyên thì cha con Đồng thị cũng không cứu được ta, ta chỉ có thể bỏ lại cơ nghiệp ở Hoa Đình trốn đi tha hương thôi, như vậy chẳng phải sẽ uổng phí công sức bao nhiêu năm nay của ta sao.”

Đồng Tổ Thường thấy Ngô Long không chịu giúp mình, tuy rằng có bất mãn, nhưng cũng đành phải từ bỏ ý định đó, nói:

- Theo ý của người, làm cho Trương Nguyên ba tháng sau chết, thì ngay bây giờ người hãy ra đánh hắn đi. Hắn không biết người, người rất dễ ra tay, nhiều người hỗn loạn như vậy, tên tiểu tử Trương Nguyên trúng một quyền trí mạng cũng không biết là do ai đánh đâu, ba tháng sau hắn sẽ chết một cách không rõ ràng, ha ha ha.

Ngô Long suy nghĩ thấy cũng có lý, thừa dịp hỗn loạn đến gần Trương Nguyên, đánh cho hắn một quyền. Như vậy thì bản thân mình sẽ không bị dính líu gì đến, liền nói ngay:

- Được, bây giờ tiểu nhân sẽ đi ngay.

Đúng lúc này, Uông Đại Chùy dùng một tên tay chân của nhóm Đả Hành đi vào, chính là người mà Ngô Long sai đi dò la tin tức, trên đầu tên này bị băng bó, từ đầu xuống đến cổ đều là máu, Ngô Long vội hỏi sao lại thế này?

Tên này đã mất máu quá nhiều, sắc mặt tái nhợt, tê liệt ngồi dưới đất nói:

- Đại ca, những người bên ngoài nhìn thấy người của chúng ta đều xông vào đánh còn nói nhìn thấy người của Đồng gia cũng sẽ xông vào đánh đấy.

Đồng Tổ Thường nổi trận lôi đình, quát:

- Ngô Long, người ra ngoài đấy nhanh lên, đi nhanh lên.

Ngô Long hỏi tên tay sai về tình hình cụ thể ngoài đó, sau đó nói với Đồng Tổ Thường:

- Nhị công tử, hiện nay tiểu nhân không thể ra tay được. Người của Hoa Đình ai cũng biết Ngô Long này, tiểu nhân vừa xuất hiện sẽ bị mọi người phát hiện ngay, căn bản là không có cách nào để tiếp cận được Trương Nguyên, chỉ có thể tìm cơ hội khác để ra tay thôi.

Đồng Tổ Thường tức giận, hét lên mắng Ngô Long là nhát gan, là đồ vô dụng.

Lại có gia nô của Đồng thị chạy vào bẩm báo:

- Nhị công tử, những người bên ngoài đang dùng đá tảng để phá cửa, phải làm sao bây giờ ạ, nhiều người lắm ạ!

Nghe thấy ở cửa trước có rất nhiều tiếng người la hét huyên náo, còn có tiếng phá cửa và tiếng chửi bậy, trên mặt Đồng Tổ Thường xuất hiện sự kinh sợ, kêu lên:

- Nha dịch của quan phủ vẫn chưa tới sao, sai người đi cửa sau đến thúc giục họ đi.

Đồng Tổ Thường ở Hoa Đình luôn luôn hoành hành ngang ngược, bị mọi người vây chặn ở trong nhà, phá cửa chửi bậy thì đây là lần đầu tiên.

Giữa trưa, mặt trời đã bị mây che khuất, ánh sáng cũng không chói mắt, nhưng sự oi bức thì vẫn khiến cho con người ta không thể chịu nổi. Xe ngựa dừng lại ở bên cạnh khu nhà bề thế của Đồng Tổ Thường, dân chúng chen chúc nhau tụ tập ở đó, người nào người nấy mồ hôi như mưa, một rừng cánh tay giơ lên, trong không khí tản ra một mùi chua chua khó chịu.

Tên tiểu nhị của tửu lầu chen lẫn giữa đám người đông đúc, liên tục kêu lên:

- Trương công tử, Trương thiếu gia, tiểu nhân là Lai Phúc đây.

Mới sáng sớm Lai Phúc đã nghe thấy người ở tửu lầu nói Đồng Tổ Thường đánh chết một tú tài họ Phạm, trong lòng liền trở nên bồn chồn. Y nhớ rõ bốn tú tài hôm trước uống rượu ở tửu lầu chửi mắng Đồng thị có một người họ Phạm, lại nghe thấy người ta nói nữ gia quyến họ Phạm đến Đồng phủ chất vấn, Lai Phúc liền chạy đến xem xem tột cùng là đã xảy ra chuyện gì, dù sao thì lúc này tửu lầu cũng không có khách, mọi người đều đi theo đám người nhà họ Phạm rồi, chợt nghe nói Trương công tử ở Sơn Âm cũng ở đây, thế nên vội vàng gọi to và chen qua đám người để gặp Trương Nguyên.

Mục Kính Nham dùng côn chặn Lai Phúc lại, Lai Phúc gọi to:

- Trương thiếu gia, tiểu nhân là Lai Phúc đây.

Đám người Trương Nguyên quay lại nhìn, Ông Nguyên Thăng nói với Trương Nguyên:

- Đây là tiểu nhị của Vọng Hải Lâu, y cũng là một người thành thật. Hôm trước lúc ở Vọng Hải Lâu, Kim Lang Chi huynh còn nói khi nào Giới Tử huynh đến Hoa Đình thì sẽ cho người đến báo cho y để y đến gặp huynh. Lúc đó Phạm huynh cũng ngồi ở đấy, vậy mà hôm nay đã ra đi ngàn thu không gặp lại rồi.

Lai Phúc quỳ xuống dập đầu với Trương Nguyên, sau đó đứng lên nói:

- Hôm trước, bốn vị tướng công ngồi uống rượu ở Vọng Hải Lâu. Đêm đó có một người cầm hơn mười tờ cáo thị đến bảo tiểu nhân đi dán ở những nơi đông người, nói là làm vậy là để vạch trần những việc xấu xa của Đồng

thị, vì thế tiểu nhân đã làm theo. Chỉ là không biết vị tướng công phân phó tiểu nhân làm việc đây là ai?

Ông Nguyễn Thăng và Tưởng Sĩ Kiêu liếc nhau. Ông Nguyễn Thăng thấp giọng nói với Trương Nguyên:

- Hôm đó người phân phó Lai Phúc dán cáo thị chính là Phạm huynh. Đồng Tổ Thường bắt và tra tấn Phạm huynh có lẽ cũng là vì nguyên nhân này.

Trương Nguyên nhìn cửa cổng đóng chặt của ngôi nhà bề thế nhà Đồng thị, trầm nghĩ:

- Phạm Sưởng chết cũng có chút liên quan đến ta. Giờ đây ta nhất định sẽ bắt Đồng Tổ Thường phải đền mạng. Dựa theo luật lệ của Đại Minh thì Đồng Tổ Thường không phải tự tay giết người, tội không đáng chết. Nhưng loại người ác độc như vậy nhất định phải diệt trừ.

Tại Nha phủ của huyện Tùng Giang. Kim Lang Chi tố cáo Đồng Tổ Thường tự mình giam cầm Phạm tú tài, đã gây nên cái chết của Phạm Sưởng. Lục Thao, Dương Thạch Hương và hơn hai mươi chư sinh cùng tố cáo nhà Đồng thị ở Hoa Đình đã giật dây cho thủ hạ gây rối ở Thanh Phố, cưỡng hiếp dân nữ, đánh bị thương người dân. Yêu cầu quan Tri phủ Hoàng Quốc Đĩnh và quan Bố đầu Ngô Thôi Quan bắt Đồng Tổ Thường, Ngô Long về thẩm vấn, tụ tập ở trước cửa nha môn có đến mấy trăm người.

Tri phủ Tùng Giang - Hoàng Quốc Đĩnh mấy hôm trước có nhìn thấy bản cáo thị “Thư họa khó luân tiếng lòng” đó thì biết ngay là có người muốn chĩa mũi nhọn vào Đồng Kỳ Xương, muốn lật đổ thế lực của ông ta. Buổi chiều hôm ấy y đến viếng thăm Đồng Kỳ Xương, nghe được chuyện đó, Đồng Kỳ Xương tức giận đến mức gần như già đi mười tuổi. Tức đến mức tay chân run rẩy, ngay cả sách của Trần Mi Công cũng bị ông ta vò lại,

phong độ nho nhã thông dong lúc trước cũng không còn. Hoàng Quốc Đình an ủi Đồng Kỳ Xương, nói:

- Đây chỉ là lời đồn nhảm, nên sẽ sớm tan thành mây khói thôi, thầy đừng tức giận mà ảnh hưởng đến sức khỏe.

Nhưng Đồng Kỳ Xương yêu cầu phải tra ra tác giả của bài văn đó và nghiêm trị. Hoàng Quốc Đình đành phải đáp ứng yêu cầu đó của ông ta, trong lòng thầm nghĩ:

“Xem qua bài văn “Thư họa khó luận tiếng lòng” thì thấy lời văn tao nhã, dẫn chứng tinh tế, chủ đề bàn luận liên tiếp, phảng phất như vừa trang trọng, mạnh mẽ vừa có sức thuyết phục. Bài văn này một nho sinh bình thường không thể viết ra được, chắc chắn là do một người tài giỏi viết ra. Hơn nữa bài văn này hay ở chỗ cả bài văn tuyệt nhiên không có nhắc đến tên của Đồng Kỳ Xương, nhưng từng chữ từng chữ lại không tách khỏi những điểm trọng yếu, bút có đao bút có đao, đây chính là bút có đao đấy.”

Bài hịch văn như vậy ngay cả Hoàng Quốc Đình nhìn thấy cũng phải giật mình, hơn nữa đây cũng không phải là bài văn chỉ trích triều đình, làm sao có thể định tội được. Hoàng Quốc Đình căn bản không có ý định truy ra tác giả bài văn này. Trong lòng y cũng hiểu rõ, không cần y phải truy tìm, tác giả của bài văn chắc chắn sẽ tự xuất hiện. Hoàng Quốc Đình đã gần năm mươi tuổi, làm quan ở đây cũng đã nhiều năm rồi, đối với những việc tranh cãi xung đột như thế này rất miễn cảm. Lường trước được ngày có việc lớn xảy ra, hiện nay việc quan trọng cần làm gấp là phải khống chế được chư sinh của ba huyện một phủ. Hôm qua ông ta đã triệu kiến giáo thụ của Tùng Giang và của ba huyện Thượng Hải, Hoa Đình, Thanh Phố, yêu cầu các giáo quan quản lý nghiêm các sinh đồ trong huyện mình. Không ngờ sáng hôm nay lại nghe được tin Phạm Sưởng chết, bạn của Phạm Sưởng là Kim Lang Chi đang khóc lóc kêu oan.

Những sự việc làm cho Hoàng Quốc Đình sút đầu mẻ trán cứ thi nhau kéo tới. Lục Thao dẫn một đám tú tài ở Thanh Phố cũng tới Hoa Đình tố cáo Đồng thị và mấy tên tay chân ở nhóm Đả Hành. Mấy chục tú tài tụ tập ở dưới một mái nhà, Hoàng Quốc Đình cảm thấy áp lực rất lớn.

Đang muốn bàn bạc đối sách với Ngô Thôi Quan, có nha dịch báo lại là dinh thự của Đồng Tổ Thường bị dân chúng đang hết sức tức giận vây quanh, Đồng Tổ Thường phái người hầu đến đề nghị Hoàng Tri phủ và Bồ đầu Ngô Thôi Quan phái thêm sai nha đến đó để dẹp đám dân chúng đó đi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 223

Gậy ông đập lưng ông (2)

Hoàng Quốc Đình hỏi chi tiết mọi chuyện thì biết được là nữ gia quyến của Phạm thị mang thi thể của Phạm Sưởng đến trước cửa Đồng thị, cùng với hơn một nghìn dân chúng vây quanh dinh thự của Đồng Tổ Thường. Hoàng Quốc Đình và Ngô Thôi Quan đầu đổ đầy mồ hôi, sự việc ngày càng lớn rồi, làm sao có thể bỏ qua được nữa?

Rõ ràng tình hình ở chỗ Đồng Tổ Thường càng bức bách hơn. Hoàng Quốc Đình sai Ngô Thôi Quan đi ứng phó với Kim Lang Chi và đám chư sinh Thanh Phổ, còn ông ta mang quan Thông phán và mấy chục tên nha dịch vội vàng đi xe ngựa đến thành Tây. Chỉ thấy trên đường người đi lại tấp nập đến mức xe ngựa bị tắc lại không đi được, dân chúng đang tức giận dùng đá tảng đập cổng lớn dinh thự của Đồng Tổ Thường, còn người ở trong nhà cũng ném đá ra ngoài, nện trúng làm cho mấy người dân bị thương.

Mười mấy tên nha dịch mở thành một lối đi. Hoàng Tri phủ nhìn thấy Phùng thị - mẹ của Phạm Sưởng, bà đã qua tuổi sáu mươi, tóc bạc da mồi, run run rẩy rẩy, nước mắt tuôn đầy mặt và Cung thị - vợ của Phạm Sưởng cùng các nữ gia quyến Phạm thị đồng loạt quỳ xuống cầu xin quan phủ giải oan cho gia đình bọn họ. Phùng thị khóc lóc kể lễ chuyện con mình - Phạm Sưởng hôm qua bị Đồng Tổ Thường bắt tới tra tấn, khiến cho Phạm Sưởng bị cảm nắng không được chữa trị kịp thời nên đã chết, xin quan phủ đại nhân hỏi tội Đồng Tổ Thường.

Lúc này Hoàng Quốc Đĩnh cũng chỉ có thể nói mấy lời an ủi, bảo Phùng thị về trước, khâm liệm cho Phạm Sưởng, đừng có mang thi thể Phạm Sưởng đến đây phơi nắng như vậy làm cho hồn phách người chết không được yên nghỉ. Còn về việc giải oan, Hoàng Quốc Đĩnh đồng ý sẽ nghiêm túc điều tra việc này.

Trương Ngạc kêu lên:

- Đồng Tổ Thường đang ở trong phủ, xin Quan phủ hãy vào bắt nó ra thẩm vấn.

Hoàng Quốc Đĩnh vừa mới trấn an được nữ gia quyến Phạm thị xong lại nghe thấy Trương Ngạc kêu lên như vậy, không hài lòng quay lại nhìn Trương Ngạc chăm chăm. Trương Ngạc không hề sợ hãi nhìn thẳng vào Hoàng Quốc Đĩnh. Hoàng Quốc Đĩnh thấy Trương Ngạc là một tú tài, nhíu mày hỏi:

- Người có quan hệ gì với Phạm phủ?

Trương Ngạc tiến lên vái chào, nói:

- Học sinh Trương Ngạc ở Sơn Âm, cảm hận Đồng thị làm nhiều việc ác, vì vậy cố ý đến đây để giúp Phạm thị giải oan.

Hoàng Quốc Đĩnh vội hỏi:

- Người là người đồ tam nguyên ở Thiệu Hưng - Trương Giới Tử?

Trương Ngạc mỉm cười, nói với Trương Nguyên ở phía sau:

- Giới Tử, danh tiếng của đệ thật là lớn, làm văn bát cổ giỏi liền nổi tiếng ngay.

Trương Nguyên tiến lên, thi lễ nói:

- Học trò là Trương Nguyên bá kiến Hoàng phủ tôn. Học sinh và Phạm tú tài là bạn tốt, nghe được tin dữ Phạm tú tài đã mất liền đặc biệt đến phúng viếng chia buồn.

Hoàng Quốc Đình gật đầu, quan sát Trương Nguyên - người mà đã hai lần ra tay đánh Đồng Tổ Thường. Người thiếu niên này dung mạo tuấn tú, hào hoa phong nhã. Nếu chỉ nhìn tướng mạo bề ngoài thì thật sự là không giống một người bướng bỉnh, nhưng nhìn ánh mắt thì người này tuyệt đối là người thông minh lanh lợi, vừa có vẻ thâm thúy vừa có vẻ bình tĩnh. Hoàng Quốc Đình thầm nghĩ:

“Tên Trương Nguyên này sớm không đến, muộn không đến lại chọn đúng thời điểm này đến Hoa Đình, hiện nay lại xuất hiện ngay ở cửa của Đồng phủ, bài văn “Thư họa khó luận tiếng lòng” chắc không phải là do Trương Nguyên làm chứ?

Lúc này Trương Đại, Ông Nguyên Thăng, Tướng Sĩ Kiêu lần lượt tiến lên phía trước chào hỏi Hoàng Quốc Đình. Hoàng Quốc Đình nói:

- Đám sĩ tử các người không phải là người làm công vụ, tụ tập lại như vậy sẽ làm rối loạn trật tự. Sự việc xảy ra với Phạm tú tài, Bản phủ và Ngô Thôi Quan sẽ cùng bàn bạc và thẩm tra xử lý. Các người là bạn của Phạm tú tài thì nên an ủi người nhà của Phạm tú tài, chứ Phạm mẫu già như vậy rồi mà lại để cho bà ấy ở đây phoir nắng, nếu không may mắc bệnh thì ai là người chịu trách nhiệm đây!

Lời nói này của Hoàng Quốc Đình rất hợp tình hợp lý, lời lẽ chính nghĩa, chủ ý là muốn bảo nữ gia quyến của Phạm thị quay về, chứ sinh giải tán đi. Việc này rõ ràng là muốn giải vây cho Đồng Tổ Thường. Còn về phần thẩm án như vậy cũng có thể kéo dài thêm thời gian.

Trương Nguyên đương nhiên hiểu rõ tâm tư của Hoàng Quốc Đình, cất cao giọng nói:

- Có Hoàng phủ tôn làm chủ, cái chết oan của Phạm huỳnh chắc chắn có thể được rửa sạch rồi. Hoàng phủ tôn có thể thông cảm cho Lão phu nhân già cả, cơ thể yếu ớt, lo lắng trời nóng như thế này mà phơi nắng thì sẽ rất dễ mắc bệnh, chẳng phải là biết nỗi đau xót lớn nhất trong lúc này của Phạm lão phu nhân chính là việc con của lão phu nhân chết thảm, chùng nào nỗi oan đó chưa được giải thì Phạm lão phu nhân còn cảm thấy đau đớn hơn là phải phơi mình dưới cái nắng chói chang. Khẩn cầu Hoàng phủ tôn lập tức tra hỏi Đồng Tổ Thường để giải oan cho Phạm thị, và để an ủi nỗi đau khổ của Phạm mẫu.

Lời nói của Trương Nguyên rất sắc bén, mượn những lời nói mang tiếng là nhân nghĩa mà Hoàng Quốc Đình vừa mới dùng để khuyên giải và an ủi Phạm thị, làm cho Hoàng Quốc Đình không thể không lập tức thẩm tra xử lý vụ án về cái chết bất đắc kỳ tử của Phạm Sưởng. Phùng thị - mẫu thân của Phạm Sưởng sau khi nghe lời khuyên bảo của Hoàng tri phủ cũng định ra về, nhưng nghe Trương Nguyên nói vậy, liền hiểu được lúc này không thể thỏa hiệp được, nhất định phải làm tới cùng, vì thế quỳ xuống, giọng điệu buồn bã nói:

- Xin phủ tôn hãy làm chủ cho Lão phụ, nếu không hôm nay lão phụ sẽ chết trước cửa Đồng phủ.

Trương Ngạc kêu lên:

- Không bắt được Đồng Tổ Thường bọn ta tuyệt đối sẽ không về!

Lại có mấy trăm người nữa cùng hòa theo:

- Bắt Đồng Tổ Thường ra, bắt Đồng Tổ Thường.

Âm thanh như tiếng sấm, Hoàng Quốc Đình cả kinh lùi lại phía sau một bước, một lát sau mới nói:

- Bản phủ tất nhiên sẽ làm theo lễ công bằng, nhưng thẩm án cũng phải theo đúng luật lệ mà pháp luật quy định, không thể tự ý giam cầm người dân lương thiện được.

Trương Ngạc thấy Hoàng Quốc Đĩnh ở trước cổng lớn của Đồng phủ mà lại không chịu bắt giữ Đồng Tổ Thường, cả giận nói:

- Quan Tri phủ Tùng Giang không thể tùy tiện giam cầm người dân lương thiện, vậy mà Đồng Tổ Thường có thể tùy ý giam cầm và đánh đập tú tài đến chết. Chẳng lẽ Tùng Giang là thiên hạ của Đồng thị ư?

Trước mặt bao nhiêu dân chúng lời nói của Hoàng Quốc Đĩnh bị lời nói của Trương Ngạc đánh gãy, ông ta rất tức giận, quát:

- Thái tổ có viết trên văn bia là: tất cả những lợi hại của quân dân, công nông thương đều có thể nói ra, duy nhất chí có tú tài là không thể phát biểu. Người đã học ở Huyện học rồi chẳng lẽ không nghe giáo quan dạy học nói qua sao?

Khi còn sống Chu Nguyên Chương khống chế những người có học thức rất nghiêm ngặt, tú tài không được bàn chuyện chính sự. Nhưng hiện nay đã là đời Hoàng Lịch rồi, bắt tú tài không được thảo luận chuyện chính sự là không thể nào, chỉ có thể để cho quân Mãn Thanh vào giết hết chư sinh ở khắp nơi thì may ra mới có thể che được miệng chư sinh. Hơn nữa với Trương Ngạc mà nói, đúng thật là y chưa từng nghe qua cái gì là văn bia này nọ cả. Cái danh tiếng tú tài của Trương Ngạc là do dùng tiền mua được chứ y có học hành gì đâu.

Trương Nguyên nói:

- Hoàng phủ tôn, sự hưng thịnh và diệt vong của quốc gia là trách nhiệm của tất cả mọi người. Văn bia của Thái tổ là để quy định cho thời đại lúc bấy giờ thôi, lúc đấy có nhiều thế lực xấu xa trung thành với triều đại trước muốn làm phản khiến cho lòng dân hỗn loạn, nên mới đưa ra cái luật này

để kiểm chế lời nói của những người có học vấn. Bây giờ thiên hạ đã thái bình, cho nên thế hệ chúng ta - những người đọc sách thánh hiền phải đưa ra những kế sách để làm lợi cho dân cho nước, đó mới là tấm lòng của những trung thần nghĩa sĩ yêu nước. Huống chi, Phạm tú tài chết oan đâu có liên quan gì đến việc triều chính, chúng tú tài đây đều là bạn bè của Phạm tú tài, vì thương lão mẫu thân và vợ của Phạm Sưởng huynh và muốn giải oan cho huynh ấy, chuyện này có lý do gì mà không được nói cơ chứ!

Trương Ngạc nói thẳng hơn, kêu lên:

- Chỉ có tham quan mới sợ lời nói của mọi người. Xưa kia Chu Lệ Vương trị vì, dân chúng gặp trên đường chỉ biết đưa mắt nhìn, chẳng lẽ hôm nay sự việc này lại tái hiện lại ở Hoa Đình? (Là vị vua đời Chu, là một người hám của, bạo ngược khiến người dân oán giận. Sự cai trị của Lệ Vương rất hà khắc khiến người trong nước không ai dám nói điều gì, đi ngoài đường chỉ đưa mắt nhìn nhau. Chu Lệ Vương lấy làm đặc chí, cho rằng mọi lời phê phán của mọi người đã bị dẹp).

Trương Ngạc quả quyết dùng đến một điển cố, tỏ ra mình là người “nói có sách, mách có chứng”, cực kỳ có sức thuyết phục.

Hoàng Quốc Đình tức giận đến cực điểm, nhưng lúc này thì hiển nhiên không thể bộc phát ra được, người dân đã tụ tập lại trước cửa Đồng phủ ngày càng nhiều, không thể đắc tội với dân chúng, ở đây dân chúng tụ tập nhiều như vậy rất là đáng sợ. Vì thế liền thảo luận mấy câu với quan Thông phán, quyết định trước tiên cứ bắt Đồng Tổ Thường về nha phủ để xoa dịu sự tức giận của mọi người đã.

Dinh thự của Đồng Tổ Thường và phủ đệ của Đồng Kỳ Xương chỉ cách nhau một con sông nhỏ, Đồng Kỳ Xương nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt biết là dân chúng vây quanh dinh thự gây rối. Lão liền chạy qua nhà Đồng Tổ Thường từ cửa sau, nghe Đồng Tổ Thường nói đến chuyện hôm qua,

Đồng Kỳ Xương nghiêng răng cắn hận kẻ đã khen ngợi “ Thư họa khó luận được tiếng lòng “.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 224

Gánh tội thay

Lão không hề cảm thấy con trai mình hành xử thái quá mà chỉ trách tên Phạm Sưởng thân thể suy nhược bị cảm nắng dẫn đến chết bất đắc kỳ tử, giờ lại đến vu oan giá họa cho Đồng gia, lão nói:

- Phạm Sưởng tuy chết ở đây nhưng trên người nó không có vết thương nào. Chuyện này không có gì to tát, cùng lắm chỉ đền bù chút tiền, bắt một tên gia nô gánh tội chịu đánh mấy chục trượng là xong.

Nhưng Đồng Tổ Thường đến tiền cũng không muốn đền, y nói:

- Phụ thân, chúng ta không thể tỏ ra yếu thế trước bọn điêu dân này được, có ai nhìn thấy người của Đồng thị ta bắt Phạm Sưởng? Bọn họ hoàn toàn là đoán mò rồi vu cáo.

Y lại nói tiếp:

- Phụ thân cũng biết rồi đấy, vụ này chắc là do tên tiểu tử Trương Nguyên xúi bẩy, bằng cáo thị ngày trước cũng chắc chắn là âm mưu của hắn.

Đang nói chuyện thì Hoàng Quốc Đình và một số thuộc quan gõ cửa bước vào. Đông Kỳ Xương liền cho rằng bọn điêu dân đã được đuổi đi chứ không ngờ Hoàng Quốc Đình lại muốn tới bắt con trai của lão là Đồng Tổ

Thường đến phủ nha. Lão vừa sợ vừa tức giận đến nỗi không nói nên lời, còn Đồng Tổ Thường kêu lên như phát điên:

- Muốn bắt ta đến phủ nha hả, đừng có mơ! đừng có mơ!

Hoàng Quốc Đình vội vàng giải thích nói:

- Xin lão sư chớ tức giận, đây chỉ là cái kế để che mắt thôi, bằng không không thể nào giải tán đám dân chúng đang vây quanh căn nhà này được, Tổ Thường huynh tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu, học trò có thể đảm bảo.

Đồng Kỳ Xương thở phào, nói:

- Hoàng phủ tôn, tiểu nhi nếu bị bắt ra khỏi cổng lớn rồi giải về phủ nha như vậy thì Đồng mỗ còn mặt mũi nào nữa!

Hoàng Quốc Đình bối rối nói:

- Không chỉ có đám đàn bà con gái của Phạm thị khóc lóc mà còn có rất nhiều dân chúng và sinh đồ, ba đứa cháu của Trương Túc Chi ở Sơn Âm đều đến cả. Bọn họ đến là có chuẩn bị trước rồi, gây rối về cái chết bất đắc kỳ tử của Phạm Sưởng, học trò cũng rất khó xử. Hiện tại ở phủ nha có một đám sinh đồ đang kiện cáo, ở đây lại có hàng ngàn dân chúng bao vây dinh thự, nếu bỏ qua chỉ sợ lớn chuyện thôi.

Đồng Kỳ Xương nói:

- Lũ điều dân kia hắt nước bẩn vào Đồng thị, Hoàng đại nhân đều tin cả sao, cái chết của Phạm sinh đồ cứ một mực vu cáo lên đầu tiểu nhi, trên đời này có còn vương pháp nữa không?

Hoàng Quốc Đình trầm nghĩ: “ Đồng lão sư lão còn không làm được gì hướng chi ta, nếu ta cứ bỏ mặc không quản đám người bao vây tòa nhà, lát

nữa nếu xảy ra chuyện gì ai thì chịu trách nhiệm”.

Y nói:

- Lão sư, vậy hãy để học trò dẫn hai người hầu từ quý phủ đi ra ứng phó một chút, người cảm thấy thế nào?

Đồng Kỳ Xương nhắm mắt lại, nghe tiếng ồn ào huyên náo ngoài cổng, sau một lúc lâu nói:

- Cũng được, cứ dẫn hai người đi, Tổ Thường, mau chọn hai người chịu đòn thay để Hoàng Phủ tôn dẫn đi.

Đồng Tổ Thường tuy rằng tức giận không chịu nhưng cũng đành phải tìm người gánh tội thay, hỏi đám gia nô có ai xung phong nhận việc này nhưng không ai lên tiếng trả lời. Đồng Tổ Thường cả giận nói:

- Đúng là nuôi một đám rác rưởi, ai đi ta thưởng một trăm lượng bạc.

Những gia nô này ngày thường ỷ vào thế lực của Đồng thị ức hiếp hàng xóm láng giềng, ai cũng đều có tiền của cả, ai đời nào vì một trăm lượng bạc mà đi chịu đánh thay, hơn nữa không chừng bị lưu đầy sung quân, há chẳng phải thê thảm hay sao. Cho nên không ai dũng cảm tự nguyện, chợt có Uông Đại Chùy thủ hạ của Ngô Long lớn tiếng nói:

- Đồng nhị công tử, tiểu nhân tình nguyện đi, hãy đưa bạc cho tiểu nhân.

Uông Đại Chùy cơ bắp cuồn cuộn, trước kia chuyên đi thay người chịu đánh để kiếm tiền, có chút võ nghệ, tâm thần hơi ngốc nghếch một chút, lúc này nghe nói đến một trăm lượng bạc dễ kiếm như vậy bèn vỗ ngực đi ra.

Đồng Tổ Thường thấy Uông Đại Chùy đồng ý nên tỏ ra rất vui vẻ, nói:

- Tốt! tốt lắm! Uông Đại Chùy rất có nghĩa khí.

Y lập tức sai người cấp cho Uông Đại Chùy mười xâu bạc, mỗi xâu mười lượng. Uông Đại Chùy cầm bạc đưa cho một tên lưu manh bảo mang về đưa cho mẹ gã.

Đồng Tổ Thường thấy nhất thời không tìm thấy người nào khác liền nói với Hoàng Quốc Đình:

- Phủ tôn đại nhân, đưa một người ra ứng phó là được chứ gì?

Hoàng Quốc Đình gật đầu đồng ý, đợi Đồng Tổ Thường và Ngô Long dẫn dò Uông Đại Chùy một lúc rồi cáo từ Đồng Kỳ Xương, sai nha dịch giải Uông Đại Chùy đi ra.

Đám đông dân chúng đứng đông nghịt ngoài cổng, nhìn thấy không phải là Đồng Tổ Thường liền nhốn nháo, Hoàng Quốc Đình nói to:

- Đồng Tổ Thường có công danh sinh đồ, trước khi thỉnh lên Đề học đạo tước bỏ công danh sinh đồ thì chưa vấn tội được, hơn nữa chuyện chưa rõ ràng nên chỉ đưa gia nô của Đồng gia đi tra hỏi trước đã.

Rồi hướng về phía đám Trương Nguyên nói:

- Các học trò ở đây ai cũng học hành hiểu biết cả, không nên kích động dân chúng gây rối. Cái chết của Phạm sinh đồ, bản phủ sẽ trả lại công bằng cho cậu ta, những người còn lại không có liên quan hãy mau chóng giải tán, trở về lo làm việc của mình, nếu không phạm đến hình luật chắc chắn sẽ phạt nặng không tha.

Trương Ngạc cả giận nói:

- Phủ tôn đại nhân quá khách khí với tên hung phạm Đồng thị, nhưng lại tàn bạo với bạn bè thân hữu của khổ chủ và dân chúng, thật chẳng ra đạo lý gì!

Trương Đại nói:

- Nghe nói công danh sinh đồ của Đồng Tổ Thường là nhờ người thi hộ. Cái loại cặn bã này mà cũng đứng vào hàng ngũ chư sinh thì thật là sỉ nhục cho đời ta quá.

Hoàng Quốc Đình hăm hăm nói:

- Bản phủ phá án mà các người ở đó khoa chân múa tay sao!

Trương Nguyên kéo Trương Ngạc qua ra hiệu cho gã không cần cãi nhau với Hoàng Quốc Đình, hăn nói với Hoàng Quốc Đình:

- Hoàng phủ đại nhân chủ trì công đạo, là vinh hạnh của bách tính Tùng Giang. Hôm nay có gia quyến của Phạm thị ở đây, xin Phủ tôn đại nhân xét xử vụ án này trước mặt mọi người.

Hoàng Quốc Đình nói:

- Thấm vẩn ở đây sao, thế thì còn ra thế thống gì nữa, còn gì là uy nghiêm của triều đình, của quan phủ nữa.

Trương Nguyên nói:

- Cái uy nghiêm của triều đình, của quan phủ là ở sự khoan dung độ lượng, trừng trị cái ác tuyên dương cái thiện, phủ tôn đại nhân giải oan cho dân tại đây đó chính là lúc tuyên dương sự uy nghiêm của luật pháp triều đình, đồng thời răn đe dân chúng. Nếu về phủ nha xử án, e rằng sẽ càng phức tạp hỗn loạn hơn.

Trương Ngạc kêu lên:

- Mọi người hãy đi phủ nha nghe xử án đi, xem Hoàng phủ tôn xử án công bằng như thế nào.

Đoàn người đông nghịt hét to:

- Xử án công bằng, xử án công bằng.

Hoàng Quốc Đình thấy vậy, nghĩ hôm nay không xử án thì không thể thoát thân được. Những người này mà kéo đến phủ nha thì lại càng dở, ông ta đành nói:

- Nếu vậy, bản quan sẽ xử án ngay tại đây.

Nói rồi sai nha dịch tìm ghế mũ quan để dưới bóng cây, Ưông Đại Chùy quỳ xuống trả lời thăm vấn. Trương Nguyên nghe trong đám đông có người hô to:

- Đây là tên Ưông Đại Chùy đánh thuê, đây không phải là người nhà Đồng phủ.

Hoàng Quốc Đình vỗ bàn quát:

- Bản phủ thẩm án không được ồn ào.

Trương Nguyên và Ông Nguyên Thăng thăm thì vài câu, Ông Nguyên Thăng liên tục gật đầu, dẫn Lai Phúc và hai nô bộc khác chen ra khỏi đám đông.

Trương Nguyên tiếp tục ở lại đây nghe thẩm án, nghe Ưông Đại Chùy khai:

- Tiểu nhân hôm qua ở Hương Hiền từ có gặp Phạm tú tài, Phạm tú tài nghe tiểu nhân nói rằng ở phố Bồ Liễu có vài Lâm Thanh tử mới tới nên muốn tiểu nhân dẫn đi gặp. Trên đường đi nóng bức, còn chưa đi đến phố Bồ Liễu, Phạm tú tài đột nhiên ngã xuống đất. Trong lòng tiểu nhân cảm thấy vô cùng sợ hãi, muốn bỏ Phạm tú tài ở lại nhưng lại cảm thấy băn khoăn, liền mượn một cỗ xe ngựa chở Phạm tú tài trở lại Hương Hiền từ.

Vì sợ bị liên lụy, không dám mang Phạm tú tài về phủ, tiêu nhân liền bỏ Phạm tú tài lại trước Hương Hiền từ. Cái chết của Phạm Tú Tài không liên quan gì đến tiểu nhân, xin phủ tôn và chư vị đại nhân minh giám.

Phạm mẫu Phùng thị nổi giận nói:

- Con ta là người đoan chính, không bao giờ đến kỹ viện, giờ đây con ta đã chết, người lại còn vu oan cho nó, lão phụ đánh chết cái loại trộm cắp dối trá như người.

Nói rồi bà giơ gậy lên đánh.

Uông Đại Chùy giơ hai tay ôm đầu, để mặc cho Phạm mẫu đánh, bà làm sao mà đánh gã đau được.

Hoàng Quốc Đình biết Uông Đại Chùy chịu đòn rất giỏi, cố ý để dân chúng thấy rằng ông ta không nể tình riêng, nói:

- Phạm lão phu nhân chớ nên tức giận, hãy để bản phủ thẩm vấn gã.

Rồi quát:

- Uông Đại Chùy, bốn phủ nghe người khai không thật, vừa rồi mới khám nghiệm tử thi của Phạm sinh đồ thấy mắt mũi có thương tích, chẳng phải là do người đánh sao?

Uông Đại Chùy nói:

- Đó là do Phạm tú tài té ngã bị thương đấy, không liên quan đến tiểu nhân.

Hoàng Quốc Đình nói:

- Đây không phải là vết thương do bị ngã mà do ấu dả, cái tên lưu manh này, không dùng hình với người thì người không chịu khai. Người đâu,

đánh bốn mươi trượng.

Uông Đại Chùy mắng thầm trong lòng: “ Tên cầu quan này thật độc ác, lão tử có giỏi chịu đòn thì cũng không thể đánh như thế chứ, vừa đánh là bốn mươi trượng, mông lão nở hoa mất thôi”.

Hai nha dịch đến đẩy Uông Đại Chùy nằm xuống, dùng thủy hỏa côn (gậy công sai) đánh thật mạnh vào mông của gã. Tiếng gậy chạm vào da thịt vang dội, đánh đến gậy hai mươi quần gã rách tả tơi, máu ở mông chảy ra. Đánh xong bốn mươi trượng, máu thịt lẫn lộn.

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 225

Bỏ quân (1)

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 225

Bỏ quân (2)

Hoàng Quốc Đình cả giận nói:

- Trương Nguyên, người đừng tưởng có khăn vuông trên đầu thì bản phủ sẽ không dám trừng trị người, người la hét nơi công đường, vu cáo bản quan!

Tên Hoàng Quốc Đình này rõ ràng đang bao che cho Đồng thị, Trương Nguyên cũng không cần nhõ nhả lịch sự nữa, hăn lớn tiếng nói:

- Hoàng Tri phủ, đây là thiên hạ triều Đại Minh, trên có luật pháp Đại Minh, hết thảy đều có luật pháp trói buộc, ngài là trưởng quan một phủ cũng không thể một tay che kín bầu trời. Đại nhân bao che Đồng thị một cách lộ liễu như vậy không sợ quan Ngự Sử, quan giám sát vạch tội sao, phủ Tùng Giang nếu không giải oan cho Phạm sinh đồ, thì các chư sinh như tại hạ sẽ đi đưa cáo trạng tới Trực Lệ Hình Bộ và Án Sát ty.

Đám Tương Sĩ Kiêu, Trương Đại, Trương Ngạc và một số học trò Hoa Đình tụ tập ở đó đều phần nộ gào thét, Hoàng Quốc Đình cảm thấy rung mình. Nếu quả thực bọn học trò này tới Nam Kinh kiện cáo thì tiền đồ sáng lạng của ông ta xem như đi tong. Trong triều phe phái đấu đá kịch liệt, đều để ý soi mói lẫn nhau. Nếu chỗ ông ta mà có nhiều chư sinh tụ tập kêu oan thì Ngự Sử và quan giám sát của Chiết Đảng sẽ buộc tội ông ta mạnh mẽ. Hơn nữa...

Mồ hôi đầm đìa, Hoàng Quốc Đình đột nhiên nhớ tới một chuyện: là Đô Sát viện Tả Thiêm Đô Ngự Sử Thương Chu Phúc là anh vợ Trương Nguyên. Đô Sát viện Ngự Sử chuyên vạch tội bách quan nên quyền lực rất lớn. Thương Chu Phúc lại nổi tiếng thanh liêm ngay thẳng, kể từ năm ngoái lên chức Tả Thiêm Đô Ngự Sử đến nay đã vạch tội hàng chục quan sử, uy quyền chính trực nên có phần bị thù ghét.

Hoàng Quốc Đình thầm nghĩ: “ Thảo nào tên Trương Nguyên này dám to gan đối đầu với Đồng lão sư. Xem ra không chỉ có Trương Nhữ Sương đứng đằng sau chủ mưu mà còn có Thương Chu Phúc trong triều ủng hộ. Đồng lão sư là Đông cung nhất hệ, có quan hệ thân thiết với mọi người Đông Lâm. Chiết Đảng lần này làm khó Đồng lão sư, chẳng lẽ lại gây tranh cãi trong nước?

Vạn Lịch Hoàng đế sủng ái Trịnh Quý phi, cố ý lập con trai Trịnh Quý phi là Phúc Vương Chu Thường Tuân làm thái tử, nhưng triều thần kiên quyết ủng hộ con trai trưởng của Hoàng đế là Chu Thường Lạc. Vì thế cái gọi là tranh cãi trong nước giữa Hoàng đế Vạn Lịch và triều thần kéo dài hai mươi năm, trong thời gian này vô số quan đại thần bị cách chức, bị buộc tội. Mà những triều thần xoay quanh cuộc tranh cãi trong nước này cũng từ đó phân chia ra các phe phái lớn. Đông Lâm Đảng, Chiết Đảng, Tề Đảng, Sở Đảng cũng từ đó mà ra.

Hoàng Quốc Đình hiểu rõ chuyện triều chính, rất biết liên tưởng, chuyện này càng nghĩ càng phức tạp, càng nghĩ càng kinh hãi, rất sợ bị liên lụy. Kể cả không nghĩ nhiều đến những điều này thì đám dân chúng tụ tập trước mặt ngày càng đông, phần nộ ngày càng tích tụ nhiều nếu không xử lý tốt rất dễ gây rối loạn lớn.

Hoàng Quốc Đình đứng lên ra hiệu cho đám đông im lặng, ông ta nói:

- Bản phủ là quan một phương, đương nhiên là vì dân phân xử, các người không được ồn ào nghe bản phủ thẩm án.

Đám Trương Nguyên đều trấn an dân chúng vây quanh yên lặng nghe Hoàng Tri phủ thẩm án, chỉ nghe Hoàng Quốc Đình nói:

- Ông Đại Chùy, những chuyện người nói lúc trước đều là nói dối sao?

Đồng Tổ Thường vốn không có ân nghĩa gì với Ông Đại Chùy. Ông Đại Chùy chỉ vì tiền mới đến gánh tội thay, lúc này không cần nghĩ ngợi nhiều, liền đem chuyện hôm qua phụng mệnh đi bắt Phạm Sưởng về Đồng phủ, Đồng Tổ Thường đánh đá Phạm Sưởng, bắt Phạm Sưởng quỳ dưới nắng, Phạm Sưởng bị cảm nắng hôn mê, tất cả đều kể hết ra.

Đám nữ gia quyến của Phạm thị là Phạm mẫu Phùng thị và vợ Phạm Sưởng là Cung thị khóc rống lên đòi Đồng Tổ Thường đền mạng. Dân chúng vây quanh cũng la to: “ Bắt Đồng Tổ Thường, bắt Đồng Tổ Thường “.

Hoàng Quốc Đình thấy chuyện này cực kỳ khó giải quyết, liền bàn bạc với đám thuộc quan Thông phán và Đồng tri, viên Thông phán nói:

- Nha dịch ở phủ rất ít, không trấn áp được dân chúng đâu, phủ tôn đại nhân nên khẩn cấp nhờ Hải Phòng và Kim Sơn Vệ cử lính đến giúp duy trì trật tự ở phủ thành.

Viên Đồng tri nói:

- Không ổn, không ổn, điều binh vào thành là một chuyện khủng khiếp, khi nào có chuyện gấp mới được làm thế. Đám dân này trước mắt chưa có hành vi quá khích, nếu điều binh đến thị uy chỉ sợ càng kích động dân chúng nổi dậy.

Hoàng Quốc Đình cũng nói:

- Điều binh vào thành tất sẽ kinh động đến binh đạo Nam Kinh, thực sự không ổn, hơn nữa nước xa cũng không cứu được lửa gần.

Thông phán nói:

- Vậy thì chỉ có cách bắt Đồng Tổ Thường quy án rồi.

Hoàng Quốc Đình im lặng một lát nói:

- Đồng Tổ Thường không phải tự tay đánh Phạm sinh đồ đến chết nên tội cũng không nặng. Theo luật pháp cũng không có đạo lý phải đền mạng. Ta sẽ đi gặp Đồng Hàn Lâm, thuyết phục lão ta giao Đồng Tổ Thường ra, làm dân chúng nguôi giận.

Hoàng Quốc Đình thẩm án ở ngay trước dinh thự của Đồng Tổ Thường. nô bộc của Đồng gia bắt cây thang dựa vào tường, leo lên nghe phán xét. Khi Uông Đại Chùy bị đánh, Đồng Tổ Thường cũng trèo lên tường dùng quạt xếp che mặt để xem, còn cười hi hi nói:

- Uông Đại Chùy quả nhiên chịu đòn giỏi, trăm tám mươi trượng gã đều có thể chịu được.

Đồng Tổ Thường còn gọi Ngô Long leo lên, dạy Ngô Long nhận mặt Trương Nguyên, ra lệnh cho Ngô Long tìm cơ hội đánh Trương Nguyên một quyền, khiến Trương Nguyên ba tháng sau chết bất đắc kỳ tử. Ngô Long vâng vâng dạ dạ.

Nhưng rồi mọi chuyện thay đổi bất ngờ khi mẹ của Đại Chùy được đưa đến. Đối đáp một hồi Uông Đại Chùy quyết định nhận tội. Đồng Tổ Thường tức giận thiếu chút nữa là ngã rơi từ thang xuống, y mắng tên Ngô Long tới tấp, chửi rủa thủ hạ Ngô Long đều là những tên khốn kiếp, lại mắng Hoàng Quốc Đình yếu đuối nhu nhược.

Đồng Kỳ Xương thông thả bước đến cửa sảnh hỏi:

- Còn có chuyện gì sao, lũ điều dân ngoài cửa kia sao chưa chịu giải tán?

Đồng Tổ Thường tức đến mức nói chuyện không còn lưu loát rành mạch nữa, y lắp bắp nói với phụ thân những gì vừa mới nhìn thấy nghe thấy. Hắn còn chưa nói hết thì nghe thấy gia nô chạy vào báo có Hoàng Tri Phủ cầu kiến.

Đồng Tử Thường giận giữ kêu lên:

- Hoàng Quốc Đình tới bắt con đó, phụ thân, Hoàng Quốc Đình tới bắt con đó.

Đồng Kỳ Xương cũng không ngờ sự tình lại biến chuyển như vậy, tên Uông Đại Chùy được cử đi gánh tội thay lại khai ra hết mọi chuyện, thế này thì phiền to rồi. Ngày thường Đồng Kỳ Xương sống an nhàn chỉ làm thơ vẽ tranh, khi nào có chuyện thì gửi thư lên huyện nha hoặc phủ nha là xong. Ngày hôm nay sự việc nghiêm trọng đến nỗi Hoàng Quốc Đình cũng không thể thay lão hóa giải được. Mấy ngàn dân đang vây ngoài cửa, Đồng Kỳ Xương cũng không có khả năng đối phó, không biết làm thế nào cho phải, lão nói:

- Cứ để Hoàng tri phủ vào xem ông ta nói gì.

Hoàng Quốc Đình cho nha dịch bảo vệ cửa chính dinh thự Đồng thị, đề phòng dân chúng tấn công, lúc này mới bước vào dinh thự Đồng thị, chính lúc định nói rõ mọi việc vừa xong với Đồng Kỳ Xương thì Đồng Kỳ Xương khoát tay nói:

- Những chuyện ngoài đó ta đều biết rõ rồi, Tri phủ đại nhân chỉ cần nói sẽ xử lý tiểu nhi Tổ Thường như thế nào.

Hoàng Quốc Đình có chút xấu hổ nói:

- Lão sư cũng thấy rồi đó, tình thế rất nguy cấp, dân chúng tụ tập ngày càng đông, sợ có biến bất trắc nên môn sinh nghĩ trước hết mời thế huynh

đến nha phủ để hỏi chuyện, cái chết của Phạm Sưởng không liên can gì tới thể huynh, sẽ không bị tội nặng đâu.

Đồng Tổ Thường gầm lên nói:

- Ta quyết không đi, ta có công danh sinh đồ, muốn hỏi tội ta thì trước tiên phải tước bỏ công danh của ta đi đã rồi hãy nói.

Đồng tri phủ Tùng Giang đứng một bên thấy Đồng Tổ Thường tới lúc này rồi mà vẫn kiêu ngạo hống hách như vậy thì ngứa mắt, nói:

- Từ bỏ công danh rồi mới hỏi tội chỉ áp dụng cho những vụ tố tụng tranh chấp bình thường, đã dính đến án mạng thì dù là Huyện lệnh cũng có quyền trực tiếp hỏi cung sinh đồ liên quan đến vụ án.

Đồng Tổ Thường giận dữ, trừng mắt nhìn Đồng tri phủ Tùng Giang, gầm lên:

- Nói vậy là các người thực sự muốn bắt ta!.

Viên Đồng tri nọ cũng xuất thân tiến sĩ, là quan ngũ phẩm, thấy Đồng Tổ Thường gào thét trước mặt như vậy thì cảm thấy rất giận dữ, ông hướng về phía Đồng Kỳ Xương và Hoàng Quốc Đĩnh chấp tay nói:

- Phủ tôn toàn quyền giải quyết vụ này, hạ quan xin cáo lui.

Nói xong phất tay áo đi ra.

Đồng Tổ Thường cười lạnh một tiếng nói:

- Không tiễn.

Đồng Kỳ Xương tuy buồn bực đám quan phủ Tùng Giang không hóa giải nguy cơ lần này cho Đồng thị, nhưng lễ nghĩa bề ngoài vẫn phải có, bèn la Đồng Tổ Thường:

- Không được vô lễ.

Nói rồi lão tự mình đuổi theo viên Đồng tri kia xin lỗi, Đồng tri nói:

- Hạ quan đi ra cửa trước xem, thấy dân chúng không được trấn an thì hôm nay họ không bỏ qua cho đâu.

Nói rồi ông vội vàng vái chào đi ra ngoài.

Đồng Kỳ Xương quay đầu chửi bới Đồng Tổ Thường thậm tệ, Đồng Tổ Thường không phục, nói:

- Phụ thân giờ mắng con thì có ích gì, đến nha môn con quyết không đi đấy, điều này cũng liên quan đến thể diện của phụ thân mà.

Đồng Kỳ Xương giơ tay lên định đánh nhưng lão lại rút tay về, nhìn Hoàng Quốc Đình nói:

- Đôn Trự huynh xem có còn cách nào có thể hóa giải được việc này không, nói rằng tiểu nhi không có ở đây, để ngày khác quy án có được không?

Hoàng Quốc Đình tự là Đôn Trự.

Hoàng Quốc Đình nói:

- Tổ Thường huynh nếu không quy án, sợ rằng bên ngoài dân chúng không chịu giải tán, dân chúng tụ tập ngày càng nhiều, kích động lẫn nhau, rất dễ gây ra biến cố lớn, xin lão sư hãy suy nghĩ kĩ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 226

Phần nộ

Đồng Kỳ Xương nói:

- Mau mời binh lính Kim Sơn Vệ đến có được không?

Hoàng Quốc Đình nhú mày không nói.

Đồng Kỳ Xương thấy Hoàng Quốc Đình không chấp thuận, lại nghe tiếng người trước cổng nhà âm âm như tiếng nhà sập, cũng biết dân chúng tức giận không thể đựng đến vào lúc này được, đành nói:

- Thôi, tính mạng của con trai ta gửi gắm cả cho Đôn Trụ huynh, đại nhân dẫn nó đi đi.

- Tổ Thường - Tổ Thường.

Đồng Kỳ Xương kêu để dặn dò đứa con trai vài câu nhưng không thấy bóng dáng của Đồng Tổ Thường đâu vội hỏi người nô bộc, gã nô bộc bên cạnh nói Nhị công tử đã đi ra từ cửa sau rồi.

Đồng Kỳ Xương trong lòng cũng không muốn đứa con trai đi phủ nha thăm vấn, lúc này vừa hay nó đi rồi, bèn lấy cớ chửi mắng đứa con. Nói với Hoàng Quốc Đình:

- Quốc Trụ huynh, huynh xem nên làm gì cho phải?

Tri phủ Tùng Giang -Hoàng Quốc Đình không biết làm sao, Thầy ở đây, y cũng không thể sai nha dịch đuổi theo bắt Đồng Tổ Thường lại, đành đứng lên nói:

- Học trò xin cáo từ trước, thầy nên triệu tập nô bộc bảo vệ tốt môn hộ, không nên để dân chúng xông tới. Học trò cũng sẽ phái thêm người để giữ gìn trật tự nhưng không biết chuyện này kéo dài được bao lâu. Thầy nên khuyên Tổ Thường Thế huynh mau chóng đến phủ nha chờ đợi xét xử.

Hoàng Quốc Đình mang theo quan Thông phán và các sai dịch ra cửa chính của ngôi nhà. Nghe “ ầm “ một tiếng cánh cửa phía sau liền đóng lại. Dân chúng đứng trước nhà thấy lần này các sai nha bước ra khỏi tòa nhà nhưng vẫn không thấy mang Đồng Tổ Thường ra, lập tức đánh trống hô hào, ném đá, đồ ăn, đập tới tấp kêu to:

- Tham quan bao che cho tên ác độc, khó giải nổi oan ức này cho dân chúng.

Mười mấy tên sai dịch tay cầm gậy công sai chia ra làm ba tầng trong ngoài bảo vệ cho Hoàng Quốc Đình và các quan viên, Hoàng Quốc Đình lớn tiếng nói:

- Tên Đồng Tổ Thường đã chạy trốn, bản phủ nhất định truy nã bắt gã về để quy án....

Tiếng la hét tức giận của mấy ngàn dân bao trùm, căn bản họ không nghe thấy Hoàng Quốc Đình nói gì nữa, cục diện bây giờ Hoàng Quốc Đình không thể khống chế được nữa rồi.

Dân chúng Hoa Đình đã đến đây từ giờ ty bắt đầu bao vây biệt thự cao cấp của Đồng Tổ Thường. Hiện giờ đã sau giờ mùi, trong hai giờ này thời tiết oi bức, tiếng kêu ca oán thán của hơn hai ngàn người bây giờ đã lên bốn ngàn người. Lúc này dân chúng ở Thanh Phố, Thượng Hải, Kim Sơn kéo nhau tới đây. Cha con Đồng gia và những tên nô gia làm những chuyện như

áp bức dân cư ở xã, cho vay nặng lãi, lãi mẹ đẻ lãi con, lừa gạt chiếm lấy ruộng đất, cửa hàng, thuyền buồm... Năm kia Đồng Tổ Nguyên ép giá Trường Sinh Kiều để mua hơn mười hộ dân trạch khiến cho nhiều người giống như gia đình Lai Phúc trôi dạt khắp nơi. Thường ngày Đồng Tổ Thường làm việc kiêu ngạo hống hách. Năm kia khi học ở Kim Sơn Vệ, khi thấy ngôi nhà của Lục Điều Dương rất đẹp, muốn vào trọ. Lục Điều Dương biết hẳn không tốt nên không cho vào. Đồng Tổ Thường giận dữ, vu cáo Lục Điều Dương là trộm đồ của gã, kiện Lục Điều Dương lên tòa án làm cho gia sản vơi đi một nửa, lâm viên kia đã bị Đồng Tổ Thường mua lại. Chính vì vậy, nghe nói dân chúng Hoa Đình tố cáo Đồng Thị cũng liên lạc với mấy người bạn tốt đến Tùng Giang phủ kêu oan, lật lại bản án cũ.

Quanh ngôi nhà cao cấp của Đồng Tổ Thường đã không còn chỗ đứng, liền có nhiều người qua bao vây ngôi nhà Đồng Kỳ Xương chửi bới bậy bạ, đập phá cửa nẻo. Trương Nguyên khuyên mẹ của Phạm công tử và người nhà nên trở về, ở đây có mọi người ở lại để giải oan cho Phạm sinh rồi, Phạm mẫu tuổi đã cao không chịu nổi dằn vặt như vậy.

Hoàng Quốc Đình muốn trở về nha phủ nhưng bị dân chúng tụ tập ngăn lại ở trước tòa nhà không thể bước đi, lúc này chợt nghe có tiếng người hô:

- Bắt được Đồng Tổ Thường rồi, bắt được Đồng Tổ Thường rồi.

Đám người tách ra hai bên thành con đường, vài người dân bao vây giữ lấy một hòa thượng trọc đầu và hai tỳ nữ đang tiến vào. Không ngờ lại là tên Trần Tân Trúc tự xưng là cao tăng trăm tuổi. Đây là tên dân tăng, hôm nay thấy Đồng Tổ Thường gây ra chuyện lớn, trong phủ Đồng Kỳ Xương đang hỗn loạn, thấy thế gã liền dụ dỗ hai tỳ nữ Ngọc Mặc và Ly Châu cùng nhau bàn kế chạy trốn. Mang theo một số châu báu thoát đi từ ngõ sau của Đồng phủ, từ nay cao bay xa chạy, sống cuộc sống an nhàn hưởng lạc.

Tên dân tăng này đích thật có chút thủ đoạn, chỉ trong mấy ngày ngăn ngui mà đã dụ dỗ được hai tỳ nữ mà Đồng Kỳ Xương sủng ái nhất. Vào nhà

thu dọn đồ đạc xong, bọn họ định chuồn đi từ cổng sau, không ngờ vừa ló đầu ra đã bị dân chúng bao vây bắt lấy, ngỡ gã là Đồng Tổ Thường cố tình cạo đầu đánh lạc hướng, nhằm dễ dàng chạy trốn, nên khi mọi người vừa trông thấy gã, liền bắt lấy đánh tơi bời hoa lá, đánh cho vỡ đầu trọc của gã, đánh xong họ áp giải gã đến gặp quan.

Người nhà Phạm Sưởng nhận ra tỳ nữ Ngọc Mặc lớn tiếng quát to:

- Đây chính là tỳ nữ Phạm Thị mà Đồng Tổ Thường đã cướp đoạt được.

Huyện Hoa Đình từng lập án, lúc ấy không tìm được người, nên quy rằng người này đã mất tích. Không ngờ bấy lâu tỳ nữ này vẫn luôn ở trong nhà của Đồng thị, dân chúng ở đây nghe vậy vô cùng phẫn nộ, việc làm ác độc của cha con Đồng thị ở huyện Hoa Đình, tiếng thối đồn xa, ai ai cũng biết, thế mà phủ Tùng Giang huyện Hoa Đình vẫn bỏ mặc làm ngơ, không thêm truy cứu. Thế là tiếng chửi rủa cầu quan lại không ngừng vang lên.

Hoàng Quốc Đình lúc này đã sức cùng lực kiệt, ông ta để Tường Thông Phán xử trí hòa thượng này, hòa thượng mà lừa tỳ nữ người khác bỏ trốn, trước tiên đánh hai mươi trượng rồi xử sau. Mấy sai nha trông thấy mà phẫn nộ, ra sức đánh con lừa trọc này, đánh cho tên dâm tăng Trần Tân Trúc này thăng thiên luôn.

Gã chịu không nổi, kêu to nhận tội, đem mấy vụ bê bối trong nhà mấy năm nay ở Tùng Giang đều khai ra hết. Gã được một tên viên lại họ Khang ở Thượng Hải, đề cử gã cho Đồng Kỳ Xương. Vì Đồng Kỳ Xương muốn học thuật phòng the của gã, nên đem bốn mỹ tỳ dâng cho gã hưởng thụ, hai mỹ tỳ Ngọc Mặc và Ly Châu là tự nguyện theo gã bỏ trốn, gã chẳng ép uổng hai nàng ấy.

Hoàng Quốc Đình không ngờ từ miệng một tên Hòa thượng phương khác đến mà cũng moi ra được nhiều chuyện xấu xa của Đồng Kỳ Xương

như thế, nên ông ta cực kỳ tức giận, quát lớn lệnh cho sai nha đem con lừa đầu trọc ngu ngốc này ra đánh cho tới chết luôn.

Vừa bị một trận đòn tơi tả, tên dân tăng Trần Tân Trúc lại nhận lấy trận đánh như mưa dầm, gã chịu không nổi co giật một hồi rồi một mạng quy thiên. Hai tỳ nữ xinh đẹp trông thấy sợ đến run hết cả người.

Hoàng Quốc Đình cảm giác mình cũng sắp bị cảm nắng té xỉu rồi. Quay đầu lại nhìn tòa nhà của Đồng gia, cửa lớn đang đóng chặt, màu sơn đỏ rực chói mắt ông ta, càng làm ông ta thêm bức bối, ông ta thầm nghĩ:

“ Nếu Đồng Kỳ Xương không chịu giao con lão ra chẳng lẽ ta phải giữ chỗ này suốt sao! “.

Lập tức ra lệnh cho Lưu Đồng Tri và Tưởng Thông Phán ở lại đây, bảo nha dịch mở đường mang theo hai tỳ nữ Ngọc Mặc và Ly Châu, còn có Ưông Đại Chùy trở về nha phủ. Ông ta không muốn làm chó trông cửa cho Đồng Tổ Thường. Cứ để Ngô Thôi Quan đến xử trí chuyện này, đây vốn là trách nhiệm của Thôi Quan mà, còn bây giờ ông ta phải quay về nghỉ ngơi, tạm cáo bệnh không màng đến chuyện này nữa.

**Thôi quan: chức quan thời Minh, tương tự chức viện trưởng viện pháp đình dân sự cấp trung thời nay tại Trung Quốc.

Hoàng Quốc Đình và một đám quan sai vừa đi, chỉ để lại Lưu Đồng Tri, Tưởng thông phán (thông phán: chức quan dưới Tri phủ, quản việc vận lương, gia điền, thủy lợi, tố tụng...) và một ít quan lại. Lúc này ở cửa lớn của Đồng gia có mấy nghìn người nhất thời đều im lặng không biết làm sao, đều nhìn về phía bọn người Trương Nguyên. Các tú tài này như thiên lôi sai đâu đánh đó, Trương Ngạc quát:

- Đánh vào đi, bắt sống Đồng Tổ Thường!

Lưu Đồng Tri quát:

- Truy bắt hung thủ là chuyện của quan phủ, các người không được làm chuyện xằng bậy.

Trương Nguyên vội vàng ngăn cản Tam huynh, Tam huynh Trương Ngạc làm việc không cần để ý hậu quả nhưng Trương Nguyên lại không thể lơ đãng như vậy.

Tuy hôm nay phải nghiêm trị cha con Đồng thị nhưng dù sao cũng phải bảo vệ mình, vì một khi dân chúng đánh vào, đương nhiên sáng khoái vô cùng, tuy nhiên dân chúng đang cuồng loạn không thể khống chế được, nếu họ thiêu hủy nơi này sẽ gây ra nhiều thương vong. Những học trò đề xướng ra chuyện này, tất sẽ chịu sự trừng phạt, cho nên phải nghĩ biện pháp khác bắt cho được Đồng Tổ Thường, hơn nữa phải kiểm soát được đám dân này, đừng để có kẻ thừa nước đục béo cò, ăn cướp giữa ban ngày, sau vụ này bọn sinh đồ chúng ta mới là người phải gánh chịu hậu quả.

Bên Trương Nguyên ngoài Trương Đại và Trương Ngạc còn có Ông Nguyên Thăng, Tương Sĩ Kiêu cùng học trò ở Hoa Đình tổng cộng tới hơn mười người. Trương Nguyên và mọi người thảo luận một hồi, muốn đối phó với cha con Đồng thị phải nhờ vào thế lực của quan phủ.

Môn sinh của Đồng Kỳ Xương là Hoàng Quốc Đình đi rồi, chỉ còn lại Lưu Đồng Tri và Tưởng Thông Phán có thể tranh thủ khuyên bảo được. Trương Nguyên liền cùng Ông Nguyên Thăng và một vị học trò khác của Hoa Đình cùng nhau đi gặp Lưu Đồng Tri và Tưởng Thông phán.

Trương Nguyên nói:

- Lưu đại nhân, Tưởng đại nhân, cha con Đồng thị tác oai tác quái, làm cho dân chúng kêu ca khắp nơi, sự thật rành rành ra đó, hai vị đại nhân cũng đều thấy được. Những người dân ở đây bị Đồng thị làm hại nhiều năm đến bây giờ mới bùng nổ cơn giận. Hoàng phủ tôn cố ý thiên vị Đồng thị, không chịu bắt Đồng Tổ Thường về quy án. Hiện tại ông ta lại đi về rồi,

phó mặc mọi chuyện, giao cục diện này lại cho hai vị giải quyết, ví như một cơn đại hồng thủy đang ập tới hai vị ở đây giữ đê, một khi đê vỡ hai vị làm sao xử lý đây? Nếu dân chúng ở đây ùn ùn kéo đến trong đó lại có những tên thừa nước đục thả câu, một khi loạn lên thừa cơ đốt phủ, ai có thể khống chế được họ, hai vị đại nhân có thể đừng phạm sai lầm này không?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 227

Ngàn người chỉ trích (1)

Lưu Đồng Tri và Trương Thông Phán liếc nhau. Trương Nguyên năm nay chưa tới hai mươi tuổi, vậy mà trong cơn hỗn loạn bát nháo này, hẳn vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ một cách thấu đáo nhất. Quả thật không phải người tầm thường. Lưu Đồng Tri gật đầu lại hỏi:

- Theo cách nhìn nhận của Trương sinh thì ta nên làm thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Bắt giữ Đồng Tổ Thường, để làm giảm sự phẫn nộ của dân chúng.

Trương Ngạc kêu lên:

- Đồng Kỳ Xương là thủ phạm, nếu không phải Đồng Kỳ Xương thì mấy tên nghiệt tử của lão làm sao dám tác oai tác quái, lần này nên bắt luôn Đồng Kỳ Xương.

Trương Nguyên cười cười nói:

- Lúc này chỉ cần bắt Đồng Tổ Thường.

Trương Nguyên trong lòng biết rất rõ, bắt Đồng Kỳ Xương thì quan phủ không có quyền lực này.

Đồng Kỳ Xương là quan Tam phẩm địa vị rất cao, lại là một lão sư ở trong cung.

Ngoại trừ triều đình muốn trị tội lão mới có thể bắt lão được, quan địa phương thông thường làm sao có thể trị tội lão. Điều quan trọng là phải bắt cho được Đồng Tổ Thường trị tội, chỉ cần bắt được Đồng Tổ Thường, ngày Đồng Kỳ Xương thân bại danh liệt cũng không còn xa nữa.

Ở phủ Tùng Giang Lưu Đồng Tri thấy Đồng thị làm hại đến nhiều người, sớm đã bất mãn trong lòng, vừa rồi Đồng Tổ Thường lại hung hăng lớn tiếng như vậy, Lưu Đồng Tri rất ư tức giận.

Hiện giờ tình thế nguy cấp, nếu xử lý có chút sơ suất có thể gây nên cơn giận dữ vỡ bờ của dân chúng, lúc đó khó lòng kiểm soát được.

Y cũng cho rằng nhất định phải bắt bằng được Đồng Tổ Thường về quy án để bình ổn sự phản nộ của dân chúng, liền quay sang bàn bạc với Tưởng Thông Phán, sau một lúc y lại nói với đám người Trương Nguyên:

- Đồng Tổ Thường đóng cửa không chịu ra, bọn ta lại không tiện phá cửa xông vào, không còn cách nào khác?

Trương Nguyên nói:

- Hai vị đại nhân có thể dụ những nô bộc của tòa nhà này, nói họ phải rời khỏi tòa nhà nếu không nhất định sẽ trị tội, như thế trong nhà Đồng Thị nhất định sẽ loạn cả lên.

Đang lúc này lại nghe có người hét lớn:

- Cha con Đồng Kỳ Xương ngồi thuyền chạy trốn rồi!

Khi tiếng gọi này vừa vang lên, trên bầu trời đột nhiên tiếng sấm vang dội giống như lôi thần đang đánh trên đỉnh đầu người ta, mưa bắt đầu rơi

nặng hạt, tiếng mọi người kêu lên thích thú nghĩ đến ông trời cũng phần nộ.

Ông Nguyễn Thăng kêu lên:

- Cửa sau của Đồng gia nổi thẳng đến đầm Bạch Long nối liền với con sông lớn tới Mão trang, nơi đó có trang viên lớn của Đồng gia.

Trương Nguyên nói:

- Hai vị đại nhân không thể cho Đồng Tổ Thường chạy trốn, nếu không sự phẫn nộ của dân chúng sẽ lên đến tột đỉnh gây nên đại loạn.

Lưu Đồng Tri rất đồng tình ra lệnh cho mười hai tên nha dịch đuổi theo bắt Đồng Tổ Thường. Ngoài y còn có Tưởng Thông Phán, Trương Nguyên và vài tên học trò nữa chạy theo. Ở trước nhà, dân chúng nghe nói cha con Đồng thị ngồi thuyền chạy trốn, họ đều chạy vọt qua cửa sau nhà Đồng gia.

Mọi người cùng Trương Nguyên xông ra, đầm mưa đuổi tới con sông nhỏ phía sau nhà Đồng thị, trông thấy có không ít dân chúng bị thương ngã xuống đất.

Hai chiếc thuyền đã chèo đi xa, hóa ra tên Đồng Tổ Thường nói Ngô Long dẫn mười mấy tên đánh thuê cầm trong tay côn bổng mở đường đánh dân chúng ở phía cửa sau. Sau đó có một đàn người hầu che chở, Đồng Kỳ Xương, Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường và một số nữ nhân là người nhà Đồng thị, cùng bước lên hai thuyền có ba mái chèo hướng về phía Đông mà đi. Ngoài trừ Ngô Long và đồ đạc được mang thêm lên thuyền những tên còn lại hoặc trốn bên trong tòa nhà, hoặc nhảy lên lẩn trốn vào bốn phía đường phố.

Mưa to thưa dần, Đồng Kỳ Xương ngồi trên thuyền theo cửa buồm nhìn hai bên bờ sông thấy vẻ đẹp hùng vĩ của ngôi nhà cao cấp mà xanh cả mặt, lúc này bị bức phải bỏ nhà mà chạy, cảm thấy vô cùng nhục nhã, oán hận nói:

- Không đi Mão Trang nữa, bố trí ổn thỏa cho nữ quyền xong, cứ đi theo đường nhỏ đến Nam Kinh. Ta thề sẽ trị tội những tên học trò và điều dân kia.

Còn chưa dứt lời, một tiếng “ phịch “ vang dội, thân thuyền chao đảo. Đồng Kỳ Xương ngồi không vững ngã sắp xuống thuyền, nghe người chèo thuyền hô to:

- Đụng thuyền, đụng thuyền rồi.

Chiếc thuyền này dài ba trượng sáu thước, đuôi vênh đầu thấp, hai mái chèo dài và một mái chèo đôi lướt thật nhanh, đi ngược chiều ở giữa con sông nước cuộn cuộn chảy. Trời ngột ngạt u ám, hai bên bờ sông cỏ cây héo úa mất hết sức sống. Kim Sơn Vệ tú tài Lục Điều Dương đứng ở mũi thuyền nhìn về huyện thành Hoa Đình cách đó không xa đang mập mờ trong làn mây bao phủ. Cả thành trì yên ắng trầm mặc trong nắng, có vẻ không giống như lời đồn đại rằng đám đông kích động giận dữ la hét huyên náo khắp thành “ Muốn củi gạo nhiều phải giết Đồng Kỳ Xương “.

“ Ùng ùng”, tiếng sấm chói tai, trời mưa to. Mưa rót xuống mũi thuyền nghe đồm độp. Lục Điều Dương quay trở vào ngồi trong khoang thuyền, cùng thảo luận với vài người bạn sinh đồ. Nếu tin đồn là giả đồng thời không có chuyện mấy ngàn dân vây quanh Đồng phủ gây rối thì bọn họ cũng không dám tùy tiện làm khó dễ Đồng thị, chỉ có thể vòng quanh Hoa Đình một vòng rồi về theo đường cũ thôi. Nếu những đồn đại là thật thì Lục Điều Dương sẽ tố cáo Đồng Tổ Thường lên phòng Lý Hình về tội xâm chiếm Lâm Viên, vu cáo và thông đồng với kẻ cướp. Tưởng là do dân chúng đạp đổ, lúc này sao lại không thể cổ mà dẫm thêm một cước chứ?

Thuyền đã vượt qua một khúc ngoặt của con sông, bỗng nghe thấy thuyền phu ở mũi thuyền hét lớn. Lục Điều Dương vội nhìn lên thì thấy trong làn mưa to, hai chiếc thuyền đu ba mái chèo một trước một sau, đang từ đầu nguồn xuôi thẳng xuống. Nhờ tốc độ của dòng chảy, mái chèo lại

chèo nhanh nên con thuyền trôi rất nhanh. Mà thuyền của bọn Lục Điều Dương thì vừa vòng qua khúc ngoặt, chính ngang tầm thân thuyền thì con thuyền phía trước đâm tới. Đầu thuyền khó khăn lắm mới tránh được nhưng lại bị đâm vào đuôi thuyền. Đuôi thuyền vênh lên như đuôi cá kêu “răng rắc”, bị đâm toác ra một nửa, thân thuyền nghiêng mạnh qua một bên nhưng may lại ổn định ngay, thuyền không bị lật.

Con thuyền du vừa đâm tới chính là thuyền của Đồng Kỳ Xương, Đồng Kỳ Xương ngã lăn ra, Đồng Tổ Nguyên vội vã đỡ lão dậy. Đồng Tổ Thường chạy ra khỏi cửa khoang, thấy hai thuyền dính sát vào nhau, mũi thuyền của nhà hãn tông thẳng vào đuôi thuyền của đối phương, nhất thời không thể rời ra được. Y ngoác mồm chửi ầm lên:

- Mắt chó mù à? Không nhìn thấy thuyền của ai sao? Gia phụ ta Đồng Huyền Tể....

“ Phịch” một tiếng, Đồng Tổ Thường đang đứng ở cửa khoang thuyền chửi rửa thì chiếc thuyền lại bị đâm lần nữa. Đang dựa vào mạn thuyền, Đồng Tổ Thường lão đảo ngã nhào trúng một bên ván thuyền làm rung rinh hai răng cửa, hai tay muốn bám vào cạnh thuyền đứng dậy, nhưng trời mưa trơn trượt, gã không bám được lại ngã cắm đầu xuống. Tên nô bộc bên cạnh thò tay đỡ vội lấy nhưng chụp hụt nên Đồng Tổ Thường ngã nhào xuống sông. Trong khoang thuyền, Đồng Kỳ Xương vừa mới đứng lên lại té ngã nhào xuống, thân thuyền bị nghiêng rất mạnh về bên phải, đám nữ gia quyến của Đồng thị la hét thất thanh.

Thì ra chiếc thuyền ở phía sau nhìn xa thấy có đám đông dân chúng đang từ bờ bên trái đuổi tới, liền lái thuyền chạy thật nhanh, chỉ cần chạy qua khúc ngoặt của con sông, ra phía ngoài kia rộng lớn thì không sợ người trên bờ nữa. Không ngờ lại đâm vào con thuyền trước mặt, ngang giữa dòng sông. Con thuyền phía sau theo rất sát, lại là thuận dòng chảy, muốn chuyển hướng cũng không kịp nữa rồi. Mũi thuyền lại bị chặn ngang vì đâm vào thuyền đằng trước, ván mạn thuyền vỡ tan, loại thuyền trên sông

này đều chưa áp dụng kỹ thuật bịt kín khoang thuyền nên khi boong thuyền vỡ nước sẽ tràn vào.

Tên nô bộc kia kêu lên:

- Nhị công tử rơi xuống nước rồi, mau đến cứu người.

Đồng Tổ Thường là loại công tử con nhà giàu ăn chơi trác táng. Tuy sống ở vùng sông nước Hoa Đình nhưng lại không biết bơi, vừa rơi xuống nước liền hoảng hồn, uống vài ngụm nước chân tay đập loạn xạ gọi to:

- Cứu ta, cứu ta... ừng ục...

Chiếc thuyền này của Đồng Kỳ Xương vốn đụng nhau với thuyền của Lục Điều Dương, nhất thời không tách ra được, bị thuyền phía sau đâm phải thì lại rời ra được ngay. Đuôi thuyền của Lục Điều Dương bị gãy, còn thuyền của Đồng Kỳ Xương bị vỡ boong, nước đã tràn vào, buộc phải cập bờ. Lục Điều Dương vừa nãy thấy Đồng Tổ Thường chưa nói hết câu “Gia phụ Đồng Huyền Tể” đã rơi xuống nước thì vừa vừa mừng vừa sợ, không ngờ mình vừa đụng phải thuyền của Đồng thị. Lúc này thấy Đồng Tổ Thường ngoi đầu lên khỏi mặt hét to “ Cứu mạng “, mưa to nặng hạt, tai mắt y mịt mù không phân biệt được phương hướng, hai tay khua loạn xạ, tay gã nắm được vào mũi thuyền của Lục Điều Dương.

Lục Điều Dương là con cháu của Kim Sơn Vệ quân hộ, trước khi đỗ sinh đồ cũng tập bắn cung cưỡi ngựa, không phải là thư sinh trói gà không chặt. Thấy Đồng Tổ Thường bám một tay lên mép thuyền gã liền đá luôn một cước trúng xương ngón tay giữa của Đồng Tổ Thường. Đồng Tổ Thường kêu lên một tiếng thảm thiết, vội rút tay về. Điều Dương liền tìm gậy, muốn thừa dịp mưa lớn hỗn loạn cho Đồng Tổ Thường một cơn vào đầu, hôn mê dưới nước thì chỉ có chết. Vừa tìm được gậy cầm trên tay đã thấy có hai nô bộc Đồng gia nhảy xuống sông cứu Đồng Tổ Thường. Lục

Điền Dương liền kêu thầm: “Tiếc quá! bằng không hôm nay ta có thể trừ khử tên ác nghiệt này rồi”.

Hai tên nô bộc Đồng thị kéo Đồng Tổ Thường lên thuyền như kéo một con chó chết. Đồng Tổ Thường đã uống một bụng nước sông, xương ngón tay bị đá khi nãy gãy mấy đốt, nằm trên mặt đất rên rỉ kêu đau.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 227

Ngàn người chỉ trích (2)

Trên thuyền hỗn loạn, Đồng Tổ Nguyên thấy đã cứu được nhị đệ nên lớn tiếng kêu thuyền phu mau chèo thuyền nhanh thoát đi, sợ bị nhóm điều dân kia đuổi theo, thuyền phu nói:

- Đại công tử, mạn thuyền đã vỡ tan, cần phải vào bờ để tu sửa.

Đồng Tổ Nguyên cho rằng thuyền mới đâm một chút thì không thể nghiêm trọng như vậy, cả giận nói:

- Bây giờ là lúc nào rồi, mau lái thuyền đi, chạy đến sông lớn cắt đuôi bọn điều dân đuổi theo rồi vào bờ sửa chữa cũng không muộn, thuyền này lớn không chìm ngay được đâu.

Thuyền phu không dám chậm trễ, khẩn trương chèo thuyền, phải vòng qua thuyền của Lục Điều Dương, thuyền phu bên phía Lục Điều Dương không bằng lòng, liền la to:

- Đụng hỏng thuyền của người ta rồi còn muốn chạy trốn sao!

Hai thuyền phu bên này dùng cây chèo thuyền dài ra sức chống đỡ, cản trở thuyền của Đồng thị, không cho thuyền này bỏ chạy.

Lục Điều Dương nghe thấy tiếng hét nôn nóng của Đồng Tổ Nguyên thì trong lòng cảm thấy rất vui mừng. Tin đồn không sai, quả thật là có dân chúng bao vây tấn công Đồng phủ. Cha con Đồng thị bị bức phải bỏ trốn,

có dân chúng đang đuổi theo sao? Mưa lớn nhìn không rõ, chắc vẫn còn cách xa.

Lục Điều Dương lập tức bảo nhà dò ngăn hai thuyền này lại, gã sẽ thưởng năm lượng bạc. Hai thuyền phu tráng kiện của quân hộ Kim Sơn Vệ càng ra sức dùng mái chèo chặn thuyền của Đồng Kỳ Xương lại. Chiếc thuyền phía sau kia cũng không đi được, ba chiếc thuyền bồng bềnh giữa sông, từ từ xuôi theo dòng nước.

Đồng Tổ Nguyên cũng đã nghe được tiếng hò hét của đám điều dân, trong lòng cảm thấy rất khẩn trương, lúc này cũng không hống hách nổi, y vội vàng lấy ra một thỏi bạc ném về phía mũi thuyền của Lục Điều Dương, quát to:

- Mau tránh ra!

Lục Điều Dương nhặt thỏi bạc kia lên, nói:

- Là bạc giả rót chì, chặn lại, chặn lại!

Đồng Tổ Nguyên tức tối nhưng không làm gì được, y quát lớn:

- Đánh, đánh phá nát chiếc thuyền rách kia cho ta.

Vài tên gia nô tay cầm gậy đánh loạn xạ, thuyền phu bên phía Lục Điều Dương cầm mái chèo dài, gia nô Đồng thị dùng gậy ngăn nên đánh không tới.

Cứ dây dưa thế này, Năng Trụ, Phùng Hồ dẫn một đám dân Hoa Đình chạy nhanh đội mưa đuổi tới, đứng bên bờ trái kêu to:

- Phụng mệnh Tòng Giang phủ Lưu Đồng tri và Tường Thông phán, bắt lấy Đồng Tổ Thường, bắt lấy Đồng Tổ Thường.

Đồng Kỳ Xương vừa ngã liên tiếp hai lần, tuổi già xương giòn, xương đùi trái bị gãy, đau đớn khó chịu không thể đứng được, nghe thấy tiếng hô trên bờ “Bắt lấy Đồng Tổ Thường” thì nhớn nhác kêu:

- Bảo Lưu Đồng tri, Tưởng Thông phán tới gặp ta.

Lúc này thuyền phu phát hiện thấy con thuyền đu đang chìm xuống, cả kinh kêu lên:

- Mau chóng cập bờ, mau chóng cập bờ, thuyền này nước vào rồi.

Nói rồi cập vào phía bờ bên phải không có người.

Lục Điều Dương phòng bị sẵn, gã bảo thuyền phu chèo thuyền, chặn thuyền của Đồng thị lại, ép để bọn chúng chỉ có thể cập bờ phía bên trái. Nhưng bọn người Năng Trụ ở bờ bên trái miệng kêu “Phụng mệnh Lưu Đồng tri”, tay thì ném đá về phía hai con thuyền của Đồng thị. Đồng Tổ Nguyên đang đứng ở mũi thuyền chuẩn bị hét gọi Lưu Đồng tri thì bị một hòn đá cuội bay tới trúng ngay vào trán. Y choáng váng suýt ngã quy xuống. Y giơ tay sờ lên trán thấy máu chảy đầm đìa, vội vàng lùi vào trong khoang thuyền nói với Đồng Kỳ Xương:

- Phụ thân, bọn điều dân này muốn dồn chúng vào chỗ chết đây mà, phụ thân, chúng ta làm sao bây giờ!

Đồng Kỳ Xương tay chân run bần, luôn miệng nói:

- Kêu tên Lưu Đồng tri đến đây, tại sao lại để bọn điều dân đó làm nhục ta!

Đồng Tổ Nguyên nói:

- Bọn điều dân này mượn danh nghĩa quan phủ chứ Lưu Đồng tri không có ở đây.

Thuyền phu kêu to:

- Cập bờ nhanh, nếu không cập bờ thì khi đến được sông lớn là thuyền chìm. Đồng Lão gia... Đồng lão gia... Thuyền phu cũng không dám đứng ở mũi thuyền, đá trên bờ bay tới như mưa. Boong thuyền bị ném trúng kêu lên “ binh binh “. Thuyền đang từ từ chìm xuống, thuyền phu bơi giỏi, thấy cha con Đồng thị ngày thường uy phong lẫm liệt nhưng lúc này bó tay ngồi thừ, không biết phải làm sao. Vài thuyền phu đành nhảy xuống nước bơi đi. Chiếc thuyền đu không ai chống đỡ vừa dập dềnh vừa chìm dần xuống. Trên thuyền đám nữ quyến Đồng thị thét gào không dứt.

Hai người Lưu Đồng tri, Tường Thông phán bị đám sinh đồ Trương Nguyên vây quanh hồng hộc đuổi tới, thấy thuyền đu của Đồng thị sắp chìm vội vàng ra lệnh mọi người cứu giúp. Thuyền của Lục Điều Dương lúc này đã ở sát bờ, chiếc thuyền đu kia của Đồng thị thấy trên bờ không còn ai ném đá nữa vội vàng cập sát vào bờ, dùng móc sắt câu chiếc thuyền kia từ từ kéo vào bờ bên trái. Khi tới gần thì khoang thuyền này đã bị nước vào. Đồng Kỳ Xương được một nô bộc tráng kiện công lên bờ, toàn bộ quần áo ướt đầm, chật vật không chịu nổi. Huynh đệ Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường cũng lên bờ, người thì rách đầu chảy máu, người thì thần thờ không còn sức sống, hoàn toàn không còn ngang ngược hống hách như ngày thường.

Hơn ba mươi cơ thiếp của cha con Đồng Kỳ Xương trên thuyền lúc này cũng đều khóc sụt sùi lên bờ, không có chỗ trú mưa, váy áo ướt đầm, áo lụa mỏng tang dính sát vào cơ thể làm thân thể hiện ra lồ lộ. Dân chúng Hoa Đình đứng chen lấn trên bờ lúc này không ném đá nữa. Mỗi người một câu mắng nhiếc cha con Đồng thị rồi lại trêu ghẹo đám cơ thiếp của cha con lão. Lưu Đồng tri và Tường Thông phán cũng không ngăn được. Đồng Kỳ Xương vỗ vào đầu tên nô bộc đang công lão, kêu to:

- Đồng mỗ có tội gì mà gặp họa khổ sở thế này, Đồng mỗ có tội gì mà gặp họa khổ sở thế này.

Lưu Đồng tri ra lệnh cho mười hai tên sai dịch ngăn đám đông lại, giữ khoảng cách với đám đàn bà con gái và cha con Đồng thị, sau đó đi đến trước mặt Đồng Kỳ Xương chấp tay nói:

- Làm Huyền tể công sợ hãi rồi.

Đồng Kỳ Xương kích động kêu to:

- Đồng Mỗ có tội gì, mà gặp họa khổ sở thế này!

Lại nghe người đứng bên cạnh Lưu Đồng tri nói:

- Đồng Hàn Lâm thật sự cho rằng mình không có tội ư, vậy mời Đồng Hàn Lâm mở to hai mắt ra nhìn xem, dân chúng Hoa Đình đội mưa tới đây đều là xã tử của Đồng Hàn Lâm, họ đang kêu gào gì vậy, tại sao họ lại căm hận cha con Đồng Hàn Lâm đến thế, Đồng Hàn Lâm thật sự cho rằng mình không hề có tội sao?

Đồng Kỳ Xương không kêu gào giận giữ nữa, lão nhìn chăm chăm vào thiếu niên nho sinh đang đứng bên cạnh Lưu Đồng tri, hỏi:

- Người là ai?

Thiếu niên nho sinh kia vái chào qua loa, nói:

- Tại hạ là Trương Nguyên ở Sơn Âm, nghe đại danh Đồng Hàn Lâm đã lâu, hôm nay mới gặp, tam sinh thật là vinh hạnh.

Khăn hoa dương đội đầu của Đồng Kỳ Xương đã bị rơi, lão tóc tai rũ rượi, chân trái bị gãy, được một tên nô bộc cõng, toàn thân ướt đẫm, mặt mày tái nhợt. Về mặt lão lúc này đa nghi bất thường, không còn khí chất nho nhã của người văn phong lẫm lừng, thư họa song tuyệt nữa.

Đồng Kỳ Xương nghe thiếu niên nho sinh này tự xưng tính danh là Trương Nguyên, giọng điệu lại hết sức châm chọc, lão tức giận đến mức

thở dồn dập, nhất thời không nói nên lời, chỉ luôn miệng kêu “ Ôi ôi “ mà thôi.

Lưu Đồng tri vội nói với Trương Nguyên:

- Trương sinh, chớ nhiều lời nữa, mau đưa Đồng Hàn Lâm về phủ.

Trương Nguyên lớn tiếng nói:

- Lưu đại nhân, học trò có mấy câu nhất định phải nói, đây là vì dân chúng Hoa Đình. Đồng Hàn Lâm là một đại hươg thân ở Hoa Đình, nên tạo phúc cho xã tử, cần có gì lại gây ra sự phẫn nộ lớn trong dân chúng như vậy. Lẽ nào Đồng Hàn Lâm không tự vấn lòng mình sao? Lẽ nào chỉ cho rằng hàng ngàn người dân này đều là những ngu dân không biết chân tướng bị số ít kẻ có dã tâm kích động sao? Những hộ dân bên cầu Trường Sinh bị cưỡng ép dỡ nhà, những người dân bị Đồng thị ép phải bán điền sản với giá rẻ, những dân chúng bị Đồng thị ức hiếp không có nơi để kiện cáo, bọn họ đều đang ở đây. Họ đến để là để giải oan đấy, sinh đồ bị bức tử, bọn côn đồ đánh thuê chém mướn hoành hành, tất cả những chuyện này là lỗi của ai?

Đồng Kỳ Xương cả người phát run, môi run rẩy không nói nên lời. Hai đứa con trai của lão Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường lúc này cũng co rúm người lại, trận ném đá vừa rồi và đám dân đông ngịt bên bờ sông lúc này đã khiến bọn chúng kinh hồn bạt vía, lo sợ dân chúng phẫn nộ lên sẽ chen tới đẩy cha con chúng chết đuối dưới sông. Nếu Lưu Đồng tri và Tưởng Thông phán không chạy tới kịp thì lúc này bọn chúng đã chết đuối rồi.

Trương Nguyên cao giọng nói:

- Đồng Hàn Lâm, tại hạ nói một câu cuối cùng, công đạo tự ở lòng người, cứ nghe thấy ngàn người chỉ trích thì không bệnh tật gì cũng chết.

Mấy ngàn dân chúng bên bờ sông kêu lên:

- Ngàn người chỉ trích không bệnh mà chết, ngàn người chỉ trích không bệnh mà chết.

Đồng Kỳ Xương tức giận, hoảng sợ, nôn nóng, xấu hổ, đủ loại cảm xúc bất bình đang dâng lên trong lồng ngực của lão, đột nhiên “ Oà “ một tiếng, miệng lão phun ra một bùm máu, phun khắp đầu khắp cổ tên nô bộc đang công lão.

Trương Ngạc đứng phía sau vỗ tay kêu to:

- Chửi hay lắm, chửi hay lắm, cái này chính là Gia Cát Lượng mắng chết Vương Lăng.

Đồng Kỳ Xương lại chưa bị mắng chết, sắc mặt lão trắng bệch, thân mình mềm nhũn, hai tay không giữ được cổ của tên nô bộc, từ từ trượt xuống, một nô bộc khác của Đồng thị vội tới đỡ.

Trương Nguyên lúc này đã lui về phía sau đứng cùng đám Trương Đại, Trương Ngạc và Ông Nguyên Thăng, lại thấy một nho sinh chen lại chỗ Trương Nguyên vái chào:

- Trương công tử, tại hạ là Kim Sơn Vệ Lục Điều Dương, vừa rồi nghe công tử nói một phen thật sự trong lòng rất hả hê.

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 228

Chìm thuyền (1)

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 228

Chìm thuyền (2)

Đồng Kỳ Xương và gia quyến thì đưa về Đồng phủ. Ngô thôi quan còn phái hai mươi binh sĩ gác trước cổng, đề phòng dân chúng tấn công Đồng phủ, dù sao Đồng Kỳ Xương cũng là Đông cung lão sư, nổi tiếng khắp Giang Nam, tranh chữ của lão ngay cả sứ thần Triều Tiên khi vào kinh bái triều cũng đều xin. Triều đình chưa giáng tội Đồng Kỳ Xương nên quan địa phương phải tăng cường bảo vệ, không để lão bị thương tổn.

Các sinh đồ Trương Ngạc và Ông Nguyên Thăng cùng đi theo đến phủ nha xem xử án. Trương Nguyên và Trương Đại không đi, Trương Đại không thích nơi ồn ào náo nhiệt lắm. Lúc này dân chúng ở bờ sông đã đi gần hết. Trương Đại thân mình ướt đầm, nói:

- Giới Tử, chúng ta đi tìm nhà trọ đi, tắm rửa thay quần áo chứ cả hai đều ướt như chuột lột cả rồi.

Trương Nguyên nói:

- Chờ thêm chút nữa.

Hắn nghiêng đầu nhìn Mục Chân Chân vẫn theo sát bên cạnh, thiếu nữ đọa dân này váy áo cũng ướt đầm, bó chặt vào thân hình lộ ra cặp tuyết lê căng tròn và có thể thấy cả đồ lót bên trong váy, nhìn có vẻ hơi bất nhã. Tiểu bàn long côn được buộc bên đùi phải có thể nhìn thấy rõ ràng, cặp đùi dài rắn chắc tròn lẳn hiện ra lờ mờ.

Mục Chân Chân thấy Trương Nguyên nhìn liền cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới vỡ lẽ, xấu hổ vô cùng nhưng không có chỗ nào để trốn, đành phải đưa hai tay ôm trước ngực rồi ngồi thụp xuống kêu lên một tiếng:

- Thiếu gia... Nàng xấu hổ đến nỗi không ngẩng đầu lên được.

Mục Kính Nham nhanh chóng cởi chiếc áo ngắn ra mặc thêm cho con gái, còn ông ta thì cởi trần, để lộ ra phần trên cơ thể cơ bắp cuồn cuộn.

Mưa vẫn đang rơi, Trương Đại nói:

- Giới tử, còn chờ gì nữa, đi tìm chỗ trú mưa trước đã.

Trương Nguyên nói:

- Đại huynh đừng nóng vội, đả kích Đồng thị há lại về tay không sao.

Lại hỏi Năng Trụ, Phùng Hồ ai bơi tốt?

Năng Trụ lớn tiếng nói:

- Nô tài bơi trong nước như con ba ba, Phùng Hồ không được, hấn sợ nước.

Mục Kính Nham nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân bơi cũng không tồi.

Mục Chân Chân vốn muốn nói nàng cũng bơi rất tốt, ngẫm nghĩ nhưng rồi không mở miệng, chỉ mấp máy môi, không biết thiếu gia cần người bơi tốt để làm gì?

Trương Nguyên chỉ ra ngoài sông, nói:

- Có nhìn thấy chiếc thuyền đắm không?

Hai chiếc thuyền đu ba mái chèo của Đồng thị, một chiếc chưa bị hư hỏng đã chèo trở về, còn lại một chiếc thuyền đu khác bị hỏng nặng, sau khi đám Đồng Kỳ Xương lên bờ không ai để ý đến nó, đã chìm xuống nước ở gần bờ, chỉ lộ đỉnh mũi thuyền.

Trương Nguyên nói nhỏ với Đại huynh:

- Đồng Kỳ Xương lên thuyền bỏ trốn, vàng bạc châu báu trong phủ nhất định sẽ mang theo. Có hai chiếc thuyền, chiếc thuyền này chở Đồng kỳ Xương và đám nữ quyến, chắc chắn có không ít tiền của. Người của Đồng thị vừa rồi ren hoảng loạn, quên vớt lên, khi chuyện này qua đi nhất định sẽ nhớ đến. Đồng thị lấy của dân chúng, sưu cao thuế nặng đều là mồ hôi nước mắt của dân, sao để bọn họ lấy về được.

Trương Đại vui vẻ nói:

- Giới tử suy nghĩ thật tinh tế, đúng vậy tiền này là tiền của dân nhất quyết không để người của Đồng gia lấy về được.

Hai người bơi giỏi là Năng Trụ và Mục Kính Nham lập tức lặn trong chiếc thuyền đắm, quả nhiên mau chóng khiêng ra được một hòm gỗ nặng trĩu, lôi đến bờ sông, để hai nô bộc trên bờ kéo lên, hai người lại xuống nước tìm tiếp. Không cần hết một tuần trà, kết quả tìm được mười hai thùng gỗ đều cực kỳ nặng. Mặt trên thùng còn buộc dây thừng để tiện kéo, chắc là khi này đưa lên thuyền chưa kịp tháo ra.

Lúc trước mọi người đứng chật kín bờ sông, lúc này ngoại trừ gần chục người bọn Trương Nguyên, Trương Đại ra chỉ có hai thuyền phu trên thuyền của Lục Điều Dương, đám Lục Điều Dương đã đến phủ nha Tùng Giang. Hai thuyền phu này ở lại coi thuyền cho bọn họ, lúc này há hốc mồm lên kinh ngạc nhìn hai người Năng Trụ, Mục Kính Nham khiêng lên rương từ thuyền đắm mà không dám lên tiếng.

Thấy những chiếc rương trên thuyền đã chuyển được tương đối rồi, Trương Nguyên liền sai khuân lên thuyền của Lục Điều Dương, hẳn nói với hai thuyền phu:

- Cho ta mượn thuyền để dùng, thuyền này của các người còn chạy được không?

Phía Trương Nguyên người đông thế mạnh, hai thuyền phu sợ hãi nói:

- Chỉ sợ chạy không xa được thôi.

Chiếc thuyền này chỉ có đuôi thuyền bị đục nứt ra, nước vẫn chưa vào còn có thể đi được.

Trương Nguyên sai Vũ Lăng lấy mười lượng bạc cấp cho hai thuyền phu, nói:

- Phải nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không lát nữa người của Đồng thị tìm đến các người đây, các người nếu không sợ rước họa thì tuyệt đối không được đem chuyện hôm nay nói ra.

Thực ra Trương Nguyên cũng không sợ Đồng thị biết việc này.

Đám Trương Nguyên đều đã lên thuyền, hai thuyền phu khẩn trương chèo thuyền rời đi, theo hướng thị trấn Trương Nguyên chỉ, Khi đi qua cổng sau Đồng phủ, còn thấy có bốn tên lính phòng lý hình đang canh gác.

Thuyền dừng lại ở một bến nhỏ vắng vẻ trong thành, đám Mục Kính Nham khiêng mười hai hòm gỗ lớn lên bờ. Hai thuyền phu như vừa vút được một gánh nợ liền mau chóng lên thuyền rời đi.

Trương Nguyên sai Lục Đại Hữu đi mượn mấy cỗ xe ngựa đến, khênh hết rương gỗ lên xe, Lai Phúc dẫn đường, nhằm hướng nhà trọ Vũ Hạc ở bên cạnh Vọng Hải lâu mà đến.

Trương Nguyên ngả lưng ra sau dựa vào thùng tắm, ngâm mình trong nước ấm, hai tay đặt lên trên thành thùng, đầu ngả ra phía sau ngẩng mặt lên, nhẹ nhàng thoải mái thở một hơi. Trán của hắn lấm tấm mồ hôi, bị ướt nước mưa một hồi lâu, giờ lại đang được ngâm mình trong nước ấm toát mồ hôi thì quả thật là rất được hưởng thụ, mà lại còn có thể ngăn ngừa cảm cúm.

Đằng sau hắn, Mục Chân Chân mang một chiếc ghế tròn tới, trên chiếc ghế có một cái chậu gỗ đựng nước nóng sạch. Mục Chân Chân bốc một nắm hoa hòe đã được vò nát bóp nhẹ lên tóc, gội đầu cho thiếu gia. Dùng vụn hoa hòe gội đầu có thể làm sạch trị gàu, hơn nữa còn để lại một hương thơm khoan khoái.

Trương Nguyên ngẩng đầu nhìn Mục Chân Chân. Trong tư thế nhìn như thế này, Mục Chân Chân như bị lộn ngược lại. Cái cằm tròn mĩnh, đôi môi lúc nào cũng mím lại, lúc cười sẽ để lộ hàm răng trắng nhỏ nhắn chắc, sống mũi thẳng, lên cao hơn nữa là đôi mắt xanh nhạt. Búi tóc cao của thiếu nữ đọa dân hơi rối, một vài sợi tóc ướt dính trên má, chắc hẳn sẽ cảm thấy rất khó chịu. Nghĩ vậy, Trương Nguyên bèn giơ tay vén tóc giúp nàng, miệng nói:

- Chân Chân à, cô kêu tiểu nhị quán trọ mang thêm một thùng nước nóng đến đây, cô cũng mau tắm gội đi, đừng để quần áo ướt trên người lâu như vậy, sẽ bị ốm đó.

Mục Chân Chân cảm thấy ngượng ngùng vì hành động thân mật vừa rồi của thiếu gia, bèn nói:

- Nô tì thật không yêu kiều cao quý như vậy đâu, quần áo cũng chưa được mang tới, thiếu gia bây giờ cũng không có quần áo thay, vẫn phải ngâm mình trong nước thêm chút nữa.

Chân Chân miệng tím tím vừa cười vừa nói, lấy chiếc khăn sạch lau khô đầu tóc cho thiếu gia.

Đám Trương Nguyên đến ở tại nhà trọ Vũ Hạc bên Vọng Hải Lâu. Lục Đại Hữu và Lai Phúc lập tức đem theo hai xe ngựa tới bến tàu Bắc Thương. Đồ đạc hành lý của đám Trương Nguyên, Trương Đại đều ở trên thuyền. Tỷ nữ riêng của Trương Đại là Tố Chi và tiểu đồng Minh Yên cũng đang trên thuyền, đều phải đến đón chúng về nhà trọ.

Đợi thêm một lát vẫn không thấy bọn Lục Đại Hữu từ bến tàu trở về, Trương Nguyên nói:

- Không ngồi được nữa rồi, đưa cho ta chiếc khăn khô.

Trương Nguyên nhận lấy chiếc khăn vải Mộc Chân Chân đưa cho, lau sạch nước trên người. Hắn quay đầu nhìn Chân Chân, thiếu nữ dọa dân sớm đã xoay người ra chỗ khác. Trương Nguyên cười “Hi” một tiếng, bước ra khỏi thùng tắm, lấy khăn vải quấn quanh hông, gọi:

- Chân Chân... Mộc Chân Chân “ạ” một tiếng, từ từ quay đầu lại. Thấy thiếu gia như vậy, nàng không dám nhìn thêm, vội vàng lấy chiếc ghế tròn đưa cho thiếu gia ngồi. Nàng thò tay vào thùng nước tắm vớt quần áo của thiếu gia lên, vắt nước rồi đặt qua một bên. Rồi lại thò tay vào thùng nước tắm tìm cái nút thút thùng, bẩy cái nút lên, nước trong thùng từ cái lỗ nhỏ đó chảy ra ngoài. Bên cạnh nhà tắm này có một cái máng nước, nước trong thùng chảy vào máng rồi trôi ra cống thoát nước ở ngoài.

Trương Nguyên ngồi bắt chéo chân, không ngồi như vậy thì bị lộ hết phần người phía dưới. Lúc này hắn đứng dậy đi ra ngoài phòng dặn tiểu nhị nhà trọ đem thêm hai thùng nước nóng đến. Một lát sau có nước nóng mang tới, Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, cô cũng mau tắm gội đi, đừng để quần áo mặc trên người tự khô như vậy, rất không tốt đó.

Mục Chân Chân đỏ ửng cả hai má, đồng ý một tiếng. Chân Chân gỡ búi tóc, mái tóc dài xõa bung ra, ngoài cửa sổ bỗng có ánh hoàng hôn hắt vào, giờ cũng đã chập choạng tối rồi, tự dừng trời lại trong. Mái tóc dài hoe vàng của Mục Chân Chân bị nắng chiếu vào trở nên óng ánh như vàng. Vì búi tóc cả ngày, giờ thả tóc ra, tóc tự nhiên có chút loăn quăn gợn sóng, cảm giác như là cô gái tóc vàng vậy.

Trương Nguyên dựa vào cửa, ngắm Chân Chân gội đầu. Năm xưa Cầu Nhiêm Khách ngắm nhìn Hồng Phất Nữ Trương Nhất Muội chải đầu chắc cũng là cảnh tượng như thế này đây. Nghĩ đến Trương Nhất Muội, hăn đột nhiên nhớ đến Vương Vi Cô. Khúc Trung nữ lang đó rất ngưỡng mộ Đồng Kỳ Xương, lần trước còn châm chọc việc hăn đánh Đồng Tổ Thường. Đông Dư Sơn chỉ cách nơi này có hơn mười dặm đường, chuyện hôm nay hăn làm cho Đồng Kỳ Xương tức đến thổ huyết chắc hẳn đã loan truyền đi rồi. Trần Mi Công và Vương Vi Cô kia nhất định vô cùng kinh ngạc, ngày hôm qua hăn vẫn còn đánh cờ ở Lỗi Kha Hiên cơ mà.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 229

Nên suy nghĩ đến khả năng thất bại trước

Nghĩ như vậy, Trương Nguyên bỗng dưng có cảm giác: Lần này đánh đổ Đồng Kỳ Xương có phải quá thuận lợi hay không? Hẳn đã khơi dậy thành công sự phẫn nộ của dân chúng Hoa Đình, hơn nữa còn tương đối khống chế được tình hình, tuyệt nhiên không để xảy ra loạn lớn. Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường cũng đã bị Ngô thôi quan bắt đến nha môn rồi. Việc lật đổ Đồng Kỳ Xương trước sau đều có quan phủ tham gia. Đã có quan phủ tham gia thì hậu sự không thể truy cứu trách nhiệm của bọn sinh đồ hẳn được. Tất cả có thể nói là hoàn toàn không sơ sẩy gì, nhưng liệu có còn điều gì chưa nghĩ tới hay không?

Phàm mọi việc đều không nên nghĩ đến thắng lợi trước mà nên suy xét đến khả năng thất bại. Liệu mình vui mừng như vậy có phải là sớm quá hay không? Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường bị bắt lại rồi, nhưng Đồng Kỳ Xương chẳng qua chỉ là thổ huyết mà thôi, nếu như vậy mà coi như không có Đồng Kỳ Xương thì có phải là khinh địch không?

Mục Chân Chân cúi lưng gọi đầu, vốn nghĩ rằng thiếu gia vẫn đang ngắm mình, ngại ngừng tốt độ, chân tay lóng ngóng cả lên. Nàng liếc mắt nhìn trộm, thiếu gia đứng cạnh cửa, mặt đối diện với nàng, nhưng đôi mày khẽ chau lại, ánh mắt nhìn xa xôi, rõ ràng không phải là đang nhìn nàng.

Mục Chân Chân cảm thấy hơi hụt hẫng, nhưng sự hèn mọn và gian khổ từ tấm bé khiến nàng luôn có ý thức không dám mơ mộng xa xôi. Thiếu gia

đối với nàng rất tốt, có thể ở bên cạnh thiếu gia là rất vui rồi. Nàng nghĩ: “Thiếu gia nghĩ gì vậy nhỉ?, Đồng Tổ Thường đã bị bắt rồi, tại sao thiếu gia lại chau mày?”

Lục Đại Hữu và Lai Phúc từ bến tàu Bắc Thương trở về. Đám thị tỳ, thị đồng của Trương Đại và Trương Ngạc cũng đều đến cả. Vũ Lăng mang quần áo của Trương Nguyên đến cho thiếu gia mặc vào, mừng rỡ hỏi:

- Thiếu gia à, khi nào mới được mở những cái hòm kia, xem có bảo vật gì trong đó?

Trương Nguyên nghiêm khắc trừng mắt nhìn Vũ Lăng một cái, cậu ta ngượng ngùng không dám hé một lời. Trước đó Trương Nguyên đã dặn dò mọi người không được phép nhắc đến chuyện mấy chiếc hòm. Ngay cả Trương Ngạc cũng không được nói. Trương Ngạc là người hay nói, không giấu được chuyện gì, giờ gã vẫn còn đang ở Tùng Giang Hoa Đình, tất nhiên là phải cẩn thận một chút rồi. Con người trong bất kỳ lúc nào cũng không được đặc ý vênh váo, quá đặc ý sẽ rất dễ bị phạm sai lầm.

Năng Trụ được sai đến phủ nha Tùng Giang tìm kiếm bọn Trương Ngạc và Ông Nguyên Thăng, lúc này cũng đã về tới nơi. Ngoài Trương Ngạc, Ông Nguyên Thăng, Tưởng Sĩ Kiêu ra còn có bốn tú tài vùng Kim Sơn Vê do Lục Điều Nguyên đứng đầu, ngoài ra còn có hơn 30 sinh đồ Hoa Đình cũng theo đến để gặp mặt Trương Nguyên Trương Giới Tử. Lúc trước tổ cáo Đồng thị tại phủ nha gồm có: Kim Lang Chi, Lục Thao, Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái và hơn hai mươi sinh đồ của Thanh Phố cũng đều tới rồi. Bọn họ cùng đến Vọng Hải tửu lầu ở bên cạnh nhà trọ Vũ Hạc đặt mười bàn ăn. Ba anh em Sơn Âm Trương thị cùng với chư sinh ba huyện Tùng Giang ăn mừng thắng lợi đánh bại Đồng thị. Mặc dù phòng Lý Hình vẫn chưa xét xử bọn Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường, nhưng những sinh đồ có mặt đều thể hiện thái độ sẽ theo dõi chặt chẽ vụ án này, nếu như không xử nặng anh em họ Đồng thì bọn họ sẽ quyết không làm ngơ.

Ba huyện phủ Tùng Giang có hơn một nghìn tám trăm sinh đồ, thật sự có thù với Đồng thị thì chỉ có mười mấy người thôi. Tuyệt đại đa số sinh đồ không thù không oán với Đồng Thị. Nhưng hơn chục sinh đồ này đoàn kết lại thì sẽ trở thành một lực lượng không hề nhỏ. Hơn mười người này đều có anh em bạn bè, điều đó có thể gây ảnh hưởng đến rất nhiều người. Chính vậy mà “ Thư họa khó luận được tiếng lòng “ và “ Ghi chép tội ác của Đồng thị “ đều là những tác phẩm tất yếu, nó ảnh hưởng đến dư luận, khiến cho đại đa số sinh đồ và dân chúng không có thù oán với Đồng thị đều đứng về bên phía bọn họ cùng lên án phê phán Đồng thị.

Chư sinh Tùng Giang đều cho rằng lần đảo Đồng này cục diện thắng lợi đã định rõ, ngoại trừ Kim Lang Chi, Ông Nguyên Thăng là những bạn tốt của Phạm Sướng vẫn còn đang buồn bã với nỗi đau mất bạn, những người khác đều nâng chén cạn ly, hân hoan vui sướng đàm luận với nhau. Tiệc tàn, sinh đồ Hoa Đình ai về nhà nấy, những người huyện khác thì ở lại quán trọ, hẹn nhau ngày mai lại tụ tập ở trước phủ nha, giám sát Hoàng Tri phủ và Ngô thôi quan thẩm án. Ở lại nhà trọ Vũ Hạc gồm có chín người: ba anh em họ Trương, Lục Thao, Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái, Kim Lang Chi, Ông Nguyên Thăng và Tưởng Sĩ Kiêu.

Trong phòng khách của Trương Nguyên, chín người bọn họ ngồi bao quanh một chiếc bàn vuông, cây đèn sứ hai bắc màu trắng trên bàn chiếu ánh sáng vàng vọt, Trương Nguyên nói:

- Cẩn tắc vô áy náy, chư vị thử nghĩ xem Đồng thị có còn thủ đoạn nào có thể phản kích lại chúng ta chăng? Chúng ta đều là học trò, theo đuổi tiền đồ khoa bảng, tuyệt đối không thể chỉ vì chuyện này mà chịu bất cứ sự trừng phạt nào.

Trương Ngạc không đồng ý, nói:

- Đồng Kỳ Xương được công về như con chó chết, theo ta vài ngày nữa thôi là lão sẽ toi đời, làm sao làm được chuyện gì?

Dương Thạch Hương nói:

- Đồng Kỳ Xương làm quan nhiều năm, thư họa nổi tiếng, lại có mối thâm giao với quan lại vùng Tô Châu, Nam Trực Lệ và Kinh thành. Lão sao lại cam tâm để cho hai đứa con phải ngồi tù, chắc hẳn hẳn sẽ viết thư nhờ vả mọi nơi, còn nữa, quan hệ của Đồng Kỳ Xương và Vương Học Đạo cũng không phải ở mức bình thường, hai người là tiến sĩ cùng khoa đó.

Trương Đại ngạc nhiên nói:

- Vương Học Đạo, Vương Biên Vương Đề học?

Dương Thạch Hương cười nói:

- Vương Biên là Chiết Giang Đề học, Nam Trực Lệ Đề học Ngự sử là Vương Dĩ Ninh.

Trương Ngạc hoàn toàn vô lo nói:

- Đề học đất Nam Kinh sao quản được tú tài đất Chiết Giang chúng ta, sợ gì hẳn!

Bọn Dương Thạch Hương và Ông Nguyên Thăng nhìn nhau, trong lòng thầm nghĩ: “Đề học Nam Kinh không thể trực tiếp xử lý tú tài Chiết Giang, nhưng có thể trực tiếp xử lý chúng ta”. Dương Thạch Hương có chút hối hận, y chỉ đi theo Trương Nguyên, Lục Thao để giúp góp thêm tiếng nói tố cáo mà thôi, nào ngờ mọi chuyện lại lớn đến như vậy. Mặc dù nói Trương Nguyên là kẻ cầm đầu, nhưng Trương Nguyên còn có Trương Nhữ Lâm, Thương Chu Phúc làm hậu thuẫn, hơn nữa hẳn chẳng phải là sinh đồ bản địa, đến một ngày Trương Nguyên đi rồi, Vương Dĩ Ninh vì muốn an ủi Đồng Kỳ Xương có thể quay ngược lại trừng trị những sinh đồ lon ton như bọn họ để làm gương cho kẻ khác. Mặc dù theo như tình hình trước mắt, bọn họ không đến mức sẽ bị tước bỏ công danh, nhưng bị đánh một trận, bị giáng một cấp là điều có thể xảy ra.

Trương Nguyên muốn lôi kéo chư sinh Tùng Giang, chuẩn bị cho việc thành lập văn xã, lúc này đương nhiên phải có người đảm đương, hẳn nói:

- Chư vị yên tâm, chuyện này là do Trương Nguyên tôi khởi xướng, trong bất cứ hoàn cảnh nào tôi cũng không trốn tránh... Binh pháp có răn rằng: Mạc xét thắng, tiên xét bại (chưa nghĩ đến thắng lợi vội, xét đến thất bại trước đã), Kỳ kinh răn rằng: Tính thắng nhiều, tính thua ít. Chúng ta cố suy xét xem Đồng Kỳ Xương còn có thể giở những thủ đoạn gì để đối phó với chúng ta, việc viết thư nhờ vả chưa hẳn là đã đủ. “ Thư họa khó luận tiếng lòng “ được truyền bá rộng rãi có thể triệt tiêu danh tiếng bấy lâu nay của Đồng Kỳ Xương, điều mà ta lo lắng là Đồng Kỳ Xương có khả năng cố ý phóng đại chuyện này lên, rồi ỷ vào đó mà làm hại chúng ta.

Đám Trương Ngạc, Dương Thạch Hương vội vàng hỏi:

- Làm lớn chuyện như thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Ngày hôm nay đã có hàng nghìn dân chúng tập trung trước phủ đệ Đồng thị, ngoài việc ném đá ra thì không có một hành động nào quá khích hết, hơn nữa còn có sự tham gia của Lưu Đồng tri và Tường Thông phán nên Đồng Kỳ Xương không thể viết về vấn đề này, lão không làm gì được chúng ta đâu. Nhưng nếu như lão cố ý làm lớn chuyện, phóng đại thành chuyện kẻ sĩ, dân chúng đến phá hoại dinh thự Đồng thị, ví dụ như là: Đồng Kỳ Xương tự tay đốt nhà nhưng ngược lại vu oan là do kẻ sĩ huy động loạn dân cướp đốt nhà lão, vậy là lão đã mượn có vu khống cho chúng ta rồi đó.

Mọi người nghe Trương Nguyên nói vậy, trong lòng đều cảm thấy run sợ, điều này không hẳn là không thể xảy ra. Hai đứa con trai của Đồng Kỳ Xương đều đã bị bắt, lão giờ đang chó cùng rứt giậu, chuyện gì cũng có thể làm được.

Trương Ngạc nói:

- Đã có bách tính Hoa Đình làm chứng, Đồng Kỳ Xương đâu có thể vu cáo cho chúng ta được.

Trương Nguyên nói:

- Sự việc bị làm lớn, ắt hẳn sẽ có quan viên từ Nam Kinh xuống xem xét, những tên quan này đều được nghe những lời gièm pha của Đồng thị từ trước, lại nhìn thấy nhà cửa đích thị là bị hư hại rồi, vậy thì bách tính Hoa Đình làm nhân chứng cũng sẽ đều trở thành loạn dân.

Trương Ngạc thấy sắc mặt của mọi người có phần lo lắng bèn cười lớn nói:

- Chư vị chớ vội hoang mang, Giới Tử đã nghĩ được đến điều này thì ắt hẳn là đã có kế sách.

Trương Nguyên cười nói:

- Ta chỉ là dựa vào tình huống xấu nhất để phỏng đoán đối thủ, Đồng thị chưa hẳn là đã nghĩ ra được cái kế độc như vậy. Nhưng chúng ta cũng không được vì vậy mà vui mừng quá, phòng ngừa kỹ càng đối thủ mới có thể khiến chúng ta đứng ở thế bất bại. Ta cho Lai Phúc và Vũ Lăng đi tìm Tông Dực Thiện, giờ này chắc là cũng có tin tức rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 230

Lửa thiêu Đồng hoạn (1)

Tùng Giang tri phủ Hoàng Quốc Đình đợi sau khi các sinh đồ giải tán về hết, bèn nhanh chóng ngồi kiệu đến Đồng phủ thăm thầy Đồng. Hôm trước Hoàng Quốc Đình vẫn còn đi ngang qua Đồng phủ, vậy mà chỉ cách có hai ngày cảnh tượng đã có sự thay đổi lớn đến như vậy. Ngày trước nobộc đông đúc, thật đúng là cảnh tượng của một gia đình quyền quý; bây giờ thì lạnh lẽo như thể miếu hoang vậy. Trời đã tối đen đến lúc phải thắp đèn lên rồi, nhưng trong phủ đèn đóm le lói, Đồng phủ rộng lớn là thế mà giờ đây tựa như vườn hoang nhà trống.

Con trai thứ ba của Đồng Kỳ Xương là Đồng Tổ Hòa ra đón Hoàng Quốc Đình vào. Đồng Tổ Hòa vốn không biết ăn nói, gương mặt hiện rõ sự lo lắng. Đồng Tổ Hòa rước Hoàng Quốc Đình vào trong phủ gặp cha già đang ở trong phòng ngủ. Hoàng Quốc Đình nhìn thấy Đồng Kỳ Xương đang nửa nằm nửa ngồi trên một chiếc giường khảm đồi mồi, bên cạnh ngoài hai tỳ nữ ra còn có đường huynh (anh họ) của Đồng Kỳ Xương tên là Đồng Càn Am. Đồng Kỳ Xương mặt mũi xám ngoét vừa nhìn thấy Hoàng Quốc Đình liền nước mắt lưng tròng, bi thương nói:

- Đôn trụ huynh, Đồng mỗ nào có tội tình gì, sao lại phải chịu cái họa này? Con ta cho dù có mắc chút sai lầm, nhưng đều là có công danh cả, nay lại phải bị bắt trói đến gặp quan, Đồng mỗ chết không nhắm được mắt! Hoàng Quốc Đình vội vã chạy đến nắm lấy tay của Đồng Kỳ Xương, ngồi xuống chiếc đôn bên cạnh giường, an ủi nói:

- Xin thầy đừng quá lo lắng, trước mắt hai thế huynh vẫn ổn cả, cũng chưa bị tổng giam vào ngục, đều ở trong nhà giam chờ xét hỏi thôi. Học trò đã dặn dò rồi, đám sai dịch không được phép vô lễ.

Đồng Kỳ Xương không thể nghe thêm được nữa, tức giận nói:

- Tên Trương Nguyên vùng Sơn Âm thực là độc ác, chỉ vì có hiềm khích cũ với Tổ Thường mà hấn cổ động sinh đồ và dân chúng vu cáo cho Đồng mõ là ác nhân của ba huyện, khuấy động dân chúng, bắt ép quan phủ, người như hăn lẽ nào không đáng bị bắt sao?

Hoàng Quốc Đình khó xử nói:

- Thưa thầy, cái tên Trương Nguyên đó cực kỳ狡 hoạt, hăn không để lại chút sơ sẩy nào. Hai người Lưu Đồng tri, Tưởng Thông phán hồ đồ, bị Trương Nguyên lợi dụng. Học trò không thể định tội Trương Nguyên được, hơn nữa hăn lại là sinh đồ của Chiết Giang.

Đồng Kỳ Xương phản nộ tốt độ:

- Trương Nguyên đã hủy hoại cả nhà Đồng thị rồi! Hai đứa con trai của ta bị bắt nhốt, đám tiện nô tiện tì kia cho rằng Đồng thị đã lâm vào cảnh đường cùng nghèo khó, bèn nổi lòng tham, chúng ăn trộm của cải rồi lén lút trốn đi, đã có đến mấy chục tên rồi. Còn nữa, ta vừa lệnh cho người đi kéo con thuyền bị chìm lên bờ thì mới biết mười hai hòm gỗ lớn trên thuyền đã không cánh mà bay, toàn bộ sưu tập và quá nửa gia tài của Đồng mõ đều ở trong đó. Thế này thì có khác gì soát nhà đâu? Đôn Trự huynh, Đồng mõ phạm tội gì mà đến nỗi bị soát nhà, quốc pháp ở đâu? Thiên lý ở đâu?

Hoàng Quốc Đình ngậm ngùi không nói lời nào, đối với thầy Đồng y đúng là lực bất tòng tâm. Đừng nói là bắt Trương Nguyên, cho dù là hai người Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường y cũng không dám bao che. Cái chết của Phạm Sưởng khiến cho dân chúng vô cùng phẫn nộ, không xử

lý khéo thì cảnh tượng dân chúng bao vây Đồng thị sẽ lại tái diễn tại nha môn phủ Tùng Giang. Đường huynh của Đồng Kỳ Hưng, Đồng Càn Am nói:

- Hoàng phủ tôn, Tổ Nguyên, Tổ Thường xin Hoàng phủ tôn quan tâm chiếu cố hơn.

Hoàng Quốc Đình nói:

- Nếu hai vị thể huynh chịu thẩm vấn ở Tùng Giang thì sẽ rất bất lợi, học trò cho rằng, đưa hai vị thể huynh tới Nam Kinh chắc hẳn sẽ tốt hơn.

Đưa tới Nam Kinh có nghĩa là áp giải bọn chúng đến Bộ hình tại Nam Kinh để thẩm vấn. Hoàng Quốc Đình là muốn trốn tránh trách nhiệm. Nếu như Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường chịu thẩm vấn tại Tùng Giang, y không thể xử nặng, xử nhẹ thì y lại không dám, tiến thoái lưỡng nan. Nhưng đối với Đồng Kỳ Xương mà nói, áp giải hai đứa con trai đến Nam Trục Lệ thẩm án thì bất luận phán quyết như thế nào cũng sẽ khiến cho thanh danh của lão bị hủy hoại, hổ thẹn với sĩ tử trong thiên hạ.

Đồng phủ rất tĩnh lặng, mấy người trong phòng ngủ đều trầm ngâm không nói, chỉ có tiếng thở dốc dồn dập của Đồng Kỳ Xương. Đồng Kỳ Xương nói:

- Đôn Trự huynh, chẳng nhẽ không còn cách nào sao?

Hoàng Quốc Đình nói:

- Thưa thầy, không phải là học trò không tận tâm, đám sinh đồ kia chúng tuyên bố rằng sẽ ngày ngày theo dõi vụ án này, khắp ba huyện Tùng Giang, đến cả đàn bà con nít cũng đều biết chuyện. Hơn nữa những người đến tố cáo quý phủ ngày càng đông, điều này là rất bất lợi cho hai vị thể huynh.

Đồng Càn Am nói:

- Bọn sinh đồ kia can dự vào việc công, Hoàng phủ tôn có thể dựa vào văn bia của Thái tổ để phạt bọn chúng, ắt hẳn chúng sẽ không dám làm loạn.

Hoàng Quốc Đình thầm nghĩ: “Người nói thật dễ dàng, bọn sinh đồ đó không phải chỉ một hai tên mà là hàng chục tên, lại còn thêm cả đám đông dân chúng đang theo dõi vụ án này. Khổ chủ cũng không phải chỉ có thân quyến của Phạm Sưởng mà còn có Thanh Phố Lục thị, hàng chục hộ dân ở Cầu Trường Sinh Hoa Đình, sinh đồ Thượng Hải, sinh đồ Kim Sơn Vệ, tất cả đều đoàn kết lại tố cáo Đồng thị”, y bèn nói:

- Càn Am công, hiện giờ chuyện sinh đồ can dự công sự là rất phổ biến rồi, muốn trừng trị bọn chúng thì phải có chứng cứ, có lý lẽ. Chuyện ngày hôm nay, vì do người nhà của Phạm Sưởng cầm đầu, tên quan hồ đồ Lưu Đồng Tri cũng tham gia, hơn nữa sinh đồ và bách tính lại chưa có hành động quá khích, thật là khó trị tội bọn chúng.

Đồng Kỳ Xương trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên nói:

- Nếu bọn chúng có những hành động quá khích, thì Đôn Trụ huynh có thể trị tội chúng được đúng không?

Hoàng Quốc Đình không hiểu rõ ý của Đồng Kỳ Xương nên không dám đồng ý.

Đồng Càn Am nói:

- Hôm nay ở giữa sông, thuyền đu bị rò nước, sắp chìm đến nơi. Bọn diêu dân đó ném đá như mưa, không cho thuyền cập bờ, đó chẳng phải là muốn ép chết cha con Huyền Tế hay sao? Đó chẳng phải là hành động quá khích ư?

Đồng Kỳ Xương xua xua tay, cười nham hiểm nói:

- Ta nói không phải là chuyện này, việc chìm thuyền nếu như có án mạng mới được coi là quá khích, Đôn Trụ huynh, huynh nói phải vậy không?

Hoàng Quốc Đình âm ừ.

Đồng Kỳ Xương lệnh cho thị tỳ đứng bên cạnh ra ngoài, Đồng Tổ Hòa cũng ra ngoài. Trong phòng chỉ còn có ba người: lão, Hoàng Quốc Đình và đường huynh Đồng Càn Am. Đồng Kỳ Xương nói:

- Đôn Trụ huynh, đây là Chiết Đảng của phe Trương Nhữ Lâm muốn dồn ta vào chỗ chết, Chiết Đảng lo lắng rằng một khi Đông cung kế ngôi thì Chiết Đảng bọn chúng sẽ thất thế. Giờ đây Vạn Lịch Hoàng đế tuổi đã cao, các đảng phái trong triều tranh đấu nhau ngày càng khốc liệt. Bọn chúng muốn đối phó với Đồng Kỳ Xương ta để thăm dò, nếu như chúng ta bất lực không phản kích lại được, thì ắt hẳn thế lực của Chiết Đảng sẽ ngày càng khoa trương.

Hoàng Quốc Đình không dám ngắt lời, trong lòng nghĩ: “Thầy Đồng nói vậy là ý gì? Chẳng nhẽ lại muốn cầu viện Đông cung. Đông cung vì không được hoàng thượng sủng ái nên những năm gần đây luôn cư xử hết sức cẩn thận, chỉ lo sợ có sơ sẩy gì thì cũng không khá hơn việc đưa Bồ Tát bùn qua sông là mấy. Chỉ đợi chờ cho đến ngày được kế vị mới có thể có ngày được rạng rỡ quyền uy. Hiện tại chắc chắn là lực bất tòng tâm.” Chợt nghe thấy Đồng Kỳ Xương hào hứng nói:

- Ngày hôm nay nếu như không có quyết tâm tráng sĩ tự chặt cổ tay, thì thật khó để thoát khỏi cảnh khốn quẫn này. Đợi cho đến nửa đêm, phủ đệ của ta sẽ bị đám điêu dân do Trương Nguyên cầm đầu phóng hỏa thiêu rụi, ha ha, đó chắc chắn được coi là hành động quá khích rồi đúng không? Gia

tài, nô bộc của Đông thị đã bị mất quá nửa, thế thì hãy cho nó bốn bề thiêu rụi, cháy sạch sành sanh luôn đi.

Hoàng Quốc Đình rùng mình, trong lòng nghĩ đây quả là một kế hay có thể xoay chuyển tình thế biến bại thành thắng, chỉ có điều chuyện bùng nổ ra thì rất bất lợi cho tiếng tăm chính trị của Tùng Giang tri phủ là y. Nhưng sự việc đã náo loạn lên rồi, việc xử lý vụ án hai thiếu gia Đông thị như thế nào khiến y rất đau đầu. Nếu mượn chuyện phóng hỏa thiêu rụi Đông phủ để thẳng tay trừng trị những sinh đồ và điều dân có liên quan thì sau này khi hành sự sẽ không bị những sinh đồ này cản trở, y bèn nói:

- Vậ học trò xin về trước chuẩn bị, đợi cho bên Đông phủ bị cháy sẽ lập tức truyền lệnh cho nha dịch đi bắt bọn Trương Nguyên, ít nhất cũng phải tước được công danh của Trương Nguyên.

Đổng Kỳ Xương bảo đường huynh Đổng Càn Am tiền Hoàng Quốc Đình ra khỏi phủ, lúc này đã trống canh hai. Đổng Kỳ Xương đau ốm nhưng vẫn gắng gượng triệu tập người nhà thân cận, lệnh cho bọn chúng thu dọn những thư họa và đồ cổ cất giữ trong Huyền Thường Trai và Họa Thiên thất chờ mệnh lệnh. Gạo thóc, lúa mì cất giấu ở kho gạo phía tây chuyển đến tòa nhà phía đông, chuẩn bị dùng chiếu lau chùi lửa đốt cháy kho gạo, đốt lửa từ hướng tây sang hướng đông, như vậy có thể thuận tiện cho việc di chuyển của cái đồ đặc quý giá và thóc gạo sang bên dinh thự của Đổng Tổ Hòa ở phía đối diện. Đổng Càn Am lo lắng nhiều người biết sẽ làm lộ chuyện, Đổng Kỳ Xương cười nham hiểm nói:

- Lúc này là lúc nào rồi, dù cho có bị lộ chuyện thì đã sao, chỉ cần lửa cháy, bọn Trương Nguyên sẽ khó đường chối cãi, ta cần bằng chứng thép là nhà cửa đã bị thiêu rụi.

Lão nghĩ một lúc rồi nói nhỏ:

- Nếu như không có người thương vong thì sự tình không coi là lớn được, cần tắc vô áy náy, hãy cho người đi trối Tông Dực Thiện và cha mẹ hẳn, vút vào trong kho gạo. Tên nô bộc đó đã làm xấu mặt ta, nhân cơ hội này mà thanh toán hẳn.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 231

Lửa thiêu Đồng hạon (2)

Hôm nay Đồng phủ đại loạn, lúc chập choạng tối, Tông Dực Thiện đã lặng lẽ đưa cha mẹ đang làm công ở nhà bếp Đồng phủ trốn ra ngoài. Y tìm được một nhà trọ ở thành Bắc rồi bố trí cho cha mẹ ở đó. Tông Dực Thiện lo lắng nhất vẫn là cha mẹ, nếu không thì năm ngoái y đã không từ Nam Kinh quay về. Nửa năm nay cha con Đồng thị làm nhục y và cha mẹ y khiến cho một chút niệm tình cũ của y đối với Đồng thị hoàn toàn tan biến. Y ổn định cho phụ mẫu xong, chuẩn bị đi tìm Trương Nguyên, nhất thời không biết Trương Nguyên đang ở đâu, đoán rằng Trương Nguyên cũng sẽ đi tìm mình nên quay lại khu vực gần Đồng phủ, may mà gặp được Vũ Lăng và Lai Phúc. Vũ Lăng mời Tông Dực Thiện đến nhà trọ Vũ Hạc, lúc ba người Tông Dực Thiện, Vũ Lăng và Lai Phúc đi khỏi thì nhìn thấy kiệu của Tùng Giang tri phủ từ Đồng phủ đi ra. Tông Dực Thiện đến nhà trọ Vũ Hạc gặp gỡ bọn Trương Nguyên. Trương Nguyên chấp tay hàn huyên chào hỏi Tông Dực Thiện, những người khác thấy Trương Nguyên cư xử tương kính, cũng đều đối xử khách khí lịch sự với Dực Thiện, không dám coi y là người hầu. Nói tới khả năng Đồng Kỳ Xương sử dụng độc kế, Tông Dực Thiện nói:

- Vậy thì để tôi quay lại thăm dò xem sao.

Trương Nguyên nói:

- Không cần đâu, Đồng thị nếu như muốn dùng độc kế, Dực Thiện huynh quay trở lại thì có khác nào dẽ vào miệng cọp, sẽ không còn đường ra. Đẽ sẽ phái người khác đi thăm dò.

Trương Nguyên sai Mục Kính Nham và Lai Phúc đi, đem theo chút ngân lượng để dễ bề hối lộ cho đám nô bộc Đồng thị, Trương Ngạc cũng muốn đi, gã và Năng Trự đem theo cả kính viễn vọng, Dực Thiện cũng theo đi.

Năm người bọn Trương Ngạc đi tới cửa sau Đồng phủ đợi một hồi lâu, không thấy có người ra kẻ vào. Trương Ngạc trèo lên một cây đại thụ bên bờ sông, dùng kính viễn vọng nhìn vào Đồng phủ. Đêm nay có ánh trăng nhưng loại kính viễn vọng này sao có thể nhìn được trong bóng tối. Mặc dù trong phủ có ánh đèn nhưng nhìn bằng kính viễn vọng thì chỉ thấy những đốm sáng lay động, chẳng thà nhìn bằng mắt thường còn rõ hơn. Mục Kính Nham thị lực tốt, để Mục Kính Nham trèo lên cao nhìn. Mục Kính Nham tập trung nhìn một lúc rồi nói:

- Mọi người trong Đồng phủ đi lại bận rộn, đang chuyển đồ đạc, từ tây chuyển sang đông.

Trương Ngạc vỗ đùi một cái rồi nói:

- Vậy là đúng rồi, Đồng Kỳ Xương quả là muốn dùng độc kế này!

Bọn Trương Nguyên, Lục Thao, Dương Thạch Hương cũng ở cách Đồng phủ không xa chờ đợi tin tức. Nhận được hồi báo của Trương Ngạc, Trương Nguyên lập tức mời bọn Ông Nguyên Thăng, Tưởng Sĩ Kiêu đi tập hợp chư sinh nhanh chóng đến Tùng Giang phủ nha. Có đến hơn mười sinh đồ thuê trọ gần Vọng Hải Lâu vừa gọi liền có mặt. Cùng lúc đó, Trương Nguyên cũng lệnh cho nô bộc của mọi người vào các nơi trong thành phát tán thông tin, nói rằng Đồng thị muốn phóng hỏa đốt nhà hòng vu oan cho sinh đồ và bách tính. Kim Lang Chi có chút lo lắng nói:

- Giới Tử huỳnh, nếu như Đồng phủ chỉ là đang thu dọn đồ đạc để dọn ra trang viên ngoài thành, vậy thì chúng ta chẳng phải là mắc tội vu khống hay sao?

Trương Nguyên nói:

- Chuyện này thà tin là có chứ không nên tin là không, cho dù Đồng phủ chưa nghĩ ra được kế này, chúng ta cứ phải bắt nọn, chặn ngay con đường đi này của lão, cho dù là vu khống thì cũng không sao. Chúng ta có thể nói là Đồng thị tự tính được kế hoạch sẽ thất bại nên không dám hành động phóng hỏa đốt nhà. Việc này Đồng phủ không thể nào tự biện minh được.

Trương Ngạc cười nói:

- Quá hay, cái này gọi là không cần biết có hay không, chúng ta bảo rằng có thì sẽ có, ha ha.

Bởi vì Hoàng Quốc Đình vừa mới qua Đồng phủ, nếu như Đồng Kỳ Xương thực muốn phóng hỏa đốt nhà, vậy thì Hoàng Quốc Đình nhất định là đồng mưu. Thông qua đám tú tài Hoa Đình, Trương Nguyên biết rằng Lý Hình Thính Thôi quan Ngô Huyền Thủy thường ngày không hòa thuận với Hoàng Quốc Đình và Đồng Kỳ Xương, bèn ngay lúc đó cùng một nhóm tú tài đi cầu kiến Ngô Huyền Thủy.

Đã qua thời gian canh ba, Ngô Huyền Thủy đã tắm rửa và lên giường đi ngủ, bị chửi sinh đánh thức, rất bức bối. Nhưng khi nghe Trương Nguyên và đám chửi sinh khiêu nại, thái độ lập tức thay đổi, trong lòng nghĩ: “Hoàng Quốc Đình ban nãy phái quan sai tới Lý Hình Thính điều hơn bốn mươi sai dịch đi nghe lệnh, hóa ra là để phục vụ cho việc này”. Cảm thấy bức tức tột độ: “Đồng Kỳ Xương, Hoàng Quốc Đình thật là ác độc, bọn chúng thực hiện độc kế này nhưng không thèm bàn bạc với ta tiếng nào, Hoàng Quốc Đình ắt hẳn là muốn mượn chuyện này mà một mũi tên bắn hai con chim.

Vừa có thể trừng trị được bọn Trương Nguyên, lại vừa có thể mượn cớ sơ xuất trong vụ cháy nhà Đồng thị mà bãi chức quan của ta.”

Ngô Huyền Thủy lập tức cho người đi mời Lưu Đồng Tri đến gặp mặt, nói là có chuyện gấp cần bàn bạc. Lưu Đồng Tri và Hoàng Quốc Đĩnh cũng vừa mặt nhưng không vừa lòng, Tá nhị quan và trưởng quan rất ít khi có mối quan hệ tốt. Lưu Đồng Tri nhanh chóng đến chỗ Ngô Huyền Thủy nói chuyện chư sinh tố cáo, Lưu Đồng Tri trầm ngâm nói:

- Ngô đại nhân lát nữa định ứng phó thế nào?

Ngô Huyền Thủy cười nham hiểm nói:

- Trước tiên cứ đến Đồng phủ xem Đồng thị phóng hỏa đốt nhà đã.

Trương Nguyên và chư sinh hết sức kinh ngạc, bọn họ đến đây tố cáo với Ngô Huyền Thủy, mục đích là mong Ngô Thôi quan sẽ làm chứng cho bọn họ. Thực ra đến bọn họ cũng không chắc chắn Đồng thị có thật là sẽ phóng hỏa đốt nhà hay không, vậy mà Ngô Huyền Thủy lại nhận định chuyện đốt nhà sẽ xảy ra, còn muốn tới Đồng phủ xem xét tình hình, lẽ nào Ngô Thôi quan đã có thêm được thông tin gì chẳng?

Dưới ánh trăng nhạt, Ngô Huyền Thủy, Lưu Đồng Tri và hơn ba mươi người bọn Trương Nguyên, lại thêm bốn mươi sai dịch của Lý Hình Thính nhanh chóng đến khu vực gần Đồng phủ, trước tiên phong tỏa đường phố, lặng lẽ chờ ngóng Đồng phủ nổi lửa.

Đồng Kỳ Xương lệnh cho những gia nhân đặc lực canh giữ cửa trước, cửa sau, chỉ được vào không được ra. Lão nghĩ rằng như vậy có thể đảm bảo không bị lộ tin tức, cho nên lão cơ bản không biết rằng xung quanh phủ của lão đều có người đang theo dõi. Đồng Kỳ Xương sai người đi bắt trói ba người nhà Tông Dực Thiện, gia nhân hồi báo rằng Dực Thiện và phụ mẫu của y đã trốn thoát rồi. Đồng Kỳ Xương nội giận nói:

- Tên tiện nô, để xem nó có thể chạy đi đâu!

Lão nhăn trán suy nghĩ một lúc rồi sai người trói một tên gia nhân già đang mang bệnh ném vào kho gạo.

Lúc này vạn vật yên lặng, Đồng Kỳ Xương ngồi trên kiệu, hai người kiệu phu khỏe mạnh khiêng lão, Đồng Kỳ Xương ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng đã nghiêng hướng Tây rồi, sớm đã qua canh ba, đến lúc rồi, lão bèn ra hiệu cho tên gia nô bên cạnh mình, tên hầu thừa một tiếng rồi nhanh chóng đến kho gạo, châm lửa đốt cháy hai chiếc chiếu lau rách đã được tẩm dầu. Một lúc sau kho gạo bốc cháy, nhanh chóng ngọn lửa đã lan đến nhà bếp.

Đồng Kỳ Xương ngăm nhìn ngọn lửa cháy một hồi rồi nói:

- Đi thôi.

Hai người kiệu phu nhắc kiệu lên và khiêng Đồng Kỳ Xương đến đông viện, đồng thời hét lớn. Những tên người hầu biết rõ sự tình bèn hét lớn là do Trương Nguyên vùng Sơn Âm dẫn đầu đám điêu dân phóng hỏa cướp bóc. Trong Đông phủ vẫn còn rất nhiều gia nhân và người hầu không biết sự tình tưởng điêu dân đến đốt nhà cướp bóc thì sợ hãi hồn bay phách lạc, chạy loạn ầm ĩ, bọn chúng được kêu chạy đến đông viện.

Cửa lớn đông viện vừa mở, gia nhân, người hầu Đồng thị nhốn nháo chạy ra, rất nhiều nô bộc đang vận chuyển đồ đạc từ tây sang đông từng hòm từng hòm, đến trước cửa nhìn ra ngoài bỗng thấy dưới ánh trăng mờ nhạt là một toán người đen đen mờ mờ đang đứng đó. Làm cho người trong phủ sợ hết vía, không dám vác hòm nữa, vội vàng chạy ngược lại, lớn tiếng gọi:

- Đại lão gia, quả thật là có cướp đến.

Đồng Kỳ Xương quát:

- Gọi loạn lên cái gì thế?

Lão không tin là những kẻ đục nước béo cò lại đến nhanh như vậy, bèn sai kiệu phu khiêng lão ra ngoài xem. Lúc này, những tên sai dịch của Lý Hình Thính đứng ngoài cửa đã thắp đèn, ba chữ: “Lý Hình Thính” sáng lên dưới ánh đèn khiến người ta tỉnh mắt. Đồng Kỳ Xương chỉ cho đó là người của Hoàng Quốc Đình, trong lòng thầm nghĩ: “Hoàng Quốc Đình vội vã quá, còn sớm vậy mà đã đến rồi. Lão nên lập tức đi bắt đám người Trương Nguyên mới đúng chứ.”

Ngô Huyền Thủy và Lưu Đồng Tri bước ra từ sau hàng đèn thứ nhất, im lặng nhìn Đồng Kỳ Xương. Ngô Huyền Thủy hỏi một câu:

- Đồng Hàn lâm, quý phủ cháy lớn cần cứu hay là không?

Hàng chục chư sinh cùng đồng thanh nói:

- Đồng Hàn lâm, vụ cháy này cứu hay không cứu?

Giọng điệu đầy châm chọc.

Lại có một người lớn tiếng nói:

- Đồng công tính kế trấn động cả Tùng Giang, một ngọn lửa mà thiêu cho rụi sạch.

Cổ họng Đồng Kỳ Xương rên lên hai tiếng: “Ôi, ôi”, chân tay phát run, sắc mặt tím ngắt, đột nhiên toàn thân nghiêng ngả, rồi ngã xuống kiệu.

Đồng Kỳ Xương phóng hỏa đốt nhà hòng vu cáo cho chư sinh đã trở thành trò cười cho thiên hạ. Tên nô bộc già ốm bị Đồng Kỳ Xương sai người trói lại ném vào kho gạo cũng được cứu thoát. Người cứu không phải là thuộc hạ của Ngô Huyền Thủy mà là người của Đồng phủ. Tên người hầu đó không biết chuyện Đồng lão gia tự tay phóng hỏa đốt nhà, y cho

rằng có người phóng hỏa cướp của thật, bèn lấy gậy gộc đi tới tây viện quyết sống mái với lũ cướp để bảo vệ Đồng phủ, nghe thấy có tiếng kêu cứu phát ra từ kho gạo bèn đập đổ cửa xông đến cứu người ra.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 231

Lửa thiêu Đồng hoạn (3)

Đương nhiên là nếu như trước cửa phủ không có đám người Ngô Huyền Thủy thì chắc chắn rằng tên nô bộc kia vừa được cứu ra cũng sẽ bị Đồng Kỳ Xương sai người ném y trở lại biển lửa.

Ngọn lửa thiêu Đồng phủ tây viện được dập tắt, cũng may là nhờ có trận mưa hôm qua, khiến cho ngọn lửa lan chậm, nếu không thì Đồng phủ sẽ bị thiêu rụi chẳng còn thứ gì, mà lại còn liên lụy đến cả những nhà xung quanh.

Hoàng Quốc Đình nhìn thấy lửa cháy ở Đồng phủ, bèn lập tức sai người đi bắt bọn Trương Nguyên, nhưng lại không bắt được gì. Cùng lúc đó mới hay tin Ngô Huyền Thủy, Lưu Đồng Tri và một nhóm chư sinh đi tới Đồng phủ, ông ta mới ngộ ra sự việc đã bị bại lộ, tức giận tột cùng, lần này thì đúng là tức giận mà đổ bệnh.

Dân chúng Hoa Đình không đốt Đồng hoạn, cũng không cướp bóc Đồng hoạn, nhưng Đồng hoạn đã hoàn toàn bị hủy hoại rồi, danh tiếng của Đồng Kỳ Xương đã bị bôi thối. Đồng Kỳ Xương thường ngày đối với những người tới xin họa của lão chỉ cần gửi cho lão nhuận bút hậu hĩnh, lão sẽ đều không từ chối. Tất nhiên đại bộ phận trong số đó đều là gia nô của lão thế bút. Nhưng hiện tại thì ở Tùng Giang phạm nhà nào có họa của Đồng Kỳ Xương thì hoặc là nhanh chóng thu cất lại, hoặc là tự thiêu hủy, không dám công khai tự hào treo bày, nếu không sẽ bị người khác cười

nhạo. Trên đường phố những cửa hàng có biển hiệu là bút tích của Đồng Kỳ Xương thì phải nhanh chóng gỡ xuống, nếu không sẽ bị người khác ném đá cho vỡ tan. Tọa Hóa Tự phía đông thành có bốn chữ “Đại Hùng Bảo Điện” treo ngay trước chính điện là bút tích của Đồng Kỳ Xương. Ngày hôm đó từ sáng sớm đã có một kẻ nhàn rỗi lấy đá ném vào tấm hoành phi. Đến nỗi hòa thượng sợ quá bèn tự bắc thang lên gỡ bức hoành phi xuống, tên nhàn rỗi đó đập nát bức hoành phi, nói đó là “Đập nát Đồng Kỳ Xương”. Thực ra tên nhàn rỗi đó chẳng có thù oán gì với Đồng thị, mà chỉ là hiện tại đang có một phong trào đánh đổ Đồng thị, nên tên nhàn rỗi đó chắc chắn là không tự cho mình lạc hậu được.

Sáng sớm ngày hai mươi tháng năm, Trần Kế Nho cười nai sừng tấm (<http://baike.baidu.com/view/300019.htm>) đến Hoa Đình thăm bạn cũ Đồng Kỳ Xương, nữ đồ đệ Vương Vi cũng đi theo cùng. Chạng vạng tối qua ở Đông Xa Sơn, Trần Kế Nho đã được nghe kể chuyện Đồng Kỳ Xương bức tử tú tài Phạm Sưởng, Trương Nguyên dẫn đầu đám chư sinh đến Đồng phủ đòi công lý, lại có đến hàng nghìn bách tính đến vây quanh Đồng phủ, mưa to cũng mặc nhất định không chịu giải tán. Cuối cùng thì Đồng Tổ Thường và Đồng Tổ Nguyên bị dẫn trời giải đến công đường. Trần Kế Nho kinh ngạc vô cùng, mới trước đó một hôm thôi Trương Nguyên vẫn còn ở đây đánh cờ, xem mẫu chữ khắc bia cùng ông ta, vậy mà ngày hôm sau đã gây ra chuyện lớn như vậy!

Còn về chuyện đêm nay Đồng thị bị thiêu rụi nhà cửa thì Trần Kế Nho vẫn chưa được biết, đến khi vào huyện thành Hoa Đình rồi mới được nghe nói, khắp thành đang bình luận về Đồng Kỳ Xương. Trần Kế Nho thường ngày hành thiện tích đức, được người người ngợi khen, rất được dân chúng tôn trọng, nhưng hôm nay vào thành rõ ràng cảm nhận được thấy những ánh nhìn khác lạ. Có một người quen cũ bước tới nắm chặt dây cương của con nai sừng tấm nói:

- Mi công, chúng ta nói chuyện một chút nhé.

Trần Kế Nho bước xuống cùng với cổ nhân tới gốc cây bên đường nói chuyện, người đó hỏi:

- Mi công đi thăm Đồng Kỳ Xương phải không?

Gọi trực tiếp tên của người khác là rất bất kính, Trần Kế Nho chau cặp mày dài đáp lại:

- Đúng vậy.

Người đó bèn nói:

- Mi công không biết những tội lỗi mà cha con Đồng thị đã gây ra hay sao? Mi công cao phong lượng tiết, sao lại có thể cùng hàng ngũ với Đồng hoạn được, tuyệt đối không nên đi, Mi công hãy xem cái này đi:

Người đó đưa cho Trần Kế Nho một bản “Thư họa khó luận tiếng lòng” chép tay.

Trần Kế Nho xem cuốn “Thư họa khó luận tiếng lòng”, cặp lông mày dài chuyển động liên hồi, rồi hỏi:

- Bản này là do ai viết vậy?

Người đó nói:

- Nghe nói là do Tiểu Tam Nguyên Trương Giới Tử vùng Sơn Âm viết, nhưng không biết thực hư ra sao.

Vương Vi đạo quan vải bào, không quá trang hoàng nhưng xinh đẹp chẳng gì sánh được, nghe nói bài văn này là do Trương Nguyên viết thì bèn đến xem, nét mặt vô cùng ngạc nhiên.

Người quen cũ của Trần Kế Nho còn kể lại chuyện hôm qua cùng với chuyện nửa đêm Đồng Kỳ Xương phóng hỏa đốt nhà hòng vu oan cho chú sinh một cách rành rọt. Trong lúc người đó kể có đến vài người bước tới vây quanh, bọn họ đều mắng nhiếc Đồng Kỳ Xương, yêu cầu Mi công không nên qua lại với tên ác quan đó nữa, phải cắt đứt mọi quan hệ mới đúng, nếu không sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh của Mi công.

Trần Kế Nho thản nhiên nói:

- Tình bạn hơn bốn mươi năm, sao lại không đi thăm hỏi cơ chứ?

Biểu ý cho mọi người giãn ra, Trần Kế Nho đi ra khỏi đám đông, người hầu đằng sau dắt con nai sừng tấm, và còn cả mấy người Vương Vi cũng đi theo đằng sau.

Đến trước cửa Đồng phủ, chỉ nhìn thấy cửa đóng chặt, gõ cửa một hồi cũng không có người ra mở cửa. Trần Kế Nho đi đi lại lại trước cửa không chịu về, miệng nói nhỏ:

Hiếu giác hàn thanh tán liễu đề, Thiên lâm tuyết sắc áp chi đề.

Hành nhân bất đáo hàm đan đạo, Nhất chủng yên sương dã tự mê (Tạm dịch: Tiếng kèn báo sáng vọng bờ đề đầy liễu. Nghìn cây tuyết trắng nặng trĩu cành. Người đi không đến Hàm Đan đạo, Một làn khói trắng cũng làm người tự say.) Vương Vi biết đó chính là đề họa thơ của Đồng Kỳ Xương, cô có thể cảm nhận được thương cảm của Mi công. Mi công và Đồng Kỳ Xương đã là bạn thư họa, bạn thư pháp hơn bốn mươi năm, hôm nay đột nhiên biết được những hành động ác độc của Đồng Kỳ Xương nhiều như vậy, đó rốt cục là do đám người Trương Nguyên bày đặt hãm hại, hay thực chất Đồng Kỳ Xương là con người như vậy? Hoặc giống như Trương Nguyên đã nói trong “Thư họa khó luận tiếng lòng”, trong thư họa là một Đồng Kỳ Xương, tham tài háo sắc, tâm địa bất lương lại là một Đồng Kỳ Xương khác, có thật là như vậy không?

Một hồi lâu, Trần Kế Nho cười lên lưng con nai rồi nói:

- Về thôi.

Con nai đi được vài bước, Trần Kế Nho ngoái đầu hỏi Vương Vi:

- Vương Vi, con có cần ngồi kiệu không?

- Không cần, chân của đệ tử rất khỏe.

Wương Vi đi nhanh vài bước, đi bên cạnh con nai.

Toán người rời khỏi huyện thành Hoa Đình, chậm rãi đi theo hướng Đông Xa Sơn, Trần Kế Nho ngồi trên lưng con nai yên lặng không nói, Vương Vi cuối cùng không kìm nổi nữa, bèn hỏi:

- Đồng Hàn lâm mắc phải nạn này, Mi công thấy thế nào?

Trần Kế Nho không đáp, đợi một lát mới từ từ nói:

- Nhược phi bề nghề càn khôn, Định thị lưu liên quang ảnh, Bán biểu bạch tửu sơ tỉnh, Nhất cuốn hoàng đình cao chẩm.

Wương Vi trộm làm cái mặt xấu, trong lòng nghĩ: “Mi công đây là suy nghĩ mọi bề mà nói giúp lão, nhưng Mi công không đấu tranh cho Đồng Hàn lâm, có lẽ là Mi công cũng nhận định rằng Đồng Hàn lâm thật có điều sai trái, chỉ là vì nghĩa tình bạn bè mà không bình luận thôi.”

Xa Sơn đã hiện ra trước mắt, Trần Kế Nho thở phào nhẹ nhõm hỏi:

- Vương quan, tên Trương Nguyên đó xem chừng đã giải quyết xong mọi việc, tới đây sẽ tới Quốc Tử Giám ở Nam Kinh, con có còn muốn đi cùng hãn không?

Wương Vi sắc mặt ửng hồng, diễm lệ như hoa đào nói:

- Mi công đang nói gì vậy, đệ tử chỉ là ngồi cùng thuyền thôi, làm gì có chuyện đi cùng hãn ta.

Trần Kế Nho nói:

- Trương Nguyên người này tâm cơ khó lường, tuổi còn nhỏ nhưng đã tàn nhẫn như vậy, không cùng một đường với chúng ta, đạo bất đồng bất tương vi mưu. Vương Vi con không nên bị cuốn vào, đó đối với con là họa phi phúc, con là đứa con gái, hãy luyện cho thành thạo cầm kỳ thi họa rồi tìm một người hiền lành mà kết tóc xe duyên, cuộc đời như vậy là đủ đầy.

Wương Vi cúi đầu “Vâng” một tiếng, nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy.

Sáng sớm khi Trần Kế Nho và Vương Vi đến Hoa Đình, Trương Nguyên vẫn còn nằm ngáy khò khò ở khách điểm Vũ Hạc, hãn thực sự đã quá mệt mỏi. Hãn lo lắng suốt một ngày đêm, đến tận bây giờ mới có thể yên lòng ngủ ngon, tiếng pháo khi xa khi gần cũng khó mà đánh thức được. Đa phần dân chúng đều hòa theo, có nhà đốt pháo chúc mừng cha con Đồng thị rớt đài, thấy vậy các nhà lân cận cũng nháo nhào bắt chước, tựa như khắp nơi đều giã dập những tấm biển do Đồng Kỳ Xương viết. Phong khí hôm nay chính là phải đốt pháo như đón giao thừa, song tình cảnh hỗn loạn bát nháo đó không liên quan gì đến Trương Nguyên. Hãn đang đắm chìm trong mộng đẹp, tiếng pháo dẫu dẫu hãn trở về thời thơ ấu, hình bóng người thân qua lại như đèn kéo quân. Ký ức hai kiếp tuy giao hòa lẫn lộn nhưng bầu không khí ấm áp, hào hứng chờ đợi đó không hề có chút khác biệt, vì vậy hãn ngủ rất bình yên.

Mục Chân Chân không quen ngủ ban ngày, nàng chỉ ngủ hơn một canh giờ thì đã tỉnh giấc. Lúc này là cuối giờ Thìn, mặt trời đỏ treo cao trên đỉnh, trong khách điểm lại vắng tanh không ai qua lại, chư sinh và kẻ hầu của họ vẫn còn an giấc nồng. Khách điểm Vũ Hạc đã được ba huynh đệ Trương thị bao hết, vì vậy không có ai khác bước vào.

Mục Chân Chân tìm đến giếng nước ở hậu viện khách điểm để xách nước rửa mặt. Nàng còn muốn giặt giũ y phục mà thiếu gia cùng cha nàng thay ra tối qua, vừa đến hậu viện thì thấy phụ thân Mục Kính Nham đã dậy từ sớm. Ông ở trần, tóc buộc cao lên, tay cầm cây sào múa máy phát ra tiếng xé gió vun vút như đại thương.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 232

Vi báo thi nhân xuân thụy túc

Từ khi đi theo Trương Nguyên, Mục Kính Nham rất siêng tập võ, ông cực kỳ mong ngóng cuộc sống bình nghiệp, muốn lấy quân trạng để thoát khỏi thân phận đọa dân. Thấy nữ nhi bưng chậu gỗ bước đến, ông nhanh chân lao đến, vung ra cây sào trong tay đến khi cách đầu mũi nàng năm tấc liền khựng lại. Cánh tay không chút lay động, còn cây sào gỗ lại khẽ rung, ông cười nói:

- Gắn thêm đầu thương thì con chết chắc rồi.

Mục Chân Chân nhoẽn miệng cười nói:

- Cha nói hay thật, con không biết tránh à, con đâu phải đầu gỗ.

Nói rồi nàng đặt chậu gỗ xuống, lấy ra khúc Tiểu Bàn Long côn dưới váy. Thường thì Mục Chân Chân không tập võ trước mặt người khác, lúc này thấy ngoài lão bộc phụ ra thì hậu viện chỉ có hai cha con nàng, tức thì nàng nổi hứng muốn luyện tập với cha.

Mục Chân Chân chưa học được thương thuật tổ truyền của cha, Mục Kính Nham nói nàng là nữ nhi, không thích hợp luyện đại thương... Cây đại thương này thích hợp lên trận giết địch, còn tiểu Bàn Long côn dùng để phòng thân là tốt nhất. Mục Chân Chân cũng học qua một chút công phu quyền cước, cho dù là bốn, năm tên cao to cũng không thể tiếp cận nàng. Những ngày này Mục Kính Nham cũng chỉ dạy vài chiêu võ nghệ cho con

gái, Mục Chân Chân biết rằng phụ thân ắt hẳn sắp đi tòng quân theo sự an bài của thiếu gia, vì vậy ông muốn dạy nhiều một chút để sau này nàng có thể bảo vệ tốt bản thân và Giới Tử thiếu gia.

Tiết trời nóng bức, hai cha con luyện chưa đầy một khắc thì người ướt đầm mồ hôi. Mục Kính Nham ở trần nên ra mồ hôi không hề gì, còn lưng áo Mục Chân Chân đã nhể nhại hết cả... Áo trước cũng thấm ướt, nhớ lại đêm qua thiếu gia thấy toàn thân nàng sưng nước có thể nhìn xuyên thấu, trong lòng có chút phân tâm... Khúc tiểu Bàn Long còn trong tay bị Mục Kính Nham hất rơi, ông trừng mắt nhìn con gái, Mục Chân Chân vội nói:

- Phụ thân, con đói rồi, không còn sức nữa.

Mục Kính Nham lắc đầu, bụng nghĩ con gái từ khi đến Đông Trương đã quen được chiều chuộng, trước kia có bao giờ nói câu “đói rồi, không còn sức nữa” đâu. Có điều hôm qua quả thực rất mệt, lại không được nghỉ ngơi đàng hoàng, ông nói:

- Được rồi, mau giặt đồ rồi ăn cơm.

Dứt lời ông liền đi luyện tập một mình.

Mục Chân Chân ngồi xổm bên giếng giặt đồ, thấy cha luyện võ liền nói:

- Phụ thân, sau này cha nổi danh ở trong quân... có thể tìm một người mẹ, sinh thêm đệ đệ cho nữ nhi.

Mục Kính Nham thu cây sào, cười hì một tiếng rồi ngồi xổm bên cạnh con gái, lấy khăn lau khắp người. Ông cười nói:

- Cha không cần con quan tâm, con tự lo cho mình thì tốt hơn. Nhớ phục vụ Giới Tử thiếu gia cho tốt, sinh ra “nhất nam bán nữ” (*) cho thiếu gia, nửa đời sau con cũng có chỗ dựa.

(*) “Nhất nam bán nữ”: một nam một nữ, nữ sau này được gả đi mang họ chồng nên trong tục ngữ chỉ dùng từ “bán” – một nửa.

Mục Chân Chân cắn môi, gắt giọng:

- Cha nói gì vậy!

Mục Kính Nham cười hề hề:

- Cha nói thật đó, người như Giới Tử thiếu gia khó tìm lắm.

- Cha đừng nói nữa.

Mục Chân Chân làm lơ cha mình, cúi đầu hì hục giặt đồ, suýt nữa làm rách cả áo. Sau một lúc nàng ngẩng đầu lên thì không thấy ai nữa, phụ thân đi mất rồi.

Mục Chân Chân ngồi ngây ra một hồi, thấy tiểu nhị đến mức nước, nàng vội vắt áo hong khô rồi trở về phòng thay y phục. Nàng ở cùng phòng với Trương Nguyên, một phòng lớn được chia thành hai gian trong và ngoài, nàng ở gian ngoài. Mục Chân Chân ló đầu vào gian trong thấy thiếu gia đang ngủ say, nàng liền xoay người lại, lặng lẽ cởi y phục đắp mền hôi, thay vào bộ y phục vải Tùng Giang, kể đến nàng gọi cháo và bánh tại sảnh ăn của khách điểm rồi ngồi cùng với cha.

Lúc này bọn Năng Trụ, Phùng Hồ đều đã thức, rên rỉ kêu đói chết rồi đói chết rồi, vớ lấy mấy cái bánh nhai ngấu nghiến. Tiểu nhị khách điểm chạy lại nói:

- Chư vị đại ca, các vị tướng công đã dậy hết rồi phải không, tướng công bốn huyện có lời mời Trương Giới Tử tướng công và các vị tướng công khác.

Mục Chân Chân nói:

- Để ta đi xem.

Nàng quay về phòng, thấy thiếu gia vẫn đang ngủ liền trở xuống, nói Giới Tử thiếu gia quả thực rất mệt, đến chiều mới đi được.

Đám Năng Trụ, Phùng Hồ, Lai Phúc cùng tiểu nhị khách điểm mặt mày hớn hờ nói chuyện Đồng Kỳ Xương tự đốt nhà đêm qua. Lai Phúc trút được cơn giận, y nói:

- Chết cười ta mất, Đồng Kỳ Xương đó để hai người ra khỏi nhà tránh lửa, muốn đến phủ nha vu cáo chư vị tướng công, nào ngờ Giới Tử thiếu gia nhà ta lường được Đồng Kỳ Xương sẽ dùng độc kế này nên đã sớm mời Ngô lão gia và Lưu lão gia đến, để họ tận mắt thấy Đồng Kỳ Xương phóng hỏa đốt nhà. Đúng là chuyện nực cười, người Hoa Đình phải kể chuyện cười này đến mấy đời, mấy ngàn năm luôn ấy chứ. Chẳng biết Đồng Kỳ Xương có tức chết hay không, mà dù không chết thì cũng không còn mặt mũi nào bước ra khỏi cửa.

Tiểu nhị khách điểm Vũ Hạc cực kì hâm mộ Lai Phúc, nhất là câu “Giới Tử thiếu gia nhà ta” của y tràn đầy tự hào. Tên tiểu nhị nhận ra y, chẳng phải đó là tửu bảo Lai Phúc mới đến của Vọng Hải lâu đó sao, thì ra là người nhà của Trương tướng công. Xem ra Trương tướng công muốn dùng trăm phương ngàn kế đối phó Đồng thị, Lai Phúc chắc là nội ứng rồi.

Sảnh ăn toàn là nam nhân, Mục Chân Chân liền trở về phòng mài mực luyện chữ. Nàng luyện Hoa Sơn bài, khi viết đầy một trang giấy trúc Duyên Sơn thì nghe thấy tiếng thiếu gia từ giường vọng đến, hẳn còn ngâm thơ:

- Vi báo thi nhân xuân thụy túc, đạo nhân khinh đả ngũ canh chung (Để báo thi nhân đã đủ giấc, đạo nhân khể gióng chuông canh năm) – Chân Chân phải không?

- Ừm.

Mục Chân Chân nhanh chóng lên tiếng, gác bút đứng lên bước vào gian trong. Nàng thấy thiếu gia đã ngồi dậy, hăn hỏi nàng hiện giờ đã là canh mấy.

Mục Chân Chân đáp:

- Gần Ngọ rồi, thiếu gia hăn là đói bụng lắm.

Trương Nguyên nói:

- Vẫn ổn, qua bữa rồi nên không thấy đói nữa.

Hăn cầm chén trà Mục Chân Chân đưa cho rồi hớp hết mấy ngụm, căn dặn:

- Chân Chân, đóng cửa lại đi.

Mục Chân Chân sững sờ, ban ngày ban mặt đóng cửa làm gì, nghĩ vậy khiến mặt nàng hơi ửng đỏ. Bởi vì mấy ngày trước ở Thanh Phố Lục gia, nàng thấy Yến Khách công tử ở Tây Trương kéo thị tỳ Lục Mai vào phòng giữa ban ngày, còn đóng cửa lại nữa... Trương Nguyên cười hì một tiếng, thầm nhủ Chân Chân dạo này nghĩ hơi nhiều rồi, vẫn còn sớm mà, hăn nói:

- Phải rồi, người xem Tông Tử đại huynh thức dậy chưa, mời huynh ấy qua đây, nhớ đừng kinh động người khác.

Mục Chân Chân “vâng” một tiếng rồi bước nhanh ra ngoài, trong lòng có chút ngượng ngùng, dường như nàng mong thiếu gia cũng đối xử với mình như thế. Thiếu gia nào có hoang đường như Yến Khách công tử, ừm, thiếu gia mười bảy tuổi rồi mà.

Trương Đại vắn eo bẻ cổ bước vào hỏi:

- Giới Tử, chuyện gì vậy?

Trương Nguyên nhờ Mục Chân Chân đóng cửa lại, hắt chỉ vào mười hai rương gỗ lớn trong góc phòng nói:

- Mở hai cái trước xem có bảo bối gì không?

Trương Đại phẫn chấn hắt lên, y nói:

- Theo thẩm mỹ của Đồng Kỳ Xương hẳn là có không ít cổ vật quý giá, y cố ý muốn mang đi, đương nhiên là những thứ trân quý nhất, xem thử đi. Nếu là thư họa thì không xong rồi, chắc chắn đã bị nhòe nước, cổ họa thấm nước lại càng không tốt, phải nhanh chóng mời thợ đến sửa.

Trương Nguyên cong ngón tay gõ vào rương gỗ nhãn nói:

- Niêm phong nghiêm mật, không dễ thấm nước.

Hắn thầm nhủ: “Nếu toàn bộ là thư họa thì phiền phức rồi, thứ mình muốn là vàng bạc châu báu, thư họa muốn đổi thành bạc thì phải tốn chút công phu”.

Mục Chân Chân kéo dây thừng buộc rương gỗ sang hai bên, vội nói:

- Thiếu gia, rương này bị khóa rồi.

Trương Nguyên đến gần quan sát, trên rương quả nhiên có khóa đồng dài mảnh, hắt cười nói:

- Phải tìm đến Đồng thị đòi chìa khóa thôi.

Trương Đại cười nói:

- Bảo hồ lột da.

Mục Chân Chân nói:

- Thiếu gia, lực tay của cha nô tì khá mạnh, loại khóa này cũng không quá khó mở, cha có thể bẻ được.

Trương Nguyên nói:

- Hãy khoan.

Hắn cúi người xem xét tỉ mỉ, vui vẻ nói:

- Ở đây có hai rương không khóa.

Dứt lời, hắn cùng Mục Chân Chân dọn đồng rương trên cùng sang một bên, tháo dây thừng ra khỏi chiếc rương chưa bị khóa. Hắn lắc vài cái thấy rương không nặng, có thể là thư họa. Rương này thiết kế tinh xảo, khi đóng không lộ kẽ hở, mở nắp ra thì thấy cơ man những cuộn thư họa, hơn nữa trong rương chỉ hơi ẩm, đồng thư họa vẫn an toàn.

Trương Nguyên lấy ra một cuộn, nói với Trương Đại:

- Đại huynh, đây chính là thư họa của Đồng Kỳ Xương, hiện giờ thư họa của lão không đáng một xu.

Hắn trầm nghĩ:

“Khang Hi Mãn Thanh tán thưởng thư họa của Đồng Kỳ Xương, vì vậy giá trị của nó tăng gấp bội, ta đã đến cuối thời Minh, Khanh Hi sẽ có sao!

Trương Đại và Trương Nguyên mỗi người giữ một đầu cuộn, chậm rãi mở thư họa ra. Mắt Trương Đại lóe sáng, mừng rỡ nói:

- Đây là danh tác “Khê thủy hành lữ đồ” của Đồng Nguyên thời Nam Đường.

Hai người lại lấy cuộn khác mở ra xem, Trương Đại hoan hỉ nói:

- Đây là “Khê sơn vũ ý đồ” của Hoàng Công Vọng, tuyệt diệu, tuyệt diệu!

Trương Nguyên hiện tại không có lòng dạ thưởng thức thư họa, để mặc đại huynh lục xem chiếc rương, còn hấn và Mục Chân Chân kéo ra chiếc rương chưa khóa còn lại. Đây chỉ là rương gỗ bình thường, nó rất nặng, ước chừng hơn trăm cân, không được thiết kế tinh xảo như rương thư họa. Trương Nguyên nói:

- Rương này chắc chắn đã bị thấm nước rồi.

Hấn vừa mở ra thì thấy ánh bạc chói mắt, trong rương có rất nhiều thỏi bạc to nhỏ không dưới một ngàn năm trăm lượng. Đồng bạc này chất chồng hỗn loạn, lớn nhỏ bất nhất, thiết nghĩ là do Đồng Kỳ Xương tạm thời cho người cất bạc vào đây để tiện mang đi.

Trương Đại nghe nói là bạc thì không thèm liếc nhìn đến, y một mình thưởng thức đồng thư họa, miệng không ngừng tán thán.

Trương Nguyên đứng thẳng người, tìm khăn vải lau khô tay, hấn nói:

- Tốt lắm, có bạc thì ổn rồi, ta có thể dùng nó giúp đỡ các hộ dân sống lưu lạc bên bờ cầu Trường Sinh. Ở Hoa Đình đã làm chuyện ác, cũng phải hành thiện chứ.

Mục Chân Chân vui vẻ nói:

- Thiếu gia đâu có làm chuyện ác, người là Lương Sơn hảo hán, cướp của giàu chia cho người nghèo.

Trương Nguyên nói:

- Tế bần thì chỉ giúp một phần, đa phần vẫn là giữ lại để ta ăn uống thỏa thuê.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 233

Họa quạt xếp (1)

Mười trong mười hai chiếc rương đã bị khóa, nhất thời không tiện mở ra. Nếu đã có một rương bạc thì Trương Nguyên cũng không vội gì mở rương khác, hẳn chỉ đẩy rương đoán trọng lượng. Trong mười chiếc có tám chiếc khá nặng, hẳn là chứa vàng bạc gì đó, hai rương còn lại khá nhẹ, thiết nghĩ là thư họa sách cổ hoặc đồ vật quý hiếm, tạm thời không cần để ý đến.

Nhìn sang Trương Đại, bộ dạng của y giống hệt con khi bẻ ngô, lật xem tất cả các cuộn thư họa trong rương. Y mở một bức ra ngắm nghía một hồi, tán thưởng vài câu rồi quăng lên giường Trương Nguyên. Tiếp đến y lại mở cuộn khác xem, cuối cùng cười nói:

- Giới Tử, toàn bộ thư họa mà Đồng Kỳ Xương yêu thích nhất đều ở đây, mất đồng này chắc chắn Đồng Kỳ Xương sẽ tức chết cho xem.

Trương Nguyên nói:

- Những danh tác của tiền bối đã nằm trong tay huynh đệ ta, chúng ta cứ cất giữ cẩn thận, ở trong tay họ Đồng hay trong tay chúng ta không có gì khác biệt. Còn chỗ bạc này là do Đồng thị bóc lột mồ hôi nước mắt của dân chúng, chúng ta có nó rồi thì dùng một phần làm việc thiện, có thể tạo chút danh tiếng.

Trương Đại nói:

- Giới Tử, lật đổ họ Đông chủ yếu là công lao của đệ, ta chỉ xem náo nhiệt mà thôi. Những thứ trong rừng đều thuộc về đệ, do đệ xử trí, còn thư họa thì đưa ta mấy bức là được rồi.

Trương Nguyên liền thảo luận với Trương Đại, lấy danh nghĩa Sơn Âm Trương thị cứu tế những hộ dân bên bờ cầu Trường Sinh bị Đông Tổ Nguyên ép đến bước đường cùng. Việc này có thể để Lai Phúc đi liên lạc, y cũng là hộ dân sống bên cầu Trường Sinh.

Thảo luận đã định, hai huynh đệ đến sảnh ăn khách điểm dùng bữa. Hiện tại đã là giờ Ngọ, cứ xem như bữa sáng cùng bữa trưa dùng chung một lần vậy, đám người Trương Ngạc, Dương Thạch Hương cũng đã thức, chỉ là không thấy Lục Thao đâu. Hỏi ra mới mới biết Lục Thao dẫn hai người hầu đến phủ nha rồi, tất tả nghĩ cách cứu viện đệ đệ Lục Dường Phương. Lục Dường Phương bị ngồi tù vì thủ hạ của Ngô Long vu cáo tội cường hiếp con nhà lành, hiện tại Đông Tổ Thường, Ngô Long đều bị bắt, vụ án của Lục Dường Phương được xét lại. Lục Dường Phương được phán vô tội ra tù hẳn là không thành vấn đề, đương nhiên cũng cần Lục Thao nỗ lực cứu giúp mới được.

Trương Ngạc nói:

- Cứu hạng người như Lục Dường Phương làm gì, cứ để y ngồi trong ngục, ra rồi chỉ gây phiền toái cho Nhược Hi tỷ và Lục tỷ phu.

Trương Đại nói:

- Đây chỉ là cách nghĩ của chúng ta. Lục tỷ phu và Lục Dường Phương là tình nghĩa huynh đệ, Lục Dường Phương dù gây ra chuyện gì thì Lục tỷ phu đều cố hết sức giúp đỡ.

Trương Ngạc gật đầu nói:

- Nói cũng phải, nếu là đại huynh vào ngục, đệ nhất định sẽ liều mạng cứu huynh.

Trương Đại vừa có chút cảm động, đột nhiên trừng mắt hét lên:

- Nhảm nhí, sao ta phải vào ngục!

Trương Ngạc cười vang, bọn Dương Thạch Hương cũng bật cười ha hả.

Sau bữa trưa, Trương Nguyên gọi Lai Phúc đến, hỏi y sau này có dự định gì. Nếu nguyện ý lưu lại Hoa Đình, Trương Nguyên sẽ mua cho y một căn nhà để y theo nghề cũ là thợ chế tác trúc.

Lai Phúc quỳ xuống nói:

- Thiếu gia, thiếu gia hiện đã rõ lòng trung thành của tiểu nhân, tiểu nhân đương nhiên sẽ theo người.

Trương Nguyên nói:

- Vậy được, sau này cứ theo ta, ta cũng không cần người ký khế ước nô lệ gì cả, xem như ta thuê người hầu hạ.

Lai Phúc quỳ mãi không chịu đứng lên:

- Thiếu gia không chịu ký nô khế với tiểu nhân, vậy tiểu nhân không thể xem là người của thiếu gia, người không tin tưởng Lai Phúc sao?

Trương Nguyên nói:

- Không phải không tin, người cứ nhìn chuyện ác của Hoa Đình Đồng thị, một nửa là do gia nô bên đó gây ra. Bọn đó cậy thế hiếp người, thật sự không ra gì, cho nên ta chỉ thuê chứ không thu nhận nô bộc nhập hộ tịch.

Lai Phúc hết lời thề thốt, quỳ mãi không đứng, khẳng khẳng muốn làm gia nô của nhà Trương Nguyên, bằng không y không yên tâm.

Trương Nguyên còn việc khác phải phân phó Lai Phúc, lười biếng dây dưa không rõ chuyện này, vì vậy hăn thuận miệng đáp ứng khiến Lai Phúc tức thì mừng rơn, dập đầu lia lịa.

Trương Nguyên nhờ Lai Phúc tìm tới các hộ dân dời đến sống bên cầu Trường Sinh, lấy danh nghĩa huynh đệ Sơn Âm Trương thị cứu tế những hộ dân nghèo khó đó, Lai Phúc nói:

- Họ đều là hàng xóm của tiểu nhân, lai lịch của họ tiểu nhân biết rất rõ, tiểu nhân sẽ đi tìm bọn họ.

Y đứng dậy định đi, Trương Nguyên vội nói:

- Người sẵn tiện đi thăm mẫu thân Ưng Đại Chùy hôm qua, ta nhớ Ưng Đại Chùy có lòng hiếu thảo, đáp ứng chiếu cố mẹ y, không thể nuốt lời được, nếu người cần thêm tiền thì gặp Vũ Lăng.

Lai Phúc nói:

- Tiểu nhân phải tìm hiểu kỹ tình hình trước đã, sau đó sẽ về bẩm báo với thiếu gia.

Dứt lời y hùng hổ rời đi, ra ngoài cửa thì bắt gặp chương quỹ của Vọng Hải lâu, chương quỹ hết lớn:

- Lai Phúc, người chạy đi đâu vậy, không muốn làm việc ở tửu lầu của ta nữa à, hừ, trừ nửa tiền công tháng này!

Chương quỹ vốn nghĩ Lai Phúc sẽ kinh hoảng thất thố chạy đến cầu xin, nào ngờ Lai Phúc nói:

- Hiện giờ Lai Phúc ta là gia nhân của Trương thiếu gia, Sơn Âm Trương thiếu gia. Đúng đó, chính là Trương công tử lật đổ họ Đồng, thiếu gia phân phó ta làm việc, không rảnh nói chuyện với ông. Chường quý, công việc của ta ông tìm người khác làm đi.

Nói rồi y sai bước rời khỏi.

Sau khi Lai Phúc đi, Trương Ngạc và Hồng Đạo Thái đợi chờ sinh Thanh Phổ đến phủ nha trợ uy cho Lục Thao, yêu cầu nghiêm phạt Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường cùng bọn đánh thuê Tùng Giang. Vụ án này nhất định phải theo sát, phải liên tục tạo áp lực cho quan phủ.

Trương Nguyên hiện tại không cần lộ diện, đại cục đã định, hắn vẫn còn rất nhiều việc khác phải làm. Hắn mời đại huynh Trương Đại và Dương Thạch Hương cùng hắn thẩm duyệt năm trăm bài văn bát cổ, đây là do Dương Thạch Hương nhờ hắn bình phẩm, y thấy Trương Nguyên không quen chuyện này thì lấy làm vui vẻ. Trương Nguyên của hôm nay không còn giống như năm ngoái, danh tiếng lật đổ Đồng thị nhanh chóng vượt qua cả những văn tập mà hắn phẩm bình, khẳng định sẽ bán đắt rồi, giấy Tùng Giang đắt tuyệt đối!

Thông qua lần đảo Đồng này, Dương Thạch Hương càng hiểu rõ tâm kế và năng lực của Trương Nguyên hơn. Trương Nguyên đâu chỉ làm tốt văn bát cổ, sẽ có ngày hắn vươn đến tận mây xanh với tâm kế và thủ đoạn đó. Không nói đến mặt khác, đơn cử như việc hắn chọn sách cho hiệu sách Thanh Phổ của y, Dương Thạch Hương y có thể kiếm lời lớn. Vì vậy Dương Thạch Hương quyết định, về sau sẽ chia tiền lời năm – năm đối với tập văn bát cổ mà Trương Nguyên biên soạn.

Năm trăm bài văn của chư sinh ba huyện Tùng Giang có gần hai trăm ngàn chữ, đòi hỏi không ít thời gian để xem hết từng bài, ba người xem đương nhiên sẽ nhanh hơn. Dương Thạch Hương cùng Trương Đại chia nhau mỗi người xem một trăm năm mươi bài, còn Trương Nguyên thỉnh

bọn họ chọn ra một trăm bài từ ba trăm bài này, sau đó đích thân hấn sẽ tiến hành bình điểm.

Ba người chưa xem được bao nhiêu, Vũ Lăng tiến vào nói:

- Thiếu gia, Dực Thiện công tử đến rồi, còn có cha mẹ của công tử nữa.

Tông Dực Thiện từng ở lại mấy ngày tại nhà Trương Nguyên, Vũ Lăng luôn xưng y là Dực Thiện công tử. Hiện tại tuy Vũ Lăng biết cả hai cùng là nô tịch, song vì thiếu gia cùng Tông Dực Thiện trước giờ vẫn kính trọng nhau, cho nên Vũ Lăng và Mục Chân Chân vẫn luôn xưng là Dực Thiện công tử.

Cha mẹ của Tông Dực Thiện đã hơn năm mươi tuổi, sống lâu ngày trong cảnh hèn mọn. Vừa thấy Trương Nguyên ra đón, họ định quì xuống hành lễ, Trương Nguyên bước nhanh đến đỡ họ lên, hấn nói:

- Hai vị lão nhân gia, vẫn bồi cùng Dực Thiện tình như thủ túc, hai vị cũng là trưởng bối của ta, mời ngồi, mời ngồi.

Trương Nguyên để Mục Chân Chân nói chuyện với hai vị lão nhân, còn hấn thì kéo Tông Dực Thiện vào phòng khách, nói:

- Tông huynh, vì ta mà huynh đã chịu nhiều vất vả. Hiện giờ hấn là thời khắc khổ tận cam lai rồi, Tông huynh yên tâm, ta nhất định sẽ làm hộ tịch khác để huynh thoát khỏi ràng buộc với Đồng thị, đương nhiên Tông huynh cần phải đổi tên, về sau huynh cũng có thể tham gia khoa cử.

Con cái nô bộc cuối thời Minh tham gia khoa cử rất nhiều, thậm chí còn đỗ cao thành tiến sĩ, lỗ hồng trên hộ tịch và phần báo danh có thể lấp liếm được. Theo Trương Nguyên thấy thì đây không phải gian lận, mà là tranh đoạt một cơ hội công bằng, hấn nguyện ý giúp Tông Dực Thiện giành lấy cơ hội này.

Nhưng Tông Dực Thiện lại nói:

- Giới Tử huynh, ta không nghĩ đến chuyện khoa cử, sinh thời chỉ muốn phụng dưỡng song thân là đủ rồi. Còn nữa, nếu Giới Tử huynh thấy ta kahông vô dụng, sau này Giới Tử huynh làm quan, ta nguyện làm phò tá.

Trương Nguyên nói:

- Khoan nói đến chuyện này, lần này Dực Thiện huynh cùng ta đi Nam Kinh, Tiêu Thái sử trông thấy huynh ắt sẽ rất vui. Cha mẹ của Dực Thiện huynh lưu lại nhà tỷ tỷ ta ở Thanh Phố cũng được, nếu nguyện ý có thể dọn đến ngụ ở mịch phòng Sơn Âm, ta sẽ an bài thỏa đáng theo ý của hai vị lão nhân gia.

Tông Dực Thiện không nói lời nào, siết tay Trương Nguyên ra sức lắc lắc.

Trương Nguyên tiếp tục xem văn bát cổ, Tông Dực Thiện hiển nhiên cũng cùng tham gia. Tông Dực Thiện hiểu rõ “Cửu tự quyết”, y rành thể thức của văn bát cổ hơn cả Trương Nguyên, có y phụ giúp thì hẳn đỡ được rất nhiều, hết như được tỷ muội Vương Tĩnh Thục và Vương Anh Tư giúp đỡ vậy.

Sau buổi trưa, sinh đồ Hoa Đình, Thượng Hải lần lượt đến bái phỏng Trương Nguyên, hẳn phải gặp gỡ xã giao nên rất bận rộn, đành để Tông Dực Thiện phụ trách tuyển văn. Mới đầu Dương Thạch Hương có chút không yên tâm, nhưng xem qua những bài văn Tông Dực Thiện bình điểm quả thực không thua kém Trương Nguyên, lúc này y mới chuyển buồn thành vui. Dù sao cũng là mượn danh nghĩa của Trương Nguyên, do ai bình điểm chỉ là thứ yếu, huống chi Tông Dực Thiện bình điểm thực sự tinh diệu, Dương Thạch Hương thân là Lãm sinh, hiển nhiên tầm nhìn không tồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 233

Họa quạt xếp (2)

Trời chập tối, ba mươi chư sinh Hoa Đình ra mặt thỉnh ba huynh đệ Trương thị đến Vọng Hải lầu dự yến tiệc. Trương Nguyên trở tài giao tế, gặp và nghe tên người nào hẵn cũng nhớ rõ, khiến những người tiếp xúc với hẵn cảm thấy Trương Nguyên rất xem trọng mình. Đây không chỉ là khách sáo có lệ, mà lực giao tế của Trương Nguyên quả thực khuynh đảo người khác.

Ở từ lâu, chư sinh đàm tiếu chuyện hôm nay, kể rằng buổi sáng có một lão sinh Thượng Hải đến Hoa Đình. Vị này vẫn chưa biết chuyện đảo Đông, tay cầm phiến quạt giơ lên che nắng, trên mặt có đề tự của Đồng Kỳ Xương. Đột nhiên có kẻ đoạt đi rồi xé rách quạt, vị này nổi giận muốn tóm kẻ nọ đến gặp quan, kẻ nọ la hét sinh đồ Thượng Hải này là thân thích của Đồng Kỳ Xương, lập tức có người vây quanh vị này đánh toir tả, còn xé nát cả y phục. Qua đó có thể thấy danh tiếng của Đồng Kỳ Xương thối đến mức nào, hiện nay cáo trạng phụ tử Đồng thị ở phủ nha Tùng Giang và huyện nha Hoa Đình đã chất chồng thành đồng, thù cũ hận mới phải cùng thanh toán triệt để.

Sinh đồ Thượng Hải Phan Nhược Phủ ngồi đó, bật cười nói:

- Thượng Hải hẻo lánh, còn đem cả chữ của Đồng Kỳ Xương làm bảo vật.

Phan Nhược Phủ mời bọn người Trương Nguyên đến Thượng Hải một chuyến, cùng gặp gỡ với chư sinh ở đó. Phan Nhược Phủ là con cháu danh môn, tổ phụ Phan Doãn Đoan của y từng nhậm chức Bố chính xứ Tứ Xuyên, sở hữu lâm viên “Dự Viên” có tiếng nhất Tùng Giang. Trương Nguyên nghe thấy Dự Viên liền đáp ứng lời mời, hẳn còn dò hỏi có thể mở một buổi nhĩ giao với chư sinh ở Dự Viên hay không, Phan Nhược Phủ vui vẻ đồng ý, hẹn ngày hai mươi ba tháng này tụ hội tại Dự Viên.

Sáng sớm ngày hai mươi mốt tháng năm, Trương Nguyên lệnh cho Lục Đại Hữu và Mục Kính Nham dùng thuyền chở mười chiếc hòm gỗ bị khóa đó trở về Thanh Phố, giao cho tỷ tỷ Trương Nhược Hi bảo quản. Trương Nguyên đương nhiên không khách khí tự coi mười chiếc hòm bảo vật này là của riêng. Chẳng lẽ biết rõ ràng trong chiếc thuyền bị chìm đó có tiền của mà lại để mặc cho người khác vớt lấy hay đợi cho Đồng thị đến mà vớt lên mang về?

Trương Nguyên cũng để cho phụ mẫu của Tông Dực Thiện đi cùng với Lục Đại Hữu tới tạm trú ở Lục gia tại Thanh Phố. Lục Thao còn có bức thư gửi cho phụ thân Lục Triệu Thân, nội dung chắc hẳn là thông báo cho lão phu biết rằng việc cứu nhị đệ Lục Đường Phương đã có hy vọng, mong cao đường yên lòng.

Hai ngày hôm nay ở Tùng Giang phủ nha và Hoa Đình huyện nha cáo trạng ngút trời, những người tố cáo tội ác của Đồng thị ùn ùn kéo đến. Hoa Đình Đồng thị hiện giờ như con chuột chạy trên đường phố, đi đến đâu cũng bị người ta hò hét đánh đuổi, hoàn toàn không có bất cứ một biện pháp phản kháng nào. Bởi lẽ Đồng thị không có người tâm phúc. Đồng Tổ Thường và Đồng Tổ Nguyên bị bắt giam trong nhà lao bất lực chờ đợi phụ thân đến giải cứu. Hơn nữa theo như bọn nô bộc trốn thoát khỏi Đồng phủ nói, Đồng Kỳ Xương từ cái đêm bị ngã kiệu cho đến nay vẫn nằm bất động trên giường, vẫn đang mời thầy lang đến trị bệnh, có giữ được mạng sống hay không vẫn còn khó nói. Con trai thứ ba của Đồng Kỳ Xương là Đồng

Tổ Hòa thì ru rú trong nhà, đóng cửa trốn tránh tai họa. Còn về những người họ hàng thân cận khác trong Đồng phủ, Đồng Kỳ Xương đã nằm liệt giường rồi, bọn họ còn có thể làm được trò trống gì nữa? Ngay cả bọn nô bộc trong nhà ra đường mua sắm đều bị người dân chằm chọc khiêu khích, thậm chí còn bị đánh chửi. Điều này khiến cho đám nô bộc của Đồng thị cảm thấy vô cùng uất ức, mới có vài ngày mà khác biệt một trời một vực. Trước kia làm nô bộc của Đồng phủ thì diều võ dương oai ỷ thế hiếp người, bây giờ thì giấu đầu thụt đuôi mặc cho người khác bắt nạt, thế này thì ai chịu được, bởi thế bọn nô bộc bỏ trốn ra ngoài rất nhiều...

Trương Nguyên hôm nay vẫn rất bận rộn, ban sáng cùng với chủ sinh huyện Hoa Đình và Thanh Phố tới Phạm phủ phúng viếng Phạm Sưởng. Buổi chiều phải đi gặp những hộ dân ở bên cầu Trường Sinh đã bị Đồng Tổ Nguyên chiếm nhà. Những hộ dân này mang theo con cái đến kể nghèo kể khổ. Trương Nguyên lệnh cho Lai Phúc và Vũ Lăng căn cứ theo mức độ nghèo khó của họ mà cấp phát mười lượng, hai mươi lượng bạc tiền cứu tế. Trong cuốn tiểu thuyết của Phùng Mộng Long “Tĩnh Thế Hằng Ngôn” có nhân vật người bán dầu tên là Tần Trọng, đã dùng ba lượng bạc làm vốn mà có thể xây dựng được một cơ ngơi bán dầu, cho nên những hộ dân này được phát cho mười lượng, hai mươi lượng bạc làm vốn là cũng đủ để buôn bán nhỏ nuôi sống cả nhà rồi.

Lai Phúc mua một ít lương thực và thịt, rau mang đến biểu mẫu thân của Ôn Đại Chùy, còn để lại cho bà năm lượng bạc, hơn nữa còn nói với bà con láng giềng không được bắt nạt Ôn mẫu, rằng đó là Sơn Âm Trương công tử nói vậy. Niệm tình Ôn Đại Chùy hiếu thảo, nên muốn chăm sóc cho Ôn mẫu một chút, bà con láng giềng xung quanh tất nhiên là liên tục nói: “Không dám, không dám”, trong lòng nghĩ Ôn Đại Chùy đã thành thật khai báo chắc hẳn sẽ sớm được tha, bọn họ sao dám bắt nạt ức hiếp Ôn mẫu.

Ban tối rồi rồi, Trương Nguyên còn phải bình luận bát cổ văn. Trương Đại, Dương Thạch Hương và Tông Dực Thiện từ năm trăm quyển đã chọn ra được một trăm hai mươi quyển. Trương Nguyên mời Tông Dực Thiện cùng hẳn mỗi người bình luận sáu mươi quyển. Trong lúc Trương Nguyên làm việc, liên tục có chư sinh đến thăm hỏi, Trương Nguyên tai thì nghe khách nói, tay thì tiếp tục viết bình luận, giao tiếp sôi nổi, không có một chút sai sót nào, điều này khiến cho đám Dương Thạch Hương vô cùng khâm phục.

Sáng ngày hai mươi ba tháng năm, ngoại trừ một số ít chư sinh như Lục Thao, Kim Lang Chi và Lục Điều Dương phải có mặt ở phủ nha để theo dõi việc thẩm án, còn lại hai mươi chín sinh đồ Thanh Phố, bốn mươi chín sinh đồ Hoa Đình và ba huynh đệ Sơn Âm Trương thị, tính người hầu kẻ hạ nữa là hơn hai trăm người, lần lượt lên sáu chiếc thuyền đu tại bến tàu Nam thành Hoa Đình, thuận theo khúc ngoặt sông Đại Hoàng Phố xuôi xuống phía đông, cuối giờ mao xuất phát. Chưa đầy một canh giờ đã tới huyện Thượng Hải, cập bến bờ trái lên bờ. Chủ nhân của Dự Viên là Phan Nhược Phủ cùng với hơn hai mươi sinh đồ Thượng Hải đang đứng chờ ở đó. Hôm nay bến thuyền Thượng Hải Đại Hoàng Phố có thể nói là vô cùng nhộn nhịp, khăn vẩy cờ bay, ngoại trừ khi Huyện phủ nho học hoặc thi hương, rất ít khi thấy có nhiều sinh đồ tập trung đến như vậy.

Từng vò từng vò rượu trắng Tô Châu được mang từ dưới thuyền lên, lại còn cả số lượng lớn những hoa quả, thức ăn và hàng chục hoàn chiếu, những thứ này đều là do Trương Nguyên nhờ người chuẩn bị. Bởi lẽ hẳn nghe nói rằng Phan Nhược Phủ mặc dù là con nhà thế gia danh môn, nhưng những năm gần đây gia cảnh suy tàn, phải sống dựa vào ngân lượng có được do bán đất. Hôm nay tổ chức Dự Viên thịnh hội, tính cả người hầu thì tổng số người tham dự lên tới hàng trăm người, chỉ đơn thuần ăn uống nghỉ ngơi thôi cũng là một khoản tiền lớn, sao lại có thể để cho Phan Nhược Phủ một mình gánh chịu. Trương Nguyên gần đây có được chiếc hòm đựng tiền bạc của Đồng thị, ngoài việc cứu tế cho người dân bên cầu Trường Sinh ở

Hoa Đình hết mấy trăm lượng bạc ra, vẫn còn lại hơn nghìn lượng, hẵn lấy ra ba mươi lượng để tổ chức cho buổi tiệc này. Cho nên nói rằng bữa tiệc tại Dự Viên lần này là do Đồng Kỳ Xương tài trợ, Đồng Kỳ Xương mà biết chuyện ắt hẵn sẽ lại thêm uất hận.

Dự Viên được bắt đầu xây dựng vào năm Gia Tĩnh thứ ba mươi tám. Tổ phụ của Phan Nhượng Phủ là Phan Doãn Đoan bị rớt thi hội, về quê xây dựng Dự Viên để chăm sóc vui vầy bên song thân. Khu vườn này mất hai mươi năm xây dựng, đến năm Vạn Lịch thứ mười mới coi như cơ bản xây dựng xong. Công trình này chiếm tổng diện tích là bảy mươi mẫu, đình đài lầu các, hành lang uốn khúc, kỳ phong sừng sững, có những hòn đá lạ kỳ xếp lờm chờm, ao suối róc rách cùng với hoa cỏ và cây cổ thụ thấp thoáng, quy mô rộng rãi, cảnh sắc quyến rũ. Dự Viên cùng với Chuyết Chính Viên của Vương Hiến Thần ở Tô Châu và Yểm Sơn Viên của Vương Thế Trinh ở Thái Thương được gọi là Đông Nam tam đại danh viên (ba khu vườn to đẹp và nổi tiếng ở Đông Nam).

Hơn một trăm chư sinh đi trên cây cầu gấp chín khúc, nhìn xuống dưới cầu hồ nước trong suốt và những bông sen nở sớm đầu tháng năm, nhìn bốn phía những đình đài lầu các mà khen ngợi không dứt. Trương Nguyên còn hơn vậy, tưởng tượng thời gian lùi về xưa bốn trăm năm, hẵn mơ màng thấy mình đang dạo chơi Dự Viên, cảm giác ấy chẳng khác gì lúc này đây.

Phan Nhượng Phủ dẫn chư sinh đi thăm quan xong, cuối cùng dừng chân ở Tam Tuệ Đường. Tam Tuệ Đường phía nam giáp với hồ lớn, trước mặt trồng cây tùng cối, gió ngoài hồ thổi vào mát mẻ. Nơi đây có năm phòng khách lớn, có thể chứa hàng trăm người trải chiếu ngồi, ngồi trong phòng có thể ngắm được ngôi đình ở giữa lòng hồ mịt mùng thoát ẩn thoát hiện như nổi bông bênh trên mặt hồ. Chư sinh đều khen không ngớt lời nói đây là một nơi lý tưởng để tổ chức những buổi tiệc như thế này. Bọn họ bàn bạc thời sự và văn bát cổ. Thời sự tất nhiên là nói về việc đánh đổ Đồng thị lần này. Chư sinh bàn bạc sôi nổi, đối với việc Trương Nguyên dự đoán được

Đồng Kỳ Xương sẽ phóng hỏa đốt nhà hòng vu oan giáng họa cảm thấy hết sức kỳ diệu, thật đúng là tính toán nhiều thì thắng, tính toán ít thì thua.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 234

Tranh giành chức thủ lĩnh Hàn xã

Nếu như Trương Nguyên không ngờ tới chiêu ác này của Đồng thị, thì Đồng Kỳ Xương sẽ dựa vào cái bộ dạng vô tội bị làm hại mà lật lại thế cờ. Đám chư sinh Trương Nguyên sẽ bị trị tội, bọn Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường sẽ được phán xử vô tội và được thả ra. Thế cục sẽ hoàn toàn bị đảo ngược.

Ba huyện phủ Tùng Giang là Hoa Đình, Thanh Phổ và Thượng Hải tổng cộng có hơn một nghìn sáu trăm sinh đồ, tham gia tiệc Dự Viên lần này có một trăm mười hai người, không đến một phần mười, nhưng những sinh đồ ngồi ở đây đều dưới ba mươi tuổi, là những sinh đồ hoạt bát sôi động nhất trong đám sinh đồ của phủ Tùng Giang. Bọn họ cũng là những người có ý chí và khí phách nhất. Vì vậy nên khi Trương Nguyên nêu ra ý kiến muốn thành lập một đại Văn xã liên tỉnh thì lập tức được các chư sinh nhiệt liệt hưởng ứng. Bọn họ đều không chịu trói chân trong bốn huyện, muốn kết bạn khắp nơi, liên tỉnh liên huyện hội họp luận văn, nhằm tăng thêm danh tiếng và kinh nghiệm. Ý tưởng của Trương Nguyên tất nhiên là còn có tầm nhìn lớn hơn vậy, trước tiên sẽ thu hút chư sinh phủ Tùng Giang và phủ Thiệu Hưng gia nhập Văn xã, sau này Nam Bắc Đại Giang phàm là những người trí đồng đạo hợp, có cùng chí hướng chung đường với nhau đều có thể ra nhập Văn xã. Trí đồng đạo hợp ở đây tạm thời ám chỉ việc giao lưu bàn luận văn thơ để chuẩn bị cho khoa cử, còn những điều khác thì cứ từng bước từng bước thực hiện. Hẳn sẽ dần dần dùng quan niệm của bản thân để gây ảnh hưởng đến xã viên. Hiện tại bước đầu tiên là liên kết tất cả chư

sinh lại với nhau dưới hình thức Văn xã, lại còn phải lập tức thành lập một xưởng in sách, hẳn sẽ khống chế xưởng in sách đó và làm cho nó trở thành xưởng in lớn nhất Giang Nam, bởi lẽ dư luận văn tự luôn có một sức ảnh hưởng to lớn vô tận.

Chư sinh có mặt thảo luận sôi nổi về việc đặt tên cho Văn xã, cuối cùng quyết định đặt tên là Hàn xã, chữ Hàn có hàm ý bay cao, văn chương, văn chương chứa nhiều hàm nghĩa, thật phù hợp với ý dùng văn chương để rạng danh, dùng học vấn để rạng rỡ công danh của chư sinh. Ba huyện phủ Tùng Giang, mỗi huyện đề cử ra một người làm phân xã trưởng, hai người làm xã phó. Chư sinh huyện Hoa Đình đề cử tài tử thiếu niên Hạ Doãn Di làm phân xã trưởng, Kim Lang Chi và Ông Nguyên Thăng làm hai xã phó. Chư sinh huyện Thanh Phố cử Dương Thạch Hương làm phân xã trưởng, Lục Thao và Hồng Đạo Thái làm xã phó. Huyện Thượng Hải cử Phan Nhược Phủ làm phân xã trưởng, Trương Khăng Đường, Từ Chuyển Tấn làm xã phó. Có một số chư sinh cho rằng xã trưởng và xã phó hai cái tên đó không được hay, giống như những người chủ sự kho lương vậy, bèn có ý kiến đổi thành Tế tửu, Trương Nguyên nói:

- Tế tửu, Quốc Tử Giám Học quan được gọi là Tế Tửu, nên không gọi như thế được, còn nữa, người đứng đầu Thiên Sư Đạo cũng được gọi là Tế Tửu, thế lại càng dễ phạm húy, vậy nên gọi là xã trưởng, xã phó vẫn hơn.

Chư sinh đều tán đồng với ý kiến của Trương Nguyên. Thời thế lúc đó, mặc dù cấm kỵ pháp luật đã nổi lỏng, việc thành lập các xã là chuyện hết sức phổ biến. Văn có Văn xã, Thơ có Thi xã, ngay đến cả kỹ nữ cũng kết xã, nhưng tốt nhất là vẫn nên hạn chế phạm vào điều cấm kỵ.

Cuối cùng là lựa chọn Tổng Xã trưởng, đám người Dương Thạch Hương đương nhiên đề cử Trương Nguyên, đại bộ phận chư sinh đều cảm thấy Trương Nguyên là sự lựa chọn phù hợp. Danh tiếng của Trương Nguyên lẫy lừng nhất, là đệ tử của Tiêu Thái sử, lại là Tiểu Tam Nguyên, đánh bại Đồng thị lần này tính toán hơn người, tài hoa, năng lực đều vượt

trội nổi bật, chức Tổng Xã trưởng của Hàn xã nằm trong tầm tay của Trương Nguyên. Nhưng phân Xã trưởng Hoa Đình Hạ Doãn Di lại tự đề cử mình làm Tổng Xã trưởng, khẳng khái nói:

- Nội bộ đề cử không tránh người thân, bên ngoài đề cử không tránh kẻ thù, tại hạ xin tự đề cử bản thân nhậm chức Tổng xã trưởng Hàn xã, tất có thể đoàn kết đồng lòng, phát triển Hàn xã, chư vị xin hãy ủng hộ tại hạ.

Nói xong y vãi quanh mọi người.

Hạ Doãn Di là thần đồng vùng Hoa Đình, cũng như Trương Đại, mười hai tuổi đỗ sinh đồ huyện học, hiếu học giỏi văn, nhiệt tình giúp đỡ mọi người xung quanh, trong đám chư sinh Hoa Đình cũng có tiếng tăm, năm nay mười chín tuổi, lớn hơn Trương Nguyên hai tuổi. Các chư sinh thấy Hạ Doãn Di bước ra tranh chức cùng Trương Nguyên thì ngạc nhiên ngơ ngác nhìn nhau, và cùng thăm dò xem Trương Nguyên sẽ phản ứng như thế nào.

Trương Nguyên không phải lần này đến Hoa Đình mới được biết đến danh tính của Hạ Doãn Di, bốn trăm năm sau hắn đã được nghe đại danh của Hạ Doãn Di. Hạ Doãn Di có một người con trai tên là Hạ Hoàn Thuần, cũng là một thần đồng, Trần Kế Nho đã từng ngợi khen Hạ Hoàn Thuần “Là đứa trẻ năm tuổi, bạo dạn can đảm, có tầm mắt, nói chuyện tinh khôn”. Quân nhà Thanh đánh xuống Giang Nam, Hạ Doãn Di và Trần Tử Long khởi nghĩa chống Thanh, thua trận, đắm đầu xuống sông tuần tiết, Hạ Hoàn Thuần bị bắt, bắt khuất mà chết, tuổi tròn mười bảy.

Bởi vậy nên Hạ Doãn Di là người mà Trương Nguyên rất kính trọng, nhưng Hàn xã này hắn nhất định phải nắm trong tay, chỉ cho đến khi nào Hàn xã phát triển theo đúng ý đồ của hắn thì mới có thể rút lui vào trong, giai đoạn đầu sáng lập sao có thể để bị tụt hậu được.

Thái độ của Trương Ngạc đối với Hạ Doãn Di rõ ràng không có được sự kính trọng như Trương Nguyên, gã cười nhạt nói:

- Muốn làm thủ lĩnh của Hàn xã, thì hãy cho chúng ta thấy bản lĩnh của huynh đi.

Hạ Doãn Di mười chín tuổi, anh tuấn khôi ngô, rất đúng mực nói:

- Giới Tử huynh là người mà tại hạ vô cùng bái phục, tại hạ đã được chứng kiến sự can đảm điềm tĩnh, sự quyết đoán chí mạng của huynh, nhưng lại chưa được thưởng thức tài văn chương của huynh. Tại hạ được biết bốn kinh của Giới Tử huynh là “Xuân Thu”, vậy nên muốn dùng kinh nghĩa trong Xuân Thu cùng Giới Tử huynh hỏi đáp giao lưu một phen, không biết có được hay không?

Trương Nguyên đã từng rất dầy công nghiên cứu Xuân Thu, năm ngoài lại được Vương Anh Tư giúp hẩn thu thập rất nhiều tài liệu ghi chép những bình luận của các luận gia qua các thế hệ về những điển tích trong Xuân Thu, hẩn đều đã đọc thông hết một lượt. Ở Nam Bình Sơn Cư Nhiên học đường, hẩn lại được hai vị đại nho nổi tiếng đương đại là Hoàng Nhữ Hanh và Tiêu Pháp chỉ dạy, có thể nói hẩn đã thông thuộc, nắm quá rõ ràng về kinh nghĩa của Xuân Thu Tam Truyền, những giải nghĩa về Xuân Thu từ trước đến nay hẩn không một vấn đề nào là không rõ, đối với những kiến thức về Xuân Thu chắc hẩn chẳng có người nào có thể vượt qua được hẩn. Hạ Doãn Di mặc dù là một thần đồng tài tử, nhưng xét xem chắc hẩn cũng không thể nào bằng hẩn, vì hẩn đã có sự trải nghiệm của hai thời đại và lại được sự chỉ giáo của những thầy giáo nổi tiếng. Vậy thì hỏi đáp chất vấn tại hiện trường luôn đi, để cho chư sinh sau khi chứng kiến những biện pháp mà hẩn lật đổ Đồng thị sẽ được chứng kiến sự hiểu học suy nghĩ sâu xa của hẩn, cứ thuận lợi thông suốt mãi thì thành ra nhặt nhèo, có người cạnh tranh mới có nhiều điều thú vị.

Chính ngọ nắng chiếu chói lọi, trước Tam Tuệ Đường cây tùng tỏa bóng râm mát, hồ nước dưới ánh nắng gay gắt bốc từng làn hơi mờ mờ, khiến cho ngôi đình nằm giữa hồ tựa như bồng bênh trên nước.

Phía trên Tam Tuệ Đường có treo một đối: “Lân bích thượng tăng lâu, sơ liêm quyển vũ, u gian lâm phong, nhạc dư lương bằng sổ thần tịch; Tống thanh ngưỡng linh tự, khúc giản văn oanh, nhàn đình phóng hạc, mặc giáo giai nhật phụ xuân thu. “ Trương Nguyên và Hạ Doãn Di cùng ngồi ở giữa phòng lớn, bắt đầu giải đáp kinh nghĩa “Xuân Thu”. Hạ Doãn Di lớn tuổi hơn nên mở lời trước:

- Trước đã từng nghe danh Trương Tam Nguyên vùng Sơn Âm có trí tuệ hơn người, tài năng về văn bát cổ, tại hạ hôm nay xin được thỉnh giáo một chút về Xuân Thu.

Trương Nguyên hơi cúi người nói:

- Xin mời.

Hạ Doãn Di nói:

- Mùa đông, tháng 12, năm Ấn Công thứ nhất, Tế Bá đến Lỗ. Xin dùng ba chữ “Tế Bá đến Lỗ” làm chủ đề, nên giải thích rõ ý nghĩa của chủ đề như thế nào?

Trương Nguyên khẽ mỉm cười, đây là đàm luận về cách thức viết văn bát cổ, suy nghĩ một lát rồi đáp:

- Đề này tham chiếu theo nhị truyện “Công Dương”, “Lương”, nếu toàn bộ cố chấp theo “Tả thị” ngữ, lấy trái lệnh Châu vương mà lập luận, sai.

Hạ Doãn Di mắt bừng sáng, chắp hai tay nói:

- Xin chỉ giáo.

Trương Nguyên nói:

- Cần biết triều và sính khác nhau, Thiên tử có quyền phái thần đi sứ, nhưng thiên tử không có quyền lệnh thần triều kiến. Phàm là sứ thần, ắt đều

không vì lệnh thiên tử mà sau này sẽ kết tư giao, còn nếu phạm là triều kiến thì đều kết tư giao. Có thể dùng câu này mà giải đề “Xuân Thu” – Không kết tư giao với Vương Thần, chính là nghĩa này.

Hạ Doãn Di nghĩ ngợi một lát rồi khen ngợi nói:

- Quả nhiên là phân tích biện giải sâu sắc, không rơi vào những khuôn mẫu thông thường, tại hạ khâm phục. Xin mời Giới Tử huynh ra đề.

Trương Nguyên nói:

- Xin hãy dựa vào quyển Chiêu công ngũ niên trong “Tả truyện” mà luận về phương pháp hành văn?

Hạ Doãn Di nhăn mày nói:

- Cái này hình như quá mơ hồ thì phải.

Trương Nguyên ngậm cười không nói, Trương Ngạc bữu môi nói:

- Không trả lời được lại còn đổ lỗi tại vì hỏi quá mơ hồ, nếu là ta, ta nói luôn là không đáp được.

Hạ Doãn Di đỏ bừng mặt, nói:

- Tại hạ tài hèn học mọn, quả thật là không đáp lại được, xin Giới Tử huynh chỉ giáo thêm.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 235

Quen đã lâu mà như mới gặp, Mới gặp nhau mà tựa thân tình

Trường Nguyên nói:

- Di Trung huynh không cần quá khiêm tốn... Đề bài mà Tại hạ ra cũng có phần hỏi tương đối mơ hồ, nếu như không phải đã từng nghiên cứu về nó, thì ắt hẳn ta nhất thời cũng không trả lời được.

Ngưng một lát rồi tiếp tục nói:

- Sở tử dục nhục Tấn. . . Đại phu mạc đối, khả cương viết'Khả, cầu hữu kỳ bị, hà cố bất khả? , ... Vị hữu kỳ bị, sử quân thần vãng di chi cầm, dĩ sinh quân tâm, hà bất khả chi hữu? (BTV dịch: Quốc quân nước Sở muốn làm nhục Hàn Khởi Thúc Hưởng nước Tấn một phen, bèn hỏi đại phu trong triều rằng các người nói xem chuyện này rốt cuộc có làm được không. Khả Cương nói: Giả sử chúng ta sẵn sàng phòng bị tất cả, muốn làm nhục bọn họ thì làm sao không thể chứ. Nhưng làm nhục một thất phu, vẫn không thể không có phòng bị, huống hồ bây giờ là làm nhục Tấn quốc, cho nên Thánh vương chỉ tuân theo lễ phép, mà không đi làm nhục người ta). Đây là văn tự của Tả truyện năm Chiêu Công thứ năm... Lời mở đầu có ý chuẩn bị là được, ở giữa dùng hơn năm trăm từ mà diễn tả sự tình, lời kết mà không có ý dự phòng là không thể, nếu bên ngoài ngôn ngữ là kế thừa, thì bên trong ý nghĩa lại không tuân theo. Cách hành văn như vậy tương xứng, tuần hoàn tựa như quy luật của mặt trăng khuyết lại tròn, xưa kia Hoàn Ôn gặp Bát Trận đồ đã viết: “Thế trận này cũng như rắn núi vậy...”

Đánh đầu thì động đuôi, đánh đuôi thì động đầu, đánh giữa thì đuôi và đầu đều bị động.” Phương pháp này chuyên để dùng cho binh pháp, ngoài ra cũng được dùng cho văn pháp”.

Chư sinh có mặt ở Tam Tuệ Đường đều lắng tai nghe, tất cả đều được giác ngộ. Những người ngồi đây, đại bộ phận đều đã đọc qua tập sách “Hai mươi bài văn bát cổ Tùng Giang của Trương Giới Tử tuyển chọn và bình luận” do Dương Thạch Hương in ấn, trong tuyển tập văn bát cổ đó có rất nhiều phương pháp làm văn bát cổ, rất hữu ích khi viết đoạn mở bài thi, hôm nay được nghe thấy Trương Nguyên diễn giải từ đầu đến cuối tất nhiên là càng lĩnh ngộ được ra nhiều điều. Bởi lẽ điểm bình chỉ là một vài câu, vài lời, chỉ có thể nói là vấn đề như vậy mà không diễn giải vì sao lại như vậy và như vậy thì sẽ ra sao, làm sao có thể nói một cách rõ ràng như thế này. Mời Trương Nguyên giảng giải về Bát cổ văn pháp, Hạ Doãn Di đứng duỗi thẳng tay chấp vái nói:

- Giới Tử huynh ... Hàn xã Tổng xã thủ này chắc chắn thuộc về huynh, Tại hạ tâm phục khẩu phục.

Hạ Doãn Di là người rất lỗi lạc, Trương Nguyên đối với anh ta cũng rất lưu luyện mến mộ, quyết tâm kết giao. Cái gọi là “Mới gặp nhau mà như thân đã lâu” chính là để diễn tả tình bạn thân thiết giữa hai người.

Trương Nguyên liền dựa vào “Cửu Tự Quyết” giảng giải văn pháp, dẫn chứng phong phú, trong đó có gửi gắm thêm những tư tưởng mới, khiến cho chư sinh có mặt ở Tam Tuệ Đường mở rộng được tầm tri thức. Những lời của cổ nhân đem ra bàn bạc với những quan điểm của văn sinh, mang tính thiết thực hơn cả mười năm đèn sách, không hề là những lời thừa. Trương Nguyên dùng kiến thức của hãn trải qua hai thế giới, không gian cùng với sự cần mẫn ham học của hãn, có sự lĩnh ngộ sâu sắc với đạo làm văn. Chư sinh ngồi nghe Trương Nguyên giảng giải như quên đi Trương Nguyên mới chỉ có mười bảy tuổi, chỉ coi Trương Nguyên như một người thầy giáo ân cần tài giỏi.

Buổi trưa hôm đó, chư sinh các huyện thuộc các phân xã viết lại tên mình lên cuốn sổ ký tên. Những thành viên chính thức của Hàn xã lúc này tổng cộng có mười hai người gồm có: ba anh em Trương Thị và Xã thủ, xã phó của ba huyện, những chư sinh còn lại đều cần phải được xét duyệt, Hàn xã không phải là một tổ ong, ai muốn tham gia cũng được.

Đêm hôm đó, Trương Nguyên và một số người trong đó có: Hạ Doãn Di, Dương Thạch Hương, Phan Nhượng Phủ cùng bàn luận về những quy định của Hàn xã, những quy định vào thuở sơ khai này tốt nhất là đơn giản rõ ràng. Thứ nhất, thành viên là những chư sinh tuổi dưới 35, những thần đồng thiếu niên có tài năng xuất chúng cũng có thể phá lệ cho nhập xã. Thứ hai, Những kẻ tham lam vô lại, dựa thế ức hiếp người xung quanh, không giữ tròn chữ Hiếu đều không được phép nhập xã, cho dù vì nhất thời không điều tra rõ ràng mà vào rồi, thì sau khi bị tố cáo điều tra phát hiện vi phạm cũng sẽ bị khai trừ ra khỏi xã. Thứ ba, không được phép lợi dụng danh tiếng của Hàn xã tụ tập văn sĩ chống đối chính quyền hòng tư lợi riêng. Phù hợp ba điều nêu trên mới được trở thành thành viên của Hàn xã.

Dương Thạch Hương và Phan Nhượng Phủ có thắc mắc với quy định thứ ba, cho rằng chư sinh tham gia Hàn xã là để được bảo vệ. Nếu căn cứ theo điều thứ ba thì sau này nếu có bị ức hiếp thì cũng đành ngậm ngùi hàm oan hay sao?

Trương Nguyên nói:

- Hàn xã của chúng ta phát triển lớn mạnh, những người bình thường ai dám bắt nạt người của chúng ta. Nếu như thật sự là có hàm oan thì có thể tố cáo với Xã thủ phân xã, nếu không giải quyết được thì viết thư nói cho ta biết, chúng ta sẽ cùng nghĩ cách giải oan của Xã viên.

của Xã viên là biểu hiện tích cực để tăng cường sự đoàn kết của Hàn xã, cần thiết phải có những sự bảo hộ đúng mức, nếu không thì còn có ai muốn gia nhập nữa. Những đảng xã khác đều là lợi ích đoàn thể, những đảng xã

quá lý tưởng hóa, thuần khiết hóa tựa như lầu các giữa không trung, sẽ không làm nên cơ đồ gì. Có được những lời hứa đó của Trương Nguyên, Dương Thạch Hương và Phạm Nhược Phủ không còn bất kỳ ý kiến nào khác. Từ sự kiện đánh bại Đồng thị lần này, bọn họ đã được chứng kiến sự quyết đoán, dám làm dám chịu của Trương Nguyên, có Trương Nguyên dẫn đầu, Hàn xã chắc chắn sẽ phát triển lớn mạnh. Tới lúc đó thì còn sợ gì bị người khác bắt nạt ức hiếp, mà ngược lại cần phải quy định xã viên không được cậy thế mà chèn ép người khác.

Những quy định của Hàn xã tạm thời giới hạn trong ba điều, cuối tháng ba đầu tháng tư năm sau sẽ tổ chức buổi gặp mặt đầu tiên của Hàn xã tại Sơn Âm, Thiệu Hưng, tới lúc đó sẽ lại nghị bàn những quy định mới, điều tra hội viên và tiến hành ghi chép danh tính của hội viên Hàn xã.

Buổi tiệc ở Dự Viên vốn định trong hai ngày hai mươi ba và hai mươi bốn, nhưng đến chiều ngày hai mươi bốn thì ba mươi ba sinh đồ và đồng sinh của hai huyện Gia Định và Côn Sơn thuộc tỉnh Tô Châu vì quá ngưỡng mộ nên tới tham dự, mong muốn được gia nhập Hàn xã. Trương Nguyên sai người ghi chép lại tên tuổi của những sinh đồ và đồng sinh, nói rằng mấy ngày tới hẵn và hai người anh em trên đường tới Nam Kinh sẽ đi qua Tô Châu, đến lúc đó sẽ gặp mặt sĩ tử chừ sinh Tô Châu và cùng bàn bạc chuyện gia nhập Hàn xã.

Vì có sự tham dự đột ngột của sĩ tử Tô Châu nên buổi tiệc ở Dự Viên kéo dài đến sang ngày hai mươi lăm. Những sinh đồ có chút tài cán lần lượt bước lên thuyết giảng, giao lưu những kinh nghiệm, kiến thức văn chương. Có thể nói đây là buổi tập hợp văn sĩ đàm luận văn chương lớn nhất vùng đông nam trong những năm gần đây. Huyện lệnh Thượng Hải và quan giáo dục của huyện đều cử người đến mời Trương Nguyên đến gặp mặt, tỏ vẻ rất ngưỡng mộ và khuyến khích Trương Nguyên, nhưng trong lời lẽ thì như có ý bần khoản e ngại. Trương Nguyên đương nhiên là giải thích rõ ràng cho hai vị đại nhân hiểu rằng, Hàn xã chỉ là một Văn xã bát cổ, mục đích là

giao lưu kiến thức, kinh nghiệm văn chương, cùng đề xướng trung quân ái quốc làm mục tiêu. Trương Nguyên cũng cho hai vị đại nhân xem ba quy định của Hàn xã, đặc biệt là điều thứ ba. Chỉ có như vậy bọn họ mới yên tâm, bọn họ lo sợ rằng sau này, đám chư sinh sẽ kết bè kết cánh nổi loạn, chống đối quan phủ.

Buổi sáng ngày hai mươi sáu tháng năm, mấy trăm người bọn Trương Nguyên rời khỏi Thượng Hải. Nhân sĩ Thượng Hải ra tiễn đứng chật cả bến thuyền Hoàng Phố, những người dân không hiểu rõ chuyện cũng chạy tới tham gia, họ muốn nhìn xem Trương công tử vùng Sơn Âm đánh bại Đồng thị có phải là ba đầu sáu tay hay không?

Trương Nguyên ngồi thuyền ngược dòng Hoàng Phố về đến bến thuyền nam thành Hoa Đình, tới nơi thì Hạ Doãn Di, Ông Nguyên Thăng và đám sinh đồ Hoa Đình quyến luyến tiễn biệt Trương Nguyên, cùng hẹn đến tháng ba năm sau gặp lại nhau ở Sơn Âm. Hạ Doãn Di và Trương Nguyên bắt tay không nỡ rời biệt. Mới chỉ có vài ngày ngắn ngủi mà hai người đã có tình bạn tri âm tri kỷ, thật ứng với câu “Quen đã lâu mà như mới gặp, Mới gặp nhau mà tựa thân tình”. Tình bạn của nam tử cũng như tình yêu nam nữ cũng có vừa gặp là thân là yêu, lại cũng có tuy là vợ chồng cả đời nhưng không hề có một chút tình cảm nào. Tình bạn mênh mông mà!

Kim Lang Chi vì còn phải đại diện gia đình của Phạm Sưởng đi kêu oan, nên lần gặp mặt tại Dự Viên lần này y không tham dự được. Nghe nói chư sinh đã quay về nên thu xếp tới bến tàu để gặp Trương Nguyên. Trương Nguyên được biết vụ án Phạm Sưởng bị ép chết nhất thời vẫn chưa được phán quyết, Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường nhất thời vẫn chưa thể định tội bọn chúng. Nhưng Lục Dường Phương thì đã được vô tội phóng thích, đã cùng với anh trưởng Lục Thao về Thanh Phố. Lục Dường Phương là bị Đồng Tổ Thường xui khiến người khác bày mưu lừa gã mắc bẫy, gã bị khép tội cưỡng bức làm nhục người dân lương thiện mà bị bỏ tù.

Lúc đó, Hoàng Quốc Đình cố ý bao che bênh vực cho Đồng thị nên không đi tìm hiểu điều tra, chỉ nghe lời của bị cáo nên đã nhốt Lục Đường Phương lại. Đến thời điểm này thì những tên bị Đồng thị mua chuộc đều đã bị bắt, vụ lấy người đẹp ra mà lừa đảo giảng bầy cũng đã được phơi bày sáng tỏ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 236

Không bất chính không giàu (1)

Kim Lang Chi vì còn phải đại diện gia đình của Phạm Sưởng đi kêu oan, nên lần gặp mặt tại Dự Viên lần này y không tham dự được. Nghe nói chư sinh đã quay về nên thu xếp tới bến tàu để gặp Trương Nguyên. Trương Nguyên được biết vụ án Phạm Sưởng bị ép chết nhất thời vẫn chưa được phán quyết, Đồng Tổ Nguyên và Đồng Tổ Thường nhất thời vẫn chưa thể định tội bọn chúng. Nhưng Lục Dường Phương thì đã được vô tội phóng thích, đã cùng với anh trưởng Lục Thao về Thanh Phố. Lục Dường Phương là bị Đồng Tổ Thường xui khiến người khác bày mưu lừa gã mắc bẫy, gã bị khép tội cưỡng bức làm nhục người dân lương thiện mà bị bỏ tù. Lúc đó, Hoàng Quốc Đình cố ý bao che bênh vực cho Đồng thị nên không đi tìm hiểu điều tra, chỉ nghe lời của bị cáo nên đã nhốt Lục Dường Phương lại. Đến thời điểm này thì những tên bị Đồng thị mua chuộc đều đã bị bắt, vụ lấy người đẹp ra mà lừa đảo giảng bẫy cũng đã được phơi bày sáng tỏ. Tùng Giang tri phủ thì dĩ nhiên là bớt một chuyện hơn thêm một chuyện, những vụ án như vụ Lục Dường Phương tốt nhất là nhanh chóng mà kết án, để tránh cái việc đám người Lục Thao cứ tụ tập trước cổng nha môn không chịu giải tán. Còn về Đồng Tổ Thường và Đồng Tổ Nguyên thì Hoàng Quốc Đình vẫn chủ trương mời Án Sát Ti phái quan viên về để thẩm án.

Đối với việc phán quyết hai tên nhà Đồng thị, Trương Nguyên không hề sốt ruột, hẳn đã có sự chuẩn bị. Vụ Diêu Phục năm ngoái còn bị kéo dài đến nửa năm mới có phán quyết, vụ án của hai tên Đồng thị có là gì so với vụ Diêu Phục. Trương Nguyên liệu định cái chức Tri phủ Tùng Giang của

Hoàng Quốc Đình chẳng còn giữ được bao lâu nữa. Mâu thuẫn giữa Hoàng Quốc Đình và Ngô Thôi quan, Lưu Đồng Tri ngày càng căng thẳng. Họ Ngô và họ Lưu hai người bọn họ nhận được sự ủng hộ của chư sinh, còn Hoàng Quốc Đình sau vụ giúp Đồng thị không thành, lần này bị liên lụy cũng khiến cho danh tiếng bị hạ thấp nghiêm trọng, đối với ông ta mà nói thì đã không còn có thể đứng vững được ở đất Tùng Giang này rồi. Hơn nữa còn có tin đồn rằng việc Đồng Thị tự ý phóng hỏa đốt nhà vu họa là do Hoàng Quốc Đình xúi bẩy, những tin đồn như vậy ắt hẳn sẽ được lan truyền tới Nam Kinh, người của Đô Sát Viên mà biết được thì Hoàng Quốc Đình sẽ chẳng còn sống yên lành được nữa.

Từ biệt chư sinh Hoa Đình, ba anh em họ Trương cùng với hơn hai mươi chư sinh Thanh Phố ngồi thuyền xuôi về Thanh Phố. Tới trước cửa Lục phủ chỉ thấy trên dưới Lục phủ tràn ngập không khí hoan hỉ. Vụ Hoa Đình nổi dậy đánh đổ Đồng thị sớm đã được lan truyền khắp Thanh Phố, Đồng thị từ nay trở đi sẽ không còn dám đến đòi nợ sáu trăm mẫu ruộng dâu nữa, chúng cũng không dám đến mà quấy rối những cô gái hái dâu của Lục thị nữa.

Một năm trời phải ngâm đắng nuốt nhục của Lục thị vùng Thanh Phố đã qua rồi, Lục thị đã có thể ngẩng đầu kiêu hãnh được rồi! Lục Triệu tuy rằng bị trúng gió liệt nửa người cũng chống gậy để cho Lục Thao đỡ ra đón anh em Trương thị. Lục Triệu nói chưa được rõ, mơ mơ hồ hồ nói một vài lời cảm ơn ân đức của anh em họ Trương với Lục gia. Trương Đại nói:

- Lục lão bá nói xa xôi gì vậy, chúng ta đều là thông gia mà. Lục thị ở Thanh Phố gặp nạn thì chúng tôi Trương thị ở Sơn Âm đương nhiên phải dốc sức tương trợ.

Đang trong lúc nói chuyện thì có một người từ đâu đột nhiên tới trước mặt Trương Nguyên quý gồi tạ tội:

- Lần này hoàn toàn là do sự cứu giúp của Giới Tử huynh, nếu không thì Lục Dường Phương này đã bị chết trong nhà ngục ở Tùng Giang rồi. Giới Tử huynh không chấp nhận hiềm khích trước đây mà cứu tính mệnh của tại hạ, tại hạ thật hồ thẹn vô cùng.

Trương Nguyên vội vàng đỡ Lục Dường Phương đứng dậy, nhìn thấy Lục Dường Phương hình hài khác năm trước nhiều quá, gầy đến nỗi không thành hình người nữa. Có thể thấy rằng gã ở trong ngục đã chịu không ít khổ cực, nếu vụ án mà còn cứ kéo dài, rất có khả năng là sẽ bị chết trong ngục không chừng.

Tuy Lục Triệu đi đứng bất tiện, nói năng không rõ, nhưng trong lòng lại rất hiểu, lần này không có Trương Nguyên giúp đỡ, Thanh Phố Lục thị chắc chắn sẽ không giữ được sáu trăm mẫu rừng dâu cùng hộ tằm Lục thị ở Xa Sơn. Hộ dệt chịu không được ác bá hoành hành chắc chắn sẽ chạy tứ tán, Thanh Phố Lục thị từ nay sụp đổ. Mà hiện tại, thứ tử Lục Dường Phương vô tội được thả, tuy chưa thu hồi được điền khế của sáu trăm mẫu rừng dâu, nhưng Đồng thị cũng không còn khả năng đòi chiếm rừng dâu. Những điền khế rừng dâu đó có thể báo tổn thất với Huyện Chủ bộ (chức quan trọng yếu cấp huyện), bởi vì tất cả điều khế sơn lâm đều đăng ký ở sổ sách Huyện hộ phòng, điền khế bị tổn thất được ghi chép lại sau khi Huyện hộ phòng thẩm tra. Ngoại trừ gia chủ và trưởng tử xác nhận quyền chuyển nhượng điền khế, tất nhiên còn phải thỉnh Huyện hộ phòng lập hồ sơ. Đây chính là nguyên nhân vì sao Đồng thị lấy được điền khế từ tay phản nô Trần Minh của Lục thị, song không thể ỷ vào đó để đoạt vườn dâu, còn muốn lập mưu lấy khoản nợ bức ép Lục thị giao ra vườn dâu.

Trải qua chuyện này, Lục Triệu cũng rõ Lục Dường Phương là tên bại hoại, không thể ủy thác gia sự cho y nữa. Bộ dạng hiện tại của Lục Triệu hiển nhiên cũng không thể hành sự, vì vậy sớm nay đã triệu tập quản sự và nô bộc, còn mời trưởng bối trong tộc đến, tuyên bố giao toàn bộ đại sự trong nhà cho trưởng tử Lục Thao quản lý, việc nhà cửa thì do dâu trưởng

Trương Nhược Hi phụ trách. Lúc này thấy ba huynh đệ Trương Nguyên đã tới, Lục Triệu nhắc lại một lần nữa, Trương Ngạc cười nói:

- Lục lão bá anh minh, Lục tử phụ là đương gia thì quá tốt rồi, Thanh Phố Lục thị tất hưng thịnh. Còn vị Dương Phương huynh, về sau phải an phận thủ thường một chút mới tốt, chuyện như thế không thể phát sinh thêm lần nữa.

Lục Dương Phương hồ thẹn đến mức không biết giấu mặt vào đâu, thân hình gầy tong teo như cây trúc lay lắt chỉ chực ngã quy.

Tối đó, Lục Thao mời rượu ba huynh đệ Trương Nguyên tại tửu lầu gần nhà, còn có Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái cùng hai mươi mấy sinh đồ Thanh Phố để cảm tạ chư sinh lần này ra sức tương trợ. Dương Thạch Hương nói:

- Đều là đồng chí Hàn Xã, hiển nhiên phải đoàn kết rồi.

Lục Thao vẫn chưa biết chuyện Hàn Xã, nghe Dương Thạch Hương nói vậy, y vui vẻ nói:

- Ta là xã phó của phân xã Thanh Phố sao, hay quá... Về sau trong xã có chuyện, ta sẽ tận tâm tận lực.

Hồng Đạo Thái nói:

- Hiện giờ xã viên trong Hàn Xã đều là chư sinh, thi hương năm sau tất có không ít người trúng cử, rồi đến thi xuân năm sau nữa... chắc chắn sẽ có tiến sĩ, vậy trong triều sẽ có người của Hàn Xã chúng ta rồi.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Nếu sang năm thi hương người của Hàn Xã ta đậu nhiều, danh tiếng Hàn Xã ắt đại chấn, người muốn gia nhập Hàn Xã sẽ nhiều hơn, xã thủ và

xã phó các huyện cần minh sát, thận trọng, cố gắng đề phòng hạng gian trá giao hoạt lẫn vào, đừng vì muốn Hàn Xã lớn mạnh mà khiến vàng thau lẫn lộn.

Dương Thạch Hương gật đầu:

- Giới Tử huynh nói chí phải. Thà thiếu chứ không cần đồ bỏ, không cầu người đông thế mạnh, chỉ cần người có nhận thức.

Sau khi tàn tiệc, Trương Nguyên cùng Dương Thạch Hương nghị sự, tửu bảo dâng trà Tùng La cho hai người rồi lui đi. Trương Nguyên kể rõ ý tưởng muốn thành lập thư cục Hàn Xã với Dương Thạch Hương, áp dụng chế độ nhập cổ phần, xã thủ và xã phó các huyện có thể nhập cổ... Một cổ là mười lượng bạc, một người có thể mua nhiều cổ, tạm định ra một ngàn cổ... cũng chính là tiền vốn mười ngàn lượng, hiệu sách của Dương Thạch Hương có thể chiết khấu tiền để nhập cổ phần. Ký kết khế ước, định rõ quyền và trách nhiệm, lợi tức cổ phiếu hằng năm, thư cục Hàn Xã sẽ do Dương Thạch Hương quản lý, Trương Nguyên hỏi ý Dương Thạch Hương thế nào?

Do mấy người hợp lại bỏ tiền vốn mở tiệm, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, đây là chuyện rất phổ biến từ năm Gia Tĩnh triều Đại Minh, vì vậy Dương Thạch Hương khá tường tận việc nhập cổ này... Kỳ thực y muốn hợp tác với người khác, thà làm đầu gà chứ không làm mông trâu. Nhưng y cũng hiểu, Trương Nguyên đến tìm y trước tiên để thương lượng thành lập thư cục Hàn Xã là có ý tốt. Với danh tiếng hiện nay của Trương Nguyên cùng tài lực của Lục thị, hẳn muốn thành lập thư cục không hề khó khăn, khi ấy hiệu sách Dương thị của y sao có thể cạnh tranh với thư cục Hàn Xã. Năm ngoái lợi nhuận hiệu sách Dương thị đạt hơn bốn trăm lượng bạc, một phần lớn là nhờ cuốn “Một trăm hai mươi bài văn bát cổ Tùng Giang do Trương Giới Tử tuyển bình”, mà những năm trước lợi nhuận của hiệu sách cũng thường chỉ đạt từ một đến hai trăm lượng bạc.

Dương Thạch Hương rất có con mắt kinh doanh, y hiểu rõ tiền đồ của thư cục Hàn Xã, lợi nhuận của hiệu sách Dương thị sau khi nhập cổ phần sẽ nhiều hơn hiện tại, vì vậy y suy nghĩ một lúc liền đáp ứng. Việc thành lập thư cục Hàn Xã sẽ do y đứng đầu, cùng bàn với Hạ Doãn Di và Phan Nhược Phủ, xem sáu xã thủ cùng xã phó của Hoa Đình, Thượng Hải nguyện ra bao nhiêu cổ ngân. Trương Nguyên nói ba huynh đệ Trương thị sẽ bỏ ra ba ngàn lượng bạc, hiệu sách Dương thị bỏ ra bao nhiêu bạc thì để ngày mai sẽ thỉnh lão sử Huyện hộ phòng có kinh nghiệm đến tính toán.

Trống gỗ canh hai, Trương Nguyên từ biệt Dương Thạch Hương ở tửu lâu. Hắn về Lục phủ, bụng nhủ: “Mười rương gỗ của Đồng thị hẳn là đã mở ra xem, mình đáp ứng ra ba ngàn lượng nhập cổ thư cục Hàn Xã, khoảng tiền này lấy từ rương này ra.”

Mấy ngày trước Lục Đại Hữu và Mục Kính Nham đem mười chiếc rương này đến Thanh Phố giao cho Trương Nhược Hi, Lục Đại Hữu mật báo sự tồn tại của đồng rương này với Thiếu nữ nãi Trương Nhược Hi, cô đem chỗ rương đó cất trong phòng ngủ của mình. Lúc này thấy Trương Nguyên đòi xem rương, cô liền cho người dọn rương vào phòng hẳn.

Cửa nhỏ u tĩnh, đêm hạ lấp lánh ánh sao, trong phòng chỉ có Trương Nguyên, Lục Thao, phu phụ Trương Nhược Hi, Mục Chân Chân thì đứng bên cửa. Trương Nguyên nói chuyện thành lập thư cục Hàn Xã với tỷ phu Lục Thao và tỷ tỷ Trương Nhược Hi, Lục Thao nói:

- Tốt lắm, ta là xã phó phân xã Thanh Phố của Hàn Xã, ta cũng ra một ngàn lượng bạc.

Trương Nguyên cười nói:

- Chỉ có thể để tỷ phu ra một ngàn lượng, nhiều hơn không ổn, phải để lại một ít cổ phần cho các xã thủ và xã phó khác nhập cổ.

Trương Nhược Hi nói:

- Muốn ra nhiều cũng không xong đâu, thư cục này chắc chắn có thể kiếm tiền sao?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 236

Không bất chính không giàu (2)

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên, thư cục Hàn Xã là thư cục lớn nhất, không chỉ ở Giang Nam mà còn cả triều Đại Minh này.

Trương Nguyên rất có tự tin với chuyện này, tự tin hơn cả việc hãn trúng cử thi hương sang năm. Hãn thuộc lòng thạo bản tiểu thuyết Minh Thanh, rất rành hứng thú đọc của người đương thời, Thư cục Hàn Xã không ra sách thì thôi, đã ra sách thì quyển nào cũng đắt.

Trương Nhược Hi cười hì hì nhìn đệ đệ của mình, tự tin, ung dung, khi nói sức cuốn hút rất lớn, nàng tin đệ đệ có thể thành công, nàng nói:

- Tiểu Nguyên, đệ mới mười bảy tuổi, vừa lập văn xã vừa lập thư cục, có khi nào ảnh hưởng đến nghiệp học không?

Trương Nguyên mỉm cười:

- Không dám để lỡ việc học, hai ngày nữa đệ phải đến Nam Kinh khổ học ở Quốc Tử Giám rồi. Mọi việc chủ yếu do Thạch Hương huynh lo liệu, với lại Lục thị không còn họa ngoài nữa, hàng vải hiệu Thịnh Mỹ hãn sẽ khai trương sớm thôi.

Trương Nhược Hi vừa nghe thấy ba chữ “hiệu Thịnh Mỹ” thì mặt sáng lên, nàng nói:

- Máy ngày nay tỷ để ý đặc sản các vùng của Tùng Giang, đồ thêu của trấn Hạ Sa, sợi kéo của Kim Sơn Vệ, vải nhuộm của trấn Chu Kinh và Phong Kinh, vải dệt Tam Lâm Đường, còn có phổ gạo nức tiếng gần xa của trấn Chu Phổ. Nổi tiếng về muối thì có các trấn Tân Trường, Đại Đoàn, Bát Đoàn, Hành Đầu. Ngoài ra, tiệm vớ, tiệm giày, phường nhuộm, trạm giao dịch, thương nhân cũng không kém cạnh, nhưng phần lớn lại thuộc về bản xứ. Thương hiệu lớn như hiệu Thịnh Mỹ chúng ta mở đến Tô Châu, Hàng Châu, Nam Kinh là độc nhất vô nhị.

Trương Nguyên cười nói:

- Tỷ tỷ cũng mơ mộng viễn vông quá rồi, hiệu Thịnh Mỹ vẫn chưa đến đâu, sao lại nói là độc nhất vô nhị.

Trương Nhược Hi vừa thẹn vừa buồn nói:

- Tiểu Nguyên đệ đợi đó, không tới ba năm, hiệu Thịnh Mỹ nhất định nổi tiếng Giang Nam.

Trương Nguyên cười nói:

- Đệ tin đệ tin, tỷ tỷ luôn tài giỏi mà. Tỷ phu có nội trợ hiền như tỷ tỷ đây, hiệu Thịnh Mỹ nhất định tiền tài tấn tới, đệ cũng muốn nhập cổ phần với hiệu Thịnh Mỹ.

Trương Nhược Hi cười hỏi:

- Đệ ra bao nhiêu ngân lượng?

Trương Nguyên đáp:

- Ra bao nhiêu thì phải xem đại lễ mà Hoa Đình Đồng thị chuẩn bị cho đệ.

Mục Kính Nham tìm một cây khoan sắt, nạy hết ổ khóa của mười chiếc rương rồi lui đi.

Trương Nguyên mở một rương ra trước, từng thỏi bạc ròng đầy ắp, bên trong có giá gỗ năm tầng, mỗi tầng đặt hai mươi thỏi bạc, mỗi thỏi là hai mươi lượng. Có sáu rương bạc tương tự, tổng cộng có mười hai ngàn lượng bạc ròng. Trương Nguyên biết phú hộ cuối đời Minh thích tích trữ vàng bạc, một lượng lớn ngân lượng chảy vào những nhà này liền được cất giữ truyền lại cho con cháu, không còn được lưu thông nữa. Việc này khiến thị trường thiếu thốn bạc trắng, ảnh hưởng nghiêm trọng đến phát triển kinh tế thương phẩm. Trong lúc vội vàng mà Hoa Đình Đồng thị có thể gom được mười lăm ngàn lượng bạc định mang đi, có thể thấy được họ giàu có đến mức nào. Ngoài ra, Đồng thị còn sở hữu một lượng lớn điền sản, cửa hiệu, du thuyền, một ngàn năm trăm lượng này chưa bằng một phần mười gia sản của họ.

Tổng cộng có mười chiếc rương, Trương Nguyên lại mở một chiếc, lần này kim quang lóa mắt, cơ man thỏi vàng chất đầy rương, mỗi thỏi mười lượng, có tám mươi thỏi, tính ra là một ngàn sáu trăm lượng vàng. Cuối thời Minh, tỉ suất đổi vàng bạc là một ăn tám, một ngàn sáu trăm lượng vàng bằng mười ba ngàn lượng bạc trắng.

Lúc này Trương Nguyên khó mà bình tĩnh, hẩn nín thở mở thêm một chiếc rương, trong đó toàn là ngọc khí bọc lại bằng vải bông dày. Trương Nguyên lấy vài món ra xem, một cặp chén tử ngọc, một cặp bình ngọc san hô, một chiếc vũ thương (chén uống rượu có quai ở hai bên, đáy bằng) ngọc hoa, hai tượng Phật ngọc, trong rương còn có rất nhiều ngọc khí. Trương Nguyên không rảnh xem hết từng thứ một, liền nhờ Mục Chân Chân bọc lại mấy cái chén và bình ngọc đã lấy ra, cất lại vào rương. Hẩn lại mở chiếc rương thứ tám, lần này là kim khí, có bình kim phi ngư, chén vàng tai tròn, chậu hoa kim phụng, v. v... Còn có không ít trang sức châu báu, đoán chừng cũng trên cả ngàn lượng vàng. Rương thứ chín, thứ mười

chắc không phải kim ngân ngọc khí rồi. Hắn mở một chiếc, thấy thư tịch chất đầy bên trong, đều là cổ tịch quý giá, hai quyển “Phong tục thông” bản Tống, một bộ “Cảnh Đức truyền đăng lục” bản Tống gồm sáu quyển, bốn quyển “Tiềm Hư diễn nghĩa” bản Tống, năm quyển “Xuân Thu hoặc vấn” bản Tống... Ngoài sách quý bản Tống, còn có không ít thư tịch bản Nguyên, như quyển “Trung dung tự thuyết”, “Chu tử thành thư”, ... của bản Nguyên, bên cạnh đó có vài bản chép lại.

Trương Nguyên biết sách bản Tống và Nguyên quý giá đến mức nào, nhất là ở hậu thế, kinh qua chiến loạn, sách thời Tống và Nguyên chỉ còn lác đác, chỉ có đơn bản. Vì vậy hắn nhất định phải giữ kỹ chỗ thư tịch và ngọc khí này, kế thừa văn hóa có khi còn quan trọng hơn cả sinh mạng.

Rương thứ mười cũng chỉ chứa thư tịch và một số văn cụ quý giá, nghiên mực cung Vị Ương, nghiên mực Thiên Thành của Tô Đông Pha. Còn có một hộp gỗ hoa lê, bên trong là xấp điền khế và phòng khế dày cộm, xem lướt qua thì phát hiện sáu trăm mẫu điền khế vườn dâu của Lục thị nằm trên cùng.

Trương Nhược Hi cầm lấy xấp điền khế rất dày lật xem, phát hiện rất nhiều khế thư không có xác nhận, nàng nói:

- Chỗ khế chứng của Đồng thị này hẳn là có không ít là do phản nô giao cho, cũng có thể do lừa gạt mà có, nhiều phần không hợp pháp lắm.

Trương Nguyên nói:

- Điền khế sáu trăm mẫu ruộng dâu cứ để Huyện hộ phòng bổ sung mới ổn, đóng khế chứng để đệ giữ cho, sau này hẳn có chỗ dùng.

Trương Nhược Hi thốt lên:

- A, còn có nô khế bán thân.

Trương Nguyên vội nói:

- Xem có nô khế nào họ Tông không.

Hắn cầm lấy một xấp tỷ tỷ chia cho rồi lật từng trang, tìm thấy một tờ khế bán nam nô ký tên Tông lão bản. Giấy đã ngả vàng, hiển nhiên đã qua nhiều năm rồi, trên khế thư viết:

“Tam Lâm Đường Tông lão bản, nay con trai ruột là Tông Lộc, nhũ danh Lại Kiến, mười ba tuổi. Vì nhà nghèo, cơm không đủ no, tình nguyện phó thác đến phủ của Hoa Đình Đồng Kỳ Xương làm nô, được bạc bảy lượng tám tiền. Ngày lập khế ước đã giao đủ tiền, con trai phải nghe lời bạc chủ nuôi dưỡng thành người, cưới hỏi, cả đời sử dụng, nếu có bất trắc tôi sẽ thay thế. Con trai do tôi thân sinh, không hề có chuyện lai lịch bất minh, nay muốn có bằng cớ, lập văn khế cùng dấu tay của con trai để đối chiếu, ngày mười chín tháng hai năm Vạn Lịch thứ năm, Tông lão bản (ký tên), người chứng kiến Ưông Quy Thọ (ký tên).”

Trong đồng văn khế này, trừ văn khế bán con của Tông lão bản ra, hắn không thể tìm thấy nô khế họ Tông nào khác. Trương Nguyên sai Vũ Lăng ra ngoài viện hỏi tên cha của Tông Dực Thiện, không lâu sau Vũ Lăng quay lại, nói cha Tông Dực Thiện tên là Tống Lộc. Trương Nguyên nói vớ tỷ tỷ và tỷ phu:

- Tông Dực Thiện là con của gia nô, bản thân không có giấy bán thân, thế thì tiện rồi, đệ phải tạo một xuất thân khác cho Tông Dực Thiện.

Mười chiếc rương đã mở cái thì lóa ánh vàng rực, cái thì trắng ngời, châu quang bảo khí, đây chỉ là một phần nhỏ trong tài sản của Hoa Đình Đồng thị. Loại trừ kim khí, ngọc khí, vải và thư tịch đồ cổ ra, chỉ cần vòng vàng vòng bạc đã trị giá ba mươi ngàn lượng bạc trắng. Hoa Đình Đồng thị luôn keo kiệt, địa phương gặp thiên tai không chịu ra tiền. Có một lần là do

Trần Mi Công đề xướng, Đồng Kỳ Xương miễn cưỡng đưa ra hai bức tự họa bán được tám mươi lượng bạc để cứu tế.

Năm Sùng Trinh cuối cùng, Lý Tự Thành công phá Đại Đồng, uy hiếp kinh kỳ. Sùng Trinh hạ lệnh bỏ Liêu Viễn, điều thiết kỵ Quan Ninh của Ngô Tam Quế vào bảo vệ kinh sư. Điều binh cần lương hưởng, nhưng kho hoàng cung và kho Thái Hộ bộ không còn đồng nào, bất đắc dĩ Sùng Trinh hạ chỉ dựa theo tước quan cao thấp mà quyên góp lương hưởng, song chỉ có mấy viên thái giám góp chút bạc, tuyệt đại đa số quan viên đều bủn xỉn không chịu vắt ra một đồng. Các thần Ngụy Đức Tảo chỉ quyên năm trăm lượng, Trần Diễn thì khóc lóc biện bạch mình thanh liêm, không có bạc để góp. Về sau quân nông dân tấn công Bắc Kinh, Ngụy Đức Tảo quy hàng đầu tiên, Trần Diễn hiến bốn mươi ngàn lượng bạc. Rất nhiều quan viên ban đầu không quyên một đồng, khi bị quân nông dân bức ép thì hờ chút bỏ ra mấy chục ngàn lượng bạc, có thể thấy triều Đại Minh không hề thiếu tiền. Tiền trong tay tham quan ô hợp như ác hào Đồng Kỳ Xương một khi gặp thời, thiết nghĩ cũng không thua gì Ngụy Đức Tảo và Trần Diễn. Kẻ làm quan ở triều đại nào cũng thế, hà tất trung thành với một người, tâm thái như đám thân sĩ cuối thời Minh rất phổ biến, chỉ cần giữ được tính mạng và tài vật của nhà mình thì hưng vong của quốc gia, sinh tử trăm họ can gì đến chúng. Điều này có một liên quan nhất định đến chủ trương "bo giữ mình" của Thái Châu Học phái mà sản sinh ra trào lưu theo chủ nghĩa hưởng lạc, mà thế mạnh của Trương Nguyên là biết lịch sử, có chí cứu quốc, tất nhiên phải nắm rõ khoản tài lực kếch xù của mình, hăn lập tức nói:

- Tỷ tỷ, tỷ phụ, liệu đệ có thể góp vốn nhập cổ với hiệu Thịnh Mỹ được không? Đệ ra mười ngàn lượng.

Trương Nhược Hi nhìn Lục Thao, Lục Thao nói:

- Nếu không có Giới Tử, Lục thị ta lần này thất bại thảm hại rồi, có cho Giới Tử một nửa gia sản này cũng là chuyện nên làm.

Trương Nguyên vội nói:

- Tỷ phu huynh đừng nói vậy, lẽ nào đệ không nên giúp tỷ phu tỷ tỷ sao!

Lục Thao nói:

- Đừng nói nữa, hiệu Thịnh Mỹ Lục thị ta và Trương thị mỗi bên một nửa, đệ không cần bỏ ra mười ngàn lượng, chỉ cần diệu kế kinh doanh lần trước của đệ cũng đáng vạn kim rồi.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 237

Bình hoa

Trương Nguyên nói:

- Tuyệt đối không được, nhất định phải ra bạc nhập cổ, bằng không tỷ phu khó mà ăn nói với Lục bá phụ.

Trương Nhược Hi mỉm cười nói:

- Cứ để tiểu Nguyên ra một cổ đi, tục ngữ có nói, huynh đệ ruột phải tính rõ mà.

Lục Thao nghĩ cũng phải. Từ năm ngoái Lục Thị đã bị Đồng thị quấy nhiễu, hàng dệt tổn thất rất lớn, muốn phát triển thương hiệu Thịnh Mỹ phải cần có tiền. Y nói:

- Vậy được, ngày mai huynh bấm rõ với phụ thân, ký một phần khế ước cùng Giới Tử, sau này thương hiệu Thịnh Mỹ do Lục thị và Trương thị đồng sở hữu.

Lục Thao là người rất cẩn trọng nên muốn lập khế ước, Trương Nguyên cũng thấy làm vậy là tốt nhất. Đây không phải là chuyện một, hai năm mà còn phải duy trì đến đời con cháu, quan hệ khế ước ổn định hơn so với gán bó về mặt cảm tình.

Sau khi thương nghị một hồi chuyện của hiệu Thịnh Mỹ, Lục Thao và Trương Nhược Hi về phòng. Trương Nguyên tắm xong về phòng thì đêm

đã canh ba, thấy Mục Chân Chân cài lại mười chiếc khóa đồng đã nạy ra, cô nói:

- Thiếu gia, khóa này còn dùng được.

Trương Nguyên cười nói:

- Không lẽ mỗi lần đều phải nạy ra, ha ha, tâm thái gì đây? Ngày mai phải sai Lai Phúc đi mua mười khóa đồng... Mục Chân Chân đáp ứng. Sớm hôm sau liền dẫn Lai Phúc đi mua mười khóa đồng khóa hết mười chiếc rương. Thấy thiếu gia muốn ra ngoài cùng đại công tử, tam công tử của Tây Trương, cô vội vàng chạy theo nói:

- Thiếu gia, đây là chìa khóa, thiếu gia giữ đi.

Trương Nguyên cười nói:

- Ta đeo một chùm chìa khóa ở đai lưng thì kỳ quặc lắm.

Trương Đại, Trương Ngạc cười ngất.

Mục Chân Chân đỏ mặt, tay xiết chặt chùm chìa khóa, không hiểu mình sai chỗ nào.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân cứ giữ đi, cô là nữ quản gia của ta.

Mục Chân Chân thấy mình được thiếu gia tín nhiệm, trong lòng cực kỳ vui mừng, lại hỏi:

- Thiếu gia đi đâu vậy?

Trương Nguyên nói:

- Đến hiệu sách của Dương tú tài, cô không cần theo.

Dứt lời, hắn cùng Trương Đại và Trương Ngạc ra cửa, bên ngoài có người hầu của Dương Thạch Hương đang chờ.

Trương Ngạc quay đầu nhìn thiếu nữ kia, không khỏi hâm mộ nói:

- Giới Tử quả nhiên có vận khí tốt, có thể tìm ra một bảo bối như thế ở phố Tam Đại. Còn tỳ nữ tùy thân Lục Mai của ta, thị tỳ Tổ Chi của đại huynh chỉ hữu dụng khi ở trên giường, xuống giường thì thành thứ vô dụng.

Trương Nguyên nói:

- Ủ ừ, đó gọi là bình hoa.

- Bình hoa.

Trương Ngạc khinh ngạc, sau đó lập tức cười sảng sặc, hiển nhiên đã hiểu thâm ý của “bình hoa”. (kỹ nữ; cô đầu (thời xưa chỉ kỹ nữ hoặc những thứ có liên quan đến kỹ nữ) Cười đùa một chập thì đã đến hiệu sách của Dương Thạch Hương. Nơi này thông với hậu viên của Dương gia, nằm bên bờ sông Thanh Long, cách miếu Thủy Tiên không xa. Một dãy gồm mười gian phòng ngói lớn, Dương Thạch Hương đã đến trước cùng một vị lão sử của Huyện hộ phòng. Lão sử này đến tính toán giá trị hiệu sách của Dương gia, ông vừa nhìn vừa hỏi, định giá khá tỉ mỉ.

Thợ thuê của hiệu sách gồm có thợ viết, thợ khắc, thợ in ấn. Thợ viết một người, thợ khắc mười hai người, thợ in ấn sáu người, còn có hai người làm tạp vụ, quy mô như thế chỉ có thể xem là hiệu sách nhỏ. Dựa vào bất động sản hiệu sách Dương thị, bản khắc hiện tồn, gỗ lê mà bản khắc dùng và giấy, lão sử Huyện hộ phòng ước giá khoảng một ngàn hai trăm lượng bạc. Đây hẳn là đánh giá cao rồi, Trương Nguyên cũng không tính toán, từ Dương Thạch Hương lấy một ngàn hai trăm lượng bạc nhập cổ thư cục Hàn Xã, mười lượng bạc một cổ, tổng là một trăm hai mươi cổ. Dương Thạch Hương nói:

- Ta ra thêm tám trăm lượng bạc nữa, gom thành hai trăm cổ.

Hồng Đạo Thái cũng đã đến nơi, y ra năm trăm lượng bạc nhập cổ thư cục Hàn Xã. Cứ thế, từ mười ngàn lượng tiền vốn của thư cục Hàn Xã đã tăng thêm sáu ngàn năm trăm lượng, ba ngàn lượng trong đó là của huynh đệ Trương thị, Dương Thạch Hương hai ngàn lượng, Lục Thao một ngàn lượng, Hồng Đạo Thái năm trăm lượng, ba ngàn năm trăm lượng còn lại là của sáu xã thủ và xã phó của Hoa Đình, Thượng Hải.

Đây là do Trương Nguyên dùng thủ đoạn lôi kéo các xã thủ và xã phó, kỳ thực với tài lực hiện tại của hắn thì độc lập quản lý thư cục Hàn Xã không khó. Sở dĩ muốn kéo Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái, Hạ Doãn Di cùng nhập cổ, chính là vì cùng hưởng lợi ích.

Xong việc, Dương Thạch Hương gửi phong bì một lượng bạc phúc đáp lão sử Huyện hộ phòng. Sau khi tiễn lão sử đi, mọi người uống trà dưới tán cây bên bờ sông, Trương Nguyên nhìn thợ khắc đang khắc bản trước cửa, hỏi:

- Thạch Hương huynh, một thợ có thể khắc bao nhiêu chữ trong một ngày?

Dương Thạch Hương nói:

- Phải xem đó là thể chữ nào, nếu là thể Nhan, Liễu, Âu, Triệu thì chậm, một ngày chỉ khắc được trăm chữ. Nếu là thể chữ Tống thông thường, hay còn gọi là thể Tượng, thể chữ này tuy không đẹp mắt cho lắm, nhưng nét ngang, sổ đứng dễ hạ lực, một thợ lành nghề có thể khắc hơn hai trăm chữ mỗi ngày. Thợ của ta chỉ có thể khắc thể Tống, nếu muốn mời thợ khắc thể Khải thư giỏi thì tiền công không rẻ.

Trương Nguyên biết quyển “Một trăm hai mươi văn bát cổ do Trương Giới Tử tuyển bình” là thể Tượng, tuyển tập có chừng sáu mươi ngàn chữ,

mười hai thợ khắc khoảng ba ngàn chữ mỗi ngày, vậy là cần đến hai mươi mấy ngày để hoàn thành. Hãn liền hỏi:

- Dương Thạch huynh, in chữ rời khó dùng lắm à? Tại sao đến nay hiệu sách vẫn dùng bản khắc?

Dương Thạch Hương nói:

- Phí tổn bộ chữ rời cao, hơn nữa xếp chữ cũng khó, in số lượng ít thì dùng bản khắc thuận tiện hơn.

Trương Nguyên gật đầu, bụng nghĩ:

“Bộ chữ rời không dễ dùng, bộ chữ đồng thì giá quá cao, bộ chữ chì phải tổ chức nghiên cứu, thôi thì tạm dùng bản khắc. Bản khắc in được dùng hơn một ngàn năm, mãi đến cuối thời Thanh, thời dân quốc mới bị in chì của tây phương đào thải, có thể thấy vẫn rất thuận tiện”.

Hãn nói:

- Vậy Thạch Hương huynh phải lao tâm hơn rồi. Trước tiên cần bổ sung gấp đôi số thợ khắc và thợ in của thư cục Hàn Xã, trước cuối năm lại tăng gấp đôi nữa. Chúng ta thuê hai loại thợ khắc, một là thợ khắc thể Tượng, hai là thợ khắc các thể Nhan, Liễu, Âu, Triệu. Có một vài thợ khắc thư tịch tinh phẩm, giấy dùng phải nghiên cứu một chút, thợ sách cũng cần hai người rành Khải thư, lão đồng sinh hoặc lão tú tài đều được.

Dương Thạch Hương gật đầu nói:

- Giới Tử huynh yên tâm, ta kinh doanh hiệu sách đã lâu, rất rành những việc này. Những năm trước không có sách nào in được, sợ thâm hụt tiền, hiện giờ có Hàn Xã làm hậu thuẫn, ta sẽ tận lực xử lý. Có điều ta muốn hỏi một câu, trước mắt ngoài cuốn tuyển tập Giới Tử huynh điểm bình văn bát cổ này ra thì còn sách nào in được không?

Trương Nguyên nói:

- Thạch Hương huynh đừng lo về nguồn sách, ta sẽ nghĩ cách mà. Huynh chỉ cần thu hút những tay nghề điêu khắc in ấn tinh xảo là ổn, thư cục cũng có thể tự bồi dưỡng tay nghề, thuê một ít thiếu niên thông tuệ nhà nghèo đến học, qua ba bốn năm nữa chẳng phải đã dùng được rồi sao, chúng ta phải tính kế lâu dài.

Hắn đột nhiên hỏi:

- Thạch Hương huynh có biết Tô Châu Phùng Mộng Long không?

Dương Thạch Hương nói:

- Ta từng gặp qua Phùng Mộng Long, ba huynh đệ y cũng có chút thanh danh, người ta xưng là Ngô hạ tam Phùng.

Trương Nguyên nói:

- Lần này ta phụ trách Tô Châu nên cần gặp lại Phùng Mộng Long, thỉnh y viết một vài cuốn mô phỏng tiểu thuyết thoại bản (một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này), ắt sẽ bán chạy.

Trương Ngạc cười nói:

- Không nói cái khác, chỉ với một trăm bản “Kim Bình Mai” cũng có thể khiến thư cục Hàn Xã bận rộn suốt năm. Đợt này ta về Nam Kinh nhất định sẽ tìm ra bản “Kim Bình Mai” chép tay, sau đó khắc ấn.

Chiều hôm đó, Trương Nguyên cùng Dương Thạch Hương, Lục Thao, Hồng Đạo Thái cùng lập kế ước nhập cổ thư cục Hàn Xã. Mười hai cổ đông đều có một khoản, thư cục tạm do Dương Thạch Hương, Hồng Đạo

Thái và Lục Thao quản lý, gặp chuyện thì ba người cùng bàn, giao cho người tinh thông làm sổ Long môn và sổ Tứ cước (*) đã mượn phụ trách ghi chép thu chi của thư cục, định kỳ biên chế “bảng thu – giao” và “bảng tồn – nợ”. Hằng năm các cổ đông lớn tề tựu xét duyệt, thư cục Hàn Xã không phải là phường sách nhỏ tùy tiện, phải nhìn xa trông rộng, kết toán hàng tháng tất nhiên phải cẩn trọng.

(*) Sổ Long môn và sổ Tứ cước: là những hình thức ghi chép, tính sổ kế toán.

Dương Thạch Hương kinh doanh hiệu sách nhiều năm, tự cho mình tinh thông đạo thương nhân. Song sau khi bàn bạc với Trương Nguyên, phát hiện học thức về kinh doanh của hắn giỏi hơn y rất nhiều. Phường sách gia đình của Dương Thạch Hương chỉ có một quyển thu chi, y đã từng nghe qua “bảng thu – giao” và “bảng tồn – nợ”, chỉ có lão sử quản lý tiền lương hay nhà buôn lớn mới có bản lĩnh thuê dùng trưởng sư (người chuyên tính toán, ghi chép sổ sách). Đó là cách thức tính sổ sách mới xuất hiện từ năm Vạn Lịch, không ngờ Trương Nguyên lại rành rẽ tường tận. Hắn giải thích rằng đối với mỗi khoản tiền ghi chép thì đăng ký “sổ thu”, lại đăng ký “sổ chi” để phản ánh nguồn gốc của cùng một sổ khoản, như thế thì thu chi lời lỗ của thư cục vừa xem đã hiểu.

Dương Thạch Hương thầm nhủ:

“Cái gọi là kỳ tài cao vợi, cao thâm khó lường chính là chỉ người như Trương Giới Tử rồi. Kỳ tài như thế bình sinh Dương Thạch Hương ta ít gặp, thấy hắn lập văn xã, dựng thư cục, quả là có chí lớn, văn bát cổ lại giỏi, nhân tình cũng am hiểu, người như thế không nhanh phát lên mây thì còn đợi đến khi nào nữa!”

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 238

Trong triều không ai không kinh doanh

Cùng ngày, Lục Thao bẩm chuyện với phụ thân Lục Triệu Thân, cùng Sơn Âm Trương thị hợp tác “hiệu buôn Thịnh Mỹ”, kinh doanh vải bông, tơ lụa và dệt thêu, muốn mở các phân hiệu ở Hoa Đình, Thượng Hải, Tô Châu, Nam Kinh, Hàng Châu. Lục Triệu Thân nói:

- Con cứ làm đi, hiện giờ con làm chủ đương gia, hợp tác với Trương thị rất tốt, họ là một chỗ dựa vững chắc.

Muốn kinh doanh, phát tài, trong triều không ai không làm. Đại thương nhân đều mời danh sư dạy con cháu đọc sách, hy vọng chúng có thể nhờ khoa cử mà làm quan. Còn có người dùng khoản tiền lớn hối lộ quan lớn trong triều, thời điểm mấu chốt có được một phong thư nâng đỡ của quan lớn thì có thể vượt qua nguy cơ, bằng không tiền có nhiều đi chẳng nữa thì cũng thành con dê béo mặc người ta mổ xẻ, vì vậy một số đại thương nhân gia tài lên đến ức vạn trong triều đều có người phát ngôn. Lục Triệu Thân những tưởng mình có công danh cử nhân thì cũng miễn cưỡng trụ được, nào ngờ bị Đồng thị quấy nhiễu suýt làm nhà tan cửa nát, thật đúng là bài học xương máu. Vì vậy nghe thấy con trai Lục Thao muốn hợp tác với Sơn Âm Trương thị mở hiệu buôn vải, ông đương nhiên là tán thành rồi.

Hiện tại Trương Ngạc cũng biết Trương Nguyên phát tài lớn từ việc Đồng thị đắm thuyền, tuy y miệng lưỡi bép xép nhưng cũng không phải thẳng ngốc, hiểu được lợi hại trong việc này, đương nhiên sẽ không nói

loạn trước mặt kẻ khác. Trương Nguyên lấy danh nghĩa ba huynh đệ để đầu tư thư cục Hàn Xã và hiệu vải Thịnh Mỹ, điều này khiến Trương Ngạc rất hài lòng, Giới Tử rất chú ý đến tình nghĩa huynh đệ.

Ngày hai mươi tám tháng năm, khế ước hùn vốn của “hiệu buôn Thịnh Mỹ” được ký kết. Trương Nguyên giao mười ngàn lượng bạc cho tỷ tỷ Trương Nhược Hi, chỗ bạc này dùng để mua tơ tằm, máy dệt, chiêu dụ thợ dệt. Theo ý của Trương Nguyên, hiệu buôn Thịnh Mỹ còn phải thiết kế một ký hiệu, hay còn gọi là nhãn hiệu, trước cửa hàng phải có ký hiệu bắt mắt, mỗi đầu xấp vải bán ra đều phải in nhãn hiệu này. Đương nhiên là nhãn hiệu trước cửa hàng phải to, còn nhãn hiệu trên đầu vải nhỏ cỡ hạt dưa là vừa. Nhãn hiệu này nhất thời nghĩ chưa ra, cũng không cần gấp, thiết kế vài mẫu rồi quyết định sau, phải để người khác vừa nhìn đã nhớ, khi quyết định rồi thì không thể đổi, chớ để qua hai năm lại đổi nhãn hiệu, đó là việc làm ngu xuẩn.

Tuyển tập văn bát cổ đó cũng được tuyển bình xong, chỉ đợi khắc bản in ấn thôi. Đây là quyển sách đầu tiên mà thư cục Hàn Xã khắc ấn, sự vụ Tùng Giang đại khái đã lo xong. Ba huynh đệ Trương Nguyên phải đến Nam Kinh học ở Quốc Tử Giám, bọn họ sẽ rời Sơn Âm sau tiết Đoan Ngọ.

Hiện đã đến cuối tháng năm, lại trì hoãn ở lại Tô Châu vài ngày, vì vậy họ phải gấp gáp lên đường. Tông Dực Thiện theo Trương Nguyên đến Nam Kinh, hẳn đọc sách tại đó, y thì đến giúp Tiêu Thái sử chỉnh lý danh mục sách ở Tàng Thư lâu. Cha mẹ Tông Dực Thiện tạm thời lưu lại Thanh Phố, đợi đến khi Trương Nguyên quay về Thiệu Hưng vào cuối năm, Tông Dực Thiện sẽ đón song thân cùng đi. Thanh Phố cách Hoa Đình quá xa, y khó mà yên tâm, vẫn nên để cha mẹ an cư ở Sơn Âm thì tốt hơn.

Trương Nguyên lấy bạc trắng năm mươi lượng tạ ơn Liễu Kính Đình, y chỉ chịu nhận hai mươi lượng, xem như tiền thù lao khi Trương Nguyên mời y thuyết thư, mỗi ngày một lượng bạc, Trương Nguyên đành chiều theo.

Sớm ngày hai mươi tám hẵn tiễn Liễu Kính Đình và tiểu đồng tùy tùng lên thuyền về Hàng Châu, hẹn nhau lần sau tái ngộ tại Hàng Châu.

Chập tối, ba huynh đệ Trương Nguyên thu xếp hành trang chuẩn bị sáng mai khởi hành, Trương Đại hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử, có cần phái người đến Đông Xa Sơn báo Trần Mi Công một tiếng, nói mai ta khởi hành, nếu nữ đệ tử Vương Vi của Mi Công muốn cùng đi thì mời sáng mai đến Thanh Phố, thế nào?

Trương Ngạc vội hỏi:

- Nữ đệ tử gì vậy?

Trương Đại cười nói:

- Chính là nữ lang vừa giống quý vừa giống tiên mà chúng ta gặp vào đêm trăng Tây Hồ lần trước, đó là nữ đệ tử của Trần Mi Công.

Trương Ngạc bật dậy, reo lên:

- Hay quá, Trương Tông Tử, Trương Giới Tử, hai người giấu ta chi vậy, huynh đệ gì chứ, thật là ác độc mà!

Trương Nguyên cười nói:

- Trách ai được chứ, tại huynh không chịu đi cùng với đệ và đại huynh đến thăm Trần Mi Công.

Trương Ngạc nói:

- Vậy lúc về cũng phải nói ngay cho ta biết chứ, lại giấu đến tận bây giờ. Đáng ghét! Đáng hận!

Trương Đại nói:

- Chẳng phải ngay sau đó đã đi Hoa Đình rồi sao, ai đủ kiên nhẫn mà kể cho đệ được?

Trương Ngạc trợn mắt nhìn trời:

- Thôi bỏ đi, không thể dựa vào huynh đệ, thấy sắc quên nghĩa!

Oán giận một hồi, y lại nói:

- Đại huynh, huynh kể rõ việc hôm đó cho đệ đi. Không ngờ lại có diễm ngộ như thế, quả là trùng hợp, ngày đó đuổi đến mộ phần Nhạc Vương thì bị vấp ngã, lúc bò dậy lại không thấy tăm hơi, cứ tưởng là quỷ.

Trương Đại kể chuyện hôm đó đến Đông Xa Sơn thăm Trần Mi Công, cả chuyện Giới Tử cùng Mi Công, Vương Vi so tài đánh cờ. Trương Ngạc reo hò:

- Diệu kế, diệu kế, vậy nữ lang kia không phải gia đình tử tế, vậy thì dễ quyến rũ rồi.

Y hết sức cảm khái:

- Mỹ nữ trên thế gian này luôn ẩn sâu trong chốn nhà cao cửa rộng, ta muốn liếc nhìn một cái cũng khó khăn. Thiên giáo có nữ tử tuyệt như thế này, vừa xinh đẹp lại đa tài, quả là an ủi kiếp tài tử tịch liêu như ta.

Trương Đại lắc đầu cười:

- Yến Khách, đệ thật trâng tráo, dám xưng là tài tử.

Trương Ngạc nói:

- Lẽ nào biết viết chút văn bát cổ và thơ từ thối tha thì là tài tử à? Đệ thì đánh bài, bắn tên cưỡi ngựa, đánh trống xướng khúc, gảy đàn ném thẻ vào bình rượu, thứ nào cũng giỏi, nếu không thì sao được xưng là con cháu ăn

chơi. Phải rồi, hai câu thơ “Nam tử hiện giờ biết bao nhiêu, luôn nói quan lớn tức là tiên” mà hồ tiên nữ lang ở Tây Hồ nói chẳng phải là ngầm khen đệ hay sao, đệ xem công danh như cặn bã, không giống như hai người luôn nói quan đạo là tiên, một lòng muốn khoa cử thành danh.

Trương Nguyên và Trương Đại nhìn nhau, hai người đành câm lặng.

Trương Ngạc háo hức nói:

- Ta sẽ đi Đông Xa Sơn nói với Vương Vi cô nương, mời cô ấy ngày mai cùng đi với chúng ta.

Nói rồi y để Lục Đại dẫn đường, dẫn theo Năng Trụ và Phùng Hồ hăng hái lao đi.

Trương Đại bất đắc dĩ nói:

- Giới Tử, đệ xem bộ dạng đói khát của Yến Khách, sợ là sẽ dọa chết cô nương đó, cô ấy chắc sẽ không đi cùng chúng ta đâu.

Trương Nguyên cười nói; - Tam huynh có chừng mực đấy, có vẻ ác tục nhưng lại có chân khí, ừm, ngây thơ chất phác đó mà!

Trương Đại bật cười.

Từ Thanh Phố Lục phủ đến chỗ ở của Mi Công trên Đông Xa Sơn chừng ba mươi mấy dặm. Trương Ngạc hấp tấp chạy đi, không màng gọi kiệu, xuất phát từ giờ Dậu chập tối đến cuối giờ Tuất mới quay lại, thấy Trương Nguyên và Trương Đại liền rên:

- Chân muốn gãy rồi, chân muốn gãy hết rồi.

Y đặt mông lên ghế, Phúc Nhi nhanh chóng đấm bóp chân cho tam thiếu gia, người hầu Lục thị dâng trà.

Trương Đại cười hỏi:

- Yến Khách, sao rồi, thấy hồ tiên nữ lang đó chứ?

Trương Ngạc hớp mấy ngụm trà, nói:

- Xúi quẩy, không thấy mỹ nữ đâu, chỉ thấy một nhà Nho nghèo cùng con lừa ngu nói bậy hết nửa ngày, bàn cái gì mà Nho Phật hợp lưu.

Trương Nguyên, Trương Đại cười sằng sặc, hỏi hòa thượng đến từ đâu, Trương Ngạc kể:

- Nói là hòa thượng Bảo Hoa tự, ta nghe hòa thượng giảng Phật pháp mãi không dứt, nghe đến mất kiên nhẫn, liền hỏi hòa thượng có biết Trần Tân Trúc hay không. Hòa thượng nói không quen, còn hỏi ta Trần Tân Trúc là ai, Trần Mi Công không vui, nói trời tối rồi, liền kêu ta mau về nhà. Lão Nho nghèo này, không niệm chút giao tình giữa tổ phụ và ông ta, không ngờ không giữ ta ở lại qua đêm.

Trương Đại cố nhịn cười, hỏi:

- Nói vậy đệ uống công một chuyến rồi, ta biết đệ đi sẽ hỏng chuyện mà, chốc nữa hồ tiên nữ lang đó chắc sẽ không đồng hành với chúng ta.

Trương Ngạc cực kỳ ủ rũ, đi đi về về hết ba mươi mấy dặm, từ nhỏ chưa từng chịu khổ như thế. Y cộc cằn mắng con lừa ngu và nhà Nho nghèo, đi tắm rồi ngủ ngon lành, hôm nay y quả thực rất mệt.

Trương Nhược Hi đến gần hỏi:

- Yến Khách mắng ai thế? Gì mà con lừa ngu, rồi mỹ nữ nữa?

Trương Nguyên và Trương Đại nhìn nhau, hai người nín cười, đồng thanh đáp:

- Yến Khách luôn nói hươu nói vượn, tỷ tỷ đừng nghe y nói.

Trương Nhược Hi ngồi trong phòng Trương Nguyên một lát, nhìn đệ đệ viết thư cho mẫu thân. Nghĩ đến sớm mai hẳn phải rời Thanh Phố, Trương Nhược Hi rất luyến tiếc. Đợi Trương Nguyên viết xong, nàng cầm lên đọc, cười nói:

- Chuyện đảo Đông Hoa Đình sao nói hời hợt vậy, đệ cả gan làm loạn, phải để mẫu thân mắng đệ mới tốt.

Nàng cười hì hì, lại nói:

- Chẳng hay phụ thân có rời Khai Phong hồi hương hay không, đến Nam Kinh đệ nhớ chú ý hỏi thăm, nếu phụ thân trở về nhất định sẽ đi ngang qua Nam Kinh.

Trương Nguyên nói:

- Đệ biết, đến Nam Kinh đệ sẽ nhờ dịch trạm gửi thư hỏi thăm đến Chu vương phủ, xem phụ thân có đi hay không.

Hai người nói chuyện một hồi, Trương Nhược Hi thấy đêm đã khuya, đệ đệ ngày mai còn phải lên đường, nàng bèn dặn hẳn sớm nghỉ ngơi, sau đó liền rời đi.

Đầu giờ Thìn ngày hai mươi chín tháng năm, hai mươi người Trương Nguyên đến bến tàu Đại Hoàng ở nam thành Thanh Phố, chuẩn bị đi thuyền ngược dòng đến hồ Tiết Điển, kế đến chuyển qua Đại Vận hà đi Tô Châu.

Có mấy chục chư sinh Thanh Phố đến bến tàu tiễn ba huynh đệ Trương thị, từng người một từ biệt rất mất thời gian. Trương Nguyên đang đáp lễ thì thấy một đồng tử tóc rối lẫn trong đám chư sinh, cậu chừng mười tuổi, lông mày trái có nốt ruồi đỏ. Thấy Trương Nguyên nhìn mình, cậu tiến đến chấp tay nói:

- Trương tướng công, nữ lang nhà tôi đã đến, đang đợi dưới tán cây hương thung.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 239

Nữ lang cười như Vương Sư Muội

Cửa sông Đại Hoàng từ Tây Sang Đông ở ngoài thành Nam huyện Thanh Phố chảy qua, trên bến cảng, bậc thềm đá được lát bằng đá tảng xanh loại lớn tầng tầng lớp lớp. Những tảng đá này quanh năm suốt tháng bị giẫm đạp đến bằng phẳng bóng loáng, ánh mặt trời giữa hè chiếu xuống, tảng đá và nước sông cùng nhau lấp lánh. Trên thềm đá xanh gần mặt nước, Chư Sinh cùng người nhà Lục thị ra đưa tiễn, và có một hình ảnh hoàn toàn đối lập với cảnh tượng ồn ào náo nhiệt bên này, đó chính là: cách bờ cao mười trượng, giữa những cây hương thung cao cao thẳng đứng, có một bóng hồng mặc quần áo màu trắng ngà, tóc bới sau gáy, trông tuổi khá trẻ đang thướt tha đứng nhìn.

Thân cây màu nâu xám, hoa nhỏ màu trắng nhạt lơ lửng rủ xuống, bóng những tán cây trải dài trên mặt đất tạo ra hình ảnh loang lổ, nữ lang đội đạo quan (mũ đạo sĩ đội) với cái eo thon thả, ống tay áo rủ xuống ấy đứng dưới bóng cây, thấy bọn người Trương Nguyên đưa mắt nhìn về phía mình, nàng liền nhẹ nhàng đội lên chiếc nón lá vành trúc đang cầm trong tay, đi ra vài bước, đứng ở dưới ánh mặt trời trông nàng rực rỡ như danh hoa ngọc thụ.

Cách xa mười trượng, khuôn mặt không thể nhìn rõ, nhưng dáng người yếu điệu thướt tha này đã cho thấy nét đẹp khuynh nước khuynh thành của nàng.

Đám chư sinh đến tiễn Trương Nguyên trên bến tàu đều xoay lại nhìn nhìn nhau, lần lượt hỏi nhau nữ nhân này là ai?

Trương Ngạc mừng rỡ, dương dương đắc ý nói:

- Đây là nữ đệ tử của Trần Mi Công, muốn trở về Nam Kinh, Mi Công giao phó cho nàng ấy đi cùng bọn ta..

Chư Sinh Thanh Phố nghe vậy không khỏi hâm mộ, có người liền ngâm:

- Hữu mỹ đồng chu, nhan như Thuấn hoa.

Lại có người xướng:

- Mỹ nhân vừa thấy liền không thể quên.

Nhất thời có kẻ khởi xướng, thế là trò hề xuất hiện càng lúc càng nhiều.

Trương Ngạc đương nhiên không nhường việc cho ai, nói:

- Đại huynh, Giới Tử, ta đi đón nữ nhân kia xuống thuyền đây.

Nói rồi gã nhanh chóng bước đến, đi tới dưới tán cây, hướng nữ nhân kia cúi chào, nói:

- Tiểu sinh Trương Ngạc huyện Sơn Âm, hoàng hôn hôm qua từng đến chỗ của Mi Công....Ồ, tiểu sinh lần trước có báo danh tính rồi.

Lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn kỹ nữ nhân này.

Lần trước đi nhờ trên chiếc thuyền ở Tây Hồ, Trương Ngạc chỉ cảm thấy nữ nhân này thật đẹp, rốt cuộc đẹp đến mức nào thì gã cũng chưa được thấy rõ.

Lúc này đây cô nàng đứng dưới ánh mặt trời, rõ ràng rành mạch. Cảm giác đầu tiên là làn da nữ nhân này thật trắng, phần da lộ ra ngoài áo kia óng ánh thanh tú, nói là “dương chi mỹ ngọc” cũng tuyệt đối không khoa trương chút nào, sắc mặt lại như hoa đào tháng ba, trong phấn trắng lại lộ ra nét ửng hồng, vành nón lá màu vàng đậm càng làm nổi bật hơn, lông mày cong lên, môi thoa son, nhất là cặp mắt trong sáng quyến rũ kia, giống như có thể nói chuyện.

Mỹ nhân như vậy chẳng phải là trời cao ban ân cho nam tử sao, chỉ có tài nghệ của kỹ nữ mới có thể an ủi sự nóng nảy cùng cô đơn của sinh mệnh. Trương Ngạc nghĩ chính là như vậy, gã thật không phải bởi vì kỹ nữ hèn hạ mà có thể tùy tiện đùa giỡn. Chỉ là cảm thấy thế giới này có kỹ nữ mới càng đặc sắc nha.

Vương Vi nhớ rõ Trương Ngạc này. Đêm đó trên thuyền ở Tây Hồ người vỗ mép thuyền la hét “Đơn Dao Hội” đúng là gã, còn tự xưng xem công danh như rác rưởi, lúc này mới chỉnh đốn lại trang phục, vén áo thi lễ nói:

- Đa tạ Trương tướng công thịnh tình mời, tiểu nữ tử làm phiền.

Hỏi:

- Bây giờ có thể lên thuyền được chưa ạ?

Ánh mắt Trương Ngạc không dời đi được, hoa mắt mê hoặc, tuyệt sắc như vậy trên đời hiếm thấy, lại cảm thấy cô gái này khẩu âm Kim Lăng cũng là vô cùng dễ nghe, luôn miệng nói:

- Có thể có thể. Mời.

Liền có một người cường tráng người đầy mồ hôi đi đến tàng cây xách hành lý, Vương Vi gọi người này là “Diêu thúc”. Còn có một tiểu nha hoàn mười hai, mười ba tuổi, tính cả thằng bé tóc dài nữa thì ở phía Vương Vi

tổng cộng bốn người, Trương Ngạc ở phía trước dẫn đường, bốn người họ cùng đi theo bước lên thềm đá.

Chư sinh đứng trên thềm đá xanh thoáng chốc an tĩnh lại, nhìn nữ nhân xiêm y thanh lịch này, dáng người yếu điệu như tiên nữ bước xuống thềm đá, ánh mắt nhìn thẳng đi qua tấm ván bắc lên thuyền, chư sinh đợi cho đến khi nhìn không thấy bóng dáng của cô nữa mới phát ra từng trận cảm thán, đều đoán nữ nhân này rốt cuộc là ai?

Trương Nhược Hi đến để tiễn đưa đệ đệ nhìn nữ nhân này xuống thuyền, kinh sợ hỏi:

- Tiểu Nguyên, cô gái này là ai?

Trương Nguyên nói:

- Là nữ đệ tử của Trần Mi Công, nhà ở Nam Kinh, muốn cùng đồng hành với thuyền của chúng ta.

Trương Nhược Hi nghi ngờ nhìn đệ đệ Trương Nguyên, hắc lại cười nói:

- Tỷ nhìn đệ như vậy làm cái gì? Chẳng lẽ không tin lời nói của đệ sao?

Trương Nhược Hi nói:

- Được rồi, tỷ cũng không hỏi nhiều nữa, đệ đi ra ngoài học, cũng không nên phóng đảng nữa.

Trương Nguyên nghiêm mặt nói:

- Tỷ tỷ còn không biết đệ sao, từ nhỏ đã rất hiền lành mà.

Trương Nhược Hi “Xì” một tiếng, dùng cây quạt lụa vỗ cánh tay Trương Nguyên, nói:

- Đệ thành thật sao, tỷ sao không nhìn ra, đệ từ nhỏ vốn đã không nghe lời.

Lý Thuần bên cạnh nhanh chóng chen lời:

- Mẫu thân, cậu Giới Tử hồi nhỏ cũng bướng bỉnh không nghe lời sao ạ?

Trương Nhược Hi vội nói:

- Mẫu thân và cậu con nói giỡn thôi, cậu Giới Tử của con lúc nhỏ thích đọc sách viết chữ, rất hiếu động.

Lý Khiết hỏi:

- Cậu Giới Tử có ngoan như con không ạ?

Trương Nguyên sờ sờ đầu hai đứa cháu trai nhỏ, cười nói:

- Cậu mới trước đây cũng không ngoan bằng hai con, chữ to của hai con đều viết rất tốt, cậu đều khâm phục các con.

Hai anh em rất sung sướng, tỏ vẻ về sau cũng phải giống cậu Giới Tử đi Nam Kinh đọc sách.

Hành lý đã được đem lên thuyền, người chèo thuyền đứng trên bờ chờ chèo thuyền.

Ly biệt sắp đến, Trương Nhược Hi đôi mắt ửng đỏ, nói:

- Tiểu Nguyên, nếu phụ thân đã tới Nam Kinh, ngàn vạn lần nhớ mời lão nhân gia đến Thanh Phố ở mấy ngày.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, đệ nhớ kỹ.

Trương Nhược Khi lại nói:

- Đệ năm trước từ Nam Kinh về nhà, cũng đã nói dối sẽ sang thăm tỷ đó.

Trương Nguyên đáp ứng nói:

- Được rồi mà, nhất định đến.

Trương Nguyên, Trương Đại cáo biệt bọn người Lục Thao, Dương Thạch Hương, lên thuyền ba mái chèo, thuyền này có thể chứa bốn, năm mươi người, mười người của Trương Nguyên tính cả bốn người phía Vương Vi, còn có bốn gã chèo thuyền tổng cộng có ba mươi người, cho nên trong khoang thuyền vẫn có chút hơi rộng. Trương Ngạc đã sớm theo Vương Vi lên thuyền, đang cùng Vương Vi ngồi đối diện nói chuyện, bộ dạng nho nhã lễ độ.

Wang Vi thấy Trương Nguyên, Trương Đại lên thuyền, đứng dậy nói:

- Đa tạ hai vị tướng công đồng ý cho nữ tử lên thuyền, làm phiền rồi.

Trương Đại nói:

- Đâu có, đâu có.

Mặc dù đã là lần thứ ba gặp nữ nhân này, nhưng vẫn cảm thấy kinh diễm.

Trương Nguyên chỉ cười gật đầu một cái, đi đến đầu thuyền nhìn người chèo thuyền kéo neo lên, phất tay chia tay thân hữu trên bờ, đến khi thuyền rời xa bến, lúc này mới trở lại khoang chính, thì đã thấy Đại huynh Tông Tử, Tam huynh Yến Khách đều có điểm bị nữ nhân này mê hoặc đến thần hồn điên đảo. Điều này cũng khó trách, nữ nhân này thật sự xinh đẹp, toàn thân không có một chút tỳ vết nào, nếu Trương Nguyên chỉ là Trương

Nguyên trước kia khi còn mười bảy tuổi, khẳng định cũng sẽ bị hút mất hồn, mà hãn hiện tại so với Đại huynh, Tam huynh có vẻ vững vàng, bình tĩnh hơn một ít.

Thuyền đi ngược dòng nên khá là chậm, tiếng nước vỗ vào mạn thuyền kêu oạp oạp. Trương Đại luận thơ cùng Vương Vi, Vương Vi thông thả nói về những giai thoại thi gia của bản triều, từ Cao Khải đến Vương Thế Trinh, rồi đến Thám Hoa Tiền Khiêm Ích khoa Canh Tuất năm Vạn Lịch thứ ba mươi tám, cô thuộc như lòng bàn tay. Trương Đại vô cùng khâm phục, mở lời khen:

- Nữ lang có thể nói là một mỹ nhân học sĩ, Trương Đại bội phục.

Wương Vi mỉm cười, nhìn Trương Nguyên.

Trương Nguyên ngồi ở một bên mỉm cười lắng nghe, rất ít khi chen vào nói, nhưng hãn có một loại cảm giác, rằng nữ nhân này rất để ý đến thái độ của hãn, mỗi khi nói đến phần mình hài lòng, liền nhìn qua hãn, trông mắt duyên dáng như đang hỏi: Giới Tử tướng công nghĩ như thế nào?

Trương Ngạc nghe đến không còn kiên nhẫn được nữa, nói:

- Thi sĩ triều đại này đều không có gì hay để nói, thơ hay đều bị người triều Đường viết hết, cho dù có, đã sớm có thể hệ Tô Đông Pha, Hoàng Sơn Cốc lấy hết đi rồi, tới triều đại này, đều là chuyện cũ mèm, cạn bã!

Trương Ngạc đem một gậy đánh nghiêng toàn bộ thi sĩ Đại Minh, dường như làm thơ là đoạt bảo, thơ hay luôn bị cướp, thơ triều Minh cũng là đồng đồng nát sắt vụn không có gì đáng nói.

Wương Vi nói:

- Bằng không, đương thời như Công An Tam Viên, Cánh Lăng Chung Đàm, đều chú ý không câu nệ tiểu tiết, chỉ là bộc lộ nội tâm của mình, thơ

hay luôn thấy.

Trương Ngạc:

- Công An Tam Viên biết, Cánh Lãng Chung Đàm thì chưa nghe nói qua.

Vương Vi khóe miệng nhếch lên, như giễu cợt, nói:

- Chung là Chung Bá Kính, Đàm là Đàm Hữu Hạ, đều là thi sĩ nổi tiếng bây giờ.

Trương Ngạc hỏi:

- Đặt trước Lý - Đỗ - Âu - Tô thì sao hả?

Vương Vi mở to đôi mắt đẹp rất đáng yêu, nói:

- Không nói chuyện cùng tướng công nữa, chẳng lẽ người nào làm thơ đều là Lý Đỗ Âu Tô – Trương tướng công hay là chỉ biết vài cái thi sĩ Lý Đỗ Âu Tô này?

Lời này thật sắc bén, đánh trúng điểm yếu của Trương Ngạc, y đã học qua không nhiều thơ cho lắm, chỉ biết mấy người Lý Bạch, Đỗ Phủ, Âu Dương Tu, Tô Đông Pha, Hoàng Đình Kiên, lại bị nữ nhân này vạch trần, cũng may Trương Ngạc da mặt dày, cũng không xấu hổ, nói:

- Vừa hưởng qua mỹ vị quý và lạ, lại để cho ta đi ăn cơm rau dưa, vậy đơn giản là sống không bằng chết.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 240

Nơi đó có ta (1)

Vương Vi lông mày nhú lại, nhìn hai người Trương Đại, Trương Nguyên nói:

- Hai vị tướng công có cao kiến gì? Nếu không có, thì xin không cần đàm thơ nữa, chi bằng chơi cờ cho qua ngày.

Nữ nhân này vừa tài vừa kiêu ngạo, Trương Đại cảm giác mình luận thơ thật đúng là thắng không nổi nữ nhân này, mắt nhìn Trương Nguyên, thầm nghĩ:

“Giới Tử thơ cũng đọc không được nhiều lắm nên bỏ đi, cái này chỉ khiến cho nữ nhân này coi rẻ tam huynh đệ Sơn Âm chúng ta thôi.”

Trương Nguyên biết rất rõ về Minh sử, đối với phái Công An, phái Cánh Lăng vẫn có chút hiểu rõ, nói:

- Tam huynh Yến Khách của ta là người phú quý, không phải mỹ vị quý và lạ thì không để vào miệng, ta không phải là bắt bẻ, thơ của Chung Tinh, Đàm Nguyên Xuân ta cũng đọc qua một ít, đích xác chỉ thường thôi.

Vương Vi có hơi chút tức giận, sắc mặt phiểm hồng, phảng phất hoa đào tháng ba, Đàm Nguyên Xuân là thi nhân nòng cực tôn sùng, còn từng chỉ điểm qua thơ của nàng, nói:

- Trương tướng công nếu nói như thế, chắc là làm thơ còn hơn Chung, Đàm rồi, tiểu nữ tử cũng muốn lãnh giáo.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Nếu ta đi tửu lầu dùng cơm, ngại rượu và đồ ăn không tốt, chủ quán nói Trương tướng công nếu nói như thế, vậy chắc tay nghề làm bếp còn hơn tại hạ, tại hạ muốn thỉnh giáo —— ta đây nên làm thế nào cho phải?

Trương Đại, Trương Ngạc cười rộ, nữ nhân Vương Vi cũng lấy tay che miệng, cười không nổi, lại nói:

- Hai vị Trương tướng công đều là cái chày cái cối, cường từ đoạt lý!

Trương Nguyên nói:

- Ta mặc dù không am hiểu làm thơ, nhưng rất có mắt thưởng thức cùng xem xét, Chung, Đàm lấy thơ để đề xuống nội tâm, uốn cong thành thẳng, siêu tục, tịch mịch, làm cho người ta khó hiểu, rất nhiều thơ của họ chỉ có hai người họ xem hiểu, chỉ có thể hiểu tình cảnh lại không thể biểu đạt, đây là sự cố tâm không ứng với thơ.

Trương Nguyên phê bình Chung, Đàm như vậy khiến Vương Vi cảm thấy có phần không phục, nhưng lời của Trương Nguyên rất có kiến giải, ít nhất là có đọc qua thơ của Chung, Đàm mới có thể nói ra những lời này, ngân nga ngâm: “Lạc nguyệt hạ sơn kính, thảo đường nhân vị quy. Thế trùng khắp lương lộ, ly khuyến phệ tàn huy. Sương tĩnh nguyệt du kiêu, yên sinh khư canh vi. Nhập thu tri kỷ nhật, lân xử sở thanh hi (*) —— thơ như vậy đặt vào Văn Đường, há lại thua Lưu Trường Khanh, Tiền Khởi?

(*) BTV tạm dịch:

Mặt trời lặn sau núi, nhà cỏ người chưa về
Tiếng trùng nghe hiu quạnh, chó sủa ánh chiều tàn.

Sương tĩnh trắng thêm sáng, khói bếp lên thêm nhạt, Vào thu biết mấy ngày, chày bên nghe thưa thớt.

Trương Nguyên cười nói:

- Ta chỉ là luận thơ, cô nương lại muốn lấy một bài thơ Chung Tĩnh viết rất hay ra bác bỏ ta, như vậy không thú vị rồi, không bằng chơi cờ, không bằng chơi cờ.

Nữ nhân Vương Vi cười một cách tự nhiên, nói:

- Tiểu Tam Nguyên Trương Tướng công danh chấn Tùng Giang lại để ý người như vậy sao, há nắm chặt lời của ta không tha!

Trương Nguyên nhìn bộ dạng nữ nhân này cười rộ lên, không khỏi tim đập thành thịch, chẳng biết tại sao, cảm thấy nữ nhân này có chút giống Anh Tư sư muội.

Nữ nhân Vương Vi cười nói riu rít, đôi mắt sáng lên, nụ cười đẹp như vậy, chỉ một thoáng làm cho người ta cảm giác như chiếc thuyền không phải đi trên sông Hoàng Phố, mà là đi qua khu rừng hoa đào rực rỡ tháng ba, khiến cho toàn bộ khoang thuyền đều ánh lên màu sắc hoa đào, đây cũng là nguyên nhân Trương Nguyên nhớ đến Anh Tư sư muội. Nữ nhân Vương Vi lập tức phát hiện trong ánh mắt và sắc mặt Trương Nguyên có đoạn tình ý thoáng qua rồi biến mất, khéo hiểu lòng người là bản lĩnh cần có nhất ở kỹ nữ Dương Châu.

Vương Vi từ khi bảy tuổi đã được nữ lão sư chuyên môn dạy hằng ngày, sau đó trải qua sự dạy dỗ của danh kỹ Mã Tương Lan ở Cự viện Nam Kinh, hơn nữa thân mình lại là bang tuyết lạnh lẽ, bản lĩnh nghiên ngẫm tâm ý người khác lại càng hơn Mã Tương Lan, nhất là vẻ mặt cùng giọng điệu của nam tử, Vương Vi liếc mắt một cái liền có thể nhìn thấu trong lòng ba huynh đệ Trương Thị huyện Sơn Ân cùng thuyền. Trương Ngạc Trương Yến Khách không cần phải nói, là bệnh con ông cháu ta, loại nam tử này

ngay thẳng lại rất thô bỉ; Trương Đại Trương Tông Tử cũng là bệnh con ông cháu cha. So với đệ đệ hàm súc nho nhã hơn, đàm thơ luận tranh, học vấn tạp nham, từ khi nàng lên thuyền, ánh mắt hai huynh đệ này gần như không rời khỏi cơ thể nàng. Vương Vi cũng không nghĩ là bọn họ lỗ mãng, bị sắc đẹp của nàng hấp dẫn chỉ là việc rất tự nhiên, chẳng phải đa số người chết đều vì sắc đẹp sao. Nhưng Trương Nguyên Trương Giới Tử kia, lại làm cho nàng có chút nhìn không thấu.

Đây là lần thứ ba Vương Vi nhìn thấy Trương Giới Tử nổi danh này, lần đầu tiên là ở trên thuyền Tây Hồ, bộ mặt nhìn không rõ, lần thứ hai là ở nơi của Trần Mi Công, nàng và Trương Nguyên đã đánh một ván cờ, Trương Nguyên mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, công phu tĩnh tâm của hắn làm cho nàng có chút kinh ngạc. Hơn nữa thế cờ kia Trương Nguyên cũng thắng, hai lần ấn tượng này, nữ nhân Vương Vi đúng là có cảm giác Trương Tam Nguyên này là cực thông minh, tuổi còn trẻ mà bản lĩnh tu tâm dưỡng tính thật tốt. Mấy ngày sau đó, không ngừng nghe đồn về Trương Nguyên, hắn kích động chư sinh đấu Đông Hàn Lâm, Trương Nguyên tại Dự viên Thượng Hải tổ chức đại hội gặp mặt chư sinh Tùng Giang, Trương Nguyên thành lập Hàn xã... Mi Công nghe thấy tin đồn này lắc đầu nói:

- Trương Nguyên này lại không an phận, dựng đảng kết xã, quá mức khoa trương, sớm muộn gì cũng có ngày lại bị áp chế.

Mi Công làm người luôn chú ý tìm chỗ khoan dung mà độ lượng.

Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện. Đương nhiên cảm thấy Trương Nguyên làm việc rất tuyệt, quá biệt gây chuyện thị phi, Vương Vi lúc ấy nói:

- Có lẽ có thể là năng thần trị thế, cũng chưa biết chừng.

Mi Công chăm chú nhìn nàng, không ngờ hôm nay có dịp gặp lại lần thứ ba. Trương Nguyên thần thái hơi có vẻ mệt mỏi, tuy rằng cũng thường

nhìn chăm chú nàng, nhưng rõ ràng không giống với ánh mắt của Trương Đại và Trương Ngạc. Hai người này đối với nàng là nhìn chăm chú, Trương Nguyên là mang theo ý tứ cười cùng thưởng thức, dường như đang xem cái gì đó. Vương Vi thầm nghĩ:

“Có lần Mi Công luận thơ, phân ra làm nơi đó có ta và nơi đó không có ta, luận nhân cũng giống vậy, Trương Nguyên chính là từng giây từng phút ‘có ta’ có sự tự chủ rất mạnh, không dễ dàng liền bị mê hoặc. Người như vậy lấy mình làm trung tâm, lòng dạ rất sâu, xem hấn kích động chư sinh đấu Đồng Hàn Lâm, có thể lông tóc không tổn hao gì mà nghênh ngang rời đi, đã có hể biết hấn đa mưu túc trí rồi. Đây thật sự là thư sinh mười bảy tuổi lần đầu trải qua thế sự sao?”

Đây là Vương Vi phán đoán dựa theo tính tình Trương Nguyên, mà Trương Nguyên mới vừa rồi ngẫu nhiên lộ ra một tia tình ý lại làm cho Vương Vi hơi có chút kinh ngạc và mừng thầm, thầm nghĩ:

“Người chung quy không phải Liễu Hạ Huệ nha, vẫn là phàm phu tục tử, cái này rất tốt.”

Thời gian Vương Vi quan sát Trương Nguyên có chút hơi lâu, Trương Ngạc trách móc:

- Oa, đây là ý tứ gì, hai người các người cứ như vậy ẩn tình nhìn nhau!

Trương Nguyên cười nói:

- Không nói về thơ nữa, mọi người chơi cờ đi.

Trương Ngạc sớm đã không kiên nhẫn đối với việc đàm thơ luận phú được nữa rồi, liền nói:

- Tốt lắm, đàm thơ cũng nói đủ rồi, không bằng chơi cờ, không bằng chơi cờ.

Gọi Phúc Nhi đem bàn cờ bày ra, bàn cờ làm bằng gỗ dẻ, những thứ này đều là từ Sơn Âm mang đến đây.

Lần trước ở Đông Xa sơn cư, Vương Vi đã đánh cờ thua Trương Nguyên, rất muốn đánh tiếp cùng Trương Nguyên, nhưng thấy Trương Ngạc rất hang hái, liền hỏi:

- Trương tướng công đánh cờ so với Tam Nguyên tướng công như thế nào?

Trương Ngạc liếc mắt nhìn Trương Nguyên một cái, cười nói:

- Bất phân thắng bại.

Wương Vi nghiêm nghị nói:

- Vậ tiểu nữ tử xin thỉnh giáo một ván.

Trương Ngạc rộng lượng chấp Vương Vi đi trước, Trương Nguyên và Trương Đại ngồi ở một bên xem cuộc đấu. Trương Nguyên ngồi ở xa hơn nên không có nhìn kỹ ván cờ, cũng lường trước Tam huynh khó có thể thắng nữ nhân này, cờ lực của Tam huynh kém hơn nữ nhân này, hơn nữa bị mê hoặc với sắc đẹp này nên sẽ không thể chuyên tâm hạ cờ, cho nên bàn cờ này không có phần khích, không có gì đáng xem. Nhưng thái độ nữ nhân này đánh cờ cực kỳ đẹp mắt, nhìn qua thấy rất đơn giản mộc mạc, nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ phát giác mũi giày nàng có một con bướm, vô cùng tinh xảo, loại vải kia chính là vải bông Tùng Giang thượng hạng, từ áo đến tay áo được thợ khéo léo may, mặc trên người nữ nhân này cực kỳ hợp, móng tay nữ nhân cũng được chăm sóc tỉ mỉ, khi cầm quân cờ có thể thấy được đầu ngón tay tinh tế, tư thế hạ cờ cũng tao nhã mê người, đây đều là đã qua giảng dạy sao?

Trương Nguyên ngồi tê mông cạnh cửa buồng, nhìn tam huynh và nữ nhân này đánh cờ, nghĩ thầm rằng:

“Sấu mã thượng phẩm Dương Châu, tất cả cầm kì thi họa đều thông, danh kỹ Cựu viện, kết giao cùng tao khách từ tông, nữ nhân này nếu ở bốn trăm năm về sau, nhất định sẽ trở thành minh tinh trong giới điện ảnh của nhân loại, còn ở thời Minh, tương đối mà nói, loại danh kỹ này so với nữ tử bình thường càng tự do hơn một ít, giống như nữ nhân Vương Vi này, nơi dạo chơi, còn có thể bán Trần Mi Công học vẽ tranh, hiện tại cùng tam huynh đệ chúng ta đồng thuyền đi xa, luận thơ chơi cờ, tự nhiên cùng phóng túng, cái này so với nữ tử bình thường tuyệt không thể xảy ra.

đáp lễ thì thấy một đồng tử tóc rối lẫn trong đám chư sinh, cậu chừng mười tuổi, lông mày trái có nốt ruồi đỏ. Thấy Trương Nguyên nhìn mình, cậu tiến đến chấp tay nói:

- Trương tướng công, nữ lang nhà tôi đã đến, đang đợi dưới tán cây hương thung.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 240

Nơi đó có ta (2)

Bởi vậy Trương Nguyên không khỏi nghĩ đến vị hôn thê Thương Đạm Nhiên, còn có Vương Anh Tư sư muội. Thương Đạm Nhiên là vợ hãnh, hãnh nhất định che chở tốt cho nàng, nếu có ngày nghỉ sẽ bồi nàng đi du ngoạn, sẽ không để cho nàng khó chịu bên trong nhà cao cửa rộng, bỏ quên trí thông minh của mình, về sau để cho nàng hỗ trợ việc làm ăn buôn bán. Còn Anh Tư sư muội, vừa đa tài vừa đáng yêu, nhưng... Tâm trạng Trương Nguyên hơi trầm xuống, quay đầu hướng về cửa sổ ngoài thuyền, nhìn ngắm phong cảnh hai bên bờ sông Hoàng Phố.

Ba mái chèo di chuyển lên xuống, cánh buồm căng tròn gió, chiếc thuyền ba mái chèo dài năm trượng này đang chầm rãi đi ngược dòng trên sông Hoàng Phố. Núi xanh hai bên bờ trùng điệp, giữa chân núi và chỗ đất bằng phẳng đều là những lùm cây xanh ngắt với những sắc hoa trắng vàng xen nhau. Đây chính là hoa cây bông, đất vườn Tùng Giang tám chín trên mười là trồng loại hoa này, có đến trăm vạn mẫu, được coi là thành phố bông vải, là thiên hạ của áo chần. Nếu hiệu Mỹ Hào phát triển thuận lợi, trong mười năm sẽ trở thành cửa hàng buôn vải lớn nhất Tùng Giang là rất có khả năng. Mấu chốt là phải có tiền vốn, phải có người đến giúp đỡ.

Trương Nguyên và Tông Dực Thiên nhẹ giọng nói chuyện với nhau, bàn một chút về việc buôn bán ở Tùng Giang. Tông Dực Thiên nói hằng năm hai mùa xuân thu, tàu xe thương gia đến Tùng Giang buôn bán vải đông đúc. Thương nhân có dưới một mươi vạn tiền vốn chỉ có thể coi là

thương nhân trung đẳng, kẻ sĩ Giang Nam bỏ văn theo nghề buôn bán vô cùng nhiều, xuất hiện cái gọi là tầng lớp sĩ thương. Người đứng đầu Đông Lâm Cổ Hiến Thành cho rằng phú tài mới có thể hào lễ, lấy nghĩa làm chủ cho lợi ích, lấy lợi ích phỉ tá cho nghĩa, thẳng thắn cầu tài, Trương Nguyên thâm nghĩ:

“Đời sau có trình bày và phân tích cho rằng đảng Đông Lâm là đại biểu cho lợi ích của sĩ thương Giang Nam, vậy Hàn Xã lại nên đại biểu cho lợi ích của người nào, hướng cuối cùng của Hàn Xã là về triều đình, hẳn là tranh thủ ủng hộ của giai cấp nào đó? Xã hội Văn Minh là xã hội cực kỳ phức tạp, các tầng lớp giai cấp đều bị thay đổi kịch liệt từ bên trong, tranh thủ bên này, ắt sẽ đắc tội người kia, điều này cũng là chuyện đau đầu nhất.”

Trương Nguyên tự an ủi mình nói:

“Hàn Xã, hiệu buôn Thịnh Mỹ, hiện tại bắt đầu khởi bước rồi, chỉ có đi từng bước một, gấp cũng vô dụng, ngày còn rất dài, vả lại núi xanh hai bên bờ sông này, hoa vải bông đầy khắp đồi, cây bông vải theo gió lượn bay, đi ngược dòng nước cũng rất có phong cảnh.”

Thuyền đi được sáu, bảy dặm, Trương Ngạc chơi cờ cũng đã bị thua, chỉ nghe nữ nhân Vương Vi nói:

- Yến Khách tướng công có thể cùng Giới Tử tướng công bất phân thắng bại sao?

Khi nói xong lời này, con mắt liếc nhìn sang Trương Nguyên ở bên cạnh cửa sổ mũi thuyền.

Trương Đại cười nói:

- Yến Khách chơi cờ sao có thể bất phân thắng bại với Giới Tử, đó là khoác lác.

Trương Ngạc mặt không đổi sắc nói:

- Giới Tử trao ta ba quân ta thắng, còn trao ta hai quân ta lại thua, đây chẳng phải là bất phân thắng bại.

Vương Vi hai tay hợp thành chữ thập, nửa che mũi và môi, nói:

- Thì ra là thế.

Cười đến mức thân mình khẽ run.

Trương Ngạc nói:

- Ván này là ta sơ suất, là ta tham nhìn sắc đẹp của người, cho nên mới thua, ta xem chỉ có Giới Tử mới có thể thắng cô nương, trong mắt hắn chỉ có quân cờ, con mắt đều là nhìn chăm chú vào con cờ mà chuyên tâm chơi cờ.

Trên mặt Vương Vi hiện lên sắc hoa đào, lấy một quân màu trắng nhẹ nhàng ném vào hộp quân cờ, mắt nhìn Trương Nguyên nói:

- Tiểu nữ tử muốn thỉnh giáo Giới Tử tướng công một ván cờ.

Trương Nguyên hiện tại không muốn chơi cờ, hắn hai ngày nay vì chuyện thư cục Hàn Xã và hiệu buôn Thịnh Mỹ nên có chút phí sức, mỉm cười nói:

- Để cho Đại huynh ta cùng cô nương đánh đi, ta hôm nay có chút buồn ngủ, ngày khác, ngày khác lại lĩnh giáo.

Khi Vương Vi và Trương Đại chơi cờ, Trương Nguyên đến khoang kế bên tự nghĩ ra một đề Xuân Thu kinh nghĩa, dùng hơn nửa canh giờ viết một bà kinh đề bát cổ. Thân thuyền hơi lắc lư, tiếng cười cùng tiếng đánh cờ vang lên không ngừng, bất giác cơn buồn ngủ ụp xuống lại, liền nằm ở trên cái bàn nhỏ chợp mắt một chút Mực đã mài còn một chút vẫn chưa viết

hết, rửa đi thì đáng tiếc, Mục Chân Chân dùng nước mực còn dư lại viết mấy chữ “Hoa Sơn bia” thật to. Viết xong, nghe thấy thiếu gia bên cạnh truyền ra thanh âm phì phò rất nhỏ, Mục Chân Chân liền nhẹ nhàng thu thập giấy bút, rửa sạch nghiên mực cùng bút xong trở về, thấy hai bên cánh mũi thiếu gia chảy ra vài giọt mồ hôi, ống tay áo đệm ở dưới má cũng có chút mồ hôi ẩm, trời gần buổi trưa rồi, khí trời rất nóng a.

Trên bàn có một cái quạt, Mục Chân Chân chậm rãi mở quạt, ôm đầu gối ngồi quạt bên cạnh thiếu gia. Quạt một hồi, thấy Vương Vi đi tới, tay vịn cửa khoang thuyền lay động không yên, nhìn Trương Nguyên ngủ gục trên bàn, khẽ mỉm cười, hạ giọng hỏi Mục Chân Chân:

- Tỷ tỷ tên gọi là gì?

Mục Chân Chân có chút gượng ép, đáp:

- Tiểu tỷ gọi Mục Chân Chân.

Wang Vi lại hỏi:

- Mục tỷ tỷ bao nhiêu tuổi?

Mục Chân Chân liền sinh ra ngại ngùng, đáp:

- Mười sáu tuổi rồi.

Trong lúc nói chuyện, đưa tay xếp quạt lại.

Wang Vi khẽ cười nói:

- Vậy thì bằng tuổi ta, ta sinh tháng giêng hằng định lớn hơn người, gọi người Mục muội muội rồi.

Mục Chân Chân cười cười “Ừ” một tiếng, không biết nên nói gì.

Vương Vi thấy Mục Chân Chân có vẻ không thích nói chuyện, liền không nói không rằng, dựa vào cửa khoang nghe tiếng chèo thuyền. Khoang kế là tiếng Trương thị huynh đệ đánh cờ, kỳ nghệ của Trương Tông Tử kia cũng hơi thua nàng, nàng thầm nghĩ sẽ cùng Trương Nguyên đánh một ván cờ, cùng Trương Nguyên đàm thơ, lại thấy Trương Nguyên ngủ ở chỗ này.

Còn có một nữ a hoàn giúp hăn quạt, thật sự là đủ hưởng thụ, Mục Chân Chân thấy nữ nhân dựa cửa không đi, liền hỏi:

- Vương tỷ tỷ tìm thiếu gia nhà ta có chuyện gì sao?

Vương Vi nói:

- Không có việc gì.

Cười rồi hướng Mục Chân Chân khoát tay áo, đi trở về khoang.

Cuối giờ Ngọ, thuyền tới hồ Tiết Điện, nhóm của Trương Nguyên dùng cơm trưa ở thị trấn Chu Gia Giác bên bờ đông của hồ. Vương Vi không chịu rời thuyền, chỉ kêu Diêu Thúc đi mua một tí rượu và đồ nhắm rau quả rồi ăn ở trên thuyền. Rượu thịt đều là để cho Diêu Thúc và tiểu đồng tóc dài ăn uống, Vương Vi kêu tiểu tì lấy từ trong hành lý ra một cái bếp lò, nhóm lửa đốt than, nấu một bát cháo gạo Thanh Phổ. Vương Vi đích thân cầm muôi, xào một đĩa khổ qua và một đĩa ngó sen. Chỉ hai món rau và một bát cháo, nữ lang này ăn uống thật thanh đạm nhưng lại cầu kỳ về sự sạch sẽ tươi sống.

Vương Vi ăn hai chén nhỏ cháo gạo Thanh Phổ, rồi súc miệng rửa tay, lấy quyển <Ẩn tú hiên thi> rồi đến bên cửa sổ mũi thuyền ngồi đọc. <Ẩn tú hiên thi> chính là tập thơ của Cánh Lăng Chung Tinh. Vương Vi đọc bài “Đình cao mộc diệp hạ”, ngâm khẽ:

“Như hà cổ nhân ảnh, canh tác sương thiên biệt, thị tịch đăng ngoại cú, đồng tâm chiếu trì mộ”, Nàng cảm thấy thật thanh nhã vui vẻ, nàng thấy lời phê bình trước đây của Trương Nguyên đối với Chung Tinh là không đúng, nên rất muốn tranh cãi với Trương Nguyên một phen.

Sau giờ ngộ, thời gian trôi thật chậm rãi. Thuyền neo lại dưới bóng cây liễu bên sông, gió thổi trên mặt nước nên cũng không hề cảm thấy nóng bức. Trên thuyền ngoài hai người phu chèo thuyền ở lại trông coi và bốn người của nhóm Vương Vi ra, những người khác đều đã lên bờ để dùng bữa.

Vương Vi đọc một bài thơ, ngâm nghĩ một lát, nhìn lên cành liễu rũ bóng bên bờ hồ, khẽ chạm vào mặt nước, rất là thanh tĩnh, nhưng lại chợt có hai chú ve kêu lên, huyên não không ngừng. Vương Vi đặt cuốn thơ trong tay xuống, nói:

- Tiết Đồng, lấy cây ná tới đây.

Tiết Đồng chính là tiểu đồng tóc dài có nốt ruồi ở giữa lông mày, vội đi lấy một cây ná gân trâu mang tới, ngoài ra còn có cả một túi đựng những viên đá nhỏ đã được lựa chọn kỹ càng, rồi đưa tới trước mặt Vương Vi. Vương Vi nhắm thẳng về phía chú ve đang kêu trên cành liễu, tiếng bắn ná vừa vang lên thì tiếng ve kia đột nhiên im bật, lá liễu rơi lả tả, một chú ve đen rơi xuống mặt đất bên bờ hồ, giãy lên vài cái rồi bất động.

Còn một chú ve nữa, có lẽ đã bị kỹ thuật bắn của nữ lang này dọa cho khiếp sợ, liền im bật, không hề kêu nữa.

Tiết Đồng khen:

- Vi Cô bắn chuẩn quá.

Vương Vi trao lại ná cho Tiết Đồng, nói:

- So với Phích bà bà thì còn kém xa.

Chính lúc này chợt nghe thấy một tiếng vang, một con thuyền nhỏ dài trượng tám đang cập bờ bên cạnh thuyền đu, thấy một sĩ nhân khoảng chừng ngoài ba mươi tuổi, mình vận áo dài màu xanh ngọc lên bờ, nói:

- Ở lại đây dùng cơm đã rồi mới đi Thanh Phố.

Vương Vi nghe giọng nói có chút quen thuộc, ngẩng lên nhìn, liền nhận ra đó là Phạm Hiếu Liêm ở Tô Châu, mấy năm trước đã đến “U Lan Quán” ở Nam Kinh Cự viện thăm mẹ nuôi của nàng là Mã Tương Lan, lúc đó nàng mới mười ba tuổi. Phạm Hiếu Liêm lúc đó được Vương Đăng ở Tô Châu nhờ mang tác phẩm mới của mình là <Thái bào ký> tới cho Mã Tương Lan. Vương Đăng là tài tử trong lòng Mã Tương Lan, nhưng khi đó đã ngoại thất tuần, tóc đã bạc trắng hết cả.

Vương Vi thích nhất là giao du, vội kêu:

- Phạm Hiếu Liêm, tiểu nữ Vương Vi xin cúi chào.

Phạm Văn Nhược đang đứng bên bờ sông liền quay người lại, nhìn thấy nửa người trên của một nữ lang dung mạo xinh đẹp lộ ra bên ngoài cửa sổ mũi thuyền của con thuyền đu nọ, miệng cười tươi tắn. Phạm Văn Nhược cảm thấy lạ mặt, vái chào nói:

- Tiểu nương tử nhận ra Hứa Văn Nhược ở Trường Châu này sao?

:

- Trương tướng công, nữ lang nhà tôi đã đến, đang đợi dưới tán cây hương thung.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 241

Gặp bạn cũ

Vương Vi nói:

- Ba năm trước ở Kim Lăng Cự viện U Lan Quán tiểu nữ đã được nghe giọng nói của Phạm Hiếu Liêm.

Phạm Văn Nhược nhớ lại một chút, chợt nói:

- Ồ, là Vương Vi cô nương, cô nương sao lại ở đây?

Vương Vi nói:

- Tiểu nữ đi thăm Trần Mi Công, giờ đi thuyền quay trở về Kim Lăng.

Phạm Văn Nhược “ồ” lên một tiếng rồi nói:

- Vương Bách Cốc tiên sinh năm kia cũng quy tiên rồi, bậc tài tử đã hóa bướm mà ra đi.

Vương Vi buồn bã nói:

- Đúng như vậy, dưỡng mẫu ta cả đời lưu luyến si mê Bách Cốc tiên sinh, lúc lâm chung còn ngâm bài thơ mà Bách Cốc tiên sinh viết tặng bà.

Phạm Văn Nhược chợt nhớ tới một chuyện, hỏi:

- Vương Vi cô nương từ Xa Sơn ra đây, chẳng hay có biết Trương Giới Tử ở Sơn Âm có còn ở Thanh Phố hay không?

Vương Vi kinh ngạc nói:

- Phạm Hiếu Liêm và Trương Giới Tử tướng công là bạn cũ sao?

Phạm Văn Nhượng nói:

- Trương Giới Tử là bạn tốt của ta, ở Trường Châu ta có nghe tin cậu ấy đang gặp gỡ chư sinh Tùng Giang tại Đại hội Dự Viên Thượng Hải nên cố ý tới gặp, chỉ e bị bỏ lỡ mất rồi.

Vương Vi mỉm cười nói:

- Vậy thì thật là đúng dịp rồi, đây chính là thuyền của Trương Giới Tử tướng công, huynh ấy muốn đi Nam Kinh Quốc Tử Giám nhập học, có nói rằng thuận đường sẽ ghé Tô Châu thăm bạn, thì ra lại chính là Phạm Hiếu Liêm ư, thật trùng hợp quá.

Phạm Văn Nhượng mừng rỡ, vội hỏi:

- Trương Giới Tử hiện đang ở đâu?

Vương Vi nói:

- Đang dùng cơm ở lầu trên thị trấn, Phạm Hiếu Liêm có lên thuyền đợi hay không?

Phạm Văn Nhượng nói:

- Để ta tự lên thị trấn tìm hẵn.

Nói rồi y dắt theo một nô bộc đi lên thị trấn tìm Trương Nguyên. Y gặp ba huynh đệ Trương thị tại một lầu ở chợ Đông. Năm trước Phạm Văn

Nhược đã gặp Trương Đại, Trương Ngọc ở Sơn Âm. Lần này gặp lại tất nhiên rất vui vẻ.

Trương Nguyên đón tiếp Phạm Văn Nhược cùng dùng bữa, nói:

- Thật là tình cờ có thể gặp được Phạm huynh ở nơi đây.

Phạm Văn Nhược cười nói:

- Là ta cố ý từ Trường Châu tới Thanh Phố để gặp người anh em đây. Nếu không phải gặp được Vương Vi cô nương ở bên bờ sông thì thiếu chút nữa đã bị bỏ lỡ rồi.

Trương Ngọc vội hỏi:

- Phạm huynh nhận ra được Vương Vi Cô đó ư?

Phạm Văn Nhược nói:

- Ba vị cùng thuyền với mỹ nhân, lại không biết lai lịch của mỹ nhân sao?

Trương Nguyên nói:

- Trần Mi Công nhờ huynh đệ ta đưa cô ấy lên thuyền cùng đi Nam Kinh, cô ấy là nữ đệ tử của Mi Công.

Phạm Văn Nhược gật gật đầu nói:

- Vương Vi là con gái nuôi của Mã Tương Lan ở Nam Kinh Cự viện U Lan Quán, giỏi giang thi họa, từ năm ngoài đến nay nổi tiếng tài hoa, có thể sánh ngang với danh cơ Lý Tuyết Y của Cự viện, nghe nói chưa kết tóc, vẫn hoàn bích. Đầu năm có Huy Thương Dục dùng rất nhiều tiền bạc để mong được kết tóc nhưng đã bị từ chối, rất có hiệp khí như dưỡng mẫu Mã Tương Lan của cô vậy.

Trương Đại nói:

- Quả nhiên là khúc trung nữ lang, cũng là bậc tài nữ thực sự.

Phạm Văn Nhược tới gặp Trương Nguyên không phải là đàm đạo về Vương Vi, thấy có ý xoay chuyển chủ đề, y vội nói:

- Giới Tử hiền đệ này, lần này danh tiếng của đệ đã lan truyền đến kinh thành rồi.

Trương Nguyên nói:

- Thật hồ thẹn, đệ chỉ là không chịu nhận thấy Đồng thị làm điều xằng bậy, thế nên mới cùng với các chư sĩ Tùng Giang kiện Đồng thị, giờ đây tiếng xấu đã đồn xa, thực sự là đệ không mong muốn như vậy.

Phạm Văn Nhược cười nói:

- Làm gì đến mức đó, ngu huynh nhìn thấy nghe thấy toàn những điều vinh dự về những gì đệ đã làm ở Hoa Đình thôi, bởi vậy Giới Tử đệ không cần phải sầu lo, thế gian này vốn không có danh tiếng vẹn toàn đâu, thanh danh vừa trỗi dậy thì cũng kèm theo cả những lời phỉ báng nữa, đây là điều không tránh khỏi.

Trương Ngạc nói:

- Phạm huynh nói đúng, Đồng Kỳ Xương sống dở chết dở rồi, sợ lão sao, nào nào, ta uống đi.

Phạm Văn Nhược thở dài:

- Ta ở Tô Châu cũng nghe nói hai đứa con trai của Đồng Huyền Tế làm hại đệ nhưng lại không ngờ rằng chúng lại dám bức tử sinh đồ, còn muốn đốt nhà để hãm hại chư sinh. Đây thực là lũ bất nghĩa đáng chết.

Ăn uống chán chê, Phạm Văn Nhượng cười nói:

- Năm ngoái ta đã từng muốn mời Giới Tử hiền đệ gia nhập phòng xã Phất Thủy Sơn của ta, hôm nay ta mới biết Giới Tử hiền đệ còn có chí hướng lớn hơn, tự lập ra Hàn xã, danh tiếng đã lan truyền đến tận phòng xã Phất Thủy Sơn rồi.

Trương Nguyên nói thẳng:

- Phạm huynh, huynh và đệ kết bạn đã lâu, đệ xin nói thẳng, lần này đệ vốn định đi Tô Châu để thăm huynh, cũng chính là vì chuyện Hàn xã.

Phạm Văn Nhượng mỉm cười hỏi:

- Phải chăng là đệ muốn phòng xã Phất Thủy Sơn sát nhập vào Hàn xã?

Trương Nguyên cười nói:

- Huynh thật hiền đệ, nếu Phạm huynh không đồng ý thì tại hạ cũng không dám nhiều lời, chúng ta về sau vẫn là bạn tốt của nhau.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Ta muốn hỏi một câu, liệu có thể vừa tham gia phòng xã Phất Thủy Sơn lại vừa tham gia Hàn Xã được không?

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên là được, Hàn xã rất bao dung không thiên kiến bè phái, chỉ cần đồng ý tuân thủ ba điều kiện của Hàn xã là có thể tham gia.

Nói rồi Trương Nguyên nói ba điều kiện của Hàn xã cho Phạm Văn Nhượng nghe.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Việc phòng xã Phất Thủy Sơn có sát nhập vào Hàn xã hay không, cái này ta không tự quyết được, cần bàn bạc với các xã viên khác nữa, nhưng ta có thể tham gia Hàn xã trước.

Trương Nguyên cười nói:

- Phạm huynh đã là cử nhân có tiếng, gia nhập Hàn xã thật sự là đã hạ mình rồi.

Phạm Văn Nhượng cười nói:

- Nguy hiểm thật, ta năm nay đã ba mươi lăm tuổi, nếu là sang năm thì không thể gia nhập Hàn xã được nữa rồi. Chắc không đến nỗi sang năm ta bị khai trừ ra khỏi Hàn xã vì quá tuổi chứ?

Trương Nguyên, Trương Đại và Trương Ngạc đều cười to. Trương Nguyên nói:

- Làm gì có chuyện đó, làm gì có chuyện đó.

Phạm Văn Nhượng lại hỏi một số việc về Dự Viên, y được biết vào tháng ba sang năm tại Sơn Âm sẽ tổ chức hội họp Hàn xã, liền cười nói:

- Vậy thì ta nhất định phải tới, đó sẽ là một thịnh hội đấy.

Do thời tiết nóng nực, nên sau giờ ngọ đám Trương Nguyên không đi tiếp, muốn nghỉ lại một đêm ở thị trấn Chu Gia Giác, hôm sau lại tiếp tục hành trình.

Hoàng hôn, Trương Nguyên và Phạm Văn Nhượng tản bộ bên bờ sông. Trương Nguyên nhớ tới một chuyện quan trọng, hắc hắc một vài sinh đồ ở Thanh Phố thì đều không người nào biết. Trương Nguyên hỏi:

- Phạm huynh, đệ có một chuyện muốn hỏi thăm huynh.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Đệ cứ hỏi, ta biết thì sẽ nói.

Trương Nguyên nói:

- Nguyên tổng binh Liêu Đông Đỗ Tùng bị bãi chức về quê, phải chăng hiện đang sống ở Côn Sơn? Đệ có một người hầu muốn tòng quân, đệ muốn gửi gắm vào môn hạ Đỗ tổng binh.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Đỗ tổng binh này ta có nghe qua, ông ta là người Côn Sơn, nhưng đã chuyển đến Diên An Vệ, ông ta xuất thân con nhà tướng, cũng là bậc quân hộ, quân hộ cao cấp.

Trương Nguyên trong lòng chợt thấy ngội lạnh, Diên An Vệ, lúc này sao hẳn có thể đến Diên An Vệ được, nói như vậy là cuộc chiến Tát Nhĩ Hử hẳn bất lực rồi sao?

Lại nghe Phạm Văn Nhượng nói:

- Huynh trưởng của Đỗ tổng binh sống ở Côn Sơn Trình Phong Lý, tháng trước đã qua đời. Đỗ tổng binh thì đã bị cách chức, không còn quân vụ bên mình, ta nghĩ rằng chắc chắn ông ta sẽ trở về chịu tang huynh trưởng. Ta sợ dĩ biết huynh trưởng của ông ta qua đời là vì Đỗ gia có con cháu đến bá môn cầu học ở chỗ bạn ta là Vương Hoan Như, vì là con cháu quân hộ nên bị bạn học ghẻ lạnh. Vương Hoan Như chính là một trong bốn người đến Thanh Phố cùng ta năm trước, Giới Tử hiền đệ có còn nhớ không?

Trương Nguyên nói:

- Đệ nhớ, đó là vị có tướng mạo khôi ngô, có chòm râu quai nón rất đẹp.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Tôn giới nếu đã muốn tông quân nhập ngũ thì đây rất gần Kim Sơn Vệ, hà tất phải đến nhờ vả tổng binh đã bị cách chức.

Trương Nguyên nói:

- Nô bộc này của ta xuất thân là tiện dân, muốn đi phương Bắc giết giặc lập công. Đỗ tổng binh kia xuất thân trong sạch đã trải qua trăm trận chiến, tạm thời bị bãi chức, đệ nghị chắc chắn không lâu sau sẽ được phục chức.

Phạm Văn Nhượng gật đầu nói:

- Thái tử Mông Cổ thực sự là rất hung hăng ngang ngược, nhiều lần vi phạm biên giới, bên Đại Đồng muốn lập quân công thì sẽ dễ dàng một chút, Có câu chưa nói chính là “chết cũng mau”.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

“Triều Đại Minh từ trên xuống dưới giờ chỉ biết rằng bộ lạc Mông Cổ là mối đe dọa, lại không biết Nỗ Nhĩ Cáp Xích đang mài đao xoèn xoẹt rồi.”

Hắn lại nghĩ:

“Không biết lần này liệu có gặp được Đỗ Tùng hay không, nếu không gặp được thì lẽ nào ta phải nghe theo mệnh trời ư? Năm Vạn Lịch thứ 47, lúc đó chắc ta đã ở kinh thành rồi, sao có thể ngồi xem được trận thảm bại làm thay đổi quốc vận triều Đại Minh!”, Đoạn nói:

- Vậy thì ngày mai đi đường vòng vào trong Côn Sơn Trình Phong Lý trước đã.

Phạm Văn Nhượng cười nói:

- Không cần phải đi đường vòng, ta từ Trường Châu tới đây phải đi qua Trinh Phong Lý, Trinh Phong Lý cũng là nơi thắng cảnh nổi tiếng, có nơi ở cũ của đại phú hào bậc nhất đất nước Thẩm Vạn Tam.

Trương Nguyên kinh ngạc, nơi ở cũ Thẩm Vạn Tam chẳng phải là ở Chu Trang hay sao, lẽ nào Chu Trang giờ đây được gọi là Trinh Phong Lý.

Trên thuyền đu có năm nữ tử, Vương Vi và tiểu tỳ của mình là Huệ Tương, thị tỳ của Trương Đại là Tố Chi, thị tỳ của Trương Ngạc là Lục Mai, ngoài ra còn có một người nữa là Mục Chân Chân html>:

- Trương tướng công, nữ lang nhà tôi đã đến, đang đợi dưới tán cây hương thung.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 242

Sen Tịnh đế

Chiều tối ba huynh đệ Trương Thị đến tửu gia trên bờ uống rượu với Phạm Văn Nhược. Năm nữ tử này đều ở lại trên thuyền nấu cháo, làm vài món ăn với nhau. Mục Chân Chân khá giỏi nấu nướng, chỉ có điều là không tinh tế được như Vương Vi. Tố Chi và Lục Mai chưa từng nấu nướng bao giờ, chỉ vào góp vui mà thôi.

Mục Chân Chân tuy không khéo ăn nói nhưng Vương Vi lại khá thân thiết với nàng. Vương Vi rất biết nhìn người, trong số ba thị tỳ của tam huynh đệ Trương Thị thì có thiếu nữ đạo dân này là hồn nhiên chất phác nhất.

Ánh tà dương rơi xuống ngoài những dãy núi ở bờ tây hồ Tiết Điện, bầu trời vẫn sáng rõ, ánh nắng chiều như đổ lửa, phủ kín nửa bầu trời. Bọn Vương Vi đã dùng xong bữa tối, trời nóng nực như vậy, bắt buộc phải tắm gội. Trên thuyền có sẵn hai thùng tắm, dùng riêng cho nam và nữ. Nhóm Mục Kính Nham, Năng Trụ thì không cần, họ nhảy xuống sông tắm là khoái nhất.

Wang Vi tắm rửa xong rồi đi ra, mái tóc dài còn ẩm ướt phủ xuống tận eo. Tắm áo vải sạch sẽ vừa thay xong còn chưa kịp thắt eo, rộng rãi thoải mái theo bước chân, càng làm cho nàng thêm vẻ yếu kiều. Gương mặt chưa hề tô phấn sáp nhưng đẹp như tranh. Nàng đảo mắt nhìn quanh, tư thái xinh đẹp quyến rũ khiến cho bọn Tố Chi và Lục Mai phải thầm ghen tị.

- Vi Cô, Vi Cô, chim chóc bên bờ hồ nhiều quá, Vi Cô xem này... Tiểu đồng tóc dài tên gọi Tiết Đồng kia từ sau giờ ngọ không thấy bóng dáng đâu, lúc này lại chạy xông xộc đến, cầm theo một xâu chim, có đến hơn chục con, gồm chim chìa vôi, hoa mai tước, tiểu đậu tước... Cậu ta đứng dưới gốc cây liễu giờ cao xâu chim lên cho Vương Vi nhìn, tất cả là do cậu tự dùng ná để bắn.

Wương Vi hơi sảng giọng:

- Mặt trời chưa lặn thì người không biết đường mà về đúng không. Người bắn nhiều chim thế để làm gì?

- Vi Cô đừng quở trách con, con có thứ rất lạ cho cô xem đây.

Tiết Đồng cười hì hì, đặt xâu chim lên mặt đất. Rồi như làm trò ảo thuật, trong tay cậu lại xuất hiện thêm một cành sen với nụ hoa sắp nở, không ngờ là sen tĩnh đế.

Wương Vi vui vẻ nói:

- Sen tĩnh đế Côn Sơn đó ư, người hái được ở đâu vậy?

Tiết Đồng nói:

- Ở ngay bên hồ thôi ạ, mà chỉ có mỗi cành này thôi.

Wương Vi nói:

- Hoa còn chưa nở, thật tiếc quá.

Thấy được sen tĩnh đế Côn Sơn là điềm lành, điềm báo may mắn. Tương truyền vào cuối thời nhà Nguyên, đệ tử Cố A Anh của đạo nhân nổi tiếng Dương Thiết Nhai lấy được dị chủng từ Thiên Trúc, phải kỳ công chăm chút mãi mới thành, vô cùng khó khăn. Thế mà bên bờ hồ Tiết Điện này lại có sen Tĩnh Đế đại, thật là điều hiếm hoi lạ thường.

Vương Vi nói:

- Tiểu đồng, đem hoa lại đây cho ta.

Tiết Đồng liền ném cành hoa sen Tịnh Đế về phía mũi thuyền. Vương Vi nhanh tay nhanh mắt, giơ tay lên đón ngay được cành hoa, giơ lên ngắm nghía. Mục Chân Chân đứng bên cạnh thầm phục Vương tử quả là người rất nhanh nhẹn.

Xâu chim dưới chân Tiết Đồng đột nhiên ngộ ngoạ. Tiếng chim trong vắt, giống như đang kêu: “xin tha mạng, xin tha mạng....”

Tiết Đồng nói:

- Có một con chim còn chưa chết.

Nói rồi cậu định lấy chân dẫm lên, Vương Vi vội ngăn lại:

- Dừng lại.

Nàng hỏi Mục Chân Chân đang đứng ngay bên cạnh:

- Chân Chân, người thử nghe xem con chim này đang kêu gì vậy?

Mục Chân Chân cười nói:

- Kỳ lạ nhỉ, hình như nói vừa kêu xin tha mạng.

Con chim đó vẫn đang kêu lên thảm thiết, nghe giống như “xin tha mạng”, nghe kỹ thì lại không thấy giống, chỉ là tiếng kêu của chim mà thôi.

Vương Vi nói:

- Tiểu đồng, thả con chim này ra đi.

Tiểu Đồng ngồi xổm xuống kiểm tra một chút, rồi nói:

- Cánh bên trái của nó bị thương rồi, có thả ra cũng không bay được. Vi Cô có muốn nuôi nó không?

Vương Vi nói:

- Vậy thì cứ nuôi nó đi đã. Diêu Thúc, ông lên trên phố mua một cái lồng chim đi.

Tiết Đồng dùng một con dao nhỏ năm tấc đi ra bờ hồ mổ chim. Tiết Đồng mới hơn mười tuổi, giết chim rất tài, tay chân lanh lẹ, vèo cái đã làm thít xong hơn mười con chim, cậu ta đến nhờ Vương Vi chế biến.

Lúc này Vương Vi trải một tấm chiếu ở mũi thuyền, mang ra một cái bàn nhỏ, bông sen Tịnh để được cắm trong cái bình gốm xanh. Vương Vi ngồi trên chiếu, trải giấy mài mực, nàng muốn vẽ bông hoa này. Liếc nhìn Tiết Đồng một cái, nàng nói:

- Lấy một hào bạc, đem lên quán ăn trên thị trấn bảo người ta chế biến cho, ăn xong rồi mau về đây, chớ có ham chơi đấy.

Tiết Đồng dạ một tiếng rồi lao vút đi.

Bọn Tổ Chi, Lục Mai đều ngồi xung quanh Vương Vi để xem nàng vẽ hoa sen. Vương Vi vốn học vẽ hoa lan và trúc từ đường mẫu Mã Tương Lan. Từ năm kia bắt đầu được Trần Mi Công chỉ bảo, dùng mực màu hơi khô, đưa sơ vài nét phác họa lan trúc, nét bút trong nhu có cương, lúc này dùng mực nước để vẽ sen tịnh để rồi chấm phá thêm các nét để tô điểm. Khi trời xẩm tối thì bức tranh sen tịnh để đã vẽ xong, nàng ghi lên đó dòng chú thích <Đạo nhân áo cỏ họa trên thuyền Thanh Phố vào cuối ngày mùa hạ năm Vạn Lịch thứ 42>.

Mục Chân Chân thấy Vương Vi vẽ quá đẹp, miệng khen không ngớt:

- Vương tử vẽ đẹp quá, giống như thiếu phu nhân nhà nô tỳ vậy. Thiếu phu nhân nhà nô tỳ lần trước vẽ bức tranh đá cầu, còn vẽ cả sáu bức tranh làm lồng đèn, có một bức vẽ con ếch ở dưới đóa hoa mẫu đơn, vẽ giống đến mức con ếch như sắp nhảy ra ngoài vậy.

Vương Vi đến ngồi trong khoang của Trương Nguyên, nghe Mục Chân Chân nói vậy, bèn hỏi:

- Giới Tử tướng công đã thành thân rồi ư? Là tiểu thư nhà nào vậy?

Mục Chân Chân đáp:

- Là tiểu thư Thương thị ở Hội Kê, năm ngoái đã đặt sính lễ nhưng vẫn chưa thành hôn.

Vương Vi “ồ” lên một tiếng. Một lát sau, nàng hỏi:

- Vậy Thương tiểu thư đích thị là tài mạo song toàn đúng không?

Mục Chân Chân gật đầu nói:

- Thưa vâng, dung mạo xinh đẹp, lại vừa đa tài vừa hiền thực. Nãi nãi nhà nô tỳ rất thích, thiếu gia lại càng thích.

Niềm vui vẽ được bức tranh sen tịnh đế của Vương Vi nhạt dần, nàng thấy có cảm giác hơi chua xót trào dâng trong lòng, đó không phải là ghen tị, cũng không phải hâm mộ, chỉ là cảm thấy tự thương thân mình. Phụ thân nàng vốn đang học ở Tuy Dương châu thì cáo bệnh về quê, rồi qua đời trên đường đi, kế mẫu liền bán nàng cho nhà nuôi dưỡng sáu mã ở Dương Châu, cuồn hết của cải chạy mất. Quan tài của cha nàng lúc đó phải gửi lại trong một ngôi chùa nhỏ ở nơi nào đó ở Giang Bắc, khi đó nàng còn nhỏ tuổi, không nhớ được tên nơi đó và tên ngôi chùa, chỉ biết rằng vẫn chưa qua sông, ở phía bắc của Dương Châu.

Trời tối hẳn, Mục Chân Chân châm đèn, ngược mắt nhìn thấy Vương Vi đang ngồi trầm mặc, đôi mày thanh tú nhíu lại, đôi mắt đẹp u buồn, không biết đang suy nghĩ điều gì?

Mục Chân Chân không dám quấy rầy, tự lấy cuốn <Sử ký> ra đọc.

Vương Vi đã định thần lại, thấy Mục Chân Chân đang xem <Sử ký> thì ngạc nhiên hỏi:

- Chân Chân đọc được sách sử ư?

Nữ tử đọc được sách sử rất ít, phần lớn là đọc những bài thơ phong hoa tuyết nguyệt mà thôi.

Mục Chân Chân có chút đắc ý, nhưng lại không dám để lộ ra, nói:

- Đều là thiếu gia nhà nô tỳ dạy cả đấy ạ, năm ngoái nô tỳ còn không biết chữ, <Sử ký>, <Tả truyện> cũng đều là do thiếu gia cho nô tỳ đọc.

Vương Vi nhìn thấy bộ dạng thích thú của thiếu nữ đoạ dân này liền khen:

- Chân Chân muội muội thông minh lắm, lại xinh đẹp nữa, thiếu gia nhà muội cũng thích muội đúng không?

Mục Chân Chân lập tức đỏ bừng cả khuôn mặt, ánh mắt không biết nên nhìn vào đâu.

Vương Vi trong lòng rung động, cùng là phận tỳ nữ nhưng Mục Chân Chân lại không giống như bọn Tố Chi và Lục Mai, bộ dạng như chưa từng bị ai nói động đến bao giờ, nếu không đã không tỏ ra xấu hổ thẹn thùng đến như vậy.

Thấy Mục Chân Chân thẹn thùng khó xử, Vương Vi cười nói:

- Chân Chân đọc sách đi, ta đi nghỉ đây.

Mục Chân Chân vô cùng xấu hổ, chỉ mong Vương Vi mau chóng rời khỏi, nghe thấy tiếng Vương Vi đi vào khoang thuyền bên cạnh là lại vùi đầu vào đọc <Sử ký>. Các dòng chữ trong trang sách đều hiện ra rõ ràng trước mắt, nhưng lại chẳng vào đầu nàng chữ nào cả, tư tưởng không tập trung mà.

Mục Chân Chân khêu sáng thêm bắc đèn, rồi ngậy người nhìn ngọn đèn dầu, nghĩ tới câu nói ban nãy của Vương Vi, khuôn mặt nàng lại đỏ ửng lên.

Phạm Văn Nhượng tửu lượng rất tốt, nói chuyện hăng say, nâng cốc tâm tình với ba huynh đệ Trương Nguyên, đến cuối giờ tuất mới về đến bờ sông. Thuyền của Phạm Văn Nhượng neo ngay bên cạnh thuyền đu, mọi người chấp tay cáo biệt trên bờ rồi ai về thuyền nấy để nghỉ ngơi.

Trương Đại, Trương Ngạc có vẻ hơi say, Năng Trụ và Phùng Trụ phải dìu. Trương Nguyên khá ổn, biết là uống rượu quá nhiều sẽ hại sức khỏe nên về sau hẳn dùng trà thay rượu. Ba huynh đệ bước lên mũi thuyền, bỗng nghe thấy tiếng kêu: “xin tha mạng...”

Trương Nguyên giật mình kinh hãi, giương mắt nhìn thì không thấy có người.

Trương Ngạc mở to đôi mắt say xỉn, lơ lơ nhìn xung quanh, hỏi:

- Ai, ai muốn xin tha mạng?

Trương Đại cũng say khướt hỏi:

- Tha mạng cho ai?

Mục Kính Nham nói:

- Là tiếng chim kêu đấy ạ.

Nói rồi lão đi ngang qua, tới bên cửa khoang ở mũi thuyền nhấc xuống một chiếc lồng chim, con chim trong lồng giống như chim bồ câu, có bộ lông màu đen giống như chim bát ca. mấy người Trương Đại, Trương Nguyên và Trương Ngạc đều chưa từng nhìn thấy loại chim này. Đúng lúc này, con chim lại đột nhiên kêu lên: “xin tha mạng...”

Trương Ngạc cười ha hả, nói:

- Trẫm xá người vô tội, tha mạng cho nhà ngươi.

Tiết Đồng từ trong khoang thuyền chui ra, kiễng chân giơ tay về phía Mục Kính Nham đòi lồng chim, nói:

- Lồng chim là của cháu, Vi Cô nhà cháu muốn nuôi nó.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 243

Vẻ đẹp của ánh bình minh

Mục Kính Nham đưa lại lồng chim cho tiểu đồng, cười nói:

- Đây không phải là vẹt mà lại nói được, thật kỳ quái.

Trương Ngạc hỏi tiểu đồng:

- Vì Cô nhà người ở đâu?

Tiểu đồng đáp:

- Vì Cô đã ngủ rồi ạ.

Trương Ngạc nói:

- Đêm đẹp như thế này mà đi ngủ thì thật đáng tiếc, mau gọi nàng dậy uống rượu thưởng nguyệt với huynh đệ ta.

Trương Đại đỡ say hơn Trương Ngạc một chút, nói:

- Tam đệ, đêm nay là ba mươi tháng năm, không có trăng.

Trương Ngạc lắc lắc cổ, ngửa mặt nhìn trời, nói:

- Không có trăng thì ngắm sao.

Nói rồi gã kêu lên:

- Vương Vi cô, ra ngắm sao nào!

Lớn tiếng gọi Vương Vi cô như vậy thật không ra làm sao, Trương Nguyên biết tam huynh đã uống say là thích hát, liền nói:

- Tam huynh, hát bài <Đơn đao hội> đi.

- Không.

Trương Ngạc từ chối, nói:

- Hôm nay không hát <Đơn đao hội>, phải hát <Tây sương ký> Nói rồi gã ngồi ngay mũi thuyền, tay vỗ vào mạn thuyền, hát rống lên:

“Mắt đối nhìn xuyên thấu hết, miệng thêm tửa nước miếng không buồn nuốt, bệnh tương tư thấu cả vào xương tủy ta, ánh mắt đẹp kia khê liếc, đừng nói là tiểu sinh, chứ ngay cả người sắt đá cũng phải lụy tình. Gần hiên đình, hoa liễu tranh nhau khoe sắc. Cảnh xuân ngay trước mắt, sao người ngọc không màng, tòa Phạm Hoàng cung cứ ngỡ là Vũ Lăng nguyên...”

Trương Đại cũng hứng trí hát:

“Rồi sau này đóa hoa đẹp đơn côi, trái anh đào dần nhạt phai hương sắc, mối tương tư này có từ khi nào nhỉ? Mê đắm chìm sâu như biển đen, trắng xóa mênh mang như mặt đất, xanh thăm thẳm như bầu trời; ngược lên nhìn cao như Thái Hành sơn, tâm tư sâu thẳm như biển Đông, độc hại đến thế này sao...”

Trương Nguyên đứng bên cạnh không nhịn được cười, đại huynh và tam huynh đang kể ra nỗi khổ tương tư đây mà. Vương Vi ở cùng thuyền khiến cho hai tộc huynh của ta mê đến thất điên bát đảo, phiền phức rồi, hồng nhan gây họa sao?

Chợt nghe thấy Trương Ngạc kêu lên:

- Giới Tử, ta không đánh cược Lý Tuyết Y với đệ, chỉ đánh cược Vương Vi cô với đệ thôi.

Trương Nguyên vội nói:

- Tam huynh say rồi, mau đi ngủ đi.

Trương Ngạc nói:

- Ta có say đâu. Phạm huynh, Văn Nhược huynh, huynh nói xem đệ đã say chưa?

Thuyền bên cạnh truyền đến tiếng ngáy mơ hồ, Phạm Văn Nhược đã chìm vào giấc ngủ.

Đầu tháng sáu, tiểu thử.

Khi trời tờ mờ sáng, Mục Chân Chân đã dậy, dậy sớm là thói quen của nàng, ngủ trên thuyền thì nàng càng phải dậy sớm hơn, nếu không bị các gã đàn ông nhìn thấy bộ dạng khi đang ngủ thì thật xấu hổ lắm.

Trong khoang có một bức bình phong bằng trúc cao bốn thước, dùng để ngăn khoang ra làm đôi, bên này bình phong là Mục Chân Chân và Trương Nguyên, có hai chiếc chiếu và một án thư, ngoài ra còn có mười rương gỗ xếp chồng lên nhau và hai cây treo quần áo. Bên kia bình phong là chỗ ngủ của Tông Dực Thiện, Vũ Lăng, Lai Phúc và Mục Kính Nham. Con thuyền du này tuy rộng nhưng khoang thuyền cũng chỉ có bốn buồng, nên khó tránh khỏi việc chủ tớ, nam nữ phải ở chung.

Ánh nắng xuyên vào cửa buồm, Mục Chân Chân ngồi trên ghế buộc lại áo, vừa nghiêng đầu nhìn thiếu gia đang nằm ngủ bên cạnh. Thiếu gia nằm ngửa, tuy mắt chưa mở nhưng có thấy dưới mí mắt, tròng mắt đang động đậy. Mục Chân Chân cười thầm, nghĩ bụng:

“Lại làm thiếu gia tỉnh giấc rồi.”

Trên thuyền, mỗi buổi sáng bất luận nàng nhẹ chân nhẹ tay đến thế nào thì cũng đều đánh thức thiếu gia. Hơn nữa thiếu gia rất cẩn thận, hoặc là nhắm mắt, hoặc là xoay nghiêng người, đợi nàng chỉnh đốn lại y phục sau đó đứng dậy dọn dẹp chăn chiếu rồi mới duỗi dài lưng làm ra bộ vừa tỉnh giấc do mê ngủ. Như vậy thì nàng không cần phải trốn ở trong chăn để mặc lại áo váy.

Chắc cũng tương đối rồi, Trương Nguyên nghe thấy tiếng chìa khóa va leng keng, xoay chìa khóa đó trừ lúc ngủ đêm, bình thường khi nào Mục Chân Chân cũng đeo vào túi nhỏ ở thắt lưng, giống như một bà quản gia vậy.

Trương Nguyên duỗi dài chân tay, nằm thẳng lưng rồi mở to mắt. Đầu tiên hắn nhìn thấy chiếc váy bằng vải xanh bao quanh cặp mông tròn căng chắc nịch, hai chân lót dưới mông, bàn chân áp sát mặt sàn, ngón chân hơi gập lên, khi cặp mông tròn trịa cũng nhâng lên theo, có thể nhìn thấy cả đường vân trong lòng bàn chân và nếp gấp dày ở mũi bàn chân.

Thiếu nữ nghe thấy tiếng thiếu gia duỗi người, quay đầu lại, cười nói:

- Thiếu gia tỉnh rồi à?

Nàng vừa nói vừa gập vuông vắn tấm thảm mỏng trong tay.

Tư thế ngồi xổm rồi quay người lại phía sau của Mục Chân Chân quả thực rất gợi cảm, eo lưng xoay uốn cong, ống tay áo cũng nghiêng theo, trông như một bức điêu khắc tuyệt đẹp và tràn đầy sinh lực.

Trương Nguyên để hai tay sau gáy, cười nói:

- Ta muốn học vẽ để vẽ Chân Chân.

Kỳ thực hẳn rất muốn thò tay ra vỗ vào cặp mông kia, có thể tưởng tượng ra được sướng tay đến mức độ nào.

Mục Chân Chân thấy ánh mắt của thiếu gia dừng lại ở phía sau lưng mình, không khỏi ngượng ngùng. Nàng vội xoay người lại, nói:

- Thiếu phu nhân Đạm Nhiên biết vẽ đó, sao thiếu gia không học vẽ từ thiếu phu nhân?

Trương Nguyên nói:

- Bạn quá, sau này sẽ kêu Đạm Nhiên tiểu thư vẽ cho người một bức.

Mục Chân Chân trong lòng vui mừng, nhớ ra hôm qua Vương Vi vẽ hoa sen, liền nói:

- Thiếu gia, Vương Vi Cô cũng vẽ đẹp lắm, hôm qua đã vẽ một cảnh sen tịnh đế, nô tỳ tuy không biết thưởng thức nhưng cũng cảm thấy rất đẹp.

Trương Nguyên “ồ” lên một tiếng, ngồi dậy nói:

- Vương Vi Cô là đệ tử của Trần Mi Công, tất nhiên là giỏi thi họa rồi. Cô ta vẽ sen tịnh đế để làm gì?

Trong bụng hẳn lại nghĩ:

“Tương tư rồi ư?”

Mục Chân Chân nói:

- Tiểu đồng của Vương Vi Cô ngắt được bông sen tịnh đế ở bên bờ hồ, hoa hầy còn chưa nở. Vương Vi Cô liền vẽ lại bông sen đó, vẽ nhanh lắm.

Vừa nói nàng vừa đi giày vải, rồi lại nói tiếp:

- Thiếu gia có muốn xem bức tranh đó không, nô tỳ đi lấy mang lại cho thiếu gia xem?

Trương Nguyên cười nói:

- Có ai thức dậy sớm như người đâu, trời còn chưa sáng rõ mà. Chân Chân cùng ta đi dạo bên bờ hồ một lát, nơi đây có sen tinh đế, thật là hiếm thấy.

Mục Chân Chân “vâng” khẽ một tiếng, thò tay cầm lên tiểu bàn long côn đặt ở dưới gối.

Mấy người chèo thuyền vẫn chưa ngủ dậy, Trương Đại, Trương Ngạc đêm qua uống nhiều rượu lại càng khó nói, đang ngủ rất ngon lành. Con thuyền nhỏ của Phạm Văn Nhược neo ngay bên cạnh cũng rất tĩnh lặng, một lớp sương mỏng bao phủ lên mặt hồ, trời vẫn chưa sáng rõ, bờ bên kia thấy có loáng thoáng bóng cây và bóng người.

Mục Chân Chân đặt tấm ván cầu, Trương Nguyên bước lên bờ, thò tay bẻ một cành liễu, đặt cành liễu vào miệng chậm rãi nhai. Mục Chân Chân nhìn thấy, vội về khoang thuyền lấy bột đánh răng và khăn vải, xách theo một cái giỏ tre nhỏ, đi theo phía sau thiếu gia.

Ven theo bờ sông đi xuống chừng nửa dặm là tới hồ Tiết Điển. Lúc này trời đã sáng hơn một chút, trong hồ vẫn còn sương mù, chỗ nước cạn bên trái có bụi cỏ lau màu xanh nhạt, gió thổi nhẹ nhẹ, mặt nước không gợn sóng, bóng núi mờ ảo, cảnh trí thật trong lành. Trương Nguyên phóng tầm mắt, trên bờ hồ mờ mịt không có bóng người, cũng không nhìn thấy được nơi nào có hoa sen, bèn tìm một bờ đá, múc nước hồ rửa mặt đánh răng sau đó luyện hai lượt thái cực quyền.

Mục Chân Chân lúc này cũng rửa mặt xong, lấy từ trong giỏ tre ra tiểu bàn long côn, bắt đầu hăng say luyện côn trong ánh mắt tán thưởng của

thiếu gia. Côn ảnh tung hoành, biến ảo khôn lường. Đang khi luyện côn hăng say thì đột nhiên nàng thu côn về, nói:

- Thiếu gia, có người tới.

“Xin tha mạng, xin tha mạng.....”

- Không cần kêu tha mạng, đã tha mạng chim cho người rồi đấy thôi, hãy gọi ‘Vi Cô, trời sáng rồi’, gọi đi, gọi ‘Vi Cô trời sáng rồi’.

Đây là tiếng của con chim lông đen kia và Tiết Đồng.

Tiết Đồng kiên trì dạy vài lượt, con chim vẫn im bật, Tiết Đồng bèn nói:

- Vi Cô, đây là con chim ngọc nghếch, vứt nó đi.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Vương Vi cũng tới rồi, nữ lang này cũng dậy sớm ghê.

- Người cầm lấy cái bình, để ta dạy nó nói.

Đây là tiếng nói của Vương Vi, giọng nói mềm mại trong trẻo như chim hoàng oanh. Khi giáp mặt vì ngây ngất bởi nhan sắc của nàng nên ấn tượng về giọng nói không sâu sắc lắm. Lúc này gần cách cả vạt cỏ lau và rừng liễu, giọng nói khiến người ta tỉnh hẳn người, nhẹ nhàng như gió thoảng vậy.

Tiết Đồng dọa con chim:

- Chịu khó theo Vi Cô học nói đi nhé, nếu không ta sẽ ăn thịt nhà người đó.

- Xin tha mạng... Tiếng “xin tha mạng” xem ra lại rất hợp cảnh. Tiết Đồng cười to rồi đột nhiên im bật, nó nhìn thấy Trương Nguyên và Mục

Chân Chân, vội cúi người chào:

- Xin chào Trương tướng công.

Nữ lang Vương Vi giơ chiếc lồng chim nhỏ bằng trúc lên, vừa đi chậm chậm vừa dạy chim nói “Vi Cô, Vi Cô...”, nghe thấy Tiết Đồng kêu “Trương tướng công” liền hạ lồng chim xuống, thấy Trương Nguyên ngồi trên một phiến đá lớn trên bờ, đang mỉm cười nhìn nàng.

- Xin chào Giới Tử tướng công.

Vương Vi đưa lồng chim trong tay cho Tiết Đồng, nhẹ nhàng vén áo thi lễ với Trương Nguyên, rồi lại nói:

- Chào Chân Chân.

Trương Nguyên đứng lên, chấp tay thi lễ nói:

- Chào Vương cô nương.

Vương Vi cắn nhẹ hàm răng trắng tinh vào môi dưới, nói:

- Trương tướng công, xin hãy gọi tiểu nữ tử là Vương Vi hoặc là Vương Tu Vi, có được không?

Nam Kinh Cựu viện xưa có tập tục người hầu xưng với khúc trung nữ lang là “nương, cô nương”, người ngoài thì gọi khúc trung nữ lang là “tiểu nương”. Bởi vậy Vương Vi nghe thấy Trương Nguyên gọi nàng là “Vương cô nương”, đương nhiên phải đính chính, nhưng lại không muốn Trương Nguyên gọi nàng là “tiểu nương”, nên kêu Trương Nguyên gọi thẳng tên của nàng, nàng họ Vương tên Vi, tên chữ là Tu Vi, hiệu là đạo nhân áo cỏ.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 244

Khó cầu một đêm vui (1)

Trương Nguyên “ồ” lên một tiếng rồi lại hỏi:

- Ta nghe Mi Công gọi cô nương là Vương Quan, là có ý gì vậy?

Vương Vi đỏ bừng mặt, đáp nhẹ:

- Đó là tên thân mật của tiểu nữ tử.

Tên thân mật cũng giống như tên mộc, thường là bậc bề trên hoặc người có quan hệ thân thiết mới dùng tên thân mật.

Trương Nguyên nói:

- Vậy thì ta gọi cô nương là Vương Tu Vi nhé.

Thấy bình gốm trong tay Tiết Đồng, trong bình có cắm một cành hoa sen chưa nở, đó chính là sen tịnh đế, liền vui vẻ nói:

- Có sen tịnh đế thật ư, sắp nở rồi đó.

Vương Vi nhìn cành sen tịnh đế, rồi lại liếc mắt qua Tiết Đồng, nói:

- Tiếc là Tiết Đồng không biết, đã hái xuống mất rồi. Không biết nuôi dưỡng trong bình thì có nở được không?

Tiết Đồng nói:

- Vì Cô đừng trách nô tài, để nô tài lại đưa Vi Cô đi tìm sen tịnh đế.

Nói rồi một tay cậu ta nhắc lồng chim, một tay cầm bình sứ, nhanh nhẹn đi về về phía bờ đông.

Vương Vi đi theo sau, khi đi ngang qua Trương Nguyên, nàng mỉm cười hỏi:

- Giới Tử tướng công có cùng đi xem không? Tiết Đồng nói bên kia có một vạt hoa sen.

Trương Nguyên nói “được” rồi cùng với Mục Chân Chân theo Vương Vi, Tiết Đồng đi ven theo bờ đông của hồ.

Đi được vài trượng thì thấy gió hồ thổi tới, Trương Nguyên ngửi thấy có mùi lá sen và hoa sen. Nhờ bị đau mắt năm kia nên khứu giác và thính giác của Trương Nguyên lại nhạy bén hơn người.

Đi qua một hàng cây liễu nhưng vẫn chỉ thấy toàn lá sen, màu lá xanh biếc che kín cọng, những đóa sen trắng, sen hồng điểm xuyết giữa những tấm lá sen xanh mướt, chúng chen chúc nhau, tự lay động dù không có gió.

Tiết Đồng chỉ vào một cái cọng sen gần bờ đã bị ngắt đứt, nói:

- Vì Cô, chính là hôm qua nô tài... Con chim lông đen trong lồng đột nhiên vươn cổ kêu lên:

- Vì Cô!

Tiết Đồng ban đầu chưa kịp định thần, nói:

- Đừng có xen vào.

Ngay sau đó nó kinh ngạc kêu lên:

- Con chim này biết nói tiếng người!

Nói rồi lại giục con chim:

- Gọi ‘Vi Cô’ lại đi.

Con chim kia lại kêu lên ‘Vi Cô’ thật, khiến cho Tiết Đồng vui sướng hoa chân múa tay, luôn miệng nói:

- Hay quá, hay quá.

Trương Nguyên nhìn kỹ con chim, nói:

- Nó giống như hắc vũ linh điểu, tục gọi là hắc lĩnh bát ca, nhưng nói được mà lại nói rõ đến như vậy thì quả là hiếm gặp, hẳn là đã được dạy dỗ thành thục rồi.

Tiết Đồng vội nói:

- Con chim này nô tài bắt được ở bên hồ, không có chủ.

Vương Vi cười nói:

- Con chim này ban đầu kêu ‘xin tha mạng’, giống như có liên quan đến vụ án mạng người vậy.

Tiết Đồng nói:

- Có khi gặp phải kẻ cướp đường, chủ nhân nó kêu to xin tha mạng nên nó học theo, nếu đã cướp của rồi thì chắc không đến nỗi giết người đâu.

Trương Nguyên liếc nhìn Tiết Đồng, thằng bé mới chục tuổi đầu mà nói năng như người từng trải vậy.

Vương Vi nói:

- Không cần suy đoán lung tung, đi tìm sen tịnh đế đi.

Tiết Đồng, Vương Vi và Mục Chân Chân ở trên bờ tìm kiếm cẩn thận trong đám hoa sen. Mắt của Trương Nguyên không được tốt, nên tay phe phẩy quạt, nhìn băng quơ xung quanh.

Ba người tìm một hồi lâu, vẫn không thấy sen tịnh đế. Tiết Đồng vội la lên:

- Sao lại không có nhỉ, để con sang bờ bên kia xem sao.

Lúc này trời đã sáng rõ, mặt trời lộ ra từ phía đằng đông. Trương Nguyên nói:

- Đừng tìm nữa, sen tịnh đế là giống khác, có thể gặp được nhưng không thể cầu được. Lấy chút bùn hồ cho vào trong bình, đổ nước vào rồi cắm hoa, thì may ra bông sen tịnh đế này cũng có thể nở được.

Tiết Đồng y lời lấy chút bùn ở hồ cho vào đáy bình, rót vào một chút nước hồ rồi cắm bông sen tịnh đế vào. Nước trong bình tràn ra ngoài làm ướt hết cả vạt áo. Một tay nó cầm bình gốm, một tay xách lồng chim, theo Vương Vi đi về.

Mục Chân Chân xách lấy giỏ tre, thấy Tiết Đồng không còn tay nào trống, chỉ sợ nó sảy chân làm vỡ bình gốm xanh eo cao, liền hỏi:

- Đưa tỷ cầm bình hoa cho?

Tiết Đồng lại lắc đầu nói:

- Không cần.

Thấy tiểu bàn long côn trong giỏ tre của Mục Chân Chân, nó hỏi:

- Mục tỷ tỷ luyện côn này à?

Mục Chân Chân “ừ” một tiếng.

Tiết Đồng còn muốn hỏi nữa, nhưng lại ngậm miệng, nét mặt chăm chú, một tay xách lồng chim, một tay cầm bình gốm, bước đi rất vững chắc.

Vương Vi đi ở phía trước hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử tướng công, tiểu nữ tử nghe nói tướng công và Yến Khách tướng công muốn đánh cược Lý Tuyết Y, hà cớ phải cầu kỳ như vậy?

Trương Nguyên nói:

- Ta nói giỡn mà thôi.

Vương Vi nghiêm túc nói:

- Giới Tử tướng công muốn gặp Lý Tuyết Y có khó gì, Lý Tuyết Y là tỷ muội với tiểu nữ tử, giỏi đàn hát, dung mạo lại đoan trang xinh đẹp. Tới Kim Lăng, tiểu nữ tử sẽ dẫn Giới Tử tướng công tới gặp, có được không?

Nói rồi nàng duyên dáng ngược nhìn Trương Nguyên không chớp mắt.

Trương Nguyên mỉm cười, nói:

- Vậy ta làm phiền rồi.

Vừa nói hần vừa nhìn Vương Vi. Vương Vi khẽ mím môi, không nói gì. Cả hai đều không nói gì nữa, im lặng bước bên nhau, rồi đột nhiên cùng phá lên cười.

Ánh mặt trời chiếu lên đỉnh núi, ánh nắng chiếu khắp mặt đất. Vận tải đường sông lập tức náo nhiệt trở lại, thuyền bè đi lại giống như đột nhiên từ đáy sông nổi lên vậy, bận rộn qua lại không ngớt. Thị trấn Chu Gia Giác có chợ gạo lớn nhất Tùng Giang, đại đa số là thuyền buôn qua lại để buôn bán gạo.

Phạm Văn Nhượng đứng ở mũi thuyền, nhìn Trương Nguyên và nữ lang Vương Vi đi tới, cười nói:

- Giới Tử hiền đệ, mới sáng sớm đã cùng hồng nhan tri kỷ đi tản bộ tâm sự đó à?

Trương Nguyên cười ha hả:

- Phạm huynh tửu lượng rất khá, đêm qua đã chuốc ba huynh đệ ta say mèm. Phạm huynh, xin mời sang thuyền bên này, bọn đệ chuẩn bị lái thuyền đi Trinh Phong Lý.

Gương mặt Vương Vi tựa hoa đào, hướng về Phạm Văn Nhượng thi lễ. Nàng khẽ nâng vạt áo, bước lên thuyền trước. Trương Nguyên ở trên bờ, đợi Phạm Văn Nhượng cùng lên thuyền, một mặt dặn dò Lai Phúc khẩn trương vào thị trấn mua dưa, rượu và đồ nhắm.

Một khắc sau, thuyền đu ba mái chèo nhẹ nhàng lái ra khỏi kênh đào. Con thuyền nhỏ của Phạm Văn Nhượng ở phía sau. Hai thuyền một lớn một nhỏ xuyên ngang qua hồ Tiết Điện, qua Cấp Thủy cảng đến Trinh Phong Lý, đường thủy chừng hai mươi dặm, một canh giờ là có thể đến nơi.

Đầu giờ Thìn, hai thuyền vào đến giữa hồ. Phạm Văn Nhượng, Trương Nguyên và Tông Dực Thiện đứng ở mũi thuyền ngắm cảnh non nước tươi đẹp. Gió nhẹ thổi nhưng thấy bốn bề vắng lặng, sóng êm gió lạnh, mặt nước phẳng lặng. Cảnh sắc đẹp không thua kém Tây hồ ở Hàng Châu, nhưng lại vắng vẻ tĩnh mịch hơn Tây Hồ.

Tông Dực Thiện nói:

- Nước hồ Tiết Điện ngọt lành có tiếng, ta thử lấy nước hồ đun pha trà xem sao?

Trương Nguyên nói:

- Đợi đại huynh Trương Tông Tử của đệ tỉnh dậy rồi hãy pha trà. Đại huynh là bậc đại sư trà đạo, hiểu biết về chất lượng nước, loại nào hay là biết ngay.

Trương Đại, Trương Ngạc vẫn chưa tỉnh rượu, vẫn còn đang ngủ rất ngon.

Mục Chân Chân cầm một bức họa đi tới, nói:

- Thiếu gia, đây là bức tranh sen tịnh đế mà Vương cô vẽ, chẳng phải thiếu gia nói rằng muốn xem ư, tỳ nữ mượn được của Vương Vi Cô mang tới đây.

Trương Nguyên nhận lấy bức tranh, cùng Phạm Văn Nhược và Tông Dực Thiện thưởng thức. Tông Dực Thiện nói:

- Tuy không có cốt họa pháp, nhưng có phần cương trực ở màu mực đậm nhạt, có trăn chuyên của Trần Mi Công rồi.

Phạm Văn Nhược hiện giờ đã biết thân phận của Tông Dực Thiện, người có thể chấp bút thay cho Đồng Kỳ Xương thì chắc chắn tu dưỡng không thấp.

Trương Nguyên hỏi:

- Dực Thiện huynh, huynh thấy thư họa của Trần Mi Công so với Đồng Huyền Tế như thế nào?

Tông Dực Thiện chần chờ một lát rồi nói:

- Sàn sàn như nhau. Mi Công thì ung dung thanh nhàn, Đồng Công thì thanh thú tươi nhuận, mỗi người một vẻ.

Trương Ngạc vừa ngáp vừa đi ra, nghe thấy bọn Trương Nguyên đang bàn luận về thư họa của Đồng Kỳ Xương liền nói:

- Giờ không ai muốn thư họa của Đồng Kỳ Xương nữa rồi, kỳ thực thư họa phần lớn là để cầu danh, ở Thiệu Hưng ta có nhiều người thư họa tốt hơn nhiều so với Đồng Kỳ Xương, chỉ có điều công danh không có, có họa tốt mấy cũng uống phỉ, chỉ quanh quẩn ở quê nhà mà thôi.

Câu nói này của Trương Ngạc cũng là có hiểu biết. Triệu Tả là người Hoa Đình, bắt chước vẽ giả tranh của Thẩm Chu, bút mực cứng cáp, vẽ rất đẹp, cũng là bởi vì không có tên tuổi nên chỉ có thể vẽ thay Đồng Kỳ Xương để kiếm tiền nuôi sống gia đình. Người đời thực sự hiểu rõ về thư họa không nhiều, đặc biệt là những thương nhân giàu có trường giả học làm sang, mua tranh chỉ nhìn người chứ không nhìn tranh, nghe nói thư họa của Đồng Kỳ Xương là vôi vàng đổ xô vào, trên trăm lượng bạc cũng dám chi. Những bức họa không có danh tiếng có tốt mấy cũng không cần, Triệu Tả vẽ tranh ký tên mình thì bán không tới 1 đến 2 lượng bạc, không ký tên mà giao cho Đồng Kỳ Xương, lão viết thêm vào vài chữ, đóng dấu, là lập tức có người đến xin mua với giá trên trăm lượng bạc, sau đó Đồng Kỳ Xương trả Triệu Tả năm lượng bạc tiền vẽ thuê, Triệu Tả còn phải đội ơn lão.

Nhìn thấy bức tranh sen tịnh đế mà Vương Vi vẽ, Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Hoa nở tình vợ chồng mặn nồng, hay! Hay! Bức tranh này bán cho ta, Chân Chân, người giúp ta đi hỏi Vương Vi Cô xem bức họa này giá bao nhiêu bạc?

Mục Chân Chân đi rồi quay trở lại ngay, nói:

- Tam công tử, Vương Vi Cô nói rằng bức tranh này không bán, muốn tự mình giữ lại.

Phạm Văn Nhược cười nói:

- Vẽ lên thì là sen tịnh đế, vẽ xuống thì người thành đôi. Bức họa này đương nhiên là không tùy ý bán rồi, có lẽ ngày nào đó sẽ đem tặng cho ai

đó.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 244

Khó cầu một đêm vui (2)

Trương Đại cũng đã ngủ dậy, đi ra xem bức tranh của Vương Vi, khen bức tranh rất đẹp.

Trương Ngạc nói:

- Để đích thân ta tự đi hỏi Vương Vi Cô, nhất định phải làm cho nàng đem bức tranh này tặng cho ta.

Đi đến khoang của Vương Vi, thấy cửa khép hờ, gã đẩy cửa nhìn vào bên trong, thấy Vương Vi đang ăn cháo, liền cười hỏi:

- Vương cô nương, bức tranh vẽ sen tịnh đế của cô nương rất đẹp, có thể tặng cho ta được không?

Wương Vi buông đũa xuống, dùng khăn lụa lau lau miệng, đứng dậy cười nói:

- Tiểu nữ cùng với Yến Khách tướng công đánh cuộc, nếu Yến Khách tướng công thắng tiểu nữ tử, thì người cứ việc cầm bức tranh kia đi.

Trương Ngạc nói:

- Tốt lắm, cô nương nói đi.

Trương Ngạc vô cùng thích đánh cuộc với người khác.

Vương Vi nói:

- Tiểu nữ tử cùng đánh một ván cờ với Yến Khách công tử, nếu công tử thắng thì bức họa kia sẽ thuộc về công tử.

Buổi sáng hôm qua Trương Ngạc đã đánh hai ván cờ với Vương Vi, thua nàng cả hai ván.

Trương Ngạc trợn mắt lên nói:

- Cô nương nói vậy chẳng khác nào nói là tặng luôn cho Giới Tử đệ của ta, cô nương đánh cờ thắng sao được Giới Tử.

Vương Vi mỉm cười nói:

- Nếu là Giới Tử tướng công tới, tiểu nữ tử sẽ không đánh cuộc chơi cờ, mà sẽ đánh cuộc chơi đàn thối tiêu, tiểu nữ tử nhất định không chịu thua đâu.

Trương Ngạc trở lại mui thuyền nói lại với đám Trương Nguyên. Phạm Văn Nhược cười nói:

- Muốn nữ lang này tặng bức tranh sen tịnh đế rất khó, trừ phi là ý trung nhân của cô, nếu không cô ta sẽ đánh cuộc với đệ về nữ công, về tài nghệ làm bếp, đệ khó mà thắng được cô ấy lắm. Giả mẫu của cô Mã Tương Lan đã qua đời, nữ lang này liền trở thành chủ nhân U Lan Quán, rất là tự do. Lần trước có một thương gia giàu có họ Ôn đã nguyện trả ngàn lượng bạc để đổi lấy một đêm vui vẻ nhưng đã bị nàng từ chối.

Trương Đại nghe Chu Mặc Nông nói qua khúc trung nữ lang của Nam Kinh Cự viện đa số là con gái ruột của tú bà. Tú bà là người rất yêu quý con, khi gặp khách tử tế đều để mặc cho họ lưu luyến, không so đo tiền bạc, nhưng nếu là hạng phàm phu, con gái không thích thì cũng để cho con gái cự tuyệt không tiếp. Nếu là giả mẫu thì đương nhiên không yêu quý

được như vậy, cái gọi là ‘Mẹ yêu cái đẹp, tú bà yêu tiền’ là để chỉ giả mẫu, nhưng nghe Phạm Văn Nhượng nói thì giả mẫu của Vương Vi là Mã Tương Lan lại là người si tình và có hiệp khí, ở Cự viện được gọi là ‘Hiệp kỹ’, kể cả Mã Tương Lan chưa qua đời thì cũng sẽ không ép buộc Vương Vi.

Trương Ngạc trợn mắt lên nói:

- Những khúc trung nữ lang đó đều có mảnh khốe, không có ai cậy thế bắt nạt nàng ta được?

Phạm Văn Nhượng nói:

- Những khúc trung danh kỹ (kỹ nữ danh tiếng) đa số đều có kết giao với danh sĩ (người có danh vọng nhưng không làm quan), người bình thường thực sự không ức hiếp họ được. Giống như Vương Vi đây, không nói cô ấy là nữ đệ tử của Trần Mi Công, Quy An Mao công tử cũng là người bảo vệ hoa.

Trương Ngạc cau mày hỏi:

- Cái gì mà Mao công tử, Da công tử? (ý là lông công tử và da công tử).

Trương Đại nói:

- Là Quy An Mao Nguyên Nghi Mao Chỉ Sinh đó à?

Phạm Văn Nhượng nói:

- Đúng vậy!

Trương Đại gật đầu nói:

- Mao Chỉ Sinh cũng là quan lại thế gia, là hậu thế của danh môn, có chút quen biết với ta. Năm ngoái khi thi hương ở Hàng Châu ta với y cùng một trường thi, y cũng thi tốt rồi. Người này thích đọc binh thư, rất có chí.

Rồi lại nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, <Văn sao chép của tám đại văn hào thời Đường Tống> mà đệ đọc chính là do tổ phụ của Mao Chỉ Sinh là Mao Khôn biên tập, Mao Khôn là bậc danh gia cổ văn vào giữa những năm Gia Tĩnh đấy.

Trương Ngạc hỏi Phạm Văn Nhượng:

- Phạm huynh, nói như vậy thì Vương Vi Cô một lòng hướng về Mao Chỉ Sinh kia ư?

Phạm Văn Nhượng cười nói:

- E là Mao Chỉ Sinh đa tình thôi, Vương Vi vẫn chưa có ý gì, Yến Khách huynh cứ cố gắng lên.

Trương Ngạc lập tức mặt mày hớn hở, nói:

- Tốt quá, tốt quá!

Gã nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, chúng ta không đánh cuộc Lý Tuyết Y nữa, đánh cuộc Vương Vi đi...Ồ, suýt chút nữa quên mất đại huynh. Đại huynh đừng có trừng mắt nhìn đệ nha, ba huynh đệ chúng ta đánh cược công bằng, ai có thể chiếm được cảm tình của Vương Vi thì hai người kia không được buồn bực tức tối, nếu không lại vì một nữ tử mà làm hỏng tình nghĩa huynh đệ thì mất hay đi.

Trương Nguyên nói:

- Đệ không đánh cược đâu, đại huynh và tam huynh cứ cược đi.

Nói rồi hăn lệnh cho Lai Phúc bưng đĩa hẩu, anh đào và lê vừa mua xong ra, mọi người ở mũi thuyền ăn hoa quả thay bữa sáng.

Trương Ngọc nói chuyện lớn tiếng, Vương Vi ở trong khoang thuyền nghe rõ mồn một, hừ nhẹ một tiếng, lại nghe thấy Trương Nguyên nói rằng không đánh cuộc, đôi mày thanh tú của nữ lang Vương Vi khẽ nhú lại, lập tức cúi đầu tiếp tục ăn cháo, gắp một miếng ngó sen trắng đưa lên miệng ăn chậm rãi, lòng đầy tâm sự.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, chiếc bình gốm eo cao màu xanh phát ra ánh sáng bóng màu xanh dịu nhẹ, hai nụ sen tịnh đế cắm trong bình đã từ từ nở, cánh hoa xòe ra, đây chính là thời điểm đẹp nhất của sen Tịnh Đế.

Diêu Thúc chấm thuốc vào cánh cho con chim Hắc Vũ Bát Ca. Con chim biết nói này có vẻ đã khá hơn rất nhiều, đang mổ kê trong lồng, mổ được mấy hạt liền vươn cổ đến một cái ống trúc nhỏ để uống nước, rất là thích chí, hiển nhiên là được nuôi dưỡng chăm sóc quen rồi, khi nghe thấy Tiết Đồng hoặc tiểu tỷ Huệ Tương gọi “Vi Cô” thì con chim này cũng gọi to “Vi Cô”, thanh âm còn đặc biệt to và rõ ràng.

Trương Đại nếm thấy nước hồ Tiết Điện ngọt liền lấy nước hồ đun để hãm trà, lát sau bưng Tùng La trà tới, mời Vương Vi cùng thưởng trà. Mọi người sau khi nếm Tùng La trà được hãm bằng nước hồ Tiết Điện thì đều khen hương trà rất tuyệt. Trương Đại bèn hỏi Vương Vi có biết đại sư trà đạo ở Kim Lăng Đào Diệp Độ là Mẫn Vấn Thủy hay không?

Vương Vi vui vẻ nói:

- Tông Tử tướng công cũng biết Vấn lão sao, tiểu nữ tử thích nhất La Giới trà của Vấn lão. Lúc ở Kim Lăng dù là ngày mưa to gió lớn cũng buộc phải đến nhà Vấn lão để thưởng trà.

Trương Đại nói:

- Bằng hữu của ta là Chu Mặc Nông thường ca ngợi với ta về trà của Vấn lão, lần này đi Kim Lăng, tất nhiên phải đến thăm hỏi Đào Diệp Độ,

nghe nói Văn lão không thích gặp người lạ, đến lúc đó nhờ Vương cô nương giới thiệu.

Wương Vi nói:

- Được thôi.

Nàng đảo mắt một cái, thấy Trương Nguyên đang lơ đãng nhíu mày, không biết đang nghĩ gì, hình như là có chuyện gì đó khó xử?

Hai chiếc thuyền một trước một sau bơi ngang qua hồ Tiết Điển, đi sâu vào Cấp Thủy cảng. Cấp Thủy cảng này thông ra sông Bạch Hiên. Phía tây sông Bạch Hiên lại thông với Thái Hồ, tức là thuyền bè có thể từ hồ Tiết Điển đến thẳng Tô Châu, không cần phải đi đường bộ tới Gia Hưng rồi lại lên thuyền ở vận hà đi Tô Châu.

Thêm nửa canh giờ nữa là đến quê hương Trình Phong Lý của Đỗ Tùng. Trương Nguyên trong lòng do dự, không biết Đỗ Tùng có ở Trình Phong Lý hay không? Nếu Đỗ Tùng ở Trình Phong Lý thì hẳn nên làm thế nào để lấy được lòng tin của ông ta?

Đầu giờ ty, ánh nắng bóng râm, hai chiếc thuyền đã tới Trình Phong Lý. Thuyền đu ba mái chèo không thể nào vào được trong bến nhỏ của thị trấn, đành phải neo ở bến ngoài thị trấn. Trương Nguyên, Trương Đại và Trương Ngạc đổi sang ngồi thuyền nhỏ của Phạm Văn Nhược. Trương Nguyên kêu cha con Mục Kính Nham và Mục Chân Chân cùng sang thuyền nhỏ này. Mục Chân Chân biết thiếu gia muốn đưa cha nàng đến gặp Đỗ tổng binh, cha nàng có lẽ rất nhanh sẽ đi phương Bắc, trong lòng Mục Chân Chân bắt đầu cảm thấy buồn.

Phạm Văn Nhược dẫn đám Trương Nguyên tới Đông Giao ở Trình Phong Lý gặp Vương Hoán Như trước. Đỗ Tùng có một người cháu là học trò của Vương Hoán Như, Trương Nguyên và Đỗ gia vốn chưa hề quen

biết, đương nhiên không nên tùy tiện đến nhà, phải hỏi thăm Vương Hoán Như về tình hình của Đỗ gia trước đã rồi tính sau.

Chiếc thuyền nhỏ đi qua lòng kênh quanh co ở Trinh Phong Lý, chỗ nào cũng có cầu đá, kênh rạch ngang dọc, liễu xanh rủ bóng gần chạm mặt nước. Trương Nguyên dựa vào trí nhớ lơ mờ mới biết Trinh Phong Lý quả nhiên chính là Chu Trang. Chu Trang lúc này là vùng sông nước đẹp đẽ, đặc biệt là nước, khác xa với cảnh đục ngầu ô nhiễm bốn trăm năm sau.

Vương Hoán Như khoảng ngoài bốn mươi tuổi, thân hình to béo, dưới cằm để râu ba chòm, thỉnh thoảng lại đưa tay lên vuốt, giống như Mỹ Nhiễm công vậy. Năm ngoái Vương Hoán Như cùng với Phạm Văn Nhượng đã gặp Trương Nguyên ở Thanh Phố, rất khâm phục tài làm văn chế nghệ của Trương Nguyên. Việc đánh đổ Hoa Đình Đồng thị mới đây lan truyền rộng rãi, Vương Hoán Như nghe nói Trương Nguyên là chủ mưu, càng lấy làm kinh ngạc.

Lúc này Phạm Văn Nhượng dẫn Trương Nguyên đột ngột tới thăm, y không khỏi cảm thấy bất ngờ, vội đón khách vào ngồi trong sảnh. Hàn huyên xong, Trương Nguyên bèn nói ý đồ đến đây của mình. Vương Hoán Như nói:

- Đỗ tổng binh đã về rồi, cuối tháng trước về Trinh Phong Lý, giới thiệu người tòng quân có khó gì, tại hạ sẽ dẫn Trương công tử đến Đỗ phủ gặp Đỗ tổng binh. Tuy nhiên huynh của Đỗ tổng binh vẫn chưa mai táng, bây giờ đến đó phải lấy danh nghĩa đến phúng viếng mới được.

Trương Nguyên nghe nói Đỗ Tùng đang ở Trinh Phong Lý thì thở phào, chấp tay nói:

- Vậy thì làm phiền Vương huynh rồi!

Côn Sơn có tập tục, khách phúng viếng không đến sau giờ Ngọ, nói là không may mắn, không biết có điển cố gì. Giờ đã là giờ Ngọ, không tiện

đến Đồ phủ nữa rồi. Vương Hoán Như lập tức bày tiệc khoản đãi Phạm Văn Nhược và đoàn huynh đệ Trương thị. Cơm xong họ ngồi thưởng trà nói chuyện phiếm trong cái chòi ở hậu viên. Line]>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 245

Tử bất ngữ

Cách hậu viên Vương thị không xa là sông Bạch Hiên. Trương Ngạc nghe không trôi giọng điệu luôn miệng bát cổ văn của Vương Hoán Như, bèn mượn nô bộc Vương thị chiếc cần câu, ra bờ sông câu cá.

Trương Nguyên từ chỗ Vương Hoán Như tìm hiểu được rằng, Đỗ Cối huynh trưởng của Đỗ Tùng vừa qua đời tháng trước là một Lục phẩm Bách hộ của Trấn Hải Vệ. Triều Minh trọng văn khinh võ, đến thời Văn Minh lại càng hơn thế. Lục phẩm Bách hộ và Lục phẩm Tri châu thực sự có khác biệt tồi tệ. Bách hộ nhìn thấy Tri châu phải quỳ xuống hành lễ, còn không bằng một sinh đồ. Sinh đồ và võ biên kết giao, thì dù đối phương có là nhất phẩm tổng binh cũng chỉ cần dùng bái thiếp ‘Thị giáo sinh’, mà không cần dùng thiếp ‘văn sinh’, có thể thấy rằng võ tướng triều Minh có địa vị thấp. Bình thường võ tướng ở biên cương, ở Vệ sở thì mới tương đối oai phong, một khi đã về địa phương thì lại rất khiêm tốn.

Đêm đó, bọn Trương Nguyên, Trương Ngạc nghỉ lại dinh thự của Vương Hoán Như. Sáng sớm ngày hôm sau, đám Lai Phúc, Năng Trụ đi mua đồ phúng viếng. Phạm Văn Nhượng, Vương Hoán Như thấy Trương Nguyên chuẩn bị lễ vật phúng điếu long trọng như vậy, trong lòng thầm cảm thấy kinh ngạc, không rõ Trương Nguyên tại sao lại xem trọng một vị võ tướng bị bãi chức như vậy, hình như không chỉ đơn giản là vì việc xin tòng quân cho nô bộc nhà hắn?

Phạm Văn Nhượng không đi cùng Trương Nguyên, y không muốn a dua theo. Trương Ngạc cũng không đi, tự lo về thuyền đu đánh cờ với Vương Vi. Trương Ngạc chơi cờ vậy, cờ tướng đều không thắng được Vương Vi. Gã lại đi ra phố mua một bộ cờ song lục, lại cũng không phải là đối thủ của Vương Vi. Sáu mã Dương Châu từ nhỏ đã có thầy luyện tập chăm sóc riêng, Trương Ngạc chỉ là ngẫu hứng mà tới, bởi thế mới nói Vương Vi chơi những thứ này rất chuyên nghiệp. Trương Ngạc chỉ là nghiệp dư. Vương Vi lại tài cao, đương nhiên người không có nhãn nại như Trương Ngạc không thể so bì được. Có thể tưởng tượng ra Trương Ngạc buồn bực đến mức nào.

Dinh thự Đỗ thị ở bên cầu Thước Thi. Cầu Thước Thi là cây cầu đôi gồm hai cây cầu nối liền, một đầu tròn một đầu vuông. Nhìn từ xa giống như một chiếc chìa khóa lớn. Trước cổng dinh thự Đỗ thị có treo cờ tang viết danh tính và chức vụ của người đã mất, phòng chái phía tây chính sảnh, thêm thứ (đệm cỏ mà hiếu tử ngủ trong ngày để tang) buông mà. Đỗ Tùng và ba người cháu mặc áo tang đứng đón khách đến phúng viếng. Sớm ngày hôm nay gia nô đến báo rằng có sinh đồ Vương Hoán Như đến bái tế, đồng thời có dâng bái thiệp và lễ phúng.

Người theo học Vương Hoán Như là con út của Đỗ Cối tên Đỗ Định Phương, được biết Vương Hoán Như tiên sinh đến nhà phúng viếng thì vừa kinh ngạc vừa mừng. Đỗ Cối tuy là võ quan lục phẩm nhưng ở địa phương lại không hề có danh vọng gì. Các cuộc hội họp của hương thân Côn Sơn, Đỗ Cối đều không có tư cách tham gia. Lần này Đỗ Cối qua đời, ngoài một nhóm võ quan Trấn Hải Vệ đến phúng viếng, Côn Sơn huyện lệnh chỉ ủy thác Huyện chủ bộ thay mặt ông ta đến viếng, đây có lẽ là nể mặt Đỗ Tùng. Mười người trong hương đảng đến phúng viếng thì có tám, chín người là không có công danh. Đỗ Tùng tuy đã từng làm tới chức tổng binh ở Liêu Đông nhưng đã bị cách chức, các thân hào địa phương cảm thấy không nhờ vả được gì ở Đỗ Tùng nên tất nhiên cũng không muốn đến. Bởi vậy Đỗ Định Phương nghe nói Vương Hoán Như tiên sinh tới viếng cha mình thì

vô cùng cảm kích, nhưng xem bái thiếp thì lại thấy có ba tấm, một tấm là của Vương Hoán Như, còn hai tấm bái thiếp kia lại là Sơn Âm Trương Đại và Sơn Âm Trương Nguyên.

Đỗ Tùng hỏi cháu Đỗ Định Phương:

- Hai người Thiệu Hưng này là bằng hữu của cháu à?

Đỗ Định Phương ngờ ngàng nói:

- Cháu chưa từng đến Sơn Âm, không quen hai vị này... Gã đột nhiên ngộ ra, nói:

- Hay chính là Trương Nguyên Trương Giới Tử mà mấy hôm trước cháu gặp ở Hoa Đình nhỉ!

Chuyện Hoa Đình đảo Đồng có thể nói là ở phủ Tùng Giang không ai không biết. Trình Phong Lý cách Thanh Phố chưa tới hai mươi dặm. Gia nhân Đỗ thị tuy tang gia bối rối nhưng cũng nghe nói về chuyện này. Đỗ Định Phương là người đọc sách, tất nhiên càng hiểu biết nhiều hơn, gã nói:

- Trương Giới Tử này là tiểu tam nguyên Thiệu Hưng, là cháu trong tộc của Trương Túc Chi, môn sinh của Tiêu trạng nguyên, vô cùng nổi tiếng. Đỗ thị ta và Sơn Âm Trương thị không hề có qua lại, tại sao lại....

Gã nhìn thúc phụ Đỗ Tùng, trong bụng thầm nghĩ hay là thúc phụ từng có giao tình với Trương Nhữ Lâm?

Đỗ Tùng thầm nghĩ:

- Trương Nhữ Lâm là con rể của Thủ phụ Chu Canh đã qua đời, nhân vật trong Chiết Đảng, khi ta còn tại chức tổng binh Liêu Đông, Chu Canh vẫn còn ở nội các, nhưng cũng không hề có quan hệ gì. Biên tướng (tướng

ngoài biên ải) thông thường đều không dám có quan hệ cá nhân với nội các, sợ phạm vào kiêng kị... Con cháu Trương thị sao lại tới đây?

Ông nói với cháu Đỗ Định Phương:

- Còn ngần ra đó làm gì, mau đi đón khách.

Ba hiệu tử ra đón Vương Hoán Như, Trương Đại và Trương Nguyên vào trắc đường. Khi ba người Vương Hoán Như vái lạy Đỗ Cối, Đỗ Tùng dẫn tam hiệu tử ra bái tạ. Trương Nguyên vừa nhìn thấy liền biết ngay người này chính là Đỗ Tùng.

Đỗ Tùng có khí chất võ tướng điển hình, chừng năm mươi tuổi, thân cao khoảng năm thước ba tấc, tương đương khoảng một mét tám của thời hậu thế, mặt dài, hai má gầy hóp lại, sống mũi cao, ánh mắt kiên nghị hà khắc, râu quai nón dày và ngắn, bàn tay to cánh tay dài, bước đi tuy chậm rãi nhưng khiến người ta cảm thấy được sự mạnh mẽ sắc bén. Đỗ Tùng có thể làm tới chức vụ cao tổng binh là nhờ xung phong chém giết từ rừng đao mưa tên mà có, võ nghệ cao cường tất nhiên khỏi nói, vận khí cũng không tồi, nếu không đã bỏ xác nơi chiến trường lâu rồi.

Trương Nguyên thi lễ nói:

- Văn sinh là Sơn Âm Trương Nguyên, nghe đại danh tướng quân đã lâu, hôm nay được gặp mặt, thật là vinh hạnh.

Đỗ Tùng đội mũ day vận áo tang thấy Trương Nguyên khiêm tốn lễ độ thì rất vui mừng, chấp tay nói:

- Trương công tử tuổi nhỏ tài cao, khoa cử liên tiếp sắp tới là trong tầm tay. Đỗ mỗ là người bị cách chức chờ trị tội, danh xưng tướng quân Đỗ mỗ không dám nhận đâu.

Trương Nguyên nói:

- Đổ tướng quân anh dũng thiện chiến, là cột trụ của đất nước, tuy nhất thời gặp trắc trở nhưng tất sẽ có ngày làm lại.

Đổ Tùng lim dim mắt quan sát Trương Nguyên, xem lời này của Trương Nguyên có hàm ý châm chọc hay không. Ông ta bị buộc tội cách chức tổng binh Liêu Đông, tội danh là giết người lương thiện giả để mạo công, thực có tội này hay không tự trong lòng Đổ Tùng biết rõ, nhưng thấy Trương Nguyên thản nhiên nhìn thẳng, lời nói chân thành, Đổ Tùng thật nhìn không ra, liền cười cười, nói:

- Hồ thẹn, hồ thẹn.

Trương Nguyên nói:

- Văn sinh tuyệt đối không nói lời khách khí, khi Đổ tướng quân trấn thủ Diên Tuy, Mông Cổ Thái tử sợ tướng quân như hổ, văn sinh tuy ở Giang Nam nhưng cũng nghe được uy danh của Đổ tướng quân.

Đổ Tùng thâm kinh ngạc, một tú tài Giang Nam làm sao lại biết được chiến công của biên tướng như ông đây, lại nghe Trương Nguyên nói:

- Văn sinh lần này tới bái kiến Đổ tướng quân còn có một việc muốn nhờ... Đổ tướng quân không đổi giọng, thản nhiên nói:

- Xin cứ nói!

Giao thiệp với người nhà võ tốt nhất là cứ nên thẳng thắn. Để Đổ Tùng đỡ phải nghi ngờ lung tung, Trương Nguyên nói:

- Văn sinh có một nô bộc, tên là Mục Kính Nham, là địa dân Thiệu Hưng, nhưng một thầy tướng tinh thông âm dương thuật số ở Thiệu Hưng lại nói rằng Mục Kính Nham có số làm quan ngũ phẩm. Người người quê nhà cười nhạo, văn sinh tuy biết thầy tướng Thanh Mặc sơn nhân kia không phải là người ăn nói hàm hồ, lại cũng cảm thấy hoang đường, địa dân là

tầng lớp ti tiện nhất, làm sao có thể làm tới quan ngũ phẩm được! Vị Thanh Mặc sơn nhân đó lại nói rằng Mục Kính Nham trước bốn mươi tuổi có quý nhân giúp đỡ, sẽ xuất thân từ quân đội. Văn sinh vốn cũng không coi chuyện này là thật....

Trương Nguyên dừng lại một chút, rồi nói tiếp:

- Văn sinh lần này là đến Nam Kinh Quốc Tử Giám để học. Mục Kính Nham đi theo. Hôm qua ở thị trấn Chu Gia Giác, Mục Kính Nham có nói với văn sinh rằng mấy đêm liên tiếp ông ta nằm mơ thấy một vị thần mặc kim giáp nói với ông ta rằng quý nhân đang ở Trinh Phong Lý đợi ông ta, tuyệt đối không được để lỡ. Quý nhân họ Đỗ, đội nón trụ trắng và vận bạch giáp, cưỡi đại mã cầm đại đao, lại nói rằng vị quý nhân đó tuy tạm thời gặp khốn khó nhưng năm Mão Thần tất có tin lành.... Nô bộc này của nhà văn sinh là người thật thà, không biết nói dối. Văn sinh hôm nay tới Trinh Phong Lý, nghe nói Đỗ tướng quân về quê chịu tang huynh trưởng, quý nhân kia há chẳng phải chính là Đỗ tướng quân hay sao?

Người triều Minh hiếm ai không tin vào quỷ thần, bói toán, mệnh số. Ở trường thi hương, ban đêm thối kèn đánh trống báo giờ, còn có quan sai hô lớn ‘có oán báo oán, có thù báo thù’, đây là gọi oan quỷ đến tìm những thí sinh làm ác để báo thù, mà võ tướng ở biên ải, một trận quyết chiến sinh tử chẳng lẽ lại không tin vào quỷ thần mệnh số ư!

Đỗ Tùng nghe Trương Nguyên nói vậy, chí ít cũng tin đến bảy phần. Vì điều này giải thích rất rõ ràng rằng Trương Nguyên tại sao lại đến đến tận nhà phúng viếng trong khi không hề có quan hệ gì với ông, mà điều càng khiến Đỗ Tùng cảm thấy hứng thú đó là tên nô bộc kia nói rằng thần thánh dự báo Đỗ Tùng ông sẽ thoát khỏi cảnh khốn khó vào năm Mão Thần. Năm nay là năm Giáp Dần, sang năm là Ất Mão, năm sau nữa là Bính Thìn, tức là sau năm Bính Thìn ông sẽ được triều đình phục chức trọng dụng.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 246

Đòn thị uy (1)

Đỗ Tùng cười nói:

- Lại có chuyện lạ vậy sao, Mục Kính Nham kia giờ đang ở đâu, Đỗ mỗ muốn gặp ông ta.

Một lát sau, Mục Kính Nham cùng với nô bộc của Đỗ thị bước vào linh đường. Đỗ Tùng vừa thấy, mắt liền sáng lên, giống như Trương Yến Khách nhìn thấy Vương Vi Cô vậy, trong lòng thầm khen:

- Đúng là một đại hán, đúng là cơ thể của binh nghiệp.

Trương Nguyên giới thiệu:

- Mục thúc, vị này chính là Đỗ tướng quân.

Mục Kính Nham vội vàng dập đầu thi lễ với Đỗ Tùng.

Đỗ Tùng nhìn Mục Kính Nham dò xét, hỏi:

- Người có biết võ nghệ không?

Mục Kính Nham nói:

- Tiểu nhân có học qua mấy đường thương pháp gia truyền.

- Thương pháp gia truyền?

Đỗ Tùng hỏi:

- Tiên bối của ngươi là ai? Chắc không phải là người Hán Trung Nguyên chứ?

Mục Kính Nham sớm đã được Trương Nguyên dẫn dò, cẩn thận đáp:

- Tiên bối của tiểu nhân là Thám Mã Xích Quân Thiên Phu Trưởng của tiền triều, đến đời tiểu nhân, vì mấy đời không biết chữ cũng không có gia phả lưu truyền nên chuyện của tổ tiên đều không nhớ được nữa.

Đỗ Tùng nhướng đôi mày rậm, ông biết Thám Mã Xích Quân là mũi tiên phong tinh nhuệ, kinh thiên động địa của quân Nguyên, liền nói:

- Thiên Phu Trưởng của Thám Mã Xích Quân, chức quan này không hề nhỏ, hơn nữa nếu không phải là dũng sĩ một địch một trăm thì cũng không làm nổi Thiên Phu trưởng của Thám Mã Xích Quân. Nói như vậy võ nghệ của ngươi cũng không tồi, ta muốn kiểm tra ngươi xem sao, lại đây, đi theo ta vào trong viện.

Nói rồi ông vòng tay thi lễ nói với Trương Nguyên, Trương Đại và Vương Hoán Như:

- Ba vị tú tài cũng cùng đi xem cho vui!

Trình Phong Lý Đỗ thị là quân hộ nhà tướng, ba con trai của Đỗ Cối ngày thường cũng tập võ, trong phủ tất nhiên có đủ mười tám loại binh khí. Mục Kính Nham lấy một cây đơn câu trường thương, hướng về phía Đỗ Tùng và đám Trương Nguyên xướng một tiếng, rồi thi triển một đường thương pháp. Trương Nguyên chỉ biết đứng xem cho vui, cũng cảm thấy thương pháp của Mục Kính Nham uy phong bát diện, bất động như núi, trấn động như sấm sét. Tiểu Bàn Long côn của Mục Chân Chân mà so với Đơn Câu Thương pháp của Mục Kính Nham thì đúng là kiến so với voi.

Đỗ Tùng biến đổi sắc mặt, đường thương pháp này của Mục Kính Nham rất khác so với Dương gia Lê Hoa thương của Thích Kế Quang, chiêu thức đơn giản hơn một chút, nhưng nếu ở trên ngựa thì loại thương pháp này lại cực kỳ thực dụng. Ông liền hỏi Mục Kính Nham có biết cưỡi ngựa thì triển thương pháp hay không?

Mục Kính Nham hoảng hốt nói:

- Tiểu nhân không biết cưỡi ngựa.

Đỗ Tùng gật đầu, thầm nghĩ:

“Một đạo dân nếu cung mã đều thành thạo thì cũng kỳ quặc”.

Ông thò tay ra, nói:

- Hãy bắt lấy đại đao của ta!

Ông muốn đích thân kiểm tra võ nghệ của Mục Kính Nham.

Lần này Đỗ Tùng từ Diên An Vệ trở về Giang Nam, còn có hai mươi tên gia đình thân vệ đi theo.

- Đưa đại đao cho ta.

Bèn có gia đình thân vệ khiêng thanh đao sống dày nặng chừng tám mươi cân đến cho ông.

Đỗ Tùng vén vạt áo giắt vào thắt lưng, hai tay cầm đao, nhìn chăm chăm vào Mục Kính Nam, trầm giọng nói:

- Để ta xem xem thương thuật của người có thể thực chiến hay không.

Âm thanh đột nhiên vút lên, biến thành một tiếng hét lớn, giống như sấm nổ giữa trời xuân. Cùng lúc đó, thanh đao nặng nề trong tay ông ta

quét thành một đường vòng cung, chém xả xuống đầu Mục Kính Nham, nhanh như điện xẹt, mạnh tựa sấm rền.

Mục Chân Chân đứng cạnh Trương Nguyên, thấy một đao của Đỗ Tùng đầy uy lực đánh xuống, tim như muốn nhảy thót ra ngoài, không kìm nổi buột kêu:

- Cha... Trương Nguyên giữ chặt lấy tay nàng, kéo lùi về sau mấy bước.

Mục Kính Nham thấy một đao của Đỗ Tùng đánh xuống thật ác liệt, nếu dùng đơn thương chống đỡ, thì cả thương lẫn người sẽ bị chẻ làm hai nửa. Nghĩ đoạn bèn lắc người né tránh, tránh được một đao, đang do dự xem có nên vùng thương phản kích hay không, thì đã nghe một tiếng “vút” lớn, chiêu thứ hai của Đỗ Tùng lại bổ đến, vẫn không thể chống đỡ được, chỉ có thể né tránh.

Mục Chân Chân đứng bên cạnh nhìn mà kinh hồn động phách, mỗi nhát đao của Đỗ Tùng đều hết sức hiểm độc, giống như muốn chém cha nàng thành hai đoạn mới hả dạ, nàng lo lắng đến mức cứ nắm chặt lấy bàn tay của Trương Nguyên.

Khi chiêu thứ năm của Đỗ Tùng giáng xuống, Mục Kính Nham vội nhảy thối lui về sau, cán thương đột nhiên đụng phải vách tường ở sau lưng, ông ta hoảng sợ biến sắc. Thế đao của Đỗ Tùng quá sắc bén linh hoạt, ông ta dùng hết sức bình sinh né tránh, chẳng ngờ đã lui đến chân tường phía sau, bây giờ thì hết đường lui rồi.

Đỗ Tùng thu đao, trừng mắt nhìn Mục Kính Nham, nói:

- Một đao nữa ta sẽ chém được người.

Mục Kính Nham không khỏi lấy làm hổ thẹn, khom người nói:

- Tiểu nhân võ nghệ thấp kém, không phải là đối thủ của tướng quân.

Đỗ Tùng hừ lạnh một tiếng, giao thanh đao cho thân vệ, quay người lại hỏi Trương Nguyên:

- Trương công tử, có thật là người muốn giao Mục Kính Nham cho Đỗ mõ?

Trương Nguyên nói:

- Nếu Đỗ tướng quân thấy ông ấy có thể dùng được, thì xin tướng quân hãy đưa ông ấy đi biên quân.

Đỗ Tùng lại nói:

- Trương công tử, ta hỏi thêm một câu, kể từ giờ phút này, Mục Kính Nham sẽ là gia đình của Đỗ Tùng ta... có phải thế không?

Trương Nguyên biết rằng các tướng lĩnh biên quân đều nuôi dưỡng gia đình dự trữ, từ Ngô Tam Quế đến Lý Thành Lương cũng đều như vậy. Gia đình là thân binh tinh nhuệ bậc nhất, lúc tác chiến, đáng tin cậy nhất cũng chính là gia đình... tất cả những đãi ngộ, khôi giáp, binh khí, ngựa cưỡi của những gia đình này đều là những thứ tốt nhất trong biên quân. Cái gọi là “nuôi quân ngàn ngày dùng một giờ” chính là nói đến nuôi gia đình. Biên tướng nuôi gia đình chính là một sản vật biến tướng trong bối cảnh quân chính bại hoại thời cuối nhà Minh. Tướng lĩnh cắt xén quân lương nuôi gia binh, khiến cho phần lớn các quân sỹ khác bị thiếu quân lương, nên thường ngày khi tác chiến sẽ không chịu liều mạng... một khi gia đình tan tác, thì quân đội cũng tứ tán. Cho nên mới nói, tuy quân Minh có đến hàng triệu, nhưng trên thực tế, số có thể tác chiến thực sự chỉ chiếm không đến một phần mười. Tuy Trương Nguyên biết những khiếm khuyết này, nhưng hiện tại cũng bất lực, gật đầu nói:

- Đúng vậy, vẫn sinh để Mục Kính Nham đi theo tướng quân, chính là muốn ông ấy có thể lập được quân công mà tiến thân.

Đỗ Tùng gật đầu một cái, lại nhìn sang phía Mục Kính Nham, hỏi:

- Ý người thế nào?

Mục Kính Nham quỳ xuống nói:

- Tiểu nhân thề chết đi theo Đỗ tướng quân.

Đỗ Tùng kêu lên một tiếng “tốt”. Đoạn quay lại nói với gia đình thân vệ:

- Bắt Mục Kính Nham lại, đánh phạt hai mươi quân côn.

Hai tên thân vệ tướng như hổ sói bèn bước tới trước, bẻ quặt cánh tay Mục Kính Nham ra sau, Mục Kính Nham không dám phản kháng, bị ấn ngã xuống đất.

Mục Chân Chân nóng ruột, lắc cánh tay Trương Nguyên, kêu lên:

- Thiếu gia, cha nô tì... Trương Nguyên khế nhủu mảy, bây giờ Mục Kính Nham đã là gia đình của Đỗ Tùng rồi, ông ta muốn đánh muốn chửi Trương Nguyên cũng không có quyền can thiệp. Nhưng tại sao Đỗ Tùng lại làm như vậy, Đỗ Tùng có thể không thu nhận Mục Kính Nham, chứ đâu cần phải đánh ông ta ngay trước mặt chủ cũ như thế này!

Hai tên gia đình cầm trượng trước khi hành hình còn đưa mắt nhìn Đỗ Tùng một cái... Đỗ Tùng bước chân trái ra mé ngoài một bước nhỏ, hai tên gia đình bèn hiểu ý, lúc hành hình đánh không nặng cũng chẳng nhẹ. Hai mươi quân côn đánh xuống, mông Mục Kính Nham tươm máu, Mục Chân Chân đứng bên nước mắt chảy không ngừng, rầm rứt khóc... Đỗ Tùng mở miệng nói:

- Mục Kính Nham, người có biết vì sao ta đánh phạt người không?

Hai tên quân sỹ cầm giữ Mục Kính Nham khi này đã đứng sang một bên, Mục Kính Nham quỳ dậy nói:

- Tiểu nhân võ nghệ thấp kém, đáng bị trách phạt.

Đỗ Tùng quát:

- Sai! Ta sao có thể trách phạt người vì võ nghệ của người thấp kém được. Võ nghệ của người không kém, nhưng tính tình yếu đuối, lúc cần phản kích thì do dự, nếu ở trên chiến trường, chỉ một chút do dự đó cũng đủ mất mạng rồi. Loại người nhu nhược như người ta thu nhận thì có tác dụng gì!

Mục Kính Nham cúi đầu:

- Tướng quân trách phạt phải lắm, tiểu nhân nhất định sửa đổi.

Đỗ Tùng thay đổi giọng điệu, hỏi:

- Năm nay người bao nhiêu tuổi?

Mục Kính Nham nói:

- Tiểu nhân ba mươi sáu tuổi.

Đỗ Tùng nói:

- Nếu xét về tuổi tòng quân thì tuổi này của người cũng không còn trẻ nữa, nếu không phải vì nể mặt Trương công tử, ta cũng chẳng thu nhận người. Võ nghệ của người không kém, chỉ cần người chịu nghe theo lệnh của ta, sau này nếu có ngày triều đình đề bạt đến ta, thì sẽ có cơ hội cho người giết địch lập công. Năm nay người ba mươi sáu tuổi, nếu đến năm năm mươi tuổi mà vẫn chưa chết trận nơi sa trường, thì ta sẽ cho người áo giáp hồi hương, đến lúc đó chắc chắn xuất thân của người sẽ không dưới chính ngũ phẩm ngàn hộ.

Mục Kính Nham đập đầu nói:

- Đa tạ Đại tướng quân thu nhận, đa tạ Đại tướng quân cất nhắc.

Trương Nguyên thầm gật gù, Đỗ Tùng này tuy chỉ là một võ tướng ít học, nhưng lại tinh thông thuật thu phục lòng người. Hai mươi quân côn này coi như là đánh phủ đầu hạ uy phong, sau đó lại hứa hẹn tiền đồ tốt đẹp, vừa thi ân vừa thị uy, để thu phục Mục Kính Nham, bằng không ngày sau sẽ khó sai bảo.

Bàn tay phải của Trương Nguyên bị Mục Chân Chân nắm giữ này giờ, bây giờ rút ra cử động ngón tay một chút, nói với Mục Chân Chân:

- Xương khớp tay ta sắp bị người bóp nát cả rồi Chân Chân, người lo gì chứ, cha người đã đến dưới trướng của Đỗ tướng quân, đương nhiên sẽ phải nghe theo hiệu lệnh của Đỗ tướng quân.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 246

Đòn thị uy (2)

Lúc này Đỗ Tùng mới để lộ nụ cười trên mặt, sai gia đình đưa Mục Kính Nham đi thoa thuốc trị thương, vòng tay nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử, Đỗ mỗ làm như vậy, Trương công tử không trách chứ.

Trương Nguyên nói:

- Tướng quân có tác phong của bậc danh tướng thời xưa, biết cách nhìn người, hai mươi quân côn này đánh hay lắm. Tuy võ nghệ của Mục Kính Nham không kém, nhưng vì xuất thân từ Đọa dân, từ nhỏ đã bị người ta bức hiếp thành quen, nên khó tránh có chút nhu nhược. Nhưng vẫn sinh tin rằng, có Đỗ tướng quân dạy dỗ huấn luyện, Mục Kính Nham chắc chắn sẽ trở thành một viên mãnh tướng.

Đỗ Tùng bật cười ha ha, nói:

- Trương công tử là người rất thông minh, tiền đồ vô lượng, tiền đồ vô lượng. Các vị, xin mời... Đỗ Tùng nhìn thấy nữ tỳ xinh đẹp mà Trương Nguyên nắm tay, thì đã hiểu vì sao mà Trương Nguyên lại nhiệt tình gửi gắm một gia bộc đến chỗ mình như vậy. Thì ra là muốn cha của nữ tỳ xinh đẹp này có một xuất thân tốt. Xem ra Trương Nguyên rất sủng ái nữ tỳ xinh đẹp này, lúc này, chút hoài nghi còn sót lại trong lòng Đỗ Tùng cũng hoàn toàn tiêu biến hết.

Trương Nguyên, Trương Đại, Vương Hoán Như dùng cơm trưa trong Đỗ phủ xong, Vương Hoán Như xin cáo từ trước, Trương Đại, Trương Nguyên được Đỗ Tùng thịnh tình giữ lại. Đỗ Định Phương lấy ra những bài văn bát cổ đã làm thường ngày, nhờ Trương Nguyên chỉ giáo. Hai người anh trai của Đỗ Định Phương đều làm quan tổng kỳ ở Trấn Hải Vệ, Đỗ Định Phương năm nay hai mươi một tuổi quyết định đi theo con đường khoa cử. Ba năm trước đã thông qua kỳ thi huyện và kỳ thi phủ, cũng tính là con người thông minh hiếu học, nhưng hai lần thi sau đều thi rớt.

Trương Nguyên xem qua mấy bài văn bát cổ của Đỗ Định Phương, cảm thấy có phần cứng nhắc, loại văn bát cổ như thế này, nếu vào những năm Gia Tĩnh thì may ra còn có hy vọng thông qua kỳ thi, chứ ở những năm Vạn Lịch, thời mà văn bát cổ và cổ văn giao hòa với nhau như hiện nay, mùi vị văn học nồng đậm, loại văn bát cổ này của Đỗ Định Phương muốn thông qua được khoa cử chẳng phải chuyện dễ. Trương Nguyên xem qua rồi, bèn chỉ điểm cho Đỗ Định Phương nên đọc sách gì, nên bỏ công sức ở phương diện nào.

Trình độ và hiểu biết của Trương Nguyên đối với văn bát cổ thì Vương Hoán Như vẫn còn kém xa. Đỗ Định Phương dường như đột nhiên hiểu ra vấn đề, cảm thấy như những gì mình đã học đều là đồ bỏ đi. Bất giác quỳ thụp xuống, xin bái Trương Nguyên làm thầy, Trương Nguyên vội nói không dám, nói Đỗ Định Phương nhiều tuổi hơn hẳn, hẳn tuyệt đối không dám làm thầy Đỗ Định Phương.

Đỗ Định Phương van nài, nói:

- Trong số bảy mươi hai hiền nhân cũng có người nhiều tuổi hơn Phu tử, học đạo phải có trước có sau, người giỏi hơn làm thầy, tiên sinh nhất định phải thu nhận đệ tử.

Trương Nguyên trầm ngâm không chịu, Đỗ Định Phương đau khổ cầu xin, Đỗ Tùng cũng nói:

- Trương công tử, đứa cháu này của ta một lòng muốn tìm kiếm công danh thông qua đường khoa cử, mười tám tuổi mới bắt đầu đi học, đầu óc nó cũng không đến nỗi nào, chỉ khổ nỗi không có danh sư chỉ điểm. Mong công tử không chê, mà dạy dỗ cho nó.

Lúc này Trương Nguyên mới nói với Đỗ Định Phương:

- Người phải thủ tang, cũng không tiện ra ngoài, thế này đi, nếu người không chê ta tài sơ học nông, thì cứ mỗi hai tháng một lần, phái người mang mười tác phẩm gần nhất mà người làm đưa đến chỗ ta, ta sẽ bình luận chỉ điểm cho người, thế nào?

Đỗ Định Phương mừng rỡ, bèn lập tức xưng là “học trò”, nói:

- Học trò đang có tang, không dám làm lễ bái sư, hai năm nữa nhất định sẽ đến Sơn Âm, bù lại đại lễ bái sư.

- Ngu xuẩn!

Đỗ Tùng quát:

- Với tài năng của Trương công tử, hai năm sau còn ở Sơn Âm sao.

Đỗ Định Phương tỉnh ngộ, nói:

- Đúng đúng, hai năm nữa nhất định tiên sinh đã có tên trên bảng vàng, học trò nhất định sẽ tới kinh sư đi theo tiên sinh.

Như vậy, một Trương Nguyên mười bảy tuổi thu nhận một học trò hai mươi một tuổi.

Buổi sáng ngày hôm sau, Trương Nguyên đến Đỗ phủ cáo từ với Đỗ Tùng, dặn dò Đỗ Định Phương trong thời gian để tang cũng đừng quên đọc sách luyện nghệ, nếu muốn gửi thư thì gửi đến Quốc Tử Giám ở Nam Kinh.

Đỗ Tùng ở lại Trinh Phong Lý không bao lâu, sau khi chôn cất huynh trưởng Đỗ Cối xong bèn khởi hành trở về Diên An Vệ, trung tuần tháng sáu nhất định phải khởi hành, Mục Kính Nham sẽ cùng đi theo lên phương bắc.

Đỗ Định Phương đội dây gai mặc áo tang, không thể ra bến tàu tiền Giới Tử tiên sinh, chỉ lệnh cho người hầu khiêng một số lễ vật đưa lên thuyền của Trương Nguyên. Mục Kính Nham đương nhiên là phải ra bến tàu để tiễn chủ cũ. Trên bến tàu, Mục Chân Chân quỳ xuống chân cha mình là Mục Kính Nham khóc lớn. Mục Chân Chân từ nhỏ chỉ biết nương tựa vào cha mà sống, trước kia cha có ra ngoài theo sự sai phái thì nhiều nhất năm ngày cũng trở về, nên nàng cũng quen. Nhưng lần này thì khác, lần này cha phải đi đến biên thành xa xôi hơn ngàn dặm, lần từ biệt này, chẳng biết đến bao giờ mới được gặp lại!

Trương Nguyên thấy Mục Chân Chân khóc lóc thê thảm, bèn nói:

- Chân Chân, hay là ngươi hãy ở lại Trinh Phong Lý với cha người thêm vài ngày, đợi sau khi cha người khởi hành rồi hãy đến Nam Kinh, thế nào?

Mục Kính Nham vội nói:

- Vậ đâu được, sớm muộn gì thì cũng phải từ biệt thôi, hơn kém gì vài ngày.

Nói đoạn khẽ vuốt nhẹ búi tóc trên đầu con gái, an ủi nói:

- Chân Chân con đừng buồn, tông quân nhập ngũ là chí hướng ở đời của cha. May nhờ có Giới Tử thiếu gia thành toàn cho, để ta có cơ hội được đi theo Đỗ tướng quân, nhất định ta sẽ tìm kiếm một xuất thân trong sạch trở về. Con hãy hầu hạ Giới Tử thiếu gia cho tốt, con ở bên cạnh Giới Tử thiếu gia thì cha cũng yên tâm. Được rồi, đừng khóc nữa, lên thuyền với thiếu gia đi, ta muốn nhìn thuyền của các người dời đi.

Trương Nguyên vốn định dặn dò Mục Kính Nham thêm vài câu, nhưng nghĩ đi nghĩ lại lại thôi, cuộc chiến Tát Nhĩ Hử còn năm năm nữa mới xảy ra, hẳn vẫn còn thời gian để phát huy tác dụng chiêm tinh của mình. Đỗ Định Phương là học trò của hắn, sau này có liên lạc với Đỗ Tùng cũng không khó, bây giờ có nói với Mục Kính Nham những chuyện đó cũng không có tác dụng gì, ngược lại còn thêm gánh nặng cho ông ta.

Bị Mục Kính Nham thúc giục mấy lần, Mục Chân Chân đành gạt lệ bước từng bước lên thuyền đu, vừa bước vừa quay đầu nhìn lại. Phạm Văn Nhược không đi trên thuyền nhỏ của mình, mà đi cùng trên thuyền của Trương thị, hướng lên bờ vòng tay cáo biệt với Vương Hoán Như. Bốn người thuyền phu nào hay biết nỗi khổ biệt ly của cha con nhà họ Mục, khua động mái chèo, thuyền đu chậm chậm rời bến.

- Cha... Mục Chân Chân quỳ ở mũi thuyền, hai tay chống xuống đất, ngược đầu nhìn, lệ rớt như mưa. Chòm râu vàng của Mục Kính Nham khẽ rung động, bước tới nửa bước, nhưng rồi lại dừng lại, lớn tiếng nói:

- Chân Chân, cha phải đi tìm kiếm tiền đồ, cha con ta sớm muộn cũng có ngày gặp lại, con đừng khóc, đừng khóc. Con ở bên cạnh thiếu gia, nhớ phải chăm chỉ sớm chiều, không được lười biếng, sau này có thiếu phu nhân vào nhà, còn càng cần phải hầu hạ cẩn thận, không được ngỗ nghịch, có nghe thấy không?

Mục Chân Chân nghẹn ngào nói:

- Con nghe rồi... Mục Kính Nham lại gọi:

- Giới Tử thiếu gia... Đoạn quỳ sụp xuống đất nói:

- Thiếu gia, Chân Chân từ nhỏ đã không có mẹ, không được dạy dỗ, sau này nếu có chỗ nào làm sai, thiếu gia cứ việc trách phạt nó, chỉ xin cậu đừng đuổi nó ra khỏi nhà, nó chẳng còn nơi nào để đi cả.

- Xin Mục thúc mau mau đứng lên.

Trương Nguyên đưa tay đỡ Mục Chân Chân đứng lên, nắm lấy bàn tay thô ráp của thiếu nữ Đọa dân này, nói với Mục Kính Nham:

- Mục thúc yên tâm, Chân Chân là người của đông Trương ta, ta sẽ đối xử tốt với cô ấy.

Mục Kính Nham nở nụ cười, đập đầu với Trương Nguyên một cái:

- Tiểu nhân bái biệt thiếu gia, thiếu gia hãy bảo trọng.

Lúc này thuyền đã rời bến vài trượng, bắt đầu xoay đầu, Trương Nguyên cất giọng nói:

- Mục thúc đi theo Đỗ tướng quân, phải chăm chỉ luyện tập cưỡi ngựa bắn cung, ra trận giết địch phải can đảm can trọng. Nếu cháu trai nhà họ Đỗ có gửi thư đi biên quan, thì ta cũng cho Chân Chân viết thư gửi theo cho thúc.

Mục Kính Nham vui vẻ nói:

- Đa tạ thiếu gia, đa tạ thiếu gia.

Lúc này y mới chịu đứng dậy.

Chiếc thuyền đã xoay đầu xong, hôm nay có gió đông nam, hai thuyền phu đã giương buồm lên, mượn sức gió để giảm bớt sức chèo. Mục Chân Chân nơi mũi thuyền không còn nhìn thấy bóng dáng Mục Kính Nham cha mình nữa, nàng vội chạy ra phía đuôi thuyền, thấy cha vẫn còn đang đứng dưới cái nắng gắt nơi bến tàu, bèn vừa khóc vừa kêu:

- Cha, cha hãy bảo trọng.

Mục Kính Nham thấy không còn gì cần nói nữa rồi, nên vẫy vẫy tay với con gái.

Gió thổi buồm căng, thuyền đi nhanh chóng ngoặt qua khúc sông, không còn nhìn thấy bến cảng Trinh Phong Lý nữa. Mục Chân Chân thẫn thờ đứng nơi mũi thuyền, hướng mắt nhìn về vùng sông nước càng lúc càng xa nơi kia, nước mắt chảy không ngừng. Đột nhiên bàn tay bị ai đó nắm chặt, tiếng thiếu gia vang lên:

- Chân Chân đừng buồn, tông quân lập công là mong ước của cha người, nếu không thử sức một phen, cả đời ông ấy sẽ không cam đâu.

Mục Chân Chân khẽ nghiêng đầu lại nhìn thiếu gia, hai mắt ầng ậng nước, gật đầu “ừ” một tiếng, trong lòng cảm thấy yên tâm phần nào. Nhưng ánh mắt nàng vẫn hướng về phía bến cảng Trinh Phong Lý trông ngóng, cứ như thể cha nàng có thể sải bước đuổi kịp tới không bằng.

Thuyền đi vào sông Bạch Hiên, nữ lang Vương Vi đi đến khoang sau, nói với Mục Chân Chân:

- Chân Chân muội muội, đến khoang của ta nói chuyện một chút có được không?

line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 247

Trăng lười liềm

Trương Nguyên hiểu rằng lúc này đây Mục Chân Chân cần có việc gì đó để làm cho nàng phân tâm, nên nói:

- Chân Chân đi đi, nói chuyện với Vương Tu Vi một chút.

Wang Tu Vi đưa mắt liếc xéo một cái, đột nhiên bật cười, kéo tay Mục Chân Chân vào khoang.

Trương Ngạc bước tới nói:

- Giới Tử, có phải người hồ đồ rồi không, một lão Mục tốt như thế, vừa trung thành vừa biết võ nghệ, thế mà người lại mang ông ta tặng cho Đỗ Tùng làm gia đình, khiến cho Mục Chân Chân phải khóc lóc như thế. Một tổng binh bị cách chức, có cần phải lấy lòng như vậy không, nào là phúng viếng, nào là tặng gia đình, lại còn thu nhận học trò gì gì nữa, chẳng thú vị chút nào.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh, huynh cứ lo chơi thanh sắc khuyến mãi của huynh đi, đây là việc của đệ, huynh đừng nhúng tay vào, đệ có lý lẽ của đệ.

Trương Ngạc thấy vô vị thực sự, nói:

- Chẳng có gì hay cả, hôm qua đánh cờ vây, cờ tướng, đánh song lục với Vương Vi cô đều thua thảm hại, bây giờ ta còn chẳng dám mở lời mời nàng ấy chơi nữa là. Giới Tử, đệ đi đánh cờ mù với Vương Vi cô đi, áp đảo khí thế của nàng ta một chút.

Trương Nguyên mỉm cười hỏi:

- Tam huynh không muốn lấy lòng người đẹp nữa à?

Trương Ngạc nói:

- Chơi không lại với nàng ấy, cô gái này thông minh quá, thực ra Trương Yến Khách ta thích nữ nhân ngốc một chút, ta không thích bị nữ nhân bỡn cợt.

Y ngừng một lát, rồi lại mở to mắt lên, nói:

- Ta không tin Trương Yến Khách ta không thu phục được một nữ lang lắt léo!

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh, huynh đừng có mà giở mấy thủ đoạn hạ lưu như cưỡng đoạt, bỏ thuốc giống Đồng Tổ Thường đấy nhé.

Trương Ngạc cả cười, mắng:

- Nói tầm bậy, Trương Yến Khách ta có khi nào làm qua mấy chuyện như vậy, ta chuẩn bị dùng tiền đập nàng ấy. Chúng ta còn đi học ở Kim Lăng đến cuối năm mới về Sơn Âm mà, ngày tháng còn dài như vậy, Vương Vi cô này không thoát khỏi lòng bàn tay của ta được đâu.

Trương Ngạc này ngàn dặm xa xôi đến Nam Kinh chẳng phải là để theo việc học, mà là theo đuổi lục triều kim phấn, với việc ăn chơi đàn đúm.

Trương Nguyên cười nói:

- Vận tình địch của huynh sẽ không ít đâu, Ngô Hưng Mao Nguyên Nghi vừa có tài vừa có tiền vừa có thế, tính riêng mình hẳn là huynh đã không đối phó được rồi.

Phạm Văn Nhượng đi tới, hỏi:

- Người anh em đang nói chuyện gì vậy, cần đối phó với ai?

Trương Nguyên bật cười, thầm nghĩ:

“Mao Nguyên Nghi đúng là năm cũng bị trúng đạn”.

Ngoài miệng nói:

- Tam huynh ta muốn chiếm được trái tim của Vương Vi cô, đang đau đầu nghĩ cách đó.

Phạm Văn Nhượng bật cười ha hả, hạ giọng thật thấp nói:

- Tặng huynh một lời chân thành nhá, hãy kiên trì tới cùng. Nhan sắc của Kim Vi Cô đứng đầu Kim Lăng, đáng để đau đầu đấy.

Ba người quay trở lại vào khoang thuyền, Trương Đại dùng số nước lấy ở hồ Tiết Điện còn lại hôm qua đun một bình trà, mấy người đến ngồi bên cửa sổ, vừa thưởng trà, vừa ngắm nhìn ngư phủ sông Bạch Hien đang giăng lưới đánh cá, cùng nói về chuyện làm văn thi cử, Phạm Văn Nhượng nói:

- Phất Thủy Sơn Phòng Xã bọn ta năm ngoái tiêu thụ được mấy ngàn cuốn tuyển tập bát cổ do Giới Tử hiền đệ sáng tác, bán còn chạy hơn cả bát cổ văn của Lâm An Thang Hiến Hồ, và Thường Thục Tiền Khiêm Ích. Tại hạ muốn mời Giới Tử hiền đệ giao những tác phẩm mới nhất cho phường sách Phất Thủy Sơn Phòng Xã bọn ta in ấn phát hành.

Trương Nguyên cười nói:

- Tác phẩm của ta sao dám so sánh với tác phẩm của những bậc đại tác gia về bát cổ văn như Thang Nhược Sĩ, Tiền Thọ Chi, còn kém xa lắm.

Trương Ngạc ở bên nói:

- Phạm huynh, việc xuất bản sách này không cần phiền đến huynh nữa, Hàn Xã của ta đã thành lập ra Thư Cục, sẽ trở thành thư cục lớn nhất Giang Nam, thậm chí là lớn nhất Đại Minh.

Phạm Văn Nhược ngạc nhiên.

Trương Nguyên nói:

- Thật có lỗi, việc này vẫn chưa kịp nói với Phạm huynh.

Nói đoạn đem chuyện thành lập Hàn Xã Thư Cục kể lại lần lượt với Phạm Văn Nhược.

Nếu Hàn Xã Thư Cục hưng vượng phát đạt, đương nhiên sẽ ảnh hưởng không tốt tới thư phòng của Phất Thủy Sơn Phòng xã, đương nhiên là trong lòng Phạm Văn Nhược không vui. Nhưng y cũng hiểu rằng, nếu Trương Nguyên đã thành lập Hàn Xã, thì việc mở thư cục cũng là tất yếu. Với danh vọng của Trương Nguyên hiện nay, cộng thêm với tài lực của nhà họ Trương ở Sơn Âm, thì Hàn Xã thư cục tất sẽ nhanh chóng lớn mạnh, Phất Thủy Sơn Phòng Xã sẽ không thể chống đỡ được.

Trong nhất thời, Phạm Văn Nhược cảm thấy hơi khó xử, chẳng biết nói sao cho phải?

Trương Nguyên thành khẩn nói:

- Phạm huynh, đệ có kiến nghị thế này, huynh hãy cứ thử suy xét, nếu Phạm huynh chấp thuận, đệ sẽ vui mừng khôn xiết, nếu không, đệ cũng

không chút oán hận, chúng ta vẫn là bạn tốt như xưa.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Hiền đệ cứ nói.

Trước tiên, Trương Nguyên giới thiệu qua về hình thức góp vốn cổ phần của Hàn Xã thư cục, rồi sau đó nói:

- Nếu Phạm huynh chịu tham gia Hàn Xã, mọi người ở Hàn Xã đương nhiên sẽ lấy làm vinh dự lắm. Nếu thư phòng của Phất Thủy Sơn Phòng xã chịu trở thành phân cục của Hàn Xã thư cục, thì sau này, những tác phẩm in ấn của Hàn Xã thư cục sẽ chia cho phân cục một phần, hai nơi đồng thời in ấn, chia ra tiêu thụ theo khu vực. Phân cục phải nộp lại một phần bảy số ngân lượng thu được trên mỗi đầu sách về tổng cục, những việc còn lại tổng cục không can thiệp. Đương nhiên, sổ sách của phân cục cũng phải làm theo kiểu sổ Long Môn và sổ Tứ Cước, như vậy mới tiện cho việc đối chiếu. Phạm huynh cứ thử suy xét xem sao, đệ có thể bảo đảm với Phạm huynh, trở thành phân cục của Hàn Xã thư cục chắc chắn sẽ thu được nhiều lợi ích hơn so với thư phòng của Phất Thủy Sơn Phòng xã hiện nay. Tất cả những nhà cửa, tài sản của phân cục vẫn thuộc sở hữu của Phạm huynh như trước, không tính vào cổ phần của tổng cục. Nếu Phạm huynh cảm thấy làm phân cục phải chịu sự gò bó, thì bất cứ lúc nào cũng có thể tách ra, lấy lại danh hiệu của Phất Thủy Sơn Phòng Xã, đệ tuyệt đối sẽ không can thiệp, những điều này đều có thể lập kế ước để làm theo.

Cái gọi là có thể tự do rút ra, chẳng qua chỉ là nói cho có vậy thôi, kiểu như chừa lại một cánh cửa vậy thôi, chứ nếu lợi ích thu được của phân cục vượt qua con số của Phất Thủy Sơn Phòng thư phòng, thì Phạm Văn Nhượng sao lại có chuyện rút ra. Hơn nữa, tổng cục khống chế nguồn bản thảo, phân cục sẽ phải hình thành quan hệ phụ thuộc với tổng cục, đến lúc đó, Phạm Văn Nhượng dù có muốn lập lại sự nghiệp cũng không được, sẽ hết sức khó khăn. Những điều này Trương Nguyên đều đã tính toán cả, còn

Phạm Văn Nhượng thì hiển nhiên là chẳng thể nghĩ xa được đến vậy, cũng giống như Dương Thạch Hương, Phạm Văn Nhượng cũng muốn mượn sách của Trương Nguyên để thu lợi cho quây sách của mình. Đến nay Dương Thạch Hương đã nhập cổ phần vào Hàn Xã thư cục, lúc này Phạm Văn Nhượng đang hết sức phân vân, việc này không phải chuyện nhỏ, không thể quyết định vội vàng được, y nói:

- Xin hiền đệ để ngu huynh suy nghĩ thêm vài ngày.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Không sao, Phạm huynh cứ suy nghĩ cho kỹ, trở về Tô Châu bàn bạc với bạn bè người thân thêm một chút cũng được. Việc này thành hay không thì chúng ta vẫn là bạn.

Phạm Văn Nhượng nói:

- Được, thành hay không, chúng ta vẫn là bạn tốt.

Thời này, sông Bạch Hien có thể thông sang Thái Hồ, từ sông Bạch Hien hướng theo hướng Tây Hối có thể đến sông Ngô Tùng, rồi từ đó đi ngược dòng lên đến đầu nguồn của sông Ngô Tùng chính là Thái Hồ. Mà Tô Châu phủ lại nằm ngay bên bờ Thái Hồ.

Ngày hôm đó thuyền đi được ba mươi dặm, đến chập tối thì cập bến vào bờ đông hồ Đồng Lý. Trương Nguyên ở đời sau từng đi du lịch đến Đồng Lý cổ trấn, Thối Tư Viên ở đây rất nổi tiếng, nhưng thời này đương nhiên là chưa có Thối Tư Viên, nó được xây dựng vào cuối thời nhà Thanh.

Ba anh em nhà họ Trương, cùng với Phạm Văn Nhượng, Tông Dực Thiện và mọi người lên một quán rượu trong trấn dùng cơm tối. Chủ tớ Vương Vi vẫn ăn cháo, nữ lang này vào mùa hè ngày ba bữa đều ăn cháo, những lúc khác thì ăn chút dưa hoặc trái cây, hết sức thanh đạm.

Mục Chân Chân cũng ở lại trên thuyền, không theo Trương Nguyên lên bờ, ăn tạm chút bánh trái Trinh Phong Lý mà Đỗ Định Phương gửi biếu, nhưng tâm tư bồn thần, chẳng thể nuốt nổi. Thiếu nữ đọa dân này suốt cả ngày đều không nói năng gì mấy, Vương Vi và tiểu tỳ Huệ Tương nghĩ mọi cách để nói chuyện với nàng, nàng cũng chỉ cười cười, cũng chẳng buồn tiếp lời.

Mặt trời đã ngả về tây, hoàng hôn bao trùm bốn bề, những con chim nước lúc trước còn bay liệng trên mặt hồ, giờ đây cũng đã bay về tổ, mười mấy dặm xung quanh hồ Đồng Lý trở nên yên tĩnh hẳn, một cảm giác sâu thẳm thâm trầm bao phủ. Thiếu nữ đọa dân Mục Chân Chân đứng trên mũi thuyền, ngẩn ngơ nhìn mặt hồ, trầm nghĩ:

“Giờ này cha đang làm gì?”.

Nhân lúc sắc trời còn chưa tối hẳn, tiểu tỳ Huệ Tương tranh thủ tắm rửa cho Hắc Vũ Bát Ca, vết thương ở cánh chim hầu như đã lành hẳn. Con chim này rất thích được tắm, còn nữa, bất kể là Tiết Đồng hay Huệ Tương dạy cho nó nói, nó đều không chịu học, chỉ có Vương Vi dạy cho nó nói, thì nó mới chịu học theo. Huệ Tương cười nói:

- Con chim này cũng biết là giọng nói của nữ lang nhà ta rất hay cơ đấy.

Trời dần chuyển tối, một vành trăng mờ nhạt đã lộ dạng nơi chân trời, mừng ba tháng sáu, đã có để nhìn thấy trăng lưỡi liềm rồi. Chiếc lồng chim được treo trên cột buồm nơi mũi thuyền, chim đang phơi lông vũ, Vương Vi và Mục Chân Chân nói chuyện câu chăng câu chớ, chừng đến giờ Tuất canh ba, nghe thấy tiếng của Trương Nguyên từ trên bến vọng xuống, Vương Vi trầm nghĩ:

- Hôm nay bọn họ uống rượu sao lại về sớm thế?

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 248

Đùa ác

Mục Chân Chân với lấy cây đèn lồng treo nơi mũi thuyền, đi đến bên miếng ván bắc lên bờ, giơ cao đèn lồng lên chiếu sáng. Tấm ván này dài đến hơn một trượng, rộng không tới một thước, ban đêm lên thuyền nếu không cẩn thận rất dễ hụt chân rơi xuống nước, nhất là người đã uống rượu.

Nàng đứng đợi một lát, nhưng vẫn không thấy người, cảnh sắc trên bờ hồ tối tăm, cách ngoài mười bước là đã khó phân biệt. Mục Chân Chân lấy làm lạ, lúc này rõ ràng có nghe thấy tiếng nói tiếng cười của thiếu gia mà, chỉ có hơn mười trượng thôi mà, đi kiểu gì mà lâu thế vẫn chưa tới?

Mục Chân Chân nói với Vương Vi:

- Vương tỷ tỷ, muội lên bờ xem sao.

Nói đoạn bèn cầm đèn lồng bước lên tấm ván, đột nhiên cảm giác mặt nước dưới chân hơi khác thường, cúi đầu nhìn xuống, đột nhiên thấy nước hồ bên dưới đang dâng lên, để lộ một cái đầu, cất kêu lên:

- Tha mạng.

Mục Chân Chân hốt hoảng, vội giơ đèn lồng ra soi, ở nơi ánh sáng đèn chiếu xuống, nước hồ dập dềnh, ở chỗ vừa nhìn thấy chỏm đầu giờ không còn thấy nữa, Mục Chân Chân cảm thấy kỳ lạ, rờ tay xuống váy tìm tiểu Bàn Long Côn.

Con chim Hắc Vũ Bát Ca đang bị treo chỗ cửa khoang thuyền nghe thấy hai chữ “tha mạng” cũng ra sức kêu “tha mạng” theo, Vương Vi cười “phì” một tiếng, nói:

- Chân Chân muối muối, người kêu tha mạng là Yến Khách tướng công, bọn họ đang đùa bọn ta đấy.

Vương Vi là kẻ bàng quan nên tỉnh táo hơn, nàng không nhìn thấy chòm đầu dập dềnh dưới nước, nhưng nghe thấy tiếng kêu, bèn nhận ra là giọng của Trương Ngạc.

Tiếng kêu “tha mạng” lại vang lên ở phía trên thuyền, Trương Ngạc bơi sang bên này, gọi:

- Thấy chết mà không cứu sao, Vương Vi cô cứu ta, thử sinh rơi xuống nước, mỹ nhân cứu vớt, đúng là giai thoại lương duyên.

Lại có tiếng của Trương Nguyên vọng tới:

- Tam huynh, huynh phải cẩn thận một chút, chớ để vừa ngoi đầu đã phải ăn một trượng.

Mục Chân Chân không khỏi bật cười thành tiếng, Tiểu Bàn Long Côn của nàng đã cầm ở trong tay.

Chạng vạng thời tiết oi bức, bọn Trương Nguyên ngồi uống rượu trong quán rượu Đồng Lý mà toát cả mồ hôi, Trương Nguyên nói:

- Hôm nay đừng uống quá nhiều, chúng ta ra hồ Đồng Lý bơi lội, nước hồ đó trong mát lắm.

Trương Ngạc nghe vậy, nhiệt liệt hưởng ứng, bọn họ từ nhỏ đều là nghịch nước bên bờ sông Đầu Lao mà lớn lên. Phạm Văn Nhược mê rượu, vẫn muốn uống tiếp, nhưng thấy ba anh em nhà họ Trương hào hứng đi bơi

như vậy, cũng đành bảo người hầu mang vò rượu Tô Châu Tam Bạch chưa kịp uống hết về thuyền, rồi y sẽ từ từ tự thưởng thức.

Đến bên bờ hồ, Phạm Văn Nhượng, Tông Dực Thiện đều không chịu xuống nước, chỉ có ba người Trương Nguyên, Trương Ngạc, Trương Đại, và mấy người hầu Vũ Lăng, Năng Trụ. Bọn họ tìm một chỗ bờ hồ tương đối bằng phẳng, lặn lẽ xuống nước, bơi về phía thuyền đu, Trương Ngạc nói là muốn hù dọa Vương Vi ở trên thuyền một chút.

Trương Ngạc vẫn còn đang vừa bơi vừa gọi Vương Vi cô trên mũi thuyền cứu vớt thư sinh gặp nạn như y, thì nghe âm thanh thanh lạnh của Vương Vi nói:

- Yến Khách tướng công, nếu chiếu theo khuôn sáo như trong sách kịch, thì tiểu nữ tử ta cứu thư sinh gặp nạn là tướng công, vậy sau này tướng công phải thi đỗ trạng nguyên rồi về cưới ta làm vợ đấy, liệu tướng công có đỗ được trạng nguyên không?

Nói đến câu sau, nàng không nhịn nổi bật cười.

Trương Ngạc kêu:

- Vậy nàng mau cứu ta, cứu ta rồi ta tất sẽ đỗ trạng nguyên, rồi cưới nàng làm vợ.

Wương Vi nói:

- Nhưng tướng công đã có đính ước là sẽ cưới nữ lang nhà họ Kỳ làm vợ rồi mà, sao lại đổi ý được.

Trương Ngạc kêu lên:

- Cứu người mà còn dằng dãi như thế, thì chết chìm từ lâu rồi, mau cứu ta... Trong lúc Trương Ngạc đang đùa với Vương Vi, Trương Nguyên

cũng bơi qua, từ dưới nước ngẩng đầu nhìn lên nơi có chiếc đèn lồng. Dưới trời đêm, chiếc đèn lồng trông chẳng khác gì một vầng trăng vàng vọt, bên chiếc đèn lồng đó là gương mặt trắng trẻo của Mục Chân Chân, Trương Nguyên bèn chìa tay ra, nói:

- Chân Chân, kéo ta với.

Mục Chân Chân thấy thiếu gia bơi tới, mặt nở nụ cười, đáp “ạ” một tiếng, đoạn đưa cây đèn lồng trong tay có Lục Mai đang đứng bên, cúi người xuống, một tay bám vào mép thuyền, một tay chìa xuống nắm lấy bàn tay thiếu gia, ra sức kéo, không ngờ phịch một cái nhẹ nhàng kéo Trương Nguyên nặng hơn năm mươi kg lên đầu thuyền.

Trương Nguyên cởi trần nửa thân trên, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi che qua đầu gối, khắp người ướt sũng, đưa tay lau lau mặt, cười nói:

- Chân Chân khỏe thật đấy, nhấc ta lên giống như câu cá vậy.

Mục Chân Chân thường xuyên hầu hạ Trương Nguyên tắm rửa, đã nhìn quen phần thân trên không mặc gì của Trương Nguyên rồi, tuy nhiên trước mặt người khác cũng không khỏi có chút ngượng ngùng, vội nói:

- Thiếu gia mau đi thay quần áo đi.

Trương Nguyên ừ một tiếng, đoạn theo Mục Chân Chân đi vào trong khoang. Lúc đi ngang qua Vương Vi, thấy nữ lang này nhìn hắn với ánh mắt có chút hiếu kỳ, có vẻ như rất lấy làm lạ trước bộ dạng này của hắn, Trương Nguyên bèn làm một động tác tập thể hình để khoe cơ bắp, rồi bật cười ha hả. Vào đến trong khoang, sờ sờ lên ngực, tội quá, cơ bụng vẫn chưa luyện được, sau này phải năng luyện tập hơn mới được, trên đời này, tay trói gà không chặt là không được... Trương Ngạc ở dưới nước, thấy Trương Nguyên đã lên thuyền rồi, bèn kêu gào to hơn, Vương Vi nói:

- Tiểu nữ tử không có được sức mạnh như Mục Chân Chân, không câu được tướng công lên đầu. Điều thúc, thúc kéo Trương tướng công lên đi.

Trương Ngạc không muốn Diêu Đại Hán kéo y, bèn gọi:

- Lục Mai, Lục Mai, kéo ta lên với.

Người hầu gái thân thiết của Trương Ngạc là Lục Mai vội đưa cây đèn lồng trong tay cho Huệ Tương, hấp ta hấp tấp bò rập xuống mép thuyền, nói với Trương Ngạc:

- Tam thiếu gia, nô tỳ không kéo nổi người đâu.

Trương Ngạc quát:

- Đừng có nhiều lời, mau kéo ta lên, kéo không được cũng phải kéo.

Lục Mai cũng đành run run rẩy rẩy chìa tay xuống, bị Trương Ngạc nắm lấy, ra sức ghì xuống, “Ừm” một tiếng, cô cũng bị kéo xuống nước, hoảng sợ kêu ré lên:

- Tam thiếu gia, nô tỳ không biết bơi... ục.. ục... Trương Ngạc cười hô hố không ngừng.

Lục Mai giãy giụa loạn xạ dưới nước, khóc lóc kêu cứu, bị uống liên mấy ngụm nước. Lúc này Trương Ngạc mới bơi đến đỡ lấy cô, cười nói:

- Yên tâm, không chết đuối được đâu, có thiếu gia ở đây, đừng có quậy lung tung.

Trương Đại bơi tới, nói:

- Tam đệ, chớ có làm bừa, nước hồ này rất sâu, lại đang là ban đêm đấy.

Trương Ngạc từng từng nói:

- Ở ngay cạnh thuyền mà, có chuyện gì được chứ.

Nói đoạn, nâng Lục Mai lên, Tố Chi và Vương Vi ở bên trên kéo Lục Mai lên thuyền, Trương Ngạc tự trèo lên sau, y nhìn bộ dạng sợ đến chết khiếp, nằm xụi lơ trên đất của Lục Mai cảm thấy rất thú vị, cười lớn không dứt.

Vương Vi trừng đôi mắt đẹp nhìn Trương Ngạc, hỏi:

- Yến Khách tướng công, tướng công cảm thấy chuyện này thú vị lắm sao?

Trương Ngạc nói:

- Đương nhiên, con bé ngốc này, nó có sức mạnh như Mục Chân Chân sao mà dám đến kéo ta, ha ha, chắc chắn là sẽ rơi xuống nước mà.

Lục Mai thở dốc một hồi, ngồi dậy, vừa khóc vừa nói:

- Nếu nô tỳ không kéo thiếu gia, ngày mai thiếu gia sẽ trách mắng nô tì, cho nên, dù biết là tam thiếu gia sẽ... Vương Vi xoay người đi về khoang thuyền.

Trương Ngạc thấy Lục Mai khóc lóc thì cũng mất hứng, nói:

- Được rồi được rồi, chẳng qua chỉ là đùa chơi một tí thôi mà, người cũng đâu có bị làm sao, đứng lên đi.

Y kéo Lục Mai đứng lên, nửa ôm nửa dìu đi về khoang thuyền.

Trương Nguyên đã thay đồ xong, Mục Chân Chân đang chải tóc cho hắn, nghe thấy tiếng khóc của Lục Mai, hỏi ra mới biết là Trương Ngạc chòng ghẹo Lục Mai, Trương Nguyên lắc đầu:

- Tính nết của Tam huynh là như vậy, thích đùa ác.

Vũ Lăng vừa đến bữa báo, nói:

- Thời gian gần đây xem ra tính tình của tam công tử đỡ hơn nhiều rồi, lúc trước còn ghê gớm hơn, thường đánh người một cách vô duyên vô cớ.

Trương Nguyên cười nói:

- Lần này phải trách ta, là ta nói Chân Chân kéo ta lên thuyền, nên tam huynh mới nghĩ đến chuyện trêu chọc Lục Mai.

Mục Chân Chân nói:

- Việc này sao lại trách thiếu gia được, tam công tử đó chẳng phải luôn miệng kêu Vương tử tử kéo mình lên đó sao, tam công tử đó muốn kéo Vương tử tử xuống nước.

Vũ Lăng nói:

- Tam công tử muốn trêu chọc Vương Vi cô, nhưng Vương Vi cô không để ý đến công tử.

Trương Nguyên nói:

- Được rồi, đừng nói nhiều nữa.

Nói đoạn đi đến khoang khách, uống trà, nói chuyện phiếm với đại huynh Trương Đại, hỏi đến tam huynh Trương Ngạc? Trương Đại cười nói:

- Trương Yến Khách đang tỏ ra dịu dàng, đang chọc cười Lục Mai đó. Hẳn là thế đó, vui giận thất thường, lúc tốt thì đối với Lục Mai ân cần cỡ nào cũng có, vừa nãy thì lại đùa cợt lôi cô ta xuống nước, chỉ biết làm theo bản tính.

Trương Nguyên uống hết một chung trà, trở về khoang của mình, làm một bài bát cổ văn tiểu đề, đưa cho Tông Dực Thiện xem, Tông Dực Thiện

nói:

- Tài nghệ sáng tác của Giới Tử huynh bây giờ đã thuần thực và sắc bén hơn nhiều so với hồi ta đến Sơn Âm làm khách rồi, gần như không tỳ vết. Nhưng mà, tại hạ có lời nhắc nhở, Giới Tử huynh phải chú ý cách hành văn, đừng thực tế quá.

Trương Nguyên là người vừa nghe là hiểu, nên gật đầu nói:

- Dực Thiện huynh nhắc nhở phải lắm, làm bát cổ văn nhiều rồi, sẽ dễ bị hiện thực hóa, nghìn bài một điệu, dễ lộ vết rìu. Cái này luyện cho thành thạo thì mới tạo nên sự mới lạ, như vậy mới có thể giữ được nét mới mẻ và sinh khí trong tác phẩm.

Tông Dực Thiện cười nói:

- Giới Tử huynh trong lòng không khác gì có tấm gương sáng, thì ra sớm đã nghĩ đến điều này rồi, tại hạ thật là lắm chuyện.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 249

Hoa sau cơn mưa (1)

Trường Nguyên vẫn còn có chút lạ lẫm với thân xác này, dường như có chút không kiểm soát được, nhu cầu của một cơ thể trẻ trung là hết sức bức thiết, hắn đã phải kìm nén quá lâu rồi. Trong đêm mưa gió thế này, thân hình thơm tho ấm áp ở trong lòng đó, hắn cảm thấy mình giống như con ngựa hung hăng muốn dứt khỏi dây cương, tựa hồ như hắn không thể khống chế nổi cơ thể mình nữa. Tim đập loạn xạ, máu nóng sôi trào, bàn tay trượt khỏi vòng eo tròn nhẵn trơn của Mục Chân Chân, chậm chậm sờ xuống, đó là bờ mông tròn lẳn săn chắc, cách một lớp vải bông mỏng, vẫn có thể cảm nhận được sự trơn láng trên làn da của nàng, khác ngược hoàn toàn với đôi bàn tay thô ráp kia.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 249

Hoa sau cơn mưa (2)

Khi bàn tay hần sờ đến đỉnh mông, Mục Chân Chân như không thể nín nhịn được nữa khẽ rên lên một tiếng, đầu ngửa ra, cổ vươn dài, bầu ngực áp sát hơn vào ngực Trương Nguyên, Trương Nguyên nhận được sự kích lệ, bàn tay lần mò lên trên, miệng nói:

- Chân Chân... - Vâng?

Hơi thở gấp gáp.

- Đừng nói gì cả.

Phần thân trên của Trương Nguyên khẽ tránh ra một chút, bàn tay thừa cơ lách vào, từ dưới lên trên, ve vuốt bầu ngực chắc nịch, đây là bưởi ngọt hay dưa thơm, dưa chín rồi sao núm không rời, núm vú nhỏ nhẵn đỏ run rẩy dưới bàn tay hần, nở ra, giãn ra... Cách một lớp áo mỏng không đỡ tay lắm, Trương Nguyên nín thở, lùa bàn tay vào dưới váy Mục Chân Chân, sờ soạng dần lên, đúng vào lúc sắp nắm bắt được trọng điểm thì nghe vang lên tiếng của Lai Phúc ở phía bên kia bình phong:

- Mưa to quá, giờ thì mát mẻ rồi.

Trương Nguyên không dám nhúc nhích, thân hình vốn đã buông lỏng của Mục Chân Chân cũng co lại, hai tay che trước ngực, ẩn lấy bàn tay Trương Nguyên, Trương Nguyên nắm lấy, yên lặng. Lúc này mới cảm thấy

đúng là mưa rất to, tiếng mưa trên nóc khoang hòa thành một nhịp, dồn dập liên nhau, không còn chút khoảng cách nào nữa.

Thân thuyền khẽ lắc lư sang hai bên, Lai Phúc tự lẩm bẩm:

- Mưa to thế này, không làm lật thuyền đấy chứ, ta ra ngoài xem sao.

“Xột xoạt, xột xoạt”, y mặc áo rồi đứng dậy.

Tiếng của Tông Dực Thiện vang lên:

- Lai Phúc, đừng có ra ngoài, mưa to gió lớn, thuyền lắc lư, cẩn thận bị rớt xuống nước đấy.

Trương Nguyên trầm nghĩ:

“Thì ra Dực Thiện cũng tỉnh dậy từ lâu rồi, mưa gió sấm chớp lớn như thế, ta còn tỉnh dậy, đương nhiên Dực Thiện cũng bị đánh thức thôi. Chỉ có Tiểu Vũ là thiên lôi đánh cũng không tỉnh. Chắc Dực Thiện không nghe thấy ta và Chân Chân thân mật chứ, chắc là không nghe thấy, mưa gió to thế cơ mà.”

Chỉ nghe Lai Phúc nói:

- Tông công tử, mưa lớn như vậy, chắc không lật thuyền chứ.

Tông Dực Thiện cười nói:

- Đây đâu phải là sông lớn, chỉ là một cái hồ nhỏ thôi, thì có sóng gió lớn cỡ nào được chứ. Lại còn ở sát bờ nữa, sợ gì nào, nằm yên đi, đừng làm phiền giấc ngủ của người khác.

Lai Phúc “ồ” một tiếng, rồi lại nằm xuống, rất nhanh sau lại có tiếng ngáy vang lên, thế mà nửa khắc trước y còn lo lật thuyền.

Trương Nguyên khẽ hôn lên cổ Mục Chân Chân, nói khẽ:

- Chân Chân.

Mục Chân Chân cất tiếng khẽ hết mức đáp lại một tiếng, lo sợ người bên kia bức bình phong nghe được.

Trương Nguyên nói:

- Mưa lớn, tiếng động nhỏ không sao đâu.

Nói đoạn, bàn tay đang ở trong áo lót khẽ bóp nhẹ, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa, khiến cho thiếu nữ Đọa dân không nhận được hờn nhẹ một tiếng, ghé sát miệng đến bên tai Trương Nguyên nói:

- Thiếu gia, có người đó.

Trương Nguyên nói:

- Ủ, ta biết, chúng ta nói chuyện vậy.

Dù sao trong tâm trí hắn cũng không phải là một thiếu niên kích động, chút khả năng kiềm chế này thì hắn vẫn có. Tông Dực Thiện, Lai Phúc đều cách đó có vài thước, hơn nữa rất nhiều khả năng là Tông Dực Thiện vẫn đang còn thức, Tông Dực Thiện chứ đâu phải Lai Phúc, vừa mới giật mình tỉnh dậy, tiếng mưa vẫn rơi bên tai mà đã ngủ lại được. Cho dù hắn có háo sắc cỡ nào đi nữa, cũng không thể nào vui vẻ với Chân Chân vào lúc này được. Thực lòng hắn rất chân trọng thiếu nữ Đọa dân này, chẳng qua là do lúc này không kìm lòng nổi, nhận thì cũng khó chịu thật đấy, cũng chẳng biết lúc nào mới có cơ hội nữa... Trương Nguyên không dám quá khiêu khích Mục Chân Chân, bằng không lát nữa cả hai người đều khó chịu, đành lưu luyến rút tay ra, ôm Mục Chân Chân vào lòng. Dường như thiếu nữ này biết súc cốt công (thu nhỏ xương cốt) thì phải, vốn là một người có dáng

người cao gần bằng hăn, thế mà giờ đây, khi được hăn ôm vào lòng lại trở nên nhỏ bé đến vậy.

Trương Nguyên khe khẽ ve vuốt đường cong nơi eo hông của nàng, trò chuyện câu được câu mất, thiếu nữ trong lòng hăn “ừ, ừ” đáp lại, hai tay ôm lấy eo hăn, đầu rúc xuống, thấp dưới cằm hăn, hít hít mùi mồ hôi ẩm áp nồng nồng của hăn, không có chút vẻ gì là chán ghét, mà chỉ là tràn đầy niềm vui.

Hai người cứ ôm nhau như vậy, thuyền đu lắc lư, lắng nghe cuồng phong bão táp bên ngoài khoang, cả hai đều cảm thấy hết sức yên tâm. Gió ngừng dần, mưa ngớt dần, rồi mưa gió cũng qua.

Mưa vừa tạnh, mây tan trời xanh, ánh bình minh hé lộ. Cơn mưa này bắt đầu từ lúc canh tư, mưa gần nửa canh giờ, khi mưa tạnh, cũng vừa là lúc trời sáng.

Mục Chân Chân nghe thấy có tiếng động phát ra bởi những thuyền phụ nơi đuôi thuyền, bèn ghé sát tai nói:

- Thiếu gia, buông nô tỳ ra nào.

Trương Nguyên khẽ mỉm cười, nói:

- Là người ôm ta không buông đấy chứ.

Mục Chân Chân đỏ mặt, hai cánh tay ôm lấy Trương Nguyên thu về trước ngực.

Trương Nguyên cười “híc” lên một tiếng, ôm lấy gương mặt của thiếu nữ Đọa dân, đặt một nụ hôn lên đôi môi tựa bông hồng, rồi mới buông tay, ngửa mặt lên trời lặn qua một bên, chợt thấy vật giữa hai đùi vẫn còn ngóc lên bất khuất, bèn vội vợ tấm khăn che lên.

Mục Chân Chân sớm đã cảm nhận thấy, bây giờ lại được thấy tận mắt, không khỏi đỏ mặt tía tai, xoay thân mình mặc lại áo, cột lại váy, quay mình lại thấy hai con mắt thiếu gia đang ngồi sáng nhìn nàng, thiếu gia không giả bộ ngủ nữa!

Mục Chân Chân đỏ mặt, đi ra ngoài lấy nước rửa mặt, bắt gặp Vương Vi đang cầm chiếc bình sứ men xanh cổ cao đi ra, vui mừng hỉ hả nói:

- Chân Chân muội xem, sen Tịnh Đế nở hoa rồi này.

Dưới ánh ban mai, sen Tịnh Đế được trồng trong bình đã nở ra hai bông hoa, màu hồng phấn, hương thơm nhẹ, đẹp chói mắt.

Trong lúc Mục Chân Chân đang xem sen Tịnh Đế, thì Vương Vi nhìn nàng, có chút kinh ngạc nói:

- A, Chân Chân muội muội sáng nay xinh đẹp lạ thường nhé, giống như hoa sen sau cơn mưa ấy.

Đêm qua oi bức, ngủ không yên giấc, sau cơn mưa thời tiết có vẻ mát mẻ hơn, buổi sáng như thế này đúng là thích hợp để ngủ. Trương Đại, Trương Ngạc người nào ôm nữ tử xinh đẹp của người này vẫn đang ngủ say chưa dậy. Trương Nguyên không có thói quen ngủ nướng, ngồi xếp bằng trên chiếu đọc nhẩm một lượt bài văn “đại học” gần hai ngàn chữ để thu phục con ngựa hoang trong lòng, rồi lại làm động tác co duỗi hai mươi lần để luyện cơ bụng, rồi mới đứng dậy mặc quần áo đi ra.

Buổi sáng sớm sau cơn mưa lớn thật tươi mát dễ chịu, nước hồ dập dềnh, mực nước cao hơn hôm qua chừng nửa thước, có thể nhận ra sự khác biệt đó bằng cách nhìn vào tấm ván bắc lên bờ.

Sắc trời còn chưa sáng tỏ, những ngọn núi phía xa vẫn còn một màu xanh thẫm, cây cối hoa cỏ trên bờ đều ướt sũng, mọi vật đều có vẻ rất thanh sạch. Chiếc bình sứ màu xanh đặt nơi mũi thuyền phát ra một thứ ánh sáng

màu men xanh, bông sen Tịnh Đế trong bình kiêu diễm ướt át, cánh hoa vẫn còn e ấp, dường như có vẻ thẹn thùng. Nữ lang Vương Vi đang nửa ngồi nửa quỳ bên hương án vẽ tranh, bức tranh sen Tịnh Đế nở rộ mà nàng đang vẽ này không giống như bức tranh thủy mặc hôm trước. Lần này nàng dùng bút pháp tả thực, miêu tả chi tiết, nhuộm lên sắc màu. Bình sen Tịnh Đế này thật sự là quá đẹp, tranh thủy mặc không thể hiện được hết cái đẹp của nó.

- Chào Giới Tử tướng công.

Wang Vi đặt bút xuống, đứng dậy nhún mình thi lễ.

Trương Nguyên vòng tay đáp lễ:

- Chào đạo nhân áo cỏ.

Hôm qua hắn nhìn thấy Vương Vi khi vẽ tranh ký tên, tự xưng là “nữ lang đạo nhân áo cỏ”. Vương Vi khềnh nhướn cao lông mày, có chút ngạc nhiên:

- A, đa tạ.

Tuy nàng tự xưng là đạo nhân áo cỏ, nhưng chẳng có ai gọi nàng như thế cả.

Trương Nguyên nói:

- Đợi lát nữa ta sẽ thưởng thức đại kiệt tác. Cô nương có thấy Mục Chân Chân đi đâu không?

Wang Vi chỉ về hướng bờ hồ phía đông, Trương Nguyên gật gù đầu, nhảy mấy bước lên bờ hồ. Đi về hướng đông gần nửa dặm, vẫn không nhìn thấy Mục Chân Chân, chẳng biết thiếu nữ Đạo dân này trốn đến chỗ nào luyện côn rồi?

Trương Nguyên không đi tìm nữa, mà ở lại bên hồ luyện hai lượt Thái Cực Quyền, rồi lại nhảy cao tùm càn liểu.

Lúc Trương Nguyên luyện quyền, Vương Vi ở phía xa nhìn qua, cảm thấy rất tò mò, rất hiếm có thư sinh nào lại có sở thích luyện quyền cho khỏe. Ngô Hưng Mao công tử có thích đọc binh thư chứ cũng không luyện quyền. Trương Giới Tử này thật là bậc kỳ nhân, vẻ ngoài nho nhã lễ độ, ôn nhu đôn hậu, nhưng lại có thể chọc cho Đồng Hàn Lâm tức đến ói máu, lập ra Hàn Xã, rồi chuẩn bị xây dựng thư cục. Trương Giới Tử này tuyệt đối không phải hạng người tầm thường, là người lòng nuôi chí lớn vậy.

Bên kia, Trương Nguyên vừa luyện tập xong, quay đầu lại đã thấy Mục Chân Chân đang đứng dưới gốc cây phong liểu, cánh tay trái có đeo một chiếc giỏ trúc, đang nhìn hẩn với chút ngượng ngùng pha lẫn mừng vui, Trương Nguyên nói:

- Chân Chân người chạy đi đâu vậy, để ta tìm mãi?

Mục Chân Chân đáp:

- Nô tỳ ở ngay sau khu rừng nhỏ này, thiếu gia rửa mặt đi.

Vừa nói vừa bước đến, lấy từ trong giỏ trúc ra nào là bột đánh răng, khăn khô. Trương Nguyên thấy mấy lọn tóc của nàng còn dính bột trên trán, mồ hôi lấm tấm, thầm nghĩ chắc nàng đã luyện Tiểu Bàn Long Côn một lúc lâu rồi.

Trương Nguyên đưa càn liểu lên nhai, hỏi một câu chẳng ăn nhập gì:

- Chân Chân, bây giờ người thấy khá hơn chưa?

Mặt Mục Chân Chân lập tức đỏ bừng, cặp đùi săn chắc tròn lẳn không khỏi kẹp chặt, trống ngực đập dồn dập: thiếu gia biết được điều gì rồi?

Trương Nguyên nói:

- Ý ta là người đừng lo cho Mục thúc, Mục thúc nhiều tuổi như vậy rồi, xông pha đã thành quen, chẳng lẽ lại còn cần tới sự quan tâm của người sao.

-special-character: line-break'> line-break'>

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 250

Quan cao tức là tiên

Mục Chân Chân cúi đầu, nét đỏ ửng trên mặt vẫn chưa tan, nói:

- Thiếu gia nói phải, đó là chí hướng của cha nô tỳ, dù sao cha cũng phải đi phần đấu một phen.

Trương Nguyên đánh răng rửa mặt bên hồ xong, trở về trên thuyền, dặn dò Lai Phúc lên trấn mua một ít đồ điểm tâm với rau quả. Tông Dực Thiện luyện chữ ở trong khoang thuyền, Trương Đại, Trương Ngạc vẫn còn đang ngủ. Vương Vi vẽ được nửa bình sen Tịch Đế thì tiểu tỳ Huệ Tương nấu trà bưng đến, mang luôn cho Trương Nguyên một chung, Trương Nguyên bèn nửa ngồi nửa quỳ trên chiếu của Vương Vi, xem Vương Vi vẽ tranh.

Wang Vi nghiêng đầu liếc qua, hỏi:

- Giới Tử tướng công có từng học qua vẽ tranh không?

Trương Nguyên nói:

- Không học qua, Mi Công cũng không chịu dạy ta.

Wang Vi cười “khách” một tiếng, nói:

- Thiệu Hưng thiếu gì thầy giỏi, phụ thân của Yến Khách tướng công là Bảo Sinh tiên sinh cũng chính là một bậc danh thủ trong làng tranh. Tiểu nữ tử từng được nghe Mi Công bình luận qua về danh họa nam bắc.

Trương Nguyên nói:

- Bát cổ ta còn học không xong, lấy đâu ra sức lực mà học thư họa.

Vương Vi thầm nghĩ:

“Chẳng qua là cái cố thôi, chứ công phu người bỏ ra cho cờ vây cũng đâu có ít”.

Nói:

- Giới Tử tướng công thông minh tuyệt đỉnh, đàm luận về nghệ thuật rất tinh diệu, nếu tướng công muốn học, thì làm gì có chuyện không tinh thông.

Trương Nguyên nói:

- Ý chí của ta không đặt ở đây, hơn nữa ta tự biết mình bẩm sinh đã không có khiếu học vẽ, cho dù có bỏ nhiều công sức ra học thì cũng chỉ làm ra được những tác phẩm tầm trung đến thấp mà thôi, chẳng thà không học, biết thưởng thức là được rồi.

Vương Vi đặt cây bút trên tay xuống, hỏi một cách nghiêm túc:

- Dám hỏi ý chí của Giới Tử tướng công là gì?

Trương Nguyên cười nói:

- Có thể nói “quan cao tức là tiên”.

Vương Vi không khỏi mỉm cười, đây là câu thơ châm biếm thói đời dung tục của Lý Trác Ngô mà, nhưng giờ Trương Nguyên nói ra một cách điềm nhiên như vậy, lại không khiến cho nàng ghét, nàng nói:

- Giới Tử tướng công coi trọng việc theo đuổi công danh đến vậy sao. Tiểu nữ tử thì chỉ muốn không bị trói buộc, gửi tình vào non nước, thi họa, thơ trúc, tự do tự tại, làm theo ý mình, muốn làm gì thì làm vậy.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Đạo Nhân áo cỏ cho rằng như vậy là tự do tự tại sao, đó chỉ là giấc mộng tiêu dao của Trang Chu mà thôi, sống ở nhân gian thì tuyệt đối không thể nào có thứ tự do đó. To lớn như Côn Bằng, cũng có giới hạn của to lớn, nhỏ bé như Điêu Điểu, cũng có giới hạn của nhỏ, làm gì có chuyện tự do làm theo ý mình. Cái “làm theo ý mình” của phu tử không hề vượt qua điều kiện tiền đề của nó, ta cho rằng tự do thực thụ là không có ai ép buộc mình phải làm điều mà mình không muốn, đó chính là tự do. Đương nhiên, thứ tự do này thấy có vẻ như là có đó, nhưng thực ra cũng không có, trên đời này chẳng có ai là tự do cả, ai cũng phải chịu gông cùm xiềng xích, Hoàng đế cũng chẳng ngoại lệ.

Vương Vi im lặng, cặp mắt trong veo nhìn sững Trương Nguyên, trong lòng thầm nghĩ:

“Nếu không phải là người hiếu học suy nghĩ sâu xa, hiểu rõ thế sự, tuyệt đối không thể nói ra được những lời như vậy”.

Trương Nguyên gật đầu tỏ ý cáo từ, đoạn quay người đi về khoang luyện chữ. Tranh có thể không vẽ, nhưng thư pháp thì phải luyện, có Tông Dực Thiện ở đây, vừa hay có thể thỉnh giáo.

Trương Ngạc thức dậy muộn nhất, khi hăn thức dậy thì thuyền đã đi qua hồ Đồng Lý. Trước giờ Ngọ, thuyền đến sông Ngô Tùng, xuôi dòng về hướng đông bắc, rồi theo nhánh sông đi về hướng tây đến hồ Kim Kê. Bên hồ Kim Kê chính là huyện Trường Châu của phủ Tô Châu, huyện Trường Châu đường thủy ngang dọc, thông suốt bốn phương, thuyền đu ba mái chèo đi theo sau thuyền nhỏ của Phạm Văn Nhượng, đến thẳng bến thuyền

nằm ở sân sau nhà họ Phạm rồi neo lại. Lúc này đã là buổi hoàng hôn, Trương Nguyên đứng ở mũi thuyền, có thể nhận ra Hồ Khâu Tháp cao sừng sừng phía xa, vào thời này, Hồ Khâu Tháp đã có chút hơi nghiêng về hướng tây bắc rồi.

Phạm Văn Nhượng dẫn đầu nhảy lên bờ, nói với anh em nhà họ Trương:

- Các huynh đệ, đã đến hàn xá, mời, đêm nay chúng ta không say không vui.

Đoạn quay sang nói với Vương Vi:

- Tuy là hàn xá, nhưng cũng mời Tu Vi cô nương cùng vào.

Wang Vi khéo léo chối từ, nàng không tùy tiện bước vào nhà người khác. Phạm Văn Nhượng cũng không cố nài, nhà gã còn có Sư tử Hà Đông nữa, để Vương Vi vào nhà, gây nên đàm tiếu thì không hay.

Phạm thị là đại gia tộc ở Tô Châu, Phạm Văn Nhượng lại là cử nhân có công danh, cũng kể ra là nhân vật tai to mặt lớn trong huyện. Dinh thự rộng lớn, tuy không thể so sánh được với Trương Tương, nhưng nếu so với nhà Trương Nguyên thì to gấp mấy lần.

Phạm Văn Nhượng một mặt sai người chuẩn bị tiệc rượu, một mặt cho người hầu đi mời mấy người bạn văn ở xung quanh đến gặp gỡ anh em Trương thị ở Sơn Âm. Danh tiếng của Trương Nguyên sớm đã được truyền đến tận phủ Tô Châu xa xôi, mấy người bạn văn này của Phạm Văn Nhượng đã biết đến tên tuổi của Trương Nguyên từ năm ngoái. Tuyển tập văn bát cổ của Trương Nguyên do Phất Thủy Sơn Phòng Xã phát hành có thể nói là sách gối đầu giường của văn sỹ Trường Châu. Thời gian gần đây danh tiếng của Trương Nguyên lại gây chấn động, sĩ tử khắp thành đều đi tìm kiếm những tác phẩm của Trương Nguyên. Bát cổ văn của Trương Nguyên bố cục nhịp nhàng, ý nghĩa lắng đọng, các bậc danh nho kỳ cựu cũng không sánh kịp. Giờ được gặp mặt Trương Nguyên, chẳng ngờ lại là một thiếu

niên trẻ tuổi như vậy, trong lúc nói chuyện, lại càng cảm thấy Trương Nguyên từ khí nhẹ nhàng uyển chuyển, thần thái thoái mái, càng khiến cho người khác thêm phần nghiêng ngả.

Trong bữa tiệc, Phạm Văn Nhượng nói đến chuyện của Hàn Xã thư cục, hỏi Trương Nguyên ngoài tuyển tập văn bát cổ ra, còn tìm nguồn bản thảo ở đâu nữa?

Lúc ở trên thuyền, Phạm Văn Nhượng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn quyết định là tạm thời Phất Thủy Sơn Phòng thư phòng của Phạm thị của y sẽ không gia nhập vào Hàn Xã thư cục, nhưng lại cũng không muốn cứ thế mà cự tuyệt Trương Nguyên. Ý của y là muốn để xem đã, để xem xem Hàn Xã thư cục của Trương Nguyên có thể làm được trò trống gì đã, một thư cục mà chỉ dựa vào xuất bản tuyển tập văn bát cổ của Trương Nguyên thì hiển nhiên là chẳng thể tồn tại lâu dài được. Phạm Văn Nhượng đâu thể chỉ vì mấy lời của Trương Nguyên mà dễ dàng sửa tên của Phất Thủy Sơn Phòng thư phòng đã kinh doanh nhiều năm thành phân cục của Hàn Xã thư cục được.

Trương Nguyên còn chưa kịp đáp lời, thì Trương Ngạc đã khinh suất nói:

- Bản thảo thì nhiều lắm, hồi năm kia khi mắt của Giới Tử đệ đệ ta bị bệnh, đệ ấy đã mơ một giấc mơ lạ. Mơ thấy trong núi dấu hàng ngàn quyển sách, đều là tiểu thuyết dã sử, đệ ấy lần xem từng quyển, lúc tỉnh dậy đều ghi nhớ cả. Những điều đệ ấy kể lại với ta, thật là kỳ diệu, đều là những thứ đương thời không có, bây giờ chỉ cần viết ra là được. Các vị có biết đến bộ kỳ thư từ cổ chí kim “Kim Bình Mai”?

Một văn sĩ nói:

- Có nghe nói, có bản chép tay lưu truyền, tại hạ chưa từng đọc qua, nghe nói là một tác phẩm dâm loạn.

Trương Ngạc phản đối nói:

- Sĩ tử khắp thiên hạ, ngày ngày đọc sách thánh hiền, nhưng có mấy người trở thành thánh nhân được, chẳng phải đều là vì khoa cử, vì muốn cầu danh lợi mà mới đọc sách thánh hiền hay sao, đó đều là uổng công đọc.

Tất cả mọi người không nói lời nào, ngơ ngác nhìn nhau, tuy lời nói của Trương Ngạc có khắc nghiệt đó, nhưng cũng rất có lý.

Trương Ngạc nói:

- Cũng như thế, đọc những quyển sách được cho là thâm loạn đó cũng không thể trở thành thâm phụ lãng phụ được, chẳng qua chỉ là thoáng một tí ý thâm vậy thôi.

Trương Nguyên kinh ngạc, từ “ý thâm” chẳng phải là từ mà Tào Tuyết Cần nhắc tới trong Hồng Lâu Mộng đó sao!

Phạm Văn Nhượng cảm thấy có vẻ lạc đề, nói:

- Đột nhiên Yến Khách huynh nhắc tới “Kim Bình Mai” là có ý gì?

Trương Ngạc nói:

- “Kim Bình Mai” dào dạt hàng triệu chữ, Giới Tử đệ ấy cũng ghi nhớ trong lòng, nếu đem bộ kỳ thư này in ấn ra, thì có thể nói là Lạc Dương giấy đắt (hàng tốt người người tranh nhau mua).

Truyện “Kim Bình Mai” trở thành sách cấm là chuyện vào thời Càn Long nhà Thanh, thứ mà Mãn Thanh muốn cấm không phải là những tác phẩm bị gọi là thâm loạn này, mà là những thư tịch bất lợi cho việc thống trị di dân tiền triều. Những cuốn sách như “Kim Bình Mai” là bị vạ lây vậy thôi, chứ còn vào thời cuối nhà Minh, ngoại trừ vài lần đảng phái đấu đá kịch liệt ra, làm gì có khái niệm văn võng hay sách cấm. Cho nên, các loại

tư tưởng đều như măng mọc sau mưa, đồng thời, sáng tác tiểu thuyết cũng hết sức phồn vinh, in ấn “Kim Bình Mai” cũng chẳng có gì là chướng ngại. Theo như cách nhìn nhận của Trương Nguyên, thì “Kim Bình Mai” còn vĩ đại hơn “Hồng Lâu Mộng”, nếu bạn chỉ nhìn vào những miêu tả tục tĩu trong đó, thì đương nhiên nó sẽ là một tác phẩm dâm loạn. Việc này cũng giống như Lỗ Tấn nói: “tỉ như dưng sỹ, cũng chiến đấu, cũng nghỉ ngơi, cũng ăn uống, đương nhiên cũng giao hợp, nếu chỉ lấy điểm cuối của người ta mà vẽ thành tranh, treo trong kỹ viện, tôn làm bậc thầy giao hợp, như vậy cũng không phải là hoàn toàn không có căn cứ, nhưng mà, như thế chẳng phải oan khuất lắm sao”.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Cuốn “Kim Bình Mai” quá dài, quá nhiều, nên tạm thời không in ấn, đợi Hàn Xã thư cục phát triển lớn mạnh rồi hẵng tính. Quả thực là ta có ghi nhớ được một số sách, nhưng có thể tự ta viết sẽ không được hay, bút pháp tiểu thuyết và bát cổ văn là hai chuyện khác nhau, ta sẽ kể lại câu chuyện, rồi nhờ người chép lại, trau chuốt.

Bọn người Phạm Văn Nhược hết sức kinh ngạc, sách đọc được trong mơ, mà tỉnh dậy đều ghi nhớ, mà lại còn là mấy nghìn quyển, việc này quả thực quá thần kỳ. Nếu như được nói ra từ miệng người khác, thì có lẽ Phạm Văn Nhược sẽ không tin, nhưng đây là do Trương Nguyên nói ra, nên trọng lượng cũng khác.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 251

Dịu dàng

Trương Nguyên hỏi Phạm Văn Nhược trước mắt ở Tô Châu cửa hàng sách nào quy mô lớn nhất, loại sách nào dễ bán nhất?

Tô Châu dẫn dắt trào lưu tục lệ khắp nam bắc Đại Giang, phàm là các vật dụng trong nhà, lư hương trên án, kiểu cách ăn mặc, bình trà tân cổ, tiểu thuyết hí kịch... chỉ cần người Tô Châu cho đó là thanh tao, cho rằng là đẹp, tứ phương sẽ theo đó mà bắt chước. Nhưng nếu người Tô Châu cho đó là thô tục, người khắp tứ phương sẽ xem thường ngay. Câu “Ý tứ người Tô Châu” “Phong cách người Tô Châu” chính là chỉ người Tô Châu dẫn dắt trào lưu thời thượng Đại Minh, ngay cả đến hành vi, thói quen, thái độ sống của người Tô Châu đều được khắp nơi học tập. Vì thế có thể nói sách bán chạy nhất ở Tô Châu, phải là sách bán chạy nhất khắp hai kinh mười ba tỉnh của Đại Minh.

Phạm Văn Nhược nói:

- Thư phòng lớn nhất phủ Tô Châu là Lục Thiên quán, sách bán chạy nhất là “Toàn tượng cổ kim tiểu thuyết” của Mặc Hàm Trai chủ nhân. Đây chính là cuốn mà Lục Thiên quán ấn hành, đã ra được ba mươi sáu cuốn, mỗi cuốn tiêu thụ hàng vạn tập. Tuyển tập văn bát cổ vì chịu nhiều ảnh hưởng của văn hóa bản địa, rất ít có cơ hội được tiêu thụ rộng rãi ở Nam Bắc Đại Giang. Năm ngoái cuốn văn bát cổ của Giới tử hiền đệ đã là một trong số ít cuốn thư tịch văn bát cổ bán chạy rồi.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Mặc Hàm Trai Chủ nhân ta đã từng nghe rồi, đó là Phùng Mộng Long, người này rất có tài.

Khi nói xong lời này, Trương Nguyên thấy đám người Phạm Văn Nhược vẻ mặt kỳ lạ, liền hỏi:

- Tại hạ có chỗ nào nói không đúng sao?

Phạm Văn Nhược bộ dạng ngạc nhiên hỏi:

- Từ đâu mà hiền đệ biết Mặc Hàm Trai là Phùng Mộng Long? Người địa phương Tô Châu như ta đều không biết, ta chỉ biết Phùng Mộng Long đã từng viết một bộ “Lân Kinh Chỉ Nguyệt” chuyên tác liên quan đến Xuân Thu, bản kinh của Phùng Mộng Long chính là “Xuân Thu”.

Trương Nguyên kinh ngạc phút chốc liền hiểu ra, Phùng Mộng Long đã biên soạn những cuốn tiểu thuyết, sơn ca, truyện cười này, và dùng rất nhiều bút danh, ngoài bút danh Mặc Hàm Trai chủ nhân ra, còn có bút danh Cổ Khúc tán nhân, Ngô Hạ từ nô, Tiền Chu trụ sử gì gì đó... đây cố nhiên là bởi vì người cuối triều Minh thường rất thích lấy biệt hiệu, còn có một nguyên nhân quan trọng khác đó là: ở cuối triều Minh tuy tiểu thuyết, ca kịch rất thịnh, nhưng đối với quan lại chính thống mà nói, đây đều là những thứ không tao nhã, đặc biệt đối với giới nhân sĩ theo nghiệp khoa cử, đây rõ ràng là những thứ bàng môn tà đạo, không làm việc đàng hoàng. Phùng Mộng Long hiện tại khoảng bốn mươi tuổi rồi, nhiệt huyết cầu danh chắc hẳn vẫn còn rất mãnh liệt, nên không muốn người khác biết được ông đang viết những thứ này.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Chả trách lần trước có nói với Dương Thạch Hương rằng, xây dựng thư cục Hàn Xã phải mời Phùng Mộng Long tới viết cuốn tiểu thuyết thoại

bản này, Dương Thạch Hương cũng chẳng tỏ vẻ gì, hóa ra là vì danh tiếng tiểu thuyết gia thông tục của Phùng Mộng Long chưa hiển lộ. Chậc, lần này thì bị ta làm rõ rồi nhé”

Hắn nói:

- Tại hạ cũng là nghe người khác nói thế, không dám chắc chắn.

Lại hỏi:

- Lục Thiên Quán chẳng phải do Phùng Thị mở ra sao?

Phạm Văn Nhượng nói:

- Phùng Mộng Long ư, sao có thể mở được Lục Thiên quán to như thế được. Lục Thiên quán đó do một người kinh doanh sách ở Huy Châu (phần sau của truyện gọi tắt là Huy thương) mở, vị này của cải hùng hậu, lại giỏi làm ăn, trong một thời gian ngắn, Lục Thiên quán đã trở thành hiệu sách lớn nhất ở phủ Tô Châu.

Trương Nguyên thâm nghĩ:

- Hàn Xã thư cục muốn trở thành thư cục lớn nhất Giang Nam, Lục Thiên quán nhất định sẽ không bỏ qua, đây là đối thủ cạnh tranh, phải nghĩ cách đưa được Phùng Mộng Long về Hàn Xã thư cục, chứ Phùng Thị cả đời cũng không trúng cử, không bằng khuyên gã nên bằng lòng bỏ cuộc mà chấp nhận sáng tác các thể loại văn chương thông thường.

Việc chưa làm, thì đừng có nói trước, Trương Nguyên nói:

- Phạm huynh còn chần chừ với việc tham gia Hàn Xã thư cục cũng là chuyện thường tình. Phạm huynh có thể từ từ xem xét, xem Hàn Xã thư cục phát triển thế nào, Hàn Xã thư cục lúc nào cũng hoan nghênh Phạm huynh gia nhập, năm nay hoặc năm sau lúc nào cũng được.

Trương Nguyên thông tình đạt lí như thế, khiến Phạm Văn Nhượng có chút hổ thẹn, lại hỏi:

- Hiền đệ hỏi chuyện Lục Thiên quán là có ý gì, lẽ nào không thể liên kết với Lục Thiên quán?

Đây là chuyện Phạm Văn Nhượng đang lo lắng, Trương Nguyên nếu bắt tay làm ăn với Lục Thiên quán, thì hiệu sách Phất Thủy Sơn đối với Trương Nguyên mà nói có cũng được không có cũng xong.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Đệ hỏi chuyện Lục Thiên quán chỉ là muốn tìm một mục tiêu mà thôi, phân cục Hàn Xã thư cục ở Tô Châu nhất định sẽ qua mặt Lục Thiên quán —Phạm huynh ắt hẳn cho rằng tại hạ muốn hợp tác với Lục Thiên quán, tại hạ kinh doanh Hàn Xã thư cục không hoàn toàn vì lợi nhuận, tại hạ không phải là thương nhân thuần túy, không phải là kẻ mưu lợi, thư phòng Phất Thủy Sơn tuy không bằng Lục Thiên quán nhưng có tình cảm giữa ta và Phạm huynh. Ở Tô Châu, tại hạ chỉ muốn hợp tác với Phạm huynh, nếu Phạm huynh không bằng lòng, ta lúc đó mới tìm cách khác.

Lời này khiến Phạm Văn Nhượng vô cùng cảm động, Trương Nguyên là người có trách nhiệm, liền nói:

- Thế này đi, hiền đệ học ở Nam Kinh, cuối năm thế nào cũng sẽ về Thiệu Hưng, nhất định sẽ phải qua Tô Châu. Đến lúc đó ta và hiền đệ sẽ ngồi bàn chuyện thư cục, hiền đệ thấy thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Năm trước Hàn Xã thư cục cũng đã đứng ở vị trí cao chót vót rồi.

Lại nói thêm một hồi chuyện phiếm, rượu tàn tiệc tan, những người khách khác cũng cáo lui rồi, ai về nhà nấy. Phạm Văn Nhượng giữ ba anh em

Trương Thị ở lại, Trương Đại sống ở trên thuyền quen rồi, không muốn ngủ trên chần chiếu, liền nói:

- Phạm huynh đừng lo cho ta, ta chút nữa sẽ lên thuyền ngủ, trên thuyền rộng rãi thoáng mát, chắc Phạm huynh cũng biết.

Phạm Văn Nhượng cười nói:

- Như vậy chẳng phải là thất lễ sao.

Trương Ngọc nói:

- Ta chút nữa sẽ ra bờ sông bơi, ở trên thuyền sẽ tiện hơn.

Phạm Văn Nhượng đành phải thôi, đích thân tiễn anh em Trương Thị lên thuyền.

Tầm trên sông, rồi lên thuyền nghỉ ngơi, Trương Ngọc hôm nay hiền lành, không trêu đùa Lục Mai, vì nàng đang bệnh, thân thể ốm yếu. Tối qua bị ngã xuống nước nên có phần sợ hãi, hôm nay người đã không khỏe rồi, đến chiều tối lại bị sốt. Trương Nguyên bảo Mục Chân Chân lấy ít thuốc đưa cho Lục Mai dùng, chỗ thuốc này do Lục Vân Cốc chuẩn bị cho hẵn, trên đường đi đầu đau người sốt, say sóng tiêu chảy cũng là chuyện thường tình.

Mới là thời gian cuối giờ Hợi, vầng trăng đã ngả về tây. Tiếng gáy bên kia bức bình phong của Lai Phúc chẳng mấy chốc đã vang lên. Trương Nguyên và Mục Chân Chân mỗi người ngồi một bên, tay hẵn đuổi ra nắm lấy tay của Mục Chân Chân. Lúc đầu nàng không phản ứng, nhưng sau một lúc tay của hẵn đã di chuyển đến gò má nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, dịu dàng khôn xiết.

Trương Nguyên có loại cảm giác như thế, là từ sau khi đêm qua hai người âu yếm nhẹ nhàng, rõ ràng thiếu nữ ấy đã dịu dàng hơn nhiều. Trước

đây hầu hạ hẳn cũng rất kính cẩn tận tâm, nhưng đó là sự phục tùng của hầu gái với chủ nhân, còn bây giờ, cảm giác đó không giống thế, hết sức tri kỷ.

Tiếng ngáy của Lai Phúc rất là to, Tông Dực Thiện nhất thời cũng không ngủ được. Trương Nguyên không dám lơ mãng, nhích người đến gần thì thầm bên tai nàng:

- Ngày mai là tới Nam Kinh rồi, ngủ đi, ngủ đi.

Vốn định nói hai câu: “Ngủ đi” rút tay ra rồi ngủ, nhưng bàn tay đang đặt trên má Mục Chân Chân lại cảm thấy có gì đó nóng nóng. Rõ ràng nàng biết ngày mai tới Nam Kinh sẽ là chuyện gì, nàng then thùng, điều này khiến Trương Nguyên thấy xao xuyến, đêm tối phòng tối, người ta khó mà khống chế được bản thân. Trương Nguyên trong lòng cũng đang rối loạn, thấp thỏm, đã nghĩ muốn gần gũi nàng thêm một chút rồi ngủ, dù sao tiếng ngáy của Lai Phúc khá to, nhất thời cũng khó mà ngủ được, liền hôn vào cổ Mục Chân Chân một cái. Bả vai Chân Chân co lại, vội vàng buông lỏng người, thở dốc mạnh, nói khẽ:

- Thiếu gia... Trương Nguyên hạ giọng nói:

- Ôm một cái nào.

Cảm thấy người con gái đang tiến lại gần, áp mình vào người hẳn, một tay ôm lấy eo hẳn, cũng giống như đêm qua, cảm giác thật nhẹ nhàng.

Đêm thật tĩnh, xa xa có thanh âm của Tô Châu phồn hoa, một vài chốn xa hoa trụy lạc đèn đỏ đèn xanh vẫn chưa tắt. Nơi này giáp với phía Đông Bắc thành, nên yên tĩnh hơn, nếu tĩnh tâm lắng nghe có thể nghe thấy được những làn sóng nhỏ dưới đáy thuyền đang vỗ về vào mạn thuyền.

Bỗng có tiếng chim bên kia sông kêu lên, giống như đang sợ hãi, lúc đó Hoắc Vũ Bát ca trong khoang Vương Vi cũng cất lên một tiếng, vẫn may là

không có tiếng kêu” tha mạng”, khe hở ở vách khoang chiếu vào chút ánh sáng mờ nhạt, khoang kế bên Trương Ngạc đang nói chuyện với Lục Mai, tam huynh cũng có lúc rất tận tình. Còn Mục Chân Chân đang ôm ấp trong lòng này, hai ngọn núi kiêu hãnh vươn mình trước ngực hảnh, như với bộ dạng vô tư mà kính dâng.

Tay Trương Nguyên vẫn không dám nhúc nhích, tránh không kiềm chế được bản thân, rồi không thể cứu vãn được. Hắn chỉ dám ôm Mục Chân Chân một lúc, sau đó thả lỏng người, quay người đi ngủ. Vốn tưởng rằng sẽ bị kích động đến mức không ngủ được, lắng nghe tiếng sóng vỗ dưới thuyền, không đến nửa khắc sau đã ngủ, dẫu sao đêm qua ngủ ít, bây giờ thì buồn ngủ lắm rồi.

Ngày kế, Phạm Văn Nhược và Trương Nguyên bàn bạc, tụ tập ở Dự Viên Thượng Hải, cùng lúc đó ở Tô Châu cũng tổ chức một hội nghị sĩ tử, Trương Nguyên nói:

- Không biết có thể tổ chức ở đình Thương Lãng được không? if]> line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 252

Nam nữ chân tình danh giáo ngụy được (1)

Phạm Văn Nhược nói:

- Đình Thương Lăng là danh tiếng bên ngoài, mấy năm gần đây đã bị tàn phá quá chừng, Lâm Viên không có người dọn dẹp, rất hoang tàn, chi bằng tới Chuyết Chính Viên, chủ nhân ở đó là Từ Thị cũng có chút giao hảo với chúng ta, có thể bàn bạc mượn một hôm.

Chuyết Chính Viên, đứng đầu trong ba đại viên lâm ở đông nam, do ngự sử Vương Hiến Thần xây dựng vào năm Gia Tĩnh, thiết kế của viên lâm là Văn Trưng Minh tiếng tăm lừng lẫy.

Trương Nguyên nói:

- Vậy thì tốt, ngày mai là mừng sáu tháng sáu, vậy tổ chức vào ngày mai có được không? Ta cũng không thể ở Tô Châu lâu, mười tám tháng sáu phải vào Quốc Tử Giám nhập thi, ta phải kịp tới Nam Kinh trước lúc đó.

Phạm Văn Nhược nói:

- Tới kịp, từ Tô Châu tới Nam Kinh không cần tới mười ngày, hiền đệ cứ yên tâm.

Trương Đại thích du ngoạn, cùng với Trương Ngạc mang theo các tì nữ đi dạo ở Hồ Khâu. Lục Mai sau khi dùng thuốc, hôm nay người đã thấy thoải mái hơn, khó có được cơ hội tam công tử chăm sóc tận tình thế,

đương nhiên rất cảm kích, cùng y đi tới Hồ Khâu. Trương Ngạc mời Vương Vi cùng đi, Vương Vi nói nàng cần đi thăm bạn bè, bảo Diêu Thúc thuê một chiếc kiệu có mái che, mang theo Huệ Tương, Tiết Đồng đi về hướng Nam Thành.

Trương Nguyên cũng không đi Hồ Khâu, hăn nhờ một người bạn của Phạm Văn Nhược đưa hăn tới thăm hỏi Phùng Mộng Long, nhân sĩ này họ Trần và có biết Phùng Mộng Long, đưa Trương Nguyên tới phường Tam Nguyên nơi Phùng Mộng Long đang sinh sống. Ngô Hạ tam Phùng, Phùng Mộng Long là lão nhị, kì huynh Phùng Mộng Quế là một danh họa nổi tiếng ở Tô Châu, em trai Phùng Mộng Hùng là cống sinh quốc tử giám ở Nam Kinh.

Dinh thự Phùng Mộng Long xem ra là một tòa nhà lớn, nhưng trông cũng đã cũ, Trương Nguyên chấp tay, người hầu đáp lễ nói chủ nhân không có nhà, đợi sau khi chủ nhân về nhất định sẽ bẩm báo.

Nhân sĩ họ Trần nói nhỏ:

- Trương công tử, tại hạ nghe nói Phùng Mộng Long si mê một kĩ nữ ở Lưu Phương quán, ca kĩ đó tên là Hầu Tuệ Khanh. Hầu Tuệ Khanh là một tuyệt sắc ở Ngô ca, Phùng Mộng Long vì cô kĩ nữ này đã viết rất nhiều ngô ca. Lúc này Phùng Mộng Long chắc hăn đã đi Lưu Phương quán, tại hạ xin đưa Trương công tử đi, Lưu Phương quán đó cách chỗ này khoảng một dặm.

Vị sinh đồ họ Trần này chắc hăn là thích mẫu người ở chốn thanh lâu, nói đến Lưu Phương quán cũng rất hăng hái. Trương Nguyên trong bụng nghĩ hiện tại cũng không có việc gì, đành đi Lưu Phương quán xem thế nào, ngắm cảnh phố phường Tô Châu, lắng nghe phong vị dân ca, quan trọng là có cơ hội được gặp mặt bậc kỳ tài hơn người Phùng Mộng Long.

Bên sông học sĩ Tô Châu, kỹ quán ca lâu san sát nối tiếp nhau, thối sáo gảy đàn, mặt hoa da phấn, quần áo thướt tha, bỏ tiền mua vui, rượu say đèn mờ, sinh ca suốt đêm, là nơi đệ nhất phong lưu của huyện Trường Châu.

Hiện tại mới là giờ thìn, mặt trời đã chói chang, bùn đất cũng bị nung đỏ. Một tú tài trung niên có vóc người bậc trung, thân hình hơi gầy bồng bồng đứng đầu cửa một tòa ca lâu. Quạt xếp trong tay không ngừng phe phẩy, mồ hôi trên trán vẫn không ngừng tuôn ra. Trong vòng năm ngày nay, đây là lần thứ ba y bị Lưu Phương Quán đóng sầm cửa vào mặt. Mỗi lần tới gõ cửa, nha hoàn mở cửa kia vừa nhìn thấy y là đã nói Huệ Khanh cô nương không có ở đây rồi đóng thẳng cửa lại.

Tú tài trung niên này là người có học thức, không tranh chấp được, chỉ buồn bực đoán không ra nguyên nhân. Ngày trước y tới Lưu Phương Quán, từ tú bà cho tới nha hoàn đều rất là khách khí đối với y. Mấy năm nay y tiêu xài ở Lưu Phương Quán cũng không ít bạc, không một ngàn thì cũng tám trăm. Y cùng với Huệ Khanh tình đầu ý hợp, chuẩn bị chuộc thân cho Huệ Khanh. Tú bà đều nói tốt lắm, muốn chuộc thân cần phải trả tám trăm lượng bạc. Như thế nào mà mấy lần này y đến đều không cho gặp Huệ Khanh vậy?

Trung niên tú tài bồng bồng một lúc lâu, lại tiếp tục gõ cửa. Gõ một lúc lâu, cửa mới hé ra một khoảng nhỏ. Nha hoàn kia vừa mở miệng đã nói:

- Phùng tướng công, không cần phải chờ nữa, Huệ Nương không có ở trong quán.

Tú tài trung niên lấy từ trong tay áo ra một quyển sách nhỏ, đưa cho nha hoàn kia nói:

- Phiền người giao cho Huệ Khanh. Đây là sáu mươi bài Ngô ca “Quái chi nhi” mà ta tập hợp cho nàng.

Nha hoàn kia “ừ” một tiếng, nhận lấy quyển sách nhỏ, sau đó đóng cửa lại.

Tú tài trung niên lắc lắc đầu, chậm rãi xoay người, đi dưới hàng cây bên sông Học sĩ, thong thả đi về phía nam, từ trong đáy lòng có một tiếng hát réo rắt của nữ nhân:

- Ngọc tan hương tàn đau vì ai? Mất ăn mất ngủ nhớ tới ai? Hồn khổ mộng tuyệt không nơi nương tựa, bao lần không may mắn cũng do số mệnh an bài. Người đứng bên bờ nhìn hoa đào nở, chỉ cho ta nên hái thế nào đây?

Đang lúc trong người cảm thấy buồn bực, tú tài trung niên chợt nghe thấy có người kêu lên:

- Phùng huynh... Tú tài trung niên ngẩng đầu nhìn lên, miễn cưỡng cười nói:

- Hóa ra là Trần huynh.

Trước mặt y có bốn người, ngoại trừ vị Trần tú tài này ra, còn có một thiếu niên thư sinh, phía sau thiếu niên thư sinh này có một tỷ nữ và một tiểu đồng. Tỷ nữ kia vóc người cao ráo, dung mạo có phần xinh đẹp, dáng vẻ không giống với phụ nữ Hán tộc, đoán là hầu gái người Hồ.

Vị Trần tú tài này chấp tay nói:

- Phùng huynh, vị này chính là Sơn Âm Trương công tử. Ái mộ tên tuổi của Phùng huynh, mới vừa rồi đến quý phủ của Phùng huynh nhưng không gặp, thật không ngờ lại gặp nhau ở chỗ này.

Hai mắt Trương Nguyên quan sát Phùng Mộng Long, trông cũng không khác gì một nho sinh trung niên, có chút cau mày, hình như anh ta có chút sầu lo, liền thở dài nói:

- Sơn Âm Trương Nguyên Trương Giới Tử, hôm nay được gặp gỡ Mặc Hàm Trai chủ nhân, thật vinh hạnh.

Phùng Mộng Long vốn đang mệt mỏi vì phải phơi nắng, vẻ mặt ỉu xiu. Vừa nghe thấy Trương Nguyên nói như vậy, hai mắt đảo một cái, trợn to nhìn kỹ Trương Nguyên:

- Sơn Âm Trương công tử, từ Hoa Đình đến?

Trương Nguyên nói:

- Đúng vậy! Tại hạ mới từ Tùng Giang đến, đi Kim Lăng xin học. Dọc đường đến Tô Châu, nghe danh tiếng của Phùng tiên sinh nên đặc biệt đến tiếp kiến. Vừa hay bên kia có trà lâu, tại hạ mạn phép mời Phùng tiên sinh đến đó uống trà đàm luận, không biết tiên sinh thấy thế nào?

Phùng Mộng Long cũng nghe qua tên tuổi của Trương Nguyên, thanh danh rất lớn. Trương Nguyên vừa gặp mặt đã nói toạc ra y chính là Mặc Hàm Trai chủ nhân, biệt hiệu này của y cũng ít người biết đến. Trương Nguyên này nghe được điều này từ đâu? Có ý đồ gì?

Phùng Mộng Long nói:

- Tại hạ là chủ nhà, vậy nên là tại hạ mời khách. Trương công tử, mời! Trần huynh, mời!

Năm người bước về phía trà lâu. Người hầu trà lập tức rót trà, còn đưa lên bốn món đồ điểm tâm: hạt dưa đỏ, đậu phụ khô tẩm mật ong, bánh mứt táo khô, bánh ngọt tẩm rượu.

Uống nửa chén trà nhỏ, Phùng Mộng Long bèn hỏi:

- Trương công tử vang danh xa gần, Phùng mỗ kính ngưỡng đã lâu. Hạng người vô danh như Phùng mỗ, làm phiền Trương công tử tới chơi,

thật hồ thẹn.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Phùng tiên sinh tám tuổi được xưng là thần đồng. Mười một tuổi là chú sinh, danh gia nghiên cứu “Xuân Thu”, đọc nhiều sách vở, nhìn qua là thuộc, làm sao có thể nói là hạng người vô danh? Tiên sinh thật quá khiêm tốn.

Phùng Mộng Long trầm nghĩ:

“Người biết rõ ta như vậy, ta lại hoàn toàn không hay biết ý đồ của người.”

Hiện tại Phùng Mộng Long cũng không có tâm trạng mà vòng vo tam quốc. Y bèn hỏi thẳng:

- Trương công tử, ta và công tử vốn không quen biết gì. Hôm nay Trương công tử tìm ta, có điều gì chỉ giáo, xin cứ nói thẳng.

Trương Nguyên nói:

- Tại hạ có mở một thư cục, muốn mời Phùng tiên sinh viết sách cho thư cục của tại hạ. Tuy nhiên xem sắc mặt của Phùng tiên sinh như đang có chuyện ưu tư, việc này trước tiên không nhắc đến. Nếu Phùng tiên sinh không chê tại hạ mạo muội, tại hạ nguyện vì Phùng tiên sinh sắp xếp lo việc giải nạn.

Phùng Mộng Long trầm nghĩ:

“Hóa ra người muốn mời ta viết sách, chả trách lại biết rõ lai lịch của ta như vậy.”

Y bèn nói:

- Đa tạ hảo ý của Trương công tử. Tại hạ không có lo lắng việc gì. Về phần viết sách, tại hạ cũng không nhàn rỗi, thật có lỗi.

Trương Nguyên nói:

- Tại hạ kính phục tiên sinh ở hai câu nói: “Tá nam nữ chi chân tình, phát danh giáo chi ngụy dục” (BTV: Mượn sự chân tình của nam nữ, để biểu đạt tính chất đối trá của lễ giáo phong kiến). bộ “Cổ kim tiểu thuyết” của Phùng tiên sinh đã vượt lên vô số bài văn bát cổ.

Lời này không phải tri kỷ thì không thể nói ra. Phùng Mộng Long lập tức nhìn Trương Nguyên với ánh mắt khác, chớp tay nói:

- Công tử là người phóng khoáng như vậy, sau này nếu có rảnh, tại hạ nguyện viết một bộ bản thảo giao cho thư cục của công tử xuất bản. Chỉ có điều, sắp tới... Nói tới đây, Phùng Mộng Long không khỏi thở dài một tiếng.

Trương Nguyên nói:

- Có người mới gặp đã thân, có người ở lâu cũng thấy lạ. Tại hạ và Phùng tiên sinh tuy mới quen biết nhưng cảm thấy vô cùng thân thiết. Phùng tiên sinh có điều gì khó xử, chỉ cần tại hạ có thể giúp, tự nhiên không từ chối.

Trần tú tài kia cũng nói:

- Phùng huynh, Trương công tử là người trượng nghĩa, là chí giao với Đông Thành Phạm Hiếu Liêm. Phùng huynh không phải phiền não vì việc của Hầu Tuệ Khanh sao?

Việc Phùng Mộng Long mê luyện Lưu Phương Quán Hầu Tuệ Khanh có rất nhiều người biết. Trương Nguyên cũng biết. Trương Nguyên còn biết từ sau khi Phùng Mộng Long mất đi Hầu Tuệ Khanh, từ đó về sau đoạn tuyệt

không lui tới thanh lâu là có thể thấy được tình cảm của Phùng Mộng Long dành cho Hầu Tuệ Khanh kia rất sâu đậm.

❖ chức ở đình Thương Lãng được không? if]> line-break'>

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 252

Nam nữ chân tình danh giáo ngụy được (2)

Phùng Mộng Long nhìn Trương Nguyên, lúng túng nói:

- Hổ thẹn! Quả thật là vì việc này. Vốn tưởng có thể dùng tám trăm lượng bạc chuộc thân cho Tuệ Khanh, nhưng mấy lần đến gặp Hầu Tuệ Khanh đều bị thoái thác, không biết tại sao?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

- Hoặc là tú bà chê ít bạc, hoặc là có người khác chen chân, ngoài ra không còn khả năng nào khác.

Trương Nguyên bèn gọi người hầu trà tới, hỏi việc của Lưu Phương Quán Hầu Tuệ Khanh?

Người hầu trà kia liếc mắt nhìn Phùng Mộng Long một cái, sau đó nói:

- Có một thương nhân Vu Hồ xem trọng Hầu cô nương, đồng ý bỏ ra một ngàn sáu trăm lượng bạc chuộc thân cho Hầu cô nương, chỉ không biết là đã quyết định chưa.

Mặt Phùng Mộng Long trắng bệch, tay cầm chén trà khẽ run run.

Người hầu trà châm trà cho mấy người, sau đó lui ra.

Trần tú tài cười lạnh nói:

- Cô ta kia là người vô tình vô nghĩa, Phùng huynh lưu luyến làm gì, cứ để cho cô ta theo gã thương nhân đó đi.

Phùng Mộng Long nói:

- Việc này cũng không phải là chủ ý của Tuệ Khanh. Hẳn là do bị tú bà bức bách.

Mặc dù gia cảnh của Phùng Mộng Long cũng xem như khá giả, nhưng một ngàn sáu trăm lượng bạc không phải là con số nhỏ, trong lúc cấp bách cũng khó góp đủ. Hơn nữa, cho dù là gom đủ bạc, cũng rất khó tranh đua với thương nhân Vu Hồ. Đến lúc đó, thương nhân kia sẽ nâng số bạc chuộc thân lên hai ngàn lượng, thậm chí là ba ngàn lượng, nhất định là Phùng Mộng Long không tranh được.

Trương Nguyên thâm nghĩ:

- Phùng Mộng Long viết tiểu thuyết cơ trí chông chất, sau lại còn biên soạn “Trí nang”, như thế nào mà lại nước đến chân hết đường xoay xở. Có người giỏi thực tiễn, có người lại giỏi lý luận suông.

Nghĩ vậy, Trương Nguyên bèn nói:

- Phùng huynh đừng vội. Hầu Tuệ Khanh còn có ở Lưu Phương Quán hay không? Nếu đã bị thương nhân Vu Hồ kia đưa đi, vậy thì tại hạ cũng lực bất tòng tâm. Phùng huynh cũng chỉ có thể trách mình vô duyên. Còn nếu cô ta vẫn còn ở Lưu Phương Quán, Phùng huynh cứ yên tâm, tại hạ nguyện giúp huynh và Hầu Tuệ Khanh kết thành mối lương duyên này. Số tiền chuộc thân kia cũng sẽ không nhiều, chính là tám trăm lượng.

Phùng Mộng Long mừng rỡ, chấp tay nói:

- Nếu được như thế, cả đời này tại hạ nguyện cảm tạ ơn đức của công tử.

Trương Nguyên nói:

- Không dám nhận. Tại hạ kính tài học của Phùng tiên sinh.

Sau đó hắn gọi người hầu trà kia đến, thưởng cho một lượng bạc, bảo người hầu trà nhanh chóng đi hỏi thăm tình hình Hầu Tuệ Khanh đã theo thương nhân Vu Hồ kia ra khỏi Tô Châu hay chưa? Nếu chưa thì sẽ điều tra rõ ràng danh tính của thương nhân đó, hiện đang ở nơi nào? Điều tra rõ ràng, nhanh chóng quay trở lại báo cáo sẽ được thưởng thêm hai lượng bạc.

Người hầu trà mừng rỡ, vội vàng vàng chạy ra ngoài. Đám hầu trà này đều là người có thiên lý nhãn, thuận phong nhĩ, là người có khả năng tìm hiểu sự tình một cách nhanh nhất.

Ba người Trương Nguyên, Phùng Mộng Long, Trần tú tài chậm rãi thưởng trà và dùng điểm tâm, đợi người hầu trà kia quay lại.

Khoảng hai khắc đồng hồ sau, người hầu trà kia đã trở lại. Y lau mồ hôi, thở hồng hộc. Bộ dáng càng vất vả công lao càng lớn. Y vội vàng nói:

- Ba vị tướng công, tiểu nhân đã hỏi thăm rõ ràng. Hầu Tuệ Nương vẫn còn ở Lưu Phương Quán. Ba ngày sau thương nhân Vu Hồ kia sẽ tới đón quay về Vu Hồ. Thương nhân đó họ Chúc, tên gọi là Chúc Triều Phụng, là rể thương, gia tài rất lớn. Hiện thuyền của y đang đỗ tại ụ Đào Hoa bên ngoài Xương Môn. Tướng công còn muốn biết điều gì nữa không?

Trương Nguyên hỏi Phùng Mộng Long:

- Phùng huynh còn muốn hỏi thêm điều gì nữa không?

Phùng Mộng Long trầm ngâm một chút rồi hỏi người hầu trà:

- Hầu Tuệ Nương cam tâm tình nguyện gả cho gã phú thương kia?

Cái này thì người hầu trà không biết được. Nhưng y biết Phùng Mộng Long mê luyện Hầu Tuệ Khanh, qua lời nói và sắc mặt liền đoán ra ý tứ, vội vàng đáp:

- Nghe nói Hầu Tuệ Nương cả ngày lấy nước mắt rửa mặt. Có điều bị tú bà cường bức, không thể không theo... Phùng Mộng Long là người đa tình, vừa nghe vậy lập tức đổ lệ, hướng Trương Nguyên chấp tay nói:

- Xin Trương công tử giúp ta. Phùng Mộng Long vô cùng cảm kích.

Trương Nguyên nói:

- Việc này còn phải nhờ Tam huynh Trương Yến Khách ra tay. Hoàn khổ vung tiền như rác chính là nghề của huynh ấy.

Trương Nguyên nói xong bèn phân phó Vũ Lăng vài câu. Vũ Lăng vội vàng trở về phủ đệ của Phạm Văn Nhượng.

Tối gần buổi trưa, Trương Đại, Trương Ngạc đều đến đây, cùng hàn huyên với Phùng Mộng Long một chút. Trương Ngạc liền hỏi Trương Nguyên:

- Giới Tử, đệ nói là có vai diễn tranh giành tình nhân thật tốt để ta diễn. Diễn như thế nào?

Trương Nguyên liền nói ra chuyện của Phùng Mộng Long và Hầu Tuệ Khanh. Trương Ngạc cười ha hả nói:

- Quân tử giúp người đạt thành ước nguyện. Phùng tiên sinh, tiên sinh là bằng hữu của ngã đệ Giới Tử, việc này ta nhất định sẽ giúp tiên sinh. Nhất định không để Huy thương kia đem Hầu Tuệ Khanh đi. Huy thương là loại người ghê tởm nhất, nhiều tiên nhưng lại vô cùng keo kiệt, chỉ có hai trường hợp bọn chúng đồng ý chi tiền, một là tranh tụng lên quan phủ, hai là chơi gái nạp thiếp, ném một lần cả vạn kim cũng đồng ý. Thật đáng giận!

Quần thể thương nhân nhà Minh, thương nhân Sơn Tây tiết kiệm, thương nhân Huy Châu thì vừa keo kiệt lại xa xỉ, điều này trong tiểu thuyết thời Minh và trong bút ký có ghi lại. Mặc dù Vu Hồ không thuộc Huy Châu, nhưng cũng gần với Huy Châu nên bị gọi chung là Huy thương.

Trương Nguyên liền cùng Trương Ngạc như thế như thế, như vậy như vậy một phen. Trương Ngạc cười to:

- Giới Tử quý kế chồng chất. Huy thương kia tất sẽ mắc mưu. Ta sẽ đi ngay bây giờ.

Phùng Mộng Long nói:

- Giờ đã là giờ Ngọ, tại hạ làm chủ, mời các vị dùng rượu và đồ ăn.

Trương Ngạc nóng lòng diễn trò Hí Thi diệu kế, sốt ruột không chịu nổi rồi:

- Không cần. Kỹ gia cũng có rượu và đồ nhắm. Đại huynh, Giới Tử, chúng ta cùng đi. Huynh đệ đồng tâm đá cũng phải mềm nha, ha ha.

Trần tú tài ở lại bồi tiếp Phùng Mộng Long. Ba huynh đệ Trương Đại, Trương Nguyên Trương Ngạc, còn có Mục Chân Chân, Vũ Lăng, Năng Trụ, Phùng Hồ, Phúc Nhi, Minh Yên, tổng cộng chín người đến Lưu Phương Quán.

Giữa hè, trời nắng gay gắt, cửa lớn quét sơn cây trầu (Trầu – Wikipedia tiếng Việt) của Lưu Phương quán phản chiếu sáng loáng, một nhánh hoa cây trúc đào vươn ra từ bên trong tường viện. Trước tiên là Tiểu Võ đến gõ cửa, thấy không ai phản ứng thì chuyển sang Năng Trụ. Y đập “rầm rầm” như muốn phá cửa, liền có người bên trong hỏi:

- Ai đó?

Năng Trụ nói:

- Ta, Năng Trụ, ba vị thiếu gia cũng tới rồi.

Năng Trụ nói chuyện không đầu không đuôi, Trương Ngạc dùng quạt khẽ ấn đến khi Năng Trụ bị đẩy sang một bên, Trương Ngạc tiến lên nói:

- Tiểu sinh Sơn Âm Trương Ngạc, ngưỡng mộ giọng hát của Hầu Tuệ Khanh, đặc biệt đến tương kiến.

Nói đến đây, y quay sang nháy mắt với Trương Đại và Trương Nguyên, ngữ khí lại nghiêm túc, quạt trong tay khẽ lay, rất chi là phong lưu tự thưởng.

A hoàn ở trong nói:

- Trương tướng công lượng thứ, cô nương nhà tôi không khỏe, mấy ngày nay không tiếp khách.

Trương Ngạc nói:

- Nếu sức khỏe Hầu cô nương đã không được tốt, không gặp khách cũng không sao. Hôm nay ta đến xem như là để biết đường, uống chén trà, thưởng các người chút tiền, lần sau đến nữa thì cứ làm như thế, mở cửa đi.

A hoàn ở trong cửa chần chừ.

Trương Ngạc nói:

- Có đạo lý nào để khách đứng ở ngoài phơi nắng không, nắng này độc lắm, mau mở cửa đi!

Cửa mở ra, Trương Ngạc ngang nhiên tiến vào. Thấy một đám người chen vào, a hoàn nọ luôn miệng gọi:

- Bà bà, bà bà.

Lập tức có một tú bà hơn bốn mươi tuổi bước ra, phục sức diễm lệ, cực kỳ chói mắt. Sóng mắt lướt qua đám người Trương Ngạc, khuôn mặt tươi cười, bà hỏi khách đến từ đâu.

Trương Ngạc hiển nhiên là tận lực phô trương, đó không phải diễn kịch mà đã là bản chất. Tú bà ra nghênh đón, vì từng gặp nhiều hạng người nên rất quen thuộc với đám con cháu thế gia này. Đây là những người tiêu tiền như nước, sao có thể chậm trễ, bà liền đón họ vào sảnh ngồi. Trên chiếc bàn bát tiên có tám mâm hoa quả tươi, sau khi hỏi khách đã dùng cơm hay chưa, bà liền sai a hoàn mang rượu Tam Bạch của Tô Châu ra. Ngoài ra còn có các món ăn vặt Tô Châu như bánh chiên rắc mè, bánh đút lò, bánh xếp nhiều lớp, ... bày khắp bàn.

Trương Ngạc liền lệnh cho Phúc Nhi lấy năm lượng bạc ra thưởng. Tú bà mừng rỡ, càng tận tâm cung phụng. Trương Ngạc nói:

- Tiểu sinh ngưỡng mộ Hầu Tuệ Khanh sắc tài song tuyệt, đặc biệt đến gặp. Nếu quả thực danh bất hư truyền, tiểu sinh nguyện bỏ ra số tiền lớn chuộc thân cho nàng ấy.

Tú bà nghe được, trầm nghĩ:

“Tuệ Nương Hồng Loan gặp thời rồi. Bảy ngày trước Phùng tướng công ra tám trăm lượng bạc, bốn ngày trước Chúc Triều Phụng ra một ngàn sáu trăm lượng, hôm nay lại có tú tài Thiệu Hưng này muốn chuộc thân cho Tuệ Nương, có điều...”.

Nghĩ đến đây, bà liền cười nói:

- Ba vị tướng công, tiểu nữ Tuệ Nương bệnh nhẹ không tiện gặp khách, thật có lỗi.

Trương Ngọc nói:

- Đừng giấu ta, lúc mới đến ta nghe nói có một thương nhân muốn chuộc thân cho Tuệ Khanh phải không?

Tú bà nghe thấy liền có chút ngượng ngùng. Chuyện này không giấu được rồi, nếu hai ngày sau mấy tú tài này lại đến thì khó mà giấu mãi, bà ta nói:

- Không giấu gì Trương tướng công, việc này không giả. Chúc Triều Phụng kia đã để lại bạc sính lễ, nhưng vì bận chút chuyện nên chưa cưới Tuệ Nương. Tuệ Nương xem như tạm ở lại đây, quả thực không tiện để cô ấy tiếp khách nữa.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 253

Chu Du đánh Hoàng Cái

Trường Nguyên hỏi:

- Đã viết hôn thư chưa?

Hôn thư chính là giấy chứng nhận chuyển nhượng khế ước bán thân.

Tú bà nói:

- Đã viết rồi, đợi ngày kia lấy đủ ngân lượng thì sẽ cho người giao hôn thư cho Chúc Triều Phụng.

Trường Nguyên nghĩ bụng:

“Hay lắm, hôn thư chưa giao thì vẫn còn đường xoay chuyển”

Hắn nói:

- Ta chỉ muốn gặp Tuệ Khanh một lần, còn chuyện khác sẽ tự thương lượng với Chúc Triều Phụng.

Tú bà còn đang chần chừ, Trương Ngạc cả giận nói:

- Đừng nên từ chối, gặp một lần thì bà có bị tổn thất gì đâu. Tuy ta là người đọc sách, nhưng khi nổi giận cũng không nhẹ đâu.

Tú bà đành phải sai a hoàn đi mời Tuệ Nương. A hoàn vào trong một lúc, trở ra nói rằng Tuệ Nương không chịu gặp khách, tú bà đành đích thân đi mời. Lát sau, a hoàn và tú bà ở hai bên dìu một cô gái đi ra. Trương Nguyên đưa mắt nhìn qua, trông thấy một cô gái tuổi chừng đôi mươi, mái tóc đen tuyền, mày cong trắng non, bàn tay búp măng mềm mại ẩn trong tay áo, dưới váy là đôi gót sen nhỏ nhắn. Mặt trái xoan, cằm đầy, dung mạo chỉ ở tầm trung, hơn nữa lại không son phấn, vẻ mặt u buồn, nhìn qua thì cũng bình thường. Nữ nhân thanh lâu ở Tô Châu không thiếu người đẹp hơn Hầu Tuệ Khanh, nhưng mỗi người đều có nhân duyên của riêng mình. Phùng Mộng Long chính là mê luyện nàng Tuệ Khanh này.

Hầu Tuệ Khanh vén váy thi lễ với ba người Trương Nguyên, rồi xoay người muốn đi vào, Trương Nguyên nói:

- Hầu cô nương xin đợi chút, tại hạ có chuyện muốn nói.

Hầu Tuệ Khanh không ngồi xuống, chỉ hơi nghiêng người đứng bên cửa, dáng vẻ động lòng người.

Trương Nguyên nói:

- Tại hạ nghe nói có một Phùng sinh đồ tình đầu ý hợp với Hầu cô nương, có ý muốn chuộc thân giúp cô. Vì sao cô nương nỡ bỏ Phùng sinh đồ mà lấy Huy thương, phải chăng là ngại Phùng sinh đồ bần hàn mà thích Huy thương giàu sang?

Hầu Tuệ Khanh vừa nghe thấy thì nước mắt như mưa, nàng khóc thút thít.

Tú bà liền trừng mắt nói:

- Các người đến vì Phùng tú tài sao?

Trương Ngạc nói:

- Ta không quen nhìn thương nhân ý có nhiều tiền chà đạp người khác. Tú bà đây chỉ thích tiền, còn nàng ấy không phải do bà sinh ra chứ?

Mặt tú bà đỏ bừng, tức giận nói:

- Ba vị tú tài thật không hiểu chuyện, giả như có một vật nào đó, lẽ nào ra giá cao lại không bán đi bán cho người ra giá rẻ mạt à?

Trương Nguyên quát lên:

- Hoang đường, Hầu cô nương đây là người sống rành rành, không phải đồ vật.

Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, đừng nói với bà ta những chuyện này. Tú bà chỉ biết tiền, đã vậy thì ta sẽ nói chuyện tiền với bà ta. Bà gọi Huy thương đến đây, chúng ta sẽ giáp mặt nói chuyện. Ha ha, nếu luận về phong lưu phóng khoáng, ta dám nói y không sánh bằng ta – Huy thương họ Chúc đó mấy tuổi rồi?

Tú bà lạnh lùng không đáp, đám a hoàn cũng không dám lên tiếng.

Trương Ngạc liền hỏi Hầu Tuệ Khanh, nàng thốn thức:

- Tiệp thiếp không biết, chỉ thấy râu tóc đã hoa râu.

Tú bà liền quát a hoàn dẫn Hầu Tuệ Khanh vào trong, Trương Ngạc nói:

- Đợi đã.

Rồi y nói với tú bà:

- Huy thương đó bỏ ra bao nhiêu bạc chuộc thân, ta cũng theo đó mà ra, ta muốn Hầu Tuệ Khanh.

Tú bà nói:

- Sao có thể lật lọng như thế?

Trương Ngạc nói:

- Đừng nói nữa, mau mau gọi Huy thương đó tới, bằng không ta sẽ đưa Hầu Tuệ Khanh đi ngay bây giờ. Cho dù là mời nàng ấy đến Sơn Âm lưu lại mấy tháng, bà làm khó dễ ta được sao?

Tú bà vội nói:

- Tú tài Sơn Âm các người ước hiếp trên đầu người Tô Châu như ta à?

Trương Ngạc nói:

- Bà có thể ra ngoài hét như thế, đi báo quan cũng được.

Tú bà hết cách, đành sai người ra ngoài ọ hoa đào ở Xương Môn tìm Chúc Triều Phụng. Mục Chân Chân theo lệnh Trương Nguyên nói thầm vài câu với Hầu Tuệ Khanh, mắt nàng tức thì sáng lên. Nàng cắn môi, thi lễ với đám người Trương Nguyên rồi lui đi.

Ba người thông thả nhắm rượu. Khoảng một canh giờ sau thì ngoài cửa có tiếng bước chân, khoảng bảy, tám tên hầu xông vào đứng ở hành lang, theo sau là chiếc kiệu mây tiến vào. Một phú ông hơi béo, râu tóc hoa râm xuống kiệu, kêu lên:

- Vương Lục Ma!

Tú bà đó ra đón, xì xào to nhỏ một hồi. Phú ông này là Chúc Triều Phụng, sau khi đưa mắt quan sát đám người Trương Nguyên thì cười lạnh một tiếng, lão nói:

- Chập tối Chúc mỗ còn phải gặp Trần phủ tôn, không rảnh ở đây dây dưa, hiện giờ sẽ đưa Tuệ Nương đi.

Đám người hầu liền đồng thanh đáp ứng, tỏ rõ uy thế áp đảo.

Trương Ngạc giận dữ, đứng bật dậy nói:

- Ông dựa vào cái gì mà dẫn Hầu Tuệ Khanh đi, đưa khế ước ra cho ta xem!

Trương Đại cười lạnh nói:

- Mở miệng ra thì nhắc Trần phủ tôn, sợ quá đi.

Chúc Triều Phụng nói:

- Ta đã bỏ ra bốn trăm lượng bạc đặt trước.

Vừa phát tay, liền có người hầu kéo rương bạc nhỏ đến. Nắp rương mở ra, bên trong là bạc thuần hai mươi lượng một thỏi chất đầy rương.

Chúc Triều Phụng nói:

- Vương Lục Ma, đây là một ngàn hai trăm lượng bạc, cộng với bốn trăm lượng hôm kia, tiền chuộc thân đã giao rõ, bà giao cho ta hôn thư chấp thuận đi.

Trương Ngạc nói:

- Vương Lục Ma, ta cũng đã đặt tiền. Nếu vị Chúc thương nhân này đã bỏ ra một ngàn sáu trăm lượng để chuộc Tuệ Nương, vậy ta ra một ngàn tám trăm lượng.

Chúc Triều Phụng nhìn tú bà, hỏi:

- Vương Lục Ma, đây là ý gì, một nữ cưới hai chồng sao?

Tú bà chưa kịp trả lời, Trương Ngạc nói:

- Vương Lục Ma hãy khoan xen vào chuyện của ta và Huy thương này, tiền chuộc thân tăng thì bà có lợi, có sao không làm?

Y quay sang nói với Chúc Triều Phụng:

- Thu hồi ngân lượng của ông rồi biến đi, đừng lấy Trần phủ tôn ra dọa người. Giờ ta có thể cùng ông đi gặp Trần phủ tôn, thương nghị giá cả mua thiếp.

Chúc Triều Phụng rất tức giận, lão nói:

- Vậy được, ta ra giá hai ngàn lượng.

Trương Ngạc không hề chớp mắt, đáp trả:

- Ta ra hai ngàn năm trăm lượng.

Chúc Triều Phụng trừng mắt nhìn Trương Ngạc:

- Ta ra ba ngàn lượng.

Trương Ngạc nói:

- Ba ngàn năm trăm lượng.

Chúc Triều Phụng lại quan sát đám người Trương Ngạc, cười lạnh nói:

- Ngân lượng là thứ cứ mở miệng ra nói là có sao, người muốn ra ba ngàn năm trăm lượng thì lấy ra ta xem.

Trương Ngạc nói:

- Để cho ông biết khó mà lui là chuyện của riêng chúng ta, nhìn ngân lượng là chuyện của ta và Vương Lục Ma. Ông cứ việc đến gặp Trần phủ tôn của ông đi, ông đi rồi ta sẽ cho người hồi thuyền lấy ngân lượng, sau đó đưa Tuệ Nương lên đường.

Chúc Triều Phụng cười lạnh:

- Ta ra bốn ngàn lượng, hiện ngân ở đây, có bản lĩnh thì người cứ tăng giá. Hôm nay ta không đi, xem người sáng mắt ra.

Trương Ngạc bật cười, hỏi:

- Ông thật sự bỏ ra bốn ngàn lượng chuộc thân cho Tuệ Nương sao?

Chúc Triều Phụng thoáng có cảm giác bị mắc bẫy, lúc này chỉ có nước chống chế, nói:

- Bốn ngàn lượng là cái thá gì, thế nào, người không tăng giá sao?

Trương Ngạc hỏi:

- Sao không nhượng lại Tuệ Nương cho ta với giá ba ngàn năm trăm lượng, xem ta có thể bỏ ra nhiều ngân lượng đến vậy không?

Chúc Triều Phụng hoảng hốt.

Trương Ngạc cười ha hả, nói với tú bà:

- Vương Lục Ma, tự xưng bà có thêm hai ngàn bốn trăm lượng, nên cảm tạ ta thế nào đây?

Chúc Triều Phụng tức giận, rống lên:

- Vương Lục Ma, bà tìm hai tên tú tài vô lại chọc tức ta, đây là lừa gạt tổng tiền, ta muốn cáo quan!

Huy thương rất hay kiện tụng, lấy thiếp, tranh tụng không sợ tốn tiền chỉ vì muốn thắng kiện. Nhưng Huy thương cũng rất khôn khéo, đây rõ ràng là nâng giá bịp lão, sao lão có thể coi tiền như cỏ rác, đương nhiên không chịu bỏ ra bốn ngàn lượng.

Trương Nguyên thân nhiên nói:

- Gặp quan cũng chẳng sao, đây là Chu Du đánh Hoàng Cái, một người nguyện đánh một kẻ nguyện chịu, sao lại nói là lừa gạt? Chúc Triều Phụng ông không nguyện ra bốn ngàn lượng, cứ rẽ trái ra cửa rồi biến đi, lẽ nào còn chờ ta ép ông bỏ ra bốn ngàn lượng?

Chúc Triều Phụng hậm hực:

- Vậy ta không bỏ ra bốn ngàn lượng, nhượng lại cho các người, các người móc ra ba ngàn năm trăm lượng đi.

Trương Nguyên cười nói:

- Thương nhân như ông sao hồ đồ vậy, không biết chỉ có cạnh tranh thì mới nâng giá được à, nếu ông đã rút lui thì bên ta không cần bỏ ra ba ngàn năm trăm lượng. Hơn nữa là do ông lật lọng trước, muốn chuộc thân cho Tuệ Nương thì đưa bốn ngàn lượng đây, cáo quan cũng vô ích.

Nói rồi hần phe phẩy chiếc quạt trong tay:

- Chiếc quạt này là do danh gia chế quạt Tô Châu – Thẩm Thiệu Lâu làm ra, đáng giá ba lượng bạc. Giờ ta bán cho ông với giá ba trăm lượng, ông muốn chứ, nếu không cần thì ông đi cáo trạng ta à?

Trương Đại, Trương Ngạc bật cười.

Chúc Triều Phụng thấy mình có lý nhưng không nói được, vô phương đấu thắng tú tài. Lão chỉ nhắm vào tú bà lý luận:

- Vương Lục Ma, hôm trước ta đã bàn rõ với bà, giờ có một ngàn sáu trăm lượng ở đây, ta chỉ muốn đòi người. Nếu hôm nay bà không giao người, ta sẽ đập nát chỗ này, bà tin hay không?

Tú bà mới đầu thấy hai bên không ngừng tăng giá, lòng thầm mừng rơn, một Tuệ Nương bằng tới ba người, vì vậy luôn im lặng đứng một bên. Nhưng lúc sau lại cảm thấy bất thường, ba tú tài này có vẻ như muốn đuổi Chúc Triều Phụng đi, lão vừa đi thì họ mới vu khống, sao chịu bỏ ra nhiều bạc đến thế. Cho nên lúc này thấy lão hỏi mình, tú bà vội nói:

- Tuệ Nương đương nhiên là của Chúc Triều Phụng.

Thối tham tiền vẫn không chừa, bà lại tiếp lời:

- Có điều một ngàn sáu trăm lượng bạc thì hơi ít, ta cũng không cần bốn ngàn lượng của ông, ba ngàn lượng thì thế nào?

Lúc này bỗng có tiếng nữ nhân hét lên:

- Không xong rồi, Tuệ Nương tự sát rồi, Tuệ Nương đã treo cổ!

Tú bà kinh hoảng, lật đật chạy vào trong.

Trương Nguyên kinh ngạc thốt lên:

- Sao Tuệ Nương lại tự sát!

Nhờ Vũ Lăng báo tin, Phùng Mộng Long và Trần sinh đồ cùng chạy đến. Đột nhiên nghe thấy Tuệ Nương tự vẫn, Phùng Mộng Long tin là thật, đau xé tâm can, ai oán thốn thức:

- Tuệ Nương!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 254

Bốn vách hoa sen ba mặt liễu

Rồi y chạy vào trong, Trần sinh đồ cũng thất kinh, Trương Nguyên trước đó không nói chuyện này cho bọn họ, biểu hiện lúc này hiển nhiên rất thật.

Trương Ngạc kéo một a hoàn hầu rượu tới, hỏi:

- Sao Tuệ Nương lại tự vẫn?

A hoàn sợ đến mức đờ đẫn, nói lắp bắp:

- Tuệ Nương muốn được gả cho Phùng tú tài, không muốn Chúc Triều Phụng. Chúc Triều Phụng bỏ ra nhiều bạc, Lục ma liền ép Tuệ Nương, cô ấy khóc!

Trương Ngạc hỏi:

- Ai là Phùng tú tài?

A hoàn nói:

- Là người mới chạy vào trong.

Trương Ngạc đi ngang qua đập đổ rương bạc, chỉ vào Chúc Triều Phụng mắng:

- Lão già đáng ghét, ý vào chút tiền thối nát này cưỡng ép chia rẽ tình nhân. Giờ thì có người chết rồi, đừng hòng đi, mau đến gặp quan, không phải ông muốn gặp Trần tri phủ ư, giờ đi nào!

Nói rồi y sai a hoàn vào trong xem Tuệ Nương có cứu được hay không.

Hôm trước khi Chúc Triều Phụng bàn việc chuộc thân Hầu Tuệ Khanh với Vương Lục Ma, lão đã biết có tú tài họ Phùng muốn chuộc thân cho nàng ấy. Phùng tú tài ra tám trăm lượng, Chúc Triều Phụng muốn có bằng được nên lập tức tăng lên một ngàn sáu trăm lượng. Tú bà yêu tiền, đương nhiên phải bức Tuệ Nương gả cho Chúc Triều Phụng rồi.

Chúc Triều Phụng chỉ cười lạnh, lão dễ gì bị dọa đến thế. Lão lường trước đây là Vương Lục Ma cùng mấy tú tài hợp kế lừa tiền lão, không sớm không muộn lại tự vẫn vào lúc này, lão nói:

- Vậy gặp quan nói rõ đi, ta không sợ ai hết.

Trần sinh đồ tức giận nói:

- Đồ gian thương, bức chết người ở phủ Tô Châu ta rồi còn dám lớn lối, ta đi gọi người tới.

Dứt lời y xoay người rời đi.

A hoàn khi này lao ra hét lên, mặt sợ đến tái nhợt:

- Tuệ Nương tắt thở rồi, người không động đậy gì hết!

Chúc Triều Phụng thấy thần tình a hoàn không chút giả dối, tức thì liền hoang hoang:

- Can gì đến ta, giờ đến quan phủ nói rõ đi.

Lão vừa nói vừa ngồi vào trong kiệu.

Trương Ngọc quát lên:

- Đừng để hung phạm chạy thoát!

Năng Trụ, Phùng Hồ không sợ đối phương đông người, liền xông vào ẩu đả với đám người hầu của Chúc Triều Phụng. Chúc Triều Phụng ngồi lên kiệu, chạy về phía Xương Môn trong sự bảo vệ của đám người hầu, có tên hầu tiện thể ôm luôn rương bạc chạy theo. Năng Trụ đuổi đến trước cửa, tung cước đá ngã, tên hầu lồm cồm bò dậy, mót lấy hai thỏi bạc rồi chuồn thẳng.

Mùng sáu tháng sáu nhĩ tiệc tổ chức tại Chuyết Chính viên, Phùng Mộng Long cùng anh là Phùng Mộng Quế đều đến tham gia. Phùng Mộng Long đương xuân phong đắc ý, tối qua Hầu Tuệ Khanh đến đến nhà y. Tú bà Vương Lục Ma của Lưu Phương quán bị dọa không nhẹ, nghe Hầu Tuệ Khanh treo cổ tự vẫn liền gấp gáp chạy vào. Bà thấy nàng ấy nằm trên mặt đất, đoạn lựa buông xuống từ xà nhà, vết đỏ hằn rõ cổ Tuệ Khanh, trước đó đã ngừng thở, nhờ Phùng Mộng Long hô hấp nhân tạo lại xoa ngực lắc tay mới cứu được. Tiếp đó mời thầy thuốc đến chẩn trị, thầy thuốc nói khi treo cổ đã làm gãy xương cổ, e là sau này bị liệt. Phùng Mộng Long vẫn không từ bỏ, nguyện chuộc thân cho Hầu Tuệ Khanh, đón về nhà chăm sóc. Vương Lục Ma dù sao vẫn là đàn bà, hoảng đến mức không còn chủ ý, thấy Phùng Mộng Long chịu ra tám trăm lượng chuộc thân liền viết ngay hôn thư, ký tên chấp thuận rồi giao cho Phùng Mộng Long. Sau khi thu dọn một số đồ dùng hàng ngày của Hầu Tuệ Khanh, ngay đêm đó y liền đưa nàng về nhà.

Tại đình Hà Phong Tứ Diện ở Chuyết Chính viên, Trương Ngọc bắt gặp Phùng Mộng Long liền thấp giọng cười hỏi:

- Tử Do huynh, đêm qua vui không?

Phùng Mộng Long lặng lẽ nói:

- Đa tạ hiền huynh dùng diệu kế giúp đỡ, ta xin ghi nhớ.

Hôm qua Phùng Mộng Long còn tưởng Hầu Tuệ Khanh treo cổ bị thương, ngờ đâu khi đón về thì nàng ấy tự xuống kiệu, quỳ xuống cảm tạ ân nghĩa của Phùng lang, rơi lệ vì hạnh phúc. Ngày trước nàng cùng Phùng Mộng Long phổ sơn ca, xướng Ngô khúc, xúc động vì câu “Tình chẳng hay đến từ đâu, ngày càng sâu đậm, người sống có thể chết, chết có thể sống” trong đề ký “Mẫu Đơn đình” của Thang Hiến Tổ. Còn hôm nay, Phùng Mộng Long vẫn muốn chăm sóc Tuệ Khanh khi tưởng rằng nàng bị thương ở cổ, thơ Ngư Huyền Cơ có viết: “Dễ cầu vật vô giá, lại khó cầu tình lang”, Hầu Tuệ Khanh thấy mình là nữ nhân hạnh phúc nhất thiên hạ, đối với sự dịu dàng của nàng dành cho Phùng Mộng Long đêm qua không nên nói cho người ngoài biết.

Tông Dực Thiện nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử huynh, thương nhân đó vô cớ tổn hao một ngàn sáu trăm lượng, e là sẽ không bỏ qua.

Trương Nguyên nói:

- Bốn trăm lượng ở chỗ Vương Lục Ma, nếu bà ấy tham tiền không sợ phiền phức thì cứ giữ lại ngân lượng, còn nếu sợ thì sẽ trả lại, đó là chuyện của Vương Lục Ma, chúng ta hơi đâu mà quản... Còn một ngàn một trăm sáu mươi lượng kia, so với việc trả cho lão ta, chi bằng dùng làm việc thiện. Cứ xem như chúng ta nhặt được tiền quyên góp cho viện dưỡng tể Trường Châu, hơn nữa sự tình ở Lưu Phương quán cũng đã lan truyền. Thương nhân ỷ nhiều tiền chia rẽ người hữu tình, suýt nữa bức chết người, dân chúng Tô Châu rất thông hận hạng người này, ta đoán Chúc Triều Phụng chỉ còn nước ngậm bồ hòn, nào dám xuất đầu lộ diện ở Tô Châu nữa.

Trương Đại nói:

- Nhưng quan sứ ở viện dưỡng tể Trường Châu được lợi rồi, chắc chắn họ sẽ cắt xén.

Năm Hồng Vũ thứ năm, Chu Nguyên Chương lệnh các quận huyện cả nước thiết lập viện dưỡng tể, nhận nuôi người bần hàn, tàn tật không nơi nương tựa. Phủ Tô Châu có hai viện dưỡng tể, một ở huyện Ngô, một ở tây bắc lầu canh Trường Châu... Chập tối hôm qua, ba huynh đệ Trương Nguyên đi cùng với Phạm Văn Nhượng, quyên tặng một ngàn một trăm sáu mươi lượng cho viện dưỡng tể Trường Châu. Tiểu quan lại quản lý viện dưỡng tể vừa kinh vừa mừng, y không quen biết ba tú tài này, nhưng lại nhận ra Phạm Văn Nhượng Phạm Hiếu Liêm là nhân vật lớn ở huyện. Tiến sĩ đều đã làm quan, ở địa phương thì cử nhân là lớn nhất. Phạm Văn Nhượng dặn dò tiểu quan lại mua gạo cứu tế và vải phân phát cho dân nghèo, các khoản phải rõ ràng, cuối năm y sẽ cùng ba vị quyên góp tổng duyệt lại, tiểu quan lại vâng vâng dạ dạ làm theo.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Tham ô cắt xén khó mà tránh được, chỉ cần một nửa số bạc quyên góp đến tay dân nghèo thì không tệ rồi, đây là Tô Châu, không phải là kho lương Dương Hòa ở Thiệu Hưng của ta.

Vì chuẩn bị vội vàng nên hôm nay chỉ có hơn sáu mươi người tham gia nhĩ tiệc tại Chuyết Chính viên, trong đó có ba mươi ba sinh đồ cùng đồng sinh (học trò nhỏ tuổi) của huyện Gia Định và Côn Sơn, mười ngày trước họ đã tham gia nhĩ tiệc tại Dự viên ở Thượng Hải. Vì biết Trương Nguyên chọn tuyến đường Tô Châu đi Nam Kinh, ba mươi ba người này mấy ngày trước đã đến phủ thành Tô Châu đợi sẵn, Phạm Văn Nhượng thông báo tổ chức nhĩ tiệc ở Chuyết Chính viên vào ngày sáu tháng sáu, họ đều tới tụ hội. Lần trước nghe Trương Nguyên luận về văn bát cổ ở Dự viên, dư vị đọng qua mấy ngày, họ tiếp thu được rất nhiều. Nhưng hôm nay Trương Nguyên không luận giảng, chỉ đơn thuần giao tiếp ăn uống với mọi người.

Phần lớn người dự tiệc đều ngưỡng mộ danh tiếng Tiểu Tam nguyên của Trương Nguyên. Ngoại trừ Phạm Văn Nhượng, còn có một người họ Văn tên Chấn Mạnh, tự Văn Khởi cũng là cử nhân, cháu cố của Ngô Môn đại họa gia Văn Chính Minh. Khi Phạm Văn Nhượng giới thiệu Văn Chấn Mạnh, Trương Nguyên cười nói:

- Văn Hiếu Liêm, ngưỡng mộ đã lâu.

Văn Chấn Mạnh hơn ba mươi tuổi, dáng người cao lớn, ánh mắt sắc sảo ám chút ngạo khí, không thích khách sáo. Thấy Trương Nguyên xuất ngôn khách khí, y liền cất lời hàm ý chế nhạo:

- Trương công tử ngưỡng mộ ta ở chỗ nào?

Trương Nguyên cười đáp:

- Văn Hiếu Liêm gia học uyên thâm, say mê “Sở từ”, chuyên trị “Xuân Thu”, thư pháp tông Nhị Vương (tức Vương Hi Chi) của Đông Tấn, họa kỹ sánh với tứ gia cuối thời Nguyên, làm người cương chính cao thượng, tại hạ ngưỡng mộ Văn Hiếu Liêm đã lâu.

Văn Chấn Mạnh có chút kinh ngạc, hôm nay y đến Chuyết Chính viên chỉ vì nhất thời nổi hứng, xem thử Trương Giới Tử đảo Đống rốt cuộc là nhân vật thế nào. Mới đầu Phạm Văn Nhượng cũng không hay là y muốn đến, vốn nghĩ sự ngưỡng mộ của Trương Nguyên chỉ là thuận miệng nói ra, nào ngờ hẵn lại hiểu rõ mình. Dù y có chút danh tiếng ở Trường Châu, nhưng rốt liên tiếp sáu lần thi hội, thanh danh thiếu niên tài tử cũng dần nhạt đi. Lúc này nghe thấy Trương Nguyên khen ngợi mình, y cười khổ tự giễu:

- Trương công tử hiểu rõ tại hạ như lòng bàn tay, chẳng qua còn một chuyện chưa nói. Tại hạ đến kinh thi hội lần thứ bảy, bảy lần đều rớt, việc này xem ra cũng nổi. Ca khúc trẻ con Tô Châu hát rằng: “Văn Văn Khởi,

rớt bảy lần, đến thành đi thi gấp, trở về tay áo che mặt”, người đó chính là tại hạ.

Trương Nguyên thăm nhủ: “Rớt lần thứ bảy à, vậy còn phải thi thêm ba lần nữa.”

Trương Nguyên thuộc sử cuối thời Minh. Văn Chấn Mạnh này là nhân sĩ nổi tiếng chính trực vào năm Thiên Khải và Sùng Trinh, tính tình khá giống Tông Dực Thiện tiên sinh, cũng là nhân vật nổi tiếng của đảng Đông Lâm. Vào năm Thiên Khải, y buộc tội thái giám Ngụy Trung Hiền, bị đình trượng cách chức. Vào thời Sùng Trinh, y nhậm chức giảng quan Diên nhật giảng (giảng luận kinh sử cho đế vương) trong cung. Có lần nghe giảng, Sùng Trinh ngồi bắt chéo chân, Văn Chấn Mạnh ngậm miệng không nói, trừng mắt nhìn chân của Sùng Trinh. Việc này khiến Sùng Trinh rất xấu hổ, ông liền dùng tay áo che đi đầu gối, sau đó từ từ hạ chân xuống. Còn có một nguyên do khiến Trương Nguyên có ấn tượng sâu sắc với Văn Chấn Mạnh, Văn Chấn Mạnh đậu Trạng nguyên Nhâm Tuất vào năm Thiên Khải thứ hai, ứng với năm 1622 Công Nguyên, mà hiện tại là năm 1614, Văn Chấn Mạnh còn phải bị hai lần thi rớt tra tấn.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 255

Giai Lệ Địa (1)

Trương Nguyên nói:

- Văn Hiếu Liêm đại tài, tạm thời thi cử khó khăn, sớm muộn gì cũng đến lúc danh chấn thiên hạ.

Phạm Văn Nhượng liền nói:

- Hôm nay tụ hội, không thể không có luận văn chất vấn. Văn huynh và Trương công tử đều chuyên trị “Xuân Thu”. Hôm nay hạnh ngộ, cứ ở đình Hà Phong Tứ Diện này sướng ngôn “Xuân Thu”, thế nào?

Văn Chấn Mạnh có chút thiện cảm với Trương Nguyên, có cương trực đến đâu thì cũng muốn nghe người khác khen ngợi, y nói:

- Vậy phải thỉnh giáo Trương công tử rồi.

Trương Nguyên nói với Phùng Mộng Long:

- Tử Do huynh cũng trị “Xuân Thu”, cùng biện luận luôn đi.

Đình Hà Phong Tứ Diện đơn hiên sáu góc, bốn mặt thông thoáng. Đình nằm giữa mặt nước, đứng trên đình ngắm lá sen trong hồ cao ngút, hoa sen nở rộ, cảnh liễu lất phất bên bờ, có câu đối rằng: “Tứ bách hà hoa tam diện liễu, bán đàm thu thủy nhất phòng sơn”. (Bốn vách hoa sen ba mặt liễu, nửa đầm thu thủy một vách tường) Trương Nguyên ngồi trên ghế trong đình

cùng Văn Chấn Mạnh và Phùng Mộng Long, gần trăm chư sinh vây quanh thính giảng “Xuân Thu”. Vào thời Minh, “Xuân Thu” có địa vị cực cao, Chu Nguyên Chương lấy “Xuân Thu” đứng đầu các bộ kinh, cho rằng Khổng Tử làm “Xuân Thu”, rõ tam cương (quan hệ đạo đức quân thần, phụ tử, phu phụ), ghi cửu pháp (các cách trị thiên hạ), vì quy phạm bách vương, tu thân lập chính nằm ở trong đó. Khi thi đình lấy chức Trạng nguyên, các tiến sĩ thường lấy “Xuân Thu” làm kinh gốc, kinh gốc của Văn Chấn Mạnh toàn là “Xuân Thu”. Dù vậy, do “Xuân Thu” phức tạp nên chư sinh vẫn muốn trị tứ kinh (*) còn lại, chung quy Trạng nguyên ba năm chỉ có một, họ không dám vọng tưởng.

(*) Ngũ kinh gồm Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Phùng Mộng Long am hiểu “Lân kinh chỉ nguyệt”, Văn Chấn Mạnh là cử nhân nhược quán (chỉ người 20 tuổi), những sách điển tịch liên quan đến “Xuân Thu” không có cuốn nào hai người chưa đọc. Mà Trương Nguyên thông minh hơn người, theo học hai vị đại nho là Hoàng Nhữ Hanh và Tiêu Nhuận Sinh, lại có sáng kiến độc đáo của riêng mình. Ba người chất vấn từ sơ đến sâu, từ Xuân Thu nghĩa lý đến tam truyện (*) nói không ngừng, khiến người nghe phải nín thở.

(*) Tam truyện: ba bộ sách giải thích Xuân Thu, gồm “Tả truyện”, “Công Dương truyện”, “Cốc Lương truyện”.

Học vấn của hai người Phùng, Văn không thua Trương Nguyên, luận về đọc nhiều sách, hẳn không thể bì với hai người họ, nhưng hẳn thắng ở mạch trật tự rõ ràng. Với “Xuân Thu”, hẳn học sự phát triển liên mạch từ Tần – Hán đến Nguyên – Minh. “Xuân Thu” vừa là kinh vừa là sử, đến Ngụy Tấn Nam Bắc triều thì kinh sử phân riêng. Thời Minh, Lưu Tri Kỳ định rõ “Tả truyện” là điển hình của sử văn, mà “Văn tâm điêu long” của Lưu Hiệp thì là tông kinh. Từ cuối đời Tống đến nay, kinh sử lại hợp lưu, đây chính là văn học hóa của “Xuân Thu” học, đến cuối đời Minh thì càng rõ rệt hơn, đến văn bát cổ cũng bị văn học hóa, tiểu phẩm đã hóa, “Xuân

Thu” sao có thể tránh khỏi... Không chỉ có Phùng Mộng Long và Văn Chấn Mạnh bị ảnh hưởng mạnh, chư sinh dự thính giảng tại đình cũng vỡ lẽ. Cách giảng của Trương Nguyên về “Xuân Thu” học đi từ khởi nguyên đến khi phát triển phân lưu, mạch lạc rõ ràng, điều lý rành rẽ, khiến người khác có cảm giác mở rộng tầm mắt, vừa nhìn đã hiểu. Phùng Mộng Long và Văn Chấn Mạnh đọc sách tuy nhiều, nhưng thiếu đi sự lĩnh ngộ về hệ thống này của Trương Nguyên, đó là ưu thế của hắn, trong đó bao hàm cả lý luận học tập tiên tiến của hậu thế.

Tà dương ngả tây, bóng người tản loạn. Nhã tiệc ở Chuyết Chính viên chỉ trong một ngày ngắn ngủi, song để lại ấn tượng sâu sắc cho sĩ tử Tô Châu, chư sinh dự hội đều yêu cầu gia nhập Hàn Xã. Vì không thể lưu lại lâu ở Tô Châu, Trương Nguyên đã thỉnh Phạm Văn Nhược, Văn Chấn Mạnh và Phùng Mộng Long phụ trách việc dự trù phân xã của Hàn Xã phủ Tô Châu. Phạm Văn Nhược là xã đầu của phân xã Hàn Xã Tô Châu, Văn Chấn Mạnh và Phùng Mộng Long là xã phó, ba quy điều đầu tiên của Hàn Xã được chỉnh sửa đôi chút, không giới hạn tuổi tác. Bởi vì Văn Chấn Mạnh và Phùng Mộng Long đều hơn ba mươi lăm tuổi, quy điều hiện giờ có thể linh hoạt hơn. Suy cho cùng chỉ là tạm tiến hành, quy điều chính thức sẽ được thương nghị quyết định khi tụ hội lần đầu tiên của Hàn Xã được cử hành tại Sơn Âm vào tháng ba sang năm.

Ở Tô Châu ba ngày, Trương Nguyên tự thấy thu hoạch không ít. Hàn Xã đã mở rộng cục diện tại Tô Châu, hắn kết hảo hữu cùng Phùng Mộng Long và Văn Chấn Mạnh. Tuổi tác hai người Phùng, Văn đều lớn gấp đôi hắn, song họ chỉ dám luận giao ngang hàng với hắn. Trương Nguyên đối nhân xử thế điềm đạm, học thức tu dưỡng lại uyên thâm, không ai dám xem thường hắn nhỏ tuổi.

Mùng bảy tháng bảy sau Ngọ, Trương Nguyên xuất hành rời Tô Châu, trước hết ngồi thuyền qua sông Đại Vận đến Đan Dương. Vì sông Đại Vận ngoặt ở Thường Châu rẽ bắc chảy tới Trấn Giang, đám người Trương

Nguyên ngồi thuyền đến sông Cú Dung ở phía tây. Mấy năm trước Nam Kinh bộ Công Đinh Thượng thư đốc thúc dân đào mở rộng đường sông Cú Dung, sông Cú Dung được liên thông với sông Tần Hoài giúp giao thông đường thủy trở nên thuận tiện.

Phùng Mộng Long theo thuyền tiễn ba huynh đệ Trương Nguyên đến Thường Châu. Ở trên thuyền hai ngày, Phùng Mộng Long và Trương Nguyên đàm luận thoại bản, sơn ca, hí khúc cực kỳ ăn ý. Phùng Mộng Long đáp ứng trước cuối năm sẽ viết thành mười quyển mô phỏng thoại bản tiểu thuyết giao cho Hàn Xã thư cục ấn hành, mỗi quyển khoảng mười ngàn chữ, dự tính viết bốn mươi quyển, lấy tên “Cảnh thế thông ngôn”. Bốn mươi quyển “Cổ kim tiểu thuyết” tuy đã được Lục Thiên quán thư cục ấn hành, nhưng triều Minh không có luật bản quyền. Lục Thiên quán có thể in, thư cục khác cũng có thể in, Trương Nguyên đổi tên “Cổ kim tiểu thuyết” thành “Dụ thế minh ngôn” phát hành lần nữa.

“Dụ thế minh ngôn” và “Cảnh thế thông ngôn” có rồi, “Tĩnh thế hằng ngôn” cũng sắp sửa ra mắt. Ba bộ mô phỏng thoại bản tiểu thuyết “tam ngôn” nổi tiếng nhất triều Minh được xuất bản, Phùng Mộng Long nhất thời không suy nghĩ, không có kinh nghiệm thực tế cũng không sao, Trương Nguyên sẽ viết thư nhắc nhở y. Trương Nguyên đã thuộc “tam ngôn”, tuy không thể ngâm nga, nhưng có thể hiểu đại khái câu chuyện. Nào là “Kẻ bán dầu độc chiếm hoa khôi”, “Đỗ Thập Nương nổi giận gieo mình cùng rương báu”, Phùng Mộng Long chỉ cần căn cứ theo đại cương này suy diễn là được, không cần ngại chuyện tước nước.

Thế nào là tước nước? Những đoạn thơ từ miêu tả dung mạo nhân vật hoặc là mây mưa Vu Sơn (làm chuyện ấy) chính là tước nước.

Đầu giờ Thìn mừng mười tháng sáu, thuyền đến cửa kênh đào Thường Châu, Trương Nguyên và Phùng Mộng Long bịn rịn từ biệt, Phùng Mộng Long mướn thuyền khác quay về Trường Châu. Trương Nguyên tiếp tục lên đường, ngồi thuyền đến Đan Dương, lại chuyển qua sông Cú Dung. Sau

buổi trưa ngày mười lăm tháng sáu, thuyền đã đến Đông Thủy quan ở ngoại thành Nam Kinh, qua quan thì đến Thập Lý Tần Hoài.

Lăng thuyền xuôi sông, hai bên bờ nhà cửa sát rạt. Nữ lang Vương Vi nghiêm nhiên trở thành mỹ nhân dẫn đường, đầu đội nón trúc rộng vành che đi nắng cháy trưa chiều. Nàng đứng ở đầu thuyền chỉ phong cảnh hai bên sông, nói:

- Tên cổ của Kim Lăng là Giai Lệ Địa, áo mũ văn vật thịnh ở Giang Nam, văn chương phong lưu thịnh khắp nước, suối trong Bạch Hạ (tên gọi khác của Nam Kinh), quạt tròn lá đào, tông thất vương tôn, con cháu thế gia, mỹ nữ nhiều vô kể. Ba vị tướng công nếu nhàn rỗi, có thể tìm hiểu cổ đô lục triều ngàn năm văn hiến này... Trương Nguyên đứng cạnh Vương Vi, lời hướng dẫn này ứng với ký ức bốn trăm năm sau, phảng phất như mộng cũ chập chờn, vết tích khó tìm. Hắn lại nghĩ: “Ba mươi năm sau, cảnh tượng này sẽ hóa thành cây cỏ, điệu vũ khinh ca không thể nghe, danh hoa ngọc thảo không thể ngắm, lầu quán hóa bụi, mỹ nhân về đất, quả thực khiến người ta đau lòng. Để giữ lại những điều tốt đẹp đó, mình phải dốc sức ứng phó.”

Wang Vi có thể đoán ý qua vẻ mặt, thấy Trương Nguyên nghe nàng giới thiệu phong cảnh Tần Hoài, tài sĩ giai nhân, phong lưu vận sự một cách nghiêm túc, trong mắt mắt lại lộ vẻ bi thương. Nàng không khỏi cảm thấy kì lạ, hỏi:

- Giới Tử tướng công, sao lại lộ tướng Phật tử?

Trương Nguyên vừa nghe liền cười, đầu óc trở về nhân gian, hắn nói:

- Nghe giọng nói êm tai của nàng, bất giác trầm mê, mong rằng khi ta đầu bạc có thể quay lại Tần Hoài, phong cảnh như trước.

Wang Vi mỉm cười, sóng mắt lưu chuyển:

- Đến khi ấy, thiết nghĩ Giới Tử tướng công đã phong hầu báí tướng, kiêu thê mỹ thiếp, con cháu đầy đàn. Còn tiểu nữ không biết lưu lạc đến phương nào, có lẽ đã thành năm mồ hoang. Nếu Giới Tử tướng công ngẫu nhiên nhớ về ngày đầu năm đến Kim Lăng, liệu có lưu lại một mảnh ký ức?

Khi nói lời này, mới đầu nàng còn tươi cười, lúc sau lại cảm thấy thương tâm, khóe mắt ngấn lệ.

Phút chốc Trương Nguyên không biết an ủi ra sao, nghĩ ngợi một hồi rồi vẫn giữ im lặng.

Vương Vi lại mỉm cười, nói:

- Giới Tử tướng công không nói lời suông lấy lệ, chỉ giữ im lặng. Thật tốt quá, có dư vị.

Trương Nguyên nghe thấy tiếng cười trộm phía sau, quay lại bắt gặp Trương Ngạc đang đứng trong bóng râm cửa khoang nháy mắt với hắn, còn vẫy tay gọi hắn đến. Mục Chân Chân cũng đứng ở một bên, răng cắn chặt môi nhìn theo hắn, mặt thoáng ngượng ngùng.

Trương Nguyên không biết tam huynh nháy mắt làm gì, liền đi xuống đầu thuyền, vừa định mở miệng hỏi thì Trương Ngạc khoát tay, chỉ về phía Vương Vi vẫn đứng ở đầu thuyền, tỏ ý bảo Trương Nguyên quay đầu nhìn, biểu cảm trên mặt lại cứng nhả.

Trương Nguyên bị quay mòng mòng, liếc qua Vương Vi không thấy có gì bất thường, quả thực không hiểu y đang giở trò quỷ gì.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 255

Giai Lệ Địa (2)

Trương Ngạc kể tai nói:

- Khi này có bóng cây che rồi, đợi nắng chiều rọi đến là ổn, mau nhìn kìa!

Khi Trương Nguyên quay lại nhìn, lăng thuyền lướt nhanh về tây, nắng chiều vừa hay chiếu tới, Vương Vi càng trở nên xinh đẹp dưới ánh nắng. Khoan đã, còn nữa, thì ra là vậy!

Trương Nguyên xem như đã hiểu bộ dạng quỷ dị của tam huynh khi cứ muốn hẳn nhìn Vương Vi. Trời hè oi bức, Vương Vi chỉ bận áo vải mỏng manh, y đứng trong bóng cửa khoang có thể thấy hình dáng eo mỡm và đôi chân ẩn hiện dưới váy, nếu không phải bên trong còn có váy lót thì nhìn rõ hơn rồi. Tuy nhìn con gái người ta như thế thì hơi đáng khinh, nhưng thành thực mà nói, nàng ấy quả rất quyến rũ. Đường cong thắt lưng thấp thoáng hoàn toàn có thể phổ thành nhạc khúc lưu loát.

Vương Vi thấy Trương thị huynh đệ kể tai thì thầm, ánh mắt lóe lên, người thông minh như nàng vừa quan sát thì đã hiểu nguyên do. Phút chốc mặt đẹp phủ mây, cánh mũi chun lại, nàng bước vài bước xuống hiên nói:

- Hai vị tướng công, phi lễ chớ nhìn.

Trong lòng lại thầm cười: “Vị Trương công tử này, ngày thường có vẻ chín chắn điềm đạm, lúc này lại để lộ bản tính thiếu niên háo sắc không thua gì Trương Yến Khách.”

Trương Ngạc cười hì hì nói:

- Người không biết vẻ đẹp của Vương Vi cô thì xem như không có mắt. Ta không bị mù, cô đứng đó nên ta thấy thôi, nếu vờ đàng hoàng mà quay đầu không nhìn, thiên nhân trong lòng giao chiến thì khó chịu lắm. Vì vậy ta phải tận tình nhìn cho rõ, chuyện này cô phải oán chính mình chứ, là cô mê hoặc huynh đệ chúng tôi.

Vương Vi nói:

- Yến Khách tướng công lời lẽ thật hùng hồn, đây là luận về hồng nhan họa thủy sao?

Trương Đại tay cầm một chén trà bước tới, cất giọng hỏi:

- Nói gì vậy, cái gì mà hồng nhan họa thủy?

Trương Ngạc cười nói:

- Đại huynh bỏ lỡ cảnh đẹp rồi, đáng tiếc đáng tiếc.

Trương Đại không hiểu cho lắm, còn tưởng thật đã bỏ qua phong cảnh bên bờ, vội vàng phóng tầm nhìn từ cửa mui ra đến sau thuyền, luôn miệng hỏi:

- Đâu, đâu nào?

Trương Ngạc cười đến nghiêng ngả.

Vương Vi nói tránh đi:

- Phía trước là Vũ Định Kiều, tiểu nữ lên bờ tại đó. Dọc đường đa tạ ba vị tướng công chiếu cố, tiểu nữ vô cùng cảm kích.

Nói rồi nàng thi lễ với ba người họ.

Trương Nguyên, Trương Đại, Trương Ngạc đều chấp tay đáp lễ. Trương Đại nói:

- Mi Công đã phó thác, nào dám chậm trễ. Tu Vi cô nương thông tuệ đa tài, dọc đường ta cũng học hỏi được nhiều, như được tắm gió xuân vậy.

Trương Đại rất thành thực, có Vương Vi đồng hành, hành trình sông nước dài đằng đẵng mới không tịch mịch. Vương Vi luôn giữ khoảng cách đúng mực trong quan hệ với ba huynh đệ Trương thị, tạo thành một loại quan hệ nửa như tình bạn nửa lại không. Trương Đại huynh đệ cảm thấy ở bên nàng rất vui, có phần ấm áp, song không đến mức sinh lòng thấp hèn.

Trương Ngạc đành đặc nói:

- Tu Vi cô nương, đã đến Kim Lăng, cô không mời ba huynh đệ tôi uống rượu sao?

Wương Vi mỉm cười nói:

- Ba vị tướng công nể mặt, tiểu nữ cầu còn không được, vậy mời ba vị cùng lên bờ tại Vũ Định Kiều.

Trương Nguyên và Trương Đại đều cảm thấy không ổn. Hôm nay là mười lăm tháng sáu, ngày mười bảy phải đến Lễ Bộ báo danh, ngày mười tám là khảo thí nhập học Quốc Tử Giám. Vừa đến Nam Kinh đã chạy đi Khúc Trung cửu viện uống rượu hoa, nếu để giáo quan của Quốc Tử Giám biết được thì sẽ chuốc lấy phiền phức. Trương Đại nói:

- Đợi đến khi ta an định ở Quốc Tử Giám sẽ lại đến thăm Tu Vi cô nương, ta còn phải thỉnh cô nương dẫn ta đến thăm hỏi Mẫn lão tử.

Trương Nguyên sực nhớ một chuyện, liền nói:

- Nghe đâu quy củ Quốc Tử Giám cực nghiêm, không cho phép giám sinh ra ngoài, chẳng hay có thật như vậy?

Trương Nguyên từng hỏi chuyện Quốc Tử Giám với huynh trưởng Vương Bích Lâm của Vương Anh Tư. Vương Bích Lâm nói mỗi lớp có bốn mươi người, họ giao tấm “xuất cung nhập kính bài” cho sinh đồ trực nhật mỗi lớp giữ. Phàm là ai muốn ra ngoài đều phải có tấm bài này, một lớp bốn mươi người mỗi ngày chỉ có một người được ra, hơn nữa trước khi trời tối phải trở về, không được qua đêm ngoài Quốc Tử Giám.

Vương Vi cười nói:

- Quy củ Quốc Tử Giám nghiêm hay không tiểu nữ biết. Nhưng mỗi khi đêm lạnh yên tĩnh, trăng thanh gió mát, từ Vũ Định Kiều đến Trường Bản Kiều, trong cảnh tượng trâm hoa hẹn ước, nắm tay sánh đôi, bộ hành thối tiêu, điệu khúc lạnh lạnh đại khái đều là người trong Quốc Tử Giám.

Trương Ngạc bật cười ha hả:

- Vậy ta yên tâm rồi, bằng không chẳng khác gì ngồi tù, thật quá vô vị.

Trương Nguyên cũng cười, thầm nghĩ: “Ngày đó khi Vương Bích Lâm nói chuyện này, Vương Anh Tư cũng ở kế bên, vì vậy Vương Bích Lâm nâng mức nghiêm khắc của quy củ Quốc Tử Giám lên một chút, có thể thấy y rất dụng công ở Quốc Tử Giám.

Thuyền đến Vũ Định Kiều, Vương Vi lên bờ trước, tiểu tỳ Huệ Tương ôm hộp trúc, Tiết Đồng xách lồng chim, Diêu thúc gánh hành lý theo sau.

Họ đứng trên bờ hành lễ với ba người Trương Nguyên, đa tạ dọc đường chiếu cố.

Vương Vi nói:

- Ba vị tướng công đi tiếp năm, sáu dặm về hướng tây, lên bờ tại bến thuyền Chính Mã Doanh, nơi đó cách nha môn lục bộ không xa.

Trương Nguyên chấp tay nói:

- Đa tạ nhắc nhở.

Vương Vi mỉm cười, chỉnh lại nón trúc rộng vành trên đầu, xoay người đi về hướng U Lan quán ở Trường Bản Kiều. Lãng thuyền cũng rời Vũ Định Kiều tiếp tục hướng tây, Trương Ngạc nhìn theo bóng lưng yêu kiều của Vương Vi, cảm thán:

- Người đẹp đến thế, đồng thuyền nửa tháng với ba huynh đệ ta, vậy mà không hề tạp nhiễm. Là cô nương này cao khiết, hay do chúng ta vô năng?

Trương Đại cùng Trương Ngạc đều bật cười.

Trương Ngạc tiếp lời:

- Không biết cô gái này thích ai trong ba chúng ta hơn?

Y tự nói tự đáp:

- Thiết nghĩ không thể phân cao thấp, ba chúng ta đều anh tuấn hơn người, nữ lang đam hoa mắt, không biết yêu người nào mới tốt.

Trương Đại nói:

- Theo ta thấy thì cô gái này thích Giới Tử nhiều hơn.

Trương Ngạc cũng tán thành, song y lại nói:

- Nếu Giới Tử ân cần một chút, cô gái này chắc hẳn đã sà vào lòng rồi, Giới Tử lại giả vờ đang hoảng.

Trương Nguyên vội nói:

- Hai vị huynh trưởng, chúng ta đến đây để học, chuyện khác cũng có thể làm, nhưng đừng lấy khách át chủ nhé.

Cười đùa một hồi, thuyền đã sớm cập bến Chính Mã Doanh. Ba huynh đệ lên bờ dưới trời chiều, không định tìm khách điểm tá túc. Dù sao ở trên thuyền đã quen, đợi an định ở Quốc Tử Giám rồi tính tiếp, xem thuê phòng ở tạm. Tông Dực Thiện từng ở Nam Kinh mấy tháng, y nói từ Chính Mã Doanh đi hướng đông bắc chừng hai, ba dặm là đến nha môn lục bộ Nam Kinh, đi tiếp nữa thì đến Tử Cấm Thành. Sau khi Vĩnh Lạc đế dời đô tới Bắc Kinh, Tử Cấm Thành tại Nam Kinh vắng bóng Hoàng đế, chỉ còn vài vị thái giám ở lại, trong hai trăm năm chỉ có Chính Đức Hoàng đế quá vắng Nam Kinh.

Trương Nguyên đến quán rượu gần bến tàu ăn hoành thánh và bánh bột, không dám uống rượu, bởi vì chốc nữa phải bái kiến Tiêu Thái sử. Tông Dực Thiện nói Đạm viên của Tiêu Thái sử nằm gần nha môn lục bộ, cự ly không quá hai dặm.

Bánh bột và hoành thánh Nam Kinh rất nổi tiếng, là hai trong ẩm thực “bát tuyệt” ở Kim Lăng. Cái gọi là canh hoành thánh có thể nói là nhỏ mịn (hình dung sự tươi ngon), mì kéo có thể làm dai lưng (hình dung độ dai gân thịt), khẩu vị không tồi. Đám người Trương Nguyên chén no nê, khi tính tiền ra ngoài thì thấy trăng tròn đã treo trên đỉnh Tử Kim Sơn, thanh lãnh sáng ngời, đây chính là trăng tròn mười lăm.

Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Nguyên, Tông Dực Thiện, còn có Vũ Lăng, Năng Trụ cũng đi theo, Mục Chân Chân không cần nói cũng hối hả chạy theo thiếu gia. Trương Nguyên sai Lai Phúc mua ít hoa quả tươi

biểu Tiêu Thái sử. Mọi người đến Đạm viên xuất trình bài thiếp, một âm thanh sang sảng rất nhanh cất lên:

- Giới Tử, mọi người mới đến à, ta đợi mấy ngày rồi đó.

Trương Nguyên cửa nghe liền nhận ra giọng nói của Tiêu Nhuận Sinh. Tháng trước Tiêu Nhuận Sinh còn ở Hàng Châu, không ngờ cũng về Nam Kinh, hẳn vui vẻ nói:

- Nhuận Sinh huynh cũng đến rồi sao? Huynh xem, ta dẫn ai tới nè.

Tiêu Nhuận Sinh bước nhanh ra ngoài, lướt mắt qua mọi người, chấp tay thi lễ. Trông thấy Tông Dực Thiện, y liền mừng rỡ, cầm tay Tông Dực Thiện nói:

- Tông huynh cuối cùng đã thoát khỏi ràng buộc rồi à, từ khi huynh về Hoa Đình, gia phụ nhiều lần nhắc huynh, ông quả thật rất nhớ, thường hay than vãn.

Tông Dực Thiện cảm kích, hôm nay so với cuộc tao ngộ tại Hoa Đình Đồng phủ quả là một trời một vực.

Học Đạm viên chỉ rộng chừng bốn, năm mẫu; bố cục nhà, ao đình, hoa và cây cảnh tinh tế và hợp lý, tiến vào là bức tường, sau đó là phòng khách lớn, hai bên có phòng trà, phòng đánh đàn, có một Tàng thư lâu (lâu chứa sách) hai tầng là bắt mắt nhất. Phía sau Tàng thư lâu là nội viện, bên phải nội viện có một phật đường, đèn sáng, ánh vàng, Tiêu Hồng rất sùng Phật, chủ trương tam giáo hợp lại, có nhiều nghiên cứu về kiệt tác kinh điển Phật giáo.

Tiêu Hồng bảy mươi lăm tuổi hàng ngày tay đều không rời quyển sách, không ngừng viết lách, lúc này đang ở Tàng thư lâu chỉnh sửa lại bút ký < Tiêu Nhược hầu vấn đáp > mà mấy năm gần đây ông dạy học ở Kim Lăng,

Tân An, thấy Trương Nguyên và Tông Dực Thiện, Tiêu Hồng thậm chí rất vui mừng, nhưng lại nói:

- Trương Nguyên, lần này việc trò gây ra ở Hoa đình quá lớn, Nam Kinh lục bộ đều truyền đi rất huyên náo, rất nhiều quan lại truy cứu căn nguyên, biết trò là học trò của ta, liền tới đây hỏi lão phu đó.

Trương Nguyên cung kính nói:

- Học trò không dám nhiều chuyện, chỉ là may mắn gặp dịp, Đồng thị hoành hành ở hương lý, dân chúng phần nộ đến cực điểm, ắt có ngày tức nước vỡ bờ thôi ạ.

Ngay lập tức Trương Nguyên kể lại chuyện hôm đó cho thầy Tiêu nghe.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 256

Sóng lòng lay động

Tiêu Hồng im lặng hồi lâu, rồi hỏi thăm cha mẹ Tông Dực Thiện có bình an không, được biết đã được thu xếp ở trong nhà tỷ phu của Trương Nguyên tại Thanh Phố, Tiêu Hồng có chút trấn an nói:

- Dực Thiện, cha mẹ người đã thu xếp ổn thỏa rồi, vậy người cứ ở đây giúp ta chỉnh lý sách trước, sau đó mới mưu tính đường ra.

Lại nói với tam huynh đệ Trương Nguyên:

- Ba huynh đệ các người đã vào Quốc Tử giám học, thì phải chăm chỉ học hành, chớ hoang phí thời gian, Cố Thái Sơ tiên sinh mới nhậm chức Tế Tửu Quốc Tử Giám là đệ nhất thi hội năm Vạn Lịch thứ 26, là thám hoa thi đình, là người đoan chính, trầm tĩnh, học vấn tinh thâm uyên bác. Xét thấy những năm gần đây việc học hành ở Quốc Tử Giám buông thả, nên Cố Tế tửu phải nghiêm minh kèm cặp, đôn đốc chư sinh học hành, nhằm làm tái hiện lại cảnh nhân tài rầm rộ ở Nam Giám vào giữa những năm Vĩnh Lạc... Thái Sơ tiên sinh là bạn tốt của ta, tất sẽ quan tâm đến các người, các người chỉ cần dốc lòng học tập là được, không nên dựa vào bản tính thanh niên mà gây chuyện thi phi.

Ba người Trương Nguyên vâng dạ đồng ý, mãi tới khi trống báo canh hai mới cáo từ quay trở về bến. Tông Dực Thiện ở lại Đạm viên, hành lý của y đã được Lai Phúc và Phùng Hồ lấy từ trên thuyền mang tới..., khi

Tiêu Nhuận Sinh đưa ba huynh đệ Trương Nguyên ra cửa, có lời mời trưa mai tới Đạm Viên dự tiệc.

Buổi sáng ngày mười sáu tháng sáu, ba huynh đệ Trương Nguyên nhờ một kiệu phu dẫn đường, đi xem vị trí của Quốc Tử Giám..., một đoàn người từ bến tàu Chỉ Mã Doanh đi về hướng đông bắc, trên đường đi qua Đạm Viên, bởi vì buổi trưa phải tới đây dự tiệc, nên lúc này không vào. Kiệu phu dẫn đoàn người đi ba bốn dặm thì tới Thành Hiền phố, Nam Kinh Quốc Tử Giám chính là ở phía bắc của Thành Hiền phố, chùa Kê Minh ở phía nam, phía tây bắc là Khâm Thiên đài... đi tiếp thì là hồ Huyền Vũ trong xanh. Quy chế của Nam Kinh Quốc Tử Giám rất lớn, đi vài dặm, có ký túc xá của giám sinh (phòng đánh số), gần ba ngàn phòng, năm Vĩnh Lạc thứ hai mươi, Nam Giám (Nam Kinh Quốc Tử Giám) cường thịnh, có hơn chín ngàn giám sinh, sự chuẩn bị quy chế và cường thịnh của nhân văn trước nay chưa từng có, còn bây giờ..., Nam Giám suy bại, kém xa sự hưng thịnh năm đó.

Trương Nguyên bảo Lai Phúc và Vũ Lăng tìm một căn nhà yên tĩnh ở gần Thành Hiền phố, bất luận là tiền thuê có đắt, chỉ cần cách Quốc Tử Giám không quá hai dặm đường, thanh tịnh sạch sẽ, vậy là có thể thuê được. Tuy nghe nói giám sinh bắt buộc phải ở trong ký túc xá của nam nhi, nhưng Trương Đại, Trương Ngạc và Trương Nguyên đều có người hầu, những người hầu này chắc chắn không thể ở cùng trong ký túc xá được, nên phải thuê một căn nhà gần đó.

Giữa trưa, ba huynh đệ Trương Nguyên vội tới Đạm Viên, cùng dùng bữa trưa với cha con Tiêu lão sư, sau bữa trưa liền thưởng trà luận văn. Trương Nguyên là đệ tử của Tiêu Hồng, Tiêu Hồng đương nhiên phải hỏi hẩn về việc học hành hơn nửa năm nay. Trương Nguyên liền bẩm báo lại với thầy giáo về lĩnh ngộ và những cuốn sách đã đọc gần đây, Tiêu Hồng khen:

- Nghe nhiều, thấy nhiều mới chính là học nhiều biết rộng, bí quyết dưỡn tâm tính. Cái nghe nhiều thấy nhiều này không phải là tin vĩa hẻ, mà là nghe nhiều thì chọn được cái hay để theo, thấy nhiều thì biết nhiều, đây chính là sự học của thánh nhân, miệng nói không ăn thua, bắt buộc phải có thực tiễn.

Trương Nguyên, Trương Đại nghe Tiêu Hồng giảng giải non nửa canh giờ, cảm thấy thu hoạch rất nhiều, học vấn của Tiêu Hồng cụ thể, bình dị, thứ học vấn nói suông của Vương Học Mạt tuyệt đối không thể sánh bằng được, Trương Nguyên nói:

- Giáo quan của Quốc Tử Giám đâu có giảng thấu triệt được như thầy, học trò không tới Quốc Tử Giám nữa, ở luôn Đạm Viên này tháp tùng thầy, mưa dầm thấm lâu, cũng sẽ hơn hẳn tới Quốc Tử Giám.

Tiêu Hồng nói:

- Chớ có xem thường những người nghiên cứu học vấn trong thiên hạ, Tế Tửu Thái Sơ nam giám tế nghiên cứu học vấn cẩn thận nghiêm túc, ta cũng thường xuyên phải thỉnh giáo ông ta.

Trương Nguyên nói:

- Cổ Tế Tửu học vấn tuy giỏi, nhưng sẽ không kiên nhẫn dạy chúng con như thầy.

Tế Tửu tứ phẩm là ấn quan của Quốc Tử Giám, tương đương với hiệu trưởng trường đại học trung ương, thường sẽ không đích thân giảng bài cho học trò.

Tiêu Hồng cười nói:

- Lão phu tuổi già sức yếu, những ngày còn lại không nhiều, viết sách e còn không kịp, không có nhiều thời gian dạy bảo các người, trong số các

bác học, trợ giáo, học chính của Quốc Tử Giám cũng có nhiều người uyên bác, trong ba người đi cùng ắt có người là thầy ta, chỉ cần chịu học thì nơi nào cũng là học vấn cả.

Trương Nguyên nói:

- Thầy dạy rất đúng.

Thật ra Trương Nguyên có khả năng tự học rất lớn, chỉ cần có sách là được, sở dĩ tới Nam Kinh Quốc Tử Giám xin học chỉ là một phương diện, mặt khác là để kết bạn, để tìm hiểu quan trường và phố phường Nam Đô, tìm sự khiếm khuyết trong triều chính, suy nghĩ tìm tòi con đường giải quyết.

Thói quen của thầy Tiêu là sau bữa ăn phải nghỉ ngơi một lát, hôm nay vì hai đệ tử Trương Nguyên và Tông Dực Thiện này ở đây, hứng trí cao nên giảng hơi nhiều, lúc này bèn đi nghỉ ngơi, để con trai Tiêu Nhuận Sinh tiếp khách. Tiêu Nhuận Sinh hỏi han Trương Nguyên về chuyện của Hàn xã, bày tỏ rằng gã cũng muốn tham gia, Trương Nguyên đương nhiên là rất hoan nghênh.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Giới tử hiền đệ, có một việc ta phải nhắc nhở đệ, Nam Kinh Quốc Tử Giám tư nghiệp Tống Thời Miễn là môn sinh của Đồng Kỳ Xương, e sẽ làm khó đệ. Đương nhiên, Cố Tế Tửu và gia phụ có quan hệ khá thân thiết, vài ngày trước Cố Tế Tửu còn tới Đạm Viên bàn luận về đồ đồng và bia đá cổ với gia phụ, gia phụ có đề cập tới chuyện huynh đệ các người sẽ tới Quốc Tử Giám xin học. Tế Tửu nói ông ta thích nhất là thiếu niên tài năng, Cố Tế Tửu sẽ quan tâm chiếu cố, bản thân đệ bình thường cũng nên lưu tâm một chút.

Quốc Tử Giám Tư nghiệp là chính ngũ phẩm, trợ giúp đỡ Cố Tế Tửu quản lý mọi việc trong giám, tương đương với phó hiệu trưởng thực quyền.

Đồng Kỳ Xương là cây đại thụ, rắc rối khó gỡ, việc Trương Nguyên đánh đổ Đồng thị gây không ít phiền toái, nhưng Trương Nguyên lại không cảm thấy việc đánh đổ Đồng thị là hành động khinh suất liều lĩnh. Hắn không phải là quy phạm đạo đức, càng không phải là ông ba phải, sau này hắn còn có thể đắc tội với nhiều người hơn. Nói cách khác, ngồi ăn rồi chờ chết ai mà không biết chứ, hắn bèn nói:

- Đa tạ Tiêu huynh nhắc nhở, đệ sẽ lưu tâm.

Trương Ngạc cười lạnh nói:

- Một học quan ngũ phẩm có thể làm gì chúng ta?

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Yến Khách huynh chớ có coi thường nội giám học quan, đối với người ngoài không có quyền thế gì, nhưng đối với giám sinh thì có quyền cao lắm đó. Bây giờ còn khá hơn một chút, ít dùng hình phạt về thể xác, mà trước Chính Đức, học quan hơi một chút là đánh giám sinh, giám sinh bị đánh tới chết hoặc tàn phế đều có cả.

Trương Đại gật đầu nói:

- Tiêu huynh nói phải, ta nghe bậc cha chú đàm luận chuyện cũ, thời Hồng Vũ, Tế Tửu Tổng Nột nổi tiếng khắc nghiệt, giám sinh không chịu nổi ngược đãi, có người còn thắt cổ mà chết, có người còn bị bỏ cho chết đói.

- A!

Trương Ngạc trợn trừng mắt nói:

- Đại huynh, huynh dọa đệ đấy à, đây là Quốc Tử Giám sao, đây rõ ràng là nhà tù bộ Hình, ba huynh đệ chúng ta vạn dặm xa xôi tới đây lẽ nào là

tìm cái chết?

Tiêu Nhuận Sinh cười, nói:

- Đó là chuyện trước thời Chính Đức mới có, lúc đó, Học quan quyền uy vô cùng, giám sinh sợ Học quan như hổ. Gần đây ngược lại rồi, giám sinh vênh váo tự đắc, Học quan không dám quản thúc, nhưng Cố Tế Tửu lên chức nghe nói đã nghiêm khắc chỉnh đốn lại rồi.

Trương Nguyên nói:

- Nghiêm khắc một chút cũng tốt, chỉ cần đừng có hơi một tí là muốn đánh muốn giết, vậy thì ai còn dám vào học nữa.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Đúng vậy, giữa năm Hồng Vũ và Vĩnh Lạc, triều đình và nhân dân có rất nhiều việc bị gác lại đang cần phải làm, cần gấp số lượng lớn quan văn, giám sinh Quốc Tử Giám sau khi tốt nghiệp có thể đến tuyển quan ở bộ Lại. Bởi vậy giám quy tuy nghiêm, nhưng vẫn có chư sinh hăng hái xin vào giám học. Gần trăm năm nay, đặc biệt là sau thời Gia Tĩnh, tiến sĩ rất được trọng vọng. Quan mà không phải xuất thân tiến sĩ thì cao nhất chỉ làm tới chức tri phủ tứ phẩm, tuyệt đối không thể thăng quan hơn được. Hơn nữa trên quan trường dễ bị xa lánh và ghẻ lạnh, người xuất thân tiến sĩ cho dù bị trục xuất cũng còn có cơ hội phục chức. Mà người có xuất thân cử cống, một khi bãi quan thì sẽ không có ai nhắc tới nữa, trực tiếp bị xóa tên khỏi bộ Lại. Bởi thế các sĩ tử có chí khí đều không muốn thông qua giám sinh để làm quan, sợ bị người khác coi thường. Họ thà chịu khổ làm sinh đồ hay cử nhân, chỉ hi vọng sẽ đỗ tiến sĩ. Đương nhiên, các huynh đệ tới xin học là chuẩn bị cho kỳ thi hương năm tới, chứ không phải thông qua giám sinh để làm quan, thế thì khác nhau rất lớn.

Ba huynh đệ Trương Nguyên dùng bữa tối ở Đạm Viên, bái biệt Tiêu thái sử trở về bến tàu Chỉ Mã Doanh nghỉ ngơi, sáng hôm sau tới bộ Lễ

Nam Kinh báo danh. Trương Đại, Trương Nguyên đều coi là tuế cống, phải tiến hành thi nhập học, sau đó căn cứ vào thành tích thi để xếp lớp học.

Nam Kinh Quốc Tử Giám có sáu học đường, lần lượt là chính nghĩa, sùng chí, quảng nghiệp, tu đạo, thành tâm, suất tính, trong đó ba học đường chính nghĩa, sùng tâm, quảng nghiệp là lớp sơ cấp; hai học đường tu đạo, thành tâm là trung cấp; suất tính đường là lớp cao cấp, được thăng lên suất tính đường thì có thể tốt nghiệp tuyển quan bất cứ lúc nào.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 257

Lưu Cầu Vương tử

Trương Ngạc đã chi một ngàn hai trăm lượng bạc để mua suất giám sinh này, lại không cần phải thi nhập học, vào thẳng chính nghĩa đường học. Chắc hẳn Nam Kinh bộ Lễ và quan viên Quốc Tử Giám đều rõ, đối với các lệ giám này mà nói, có thi cũng mất công, chẳng lẽ thi không được thì trả lại tiền cho họ, không cho vào học Quốc Tử Giám nữa ư?

Chạng vạng hôm đó, ba huynh đệ Trương Nguyên dùng xong bữa tối ở tửu lâu gần bến tàu, thông thả đi về bờ sông Tần Hoài, ngồi ở mũi thuyền hóng mát, đứng dịp trăng tròn mười bảy tháng sáu sáng tỏ như gương, sóng tâm lay động, trăng thanh tịnh không một tiếng động, Trương Đại phiên muện nói:

- Trăng đẹp như này, mà cứ nằm ở đây sao?

Trương Ngạc lập tức đề nghị:

- Tối cầu Vũ Định thăm Vương Vi Cô, thế nào? Nhân tiện dò hỏi Lý Tuyết Y, so sánh một chút xem Vương Vi Cô và Lý Tuyết Y ai là Khúc trung đệ nhất danh kỹ?

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh ngày mai không phải thi, đêm nay có thể đi uống hoa tửu, thật tốt quá.

Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, chớ làm mất hứng, đừng có đạo đức giả, cùng đi đi.

Trương Nguyên nói:

- Tam huynh muốn đệ không làm mất hứng cũng được, nhưng không được hơi một tý lại nói là đệ đạo đức giả.

Trương Ngạc nói:

- Được, được, không nói đệ, cùng đi nhé, chưa biết chừng chừng ngày mai sau khi nhập giám xong không dễ mà ra ngoài được đâu. Nữ lang ở U Lan Quán kia ngày ngày đều mong chúng ta tới, mong chờ mòn mỏi, sao chúng ta nhẫn tâm được chứ.

Nói xong liền cười lớn.

Bỗng nghe bên thuyền một tiếng nói giòn giã như tiếng chim vàng oanh:

- Yến Khách tướng công chuyên nói nhảm sau lưng, thật khiến tiểu nữ tử khinh thường.

Lúc Trương Ngạc xấu hổ vội quay đầu lại nhìn, nhưng thấy một chiếc thuyền lá nhỏ không biết đã trôi tới bên thuyền du từ lúc nào. Nữ lang Vương Vi đứng ở mũi thuyền, ngẩng đầu nhìn ba huynh đệ họ, trên mặt còn nở nụ cười chế nhạo.

Việt Thuyền bơi trên mặt nước, nước chảy chậm rãi, mũi thuyền có một cái án nhỏ bằng gỗ mun, trên án có ba cái chén sứ, nước trà vừa rót đầy, mặt trăng trong chén khẽ lay động, khi ba người Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Nguyên cùng đứng dậy, mũi thuyền lún nhẹ, ánh trăng trong cốc chao đảo.

Trong tay nữ lang đang đứng ở mũi thuyền dưới trăng kia cầm một cái giỏ trúc, thứ trái cây trong giỏ hiện ra trong suốt sáng bóng dưới ánh trăng, tròn nhỏ, màu nhạt, giống như hạt chân trâu, giọng nói của cô gái giòn tan:

- Giỏ anh đào này mời ba vị tướng công thưởng thức.

Tiểu đồng tóc dài bên cạnh nữ lang cũng đưa một giỏ khác tới, nói:

- Đây là đào môn táo, nữ lang nhà nô tài mời ba vị tướng công nếm thử.

Trương Ngạc nhận lấy cái giỏ anh đào, Trương Nguyên nhận lấy giỏ táo, Trương Ngạc cười nói:

- Hồ thẹn, nhắc tào tháo, tào tháo liền tới ngay, cô nương thật đúng là hồ tiên, xuất hiện thần không biết, quỷ không hay.

Vương Vi cười nói:

- Tiểu nữ nhớ ba vị tướng công, thật là trông mòn con mắt, oán trách mãi không thôi, thấy ba vị tướng công không tới, liền gặt hết xấu hổ mà mang trái cây tới thể hiện thành ý, ba vị tướng công hiểu được ý của tiểu nữ chứ?

Thế này thì Trương Ngạc không còn gì đến nói. Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại liếc nhau, thầm nghĩ:

- Bị nữ lang này đùa giỡn trước mặt rồi.

Trương Đại nói:

- Tu Vi cô nương, mời lên thuyền bên này, thưởng trà, thưởng nguyệt, luận thơ, thế nào?

Thuyền đu ba mái chèo cao hơn nhiều so với cái thuyền nhỏ kia, nữ lang ngẩng mặt lên, búi tóc gọn gàng, vầng trán rộng, lông mày đẹp, môi đỏ

răng trắng, mỉm cười đáp:

- Không dám quấy rầy, ba vị tướng công ngày mai phải thi, tiểu nữ tặng chút trái cây tươi để bày tỏ thành ý, bây giờ đi về, cung chúc ba vị tướng công học tập thành công.

Chiếc thuyền nhỏ đẩy hai mái chèo, tuy là ngược dòng nhưng thuyền đi cũng không chậm, nhanh chóng biến mất dưới ánh trăng trên sông Tần Hoài. Lại có tiếng sáo rẽ nước vọng đến, ánh trăng mờ mờ, dòng nước chảy xiết, tiếng sáo cũng xa ngút ngàn dặm không thể nghe thấy nữa.

Mà ngay cả Trương Ngạc bản tính nóng vội cũng đợi cho tới khi không còn nghe thấy tiếng sáo nữa mới hỏi:

- Là Vương Vi thổi sáo sao?

Không ai trả lời, không dám xác định.

Trương Đại ngăn người, mê mẩn nói:

- Hai mươi bốn đêm trăng sáng bên cầu, ngọc nhân dạy thổi sáo ở nơi nào?

Trương Nguyên cười nói:

- Nữ lang này lại tới trêu chọc chúng ta.

Trương Ngạc nói:

- Giới Tử ngựa ngáy rồi?

Trương Nguyên cười 'hắc' một tiếng, nhặt lên một quả anh đào, cho vào miệng, cực ngọt, khen:

- Ngọt quá.

Hắn bảo bọn Mục Chân Chân, Tiểu Vũ đều tới nếm thử, lại hỏi Lai Phúc và Tiểu Vũ việc tìm thuê phòng tới đâu rồi?

Lai Phúc nói:

- Bên cạnh Kê Minh tự có một chỗ rất sạch sẽ thoáng mát, bên trong còn có hoa trúc cây cỏ, trước sau rộng khoảng hai mẫu, nhưng chủ nhà đó không muốn cho thuê nửa năm, nói muốn thuê thì thuê cả năm, tiền thuê một năm là ba mươi lượng bạc, thực sự rất đắt, tiểu nhân ngày mai lại đi hỏi thăm xem, tìm nhà đẹp mà giá rẻ.

Hai mươi lượng có thể đảm bảo cơm ăn áo mặc cả năm cho nhà năm miệng ăn, thuê nhà một năm mất ba mươi lượng, theo Lai Phúc thì quá đắt.

Trương Nguyên nói với Trương Ngạc:

- Ngày mai tam huynh đi tới chỗ Kê Minh tự xem nhà, thật sự tốt thì không cần so đo mấy lượng bạc làm gì, thuê nửa năm trả người ta mười tám lượng, chắc chắn sẽ đồng ý cho thuê. Khi lập khế ước cần tìm bảo trưởng hoặc giáp trưởng ở gần đó làm chứng, tránh để gây ra những phiền toái không cần thiết.

Ngày mai Trương Ngạc không cần thi, ngày kia trực tiếp nhập học luôn.

Sáng sớm ngày mười tám tháng sáu, ăn xong há cảo Kim Lăng, Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại còn cả mấy nô bộc Vũ Lăng, Minh Yên vội tới cổng viện Nam Kinh. Những giám sinh mới tới Quốc Tử Giám nhập học thi ở cổng viện, do thượng thư bộ Lễ Nam Kinh và Tế Tửu Quốc Tử Giám cùng chủ trì.

Trương Ngạc thì bảo Lai Phúc dẫn tới gần chỗ Kê Minh tự xem nhà, quả nhiên là yên tĩnh tao nhã, tiền viện trồng hoa, hậu viện đầy trúc cảnh, ở giữa là một cái lầu nhỏ sắp xếp các tòa nhà hình chữ phẩm (品). Trương Ngạc khá hài lòng, vừa xinh ba huynh đệ họ mỗi người một tòa. Gã lập tức

bàn việc lập khế ước với chủ nhà. Chủ nhà họ Từ, thấy vị giám sinh này tới thuê nhà, xem ra là con nhà giàu có, thuê nửa năm cũng bỏ ra mười tám lượng, vậy thì còn gì để nói nữa, liền nói:

- Tiền thuê nửa năm sẽ phải trả hết một lần.

Trương Ngạc nói:

- Ai mà có đủ kiên nhẫn để bàn tiền thuê nhà hàng tháng với ông, tiền thuê nửa năm giao hết ngay cũng không sao, nhưng ông phải tìm một lý giáp làm chứng, bằng không ai biết cái nhà này có phải là của ông không, nếu ông lấy tiền của ta chạy đi, ta chẳng phải là bị oan sao.

Chủ nhà họ Từ kia vội nói:

- Sao có lý đó. Khế ước cần người làm chứng không sai, nhưng người làm chứng mà không có chút tiền nào thì ai chịu đứng ra làm chứ, lẽ vật năm quan tiền là phải có, năm quan tiền này cậu phải trả.

Trương Ngạc không muốn dồng dài với chủ nhà này, đồng ý đưa ra năm quan tiền. Chủ nhà họ Từ liền dẫn gã đi tìm người làm chứng để lập khế ước. Khế ước lập xong, trả luôn tiền thuê, ba bên đều điểm chỉ, mỗi bên giữ một bản. Tiểu viện dưới chân núi Kê Minh này là chỗ ở tạm của ba huynh đệ Trương thị rồi. Trương Ngạc sai Năng Trự và mấy người hầu tới quét dọn, gã tự mình tới chỗ cổng viện xem Trương Đại và Trương Nguyên thi xong chưa?

Cổng viện Nam Kinh ở giữa những năm Hồng Vũ là trường thi hương, thi hội. Sau khi Vĩnh Lạc dời đô tới Bắc Kinh, nơi đây chỉ dùng cho thi hương Nam Trực Lệ, quy mô xây dựng to lớn hơn so với cổng viện hành tỉnh. Đầu giờ thìn, Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại từ long môn cổng viện Nam Kinh bước vào, thấy tả hữu đều có quảng trường, lần lượt là “Minh kinh thủ sĩ” và “Vi quốc cầu hiền”. Bởi vì các quan viên chưa tới, nên các giám sinh đợi thi phải đứng ở hai bên lầu Minh Viễn, chờ Nam

Kinh Lễ Bộ Thượng thư Lý Duy Trinh và Nam Kinh Quốc Tử Giám Tế Tửu Cố Khởi Nguyên tới. Những giám sinh mới tới xếp thành hai hàng, có tuế cống, tuyển cống, cử giám, ấn giám, khoảng hơn hai trăm người. Nam Kinh Quốc Tử Giám này tuy không hưng thịnh như trước, nhưng hàng năm vẫn duy trì khoảng ba ngàn giám sinh tới học, phủ học và huyện học còn lâu mới bì kịp.

Minh Viễn lầu có tất thảy ba tầng, cao sáu trượng, để quan giám khảo ở trên cao nhìn xuống giám sát các thí sinh theo số thứ tự, nên bốn mặt đương nhiên là để trống không che chắn gì. Tuy là buổi sáng, nhưng cái nắng gay gắt tháng sáu cũng rất khó chịu, đợi khoảng hai khắc, mới thấy một đám quan lại tiến vào trường thi dưới sự hộ vệ của các quan sai, Lý Thượng thư nhìn dáng vẻ khoảng chừng hơn bảy mươi tuổi, hơi béo, gương mặt mỉm cười. Cố Tế tửu khoảng chừng năm mươi tuổi, vóc người bậc trung, hai mắt hơi sâu, vẻ mặt khá nghiêm túc.

Đi xuyên qua dưới lầu Minh Viễn, phía trước là “Chí công đường”, Lý thượng thư và Cố Tế tửu và một số quan viên khác ngồi vào vị trí của mình trên công đường. Các giám sinh mới nhập học đứng ở dưới đường, Lý thượng thư cũng không dài dòng, trước tiên bảo thư lại thu và kiểm tra giấy phép nhập học của giám sinh, ông nói:

- Hôm nay là kỳ thi nhập học, chỉ làm một đề Tứ thư, chỉ cần chế nghệ, thư pháp không đến mức quá kém thì sẽ không đánh trượt các người. Nhưng người có chế nghệ tốt có thể vào học ở Sùng Chí đường và Quảng Nghiệp đường. Những người kém hơn thì bắt đầu học ở Chính Nghĩa đường.

Lúc này, chợt thấy một quan sai của cổng viện lên công đường bẩm báo:

- Viện trưởng đại nhân, Lưu Cầu Vương tử Thượng Phong yêu cầu tham dự cuộc thi ngày hôm nay, xin đại nhân chỉ thị.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 258

Từ Cổng viện tới Cựu viện (1)

Theo như xưng hô trong quan trường thời Văn Minh thì Thượng thư gọi là Viện trưởng. Lý Viện trưởng nói với Cố Khởi Nguyên:

- Lưu Cầu Vương tử này không phải đầu năm tới rồi sao, đã học nhiều ngày rồi, tại sao bây giờ còn xin thi?

Cố Khởi Nguyên nói:

- Thượng Phong là con thứ của Lưu Cầu Vương tử, được cho là hiếu học cầu tiến, khi mới nhập học vẫn chưa để cậu ta thi, chắc cũng muốn đường đường chính chính thông qua cuộc thi nhập học như các cống sinh khác.

Lý Duy Trinh gật đầu nói:

- Người Man Di có chí khí thể này ững coi là hiếm khó, để cậu ta vào đi.

Trên công đường các quan viên nói chuyện, Trương Nguyên bên dưới nghe rõ mồn một, kinh ngạc nghĩ thầm:

- Lưu Cầu Vương tử cũng tới Nam Kinh Quốc Tử Giám xin học sao, ta nhớ thời Văn Minh Lưu Cầu đã bị một đảo phiên Nhật Bản nào đó khống chế rồi, bây giờ chắc vẫn chưa có, nếu không Lưu Cầu Vương tử cũng sẽ không tới Nam Kinh này xin học.

Lại nghĩ:

- Lưu Cầu cho dù bây giờ chưa bị đảo phiên Nhật Bản khống chế, e rằng cũng chỉ sau mấy năm nữa, Lưu Cầu là nước thuộc Đại Minh, chịu Đại Minh thao túng. Lưu Cầu bị xâm lấn, Đại Minh lại không thể cứu giúp, đáng tiếc.

Một lát sau, quan sai cổng viện dẫn ba người bước vào, khăn đóng áo dài bằng tơ sống màu xanh ngọc, tay áo rộng, thắt đai quanh eo, đây chính là đồng phục của giám sinh Quốc Tử Giám. Diện mạo ba người cũng giống hệt như người Hán, một người trong đó khoảng chừng hai tư, hai lăm tuổi, cao khoảng năm thước rất lạ, da trắng, trán cao, mũi cao, thần thái kiên nghị, người này hẳn là con thứ Thượng Phong của Lưu Cầu Vương. Từ hai người đứng hai bên giữ khoảng cách nửa bước với cậu ta có thể thấy địa vị cao quý của cậu ta.

Lý Thượng thư gọi ba người Thượng Phong lên khen ngợi vài câu rồi bảo quan sai dẫn các thi sinh vào buồng có đánh số để bắt đầu thi, hạn nộp bài là trước chính Ngọ, không được kéo dài.

Buồng đánh số của Nam Kinhn cổng viện khác xa với lều thi huyện và thi phủ mà Trương Nguyên từng tham gia. Buồng đánh số này là một người một gian, lấy văn ngàn chữ “Thiên địa huyền hoàng vũ trụ hồng hoang” để sắp xếp thứ tự, số của Trương Nguyên là số chữ ‘Thử’. Trong buồng đánh số có bút, mực, giấy viết. Đầu tờ giấy có in mẫu chữ của Nam Kinhn cổng viện và in chữ ‘Thử’. Thi nhập học của Quốc Tử Giám đương nhiên không nghiêm khắc như thi hương, không phải xuống áp môn, trước khi vào Long môn cũng không bị soát người.

Trương Nguyên đang mài mực thì nghe thấy quan sai báo đề thi, là đề Tứ thư “Phản tri vấn tri” bắt nguồn từ <Luận ngữ - Ung dã>, là trình bày và phân tích về tri và nhân. Kiểu đề mục này đối với Trương Nguyên thì không hề khó. Hắn lập tức từ từ mài mực, đợi nghiên mực mài đặc, thì

trong đầu hẩn bài bát cổ văn đề Tứ thư bốn trăm chữ cũng đã làm xong. Nhưng hẩn không vội viết ra, hẩn làm quen với buồng số trước đã. Hẩn coi cuộc thi nhập học Quốc Tử Giám lần này là thi thử, tháng tám năm sau hẩn sẽ tham gia thi hương ở Cống viện Hàng Châu. Buồng số của Cống viện quy chế cũng không khác biệt nhiều. Buồng số này cao khoảng sáu thước, rộng ba thước, sâu bốn thước, nếu là người to béo thì e rằng buồng này không ních vào được. Trong buồng số không có bàn ghế, chỉ có hai mảnh ván gỗ, kê lên vài viên gạch, bên trên đặt một tấm coi như cái bàn, bên dưới đặt một tấm coi như cái ghế, rất đơn giản, mục đích là để tránh gian lận quay cóp trong thi cử.

Buồng số thấp bé rất bí, thời tiết mùa hè như thế này thì bên trong vô cùng oi bức. May mà thi hương lại là tháng tám, nếu thi ba ngày liền trong tháng sáu mùa hè nóng bức thì chắc chắn sẽ bị cảm nắng. Nơi này cũng rất nhiều muỗi, Trương Nguyên chỉ ngồi một lúc như vậy, chân đã bị muỗi cắn cho đỏ ửng.

Chỗ này không ở lâu được. Trương Nguyên cầm bút, dùng kiểu chữ Tiểu Khải viết ngay ngắn chỉnh tề bài bát cổ văn “Phản tri vấn tri” của mình lên tờ giấy thi của Cống viện. Hẩn kiểm tra thấy không có lỗi gì, liền nâng tấm ván lên, cầm bài thi đi ra khỏi buồng số. Buồng số xếp thành hàng, ở giữa là một lối đi nhỏ. Quan sai gác cửa đưa Trương Nguyên tới ‘Chí Công đường’ nộp bài. Trương Nguyên đi qua cửa buồng có chữ “Sương”, thấy đại huynh Trương Đại cũng cầm bài thi đi ra, liền cười khẽ nói:

- Đại huynh sương thật đấy, ở buồng có chữ “Sương”, buồng đệ là chữ “Thử” (nghĩa là nóng), nóng vô cùng.

Hai huynh đệ cười khẽ, đi về phía ‘Chí Công đường’, lại thấy Lưu Cầu Vương tử Thượng Phong cũng thi ra rồi, vừa đi vừa giở xem bài thi của mình, khẽ mỉm cười, rõ ràng bài bát cổ văn này cậu ta làm khá hài lòng.

Lưu Cầu không to hơn là mấy so với một huyện của Đại Minh, Lưu Cầu Vương tử cũng tương đương với con trai của huyện lệnh, hơn nữa bây giờ còn là ăn nhờ ở đậu, cho nên Lưu Cầu vương tử Thượng Phong này rất khiêm nhường, thấy hai người huynh đệ Trương Nguyên đi tới, liền đứng một bên, chấp tay chào. Trương Nguyên, Trương Đại đương nhiên phải đáp lễ, quan sai Cổng viện kia thúc giục:

- Mau đi, mau đi chớ làm ảnh hưởng tới người khác làm bài.

Ba người tới “Chí Công đường”, trình bài thi lên, ngồi trên đường là Nam Kinh Lễ bộ Thượng thư Lý Duy Trinh. Lý Duy Trinh nhận ra Lưu Cầu vương tử Thượng Phong, liền lấy bài thi của Thượng Phong ra xem trước, chỉ hơn ba trăm chữ, ông ta xem hết trong giây lát, gật đầu nói:

- Văn chương, thư pháp của Thượng sinh có chỗ khả quan, chứng tỏ hàng ngày rất chăm chỉ công phu, thật hiếm có.

Được Lý Thượng thư khen, Lưu Cầu Vương tử Thượng Phong vui mừng, khom người nói:

- Đa tạ Viện trưởng đại nhân khen tặng, học trò nhất định cố gắng tu dưỡng, chăm chỉ ngày đêm. Lý Duy Trinh hỏi Thượng Phong bây giờ đang học ở Đường nào, Thượng Phong trả lời là “Chính Nghĩa Đường”, Lý Duy Trinh nói:

- Lát nữa lão phu nói với Cố Tế Tửu, Thượng Phong có thể có thể thăng lên Sùng chí đường ... Được rồi, người lui ra đi.

Lưu Cầu Vương tử Thượng Phong càng vui mừng hơn, tạ ơn Lý Viện trưởng, đang định lui xuống, chợt nghe Lý Viện trưởng trên Đường kinh ngạc nói:

- Người chính là Trương Nguyên?

Khi Thượng Phong ngẩng mặt lên nhìn, nhìn thấy hai thiếu niên thư sinh đứng bên cạnh Lý Viện trưởng. Trong đó một thiếu niên thư sinh bước lên nửa bước, khom người nói:

- Học trò Sơn Âm Trương Nguyên Trương Giới Tử, bái kiến Lý Viện trưởng.

- Sơn Âm Trương Nguyên!

Những ngày này người mà các chư sinh Nam Kinh Quốc Tử Giám nhắc tới nhiều nhất chính là Trương Nguyên – Trương Giới Tử. Thượng Phong là Vương tử Phiên Quốc, thích nhất nghe ngóng tin tức của triều Đại Minh, phàm là chuyện thay đổi nhân sự quan thần trong Nội các, động thái chính trị quân sự, việc lớn các nơi, các loại tin đồn, thậm chí dân chúng Đại Minh gần đây lưu hành loại áo mũ gì, đồ vật kiểu dáng ra sao, gã đều muốn tìm hiểu. Trương Nguyên gần đây nổi tiếng, có thể nói là độc nhất vô nhị, Thượng Phong đương nhiên từng nghe tới cái tên và sự tích của Trương Nguyên, hơn nữa lại vô cùng có hứng thú, không ngờ lại gặp được thiếu niên thư sinh tao nhã này ở đây, thật nhìn không ra hào khí nhất hô bách ứng đánh đổ Đồng thị, thật là không thể trông mặt mà bắt hình dong.

Nam Kinh Quốc Tử Giám Tế tửu Cố Khởi Nguyên đi ra, Lý Duy Trinh nói:

- Cố Tế tửu, người bên tay trái chính là Trương Nguyên đó.

Cố Khởi Nguyên liếc nhìn Trương Nguyên, không hề biểu lộ cảm xúc, nói:

- Lý Viện trưởng xem bài thi của hãn chưa?

Lý Duy Trinh cười nói:

- Vẫn chưa kịp xem.

Lúc này ông mới giở bài thi ra định xem, những nét chữ Tiểu Khải tròn trịa mượt mà thanh tú, tuy không coi là quá tốt, nhưng đúng quy củ, không thể chỉ trích được. Ông “ừ” một tiếng rồi đọc phần phá đề:

- Suy ra việc nhân và tâm, mà đâu đã vào đấy.

Lại nghiêng đầu hỏi Cố Khởi Nguyên:

- Cổ tế tửu là danh gia chế nghệ, bài giải của Trương Nguyên ông thấy thế nào?

Cố Khởi Nguyên nói:

- Coi như là độc đáo – Lý viện trưởng dừng một chút, chờ hạ quan đến đọc.

Nam Kinh Lễ bộ Thượng thư tuy không có thực quyền gì, nhưng phẩm cấp cũng giống như Bắc Kinh Lễ bộ Thượng thư, là cao quan chính nhị phẩm, Nam giám Tế tửu Cố Khởi Nguyên là quan chính tứ phẩm, đương nhiên phải xưng là hạ quan.

Cố Khởi Nguyên nhận lấy bài thi, đọc:

- Cái quỷ thần diệc nghĩa chi tồn, hoạch diệc nan chi nghiệm nhi sở vụ sở tiên bất tồn yên, thử vi tri nhân chi sự dữ tâm dục. Thả phu thế hữu chí nhân kỳ lượng cố vô hồ bất cử dã, cố kỳ sinh bình công lực chi sở tích, do tất bất tạp hồ kỳ đồ.

Đọc tới đây, Cố Khởi Nguyên dừng lại một lúc, Lý Duy Trinh liền khen:

- Bài văn này khúc đạo đầu có khả quan, người này danh bất hư truyền.

Cố Khởi Nguyên mỉm cười, tiếp tục đọc:

- Tập chi vu quân thần phụ tử chi tiết, sử bất thiên vu dị vật, kinh khả thủ nhi quyền khả đạt dã; du chi vu thi, thư, lễ, nhạc chi đồ, sử bất hoặc vu dị ngôn đức khả thành nhi nghệ diệc khả quan dã... . . . Nhược thử giả, nhất ngữ chi dĩ vụ nghĩa, nhất ngữ chi dĩ tiên nan, phi minh lý tắc tận bất túc dĩ ngôn tri, phi khứ tư tắc tận bất dĩ ngôn nhân dã, tri nhân khởi dịch ngôn tai.

Cố Khởi Nguyên đọc xong, Lý Duy Trinh nhìn Cố Khởi Nguyên, đợi Cố Khởi Nguyên bình luận. Lý Duy Trinh tuy tuổi tác lớn hơn Cố Khởi Nguyên, chức vị cũng cao hơn, nhưng Cố Khởi Nguyên là đệ nhất thi Hội khóa Mậu Tuất, đỗ Thám hoa thi Điện, vào Hàn Lâm Viện. Lý Duy Trinh là đứng thứ hai mươi lăm Nhị giáp Khoa Mậu Thân, quan trường Văn Minh rất coi trọng điều này, xuất thân là cử nhân, giám sinh cho dù làm quan tri phủ tứ phẩm, trước mặt quan tri huyện thất phẩm mà xuất thân tiến sĩ, cũng không dám lên mặt.

thi ngày hôm nay, xin đại nhân chỉ thị.

LẰNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 258

Chương 258: Từ Cống viện tới Cự viện (2)

Xuất thân tiến sĩ, giống như con bà cả, còn xuất thân cử giám, coi như là thứ xuất, tiểu nương dưỡng. Tương tự, tiến sĩ Tam giáp thấp hơn Nhị giáp, Nhị giáp thấp hơn Nhất giáp, chỉ là không có sẽ phân biệt rõ ràng như giữa cử giám và tiến sĩ mà thôi. Cho nên Lý Duy Trinh phải nghe Cổ Khởi Nguyên bình luận như thế nào trước.

Cổ Khởi Nguyên được Tiêu Pháp ủy thác chiếu cố Trương Nguyên, lúc này không tiện khích lệ Trương Nguyên, khách khí nói:

- Vẫn là để Lý viện trưởng bình luận trước đi.

Lý Duy Trinh cũng không nhún nhường, nói:

- Câu văn chặt chẽ hiểu về chữ nhân, lặp lại lưu loát, có sự hào phóng của Tô Thức và chất phác của Tăng Củng, nghị luận độc đáo - Cổ tế tửu nghĩ thế nào?

Cổ Khởi Nguyên cười nói:

- Lý viện trưởng khen quá mức, người này mới mười bảy, đâu thể so với Tô Thức, Tăng Củng.

Rồi nói với Trương Nguyên:

- Còn không tạ ơn Lý viện trưởng khen ngợi đi.

Trương Nguyên vội vàng tạ ơn Lý Duy Trinh, trong lòng rất rõ sự yêu mến của Cố Khởi Nguyên với mình.

Cố Khởi Nguyên lại nhìn bài văn của Trương Đại, gật đầu, biểu dương hai câu, phất tay ra hiệu bọn họ lui xuống.

Lý Duy Trinh nói:

- Độ tử này của Tiêu Thái sử quả nhiên bất phạm, làm văn chính nghĩa đại khí, khó có được.

Cố Khởi Nguyên nói:

- Thiếu niên thành danh, hại nhiều hơn lợi, người này xuất sắc quá mức, vì chuyện của Hoa đình Đồng Hàn lâm, ở Nam Đô khen chê đều có, đã tới Quốc Tử Giám học, ta phải chỉ dẫn cho nó tử tế.

Lý Duy Trinh nói:

- Cố tế tửu chủ chùi Nam giám, khi có tình hình mới, thi Hội năm tới, Nam giám hẳn là sẽ không mất tinh thần như năm trước nữa rồi.

Sau năm Gia Tĩnh, Nam Kinh Quốc Tử Giám sinh đồ thi đỗ thi Hội giảm theo từng năm, mấy năm gần đây càng thưa thớt, còn kém xa Quốc Tử Giám phủ Thuận Thiên.

Cố Khởi Nguyên nói:

- Những ngày này hạ quan đã thăm dò tình hình song núi ở xung quanh Nam giám, được biết mười lăm năm trước ở phía sau Minh Đức đường của Quốc Tử Giám có một núi đất cao, sau đó bị Đô ngự sử Trần Công Phượng Ngô san bằng xây một tòa Tôn Kinh các. Tòa các này theo Càn vị thì kim khí thịnh, làm cho đại môn của văn miếu Nho học và Thái học môn chịu hiện tượng Kim khắc Mộc, đây chính là nguyên nhân Nam Giám suy bại.

Đại phu Văn Minh thích bàn về dịch lý, tướng mệnh, phong thủy. Cổ Khởi Nguyên tinh thông huyền nữ trạch kinh thuật, Lý Duy Trinh một chút cũng không cảm thấy lời nói của Cổ Khởi Nguyên là vớ vẩn, liền nói:

- Vậy phải phá Tôn Kinh các thế nào?

Cổ Khởi Nguyên cười nói:

- Vừa xây dựng, lại hủy đi, sợ gây nên mối họa, Nam giám văn miếu đặt ở càn hướng, phía Minh Đức đường ở sau miếu, sau đường là Tôn Kinh các, cửa thứ hai chịu khắc càn kim. Ở Khảm vị ((một trong tám quẻ Bát quái, tượng trưng cho nước) của Nam giám dựng lên một tòa các cao, gọi là “Thanh Vân các”, phải cao hơn Tôn Kinh các, để giảm bớt kim khí. Lại tiếp tục tạo một tòa Tụ Tinh đình ở Ly vị (Quẻ ly, trong bốn phương thuộc về phương nam.), khiến cho Chấn (Quẻ Chấn, trong bốn phương thuộc về phương đông) nhị mộc sinh hỏa. Bức tường chắn ở trong Thái Học môn phải mở cửa, như vậy, trong ba năm, Nam giám ắt có người thi đậu Nhất giáp.

Trong ba năm thi đậu Nhất giáp, cũng chính là nói mùa xuân năm kia Nam giám sẽ có giám sinh đỗ Trạng Nguyên, Bảng nhãn hoặc Thám hoa.

Trương Nguyên đầu biết Lý thượng thư và Cổ tế tửu đang bàn về phong thủy của Quốc Tử Giám. Đối với thuật phong thủy tướng mệnh, Trương Nguyên mang thái độ kinh nhi viễn chi, nhân định thắng thiên là kiêu ngạo, ngông cuồng, mặc cho số phận là làm nhám, hai thứ đều cực đoan, hãn chỉ quan tâm làm tốt những việc của mình. Mạnh Tử nói: “Mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên”, về phần sự cố gắng của hãn có kết quả gì, đó không phải thứ hãn có thể khống chế trong tay. Giống như Văn Chấn Mạnh, tham gia mười lần thi Hội, chín lần trước đều rớt, lần thứ mười trở thành Trạng Nguyên, lẽ nào Văn Chấn Mạnh ở trong lần thi Hội thứ mười đột nhiên thánh hiền chiếm được bài văn sao? Đương nhiên không phải, đây là số mệnh.

Thuận theo ánh mặt trời đã khuất vào lối đi nhỏ của Minh Viễn lâu, một khoảng mát mẻ, Lưu Cầu Vương tử Thượng Phong kia bước nhanh lên, chấp tay nói:

- Hai vị huynh đài Lưu Cầu Thượng Phong có lẽ.

Trương Đại, Trương Nguyên đáp lễ nói:

- Sơn Âm Trương Đại (Sơn Âm Trương Nguyên) tham kiến Vương Tử điện hạ.

Thượng Phong vội hỏi:

- Hai vị Trương huynh chớ xưng hô như vậy, tại hạ là người quốc phá khuất nhục, được thượng quốc ân chuẩn cho cầu học ở Kim Lăng, nguyện làm dân của thượng quốc, không dám tự cho mình là Vương tử phiên quốc.

Thượng Phong dùng từ vô cùng khiêm tốn, còn khiêm tốn hơn nhiều so với một giám sinh bình thường.

Trương Nguyên nghe Thượng Phong nói “quốc phá khuất nhục”, cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ:

- Lễ nào Lưu Cầu đã bị Nhật Bản xâm chiếm?

Lần đầu gặp mặt, không tiện hỏi, liền nói:

- Vậy cứ gọi chúng ta là huynh đệ, đã là giờ Ngọ rồi, Thượng huynh có thể nể mặt, cùng đi ăn với chúng ta không?

Thượng Phong vui mừng, gã tuy là Lưu Cầu Vương tử nhưng không phải thế tử tạm trú Kim Lăng, không có chỗ nương tựa, từ quan viên lục bộ tới sĩ tử giám sinh, đều không lạnh nhạt cũng không thân thiết với gã, có rất ít người chủ động giao lưu với gã. Trương Nguyên này tài hoa hơn người,

đại danh lừng lẫy, khách khí với gã như vậy, điều này khiến Thượng Phong vô cùng vui mừng, liền nói:

- Tại hạ mời khách, tại hạ tuy là ngoại phiên, nhưng đầu năm tới Kim Lăng, hai vị Trương huynh mới tới, phải là do tại hạ mời.

Đang hàn huyên, hai tùy tùng của Thượng Phong cũng nộp bài thi, chạy lên trước bái kiến Thượng Phong. Thượng Phong dẫn hai vị tùy tùng của mình lên bái kiến huynh đệ Trương thị, một người là Thái Khải Tường, một người là Lâm Triệu Khánh, đều hơn hai mươi tuổi, có vẻ xốc vác, Thái Khải Tường nói với Trương Nguyên và Trương Đại:

- Tại hạ nguyên quán ở Phủ Điền Phúc Kiến, tiên tổ là Thái học sĩ của Tô Hoàng Mễ Thái.

Lâm Triệu Khánh nói:

- Tại hạ nguyên quán Tuyên Châu Phúc Kiến, tiên tổ là Lâm Hòa Tĩnh tiên sinh của Mai Thê Hạc Tử.

Hậu nhân khả úy, cùng họ với tiên tổ, điều này không có gì đáng ngạc nhiên, Thượng Phong nói:

- Hồng Vũ Đế từng nhận lời mời của tiến đế tề quốc, lấy Mân địa (tỉnh Phúc Kiến) ba mươi sáu hộ nhập Lưu Cầu, Đại Minh với Lưu Cầu ta là phụ mẫu chi bang.

Trương Nguyên liền mời hai người Thái, Lâm cùng đi ăn, năm người ra khỏi cửa Cổng viện, lại thấy Trương Ngạc dẫn theo Phúc Nhi và Phùng Hồ đang đợi ở bên ngoài, Trương Ngạc liền nói:

- Nhà đã thuê rồi, miễn cưỡng ở tạm, tất cả đồ đạc ta đã bảo Lai Phúc, Năng Trụ đi mua mới rồi, căn nhà dưới núi Kê Minh đang quét dọn, ngày mai có thể ở được.

Ba người Thượng Phong lại vội vàng chào Trương Ngạc, Trương Ngạc cũng vui mừng kết bạn, chỉ cần không chọc y, y sẽ rất trọng nghĩa, nghe nói Thượng Phong là Lưu Cầu Vương tử, cười nói:

- Hôm nay kết giao được với một vương tử, thật thú vị - Thượng huynh, sau này mời mấy huynh đệ chúng ta tới quý quốc du ngoạn, thế nào?

Thượng Phong nói:

- Chỉ cần hiền huynh đệ nể mặt, tại hạ cầu còn không được.

Ngoài Cổng viện Long môn không xa, chính là sông tiểu Tần Hoài, đây là một nhánh sông của sông Tần Hoài, phân nhánh ở cầu Võ Định, qua cầu Thái Bình một lần nữa lại nhập vào dòng chính, đoạn sông này chảy qua nơi phồn hoa nhất của Kim Lăng, cái gọi là Cổng viện và Cựu viện cách nhau một con sông, chính là chỉ khúc sông này.

Đứng dưới một bóng cây bên sông Tần Hoài, Trương Ngạc dùng quạt chỉ về cái lan can ở phía xa bên bờ bên kia, nói:

- Chúng ta tới U Lan quán tìm hiểu xem Vương Vi thế nào, cô nàng đó nói phải mời chúng ta uống rượu, ba vị Thượng huynh, cùng đi nhé, nghe ngóng thuyền công một chút xem U Lan quán ở đâu.

Trương Đại, Trương Ngạc đều hững hờ bưng bưng, ba người Thượng Phong ngơ ngác nhìn nhau. Thượng Phong ở Kim Lăng đã nửa năm, đương nhiên biết U Lan quán là chỗ nào, với thân phận của gã hiện giờ, thực không nên đặt chân tới những nơi ong bướm như vậy.

Trương Nguyên có ý kết giao với Lưu Cầu Vương tử này, nói:

- Đại huynh, tam huynh, hai người các huynh đi tìm Vương Tu Vi, đệ bồi ba vị Thượng huynh tới lầu bên kia đàm đạo uống rượu.

Thượng Phong lập tức biểu hiện sắc mặt vui mừng.

Trương Ngạc nói:

- Thôi, U Lan quán vẫn nên tối mới đến, lúc này dẫn Thượng huynh đi uống mấy chén.

Mấy người đi theo ven sông Tần Hoài được vài dặm, tới một tửu lầu có tên là Hỉ Đăng Khoa, gọi lên một bình rượu nhỏ, món cá Kim Lăng, vịt mặn, vịt muối, cùng với một chút đồ ăn vặt của Kim Lăng “thất diệu” “bát sắc”, bày khắp cả một bàn. Thái Khải Tường và Lâm Triệu Khánh không dám ngồi cùng với Thượng Phong, bị Thượng Phong trừng mắt lườm, đành ngoan ngoãn ngồi vào chỗ.

Rượu qua ba tuần, Thượng Phong và huynh đệ Trương thị đã trở nên quen thuộc hơn, lời nói cũng nhiều rồi, Trương Nguyên mới tìm hiểu được vào năm Vạn Lịch thứ ba mươi, Đảo Tân Thị đại danh trên Lộc Nhi đảo của Nhật Bản, đã phái gia thần Hoa Sơn Cửu Cao dẫn ba ngàn binh xâm lấn Lưu Cầu, còn bắt hơn một trăm người nhà của Thượng Ninh cha của Thượng Phong tới đảo Lộc Nhi... nhốt gần bốn năm, ép Thượng Ninh vương cắt nhượng năm đảo phía bắc Lưu Cầu, hàng năm còn phải tiến cống cho đảo Lộc Nhi. Lưu Cầu từ năm Hồng Vũ thứ năm phụng theo triều chính của Đại Minh, cứ hai năm tiến cống cho triều Minh một lần, qua nhiều thế hệ Lưu Cầu vương Đô muốn thỉnh cầu hoàng đế Đại Minh sắc phong, Minh vương triều đã ban cho Lưu Cầu rất nhiều đồ vật, còn nhiều hơn so với những gì Lưu Cầu tiến cống...

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 258

Từ Cống viện tới Cự viện (3)

Chu Nguyên Trương để ba sáu họ Mân địa di dân tới Lưu Cầu không phải vì muốn xâm chiếm Lưu Cầu, mà nghe theo lời mời của Lưu Cầu Vương, phái qua đều là những người có tay nghề giỏi, giúp đỡ người dân Lưu Cầu phát triển nông nghiệp, thủ công nghiệp.

Qua nhiều thế hệ quân chủ Trung Quốc đều phá lệ khoan hồng độ lượng, đối với ngoại phiên, để thể hiện rõ khí thế của đại quốc mệnh mệnh, đều là đòi ít mà ban cho rất nhiều, cái muốn chính là danh phận của một Tông chủ quốc.

Đảo Tân Thị hàng năm phải trưng trên nghìn dân phu đi Lộc Nhi đảo phục dịch, còn muốn Lưu Cầu vương tiến công hải ngư, bàn chân gấu, dược liệu, khoáng sản... Dù sao chỉ cần Lưu Cầu đảo sản xuất ra cái gì, thì Đảo Tân Thị liền muốn cái đó... cực kỳ tham lam.

Thượng Ninh vương chịu nhẫn nhục, bốn năm trước từng cử Trần Tình Thông sứ đường xá xa xôi tới Bắc Kinh cầu cứu hoàng đế Vạn Lịch, nhưng sau khi các chư thần thảo luận xong, cảm thấy Lưu Cầu ở hải ngoại xa xôi, nằm ngoài tầm tay với, cho dù có phái Thủy sư trợ giúp Lưu Cầu Vương đánh đuổi những Oa Khẩu (giặc Oa; giặc lùn - bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV-XVI) kia, nhưng Thủy sư Đại Minh không thể ở lâu tại Lưu Cầu, một khi

về nước, Oa Khẩu sẽ ngóc đầu lên, Oa Khẩu cách Lưu Cầu gần... thật khó lòng phòng bị.

Cuộc chiến đánh đuổi Oa năm Vạn Lịch thứ hai mươi đã khiến Đại Minh tổn thương nguyên khí nặng nề. Lưu Cầu đối với Đại Minh mà nói, đương nhiên mãi mãi không quan trọng bằng Triều Tiên. Cho nên Diệp Hướng Cao đối với sứ thần Lưu Cầu chỉ có những lời an ủi rồi điều về nước.

Từ năm Hồng Vũ thứ mười sáu, Lưu Cầu thường phái quan sinh tới Nam Kinh Quốc Tử Giám để học. Nam Kinh Quốc Tử Giám có Quang Triết đường chuyên môn cung cấp chỗ ở cho học sinh Lưu Cầu... Con thứ của Thượng Ninh vương Thượng Phong rất căm hận đối với việc sưu cao thuế nặng của Đảo Tân Thị ở Lưu Cầu, cho nên năm ngoái gã đã thỉnh cầu Thượng Ninh vương đến Đại Minh triều Nam Đô để đọc sách, kết bạn, những thứ này có lẽ sẽ giúp ích cho Lưu Cầu sau này. Thượng Phong vì không cam tâm chịu người Oa nô dịch, nhưng mà ở Kim Lăng, thông qua sự kết giao với giám sinh Đại Minh, Thượng Phong phát hiện tuyệt đại đa số giám sinh không hề có hứng thú với Lưu Cầu, chỉ khi nói đến Oa Khẩu, mới cất tiếng mắng vài tiếng, không hơn không kém.

Trương Nguyên là người đầu tiên có hứng thú sâu sắc với Lưu Cầu mà Thượng Phong gặp được khi đến Kim Lăng, hơn nữa kiến thức của Trương Nguyên khiến Thượng Phong vô cùng kinh ngạc. Trương Nguyên vô cùng quen thuộc đối với vị trí địa lý của Lưu Cầu, với cả quan hệ giữa Đại Minh và Nhật Bản. Tuy Trương Nguyên chỉ là một giám sinh, không quyền không thế, đối với Lưu Cầu lực bất tòng tâm, nhưng có thể gặp một chư sinh Đại Minh hiếu và đồng tình với Lưu Cầu như thế, đã khiến cho Thượng Phong thấy vô cùng an ủi.

Mà đối với Trương Nguyên mà nói, giúp đỡ Lưu Cầu chống lại Oa Khẩu cũng không nằm trong mục tiêu phấn đấu của hắn. Mục đích mà hắn xác định nhất, đó là làm cho Đại Minh vương triều quốc tác trường viễn,

tuyệt không để cho người Mãn Thanh nhập chủ Trung Nguyên. Nhưng giao hảo với một Lưu Cầu Vương tử là có lợi không hại, thêm một người bạn là thêm một con đường, chỉ cần không phải là kẻ thù, thì hãy tận lực kết làm bằng hữu.

Hai người Trương Đại và Trương Ngạc nghe Trương Nguyên và Thượng Phong nói chuyện, nghe đến mức phát buồn ngủ, không hiểu sao Giới Tử lại có hưng trí như vậy, nói chuyện rất ăn ý với Phiên quốc Vương tử hải ngoại này!

Khó khăn lắm mới nhịn hết một canh giờ, Trương Ngạc đứng lên nói:

- Được rồi, cơm nước no nê, Thượng huynh, chúng ta tái kiến ở Quốc Tử Giám, về sau đều là đồng học, cơ hội gặp mặt còn nhiều, hôm khác sẽ nói chuyện tiếp nhé.

Thượng Phong cũng là người cực kỳ biết điều, biết hai tộc huynh này của Trương Nguyên đang nóng lòng đi thăm danh kỹ, bèn đứng lên nói:

- Hôm nay được gặp ba huynh đệ, tại hạ xem như có phúc ba đời, chúng ta ngày khác sẽ gặp lại.

Mệnh cho Thái Khải Tường đi thanh toán tiền, lại được biết người hầu của Trương Ngạc Phúc Nhi đã thanh toán rồi, Thượng Phong liên miện nói “Hỗ thẹn”, chỉ đành hôm khác gặp lại sẽ mời ba huynh đệ Trương thị.

Hai người Trương Đại và Trương Ngạc nghe Trương Nguyên và Thượng Phong nói chuyện, nghe đến mức phát buồn ngủ, không hiểu sao Giới Tử lại có hưng trí như vậy, nói chuyện rất ăn ý với Phiên quốc Vương tử hải ngoại này!

Khó khăn lắm mới nhịn hết một canh giờ, Trương Ngạc đứng lên nói:

- Được rồi, cơm nước no nê, Thượng huynh, chúng ta tái kiến ở Quốc Tử Giám, về sau đều là đồng học, cơ hội gặp mặt còn nhiều, hôm khác sẽ nói chuyện tiếp nhé.

Thượng Phong cũng là người cực kỳ biết điều, biết hai tộc huynh này của Trương Nguyên đang nóng long đi thăm danh kỹ, bèn đứng lên nói:

- Hôm nay được gặp ba huynh đệ, tại hạ xem như có phúc ba đời, chúng ta ngày khác sẽ gặp lại.

Mệnh cho Thái Khải Tường đi thanh toán tiền, lại được biết người hầu của Trương Ngạc Phúc Nhi đã thanh toán rồi, Thượng Phong liên miện nói “Hỗ thẹn”, chỉ đành hôm khác gặp lại sẽ mời ba huynh đệ Trương thị.

Ba người Thượng Phong tự trở về Quang Triết đường ở Quốc Tử Giám. Lúc này đã cuối giờ Mùi, ánh mặt trời tuy đã ngả về tây, nhưng vẫn gay gắt, nóng đến kinh người. Năm người nhóm Trương Nguyên lên một chiếc thuyền nhỏ, đi về phía Cự viện bên kia bờ.

Cự viện chính là Giáo phòng Ti phú nhạc viện được xây dựng đầu nhà Minh, người ta gọi là khúc trung. Cửa trước đối diện với cầu Võ Định, cửa sau nằm trên phố Sao Khố, kỹ gia san sát nhau. Khúc trung kỹ gia không khác với thanh lâu kỹ viện nơi khác là bao, khúc trung kỹ gia thường là một tú bà nuôi hai ba cô gái, có người là con đẻ, có người là con nuôi. Một Kỹ gia chỉ có hai ba kỹ nữ như vậy, chứ không phải là một đàn đứng xếp hàng khắp hành lang oanh oanh yến yến mời chào khách. Cự viện khúc trung tương đương với một nơi để giao lưu, các hội thơ văn của văn sĩ thích đến nơi này, thương nhân nói chuyện buôn bán cũng thích đến đây. Có danh kỹ cho toàn, không khí sẽ khác, có thể khiến cho khách chủ vui đến tận cùng, đùa vui quên mệt mỏi, cũng không bừa bãi, tuyệt không phải phải thứ trao đổi da thịt như ở hậu thế.

Ba huynh đệ Trương Nguyên lên bờ, theo sự hướng dẫn của thuyền công, đi về phía cầu Chu Tước, thấy cảnh sắc nơi đây, Trương Ngạc khen:

- Thật là nơi đệ nhất phồn hoa của nhân gian, không đến Cự viện, thật uổng phí làm người.

Đi qua một cây cầu bằng đá phiến, men theo tường viện mấy chục bước, bỗng nhiên ngửi thấy mùi hoa lan Phúc Kiến, Trương Nguyên nói:

- Đây chính là U Lan quán rồi.

Phúc Nhi đi gõ cửa, gõ cả nửa ngày, mới có một đồng tử tóc dài ra mở cửa, chính là Tiết Đồng, cậu cười nói:

- Ba vị tướng công đến thật không đúng lúc rồi, nữ lang nhà ta không có ở trong quán. Tuy nhiên vẫn mời ba vị tướng công vào trong uống trà.

Nước sông Tần Hoài xanh biếc, tà dương khói liễu, mùi hương của hoa nhài, hoa lan theo gió thoảng tới. Sau khi gõ cửa rất lâu, thằng bé mới ra mở cửa nói nữ lang không có ở đó, Trương Ngạc rất mất hứng, hỏi Tiết Đồng:

- Nữ lang nhà ngươi đi đâu rồi?

Tiết Đồng nói:

- Cánh Lăng Đàm tiên sinh đã tới Kim Lăng, nữ lang nhà ta đi tới bến tàu Bạch Lộ Châu bái kiến Đàm tiên sinh.

Trương Ngạc buồn bực nói:

- Đàm tiên sinh nào?

Tiết Đồng nói:

- Là thầy giáo của nữ lang nhà ta, làm thơ đấy.

Trương Đại nói:

- Chắc là Đàm Nguyên Xuân rồi.

Trên thuyền từ Thanh Phố tới Kim Lăng, khi Vương Vi luận thơ với Trương Đại và Trương Nguyên vô cùng tôn sùng Lãng Chung Tinh và Đàm Nguyên Xuân. Trương Nguyên nói thơ của Chung và Đàm chẳng qua chỉ thường thôi, Vương Vi rất không phục.

Trương Nguyên nói:

- Thôi vậy, chúng ta về thuyền đi.

Rồi quay người liền đi.

Trương Đại, Trương Ngạc đuổi theo, tên hầu Phúc Nhi còn đứng lại nói nhỏ với Tiết Đồng điều gì đó.

Trương Ngạc phẫn nộ nói:

- Cô nàng này giả vờ giả vịt, tính nết lẳng lơ không đâu với đâu cả.

Trương Ngạc tức giận, đó là vì y rất để ý tới Vương Vi, định đột ngột tới thăm, lại bị nói là đi gặp một tài tử danh sĩ khác, Trương Ngạc đương nhiên không vui.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh đúng là cho rằng Vương Vi trông mong chúng ta tới à, trước khi kết bạn với chúng ta, cô ta đã kết bạn với các danh sĩ Giang Nam rồi. Đàm Nguyên Xuân từng dạy cô ta làm thơ, cũng là thầy giáo của cô ta, tới bái kiến thầy giáo cũng là điều đương nhiên.

Trương Ngọc thất vọng nói:

- Thầy giáo của cô nàng này khá nhiều, vừa là Trần Kế Nho, vừa là Đàm Nguyên Xuân.

Trương Đại nói:

- Đàm Nguyên Xuân làm sao có thể so bì được với Trần Mi Công, còn kém xa.

- Cổ bức hàn (<http://baike.baidu.com/view/3340183.htm>), hoa nhài, mười văn tiền một bó đây.

Hai thiếu niên khoảng mười bốn, mười lăm, đi guốc gỗ, mặc áo đơn không có tay mang theo một cái giỏ, lớn tiếng giao hàng. Kỹ gia dọc sông có hầu gái nhẹ nhàng cuốn màn, bỏ tiền tranh mua, thiếu niên bán hoa là rất thường thấy, lúc nào cũng cười nói xôn xao, đầu tóc rất duyên dáng.

Ba người Trương Nguyên đi theo hai thiếu niên bán hoa kia dần dần tới chỗ đông đúc, chợt thấy một cô gái khoảng mười hai mười ba tuổi, đi ra từ một tòa ẩn mình dưới mai trúc thấp thoáng, cô gái này để tóc mái ngố, mặt mày như vẽ, màu da trắng nõn, rất đáng yêu. Lòng bàn tay phải có cầm một cái khăn lụa, trên chiếc khăn có hai xếp tiền đồng, giòn giòn giã giã nói:

- Quần Kịch tiểu ca, cổ bức hàn, hoa nhài mỗi thứ nhà ta mua một bó.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 258

Từ Cống viện tới Cự viện (3)

Chu Nguyên Trương để ba sáu họ Mân địa di dân tới Lưu Cầu không phải vì muốn xâm chiếm Lưu Cầu, mà nghe theo lời mời của Lưu Cầu Vương, phái qua đều là những người có tay nghề giỏi, giúp đỡ người dân Lưu Cầu phát triển nông nghiệp, thủ công nghiệp.

Qua nhiều thế hệ quân chủ Trung Quốc đều phá lệ khoan hồng độ lượng, đối với ngoại phiên, để thể hiện rõ khí thế của đại quốc mệnh mệnh, đều là đòi ít mà ban cho rất nhiều, cái muốn chính là danh phận của một Tông chủ quốc.

Đảo Tân Thị hàng năm phải trưng trên nghìn dân phu đi Lộc Nhi đảo phục dịch, còn muốn Lưu Cầu vương tiến công hải ngư, bàn chân gấu, dược liệu, khoáng sản... Dù sao chỉ cần Lưu Cầu đảo sản xuất ra cái gì, thì Đảo Tân Thị liền muốn cái đó... cực kỳ tham lam.

Thượng Ninh vương chịu nhẫn nhục, bốn năm trước từng cử Trần Tình Thông sứ đường xá xa xôi tới Bắc Kinh cầu cứu hoàng đế Vạn Lịch, nhưng sau khi các chư thần thảo luận xong, cảm thấy Lưu Cầu ở hải ngoại xa xôi, nằm ngoài tầm tay với, cho dù có phái Thủy sư trợ giúp Lưu Cầu Vương đánh đuổi những Oa Khẩu (giặc Oa; giặc lùn - bọn hải tặc người Oa Nhật Bản, thường quấy phá vùng ven biển Triều Tiên, Trung Quốc, thế kỷ XIV-XVI) kia, nhưng Thủy sư Đại Minh không thể ở lâu tại Lưu Cầu, một khi

về nước, Oa Khẩu sẽ ngóc đầu lên, Oa Khẩu cách Lưu Cầu gần... thật khó lòng phòng bị.

Cuộc chiến đánh đuổi Oa năm Vạn Lịch thứ hai mươi đã khiến Đại Minh tổn thương nguyên khí nặng nề. Lưu Cầu đối với Đại Minh mà nói, đương nhiên mãi mãi không quan trọng bằng Triều Tiên. Cho nên Diệp Hướng Cao đối với sứ thần Lưu Cầu chỉ có những lời an ủi rồi điều về nước.

Từ năm Hồng Vũ thứ mười sáu, Lưu Cầu thường phái quan sinh tới Nam Kinh Quốc Tử Giám để học. Nam Kinh Quốc Tử Giám có Quang Triết đường chuyên môn cung cấp chỗ ở cho học sinh Lưu Cầu... Con thứ của Thượng Ninh vương Thượng Phong rất căm hận đối với việc sưu cao thuế nặng của Đảo Tân Thị ở Lưu Cầu, cho nên năm ngoái gã đã thỉnh cầu Thượng Ninh vương đến Đại Minh triều Nam Đô để đọc sách, kết bạn, những thứ này có lẽ sẽ giúp ích cho Lưu Cầu sau này. Thượng Phong vì không cam tâm chịu người Oa nô dịch, nhưng mà ở Kim Lăng, thông qua sự kết giao với giám sinh Đại Minh, Thượng Phong phát hiện tuyệt đại đa số giám sinh không hề có hứng thú với Lưu Cầu, chỉ khi nói đến Oa Khẩu, mới cất tiếng mắng vài tiếng, không hơn không kém.

Trương Nguyên là người đầu tiên có hứng thú sâu sắc với Lưu Cầu mà Thượng Phong gặp được khi đến Kim Lăng, hơn nữa kiến thức của Trương Nguyên khiến Thượng Phong vô cùng kinh ngạc. Trương Nguyên vô cùng quen thuộc đối với vị trí địa lý của Lưu Cầu, với cả quan hệ giữa Đại Minh và Nhật Bản. Tuy Trương Nguyên chỉ là một giám sinh, không quyền không thế, đối với Lưu Cầu lực bất tòng tâm, nhưng có thể gặp một chư sinh Đại Minh hiếu và đồng tình với Lưu Cầu như thế, đã khiến cho Thượng Phong thấy vô cùng an ủi.

Mà đối với Trương Nguyên mà nói, giúp đỡ Lưu Cầu chống lại Oa Khẩu cũng không nằm trong mục tiêu phấn đấu của hắn. Mục đích mà hắn xác định nhất, đó là làm cho Đại Minh vương triều quốc tác trường viễn,

tuyệt không để cho người Mãn Thanh nhập chủ Trung Nguyên. Nhưng giao hảo với một Lưu Cầu Vương tử là có lợi không hại, thêm một người bạn là thêm một con đường, chỉ cần không phải là kẻ thù, thì hãy tận lực kết làm bằng hữu.

Hai người Trương Đại và Trương Ngạc nghe Trương Nguyên và Thượng Phong nói chuyện, nghe đến mức phát buồn ngủ, không hiểu sao Giới Tử lại có hưng trí như vậy, nói chuyện rất ăn ý với Phiên quốc Vương tử hải ngoại này!

Khó khăn lắm mới nhịn hết một canh giờ, Trương Ngạc đứng lên nói:

- Được rồi, cơm nước no nê, Thượng huynh, chúng ta tái kiến ở Quốc Tử Giám, về sau đều là đồng học, cơ hội gặp mặt còn nhiều, hôm khác sẽ nói chuyện tiếp nhé.

Thượng Phong cũng là người cực kỳ biết điều, biết hai tộc huynh này của Trương Nguyên đang nóng lòng đi thăm danh kỹ, bèn đứng lên nói:

- Hôm nay được gặp ba huynh đệ, tại hạ xem như có phúc ba đời, chúng ta ngày khác sẽ gặp lại.

Mệnh cho Thái Khải Tường đi thanh toán tiền, lại được biết người hầu của Trương Ngạc Phúc Nhi đã thanh toán rồi, Thượng Phong liên miện nói “Hỗ thẹn”, chỉ đành hôm khác gặp lại sẽ mời ba huynh đệ Trương thị.

Hai người Trương Đại và Trương Ngạc nghe Trương Nguyên và Thượng Phong nói chuyện, nghe đến mức phát buồn ngủ, không hiểu sao Giới Tử lại có hưng trí như vậy, nói chuyện rất ăn ý với Phiên quốc Vương tử hải ngoại này!

Khó khăn lắm mới nhịn hết một canh giờ, Trương Ngạc đứng lên nói:

- Được rồi, cơm nước no nê, Thượng huynh, chúng ta tái kiến ở Quốc Tử Giám, về sau đều là đồng học, cơ hội gặp mặt còn nhiều, hôm khác sẽ nói chuyện tiếp nhé.

Thượng Phong cũng là người cực kỳ biết điều, biết hai tộc huynh này của Trương Nguyên đang nóng long đi thăm danh kỹ, bèn đứng lên nói:

- Hôm nay được gặp ba huynh đệ, tại hạ xem như có phúc ba đời, chúng ta ngày khác sẽ gặp lại.

Mệnh cho Thái Khải Tường đi thanh toán tiền, lại được biết người hầu của Trương Ngạc Phúc Nhi đã thanh toán rồi, Thượng Phong liên miêng nói “Hỗ thẹn”, chỉ đành hôm khác gặp lại sẽ mời ba huynh đệ Trương thị.

Ba người Thượng Phong tự trở về Quang Triết đường ở Quốc Tử Giám. Lúc này đã cuối giờ Mùi, ánh mặt trời tuy đã ngả về tây, nhưng vẫn gay gắt, nóng đến kinh người. Năm người nhóm Trương Nguyên lên một chiếc thuyền nhỏ, đi về phía Cự viện bên kia bờ.

Cự viện chính là Giáo phòng Ti phú nhạc viện được xây dựng đầu nhà Minh, người ta gọi là khúc trung. Cửa trước đối diện với cầu Võ Định, cửa sau nằm trên phố Sao Khố, kỹ gia san sát nhau. Khúc trung kỹ gia không khác với thanh lâu kỹ viện nơi khác là bao, khúc trung kỹ gia thường là một tú bà nuôi hai ba cô gái, có người là con đẻ, có người là con nuôi. Một Kỹ gia chỉ có hai ba kỹ nữ như vậy, chứ không phải là một đàn đứng xếp hàng khắp hành lang oanh oanh yến yến mời chào khách. Cự viện khúc trung tương đương với một nơi để giao lưu, các hội thơ văn của văn sĩ thích đến nơi này, thương nhân nói chuyện buôn bán cũng thích đến đây. Có danh kỹ cho toàn, không khí sẽ khác, có thể khiến cho khách chủ vui đến tận cùng, đùa vui quên mệt mỏi, cũng không bừa bãi, tuyệt không phải phải thứ trao đổi da thịt như ở hậu thế.

Ba huynh đệ Trương Nguyên lên bờ, theo sự hướng dẫn của thuyền công, đi về phía cầu Chu Tước, thấy cảnh sắc nơi đây, Trương Ngạc khen:

- Thật là nơi đệ nhất phồn hoa của nhân gian, không đến Cự viện, thật uổng phí làm người.

Đi qua một cây cầu bằng đá phiến, men theo tường viện mấy chục bước, bỗng nhiên ngửi thấy mùi hoa lan Phúc Kiến, Trương Nguyên nói:

- Đây chính là U Lan quán rồi.

Phúc Nhi đi gõ cửa, gõ cả nửa ngày, mới có một đồng tử tóc dài ra mở cửa, chính là Tiết Đồng, cậu cười nói:

- Ba vị tướng công đến thật không đúng lúc rồi, nữ lang nhà ta không có ở trong quán. Tuy nhiên vẫn mời ba vị tướng công vào trong uống trà.

Nước sông Tần Hoài xanh biếc, tà dương khói liễu, mùi hương của hoa nhài, hoa lan theo gió thoảng tới. Sau khi gõ cửa rất lâu, thằng bé mới ra mở cửa nói nữ lang không có ở đó, Trương Ngạc rất mất hứng, hỏi Tiết Đồng:

- Nữ lang nhà ngươi đi đâu rồi?

Tiết Đồng nói:

- Cánh Lăng Đàm tiên sinh đã tới Kim Lăng, nữ lang nhà ta đi tới bến tàu Bạch Lộ Châu bái kiến Đàm tiên sinh.

Trương Ngạc buồn bực nói:

- Đàm tiên sinh nào?

Tiết Đồng nói:

- Là thầy giáo của nữ lang nhà ta, làm thơ đấy.

Trương Đại nói:

- Chắc là Đàm Nguyên Xuân rồi.

Trên thuyền từ Thanh Phố tới Kim Lăng, khi Vương Vi luận thơ với Trương Đại và Trương Nguyên vô cùng tôn sùng Lãng Chung Tinh và Đàm Nguyên Xuân. Trương Nguyên nói thơ của Chung và Đàm chẳng qua chỉ thường thôi, Vương Vi rất không phục.

Trương Nguyên nói:

- Thôi vậy, chúng ta về thuyền đi.

Rồi quay người liền đi.

Trương Đại, Trương Ngạc đuổi theo, tên hầu Phúc Nhi còn đứng lại nói nhỏ với Tiết Đồng điều gì đó.

Trương Ngạc phẫn nộ nói:

- Cô nàng này giả vờ giả vịt, tính nết lẳng lơ không đâu với đâu cả.

Trương Ngạc tức giận, đó là vì y rất để ý tới Vương Vi, định đột ngột tới thăm, lại bị nói là đi gặp một tài tử danh sĩ khác, Trương Ngạc đương nhiên không vui.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh đúng là cho rằng Vương Vi trông mong chúng ta tới à, trước khi kết bạn với chúng ta, cô ta đã kết bạn với các danh sĩ Giang Nam rồi. Đàm Nguyên Xuân từng dạy cô ta làm thơ, cũng là thầy giáo của cô ta, tới bái kiến thầy giáo cũng là điều đương nhiên.

Trương Ngọc thất vọng nói:

- Thầy giáo của cô nàng này khá nhiều, vừa là Trần Kế Nho, vừa là Đàm Nguyên Xuân.

Trương Đại nói:

- Đàm Nguyên Xuân làm sao có thể so bì được với Trần Mi Công, còn kém xa.

- Cổ bức hàn (<http://baike.baidu.com/view/3340183.htm>), hoa nhài, mười văn tiền một bó đây.

Hai thiếu niên khoảng mười bốn, mười lăm, đi guốc gỗ, mặc áo đơn không có tay mang theo một cái giỏ, lớn tiếng giao hàng. Kỹ gia dọc sông có hầu gái nhẹ nhàng cuốn màn, bỏ tiền tranh mua, thiếu niên bán hoa là rất thường thấy, lúc nào cũng cười nói xôn xao, đầu tóc rất duyên dáng.

Ba người Trương Nguyên đi theo hai thiếu niên bán hoa kia dần dần tới chỗ đông đúc, chợt thấy một cô gái khoảng mười hai mười ba tuổi, đi ra từ một tòa ẩn mình dưới mai trúc thấp thoáng, cô gái này để tóc mái ngố, mặt mày như vẽ, màu da trắng nõn, rất đáng yêu. Lòng bàn tay phải có cầm một cái khăn lụa, trên chiếc khăn có hai xếp tiền đồng, giòn giòn giã giã nói:

- Quần Kịch tiểu ca, cổ bức hàn, hoa nhài mỗi thứ nhà ta mua một bó.

LĂNG LỢ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 259

Đêm thuyền không người thức

LẮNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 260

Sóng tình

Trương Nguyên là một chàng trai mười bảy cơ thể tràn đầy huyết khí, thiếu nữ Mục Chân Chân cũng như hoa cành khỏe mạnh như tiên diễm, càng có tình mầm đối với thiếu gia.

Hôm nay là ngày thứ tư tới Nam Kinh rồi, đêm nay trên khoang chỉ có hai người thiếu gia và nàng. Cũng không biết tại sao, Mục Chân Chân rất kinh hoảng, cô không phải rất thích thiếu gia sao? Trên đường này nàng không phải vẫn âm thầm mong mỗi sớm ngày tới Kim Lăng sao? Tại sao đêm nay khi chỉ có một mình ở với thiếu gia, trái tim lại đập loạn nhịp như vậy, chỉ muốn co chân trốn đi? Là nàng sợ thiếu gia sao? Hay là vì bên kia bình phong không có tiếng ngáy ngủ của Lai Phúc nữa?

Trương Nguyên nhìn khuôn mặt đỏ ửng và ánh mắt nao núng của Mục Chân Chân, sự thẹn thùng và khiếp sợ này mê người vô cùng, khiến hắn không kìm nổi những suy nghĩ bông bột.

- Chân Chân.
- Ừm, thiếu gia?
- Ta rửa tay.
- Oh.

Mỗi lần luyện thư pháp, tay cho dù không dính mực, cũng chỉ có chút mùi mực, nước trong chậu gỗ Mộc Chân Chân vừa rồi đã chuẩn bị xong, vội quá nên quên mang cho thiếu gia rửa tay, lúc này mới vội vàng bừng lên, cúi đầu không dám nhìn thiếu gia.

Nước trong chậu gỗ rất mát, vì cầm bút lâu nên tay nóng lên, ngâm trong nước vô cùng thoải mái. Mộc Chân Chân đã lấy khăn vải chờ sẵn, lông mày và cặp lông mi vẫn buông xuống, trái tim nhảy loạn lên, không khí đêm nay không hề giống với trước đó.

Bấc đèn đã tắt, ánh đèn nhỏ dần, trong khoang thuyền có chút mờ tối. Trương Nguyên rửa tay, rũ mười ngón xuống, giọt nước rớt xuống từ đầu ngón tay, ánh mắt lại nhìn lên mặt Mộc Chân Chân. Mộc Chân Chân lại nhìn giọt nước trên đầu ngón tay hắn, đêm rất yên tĩnh, có thể nghe thấy rõ ràng tiếng nước tóc tóc rơi xuống chậu, nước tí tách rơi, đôi lông mi của Mộc Chân Chân chớp chớp, lông mi của Mộc Chân Chân dày hơn những cô gái người Hán khác, đây là vì tiên tổ của nàng là người Cát La Lộc sao? Người Cát La Lộc sống chủ yếu là ở phía tây Thông Lĩnh, bên đó lạnh, bão cát lớn, lông mi dày có lợi cho việc bảo vệ đôi mắt, mà tới thời của Mộc Chân Chân đều không biết đã qua bao nhiêu thời đại, hắn không còn bao nhiêu huyết thống của Cát La Lộc, nhưng sắc tộc của Mộc Chân Chân vẫn khá rõ, tóc dài hơi vàng, mắt hơi có màu ngọc bích, da trắng như tuyết.

- Tay thiếu gia cũng đã khô rồi, vẫn còn buông xuống như vậy sao, thiếu gia đang nghĩ gì vậy?

Mộc Chân Chân thoáng giương mắt nhìn lên, đang đối ánh nhìn với Trương Nguyên. Trương Nguyên mỉm cười, chột giơ tay xoa lên má nàng, nói:

- Chân Chân, mặt người thật nóng.

Với sự nhanh nhẹn của Mục Chân Chân, vốn tránh được, nhưng trước mặt thiếu gia nàng trở nên ngốc xít, cảm nhận được hơi lạnh trên bàn tay của thiếu gia, còn mặt nàng cũng nóng rực lên trong nháy mắt, nói một câu không hiểu ra sao:

- Thiếu gia, đêm nay không mưa chứ?

Câu nói này có ý gì, là nói không mưa, trời nóng, mặt nàng mới nóng lên, hay là nói trời không mưa thì không thể có những cử động thân thiết?

Trương Nguyên dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên gò má của Mục Chân Chân, nhỏ giọng nói:

- Không mưa thì làm sao, có trăng.

Rồi quay đầu lại thổi tắt ngọn đèn.

Đêm trăng mười tám tháng sáu nhô lên muộn, đã là nửa đêm, ánh trăng còn chưa lên tới đỉnh, thuyền đu ba mái chèo đang hướng về phía bắc, ánh trăng chiếu vào cửa sổ mũi thuyền, khi châm đèn không cảm thấy, lúc này đã dập đèn, ánh trăng như ôm trọn lấy khoang thuyền, ánh mắt có chút thích ứng, thì có thể phân biệt được đồ vật. Trương Nguyên bị cận thị, nhìn gần thì có thể nhìn rõ, thấy mặt Mục Chân Chân hiện rõ dưới ánh trăng, bộ ngực hở ra, eo nhỏ, đang ngồi chồm hồm hở ra cái hông và đùi, không hề nhúc nhích như một bản điêu khắc xinh đẹp, nhìn kỹ, đôi môi rung lên trong đêm tối đẹp như hoa hồng, hình như có một chút yêu kiều tỏa ra.

Trương Nguyên đang định tiếp cận cái môi đó, lại nghe thấy thiếu nữ này hàm hồ nói:

- Thiếu gia, nước còn chưa đổ mà.

Trương Nguyên ngồi thẳng người, Mục Chân Chân vội mang chậu nước ra sông, “ào” một tiếng, qua một lúc, Mục Chân Chân quay lại, thấy thiếu

gia đã cởi áo lót, chỉ thấy mặc một cái quần ngắn ngồi trên ghế, Mực Chân Chân căng thẳng hết mức, quay người trở lại cửa thuyền, chần chừ, quỳ ngồi xuống nói:

- Thiếu gia, nô tì phục vụ người nghỉ ngơi nhé.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, cởi giày ra, chúng ta nói chuyện.

Mực Chân Chân cúi đầu lên tiếng đồng ý, cởi giày và váy dài, bên trong là chiếc áo vải bầu và cái quần vền vền chỉ tới đầu gối, Mực Chân Chân ngồi khép lại, hướng một bên, hỏi:

- Thiếu gia muốn nói gì?

Trương Nguyên rời tới gần một chút, cười nhẹ nói:

- Chân Chân muốn nói gì?

Mực Chân Chân dặt quần một góc, cúi đầu nói:

- Nô tì không có gì muốn nói.

Trương Nguyên nói:

- Vậy ta cũng không có gì để nói.

Mực Chân Chân không nhịn được cười lên một tiếng, nâng hàng mi nhìn thoáng qua thiếu gia, đôi mắt của thiếu gia sáng long lanh, kéo tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve, rồi tới gần hôn nàng, thân thiết giống như hai người hồi trước đây. Mực Chân Chân tuy tim đập rất nhanh, lại không hoảng loạn, thầm nghĩ:

- Khi chia tay, phụ thân dặn dò mình phải hầu hạ thiếu gia, sau này Thiếu nữ quá môn, mình cũng phải cẩn thận hầu hạ, thiếu gia là người rất tốt, mình thích thiếu gia.

Mục Chân Chân giờ tay khoác lên vai thiếu gia, uyển chuyển xoay người, chột thấy lưỡi đã vào miệng, trong lúc trêu chọc, thần hồn đều lay động, cơ thể bị thiếu gia nắm chặt, nắm sát trên ghế, thiếu nữ dọa dân này đã trở nên bối rối. Trước đây thiếu gia hôn nàng chỉ là lướt qua rồi dừng, lần này lại kiên quyết đòi lấy, khiến nàng không sao ứng phó nổi, hai tay nắm chặt lấy bả vai thiếu gia, lo lắng, hơi thở dồn dập. Tay thiếu gia lại cởi cúc áo của nàng, dáng vẻ rất nhanh nhẹn, lập tức một bàn tay che lên vú phải của nàng, tay của thiếu gia cũng rất nóng, trước nhẹ sau mạnh, hai bên đều không buông tha, nhào nặn nàng, xoa toàn cơ thể nàng khiến nó càng ngày càng nóng lên, dường như cả người đều giống như chiếc kẹo đường bị hòa tan dưới ánh nắng mặt trời.

Huyết mạch Trương Nguyên sôi lên sùng sục, sự mãnh liệt về tình dục trên cơ thể trẻ trung khiến tay hấn phát run, nảy người lên, nhìn Mục Chân Chân dưới thân mình, thiếu nữ dọa dân này môi khẽ nhếch lên, thở hỗn hển, nội y bên vạt áo trái đã bị xốc ra từ bao giờ, lộ toàn bộ bộ ngực. Trong sắc nguyệt mờ ảo, giống như hai đợt trăng tròn ở đáy nước hiện lên, rất lớn, rất tròn, rất sáng, mà nở rộ... Đêm trăng bên bờ sông Thái Thạch, hẳn là ánh trăng như vậy mới khiến người ta thấy say mê vô cùng. Trương Nguyên yêu thích không buông tay, tiếp đó lấy môi lướt lên người thiếu nữ một lượt, còn hấn đã vững như đúc bằng sắt rồi.

Trương Nguyên khẽ nói:

- Chân Chân... Hai tay Mục Chân Chân nắm trên vai thấm đẫm mồ hôi của hấn, giọng nói run rẩy:

- Thiếu gia.

Ánh mắt nhìn thiếu gia, then thừng.

Trương Nguyên ghé vào lỗ tai nói một câu gì đó, Mục Chân Chân khẽ gật đầu, rồi khẽ “ừm” một tiếng, Trương Nguyên liền lật người lại, Mục Chân Chân hai tay đột nhiên tăng lực, còn may Mục Chân Chân chưa luyện tới Ưng trảo công, không thì xương bả vai của Trương Nguyên đã bị bóp nát rồi, nhưng cũng rất đau, giống như bị thúc giục, ra sức tiến lên, khi thịt va vào nhau, cảm thấy cơ thể đều đã đạt được khoái lạc, cơ thể trai tráng lần đầu tiên nhanh chóng được tiến thẳng lên đỉnh cao.

Ánh trăng lặng lẽ rời khỏi ngoài cửa buồm, nước dưới đáy thuyền của sông Tần Hoài vẫn chảy xuôi như trước, Trương Nguyên nằm ngửa mặt lên trời, Mục Chân Chân nghiêng người nằm trong lòng ngực của hắn, hai người nhỏ nhẹ nói chuyện, thiếu nữ này cảm nhận được Trương Nguyên ép chặt dưới cánh tay nàng, vội vàng tránh người nói:

- Nô tì đề lên thiếu gia rồi.

Trương Nguyên lại nghiêng người ôm lấy Mục Chân Chân, nói:

- Cứ như vậy mà ngủ đi.

Tay phải du ngoạn trên chiếc eo và hông cứng chắc của thiếu nữ, cặp vú của thiếu nữ đè chặt trên ngực hắn, hai hạt hoa lăn qua lăn lại rõ ràng, cơn sóng tình của hắn vừa lui lại sự sôi nổi dậy.

Mục Chân Chân đã cảm nhận được, dùng đùi nhẹ nhàng đụng vào, xấu hổ nói:

- Thiếu gia, người lại muốn rồi hả?

Trương Nguyên hỏi:

- Được không?

Mục Chân Chân nghĩ đến sự đau đớn lúc ban đầu, chần chừ một chút, rồi liền xấu hổ “ừ” một tiếng, thiếu nữ này luôn ngoan ngoãn phục tùng thiếu gia.

Thuyền rất lớn, không đến mức vì một chút chấn động nhỏ đó mà lắc lư, lần này Trương Nguyên thông thả một chút, mùa may rất lâu, Mục Chân Chân cũng cảm giác được sự khoái lạc. Hai người tận hưởng, ôm nói chuyện một lúc, Trương Nguyên buồn ngủ, ngủ rất say, Mục Chân Chân nhất thời không ngủ được, trợn mắt nhìn dáng vẻ ngủ của thiếu gia, nhẹ nhàng đặt môi vào môi thiếu gia hôn một cái, rồi rụt cổ lại, cười không tiếng động, trước kia đều là thiếu gia hôn nàng, đây là lần đầu tiên nàng chủ động hôn thiếu gia.

Vừa không ngủ được, Mục Chân Chân liền nhẹ nhàng đứng dậy đi tắm, mặc quần áo vào, lại mượn ánh trăng bên ngoài lau sạch chiếu. Lúc này đã là canh ba, có chút lạnh lẽo, liền đắp chiếc thảm lên người thiếu gia đang ngủ say, lúc này mới nằm bên cạnh Trương Nguyên ngủ, trong lòng ngọt ngào, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Trời còn chưa sáng, bến tàu đã bắt đầu huyền ảo, Mục Chân Chân ngủ muộn vẫn dậy sớm, Trương Nguyên cũng dậy rồi, cười hỏi nàng:

- Chân Chân vẫn tốt chứ?

Mục Chân Chân đỏ mặt, không biết thiếu gia chỉ tới cái gì, liền hàm hồ suy đoán rồi ừ một tiếng, vội vàng đi rửa mặt thu dọn đồ đạc. Đêm nay phải chuyển tới căn nhà thuê dưới chân núi Kê Minh, còn nữa, hôm nay là sinh nhật của thiếu gia, nàng phải làm mì trường thọ cho thiếu gia, việc không ít, thiếu nữ này tuy cơ thể có chút không khỏe, nhưng trong lòng tràn đầy niềm vui, cả người đều tràn đầy sức sống.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 261

Nhập giám (1)

Mặt trời cứ lên cao theo lẽ thường, mỗi ngày đều là một ngày mới, Trương Nguyên đứng trên đầu thuyền, nhìn về phía chân trời, “U môn ảnh” có nói “trên lầu ngắm núi, đầu thành ngắm tuyết, trong thuyền ngắm mây”. Trên sông Tần Hoài này ngắm mặt trời mọc, ngắm ánh bình minh, quả thực phong cảnh có khác. Trương Nguyên cảm thấy tâm trạng rất tốt, quả thực muốn ngửa mặt lên trời mà hét lớn, thỏa mãn được cơn tình dục, thể xác và tinh thần đều sung sướng, sẽ khiến người ta tích cực tiến thủ, hăng hái hướng về phía trước, cảm thấy nhân sinh này rất có triển vọng.

Trương Ngạc đi ra hỏi:

- Giới Tử, đêm qua có giấc mộng đẹp sao? Sao mặt mày hớn hở vậy?

Trương Nguyên cười nói:

- Đương nhiên là mơ gặp được đề tên bảng vàng rồi.

Trương Ngạc cười nói:

- Giới Tử rất tục, cả ngày chỉ nghĩ tới việc đỗ khoa cử làm quan, giống như Trương Yến Khách ta, ra vẻ không học hành, không nghề nghiệp, kỳ thực rất phong nhã, Giới Tử là ra vẻ phong nhã nhưng thật ra rất tục.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Thơ tục không phải không phong nhã, không có sự thô tục của đệ, sẽ không làm nổi bật sự phong nhã của Tam huynh.

Buổi sáng hôm nay, ba huynh đệ Trương Nguyên chuyển tới căn nhà ở chân núi Kê Minh, Lai phúc, Năng Trụ hôm qua đã dọn dẹp xong, Trương Đại, Trương Nguyên đều rất hài lòng. Sau giờ Ngọ, thuyền công trên thuyền tới cáo biệt ba vị thiếu gia, thuyền này là của Thanh Phố Lục thị, thuyền công cũng là nô bộc của họ, bây giờ đám người Trương Nguyên đã thuê được nhà, bốn vị thuyền công này đương nhiên phải cáo từ về Thanh Phố. Trương Nguyên thưởng cho bốn thuyền công mỗi người năm lượng, lại bảo Lai Phúc mua một ít đặc sản ở Kim Lăng, còn viết hai bức thư, một bức cho tỷ tỷ Trương Nhược Hi, một bức cho Dương Thạch Hương, bảo thuyền công mang về Thanh Phố.

Còn ngày mai, ba người Trương Nguyên sẽ bắt đầu cuộc sống ở Nam Kinh Quốc Tử Giám.

Cửa chính của Quốc Tử Giám Nam Kinh là Tập Hiền môn, Tập Hiền môn đi vào là Thái Học môn, cổng chào ba tầng mái cao lớn nguy nga, màu sắc sặc sỡ như mạ vàng. Đi qua dưới cổng chào, khiến người ta tự nhiên nảy sinh ra lòng kính sợ, qua Thái Học môn, là bảy gian chính đường, đây chính là Di Luân đường. Gian ở giữa đó là chuyên cung cấp để dùng khi Hoàng đế giá lâm, trên đường có treo năm cái sắc lệnh, gian phía đông là nơi để chuyên tổ chức việc tế rượu, phía tiền đường là sân, phía nam của sân, ở giữa là hành lang, nối thẳng đến Thái Học môn. Đây là con đường chuyên dành cho Hoàng đế đi khi giá lâm, hai bên đông tây là bậc thềm, chư sinh lên lớp ở chỗ này.

Canh ba Giờ Thìn ngày hai mươi tháng sáu, ba huynh đệ Trương Đại, Trương Ngạc, Trương Nguyên và các giám sinh nhập học cùng đứng ở ngoài Di Luân đường đợi. Hôm trước chỉ có hai trăm giám sinh tham dự thi nhập học, hôm nay lên tới ba trăm người, xem ra các giám sinh nập kê không ít.

Đúng giờ Thìn, cửa chính của Di Luân đường từ từ mở ra, hai mươi tên sai dịch mặc áo đen đứng sang hai bên cửa chính, các chư sinh ngoài cửa vốn đang chuyện trò om sòm, lúc này đều im bật, chỉnh lý lại áo mũ, đứng trang nghiêm không một tiếng động.

Hai giám quan đội mũ ô sa, mặc đoàn lĩnh sam (*) một trước một sau đi ra cửa lớn, người phía trước chừng hơn bốn mươi tuổi, mặt trắng, hai má phẳng lì, hình vẽ trên quan phục là chim bạch nhàn, dây lưng có thêu hoa. Vị phía sau chừng năm mươi tuổi, thân hình cao béo, da mặt hơi tím, hai mắt hơi lồi ra, giống như mắc bệnh, quan phục là chim hoàng oanh, dây lưng là ô giác (loại đai lưng màu đen được làm từ vật liệu bằng sừng).

(*) đoàn lĩnh sam:

<http://group.baik.com/hanfu/bbs/uawghuunyuljcwfk.html> “Văn quan phục sắc ca” có câu:

“Nhất nhị tiên hạc dữ cầm kê, tam tứ khổng tước vân nhạn phi. Ngũ phẩm bạch nhàn duy nhất dạng, lục thất lộ tư khê xích nghi. Bát phẩm cửu phẩm tịnh tạp chức, Anh Mộc thuần luyện thước dữ hoàng ly. Phong hiển nha môn chuyên chấp pháp, đặc gia giải trĩ mại luân di.

(nghĩa là: quan nhất phẩm nhị phẩm thì thường mặc áo thêu tiên hạc và gà cảnh, tam phẩm, tứ phẩm mặc áo thêu công và nhạn bay, quan ngũ phẩm áo gà lôi trắng, lục phẩm thất phẩm là áo thêu cò trắng, bát phẩm, cửu phẩm thì lẫn lộn, chim cú, chim khách, phương hoàng đỏ, chim hoàng oanh).

Vị quan đi phía trước kia quan phục là bạch nhàn, chính là quan ngũ phẩm, vị mặc quan phục chim hoàng oanh phía sau kia là quan bát phẩm. Trương Nguyên hiểu biết quan chế của Quốc Tử Giám, chính quan tế tửu của Quốc Tử Giám Nam Kinh là quan tứ phẩm, quan ngũ phẩm chỉ có một người, đó chính là Ti Nghiệp Tổng Thì Miễn. Tiêu Nhuận Sinh từng nhắc

nhờ hân, Tổng Thì Miễn này là môn sinh của Đồng Kỳ Hưng, có lẽ sẽ làm khó dễ hân, cần phải lưu tâm.

Hai vị giám quan đứng nghiêm trước cửa lớn, vị giám quan mặc quan phục bạch nhàn kia ho nhẹ một tiếng, vị quan mặc quan phục chim hoàng oanh kia đứng bên cạnh hơi khom người với y, sau đó quay sang các chư sinh, lớn giọng nói:

- Vị này là Nam giám Ti Nghiệp Tổng đại nhân, chư sinh tiếp lễ.

Quả thật là Nam giám Ti nghiệp Tổng Thì Miễn, Trương Nguyên và các chư sinh cùng cúi đầu hành lễ với Tổng Thì Miễn, nghe Tổng Thì Miễn kia nói:

- Các học đồ nghe đây, đã vào Quốc Tử Giám, sẽ không được tùy tiện như ở nhà, tất cả thói quen đều sẽ được sửa, nhất định phải theo khuôn phép, cố gắng học tập. Các quy định của giám do Cao tổ định ra phải tuân thủ nghiêm ngặt, nếu có kháng cự không phục, phỉ báng sư trưởng, khóc lóc om sòm, vi phạm học quy, nhẹ thì bị roi trúc đánh vào mông, nặng thì dùng trượng, thậm chí sung quân, phạt làm tiện lại (quan lại thấp hèn nhất) –các điều lệ học quy cụ thể, sẽ do Mao giám thừa nói tỉ mỉ với các người.

Hóa ra quan viên mặc quan phục chim hoàng oanh chính là Nam giám Giám thừa. Tuy chỉ là quan bát phẩm, nhưng quyền lực rất lớn, quản lý Thăng Khiên thính, Thăng Khiên thính coi như là cơ quan thẩm phán kiêm cơ quan chấp pháp của Quốc Tử Giám. Trên có các giáo quan lười biếng lơ là việc giảng dạy, dưới là các giám sinh vi phạm quy tắc, y đều phải quản lý, có quyền trừng phạt, đương nhiên, chủ yếu là quản giám sinh.

Vị Mao giám thừa này lại khom người trước Tổng Thì Miễn, mặt hướng tới các học đồ, khuôn mặt màu tím kia trương lên, mở miệng nói tiếp:

- Các người đã từng nhìn thấy một cái cột dài bên ngoài giám môn?

Đại đa số học đồ đều không để ý, Trương Nguyên thì có chú ý tới, bên ngoài cửa lớn của Quốc Tử Giám có một cái cột cao chừng năm chượng, nói là cột cờ mà lại không có cờ, trụi lủi.

Mao Giám Thừa thấy các giám sinh châu đầu ghé tai, liền lớn tiếng nói:

- Cái cột đó từng treo đầu một giám sinh, treo một trăm hai mươi sáu năm.

Các giám sinh có mặt “xì” một hơi lạnh, đây chính là hiệu quả mà Mao Giám Thừa muốn, lại nói:

- Năm Hồng Vũ thứ hai mươi bảy, giám sinh Triệu Lân của Quốc Tử Giám viết tấu thiệp phỉ báng triều đình và học quan, chiếu theo giám quy là đánh một trăm trượng rồi sung quân, nhưng Cao tổ Hoàng đế vì cảnh ngu phụ giáo, hạ chỉ đem bêu đầu Triệu Lân thị chúng, liền treo trên cột cao kia, cho tới khi Chính Đức Đế nam tuần, mới hạ xuống.

Trương Ngạc đứng trong đám người càng nghe càng thấy căm tức, nhỏ giọng nói với Trương Nguyên bên cạnh:

- Giới Tử, tên ôn quan này nói những điều này làm cái gì?

Trương Nguyên cũng rất bất mãn với tên Mao Giám Thừa này khi đem chuyện Chu Nguyên Chương đầu nhà Minh bị chịu khổ hình nói ra vào lúc này, hơn nữa Mao Giám Thừa này hình như có chút đắc ý, hãnh cười lạnh nói:

- Hù dọa người mới mà.

Trương Ngạc nói:

- Ôn quan này chẳng qua là bát phẩm, dám dọa bọn ta, trước những giám sinh này, mấy năm nữa đỗ tiến sĩ làm quan chắc chắn không ít, quay

lại hù chết gã.

Trương Nguyên cười một tiếng, thầm nghĩ:

- Trường học đời sau cũng có nhiều sư đồ ác vậy, nhưng học trò sau này khi công thành danh toại lại rất ít người quay lại gây phiền phức, chỉ cười trừ thôi.

Mao Giám Thừa này thấy các chư sinh nháo nhác một hồi, mới tỉ mỉ nói về giám quy, cái gì mà không được phép đội mũ, không được phép thắt lưng, không được mang khăn phục thường nhân, không được tới giảng đường khác nghị luận, dám có ý làm nhục sư trưởng hay gây sự với giám sinh khác, đều sẽ bị phạt nặng, đây là giám quy về phương diện lễ nghi. Phương diện quản lý đời sống, học đồ các ban phạm là có việc phải bẩm báo với giáo quan của lớp đó trước, giám sinh nếu muốn ra ngoài, phải có “lệnh bài ra vào”. Lệnh bài này mỗi lớp chỉ có một, do sinh đồ trực nhật quản, không có lệnh bài mà tự ý rời lớp, thống quyết (xử phạt bằng trượng hình), trước khi trời tối mà không về, thống quyết, giám sinh ở trường, hiệu phòng do Quốc Tử Giám thống nhất sắp xếp, không được tự ý ở chỗ của người khác, không được ở trọ bên ngoài. Nửa đêm điểm danh mà không có người, thống quyết, trong phòng không được phép say sưa ca hát, không được làm ồn, không được bàn chuyện thị phi. Về phương diện học tập, nếu không thể hoàn thành bài tập giáo quan quy định, mỗi tháng sẽ bị hạ một bậc, thống quyết...

Chư sinh nghe vậy thầm kinh hãi, động một tẹo là lại bị thống quyết, ai chịu được. Có giám sinh biết chuyện cũ của Quốc Tử Giám, thấp giọng nói với người bên cạnh:

- Đều là bày ra làm vẻ thôi, đâu có nghiêm như vậy, đường huynh của ta là lão giám sinh rồi, không những thuê phòng trọ ở ngoài, còn thường xuyên tới phòng ở sông Tần Hoài rượu chè ca hát, đương nhiên, có quan hệ tốt với giám thừa và giáo quan bốn đường thì tốt hơn.

Lúc này, nghe tiếng chuông đồng nhỏ vang lên, Mao Giám Thừa im miện. Nha môn của Di Luân đường Tế tửu mở ra, Nam giám Tế Tửu Cố Khởi Nguyên và các tiến sĩ, trợ giảng, học lục và học chính của Chính Nghĩa đường, Sùng Chí đường, Quảng Nghiệp đường tổng cộng mười ba người đi tới bên ngoài cửa lớn.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 261

Nhập giám (2)

Cổ Khởi Nguyên có bài phát biểu với các giám sinh, yêu cầu chư sinh phải khiêm tốn kính cẩn, biết giữ lễ nghi, phải có nghĩa khí, duy trì sự giáo huấn của thánh hiền, lập chí, vụ học, chính nghĩa, ăn nói cẩn thận, hi vọng các giám sinh đi ra từ Nam giám đều có thể trở thành quân tử, người tài, vì nước vì dân...

Theo sau đó là ba vị tiến sĩ của Chính Nghĩa đường, Sùng Chí đường và Quảng Nghiệp đường lên đọc danh tính của các thí sinh, Chính Nghĩa đường là Phương tiến sĩ, Sùng Chí đường là Vương tiến sĩ, Quảng Nghiệp đường là Triệu tiến sĩ. Các học đồ được Phương tiến sĩ đọc đến tên thì ra khỏi hàng, những người này đều được vào học ở Chính Nghĩa đường, Trương Ngạc là một trong số đó. Tất cả những giám sinh nạp kê chưa tham gia kỳ thi nhập học, đều được sắp xếp ở mười sáu lớp của Chính Nghĩa đường. Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại vì chế nghệ ưu tú, được xếp vào Quảng Nghiệp đường, Quảng Nghiệp đường có sáu lớp, những học đồ mới lần này trực tiếp vào Quảng Nghiệp đường chỉ có ba mươi hai người.

Buổi lễ tựu trường chỉ có như vậy, học đồ các đường lần lượt đi theo các giáo quản của mình tới hiệu phòng của các đường. Hiệu phòng và giảng đường của Quảng Nghiệp đường ở cùng một chỗ, ở giữa là mười một gian giảng đường, hai bên là hiệu phòng của các giám sinh ở. Một hiệu phòng ở hai giám sinh, Trương Nguyên không ở cùng phòng với cả Trương Đại, mà

được xếp cùng với một học đồ bốn mươi tuổi. Còn chưa kịp hỏi danh tính, Triệu tiến sĩ đã triệu tập các tân sinh đứng lên trước Quảng Nghiệp đường phát biểu, ba mươi hai tân sinh này sẽ thành một lớp mới, gọi là Nhâm Tự của Quảng Nghiệp đường. Triệu tiến sĩ trước tiên giới thiệu Nhạc trợ giáo Lưu học chính của Nhâm Tự ban. Triệu tiến sĩ quản lý cả mười một lớp của Quảng Nghiệp đường, cụ thể mỗi một ban lại do trợ giáo phụ trách, học chính phụ tá, Triệu tiến sĩ lại nhấn mạnh một số giám quy quan trọng, rồi mới đi.

Tiếp đó liền có hai chấp dịch tới, phát cho mỗi giám sinh hai bộ khăn phục của giám sinh, về sau ở trong giám đều mặc bộ khăn phục này, bộ khăn phục này có các cỡ to vừa nhỏ, Trương Nguyên vóc người trung bình, lựa chọn cỡ vừa.

Nhạc trợ giáo quan sát một chút về ba mươi hai học đồ của Nhâm Tự ban này, chỉ một học đồ lên trước, học đồ này tầm bốn mươi tuổi, đoan chính, chính là vị ở cùng phòng với Trương Nguyên, Nhạc trợ giáo hỏi tính danh của người này, liền đáp:

- Gia Thiện Ngụy Đại Trung.

Nhạc trợ giáo nói:

- Xem người lớn tuổi, để người làm lớp trưởng.

Trương Nguyên nghe thấy cái tên “Ngụy Đại Trung”, không khỏi giật mình. Ngụy Đại Trung, một trong sáu quân tử của Đông Lâm, chết trong tay Ngụy Trung Hiền, người xưng là “đệ nhất trung liệt kiên cường suốt ba trăm năm của Đại Minh”, đời sau sử gia đối với người đảng Đông Lâm khen chê có nhiều, Hoàng Nhân Vũ luôn có đánh giá thấp với người đảng Đông Lâm, cho rằng đảng Đông Lâm mấy chục năm chỉ làm được một việc, đó chính là ngăn trở Vạn Lịch để lập Phúc Vương làm người kế thừa.

Nhưng Trương Nguyên có cách nhìn của riêng mình, người đảng Đông Lâm nỗ lực để hạn chế quân quyền, phản đối lấy tư ngự trị công. Cho dù người đảng Đông Lâm phát ngôn thay cho tầng lớp nào, loại tư tưởng này là tiến bộ, tuy dưới tình thế Văn Minh thù trong giặc ngoài có chỗ không hợp thời, nhưng quyết không thể đổ cái tội Minh triều mất nước lên đầu người Đông Lâm.

So với bốn trăm năm đời sau, một số luận điệu cho rằng tư tưởng tự do của Phương Tây, thể chế tam quyền phân lập sẽ giống như vong đảng vong quốc, đó đều là trắng đen lẫn lộn có dụng ý xấu xa của kẻ vừa đạt được lợi ích, đảng Đông Lâm có không ít kẻ tiểu nhân, nhưng các chi sĩ chính trực thì cũng nhiều, như Trương Nguyên từng tiếp xúc: Lưu Tông Chu, Thanh Phổ huyện lệnh Lý Bang Hoa, còn có Văn Chấn Mạnh bây giờ mới chỉ là cử nhân, đều là người có học thức, nhân phẩm uyên bác. Ngụy Đại Trung này, Trương Nguyên nhìn qua cũng là một người tài, thư pháp giỏi, tuyệt mệnh thư nói rõ ý chí chịu chết, dặn dò người nhà an bần, chăm học, tích đức, hoạn nạn có nhau.

Tội danh Ngụy Trung Bần hãm hại Ngụy Đại Trung là nhận hối lộ ba ngàn lượng, sau khi Ngụy Đại Trung chết còn phải truy tìm tang vật, bán cả gia nghiệp cũng không có ba ngàn lượng, con trai Ngụy Học Y ngày đêm đi kiếm, mượn tiền để trả cái gọi là tiền tham ô. Con người như vậy, người muốn nói y là gian tà, người cũng phải hỏi lại lương tâm của mình.

Như vậy, Ngụy Đại Trung trở thành lớp trưởng của Nhâm Tư ban ở Quảng Nghiệp đường.

Nhạc trợ giáo lại nói:

- Hôm nay không có bài học nào, mọi người có thể quay về chỗ ở trước, đem những vật dụng liên quan như giấy bút về phòng. Người hầu không được theo, tất cả đồ dùng xa hoa đều không được mang vào, những thứ như đồ ngủ đều có Quốc Tử Giám cho mượn, những đồ tạp vụ như nước giặt

quần áo, chổi quét nhà cũng có tạp dịch của Quốc Tử Giám làm thay, các người chỉ cần chuyên tâm học hành là được.

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại ra tới cổng ba tầng của Quốc Tử Giám, thấy Trương Ngạc đã ở bên ngoài chờ, hai người Năng Trụ, và Phùng Hồ cũng đã chờ suốt ở bên ngoài. Trương Ngạc đi ra trước cửa đá một cái vào cái cột cao kia, rồi đi về chỗ Trương Đại, Trương Nguyên nói:

- Ôn quan kia nói là cái cột treo đầu người chính là cái này, thật là ác độc, vừa nhập học đã nói cái này, người xấu vui mừng.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh chỉ hợp với làm hoàn khố ở quê, ra ngoài không được, cũng may bây giờ là năm Vạn Lịch thứ bốn mươi hai, nếu là hai trăm năm về trước, tuyệt đối là sẽ phải chịu khổ.

Trương Đại cũng lo lắng Trương Ngạc gây chuyện, nói:

- Tam đệ, đệ rõ ràng bây giờ đừng nghĩ tới việc mượn cơ ốm nữa, tính đó của đệ không chịu được sự gò bó của giám quy, nếu gây ra phiền phức còn phải khiến tổ phụ lo lắng, Trương Ngạc nói:

- Sao có lý đó, Trương Yến Khách là người gặp khó thì nản sao? Đệ càng thấy khó mà lên, đại huynh yên tâm, học quan đó cũng là người, hãy xem đệ dùng bạc đập bọn họ.

Trương Nguyên nói:

- Hà tất phải thế, bạc của tam huynh chi bằng tiêu xài trên phòng ở sông Tân Hoài.

Trương Ngạc nói:

- Ta muốn xem bọn họ vẻ ngoài lễ nghĩa, liêm sỉ, sau lưng lại là thấy tiền sáng mắt. Còn nữa, trên nghìn giám sinh nạp kê của Nam giám này, đều là con cháu nhà giàu có, ta phải đẩy mạnh sự tiêu thụ kính cận thị tới bọn họ, kính cận thị bốn lượng bạc một bộ rất rẻ, sáu lượng đi.

Trương Đại bất đắc dĩ nói:

- Vậy đệ cứ chơi hai ngày trước, nếu không được thì mượn cố ốm ra ngoài, nhất định không được đối kháng với giám quan và học quan, bằng không coi như đệ xui xẻo, lẽ nào đệ còn có thể tụ tập gia nô quay về như ở Sơn Âm.

Trương Ngạc khinh thường nói:

- Đại huynh, đệ không phải thẳng ngốc, đệ có thể ngu xuẩn tới mức không biết nặng nhẹ sao?

Trương Đại mở quạt ra che nắng:

- Được rồi, không nói đệ nữa, mau đi thôi, hôm nay thật là đen.

Ba huynh đệ cùng với Năng Trụ, Phùng Hồ quay trở lại Thính Thiên cư ở chân núi Kê Minh, Thính Thiên cư này chính là căn phòng mà họ thuê, là tên do Trương Đại đặt, núi Kê Minh không phải là có chùa Kê Minh sao, khi nghe thấy phạm âm thiện xướng, cho nên đã gọi là Thính Thiên cư.

- Thiếu gia. Không cần ở trong Quốc Tử Giám phải không?

Mục Chân Chân thấy ba vị thiếu gia cùng trở về, liền cho rằng chỉ là ban ngày tới Quốc Tử Giám đọc sách, tan học thì về chỗ ở của mình. Thiếu nữ đạo dân này long tràn vui mừng, vội vàng dâng trà tới.

Trương Ngạc nói:

- Chỉ là quay về khuôn đồ đi, văn phòng tứ bảo, đồ dùng thường ngày đều mang tới trong giám hết. Nam giám hễ vào là đều như vậy, hễ vào là phải tới cuối năm mới được ra, tóm lại là bỏ tù nửa năm, ớn quá.

- Hả.

Mục Chân Chân kinh ngạc há hốc mồm, mở to mắt nhìn Trương Ngạc, lại nhìn sang Trương Nguyên.

Tổ Chi và Lục Mai cũng giật mình nói:

- Vào là không thể ra à, thật hay giả vậy?

Trương Nguyên cười nói:

- Không sai, nhưng thật ra ở trong Giám, năm ngày ba bữa đi ra một lần cũng được.

Bữa cơm trưa là Mục Chân Chân tự làm, có cá kho, vịt, dưa, rau nhút, đậu hũ Kim Lăng, súp nấm rơm. Trương Nguyên cảm thấy rất ngon, tán thưởng Mục Chân Chân mấy câu, lại sai Lai Phúc đi tìm một nữ đầu bếp và một người giặt đồ. Bọn họ cả chủ cả tớ tổng cộng là mười bốn người, quả thật là cần một đầu bếp và một người giặt đồ chuyên môn.

Buổi chiều, ba huynh đệ Trương Nguyên lại đi tới Đạm viên của Tiêu thái sử để bẩm lại việc nhập học ngày hôm nay, và báo cho họ biết việc thuê Thính Thiên cư. Tiêu Nhuận Sinh và Tông Dực Thiện liền tới xem Thính Thiên cư, thanh sơn sau phòng, phật tự nguy nga, trước phòng còn có vườn trúc, hoa cỏ trong vườn, ba phòng lầu nhỏ không mới không cũ, phòng khách thực sự không tồi.

Từ sau tết Đoan Ngọ một ngày thì rời khỏi Sơn Âm, đến hôm nay đã được nửa tháng, còn chưa có viết thư về nhà. Hôm nay vào giám, coi như là đã an định rồi, ba huynh đệ Trương Nguyên lần lượt viết thư về nhà, báo

bình an, nói tình hình gần đây. Trương Nguyên còn viết cho Thương Chu Đức và Thương Đạm Nhiên một bức thư, Trương Ngạc thấy Trương Nguyên viết thư cho Thương thị nữ lang, liền nói:

- Ta cũng viết cho bà xã Kỳ tiểu thư một bức, nàng liệu có ngượng chết không nhỉ?

Trương Đại cười nói:

- Yến Khách đệ đừng có dính vào, Kỳ thị nề nếp gia phong nghiêm chỉnh, đệ chưa thấy bộ dạng ông cụ non của Kỳ Hồ Tử kia sao? Đệ viết thư này đi, nhất định bị mắng là không có đức hạnh.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 262

Lại gặp Nguyễn Đại Thành

Trương Ngạc kêu oan nói:

- Dựa vào cái gì mà Giới Tử có thể viết, đệ lại không được, sao có lý do.

Trương Đại hỏi:

- Đệ từng gặp Kỳ tiểu thư chưa, đệ viết thư gì?

Trương Ngạc đột nhiên tức giận, vỗ bàn nói:

- Đệ thà cưới một kỹ nữ, chứ không thèm thành thân với một người chưa từng gặp bao giờ.

Trương Đại và Trương Nguyên ngơ ngác nhìn nhau, Tiêu Nhuận Sinh và Tông Dực Thiện giả bộ không nghe thấy gì, đang bàn tán việc tiếng chuông sớm của Kê Minh tự có gây ồn tới đây không.

Trương Ngạc càng nghĩ càng đau đầu, lại phát tình khí nóng nảy, la hét nói sẽ đi cưới Vương Vi và Lý Tuyết Y về.

- Tam đệ, chớ có làm càn.

Trương Đại quát:

- Đệ muốn nạp thiệp cũng được, nhưng viêt hồi hôn lấy vợ khác là tuyệt không được. Mặc dù tam thúc mẫu rất yêu chiều đệ, cũng không để đệ dính vào việc đó, tổ phụ sẽ đánh gãy chân đệ, đừng có nóng nảy, uống chén trà đi.

Trương Nguyên khuyên giải nói:

- Tam huynh, đệ và Thương tiểu thư là vì đã quen biết từ trước, đây cũng không có gì hâm mộ. Tam huynh không phải muốn đánh cược chứ, cuộc hôn nhân này của huynh cũng giống như là một vụ đánh cược vậy, ngày thành hôn, hai bên ngả bài, tướng mạo, tính cách hiện rõ, điều này há chẳng phải cũng rất thú vị sao?

Đối với tam huynh Trương Ngạc, Trương Nguyên chỉ có khai đạo y như vậy.

Trương Ngạc hết tức nói:

- Nếu tướng mạo xấu xí, tính khó chịu, sư tử hà đông, ta chẳng phải là thảm sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Vậy là huynh cược thua rồi, nhận thua cuộc, không có gì đáng nói nữa.

Trương Đại, Tiêu Nhuận Sinh đều cười, Trương Đại nói:

- Không đến nỗi thua thảm như vậy đâu, đệ xem Kỳ Hồ Tử rất tuần tú, hơn nữa Kỳ thị nữ lang là do đích thân tam thúc mẫu sai người xem mặt, bảo đảm ngày đệ thành thân sẽ mừng đến cười toe toét.

Trương Ngạc cũng là vui buồn không rõ, bị Trương Đại, Trương Nguyên nói như vậy, liền chuyển tức thành vui, nói:

- Giới Tử, ngày thân nghênh của ta và đại huynh Trương Đại đã định rồi, đại huynh mừng hai tháng hai đầu năm sau, ta thì mười sáu tháng hai, hai người chúng ta đều phải cước thắng thua rồi, đệ và Thương tiểu thư bao giờ sẽ thành thân?

Trương Nguyên nói:

- Hai vị huynh trưởng đều là thành thân năm mười chín tuổi, tiểu đệ sao giám tranh lên trước, cũng phải mười chín tuổi chứ?

Trương Ngạc nói:

- Vậy Thương thị nữ lang lớn hơn đệ một tuổi, đệ mười chín tuổi cô ấy hai mươi tuổi rồi.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh thật là, đây cũng là việc tam huynh phải lo lắng sao.

Viết thư xong, vẫn như trước nhờ Tiêu Nhuận Sinh đem thư tới dịch trạm lần lượt gửi đi, nếu có hồi âm, cũng sẽ gửi đến chỗ Tiêu thái sử.

Vì các giám sinh mới nhập học phải dùng bữa tối trong Hội Soạn đường ở nội giám. Thời gian của bữa tối là đúng giờ Dậu, cho nên ba huynh đệ Trương Nguyên liền rời khỏi Thính Thiên cư về Quốc Tử Giám. Chỗ Trương Nguyên, Vũ Lăng công sách, Mục Chân Chân mang đồ tới Quốc Tử Giám, trên đường Trương Nguyên dặn dò Vũ Lăng chịu khó đọc sách một chút, luyện chữ, sau này việc Hàn Xã cũng có thể giúp một tay, không nên na phạn với một kẻ sai vật. Bốn phạn của thư đồng là của Mục Chân Chân, Trương Nguyên nói:

- Chân Chân ngoài đọc sách viết chữ ra, võ nghệ chớ có xao nhãng.

Mục Chân Chân gật đầu nói:

- Nô tì biết rồi.

Lại nói:

- Thiếu gia ở trong Giám phải chăm sóc tốt cho bản thân.

Trương Nguyên đúng là khó có thể thích ứng với trong giám này, trong giám và trong ngục dường như không khác gì nhau mấy, cười nói:

- Biết rồi.

Quốc Tử Giám không cho phép người không có phận sự vào, Trương Nguyên và Trương Đại đành tự mình vai khiêng nách kẹp, mang đồ đạc và quần áo tới phòng ở Quảng Nghiệp đường. Trương Ngạc lại nhàn nhã, có tạp dịch trong giám đã sớm đợi ở cửa Thái Học môn để giúp y, chỉ cần có tiền là có thể sai khiến cả ma quỷ. Xem ra Trương Đại, Trương Nguyên lo lắng thừa rồi, chỉ cần có ít tiền tiêu, Trương Ngạc tuyệt sẽ thích ý hơn so với đám người Trương Nguyên khi ở trong giám.

Đối với Ngụy Đại Trung đệ nhất trung liệt, Trương Nguyên đương nhiên là rất kính ý, lại không muốn ở cùng hiệu phòng với Ngụy Đại Trung, nói với Trương Đại:

- Đại huynh, ở cùng phòng với huynh là ai vậy? Hay là mình đổi nhé, đệ và đại huynh cùng phòng.

Trương Đại cầm tay nải, từ trước tới giờ chưa từng mệt như vậy, thở hồng hộc nói:

- Cùng phòng là Nguyễn Đại Thành, tự Tập Chi.

- Nguyễn Đại Thành!

Trương Nguyên ngạc nhiên, vào một ngày cuối tháng mười năm kia, hẳn tới Hội Kê thăm Thương Chu Đức, lúc về, nghe Thạch Đầu huynh đệ

nói có người tên Nguyễn Đại Thành tới thăm, để lại mấy câu “hóa ra nợ một mạng”, khiến hắn không hiểu gì. Xem ra Thạch Đầu huynh đệ nhớ nhầm rồi, không ngờ có thể gặp Nguyễn Đại Thành ở Nam Kinh Quốc Tử Giám, lại cùng phòng với đại huynh. Ngụy Đại Trung là đảng Đông Lâm, Nguyễn Đại Thành là Yên đảng, nếu đổi phòng, Ngụy Đại Trung và Nguyễn Đại Thành sẽ ở cùng một phòng.

Trương Nguyên mang đồ đạc và quần áo về phòng, thấy Ngụy Đại Trung kia đã thay khăn phục giám sinh, đang ngồi bên bàn đọc sách, thấy Trương Nguyên vào, ấn đầu xuống, tiếp tục đọc sách.

Căn phòng này bày trí rất đơn giản, hai chiếc giường gỗ rộng chừng ba thước, hai cái bàn gỗ tròn, hai cái ghế vuông, không có đồ gì khác. Trương Nguyên đặt sách lên cái bàn gỗ tròn kia, đặt quần áo lên đầu giường, chấp tay nói với Ngụy Đại Trung:

- Ngụy trai trưởng, tại hạ Sơn Âm Trương Nguyên, cùng nhập giám cầu học với đại huynh Trương Đại, tại hạ muốn ở cùng phòng với đại huynh, mong Ngụy trai trưởng chấp thuận đổi phòng.

Ngụy Đại Trung đáp lễ, nói:

- Giám quy không cho phép được đổi phòng.

Nói một câu như vậy, không nói câu thứ hai, lại đọc sách tiếp.

Trương Nguyên liền biết Ngụy Đại Trung này là một người khó dàn xếp, không đổi thì không đổi, không cần nhiều lời, ngồi trên ghế nghỉ ngơi, lại nghe thấy một giọng nói sang sảng bên ngoài cửa vang vào:

- Giới Tử hiền huynh, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, Đồng Thành Nguyễn Đại Thành có lễ.

Nói đến năm chữ “ Đồng Thành Nguyễn Đại Thành”, người đã vào phòng, vái chào một cái rất sâu với Trương Nguyên, sau đó đứng thẳng người, mỉm cười. Là một nam tử phóng khoáng, tuổi chừng hai mươi sáu, hai mươi bảy, tuy là một khăn phục giám sinh bình thường, nhưng chiều rộng của tay áo mặc trên người lại toát ra vẻ phóng khoáng. Nguyễn Đại Thành vì “Đào hoa quật” mà để lại tiếng xấu cho đời sau này, không ngờ lại có bộ dáng anh tuấn tự nhiên như vậy sao? Nhìn còn dễ ưa hơn Ngụy Đại Trung kia nhiều, hơn nữa thoải mái nhiệt tình, rõ ràng là khiến người ta mới quen mà đã thân.

Trương Nguyên đáp lễ, nói:

- Nguyễn huynh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu. Năm kia Nguyễn huynh ở Sơn Âm, tại hạ vô duyên nhìn thấy, hôm nay gặp lại, vô cùng vui mừng.

Nguyễn Đại Thành cười lớn, nói:

- Là tại hạ vô duyên, tại hạ đặc biệt tới Sơn Âm để thăm hỏi Giới Tử huynh, lại không thể gặp được, phiền muộn tới bây giờ.

Trương Đại đi theo sau, nói:

- Vừa rồi Nguyễn huynh hỏi ta có quen Trương Giới Tử của Sơn Âm không, ta nói rồi, Nguyễn huynh lập tức nhảy người lên tới đây ngay.

Nguyễn Đại Thành cười nói:

- Tại hạ đã hâm mộ Trương Giới Tử và hiền đệ Trương Tông Tử từ lâu.

Nói những câu này, ánh mắt y luôn nhìn về phía Trương Nguyên.

Ngụy Đại Trung đang đọc sách liền buông cuốn sách xuống, đứng lên lắc đầu nói:

- Nguyễn Tập Chi, giọng người quả không nhỏ.

Trương Nguyên âm thầm kinh ngạc, nghe khẩu khí của Ngụy Đại Trung, không chỉ là quen biết với Nguyễn Đại Thành, mà giao tình còn không phải là nhạt.

Nguyễn Đại Thành cười nói:

- Ngụy sư huynh, tiểu đệ là gặp bạn tốt đã lâu không gặp mà, tình động bên trong, phát ra bên ngoài.

Thấy ánh mắt Trương Nguyên có vẻ thắc mắc, liền giải thích nói:

- Tại hạ và Ngụy huynh cùng là môn hạ của Cảnh Dật tiên sinh của Đông Lâm thư viện, học vấn và nhân phẩm của Ngụy sư huynh là khiến ta khâm phục nhất.

Cảnh Dật tiên sinh là Cao Phan Long, Nguyễn Đại Thành này và Ngụy Đại Trung lại là sư huynh đệ đồng môn.

Lần này từ Tô Châu đến Nam Kinh, đi qua Vô Tích, Trương Nguyên đã từng nghĩ tới muốn đi đến thư viện Đông Lâm để chào hỏi Cao Phan Long, nhưng vì thời gian gấp gáp sợ không kịp đến Nam Kinh tham gia kỳ thi tuyển học viên của Quốc Tử Giám, nên đành phải vội vàng đi qua, dự định cuối năm khi trở về sẽ đến thăm hỏi. Không nghĩ tới ở Nam Kinh Quốc Tử Giám hẳn lại học cùng lớp với hai người đệ tử của Cao Phan Long. Đó chính là Ngụy Đại Trung và Nguyễn Đại Thành, sau này không biết thế nào nhưng hiện tại cả hai đều rất cố gắng, dốc lòng học tập, quyết tâm muốn tham gia khoa cử cùng các sư huynh đệ.

Nguyễn Đại Thành có tác phong nhanh nhẹn, cực kỳ nhiệt tình cùng với Trương Nguyên và Trương Đại bàn luận về Kỳ Bưu Giai, Nguyễn Đại Thành nói:

- Đầu tháng, lúc ta và Ngự huynh rời khỏi Vô Tích, thì gặp Kỳ Hồ Tử vừa mới đến thư viện Đông Lâm. Ta có hỏi thăm y về Giới Tử huynh, y nói rằng ba huynh đệ của huynh đều tới Nam Kinh rồi. Ta rất mong muốn được gặp mặt ba anh em Trương huynh, vì nghe tiếng đã lâu nhưng chưa có cơ hội gặp mặt, thật vinh hạnh.

Nguyên Đại Thành tính tình sôi nổi, còn Ngự Đại Trung thì lãnh đạm, tính tình hai người hoàn toàn khác biệt nhau.

Trong lúc đang nói chuyện, nghe thấy có tiếng trống gõ cửa phòng, lập tức có Giám Nội Chấp - Bữa tối đã dọn xong, mời các chư sinh đến Hội Soạn đường dùng bữa.

Trương Nguyên, Trương Đại, Nguyễn Đại Thành, Ngự Đại Trung liền ra khỏi phòng đi đến Hội Soạn đường. Hội Soạn đường rất lớn, dựa vào sáu phòng dạy học mà phân ra sáu đại sảnh, chư sinh Quảng Nguyên đường dùng đại sảnh thứ ba bên trái, nơi này có thể chứa hơn một ngàn người cùng nhau dùng cơm. Phòng này được xây dựng thêm vào lúc Nam giám hưng thịnh nhất, chứ còn hiện tại thì không có nhiều giám sinh đến vậy.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 263

Vô cớ bị gây chuyện mà không giận

Trương Nguyên cùng các tân sinh của Nhâm Tự ban ở Quảng Nguyên đường, trước khi dùng cơm lại bị Mao Giám Thừa giáo huấn một trận, nói trước khi dùng cơm phong thái phải nghiêm túc, trong khi ăn không được nói chuyện, không được mua cơm bên ngoài mang vào ăn, một ngày được ăn ba bữa ngoài ra không được đòi hỏi thêm, không được lấy thức ăn của bạn, nếu không tuân theo điều lệ, Thăng Khiên Thính sẽ gọi lên nghiêm trị.

Phụ trách Nhâm Tự ban là Lưu Học Chính bắt đầu điểm danh, Mao Giám Thừa không lập tức rời khỏi mà đứng ở một bên nhìn. Khi nghe đọc đến tên của Trương Nguyên, Mao Giám Thừa mở lớn cặp mắt híp lên quan sát người thư sinh trẻ tuổi này.

Trương Nguyên chú ý đến dáng vẻ của Mao Giám Thừa, thầm nghĩ:

"Người này dường như không có thiện ý với mình, mình là một tân sinh, mình với y cũng chưa hề có bất kỳ xung đột nào. Như vậy chỉ có một lời giải thích là, người này đã được Ti Nghiệp Tổng Thời Miễn mua chuộc, ra sức bày mưu tính kế để hại ta. Ti Nghiệp là người đứng thứ hai ở Quốc Tử Giám này, là quan ngũ phẩm đương nhiên sẽ không ra mặt, mà gã sai khiến Mao Giám Thừa chưởng quản Thăng Khiên thính, chính là người chủ quản bây giờ ở đây".

Tuy biết như thế, cũng không có gì đáng sợ hãi, hẳn cũng không cam chịu chìm nổi với đời, như vậy về sau khẳng định vẫn còn gặp phải hoàn

cảnh hiểm ác hơn, chỉ có đạo lý quyết tâm tiến về phía trước, tuyệt đối không lùi bước trước bất kỳ hoàn cảnh nào.

Chư sinh xếp hàng, mỗi người bê một khay cơm bước tới, trong khay cơm này có đủ bốn loại thức ăn trong đó một tô cơm, một đĩa rau, một chén canh và một loại nữa chính là thịt. Có thể thấy được rằng, tiêu chuẩn này không cao, đồ ăn không ngon miệng nhưng Trương Nguyên thích ứng khá nhanh. Trong khi đó, Trương Đại thì nhăn mày nhăn mặt, y là một nhà mỹ thực gia, cho nên về chuyện ăn uống còn khó tính hơn cả Trương Ngạc, đối với cơm tập thể này y không thể ăn nổi, thà húp một bát cháo hành còn hơn, y miễn cưỡng ăn vài miếng nhưng không thể ăn nổi, bỏ đĩa xuống nhìn những người khác ăn.

Thức ăn ở Tây Trương nổi tiếng ở phủ Thiệu Hưng. Trương Đại lớn lên ở nơi đó, nên ăn không quen những thức ăn như thế này cũng là điều bình thường. Trương Nguyên thấp giọng nói:

- Đại huynh, chịu thua tam huynh à.

Trương Đại cười "hắc", y biết Giới Tử nói thế là có ý gì. Buổi sáng y còn lo lắng, sợ rằng Yến Khách ở trong trường sẽ gây họa nên khuyên Yến Khách đi ra, nếu bây giờ Trương Đại không ăn được đồ ăn ở Quốc Tử Giám, mà mượn cố đau ốm ra ngoài, thế nào cũng bị hắc cười đến chết luôn, cũng không có cách nào giải thích cho tổ phụ được. Đang định nói câu "Sao có thể thua nó được" bỗng nghe có tiếng quát tháo:

- Không được nói chuyện!

Hai người ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy khuôn mặt đỏ tía của Mao Giám Thừa đang đứng bên cạnh Trương Nguyên. Hai mắt to như mắt ếch trừng to như muốn nháy ra khỏi hốc mắt. Nội quy có nói không được ồn ào nhưng chỉ nói vài lời thôi mà cũng bắt, đúng là hung thần ác sát mà.

Trương Nguyên cung kính nói:

- Vâng.

Liên ăn đĩa cơm rau một cách chậm rãi, thần sắc không có gì thay đổi.

Các giám sinh của các ban khác đang nhìn về phía bên này, tiếng nói bình luận vang to hơn tiếng bên này nói. Mao Giám Thừa không thể vì Trương Nguyên nói một câu mà trừng trị hăn được, nhưng cũng thuận miệng trách cứ một chút để lấy uy. Nếu Trương Nguyên bướng bỉnh không vâng lời gã, gã sẽ viện cớ Trương Nguyên làm nhục sư trưởng, có thể lập tức bị bắt đến Thăng Khiên thính để trách phạt. Nhưng Trương Nguyên rất vâng lời, cũng thành thật như những tân sinh bình thường, không có gì đặc biệt cả. Nhưng sự khác biệt ở đây là hăn dám đối đầu với Đồng Hàn Lâm, Tống Ti Nghiệp không hề nhận lầm người đâu?

Mao Giám Thừa lại khiển trách Trương Nguyên thêm vài câu rồi mới rời đi.

Trương Đại vẫn nhẫn nhịn từ nãy giờ, lúc này cả giận nói:

- Tên Giám Thừa này cố ý nhắm vào Giới Tử đây mà, thật quá đáng, chẳng qua người ta chỉ nói một câu.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Đại huynh, ăn cơm, ăn cơm đi, không được nổi giận, chúng ta đến trường là để học đấy.

Trương Đại biết đệ đệ Trương Nguyên không phải người hèn nhát, sợ phiền phức, hăn sẽ không chịu để yên như vậy. Chẳng qua nếu lúc này cãi nhau sẽ không tốt, căm giận nói:

- Tên Giám Thừa này cố ý gây chuyện đó.

Trương Nguyên không nói chuyện, ăn cơm rất nhanh, ngồi ở đằng kia đợi Trương Đại. Trương Đại cố gắng lắm mới ăn hết một nửa, hai huynh đệ cùng nhau bước ra khỏi Hội Soạn đường.

Trương Đại nói:

- Giới Tử, đệ xem có phải tên Mao Giám Thừa này là tay sai của Tổng Ti Nghiệp không?

Trương Nguyên "Ừ" một tiếng nói:

- Đệ lại không nghĩ gã lại gây chuyện một cách rõ ràng như thế.

Trương Đại nói:

- Nên đối phó với gã thế nào?

Trương Nguyên nói:

- Trước tiên phải nhẫn nại sau đó qua bài vở đệ sẽ thể hiện tài năng.

Nguyễn Đại Thành và Ngụy Đại Trung đi ở phía sau, Nguyễn Đại Thành nói nhỏ với Ngụy Đại Trung:

- Ngụy huynh, huynh nghĩ Giới Tử là người thế nào?

Ngụy Đại Trung nói một câu:

- Bị gây chuyện mà không phản nộ.

Nguyễn Đại Thành mỉm cười thì thầm:

- Thiên hạ có rất nhiều người có tài anh dũng, đứng trước những sự việc bất ngờ mà họ không hoảng sợ, vô cớ bị gây chuyện mà không giận, những người xấu muốn hãm hại họ rất nhiều. Ngụy huynh đem Trương Giới Tử so sánh với Lưu hầu Trương Lương sao?

Ngụy Đại Trung nói:

- Giám Thừa quả thật quá đáng, Trương Giới Tử có vi phạm quy định đâu chứ!

Nguyễn Đại Thành nói:

- Nếu ta không biết cậu ta là Trương Giới Tử người đã làm cho Đồng Huyền Tế chỉ còn có nửa cái mạng, vừa rồi thấy cậu ta bộ dạng nhẵn nhụi không nói lại một câu, ta sẽ nghĩ là cậu ta nhu nhược.

Ngụy Đại Trung không nói lời nào.

Trương Nguyên trở lại hiệu phòng, sau khi tắm xong trời đã tối đen như mực. Trương Đại mang cho hắn một chén trà từng la, đây là trà mà Trương Đại tự tay dùng than củi nấu lên. Trương Đại rất thích uống trà, mỗi ngày thế nào cũng phải dùng một ly. Nấu trà xong y cũng cho người cùng phòng Nguyễn Đại Thành một ly, mang đến cho Trương Nguyên một ly, còn Ngụy Đại Trung là một người lãnh đạm không có phản ứng gì, ngược lại Trương Đại còn trẻ, lại có tính cao ngạo thấy Ngụy Đại Trung như thế nên không muốn kết giao.

Thấy Trương Nguyên mài mực chuẩn bị làm bát cổ, Trương Đại nói:

- Giới Tử bắt đầu chăm chỉ học tập rồi, huynh thật thảm hại, bụng đói réo vang rồi, bây giờ ăn gì để no bụng đây? Đến cuối năm huynh về mọi người có lẽ sẽ không nhận ra huynh nữa vì huynh chỉ còn bộ xương thôi.

Trương Nguyên cười nói:

- Đại huynh nhờ người trong này mua giúp ít đồ ăn nhanh về ăn là được, làm sao mà huynh gầy được.

Đang nói chuyện nghe có người kêu:

- Vị nào là Trương Tông Tử công tử?

Trương Đại ngạc nhiên nói:

- Còn có người tìm huynh, Trương Tông Tử công tử, nghe sao mà ngọt quá đi.

Liên đứng dậy đi ra một lát sau trở lại trong tay mang một hộp đựng thức ăn nói:

- Giới tử, đệ nhìn xem đây là cái gì?

Mang hộp đồ ăn đặt trên chiếc bàn gỗ tùng của Trương Nguyên, mở nắp ra mùi hương thơm ngào ngạt xông lên mũi, một bên là bánh rán hành, một bên là bánh ngọt ngũ sắc.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh cho người mang tới hả?

Trương Đại nói:

- Không phải nó thì là ai.

Bên cạnh hộp đồ ăn còn có một miếng giấy nho nhỏ, vừa mở ra đã thấy bút tích của Trương Ngạc, có viết mấy chữ bằng tiếng địa phương:

- Đại huynh, Giới Tử đồ ăn trong trường chắc không thể ăn được, Đại huynh tất nhiên không thể nào nuốt trôi, ha ha, bánh rán hành, bánh ngọt ngũ sắc đều là món ăn có tiếng ở Kim Lăng, mời hai vị khẩn trương ăn đi cho.

Trương Nguyên, Trương Đại cười rộ.

Trương Nguyên nói:

- Chúng ta thật sự xem thường Trương Yến Khách, bậc đúng là có sức mạnh vô địch không gì sánh được, Tam huynh ở nơi nào cũng đều như cá gặp nước.

Trương Đại cầm miếng bánh rán hành đưa lên miệng ăn liên tục, vừa nhai vừa nói:

- Nạp Túc giám sinh (đã giải thích ở phần đầu, là học sinh dùng tiền để được vào trường học), là người không có ai quản đấy.

Trương Nguyên đứng dậy nói lớn:

- Ngụy Đại Trung, mau lại đây cùng ăn bánh đi.

Ngụy Đại Trung đang múa bút làm văn đầu không ngừng lên nói:

- Đa tạ, không ăn.

Cố gắng nhớ lại nội quy, không chính xác nhưng dường như cũng có quy định về ăn uống, điều này phải nghiêm túc, phải cẩn thận. Ngụy Đại Trung có chút bất đắc dĩ, anh em Trương thị mời trà lại mời bánh, dù y tâm trí kiên định thế nào cũng khó tránh khỏi bị quấy nhiễu, trong miệng nước bọt không tự chủ được liên trào ra.

Trương Đại gọi Nguyễn Đại Thành đến cùng ăn, Nguyễn Đại Thành có vẻ vui sướng khoái trá, lớn giọng chuyện trò vui vẻ. Ngụy Đại Trung lại không vui nói:

- Ba vị, chúng ta đến Nam giám này để học đấy, không phải đến để thỏa chí ăn uống vui vẻ, mọi người như vậy là phạm quy rồi, siêng ăn biếng học.

Ngụy Đại Trung rất cứng nhắc, ở cả ngày với người như thế rất khó chịu, Trương Nguyên nói:

- Chuyện ăn uống là cần thiết, việc này và chuyện chăm học không hề xung khắc với nhau, sao có thể bảo chúng tôi là lười biếng được?

Ngụy Đại Trung nói:

- Ăn uống tất nhiên sẽ ảnh hưởng đến hàm đức dưỡng tính rồi, chỉ lo ăn uống bỏ bê bài vở không chịu học hành.

Trương Đại nói:

- Người yên tâm, chuyện học hành, bài tập chúng ta so với người sẽ không thua kém đâu. Giới Tử, người và Ngụy huynh này so tài một phen xem bài vở ai bỏ cho uống phí.

Nguyễn Đại Thành tay cầm quạt xếp, ăn bánh ngũ sắc mỉm cười nhìn Ngụy Đại Trung và anh em Trương thị, y không nói chen vào mà chỉ đứng xem.

ào lúc Nam giám hưng thịnh nhất, chứ còn hiện tại thì không có nhiều giám sinh đến vậy.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 264

Tế Tửu coi thi trực tiếp (1)

Ngụy Đại Trung nói:

- Không có gì để so tài cả, các cậu sai thì các cậu sai không thể vì không đối đáp được với tôi mà các cậu nghĩ các cậu đúng được, ở đâu ra lý lẽ đó, cái gì đúng thì mãi là đúng đấy.

Trương Nguyên thâm nghĩ nói:

“Tốt lắm, nói ra là biết người của Đông Lâm Đảng luôn luôn cho mình là đúng, cho dù có chết cũng kiên định giữ ý kiến của mình.”

Ra hiệu cho Đại huynh không nên tranh cãi với Ngụy Đại Trung. Hẳn gọi một người chấp dịch trong giám đến, trước tiên thưởng cho gã năm đồng bạc sau đó hỏi thăm vài câu, gã liền nhiệt tình trả lời. Trương Nguyên hỏi gã còn có hiệu phòng trống không. Hẳn muốn chuyển đi ở một mình chẳng?

Người tạp dịch kia nói:

- Phòng thì có nhưng phải được Lưu Học Chính đồng ý thì mới được.

Trương Nguyên gật gật đầu, khi người tạp dịch kia đi rồi thì có người tạp dịch lúc nãy đứng gần khom người nói:

- Trương Công tử, nếu có việc gì giao phó cứ nói với tiểu nhân, tiểu nhân nhất định nhanh chóng vì Công tử mà cố gắng sức lực.

Nguyễn Đại Thành lại gần nói:

- Giới Tử huynh, tôi với huynh đổi phòng đi, huynh đệ của huynh ở cùng phòng sẽ tốt hơn.

Trương Nguyên nói:

- Chỉ sợ Ngụy Đại Trung không chịu.

Nguyễn Đại Thành nói:

- Tôi và huynh ấy thân nhau, để tôi đi nói với huynh ấy.

Trương Nguyên và Trương Đại cùng chấp tay:

- Vậy làm phiền huynh rồi.

Cũng không biết Nguyễn Đại Thành nói như thế nào với Ngụy Đại Trung, Ngụy Đại Trung đã đồng ý. Có lẽ Ngụy Đại Trung sợ hai huynh đệ Trương Nguyên nói cười ồn ào sẽ ảnh hưởng đến chuyện học hành của y, cho nên đổi phòng là thỏa đáng.

Vào giờ Thìn ngày hai mươi mốt tháng sáu, có ba trăm giám sinh mới nhập giám dưới sự hướng dẫn của người trợ giáo tiến sĩ của học đường của mình, các học trò mới xếp thành hàng tiến vào Điện Đại Thành - Văn Miếu để tế bái Khổng Tử. Nghi thức cúng bái này do Tế Tửu - Cố Khởi Nguyên chủ trì. Trương Nguyên thấy Tam huynh Trương Ngạc cùng với đám chư sinh đang quỳ lạy rất nghiêm trang ở Chính Nghĩa Đường, sau đó đứng dậy tỏ vẻ rất thành kính thì không khỏi cười thầm trong bụng.

Nghi lễ cúng bái hoàn tất, các chư sinh trở lại giảng đường của mình để chuẩn bị bắt đầu cho ngày học đầu tiên ở Quốc Tử Giám. Trương Nguyên

và đại huynh Trương Đại cùng học Nhâm Tự ban ở Quảng Nguyên đường, lớp này tổng cộng có ba mươi hai học sinh. Trong lớp học có bàn, có ghế dựa, nhưng trong lúc thầy đang giảng bài các học trò nhất định phải đứng nghe giảng, chỉ khi nào cần viết bài mới được ngồi xuống, nghe nói trước kia còn khó hơn nhiều khi thầy giáo giảng bài học trò phải quỳ xuống nghe giảng.

- Ngày mười tám tháng sau, sẽ có một bài kiểm tra.

Triệu tiến sĩ của Quảng Nguyên Đường mở miệng nói:

- Thông thường một câu văn phải mạch lạc lưu loát, lại có thể truyền đạt lại cho mọi người. Để lên được Tu Đạo đường và Thành Tâm đường thì các trò phải chuẩn bị tốt, tranh thủ cơ hội để sớm được lên học lớp cao hơn.

Khâm Định Giám quy quy định, giám sinh nào mà thông thuộc Tứ thư nhưng chưa thông thuộc Kinh giả, thì học ở ba nơi là Chính Nghĩa đường, Sùng Chí đường và Quảng Nguyên đường. Nhưng những học trò mới vào Quảng Nguyên đường đó đều phải chăm chỉ học hành, tất cả đều có mục đích là tham gia kì thi hương vào năm sau. Thi Hương là phải thi Ngũ kinh nên không thông thuộc kinh thì sao được. Cho nên Cố Tế Tửu mạnh dạn đưa ra cách tân, cho phép những giám sinh có bài vở xuất sắc đẩy nhanh tốc độ học tập, để có thể nhanh chóng lên được Ban trung cấp, chuyển sang hai đường là Tu Đạo đường và Thành Tâm đường học tập.

Triệu tiến sĩ lại nói:

- Một tháng ba tuần (một tuần mười ngày, một tháng chia thành ba tuần thượng tuần, trung tuần và hạ tuần). Thượng tuần thi đề ở trong tứ thư. Trung tuần sẽ thi luận bàn về chiếu, cáo, sách, biểu. Hạ tuần sẽ thi kinh, sử, sách luận, phán. Có điều văn chương mỗi người mỗi khác, người nào mà làm văn hay sẽ được thưởng còn làm sai sẽ bị phạt. Riêng mỗi ngày đến lớp phải đọc thuộc lòng "tứ thư" "Ngự chế đại cáo", "Đại Minh luật" mỗi loại

một trăm chữ. Mỗi ngày phải tập viết theo mẫu hai trăm chữ trở lên, phỏng theo chữ của Nhị Vương, Trí Vĩnh, Âu, Ngu, Nhan, Liễu Chư Thiếp mà viết, người nào mà không làm xong bài thì sẽ bị đánh mười gậy.

Trương Nguyên đứng ở dưới nghe nói vậy, thầm nghĩ:

"Quảng Nguyên Đường này thực sự không có gì hay để học cả, đối với ta việc học hành không có bất kỳ áp lực nào cả như thế mới thoải mái, dễ tiếp thu. Vả lại các cuốn "Ngự chế đại cáo", "Đại Minh luật", "Lịch đại danh thần tấu nghị" đã nhớ rất rõ, cũng đã viết thuộc lòng theo mẫu.

Mấy ngày sau Trương Nguyên nghe thầy giảng kinh sử, thi văn đáp, rồi luyện thư pháp, một ngày phải luyện xong một cuốn không được chậm trễ. Trương Đại căn bản khá lười nhác, chỉ ở trong phòng không đi đâu cả, chim hoa tôm cá cũng không được chơi, thấy Trương Nguyên chuyên cần đọc sách y cũng đọc theo.

Nguyễn Đại Thành thấy hai anh em nhà họ Trương đọc sách hăng say y tỏ ra vô cùng kính nể. Nguyễn Đại Thành và Trương Đại rất hợp ý nhau, hai người cùng rất đam mê hí khúc. Trương Đại hát Nam khúc rất hay, học bài xong lúc rảnh rồi lại đàm luận về hí khúc. Trương Ngạc mặc dù không thể ở cùng hai người bọn họ, nhưng mỗi ngày đều nhờ chấp dịch trong giám mang thư và mang thức ăn ngon vào cho bọn họ. Trương Ngạc đúng là rất hiếu đại huynh Tông Tử của mình, y phải mua trà ngon, mua đồ ăn sáng từ hiệu buôn để mang đến.

Trương Ngạc trong thư nói y đã nhập học được năm ngày, cũng đã lấy được hai tấm thẻ bài "Xuất cung nhập kính bài ". Vì trời tối không về nhà được nên liền tận dụng thời gian cùng Lục Mai ban ngày tuyên dâm, ha ha.

Trương Đại, Trương Nguyên thấy Trương Ngạc viết thư nói thẳng mà không dấu diếm gì, liền không nhin nổi bật cười. Trương Ngạc trong thư còn nói Tổ Chi hỏi Tông Tử thiếu gia vì sao không thể đi ra ngoài vui chơi?

Xem ra đang tương tư rồi, Mục Chân Chân kia lại không hỏi, nhưng ánh mắt kia đã nói lên điều đó, cho nên bảo Đại huynh và Giới Tử mau mau ra an ủi.

Ngụy Đại Trung nhà nghèo, cho nên rất ghét những ai dựa vào tiền bạc để nhập học. Ngày hôm đó lúc chạng vạng, sau khi dùng cơm ở Hội Soạn đường trở về, nghe Trương Nguyên và Trương Đại nói giám quy bên Trương Ngạc lỏng lẻo, bèn nói:

- Thái học là nơi bồi dưỡng nhân tài, một chữ bẻ đôi không biết mà chỉ cần có tiền có thể áo mũ vinh danh nở mày nở mặt. Quốc Tử Giám sẽ trở nên bại hoại như thế nào, đất nước làm sao có thể lớn mạnh được? Cũng vì có tiền để được vào, nên học trò vào học được cũng không có cảm giác mừng rỡ, bởi vì giám sinh bây giờ quá nhiều rồi.

Trương Nguyên im lặng, Ngụy Đại Trung nói đạo lý này không sai chút nào. Chuyện này cũng giống như thời hiện đại sau này, chỉ cần có tiền là có thể vào đại học. Nói đến khoa cử đời Minh Triều thì ít ra vẫn còn công bằng hơn so với sau này một chút. Các giám sinh nạp kê mặc dù có thể làm quan, cũng chỉ là chức quan nhỏ phẩm thấp, hơn nữa rất dễ bị các học trò chính tông khinh thường. Khi phạm một sai lầm gì thì ngay lập tức sẽ bị cách chức đến cùng, không có khả năng nhận chức trở lại.

Trương Nguyên cười nhạt nghĩ:

"Xã hội phát triển bốn trăm năm, mà không phát triển mạnh lên được bao nhiêu so với nhà Minh?"

Nguyễn Đại Thành xấu hổ nhìn huynh đệ Trương Nguyên nói:

- Triều đình phá lệ nhận lệ phí cũng vì ngân khố quốc gia không còn, hoặc gặp tai họa, hoặc vì lý do nào đó nên phải làm thế.

Ngụy Đại Trung lạnh lùng nói:

- Ngân khố quốc gia không còn hả? Quyên nộp thuế này có bao nhiêu vào ngân khố quốc gia, đều bị bọn chúng bóc lột hết rồi, cũng như nộp thuế quặng vậy. Từ năm Vạn Lịch thứ hai mươi, ở giữa sai khiến khắp nơi, vô luận là trong lòng đất có quặng hay không, đều cho đào bới. Cho đến năm Vạn Lịch thứ ba mươi mới ra chiếu lệnh dừng việc khai thác quặng, nhưng cho đến nay thuế thì không giảm, bất kể là thứ gì từ gạo, muối, heo gà đều thu thuế cả. Thương gia giàu có thì có của đứt lót, tiểu thương bình thường thì bị lục soát cường chế, thuế thu được đều có thể vào trong hoàng cung sao? Không, Phúc Kiến Thuế sử Cao Thái ở Mân trong mười sáu năm đã chiếm đoạt hơn một trăm ngàn lượng vàng, mười lượng vàng thì nộp về kho không được đến một lượng. Đa số đều bị bọn quan thu thuế và quan lại địa phương phân chia với nhau, nếu nộp vào kho lương một vạn lượng bạc thì trên thực tế chúng phải thu của người dân không dưới mười vạn lượng.

Ngụy Đại Trung bình thường lạnh lùng ít nói chỉ lo đọc sách viết văn, không nói lời nào. Hôm nay có bức xúc nên mới nói ra, có lẽ sự phẫn nộ quá lớn liền nói thao thao bất tuyệt.

Nguyễn Đại Thành biết tính tình của Ngụy Đại Trung, vội nói:

- Ngụy huynh nơi này là Quốc Tử Giám không phải thư viện Đông Lâm, bàn luận chuyện triều chính nơi này là phạm quy đấy, huynh coi chừng chuốc họa vào thân, huynh còn là Nhâm Tự ban Trai trưởng.

Ngụy Đại Trung lúc này mới ngậm miệng không nói nữa, sợ bị truyền ra ngoài.

Nguyễn Đại Thành nói với Trương Nguyên và Trương Đại:

- Ta nghĩ chúng ta không nên bàn luận chuyện triều chính. Trình độ học vấn phải tự mình học thành tài mới có ích. Học vấn cao mà không giúp gì được cho dân chúng thì không được. Ngụy Khổng Thì (Ngụy Đại Trung

còn gọi là Khổng Thì) chịu ảnh hưởng của thầy ta sâu đậm, hai vị chớ nên trách huynh ấy.

Trương Nguyên nói:

- Ngụy Đại Trung chính trực cương nghị, có thể vì bạn mà khuyên can, tại hạ làm sao trách huynh ấy được chứ!

Trương Đại vốn có chút không vui, nghe Trương Nguyên nói như vậy liền cười khì.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 264

Chương 264 : Tế Tửu coi thi trực tiếp (2)

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 265

Trường bản

Nguyễn Đại Thành đứng phía sau Trương Nguyên xem Trương Nguyên tập viết theo chữ mẫu, thầm nghĩ:

"Trương Giới Tử bút pháp thường thôi, không bằng ta và Ngụy Đại Trung".

Trương Nguyên viết xong mười ba dòng trong Lạc Thần phú của Vương Hiến Chi, ngâm bút lông vào thau rửa, liền cùng Nguyễn Đại Thành ra khỏi phòng. Gọi một người chấp dịch ở Quốc Tử Giám đến dẫn đường, có người dẫn đường, như vậy nơi nào đi được, nơi nào không đi được người hướng dẫn sẽ báo cho biết.

Người chấp dịch dẫn hai người qua Tây giảng đường chỉ vào ba gian phòng ở hành lang nói:

- Kia là hiệu thuốc, nếu có giám sinh nào bị bệnh thì có thể vào trong đó trị liệu.

Vừa đi vừa giới thiệu. Đây là phòng trống, kia là kho hàng, phòng tương giám chua, vườn rau, bên cạnh vườn rau là trường bản.

- Trường bản?

Trương Nguyên nói:

- Trường bản là dùng để làm gì?

Người chấp dịch còn chưa trả lời, Nguyễn Đại Thành liền nói:

- Quân tử có sáu môn là nghệ, lễ, nhạc, xạ, ngự, số. Trước kia muốn làm giám sinh ở Quốc Tử Giám thì đầu tiên là phải học bản tên đấy. Sau khi Vĩnh Lạc dời đô, thì nơi này trở thành hoang phế.

Người chấp dịch nói:

- Nguyễn giám sinh nói đúng đấy, Các giám sinh Đại Minh ta rất ít người học bản tên, mà phần lớn người học bản tên là những giám sinh đến từ Vân Nam, con cháu thổ quan nước Thục, Lưu Cầu được cử đến đây học. Nhưng người này ăn nói cộc cằn nhưng được cái yêu thích bản tên.

Trương Nguyên lắc lắc đầu, Khổng Tử thường nói quân tử bồi dưỡng sáu tài nghệ mới là nhân tài hoàn thiện. Nhưng đến con cháu đời sau thì chỉ cần biết đọc sách viết chữ là được, nhất là biết làm văn bát cổ, cái tạo nên không phải là quân tử thánh hiền mà là xu thế trục danh đoạt lợi, tạo nên mối quan hệ chặt chẽ giữa học văn và danh lợi. Mặc kệ đức hạnh, mặc kệ có ảnh hưởng đến ai không chỉ cần văn bát cổ làm tốt như Hoàng Kim Ốc, Nhan Như Ngọc, Thiên Chung Túc... là được.

Đương nhiên, tổ chức khoa cử để chọn người tài, chọn quan cửu phẩm một cách công bằng vẫn còn tiến bộ hơn so với tập tục cha truyền con nối. Điều này khiến cho những người thuộc những giai cấp, tầng lớp khác nhau ở đời nhà Minh ai cũng có thể tham gia. Từ những người làm nông, thương gia, con cháu những người làm quan, tất cả đều phải dựa vào khoa cử. Nếu đạt kết quả cao có thể tạo cho mình một cơ hội lớn để thay đổi vận mệnh. Cho nên toàn bộ xã hội ai cũng có động lực học tập để tiến lên phía trước, dung văn bát cổ để huấn luyện. Chính vì thế đây là sự lựa chọn công bằng nhất. Nhưng nếu chỉ chú trọng luyện văn mà không luyện võ thì tầng lớp đó sẽ trở nên gầy yếu, thiếu hụt huyết tính. Ngay cả trường bản tên của giám

sinh ở Quốc Tử Giám cũng trở thành hoang phế, thì giám sinh đào tạo ra chỉ toàn là những văn nhược thư tay trói gà không chặt. Trương Nguyên nói:

- Hãy dẫn ta đến trường bắn.

Rồi quay sang hỏi Nguyễn Đại Thành:

- Nguyễn huynh đi cùng không?

Nguyễn Đại Thành cười nói:

- Thế nào, Giới Tử huynh muốn học bắn tên sao?

Trương Nguyên nói:

- Cả ngày đọc sách, tay mỏi lưng đau, phải học cưỡi ngựa bắn cung một chút cho cơ thể cường tráng.

Nguyễn Đại Thành có chút hứng thú nhìn Trương Nguyên, người này là một thiếu niên thông minh sắc sảo, từng đỗ Tam Nguyên, cách nghĩ sâu xa không giống người bình thường. Ngoài Trương Nguyên ra, Nguyễn Đại Thành chưa thấy người tú tài nào sáng sớm rời giường đi luyện quyền đến toát mồ hôi cả, nói:

- Tốt lắm, cùng đi.

Người chấp dịch đưa Trương Nguyên, Nguyễn Đại Thành đi ngang qua vườn rau tới trường bắn. Trường bắn này có hình thoi, dài ba trăm thước, chiều rộng hai trăm bốn mươi bước, một bước năm thước. Tính ra đông tây là một trăm năm mươi trượng, nam bắc là một trăm hai mươi trượng, nơi này có vị trí vô cùng rộng lớn. Nhưng vào lúc này, thời tiết cuối tháng sáu rất nóng, trường bắn rộng lớn này sát với phía nam của khu vườn rau, chỗ đó trồng toàn dưa, còn lại những nơi khác cỏ hoang mọc đầy rất hoang phí.

Còn ở đầu phía bắc có vài bia bắn đứng lẻ loi bên cạnh mấy bụi cỏ vô cùng hoang vắng.

Người chấp dịch được Trương Nguyên cho một ít tiền thưởng liền ân cần nói:

- Trương Công tử, bên kia trường bắn là nhà kho có hai lão quân trông coi, những rau quả này đều do lão quân trồng cả đấy. Trương Công tử muốn học bắn tên nên đến hỏi lão quân một tiếng, trong kho có lẽ có cung tiễn.

Trương Nguyên và Nguyễn Đại Thành đi theo người chấp dịch đến phía bắc nhà kho, thấy một người đầu tóc bạc trắng đang gánh phân từ cửa nhỏ tiến vào chuẩn bị tưới rau, mùi hôi thối từ xa cũng thoang thoảng bay tới. Nguyễn Đại Thành khẩn trương tránh đi nơi khác, Trương Nguyên và chấp dịch tiến lên chào hỏi, lão quân đặt thùng phân bên tường, bẻ một ít cỏ đại đập trên mặt thùng, như vậy mùi phân thối có thể giảm đi một ít.

Nghe người chấp dịch nói mục đích đến đây, lão quân này nhìn nhìn quan sát Trương Nguyên. Cụ đã ở Quốc Tử Giám ba mươi năm, đã gặp qua nhiều người rồi, giám sinh đến đến đi đi, thường có những giám sinh có thích đồ mới lạ hay lui tới đây nhờ lão quân tìm cung bắn thử, nhưng không quá hai ngày thì bỏ chơi, lão quân cự tuyệt nói:

- Nhà kho không có cung tên, hai trò nên trở về đọc sách đi.

Người chấp dịch nhìn Trương Nguyên, thấy Trương Nguyên không chịu đi liền hướng phía lão quân nói:

- Lão Chu, không nên giấu diếm chứ, mấy ngày trước cháu còn thấy Lưu Cầu cùng mấy người bên cạnh y bắn tên mà.

Lão quân nói:

- Đó là bọn họ có mang theo cung tên.

Trương Nguyên nói:

- Lão nhân gia, cháu thật tâm muốn học bắn cung tên, nếu như lão có cung tên hãy cho cháu mượn một chút.

Nói xong liền lấy một ít bạc vụn đưa ra, ước chừng khoảng sáu bảy đồng tiền, đưa cho lão quân.

Ngân lượng đúng là có giá trị, lão quân đang nhắm mắt liền lập tức có ý cười nói:

- Không nói dối gì Công tử, trong kho còn một vài cung tên nhưng chẳng thể dùng được rồi, dây cung bị nổi lỏng phải làm lại mới được.

Người chấp dịch thấy Trương Nguyên thưởng hơn nửa lượng bạc, trông có vẻ thèm thuồng nhìn Trương Nguyên nói:

- Ở Thành Nam Kinh có chỗ làm dây cung do thợ thủ công làm, tiểu nhân sẽ làm lại dây cung cho Trương Công tử.

Lão quân kia nói:

- Nếu vậy thì đến lấy một cây cung đi.

Lão quân mở nhà kho, khắp nơi đều là bụi và mạng nhện. Ở vách phía bắc có treo hơn mười cây cung, Trương Nguyên không biết cây nào tốt, cây nào xấu, liền nhìn lão quân nói:

- Nhờ lão quân thay cháu chọn ra hai cây cung tốt nhất, cháu gửi thêm hai mươi hai lượng bạc để khi nào cháu muốn tới học bắn, nhờ ông chỉ dạy cho.

Lão quân thấy người học trò này lời lẽ khiêm tốn, không giống những học trò khác vênh váo hung hăng sai khiến người khác nên luôn miệng nói:

- Đa tạ công tử, đa tạ công tử.

Sau đó lấy hai cung tên trên vách xuống, lau sạch bụi lại cầm cánh cung bẻ bẻ nói:

- Cây cung này tuy nhỏ nhưng mọi thứ còn tốt, chỉ cần thay dây cung có thể sử dụng được. Công tử phải giữ lời đó... Khi nào đến nơi này, bất cứ khi nào cũng có thể đến tìm tiểu nhân.

Rồi lấy ra một cuốn sổ đưa cho Trương Nguyên ký nhận. Sau này nếu có ai trong Quốc Tử Giám hỏi thì còn có bằng cứ để nói.

Trương Nguyên mở cuốn sổ ra thấy trên mặt có rất nhiều người kí tên, có lẽ trước kia cũng có nhiều học trò đến mượn lão quân cung tên. Trương Nguyên nhìn thấy những cái tên kí rất kì quái như có "Dường Do Cơ", có "Hậu Nghệ", có "Lý Quảng". Rõ ràng chúng biết lão quân không biết chữ nên kí tên lung tung để đối phó.

Lão quân không biết lấy đâu ra cây bút cũ kĩ, bên trong không có mực, thắm ngòi bút ở miệng cho ướt rồi đưa cho Trương Nguyên. Trương Nguyên vừa cười vừa ký tên mình lên đó liền cảm ơn lão quân, rồi cùng người chấp dịch mang cung ra khỏi nhà kho. Nguyễn Đại Thành ở dưới bóng cây đi tới cười nói:

- Có cung thật à.

Trương Nguyên nói:

- Dây cung bị hỏng rồi, phải đổi dây cung.

Đến phía trước tấm bia, căng dây cung lên, miệng nói:

- Phập, phập, phập đã trúng hồng tâm.

Vừa dứt lời hần cười ha hả. Sau đó hần cùng Nguyễn Đại Thành và người chấp dịch ra khỏi trường bắn đi về phía Quảng Nguyên Đường, đi qua phía tây giảng đường, thì gặp Mao Giám Thừa mặt trương lên như màu tương cà, quan phục hoàng oanh dẫn hai quan sai đi tới. Trương Nguyên và Nguyễn Đại Thành liền né qua một bên tránh đường, không ngờ tên Mao Giám Thừa quát to:

- Trương Nguyên, bản quan đang muốn tìm người đây, người theo bản quan đến Thăng Khiên Thính tra hỏi.

Trương Nguyên khom người hỏi:

- Không biết Giám Thừa đại nhân muốn hỏi học trò điều gì?

Mao Giám Thừa cười lạnh nói:

- Đến Thăng Khiên Thính rồi ta hỏi, giờ hãy câm miệng lại cho ta.

Ra lệnh cho hai tên lính bên cạnh áp Trương Nguyên đưa ra Thăng Khiên Thính.

Trương Nguyên giao hai cây cung trong tay cho Nguyễn Đại Thành nhỏ giọng nói:

- Nhờ Nguyễn huynh đi tìm Triệu Tiến Sĩ.

Nguyễn Đại Thành nhận cung, gật đầu một cái nhanh chân bước đi. Mao Giám Thừa lại quát:

- Dừng bước, cung này lấy ở đâu đến?

Trương Nguyên lấy lại dây cung trong tay Nguyễn Đại Thành, nhìn Mao Giám Thừa nói:

- Đây là dây cung học trò mượn ở trường bắn cung, học trò định tập bắn cung.

Mao Giám Thừa nói:

- Trường bắn không cho người ngoài mượn, chắc vật này người trộm rồi.

Trương Nguyên biết Mao Giám Thừa muốn vu tội cho hắn, có biện bạch cũng vô dụng liền nói:

- Học trò nguyện đi Thăng Khiên thánh, báo cáo tỉ mỉ về chuyện này cho Giám Thừa đại nhân.

Nói xong liền bước về phía Thăng Khiên Thánh.

Mao Giám Thừa thầm nghĩ:

"Tiểu tử này cũng biết nghe lời đấy chứ."

Liền hừ lên một tiếng ra lệnh binh lính áp giải Trương Nguyên đến Thăng Khiên Thánh.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 266

Thà rằng chịu thiệt trước mắt

Giám Thừa tuy chỉ là quan bát phẩm, nhưng là nhân vật quan trọng thứ ba ở Quốc Tử Giám. Có địa vị tương đương với Tế Tửu và Ti Nghiệp, có quyền giám sát mọi chuyện. Y có quyền giáo huấn những thầy giáo lười nhác, có quyền bắt những môn sinh nào vi phạm nội quy đưa về Thăng Khiên Thính để xử phạt. Người chủ quản Thăng Khiên Thính chính là Giám Thừa. Vào năm Hồng Vũ, Giám Thừa có quyền lực rất bành trướng. Chu Nguyên Chương trao quyền đặc biệt cho Giám Thừa để trấn áp các học trò có tư tưởng chống đối, không cho phép các giám sinh có bất kỳ ý kiến bất đồng nào. Các Giám quan phải giải thích các nội quy, nếu học trò có ý xúc phạm đến thầy giáo, bị cáo buộc tội gây rối thì bị nghiêm trị bằng hình thức đòn roi và nhốt không cho ăn là hình phạt thường áp dụng nhất.

Nhưng đến thời Vĩnh Nhạc, quyền lực của Giám Thừa được chế ngự, nên không thể tùy ý xử lý học trò, nên các học trò hư hỏng nhiều. Khi Hiếu Tông Hoàng đế lên ngôi, muốn xây một cái lán cọ ở Vạn Tuế sơn để có thể ngắm toàn cảnh biển trời sông nước. Bắc Kinh Quốc Tử Giám có một giám sinh tên là Hồ Thần trình tấu chương lên ngăn cản, Tế Tửu ở Quốc Tử Giám sợ chết khiếp, sợ bị liên lụy đến gã, nên trói Hồ Thần vào gốc cây trước Di Luân đường, chờ Hoàng đế trị tội. Không ngờ Hoàng Trị Hoàng đế truyền khẩu dụ nói Hồ Thần khuyên can rất đúng, lán cọ sẽ không xây dựng nữa, làm cho Tế Tửu lúc ấy vô cùng xấu hổ.

Trương Nguyên sau khi nhập giám luôn chăm chỉ đèn sách là chuyện rõ như ban ngày, Mao Giám Thừa muốn trừng trị hăn thì cũng phải đưa ra được lý do và chứng cứ thuyết phục mới được.

Trương Nguyên bị Mao Giám Thừa và hai gã áp giải vào Thăng Khiên Thính. Mao Giám Thừa ngồi ở công đường hét lớn:

- Trương Nguyên, người đã biết tội của người chưa?

Trương Nguyên nói:

- Xin Mao Giám Thừa hãy cho học trò biết học trò bị tội gì?

Các sinh đồ nếu có vi phạm nội quy, thì Giám Thừa sẽ ghi tên vào danh sách. Vi phạm lần đầu thì cảnh cáo, nếu tái phạm bị năm roi, vi phạm lần thứ ba mươi roi... Điều này Trương Nguyên cũng hiểu rất rõ.

Mao Giám Thừa quát:

- Quỳ xuống trả lời!

Trương Nguyên mặt không thay đổi nói:

- Trong nội quy không có quy định phải quỳ trước mặt Giám Thừa.

Mao Giám Thừa giận dữ, lần trước ở Hội Soạn đường y to tiếng quát Trương Nguyên, Trương Nguyên liền khúm núm run sợ, nên y tưởng Trương Nguyên yếu đuối dễ bị bắt nạt. Vì Tổng Ti Nghiệp dặn dò y phải tìm cơ hội trừng trị Trương Nguyên, cho nên lần trước có gây chuyện không thành, lần này lại đến gây chuyện. Không ngờ Trương Nguyên đột nhiên cứng rắn, mạnh mẽ hăn lên, bảo hăn quỳ xuống mà hăn lại ngang nhiên không quỳ, thật khác xa so với thái độ lần trước. Vì thế Mao Giám Thừa sao có thể không giận cho được, tím mặt quát:

- Người nhiều lần phạm nội quy, bản quan phải nghiêm trị người, người dám không quỳ chính là hạ nhục thầy, bản quan phải trị tội người để làm gương cho các trò khác.

Trương Nguyên lần này không nhịn nữa, nếu muốn hăn quỳ xuống trước mặt loại người tiểu nhân này, thì hăn thà bị đòn roi còn hơn, nên nói:

- Mao đại nhân nói học trò nhiều lần vi phạm nội quy, nhưng lại không biết học trò phạm nội quy nào, xin Mao đại nhân chỉ rõ?

Mao Giám Thừa nói:

- Ngày hôm trước khi ở Hội Soạn Đường người lớn tiếng ồn ào, bản quan đã cảnh cáo người, nhưng đó là vi phạm lần đầu chỉ khiển trách. Nhưng người lại phạm phải một lỗi khác trầm trọng hơn đó là tự tiện trao đổi phòng với người khác, đây là vi phạm lần hai. Hôm nay người lại để bản quan bắt được người đến trường bản trộm cung tên, tội này phải trục xuất ra khỏi trường sung quân, người rõ chưa?

Mao Giám Thừa thấy Trương Nguyên tuổi nhỏ nên bắt nạt hăn, cho rằng khi mình đưa ra những tội trạng như thế, thì Trương Nguyên sẽ lo sợ quỳ xuống mà cầu xin y tha thứ, nhưng nghe Trương Nguyên nói:

- Hôm đó học trò ăn ở đại sảnh có ồn ào hay không đều có mọi người thấy cả. Còn về chuyện nói học trò tự tiện trao đổi phòng với người khác thì càng không thể chỉ trích học trò được, học trò và Ngự Trai trường đổi phòng, là đã bẩm báo qua với quản lý Nhâm Tự ban Lưu Học Chính rồi, Lưu Học Chính đã đồng ý.

Mao Giám Thừa quát:

- Lưu Học Chính có quyền gì mà đồng ý đổi phòng, nội quy quy định học trò không được tự tiện chuyển phòng, mượn phòng người khác, người không đọc nội quy sao?

Trương Nguyên tranh cãi tới cùng với Mao Giám Thừa, hẳn nói rõ ràng:

- Mao Giám Thừa nói học trò là trộm cướp, chẳng lẽ Mao Giám Thừa không biết luật Đại Minh cũng luật về tội vu cáo hãm hại ư, chương hai mươi của luật Đại Minh có ghi rõ "Nếu vu cáo cho người khác sẽ bị luận tội xử phạt gấp đôi tội trộm cướp". Mao Giám Thừa nói học trò là trộm cướp, thì bản thân Mao Giám Thừa sẽ phải chuẩn bị tốt tâm lý để chịu hình phạt nặng gấp đôi đấy ạ.

Mao Giám Thừa giận dữ, cười lạnh nói:

- Được, người nói được lắm, cứng rắn như thế quả nhiên người không phải là người hiền lành gì. Hừ hừ! Ta biết người tụ tập các học trò gây rối, hiện tại người cũng gây rắc rối không nhỏ rồi. Hôm nay ta sẽ phạt người, người muốn thế nào? Người đâu, bắt hẳn nằm xuống đánh hẳn mười roi cho ta.

Trương Nguyên giơ tay nói:

- Khoan đã.

Rồi nhìn Mao Giám Thừa nói:

- Học trò và Mao Giám Thừa xưa nay không thù oán gì, tại sao Mao Giám Thừa lại gây chuyện với học trò như thế?

Mao Giám Thừa ghen lời nói:

- Làm sai nội quy thì sẽ bị nghiêm trị, ở đây không có ân oán riêng tư, bản quan thi hành pháp luật một cách công bằng vô tư!

- Thi hành luật pháp theo lẽ công bằng vô tư ư?

Trương Nguyên cười nói:

- Ai đã sai khiến Mao Giám Thừa gây chuyện với học trò, họ đã cho Mao Đại nhân những gì? Mao Giám Thừa làm tay sai cho người đó không cần suy xét lợi và hại, thì chắc có lẽ người ấy đã cho đại nhân không ít ưu đãi để gây thù địch với học trò. Trừ phi Mao Giám Thừa đưa ra chứng cứ xác thực là học trò phạm tội, nếu chỉ nói không, thì không thuyết phục được. Mao Giám Thừa lấy lòng cấp trên mà đối xử tệ hại với học trò. Đại nhân cũng nên hiểu về học trò một chút, không lẽ Mao Giám Thừa chỉ nghĩ đến hành hạ học trò giúp cấp trên hả giận mà học trò chịu để yên để như vậy? Hay là Mao Giám Thừa nghĩ đã không làm thì thôi, đã làm thì phải làm đến cùng, phải trị học trò cho đến chết? Nhưng học trò cũng muốn hỏi một chút liệu ở đây có Giám sai nào chịu trở thành đồng lõa với Giám thừa hay không? Hai người huynh trưởng của học trò cũng học ở trong này, Thầy giáo của học trò là Tiêu Thái Sử sống ở Đạm Viên ngay cạnh đây. Việc này Mao Giám Thừa nên suy xét chu toàn mới được.

Trương Nguyên nói không nhanh không chậm, Mao Giám Thừa nghe hẳn nói thế liền kinh hồn bạt vía. Thật sự y không suy xét nhiều đến vậy, y chỉ muốn lợi dụng quyền lực trong tay để trừng trị một giám sinh mà thôi. Đây là cái tình huống gì vậy, y không phải là lần đầu tiên trừng trị học sinh, nhưng khi đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Trương Nguyên, cùng với giọng điệu hết sức bình thản nhưng cực kì tàn nhẫn, Mao Giám Thừa bất giác hút vào một ngụm khí lạnh, thầm nghĩ:

"Tiểu tử này chẳng những không phải là một người hiền lành, mà còn là một người thâm sâu. Nghe ý tứ trong lời nói của hẳn thì có lẽ hẳn đã biết khá rõ ý đồ bí mật của ta và Tống Ti Nghiệp. Hẳn nói hẳn là đệ tử của Tiêu Thái Sử, không biết thật hay giả. Tiêu Thái Sử và Cố Tế Tửu lại rất có giao tình."

Mao Giám Thừa ngoài mạnh mẽ, nhưng trong lòng yếu đuối vô cùng nói:

- Người đừng nói càn, vì người làm trái với môn quy nên bản quan mới trừng phạt người, chuyện này cũng chẳng có ai sai khiến ta cả. Người đừng sỉ nhục ta, tội nặng thêm một bậc đó.

Nếu dùng hình phạt thì có chút lo lắng không yên, nhưng nếu như vậy mà thả Trương Nguyên đi thì mất mặt quá. Y do dự không biết nên làm thế nào, sắc mặt biến đổi liên tục.

Lúc này bên ngoài Thăng Khiên Thính có người nói:

- Mao Giám Thừa, học trò là Trai trưởng Ngụy Đại Trung của Nhâm Tự ban Quảng Nghiệp Đường đến đối chất.

Từ lúc Trương Nguyên bị Mao Giám Thừa bắt dẫn đi, người chấp dịch tay cầm dây cung mới từ góc phòng của giảng đường phía Tây chui ra. Khi này thấy Mao Giám Thừa đi tới y đã lạng lẽ né đi, người chấp dịch có chút hoảng hốt hỏi Nguyễn Đại Thành:

- Nguyễn Công tử, Trương Công tử bị phạm tội gì thế?

Hôm đó ở Hội Soạn Đường ăn cơm, chuyện nhỏ mà Mao Giám Thừa xé ra to, la mắng Trương Nguyên. Nguyễn Đại Thành cũng cảm thấy là Mao Giám Thừa cố ý làm khó dễ Trương Nguyên. Mấy ngày ở chung với Trương Nguyên, y rất kính nể Trương Nguyên vì người này rất chăm học, chế nghệ tài hoa. Lúc này thấy Mao Giám Thừa dẫn Trương Nguyên đến Thăng Khiên Thính thẩm vấn, liền nghĩ:

"Trương Nguyên ở Quốc Tử Giám chỉ đọc sách thì làm gì mà phạm quy, chỉ có chuyện đối phòng thôi".

Sau đó y nói với người chấp dịch:

- Không phạm phải lỗi gì cả, chỉ là Mao Giám Thừa cố ý làm khó dễ thôi. Huynh cũng biết đấy, bịa ra chuyện Trương Giới Tử trộm cung tên

thật sự rất buồn cười, chúng ta đi tìm Triệu Tiến Sĩ, Nhạc Trợ Giáo đi.

Vừa bước vào phòng, Nguyễn Đại Thành đã gặp ngay Ngụy Đại Trung liền vội vàng nói Trương Nguyên bị Mao Giám Thừa mang đi. Sau đó lại vội vàng đi tìm Triệu Tiến Sĩ và Nhạc Trợ Giáo.

Ngụy Đại Trung trầm nghĩ:

"Nếu vì chuyện đổi phòng, mình phải đi giải thích giúp Trương Nguyên".

Liền đến Thăng Khiên Thính tham kiến Mao Giám Thừa.

Mao Giám Thừa nhíu mày hỏi:

- Ngụy Đại Trung, người đến đây làm gì?

a lệnh binh lính áp giải Trương Nguyên đến Thăng Khiên Thính.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 267

Ti Nghiệp và Tế Tửu (1)

Ngụy Đại Trung khom người nói:

- Học trò và Trương Nguyên học cùng lớp, nghĩ Mao đại nhân có chuyện muốn hỏi nên học trò đến đợi lệnh.

Mao Giám Thừa "Ồ" lên một tiếng nói:

- Người và Trương Nguyên đối phòng, thật là to gan. Người không biết như vậy là trái môn quy sao?

Ngụy Đại Trung nói:

- Học trò cũng biết như vậy là phạm quy, nên sáng hôm sau đã báo cáo với Lưu Học Chính, Lưu Học Chính đã đồng ý cho bọn trò đối phòng.

- Ha Ha.

Mao Giám Thừa nghe thế liền kêu lên:

- Hóa ra vi phạm quy định trước rồi ngày kế mới báo với Lưu Học Chính đấy. Trương Nguyên, người còn muốn ngụy biện nữa không?

Trương Nguyên nhìn thoáng qua Ngụy Đại Trung thầm nghĩ:

"Tên Ngụy Đại Trung này chạy đến đây làm gì không biết!"

Nói:

- Tùy Mao Giám Thừa xử trí.

Mao Giám Thừa thấy bộ dạng của Trương Nguyên thông dong tự tại, không kìm được cả giận nói:

- Nhân chứng cả đây, người còn dám kiêu ngạo sao!

Trương Nguyên nói:

- Thì học trò đã nói rồi, tùy Mao Giám Thừa xử trí mà, tại sao lại nói học trò kiêu ngạo chứ?

Cơ giận ập đến Mao Giám Thừa nói:

- Người thực sự nghĩ rằng bản quan không dám trừng trị người sao? Bản quan đã đánh hàng ngàn học sinh rồi. Nếu ta bị uy hiếp mà không trừng trị người ta sẽ không ở lại nơi này làm Giám Thừa nữa.

Ngụy Đại Trung vô cùng bức bối, không biết Mao Giám Thừa nói vậy là có ý gì, nên nói:

- Nếu Mao Giám Thừa phải trách phạt, học trò nguyện cùng Trương Nguyên chịu phạt.

Tên Ngụy Đại Trung này một mực muốn chịu tội cùng.

Mao Giám Thừa vỗ bàn quát:

- Hai người chịu hình phạt là mười trượng, mau hành hình đi.

Trương Nguyên nói:

- Ngụy Đại Trung vi phạm lần đầu, chỉ cảnh cáo là được rồi, sao phải chịu phạt cùng học trò?

Mao Giám Thừa gầm lên:

- Bản quan trừng phạt các người theo quy định của nội quy, người không được nói nhiều! Đánh mười trượng, đánh thật đau vào!

Bốn gã Giám sai tiến lên, hai tay cầm gậy trúc để thi hành hình phạt với Trương Nguyên và Ngụy Đại Trung. Trương Nguyên trong lòng kêu lên "Gậy trúc này đánh rất đau đấy! Tên Nguyễn Đại Thành này thật là, mình bảo đi tìm Triệu Tiến Sĩ và Nhạc Trợ Giáo thì lại đi gọi Ngụy Đại Trung đến đây làm gì, thật oái ăm".

- Dừng tay!

Triệu Tiến sĩ của Quảng Nghiệp Đường vừa chạy tới vừa lau mồ hôi, đi theo sau chính là Nguyễn Đại Thành. .

Mao Giám Thừa cười lạnh nói:

- Triệu Tiến Sĩ, tại hạ ở đây chấp pháp, tại sao lại đến đây can thiệp.

Triệu Tiến Sĩ ổn định hơi thở, nhìn thấy ở đây ngoài Trương Nguyên ra còn có Ngụy Đại Trung, chắp tay hỏi:

- Xin hỏi Mao Giám Thừa, Trương Nguyên và Ngụy Đại Trung phạm vào tội gì mà dùng gậy trúc đánh?

Giám Thừa là quan bát phẩm, Tiến Sĩ cũng là quan bát phẩm.

Mao Giám Thừa nói:

- Hai đứa chúng nó lên đối phòng trái với nội quy. Triệu Tiến Sĩ thân là sư trưởng, có phải lơ là việc giáo huấn!

Triệu Tiến Sĩ nhẫn nhịn hỏi:

- Vi phạm nội quy nào ở môn quy?

Mao Giám Thừa không dám nói Trương Nguyên là trộm cướp chỉ nói:

- Trương Nguyên nói năng kiêu ngạo, bất kính với sư trưởng chẳng lẽ không nên nghiêm trị?

Triệu Tiến Sĩ nói:

- Ta là giáo viên chủ nhiệm của hắn, so với Mao Giám Thừa ta hiểu rõ hắn hơn. Trương Nguyên là người hiếu học có chí tiến thủ, hôm qua hắn còn được Cố Tế Tửu khen ngợi là người khiêm tốn lễ phép thì làm gì mà bất kính với sư trưởng. Còn nếu chỉ vì việc đổi phòng thì không đến mức dùng trúc si, Mao Giám Thừa không được lạm dụng hình phạt.

Mao Giám Thừa cả giận nói:

- Người có ý bao che cho hắn?

Triệu Tiến Sĩ nói:

- Ta phải bao che vì người lạm dụng hình phạt, ta với người hãy đến chỗ Cố Tế Tửu để xem ai đúng ai sai.

Mao Giám Thừa và Triệu Tiến Sĩ đang tranh cãi chột nghe Giám sai nói:

- Ti Nghiệp đại nhân đến.

Mao Giám Thừa mừng rỡ, thở phào nhẹ nhõm, Tổng Ti Nghiệp đến đúng lúc lắm, y đang không biết xử lý Trương Nguyên như thế nào, có thể giao cho Tổng Ti Nghiệp rồi. Y bước ra trước Thằng Khiên Thính nghênh đón Tổng Tư Nghiệp, rất nhiệt tình dẫn vào chỗ của mình, sau đó bẩm báo lại mọi chuyện xảy ra.

Khuôn mặt trắng, có vài sợi râu, hai má hóp vào, Tống Ti Nghiệp nhìn Triệu Tiến Sĩ nói một cách lạnh lùng:

- Cổ Tế Tửu đã từng nói môn quy phải thực hiện nghiêm minh, để chấn hưng Nam Giám thì phải nghiêm khắc hơn. Mao Giám Thừa yêu cầu các giám sinh mới nhập học phải thực hiện một cách nghiêm túc thì có gì mà không đúng. Người thân là học quan chủ quản Quảng Nghiệp Đường, đã không trợ giúp Giám Thừa đốc thúc các học trò tuân theo môn quy thì thôi, sao lại bao che cho các học trò vi phạm?

Đúng là Mao Giám Thừa và Triệu Tiến Sĩ có tranh cãi vài câu, nhưng Tống Ti Nghiệp nói như vậy thì Triệu Tiến Sĩ làm sao còn dám nói gì chỉ cúi đầu nói:

- Ti Nghiệp đại nhân dạy rất đúng, là hạ quan quản giáo không nghiêm. Nhưng xin đại nhân nghĩ lại xem, hai trò này là người rất ham mê đọc sách, các bài tập lại làm rất tốt và lại đây là vi phạm lần đầu, có thể không xử phạt về thể xác, nếu tái phạm sẽ nghiêm trị không tha có được không?

Tống Ti Nghiệp thản nhiên nói:

- Quốc Tử Giám là nơi bồi dưỡng nhân tài cho đất nước, đức hạnh phải được đặt lên hàng đầu. Nếu chỉ xem trọng chuyện học hành chỉ để vượt qua kì thi, để đạt được vinh hoa phú quý mà không biết khiêm nhường, không biết tu thân luyện tính theo tinh thần trung quân ái quốc. Giám sinh như vậy một khi ra làm quan, sẽ tận trung, không tham lam, không bắt nạt dân lành, biết lễ nghĩa hay là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, đơm đó ngọn tre?

Lời nói của Tống Ti Nghiệp thật sâu sắc, toàn là vì dân vì nước, khí tiết chính trực, đánh đúng vào điểm mấu chốt của việc dạy học ở Quốc Tử Giám và tệ nạn của những thủ sĩ bát cổ. Nhưng lời nói cao siêu của y lúc này là vì cái gì? Đó chính là vì tư thù, y chỉ là muốn trừng phạt Trương Nguyên thay cho Đồng lão sư mà thôi. Có vài người, lời nói thì có vẻ đồng

dục, hợp tình hợp lý nhưng thực tế mấy lời đó chỉ là ba hoa khoác loác để che dấu mục đích cá nhân, che dấu khuyết điểm thôi.

Triệu Tiến Sĩ thấy Tống Ti Nghiệp đem những chuyện của Trương Nguyên so sánh với trung quân ái quốc, kết nối với gian thần. Chuyện này xem ra có vẻ trầm trọng rồi đây, Triệu Tiến Sĩ cảm thấy mình không khuyên can gì được nên không nói gì nữa, lùi đứng qua một bên.

Mao Giám Thừa thấy Triệu Tiến Sĩ vẻ mặt ảo não lui ra, trong lòng rất khoái chí, ra lệnh cho Giám sai bắt đầu hành hình. Tống Ti Nghiệp lại nói:

- Khoan đã.

Quay qua hỏi Trương Nguyên và Ngụy Đại Trung:

- Hai người các người có lời nào muốn nói không?

Ngụy Đại Trung đang định nói, thì Nguyễn Đại Thành đứng ở phía dưới bước lên chấp tay trước ngực nói:

- Ti Nghiệp đại nhân, học trò cùng Trương Nguyên đối phòng, học trò nguyện cùng chịu trách nhiệm với Trương Nguyên.

Nguyễn Đại Thành muốn chịu trách nhiệm về chuyện này, làm cho Trương Nguyên có chút bất đắc dĩ.

Tống Ti Nghiệp khẽ cười cười, liếc mắt nhìn Mao Giám Thừa một cái, cũng liếc nhìn Trương Nguyên một cái.

Mao Giám Thừa ngẫm hiểu, Tống Ti Nghiệp đang ngầm ra lệnh cho y đánh Trương Nguyên một trận. Chỉ cần dùng trúc si đánh mười roi cũng có thể làm Trương Nguyên bong da tróc thịt, nửa tháng không xuống giường được.

Tiếng bước chân nhộn nhịp, lại có người đến Thăng Khiên Thính, đó là Tế Tửu Cố Khởi Nguyên của Nam Giám không quản ngại nắng nóng chạy đến, đi phía sau là Nhạc Trợ giáo của Nhâm Tự ban thuộc Quảng Nguyên đường, còn có Lưu Học Chính và vài Học quan nữa. Trước đó Nguyễn Đại Thành đi gặp Triệu Tiến Sĩ, Triệu Tiến Sĩ biết được Trương Nguyên bị Mao Giám Thừa mang đến Thăng Khiên Thính, trong lòng cũng biết thân phận của mình không đủ để Mao Giám Thừa thay đổi chủ ý, nên cho Nhạc Trợ Giáo đi bẩm báo với Cố Tế Tửu. Cố Tế Tửu hôm qua vừa mới khích lệ Trương Nguyên làm cho Triệu Tiến Sĩ có ấn tượng sâu sắc, chắc chắn Cố Tế Tửu yêu quý Trương Nguyên.

Ti Nghiệp Tổng Thời Miễn nhìn thấy Tế Tửu đại nhân đến, y làm sao có thể ngồi trên công đường cao cao tại thượng được nữa, nên vội vàng bước xuống nhường chỗ cho Cố Tế Tửu ngồi.

Cố Khởi Nguyên nhìn sơ qua Thăng Khiên Thính, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Mao Giám Thừa tiến lên đem chuyện Trương Nguyên ở Hội Soạn đường gây ồn ra sao, rồi lại đổi phòng như thế nào báo lại cho Tổng Ti Nghiệp. Lưu Học Chính đứng ở phía sau Cố Khởi Nguyên bẩm báo:

- Tế Tửu đại nhân, hạ quan cho phép Trương Nguyên và Nguyễn Đại Thành đổi phòng. Nguyễn Đại Thành ở cùng phòng với đại huynh của Trương Nguyên là Trương Đại. Hai huynh đệ nhà họ Trương muốn ở cùng nhau để dễ dàng cho việc hỗ trợ lẫn nhau trong học tập, cũng như đôn đốc nhau cùng tiến bộ nên hạ quan đồng ý cho họ đổi phòng.

Mao Giám Thừa nói:

- Trương Nguyên đổi phòng trước, sau đó mới đến bẩm báo cho Lưu Học Chính hòng né tránh để không bị trừng phạt.

Cố Khởi Nguyên tuy muốn chấn hưng phong cách học tập của Nam Giám, nhưng tuyệt nhiên không muốn khôi phục lại một Nam Giám giống như một nhà giam khắc nghiệt như trước kia. Học trò đối phòng là chuyện thường xảy ra, hiện tại phòng ở rất nhiều đủ cho mỗi người một phòng. Mao Giám Thừa lấy việc này mà dùng truc si phạt Trương Nguyên thì đúng là chuyện bé xé ra to, Cố Khởi Nguyên hỏi:

- Mao Giám Thừa, ngoài hai chuyện này thì Trương Nguyên còn phạm tội gì khác không, còn có phạm quy chỗ nào nữa không?

Mao Giám Thừa chần chừ một lúc nói:

- Trương Nguyên không phục khi bị quản giáo, chống đối Giám quan, thái độ vô cùng kiêu căng, ngạo mạn.

Trương Nguyên chấp tay trước ngực nói:

- Cố Tế Tửu, hãy để học trò được biện minh cho mình. Học trò cùng Nguyễn Đại Thành vừa đi bắn cung, người xưa tinh thông sáu môn nên tiểu nhân nghĩ, khi rảnh rồi sẽ đến tập bắn cung, cơ thể khỏe mạnh mới có thể giúp ích cho nước nhà. Rồi học trò đến chỗ lão quân mượn cung tên, lão quân nói dây cung bị hỏng nếu đổi dây cung mới có thể dùng được. Học trò ký tên vào tờ giấy mượn hai cung tên, rồi sai người đi vào chợ mua hai dây cung, không ngờ khi đến giảng đường phía tây gặp Mao Giám Thừa. Mao Giám Thừa không cần tra hỏi liền vu học trò trộm cung, nói học trò đáng bị phạt, phải dùng Trục si với học trò. Mặc dù học trò bị oan uổng nhưng nào dám bất kính với Mao Giám Thừa, nói mặc cho Mao Giám Thừa xử trí. Không biết tại sao Mao Giám Thừa nói học trò kiêu ngạo, việc này có hai giám sinh là Nguyễn Đại Thành và Ngụy Đại Trung có thể làm chứng.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 268

Trương Nguyên xuất Giám

Trương Nguyên lớn tiếng kêu hay, liền thỉnh giáo tiền thuật của Thượng Phong. Y thấy Trương Nguyên thật lòng muốn học, tất nhiên cũng vui lòng chỉ giáo. Trước hết là tư thế bắn tên, thân người phải thẳng, không nên rụt cổ hay cong eo, không nên ưỡn ngực hay ngửa tới ngửa lui. Đây là quy tắc cơ bản, còn về lực cánh tay không thể mạnh. Luyện bắn tên không chỉ trong một sớm một chiều, mà cần phải tập luyện quanh năm suốt tháng.

Trương Nguyên dựa theo tư thế mà Thượng Phong chỉ bắn vài phát tên, quả nhiên dễ dàng vận lực và nhắm bia hơn. Trương Đại, Trương Ngạc, Nguyễn Đại Thành cũng lần lượt thử sức, thấy có chút tiến bộ nên rất vui. Trương Ngạc nói:

- Giới Tử, ta muốn đánh cược với đệ, mỗi ngày một ván, mỗi người bắn mười phát, ai bắn trúng bia nhiều hơn thì thắng.

Mới bắt đầu nên không dám nói tên trúng hồng tâm, chỉ cần trúng tấm bia lớn kia là ổn.

Đánh cược trò này cũng không tệ, Trương Nguyên nói:

- Được, thắng thì được một lượng bạc trắng.

Nguyễn Đại Thành cười nói:

- Nhỏ tiếng chút, chớ để Giám thừa đại nhân nghe thấy, bằng không sẽ luận tội đánh bạc của chúng ta trước mặt mọi người đó.

Luyện bắn tên cũng giống như mấy trò khác, có người dẫn đầu, lại có người cùng tranh tài, dĩ nhiên hứng thú cũng trời dấy. Trương Đại vốn không thích trò tốn sức này, nhưng khi bị Trương Nguyên, Trương Ngạc lôi kéo thì cũng nổi hứng. Từ mùng hai tháng bảy, sớm nào cũng luyện bắn tên, không chỉ có Trương Đại và Nguyễn Đại Thành, ngay cả vài Giám sinh trẻ tuổi của Nhâm Tự ban trong Quảng Nghiệp đường cũng tham gia, còn có mấy Giám sinh nạp tức (người giàu bỏ tiền để lấy chức quan) của Chính Nghĩa đường do Trương Ngạc dẫn đến nữa. Mười cây cung trong phòng kho sau khi được sửa chữa thì hoàn toàn phát huy tác dụng. Mao Giám Thừa kia luôn theo dõi Trương Nguyên, thấy hần mỗi ngày hay lân la đến đây bắn tên, y lén đi do thám thì biết là Cố Tế Tửu cho phép nên dù hận đến ngứa răng, song cũng đành cam chịu. Thời gian dần trôi, đến mùng tám tháng bảy, thi tuần được cử hành đúng hạn. Thi thượng tuần rất đơn giản, chỉ có một phần đề tứ thư, Trương Nguyên hiển nhiên là ưu tú rồi, mùng chín tháng bảy này hần có thể nghỉ ngơi thoải mái cả ngày rồi.

Sáng sớm mùng chín, hần nhận tấm “xuất cung nhập kính bài” (tấm bài dùng để ra ngoài trong khi thi) từ Ngụy Đại Trung để ra Tam Trọng môn, hội hợp với Trương Ngạc ngoài cửa lớn. Hôm qua khi bắn tên hai huynh đệ đã hẹn nhau xin xuất Giám, nhưng vì Trương Đại và Trương Nguyên cùng ban, mà mỗi ban chỉ có một tấm “xuất cung nhập kính bài” nên hai người họ không thể đồng thời ra ngoài nghỉ xả hơi được. Trời tháng bảy rất mát mẻ, Trương Nguyên nhập Giám hơn nửa tháng, đây lần lần đầu lĩnh bài ra ngoài, tâm tình cũng thư thái nhẹ nhàng hơn. Hần đang cười đùa với tam huynh Trương Ngạc thì nghe thấy ở ngoài Thiên Cư, hai tên nhóc Phúc Nhi và Minh Yên chia nhau tiền thắng cược. Trương Ngạc tỏ ý bảo hai người đừng to tiếng, cùng với Trương Nguyên đi vào tiểu viện. Tại lầu nhỏ ba gian, gian giữa là nơi ở của Trương Đại, gian đông là Trương Ngạc, gian tây là Trương Nguyên. Lầu lại phân thành hai tầng, tầng dưới là của hầu

nam, tầng trên là phòng ngủ của ba huynh đệ Trương Nguyên và thư phòng. Ba thị nữ tùy thân Tố Chi, Lục Mai và Mộc Chân Chân dĩ nhiên cũng ở tầng trên.

Tại Đông lâu, Lục Mai tựa vào lan can cúi nhìn hoa cỏ trong viện, vừa thấy hai vị thiếu gia tiến vào, cô vui vẻ reo lên:

- Tam thiếu gia về rồi, Giới Tử thiếu gia về rồi!

Phút chốc mọi người ào ra trong đó có hai người hầu Năng Trụ, Phùng Hồ của Trương Đại, còn có Lai Phúc và Vũ Lăng nữa. Vũ Lăng nói:

- Tam thiếu gia ra mấy lần rồi, sao Giới Tử thiếu gia hôm nay mới ra?

Rồi lại kêu:

- Chân Chân tỷ, Chân Chân tỷ, thiếu gia về rồi!

Bước chân thoăn thoắt như hươu, nhẹ tựa cơn gió, Mộc Chân Chân chạy từ hậu viện ra, đứng trước mặt Trương Nguyên. Mặt cô đỏ bừng, trán lấm tấm mồ hôi, tay cầm khúc Bàn Long côn, tà váy còn vắt ngang eo. Nhanh nhẹn, năng động, nét hoan hỉ như vẽ khắp trên mặt, cô gọi một tiếng:

- Thiếu gia!

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Chân Chân luyện võ sao, không làm biếng chứ?

Mộc Chân Chân lúc này mới gỡ tà váy xuống, thi lễ với hai vị thiếu gia.

Trương Ngạc cười vang nói:

- Giới Tử đệ xem, xuân thủy trong mắt Mộc Chân Chân muốn chảy ra rồi kìa, nàng ấy nhớ đệ muốn chết luôn đó.

Mục Chân Chân lập tức ngượng ngập không dám ngẩng đầu lên, xoay người chạy về Tây lầu.

Trương Ngạc đẩy Trương Nguyên một cái:

- Giới Tử, lên đi, đệ cũng kiềm nén lâu rồi phải không.

Ôi, tam huynh này quá thô tục rồi, không thể nói lịch sự một chút được sao. Trương Nguyên cười cười, bước lên lầu Tây thấy cửa phòng Mục Chân Chân đóng im ỉm, hần bèn gọi:

- Chân Chân!

Mục Chân Chân ở trong đáp lại:

- Thiếu gia, đợi chút.

Giọng nói có chút xấu hổ.

Trương Nguyên đoán Mục Chân Chân đang ở trong tắm rửa, người đồ mồ hôi nhiều đến thế kia mà. Hần không phóng khoáng như tam huynh, không thể vừa về tới đã gấp gáp muốn lên giường cùng Mục Chân Chân, dù khát khao đến mấy cũng không làm đến mức đó, huống chi dưới lầu còn có đám người đang theo dõi.

Trương Nguyên tiến vào thư phòng. Không gian sạch sẽ không vương chút bụi, trên thư án có hai chồng giấy trúc Duyên Sơn, một chồng là giấy trắng, chồng còn lại thì viết đầy chữ, đều là Hán Lệ (thể chữ Lệ) gần đây của Mục Chân Chân viết.

Trương Nguyên vừa định ngồi xuống bên thư án thì nghe thấy dưới lầu có tiếng nói.

- Trương công tử ở đây, sớm nay Trương công tử đã xuất Giám. Trương công tử!

Đây là giọng của người chấp dịch (người phục dịch) họ Tưởng trong Quốc Tử Giám. Trương Nguyên thầm nghĩ “không biết Tưởng chấp dịch dẫn ai đến đây, liền bước ra hành lang, nhìn xuống thì thấy một thiếu niên gầy yếu mặc y phục có hai màu xanh đỏ hòa vào nhau đang bước đến. Mắt Trương Nguyên không tốt cho lắm, nhìn không rõ diện mạo của thiếu niên, chợt Vũ Lăng lên tiếng:

- A, là Tiểu Cao công công. Thiếu gia, Tiểu Cao công công của sở dật Hàng Châu đã tới.

Trương Nguyên liền đáp lại:

- Tiểu Cao công công, mời lên lầu ngồi.

Thiếu niên gầy này chính là Tiểu Cao – con nuôi của Chung thái giám, tên gì thì không biết. Tiểu Cao ngược đầu nhìn Trương Nguyên, vội vàng chấp tay thi lễ:

- Trương công tử, Chung công công đã đến Kim Lăng, đang ở chỗ của Thủ Bị thái giám Hình công công, thỉnh Trương công tử đến gặp.

Trương Nguyên đã gặp qua Chung thái giám ở Hàng Châu, ông ấy nói đã nhận được tin báo rằng thái giám Trịnh Chi Huệ người thay thế ông tổng lĩnh sở dật Hàng Châu đã từ Kinh thành khởi hành rồi, khoảng cuối tháng sáu ông sẽ hoàn thành việc chuyển giao để rời khỏi Hàng Châu. Hôm nay là mừng chín tháng bảy, Chung thái giám đã đến Nam Kinh, hành trình khá nhanh.

Mục Chân Chân thay y phục màu xanh, Trương Nguyên dẫn theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng đi gặp Chung thái giám. Tam huynh Trương Ngạc lại không thích giao du với thái giám, hơn nữa Chung thái giám cũng không mời y, y bèn ở lại Thiên Cư đùa giỡn với Lục Mai và Phúc Nhi.

Ngoài cửa kiệu đã chờ sẵn, Tiểu Cao mời Trương Nguyên lên kiệu. Hắn vốn muốn đi bộ, nhưng nghĩ lại thì ngồi kiệu vậy. Đưa mắt nhìn Tưởng chấp dịch đứng kế bên, hắn ngoắc tay gọi đến dặn:

- Ở trong Giám đừng nhiều lời.

Nói rồi kêu Lai Phúc thưởng y một bạc tiền.

Tưởng chấp dịch nói luôn miệng:

- Tiểu nhân hiểu rồi, tiểu nhân hiểu rồi, tuyệt không dám nhiều lời.

Nhìn theo kiệu của Trương Nguyên rời đi, Tưởng chấp dịch lúc này mới đứng thẳng người, tự nhủ: “Trương công tử này rốt cuộc là ai, đến cả Thủ Bị thái giám Hình công công cũng mời hắn. Trương công tử có giao tình với Thủ Bị thái giám, vậy còn sợ gì Mao Giám Thừa nữa!”

Nam Kinh Thủ Bị thái giám là ngoại sai của Ti Lễ Giám, quyền lực rất lớn. Có Thủ Bị thái giám ở đây, lục bộ Thượng thư ở Nam Kinh đều có chỗ dựa, khi có yến tiệc thì Thủ Bị thái giám luôn ngồi ở vị trí đầu.

Trương Nguyên ngồi ở trên kiệu, Mục Chân Chân và Vũ Lăng ở hai bên giúp nâng kiệu lên, Tiểu Cao và Vũ Lăng đi cùng một bên. Trương Nguyên hỏi Tiểu Cao:

- Chung công công rời Hàng Châu lúc nào? Đi đường thuận lợi không?

Tiểu Cao cung kính nói:

- Chung công công rời Hàng Châu vào ngày hai mươi ba tháng trước, hôm qua đã đến Nam Kinh. Chung công công muốn gặp Trương công tử trước khi tiến kinh, hơn nữa Chung công công lại là bạn cũ của Nam Kinh Thủ Bị Hình công công, vì vậy cố ý đi đường vòng đến đây.

Trương Nguyên lại hỏi:

- Vậ Hình công công là người thế nào, Tiểu Cao công công nói cho ta hay, tránh để phạm kị húy.

Tiểu Cao nói:

- Hình công công kị “long” (long này có nghĩa là hưng thịnh), vốn là người thu thuế quặng cho Vạn tuế gia gia, là người có công lớn trong việc thu thuế đấy. Tuy sau này rút khỏi vị trí Khoáng Giám, song Vạn tuế gia gia vẫn giữ Hình công công lại Nam Kinh làm Thủ Bì thái giám gần được mười năm rồi. Hình công công tin Phật, thích xây miếu – Tiểu nhân chỉ biết được chừng này.

- Hình Long?

Trương Nguyên nhớ lại lão sư Vương Tư Nhâm từng nói với hần về người có tên là Hình Long này. Hơn mười năm trước, khi Vương lão sư còn nhậm chức tri huyện ở Đương Đồ, lúc ấy Hình Long phụng chỉ đến Đương Đồ thu thuế khai thác quặng mỏ, được Vương lão sư nói núi Hoành Sơn ở Đương Đồ là đỉnh hồ đầu rồng của Cao hoàng đế, rồi gạt Hình Long rời đi. Dân chúng ở Đương Đồ từ dạo ấy hàm ơn Vương lão sư bài trừ quấy nhiễu, vì vậy họ càng nỗ lực học chữ!

Nam Kinh vốn dĩ có Trấn thủ thái giám, nhưng từ năm Gia Tĩnh đầu tiên đã bãi bỏ, vì vậy thái giám nam đô đều xem Thủ Bì thái giám là người đứng đầu. Mới đầu quyền lực và trách nhiệm của Thủ Bì thái giám chỉ giới hạn trong quân sự, sau này mở rộng đến lĩnh vực hành chính ở địa phương, quyền lực rất lớn. Từ năm Vạn Lịch thứ ba mươi lăm, Hình Long đã nhậm chức Nam Kinh Thủ Bì thái giám kiêm chức Đề điểm hiệu hoàng chư lăng đến nay đã được tám năm.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 269

Cấm địa hồ Huyền Vũ

Ở Nam Kinh có thể nói là muốn gió được gió, muốn mưa có mưa, và lại Hình thái giám này cũng thích chỗ mũi vào việc người khác. Đến việc dân chúng oán tố, tranh cãi mà lão cũng muốn quản, đoạt luôn chức của Ứng Thiên tri phủ, vì vậy đặc tội với không ít viên quan ở Nam Kinh, được mọi người xưng gọi là “Áo thái giám”. (“áo”: ngang bướng, cố chấp) Năm năm trước Chung Bản Hoa đã nhậm chức thái giám sở dệt Hàng Châu, từng đến Nam Kinh thăm Hình Long, ấn tượng đôi bên khá tốt. Về sau, hàng năm Chung Bản Hoa đều phái người đến kinh tặng lễ vật, lão luôn dành một phần cho Hình Long, quan hệ hai người rất tốt. Lần này Chung thái giám từ chức trở về kinh, đi đường vòng đến thăm Hình Long, nghe ngóng một số chuyện trong kinh, tiện thể gặp lại Trương Nguyên.

Chuyện Trương Nguyên lật đổ nhà họ Đồng đã lan truyền khắp nơi. Hình Long hiển nhiên cũng đã nghe qua tên của Trương Nguyên, lại nghe Chung thái giám khen ngợi hẳn, lão cũng nổi hứng muốn gặp gỡ vị Tiểu Tam nguyên này. Xét về thân phận của mình, gặp Trương Nguyên trong phủ Thủ Bì thì không ổn, lão bèn mượn cơ hội mời Chung thái giám du hồ Huyền Vũ mà mời Trương Nguyên đến gặp luôn thể.

Giờ Thìn mừng chín, Trương Nguyên ngồi kiệu đến bên hồ Huyền Vũ thì có quân sĩ thủ vệ đến kiểm tra, thấy Tiểu Cao xuất ra thẻ bài mới cho đi. Thời Minh, hồ Huyền Vũ không mở cho dân chúng bình dân vào, vì ở đảo Tam Thần Sơn trong hồ có kho sách vàng xây dựng vào năm Hồng Vũ. Sau

khi Vĩnh Lạc dời đô, nơi này trở thành kho lưu giữ sách, vì vậy hồ Huyền Vũ vẫn là cấm địa, người nhàn rỗi hiếm khi tới.

Tháng bảy chớm thu, ánh nắng trên mặt hồ sóng sánh, Trương Nguyên đứng cạnh tán liễu lá lướt bên bờ hồ. Có trận gió thổi lướt qua, cành liễu mảnh mai chập chờn như mây khói. Trước thời Minh, hồ Huyền Vũ ở Kim Lăng lớn hơn Tây Hồ ở Hàng Châu. Sau khi Chu Nguyên Chương dựng đô tại Nam Kinh, hồ Huyền Vũ trở thành dòng sông bảo hộ phía đông bắc kinh thành, diện tích hồ bị thu hẹp lại, chẳng còn khói sóng mênh mang như Tây Hồ nữa.

Lặng lẽ đứng đó hồi lâu, một chiếc thuyền dài năm trượng từ phía đông lướt đến. Trời thu trong sáng, Trương Nguyên đưa mắt nhìn thì thấy hai người đội mũ kết tóc đứng ở đầu thuyền, thân vận mẫn phục của nội quan. Người trẻ hơn một chút ở bên trái là Chung thái giám, còn nội quan lớn tuổi hơn ở bên phải ắt là Nam Kinh Thủ Bì thái giám Hình Long.

Thuyền chưa kịp cập bến, Tiểu Cao đã quỳ xuống nghênh đón, Trương Nguyên cũng chấp tay thi lễ từ xa nói:

- Văn sinh Trương Nguyên, bái kiến hai vị công công.

Chung thái giám cười nói:

- Trương công tử, hai tháng không gặp, cậu lại khiến cho chúng tôi nhìn với cặp mắt khác xưa rồi. Vị này là Thủ Bì Hình công công, ngài ấy rất quý trọng nhân tài, hôm nay cố ý mời công tử đến gặp.

Trương Nguyên lại cung kính thi lễ với Hình thái giám, nói vài lời khách sáo. Thuyền đã cập bến, Trương Nguyên dẫn theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng lên thuyền, thi lễ rồi hàn huyên với hai vị thái giám một hồi, kể đến mới an tọa, uống trà, nói chuyện.

Hình thái giám hơn năm mươi tuổi, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, giọng nói rất nhỏ nhẹ, người khác phải chuyên tâm mới có thể nghe rõ. Hình thái giám mỉm cười nói:

- Trương công tử, ta nghe danh công tử đã lâu, về chuyện vụ án của Đồng thị ở Hoa Đình tuy lời đồn đại rất nhiều, nhưng thật giả lại khó phân, chẳng hay Trương công tử có thể kể rõ sự tình hôm đó cho chúng ta nghe được không?

Địa vị của Hình Long ở Nam Kinh có sức ảnh hưởng rất lớn, để Hình Long hiểu rõ chân tướng vụ án Đồng thị ở Hoa Đình với Trương Nguyên mà nói thì khá có lợi. Đương nhiên, để lật đổ Đồng thị thì phải trải qua quá trình điều tra rất dài, làm sao có thể kể từng chuyện một được, đối tượng khác nhau thì điểm dẫn nhập và trọng điểm cũng khác nhau. Đối với Hình thái giám, Trương Nguyên bắt đầu từ việc Đồng Tổ Thường cưỡng đoạt tỳ nữ Ngọc Mặc của Phạm thị, nói Đồng Kỳ Xương giỏi việc phòng the, Hí Hồng Đường và Bảo Châu Các có hơn mười thiếu nữ mặt đẹp da trắng cung ứng cho cuộc chiến này. Ngày đó dân chúng Hoa Đình vây quanh Đồng phủ, có một dân tăng tên là Trần Tân Trúc – kẻ truyền thụ thuật phòng the cho Đồng Kỳ Xương, thừa dịp loạn muốn cướp hai mỹ nữ trong Đồng phủ chạy trốn, nhưng bị dân chúng bắt được, Tùng Giang Đồng tri Lưu đại nhân vùng trượng đánh chết tên dân tăng đó ngay tại chỗ... Vì thái giám không thể làm chuyện phòng the nên càng có hứng thú với chuyện này. Đồng Kỳ Xương chiếm nhiều mỹ nữ dân loạn đến thế, thân là thái giám, chắc chắn lão vừa hâm mộ, vừa ghen tỵ lại vừa căm hận, phút chốc liền đứng về phía đối lập với Đồng Kỳ Xương. Kể đến lại nghe Trương Nguyên kể những chuyện ác của Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường như cưỡng chế dờ nhà dân, chiếm ruộng người khác, bức chết sinh đồ, hiển nhiên lão càng tức giận hơn nữa. Trương Nguyên lại bịa ra một tin đồn nhân quả báo ứng, Hình thái giám là người tin vào Phật giáo, tin vào nhân quả nên luôn miệng nói:

- Quả nhiên là báo ứng, không phải là không bị báo ứng, chỉ là thời điểm chưa đến mà thôi. Đồng Huyền Tế đó vốn định ngồi thuyền trốn đi, đột nhiên thuyền bị thủng, không phải là báo ứng thì là gì nữa!

Chung thái giám vì muốn tốt cho Trương Nguyên mà dẫn hắn đến gặp Hình Long, lúc này cũng lên tiếng phụ họa theo.

Hình Long nói:

- Thư họa của Đồng Huyền Tế rất nổi danh, nhưng ngờ đâu con người lại gian tà như thế, còn muốn đốt nhà vu cáo người khác. Nếu không phải do Trương công tử đa mưu túc trí, thì mưu kế của y đã thành công rồi.

Dứt lời, lão đột nhiên đứng dậy nói:

- Hai danh kỹ Tần Hoài vẫn chưa đến sao?

Liền có hầu bàn đến bẩm:

- Bẩm công công, đã phái người của Giáo Phường Ti đi truyền gọi rồi, cầu Vũ Định cách đây hơi xa, thiết nghĩ đã lên đường rồi, tiểu nhân sẽ phái người đi hối thúc.

Thuyền vẫn dừng bên bờ, hóa ra là đợi hai danh kỹ Tần Hoài, không biết mời hai người nào?

Trương Nguyên đang nghĩ ngợi, nghe thấy Hình thái giám lên tiếng:

- Hôm nay mời Trương công tử du hồ uống rượu, sao có thể thiếu hồng nhan hầu hạ. Lần đầu đến Kim Lăng, thiết nghĩ Trương công tử chắc vẫn chưa biết thế nào son phấn phong lưu lục triều.

Chung thái giám cười nói:

- Hình công công ngài dạy hư thiếu niên nhà người ta rồi, Trương công tử vẫn chưa thành thân mà.

Hình Long bật cười the thé:

- Vậy Thương Ngự sử sẽ không hỏi tội chúng ta chứ.

Xem ra Hình Long cũng biết vị hôn thê của Trương Nguyên là muội muội của Thương Chu Tộ.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người trung niên giống như trợ tá chạy đến, đứng trên bờ hét lên:

- Hình công công, Hình công công, tại hạ có việc muốn bẩm báo.

Hình Long vừa thấy trợ tá trung niên liền cau mày, nhưng ngay lập tức lại giãn ra, nói với Chung thái giám và Trương Nguyên:

- Hai vị đợi chút, ta đi một lát rồi sẽ trở lại ngay.

Hình Long vừa đến đầu thuyền thì thấy người của Từ bộ Giáo Phường Ti đã tới, phía sau còn có hai chiếc kiệu, bên kiệu là hai người hầu lực lưỡng. Tiểu quan lại Giáo Phường Ti chấp tay nói:

- Hình công công, Lý Tuyết Y và Vương Vi đã đến.

Hình Long bước qua ván gỗ lên bờ, nói:

- Để họ lên ngồi tiếp chuyện với Chung công công và Trương công tử trước.

Nói rồi lão cùng phụ tá trung niên nọ đến dưới bóng liễu nói chuyện.

Từ trong kiệu bước ra, chính là Lý Tuyết Y của Phòng Tương Chân quán và Vương Vi của U Lan quán tại sông Tần Hoài. Mỗi người ngồi một

chiếc kiệu, tiểu tỳ của Vương Vi là Huệ Tương, Huệ Tương ôm một chiếc đàn lên thuyền, chợt nghe đầu thuyền có người gọi:

- Huệ Tương!

Huệ Tương ngẩng đầu lên nhìn, người gọi cô chính là thư đồng Vũ Lăng của Trương Giới Tử tướng công, Mục Chân Chân tỷ tỷ cũng đứng bên cạnh, mỉm cười ra hiệu với cô.

Huệ Tương mừng rỡ reo lên:

- Tiểu Vũ ca, Chân Chân tỷ, sao hai người lại ở đây?

Vũ Lăng nói:

- Đi theo thiếu gia nhà ta.

Vương Vi lên thuyền trông thấy Vũ Lăng và Mục Chân Chân thì không khỏi sửng người. Tiểu quan của Giáo Phường Ti truyền gọi nàng và Lý Tuyết Y đến hồ Huyền Vũ hầu rượu, dặn dò là khách quý của Thủ Bì Hình công công, muốn hai người phải tận tâm hầu hạ. Từ Bộ Giáo Phường Ti chuyên quản các nàng, Vương Vi dù cao ngạo thế nào cũng không dám không đến. Khi này vừa xuống kiệu đã nghe Hình thái giám nói khách quý của gã là Chung công công và Trương công tử, lúc này nhìn thấy Vũ Lăng và Mục Chân Chân, đôi mắt Vương Vi tức thì ngấn nước, lệ quang ngưng đọng.

Ngày ấy Vương Vi đi gặp lão sư Đàm Nguyên Xuân, chập tối trở lại U Lan quán thì nghe Tiết Đồng nói ba vị Trương tướng công có đi ngang qua, nàng liền nhờ Diêu thúc đến bến tàu mời huynh đệ Trương thị đến. Diêu thúc trở về nói ba vị Trương tướng công đã đi dự tiệc ở Đạm Viên của Tiêu Trạng Nguyên, Vương Vi liền chờ, cho rằng với tính tình của huynh đệ Trương thị thì có thể sẽ đến chơi khuya, không ngờ cổng sân vắng lặng không thấy ai đến. Những tưởng hôm sau sẽ đến, Vương Vi còn khéo léo

khước từ Đàm Nguyên Xuân, từ chối lời mời của Mao Nguyên Nghi cùng du ngoạn Tê Hà Sơn, ở mãi trong quán đợi huynh đệ Trương thị đến. Ngờ đâu mái không thấy đến, phái người đến bến tàu Chi Mã Doanh tìm trên ba chiếc thuyền treo cũng không thấy. Vương Vi biết là huynh đệ Trương thị đã đi đến Quốc Tử Giám rồi, giám sinh muốn xuất Giám rất dễ, sao không đến thăm nàng một chuyến. Nàng coi ba người họ là bạn, lẽ nào Tiết Đồng hôm đó nói nàng đi gặp Đàm Nguyên Xuân khiến họ không vui. Trương Nguyên từng tranh cãi về thơ Chung, Đàm với nàng, lẽ nào Trương Nguyên là người nhỏ nhen vậy sao?

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 270

Sơ long (1)

Sơ long: Búi tóc, chỉ kỹ nữ lần đầu tiên tiếp khách. Kỹ nữ trong thanh lâu thường để đuôi tóc, sau khi tiếp khách thì búi tóc lên, gọi là “sơ long”.

Lúc này, Vương Vi biết người mình hầu rượu là Trương Nguyên. Tâm trạng ủy khuất, buồn bã khó lòng khống chế được, Trương Nguyên cố ý sỉ nhục nàng sao? Nàng từng mời Trương Nguyên đến U Lan quán, hẳn không đến, lúc này lại nhờ người của Giáo Phường Ti hối thúc nàng đến. Nàng vốn nghĩ Trương Nguyên là bậc anh hào, nào ngờ lại là hạng người như thế!

Yêu kiều thướt tha, da trắng như tuyết, hoa khôi Tần Hoài Lý Tuyết Y theo Vương Vi lên thuyền. Thấy Vương Vi đứng bất động, nàng nghiêng đầu qua nhìn thấy trên mặt Vương Vi lệ rơi đầy, Lý Tuyết Y nhẹ giọng hỏi:

- Tu Vi, cô sao thế?

Wương Vi lấy khăn lụa từ ống lau nước mắt, nói:

- Bị côn trùng bay vào mắt thôi.

Nghe thấy Mục Chân Chân gọi nàng là “Vương tỷ tỷ”, nàng không màng đến, khóe miệng nhếch thành nụ cười lạnh, cùng vào khoang thuyền với Lý Tuyết Y. Lên tầng một của thuyền, sau khi thi lễ với Chung thái

giám và Trương Nguyên, nàng liền đứng một bên, vờ như không quen biết Trương Nguyên.

Vương Vi hôm nay không mặc áo vải cài trúc quán, mà là y phục chỉnh tề trang điểm đẹp đẽ, dù vẫn thanh nhã, song nhờ phục sức tinh tế, vẻ diễm lệ tươi mới này khiến Vương Vi xinh đẹp hơn người, cùng với Lý Tuyết Y tựa như hai viên ngọc tỏa sáng. Đừng nói là Trương Nguyên, thái giám Chung Bản Hoa cũng sáng mắt, nhìn mãi không rời.

Trước đó Hình thái giám nói muốn truyền hai danh kỹ Tần Hoài đến hầu rượu, Trương Nguyên đoán chắc không có Vương Vi, không ngờ lại là nàng ấy, còn có Lý Tuyết Y mà tam huynh Trương Ngạc từng muốn đánh cược với hãn ở Sơn Âm. Quả nhiên mắt, mi như họa, dung mạo xuất chúng. Nhưng Vương Vi trau chuốt thể này hãn có phần không quen, hãn quen nhìn một Vương Vi áo vải trúc quán, thanh khiết ưu nhã. Lúc này Vương Vi cúi hạ lông mi, làm như không quen biết, hãn liền nghĩ Vương Vi có chút ngượng ngùng. Thật nan giải, chung quy thân phận hiện giờ của Vương Vi là danh kỹ hầu rượu, nên hãn cũng không nhiều lời với nàng, chỉ nói một tiếng:

- Mời ngồi.

Chung thái giám khen ngợi:

- Giai nhân ở Kim Lăng xinh đẹp, quả nhiên là danh bất hư truyền, thanh lâu ở Hàng Châu không thể có người nào tuyệt sắc như thế này.

Khẩu khí này của Chung thái giám giống như lão đã dạo qua hết thanh lâu ở Hàng Châu, lão lại cười nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử, chúng ta lực bất tòng tâm rồi, cậu cứ thân cận với hai danh kỹ này một chút, Hình công công mời hai nàng ấy đến là để hầu cậu. Thiếu niên danh sĩ, danh kỹ hồng nhan, là giai thoại đấy.

Thái giám quả thực rất có hứng thú, Trương Nguyên nói tránh đi:

- Chung công công, ngài xem Hình công công đang phiền não chuyện gì phải không, sao gấp đến độ bồn chồn như vậy.

Chung thái giám nhìn qua cửa lầu trên thuyền, thấy Hình Long quả nhiên đang đi qua đi lại dưới tán liễu bên hồ, còn vị trợ tá trung niên kia thì cung kính đứng ở một bên, sắc mặt trầm trọng.

Vương Vi thấy Chung thái giám ngôn từ ngả ngớn dung tục, hoàn toàn khác xa so với những danh sĩ phong nhã nàng giao tiếp hàng ngày, nhưng Trương Nguyên lại quen biết hoạn quan này làm cho Vương Vi có chút xem thường. Tuy triều Vạn Lịch không có hoạn đảng, nhưng một thư sinh thiếu niên như Trương Nguyên lại giao du với hai thái giám, khó tránh bị mĩa mai. Buồn phiền nhất là Trương Nguyên lại vờ như không quen nàng, chỉ lo nói chuyện với thái giám kia, không đoái hoài gì đến nàng và Lý Tuyết Y. Nữ lang Vương Vi không nén nổi tức giận, đứng dậy thì lễ nói:

- Nếu hai vị công công đã có chuyện quan trọng cần thương lượng, tiểu nữ cũng không dám làm phiền, xin phép được cáo lui.

Đúng là Chung thái giám và Hình thái giám đều là công công, nhưng Hình thái giám ở trên bờ, trước mặt Vương Vi chỉ có một Chung thái giám, vậy mà nàng lại nói “hai vị công công”, đây chính là mắng Trương Nguyên rồi.

Chung thái giám bị gọi là “công công” quen rồi, chẳng cảm thấy có gì bất thường, liền nói:

- Không sao, hai người đợi chút, cứ gảy đàn, thối tiêu đi.

Trương Nguyên là người nhạy cảm, hễ dĩ nhiên hiểu rõ. Hễ ngồi cùng thuyền với Vương Vi gần hai mươi ngày, hiểu khá rõ tính tình cô gái này, nàng có nghĩa khí, song cũng có chút tùy hứng.

Trương Nguyên cười cười nhìn Vương Vi xinh đẹp hơn người, thầm nghĩ: “Nếu đổi lại là người khác, cho dù là nàng lờ lờ nói như vậy thì cũng phải chịu trách phạt. Vương Tu Vi, làm gì giận dữ vậy?” Hắn nói:

- Tu Vi huynh, lẽ nào không quen tiểu sinh sao?

Vừa dứt lời, Chung thái giám và Lý Tuyết Y đều kinh ngạc. Chung thái giám thấy Trương Nguyên gọi danh kỹ là “huynh”, sau khi ngạc nhiên thì lại thảng thốt, đây đúng là danh sĩ phong lưu không câu nệ tục lễ. Chung thái giám cực kỳ thích lối sống của văn nhân danh sĩ Giang Nam, thói học đòi văn vẻ của lão cũng nổi danh ở Hàng Châu. Lão ngạc nhiên cười hỏi:

- Trương công tử quen nàng ấy à?

Lý Tuyết Y buột miệng nói:

- Người chính là Trương Giới Tử - công tử.

Cuối cùng cũng nói thêm hai chữ “công tử”, bằng không sẽ thất lễ.

Trương Nguyên thấy Lý Tuyết Y mặt hơi ửng đỏ, mi mắt khẽ rung động lòng người, thật không hổ danh là hoa khôi Tần Hoài, đứng bên cạnh Vương Vi phục sức rạng rỡ không hề thua kém. Hắn cười nói:

- Tuyết Y cô nương cũng biết tên của tại hạ sao?

Lý Tuyết Y nói:

- Tiện thiếp nghe Tu Vi nhắc đến đại danh Trương công tử, Tu Vi rất ngưỡng mộ Trương công tử.

- Tuyết Y tỷ.

Mặt Vương Vi đỏ lên, ngăn cản Lý Tuyết Y nói tiếp, lại hành lễ với Trương Nguyên, nói:

- Tiểu nữ từng chịu ân huệ của Trương công tử, vô cùng cảm kích.

Thần thái của nàng có chút gượng gạo, không tao nhã ung dung như hồi ngồi cùng thuyền, cùng nhau luận thơ, đánh cờ.

Trương Nguyên gật đầu với Vương Vi, lại nói với Chung thái giám:

- Chung công công, nữ lang đây là nữ đệ tử của Tùng Giang Trần Mi Công, thơ họa tinh thông. Lần này ta từ Thanh Phố đến Kim Lăng, Trần Mi Công để nàng ấy cùng đi với huynh đệ chúng ta cho nên mới quen biết. Phong phạm của tài nữ, khiến người ta gặp rồi khó quên.

- Ha ha, thì ra là vậy.

Chung thái giám cười rộ:

- Hữu duyên, hữu duyên.

Thấy Vương Vi vẫn để đuôi tóc thả xuống, còn Lý Tuyết Y thì búi tóc lên, điều này có nghĩa Lý Tuyết Y đã được người khác “sơ long”.

Chung thái giám hăm hở nói:

- Tài nữ cùng tài tử, trời tác hợp cho. Vương cô nương vẫn chưa búi tóc, còn không phải là đợi Trương công tử sao? Hay lắm hay lắm, hai vị đây chẳng phải là tình cờ ư?

Mặt Vương Vi biến sắc, Trương Nguyên vội nói:

- Chung công công, đừng nói chuyện này nữa, ta đến Kim Lăng là để học.

Chung thái giám không cho là vậy. Một mỹ nhân như Vương Vi, có nam tử nào mà không muốn chiếm hữu. Trông thấy giai nhân tuyệt sắc nhường này, Chung thái giám đối với khiếm khuyết của mình càng thấy phiền não

hơn, có khóc cũng không được. Mà Trương Nguyên là người lão cực kỳ thích, vì vậy mới nổi hứng tác thành.

Chung thái giám biết gia cảnh Trương Nguyên bình thường. Tây Trương thì giàu có, Đông Trương chỉ xếp vào bậc trung. Danh kỹ Tần Hoài như Vương Vi, lần đầu “sơ long” ít nhất cũng cần hai, ba trăm lượng bạc, Trương Nguyên mới học tú tài thì lấy đâu ra nhiều bạc như vậy. Chung thái giám nào biết Trương Nguyên giờ đã phất lên, lão cười nói:

- Người vẫn còn trẻ mà không phong lưu thì thật uổng phí, ta và công tử là chỗ quen biết, ta nguyện tác thành việc tốt này. Vương cô nương là danh kỹ của quán nào, nói với tú bà muốn bao nhiêu bạc, ta sẽ thay Trương công tử trả cho.

Chung thái giám hiển nhiên có ý tốt. Không ngờ thái giám như lão lại chịu bỏ tiền ra cho Trương Nguyên “sơ long” Vương Vi, thật không thể tưởng tượng được.

Mặt Vương Vi lúc này đã trắng nhợt, thân khẽ run lên, hai tay siết chặt đến mức móng tay đâm vào lòng bàn tay, theo đó là đau đớn, phần hận, thất vọng cùng thống khổ... - Chung công công, Hình công công mời công công lên bờ có việc thương lượng.

Một quan sai trong phủ Thủ Bì bước vào thi lễ với Chung công công. Chung thái giám khi này thấy Hình Long bồn chồn khẩn trương dưới tán liễu, liền nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử, ta đi một lát. Trương công tử cứ nói chuyện phong nguyệt với hai vị nữ lang đi, ha ha ha.

Chung thái giám vừa rời khỏi khoang thuyền, Trương Nguyên liền thở dài, giải thích với Vương Vi:

- Thứ lỗi, thứ lỗi, ta kết giao với vị công công này ở Hàng Châu.

- Tiểu nữ biết, đây là Chung công công lập sinh từ (là tục dân, lập miếu thờ người còn sống) bên Tây Hồ, nghe nói do Trương công tử thôi thúc, ném mận quăng đào. Chung công công hôm nay muốn bỏ tiền ra để Trương công tử “sơ long” ta, ngài ấy có sở dật, hiển nhiên là có nhiều bạc. Hình công công là Nam Kinh Thủ Bị thái giám, quyền thế ngút trời. Trương công tử có hai vị công công có tiền có thế làm chỗ dựa, tiểu nữ nào dám nói nửa chữ “không”. Chẳng hay Trương công tử muốn khi nào “sơ long” ta, đêm nay hay là ngày mai?

Vương Vi lúc này mắt đã ngấn lệ, miệng nói liến thoắng như muốn vặn xoắn Trương Nguyên đến nát như.

Lý Tuyết Y thất kinh đến mức hoa dung thất sắc, không ngừng kéo tay áo Vương Vi, thấp giọng khuyên:

- Tu Vi, Tu Vi.

Trương Nguyên biết Vương Vi hiểu lầm quá nhiều rồi. Chung thái giám dùng lòng tốt để làm chuyện xấu mà, hẳn giải thích:

- Tu Vi, chúng ta không phải lần đầu gặp nhau, nàng hẳn là có chút hiểu ta. Ta tuy là phàm phu tục tử, nhưng không đến mức ác tục đánh khinh như vậy chứ, chuyện hôm nay... Nếu đã nói thì nên nói thẳng, cần gì phải ấp a ấp úng. Vương Vi nói:

- Lòng người hiểm tựa núi sông, khó như hiểu trời. Chỉ với một thiên “Thư họa khó luận tiếng lòng”, Trương công tử đã bày ra bộ mặt thật của Đồng Huyền Tế cho thế nhân hay. Trương công tử thiên tài, lòng dạ thâm trầm, tiểu nữ sao dám nói mình hiểu Trương công tử.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 270

Chương 270: Sơ long (2)

Đây là đánh đồng Trương Nguyên với Đồng Kỳ Xương, tri nhân tri diện bất tri tâm, đồng nghĩa với việc mắng Trương Nguyên là gian tà rồi.

Trương Nguyên cũng giận, lạnh lùng nói:

- Nếu nàng đã cho là thế, vậy ta cũng không còn gì để nói. Ta không có ý định “sơ long” nàng, cũng sẽ không ỷ thế bức nàng. Nàng đi đi, cũng mời Tuyệt Y cô nương về cho.

Vương Vi cắn chặt môi đến rướm máu, qua loa thi lễ với Trương Nguyên rồi xoay người rời đi, vạt áo nhanh như chớp lướt qua mép cửa.

Lý Tuyệt Y có chút kinh hoảng. Trương Nguyên là khách quý của Hình thái giám, Vương Vi đắc tội với Trương Nguyên, chuyện này không xong rồi, nếu người của Giáo Phưởng Ti làm khó thì hai nàng sẽ không gánh nổi. Thấy Vương Vi tức giận đi mất, nàng vội vàng tạ lỗi với Trương Nguyên:

- Trương công tử, Tu Vi tuổi nhỏ vô lễ, Trương công tử đừng để bụng. Tu Vi rất ngưỡng mộ Trương công tử, nhiều lần nhắc đến người với tiện thiếp.

Trương Nguyên phát tay nói:

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa, hai người cứ yên tâm về đi, ta không trách cứ đâu. Hình công công cũng có việc, không cần hai nàng phải hầu

rượu. Đi đi, Trương Giới Tử này dù xấu xa đến mấy cũng không ra oai với hai nữ tử yếu đuối.

Trương Nguyên cùng Lý Tuyết Y xuống đầu thuyền, thấy người của Giáo Phường Ti đang hỏi Vương Vi, liền lên tiếng:

- Hai vị công công bận chuyện, không cần hai nàng ấy hầu hạ, để họ đi đi.

Vương Vi bị tiểu quan lại của Giáo Phường Ti hỏi đến mức tiến thoái lưỡng nan, may nhờ lời nói Trương Nguyên mới thoát thân, không khỏi càng cảm thấy uất nhục. Trước kia Vương Vi có đường mẫu Mã Tương Lan chiếu cố, vì nhỏ tuổi nên chưa chính thức tiếp khách, có thể nói là chưa từng chịu uất ức. Hôm nay nàng thật sự cảm giác được nỗi bi ai khi mang thân nữ lang phong trần, chợt nhớ tới sự tự do mà Trương Nguyên từng nói qua với nàng. Khi ấy Vương Vi nói chỉ muốn không bị ràng buộc, gởi tình sơn thủy, thơ họa, ti trúc, tự do tự tại làm theo ý mình, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Hôm nay ngẫm lại thấy mình quá ngây thơ, chỉ có Trương Nguyên nhìn thấu suốt. Trương Nguyên nói tự do thật sự chính là không bị người khác ép buộc mình làm bất cứ điều gì, mà hôm nay tại hồ Huyền Vũ, hết như là Trương Nguyên đã sắp xếp để nàng lĩnh hội được đạo lý này.

Vương Vi ngồi lên kiệu, rơi lệ mà đi.

..... Trương Nguyên đứng ở đầu thuyền nhìn theo hai đỉnh kiệu, lòng nghĩ hiểu lầm này khó giải quyết rồi. Hắn lại không thể cố ý đến tận nơi giải thích, dù sao Vương Vi không phải Thương Đạm Nhiên, càng không phải Vương sư muội. Nếu hai nàng ấy hiểu lầm hắn, hắn nhất định phải tìm cách giải thích. Nhưng Vương Vi và hắn chỉ là bèo dạt thoáng qua, một đoạn duyên cùng thuyền, chuyện qua đi đã là dĩ vãng, có tiếc nuối cũng là thường tình, giải thích nhiều cũng vô ích.

- Trương công tử, Trương công tử, mời lên bờ nói chuyện.

Chung thái giám đứng trên bờ vẫy tay với Trương Nguyên ở đầu thuyền. Trương Nguyên lên bờ, chấp tay với hai vị công công:

- Hai vị công công có gì cản dận?

Dưới tán liễu chỉ có ba người họ, trợ tá trung niên nọ cũng lui qua một bên, những người khác không dám tiếp cận.

Hình Long tỏ vẻ lo âu, nhất thời do dự không nói.

Chung thái giám nói:

- Hình công công, Trương công tử đa mưu túc trí, làm người lại trượng nghĩa. Cậu ấy không giống những kẻ sĩ khác ngoài mặt tỏ ra tôn kính hoạn quan chúng ta, thực chất lại khinh miệt. Chúng ta ở Hàng Châu năm năm, lại kết giao với một bằng hữu tri tâm như Trương công tử. Chớ thấy cậu ấy còn trẻ mà xem thường, Đồng Huyền Tế thất bại thảm hại thế nào chứ, Hình công công có thể nói thẳng với cậu ta.

Trương Nguyên thầm kêu khổ. Khi này Vương Vi mượn chuyện lập miếu của Chung thái giám để châm chọc hằn, không hằn chỉ có Vương Vi mới có cách nhìn này, không ít kẻ sĩ tự cho mình thanh cao cũng nghĩ tương tự. Tuy nói bây giờ không phải là cửu thiên tuế Ngụy Trung Hiền (*) cầm quyền, danh tiếng của thái giám vẫn chưa thối rửa, nhưng hằn giao du quá mật thiết với thái giám sẽ ảnh hưởng đến danh dự của bản thân. Nhưng sống ở thời này, muốn tham gia vào việc triều chính thì không thể tránh khỏi phải giao du với thái giám, giống như đảng Đông Lâm cùng hoạn đảng của thái giám như nước với lửa, cuối cùng dẫn đến kết cục nước mất nhà tan. Khẳng định là có mâu thuẫn, nhưng cần phải điều hòa. Vấn đề hiện tại là nếu hằn muốn hành sự thuận lợi với thái giám ở Đông Lâm thì khó như làm xiếc đi trên dây vậy, để nắm vững cách giữ thăng bằng thật không dễ. Không biết Nam Kinh Thủ Bị thái giám Hình Long này gặp phải chuyện khó khăn gì, đến cả Chung thái giám không thích quản chuyện

người khác cũng bị kéo vào. Đây chính là chỗ đứng, người muốn dựa vào bên nào thì phải nói tốt cho lợi ích của bên đó, người không thể thuận lợi đạt được tất cả mà không phải trả giá.

(*) Ngụy Trung Hiền là một trong những đại hoạn quan nổi tiếng nhất. Ông là người cầm đầu "đảng hoạn quan" dưới thời Minh Hy Tông trong việc lũng đoạn triều chính. Vương triều Minh dưới thời Hy Tông suy tàn trầm trọng phần lớn là do Ngụy Trung Hiền.

Nam Kinh Thủ Bì thái giám Hình Long mặt hắc đầy nếp nhăn, ngẫm nghĩ hay là cứ mở miệng. Việc này không có gì là bí mật cả, sớm muộn gì thì người ta cũng biết, mà đến lúc đó lão muốn tìm người để kể cũng chưa chắc có ai chịu nghe lão nói.

Hình Long chấp hai tay hành lễ nói:

- Không dấu gì Trương công tử, cha gia (cách xưng hô của thái giám thời xưa) sợ là gây họa sát thân...

Khi nói xong những lời này, mắt nhìn Trương Nguyên chăm chăm không chớp mắt. Nếu Trương Nguyên hoảng sợ, có ý nao núng thì lão sẽ không nói nữa. Nhưng Trương Nguyên không đổi sắc mặt, bình tĩnh nói:

- Xin công công cứ nói.

Giám sinh trẻ tuổi này quả nhiên không tầm thường, chỉ riêng khí chất trấn tĩnh này không phải ai cũng có được, Hình Long nói:

- Cha gia ở Nam Kinh nhiều năm, nhiệt tình vì lợi ích chung, rất có tiếng nói chính trị, nhưng cũng không khỏi đắc tội với một số người. Mấy năm trước ở Nam Kinh, quan Giám sát Ngự sử Khương Nhã Lượng lấy cớ "Không lo làm ăn, tranh giành lợi ích với dân" để buộc tội cha gia. May mà Vạn tuế gia gia anh minh lại bãi quan tên Khương Nhã Lượng kia. Cũng chính vì điều này mà có một số quan lại Nam Đô nhìn cha gia như kẻ thù,

hận đến nỗi muốn trục xuất cha gia ra khỏi Nam Kinh mới vui lòng. Cha gia vừa được biết Nam Kinh Bình bộ Thị lang là Lâu Tính đã tố cáo cha gia lên trên, tội danh lần này là "Khai quật Bảo Sơn, tổn hại Hoàng lăng khí". Nếu cha gia bị buộc tội này thì chỉ còn con đường chết mà thôi.

Nói đến đây lão lại thở dài, khuôn mặt càng nhăn nhúm như quả quýt bì già.

Trương Nguyên hỏi:

- Chuyện thật ra thế nào?

Hình Long chần chừ một lát rồi nói:

- Thật ra, chuyện này đã xảy ra mười năm rồi. Khi đó cha gia còn phụ trách thuế quặng, các thuộc hạ vì để thuận tiện đi lại nên đã mở đường ở án sơn cách Hiếu Lăng hai mươi dặm, cha gia không hề biết chuyện này. Nhưng đám quân hộ đó đâu có biết gì về cấm kỵ phong thủy Hoàng Lăng, cho rằng ở giữa quả núi cách Hiếu Lăng vài chục dặm mở một con đường nhỏ thì không động chạm gì. Bao năm nay mọi chuyện đều bình an vô sự, không ngờ chuyện cũ năm xưa một lần nữa lại được tái diễn lên Hoàng thượng, đây là rắc rối muốn đẩy cha gia vào chỗ chết đây mà!

Trương Nguyên mặc dù không rành về phong thủy nhưng đã đọc nhiều sách cổ nên có biết một chút kiến thức thông thường. Án sơn này là quả núi nằm giữa huyệt mộ và Triều sơn, giống như thư án của quý nhân làm việc công. Huyệt mộ của dân thường đương nhiên không cầu kỳ như vậy, chỉ cần có mảnh đất là xong. Nhưng Hiếu lăng là mộ táng chung của Chu Nguyên Chương và Mã Hoàng hậu. Năm đó Lưu Bá Ôn và Từ Đạt đã tìm nơi có phong thủy tốt để an táng, trong phạm vi mấy trăm dặm, cuối cùng ở phía Nam Tử Kim Sơn đã tìm được mảnh đất quý có phong thủy tốt này. Án sơn cách huyệt mộ hai mươi dặm, có thể thấy được quy mô rất lớn. Quân sĩ mở con đường nhỏ để thuận tiện đi lại ở án sơn đối diện Hoàng

Lăng. Việc này nếu không nhắc đến thì không sao, nhưng nếu bị nhòm ngó thì đó chính là tội phá hoại phong thủy Hoàng Lăng, sẽ bị luận tội rất nặng.

Trương Nguyên hỏi:

- Tấu sớ buộc tội công công đã gửi tới kinh thành chưa?

Hình Long nói:

- Tấu sớ của Lôu Tính vẫn chưa được trình lên, cha gia ở Nam Kinh có chút tai mắt nhưng không thể ngăn cản được, chắc cũng chỉ trong tháng này, sớ buộc tội sẽ được đưa đến nội các.

Trương Nguyên suy nghĩ một lát rồi nói:

- Hình công công định chuẩn bị ứng phó như thế nào?

Hình Long thấy Trương Nguyên vẫn điềm đạm như cũ, nên không khỏi có chút hy vọng. Nghe nói Trương Nguyên thông minh tài trí hơn người, nếu Trương Nguyên tham mưu cho lão không chừng lão sẽ có được diệu kế để hóa giải tai ương này, liền nói:

- Chỉ có hai con đường. Một là dâng sớ tự biện, Vạn tuế gia đã biết lão nô là kẻ trung thành, đời nào lại đi làm chuyện phá hoại Hoàng lăng. Hai là bắt những quân sĩ mở đường ở án sơn năm đó về hỏi tội. Trương công tử có biện pháp nào tốt hơn cho cha gia không?

Trương Nguyên nói:

- Việc này rất khó giải quyết, để văn sinh đi nói với Chung công công vài lời, xin Hình công công chờ một chút.

Dứt lời, Trương Nguyên kéo Chung thái giám đi qua một bên, lúc này mới cau mày nói:

- Sao công công lại kéo văn sinh vào vụ này, động thổ Hoàng lăng là chuyện đại sự đến bậc nào, văn sinh sao có cách gì giúp Hình công công được chứ!

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 271

Ba phương án tiến hành cùng lúc

Chung thái giám nghe Trương Nguyên nói như vậy có chút hối hận, cảm thấy mình nhiệt tình quá đà, việc này đúng là không dễ nhúng tay vào, liền nói nhỏ:

- Cha gia biết người túc trí đa mưu, nên hỏi xem người có thể giúp gì được cho lão Hình không. Lần này nếu người cứu được lão Hình thì còn hữu dụng hơn là cứu được một Thạch trụ Thổ ty đấy. Không nói bản thân lão hình là thái giám thủ bị (chuyên quản lý quân lương và các sự vụ trong quân đội), hơn nữa lão ta còn có quan hệ sâu đậm với Ty Lễ Giám Chưởng Ấn thái giám. Nếu Trương công tử không giúp được thì Hình công công cũng không oán trách người đâu.

Khi nói đến đây Chung công công nghĩ:

"Thân lão lão còn lo không xong thời gian đâu mà oán trách người".

Trương Nguyên thấp giọng nói:

- Chung công công, văn sinh và công công là bạn bè thâm giao. Công công hãy nói thật cho văn sinh biết, Hình công công này là người thế nào, nếu danh tiếng hỏng rồi thì không ai cứu được ông ta đâu.

Chung thái giám nghe Trương Nguyên nói như vậy tinh thần phần chấn hấn lên nói:

- Trương công cử cũng biết cha gia rồi đấy, nếu như Hình Long là kẻ độc ác hại người giống như Lương Vĩnh, Cao Thái thì cha gia trốn đi còn không kịp, hơi đâu mà đi lo chuyện của lão. Hình Long này là người không tệ chút nào, lão có biệt danh là "Bể cong thái giám", chính là vì lão thích chõ mũi vào chuyện của người khác, không nề mặt ai cả, đối với Hoàng thượng thì rất trung thành và tận tâm, chính vì vậy một số quan viên Nam Đô đổ kị muốn đuổi lão đi. Trương công tử chắc cũng biết quan địa phương và các nội quan được phái ra ngoài thường không hợp nhau. Quan địa phương trăm phương ngàn kế muốn xóa bỏ nội quan bọn ta, giống như thời Gia Tĩnh cắt bỏ các Trấn thủ thái giám ở các địa phương vậy. Nếu Hình Long thực sự quấy nhiễu dân chúng như vậy thì có sao Nam Kinh mấy năm nay chưa phát sinh cuộc dân đen nổi loạn nào cả? Trương công tử từ những tấu sớ kia có thể thấy rằng tên Binh bộ Thị lang họ Lâu kia không tóm được điểm yếu nào của Hình Long, bèn lật lại chuyện năm xưa. Nếu Trương công tử có diệu kế gì, rất mong giúp đỡ lão Hình.

Lương Vĩnh và Cao Thái là hai thái giám có tai tiếng xấu xa vào giữa những năm Vạn Lịch. Lương Vĩnh ở Thiểm Tây còn đào cả mộ phần của nhiều thế hệ Đế Vương, tay sai thuế dịch của y hầu như toàn cướp giật tài sản của cải của dân ngay giữa đường. Cao Thái càng xấu xa hơn nhiều, hăn ăn óc của trẻ con với hy vọng "cái đó" của y có thể mọc lại như lúc đầu.

Trương Nguyên gật gật đầu, lão sư Vương Tư Nhâm có kể chuyện cười ông lừa gạt Hình Long năm đó, không nhắc gì đến những thói xấu của Hình Long. Còn về nói rằng có xung đột với quan địa phương thì là chuyện bình thường, Trương Nguyên nói:

- Vậy thì vẫn sinh lại đi gặp Hình công công để nói chuyện.

Hình thái giám đứng ở dưới bóng cây liễu, trong lòng nóng như lửa đốt nhìn Trương Nguyên và Chung thái giám, thấy hai người đi tới vội vàng bước lên chấp tay nói:

-Trương công tử có kế sách gì không?

Về mặt Trương Nguyên có vẻ trịnh trọng nói:

- Văn sinh vốn không dám nhúng tay vào việc đại sự này, thật sự đây không phải việc nhỏ...

Nói đến đây hẳn dừng một chút, Hình thái giám sắc mặt xám ngoét, chán nản nói:

- Trương công tử nói đúng, tên họ Lâu kia dùng chiêu này quá độc, Trương công tử người...

Trương Nguyên nói tiếp:

- Nhưng văn sinh cũng biết Hình công công trung nghĩa, ở Nam Kinh nhiều năm không làm gì có hại cho dân chúng. Văn sinh tuy bất tài, cũng hết lòng hết sức cố gắng vì Hình công công.

Hình Công công sắc mặt có chút dịu lại, Trương Nguyên đã nói như vậy chắc chắn là có chủ ý gì rồi, lão vội hỏi:

- Trương công tử nếu giúp được cha gia thoát khỏi kiếp nạn này thì coi như có ơn đức tái sinh cha gia lần nữa. Cha gia không học hành nhiều, cũng không biết ăn nói khéo léo, chỉ biết bốn chữ "Ân oán phân minh". Trương công tử mau nói xem có cách gì không, cha gia rất nóng lòng muốn biết.

Trương Nguyên từ từ nói:

- Tấu sớ tự biện dâng lên Hoàng thượng mà Hình công công nói chắc chắn là cần. Công công có thể trực tiếp tấu miện cho Hoàng đế nghe, nên đi trước một bước so với tấu sớ buộc tội công công, để gây ấn tượng 'kẻ vào trước là chủ'. Công công đã từng hầu hạ trong cung, Hoàng đế chắc chắn sẽ không tin công công làm việc đại nghịch bất đạo này.

- Đúng, đúng.

Hình thái giám luôn miệng nói:

- Ông trời chứng giám sự trung thành của cha gia đối với Vạn tuế gia.

Trương Nguyên chuyển giọng:

- Nhưng thuộc hạ của công công tự tiện mở đường ở án sơn, điều này không thể chối cãi. Cho dù Hoàng Thượng không nghiêm khắc truy cứu, thì công công bị miễn quan về hưu là điều chắc chắn.

Hình Long hồn bay phách lạc, lão cũng biết mức độ lợi hại của chuyện này nhưng vẫn còn ôm ảo tưởng, lại nghe Trương Nguyên nói:

- Công công dâng sớ tự biện cho Hoàng thượng còn có thể bảo toàn tánh mạng, nhưng lúc này công công nghiêm trị quân sĩ năm đó đã đào núi mở đường thì lại càng chứng thực tội danh của mình. Dù gì công công cũng là Thủ bị trong Nam Kinh, lại kiêm quản trông coi các lăng Hiếu Hoàng, Hoàng lăng bị tổn thất, tội này kiểu gì cũng không thể đẩy xuống cho người ở dưới gánh chịu được. Bởi vậy một khi công công nghiêm trị những quân sĩ này thì chính là càng khiến cho kẻ buộc tội công công mượn cớ, khi Hoàng đế có muốn khai ân cũng không thể được.

Hình Long thở dồn, lưng toát mồ hôi lạnh. Trương Nguyên phân tích rất có lý, nhưng nếu lão không nghiêm trị những quân sĩ đó thì biết làm gì được đây, chắc chắn không thể nào làm bộ như không có chuyện gì xảy ra được?

- Xin Trương công tử chỉ dạy.

Hình Long hướng về phía giám sinh trẻ tuổi vòng tay thi lễ.

Trương Nguyên vội vã nói:

- Công công không cần đa lễ, để người ngoài nhìn vào không tốt.

Hắn bước thong thả hai bước nói:

- Ai đeo chuông thì người đó phải cởi. Kẻ buộc tội làm tấu sớ về phong thủy ở Hoàng Lăng thì công công cũng dùng phong thủy để đập lại hắn. Đầu tiên, công công hãy mời một thầy phong thủy danh tiếng buông lời, nói rằng mở đường nhỏ ở án sơn thì đất nước no ấm quốc gia thịnh vượng, thuyết phong thủy vốn mờ mịt khó định luận đúng sai. Cụ thể nói như thế nào thì phải trông vào thầy phong thủy, tóm lại cái việc này không động trệ vào đất của Hoàng lăng, mà là án sơn ở ngoài hai mươi dặm, là mảnh đất thừa để hoang. Tiếp theo, công công nên mua chuộc lòng người, làm những việc có ích cho dân chúng Nam Kinh, những việc mà dân chúng Nam Kinh đang cần kíp giải quyết. Cuối cùng, công công phải nhờ nội quan trong cung nói tốt cho ngài trước mặt Hoàng Đế, che giấu chuyện thuộc hạ của công công tự ý mở đường ở án sơn, dù sao chuyện này cũng đã xảy ra mười năm rồi. Hơn nữa sau Tam đại chinh, thiên hạ cũng coi như thái bình rồi. Cứ tiến hành cùng lúc ba phương án như vậy, văn sinh không dám khẳng định giữ được chức Nội thủ bị của công công, nhưng tính mạng của công công tuyệt đối không phải lo.

Có một số chuyện thừa nhận không bằng chối cãi, thẳng thắn không thể được khoan dung. Phong thủy cùng một nơi, nhưng thầy phong thủy khác nhau thì thường có cách nhìn khác nhau. Hơn nữa, Trương Nguyên tin chắc rằng vận mệnh của triều Đại Minh tuyệt đối không thể do phong thủy của một ngôi mộ quyết định được.

Hình Long chăm chú nghe từng lời nói của Trương Nguyên. Lão cảm thấy Trương Nguyên suy nghĩ rất chu đáo, đây có lẽ là đối sách tốt nhất nên sắc mặt tỏ vẻ vui mừng hơn hở, lão nhìn Chung thái giám nói:

- Chung công công, nếu không phải ông mất công tới thăm, thì cha gia cũng không có lý do gì để quen được với Trương công tử.

Rồi lão nhìn Trương Nguyên nói:

- Trương công tử, mời lên thuyền nói chuyện tiếp.

Hình Long được Trương Nguyên đưa đường chỉ lối, trong bụng đã cảm thấy bất lo, cụ thể làm thế nào còn phải tiếp tục thỉnh giáo Trương Nguyên thật tỉ mỉ, tỉ dụ như bản sổ tự biện kia lão muốn nhờ Trương Nguyên viết hộ.

Trương Nguyên theo hai vị thái giám Hình, Chung lên thuyền. Chung thái giám không thấy hai danh kỹ Tần Hoài đâu, hỏi ra mới biết bị Trương Nguyên đưa đi rồi. Lão cười cười, Hình Long liền nói:

- Hôm nay gặp chuyện này thật mất hứng, không thể để hai vị vui vẻ được rồi, để hôm khác sẽ gọi hai nữ lang ở Cựu Viện đến bù đắp.

Trương Nguyên vội nói:

- Không cần không cần, văn sinh học ở Quốc Tử Giám, nội quy của giám rất nghiêm khắc sao có thể mang theo danh kỹ đến tiệc rượu. Hình công công có việc gì cứ giao phó, nếu có danh kỹ ở đây văn sinh không dám đến dự tiệc đâu.

Hình Long cũng không có tâm trạng nói nhiều đến chuyện ca kỹ nữa, lão sai người hầu dâng trà và đưa rồi cho bọn họ lui hết ra ngoài để thảo luận về tấu sớ, thầy phong thủy và cách thu phục lòng người. Trương Nguyên nghe Hình thái giám khẩn khoản nhờ hẩn viết tấu sớ, hẩn suy nghĩ một chút rồi đồng ý. Viết một bản tấu sớ tự biện hay hoặc dở, hiệu quả khác nhau một trời một vực. Đã giúp Hình thái giám thì phải giúp đến cùng. Nhưng trước tiên hẩn phải xem giọng điệu Hình thái giám thường viết tấu sớ như thế nào. Hẩn bảo Hình thái giám chọn vài bản tấu sớ không quá quan trọng đưa hẩn nghiên ngẫm. Nếu muốn viết thay thì đương nhiên phải nắm được những điều này, Hình Long vội lệnh cho người phụ tá trung niên về phủ Nội thủ bị để lấy.

Nói đến Đại sư phong thủy nổi danh, Hình Long nói:

- Kim Lăng có nhà thuật sư nổi danh tinh thông Huyền Nữ Trai kinh thuật chính là Tế Tửu Quốc Tử Giám Cố Khởi Nguyên.

Trương Nguyên ngạc nhiên, Cố hiệu trưởng không ngờ là bậc đại sư phong thủy, thật sự hấn không biết.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 272

Người thông minh đệ nhất (1)

Hình Long nói:

- Cổ Tế Tửu từng luận về phong thủy Kim Lăng với người ta. Lúc ấy tiền bối phong thủy nói rằng hình dáng núi Kim Lăng tán chứ không tụ, nước sông chảy đi chứ không lưu lại, sông Tần Hoài xuyên qua thành nhưng lại chảy về phía Tây, không tương ứng với vận mệnh thế đô "Sa quan tỏa", không thích hợp làm đô thành. Cổ Tế Tửu cho rằng đây là lời biện bạch cho hành động dời đô của Hoàng đế Vĩnh Lạc. Cách nhìn nhận về phong thủy ở thành Kim Lăng của Cổ Tế Tửu không giống với người khác. Ông cho rằng Kim Lăng ngược dòng vững chắc, có thể làm Đế đô nhưng so với Bắc Kinh thì không thể hùng mạnh hoành tráng bằng. Kết luận này có ảnh hưởng rất lớn. Nếu Cổ Tế Tửu chịu nói hộ cho cha gia thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ nhiều, hơn nữa Cổ Tế Tửu lại chính là người gốc Kim Lăng.

Hình Long cau mày suy nghĩ, lão biết rằng việc mời Cổ Khởi Nguyên vì lão mà tán dương việc mở đường ở án sơn có lợi cho quốc gia xã tắc tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng. Nhưng có khó nữa thì lão cũng phải cố. Đây là chuyện sống còn, dù Cổ Khởi Nguyên có đưa ra bất kì điều kiện gì lão đều có thể đáp ứng.

Lại nói để chuyện thu phục lòng người, Hình Long trầm tư một lát rồi nói:

- Những năm gần đây Kim Lăng làm nhiệm vụ với các lái thương, khiến cho nhiều hộ buôn bán bị thiệt hại nghiêm trọng, tố cáo tranh chấp rất nhiều. Thương thuế của triều đình thực ra không cao nhưng địa phương các cấp cứ dồn lại nên thành con số đáng sợ. Nam Kinh Các thuế sử Quách Tổ Sinh là con nuôi của cha gia, là chủ quản thu thuế vùng Long Giang. Nếu cha gia đưa ra đề nghị giảm bớt thuế cho thương gia thì chắc chắn sẽ được dân chúng hoan nghênh, chỉ sợ trưng thu không đủ sẽ lại bị buộc tội.

Trương Nguyên có hiểu biết chút ít về thương thuế thời Văn Minh. Thương thuế thời Văn Minh có vẻ không cao, nhưng có nhiều trạm thu thuế, có Các thuế sử của Hoàng đế, có Các thuế quan của Bộ Hộ, còn có cả thuế quan ở địa phương. Một lô hàng từ Hàng Châu vận chuyển đến Nam Kinh phải qua tầng tầng lớp lớp trạm thuế, nên thuế cộng lại qua các trạm thành con số rất kinh khủng, khiến thương nhân không lui tới nữa, chợ búa tiêu điều. Nếu giảm thuế với mức hợp lý thì các thương lái sẽ muốn đến Nam Kinh, thuyền bè qua lại đông đúc, tiền thuế thu được chắc chắn không ít hơn khoản thuế trước khi giảm, thậm chí còn cao hơn nhiều. Đây chính là đạo lý ‘lãi ít tiêu thụ nhiều’, đời hậu thế có một số luận giả cho rằng Văn Minh không tăng cao thương thuế khiến gánh nặng của nông dân gia tăng, từ đó mới dẫn tới diệt vong. Luận điệu này hoàn toàn được Gia Cát Lượng, Kiến Châu Nữ Trân làm trối dậy sau khi sự việc xảy ra. Sau khi Liêu Đông thất bại, dù có gia tăng thương thuế cũng không bù lại được lượng quân lương khổng lồ kia. Triều Đại Minh bất kể có trưng thu thương thuế hay không đều bị diệt vong. Mà hẳn đã có tầm hiểu biết đi trước thời đại, đương nhiên hẳn hiểu rõ điều quan trọng nhất chính là ngăn cản Nỗ Nhĩ Cáp Xích quật khởi, chỉ cần Tát Nhĩ Hử chinh chiến thắng lợi thì Minh Triều không cần thu số quân lương khổng lồ cũng không bao giờ bị diệt vong nhanh đến như vậy. Trước tiên điều này phải làm được, sau đó mới tính sang chuyện khác.

Hình Long nghe Trương Nguyên phân tích giảm thuế sẽ không làm lỡ việc nước, lão rất đồng tình nên quyết định giảm thuế mười phần còn hai

phần, sẽ nhanh chóng tuyên bố công khai với toàn bộ dân chúng chính sách này, thương gia các nơi tất sẽ vui mừng khôn xiết. Như vậy, Hình Long thu phục lòng người đã thành công rồi.

Sau nửa canh giờ, người phụ tá trung niên kia mang đến ba bản tấu mà Hình Long trình Hoàng đế Vạn Lịch, đều là những tấu sớ bẩm báo lên Hoàng đế Vạn Lịch về thuế vụ hơn mười năm trước. Trương Nguyên xem xong, lại tìm hiểu thêm một số việc từ Hình Long, bèn mô phỏng khẩu khí bút pháp của Hình Long để viết cho lão một bản tấu. Bản tấu này không chú trọng giải thích việc mở đường ở án sơn Hiếu Lăng, mà là nói đến các sự vụ quân chính ở Nam Kinh, sau đó mới nhắc tới chuyện này, viết rõ là chuyện của mười năm trước, khéo léo giải vây cho Hình Long. Còn về phần Hình Long làm thế nào để nhờ các thái giám trong cung nói tốt cho lão, làm thế nào để nhờ Cố Khởi Nguyên nói về phong thủy án sơn thì đó là chuyện của lão, việc này không cần Trương Nguyên phải bận tâm. Hình Long đã hơn năm mươi tuổi, đã giữ chức vụ Nam Kinh Thủ Bị thái giám nhiều năm, kinh nghiệm giao tiếp rất phong phú.

Buổi trưa, trên thuyền khai tiệc, Hình thái giám đích thân mời rượu. Tuy mọi chuyện không biết kết quả thế nào nhưng tự đáy lòng lão vô cùng cảm kích Trương Nguyên. Trương Nguyên yêu cầu Hình Long tuyệt đối không nói với người khác rằng học trò Quốc Tử Giám là hắn có tham gia chuyện này. Hình Long luôn miệng nói:

- Cha gia hiểu rồi, cha gia hiểu rồi. Cha gia tuyệt đối không gây phiền toái cho Trương Công Tử đầu. Hơn nữa chuyện này càng ít người biết càng tốt, cha gia không phải là người hồ đồ.

Thuyền lượn một vòng trên hồ Huyền Vũ, trở lại chỗ cũ đã cuối giờ Ngọ đầu giờ Thân. Trương Nguyên cáo từ hai vị Hình thái giám, Chung thái giám, nói rằng phải vội về Quốc Tử Giám. Chung thái giám không được nói chuyện riêng lâu với Trương Nguyên nên cảm thấy tiếc nuối. Lần này lão hồi kinh là theo lời Trương Nguyên chuẩn bị thỉnh cầu đi hầu hạ

Hoàng Thượng trưởng tôn Chu Do Giáo, chuẩn bị sống cuộc sống kham khổ.

Trước khi chia tay Trương Nguyên, Chung thái giám nói:

- Trương công tử, thi hương sang năm công tử nhất định đỗ cao, vậy thì cuối năm phải gấp rút đến kinh thành, lúc đó nhất định phải đến gặp cha gia, không được quên cha gia đâu đấy.

Chung thái giám nói câu cuối cùng làm cho Trương Nguyên nghe không thích. Thái giám nói chuyện nghe giống như một nữ nhân vậy, dường như có chút trách cứ, hờn dỗi làm hấn nghe muốn lạnh người, vội nói:

- Sao lại thế được, công công là người có ơn đối với tại hạ, sau này khi vào kinh nhất định sẽ đến thỉnh giáo công công nhiều hơn.

Trương Nguyên không muốn Hình Long cho người đưa tiễn, tự mình cùng Mục Chân Chân và Vũ Lăng đi bộ về Thính Thiện Cư. Tam huynh Trương Ngạc chắc đã mây mưa vài lần với nữ tỳ xinh đẹp Lục Mai rồi, lúc này đã thỏa mãn ngồi trong viện nghiên cứu kính viễn vọng. Trương Ngạc không thích học, gã rất có hứng thú với những kỹ thuật và sản phẩm kỳ bí. Khi ở phường kính Sơn Âm, gã thường cùng các thợ kính nghiên cứu thảo luận cải tiến công nghệ chế tạo kính, rất có sáng kiến. Thấy ba chủ tớ Trương Nguyên trở về, Trương Ngạc cười hỏi:

- Giới tử, Chung thái giám mời đệ đi du ngoạn ở đâu vậy? Thái giám này lại có quan hệ tốt với đệ nhỉ, đệ cũng thật lạ, ai cũng kết bạn. Võ tướng bị bãi chức cũng đi đút lót, còn đưa cả cha của Mục Chân Chân đi mất nữa.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh hôm nay không đi theo đệ sẽ rất hối hận đấy, huynh biết đệ gặp ai không?

Trương Ngạc nói:

- Không phải là Nam Kinh Thủ Bị Hình Thái giám ư, hai thái giám đều gặp đệ.

Trương Nguyên nói:

- Đệ gặp Lý Tuyết Y và Vương Vi.

Hắn lập tức kể chuyện gặp Vương Vi và hiểu lầm của hắn.

Trương Ngạc giậm chân cười to nói:

- Ha ha, Vương Tu Vi mắng Trương Giới Tử, mắng giỏi lắm, sướng quá, sướng quá.

Trương Nguyên thấy trời đã chiều rồi, nói:

- Tam huynh, chúng ta đi thôi, mau trở về Quốc Tử Giám đi.

Mục Chân Chân mang hai bộ quần áo lót mới may đưa cho thiếu gia, để thiếu gia mang về Quốc Tử Giám. Nàng đưa thiếu gia đến ngoài Tam Trọng môn, đôi mắt màu lam chứa chan tình cảm, Trương Nguyên lặng lẽ cầm tay nàng thì thầm vài câu, lập tức khuôn mặt xinh đẹp của nàng ửng đỏ.

Một chiếc kiệu từ cổng lớn Quốc Tử Giám đi ra, có vài tên giám sai đi theo. Trương Nguyên và Trương Ngạc đứng lui qua một bên. Nhưng chiếc kiệu dừng lại trước mặt hai người, trong kiệu Cố Khởi Nguyên kêu lên:

- Trương Nguyên, đi đâu về vậy?

Trương Nguyên khẩn trương chấp tay trước ngực nói:

- Học trò hôm nay cầm bài xin ra ngoài nghỉ ngơi, giờ đang trở về ạ.

Cố Khởi Nguyên gật gật đầu, khởi kiệu dời đi.

Trương Nguyên thâm nghĩ:

"Cố Tể Tửu có phải nhận lời mời của Hình thái giám đi đến chỗ hẹn không nhỉ?"

Trương Nguyên luyện bản tên, không phải là muốn trở thành xạ thủ. Đối với Trương Nguyên mà nói, luyện thành cung tiễn thiện xạ khó hơn nhiều so với đọc sách, ngay cả tập võ cũng cần phải có khả năng thiên phú, như Mục Chân Chân chẳng hạn, nàng cũng có năng khiếu tập võ. Trương Nguyên tự nhận không có năng khiếu đó, cũng không thể dành phần lớn thời gian để tập luyện khí lực. Mỗi ngày từ lúc sáng sớm, hắn đều luyện tập bản tên để tăng cường sức khỏe, để bồi dưỡng khí chất thượng võ. Dưới sự khởi xướng của hắn, các giám sinh tham gia học bản tên ở trường bản ngày càng nhiều.

Một ngày trung tuần tháng bảy, sau khi Nam Kinh Quốc Tử Giám Tế Tửu Cố Khởi Nguyên tìm Trương Nguyên nói chuyện, liền quyết định mở khóa học bản tên. Mỗi lớp cứ cách ba ngày lại có buổi học bản tên, khóa học này áp dụng trên tinh thần tự nguyện. Những giám sinh không muốn học bản tên thì ngồi ở giảng đường tập viết chữ theo mẫu. Tuyệt đại đa số giám sinh đều ngán ngẩm viết chữ theo mẫu nên bất kể thích hay không thích bản tên thì cứ đến tiết này là đều muốn ra trường bản để trêu đùa chọc ghẹo nhau. Cỏ dại ở trường bản đã bị diệt hết, hai mảnh đất trồng rau của hai lão quân cũng bị san bằng, mà hai lão còn bị sai khiến tối mắt nữa. Trương Nguyên thấy áy náy nên tặng hai lão quân mỗi người năm lượng bạc, lại nghĩ ra cách kiếm tiền cho họ. Hắn khuyên họ ra chợ mua dưa và trái cây về bán cho các giám sinh học bản tên, mỗi ngày họ có thể kiếm được vài chục cho tới vài trăm quan tiền.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 272

Người thông minh đệ nhất (2)

Cung tên mà khóa học bản cung này sử dụng là do Nam Kinh Nội thủ bị nha môn cung cấp. Trương Nguyên không biết Hình thái giám thỉnh cầu Cố Tế Tửu luận về phong thủy ở Hiếu lăng có kết quả như thế nào rồi. Thông thường mà nói Cố Tế Tửu không muốn nhúng tay vào vụ này, dù sao chuyện này cũng liên lụy đến mâu thuẫn giữa Hình Long và Nam Kinh Binh bộ. Nhưng từ việc Nội thủ bị nha môn đưa cung tên đến, Cố Tế Tửu tiếp nhận thì có thể thấy rằng, rất có thể Hình Thái giám và Cố Tế Tửu đã đạt được thỏa thuận với nhau. Để giành được sự ủng hộ của Cố Khởi Nguyên, không thể biết được Hình Thái giám phải chi ra bao nhiêu tiền.

Bản tấu buộc tội Hình Long của Nam Kinh Binh bộ Thị lang Lầu Tính và tấu tự biện của Hình Long đã trình lên chưa? Hình Long có thực hiện việc giảm thuế không? Chuyện mở đường ở án sơn không biết được bàn luận ở hai kinh đô như thế nào? Những điều này Trương Nguyên đều không rõ. Trương Nguyên chỉ tham mưu cho Hình thái giám, còn cụ thể như thế nào thì tự Hình thái giám đi thực hiện.

Cuộc sống của Trương Nguyên ở Quốc Tử Giám vẫn như cũ, hàng ngày dậy sớm đến trường bản học bản cung, thời gian còn lại hẩn đọc sách, viết văn và tập viết chữ theo mẫu. Tạm thời Tống Ti Nghiệp và Mao Giam Thừa cũng không tới gây khó dễ cho hẩn. Chỉ có cảm giác duy nhất có chút thay đổi đó là tên tạp dịch họ Tưởng kia đối với Trương Nguyên cung kính hơn rất nhiều. Trước kia gã nhanh chóng đi làm giúp chuyện cho Trương

Nguyên là vì tiền thưởng, hiện tại lúc này lại có thêm cảm giác kính sợ nữa. Đây đương nhiên chính là vì gã đã nhìn thấy Nam Kinh Thủ Bị Hình thái giám mời Trương Nguyên đến gặp mặt.

Ngày mười tám tháng bảy, lớp Nhâm tự của Quảng Nghiệp Đường tiến hành thi trung tuần. Cuộc thi lần này tương đối quan trọng, ai văn vẻ lưu loát lại tinh thông kinh sử có thể được phép vượt cấp lên học ở Tu Đạo Đường và Thành Tâm Đường. Chuyện này khá quan trọng đối với các tân giám sinh như Trương Nguyên. Quảng Nghiệp Đường là lớp sơ cấp; Tu Đạo Đường và Thành Tâm Đường là lớp trung cấp. Mới nhập học một tháng mà có thể chuyển lên lớp trung cấp là một điều vinh hạnh.

Cuộc thi lần này đề mục rất đơn giản, <Cho nên nói tụy Chu Nguyên Chương tôn <Xuân thu> lên vị trí đứng đầu trong Ngũ kinh, Trạng nguyên cũng được tuyển chọn từ những tiến sĩ chuyên nghiên cứu <Xuân thu>, nhưng tuyệt đại đa số các sĩ tử vẫn chỉ muốn chọn tứ kinh khác chứ không chọn <Xuân thu> làm bốn kinh, chính vì đề <Xuân thu> khó làm, các mảnh khoe đều bị các bậc tiền bối dùng hết cả nên trong các cuộc thi hương, thi hội các thí sinh lấy <Xuân thu> làm bốn kinh đều có tỉ lệ trúng tuyển thấp hơn so với thí sinh của tứ kinh khác.

Vì thế, Trương Nguyên không lười biếng sao chép lại bài thi đạo "Tang hi bá gián quan ngư" của mình vào cho xong chuyện, mà hăn lại ra tay viết thành một bài khác. Lúc nộp bài sau giờ Ngọ Tế Tửu Cổ Khởi Nguyên lại tới chấm bài thi. Ông xem bài Kinh đề bát cổ của Trương Nguyên rồi nói với Triệu Tiến sĩ:

- Trương Nguyên có thể thăng cấp lên học ở Thành Tâm Đường được rồi.

Trong sáu Đường của Nam Kinh Quốc Tử Giám thì Thành Tâm Đường xếp thứ hai, đứng đầu là Suất Tính Đường. Muốn lên lớp Suất Tính Đường phải thông qua một lần thi nữa là có thể kết thúc việc học ở Quốc Tử Giám

bất kỳ lúc nào. Kỳ thực dưới cái nhìn của Cổ Khởi Nguyên, Trương Nguyên bất luận là Kinh đề bát cổ hay Tứ thư tiểu đề bát cổ hẳn đều nổi trội giỏi giang cả. Giám sinh Suất Tính Đường có mấy ai qua được Trương Nguyên. Nhưng Trương Nguyên nhập học Quốc Tử Giám mới một tháng, nếu vượt cấp thăng lên Suất Tính Đường đao to búa lớn quá. Hơn nữa từ trước tới giờ cũng chưa hề có tiền lệ, không thể từ lớp sơ cấp vượt cấp lên thẳng lớp cao cấp được. Chính vì vậy nên Cổ Khởi Nguyên để Trương Nguyên vượt cấp vào Thành Tâm Đường học.

Lần này các giám sinh ưu tú lớp Nhâm Tự không ít, Nguyễn Đại Thành và Ngụy Đại Trung giống như Trương Nguyên, đều thăng lên Thành Tâm Đường. Sáu người bạn Trương Đại thăng lên Tu Đạo Đường. Như vậy, Trương Nguyên và Đại huynh Trương Đại sẽ không được học chung lớp nữa.

Trương Nguyên, Nguyễn Đại Thành và Ngụy Đại Trung được xếp vào lớp Huyền tự của Thành Tâm Đường. Thành Tâm Đường chỉ có bốn lớp, lấy Thiên Địa Huyền Hoàng để phân chia, giám sinh nơi này không nhiều, nhiều phòng số còn trống nên mỗi người một gian, so với Quảng Nghiệp Đường thì thoải mái hơn nhiều.

Trương Nguyên nhập học vào Thành Tâm Đường là ngày mười chín tháng bảy, ngày hôm đó theo lệ không giảng bài. Trương Nguyên thu xếp phòng số xong muốn ra ngoài thăm Mục Chân Chân, sau đó đến Đạm Viên bái kiến Tiêu lão sư. Hẳn nhờ Tiêu Nhuận Sinh dùng dịch trạm gửi thư về nhà đến nay vẫn chưa có hồi âm, trong lòng lo lâu thấp thỏm. Tạm thời bên Sơn Âm chưa có hồi âm thì cũng không sao, nhưng thư hồi âm của phụ thân hẳn Trương Thụy Dương ở Khai Phong thì phải tới rồi chứ, chẳng lẽ trước khi thư của hắn gửi tới thì phụ thân hắn đã rời Khai Phong lên đường rồi sao?

Trương Nguyên đi về phía Ngụy Đại Trung hỏi trai trưởng lớp Huyền tự là ai, hắn muốn lĩnh ‘Xuất cung nhập kính bài’ để ra khỏi Quốc Tử Giám.

Ngụy Đại Trung nói:

- Người này họ Hoàng, danh Tôn Tổ tự Chân Trường, là người huyện Dư Diêu, đã có công danh cử nhân. Trương hiền đệ không biết người này sao?

- Hoàng Tôn Tổ!

Trương Nguyên có chút kinh ngạc, đây là một nhân vật nổi tiếng thời Văn Minh, cùng với Ngụy Đại Trung được liệt vào Đông Lâm lục quân tử, là người tài trí của đảng Đông Lâm. Ngụy Trung Hiền rất kiêng dè Hoàng Tôn Tổ, vì Hoàng Tôn Tổ thường có thể dự đoán được âm mưu bước tiếp theo của hoạn đảng. Năm thứ hai sau khi Ngụy Đại Trung chết, Hoàng Tôn Tổ cũng bị Ngụy Trung Hiền hạ chiếu tống ngục xử tử. Sau này có lẽ rất ít người biết đến Hoàng Tôn Tổ, nhưng con trai Hoàng Tôn Tổ là Hoàng Tông Hi thì ai có chút ít hiểu biết về lịch sử đều biết đến cả, đó là nhà tư tưởng lớn đầu tiên vĩ đại nhất Trung Quốc, học vấn như thiên, thâm thúy như biển. Cặp cha con này nổi tiếng thông minh nhất từ xưa đến nay trong lịch sử Trung Quốc.

- Thế nào, Trương hiền đệ có quen biết Hoàng Chân Trường ư?

Ngụy Đại Trung hỏi.

Trương Nguyên nói:

- Chỉ nghe hiền danh nhưng chưa từng gặp người này, phiền Ngụy huynh dẫn đi gặp.

Hoàng Tông Hi từng đến thư viện Đông Lâm nghe giảng, chính vì vậy Ngụy Đại Trung và Hoàng Tôn Tổ có quen biết, nên cùng với Trương Nguyên tìm ngay được phòng số của Hoàng Tôn Tổ. Hoàng Tôn Tổ đang viết lách trên án thư, thấy Ngụy Đại Trung tiến vào vội vàng hạ bút đứng dậy thi lễ.

Hoàng Tôn Tổ khoảng chừng ba mươi tuổi, mặt mày nhỏ nhắn, mặt hẹp dài, cằm nhọn, hai mắt sáng vô cùng, cảm giác như nhìn thấu được tâm can của người khác. Đặc biệt đối với người lần đầu gặp mặt, càng có cảm giác bị nhìn thấu như vậy. Trương Nguyên lần đầu gặp lão sư Vương Tư Nhâm cũng từng có cảm giác này, mà Hoàng Tôn Tổ thì cảm giác này nhiều hơn.

- Sơn Âm Trương Công Tử, tại hạ nghe danh đã lâu, vô cùng ngưỡng mộ.

Mặt Hoàng Tôn Tổ giãn ra, hai tay chấp lại nói bình thường, không có gì là khách sáo cả.

Trương Nguyên bỗng nhiên rất muốn trêu đùa người có trí tuệ hơn người Hoàng Tôn Tổ này, nhìn phản ứng của y, ngấm lại lại thôi, sợ lộn lành chữa thành lộn què khiến con người thông minh này nghi kỵ chính mình. Nói chuyện một hồi, biết được ý đồ tới đây, Hoàng Tôn Tổ nói:

- Không may rồi, thẻ bài ra vào giám đã có người lĩnh đi rồi, Trương công tử ngày mai xuất giám vậy, lệnh bài đó ta sẽ giữ lại cho công tử.

Trương Nguyên đành phải thôi, hẩn trở lại phòng, đọc sách viết văn, lại suy nghĩ về những người mình đã gặp ở Quốc Tử Giám. Ngụy Đại Trung, Nguyễn Đại Thành, Hoàng Tôn Tổ đều là những nhân vật quan trọng triều Thiên Khải, khoa thi tới rất có khả năng đậu Tiến sĩ. Mình cần phải nỗ lực hơn, ra sức phấn đấu cùng bọn họ có tên trong bảng vàng.

Ngày này trôi qua như vậy. Đại huynh Trương Đại cũng không học cùng lớp với hẩn. Một mình hẩn một phòng, ánh đèn leo lét và giấy mực ban đêm khó tránh khỏi cảm giác cô độc. Đêm này Trương Nguyên tắm rửa nghỉ ngơi sớm. Ngày tiếp theo, trời còn tờ mờ hẩn đã thức dậy, đánh răng xong nhưng thấy hàng xóm Nguyễn Đại Thành còn chưa thức giấc, liền một mình thẳng tiến đến trường bắn. Đại huynh Trương Đại, Tam huynh Trương Ngạc sáng nào cũng tới trường bắn này. Ba huynh đệ không cùng

Học Đường, nên không thể tùy tiện qua lại các đường để thăm hỏi nhau. Nhưng quy định Quốc Tử Giám lại không khắt khe thời gian đến trường早晚 hay muộn, bởi vậy ngày nào ba huynh đệ hân cũng đều có thể gặp nhau.

Đã qua nửa tháng bảy, tiết trời buổi sớm tối mát mẻ, Trương Nguyên đến quá sớm nên trường bắn rộng lớn này không có một bóng người, tám bia bắn tên đặt trong bụi cỏ, trên lá cỏ còn đọng những giọt sương trong suốt. Khi Trương Nguyên đi qua, mấy con diều tước kinh sợ đột ngột bay lên.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 273

Nữ hoa vinh

Hai lão quân, một họ Chu một họ Cung, lão quân họ Chu đã đi chợ mua dưa và trái cây, còn lão quân họ Cung đang cầm chổi quét dọn trường bắn. Thấy Trương Nguyên đi tới lão vội vàng chấp tay trước ngực thi lễ nói:

- Chào Trương công tử.

Sau đó khẩn trương vào nhà kho lấy cung mà Trương Nguyên thường dùng mang ra, có cả mười mũi tên bằng gỗ cứng.

Trương Nguyên cảm ơn lão quân, đầu tiên hắn chạy nửa vòng quanh trường bắn. Nửa vòng ước chừng hai dặm đường, chạy đến toát mồ hôi, cơ thể và tinh thần đều sáng khoái. Sau đó hắn trở lại trước bia bắn, lấy cung tên treo bên cạnh bia chuẩn bị tập bắn. Sau nửa tháng luyện tập, bây giờ hắn bắn cung cách bia hai mươi trượng, mười mũi tên ước chừng có thể trúng bia khoảng sáu bảy mũi, đương nhiên để trúng được hồng tâm phải toàn toàn dựa vào may mắn.

Dây cung muốn kéo ra được phải dùng một lực rất lớn, Trương Nguyên bắn mũi tên thứ tư đã cảm thấy cánh tay tê cứng. Mồ hôi trên trán rỏ xuống cả lông mày, chảy vào trong mắt, chợt cảm giác mắt rất xót. Hắn đang định dùng tay áo lau mồ hôi chợt thấy một chiếc khăn vải trắng đưa đến trước mặt. Bàn tay cầm khăn kia nhìn rất quen thuộc, lòng bàn tay có chút thô ráp, lộ ra bên ngoài cổ tay áo màu xanh đen là cườm tay tròn trịa trắng mịn.

Trương Nguyên ngẩng mặt lên nhìn, vui mừng kinh ngạc kêu lên:

- A, Chân Chân, sao cô đến đây?

Đọa dân thiếu nữ Mục Chân Chân mặc áo giao lĩnh ống tay áo nhỏ và váy dài, đai eo thắt thật chặt. Lúc này vẻ mặt nàng tươi cười căng tràn sức sống, nàng muốn tạo cho thiếu gia một chút bất ngờ. Nàng đứng bên cạnh xem thiếu gia bắn tên đã một lúc rồi, lúc này tiến lên đưa khăn cho Trương Nguyên lau mồ hôi, rồi nói:

- Nô tỳ chỉ mới đến thôi, Tiểu Vũ cũng đến rồi, có thư hồi âm lão gia ở Khai Phong, hôm qua Tiêu tướng công đưa tới.

- Thiếu gia.

Vũ Lăng đang ở trường bắn, nhìn thấy Trương Nguyên, vừa cười hì hì vừa vâng dạ chạy đến, rồi lấy ra một bức thư từ trong ngực áo, hai tay đưa cho Trương Nguyên:

- Thiếu gia, lão gia hồi âm rồi.

Trương Nguyên cầm lấy phong thư. Phong thư có dấu niêm phong Cấp đệ phô (dịch trạm gửi gấp) của phủ Khai Phong rất bắt mắt. Chữ mực bên trên chính là thể chữ Nhan rất thanh, cứng cáp, thẳng và vô cùng thanh tú, bút tích của phụ thân Trương Thụy Dương.

Thấy bút tích của phụ thân, Trương Nguyên thấy an tâm ngay. Phụ thân chưa khởi hành, hiện tại vẫn đang ở Khai Phong Chu vương phủ. Hắn ngay lập tức mở thư ra xem, vừa xem vừa hỏi:

- Chân Chân, Tiểu Vũ, các người vào đây bằng cách nào vậy?

Mục Chân Chân vui vẻ đáp:

- Chập choạng tối qua Tiêu tướng công đưa thư tới. Nô tì đã nghĩ làm sao nhanh chóng nhất để đưa thư cho thiếu gia xem. Sáng sớm nay, nô tì đã cùng Tiểu Vũ đi vòng quanh Quốc Tử Giám, gặp được lão quân đi mua hoa quả về, hỏi thăm biết là lão quân đó ở trường bắn. Nô tì biết thiếu gia đã đến trường bắn học bắn tên từ sớm nên xin lão quân cho nô tì vào, quả nhiên là gặp được thiếu gia ở đây.

Lão quân họ Chu đứng bên cạnh, thấy Trương Nguyên đang nhìn về phía lão, bèn khom người hành lễ:

- Trương công tử không trách tiểu nhân tự ý cho người kia vào đây chứ?

Lão quân này đã nhận hai quan tiền của Vũ Lăng mới đưa hai người vào đây. Bên cạnh trường bắn này là một vườn rau, bên ngoài vườn rau là chợ. Phía cửa bên khu vườn này canh gác cũng không nghiêm ngặt nên người ra vào khá tùy tiện.

Trương Nguyên nói với lão quân:

- Làm phiền lão rồi.

Hắn xem kĩ bức thư. Trong thư phụ thân có nói tháng ba Chu Vương sẽ đưa Phúc Vương tới Lạc Dương, tới đầu tháng 6 mới quay về Khai Phong. Phụ thân đã từ chối đảm nhiệm chức Vương phủ Duyện sử trưởng, nhưng vẫn còn vài chuyện liên quan phải dặn dò lại cho người kế nhiệm nên chưa thể rời đi ngay được. Hạ tuần tháng bảy có thể lên đường về Nam, dự kiến trước Trung Thu hai cha con sẽ gặp mặt tại Nam Kinh. Phụ thân cũng dặn đi dặn lại Trương Nguyên phải chuyên tâm học hành ở Quốc Tử Giám, không nên lo chuyện bao đồng. Chuyện đánh đổ Đồng thị ông ở Khai Phong Chu vương phủ cũng có nghe nói đến, nhưng vì cũng không một ai biết Trương Nguyên là con của ông, nên ông cũng không lên tiếng.

Xem xong thư, Trương Nguyên mỉm cười, gấp vào, bỏ lại vào trong phong bì rồi nói:

- Trong mấy ngày này, phụ thân ta có lẽ đã khởi hành từ Khai Phong, có lẽ sẽ đến Nam Kinh trước Trung thu. Bây giờ trời thu mát mẻ, lên đường vừa đẹp.

Vũ Lăng vui vẻ đáp:

- Lão gia nhà ta lần gần nhất về là ba năm trước, lần này trở về, thấy thiếu gia đã cao lớn thế này, lại là tú tài rồi, chắc chắn sẽ vui mừng lắm!

So với Vũ Lăng thì tâm tư của Chân Chân có chút phức tạp. Cô hơi lo sợ vì chưa gặp lão gia bao giờ, trong lòng thấp thỏm không yên. Bây giờ cô và thiếu gia đang có quan hệ thân mật, cô đã là người của thiếu gia, không biết lão gia sẽ nghĩ ra sao về chuyện này. Liệu có trách thiếu gia tuổi trẻ bông bột, phóng đảng hay không? Nhưng có lẽ thiếu gia sẽ không nói với lão gia về chuyện này đâu.

- Ha ha, Giới Tử, đệ lại đến sớm vậy sao. A, Chân Chân, Tiểu Vũ, các người vào đây bằng cách nào vậy!

Trương Ngạc và hai giám sinh Chính Nghĩa đường vui vẻ đi tới. Hai vị giám sinh này cũng là con cháu nhà giàu, một người họ Diêu, người còn lại họ Ngu, đều là Nạp kê sinh, cùng với Trương Ngạc ngưu tầm ngưu mã tầm mã rồi trở thành bạn tốt.

Trương Nguyên nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện vọng tới, là đại huynh Trương Đại và Nguyễn Đại Thành, liền nói với Trương Ngạc:

- Đại huynh đến đó à.

Trương Đại và Nguyễn Đại Thành cùng nhau đi tới, Trương Đại cũng ngạc nhiên hỏi Vũ Lăng và Mục Chân Chân tại sao lại ở đây, nghe Trương Nguyên giải thích, Trương Đại đáp:

- Ngũ bá phụ sắp tới Nam Kinh rồi sao, vậy thì tốt quá rồi, cứ nán lại Chu vương phủ có ý nghĩa gì đâu. Giới Tử giờ đã trưởng thành có tiền đồ rộng mở, Ngũ bá phụ có thể trở về Sơn Âm an hưởng tuổi già rồi.

Trương Ngạc lại nói:

- Vẫn là Chân Chân và Tiểu Vũ khôn ngoan, biết hồi lộ, Minh Yên của Đại huynh và Phúc Nhi của ta chỉ biết quệt đất ngồi đây chờ đợi, ngoài ra chả có bản lĩnh gì khác.

- Tam đệ!

Trương Đại liếc mắt nhìn, tên Trương Yến Khách này quả thực là điều gì cũng dám nói.

Trương Ngạc cười ha hả nói:

- Mục Chân Chân càng lợi hại hơn, bàn long côn của cô ta dũng mãnh hơn vạn nam nhi- Chân Chân cây côn của người đâu?

Mục Chân Chân vội đáp:

-Thưa Tam công tử, nô tỳ không mang theo.

Thực ra là cô có mang, giắt ở chân bên phải, nhưng nơi này nhiều người như vậy, làm sao cô có thể kéo váy lên rút côn ra mà không xấu hổ được.

Trương Nguyên nói:

- Thôi đừng nói chuyện tào lao nữa, khẩn trương luyện bắn nào, đệ đã bắn được bốn mũi tên rồi, Tam huynh xem đây, bốn mũi tên đều trúng bia cả.

Nói rồi bảo mọi người đứng tránh ra một chút, hắn muốn bắn tất cả sáu mũi tên còn lại.

Tiếng dây cung kêu lên, trong sáu mũi tên Trương Nguyên bắn thì có năm mũi bắn trúng bia, trong đó một mũi còn bắn trúng hồng tâm, bắn mười mũi tên thì trúng chín, có tiến bộ nhiều so với ngày hôm qua. Mấy ngày nay, hắn cược bắn tên với Tam huynh Trương Ngạc xem ai thắng, mỗi lần cược một lượng bạc, lúc thắng lúc thua.

Trương Ngạc cũng đi lấy cung tên, đứng xa hai mươi trượng, mười mũi tên bắn đi nhưng chỉ có tám mũi trúng bia, Trương Ngạc thua.

Nguyễn Đại Thành nói:

- Hãy xem ta đây.

Nhận lấy cung của Trương Ngạc và bắn liên tiếp mười mũi tên, lần lượt mười mũi tên trúng cả mười, mọi người reo hò ủng hộ chiến thắng. Nguyễn Đại Thành dáng người cao to, ngoại hình tuấn tú, cùng học bắn tên với bọn Trương Nguyên. Hiện tại trong nhóm giám sinh ở đây Nguyễn Đại Thành bắn cung giỏi nhất.

Lúc mấy tên giám sinh thi nhau bắn tên ầm ầm, Mục Chân Chân liền lùi qua một bên, im lặng xem, trong lòng rất vui mừng. Bây giờ cô đã biết từ vườn rau có thể đi vào đây, sau này muốn gặp thiếu gia cũng dễ dàng hơn nhiều rồi.

Trương Nguyên đi tới, hỏi cô:

- Chân Chân tới đây sớm như vậy chắc là chưa luyện võ đúng không?

Mục Chân Chân liền đáp:

- Thiếu gia...

Cô lắc lắc đầu.

Trương Nguyên biết ý của cô, không muốn múa côn trước mặt nhiều người như vậy bèn nói:

- Chân Chân cũng bắn mấy mũi tên cho vui chứ?

Mục Chân Chân lắc đầu không chịu.

Trương Ngạc nghe được liền đi tới:

- Mục Chân Chân người gốc quá, Giới Tử cho người học bắn, người nên hăng hái đồng ý chứ, như vậy sau này người có thể tới đây mỗi sáng sớm cùng thiếu gia bắn tên rồi, lại đỡ phải nghe giảng kinh rồi nhớ linh tinh Giới Tử thiếu gia yêu dấu của người, ha ha ha ha.

Mục Chân Chân đỏ bừng mặt, trong lòng cảm thấy Tam công tử nói rất có lý, cúi đầu không lên tiếng.

Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, cha cô hiện giờ có lẽ cũng đã đến Diên An vệ rồi, mỗi ngày luyện tập bắn cung cưỡi ngựa như cá gặp nước. Nào đến đây, cô cũng bắn mấy mũi tên đi.

Dưới sự cổ vũ của thiếu gia, Mục Chân Chân ngại ngùng cầm cung, nhặt lên một mũi tên, tay trái như nâng Thái Sơn, tay phải khum vào như đang ôm đứa trẻ, thẳng lưng, tư thế bắn tên thật chính xác, nghe được cả tiếng "cách cách" nhỏ vang lên, dây cung được kéo thật căng.

Mấy người Trương Đại, Trương Nguyên đều thầm khen ngợi, cô gái này quả nhiên rất khỏe. Một người bọn họ, khi bắt đầu tập còn kéo không hết dây, đến khi luyện gần một tháng rồi, cũng vẫn như cũ kéo không hết dây mà Mục Chân Chân chưa gì đã được như vậy.

Mũi tên nhọn rít vang xé tan bầu không khí. "Đoạt" một tiếng, mũi tên bắn trúng ngay hồng tâm.

- Bắn tốt lắm!

Đột nhiên có tiếng vỗ tay to từ đằng sau, Trương Nguyên cùng đám người quay đầu lại nhìn, lại là Lưu Cầu Vương tử Thượng Phong và hai tùy tùng của y —— Thái Khải Tường, Lâm Triệu Khánh.

Trương Ngạc trợn mắt nói:

- Chân Chân, hoá ra người biết bắn tên!

Mục Chân Chân lắc đầu, nhưng lại nói:

- Khi còn nhỏ, nô tì đã từng đi theo phụ thân lên núi dùng cung nhỏ bắn thỏ hoang, gà rừng, còn cung lớn như thế này chưa từng sử dụng bao giờ.

Lưu Cầu Vương tử đi nhanh tới, muốn xem là vị cao thủ nào trong số này vừa bắn, thì thấy đó là một nô tì trẻ xinh đẹp, lại nói là dùng phương pháp bắn thỏ hoang, gà rừng chơi đùa khi nhỏ luyện bắn tên nên không khỏi ngạc nhiên.

Trương Ngạc khen:

- Chân Chân chính là nữ hoa vinh rồi, thật không ngờ, không ngờ, hãy bắn nữa đi, bắn nữa đi.

Ngoài <Kim Bình Mai> Trương Ngạc thích nhất là <Thủy Hử truyện>. Đối với Thủy Hử, một trăm linh tám vị anh hùng, hần thuộc như lòng bàn tay. Lúc này, Trương Ngạc liền đặt cho Mục Chân Chân cái tên "Nữ hoa vinh".

Mục Chân Chân bị nhiều nam tử vây quanh khen ngợi như vậy, vừa xấu hổ vừa e sợ, nhìn Trương Nguyên, kêu lên:

- Thiếu gia... Trương Nguyên cười cổ vũ nàng:

- Chân Chân bắn rất tốt, bắn thêm vài mũi nữa đi.

Mục Chân Chân thấy thiếu gia ủng hộ mình nên cũng an tâm, liên tiếp bắn thêm ba mũi tên nữa, hai mũi tên trúng hồng tâm, một mũi tên hơi lệch.

Đám giám sinh không ngừng khen ngợi, Trương Nguyên thầm nghĩ: "Có lẽ bản lĩnh cưỡi ngựa bắn cung có trong máu của Cát La Lộc tổ tiên đã sớm ngấm vào tiềm thức của Mục Kính Nham, Mục Chân Chân, đây quả là tài năng thiên phú."

Trống phòng điểm ba tiếng, đây là trống đọc sách buổi sớm, đánh thức giám sinh dậy đọc sách.

Giám sinh ở trường bắn phải về phòng rồi, Trương Nguyên nói với Mục Chân Chân và Vũ Lăng:

- Các người mau về đi, Tiểu Vũ tới Đạm Viên bẩm báo cho Tiêu tướng công rằng thư đã ở trong tay ta rồi.

Mục Chân Chân và Vũ Lăng đi về phía cổng nhỏ của trường bắn, bước chân của Mục Chân Chân có chút chậm chạp, đi được vài bước lại quay đầu lại, thấy thiếu gia đang nhìn cô. Trương Nguyên nói:

- Chân Chân, nếu như sáng sớm cô muốn tới đây luyện bắn tên thì cứ việc đến nhé.

Ngay lập tức sắc mặt cô vui vẻ hẳn lên, vui vẻ đồng ý một tiếng rồi nhẹ nhàng bước đi.

Trương Ngạc thấy được thần thái trong mắt của Mục Chân Chân liền nói với Trương Nguyên:

- Giới Tử, Mục Chân Chân rất không muốn rời xa đệ. Bản lĩnh của đệ cũng không hề nhỏ nhĩ, nam nữ đã đành, ngay cả thái giám cũng thích đệ nữa.

Trương Nguyên liếc mắt nhìn:

- Tam huynh nói gì vậy!

Trương Đại cũng nói với Trương Ngạc:

- Đệ mà không kéo Lục Mai xuống hồ sắc nước thì Lục Mai cũng rất lưu luyến đệ đó.

Trương Ngạc lắc đầu liên tục:

- Không phải vậy, Lục Mai không gốc gác như Mục Chân Chân đâu, đại huynh cũng không nên nói đệ, huynh chưa kéo Tố Chi xuống nước à, Tố Chi có si mê huynh như Mục Chân Chân với Giới Tử không?

Trương Đại cười nói:

- Đệ cái giỏi lắm, nói cũng có lý, Mục Chân Chân, Lục Mai và Tố Chi không giống nhau. Mục Chân Chân coi như được Giới Tử cứu ra, có ân tình trong đó.

Trương Nguyên đáp:

- Hai vị huynh trưởng chuyện bé xé ra to để làm gì, mau đi thôi, mai lại gặp.

Ba huynh đệ chia tay nhau ở trường bắn, quay về học đường của mình.

Bắt đầu từ ngày hai mươi tháng bảy, Trương Nguyên bắt đầu học ở Thành Tâm Đường. So với Quảng Nghiệp Đường thì những bài học ở Thành Tâm Đường hoàn toàn không nặng nhọc. Mỗi ngày chỉ học buổi

sáng do tiến sĩ kinh học giảng dạy, thời gian còn lại đều là tự học. Đây đúng là điều Trương Nguyên thích, Thành Tâm Đường lại ở ngay gần thư viện. Toàn bộ thời gian buổi chiều, Trương Nguyên đọc sách ở thư viện. Nhưng vấn đề bây giờ là, Trương Nguyên không tìm thấy người đọc sách cho hắn nghe, điều này làm cho hiệu suất học tập của hắn giảm hẳn đi rất nhiều. Tự mình đọc sách nếu không dưới bốn lần thì không nhớ nổi, nhưng nếu nghe thì chỉ cần một lần có thể nhớ đại ý, hai lần là có thể đọc thuộc trôi chảy.

Thư viện ở Quốc Tử Giám Nam Kinh có ba tòa, một tòa chuyên để các Học quan sử dụng, hai tòa còn lại dành cho giám sinh học tập. Thành Tâm Đường nằm ngay cạnh tòa thư viện ba tầng, xung quanh cây rợp bóng mát, khá tĩnh mịch. Trương Nguyên lên đến tầng hai, gặp Hoàng Tôn Tổ đang đọc sách bên cửa sổ, Hoàng Tôn Tổ thích đọc sách ra tiếng, Trương Nguyên thính lực tốt, nghe thấy được sách Hoàng Tôn Tổ đang đọc chính là <Lịch đại danh thần tấu nghị> (có nghĩa là tấu sớ của các danh thần qua nhiều triều đại).

Bộ sách này là bộ mà tất cả học sinh của Quốc Tử Giám và những người tham gia thi hội phải đọc. Bộ sách phân thành sáu mươi tư chương, bao gồm: quân đức, thánh học, hiếu thân, kính thiên, giao miếu, pháp tổ, trừ tự, tôn thất, kinh quốc, dụng nhân, tuyển cử, khảo khóa, thủy lợi, phú dịch, ngự biên, vân vân... Những ghi chép về Yến Tử, Quản Trọng, Lý Tư, Trần Bình, Cổ Nghị, Gia Cát Lượng, Ngụy Trưng, Liễu Tông Nguyên, Phú Bật, Âu Dương Tu, Tư Mã Quang, Vương An Thạch, Vương Vũ Xưng, Tân Khí Tật và hơn tám ngàn tấu chương của các danh thần. Bộ sách gồm tất cả 350 cuốn. Tuy nói rằng một cuốn chỉ một vạn chữ nhưng điển tịch ba, bốn trăm vạn chữ (3- 4 triệu chữ) mà muốn đọc thông một lượt ít nhất phải mất mấy tháng. Vậy nên mới nói, học sinh ở Quốc Tử Giám phải năm năm mới có thể tốt nghiệp. Có thể nói rằng, trong thời đại khoa cử này, cái khó của việc đỗ tiến sĩ là ít nhất phải tinh thông bộ sách hơn một ngàn vạn chữ (hàng chục triệu chữ), phải đặc biệt thông minh mới kham được.

Đối với Sơn Âm Trương Nguyên mà nói, tiếng quan thoại khẩu âm Xa Diêu của Hoàng Tôn Tổ khá dễ hiểu, Hoàng Tôn đang đọc cuốn sáu mươi chín, bản tấu ‘Dụng nhân’, ‘Kinh quốc’. Cuốn này Trương Nguyên vẫn chưa đọc qua, Trương Nguyên liền ngồi sang một bên, nhắm mắt yên lặng nghe Hoàng Tôn Tổ đọc sách.

Sau giờ ngọ, nắng thu vẫn còn gắt, Hoàng Tôn Tổ đã đọc xong một quyển sách, miệng đắng lưỡi khô, bưng ống trúc bên hông lên uống một hớp nước, y đã thấy Trương Nguyên ngồi bên cạnh nghe đọc sách từ lâu, lúc này đi tới chấp tay nói:

- Giới Tử huynh... Trương Nguyên mở to mắt, đứng dậy đáp lễ:
- Chân Trường huynh, vất vả rồi.

Hoàng Tôn Tổ cười nói:

- Đã từng nghe qua Sơn Âm Trương Tam Nguyên có khả năng chỉ cần nghe là nhớ, hôm nay mới thực sự được lĩnh giáo, cuốn tại hạ đọc vừa rồi Giới Tử huynh đều nhớ kỹ sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Bảy tám phần mười.

Hoàng Tôn Tổ đáp:

- Có thể chứng minh cho tại hạ thấy không?

Trương Nguyên nói:

- Xin Chân Trường huynh chỉ giáo.

Hoàng Tôn Tổ liền lấy một cuốn khác ở trên giá xuống, gióng lên với Trương Nguyên:

- <Chu quan biện phi>.

Y lật đến giữa cuốn, đọc hai trang khoảng chừng năm trăm chữ, sau đó ngược mắt chăm chú nhìn Trương Nguyên.

Trương Nguyên lặng yên nghĩ một lát, sau đó từ từ đọc, chỉ sai một vài chữ không quan trọng lắm.

Hoàng Tôn Tổ thở dài:

- Chỉ cần nghe qua mà thuộc được như vậy, quả thật là kì tài.

Trương Nguyên nói:

-Tại hạ bị bệnh mắt, không thể nhìn lâu, nên mới hình thành thói quen nghe đọc sách.

Hoàng Tôn Tổ nói:

- Giới Tử huynh muốn nghe đọc sách tại hạ nguyện góp chút sức mình, tại hạ cũng có thói quen đọc sách lên thành tiếng, tiện cho cả hai, ha ha.

Trương Nguyên cười nói:

- Vậy sau này ta phải bám theo Chân Trường huynh rồi.

Mấy ngày sau đó, Trương Nguyên vừa sáng sớm đã ra trường bắn rèn luyện sức khỏe, bắn tên. Mục Chân Chân lần nào cũng đều đến sớm hơn cả hẳn. Thiếu nữ đọa dân này hể ánh bình minh xuất hiện là thức dậy chạy tới đây, giúp hai lão quân quét dọn trường bắn sạch sẽ. Hai lão quân biết cô là tỳ nữ của Trương Nguyên, lại ngoan ngoãn khéo léo, cũng không lấy tiền của cô nữa. Ân huệ của Trương công tử đối với hai người cũng không ít.

Hoàng Tôn Tổ mỗi lần trước khi đọc sách đều chủ động tới hỏi Trương Nguyên sách này đã đọc qua chưa. Nếu chưa đọc thì liền mời Trương

Nguyên tới phòng y, nghe y đọc sách. Mỗi lần đọc xong một bài hoặc một quyển, hai người lại trao đổi cảm tưởng của mình, đều cảm thấy đối phương lĩnh ngộ uyên bác, khâm phục lẫn nhau. Đọc sách mà tìm được bạn đọc như vậy, cùng khích lệ nhau, truyền cảm hứng cho nhau nên việc học tập tiến bộ rất nhanh. Ở lớp Huyền Tự của Thành Tâm đường, thành tích học của Trương Nguyên và Hoàng Tôn Tổ là ưu tú nhất.

Thấm thoát đã sang đầu tháng tám. Hôm đó, lúc Trương Nguyên tỉnh giấc thì nghe thấy tiếng mưa rơi dày đặc lộp bộp trên mái nhà. Trong phòng vẫn tối om không thấy tí ánh sáng mặt trời. Bây giờ, Trương Nguyên đã quen cứ đến giờ Mão là tự động tỉnh dậy. Cho nên tuy giờ không thấy ánh mặt trời mà đã tỉnh dậy rồi, thì chắc đúng là giờ Mão. Dựa vào giường một hồi, hắt dậy đốt đèn, dùng nước đã chuẩn bị từ đêm qua súc miệng. Lúc mở cửa nhìn, trong màn mưa, hắt thấy trời vẫn tối sầm. Tầng mây sà xuống thấp, mưa to thế này xem ra chưa tạnh ngay được. Hôm nay không ra trường bắn được rồi, Trương Nguyên ăn vài cái bánh ngọt, rồi tập chép lại Thập tam hành lạc thần phú. Cuối cùng trời cũng sáng, mưa cũng nhỏ đi một chút, hắt nhớ tới Mục Chân Chân, không biết trời mưa to thế này cô gái ngọc ấy có tới trường bắn hay không?

Trương Nguyên thay đôi giày da trắng, cầm ô bằng vải dầu, đi tới trường bắn. Trên đường đi cũng không gặp ai. Tới cổng trường bắn thì thấy lão quân họ Chu đội nón tre khoác áo tơ đi ra. Thấy Trương Nguyên, lão vui vẻ nói:

- Trương công tử đến đó à, đúng lúc tiểu nhân đang định đi tìm công tử. Mục cô nương mang thư tới, đợi một hồi lâu, sợ trời mưa Trương công tử không đến nên bảo tiểu nhân đi báo cho công tử biết.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 274

Đánh vỡ đầu chó (1)

Trương Nguyên theo lão quân đến nhà kho ở phía bắc của trường bắn, Mục Chân Chân đứng dưới mái hiên, chiếc váy màu xanh từ đầu gối trở xuống ướt hết cả, màu sắc cũng biến rõ thành hai phần, chỗ bị ướt thành màu xanh đen, đôi giày rơm đi cả ngày lấm lem bùn đất, nhưng sắc mặt lại vui mừng nói:

- Thiếu gia, có bốn bức thư!

Nói xong, cô lấy từ trong ngực áo ra một bao giấy dầu, đưa cho Trương Nguyên. Cô lo thư bị ướt nên dùng giấy dầu bọc rất kín.

Trương Nguyên nhận lấy bao giấy dầu. Bao giấy dầu vẫn còn nguyên sự ấm áp và mùi thơm của Chân Chân. Trương Nguyên không vội vã xé phong bì ra xem mà mỉm cười giúp Mục Chân Chân vén những lọn tóc ướt ra sau tai, nói:

- Váy ướt rồi làm sao bây giờ?

Mục Chân Chân mặt đỏ hồng, đôi đồng tử sáng trong suốt, khẽ hé miệng cười, không nói câu nào, chỉ nhìn thiếu gia, dáng bộ dịu dàng duyên dáng lay động lòng người.

Lão quân kia đã im lặng rời đi. Dưới mái hiên nhà kho chỉ có chủ tớ hai người Trương Nguyên và Mục Chân Chân. Mưa vẫn rơi. Mưa theo gió thổi

không ngừng hất vào mái hiên, Trương Nguyên kéo Mộc Chân Chân vào trong vài bước. Đôi má Mộc Chân Chân ửng hồng, khẽ nhướn lên, nói:

- Xem thư trước đã.

Trương Nguyên vừa mở bao giấy dầu ra, thì Mộc Chân Chân bỗng nói:

-Thiếu gia, có người đến.

Trương Nguyên nghiêng đầu nhìn lên, tiếng bước chân rầm rập, ước chừng có khoảng mười mấy người đội mưa chạy tới bên này. Hắn ngược mắt nhìn, đều là sai dịch và quân sĩ của Quốc Tử Giám, đang chạy vội tới trước nhà kho. Có người hô to:

- Giám thừa đại nhân, quả nhiên Trương Nguyên ở trong này.

Lòng Trương Nguyên hơi trầm xuống, không nói lời nào đem bao giấy dầu gói lại như mới, nhét vào trong ngực áo, ấn ấn vào ngực vài cái để phong bì dính chặt vào rồi mới mở miệng hỏi:

- Các người muốn làm gì vậy?

Mấy tên sai dịch và quân sĩ nhao nhao nói:

- Giám thừa đại nhân tới rồi, giám thừa đại nhân tới rồi.

Mới sáng sớm tinh mơ, bát phẩm Giám thừa Mao Lưỡng Phong quan phục chỉnh tề, ngực áo thêu chim hoàng oanh bị mưa ướt, biến thành màu nâu đen. Một tên giám sai cao to của Thăng Khiên thính che ô cho y. Quan bát phẩm uy phong không nhỏ chút nào.

- Trương Nguyên.

Mao Giám thừa vén áo bào đi lên bậc thang, cách Trương Nguyên năm bước thì đứng lại, gật đầu nói:

- Người đang ở trong giám mà lại dám cùng kỹ nữ riêng tư qua lại, bây giờ bằng chứng đã rõ ràng rành, xem ai còn có thể bao che cho người!

Trương Nguyên giận dữ quát:

- Người nói bấy bả gì đó!

Mao giám thừa cười lạnh nói:

- Bản quan sẽ không vu cáo hãm hại người, kỹ nữ cũng không phải chỉ ả tỳ nữ này của người. Nhưng ngày nào người cũng hẹn hò riêng với tỳ nữ ở đây thì cũng là vi phạm quy định nghiêm trọng. Hôm nay tội này phải phạt, không tước bỏ học tịch của người thì khó chứng tỏ sự uy nghiêm của luật Đại Minh. Người đâu, giải Trương Nguyên và tỳ nữ này đến Thăng Khiên thính thẩm vấn.

Mao Giám thừa trăm phương ngàn kế muốn phá hủy tiền đồ của Trương Nguyên. Tự thân y cũng biết lần trước đã đắc tội với Trương Nguyên, lo rằng về sau Trương Nguyên khoa cử đỗ đạt sẽ trả thù y, cho nên luôn luôn tìm sơ hở của Trương Nguyên, nếu tước được học tịch của Trương Nguyên ở Quốc Tử Giám, theo đúng luật Trương Nguyên sẽ bị dừng thi tam khoa, tức là trong vòng chín năm sẽ không thể tham gia thi hương! ! !

Bốn tên sai dịch của Thăng Khiên thính từ phía sau Mao Giám thừa đi ra, trong tay cầm dây thừng tiến lại phía Trương Nguyên và Mục Chân Chân.

Trương Nguyên nói:

- Gượm đã, ta vẫn là giám sinh của Thành Tâm Đường. Khăn áo này là triều do đình ban tặng. Mao giám thừa muốn trị ta tội phạm quy thì cũng phải nói ta đã vi phạm điều Giám quy nào. Nếu vu cáo hãm hại ta, tự ta sẽ có lí của mình. Dù sao thì Quốc Tử Giám này cũng không phải là nơi mà Mao Giám thừa nhà người có thể một tay che trời.

Từ sau thời Chính Đức, những giám quy khắc nghiệt của Quốc Tử Giám từ lâu chỉ còn là hình thức. Thăng Khiên thính chấp pháp cũng chỉ nhằm vào những giám sinh ở học đường sơ cấp. Đâu có ai muốn làm người ác đi đắc tội với những giám sinh sắp tốt nghiệp ở Thành Tâm Đường và Suất Tính Đường. Cho nên khi bốn tên sai dịch này nghe Trương Nguyên tự xưng là người ở Thành Tâm Đường, đều đồng loạt dừng bước, quay đầu đợi lệnh của Mao Giám thừa.

Nam Kinh Quốc Tử Giám Giám thừa Mao Lưỡng Phong tím mặt. Hôm nay y vô cùng tự tin, liền cười châm biếm nói:

- Trương Nguyên, người mong đợi vào chỗ dựa của người là Cố Tế Tửu đúng không, nói cho người biết, Cố Tế Tửu xuất giám đi công cán từ hôm qua rồi, năm ngày nữa mới về được.

Trương Nguyên vốn muốn cho Mục Chân Chân chạy trước để hấn có thể cùng Mao Giám thừa đi đối chất. Nếu có Cố Tế Tửu ở đây, hấn sẽ không bị thua thiệt. Hơn nữa Mục Chân Chân là một tỳ nữ nếu bị giải đến Thăng Khiên thính, lại bị quỳ xuống thăm vấn thì thật vô cùng khó chịu. Nhưng giờ nghe nói Cố Tế Tửu không ở trong giám, hấn liền thay đổi ý định. Hấn không thể theo Mao Lưỡng Phong đi thăm vấn được, không thể để bị thiệt trước mặt, liền cười lạnh nói:

- Thì ra là vậy, Cố Tế Tửu không ở đây nên người lạm quyền dám làm trái pháp luật, gan người cũng không nhỏ nhỉ.

Mao Lưỡng Phong phản nộ quát:

- Trương Nguyên, người vi phạm nhiều điều giám quy, còn dám ngang ngược làm càn, coi khinh sư trưởng. Hôm nay không trừng phạt người thích đáng thì sao có thể quản lý các giám sinh khác được.

Nói rồi y quay đầu hỏi:

- Gong chân lấy đã tới chưa?

Có người trả lời:

- Đã đi lấy rồi ạ.

Trương Nguyên nghe xong rất giận dữ, hăn vi phạm cái luật quái quỷ gì mà phải dùng đến gong chân, cho dù cuối cùng có thể vô tội và được phóng thích nhưng bị đeo gong trên người thì vô cùng nhục nhã. Tên họ Mao này chính là muốn dồn hăn vào đường cùng. Trương Nguyên lập tức nghiêng đầu hỏi Mục Chân Chân đang theo sát bên cạnh hăn:

- Có mang theo tiểu bàn long côn không?

Mục Chân Chân đáp:

- Dạ có mang theo.

Nói rồi cô xoay người thò tay tìm tít bên trong chiếc váy ướt đầm, đai lưng bị kéo căng giãn ra, tiểu bàn long côn đã ở trong tay, một dài một ngắn, hai đầu bọc sắt, được mài bóng loáng.

Mao Giám thừa vừa nhìn thấy, vội vàng lùi ra sau hai bước, không dám đứng quá gần hai người Trương Nguyên và Mục Chân Chân. Ngoài mái hiên mưa vẫn rơi, Mao Lưỡng Phong kinh sợ nói:

- Trương Nguyên, người dám kháng cự bản quan!

Trương Nguyên khinh miệt nói:

- Có gì mà không dám, người đã dám lạm quyền làm trái pháp luật, thì ta cũng dám đánh vỡ cái đầu chó của người.

Mao Lưỡng Phong ngó hai bên, người đông thế mạnh, Trương Nguyên chỉ có đứa tỳ nữ kia...tuy trong tay có hai đoạn đoản côn, nhưng có gì phải

sợ. Y liên tục gật đầu nói:

- Được lắm, được lắm, làm nhục sứ trưởng ngay trước mặt, thế là có thêm cả tội đi sung quân nữa. Người nói ta lạm quyền làm trái pháp luật, ta cho người biết, nếu không có chứng cứ xác thực ta cũng sẽ không huy động quan binh thế này.

Trương Nguyên thực sự đoán không ra mình bị y nắm thóp gì. Gặp Mục Chân Chân ở trường bắn, điều này không bị coi là phạm quy... Cũng không phải đưa người tới phòng sổ. Nhưng giờ không phải là lúc nói lí, quyền nói là của Mao Lưỡng Phong, Trương Nguyên hỏi:

- Có chứng cứ gì, bày ra tưởng dễ làm ta lo sợ mà nhận tội à?

Mao Giám thừa không giận mà ngược lại còn cười:

- Ha ha, tiểu tử người thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, mạnh miệng lắm, vậy để ta đây nói rõ cho người biết, người đang ở Quốc Tử Giám này học tập nhưng lại ra vào Tần Hoài kỹ viện. Bản quan đã có nhân chứng, xem người chống chế như thế nào!

Trương Nguyên nhú mày. Hôm đó từ cổng viện thi xong đi ra, hắn cùng với Đại huynh, Tam huynh có đến Tần Hoài kỹ viện, ngay cả cửa của U Lan quán, Tương Chân quán cũng không vào. Mao Lưỡng Phong chắc không nói đến lần đó. . . Bởi vì khi đó Trương Nguyên còn chưa nhập Giám. Còn một lần nữa, hôm đó có hai vị Chung thái giám và Hình thái giám mời hắn đi du hồ Huyền Vũ. Lúc ấy, Vương Vi, Lý Tuyết Y đều ghé qua một lúc. Nhưng nếu Mao Giám thừa lấy chuyện hồ Huyền Vũ ra để vu cho hắn, thì đúng là tự gây nghiệt giết chết mình rồi, Mao Lưỡng Phong không ngu xuẩn đến như vậy chứ?

Hơn nữa, vào thời đó giám sinh cùng kỹ nữ ăn yến tiệc là chuyện bình thường, nói thẳng ra là có vi phạm giám quy, nhưng cũng không bị coi là chuyện nghiêm trọng, chỉ có một lời giải thích: một khi đã muốn vu tội cho

ai, lo gì không tìm thấy tội danh. Mao Lương Phong và Tống Thời Miễn sốt ruột không yên vì nghĩ kế hãm hại hần, thừa dịp Cố Tế Tửu không ở Giám đường liền ra tay tước bỏ học tịch của hần.

Mao Giám thừa thấy bộ dạng nhú mày suy tư của Trương Nguyên, cười lạnh nói:

- Nhớ ra rồi hả, hai tên quy nô, một lớn một nhỏ, tên nhỏ đã chạy thoát được, tên lớn bị bắt, đã thừa nhận là người của Trương Thực quán.

- Đại nhân, gông xích mang tới rồi!

Một tên giám sai cầm cùm bằng gỗ và khóa sắt đội mưa chạy tới.

Mao Giám thừa liếc mắt nhìn gông xích, tay phải chỉ vào Trương Nguyên, quát:

- Gông tên giám sinh căn bã làm nhục sư trưởng, tư cách bại hoại này lại cho ta!

Lại nói:

- Trói cả con tiện tỳ này lại. Đánh hai mươi roi trước rồi thẩm vấn, dám hành hung ở Quốc Tử Giám này, có đánh chết tại chỗ cũng đáng đời.

Trương Nguyên biết bên cửa kho có một cây tề mi côn. Cái đó ban đêm lão quân họ Chu dùng để đuổi chồn. Hần lập tức lao mình đi vào lấy côn ra, giăng lấy tay Mục Chân Chân:

- Chân Chân, đi, ai dám ngăn cản cứ việc đánh.

style='mso-special-character: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 274

Đánh vỡ đầu chó (2)

Hai người chủ tớ nhảy xuống bậc thang, hai tên giám sai tiến đến ngăn lại, hai tên này chỉ có tay không. Trương Nguyên ở phía trước không đợi Mục Chân Chân động thủ, tề mi côn trong tay bổ ra đánh vào cổ vai trái của tên đứng bên trái, cùng lúc đó, tiểu bàn long côn của Mục Chân Chân xé gió chém ra, đánh ngã tên còn lại xuống đất.

Mao Giám thừa thấy Trương Nguyên thực sự dám đánh lại giám sai của Thăng Khiên thánh, vừa sợ vừa tức, giận dữ kêu lên:

- Bắt lấy hắn, bắt lấy hắn.

Mười mấy tên giám sai và quân sĩ của Quốc Tử Giám lộn xộn đuổi theo. Bọn chúng chỉ mang theo dây thừng để trói và gông xích chân, chứ chưa từng nghĩ đến bắt một giám sinh cũng phải động tới đao thương. Lúc này thấy chủ tớ Trương Nguyên có một côn trong tay, xuống tay cũng vô cùng ác độc, hai tên giám sai ngã xuống đất kia đang lớn tiếng la hét, những tên khác cũng không dám đuổi đến quá gần, nhìn chủ tớ hai người đội mưa chạy như bay ra trường bắn. Đến lúc bọn chúng đuổi tới trường bắn, nhìn quanh vườn rau cũng không thấy bóng dáng Trương Nguyên đâu, hỏi lão quân gác cổng thì lão nói hai người đã ra khỏi vườn rau chạy ra ngoài rồi.

Bên ngoài chính là chợ cầu Trân Châu. Đám giám sai và quân sĩ không dám đuổi theo nữa, bọn chúng chỉ quản chuyện trong Giám, không có quyền đi bắt người bên ngoài Giám.

Mao Giám thừa toàn thân quan phục ước đâm chạy tới, quát lũ giám sai vô dụng, không bắt được Trương Nguyên tại chỗ làm Mao Lưỡng Phong rất không vui, rồi lại nghĩ: "Tên tiểu tử này nhục mạ sư trưởng, đánh giám sai, hai tội danh này chẵn chẵn hẳn không thể chạy thoát, việc tước bỏ học tịch của hắn ở Quốc Tử Giám càng danh chính ngôn thuận, dù Cố Khởi Nguyên trở về cũng không thể nói gì cả."

Mao Giám thừa đi tới bên cửa vườn rau, nhìn về hướng chợ cầu Trân Châu, mưa phùn dật xiên, hai bên bờ cầu Trân Châu người đi đường rất thưa thớt, Trương Nguyên chủ tớ hai người tất nhiên là thoát được rồi.

Mao Giám thừa dẫn đám giám sai trở về Thăng Khiên thánh, thay y phục hàng ngày, đang định đi gặp Tống Ti Nghiệp, chợt thấy một tên môn dịch từ ngoài cửa chạy tới bẩm báo rằng lại có người ở bên ngoài Giám yêu cầu gặp Trương Nguyên, Mao Giám thừa nói:

- Dẫn đến đây.

Chạng vạng hôm qua hai tên quân nô kia cũng ở bên ngoài Giám nhờ người chuyển lời muốn gặp Trương Nguyên...bị thủ hạ của Mao Giám thừa bắt, tên tiểu quân nô kia còn có chút võ nghệ, đánh ngã một giám sai rồi chạy trốn, chỉ bắt được một tên. Hỏi ra mới biết đây là người của Trương Chân quán. Mao Giám thừa bèn đến bàn với Tống Ti Nghiệp ngay trong đêm, quyết định mượn việc này vu cho Trương Nguyên ngủ lại kỹ viện, đêm không về Giám đường, lại vừa hay Cố Tế Tửu không ở trong Giám. Tất cả đều là ý của Tống Ti Nghiệp, như vậy có thể nhanh gọn, dứt khoát, tước bỏ học tịch của Trương Nguyên.

Lúc ấy Mao Giám thừa lại hiển kế nói đợi sáng sớm ngày mai, lúc Trương Nguyên gặp tỳ nữ của hắn ở trường bắn thì hãy tiến hành bắt giữ, như vậy Trương Nguyên lại thêm một tội... Tống Ti Nghiệp gật đầu nói:

- Đúng vậy, Trương Nguyên kia cao ngạo, chắc chắn sẽ nói ra những lời vô lễ chống lại lệnh, tất cả ghi chép lại vào Tập Khiên sách, xem Tể Tửu đại nhân trở về bao che hãn như thế nào.

Hôm nay sáng sớm mưa rất to, Mao Giám thừa còn lo Trương Nguyên không ra trường bắn, hoặc là tỳ nữ kia không tới, nhưng ông trời chiều lòng người. Tất cả đều xảy ra đúng như dự đoán, Trương Nguyên và tỳ nữ ở trường bắn, Trương Nguyên quả thực ăn nói ngông cuồng, còn đả thương hai giám sai, tội này phải ngồi tù, có cãi thế nào cũng vô dụng. Chỉ có điều Trương Nguyên và tỳ nữ kia trốn thoát là nằm ngoài dự kiến của Mao Giám thừa, tuy nhiên cũng không làm hỏng đại cục. Dù sao việc tước bỏ học tịch của Trương Nguyên là điều chắc chắn, chỉ có điều là hãn thoát được một trận đòn.

- Đại nhân, người đã đưa tới. Vào đi, quỳ xuống, đây là Mao Giám thừa đại nhân.

Mưa vẫn đang rơi. . . Sắc trời âm u, Mao Giám thừa nhìn thấy một người đàn ông dáng người tầm thước đi tới. Người đàn ông kia tháo nón tre xuống, chừng hơn ba mươi tuổi, mặc áo giao lĩnh đuôi ngắn, diện mạo bình thường. Thần sắc y có chút cảnh giác, nhìn trái phải một lượt rồi tiến lên chắp tay trước ngực hành lễ, đang định mở miệng nói thì có tên giám sai quát:

- Quỳ xuống nói!

Người đàn ông kia hơi chần chừ rồi quỳ xuống, nói:

- Giám thừa đại nhân, tiểu nhân có việc muốn gặp giám sinh Trương Nguyên, xin đại nhân giúp cho.

Mao Giám thừa chậm rãi hỏi:

- Người là ai? Gặp Trương Nguyên có chuyện gì?

Người đàn ông kia nói:

- Tiểu nhân là người hầu của bạn Trương tướng công, gia chủ sai tiểu nhân chuyển lời tới Trương tướng công, ngoài ra không còn việc gì khác.

Mao Giám thừa lại hỏi:

-Chủ nhân nhà người là ai?

Người đàn ông kia không đáp, lấy ra một nén bạc giắt ở eo, không nói lời nào đặt trên đầu gối. Lúc này y mới mở miệng nói:

- Gia chủ của tiểu nhân họ Hình, là một thương nhân, muốn nhờ Trương giám sinh viết cho một bài văn chúc thọ. Xin đại nhân giúp đỡ cho.

Người đàn ông kia gặp quan không sợ, vẻ mặt khá điềm tĩnh, tuy là quỳ nhưng lại có một thứ khí chất ngút trời. Điều này làm cho Mao Giám thừa thấy rất không vừa mắt, liếc nén bạc trên đầu gối người đàn ông một cái, quát:

- Đút lót ngay tại Giám đường thì bị tội gì! Nói, chủ nhân của người là ai?

Người đàn ông kia đã biết giám thừa này cố ý làm khó dễ mình, liền nhặt bạc lên bỏ lại vào túi giắt ở thắt lưng, đứng lên nói:

- Đây là bạc tiểu nhân làm rơi xuống đất đấy, giờ nhặt lên, chưa đút lót cho ai.

Mao Giám thừa cảm giác mình bị làm trò cười, giận dữ quát:

- Lời nói và việc làm của người khả nghi, tới đây chắc chắn có bí mật không thể cho ai biết, giam giữ lại trước, đợi bắt được Trương Nguyên, thì chân tướng sẽ rõ ràng. Quỳ xuống.

Người đàn ông kia không quỳ, sắc mặt đanh lại, hỏi:

- Trương tướng công phạm vào chuyện gì?

Mao Giám thừa đáp:

- Trương Nguyên nhiều lần phạm Giám quy, hôm nay còn nhục mạ sử trưởng, ấu đả giám sai, sắp bị tước bỏ học tịch.

Thần sắc người đàn ông kia lập tức giãn ra, nói:

- Thì ra là thế, nói như vậy Trương tướng công đã không ở trong Giám đường rồi sao?

Mao Giám thừa thấy người đàn ông kia thái độ khinh mạn, không còn cung kính như lúc ban đầu, lại đứng thẳng không quỳ, liền ra lệnh tả hữu bắt người đàn ông kia lại trách tội.

Hai tên giám sai đang định tiến lên tóm lấy, người đàn ông kia vẫn nén giận, lúc này không thể nhịn thêm được nữa, giận dữ quát lên một tiếng:

- Làm phản rồi.

Nói rồi chân phải y đá liên hồi làm hai tên tay sai kia ngã xuống đất, sau đó tiến lên vài bước, túm cổ áo Mao Giám thừa nhấc lên, tay kia sờ bên hông mình lấy ra một thẻ bài hình chữ nhật, đưa tới trước mặt Mao Giám thừa, quát:

- Trợn to mắt chó của nhà ngươi lên mà nhìn cho rõ. Bát phẩm tiểu lại, dám bắt ta quỳ lạy ư, đồ chó không biết sống chết!

Mấy tên sai dịch không nghĩ đến sẽ phát sinh chuyện này, Giám thừa đại nhân đã bị người ta tóm cổ rồi, nhất thời hoảng hốt lúng túng, không dám tiến lên, chỉ nạt nộ uy hiếp.

Gã đàn ông kia đem thẻ bài quơ quơ trước mắt Mao Giám thừa, quát:

- Nhìn rõ chưa?

Mao giám thừa run giọng nói:

- Hạ quan thấy rõ rồi.

Gã đàn ông kia không đợi y nói xong, giáng ngay một bạt tai vào mặt Giám thừa đại nhân, rồi ấn y ngồi lại vào ghế, hỏi:

- Vị Trương tướng công kia đi hướng nào?

Mấy tên giám sai ngơ ngác nhìn nhau, không biết người đàn ông kia lai lịch gì, không ngờ Giám thừa đại nhân lại tự xưng hạ quan, đã bị đánh còn không dám hé răng. Một người đáp:

- Trương tướng công đi ra khỏi Giám từ chỗ vườn rau ạ.

Người đàn ông kia hừ lạnh một tiếng, đội nón tre lên, quay đầu lại liếc nhìn chăm chăm Mao Giám thừa đang ngồi trơ ra đó rồi quay người đi nhanh.

Mấy tên sai dịch lúc này mới tiến lên đỡ Mao Giám thừa lên, mũ quan của Mao Giám thừa bị đánh bay hết cả, sưng đỏ nửa bên mặt, vế mặt ngu dại, phải lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, sửa sang lại áo mũ, than thở đi gặp Tổng Ti Nghiệp. Dọc đường còn đi nghiêng ngả lão đảo, mất hồn mất vía, tựa như bị gã đàn ông kia tát cho một cái làm bay mất hồn vía vậy.

Dinh thự của Ti Nghiệp nằm bên cạnh vườn rau Quốc Tử Giám. Khi Mao Giám thừa cầu kiến, ngũ phẩm Tổng Ti Nghiệp đại nhân vừa mới dùng điểm tâm xong. Lường trước Mao Lương Phong đã bắt được Trương Nguyên, giờ đến bẩm báo với mình, không ngờ vừa nhìn xuống dưới, thấy

má trái của Mao Lưỡng Phong sưng lên, thần sắc hoảng sợ, bất chấp cả lễ tiết, ghé sát vào nói:

- Tổng đại nhân, tai họa rồi, hạ quan tưởng rằng gã đàn ông kia chỉ là một nô bộc, nào ngờ đó là thất phẩm chương ban Đông Quảng, hạ quan lại còn bắt ông ta phải quỳ nữa. Tổng đại nhân, chuyện này phải làm thế nào mới được đây!

Tổng Thời Miễn chả hiểu gì cả, chán nản trừng mắt nhìn Mao Giám thừa:

- Nói chuyện thì đứng xa ra một chút.

Mao Giám thừa bước lui hai bước, bảo Ti Nghiệp đại nhân lệnh cho đám tả hữu lui ra y mới dễ nói chuyện.

Tổng Thời Miễn nhú mào lệnh cho đám người hầu lui ra, sau đó nghe Mao Giám thừa kể chuyện sáng nay, nghe kể thôi mà Tổng Thời Miễn cũng ngây ngẩn cả người.

Trương Nguyên kéo Mục Chân Chân chạy ra khỏi vườn rau Nam Kinh Quốc Tử Giám, chạy đến bên cầu Trân Châu, quay đầu lại thấy Mao Giám thừa vẫn chưa đuổi đến, mưa lại rơi không ngừng, thấy dưới gầm cầu có thể ẩn thân trú mưa, bèn xuống dưới chân cầu, đem tề mi côn trong tay ném xuống nước, nói:

- Chân Chân, hôm nay may là cô tới, bằng không ta một thân một mình sợ không thoát được, tên ôn quan mặt tím kia đã muốn bắt ta từ lâu.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 275

Thư nhà đỡ ngàn vàng (1)

Trong lòng Mục Chân Chân vốn bất an, cho rằng vì mình mỗi ngày đều đến trường bắn bắn tên nên làm liên lụy thiếu gia phạm quy, nghe thiếu gia nói như vậy, cô an tâm được phần nào, hỏi:

- Thiếu gia, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trương Nguyên dùng tay áo lau mưa trên mặt, nói:

- Tên ôn quan này và Đồng Kỳ Hưng có chút sâu xa, muốn hãm hại ta, cũng không biết ôn quan đó nói quân nô của Trương Chân quán là có ý gì, y bắt được nhân chứng nào, ta phải đi hỏi Lý Tuyệt Y xem sao.

Mục Chân Chân nói:

- Thiếu gia có phải tới chỗ Tiêu tướng công trước để nói chuyện này?

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Đúng phải mời thầy Tiêu phân xử cho ta chuyện này, chỉ có điều là bộ dạng chúng ta như thế này đi thì không được hay lắm.

Y phục của hai người gần như ướt hết, Trương Nguyên thì không nói làm gì, còn Mục Chân Chân thì giống như hôm mưa to đánh đổ Đồng thị vậy, ngực lớn eo nhỏ lộ ra mồn mọt. Tuy nhiên lúc này Mục Chân Chân cũng bất chấp then thùng, chỉ lo lắng cho thiếu gia.

Mùng 5 tháng tám, mưa thu không ngớt, gió lạnh lùa thốc vào dưới cầu Trân Châu, Trương Nguyên và Mục Chân Chân đã bị nước mưa làm ướt hết quần áo, lúc này bị gió thổi qua, cả hai đều cảm thấy lạnh run người.

Trương Nguyên sờ sờ ngực áo, vẫn tốt, bao giấy dầu vẫn còn, thấy bộ dạng hai tay ôm ngực của Mục Chân, liền cười nói:

- Chân Chân, cô mau chạy về Thính Thiên Cư thay quần áo đi, ta tự đi tới Đạm Viên nhà thầy Tiêu.

Mục Chân Chân lắc đầu, nói:

- Đạm Viên cách đây những bốn, năm dặm đường.

Cô lo lắng thiếu gia gặp phải đám người Mao Giám thừa đó, đương nhiên lúc này cô phải đi theo thiếu gia rồi.

Trương Nguyên liền tới chợ bên cầu mượn một chiếc xe ngựa, cùng Mục Chân Chân đi tới Đạm Viên. Bánh xe lộc cộc lăn qua chướng ngại vật trên con đường mưa, bùn lầy bắn lên tung tóe. Thành Nam Kinh này từng là thủ đô của Đại Minh, giếng nước, cống ngầm nối nhau liên tiếp tạo thành hệ thống sông ngầm bốn phương thông suốt, hệ thống thoát nước hoàn thiện, dù gặp mưa to, mặt đường cũng không hề có nước đọng.

Mục Chân Chân ôm đầu gối ngồi ở một góc xe ngựa, nhìn mưa lạnh rơi ngoài cửa xe, trong lòng buồn rầu:

- Thiếu gia bị đuổi khỏi Quốc Tử Giám rồi, phải làm như thế nào đây? Ít ngày nữa lão gia nhà ta cũng sẽ đến đây, sẽ không quở trách thiếu gia chứ.

Trương Nguyên đặt tay lên đầu gối của Mục Chân Chân, nói:

- Chân Chân đừng lo, bất kể là Mao Lưỡng Phong hay Tống Ti Nghiệp, đều không phể bỏ được học tịch của ta, ta không phạm sai lầm gì, sao có tội

được!

Mục Chân Chân chần chừ một chút, nói:

- Thiếu gia, người đã mắng tên quan kia, lại còn đánh người nữa.

Trương Nguyên "hừ" một tiếng:

- Ta muốn giáng ngay vào mặt tên ôn quan kia một côn, ngấm lại vẫn là thôi, sợ khó mà nói lý. Còn về việc ta chửi mắng hắn, dù ta có không mắng thì tên ôn quan đó cũng sẽ vu cho ta mắng. Tên ôn quan đó là rắc tâm muốn hãm hại ta.

Hắn nắm tay Mục Chân Chân:

- Đừng lo, ta biết cách xử lý.

Mục Chân Chân gật đầu, thầm nghĩ thiếu gia sẽ có cách, thiếu gia là người quảng giao, đảo Diêu, đảo Đồng, thiếu gia đều có thể thành thạo, chắc sẽ không đến nỗi chịu thua ở Quốc Tử Giám này. Cô lại thấy cái tên Giám thừa họ Mao kia thật đáng ghét, muốn dùng gông xích hại thiếu gia, thiếu gia đương nhiên phải phản kháng.

Tiểu bàn long côn để bên thùng xe, lúc này đã khô, Trương Nguyên nói:

- Chân Chân cất côn đi. Không nên mang theo côn vào nhà thầy Tiêu.

Mục Chân Chân đỏ mặt đứng lên, xấu hổ nói:

- Không có đai buộc rồi.

Trương Nguyên chỉ "Ồ" một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Mục Chân Chân cũng cảm thấy không ổn, ngấm nghĩ một chút, liền cởi đai áo ra, kiểu áo ống tay nhỏ này bình thường cô mặc không cần thắt đai,

mà cô lại thích thắt eo cho thật chặt, lúc này liền tháo đai lưng ra.

Trương Nguyên không biết Mục Chân Chân làm thế nào mà giấu được nhị khúc côn trên người, lúc này đương nhiên phải nhìn kỹ một chút.

Mục Chân Chân xấu hổ liếc thiếu gia một cái, cúi đầu, kéo váy dài lên đến tận hông, dưới lớp váy xanh còn thấy quần màu hồng cánh sen, phần quần từ đầu gối trở xuống ướt hết cả, dính vào đùi, mỏng như cánh ve.

Mục Chân Chân nhanh nhẹn đem tiểu bàn long côn buộc ở phía ngoài đùi bên phải, sau đó vội vàng che váy xuống, không dám ngược mắt nhìn thiếu gia, mặt đỏ rần rần tới tận bên tai. Cho dù cô và thiếu gia có quan hệ xác thật nhưng Mục Chân Chân vẫn rất thẹn thùng, không hề có ý nghĩ rằng dù sao thì thân thể của cô thiếu gia cũng thấy toàn bộ rồi nên cứ nhìn cho thoải mái.

Trương Nguyên hỏi:

- Chân Chân như vậy đi lại có bị vướng không?

Mục Chân Chân lắc đầu nói:

- Không ạ.

Trong lúc nói chuyện, xe ngựa đã tới trước cổng lớn Đạm Viên, Trương Nguyên và Mục Chân Chân xuống xe gỗ cửa. Tiêu Nhuận Sinh thấy chủ tớ Trương Nguyên như vậy liền ngạc nhiên hỏi chuyện gì đã xảy ra?

Trương Nguyên kích động phần nộ nói:

- Nhuận Sinh huynh, Tống Ti Nghiệp sai tên Mao Giám thừa kia hãm hại đệ, muốn tước bỏ học tịch của đệ, lại còn dùng đến cả cùm gỗ khóa sắt, đệ chạy đến đây nhờ thầy phân xử cho đệ.

Tiêu Nhuận Sinh đã từng nhắc nhở Trương Nguyên phải lưu ý tên Tổng Ti Nghiệp kia, ngoài ra phụ thân Tiêu Nhuận Sinh cũng từng nhờ cậy Nam Giám Tế Tửu Cố Khởi Nguyên chiếu cố tới Trương Nguyên một chút, không ngờ Trương Nguyên vẫn bị môn sinh của Đồng Kỳ Xương là Tống Thời Miễn trả đũa. Tống Thời Miễn quả là khinh người quá đáng!

Tiêu Nhuận Sinh sai bà vú già dẫn Mục Chân Chân đi thay quần áo, còn gã dẫn Trương Nguyên tới tàng thư lâu gặp phụ thân, cũng là muốn cho phụ thân thấy, Quốc Tử Giám Tổng Ti Nghiệp lợi dụng việc công để trả thù riêng, ngược đãi Trương Nguyên chả ra sao.

Tiêu Thái sử đang cùng Tông Dực Thiện ở trên lầu biên thư mục, nhìn thấy Trương Nguyên toàn thân ướt đầm quỳ gối dưới chân, không đợi Trương Nguyên mở miệng, Tiêu Nhuận Sinh liền căm giận nói:

- Phụ thân, Tống Thời Miễn muốn tước bỏ học tịch của Trương Giới Tử, còn dùng tới cả gông xích chân, Giới Tử liền chạy đến đây.

Tiêu Thái sử râu tóc bạc trắng vẫn bình tĩnh, tháo kính trên sống mũi xuống, nói:

- Đứng lên, đứng lên, người không bị thương chứ, không bị thương là tốt rồi, lui xuống tắm rửa thay quần áo trước đi đã, chớ để bị nhiễm phong hàn.

Trương Nguyên tắm rửa xong mặc tạm y phục của Tiêu Nhuận Sinh, khi đi ra thấy Mục Chân Chân mặc quần vải tóc cài một trâm chờ ở bên ngoài, liền đem bao giấy dầu có bốn phong thư đưa cho Mục Chân Chân cất kỹ. Hắn đi gặp Tiêu Thái sử, trước tiên Trương Nguyên nói chuyện lần trước Mao Giám thừa vu hắn ăn trộm cung tiền và đổi phòng số. Tiêu Thái sử khoát tay nói:

- Việc này ta đã biết, lần trước Cố Tế Tửu đã nói với ta, trò chỉ cần nói chuyện gì xảy ra hôm nay?

Trương Nguyên liền đem chuyện sáng sớm nay xung đột với Mao Giám thừa ở trường bắn báo cáo cho Tiêu Thái sử, cả chuyện đánh hai giám sai cũng nói.

Đôi long mày bạc trắng của Tiêu Thái sử khẽ động dậy, ông hỏi:

- Chuyện Tần Hoài kỹ viện là chuyện gì?

Trương Nguyên liền kể với Tiêu Thái sử chuyện Trần Mi Công nhờ ba huynh đệ hãn thuận đường cho Vương Vi đi nhờ thuyền đến Kim Lăng, hãn lại bổ sung:

- Mao Giám thừa kia nói rằng đã bắt được một quân nô của Tương Chân quán, nhưng Vương Vi lại không phải người của Tương Chân quán, đệ tử thật không hiểu bọn họ muốn hãm hại đệ tử thế nào. Ngày hai mươi một tháng sáu đệ tử nhập Quốc Tử Giám, chỉ xuất Giám một lần. Chính hôm đó gặp Hàng Châu Chung thái giám hồi kinh đi ngang qua nơi này, mời đệ tử tới hồ Huyền Vũ gặp, đệ tử tuân theo Giám quy, chiều tối đúng giờ quay về Giám.

Tiêu Thái sử gật gật đầu, ông biết Trương Nguyên và Chung thái giám có giao tình, ông còn nể tình Trương Nguyên viết cho Chung thái giám bản <Bảo Thạch Sơn Chung thị Dưỡng tế viện ký>. Chung thái giám rời khỏi Hàng Châu, để lại một tòa đường tế viện, cũng coi như làm phúc cho dân.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Dù có là người tài đức mà suốt ngày bị soi mói khiêu khích, ắt rồi cũng có chuyện này chuyện kia. Giới Tử đệ mới là thiếu niên mười bảy tuổi đã nức tiếng tài danh. Hai tên Tống, Mao này thân là Học quan Quốc Tử Giám mà không hề biết quý trọng người tài, chỉ muốn vu oan vu cáo hãm hại. Phụ thân cần phải phân xử cho Giới Tử mới được.

Tiêu Thái sử đứng lên nói:

- Lão phu giờ sẽ đi gặp Cố Thái Sơ, có nhân chứng, vật chứng nào đều bắt Tổng Thời Miễn bày ra hết.

Trương Nguyên nói:

- Thưa thầy, đệ tử nghe Mao Giám thừa nói, Cố Tế Tửu xuất giám đi công cán, phải năm ngày sau mới về. Tổng Ti Nghiệp, Mao Giám thừa chính là nhân cơ hội này muốn xử lý đệ tử.

Tiêu Thái sử tức giận, vuốt nhẹ chòm râu bạc trắng, đáp:

- Thì ra là thế, vậy thì lão phu cũng không tới Quốc Tử Giám nữa, mà đi Lễ Bộ gặp Lý Thượng thư.

Quan trường đời Minh trọng nhất là quan hệ thầy trò, còn thân thiết hơn cả quan hệ hương đảng, đồng niên, thậm chí cả quan hệ thông gia. Thân làm thầy tận lực dẫn dắt môn sinh, mà môn sinh đó về sau hiển quý, thì nhất định phải chăm lo cho thầy, điều này tuy là xuất phát từ lợi ích, nhưng đều có tình nghĩa ở trong đó.

Trương Nguyên là học trò mà Tiêu Thái sử coi trọng nhất. Tông Dực Thiện kia tuy nói tài học không thua kém Trương Nguyên, nhưng do trở ngại xuất thân, nên không thể tham gia khoa cử. Một ngày trước Cố Khởi Nguyên đến Đạm Viên cùng Tiêu Thái sử đàm luận đạo học. Cố Khởi Nguyên trước mặt Trương Nguyên không muốn khen nhiều, sợ Trương Nguyên sinh kiêu ngạo.

yle='mso-special-character: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 275

Thư nhà đỡ ngàn vàng (2)

Nhưng ở chỗ Tiêu Thái sử này lại không ngớt ca ngợi, nói Trương Nguyên hiếu học suy nghĩ sâu xa, học hành vượt trội, chỉ trong một tháng ngắn ngủi đã vượt cấp học lên Thành Tâm Đường. Tiêu Thái sử nghe xong hẳn là rất sung sướng. Lúc này thấy hai người Tổng Thừa Miễn, Mao Lưỡng Phong thừa dịp Cố Tế Tửu không ở Quốc Tử Giám, nghĩ kế gây hấn khai trừ học tịch của Trương Nguyên, ông tất nhiên rất tức giận. Một giám sinh nếu như bị khai trừ học tịch rồi thì coi như bị hủy hoại tiền đồ, cả đời người được mấy cái chín năm?

Lúc này chắc khoảng cuối giờ thìn, mưa vẫn còn rơi tí tách. Tiêu Thái sử liền ra lệnh chuẩn bị kiệu, dẫn theo hai tùy tùng tới Nam Kinh Lễ Bộ thăm hỏi Lễ Bộ Thượng Thư Lý Duy Trinh, ông dặn dò Trương Nguyên ở lại Đạm Viên chờ tin tức. Tiêu Thái sử đi rồi, Tiêu Nhuận Sinh an ủi Trương Nguyên:

- Giới Tử chớ lo, chắc chắn không thể tước bỏ học tịch của đệ được đâu.

Trương Nguyên nói:

- Đa tạ Nhuận Sinh huynh.

Tông Dực Thiện trong lòng nghĩ: “Giới Tử nói muốn đổi thân phận cho ta, để ta tham gia khoa cử, ta thấy hay là thôi đi, trước hết cứ theo thầy Tiêu để có chút học vấn đã, về sau làm phụ tá cho Giới Tử. Nếu ta tham gia khoa

cử, một khi bị phát hiện Giới Tử cũng khó trốn tội, tiền đồ khoa cử, con đường quan trường, đâu đâu cũng là đấu đá cấu kết. Môn sinh bạn cũ của Đồng thị càng để ý soi xét Giới Tử, ta không thể để cho Giới Tử vì ta mà bị người ta nắm được thóp.

Trương Nguyên kêu Mục Chân Chân lên lầu, bảo cô về Thính Thiên Cư thông báo cho bọn Tiểu Vũ một tiếng, bảo Lai Phúc, Tiểu Vũ đến Đạm Viên hầu hạ, còn phải nghĩ cách báo cho Đại huynh và Tam huynh biết, đề phòng hai người họ bị Mao Giám thừa giận cá chém thớt.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Ta từng là giám sinh, Quốc Tử Giám ta rất thông thuộc, để ta đi nói với Tông Tử và Yến Khách, Yến Khách ở Chính Nghĩa đường, còn Tông Tử?Ồ, Tu Đạo đường.

Tiêu Nhuận Sinh và Mục Chân Chân đi rồi, Trương Nguyên mở bao giấy dầu mà Mục Chân Chân để lại. Bốn phong thư bên trong còn chưa kịp xem, hẵn xem bì thư trước, một bức là của mẫu thân Lã Thị, nhưng chữ trên bì thư lại không phải bút tích của mẫu thân, có lẽ là nhờ người viết, ba bức còn lại lần lượt là thư của tộc thúc tổ Trương Nhữ Lâm viết cho hẵn, đại huynh và tam huynh, đều là thông qua dịch trạm gửi đến.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “Đạm Nhiên vì sao không gửi thư đến, thư ta gửi cho nàng nhất tề được gửi cùng với thư của mẫu thân và tộc thúc tổ mà?”

Trương Nguyên bóc thư của mẫu thân ra xem trước, ba trang giấy trúc, nét chữ ngay ngắn, giọng thư có chút trúc trắc, hẳn là do viết không thường xuyên. Đây đúng là thư mẫu thân Lã Thị tự tay viết, Trương Nguyên chợt thấy ấm lòng, ba trang giấy trúc viết kín, chắc mẫu thân ít nhất phải mất một canh giờ để viết, đều là kể lể những chuyện vụn vặt, kể hết từng nô tỳ nô bộc trong nhà. Mẫu thân nói rằng Y Đình mười chín tuổi rồi, nên sớm

gả chồng, nhưng chưa thấy ai phù hợp, tiêu chuẩn của Y Đình cũng không thấp; còn nói Thỏ Đình mười hai tuổi, phải được chăm sóc cẩn thận, còn hai huynh đệ Đại Thạch Đầu, Tiểu Thạch Đầu đều cao lớn thêm rồi, còn nói hai gốc cây quế ở vườn sau năm nay nở hoa sớm, hương thơm vô cùng.

Trong con mắt Lã Thị, đứa con Trương Nguyên dường như rời nhà lâu lắm rồi, cho nên có rất nhiều chuyện bà muốn nói với con, Giám Hồ điền trang, kho lương Dương Hòa, Hội Kê Thương thị, Sơn Âm Tình Vũ... Đọc thư của mẫu thân, lòng Trương Nguyên vô cùng an tâm, dường như tất cả mọi sự tranh chấp đều không liên quan tới hắn, chỉ còn lại hình ảnh nước chảy qua chiếc cầu nhỏ ở Sơn Âm thành. Mẫu thân còn nói mười chín tháng sáu là ngày Quan Âm Phật đản, Thương tiểu thư phái người đến hẹn gặp mẫu thân tại chùa Đại Thiện, bởi vì ngày đó cũng là sinh nhật của Trương Nguyên, mẫu thân nói lan man rất nhiều chuyện của Thương tiểu thư, tình cảm tràn trề giấy mực không kể xiết được.

Trong thư Tộc thúc tổ Trương Nhữ Lâm trách Trương Nguyên, nói Trương Nguyên đảo Đổng là nhất thời vui vẻ khoe khí phách, hậu hoạn vô cùng, nhắc nhở Trương Nguyên đề phòng Quốc Tử Giám Ti Nghiệp Tổng Thời Miễn, nói rõ quan hệ của Tổng Thời Miễn và Đổng Kỳ Xương.

Trương Nguyên cũng không để ý lời trách cứ của tộc thúc tổ, đây là lời nói khách sáo của bề trên, hậu sinh văn bối ở bên ngoài gây chuyện, dù không bị thiệt thòi nhưng làm trường bối dĩ nhiên phải mắng, mà tộc thúc tổ cũng thật sự quan tâm đến hắn. Tộc thúc tổ nhắc nhở hắn tạo mối quan hệ tốt với Cố Tế tửu và Lý Thượng thư, khi cần thì trở hết tài năng, đó là điều cần thiết.

Tông Dực Thiện chu đáo, đoán được Trương Nguyên còn chưa ăn điểm tâm, liền sai người hầu nấu một bát há cảo lớn mang đến cho Trương Nguyên ăn. Ba người Mục Chân Chân, Vũ Lăng và Lai Phúc đã đến. Trương Nguyên sai Vũ Lăng và Lai Phúc tới Tương Chân quán bên sông Tân Hoài dò la, xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Hôm thi ở cống viện, Vũ Lăng đã từng theo bọn Trương Nguyên đi cưỡi viện một chuyến, biết vị trí của Tương Chân quán, liền lập tức cùng với Lai Phúc che dù đi. Trương Nguyên đem thư của mẫu thân gửi đưa cho Mục Chân Chân xem, trong thư mẫu thân cũng nhắc tới Mục Chân Chân.

Mục Chân Chân theo Trương Nguyên đi Thanh Phố từ tháng ba năm trước, Trương Nguyên ở trên thuyền dạy cô học chữ, về sau cũng không hề gián đoạn. Bây giờ Mục Chân Chân đã nhận biết mặt chữ còn hơn cả Vũ Lăng. Ngay cả <Sử ký> cô cũng có thể xem được tương đối. Nhưng đọc thư thì đây vẫn là lần đầu tiên trong đời, Mục Chân Chân cảm thấy vui sướng vô cùng, đây là cái hay của việc biết chữ, không còn như nhìn bức vách nữa rồi, về sau cô còn muốn viết thư cho phụ thân Mục Kính Nham nữa.

Người hầu của Tiêu thị tới báo, có người muốn gặp Giới Tử tướng công, cũng không có danh thiếp, tự xưng chủ nhân họ Hình.

- Họ Hình.

Trương Nguyên nhú mày, ngoại trừ Nam Kinh Thủ Bị thái giám Hình Long ra hẳn không biết ai khác họ Hình cả, liền cùng Tông Dực Thiện cùng nhau đến sảnh đường đằng trước, thấy một người đàn ông áo ngắn đứng ở hành lang bên ngoài sảnh, xách nón trúc trong tay, vành nón còn nhỏ giọt nước.

Trương Nguyên không biết người đàn ông này, nhưng người đàn ông kia dường như đã từng gặp Trương Nguyên, không nhầm Tông Dực Thiện thành Trương Nguyên, chắp tay trước ngực cúi chào Trương Nguyên:

-Trương công tử, tiểu nhân phụng lệnh gia chủ, mời Trương công tử đi thỉnh giáo một số chuyện.

Trương Nguyên hỏi người đàn ông kia:

- Quý chủ nhân họ Hình sao, quen biết tại hạ ở nơi nào vậy?

Người đàn ông nói:

- Mừng chín tháng bảy, ở hồ Huyền Vũ.

Khi nói xong lời này y ngẩng lên nhìn, gặp ánh mắt của Trương Nguyên vội cúi đầu xuống.

Trương Nguyên gật đầu nói:

- Tại hạ biết rồi, chỉ là tại hạ hiện giờ đang có việc, nhất thời đi không tiện, không biết ngày mai, ngày kia tới có được không?

Gã đàn ông kia nói:

- Trương công tử, xin tránh ra một chỗ nói chuyện.

Trương Nguyên "Ừ" một tiếng, đi đến lều trà ở bên trái sảnh đường, đứng lại ở ngoài cửa, gã đàn ông kia theo tới, khom người nói:

- Trương công tử chẳng lẽ là phiền não vì chuyện ở Quốc Tử Giám?

Trương Nguyên nhướn mày, thầm nghĩ:

- Chuyện mới xảy ra sáng sớm nay, tin tức của Hình thái giám này quả thật linh thông, khắp nơi đều có tai mắt?

Người đàn ông kia hạ giọng nói:

- Một tiểu Giám thừa quèn thì có thể làm được gì. Trương công tử là người mà gia chủ tiểu nhân kính trọng. Ở Nam Kinh, không ai có thể bắt nạt công tử, công tử yên tâm, việc ở Quốc Tử Giám tiểu nhân sẽ thay công tử xử trí thỏa đáng. Hiện tại, kính mời công tử đi gặp chủ nhân nhà ta trước đã, thế nào?

Trương Nguyên nghe người đàn ông kia nói như vậy, nghĩ chắc là việc mở đường ở Ấn sơn Hoàng Lăng đã được Hình Long giải quyết, trong lòng tất nhiên là vui vẻ, bèn nói:

- Thầy Tiêu đã vì việc của tại hạ mà tới Lễ Bộ, dặn dò tại hạ ở đây đợi lệnh, sau giờ Ngọ tại hạ sẽ tới bái kiến quý chủ nhân được không?

Gã đàn ông kia nói:

-Tốt lắm, tiểu nhân đầu giờ Mùi lại đến đợi Trương công tử đại giá.

Dứt lời, hành lễ với Trương Nguyên rồi lui ra phía sau mấy bước, đội nón lá vành trúc lên, đi nhanh.

Tông Dực Thiện tới hỏi:

- Giới Tử, lại có chuyện gì vậy?

Trương Nguyên cười nói:

- Không có gì. Gã đàn ông kia là người của Nam Kinh Thủ Bị Hình thái giám. Việc này Dực Thiện huynh tạm thời không cần nói với thầy.

Tông Dực Thiện nhướn mày, kinh ngạc nói:

- Việc giảm thuế gần đây chính là kế sách của Giới Tử?

Tông Dực Thiện tâm tư nhạy bén, nghe được Trương Nguyên và Hình thái giám quen biết, lập tức liên tưởng đến tin đồn đang lan truyền trong thành mấy ngày gần đây rằng Hình thái giám đốc hết sức thúc đẩy giảm 2/10 thuế ở toàn vùng Long Giang.

Trương Nguyên "Ồ" một tiếng nói:

- Việc giảm thương thuế đã thi hành rồi sao, không biết ý kiến dân chúng Kim Lăng như thế nào?

Tông Dực Thiện nói:

- Tất nhiên là hoan nghênh, chẳng những thương nhân vui mừng khôn xiết, mà dân chúng cũng vui vẻ trông thấy, bởi vì thương thuế nặng, buôn bán trao tay cũng rất đắt. Giảm thương thuế, thì thương nhân tứ phương cũng muốn đến, hàng hóa lưu thông nhanh hơn, giá hàng cũng giảm xuống. Bề ngoài xem ra việc giảm thuế chỉ có lợi cho thương nhân, nhưng thực ra tứ dân đều được lợi.

Trương Nguyên vui vẻ nói:

- Kiến thức của Dực Thiện huynh quả là không tầm thường, lòng ta cảm thấy được an ủi.

Tông Dực Thiện mỉm cười nói:

- Những việc Giới Tử làm ta hoàn toàn ủng hộ, Giới Tử huynh cũng biết đấy, Tông Dực Thiện ta chưa bao giờ là người lăm miệng.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 276

Phương xa và bầu trời (1)

Trương Nguyên cười nói:

- Chính là sợ thầy trách cứ thôi, ở Hàng Châu kết giao với thái giám, đến Nam Kinh cũng kết giao với thái giám, ha ha.

Tông Dực Thiện nói:

- Học vấn của thầy uyên thâm ắt sẽ hiểu rõ, không quá để ý chuyện này, Giới Tử học hành khắc khổ, làm việc chân chính, thầy hay khen lắm.

Cuối giờ Ty, Tiêu Nhuận Sinh trở về, Trương Ngạc cũng theo tới, bên Trương Ngạc giám quy lỏng lẻo, xin nghỉ rất dễ. Trương Ngạc vừa nghe Tiêu Nhuận Sinh nói Trương Nguyên bị Mao Giám thừa hãm hại đã xuất giám tới Đạm Viên rồi, liền đi theo Tiêu Nhuận Sinh tới. Trương Đại nhất thời không ra được, liền ở trong giám tìm mấy người Nguyễn Đại Thành, Nguyễn Đại Trung và Hoàng Tôn Tố, đi tìm Mao Giám thừa nói chuyện.

Trương Ngạc nổi giận dùm dùm nói:

- Giới Tử, sao lại thế này, Mao Giám thừa kia dám vu cáo hãm hại đệ?

Trương Nguyên liền đem việc sáng sớm nay kể lại một lượt, Trương Ngạc lắc mạnh đầu, nói:

- Ái chà Giới Tử, có Mục Chân Chân ở đó, đệ nên đánh ngã tên ôn quan kia mới phải, hấn lộ liễu vu cáo hãm hại đệ như vậy, đệ còn e dè cái gì.

Tiêu Nhuận Sinh nói:

- Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu (tức là việc nhỏ mà không nhẫn nhịn thì tất sẽ làm hỏng mưu lớn), nếu như đả thương giám quan, gia phụ ta ở chỗ Lý viện trưởng cũng khó ăn nói, giám quan kia càng không để yên việc này.

Trương Ngạc không cho là đúng, nói:

- Nếu như theo tính tình của ta, đánh trước nói sau, bát phẩm tiểu quan suốt ngày vênh váo tự đắc, nếu không có chuyện hôm nay ta cũng đã muốn đánh hấn rồi.

Lại nói:

- Đợi tới cuối năm hẵng nói, trước khi về quê, ta chắc chắn sẽ đánh cho tên ôn quan kia một trận, xem hấn làm gì được ta.

Tông Dục Thiện thầm nghĩ: "Có thầy Tiêu ra mặt, Tống Thời Miễn không thể tức bỏ được học tịch của Giới Tử, có Hình thái giám chống lưng, Mao Giám thừa kia không đợi được Trương Yến Khách đánh đã phải xin tha rồi."

Lúc mọi người đang nói chuyện thì một chiếc kiệu dừng ngay trước sảnh. Kiệu phu rút ván cầu ra, Tiêu Thái sử râu tóc bạc trắng bước xuống kiệu, có lẽ là vì ngôi kiệu bị tê chân, nên lúc xuống kiệu ông có vẻ hơi lão đảo, Trương Nguyên vội vàng tới đỡ.

Tiêu Thái sử khoát tay nói:

- Không sao, giờ lão phu đi đường vẫn chưa phải chống gậy.

Ông vào ngồi trong sảnh đường, mắt nhìn Trương Nguyên, nói:

- Lý Thượng thư sau giờ Ngọ sẽ tới Quốc Tử Giám tra hỏi việc này, trò ở Đạm Viên dùng xong cơm trưa thì về chờ ở bên ngoài Giám môn, để Nhuận Sinh đi cùng trò, trò không cần lo lắng.

Tiêu Thái sử tuy chưa cho Trương Nguyên câu trả lời xác thực, nhưng nhìn thần thái chắc chắn này của ông thì vừa rồi đi thăm hỏi Lý Thượng thư nói đỡ cho Trương Nguyên nhất định là khá thuận lợi. Chỉ có điều sau giờ Ngọ Trương Nguyên muốn đi gặp Hình thái giám, đồng ý rồi lại lỡ hẹn thì không tốt, bèn nói:

- Đa tạ thầy ra mặt vì đệ tử, đệ tử còn muốn về Thính Thiên cư một chuyến, nên không dùng cơm trưa ở đây, sau giờ Ngọ đệ tử sẽ tới chờ bên ngoài cổng Tập Hiền chờ.

Lúc này mưa đã tạnh. Trương Nguyên và Mục Chân Chân còn có Tam huynh Trương Ngạc ra khỏi Đạm Viên. Nhớ tới thư của tộc thúc tổ gửi cho Đại huynh và Tam huynh, hắn liền từ trong ngực áo lấy ra hai phong thư đưa cho Trương Ngạc, nói:

- Tam huynh, huynh về Thính Thiên cư trước đi, đệ còn phải tới Nội thủ bị phủ.

Trương Ngạc vừa nghe gật đầu nói:

- Đúng, cứ tìm nhiều người đối phó với hai tên ôn quan Tống, Mao kia, đệ đi đi.

Trương Nguyên đến đầu phố muốn thuê xe ngựa nhưng xe lại không đến, liền thuê kiệu có mái che. Mục Chân Chân đi theo bên kiệu, nhằm hướng Nội thủ bị phủ đi tới. Nam Kinh lục bộ và các nha môn thủ bị đều ở phía tây nam của Hoàng thành, cách Đạm Viên không tới ba, bốn dặm. Đi tới Thông Tế môn, Mục Chân Chân bỗng nhiên kêu một tiếng:

- Tiểu Vũ... Trương Nguyên vén rèm kiệu ra nhìn, Vũ Lăng và Lai Phúc đang từ thuyền trên sông Tần Hoài đi xuống. Trương Nguyên liền sai kiệu phu dừng kiệu, Vũ Lăng, Lai Phúc chạy tới, Trương Nguyên xuống kiệu hỏi:

- Hai người các người có nghe ngóng được cái gì không?

Vũ Lăng nói:

- Thiếu gia, tiểu nhân cùng Lai Phúc đến Tương Chân quán gặp được Lý Tuyết Y cô nương. Lý Tuyết Y cô nương nói có một đám người là con cháu Tôn thất Hoàng tộc muốn kết tóc với Vương Vi cô nương. Vương Vi cô nương không chịu, đám tôn thất kia liền tuyên bố phải đập phá U Lan quán, muốn bỏ tù cho Vương Vi cô nương. Lý Tuyết Y cô nương còn nói đám tôn thất kia rất vô lại, tùy ý cướp đoạt tài sản của quán, gọi các cô nương trong viện ra hầu hạ cũng không trả tiền, hống hách vô cùng. Chạng vạng hôm qua, Lý Tuyết Y cô nương sai một sai nhân của Tương Chân quán và cả Tiết Đồng tới Quốc Tử Giám tìm thiếu gia, xem thiếu gia có thể giúp đỡ Vương Vi cô nương được không. Nhưng chẳng biết tại sao, người hầu kia lại bị người của Quốc Tử Giám giữ lại, Tiết Đồng chạy thoát trở về, cho đến nay cũng không thấy thả người hầu kia về.

Trương Nguyên giờ mới hiểu được Mao Giám thừa nói chuyện hai quân nô một lớn một nhỏ của Tương Chân quán là chuyện gì, chuyện bé xít như vậy mà Mao Lưỡng Phong đã nghĩ kế hãm hại hãn. Chỉ có điều thành Nam Kinh không nên có Hoàng tộc tôn thất mới phải. Bắc Kinh, Nam Kinh cả hai nơi này đều không cho phép tôn thất cư trú. Phúc Vương Chu Thường Tuân được hoàng đế Vạn Lịch sủng ái, buộc phải đến Lạc Dương. Nếu nói là tôn thất đi ngang qua, cũng không đúng, nếu không có lệnh vua, các phiên vương không thể tự tiện rời khỏi phần đất của mình, mà nghe Tiểu Vũ thuật lại lời của Lý Tuyết Y thì đám tôn thất họ Chu này là người cư trú lâu dài ở thành Nam Kinh này, hơn nữa lại vô cùng vô lại ngang ngược. Điều này thật kì quái!

Chắc là Vũ Lăng không hỏi rõ ràng, Trương Nguyên nói:

- Tiểu Vũ, Lai Phúc, hai người các người lại đi đến cự viện, mời Lý Tuyết Y hoặc là Vương Tu Vi chờ ta ở bờ sông, ta đi Nội thủ bị phủ trở về sẽ nói chuyện với họ.

Vũ Lăng, Lai Phúc mượn thuyền đi. Khi Trương Nguyên và Mục Chân Chân đi bộ tới miếu thờ ở trước cửa Nội thủ bị phủ thì nghe thấy tiếng trống báo giờ Ngọ.

Phía trước đại sảnh của Nam Kinh nội thủ bị phủ có ba lớp cửa: nghi môn, nhị môn và đại môn. Trương Nguyên đứng ở ngoài đại môn, hắn không có danh thiếp, cũng không mang bạc, lính gác không thèm nhòm ngó tới hắn, nếu không phải thấy hắn khăn vuông áo nho thì đã đuổi hắn đi rồi. Trương Nguyên thầm nghĩ: "Thật phiền toái, khi mời ta không đến, giờ tự ta đến rồi thì đến cửa còn không được vào."

Đúng lúc đang do dự, chợt thấy hai người cưỡi ngựa từ phía nam đi tới, người bên trái mặc phi ngư phục, thêu xuân đao chắc là Cẩm Y Vệ Bách hộ, người đàn ông bên phải chính là người mặc áo giao lĩnh đuôi ngắn, lại dám cùng cưỡi ngựa với Cẩm Y Vệ Bách hộ.

Tuy mưa đã tạnh nhưng đám mây đen kia vẫn chưa tan, bầu trời vẫn còn u ám. Thị lực của Trương Nguyên không được tốt, chỉ cảm thấy người cưỡi ngựa là đàn ông với bộ y phục rất quen mắt, hắn đang định nheo mắt để nhìn kỹ hơn thì người cao to vạm vỡ mặc chiếc áo đuôi ngắn đang cưỡi ngựa kia đã nhìn thấy hai chủ tớ Trương Nguyên và Mục Chân Chân, liền xoay người xuống ngựa đi nhanh lại đây, chấp tay nói:

- Trương Công tử đã tới rồi sao, tại hạ đang định đi đón Trương Công tử đây.

Y quay đầu lại nói với Cẩm Y vệ:

- Tất huynh, vị này là Trương công tử, người mà Hình công công muốn gặp.

Tên Cẩm Y Vệ họ Tất đó vội vàng xuống ngựa tới chào hỏi:

- Trương Công tử đã đến trước cửa sao lại không vào? Hình Công công đợi Trương Công tử từ lâu rồi. Đúng rồi, có phải quân lính không cho Trương Công tử vào phải không?

Y nổi giận ùng ùng nói sẽ nghiêm trị bốn quân sỹ canh cửa kia đã không nể mặt Trương Công tử.

Những tên quân sỹ nhìn thấy Tất Bách Hộ tỏ ra rất cung kính với người thư sinh này, bọn chúng cả kinh không nói nên lời. Lại thấy Tất Bách Hộ nổi giận nên vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

Trương Nguyên vội nói:

- Tất đại nhân không thể trách bọn họ được, người không biết không có tội mà, với lại do tại hạ không mang danh thiếp đến, không thể trách bọn họ được.

Vừa rồi Trương Nguyên bị mấy tên quân sỹ kia thờ ơ lạnh nhạt, trong lòng có chút khó chịu nhưng tuyệt đối không thể để Tất Bách Hộ trừng phạt bọn họ để hả giận được, điều này hoàn toàn không cần thiết, tránh để những người này ôm hận trong lòng với mình. Một người muốn tiến cao tiến xa nếu dưới chân vấp phải một hòn đá nhỏ làm cho họ phải dừng bước thì đó thật là một việc làm cho người ta không nói được lời nào.

Tất Bách Hộ nghe Trương Nguyên nói như thế liền khen:

- Trương Công tử thật là khoan dung độ lượng, làm cho ai ai cũng kính nể.

Rồi y hướng về phía bốn tên lính canh kia quát lớn:

- Còn không mau tạ ơn Trương Công tử đi.

Bốn tên lính canh này thấy Trương Nguyên còn biện hộ giúp mình, vội vàng luôn miệng nói tạ ơn.

Trương Nguyên chấp tay nói với Liễu Chương Ban:

- Giờ Mùi tại hạ phải về Quốc Tử Giám để đối chất với Mao Giám Thừa. Lễ Bộ Lý Thượng Thư muốn đến hỏi một vài chuyện, cho nên tại hạ trước hết tới gặp Hình Công công.

Tên Liễu Chương Ban mặc áo nô bộc ngăn mời Trương Nguyên vào phòng khách ở tiền sảnh. Y đi trước vào thông báo, không lâu sau liền nhanh chóng bước ra nói:

- Trương Công tử, Hình Công công đích thân ra nghênh đón công tử.

Trương Nguyên đứng lên, thấy Nam Kinh Thủ Bị Thái giám Hình Long mặc áo xanh ngọc, đám người hầu vây quanh dìu ông ta ra đến cửa. Trương Nguyên liền bước lên trước mấy bước cúi đầu thi lễ:

- Văn sinh bái kiến Hình công công.

character: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 276

Chương 276: Phương xa và bầu trời (2)

Hình Thái giám cười tươi khiến cho trên mặt xuất hiện nhiều nếp nhăn, bước đến kéo tay Trương Nguyên nói:

- Trương công tử, Tạp gia (Tạp gia: cách xưng hô của người có kiến thức rộng) đặc biệt chuẩn bị một buổi tiệc vào buổi trưa để đón tiếp công tử, nhưng Tiểu Liễu nói người tạm thời không thể đến. Tạp gia đang định nâng chén uống một mình nhưng không có một chút hứng thú gì cả, giờ thì vui rồi, mừng vì Trương Công tử đã đến, mời, mời.

Trương Nguyên lại nói mình giờ Mùi sẽ phải về Quốc Tử Giám có việc. Hình thái giám lúc trước đã được Liễu Chương Ban bẩm báo, nhếch khóe miệng cười lạnh nói:

- Chỉ là một tên quan Giám Thừa bát phẩm mà dám tác oai tác quái như vậy ư, chỗ dựa của y là tên họ Tống Thời Miễn kia sao? Trương Công tử yên tâm, Tạp gia ta mà ra tay đảm bảo sẽ làm cho Trương công tử được hả nổi bực tức trong lòng.

Trương Nguyên nói:

- Đa tạ Trương Công công đã quan tâm, việc này không dám phiền Công công phải ra mặt.

Hình thái giám không nói thêm đến chuyện ở Quốc Tử Giám nữa, kéo tay Trương Nguyên dẫn Trương Nguyên đi qua công đường, qua phòng ngủ, rồi đến phòng nghỉ, sau phòng nghỉ là mới phòng ăn. Phòng này được trang trí vô cùng sang trọng, ở giữa gian bên trái quả nhiên có bày một bàn tiệc rượu, đồ ăn ngọt rất nhiều vì Hình Công công thích đồ ngọt. Ông ta ân cần hỏi Trương Nguyên có thích đồ ngọt không?

Trương Nguyên nói:

- Văn sinh bị đau mắt từ lúc bé, thầy thuốc nổi tiếng ở Kinh thành có dặn tiểu nhân không nên dùng nhiều đồ ngọt.

Hình thái giám nghe Trương Nguyên nói như vậy liền sai người mau dọn tiệc rượu khác để Trương Nguyên có thể dùng. Trương Nguyên sợ không kịp thời gian vội nói:

- Không cần thay đổi, mau ngồi vào bàn đi, văn sinh cảm thấy đói bụng rồi.

Hình thái giám cười to mời Trương Nguyên nhập tiệc. Thái giám nhìn thoáng qua người đi theo sát Trương Nguyên không rời nửa bước là Mục Chân Chân. Gọi tỳ nữ mời Mục Chân Chân xuống dùng cơm. Mục Chân Chân mắt nhìn Trương Nguyên dò hỏi, Trương Nguyên nói:

- Nàng xuống đi, ta với Hình công công có mấy lời muốn nói với nhau.

Mục Chân Chân lùi ra sau, người bồi bàn cũng lui ra hết chỉ còn lại Trương Nguyên và lão thái giám Hình Long cùng bàn rượu và thức ăn. Các món ăn được đựng bằng những dụng cụ kim loại, hai chiếc chén Li Hồ Nhân đó được làm bằng vàng và ngọc. Theo lý mà nói thì chỉ có công hầu, quan nhất phẩm nhị phẩm mới được dùng những thứ quý hiếm này, còn Hình thái giám là quan tứ phẩm, không có quyền sử dụng các dụng cụ đấy. Nhưng cuối thời Minh nhưng quy củ này bị phá vỡ, nếu thương nhân có tiền thì có thể mua để sử dụng. Chuyện này bây giờ không ai quản cả.

Hình thái giám hướng về phía Trương Nguyên giới thiệu các món ăn, đều là đồ ăn từ cung đình, rượu Kim Hành Lộ cũng là rượu cung đình. Trương Nguyên nói phải trở về Quốc Tử Giám nên không dám uống rượu, nhưng vì nể Hình thái giám nên cũng nâng chén nói:

- Văn sinh ở Quốc Tử Giám chỉ lo đọc sách, không để ý gì đến chuyện bên ngoài. Nhưng hôm nay thấy công công vui vẻ, thỏa mái chắc mọi chuyện của Công công gần đây thuận lợi, văn sinh kính mời Công công một ly.

Hình thái giám thu hồi nụ cười, vẻ mặt trịnh trọng, nâng chén uống một hơi cạn sạch ly rượu, hướng về phía Trương Nguyên thi lễ:

- Lần này nếu không có Trương Công tử bày mưu tính kế, có lẽ Tạp gia đã bị giáng chức đưa đến cung Phượng Dương trồng rau rồi.

Trương Nguyên vội vàng đứng lên nói:

- Công công không cần đa lễ, văn sinh chỉ góp ý cho Công công một chút thôi nào dám kể công.

Khách và chủ một lần nữa ngồi xuống bàn tiệc, Hình thái giám kể cho Trương Nguyên chuyện một tháng vừa qua đã đấu tranh gay gắt như thế nào với Nam Kinh Bình bộ Thị lang Lâu Tính. Trong lúc đó Hình Thái giám đã gửi hai bản tấu chương lên Kinh thành. Trong đó bản tấu chương thứ nhất chính là nói lại những ý kiến của Trương Nguyên, sau đó nhờ Ti Lễ Giám chương Ấn thái giám Lữ Thụ xem thái độ của Hoàng thượng thế nào, có bức tức hay không? Hoàng đế Vạn Lịch đang lo lắng và buồn phiền về chuyện Phúc Vương xuất kinh, Trịnh quý phi thì ngày đêm lải nhải bên cạnh. Chính vì vậy vụ án phá núi mở đường của mười năm trước người cũng không thêm để ý.

Nếu chuyện này không bị nhắc tới nữa thì Hình Long sẽ không gặp phiền toái. Nhưng Nam Kinh Bình bộ Thị lang Lâu Tính dâng tấu chương

buộc tội Hình Long, khi tấu chương được gửi lên Kinh thì Ti Lễ Giám chương Ân thái giám Lư Thụ đã giữ lại để tìm cách đối phó trước. Bấy giờ Hình Long lại dâng lên tấu chương thứ hai. Bản tấu chương này rõ ràng là mượn thuật phong thủy Huyền nữ, nói cái gì mà nếu trồng quanh lăng mộ Hoàng thất thật nhiều hoa Ngọc Lan, như vậy giống như đai ngọc bao quanh, ngọc có thể kéo dài được vận mệnh đất nước, Quân vương phúc thọ dài lâu, còn nói đây là thuật phong thủy do thầy phong thủy nổi tiếng là Kim Lăng đưa ra, xin chỉ thị của Hoàng đế để xem có được làm hay không?

Lúc đó các quan địa phương, các bô lão nông thôn thường dâng sớ lên Hoàng thượng tâu về những điềm lành xảy ra gần đây như: Lúa đẻ ra hai đòng (ý là một cây lúa có hai bông lúa), hoặc là dưới đất xuất hiện suối nước ngọt... những việc đó đều là điềm lành. Vì thế Hình Thái giám đề nghị trồng một đường Ngọc Lan xung quanh Hiếu Lăng cũng không có gì ngạc nhiên. Hoàng đế Vạn Lịch đọc tấu chương của Hình thái giám gửi lên thì phê chuẩn nhưng ra lệnh không được động vào Hoàng lăng. Ngày kế, Lư thái giám mang tấu chương của Binh Bộ Thị lang Lâu Tính ở Nam Kinh đọc cho Vạn Lịch Hoàng đế nghe. Trong tấu chương Lâu Tính tố cáo Hình Thái giám đào núi Bảo Sơn làm tổn hại đến Hoàng lăng, nói chuyện này thành một chuyện cực kỳ nghiêm trọng, nói rằng Hình thái giám đã phạm vào tội đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời... Hình Long trước kia đã từng hù dọa Vạn Lịch Hoàng đế, hoàng đế hiểu rõ Hình Long là người thế nào, tin tưởng vào sự trung thành của Hình Long, đọc lại bản tấu chương trước đây của Hình Long, lại đọc tấu chương của Lâu Tính thì thấy cực kỳ phản cảm, liền hạ chỉ nói Lâu Tính đặt điều nói chuyện không đâu, vu oan cho nội thần, hạ chỉ cách chức Lâu Tính đuổi về quê sinh sống.

Chiếu lệnh này chưa đến Nam Kinh, Lư Thụ đã báo trước cho Hình Long. Hình Long trải qua một tháng lo lắng bây giờ đã được nhẹ nhõm, nhớ lại ngày đó nếu Trương Nguyên không hiến kế mà làm theo ý của mình tự đi thỉnh tội với Hoàng thượng thì chắc đã bị xử tội thật rồi. Mặc dù Hoàng đế khai ân không trị ông ta tội đại nghịch bất đạo, nhưng của cải có

thể bị sung vào ngân khố thể nào cũng dẫn đến tình trạng đói rách. Cho nên rất cảm kích tấm lòng của Trương Nguyên, hôm nay mời Trương Nguyên đến chính là muốn nói cho hẳn chuyện này, lại nói:

- Ôn đức của Trương Công tử, Tạp gia ta khắc sâu trong lòng. Tạp gia ta muốn bày tỏ chút lòng biết ơn, không biết Trương Công tử thích những thứ gì, nếu Tạp Gia ta có xin Công tử cứ nói.

Trương Nguyên nói:

- Công công quá khách khí, văn sinh có công gì đâu mà đòi ban thưởng, chỉ đưa ra một kế sách nhỏ thôi mà thôi. Công công là người có ơn với dân chúng, dân chúng Nam Kinh rất vui mừng, văn sinh cũng vậy, Công công không nên nhắc lại hai chữ cảm tạ. Nếu có thể vì Công công mà cống hiến chút sức mọn thì Văn sinh lấy làm vinh hạnh lắm rồi.

Trương Nguyên không hề kể công, thái độ lại vô cùng khiêm tốn, điều này làm cho Hình thái giám rất vui mừng, thở dài nói:

- Hôm nay ta mới biết Chung công công khen người không sai nửa lời, còn trẻ có tài, lại có đức, thật hiếm có.

Nâng chén nói:

- Tạp Gia kính Trương Công tử một ly, uống cạn chén này.

Một học trò niên thiếu, một lão thái giám già nua ngồi cùng nhau chuyện trò một lúc lâu thật ăn ý. Trương Nguyên thấy không còn sớm nữa liền đứng lên nói:

- Công công, văn sinh phải về Quốc Tử Giám, Lý Thượng Thư muốn đến thị sát.

Hình Long cũng không giữ lại nữa, đưa tiễn Trương Nguyên ra tận cửa nói:

- Hôm nay quá vội vã, hôm khác lại mời Trương Công tử đến.

Mục Chân Chân sớm đã ở trong Tẩm Lâu Viện chờ Trương Nguyên, đi theo Trương Nguyên ra đến cửa. Trương Nguyên lại nhớ đến chuyện vừa rồi Vũ Lăng nói liền hỏi Hình Long:

- Văn sinh muốn thỉnh giáo Hình Công công một chuyện, chẳng lẽ ở thành Nam Kinh còn có hoàng tộc tôn thất ở sao?

Hình Long cười nói:

- Phúc Vương đã tỵ phiên rồi, Lương đô (hai kinh thành) làm sao chịu thu nhận tôn thất hoàng tộc.

Trương Nguyên gật gù đầu, hướng về phía Hình thái giám chấp tay cáo từ. Hình thái giám phái người mang xe ngựa tiễn về nhưng Trương Nguyên khéo léo từ chối vì ở cầu Thông Tế còn có người đang đợi.

Chủ tớ hai người ra khỏi phủ, vài tên lính canh gặp Trương Nguyên đi ra liền chấp tay trước ngực chào, Trương Nguyên mỉm cười gật đầu chào lại rồi cùng Mục Chân Chân bước nhanh đi.

Lúc này khoảng giờ Ngọ, bầu trời âm u, Mục Chân Chân đã nhìn thấy hai người đứng trên cầu là Lai Phúc và Vũ Lăng liền nói với thiếu gia, hai người bước nhanh chân hơn. Ở đằng xa Lai Phúc và Vũ Lăng cũng đang chạy đến. Vũ Lăng chạy đến vừa thở vừa nói:

- Lý Tuyết Y cô nương đang ở trên thuyền phía dưới cầu.

Trương Nguyên nói:

- Được ta biết rồi, Tiểu Vũ người nhanh chóng đi thuê một xe ngựa chờ ta ở bên cầu, ta lát nữa phải chạy về Quốc Tử Giám.

Trương Nguyên vừa đến bờ sông đã thấy một con thuyền nhỏ đậu trên hồ. Đầu thuyền là thằng bé tóc dài chính là Tiết Đồng, Tiết Đồng gọi lớn:

- Giới Tử tướng công.

Vừa dứt lời, Lý Tuyết Y ở trong khoang thuyền nhô đầu ra, Lý Tuyết Y là danh kỹ nhưng trang phục mặc trên người rất thanh nhã, màu sắc phù hợp với nàng. Nàng hướng phía Trương Nguyên thi lễ nói:

- Trương Công tử, mời lên thuyền trò chuyện được không?

Tiếng nói của nàng cực kì dịu dàng, giọng nói của nàng khiến người nghe không thể chối từ được.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 277

Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (1)

Trương Nguyên nói:

- Tuyệt Y cô nương, tại hạ phải về Quốc Tử Giám ngay không thể ở lại được, hay cô nương lên xe cùng nói chuyện với tại hạ, khi đến Quốc Tử Giám cô nương lại đi xe ngựa về, có được không?

Từ nơi này đến Quốc Tử Giám không có đường thủy.

Lý Tuyệt Y khi nghe Trương Nguyên nói liền gật đầu nói:

- Được.

Tiết Đồng nhảy lên bờ gior tay đỡ Lý Tuyệt Y từ thuyền bước lên bờ. Lý Tuyệt Y dáng vẻ nhỏ nhắn, vóc người thướt tha trong gió. Chỉ có đôi chân nàng rất nhỏ.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

“Trên thuyền đến Kim Lăng, hắn ngẫu nhiên nhìn thấy bàn chân của Vương Tu Vi hình như cũng không lớn, nhưng bước đi lại như bay. Chân của Lý Tuyệt Y cũng giống chân của Vương sư muội. Bao quanh chân là vải bó chân của Dương Châu, ngón chân chưa bị uốn lệch cho nên không ảnh hưởng đến việc đi lại.

Trên thuyền lại bước ra một tiểu tỳ đi theo Tuyệt Y, Tiết Đồng hỏi:

- Tuyết Y tỷ tỷ, đệ cũng phải đi cùng à?

Lý Tuyết Y chớp chớp mắt nhìn Trương Nguyên nói:

- Cùng nhau đi đi, có lẽ Trương Tướng công có chuyện muốn hỏi đệ.

Lai Phúc làm việc rất nhanh nhẹn, đã mượn được xe ngựa đến. Trương Nguyên mời Lý Tuyết Y và người tiểu tỷ kia lên xe trước, rồi lại gọi Mục Chân Chân bảo nàng cũng lên xe đi, Mục Chân Chân liền nói:

- Thiếu gia, tỷ nữ đi theo xe cũng được.

Trương Nguyên nói:

- Lên xe trò chuyện cùng Lý Tuyết Y cô nương.

Mục Chân Chân liền leo lên xe, Trương Nguyên ngồi xếp bằng ở cửa xe. Tiếng xe ngựa chạy lộc cộc trên đường phố để đến thành Kim Lăng. Lai Phúc, Vũ Lăng, và Tiết Đồng bước nhanh đi theo xe ngựa. Trương Nguyên nhìn Lý Tuyết Y nói:

- Tuyết Y cô nương có thể nói cho tôi biết hoàng tộc tôn thất kia xảy ra chuyện gì không?

Lý Tuyết Y là người rất thông minh, nàng ngồi xõm hai tay ôm đầu gối, hỏi với vẻ thăm dò:

- Trương công tử không phải định gây chuyện với người ta chứ?

Trương Nguyên cười nói:

- Tuyết Y cô nương xem Trương Giới Tử tôi là người nhỏ mọn như vậy sao?

Lý Tuyết Y cười thản nhiên, chân thành nói:

- Tiểu nữ cũng nói với Tu Vi như vậy, nhưng Tu Vi lại không chịu nhờ Trương công tử giúp đỡ, thật sự không đoán được trong lòng cô ấy đang nghĩ gì nữa.

Sợ Trương Nguyên nghe nói thế mất hứng, liền nhanh chóng chuyển sang nói về Hoàng tộc Tôn thất. Hóa ra người đó là hậu nhân của người con thứ bảy của Chu Nguyên Chương, Chu Nguyên Chương phong cho con thứ bảy là Chu Phù Vi làm Tề Cung Vương. Đến thời Kiến Văn hoàng đế thì bị phế thành người phục dịch ở Tĩnh Nan, sau đó lại được khôi phục lại vương vị. Năm thứ tư thời Vĩnh Lạc lại vì chuyện làm phản nên bị cách chức giam cầm ở Nam Kinh. Từ đó con cháu của ông ta vẫn được cung cấp đầy đủ lương thực nhưng không có danh vọng gì cả.

Hai trăm năm sau, con cháu Tề Vương ngày càng đông đúc. Đám người này không lo cuộc sống mưu sinh, mà chỉ chơi bời lêu lổng. Chúng tụ tập nhau thành một nhóm lớn hoành hành ở Nam Kinh. Các cửa hàng, quán xá, kỹ viện, chùa miếu chúng đều đến gây rối. Những thứ dân hậu duệ của Tề Vương còn lấy danh tiếng Hoàng tộc để đặt tên cho nhóm đó "Yên tòa trì đường liễu" chẳng hạn. Bọn chúng dùng tên để biểu hiện cho mọi người biết mình là con cháu hoàng tộc. Một hoàng tộc gì mà lúc trong tay không có một đồng lại đến cửa hàng nhà người ta lấy tiền, người ta không đưa là bọn chúng chửi rủa không ngớt làm cho người ta không có cách nào để buôn bán nhưng cũng không dám đuổi bọn chúng đi. Bọn chúng là dòng dõi hoàng gia cơ mà, có bẩm báo quan phủ quan phủ cũng không làm gì được và lại đây là chuyện nhỏ. Hơn nữa bọn chúng rất ranh ma, không dám chọc quan lại và thương gia lớn, chỉ ức hiếp Hòa thượng, kỹ nữ, tiểu thương, những người bán hàng rong. Bọn chúng thấy Vương Vi còn nhỏ, Mã Tương Lan đã chết, bắt nạt Vương Vi để chiếm U Lan quán làm Vương Vi vì bọn chúng mất khá nhiều tiền.

Xe ngựa chạy không ngừng, Trương Nguyên im lặng nghe Lý Tuyết Y nói xong hỏi:

- Vương Tu Vi hiện giờ ở đâu?

Lý Tuyết Y nhìn sắc mặt Trương Nguyên đáp:

- Đang tạm lánh ở Tương Chân quán, U Lan quán hiện có Diêu thúc và vài người làm nam đóng cửa trông coi. Bọn chúng tuyên bố nếu Tu Vi không lộ diện sẽ vu Tu Vi tội trộm đồ tế tổ của bọn họ. Trương Công tử nghĩ xem, nếu Tu Vi đi báo quan, mặc dù như thế nào thì người phải chịu tội nhục cũng vẫn là cô ấy, những người này cực kỳ khó đối phó. Trương Công tử nếu có thể hãy giúp Tu Vi.

Nói xong hai hàng lệ chảy ra, có lẽ nàng nghĩ đến chuyện thương tâm của mình?

Trương Nguyên an ủi nói:

- Đừng gấp gáp, ta sẽ nghĩ cách.

Lại hỏi:

- Tuyết Y cô nương người hôm qua mà cô nương phải tới tìm ta nhưng lại bị bắt ở Quốc Tử Giám tên là gì?

Lý Tuyết Y nói:

- Họ Từ, thiếp thân gọi hần là Từ Tam thúc.

Giờ Mùi hai khắc, xe ngựa chạy đến phố Thành Hiền bên ngoài Quốc Tử Giám, dừng lại ở đầu đường dưới hai gốc cây hoa quế, gió lớn làm hoa quế rơi lả tả trên mặt đường tạo nên một lớp hoa dày đặc. Mùi hoa quế theo gió lan tỏa khắp nơi, hương thơm bay ngào ngạt.

Trương Nguyên và Mục Chân Chân nhảy xuống xe trước, Lý Tuyết Y duỗi đôi chân đang bó ra, cũng định xuống xe, Trương Nguyên nói:

- Tuyết Y cô nương không cần phải xuống xe, ở trên xe trở về đi. Nếu Từ Tam không làm chuyện gì xấu xa thì sẽ được trở về nhanh chóng thôi. Cô yên tâm đi, nếu không có gì xảy ra thì ngày mai hoặc ngày mốt ta sẽ đến U Lan Viện tìm hiểu.

Lý Tuyết Y cúi đầu nhìn Trương Nguyên, đôi giày hắc dẫm nát một chuỗi hoa quế dường như làm cho nàng cảm thấy có chút tiếc thương. Nàng lại dời ánh mắt nhìn lên mặt Trương Nguyên dè dặt hỏi:

-Trương Công tử ở Quốc Tử Giám có chuyện gì phiền lòng sao?

Trương Nguyên cười cười nói:

- Ta thì có chuyện gì chứ, nàng không phải lo cho ta, mọi chuyện đều tốt mà. Nhờ cô nương chuyển lời đến Vương Tu Vi bảo cô ấy không nên buồn phiền lo lắng, cô ấy còn có những người bạn tốt xung quanh giúp đỡ như Tuyết Y cô nương đây.

Lý Tuyết Y nghe vậy mỉm cười:

- Thiếp thân thì làm được gì chứ, chỉ có Trương Công tử mới có khả năng giúp cho Tu Vi thôi, chẳng phải Công tử và Tu Vi có tình cảm rất tốt sao?

Trương Nguyên cười khoát tay:

- Ta vào Quốc Tử Giám đây, Tiết Đồng và Tuyết Y quay về đi nhé.

Lý Tuyết Y ngồi trong xe ngựa nhìn bốn người chủ tớ Trương Nguyên đi qua phố Thành Hiền, lúc này mới cho phu xe trở lại cầu Thông Tế. Chiếc thuyền nhỏ vẫn đang đợi bên sông, ba người lên thuyền theo dòng sông trở về Khúc Trung Cự Viện. Thuyền vừa cập bến thì trời bắt đầu lớt phốt mưa, Lý Tuyết Y lấy chiếc ô màu hồng trong thuyền mở ra, được tỳ nữ đỡ

một bên vai giúp nàng bước đi dễ dàng hơn. Còn Tiết Đồng đã nhanh chân chạy lên trước gõ cửa Tương Chân Quán.

Cổng vừa được mở ra liền xuất hiện một cô bé xinh đẹp khoảng mười hai, mười ba tuổi hỏi:

- Tiết Đồng, tỷ tỷ của ta đâu?

Cô bé này là Lý Khấu Nhi em gái của Lý Tuyết Y.

- Đang tới đó.

Tiết Đồng sau khi nói xong liền đẩy cửa bước vào, thấy Vương Vi đang đứng bên khóm trúc ở giữa sân ngoắc nó, nó liền đi đến thì thầm kể lại mọi chuyện cho nàng nghe.

Lý Tuyết Y vừa vào đến cửa thấy Tiết Đồng đang kể lại đầu đuôi mọi chuyện cho Vương Vi, liền cười nói:

- Tu Vi, muội hiểu lầm Trương Công tử rồi. Trương Công tử rất quan tâm đến muội, đối với muội chưa có điều gì không vừa ý cả. Chuyện ở hồ Huyền Vũ, Trương Nguyên không cố ý nói nặng lời với muội đâu, điều này ta đảm bảo. Với lại Trương Nguyên cũng không biết ta và muội phải đi.

Trong lòng nàng lại nghĩ:

"TuVi, muội thật tốt phước, chúng ta không phải là tiểu thư khuê các gì, lại giận những chuyện không đâu, người như chúng ta không tránh được phải chịu ủy khuất... Người như Trương Công tử thì người phải cố gắng lấy lòng người ta mới phải, tên phế Vương kia sắp đến gây chuyện rồi còn không cầu xin Trương Công tử giúp đỡ, nếu cứ tiếp tục ở đây không phải là cách".

Lại nghĩ:

"Tu Vi trước đây hào hiệp thẳng thắn, lại trách cứ, hờn giận Trương Công tử, thật kì quái... Hay vì yêu nên mới sinh oán giận?"

- Cảm tạ Tuyết Y tử tử đã vì muội mà chạy vạy khắp nơi.

Vương Vi mang guốc gỗ cao đi tới, mặc quần áo xanh nhạt bị vài hạt mưa thấm ướt, trông càng cảm thấy thanh nhã... Khuôn mặt nàng không chút son phấn, đẹp tựa tranh vẽ, một tay nàng cầm chiếc dù Lý Tuyết Y đưa, một tay cầm tay Lý Tuyết Y kéo đi, thì thầm nói chuyện. Lý Khấu Nhi muội muội của Lý Tuyết Y bước đi phía sau dùng khăn lụa che mưa, vừa đi vừa chú ý nghe tử tử và Vương Vi nói chuyện. Ba cô gái đi dưới bóng trúc qua vườn cây ngô đồng, quanh co qua các phòng đi vào một phòng khách lớn rất sạch sẽ gọn gàng nhìn rất đẹp mắt.

Lý Tuyết Y và Vương Vi nói chuyện một lúc lâu, Lý Tuyết Y buồn ngủ vào trong phòng nghỉ ngơi trước. Còn lại một mình Vương Vi ngồi suy tư một lúc lâu, sau đó đứng lên đến bên chiếc lư hương bên cạnh tiểu án trước cửa sổ, đốt một nén hương Long Tiên. Nhìn khói hương bay lên lượn lờ, nàng vô cùng hoảng hốt khi làn khói giống như hình khuôn mặt của Trương Nguyên. Vương Vi hốt hoảng la lên một tiếng, mồ hôi toát ra như mưa, nàng nhanh chóng thổi làn khói để hình tượng ấy không còn.

Thiếu nữ mười ba tuổi Lý Khấu Nhi nhẹ nhàng đi đến, đứng bên cạnh lư hương, nàng thản nhiên nhìn làn khói rồi lại nhìn Vương Vi cười, giống như nàng biết được điều gì bí ẩn bên trong vậy.

Vương Vi định thần lại hỏi:

- Tiểu Khấu, muội làm gì ở đây? Sao không đi tập múa đi?

LẰNG LỜ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 277

Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (2)

Lý Khấu Nhi nói:

- Vi tỷ à, muội đã nghe con Hắc Vũ Bát Ca suốt ngày kêu cái gì rồi, hóa ra không phải "Tìm quân cờ", hì hì.

Ngày hôm qua Vương Vi dẫn Tiết Đồng và Huệ Tương đến Tương Chân Quán, Tiết Đồng mang theo cả con Hắc Vũ Bát Ca về đây. Hiện giờ con Hắc Vũ Bát Ca không kêu lên "Tha mạng" nữa mà lại kêu " Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ ". Dù sao con Hắc Vũ Bát Ca kêu không rõ lắm, lúc đầu Lý Khấu Nhi nghe nó kêu " Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ " cứ nghĩ là Vương Vi chơi cờ vậy bị rơi mất một quân cờ nên bảo bọn họ cùng Tiết Đồng đi tìm. Huệ Tương nghe thấy con Bát Ca kêu "Tìm quân cờ", thì nhìn Lý Khấu Nhi nhẹ nhàng nói không phải là quân cờ đâu, Lý Khấu Nhi liền hỏi không tìm quân cờ chứ tìm cái gì? Huệ Tương lại không nói ra chỉ mỉm cười, hiện giờ thì Lý Khấu Nhi đã biết rõ rồi. (chữ “Trương Giới Tử” trong tiếng trung đọc gần giống với “tìm quân cờ”).

Wương Vi mặt đỏ bừng lên nói:

- Muội con nít thì biết gì, lo mà học hành đi.

- Được, được, muội đi.

Lý Khẩu Nhi vừa nói xong liền đi ra ngoài, ra tới cửa đột nhiên quay đầu lại quát to một tiếng:

- Vương Vi Cô đang nhớ thương Trương Giới Tử.

Vừa dứt lời, nhanh chân chạy trốn, vừa chạy vừa cười khanh khách.

Vương Vi bước đến cạnh cửa, nhìn theo bóng dáng Lý Khẩu Nhi đã không thấy đâu, nàng gọi với theo:

- Muội nhanh chân thì chạy cho thoát bàn tay ta, ta mà bắt được sẽ khâu miệng của muội lại cho biết!

Bỗng cô nghe cách đó không xa một âm thanh vang dội kêu lên:

- Xin chào Vi Cô tìm quân cờ, xin chào Vi Cô tìm quân cờ.

Đúng là tiếng hát của con Hắc Vũ Bát Ca rồi, con Hắc Vũ Bát Ca này thấy Lý Khẩu Nhi nói như vậy nên cũng kêu lên. Đúng là con vẹt, chỉ kêu sao lập tức kêu y vậy.

Lý Khẩu Nhi một tay vịn cây ngô đồng, một tay chóng nạnh cười đến không đứng thẳng lên được.

Vương Vi xoay người lại không thêm để ý, như vậy là tốt nhất, càng phản ứng cô ta càng khoái chí hơn.

Con Hắc Vũ Bát Ca kia kêu lên mấy tiếng "Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ" rồi cũng im bật. Sau giờ Ngọ, Tương Chân Quán cũng rất im lặng, Vương Vi nhìn ra vườn ngô đồng thấy trời đang mưa phùn, hai hàm răng trắng xóa khê cắn môi thầm nghĩ:

"Con chim chết tiệt kia, mình có dạy nó kêu Trương Giới Tử khi nào đâu, chỉ dạy nó xin chào Vi Cô, con chim này còn tự tiện thêm ba chữ Trương Giới Tử nữa, giờ không sửa được".

- Vì Cô, Huy Châu Ông tiên sinh đến chơi, chính là vị Ông tiên sinh gặp ở Tây Hồ đó.

Tiết Đồng chạy vào, miệng la to khiến cho Vương Vi giật cả mình, nói:

- Là Ông tiên sinh ư, mau mời vào.

Huy Châu danh sĩ Ông Nhữ Khiêm, là người giàu có luôn hào hiệp trượng nghĩa, tiêu tiền như nước. Hàng năm đều đến Tây Hồ câu cá, đầu năm Vương Vi cũng đến Tây Hồ nên quen biết. Ông Nhữ Khiêm từng tặng cho Vương Vi chiếc lược nhưng Vương Vi khéo léo chối từ. Ông Nhữ Khiêm không giận, cũng không gây rối vô cớ với nàng, đúng là có khí phách danh sĩ.

Ông Nhữ Khiêm mang theo hai người hầu cùng một cậu bé đi vào Tương Chân Quán, Vương Vi ra ngoài nghênh đón. Gặp nhau ở phía trước sảnh, ân cần hỏi thăm, Ông Nhữ Khiêm liền hỏi:

- Tại hạ nghe nói Đàm Hữu Hạ, Mao Chỉ Sinh đang ở Kim Lăng nên muốn đến đây tìm gặp mặt, hai người ấy đã đi rồi sao?

Wương Vi nói:

- Đàm Sư cùng Mao Sinh ở Kim Lăng hơn mười ngày, nhận được thư của Viên Tiểu Tu biên nên ngày mười sáu tháng trước đã rời khỏi Kim Lăng đi đến Hoàng Châu dạo chơi rồi.

- Tiếc thật... Tiếc thật, cứ tưởng là đến kịp không ngờ đã trễ mất rồi.

Ông Nhữ Khiêm tuổi đời chưa quá ba mươi, diện mạo hơn người, lại có bộ râu rất đẹp. Nhìn con người y rất tự nhiên phóng khoáng, vừa bước vào sảnh liền đến ngồi vào chỗ của mình... Khi tiểu tỳ vừa mang trà lên, Ông Nhữ Khiêm hỏi:

- Tu Vi cô nương vì sao lại đến đây? Nàng có U Lan Quán mà, sao lại đến đây ở.

Vương Vi chần chờ một lát liền mang chuyện hậu duệ của Tề Vương bức bách nàng như thế nào kể ra. Ôn Như Khiêm xúc động nói:

- Tu Vi cô nương chớ lo, việc này để ta giải quyết cho, tuyệt đối không để nàng bị oan ức.

Vương Vi có chút cảm động, thấp giọng nói:

- Đa tạ Ôn tiên sinh... Chỉ có điều những người này rất khó đối phó, Ôn tiên sinh là người bên ngoài, chỉ sợ...

Ôn Như Khiêm vê râu nhú mày, trầm ngâm một lúc nói:

- Nàng nói cũng đúng, những người này ỷ thế con cháu Hoàng tộc, ngay cả quan phủ cũng không dám nghiêm trị bọn chúng. Ta mặc dù có chút tiền có thể lo tạm lúc này, làm sao biết chắc chắn được sau này bọn chúng không đến quấy rầy nàng nữa!

Vương Vi im lặng, cô nghe ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi ngoài lá trúc nghe xào xạc, nhú mày lo lắng.

Ôn Như Khiêm nhìn nhan sắc Vương Vi đẹp tựa như vẽ, chậm rãi nói:

- Tu Vi cô nương, nàng trí tuệ hơn người, khác biệt với những cô gái bình thường khác... Nhưng dù sao cũng là một cô gái, chuyện của U Lan Quán một mình nàng làm sao chèo chống được, sao Tu Vi cô nương không nghĩ sẽ nhường một bước?

Vương Vi suy nghĩ rất nhạy bén, sao không hiểu ngụ ý của Ôn Như Khiêm chứ! Ôn Như Khiêm muốn nạp nàng làm thiếp... Mang theo nàng

về Huy Châu. Ông Nhữ Khiêm là thương nhân buôn bán rất giàu có kiêm danh sĩ, lại chỉ mới ba mươi tuổi, là người cũng tốt. Hầu hết các cô gái đều cầu mong được như nàng còn không được nữa là, nhưng Vương Vi lúc này không có ý muốn tá túc vào một ai đó, không muốn trở thành một con chim trong lồng. Cô muốn tự do bay lượn dù có gặp phong ba bão táp nhưng cũng có một chút tự do. Nếu phải gả cho một người thì Vương Vi vẫn muốn tìm một người tâm đầu ý hợp với nàng, hiểu nàng, quý trọng nàng và quan trọng nhất chàng trai ấy làm cho nàng nể phục. Ông Nhữ Khiêm tất nhiên không phải là người trong mộng của nàng, hơn nữa khi Ông Nhữ Khiêm đưa ra đề nghị đầy ẩn ý kia đã làm cho nàng cảm thấy không thỏa mái, thất vọng vô cùng. Ý giống như đang lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mới đưa ra ý kiến như vậy.

Đúng lúc này Lý Tuyết Y đi ra chào Ông Nhữ Khiêm, nàng ra lệnh chuẩn bị tiệc rượu. Lúc này là cuối giờ thân, trời nhá nhem tối chượt ngoài hiên nghe giọng Lý Khấu Nhi vang lên:

- Tu Vi, Tu Vi... Tuyết Y tỷ tỷ, Từ Tam Thúc đã trở về.

Vương Vi và Lý Tuyết Y nhìn nhau, vẻ mặt vô cùng mừng rỡ.

Khi Trương Nguyên từ biệt Lý Tuyết Y, đã cùng với ba người Mục Chân Chân, Vũ Lăng, Lai Phúc đi qua phố Thành Hiền, đã gặp Phùng Hồ từ trong hẻm chạy ra, Trương Nguyên hỏi y ở đây làm gì? Phùng Hồ nói tam thiếu gia bảo y chờ ở đây, nếu thấy quan viên đến thì phải chạy ngay vào Thính Thiện Cư cấp báo. Tiêu Nhuận Sinh tướng công đang chờ ở Thính Thiện Cư hỏi chút chuyện.

Không biết khi nào Lý Thượng thư đến, ở Quốc Tử Giám đợi thì rất nhàm chán. Trương Nguyên cùng Mục Chân Chân và vài người nữa đi về phía Thính Thiện Cư trước, sai Phùng Hồ đến phố Thành Hiền ngồi đợi khi nào có chiếc xe ngựa lớn, có tùy tùng theo hầu thì lập tức hồi báo. Thính Thiện Cư cách Quốc Tử Giám bên này một dặm đường, chắc là kịp.

Trương Nguyên đi đến Thính Thiện Cư, Tiêu Nhuận Sinh tò mò hỏi Trương Nguyên gặp Hình Công công có chuyện gì?

Trương Nguyên trầm nghĩ:

"Tam huynh thật nhanh, chuyện gì cũng biết cả".

Liền nói:

- Hình thái giám và Chung thái giám là bạn của nhau, tháng trước Chung thái giám đi ngang qua có mời đệ đến gặp Hình thái giám nên đệ nhận lời.

- Tam thiếu gia, Giới Tử thiếu gia, đến rồi, đến rồi.

Phùng Hồ chạy như bay đến, ở đằng xa đã nghe hô to.

Trương Nguyên, Trương Ngọc, Tiêu Nhuận Sinh liền đứng dậy nhanh chân chạy đến Quốc Tử Giám. Nam Kinh Lễ Bộ Thượng thư Lý Duy Trinh, kiệu vừa mới đến trước cửa, Lý Duy Trinh gọi Trương Nguyên và Tiêu Nhuận Sinh đến trước kiệu hỏi mấy câu. Hai người Ti Nghiệp Tổng Thì Miễn và Mao Giám Thừa còn có mấy vị tiến sĩ cũng đã ra ngoài cửa Hiền Môn nghênh đón.

Hai người Tổng Thì Miễn, Mao Giám Thừa thấy Trương Nguyên đứng trước kiệu Lý Thượng Thư trong lòng thấp thỏm không yên. Hai người Tổng, Mao không hiểu chuyện gì cả, thấy Đông Xưởng Thất phẩm chương ban xuất hiện mà tinh thần bất định, nhất là Mao Giám Thừa y lại chỉ là tên quan có vị trí thấp kém, bị Đông Xưởng chương ban đánh một bạt tai mà đã hoảng sợ suốt cả ngày, lúc này thấy Lý Thượng Thư đến. Y ra nghênh đón từ sớm, thấy Trương Nguyên đứng ở trước kiệu thì đã dự đoán được Lý Thượng Thư đến vì việc của Trương Nguyên. Lúc này Mao Giám Thừa cảm thấy bất an vô cùng, chính vì vậy y luôn quan sát sắc mặt của Tổng Ti Nghiệp. Ánh mắt của Tổng Ti Nghiệp trừng lên hung tợn nhìn y, gãi bước

lên chào Lý Thượng thư, trong lòng gã lúc này đang tức giận trách Mao Giám Thừa. Nếu lúc ấy bắt được Trương Nguyên mà y dùng hình thẩm vấn, chưa biết chừng Trương Nguyên sẽ nhận tội, vậy thì sẽ không bị động như hiện giờ.

Lý Duy Trinh nói thẳng:

- Hôm nay, Bản viện đến đây là vì việc của Trương Nguyên, vào nhà hết cả đi.

Đoàn người đi qua ba lần cửa hướng Di Luân đường bước vào, Trương Nguyên thấy Tống Thì Miễn và Mao Lưỡng Phong đang thì thầm với nhau, Mao Lưỡng Phong liên tục gật đầu. Trương Nguyên thầm nghĩ:

"Tên Mao Lưỡng Phong này bị ôn quan Tống Thì Miễn dùng làm vũ khí sử dụng, Tống Thì Miễn cho rằng bản thân mình có thể không phải chịu trách nhiệm gì sao!"

Lý Duy Trinh đi thẳng đến Quốc Tử Giám vào nha môn của Tế Tửu, ngồi vào vị trí của Cố Khởi Nguyên thường ngồi nói:

- Cố Tế Tửu ra ngoài rồi... Hôm nay bốn viện sẽ thay mặt Tế Tửu hỏi về vấn đề Trương Nguyên làm gì mà phạm vào môn quy, Tống Ti Nghiệp người có gì muốn nói không?

Tiếng nói của nàng cực kì dịu dàng, giọng nói của nàng khiến người nghe không thể chối từ được.

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 277

Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ (3)

Nam Kinh Quốc Tử Giám do Nam Kinh Lễ Bộ quản lý, Nam Kinh Lễ Bộ Thượng thư là quan nhị phẩm. Cho nên dù có Cố Tế Tửu trong này, thì Lý Thượng thư cũng chủ trì, quan ngũ phẩm Tổng Ti Nghiệp là gì mà có ý kiến. Trong lòng y thật sự rất sợ hãi, vì Lý Thượng Thư hỏi y với giọng điệu có chút châm chọc.

Trương Nguyên, Trương Ngạc, Tiêu Nhuận Sinh đứng dưới công đường. Các nha dịch mà Lý Duy Trinh mang đến chia làm hai hàng đứng hai bên. Quảng đường im lặng không một tiếng động, chỉ nghe vang vọng xa xa tiếng tiến sĩ đang giảng bài.

Lý Duy Trinh nhìn tên Mao Lưỡng Phong mặt mày tím ngắt liền nói:

- Mao Giám Thừa, người hãy nói ta nghe Trương Nguyên phạm môn quy nào?

" Bùm" một tiếng, Mao Lưỡng Phong quỳ khụy xuống, nói buồn bã:

- Thừa Lý viện trưởng, học trò Trương Nguyên không phục khi được dạy dỗ, làm nhục học quan, đánh giám sai, Lý Viện trưởng mời người xem xét.

Vừa nói xong tiếng " mời xem xét" liền có hai tên giám sai của Thăng Khiêm Thính vẻ mặt đau đớn đi đến quỳ gối xuống phía sau Mao Giám

Thừa, cúi đầu nói:

- Lý Viện trưởng, học trò Trương Nguyên dùng côn đánh tiểu nhân thế này đây.

Nói xong, y liền xé áo để lộ ra bả vai sưng đỏ, người kia kéo áo lên lộ cả áo lót, đường thắt lưng có một ngón bầm tím.

Trương Nguyên đánh hai giám sai, Lý Duy Trinh có nghe Tiêu Nhuận Sinh nói qua, liền quát:

- Bốn viện chưa hỏi các người, các người liền cởi áo ra, còn ra thể thống gì nữa!

Hai giám sai được Mao Giám Thừa chỉ bảo phải khóc lóc kể lễ, bây giờ nghe giọng điệu nghiêm khắc của Viện trưởng lập tức cảm như hến, quay đầu về phía Mao Giám Thừa để coi ám hiệu.

Lý Duy Trinh nói:

- Mao Giám Thừa, mau kể đầu đuôi mọi chuyện, không được sót một chi tiết nào.

Mao Giám Thừa Lưỡng Phong đã quỳ xuống, Lý Thượng thư không bảo y đứng lên vậy có nghĩa là y phải tiếp tục quỳ. Y bắt đầu kể Trương Nguyên nhiều lần phạm môn quy, tự tiện đổi phòng, lớn tiếng gây ồn áo ở Hội Soạn đường, đang nói y lại nghe Lý Thượng Thư quát:

- Việc này không phải Cố Tế Tửu đã xử lý rồi sao, cũng không tính là Trương Nguyên vi phạm môn quy cơ mà. Hay là người không phục quyết định ấy của Cố Tế Tửu?

Mao Lưỡng Phong cứng họng không nói nên lời.

Tống Thì Miễn đứng bên cạnh cảm thấy rất khó chịu, chuyện này rõ ràng Lý Duy Trinh thiên vị Trương Nguyên rồi. Mao Lưỡng Phong chỉ là một tên quan nhỏ, nhưng Lý Duy Trinh là quan nhị phẩm, quan ngũ phẩm như y thì làm gì được.

Lý Duy Trinh chậm giọng nói:

- Chỉ nói việc sáng nay, Trương Nguyên vi phạm quy định gì mà người muốn xử dụng gông xiềng với hắn?

Mao Lưỡng Phong lắp bắp, đành nói mỗi ngày Trương Nguyên đều đi bắn cung, gặp gỡ các tỳ nữ thường xuyên khiến các học trò khác hoang mang trong lòng, không yên tâm học hành, lại có kỹ nữ tới lui gặp gỡ, làm bại hoại phong cách học trò, có ảnh hưởng vô cùng lớn..

Lý Duy Trinh nói:

- Việc có Tỳ nữ đến trường bắn tìm Trương Nguyên, bốn viện đã biết, đó là Tiêu Thái Sử có viết lá thư phải gửi gấp cho Trương Nguyên nên sai nàng ta mang đến.

Chuyện thiên vị này đã quá rõ ràng, Tống Thì Miễn cuối cùng không nhịn được xen vào nói:

- Lý Viện trưởng, Trương Nguyên cùng tỳ nữ mấy ngày nay mỗi ngày đều đến trường bắn, không phải do Tiêu Thái Sử truyền thư tín gì cả, xin Lý Viện trưởng xem lại.

Lý Duy Trinh nói:

- Tỳ nữ kia đến trường bắn làm gì?

Tống Thì Miễn ra hiệu cho Mao Lưỡng Phong trả lời, Mao Lưỡng Phong mấy lần bị Lý Thượng thư quát lớn nên không dám nói bừa nữa,

đáp:

- Tỳ nữ kia mỗi ngày đến trường bắn từ sáng sớm để cùng Trương Nguyên và các học trò bắn tên.

Lý Duy Trinh hỏi:

- Ngoại trừ bắn tên còn làm gì nữa không?

Mao Lường Phong sảo quyết nói:

- Có làm chuyện gì hay không, ai có thể biết được, ty chức cũng không rõ lắm nhưng Trương Nguyên dung túng để tỳ nữ đến trường bắn, vào bên trong trường thì có ảnh hưởng không tốt.

Lý Duy Trinh hỏi:

- Luyện tập từ sáng sớm với Trương Nguyên còn có học trò nào không?

Mao Giám Thừa liền báo tên Nguyễn Đại Thành, học trò Diêu và học trò Ngu, còn có Lưu Cầu Vương tử, Lý Duy Trinh nói:

- Đợi ta gọi mấy người này đến hỏi xem có ảnh hưởng có gây hại gì không. Trước tiên nói về chuyện Trương Nguyên gặp kỹ nữ làm bại hoại phong cách học trò, có nhân chứng vật chứng gì không?

Mao Giám Thừa liền cho người áp giải Từ Tam của Tương Chân Quán đến. Khi Từ Tam đi ngang qua người của Trương Nguyên, Trương Nguyên hạ giọng nói:

- Từ Tam, ăn ngay nói thật không cần phải sợ.

Từ Tam quay đầu nhìn Trương Nguyên, đã bị giám sai đẩy lên công đường. Tên Từ Tam này liền kêu to oan uổng quá, nói hôm qua lúc chạng vạng đến Quốc Tử Giám tìm Trương Nguyên chưa kịp hiểu có chuyện gì đã

bị bắt nhốt lại. Lý Duy Trinh hỏi y tìm Trương Nguyên có chuyện gì, Từ Tam trả lời một cách chi tiết, Lý Duy Trinh liền hỏi Trương Nguyên:

- Trương Nguyên, cô gái gặp nạn kia vì sao lại đến cầu xin người giúp đỡ?

Trương Nguyên nói:

- Khi học trò ở Tùng Giang-Thanh Phố, Trần Mi Công ủy thác cho ba huynh đệ của học trò mang cô gái này cùng đến Nam Kinh. Quen biết nhau từ đó, sau này nàng ấy gặp nạn muốn học trò giúp đỡ đó là chuyện hợp tình hợp lý ạ. Khi Từ Tam đến Quốc Tử Giám tìm người thì Mao Giám Thừa lại bắt lại, đưa đến Thằng Khiên Thỉnh thẩm vấn, giam giữ người ta, điều không phải đang nhằm vào học trò sao?

Lý Duy Trinh nhìn Mao Lưỡng Phong, Mao Lưỡng Phong liền chối đây đây:

- Trương Nguyên nhiều lần phạm quy, nên bị quản chế là điều đương nhiên ạ.

Lý Duy Trinh cười lạnh một tiếng lập tức ra lệnh phóng thích Từ Tam, Từ Tam dập đầu đa tạ nhanh chóng lui bước ra ngoài. Công đường hiện giờ vắng lặng không một tiếng động, mặt Mao Giám Thừa từ màu tím chuyển sang màu đen, còn Tổng Ti Nghiệp sắc mặt tái nhợt như bụi bám dày.

Chợt có lính gác cửa báo lại, Nam Kinh Cẩm Y Vệ Bách Hộ Tất Tự Hào cầu kiến Lý Viện trưởng. Lý Duy Trinh sững sốt không biết Cẩm Y Vệ đến làm gì? Liền ra lệnh triệu kiến.

Một lát sau, Cẩm Y Vệ Bách Hộ Tất Tự Hào dẫn tám gã đội nón của quân sĩ Cẩm Y Vệ tiến vào. Tám người lính Cẩm Y Vệ đứng trước nhà, Bách Hộ Tất đứng phía trên, lúc y bước qua Trương Nguyên liền khẽ gật đầu một cái, khóe miệng cười nhếch lên. Y bước nhanh đến trước mặt Lý

Thượng thư quỳ đầu gối phải xuống chào theo nghi thức quân đội, cất giọng nói:

- Ty chức Cẩm Y Vệ Bách Hộ Tất Tự Hào phụng chỉ của Trương đại nhân mời Mao Giám Thừa ở Quốc Tử Giám đến để hỏi chuyện.

Tên Mao Lưỡng Phong nghe Tất Bách Hộ vừa nói xong, thân hình sợ tới mức phát run luôn miệng nói:

- Lý Viện Trưởng, ty chức luôn cần cù, không phạm lỗi gì quá đáng, xin Viện trưởng nói giúp cho ty chức một tiếng.

Tất Bách Hộ thản nhiên nói:

- Tại hạ chỉ nói phụng mệnh mời Mao Giám Thừa đi trả lời vài câu hỏi của Trương chỉ huy thôi mà, Mao Giám Thừa có gì chột dạ mà hoảng sợ vậy, ngài biết chuyện gì sao?

Người hiện tại đang nắm giữ chức vụ chỉ huy Cẩm Y Vệ ở Nam Kinh là Trương Khả Đại. Giữ chức Phó tổng binh kiêm Nam Kinh Cẩm y Vệ Chương Đường là quan nhị phẩm cùng cấp với Nam Kinh Lễ Bộ Thượng thư nên Lý Duy Trinh có phần kiêng nể nhưng cũng nên hỏi một chút xem là chuyện gì là điều tất yếu:

- Tất Bách Hộ, Trương Chương Đường cho gọi Mao Giám Thừa có chuyện gì không?

Tất Bách Hộ chấp tay trước ngực nói:

- Ty chức không biết, Trương chỉ huy chỉ ra lệnh mời Mao Giám Thừa đến hỏi chuyện, nếu Mao Giám Thừa có tội thì sẽ cho người tra hỏi để thẩm vấn, Cẩm Y Vệ không dám tự tiện.

Tất Bách Hộ vừa nói xong, Lý Duy Trinh không có lý do gì để ngăn cản cả. Cẩm Y Vệ Chương Đường mà gọi một bát quan thì chuyện này cũng bình thường. Hơn nữa, Lý Duy Trinh không có ý che chở cho Mao Giám Thừa nên nói:

- Mao Giám Thừa, nếu Trương Chương Đường có chuyện muốn hỏi người, thì người đi theo Tất Bách Hộ đi.

Nếu sáng hôm ấy, Đông Xưởng Chương ban xuất hiện thì Mao Giám Thừa không đến mức bị Cẩm y Vệ gọi đến để sợ mất hồn mất vía như thế này. Hiện trong lòng y biết rõ Đông Xưởng Chương ban kia và Trương Nguyên có liên quan với nhau. Nếu y biết chuyện này có liên quan đến Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng Chương ban thì có cho gan trời y cũng không dám giúp đỡ Tổng Ti Nghiệp trị Trương Nguyên, y phải làm sao bây giờ?

Mao Giám Thừa vẫn đang quỳ trên mặt đất không đứng lên, lúc này y nhìn quanh tìm cứu tinh, y nhìn Tổng Ti Nghiệp cầu cứu, Tổng Ti Nghiệp lại nhìn đi nơi khác. Mao Lương Phong trong lòng sợ hãi kêu lên:

- Tổng Ti Nghiệp, Tổng đại nhân, mau cứu ti chức, mau cứu ti chức.

Tổng Thì Miễn không dự đoán được mọi chuyện diễn biến theo hướng này. Gã tưởng có thể dẫm nát cục đá không ngờ lại bị ngọn núi đè bẹp. Nam Kinh Bộ Lễ, Nam Kinh Cẩm Y Vệ, hai người này gã hoàn toàn không thể chống lại được. Hiện giờ gã muốn nhanh chóng thoát khỏi vụ này, nhìn về mặt Mao Giám Thừa đang quỳ gối hướng về phía gã cầu cứu, gã liền lùi ra sau vài bước nói:

- Mao Giám Thừa, hãy đi theo Tất Bách Hộ, đi sớm về sớm.

Mao Lương Phong cũng không phải là một tên khờ, y để Tổng Thì Miễn lợi dụng mình làm vũ khí trị Trương Nguyên không chỉ vì nịnh nọt mà còn để được Tổng Thì Miễn đề bạt, hay có sự ưu đãi nào khác đối với y. Bây giờ nghe Tổng Thì Miễn nói như vậy, y đã biết sự trông đợi của y không có

một chút hy vọng nào cả. Tống Thì Miễn không nỗ lực để cứu y thì thôi lại còn muốn Cầm Y Vệ lột da y, y liền kêu to:

- Tống đại nhân, chuyện này không thể để một mình ty chức gánh vác được. Người muốn lấy cớ đui học Trương Nguyên là Tống đại nhân mà, ty chức làm việc này do Tống đại nhân ra lệnh cả. Bây giờ đại nhân không đoái hoài gì đến ty chức cả, khiến ty chức thất vọng vô cùng.

aracter: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 278

Đào Diệp Độ (1)

Mặt của Tống Thì Miễn càng tái hơn, kêu lên đầy giận giữ:

- Mao Lưỡng Phong, người biết vu khống cho cấp trên, phải bị tội gì!

Mao Lưỡng Phong lúc này không nghĩ được nhiều như vậy. Y không muốn một mình mình bị Cẩm Y Vệ đưa đi, muốn có thêm bạn để tăng dũng khí, y kêu lên:

- Tống đại nhân, đại nhân vì Đồng Huyền tể mà báo thù. Ty chức cùng Trương Nguyên không thù không oán nếu Tống đại nhân không sai khiến, ty chức tội gì làm chuyện ác như này chứ!

Tống Thì Miễn toát mồ hôi trán, xoay người hướng Lý Duy Trinh chấp tay nói:

- Lý Thượng Thư, tên Mao Lưỡng Phong này bị tâm thần rồi, hay giam y lại, cho gọi thầy thuốc khám và chữa bệnh cho y?

Tống Thì Miễn đang dùng biện pháp cuối cùng cứu Mao Lưỡng Phong nhưng Mao Lưỡng Phong lại không hiểu ý. Mặc kệ Tống Thì Miễn, y bò dưới chân Trương Nguyên chấp hai tay lạy:

- Trương giám sinh, Trương Công tử, là Mao Lưỡng Phong có mắt mà không trông thấy quý nhân, mạo phạm đến Trương Công tử, xin Công tử vì ty chức mà nói đỡ cho vài câu.

Chỉ trong một ngày, lúc sáng thì Mao Giám Thừa giận dỗi đòi đuổi học hẳn, còn giờ đây lại quỳ lạy cầu xin hẳn tha thứ. Trương Nguyên không cảm thấy vui về gì cả, chẳng qua là càng cảm thấy chán ghét, hẳn lùi ra sau một bước, đứng bên cạnh Trương Ngạc xoay người lại khề nói với Mao Giám Thừa:

- Tên quan xấu xa này, mau cút đi, nếu không ta đá ngươi chết liền đó!

Mao Lưỡng Phong ngạc nhiên.

Trương Nguyên cố nhin cười, nói:

- Mao Giám Thừa làm gì có bộ dáng như vậy, tại hạ bất quá chỉ là một học trò làm sao dám mạo phạm. Cầm Y Vệ Trương đại nhân mời Mao Giám Thừa đến hỏi chuyện, không biết chừng đó là chuyện tốt thì sao, Tất đại nhân, nói vậy có đúng không?

Tất Bách Hộ cười ha hả nói:

- Cầm Y Vệ chuyên trị kẻ phá rối kỉ cương, xem thường phép nước, kẻ gian nịnh nghe tên Cầm Y Vệ trong lòng đều sợ hãi, nếu là người trung nghĩa, dù có gặp quan cao nhất của Cầm Y Vệ thì có gì mà hoảng sợ? Mao Giám Thừa, mau đi theo ta.

Hai tráng sĩ của Cầm Y Vệ tiến đến kéo Mao Lưỡng Phong, Tất Bách Hộ hướng Lý Duy Trinh thi lễ, xoay người bước đi. Tên Mao Giám Thừa bị mang đi giầy dựa kêu lên đau đớn.

Chuyện Mao Lưỡng Phong bị người của Cầm Y Vệ mang đi, Lý Duy Trinh cho rằng chuyện này không liên quan đến Trương Nguyên, chỉ cho là trùng hợp mà thôi. Đứng trước mặt Tất Bách Hộ tên Mao Giám Thừa làm trò hề như vậy khiến Lễ Bộ Thượng Thư Lý Duy Trinh vô cùng tức giận, lạnh lùng nhìn Tống Thì Miễn nói:

- Tổng đại nhân, chuyện của Trương Nguyên ngài muốn xử lý thế nào?

Mồ hôi chảy đầm đìa trên trán của Tống Thì Miễn, gã khom người nói:

- Mọi việc do Lý Viện Trưởng chỉ bảo.

Lý Duy Trinh khẽ hừ lên một tiếng, không trách phạt thẳng thừng Tống Thì Miễn, dù sao gã cũng là quan ngũ phẩm, phải giữ cho gã chút thể diện. Sau này nếu gã không sửa chữa thì sẽ trách tội không làm tròn bốn phận sau, nói:

- Chuyện ở trong trường này không được nhắc lại nữa, đợi đến khi Cố Tế Tửu trở về xử lý sau, Trương Nguyên sẽ tiếp tục học ở đây không được gây khó dễ cho hần.

Nói "không được làm khó dễ cho hần", giống như cho Tống Thì Miễn một cái tát vào mặt. Tống Thì Miễn nóng hết cả mặt nén giận nói:

- Vâng.

Trương Nguyên nói:

- Thưa Lý Viện Trưởng cùng Tống Ti Nghiệp hôm nay học trò thấy tinh thần không tốt, muốn nghỉ ngơi vài ngày ra ngoài thư giãn một chút.

Lý Duy Trinh gật đầu nói:

- Cũng tốt, đợi Cố Tế Tửu trở về người hãy quay lại học.

Lý Duy Trinh đứng dậy bước xuống gọi Trương Nguyên đến một bên cửa khuyên Trương Nguyên cố gắng học hành, không nên để chuyện này ảnh hưởng đến học hành. Trương Nguyên tất nhiên sẽ nói cố gắng học tập để đền đáp công ơn của Lý Viện Trưởng.

Lý Duy Trinh nói với Tiêu Nhuận Sinh:

- Lão phu tuổi đã già, hôm nay không đến Đạm Viên bái kiến lệnh tôn được, mong công tử chuyển lời đến lệnh tôn chuyện của Trương Nguyên đã giải quyết xong, mong lệnh tôn không nên lo lắng.

Tiêu Nhuận Sinh thay mặt phụ thân tạ ơn Lý Viện Trưởng, đứng ngoài cửa lớn cung kính tiễn Lý Viện Trưởng lên kiệu, nhìn Trương Nguyên nói:

- Trương Giới Tử, hãy cùng đi với huynh đến Đạm Viên đi, gia phụ còn có chuyện nói với đệ.

Trương Nguyên nói:

- Vâng.

Nhìn Trương Ngạc nói:

- Tam huynh, chúng ta cùng đi chứ?

Trương Ngạc nói:

- Đương nhiên rồi.

Nhìn vào khoảng không y nói:

- Giới Tử, cô nương Vương Vi đang gặp nạn, đệ không đi cứu giúp sao?

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh thật thông minh, không có chuyện gì huynh không biết.

Tiêu Nhuận Sinh cười nói:

- Danh kỹ gặp nạn không khác danh sĩ nghèo túng, đương nhiên là phải giúp nhau rồi.

Mục Chân Chân, Vũ Lăng, Lai Phúc, Phùng Hồ đều đang đợi ở bên ngoài Quốc Tử Giám. Nhìn thấy kiệu của Lý Thượng Thư rời đi mới chạy đến hỏi thăm, lúc này lại nhìn thấy Mao Giám Thừa bị bắt đi nên cực kỳ phẫn chấn.

Khi mọi người đang nói chuyện, Trương Đại tay cầm "Xuất cung nhập kính bài" đi ra. Trương Đại còn chưa biết cảnh tượng xảy ở Di Luân đường vừa nãy. Y ra ngoài là muốn tìm xem Trương Nguyên đang ở đâu, hỏi ra mới biết chuyện này Tiêu Thái Sử và Lý Thượng Thư đã ra mặt, những phiền toái đã giải quyết xong, nên rất vui mừng. Ba huynh đệ cùng Tiêu Nhuận Sinh đến Đạm Viên.

Ở Đạm Viên, Trương Nguyên đang bẩm báo lại mọi chuyện ở Di Luân đường cho Tiêu lão sư nghe. Hắn nói đến đoạn Mao Lương Phong và Tống Ti Nghiệp một người bị mang đi trị tội, một người chối bỏ tội lỗi bảo mình không dính dáng đến chuyện này khiến Tiêu lão sư vé râu mỉm cười, nói một câu:

- Ý thế hiệp đáp người, như đám mây che lấp mặt trời không bao lâu phải lộ ra thôi.

Lại nói:

- Bọn nhãi nhép này không biết lượng sức. Tên Mao Giám Thừa bị bắt đi cũng đúng lúc thật, không biết y bị tội gì mà bị Cẩm Y Vệ bắt đi, tên Tống Ti Nghiệp lúc này cũng không còn mặt mũi nào nữa.

Tiêu Nhuận Sinh nhìn Trương Nguyên mỉm cười không nói gì, nhưng trong lòng y khẳng định Cẩm Y Vệ Bách Hộ kia xuất hiện có liên quan đến Trương Nguyên.

Tiêu lão sư nhìn anh em Trương thị nói:

- Có lẽ các trò không biết, tên Tống Ti Nghiệp này bày mưu cố ý để Cố Tế Tửu rời Quốc Tử Giám một ngày, có ý muốn làm chủ Quốc Tử Giám, tên này thật đáng giận.

Trương Ngạc nói:

- Gã làm sao xứng với vị trí đó.

Tiêu Nhuận Sinh cười nói:

- Yến Khách nói đúng, làm Tế Tửu ở Quốc Tử Giám học vấn phải rộng, phải là người có phẩm chất đạo đức cao mới có thể đảm nhiệm. Tên Tống Ti Nghiệp này luôn sai khiến Mao Giám Thừa hãm hại Giới Tử, gã chẳng những không thông minh mà còn không có đạo đức, làm sao có thể chủ trì Quốc Tử Giám mà giáo dục các chư sinh được, đúng là ảo tưởng!

Tiêu Nhuận Sinh khoát tay nói:

- Mọi chuyện cũng ổn cả rồi, hãy bỏ chúng qua một bên ai đúng ai sai cũng đã rõ.

Nói xong y nhìn ra cửa, lúc này đã vào nửa buổi chiều rồi liền quay sang ba huynh đệ của Trương Nguyên nói:

- Ba huynh đệ ở lại đây dùng cơm chiều luôn nhé.

Trương Ngạc nóng lòng muốn đi U Lan Quán vội hỏi:

- Tiêu Nhuận Sinh, Giới Tử hôm nay bị hoảng sợ nên tinh thần không tốt, vẫn bồi muốn đặt một bàn tiệc để an ủi hẳn.

Tiêu Nhuận Sinh cười nói:

- Trương Nguyên đâu đến nỗi nào, không lẽ hấn nhát gan vậy sao?

Trương Nguyên cười không nói gì cả.

Tiêu Nhuận Sinh hướng phụ thân nói:

- Ba huynh đệ Trương Tông Tử từ khi gia nhập Quốc Tử Giám đến nay vốn chưa có một ngày thỏa mái đoàn tụ với nhau, phụ thân hãy cho phép những chàng trai trẻ này tùy ý chút nha.

Tiêu lão sư gật đầu nói:

-Thì tùy các con thôi, còn trẻ tuổi chớ nên uống nhiều rượu. Trương Nguyên, con nhiều ngày rồi chưa rời Quốc Tử Giám, tối con đến đây giúp lão phu sửa lại "Quốc triều hiến chính lục".

Trương Nguyên đáp:

- Vâng.

Bên ngoài Đạm Viên, Ba huynh đệ Trương thị cùng Tiêu Nhuận Sinh nói lời từ biệt. Mục Chân Chân, Vũ Lăng, Lai Phúc, Phùng Hồ, Năng Trụ, Minh Yên, Phúc Nhi tổng cộng mười người đi theo con đường nhỏ hướng cầu Thông Tế mà đi. Hoàng hôn buông xuống, lúc này không mượn được thuyền nên họ đi bộ đến khu phố ước chừng khoảng hơn hai dặm đường. Ba huynh đệ vừa đi vừa nói chuyện về Quốc Tử Giám, Trương Ngạc nói:

- Mao Giám Thừa sợ đến nỗi sắp tè ra quần rồi, còn tên ôn quan kia cũng không thể thoát tội được. Người của Cẩm Y Vệ sẽ điều tra ra thôi, quan lại chân chính của Đại Minh triều chắc cũng không nhiều lắm.

Trương Đại quát:

- Tam đệ, chớ nói năng xằng bậy.

Trương Ngạc bĩu môi nói:

- Bắt tên Mao ôn quan kia chưa nguôi giận được còn phải bắt tên đầu sỏ Tống Thì Miễn kia nữa, tên này không thể bỏ qua được. Giới Tử đệ mau nghĩ cách đi.

Trương Nguyên nói:

- Tống Ti Nghiệp đại nhân đang đảm nhiệm chức quan ngũ phẩm, đệ chỉ là một học trò nào dám vuốt râu hùm.

Trương Ngạc cười nói:

- Giới Tử đệ đừng giả vờ nữa, chuyện này đệ sớm ghi hận trong lòng rồi, chắc chắn...

Trương Nguyên không muốn nói chuyện này với Tam huynh nữa, vội vàng nói tránh đi:

- Tam huynh, thúc thúc có viết cho Tông Tử Đại huynh bức thư mà, đưa cho Đại huynh đi.

Trương Ngạc nói:

- Thư ta để ở Thính Thiện Cư rồi, không mang đến đây. Thư của đại huynh ta đã đọc qua rồi, bên trong có hai phong thư một phong là của tổ phụ, một phong là của Đại bá phụ, không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ là dạy bảo chúng ta vài lời thôi.

Trương Đại trợn mắt nhìn:

- Tam đệ, sao đệ có thể tự tiện đọc thư của ta!

Trương Ngạc nói:

- Chuyện này có gì đâu, quân tử có gì phải dấu diếm đâu, tổ phụ cùng mẫu thân viết thư cho đệ huynh cũng đọc đấy thôi.

Trương Đại bất đắc dĩ quay lại dặn người hầu phía sau, nói:

- Sau này có thư của ta, nhất định phải giao tận tay cho ta đấy.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 278

Chương 278: Đào Diệp Độ (2)

Những người hầu đồng loạt hô:

- Dạ!

Mục Chân Chân mím môi, híp mắt nhìn thiếu gia nhà mình, thiếu gia đang nhìn nàng cười cười.

Trương Ngạc cũng không quan tâm nói:

- Tháng trước đệ có viết thư về nhà, có sai người trong nhà ra Kính Phường dặn thợ làm hai trăm kính cận thị, một trăm kính quang lộc đưa đến Kim Lăng. Không biết khi nào có thể đưa đến, Quốc Tử Giám có rất nhiều học trò đặt mua với đệ rồi.

Trương Nguyên cười nói:

- Tam huynh có thể đẩy mạnh tiêu thụ, tốt lắm! Cuối năm chúng ta về quê, Kính Phường kia cũng có thể mở rộng với quy mô lớn hơn.

Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Đúng, Kính Phường kia cũng nên có một cái tên, hay gọi là Hàn Xã Kính Phường có được không?

Trương Nguyên nói:

- Vậy cũng được, dù sao cũng là người đọc sách kinh doanh, vừa có Hàn Xã Thư Cục lại vừa có Hàn Xã Kính Phường cũng không có gì ngạc nhiên cả.

Thầm nghĩ " Ta rời khỏi Thanh Phố cũng đã ba tháng, không biết tỷ tỷ, tỷ phu, cửa hàng vải, Hàn Xã Thư Cục mà Dương Thạch Hương thành lập thế nào rồi? Lần trước ta cùng Tông Dực Thiện biên tập và lựa chọn vải tập văn bát cổ chắc cũng có thể chứng dụng được rồi chứ? Phùng Mộng Long viết được mấy cuốn " Dụ thể minh ngôn" (khuyên bảo người đời hiểu rõ đạo lý) rồi?

Ba huynh đệ cười cười nói nói đi đến Đào Diệp Độ (bến đò Đào Diệp), mưa đã bắt đầu rơi tí tách, Đào Diệp Độ là một danh lam thắng cảnh của Kim Lăng. Nghe truyền lại rằng Đông Tấn Vương Hiến Chi thường đến đây đón tiếp thiếp Đào Diệp, sau này gọi là Đào Diệp Độ. Trương Nguyên không hiểu rõ vì sao Đào Diệp lại hay qua lại trên sông Tần Hoài, hay lúc đầu nàng ấy là ca kỹ của Tần Hoài?

Bên kia bờ còn thuyền, Trương Nguyên sai Lai Phúc gọi to "Thuyền ơi", mọi người bọn họ đến trú mưa dưới đình, đình này gọi là " Đào Diệp Độ Đình", đình có câu đối: "Tế liễu giáp ngân sinh, đào hoa độ khẩu hồng"

Trương Đại nói:

- Chu Mặc Nông có nói ở Đào Diệp Độ có trà của Mẫn Vấn Thủy rất ngon, Vương Tu Vi cũng hết sức khen ngợi Mẫn Vấn Thủy. Huynh đến Kim Lăng gần ba tháng, mỗi ngày chỉ ăn chút đồ ăn ở Quốc Tử Giám, khi đưa vào đầu lưỡi lại muốn nhả ra, kiểu này không được, huynh muốn cáo ốm ra ngoài hưởng thụ mấy ngày, trong ngày mai sẽ tìm hiểu Mẫn Vấn Thủy.

Trương Ngạc cười nói:

- Đại huynh, lúc đầu huynh còn lo lắng ta ở trong trường không chịu nổi, bây giờ nhìn xem ai không chịu nổi?

Trương Đại mỉm cười nói:

- Trong vòng ba ngày mà đệ đi ra ngoài đến hai lần, không ai quản đệ.

Vũ Lăng kêu lên:

- Thiếu gia, dò đến rồi.

Có một con đò nhỏ dài tầm hai trượng từ từ lướt qua, cập vào bến Đào Diệp Độ, có vài hành khách rời thuyền, bên này cũng có một lão già mặc áo xám, râu tóc như tuyết, lão già chống gậy lên thuyền. Mười người bọn Trương Nguyên cũng lên thuyền, chiếc thuyền rất đơn sơ, không có chỗ ngồi chỉ có thể đứng, cũng may chưa đến thời gian uống hết chén trà nhỏ đò đã sang đến bờ bên kia rồi. Trên bờ sông mưa phùn nên rất trơn, lão già áo vải râu tóc như tuyết cũng lên bờ, cùng lúc ấy Trương Đại đứng bên cạnh có ý muốn đưa tay dẫn lão già này lên bờ, không ngờ Trương Đại bị lão đẩy ra nói:

- Không cần phải giúp đỡ, kẻ hèn này chỉ mới năm mươi, thân thể còn kiện tráng chán.

Nói xong chống trượng bước nhanh về phía Nam.

Trương Ngạc trợn mắt nói:

- Lão già này thật không biết phân biệt mà, lão nói thân thể lão còn kiện tráng sao phải chống trượng kia, tóc thì trắng phau, ta tưởng đã tám mươi rồi cơ đấy, già rồi bày đặt tráng kiện thật là buồn cười.

Trương Đại, Trương Nguyên cười rộ.

Trương Nguyên nói:

- Thiếu niên tóc trắng cũng có đấy chứ!

Vũ Lăng nói:

- Lão nhân này hình như đi đến Cự Viện đấy.

Trương Nguyên nói:

- Thảo nào không chịu nhận mình già, thì ra là đi đến Cự Viện.

Trương Đại, Trương Nguyên cười to, những người hầu cũng cười không dứt, tất cả cùng đi theo lão nhân đầu bạc đang hướng phía Cự Viện đi đến.

Lão nhân đầu bạc thấy đám người Trương Nguyên đi theo y, giọng nói cũng không giống người Kim Lăng, không biết lai lịch nơi đâu không khỏi có chút hoang mang. Tay cầm cây trượng mây chống xuống đất cố gắng đi thật nhanh, đám người Trương Ngạc lại cười ngả nghiêng một trận.

Đi đến Tương Chân Quán ẩn mình dưới rừng mai trúc, thấy cửa viện đang đóng chặt. Vũ Lăng tiến đến gõ cửa nhưng không nghe tiếng động gì cả, Vũ Lăng liền lớn tiếng kêu cửa, lại thấy lão nhân đầu bạc quay trở lại đứng ở dưới gốc cây ngô đồng nhìn bọn họ.

Cánh cửa mở hé hé, Tiết Đồng thò đầu ra quan sát, nhìn thấy bọn họ liền vui vẻ nói:

- Hóa ra là ba vị Trương tướng công, mau mời vào, mời vào.

Lão đầu bạc kia tay cầm cây trượng mây đập sột soạt lớn tiếng nói:

- Tiết Đồng, Vi Cô nhà ngươi sao lại đến đây ở?

Tiết Đồng ngược mắt lên nhìn, thì ra là Vãn lão vội nói:

- Mời Vãn lão vào chơi.

Trương Nguyên và Trương Đại bước qua cửa chính, nhìn nhau thầm nghĩ:

- Hóa ra lão nhân đầu bạc đó là Mẫn Vãn Thủy, đối diện mà không nhận ra còn cười châm biếm.

Lại nghe lão đầu bạc Mẫn Vãn Thủy nói:

- Ta không vào đâu, nhiều ngày rồi không thấy Vi Cô đến bến uống trà, nên cố ý đến hỏi thăm thôi, không có chuyện gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi.

Liền xoay người quay về.

Tiết Đồng chạy đến giữ gậy mây của Mẫn Vãn Thủy lại nói:

- Vãn lão, Vi Cô nhà con phải trú nạn bên Tương Chân Quán này nên không qua chỗ Vãn lão uống trà được, vừa rồi còn nhắc đến Vãn lão đấy, Vãn lão mau theo cháu vào nhà. Ba vị này là Trương tướng công, đến đây để giúp đỡ cho tiểu thư nhà cháu đấy.

Một tay cầm trượng mây, một tay dắt Mẫn Vãn Thủy kéo vào trong viện.

Trương Đại chấp tay nói:

- Vãn lão, tại hạ là Trương Đại Trương Tông Tử ở Sơn Âm, đã từng nghe Chu Mục Nông khen ngợi về trà đạo của Vãn lão, hôm nay được diện kiến Vãn lão thật là không có gì vui sướng bằng.

Trà nghệ của Mẫn Vãn Thủy rất tinh xảo nên thường có nhiều người đến nhà thưởng thức trà, hầu hết đều là danh sĩ phong nhã. Thật ra, hầu hết bọn họ không hiểu gì về trà đạo cả chỉ là học đòi làm sang thôi. Tuy vậy

Mẫn Vấn Thủy không lấy vậy làm phiền lòng, nên khi nghe Trương Đại nói vậy thản nhiên nói:

- Công tử không nên tin những lời đồn nhảm, lão phu chỉ là một nông dân bình thường, chỉ biết nấu chút trà đẳng để giải nhiệt không biết trà đạo là gì cả.

Lúc này Vương Vi và tỷ muội Lý Tuyết Y, Lý Khấu Nhi ra nghênh đón. Vương Vi nhìn thấy Trương Nguyên lại nhớ đến chuyện mình phát cáu trên hồ Huyền Vũ thật xấu hổ, mặt liền đỏ lên nên nói:

- Vương Vi xin chào ba vị Trương tướng công.

Nàng vén áo lên thi lễ, đi qua dìu Mẫn Vấn Thủy nói:

- Vấn lão đến đây thật đúng lúc, mấy ngày nay chưa được uống trà của Vấn lão trong lòng không thỏa mái chút nào.

Trong lúc nói chuyện đôi mắt đẹp của nàng luôn hướng về phía Trương Nguyên.

Lý Tuyết Y cười nói riu rít chào hỏi ba huynh đệ Trương Nguyên, mời vào nhà, còn lão Mẫn Vấn Thủy được Vương Vi dìu đi. Nàng ấy dìu đi thì được, lão cũng không nói thân thể mình còn kiện tráng không cần dìu dắt nữa. Trương Đại cười thầm trong lòng, lại lo lắng sợ Trương Ngạc nói châm chọc Mẫn Vấn Thủy. Không thấy Trương Ngạc lên tiếng, chỉ thấy y nhìn chăm chăm vào Lý Tuyết Y. Lúc trước thấy Vương Vi, Trương Ngạc không đến nỗi thất lễ như vậy, nói về xinh đẹp thanh nhã Vương Vi hơn Lý Tuyết Y, tuy nhiên Lý Tuyết Y lại dịu dàng quyến rũ hơn một chút.

Lý Khấu Nhi hỏi Tiết Đồng vị nào là Trương Giới Tử, Tiết Đồng liền chỉ cho nàng xem. Lý Khấu Nhi nhìn cảm thấy thất vọng nói:

- Ta cứ nghĩ vị Công tử kia phải khôi ngô tuấn tú, lỗi lạc lắm chứ, không hiểu vì sao Vi Cô lại để ý đến tên Trương Giới Tử này?

- Không thể nào.

Tiết Đồng vì nữ lang nhà mình mà giải thích:

- Không phải đâu, con vẹt ngu ngốc kia kêu linh tinh đấy. Lúc trước khi ta bắt được con vẹt ngu ngốc đó thì nó chỉ biết kêu tha mạng thôi.

Lý Khấu Nhi cười nhếch môi, khinh thường nói:

- Người thì biết chuyện gì, chỉ lo chơi bắn ná cao su thôi, suy nghĩ của Vi Cô ta hiểu rất rõ. Nàng ta rất thích Trương Giới Tử. Ta cứ tưởng Vi Cô nhà cậu tính tình cao ngạo thì sẽ thích một người ưu tú hơn chứ.

Nói xong, nàng khe khẽ thở dài, nàng tất nhiên nhận thấy Trương Giới Tử chỉ là một người bình thường thôi, lòng hiếu kì của nàng có chút bị sỉ nhục.

Trương Nguyên không biết bị Lý Khấu Nhi bình luận sau lưng, hẳn cùng với Đại huynh Trương Đại, Tam huynh Trương Ngạc đi theo Lý Tuyết Y và Vương Vi vào trong Tương Chân Quán. Vào trong quán, bọn họ nhìn thấy một nam tử hán có chòm râu đẹp đứng ở trước nhà, dường như thấy ba huynh đệ hẳn nên nhanh chân bước đến.

Trời đã bắt đầu tối, đèn được thắp lên, ánh sáng chiếu vào những hạt mưa đang rơi trên những cây ngô đồng, những cành lá trúc, ánh sáng mờ ảo không giống như cảnh thật. Trương Nguyên đã đọc rất nhiều truyện Liêu Trai, cảnh này nhìn rất quen, nhưng phía trước nhà còn có một nam tử có chòm râu rất đẹp đang đứng đấy, đây là người thật hay là một tình huống trong Liêu Trai?

Wong Vi giới thiệu:

- Đây là ba vị Trương tướng công, còn vị này chính là Huy Châu danh sĩ
Uông Nhiên Minh tiên sinh.

Trương Đại chấp tay thi lễ nói:

- Tại hạ là Trương Đại Trương Tông Tử ở Sơn Âm.

Trương Ngạc, Trương Nguyên cũng lần lượt tự giới thiệu danh tính,
Uông Nhữ Khiêm chấp tay đáp lễ. Bỗng nghe sau nhà có tiếng thanh thót
vang dội:

- Xin chào Vi Cô tìm quân cờ, xin chào Vi Cô tìm quân cờ.

LẪNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 279

Lý Bạch, Đỗ Phủ cũng khen ta

Vương Vi xấu hổ vô cùng, nàng vốn định bảo Tiết Đồng mang con Hắc Vũ Bát Ca kia về U Lan Quán, nhưng nàng không nghĩ Trương Nguyên đến đây nhanh vậy. Mới đây nàng bị Lý Khấu Nhi giễu cợt, lúc này lại nghe con Hắc Vũ Bát Ca lớn tiếng kêu những gì đã học vẹt được, chẳng khác nào phơi bày nội tâm của nàng cho mọi người biết nên nàng xấu hổ vô cùng, miễn cưỡng nói:

- Con Bát Ca kia lại gây ồn ào nữa rồi, Vãn lão mời vào, ba vị Trương tướng công mời vào.

Trương Ngạc cười lên một tiếng " Haaa", con vẹt Bát Ca làm sao mà tự biết nói như thế được, Trương Ngạc biết rõ ràng là nó học vẹt, cười nói:

- Chim này sao có thể nói một câu dài đến như vậy, xin chào Vi Cô tìm quân cờ.

Trương Ngạc liên tưởng không tệ liền nói ngay:

- Không phải tìm quân cờ, có phải là xin chào Vi Cô tìm Trương Giới Tử không?

Mặt Vi Cô đỏ bừng bừng, Trương Ngạc biết mình đoán đúng nên cười to nói:

- Vương Tu Vi cùng ba huynh đệ chúng ta lên thuyền đi xa, lại chỉ yêu thương đệ đệ Trương Giới Tử của ta, thực làm ta vô cùng ghen tỵ đấy.

Vương Vi mặt đỏ đến mang tai, sảng giọng nói:

- Yến Khách tướng công, chớ nên nói năng lung tung.

Uông Nhữ Khiêm đang nhìn Trương Nguyên từ trên xuống dưới, chấp tay nói:

- Vị này chính là người đã làm cho Hoa Đình Đồng Hàn Lâm thân bại danh liệt Trương Giới Tử đấy ư?

Trương Nguyên nghe giọng điệu của vị Huy Châu danh sỹ này có điểm không bình thường, nói:

- Tại hạ thì có tài cán gì mà khiến cho Đồng Hàn Lâm thân bại danh liệt chứ. Tại hạ vừa ở Đạm Viên nghe Tiêu Thái Sử nói một câu rất hay: “ý thế hiệp đáp người, như áng mây che lấp mặt trời, không bao lâu ánh sáng mặt trời sẽ lộ ra”, nếu Đồng Hàn Lâm là người hiền sỹ trong sạch thì dù có bị phỉ báng cũng nên tự hiểu.. Mây làm sao che khuất mặt trời, Uông tiên sinh nghĩ có đúng không?

Uông Nhữ Khiêm trong lòng cười lạnh, gật đầu nói:

- Trương Công tử nói rất đúng, mây bay làm sao có thể che lấp mặt trời.

Vương Vi cảm thấy không ổn... Nàng biết Uông Nhữ Khiêm và Đồng Huyền Tể có giao tình rất tốt. Nàng thấy lúc này y đang nhìn Trương Nguyên như châm chọc khiêu khích, vội hỏi:

- Uông tiên sinh, Vương Vi mời Giới Tử tướng công đến là có chuyện muốn nhờ, các vị không nên nói chuyện khác... Hãy nghĩ ra biện pháp giúp tiểu nữ vượt qua cửa ải khó khăn này, mời vào trong an tọa.

Trương Nguyên nghe Vương Vi nói vậy trong lòng cảm thấy không vui, hóa ra tên Ôn Ngữ Khiêm này cũng được Vương Vi mời đến giúp. Nếu Vương Vi có thể mời được Huy Châu đại danh sĩ giúp nàng hóa giải phiền toái thì còn mời Trương Nguyên đến làm gì. Nhìn vào mặt của đại danh sĩ Huy Châu liền nói:

- Tu Vi cô nương đã có Ôn tiên sinh tương trợ... Vậy không cần tại hạ cố gắng sức lực rồi, chúng ta nên cáo từ, Đại huynh, Tam huynh chúng ta đi thôi.

Không phải Trương Nguyên giận dỗi gì mà hẳn cảm thấy Vương Vi đã có người trợ giúp thì hẳn sẽ không nhúng tay vào. Hẳn không có nhiều thời giờ rồi đến vậy.

Lập tức hai hàng nước mắt Vương Vi rơi lã chã, nàng bật thốt lên:

- Huynh, huynh còn nói với Tuyết Y tỷ tỷ rằng mình không phải là người hẹp hòi.

Lời nói vừa thốt ra liền cảm thấy mình nói sai rồi, sợ Trương Nguyên hiểu lầm mình, trong lòng vừa tức vừa vội. Nàng cảm thấy trước mặt Trương Nguyên nàng như đàn độn, pháp phòng không yên, luôn háo hức như muốn thổ lộ.

Lý Tuyết Y vội nói:

- Giới Tử tướng công. Tu Vi tạm lánh nạn ở chỗ ta, cả ngày pháp phòng lo sợ, sợ tên Tôn thất bị phế truất kia lại đến quấy rầy. Giới Tử tướng công nhất định phải giúp đỡ nàng ấy, vị này là Ôn tiên sinh cũng mới vừa đến sau giờ ngọ, trước khi đến đây không biết Tu Vi gặp nạn này.

Tuyết Y đã sớm nhận ra Trương Ngạc có chút mê muội đối với mình, liền năn nỉ Trương Ngạc:

- Yến Khách tướng công.

Lời nói nhẹ nhàng uyển chuyển.

Nếu bình thường gặp chuyện như thế này, Trương Ngạc sẽ cảm giận la hét, giận dữ bỏ đi. Nhưng lúc này y như bị Lý Tuyết Y hút hồn bởi ánh mắt đa tình, giọng nói mềm mại của nàng khiến cho kẻ ăn chơi trác táng như y cũng mê đắm như điên như dại. Y căn bản là không chú ý gì đến giọng điệu mà Uông Nhữ Khiêm dùng để nói với Trương Nguyên, làm cho Trương Nguyên không vui, mà khuyên Trương Nguyên:

- Giới Tử, đệ là nam tử hán đại trượng phu sao lại hơn thua với nàng Vương Vi yếu đuối được, nàng ấy gặp nhiều phiền toái lắm rồi nên mới nhờ đệ giúp đỡ, chuyện này đâu có gì kỳ lạ, chẳng lẽ phải van xin Trương Giới Tử đệ mới hài lòng sao.

Trương Nguyên không còn gì để nói, nhìn Tam huynh đang “lấy tay bắt cá”, lắc đầu cười nói:

- Tuyết Y cô nương thật lợi hại, chỉ với ánh mắt và vài lời nói đã khiến cho Tam huynh của ta thủ phục dưới chân, huynh đệ nhà mình cũng bán rẻ luôn.

Trương Ngạc kêu lên:

- Nói bậy, Huynh bán đứng đệ khi nào, ta hoàn toàn vì đệ và Vương Tu Vi thôi.

- Trương Công Tử nổi tiếng với việc Đảo Đông đã đến, Tu Vi cô nương có chuyện gì phiền toái cũng có thể dễ dàng giải quyết rồi, tại hạ ở lại cũng chỉ là diễn viên quần chúng thôi, tại hạ sẽ mở mắt ngóng chờ xem Trương Công Tử đấu với bọn đạo chích kia như thế nào.

Uông Nhữ Khiêm thấy Lý Tuyết Y khẩn cầu Trương Nguyên, Vương Vi cũng nước mắt lưng tròng. Xem ra Trương Nguyên là vị cứu tinh lớn rồi, thật khó chịu, y muốn mượn chuyện này nạp Vương Vi làm tiểu thiếp mang về Tân An, đây có thể là tình yêu chấn động Kim Lăng. Nào ngờ đâu Trương Nguyên lại chọc vào phá đám, hơn nữa nhìn thần thái biểu lộ của Vương Vi đúng là nàng có tình ý với Trương Nguyên. Nghĩ lại chuyện Trương Nguyên làm ô nhục Đồng Hàn Lâm người mà y luôn tôn kính, Uông Nhữ Khiêm lại tức giận cho nên không kìm nổi mà châm chọc.

Wương Vi, Lý Tuyết Y nghe Uông Nhữ Khiêm nói chuyện một cách kỳ quái như vậy đều rất kinh ngạc, hai nàng ngơ ngác nhìn nhau.

Trương Ngạc lúc này đã rút hồn từ người Lý Tuyết Y về cả giận nói:

- Uông đại danh sĩ, sao lại nói chuyện có vẻ châm chọc khiêu khích như vậy?

Uông Nhữ Khiêm thản nhiên nói:

- Không dám.

Trương Nguyên nói:

- Uông tiên sinh cho rằng hậu duệ của Tề Vương là bọn đạo chích ư, Uông tiên sinh có dám đứng đối mặt với hậu duệ của Tề Vương mà nói như vậy không?

Giọng điệu bình tĩnh, lời lẽ vô cùng sắc bén.

Uông Nhữ Khiêm nói:

- Người mà Vương Vi cô nương mời đến giúp nàng giải nạn là Trương Công Tử chứ không phải tại hạ.

Đây chính là đối luận điểm thành ngụy biện, Trương Nguyên cười lạnh hỏi:

- Ông tiên sinh có từng được Đồng Hàn Lâm khen ngợi không?

Ông Nhữ Khiêm có thể làm thơ viết thành sách, lại đi đó đây nhiều, mấy năm trước được Đồng Kỳ Xương khen ngợi. Đồng Kỳ Xương khen Ông Nhữ Khiêm hành văn thanh tao điều này làm cho tiếng tăm của Ông Nhữ Khiêm lan truyền khắp nơi. Từ đó con cháu Huy Châu mới có thể cùng nhân vật nổi tiếng ở Giang Nam kết giao. Chính vì vậy, Ông Nhữ Khiêm rất cảm kích Đồng Kỳ Xương, mà thanh danh của Đồng Kỳ Xương bị Trương Nguyên hủy hoại, vô tình cũng làm cho thanh danh của Ông Nhữ Khiêm bị tổn hại, lúc này y đang dồn nén cơn giận xuống.

Nghe Trương Nguyên hỏi như vậy, Ông Nhữ Khiêm cũng không khiêm tốn nữa, tự hào nói:

- Ông mỗi thi văn từng được Viên Thạch Công, Chung Bá Kính tán thưởng, thi họa được Đồng Hàn Lâm khích lệ. Tuy không dám gọi là cao siêu nhưng so với một số người sử dụng văn bát cổ thì cao minh hơn một chút.

Ý muốn khiêu khích đã quá rõ ràng, làm sao có thể lùi bước. Trương Nguyên tuy chưa làm thơ bao giờ nhưng từng đọc qua bài thơ "Đàm nghệ lục" của Chung Thư tiên sinh, người này có ảnh hưởng vô cùng lớn, về quan điểm cũng như khả năng nhận định và xem xét vấn đề Ông Nhữ Khiêm không thể bì kịp. Y chỉ có thể lấy ý tưởng từ ba nhà thơ lớn ở Thủ Giang như Ngô Vĩ Nghiệp, Cung Đình Tư hoặc là Thanh Mặc Cung chấp nối thành thơ. Y không nói đến điều này sợ Ông Nhữ Khiêm bức bối. Con người học hành để có tri thức, tri thức có trong đầu mà lại không sử dụng, lại lấy ý thơ của người đi trước thật chẳng ra làm sao.

Trương Nguyên nói:

- Uông tiên sinh nếu tự tin như vậy thì hôm nay tại hạ xin được cùng người luận thơ, xem ai là người cao minh hơn?

Nói xong, đi nhanh lên phòng, Mẫn Vấn Thủy đã vào nhà từ trước, giờ đang nhắm mắt tĩnh dưỡng, chuyện của Trương Nguyên và Uông Nhữ Khiêm lão không có hứng thú.

Bàn tiệc đã dọn ra, ánh đèn lung linh sáng rực, Trương Ngạc nói:

- Tu Vi cô nương, cô nợ ba huynh đệ chúng tôi một bàn tiệc rượu, bàn rượu này hãy để cho Uông đại danh sĩ, chúng tôi không muốn ngồi cùng y. Y được Đồng Kỳ Xương khen ngợi đấy, cả người đầy mùi hôi thối.

Lại nói:

- À, Uông đại danh sĩ cho ta hỏi xú, người tốn mấy ngàn lượng bạc để nhờ Đồng Kỳ Xương khen người một câu?

Uông Nhữ Khiêm cả giận nói:

- Trương thị ở Sơn Âm cũng được coi là Trâm anh Thế gia, con cháu nhà làm quan mà không có đức hạnh vậy sao?

Trương Nguyên nói:

- Đức hạnh hay không, không phải để cho Uông tiên sinh bình luận ở đây, hãy bớt nói nhảm đi, xin mời luận thơ.

Thấy ba huynh đệ Trương thị cùng Uông Nhữ Khiêm xảy ra tranh chấp, Lý Tuyết Y và Vương Vi thật không muốn chút nào nhưng không dám khuyên can, đều muốn Uông Nhữ Khiêm biết điều rút lui. Tên Uông Nhữ Khiêm này chỉ muốn nhân cơ hội mang Vương Vi về Tân An, điều này làm Vương Vi cảm thấy không vui.

Ông Nhữ Khiêm luôn tự cao về tài năng của mình, tuy rằng biết Trương Nguyên là Tiểu tam nguyên ở Thiệu Hưng, làm văn bát cổ rất giỏi, nhưng luận về thơ thì thiếu niên Trương Nguyên này tuổi chỉ đôi mươi có thể làm được gì, cho nên y nói:

- Là làm thơ phú hay là ngâm vịnh những bài thơ cổ từ xưa, cho người chọn muốn làm thế nào cũng được.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 280

Giá họa đại danh sĩ (1)

Trường Nguyên nói:

- Ngâm tụng thơ cổ hay là làm thơ phú đều không cần thiết. Ta với người không làm thơ mà chỉ luận thơ thôi. Người nói người được Viên Trung Lang khen ngợi, vậy chúng ta lấy thơ bảy chữ của Công An và Cánh Lăng để luận đề, xem kiến thức của ai cao minh hơn, nhờ Vương Vi cô nương làm trọng tài, được chứ?

Trong lòng Vương Vi rất xúc động, nàng rất thích nghe Trương Nguyên bình luận thơ của các học giả nổi tiếng, liền hỏi Uông Nhữ Khiêm:

- Uông tiên sinh?

Uông Nhữ Khiêm cười nói:

- Luận thơ thì luận thơ, Tu Vi cô nương không thiên vị là tốt rồi.

Trương Nguyên nói ngay:

- Huy Châu danh sĩ Uông tiên sinh nói vậy không đúng rồi. Vương Tu Vi cũng là một nhà thơ có tiếng, lại là người rất phóng khoáng công bằng, sao người lại nhắc nhở nàng không nên thiên vị, không nên lấy dạ tiểu nhân mà so lòng quân tử!

Uông Nhữ Khiêm đỏ mặt nói:

- Bớt nói nhảm đi, mời luận thơ.

Trương Đại cười lạnh nói:

- Coi thường người khác như vậy cũng biết được cách làm thơ? Cũng tầm thường thôi. Người nói Viên Thạch Công đã từng khen người nhưng người đã qua đời rồi, cái này gọi là chết nên không có đối chứng.

Trương Ngạc cười to:

- Đúng đúng đúng, Lý Thái Bạch, Đỗ Tử Mỹ cũng đã từng khen Trương Yến Khách ta làm thơ xuất chúng, hay tuyệt, không tin xin mời Uông danh sĩ cứ đi hỏi họ xem.

Trương Nguyên nói chuyện còn khách khí một chút nhưng Trương Đại, Trương Ngạc tính cách còn trẻ con nên nói ra từ nào cũng đều là châm chọc Uông Nhữ Khiêm. Uông Nhữ Khiêm then quá nên giận dữ, đứng dậy nói:

- Cuối cùng nơi đây là luận thơ hay chửi bóng chửi gió như những người đàn bà đánh đá, hay là vô cớ gây rối?

Đúng lúc này, chợt nghe ngoài cửa có tiếng đập cửa "Bang bang", có người la to:

- Ta thấy con tiện tỳ kia ở trong Tương Chân Quán, mau giao con tiện tỳ trộm đồ của Thái tổ Hoàng đế ra đây, hôm nay nếu không giao ra, ta sẽ đi báo quan.

Tiếng rầm, rầm, rầm vẫn vang dội ở cửa.

Lúc này Uông Nhữ Khiêm đang giận dữ muốn rời khỏi Tương Chân Quán, lại nghe tiếng đập phá cửa, tiếng quát mắng liền dừng bước đứng lại, nghiêng đầu nhìn Trương Nguyên, cười lạnh nói:

- Vương Vi cô nương mời được vị cứu tinh lớn đến đây, lúc này nên ra ngoài cửa đấu trí so đũa khí với kẻ ác ở ngoài cửa, sẽ vui hơn nhiều khi luận thơ đấy, ha ha.

- Ông tiên sinh, người có vẻ vui sướng khi người khác gặp họa!

Vương Vi nổi giận đùng đùng, nàng và Ông Nhữ Khiêm quen biết nhau ở Tây Hồ, cảm thấy Ông Nhữ Khiêm là người lịch sự nhã nhặn nên nghĩ rằng y là một danh sĩ có khí phách. Nào ngờ, hôm nay bị ba huynh đệ Trương Nguyên chọc giận một chút liền lộ ra bộ mặt xấu xa bỉ ổi mà nàng chưa thấy được, thế mới biết lòng người thật nham hiểm.

Danh sĩ Huy Châu Ông Nhữ Khiêm bị nữ lang Vương Vi trực tiếp chỉ trích. Y giận dữ, không còn để ý đến phong độ, thẳng tay chỉ chỗ, mắng mỏ Vương Vi:

- Ta là danh sĩ phong lưu, tao nhã, không thô tục như những người tiểu thương, không dùng sự thấp hèn để đối đãi với người. Người tưởng mình là tài nữ được vạn người mê sao? Người cho rằng người theo Trần Kế Nho, Đàm Hữu Hạ học vẽ tranh, học làm thơ thì thân phận người sẽ đổi khác ư. Người đừng quên, người xuất thân là ca kỹ, chỉ là con tiện tỳ mua vui cho người khác!

Tên Ông Nhữ Khiêm này đã quên mình cũng chỉ là con cháu thương tịch, thuộc một trong bốn loại người thấp hèn, lại tự cho mình là người cao thượng, nhưng thực tế lại giống như một đứa trẻ không cam lòng khi bị một nữ tử mắng.

Ông Nhữ Khiêm nghĩ Vương Vi bị nhục mạ một cách thậm tệ như vậy, nàng sẽ hoảng hốt, sẽ tự ti mà rơi lệ nhưng ngược lại nàng rất trầm tĩnh. Lần trước ở hồ Huyền Vũ nàng nghĩ Trương Nguyên cố ý nhục mạ mình, nên nàng rất kích động, vì Trương Nguyên là người nàng thích. Còn Ông

Nhữ Khiêm chỉ làm cho Vương Vi kết luận một chuyện: Cái gọi danh sĩ, phong nhã chỉ là cái áo khoác dùng để che giấu con người xấu xa mà thôi!

Trương Ngạc đứng bật lên định mắng Uông Nhữ Khiêm nhưng Trương Nguyên ngăn lại nói:

- Tam huynh không nên chấp nhất một người như y, hãy để y cho đệ...

Nói rồi Trương Nguyên xoay người nhìn thẳng Uông Nhữ Khiêm hỏi:

-Uông tiên sinh không cảm thấy mình rất xấu xa sao? Người dùng thân phận cao thấp để mắng chửi một cô gái, người không biết như vậy là hèn kém lắm sao? Đúng vậy, con người sinh ra giàu nghèo thế nào đã được định đoạt cả rồi, không phải mình muốn là được. Nhưng những chuyện này chỉ là mặt ngoài của con người, không phải giàu có mà ti tiện chính là nghèo hèn về phẩm chất sao? Uông tiên sinh tự xưng là danh sĩ mà không biết câu nói của dân chúng hằng ngày "Mỗi người đều có thể vì thánh hiền". Cho dù là người buôn bán nhỏ, hay là kỹ nữ, nô lệ thì cũng không đáng khinh bằng người, người mang danh là một danh sĩ nhưng lại tỏ ra vui sướng khi thấy họ gặp họa, người không thấy đó là một việc đáng khinh sao?

Cô nàng Vương Vi nước mắt tuôn tràn mi, hai mắt nàng đầm lệ, thần trí lảo đảo, đột nhiên quỳ xuống đất hướng phía Trương Nguyên thi lễ. Sau đó, nàng liền đứng dậy thật nhanh, gương mặt tỏa sáng, từ giờ phút này nàng không nhìn Trương Nguyên bằng ánh mắt bất đồng nữa.

Uông Nhữ Khiêm cũng cười lạnh nói:

- Hay, chỉ vài lời nói đã khiến cho danh kỹ phải quỳ xuống mà bái lạy, ta thật sự khâm phục, thật sự khâm phục!

Sau khi châm biếm hai câu, y lại hỏi:

- Nếu Trương Công Tử cho rằng người buôn bán nhỏ, kỹ nữ, nô lệ đều có vị thế cao thì ngài cần gì phải khổ luyện đọc bát cổ, cần gì nóng vội tiến thân lên làm quan, không phải ngài cũng mong đạt công danh phú quý sao, cầu tài trí hơn người đấy sao, cần gì mà ngài làm bộ làm tịch giả vờ nói như thế!

Trương Nguyên thân nhiên nói:

- Yến tước an tri hồng học chi chí. (chí lớn của chim khổng tước An Tri)
Khi nói câu này, có một loại cảm giác cô độc đột nhiên nảy lên trong suy nghĩ. Con đường phía trước thật mê mông, luôn tồn tại những gian nan mà nhất định hẳn sẽ phải trải qua. Trong khi những người bên cạnh hẳn đuổi theo cuộc sống phồn hoa, sống không mục đích. Những người giống như Ưng Nhữ Khiêm khiêu khích châm chọc hẳn không ít, có lẽ trên đời này ai cũng say chỉ có mình hẳn tỉnh nên cảm giác thật cô độc.

Phía trước viện, tiếng chửi bậy càng lúc càng nhiều hơn, Ưng Nhữ Khiêm đùa cợt nói:

- Trương Công Tử có chí lớn như vậy, trước tiên người hãy đuổi những kẻ ác kia đi, Trương Công Tử có thể nói về cái đạo của kẻ thánh hiền với bọn chúng, có lẽ khi nghe được bọn chúng sẽ hoàn toàn hối cải, vui mừng tán thưởng, dập đầu bái lạy cũng nên.

Trương Nguyên cười lạnh một tiếng nói:

- Để rồi xem.

Nhìn Lý Tuyết Y nói:

- Tụ tập hết tất cả các người hầu lại, mang gậy gộc chờ hiệu lệnh của ta.

Lý Tuyết Y biết Trương Nguyên và Nam Kinh Thủ Bị Hình Thái giám có mối giao tình, có Trương Nguyên ra mặt, muốn đánh vậy cứ đánh nên ra

lệnh người hầu đi tìm gậy gộc.

Mục Chân Chân đi theo thiếu gia không nói nửa lời còn Phùng Hồ, Năng Trụ đều kêu ầm lên:

- Chúng ta cũng tìm côn bông gậy gộc đi, lấy loại thật to và dài í.

Tiết Đồng nhanh nhay nói:

- Giới Tử tướng công, đệ có thể dùng cung bắn bọn họ không?

Trương Nguyên biết Tiết Đồng tuy nhỏ tuổi nhưng có chút võ nghệ, bắn cung rất chính xác nên nói:

- Cứ việc đánh chỉ cần không đánh mù mắt là được.

Tiết Đồng mừng rỡ, nhìn thoáng qua Vi Cô, Vi Cô cũng không phản đối.

Uông Nhữ Khiêm phát ra âm thanh "Xuy xuy" rồi cười khẩy nói:

- Hóa ra là cậy mạnh đánh nhau, ta còn tưởng Trương Công Tử có kế gì hay có thể đẩy lùi quân địch chứ!

Trương Ngạc cả giận nói:

- Uông Nhiên Minh, người là đồ hèn hạ, chỉ lo cho cuộc sống phóng túng của người mà thôi. Đã vậy khi người ta gặp họa người còn châm chọc khiêu khích, ta cảnh cáo người, người còn nói nhăng nói cuội ta sẽ đánh người trước đó.

Vừa nghe tam thiếu gia nói như vậy, Phùng Hồ và Năng Trụ hai tay nắm chặt côn, trừng mắt nhìn Uông Nhữ Khiêm. Chỉ cần tam thiếu gia ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ xông lên đánh liền.

Uông Nhữ Khiêm bên người chỉ có hai người hầu và một đồng tử. Sợ anh em Trương thị người đông thế mạnh nên y không tiếp tục nhiều chuyện nữa. Y chỉ cười lạnh, hậm hực bước vào nhà ra lệnh cho nô bộc chuẩn bị rời khỏi đây.

Trương Nguyên nói:

- Uông tiên sinh không nên gấp gáp, nhờ bị kẻ ác ngộ thương thì không tốt đâu.

Hắn chấp tay hỏi:

- Xin Uông tiên sinh cho tại hạ được biết danh hiệu được không?

Uông Nhữ Khiêm thấy Trương Nguyên hình như có ý tốt, liền đáp lễ nói:

- Tại hạ Tân An Uông Nhữ Khiêm, tự Nhiên Minh, hiệu Tây Hồ Ngư Ẩn.

Vừa nói xong trong lòng y có chút đắc ý, nghĩ Trương Nguyên dù sao cũng không dám đắc tội với chính mình.

Không ngờ Trương Nguyên lại không hề để ý gì đến Uông Nhữ Khiêm, thấy sáu tên người làm nam của Trương Chân Quán đã đến đầy đủ. Bên này bọn họ có Năng Trụ, Phùng Hồ bốn người tổng cộng được mười người, à còn có Tiết Đồng. Tiết Đồng mang một cây cung vải bố ở trên tường viện, chuẩn bị bắn tên nào phá cửa xông vào.

Trương Nguyên vung tay nói:

- Đi theo ta, cứ việc đánh, ta Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm đang tìm hoa hỏi liễu, người nào dám đến quấy rầy, đều bắn đánh cho ta.

Trương Đại, Trương Ngạc thoát đầu đều sững sốt, sau đó liền cười ha hả dẫn người hầu ra trước viện kêu to:

- Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm ở đây.

Tên Uông Nhữ Khiêm kia vừa vội vừa giận, luôn miệng nói:

- Thật buồn cười, buồn cười quá. Trương Giới Tử người thật hèn hạ, mới vừa rồi còn nói đạo thánh hiền, vừa chớp mắt liền hãm hại ta, đồ đệ tiện vô sỉ! Vô sỉ!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 280

Giá họa đại danh sĩ (2)

Vũ Lăng đi phía sau, quay đầu lại mắng:

- Người mới là kẻ đê tiện, kẻ nhát gan, đồ rùa đen rút đầu!

Uông Nhữ Khiêm thấy không làm gì được huynh đệ Trương Nguyên, liền cười lạnh nói với Lý Tuyết Y:

- Trương thị huynh đệ gọi đây là hỗ trợ sao? Ha ha, bọn chúng mượn tên của ta đánh người, nghĩ có thể vu cáo hãm hại ta sao? Không được đâu. Ta về Tân An, huynh đệ Trương thị đánh người rồi trở về Quốc Tử Giám. Những tên hậu duệ của Tề Vương đồng ý bỏ qua như thế ư, chúng sẽ gây phiền phức cho các người, các người gặp đại họa đến nơi rồi!

Lý Tuyết Y nghe Uông Nhữ Khiêm nói cũng rất có lý, liền có chút bận tâm, đôi mi thanh tú của nàng nhú lại nhìn Vương Vi nói:

- Tu Vi, hay khuyên Trương Nguyên không cần đánh người nữa có được không?

Wương Vi nói:

- Tỷ tỷ yên tâm, Giới Tử không phải là người chỉ biết nhìn trước mà không ngó sau đâu, nếu hãn đồng ý giúp ta nhất định sẽ giúp tới cùng, cho dù có gặp phiền toái gì cũng không lùi bước để chúng ta bị ức hiếp đâu.

Uông Nhữ Khiêm làm vẻ hết giận nói:

- Tu Vi cô nương, cô thật sự là hồng nhan tri kỉ của hần, tốt lắm, tốt lắm, đúng là mỗi mắt mong chờ.

Cảnh chiều hôm thâm trầm, mai trúc sum suê tươi tốt, Tiết Đồng tay cầm cung đứng trên thang ở cạnh tường, một tay dè cành trúc thăm dò xem trước sân có bao nhiêu kẻ đầu gấu đang đập cửa, hận đến mức ngứa cả răng muốn lấy cung bắn cho chúng một phát, quay đầu lại thấy nhóm người Trương tướng công đã đến, lúc này người hầu hô lớn:

- Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm ở đây.

Nhìn thấy một đám người cầm côn bồng trong tay đi ra, Tiết Đồng rút cục cũng không nhẫn nại nổi nữa, lấy ra một viên đá nhỏ nhằm thẳng bắn "Băng" một tiếng trúng ngay đầu của một tên đầu gấu.

Kẻ đầu gấu kia chỉ cảm thấy đầu đau nhức, choáng váng một lát, đưa tay lên sờ thử, đưa ra thấy có máu tươi chảy ra, vừa sợ vừa giận kêu to lên:

- Ai đánh ta? Ai dám đánh ông nội các người?

Một tiếng "Băng" lại vang lên, một hòn đá rơi từ trên rơi xuống trúng ngay mu bàn tay trái của tên đầu gấu hung hăng kia. Y đau đến nỗi vừa nhảy vừa xoa vừa kêu oai oái.

Liền có một tên giận dữ kêu lên:

- Phán thật rồi, bọn kỹ nữ các người mà dám đánh hậu duệ hoàng thất bọn ta ư.

Gã chưa nói hết một câu, cửa sân đột nhiên mở ra, một vài thanh niên trai tráng từ trong vọt ra tay cầm côn bồng vừa đánh tới tấp vừa hô to:

- Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm ở đây, Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm ở đây...

Chỉ trong chốc lát, mười mấy tên rãnh rỗi kia toàn bộ bị đánh ngã nhào trên mặt đất. Năng Trụ, Phùng Hồ cùng vài người còn lại kêu to:

- Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm ở đây.

Trương Nguyên cùng mấy người đi ra, Trương Ngạc lớn tiếng nói:

- Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm ở đây, mà các người còn dám đến gây chuyện, thật sự là không biết sống chết, đánh chết bọn chúng, đánh chết cho ta.

Năng Trụ, Phùng Hồ và vài người không khách khí, tay cầm côn đánh kêu " Lốp bốp, cách cách", đánh đến khi bọn chúng kêu lên cầu xin tha thứ.

Trương Nguyên nói:

- Các người hãy nói rõ danh tính, để đưa lên cho quan trên xử theo pháp luật.

Phùng Hồ, Năng Trụ cả hai liền mang gậy đến hỏi tên. Những kẻ này rất tự hào về tên thật của mình, chúng là hậu duệ Hoàng thất mà lại. Chúng đi không đổi danh, ngồi không đổi họ, một người trong bọn chúng nói:

- Chu An Khôn.

- Chu Lão Hâm.

- Chu Đại Quân.

- Chu Do Giáo.

- Chu Hậu Chiếu.

Con cháu của Chu Nguyên Chương là những người cuối cùng trong ngũ hành bộ thủ đây. Lấy năm sinh làm tên gọi, giống như Vĩnh Lạc đế Chu Lệ, chữ Lệ trong chữ Mộc sẽ mang chữ Hỏa. Ví như trong một thế hệ, họ Chu sinh ra hơn mười vạn người, nếu muốn làm như vậy thì việc đặt tên sẽ vô cùng khó khăn vì Ngũ Hành bộ thủ không có nhiều chữ như vậy, tất nhiên sẽ không được lặp lại nếu không sẽ phạm húy. Còn nếu đặt tên mà không có trong Ngũ Hành bộ thủ kia, Mà Tề Vương lại bị phế thì con cháu đời sau sẽ không thuộc sự quản lý của Tông nhân phủ, danh tính sẽ không được ghi trong gia phả của Hoàng đế " Thiên Hoàng ngọc điệp". Nếu không có ai giúp bọn chúng tạo ra tên chữ trong Ngũ Hành thì hậu duệ của Tề vương sẽ bị lập tên, phạm húy ngay.

Trương Nguyên nghe tên " Chu Đại Quân, Chu Do Giáo, Chu Hậu Chiếu", nên hỏi để xác nhận lại:

- Hóa ra là hậu duệ của tôn thất à, thật là thất kính thất kính quá, thật là đánh sai rồi, người không biết không có tội đúng không, xin mời các vị đi đi ạ.

Nói xong hắt phất tay, một đám người rất nhanh lui về Tương Chân quán đóng cửa trước lại.

Mười mấy hậu duệ của phế Vương ngơ ngác nhìn nhau, sau đó đồng loạt giận dữ. Bọn họ bị đánh người nào người nấy mặt mũi bầm dập, người dính đầy bùn đất không lẽ chỉ nói " Người không biết không có tội" rồi đuổi đi là xong sao. Những tên thủ hạ của Huy Châu danh sĩ Uông Nhữ Khiêm thật ác. Nhất thời họ không dám gõ cửa quấy rầy, nhưng lúc này bọn chúng phân ra hai người ở lại canh chừng, những người còn lại đi triệu tập thêm đồng bọn, mang gậy gộc côn bổng đến.

Tám tên đầu gấu này vừa đi vừa xoa mặt nhăn nhó, chịu đựng sự đau đớn vô cùng rời khỏi Cự Viện. Hai người khác ẩn núp ở chỗ tối canh giữ cửa chính của Tương Chân quán. Thời gian không quá một canh giờ, liền

thấy cửa lớn mở ra có bốn người nghiêng ngả lão đảo bước ra, trong viện có người lớn giọng tiễn khách nói:

- Uông Nhữ Khiêm tiên sinh, tạm biệt, tạm biệt. Tối nay ánh trăng rất đẹp, Uông tiên sinh là Huy Châu danh sĩ ngại gì không nói lớn mà đi, Uông tiên sinh ngày mai lại đến nha.

Hai tên giữ nhiệm vụ ở lại này thăm nghĩ:

- Đánh chúng ta rồi muốn đi sao, không dễ dàng vậy đâu.

Sau khi Uông Nhữ Khiêm vừa bước ra khỏi cửa, cửa lớn “rầm” một tiếng, nhanh chóng đóng lại phía sau y, tiếng động làm rơi vài chiếc lá cây dính lên chiếc khăn trên đầu y.

Trời bắt đầu tối, xa xa có ánh trăng chiếu rọi rất đẹp, trong Cự Viện ánh đèn sáng chói tỏa ra thật huy hoàng rực rỡ như ban ngày. Bắt đầu từ Võ Định Kiều, đến Sao Khố Nhai thì kết thúc, giống như một con rồng lửa uốn lượn chiếu sáng cả trời đất. Buổi tối chính là thời điểm sông Tần Hoài phồn hoa nhộn nhịp đông người qua lại nhất. Họ tụ họp qua lại trên dòng sông thâu đêm suốt sáng trò chuyện rì rầm không khi nào là yên tĩnh cả.

Tuy nhiên lúc này Uông Nhữ Khiêm không còn lòng dạ nào suy nghĩ đến chuyện vui chơi hưởng lạc nữa, bốn người chủ tớ bọn họ vừa bị đuổi ra khỏi Tương Chân Quán điều đầu tiên y sợ chính là bị đánh. Uông Nhữ Khiêm đưa ánh mắt nhìn qua nhìn lại, nhưng vô cùng may mắn bọn hậu duệ của Tề Vương đều đi cả, lúc này liền ba chân bốn cẳng hướng Võ Định Kiều chạy tới. Y có thuyền đang neo đậu ở đó, lúc này đang hy vọng được mau chóng rời khỏi chỗ thị phi này. Tên tiểu tử Trương Nguyên kia thật thâm độc, đánh người lại lấy danh nghĩa của y mà đánh. Nhưng trong đêm tối không thể nào giải bày được. Thế lực của Hậu duệ Tề Vương lại không nhỏ, sau này sợ không thể nào đến Kim Lăng được.

Y vô cùng vui mừng khi chủ tứ bốn người thuận lợi đến được chỗ chiếc thuyền ở sông Võ Định Kiều. Uông Nhữ Khiêm thở phào nhẹ nhõm, y rửa mặt, đốt tùy tùng pha trà, y uống vào lấy lại tinh thần để bình tĩnh hơn. Y còn nghĩ nên làm thế nào để trả thù anh em Trương thị, nhất là Trương Nguyên và cả con tiện tỳ Vương Vi kia nữa, dám đối mặt chỉ trích y, thù này không báo y thề không phải là quân tử nữa.

Ngồi thuyền rời Võ Định Kiều, xuôi theo dòng nước, chậm rãi đi tới đối diện trường thi, nhìn thấy trên bờ phải trường thi có vài ánh đèn dầu thừa thốt. Khu kiến trúc khổng lồ vắng vẻ không một tiếng động, bên bờ tả ngạn Cự Viện đèn đuốc sáng trưng chiếu đến cùng với tiếng đàn du dương sôi nổi, có rất nhiều du khách dạo chơi ở thuyền hoa Tần Hoài trên bờ hồ này. Thuyền nàng Trung Mỹ Cơ diễm lệ cùng chiếc quạt tròn và mái tóc búi nghiêng nàng đang ngồi trên thuyền thổi tiêu hoặc đánh đàn để thu hút khách.

Uông Nhữ Khiêm quyết định đêm nay sẽ tìm một Mỹ Cơ trên thuyền hoa, sẽ cùng nàng thức suốt đêm nay để chính mình được an ủi. Vì thế y ra lệnh cho thuyền chèo ghé sát một phòng gần bờ sông, vừa lúc ấy có người kêu lên:

- Huy Châu đại danh sĩ Uông Nhữ Khiêm có thể ở trên thuyền này?

Uông Nhữ Khiêm tự hào cảm thấy “danh tính của ta đúng là không nhỏ”, đang hăng giọng định trả lời đột nhiên y cảnh giác, ra lệnh cho người chèo thuyền không được lên tiếng. Y nhướn người ra phía trái cửa buồng nhìn lên bờ, chỉ thấy trên bờ một đám người cao thấp đứng tụ lại một đám. Y liền có cảm giác không ổn vội vàng ra lệnh cho người chèo thuyền mau chèo nhanh rời khỏi bờ.

Trên bờ nghe một tiếng quát mắng:

- Chính là chiếc thuyền kia!

- Đúng vậy, chúng ta nhanh theo chân tên cầu tặc họ Uông kia đến cùng, phải đánh chết y.

- Phải đánh tên cầu tặc...

Vừa dứt lời, ngói, gạch đá bay như mưa tới thuyền của y, Uông Nhữ Khiêm vội vàng ra lệnh người hầu nhanh tay đóng cửa khoang thuyền lại nhưng không kịp, cũng có vài cục đá bay vào khoang thuyền trong đó một cục rơi ngay vào trán y, lập tức máu tươi phun ra. Uông Nhữ Khiêm vội vàng nằm xuống, vừa để người hầu băng bó, vừa ra lệnh cho người chèo thuyền hô to:

- Người đánh các người chính là Trương Nguyên ở Sơn Âm còn Huy Châu Uông Nhữ Khiêm ta không liên quan gì cả.

❖ Tử người thật hèn hạ, mới vừa rồi còn nói đạo thánh hiền, vừa chớp mắt liền hãm hại ta, đồ đệ tiện vô sĩ! Vô sĩ!

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 281

Điều hổ ly sơn

Lúc này trên bờ Hậu duệ của Tề Vương đang hỗn loạn kêu gào, không ai nghe thấy lời biện bạch của người trên thuyền cả, chỉ chú ý chọi đá sao để trúng vào thuyền, có người kêu to:

- Mau tìm một chiếc thuyền đuổi theo mau, đánh tên cầu tặc kia tới tở rồi kéo lên báo quan.

Những tên hậu duệ Tề Vương ở phố Kim Lăng đã quen hoành hành ngang ngược, hiện tại chúng tụ tập hơn mười người nhất định phải ra sức đánh bằng được Uông Nhữ Khiêm để hả giận. Nên chúng đuổi theo không ngừng nghỉ, có vài tên lưu manh liền cưỡng ép cướp một thuyền hoa, dùng gậy gộc côn bổng dọa người chèo thuyền phải theo kịp thuyền phía trước.

Uông Nhữ Khiêm sắc mặt biến đổi, vô cùng hoảng sợ, khàn giọng nói:

- Mau chèo thuyền, mau lên, mau!

Ba người trên thuyền biết tình thế nguy cấp nên liều mạng chèo thuyền hướng sông Đào Diệp Độ chạy đến. Lúc này trên sông Tần Hoài có nhiều du thuyền qua lại, ba người chèo thuyền phải hết sức chú ý nếu không sẽ chạm vào thuyền khác. Thuyền những tên hậu duệ của Phế Vương kia chèo không nhanh lắm, người chèo thuyền lại không dùng hết sức lực nên dần dần thuyền của bọn họ đã bỏ xa thuyền của những tên hậu duệ phế Vương kia. Trên bờ vẫn có vài người chạy qua những chương ngại vật đuổi dục

theo bờ sông, không đánh được Huy Châu đại danh sĩ này chúng không chịu bỏ qua. Có vài tên chạy rất nhanh, chạy một mạch đến Thông Tế Kiều đón đầu.

Thuyền đã qua Đào Diệp Độ, cũng đã bỏ khá xa người trên bờ, Uông Nhữ Khiêm lúc này mới an tâm, cảm thấy nơi trán đau nhói chảy không ít máu dù y đã được băng bó kỹ. Y không hiểu sao tai vạ lại rơi xuống đầu mình thực sự làm cho y hết sức tức giận. Y vốn định nạp danh kỹ kia làm thiệp để làm tăng thanh danh danh sĩ của y, sẽ có nhiều lợi ích. Nhưng y thật không ngờ lại rơi vào cảnh khốn cùng này, lại bị người ta đánh thay cho tên Trương Nguyên kia nữa. Khi nghĩ đến đây lửa giận bốc lên hừng hực, y chụp được một cây gậy dài đập loạn xạ, vừa đập y vừa hét nói:

- Tên tiểu tử Trương Nguyên kia, ta sẽ không đội trời chung với người!

Y nghiêng răng nghiêng lợi suy tính cách để trả thù Trương Nguyên.

Người lái thuyền đột nhiên kêu to:

- Uông tướng công, phía trước đầu cầu có người đang ngăn đón!

Uông Nhữ Khiêm vội vàng ra cửa thuyền nhìn thăm dò, đi từ Tần Hoài đến Thông Tế Kiều khoảng mười dặm, bên này là nơi điều tàn đèn dầu rất hiếm. Trong đêm tối lại có một chiếc thuyền để ngang giữa sông, chỉ có thể là hậu duệ của Tề Vương sắp đặt để ngăn cản bọn họ. Uông Nhữ Khiêm vội vàng kêu lên:

- Dừng thuyền, mau dừng thuyền, lên bờ mau, tìm trạm dịch trú chân.

Thuyền dừng bên bờ phải, Uông Nhữ Khiêm bơi vào bờ cùng hai người hầu theo hướng Bắc chạy đi, trời tối đen như mực. Đường nơi này y không quen nên không biết nơi nào có trạm dịch cả, chạy trốn thở không ra hơi, vừa chạy tới đã thấy một đám người đứng chặn trước đường lớn quát:

- Tên cầu tặc họ Uông kia, còn dám trốn chạy sao!

Uông Nhữ Khiêm nghe thế hồn bay phách lạc, tay chân mềm nhũn thiếu chút nữa là ngã quỵ xuống đất. Bây giờ có chạy trốn y cũng không còn sức lực nữa.

Bảy tám người đàn ông cầm gậy gộc vây quanh y, mắng:

- Tên cầu tặc kia, dám đánh hậu duệ Hoàng thất, hôm nay không đánh gãy chân chó của người chúng ta còn gì là uy phong của con cháu Chu thị nữa.

Uông Nhữ Khiêm thở hồng hộc nói:

- Từ từ đã, tại hạ là người có công danh, các người không được vô lễ, ta có chuyện muốn nói.

Bảy người đàn ông hơi chần chờ một chút, đang quan sát đánh giá Uông Nhữ Khiêm, một tên cười lạnh nói:

- Người chỉ là một tên tú tài mà thôi, cả thiên hạ này là của Chu gia ta, người chỉ là một tiểu tú tài mà dám mạo phạm ta là những hậu duệ của Tề Vương, đây là tội tru di cả dòng tộc, người có hiểu không hả?

Một người đàn ông khác cầm côn trong tay đưa qua đưa lại nói:

- Không cần dài dòng với y, đánh y tơi tả rồi kéo y đến phủ Ứng Thiên hỏi tội!

Uông Nhữ Khiêm vội nói:

- Đánh các người là ba huynh đệ Trương Nguyên ở Sơn Âm.

Một người đàn ông hỏi:

- Người có phải tên họ Uông không?

Uông Nhữ Khiêm liền thật nhanh trả lời:

- Không phải, tại hạ không phải họ Uông mà là họ Hồ.

Mẫu thân của Uông Nhữ Khiêm họ Hồ cũng là một đại tộc ở Huy Châu.

Có một người đàn ông gầm lên:

- Tên cầu tặc này, ngay cả tổ tông cũng không nhận, Huy Châu danh sĩ Uông Nhữ Khiêm không phải là người thì còn ai vào đây, không phải người, vậy sao người phải sợ bị đánh mà chạy nhanh vậy.

Bảy người đàn ông đồng loạt xông lên, gây gộc côn bổng đổ ập xuống đánh vào ba người chủ tớ Uông Nhữ Khiêm, bọn chúng ôm đầu kêu to cứu mạng.

Có tiếng bước chân chạy sầm xập trên mặt đất, có người chạy tới hô to:

- Những tên hung đồ kia, phía trước là lục bộ nha môn mà còn dám hành hung người.

Vừa lúc ấy có tiếng chiêng vang, đây chính là tiếng chiêng của tuần cảnh đi tuần tra. Phủ Ứng Thiên quy định cứ một trăm hộ có năm người đi tuần tra. Bình thường ban đêm đều rải ra thay phiên nhau trực khi có đạo tặc hay người nào phạm pháp liền đánh chiêng ra hiệu để tập hợp mọi người lại.

Bảy người đàn ông không đánh nữa nói:

- Chúng ta là con cháu họ Chu là hậu duệ của Tề Vương, đều là những người dân lương thiện, các người lầm rồi, ba tên Huy Châu này đánh chúng ta trước đây.

Mười mấy người dân lân cận chạy đến phụ giúp, có người nhận ra được hậu duệ của Tề Vương nên chỉ đứng nói vài câu, những người này cũng không muốn đôi co với những tên vô lại Chu thị. Nhưng nhìn trên mặt đất có ba người đang nằm rên ở giữa còn có một sinh đồ, nếu đưa đến quan phủ có thể gặp phiền toái. Không đợi những người dân nói gì, tên sinh đồ kia bò lên lớn tiếng nói:

- Đánh người chính là Trương Nguyên một tú tài ở Sơn Âm, không phải ta Huy Châu danh sĩ Uông Nhữ Khiêm, người đánh người không phải ta.

Uông Nhữ Khiêm quyết tâm lợi dụng cơ hội này đem mọi chuyện nói rõ ra, y không thể nào lại bị đánh thế cho Trương Nguyên được nữa. Dù bọn phế Vương này đánh y làm cho y cực kì căm phẫn, nhưng người gây ra chuyện này chính là Trương Nguyên. Lúc này y không ngại từ bỏ mọi hiềm khích lúc trước mà liên kết với phế Vương đối phó với bọn thứ dân Trương Nguyên.

Ở Cự Viện Tương Chân Quán, khi bốn người chủ tớ Uông Nhữ Khiêm vừa đi, Trương Nguyên dẫn theo Mục Chân Chân và Tiết Đồng cùng ra cửa chính của Tương Chân Quán. Bốn người Uông Nhữ Khiêm đi về phía Nam đi Võ Định Kiều, còn ba người Trương Nguyên đi hướng Bắc đi Sao Khố Nhai. Sao Khố Nhai luôn có một nhà thuyền dựa vào Tương Chân Quán để mưu sinh, Tiết Đồng đi gọi nhà dò chèo thuyền ra chủ tớ Trương Nguyên cùng nhau lên thuyền, xuôi dòng sông nhỏ hướng Thông Tế Kiều mà đi. Cập vào bờ Thông Tế Kiều, vào nha môn nội phòng, trước cửa có bốn quân sĩ trong đó có hai người gác từ sau giờ Ngọ đến giờ. Họ nhận ra được Trương Nguyên liền khẩn trương chấp tay trước ngực chào, Trương Nguyên nhờ quân sĩ vào thông báo hẳn muốn gặp Hình Công công, quân sĩ nói:

- Hình công công đi đến các thuế ti từ lúc sẩm tối đến giờ vẫn chưa trở về, Trương Công Tử có chuyện gì khẩn cấp muốn báo với Hình Công công sao?

Những quân sĩ này biết Hình Công công rất coi trọng người học trò Quốc Tử Giám này. Vào giờ Ngọ, lúc hăn đi ra, Hình Công công còn đưa ra đến tận cửa chính, chuyện này rất hiếm có.

Trương Nguyên nói:

- Hình Công công không ở đây ta sẽ không vào, xin hỏi Tất Bách Hộ hoặc Liễu Chương Ban có ở đây không?

Quân sĩ hộ vệ nói:

- Liễu Chương ban ở đây, tiểu nhân sẽ đi thông báo cho Trương Công Tử.

Một lát sau, Đông xướng Liễu Chương ban bước nhanh ra, Liễu Chương ban lúc này không còn mặc áo ngắn nô bộc nữa mà mặc quan phục màu nâu sẫm, mũ tròn đi giày quan, y mỉm cười chấp tay chào hỏi, tuy nhiệt tình nhưng lại không tỏ vẻ nịnh nọt hỏi:

- Trương Công Tử gọi tại hạ có gì chỉ bảo không?

Trương Nguyên đáp lễ nói:

- Có chuyện phải nhờ Liễu Chương ban giúp đỡ.

Liền đem chuyện mình ở Tương Chân Quán bị bọn hậu duệ của phế Vương quấy rầy thế nào thuật lại.

Liều Cao Nhai nói:

- Những tên hậu duệ của phế Vương kia đang hoành hành vô lối ở Kim Lăng, tại hạ cũng có nghe nói nhưng không ngờ hôm nay lại mạo phạm đến Trương Công Tử, Trương Công Tử yên tâm hãy để chuyện này tại hạ lo cho.

Nói xong lập tức cho triệu tập mười tên nô bộc ở Đông xướng và mười người võ sĩ Cẩm Y Vệ cùng Trương Nguyên đi đến Tương Chân Quán. Lúc này trước cửa vắng vẻ không có một ai, cũng chẳng có tên đầu gấu nào quấy rầy cả!

Trương Nguyên nói:

- Tại hạ vừa mới dùng kế diệu hồ ly sơn dụ những tên vô lại kia đuổi theo tên họ Uông. Tuy nhiên không bao lâu chúng sẽ lại đến đây gây rối, mọi chuyện xin nhờ vào Liễu Chương ban giúp đỡ.

Liễu Cao Nhai nói:

- Không dám không dám.

Nói xong cùng hai mươi người ở Đông Xướng cùng Lực sĩ đi vào trong viện.

Trương Đại, Trương Ngạc đều đến chào Liễu Cao Nhai. Liễu Cao Nhai biết Trương Nguyên có hai anh họ cùng học trong Quốc Tử Giám, nên chào hỏi đáp lễ.

Lý Tuyết Y và Vương Vi mời Liễu Cao Nhai đến sảnh uống trà. Liễu Cao Nhai đánh giá hai người nữ lang thuộc loại tuyệt sắc giai nhân này, nhìn rất quen mắt. Bỗng nhiên y nhớ ra lần trước có gặp nhau ở hồ Huyền Vũ, lần đó y nhìn thấy Trương Nguyên nhưng Trương Nguyên không thấy y.

Khoảng nửa canh giờ sau nghe tiếng ồn ào náo nhiệt ở gần đấy, rồi lại nghe "Rầm rầm rầm" lại có người đập cửa.

Liễu Cao Nhai để chén trà trên tay xuống, đứng lên nói:

- Ba vị Công tử cứ uống trà, tại hạ đi trước đuổi chúng đi rồi lại vào...

[endif]>

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 282

Không kết bạn với người không có đam mê (1)

Có đến hơn ba mươi người con cháu Tề Vương tụ tập ở trước cửa Tương Chân quán, mười tên trước đó bị bọn Tiết Đồng, Phùng Hồ đánh cho mặt mũi bầm dập cũng có trong số đó. Đám phế vương thứ dân và lưu manh vô lại này đã chuẩn bị đầy đủ, mỗi tên tay cầm côn bổng, nổi giận hùng hùng, không ngừng dùng côn gõ, dùng chân đá, đập phá cửa để chui vào. Danh sĩ Huy Châu Uông Nhữ Khiêm không màng toàn thân đau đớn, được hai người hầu dìu lấy, đứng ở dưới một gốc cây mai quan sát. Y muốn nhìn thấy vận xui của ba huynh đệ Trương thị. Chỉ cần Trương Nguyên thâm hơn y thì trong lòng hẳn sẽ được an ủi, cảm thấy lần này bị đánh cũng đáng.

- Rầm rầm rầm Mấy tên phế vương thứ dân cầm đầu vừa phá cửa vừa hét:

- Mở cửa, mở cửa!

- Còn không mở cửa ta sẽ thiêu chết các người!

Cửa chính mở toang, một tên đang đá tới tấp vào cửa bị hụt chân, ngã nhào vào bên trong, ngực đập xuống đất, giãy dụa không đứng dậy được. Ngoài cửa mấy tên phế vương thứ dân chỉ nghe thấy tiếng “nhao nhao”. Đó là tiếng rút đao ra khỏi vỏ, tức thì lưỡi đao sáng lóa lên, rồi có tiếng quát:

- Hung đồ từ đâu đến, dám phóng hỏa hành hung ở Nam Đô!

Đám phế vương thứ dân ở trước cửa Tương Chân quán đều kinh sợ: Y phục Phi Ngự thêu Xuân Dao, đây là cấm y vệ!

Mũ nhọn, y phục màu nâu, giày da trắng, đây là sai dịch Đông Xưởng!

Trong chốc lát, trước cửa lặng ngắt như tờ.

Uông Nhữ Khiêm đứng một bên cũng tròn tròn mắt, không hiểu là chuyện gì, tại sao Tương Chân quán lại xuất hiện nhiều cấm y vệ và sai dịch đến thế?

Liễu Cao Nhai đi ra, giọng nói không cao không thấp, vừa đủ để mọi người có mặt ở đây nghe thấy:

- Không cho bất cứ người nào rời khỏi đây, báo tên lên đây!

Mười lực sĩ cấm y vệ và mười sai dịch Đông Xưởng nhanh chóng chặn ở hai đầu, lưỡi đao sắc bén trong tay phản chiếu ánh đèn sáng lóa lên, bọn phế vương thứ dân luôn bắt nạt kẻ yếu lập tức hoang mang, tên cầm đầu liên tục vỗ tay thì lễ:

- Đại nhân, là tiểu nhân đợi Tề Vương tông thất, việc này...

- Im miệng!

Liễu Cao Nhai quát:

- Tôn phủ có lũ vô dụng các người sao? Hai trăm năm trước đã bị phế làm thứ dân còn dám tự xưng là hoàng tộc tôn thất!

Hai trăm năm nay, nhánh con cháu hậu bối này của Tề Vương bị phế ngày càng sa đọa, sau đó không còn được mấy người biết chữ, ngay cả đặt tên cũng không theo tôn ti vai vế. Bây giờ những tên này chỉ biết bọn chúng là thế hệ sau của người con thứ bảy của thái tổ cao hoàng đế, còn nữa, cũng biết rằng đặt tên phải mang theo bộ thủ ngũ hành, còn lại là

không hề biết gì cả. Bọn chúng sống lâu dài với tầng đáy xã hội nhưng lại ham ăn biếng làm, ngoài việc ỷ thế tổ tông ức hiếp người lương thiện, gian xảo vơ vét tài sản ra thì không có bản lĩnh nào khác. Lúc này bị Liễu Cao Nhai lớn tiếng quát mắng thì cả đám trợn mắt há mồm, hoảng sợ nhìn nhau, hèn hạ bị ối bị rơi vào đường cùng, nên đâu có thể nói cứ con vua thì được làm vua. Liễu Cao Nhai nói:

- Từng người báo tên lên đây, bắt đầu từ người.

Ông ta nói rồi chỉ vào tên cầm đầu, ngay lập tức tên này liền chắp tay trước ngực mà báo danh:

- Tiểu nhân Chu Do Giáo.

Liễu Cao Nhai trước đây đã nghe Trương Nguyên nhắc nhở qua, mấy tên phế vương thứ dân này đặt tên phạm húy. Bách tính thường dân e là thực sự không biết Chu Do Giáo là ai, nhưng Liễu Cao Nhai là trưởng ban thất phẩm của Đông Xưởng, lại từng được Trương Nguyên nhắc qua, há lại không biết Chu Do Giáo chính là tên gọi của đương kim Hoàng trưởng tôn, ông cười lạnh rồi ra lệnh cho Cẩm y vệ bắt lấy “Chu Do Giáo”. Chu Do Giáo kêu lên:

- Tiểu nhân phạm phải vương pháp gì!

Liễu Cao Nhai nói:

- Đợi lát nữa đến phủ nha Ứng Yên người sẽ rõ. Lôi đi!

“Chu Do Giáo” đành bó tay chịu trói, những phế vương thứ dân còn lại thì nơm nớp lo sợ, lần lượt tiến lên trước báo danh. Liễu Cao Nhai lần lượt trói mấy tên “Chu Hậu Chiếu”, “Chu Đại Quân”, “Chu Tuyên Trấn” này lại, những người còn lại đều bị đuổi đi. Những tên phế vương thế dân lúc đến vô cùng hùng hổ nhưng lúc này thì lại mặt xám mày tro mà đi.

Thị lực của Trương Ngọc rất tốt nên sớm đã nhìn thấy Ôn Như Khiêm ở dưới gốc mai. Thấy Ôn Như Khiêm muốn đi liền vội tiến lên phía trước ngăn lại:

- Ôn đại danh sĩ, sao lại đi rồi, không vào trong uống chén trà sao?

Thần sắc Ôn Như Khiêm xám xịt, đầu tiên là y mất hết khả năng chống đỡ, chỉ cảm giác toàn thân đau đớn, đứng cũng không vững mà phải nhờ hai người đẩy đỡ lấy, cúi đầu không rên một tiếng, khập khiễng đi đến phố Sao Khố, trong lòng vô cùng uể oải. Nữ lang và nô tỳ của các nhà gần đây vây xem rất nhiều. Trương Ngọc nói với Liễu Cao Nhai:

- Đây chính là đại danh sĩ Ôn Như Khiêm ở Huy Châu, muốn nhân cơ hội người khác gặp nguy nan nạp Vương Vi cô làm thiếp, vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp khó khăn, loại tri thức bất lương như vậy đúng là vô sỉ.

Trương Đại nói:

- Chuyện hôm nay sẽ lan truyền rất nhanh, để xem đại danh sĩ Huy Châu còn mặt mũi nào mà học đòi văn vẻ không!

Các nữ lang đứng xem bên cạnh lúc này cũng lần lượt đến hỏi thăm Lý Tuyết và Vương Vi, nhất thời í éo tố cáo với Cẩm y vệ những việc vợ vét tài sản phế vương thế dân xảo trá làm thường ngày, thỉnh cầu nghiêm trị giúp cho. Liễu Cao Nhai cung kính nói với Trương Nguyên:

- Trương công tử, tại hạ muốn đến Ứng Yêu phủ nha một chuyến, công tử yên tâm, bọn này có ăn gan hùm cũng không dám lại đến quấy rối đâu.

Trương Nguyên đáp lễ:

- Đa tạ Liễu đại nhân, hôm nay tại hạ sẽ đến Nội thủ bị phủ để cảm tạ Hình công công, cảm tạ Liễu chương ban.

Liều Cao Nhai cảm thấy rất vui mừng, vị Trương công tử này rất giỏi hiểu ý người khác, y biết Hình công công và Trương Nguyên khá là hợp nhau, nếu Trương Nguyên chịu vì y mà nói tốt vài câu trước mặt Hình công công hẳn là còn hơn y cần cù chăm chỉ cả ngàn năm. Liều Cao Nhai dẫn một đám Cẩm y vệ và sai dịch áp giải mấy tên phế vương thứ dân đến nha môn Ứng Yêu phủ. Lúc này đã là cuối giờ Hợi, Trương Nguyên nói với Trương Đại và Trương Ngạc:

- Đại huynh, tam huynh, đêm đã khuya, chúng ta cũng nên cáo từ thôi.

Trương Đại gật đầu nói:

- Ủ, nên về thôi.

Lý Tuyết Y ngược mắt nhìn Vương Vi. Vương Vi mặt phẫn đỏ bừng, im lặng không nói tiếng nào.

Lý Tuyết Y cũng biết đêm nay không phải lúc, bèn chào ba huynh đệ Trương thị:

- Ba vị Trương tướng công, hôm nay đã trễ, ngày khác sẽ đặc biệt chuẩn bị một buổi tiệc để tiếp đón ba vị tướng công.

Trương Ngạc thấy Lý Tuyết Y dáng vẻ dịu dàng quyến rũ liền không ngừng nói:

- Nhất định đến, nhất định đến.

Vương Vi im lặng vén áo thi lễ với ba huynh đệ Trương Nguyên, gương mặt thanh lịch xinh đẹp lạ thường như nguồn sáng giữa âm ty và trần gian, khiến cho Lý Tuyết Y cũng phải kinh ngạc, không biết tại sao Vương Vi đã trải qua khó khăn mà ngược lại dung mạo càng tỏa sáng như vậy.

Vị cao thủ trà đạo chỉ mới có năm mươi mà tóc đã bạc trắng Mẫn Vấn Thủy kia trước giờ cứ ngồi buồn lặng lẽ trong phòng, cũng không buồn nghe ngóng chuyện gì xảy ra ở nhà đối diện, chắc có lẽ cảm thấy bản thân mình bất lực không giúp được gì nên thà ngồi một chỗ tịnh dưỡng còn hơn là sốt ruột lo lắng, lúc này mới cầm cây roi mây đi ra ngoài, cùng với đám người Trương Nguyên bước lên thuyền ở bến tàu trên phố Sao Khố. Vương Vi và nô tỳ Huệ Tương đứng ở trên bờ tiền, gió đêm khá mạnh, làm cho váy áo nàng lệch sang một bên, bộ ngực mềm mại cùng vòng eo thon thả cùng đón gió, đường cong gợi cảm, nổi bật lên giữa cảnh đêm và ngọn đèn đường. Trương Nguyên và mấy người nữa lên được thuyền rồi ngẩng đầu nhìn, dáng vẻ nữ lang Vương Vi trước gió giống như nhân vật trong bức họa thần tiên của Nhược Ngô đạo tử. Thuyền đã xa bờ nhưng Vương Vi vẫn đứng trên bờ Tần Hoài. Trương Ngạc thở dài:

- Giới Tử kết giao với thái giám thì ra là vì mỹ nhân, thật là mưu tính sâu xa, cái này ta và đại huynh cũng phải thua đệ, không thể nào tranh giành Vương Vi với đệ được rồi, nhìn thấy ánh mắt tình tứ đó của Vương Vi cứ như là muốn bổ nhào vào trong lòng Giới Tử vậy.

Trương Nguyên lắc đầu cười nói:

- Nhân lực của tam huynh như vậy, đã đeo kính viễn vọng chưa thể.

Trương Đại nghĩ đến việc ở Tương Thực quán lúc nãy bèn vỗ vào mép thuyền nói:

- Sự việc vừa rồi thật là một biến đổi bất ngờ, thật giống như tạp kịch Quan Hán Khanh vậy, đặc biệt là tên Uông Nhữ Khiêm đó, thay đổi bộ mặt vô số lần, danh sĩ này diễn thật sự vô cùng ngoạn mục.

Trương Nguyên cười to.

Vũ Lăng cười nói:

- Uông danh sĩ bị đánh không nhẹ đâu, bị đánh đến vỡ cả trán.

Trương Đại nói:

- Điều khiến người khác phải ôm bụng cười chính là bộ dạng của Uông Nhữ Khiêm cùng với đám lạt hồ đến gây chuyện, y trông chờ đám lạt hồ đó đánh chúng ta nhưng lại bị thất vọng rồi, màn kịch đó chưa diễn được, thật có lỗi quá.

Trương Nguyên nói:

- Đệ chỉ muốn trừng trị tên phế vương thứ dân đó thôi, Uông Nhữ Khiêm là tự y tìm đến, đêm nay vốn không có màn kịch của y.

Nhưng trong lòng lại nghĩ: “Đây chỉ là một phế vương thứ dân mà đã có thể hoành hành ngang ngược ức hiếp người lương thiện không ai dám quản như thế thì con cháu được phân phong của Chu Nguyên Chương bây giờ sinh sôi đến mấy chục vạn người, cả người nhà lẫn nô bộc cũng đã đến trăm vạn người (triệu người), tầng lớp kí sinh khổng lồ này chiếm một lượng lớn các trang ấp, là khối u ác tính của xã hội Văn Minh”.

rtLineBreakNewLine]> [endif]>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si

www.dtv-ebook.com

Chương 282-284

Không kết bạn với người không có đam mê (2)

Trương Ngạc đương nhiên không biết Trương Nguyên nghĩ nhiều như thế nên trợn mắt nói:

- Đáng tiếc bây giờ tiệc vui đã chóng tàn, mỹ nhân thì xa cách mất rồi.

Trương Đại hỏi:

- Thế đệ còn muốn gì nữa?

Trương Ngạc nói:

- Đương nhiên là muốn nam nữ ân ái với Lý Tuyết Y rồi. Đại huynh, không cần phải giả tạo nói rằng huynh không muốn... Giới Tử, đệ thì sao?

Mẫn Vãn Thủy nghe thấy ngôn ngữ phóng dăng của huynh đệ Trương thị, những kẻ thiếu niên thật quá hoang đường, liền cầm cây roi mây gõ “soạt soạt” vào boong thuyền, nói to:

- Dừng lại ở Đào Diệp Độ một lát.

Khi Mẫn Vãn Thủy xuống thuyền ở Đào Diệp Độ, Trương Đại nói:

- Vãn lão, ngày mai tiểu sinh sẽ đến thăm Vãn lão.

Mẫn Vãn Thủy ậm ừ qua loa rồi lên bờ mà đi.

Trương Ngạc nói:

- Ông lão này là một quái nhân, hình như rất khó lường.

Trương Đại cười nói:

- Ta thích cái sự quái đản đó của ông ta. Người không có đam mê thì không thể kết bạn, cũng không thể có tình cảm sâu đậm; người không có khiếm khuyết thì không thể kết bạn, cũng không thể có chân khí.

Trương Nguyên vỗ tay nói:

- Đại huynh lời lẽ tuyệt diệu, Viên Thạch Công cũng đã từng nói những lời giống như thế: ‘trên đời này những người mặt mũi khó ưa ngôn ngữ vô vị đều là người không có đam mê’ .... chỉ có điều là ông ta nói không được sâu sắc bằng đại huynh mà thôi.

Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Như vậy há chẳng phải là đang khen ngợi ta sao, ta đam mê nhiều khiếm khuyết cũng nhiều, đại huynh và Giới Tử đều không bằng ta.

Trương Đại và Trương Ngạc nhìn nhau cười:

- Anh chàng Trương Yến Khách này, cảm giác bản thân thật sự là cực tốt.

Thuyền cập bến ở cầu Thông Tế. Đoàn người Trương Nguyên gồm mười người lên bờ đi bộ về đến Thính Thiện Cư ở dưới núi Kê Minh. Lúc này đã đánh ba hồi trống, Lục Mai và Tố Chi vẫn còn đang đợi, sau khi hỏi thăm và biết không có chuyện gì thì đều rất vui mừng.

Đầu bếp nữ đã ngủ, gọi mãi không dậy, Mục Chân Chân bèn phải xuống bếp nấu nước cho ba vị thiếu gia tắm. Ba tiểu lâu xếp theo hình chữ phẩm (品), Trương Nguyên sống ở tiểu lâu bên phải, gồm hai tầng lầu, phòng tắm

ở tầng dưới. Trương Nguyên thoải mái ngâm mình trong bồn tắm, nhắm mắt ngửa đầu, nhớ lại chỉ trong thời gian ngắn ngủi của ngày hôm nay mà đã xảy ra nhiều chuyện như thế, từ Quốc Tử Giám đến Khúc Trung Nhất Nhật Viện, sự xuất hiện của các nhân vật giống như đèn kéo quân, những sắc mặt rất khác nhau, thật giống như đang diễn một vở kịch như đại huynh nói. Một đôi bàn tay đặt lên vai hân, nhẹ nhàng xoa bóp, bàn tay này thô ráp, mạnh mẽ, dùng hết sức để vuốt ve xoa bóp nhưng lại rất mềm mại dịu dàng. Trương Nguyên trở tay nắm lấy bàn tay đang đặt trên vai phải, mu bàn tay rất trắng trẻo mịn màng. Chàng nói:

- Chân Chân, cùng tắm với ta nhé.

Mục Chân Chân cười “ha ha” nói:

- Thiếu gia, không được đâu ạ.

Trương Nguyên nói:

- Cùng tắm chung cho tiện, đến đây nào.

Mục Chân Chân không dám, cười nói:

- Đợi một lát nữa nước đầy thêm đã, với lại cái này hơi chật.

Trương Nguyên cười nói:

- Chật chơi mới vui.

Mục Chân Chân lắc đầu không chịu. Trương Nguyên thấy nàng không chịu nên đành bỏ qua, không ép nàng nữa, xấu hổ thẹn thùng cũng là một phẩm chất tốt, rồi nói:

- Vậy lần sau bảo Lai Phúc đi chợ mua một cái thùng tắm lớn hơn, thế nào?

Mục Chân Chân không trả lời, một lúc sau chuyển đề tài hỏi:

- Thiếu gia, người luyện bắn tên, cánh tay có bị đau nhức không?

Trương Nguyên đáp:

- Sao lại không đau, gần như trong một tháng cánh tay phải bị sưng đến viết chữ cũng thấy đau.

Mục Chân Chân nhẹ nhàng thở dài, xoa bóp vai và cánh tay phải cho Trương Nguyên, nói:

- Thiếu gia, quan trọng Giám đối xử với thiếu gia không tốt, thiếu gia thà xuất Giám còn hơn, không phải Tiêu lão gia có học vấn hơn sao, là trạng nguyên cơ mà.

Trương Nguyên cười nói:

- Không sao, ôn quan họ Mao đã bị bắt rồi. Nếu ta xuất Giám thì mấy ngày nữa phụ thân đến Kim Lăng ta giải thích thế nào đây, há chẳng phải sẽ bị mắng sao.

Mục Chân Chân “Ừ” một tiếng:

- Lão gia nhà ta sắp đến rồi, cần chuẩn bị những gì hả thiếu gia?

Trương Nguyên trả lời:

- Không vội, đợi phụ thân đến rồi hãy nói.

Tắm rửa xong, Trương Nguyên lên lầu nghỉ ngơi. Trời lại bắt đầu mưa liên miên, chỉ mới đầu tháng tám mà đêm đã có không khí lạnh rồi, khí hậu của tiểu băng hà, thời tiết chuyển lạnh sớm thật.

Mục Chân Chân cùng theo lên lầu chuẩn bị giường chiếu cho Trương Nguyên. Đây là phòng ngủ của Trương Nguyên, tuy trước đây Trương Nguyên chưa từng ngủ ở đây đêm nào nhưng Mục Chân Chân mỗi ngày vẫn dọn dẹp rất sạch sẽ:

- Thiếu gia nghỉ ngơi đi ạ, nô tỳ còn có việc.

Trương Nguyên biết nàng muốn đi rửa mặt liền nói:

- Chân Chân, rửa mặt xong thì nhanh lên đây, đồ để mai giặt, ta đợi nàng.

Ánh mắt u lam của Mục Chân Chân có chút ngại ngùng, cúi đầu vâng một tiếng rồi nhanh chóng xuống lầu.

Trương Nguyên lên giường nằm, lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách bên ngoài, cảm thấy hôm nay thật sự rất mệt, không muốn cử động thêm nữa, không chỉ có thân thể mỏi mệt mà tâm cũng mệt. Cái nơi Quốc Tử Giám này cứ đấu đá lẫn nhau, gặp danh sĩ Huy Châu liền châm chọc khiêu khích lẫn, sau này hẳn đi vào chốn quan trường, có chí giúp dân cứu đời, không chịu chìm nổi theo thế tục, thế thì những khó khăn gặp phải và các nhân vật đắc tội sẽ ngày càng nhiều. Bên ngoài trong cơn mưa gió có tiếng nói cười mơ hồ truyền đến, đó có lẽ là đại huynh Trương Đại đang thổi kèn. Trương Nguyên thầm nghĩ:

- Đại huynh thật hăng hái, muện thế này mà vẫn còn thổi kèn vui đùa, tam huynh lại càng hoan hỉ, vô cùng hưng phấn, cảm giác tự thân cực tốt, tại sao mình không thể phóng túng giống như họ, ba mươi năm sau khi nước mất nhà tan, không phải phần lớn mọi người đều tiếp tục sống như thế sao? Đại huynh có thể, tam huynh có thể, nhưng mình lại không thể, những nhà tiên tri trong các câu chuyện thần thoại Hy Lạp cổ đều phải chịu sự thống khổ tâm linh cực lớn, những nhà tiên tri biết Bạch Chước thành và đất nước sẽ gặp nạn diệt vong nhưng lại không thể nói rõ ràng, bất lực cứu

vết, mở to mắt bị thương đau xót rồi cuối cùng cùng bị rơi vào hủy diệt, mình tuyệt đối không thể như thế, trong khoảng thời gian ba mươi năm mình có thể làm được rất nhiều việc, dần dần chuyển biến, cuối cùng sẽ thay đổi được vận mệnh.

Không khỏi nhớ lại khi mới đến Kim Lăng, nghe Vương Vi đứng ở mũi thuyền nói về phong cảnh ở Tần Hoài, lúc bàn chuyện văn thơ hẳn có câu:

-... Muốn lúc ta đầu bạc mắt kém lại được đi du chơi Tần Hoài, phong cảnh vẫn như ngày nào.

Trương Nguyên nghĩ thầm:

- Ừ, đây có lẽ là chí hướng của mình.

Trải qua việc tự giải áp lực cho mình, niềm tin thoáng dao động một lần nữa lại cứng rắn như đá. Trương Nguyên định tâm lại, vịn nhỏ ngọn đèn ở đầu giường lại một chút nhưng Mục Chân Chân vẫn chưa lên lầu, Trương Nguyên buồn ngủ bèn úp người lại chìm vào giấc mộng trong màn mưa thu.

Thiếu nữ đoá dân Mục Chân Chân mười sáu tuổi bưng một chậu nước lên lầu, bước chân rất khễ nhưng trong màn đêm tĩnh lặng vẫn có thể nghe rõ tiếng bước chân trên cầu thang, lên đến hành lang lầu hai chỉ thấy còn mỗi phòng của thiếu gia là sáng đèn, thiếu gia vẫn còn đang đợi nàng.

Mục Chân Chân cảm thấy hai gò má nóng đỏ cả lên, tim đập loạn xạ, bèn thả chậm bước chân. Thiếu gia vừa mới bảo nàng quần áo để mai giặt nhưng nàng vẫn cứ giặt sạch sẽ trước, nàng không có thói quen ngâm đồ qua đêm, còn có một nguyên nhân nữa đó là nàng quá xấu hổ nên muốn kéo dài thời gian. Tuy đã từng tiếp xúc thân mật với thiếu gia nhưng lần đó là ở trên thuyền còn lần này là ở trên giường trong phòng ngủ yên tĩnh, chỉ nghĩ tới thôi cũng đã mặt đỏ tai hồng, tim đập không ngừng.

Cửa đang khép, Mục Chân Chân dùng chân đẩy cửa ra, để chậu nước lên kệ, không nghe thấy thiếu gia có động tĩnh gì, nàng bèn quay đầu nhìn, thì ra thiếu gia đã ngủ, một mình trong chiếc chăn bằng tơ màu đỏ thẫm, màn ngủ vẫn chưa buông xuống. Thiếu gia ngủ rất say, gối đầu nghiêng sang một bên.

Một bên hành lang của phòng ngủ có một chiếc giường nhỏ, bình thường Mục Chân Chân ngủ một mình trên chiếc giường đó nhưng đêm nay đã làm khó thiếu nữ đoá dân này rồi, đứng trước giường nhìn tướng ngủ của thiếu gia, thiếu gia thường ngày luôn mang khuôn mặt với nụ cười rất ôn hòa nhưng lúc này ngủ lại đang mím môi, dường như rất nghiêm túc.

Mục Chân Chân quay người khóa cửa lại, thối tắt đèn, lặng lẽ đứng trong bóng tối một lúc rồi nhẹ nhàng cởi guốc gỗ, trèo lên giường thiếu gia, ngượng ngùng ngủ cùng thiếu gia, cũng không dám động vào chiếc chăn sợ sẽ đánh thức thiếu gia, cứ như thế cuộn tròn người ngủ bên chân thiếu gia, lúc đầu là tim đập loạn không thể ngủ được nhưng không biết qua bao lâu cuối cùng cũng ngủ thật say.

Bên ngoài mưa đã sớm tạnh, thỉnh thoảng nước mưa rơi từ mái hiên rơi xuống vũng nước trước bậc thềm “tôm” một tiếng, cho thấy sự yên tĩnh cực độ của đêm tối.

Tuy ban đêm ngủ muộn nhưng khi sắc trời chưa rõ Trương Nguyên vẫn có thói quen như trước đã tỉnh dậy rồi, hai chân đạp vào nhau, đuổi cái lưng mỏi ra, chân phải đạp phải một vật gì đó mềm mềm, tức thì nghe thấy tiếng “a” của Mục Chân Chân.

Trương Nguyên ngồi dậy xem thử, trong bóng tối mờ mờ Mục Chân Chân cũng ngồi dậy, kêu lên:

-Thiếu gia!

Rồi dựa vào giường. Trương Nguyên dùng một tay túm lấy nàng về phía mình, ấn nàng xuống giường, cách lớp y phục xoa bóp hai đỉnh vú, khẽ cười nói:

-Xem nàng trốn đi đâu.

Mục Chân Chân bị thiếu gia đánh thức khỏi giấc mộng, cơ thể vẫn còn rất mềm mại, bị thiếu gia áp sát như thế, lại còn nắm lấy hai nơi yếu vị, cả người không còn chút sức lực nào, hông dưới bị vật cương cứng của thiếu gia chạm vào, Mục Chân Chân hô hấp trở nên dồn dập, có chút khó thở, nói:

-Thiếu gia, trời sáng rồi.

Chương 283: Mưa thu tiếng xuân -Vẫn chưa sáng mà.

-Đã hơi sáng rồi, thiếu gia.

-Cũng không phải ở trong Quốc Tử Giám, sợ gì chứ, ai bảo tối qua nàng đến chậm, hại ta phải đợi.

Mục Chân Chân đỏ mặt không nói nên lời, nhìn thấy mặt của thiếu gia áp sát, hai mắt dưới ánh ban mai sáng như sao, hơi thở ấm nóng phả vào mặt nàng, Mục Chân Chân xấu hổ nhắm chặt mắt lại nhưng đầu lại hơi nghiêng sang một bên, môi áp chặt môi, âm dương giằng co di chuyển một cách hăng say, thật lâu sau mới tách ra, vừa thở gấp vừa nói:

-Thiếu gia hôm nay người còn phải đến chỗ Tiêu lão gia nữa.

Trương Nguyên đưa tay tháo bỏ móc áo vương vীu bên dưới nách Mục Chân Chân, nói:

-Không được nói nhiều, đi trễ một chút thì có làm sao.

Móc áo hơi chặt, phải một lúc lâu mới cởi bỏ được, Trương Nguyên bây giờ đang khá háo sắc, không kịp cởi bỏ những thứ khác đã luồn tay qua lỗ hồng, tuy còn cách một lớp áo nhưng tay đã cảm giác được rất nhiều.

Mục Chân Chân cắn môi, hơi thở dồn dập, tự mình đưa tay cởi bỏ vạt áo bên phải, sau đó mặc cho thiếu gia làm gì thì làm, ôm lấy đầu thiếu gia mà yêu kiều rên rỉ, cảm giác thấy váy ở phía dưới bị vén lên, chân bị tách ra, tối hôm qua sau khi tắm xong nàng đã quên mất quần lót nên bên dưới váy rất trần trụi, nàng còn nghe thấy thiếu gia nói câu gì mà mưa nhỏ mềm như bơ gì gì đó, bèn choáng váng hỏi:

-Thiếu gia nói gì?

Trương Nguyên cười một tiếng:

-Không có gì... Chân Chân, đừng nói gì, ta, đến đây.

Giống như bị đòn bẩy đẩy lên, áo lót mở rộng, thân trên của Mục Chân Chân nhô lên, hai đỉnh vú dựng đứng, tiếng thở thâm trầm, phát ra từ cổ họng, cơ thể nhô về phía trước đến cực độ, sau đó dần mềm ra, đồng thời đưa tay nắm chặt lấy lưng của thiếu gia, miệng lại nói:

-Thiếu gia nói rất hay.

Lời này không đầu không đuôi, Trương Nguyên cảm thấy hơi lạ, trong lúc cấp bách vẫn dành chút thời gian hỏi:

-Nàng nói gì cơ?

Mục Chân Chân thở gấp:

-Chính là những lời thiếu gia nói Uông danh sĩ đó, nô tỳ nghe xong trong lòng rất vui.

Trương Nguyên “ồ” một tiếng, nghĩ thầm: “Tâm tư nữ tử thật lạ, đã đến lúc này rồi mà lại còn nghĩ đến những việc khác, không đủ chăm chú, nhưng đối với nam tử thì việc này cho dù trời có sập xuống cũng phải lên đến đỉnh trước, Trương Nguyên ta cũng không ngoại lệ.

Rồi nói:

-Không được nói, tập trung vào.

Mục Chân Chân quả nhiên không nói gì nữa, tuy là lúc đạt khoái hoạt cực điểm cũng cắn chặt răng, chỉ là không nhịn được mà phát ra tiếng rên.

Mưa thu giữa đêm, cả phòng đầy tiếng xuân.

...

Lúc Trương Nguyên rửa mặt xong đi xuống lầu đã là cuối giờ Mão. Tam huynh Trương Ngạc đang đá dế trong nhà, thấy Trương Nguyên đi ra cười nói:

-Giới Tử, hỏa khí rất lớn nha, đệ xem đại huynh cũng vẫn còn đang ôm lấy Tố Chi chưa rời khỏi giường, bị kìm nén quá lâu rồi, thật là đáng thương.

Trương Nguyên không tán gẫu chuyện này với Trương Ngạc mà hỏi:

-Tam huynh hôm nay làm gì? Lát nữa đệ muốn đi Đạm Viên.

Trương Ngạc nói:

-Ta quay lại Quốc Tử Giám, ở đó có vài người bạn hư hỏng, chơi rất thú vị. Đúng rồi, nếu Lý Tuyết Y đến mời chúng ta uống rượu hoa thì đệ nhất định phải sai người đến báo ta biết đó, nếu bỏ ta một mình đi hưởng lạc thì sẽ không là huynh đệ nữa.

Trương Nguyên cười đáp:

-Đệ nào dám, tam huynh cứ đợi ở thiền cư, nói không chừng chàng vạng tối nàng ấy sẽ mời chúng ta đến.

Trương Ngạc nói:

-Vậy chiều ta lại đến.

Quốc Tử Giám đối với những giám sinh Nạp Túc bọn họ mà nói, giống như là vườn rau ở nhà vậy, tùy ý ra vào.

Ăn sáng xong, Trương Nguyên dẫn theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng đi bộ đến Đạm Viên. Tiêu Nhuận Sinh vừa nhìn thấy Trương Nguyên liền hỏi chuyện ở Cựu Viện tối qua. Trương Nguyên kể ngắn gọn. Tiêu Nhuận Sinh kinh ngạc nói:

-Ở Hàng Châu ta đã gặp qua người tên Uông Nhiên Minh này, tự xưng là danh sĩ, phong lưu phóng đãng, thích đến thanh lâu kỹ viện, có chút danh tiếng về thi họa, còn viết một tập tiểu thuyết có tên “Hoan hỉ oan gia”, nhiều phần liên quan đến dân từ, được phát hành ở Lục Thiên Quán ở Tô Châu. Lục Thiên Quán là thư cục lớn nhất Tô Châu do Uông Nhiên Minh xây.

Trương Nguyên cũng rất kinh ngạc, hẳn đã đọc qua bộ tiểu thuyết “Hoan hỉ oan gia” này, tác giả lấy bút danh là Tây Hồ. Cả bộ tiểu thuyết chỉ toàn nói về tình yêu, tình yêu vụng trộm, lừa gạt, gian xảo, bỏ trốn,.. miêu tả tình đời, văn chương cũng có phần tới nơi tới chốn, đương nhiên là không thể so sánh được với “Tam ngôn nhị phách”, chàng nói:

-Ở Tô Châu trò đã nghe Phạm Văn Nhược của phòng xã núi Phật Thủy nói chủ nhân của Lục Thiên Quán là Nhất Huy Thương nhưng thì ra lại chính là Uông Nhiên Minh.

Trong lòng thầm nghĩ:

-Vậy thì thật đúng lúc, Uông Nhữ Khiêm không phải là kẻ qua đường vô danh, vẫn còn có kịch nữa, thư cục Hàn Xã của mình sẽ giẫm nát Lục Thiên Quán của y.

Sáng ngày hôm đó Trương Nguyên ở lại Đạm Viên giúp Tiêu lão sư sắp xếp lại “Quốc triều hiến chính lục”. “Quốc triều hiến chính lục” thực ra chính là một nửa bộ Minh Sử, trước có Hồng Vũ, sau đến Gia Tĩnh, các truyện kí về tôn thất, thích uyển, huân tước, nội các, lục khanh, tài tử, nghĩa nhân; các tài liệu ghi chép về hành trạng, phương chí, thậm chí là bia mộ, chữ khắc trên bia mộ, trạng nguyên Tiêu Nhuận Sinh đã ở Hàn Lâm Viện mấy năm chính là biên quốc sử, cho nên được người đời xưng là Tiêu thái sử. Những tư liệu này đều được sưu tập từ thời đó. Trương Nguyên thông qua việc đọc những tư liệu này có thể hiểu rõ về chính trị, kinh tế cùng với các nhân vật ở thời đại nhà Minh. Đối với Trương Nguyên mà nói, Tứ thư, “Xuân Thu” trong các cuộc thi khoa cử thì không cần thiết phải khổ công học tập, bây giờ hẳn đang dần chuyển sang hướng học thực dụng, muốn có được những tin tức đương thời, trước mắt giúp thầy Tiêu biên soạn sử sách là lựa chọn tốt nhất.

Trương Nguyên liền đưa ra đề xuất này với Tiêu Nhuận Sinh. Tiêu Nhuận Sinh vui vẻ đáp:

-Như thế thì tốt quá, đợi Cố Tế Tửu về lão phu sẽ nói với y chuyện này.

Trương Nguyên lại nói:

-Học trò từng có bệnh về mắt, không thể nhìn lâu nên xin thầy sắp xếp hai người nữa cùng học trò đọc những tài liệu lịch sử này.

Tiêu Nhuận Sinh đáp:

-Như thế cũng tốt, trò cứ yên tâm ghi chép những chương này là được.

Dùng cơm trưa ở Đạm Viên xong, Tiêu Nhuận Sinh như thường lệ phải ngủ nửa canh giờ. Trương Nguyên liền dẫn theo Mục Chân Chân và Vũ Lăng đến phủ Thủ Bị ở Nam Kinh để bái kiến thái giám Hình Long. Hình Long sáng sớm đã nhận được bẩm báo của Liễu Cao Nhai, nhìn thấy Trương Nguyên liền cười lớn nói:

-Trương công tử anh hùng cứu mỹ nhân là một giai thoại đấy.

Trương Nguyên nói:

-Tất cả là nhờ vào chỗ dựa của Hình công công, thủ hạ của công công Liễu chương ban làm việc rất đặc lực.

Hình thái giám cảm thấy rất khoái chí, trước đây vẫn còn nợ ân tình với Trương Nguyên, nhận ân tình của người khác trong lòng thật ra không được thoải mái cho lắm, nói:

-Cái đấy thì tính làm gì, hôm qua Trương công tử đến và đi quá vội vàng, tạp gia có một chuyện quên nói với công tử, lúc Chung công công rời khỏi Kim Lăng đã để lại cho tạp gia năm trăm lượng bạc, nói là hôm đó đã hứa sẽ vì công tử mà bỏ tiền ra để công tử sơ long người danh kỹ ở Cựu Viện đó.

Chung công công thật sự rất ý tứ, rất nhiệt tình. Trương Nguyên hồ then nói:

-Văn sinh vẫn còn học ở Quốc Tử Giám, chưa từng nghĩ đến những việc thường hoa ngấm cảnh, lần này giúp đỡ Khúc Trung nữ lang cũng là có lý do, Trần Mi Công ở Hoa Đình đã từng nhờ văn sinh chăm sóc cho nữ lang đó.

Tuy nhiên Hình thái giám lại không nghe Trương Nguyên giải thích mà cười nói:

-Trương công tử tuổi nhỏ tài cao, phong lưu một chút cũng là hợp lý, năm trăm lượng bạc đó tạp gia sẽ sai người đem đến chỗ công tử.

Rồi lại nói:

-Qua việc này, nữ lang đó sẽ không bắt công tử phải bỏ tiền ra để sơ longnữ hay là sẽ lấy rẻ hơn một tí?

Trương Nguyên xấu hổ, bọn thái giám thật là hiếu kỳ, nói:

-Vãn sinh sao có thể lấy bạc của Chung công công chứ, nếu chuyện này truyền ra ngoài sẽ bị người ta chê cười.

Hình thái giám nói:

-Nào có cái lý đó, không lẽ tạp gia lại nuốt mất ngân lượng Chung công công để lại cho công tử. Công tử cứ yên tâm, chuyện này sẽ không có người nào biết cả.

Trương Nguyên không nói thêm lời nào, lập tức cáo từ, lúc ra khỏi cửa thì thấy Liễu chương ban đang đợi ở bên ngoài, chạy đến nói:

-Trương công tử, mấy tên phế vương thứ dân đó không dám xuất hiện ở Cự Viện nữa đâu, mấy tên phạm hủ đã bị đánh bốn mươi trượng, lệnh cường chế bắt chúng ngay hôm đó phải đổi tên, sau này sẽ không cho phép lấy ngũ hành bộ thủ để đặt tên nữa... Mấy tên đó tuy là thứ dân, trước đây cũng đã làm nhiều việc phạm pháp nhưng nhìn thấy quan lớn vẫn không sợ vì chưa từng phải chịu phạt, lần này thì đã bị trừng phạt nặng rồi.

Trương Nguyên chấp tay thi lễ cười nói:

-Tất cả là nhờ vào Liễu đại nhân giúp dân trừ hại, tại hạ vừa mới khen Liễu đại nhân làm việc quả cảm trước mặt Hình công công đấy.

Liều Cao Nhai vui mừng hơn hớn liền nói:

-Trương công tử quá khen.

Trương Nguyên quay trở lại Đạm Viên, tiếp tục chỉnh sửa “Quốc triều hiến chinh lục”, lúc chạng vạng khi quay về đến Thính Thiền Cư, đã lại thấy tam huynh Trương Ngạc đang ngồi nói chuyện cùng với hai người lạ ở trong nhà. Hai người đàn ông này là người của Dân Tín Cục, nói là có thư và quần áo của nữ lang họ Thương ở Hội Kê gửi cho Trương công tử Trương Nguyên, có gửi danh sách hàng gửi, mời Trương Nguyên nhận và ký tên.

Chương 284: Nỗi nhớ chàng như dòng nước chảy Dân Tín Cục là do thương nhân phủ Ninh Ba của hai huyện Từ Khê và Phụng Hóa xây dựng, chỉ là để tiện thể mang hộ thư từ, tiền bạc cho những người đồng hương, từ đó thu phí nhất định, đã phát triển được gần hai trăm năm, dựa vào cửa hàng, nhà trọ, kiệu phu ở các nơi làm cứ điểm, hình thành nên mạng lưới bưu điện với một quy mô nhất định ở thành trấn Giang Nam. Những thành phố lớn như Dương Châu ở phía Bắc Trường Giang, Khai Phong, Lâm Thanh, Tế Ninh, Bắc Kinh cũng có thể gửi thư, gửi đồ, mặc dù không có các trạm dịch quốc doanh nhưng không chỗ nào trong mười ba tỉnh mà không gửi đến được, hơn nữa lại còn rất nhanh. Đối với người dân không thể hưởng đặc quyền các trạm dịch thì Dân Tín Cục cho họ một sự tiện lợi rất lớn. Hai năm nay Trương Nguyên và tỷ tỷ Trương Nhược Hi viết thư cho nhau đều là gửi qua các trạm của Dân Tín Cục này. Không những quan lại được hưởng đặc quyền của các trạm mà các quan lại thân thiết còn lợi dụng sự tiện lợi của các trạm này, việc gửi thư từ đồ đạc coi như chuyện nhỏ, họ tùy ý mượn Khám hợp bài, bà con thân thích cũng như bạn bè của quan lại sai bảo dân phu tàu xe, phí cho việc này rất lớn, đến lượt Trương Nguyên cũng được hưởng đặc quyền không nên có này, nhiều lần gửi thư cho tộc thúc tổ và Tiêu thái sử, hai lần đều mượn khám hợp bài của nhà máy dệt Tô Châu, không cảm thấy có điều gì không thỏa đáng nhưng lúc này nhìn thấy Thương Chu Đức và Thương Đạm Nhiên gửi thư và đồ thông qua Dân Tín Cục Trương Nguyên không tránh khỏi có chút hổ thẹn.

Thương thị ở Hội Kê là gia đình quan lại, Thương Chu Tộ hiện là Tứ phẩm Đô Sát Viện- Tả Thiêm Đô ngự sử. Năm trước Thương Chu Đức đưa chị dâu Phó thị và hai tỷ muội Cảnh Lan, Cảnh Vi vào kinh nhưng lại không được hưởng đặc quyền của trạm dịch bởi vì Thương Chu Tộ đã dặn là không được lợi dụng trạm dịch của quan phủ, Thương Chu Tộ nổi tiếng liêm khiết, chính vì sự liêm khiết đó cho nên mới được lên làm Ngự sử.

Nhận được một cái hòm bằng gỗ nhãn, hai người đàn ông của Dân Tín Cục bắt Trương Nguyên ký tên vào giấy ký nhận rồi cáo từ, ra đến cửa thì một trong hai người đó quay lại nói:

-Trương công tử, tiểu nhân là người làm thuê cho Thông Thương Ngân Phổ Vạn Nguyên Hào của phủ Ứng Thiên. Trương công tử nếu muốn gửi thư từ hay đồ vật gì xin hãy đến Thông Thương Ngân Phổ Vạn Nguyên Hào, nhanh gọn, tiện lợi, không phân biệt lớn nhỏ, nếu có gì thiếu sót sẽ bồi thường theo quy định.

Trương Nguyên gật đầu nói:

-Được... Ta nhớ rồi, phủ Ứng Thiên, Thông Thương Ngân Phổ Vạn Nguyên Hào.

Trương Ngạc nói:

-Giới Tử, mau xem thư đi... Để ta xem thử nữ lang Thương thị viết cho đệ những lời tâm tình như thế nào?

Trương Nguyên đáp:

-Những lời tâm tình này sao có thể để cho tam huynh xem chứ.

Rồi đem lá thư giấu vào trong lòng, bảo Lai Phúc đem cái hòm gỗ nhãn lên phòng ngủ trên lầu, rồi hắn cũng theo lên lầu, mở thư của Thương Đạm

Nhiên ra xem. Thể chữ thư pháp nối liền của Đạm Nhiên rất đẹp, chữ giống như người, trong thư viết rằng:

-Vào mùa nóng thì sống trong mái nhà tranh trên núi Bạch Mã... Tùng cao đá trắng, trúc mai lửa thưa, khiến người ta rơi vào sự tĩnh lặng, đứng trên đỉnh trúc trông về nơi xa, hồ lớn ở phía đông như vương vấn những sợi tơ màu lục bích, ngày ngày nhớ chàng, như nước chảy không ngừng, nhớ lại những hồi ức trước đây... lúc nào cũng như trong mơ, cây hải đường bên đình rũ bóng mát... ngâm lên ở nơi sau thăm, không biết năm sau có thể gặp lại chàng vào lúc hoa hải đường nở hay không...

Trương Nguyên xem thư xong thì mỉm cười, tim như bay đi ngàn dặm. Năm trước khi đang đọc sách nghỉ mát trên núi Bạch Mã đã đá cầu cùng Đạm Nhiên, cảnh ngắm trăng, ăn dưa từng cảnh tượng lần lượt được tái hiện.

Lá thư trong tay đột nhiên bay mất, Trương Nguyên vội quay đầu lại thì nhìn thấy tam huynh Trương Ngạc đã cướp lấy, lớn tiếng đọc:

-Không ai là không có chuyện cảm động, cảnh vật rất trữ tình.

Trương Nguyên giành lại lá thư, cau mày nói:

-Tam huynh, chớ có trêu đệ.

Trương Ngạc thấy Trương Nguyên không vui cũng không dám đòi xem thư nữa, chỉ vào chiếc hòm bằng gỗ nhãn hỏi:

-Xem thử Thương tiểu thư xa xôi ngàn dặm gửi cho đệ cái gì nào, việc này thì được chứ?

Trương Nguyên mở chiếc hòm ra, bên trong là một y phục mùa thu, hai bộ đồ mùa đông, một đôi giày vải, một đôi ủng da, một chiếc quạt, một chiếc nghiên mực Đoan Khê, còn có hai bức họa của Thương Đạm Nhiên,

một bức là “Mùa hè trên Bạch Mã”, bức còn lại là chùa Đại Thiện có hai nữ tử đang quỳ trước đệm cỏi của Phật, đều vẽ một bên sườn mặt, một người có mái tóc hoa râm, một người có mái tóc xanh như mây.

-Ha ha.

Trương Ngạc cười nói:

-Người già này không phải là Ngũ bá mẫu, còn người trẻ chính là Thương tiểu thư sao?

Trương Nguyên xem kỹ bức tranh cầu phật, trong lòng vô cùng cảm động, mẫu thân và Đạm Nhiên đã đến chùa Đại Thiện cầu phật vào ngày sinh nhật hỷ, không phải là muốn hỷ được bình yên hay sao.

Trương Đại đi lên lầu nói:

-Hôm nay đến Đào Diệp thăm hỏi Mẫn Vấn Thủy, đợi từ giờ Mùi đến giờ mà không biết lão già ấy đã đi đâu, không thấy bóng dáng đâu cả, ngày mai lại đến tiếp.

Trương Ngạc nói:

-Tại sao ư? Tại vì Huynh vẫn còn chưa đến đó đến ba lần.

Trương Đại cười nói:

-Tìm mà không gặp, như thế mới thú vị.

Trương Đại và Trương Ngạc cùng nhau thưởng thức hai bức họa của Thương Đạm Nhiên mà vô cùng ngưỡng mộ. Trương Nguyên còn chưa thành thân đã được vị hôn thê yêu chiều như thế, ngàn dặm xa xôi gửi áo lạnh đến. Trương Ngạc rất không vui nói:

-Tỷ tỷ của Kỳ Hồ Tử, vợ ta đến đánh rắm cũng không thấy.

Trương Nguyên cố nhin cười hỏi:

-Tam huynh không phải sáng sớm đã đến Quốc Tử Giám sao, về lúc nào thế?

Trương Ngạc càng không vui nói:

-Giờ Thân đã đến đợi Lý Tuyết Y, Vương Vi Cô mời bọn ta uống rượu nhưng lại bật vô âm tín, thật là đau đầu, chắc là đã qua cầu rút ván, đã có niềm vui mới rồi!

Lời còn chưa dứt thì Phúc Nhi ở dưới lầu kêu to:

-Giới Tử thiếu gia, có người đến tìm cậu.

-Ha ha, uống rượu hoa đi nhé.

Trương Ngạc tưởng là Lý Tuyết Y sai người đến mời ba huynh đệ họ đến Cự Viện ăn uống tiệc rượu, liền hưng phấn chạy xuống lầu, nhưng lại là người của Hình thái giám phái đến, đưa cho Trương Nguyên một chiếc rương rất nặng, cung kính thi lễ rồi không nói thêm lời nào bỏ đi mất.

Trương Ngạc vô cùng thất vọng, trợn mắt nói:

-Giới Tử đệ được lắm, phụ nữ gửi rương hòm đến, thái giám cũng gửi rương hòm đến, thật là vô vị.

Nói xong quay người trở lại phòng của mình nhưng lại nghe Phúc Nhi kêu:

-Giới Tử thiếu gia, lại có người tìm.

Lúc Trương Ngạc quay đầu lại nhìn thì đó chính là một chấp dịch họ Tương của Quốc Tử Giám, theo sau còn có một người làm, Trương Ngạc hỏi:

-Chiếc hòm đâu đưa ra đây?

Chấp dịch họ Trương chẳng hiểu gì cả, tên gia đình theo sau y không biết Trương Ngạc nên có hơi hoảng hốt, chấp tay nói:

-Tiểu nhân muốn gặp Trương công tử của Sơn Âm.

Trương Ngạc nói:

-Chỉ có ta là Trương công tử của Sơn Âm.

Chấp dịch họ Trương cười nói:

-Yến khách tướng công, người này tìm Giới Tử tướng công. Y từ Trinh Phong Lý đến Quốc Tử Giám tìm Trương công tử, y nói y là người nhà của Giới Tử tướng công, vì thế tiểu nhân liền dẫn y đến đây.

Trương Nguyên từ Tây lâu đi ra, tên gia đình đó nhìn thấy lập tức vui mừng tiến đến phía trước chấp tay nói:

-Trương công tử, tiểu nhân là người của Đỗ phủ ở Trinh Phong Lý.

Trương Nguyên “A” một tiếng và nói:

-Nhớ rồi, nhớ rồi, ta đã từng gặp người ở Đỗ phủ, là Đỗ Định Phương sai người đến sao?

Tên người làm của Đỗ phủ thấy Trương Nguyên biết y, lại càng lộ rõ sự vui mừng, cung kính đáp:

-Vâng, tiểu nhân phụng mệnh thiếu gia mang mười cuốn bát cổ văn đến mời Trương công tử phê chữa.

Lúc Trương Nguyên ở Chu trang đã kết bạn với Đỗ Tùng, nhận cháu trai của Đỗ Tùng là Đỗ Định Phương làm đệ tử, từng nói nếu Đỗ Định

Phương có viết bài bát cổ văn nào mới thì hãy đưa đến Quốc Tử Giám để hẵn đánh giá. Đỗ Định Phương sau khi cha mất được bốn mươi chín ngày liền bắt đầu đọc sách, viết văn, chăm chỉ viết mười cuốn tứ thư đề bát cổ văn, sai người nhà đến Kim Lăng thỉnh giáo thầy giáo Trương Nguyên.

Trương Nguyên hỏi tên gia nô Đỗ thị là Đỗ Tùng rời Trinh Phong về phía Bắc vào ngày nào? Tên gia nô Đỗ phủ trả lời:

-Thúc lão gia khởi hành về Diên An Vệ vào ngày mười bảy tháng sáu, Mục Kính Nham đại ca cũng đi theo.

Trương Nguyên liếc nhìn Mục Chân Chân. Mục Chân Chân mắt ngẩn lệt. Trương Nguyên nói với gia nô Đỗ phủ:

-Mấy ngày này đúng lúc ta cũng rảnh, ngươi hãy ở lại chỗ của ta, đợi ta phê chữa đánh giá xong hãy mang về.

Gia nô Đỗ thị vui mừng khôn xiết.

Đêm, Trương Nguyên ở trong phòng ngủ mở chiếc hòm Hình thái giám gửi đến, đó là một rương vàng bạc, năm trăm lượng bạc trắng, năm trăm lượng vàng, năm trăm lượng vàng này đương nhiên là do Hình thái giám gửi đến.

Mục Chân Chân ở bên cạnh. Trương Nguyên nói:

-Phật phiền phức, ngày mai còn phải đến phủ Thủ Bì một chuyến, số vàng bạc này không thể nhận được.

Năm trước Trương Nguyên đã nhận một nghìn lượng bạc của Chung thái giám, phần lớn là đầu tư vào kho lương Dương Hòa nhưng bây giờ hẵn đã là nhân vật được nhiều người quan tâm nên làm việc gì cũng càng phải cẩn trọng hơn, đặc biệt là hối lộ tiền bạc, rất dễ bị người khác lên án. Đương nhiên bây giờ Trương Nguyên phải từ chối hậu lễ của Hình thái

giám còn có một nguyên nhân nữa là vì trước mắt hẳn không thiếu tiền.
Thiếu tiền cũng không phải vì việc việc thỏa mãn dục vọng của bản thân

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 285

Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (1)

Trương Nguyên bình thường dùng tiền khá tiết kiệm, không giống như đại huynh Trương Đại và tam huynh Trương Ngạc coi trọng việc ăn ngon mặc đẹp, tiêu xài phung phí, mà thiếu tiền của hắn ở đây là chỉ việc thiếu tiền để lập hội, điều hành thư cục, mở hiệu buôn. Nếu thiếu tiền ở phương diện này thì Trương Nguyên sẽ không vì cái gọi là thanh danh mà từ chối hòm ngân lượng này. Đây là một niên đại phi thường, một khi đã muốn ngăn cơn sóng dữ thì sẽ không dễ dàng gì đi trên con đường quân tử để làm gương, có lúc buộc phải tham ô bằng không thì sẽ không thay đổi được điều gì cả.

Đương nhiên, trong tình huống có thể nhất thì bảo vệ thanh danh vẫn tốt hơn. Năm trăm lượng vàng này dùng để bản thân hưởng lạc thì quá đủ nhưng dùng để giúp đỡ tế thế thì còn thiếu rất nhiều, chỉ là nếu đem trả lại Hình thái giám số vàng này thì cũng hơi tiếc...

Sáng sớm ngày mùng bảy, Trương Nguyên đã ngồi kiệu đến Nội Thủ Bị Phủ để gặp thái giám Hình Long, hòm vàng đó cũng được trả lại. Không ngoài dự đoán, Hình thái giám tươi cười nhưng có chút ngượng ngùng, cho thấy trong lòng không vui, mặt nhăn mày nhíu.

Trương Nguyên nói:

-Hình công công, văn sinh kết bạn quan trọng nhất là một chữ nghĩa, nếu công công cho rằng văn sinh vì công công tổn chút công sức là vì cầu

tài thì văn sinh sẽ quay đầu bước đi.

Nói đoạn, làm bộ muốn đi.

Khí thế kiêu ngạo, Hình thái giám vội ngăn lại nói:

-Trương công tử chớ vội, mời ngồi, mời ngồi, ngồi xuống nói chuyện.

Giống như làm bát cổ vậy, phá đề là phải có khí thế. Sau đó Trương Nguyên nói về giao tình giữa hãn với Chung thái giám sâu đậm thế nào, hãn kính phục sự trung nghĩa của Hình thái giám như thế nào, bản thân hãn trong sạch như thế nào...

Nói đến mức Hình thái giám phải liên tục gật đầu, kính cẩn nể phục. Hình thái giám trước tiên là khâm phục tài trí của Trương Nguyên, bây giờ càng cho rằng Trương Nguyên là quân tử hiếm có.

Dưới tài thuyết phục của Trương Nguyên, Hình thái giám quyết định lấy ra năm nghìn lượng bạc và năm trăm lượng vàng đóng góp vào việc xây một cửa hiệu thuốc bên cạnh miếu Bì Lư ở Nam Kinh, mời y sĩ đến chữa bệnh miễn phí cho người dân nghèo bị bệnh.

Nói một cách tương đối, nếu là ăn nói hợp ý, dẫn dắt thỏa đáng thì thái giám so với người bình thường dễ dàng quyên tiền làm việc thiện hơn, thái giám không có con cháu nối dõi, rất mê tín việc nhân quả báo ứng, rất nhiều thái giám yêu thích xây dựng sửa chữa chùa miếu, Hình thái giám cũng quyên tiền để xây chùa Kê Minh và chùa Tê Hà.

Hình thái giám đối với Trương Nguyên vừa cảm kích vừa khâm phục. Y vừa hóa giải được một nguy cơ, không cần phải lui về vườn rau ở Thượng Dương Thủ, nhưng Nhất Ban Nhân của bộ binh ở Nam Kinh hiển nhiên là không chịu từ bỏ ý đồ, y phải làm việc rất cần mới được. Trương Nguyên khuyên y xây cửa hiệu thuốc chính là để thu mua lòng người, y nghe nói

Chung thái giám cũng đã xây viện dưỡng tể dưới sự đề nghị của Trương Nguyên, rất nổi tiếng ở Hàng Châu, sinh từ hương khói rất thịnh vượng.

Như vậy, ba thái giám mà Trương Nguyên tiếp xúc qua đã có hai người trở thành nhà từ thiện.

Trương Nguyên còn có được một thông tin từ Nam Kinh Thủ Bị thái giám Hình Long, Quốc Tử Giám Giám Thừa Mao Lưỡng Phong vì phạm tội ăn hối lộ đã bị giải đến Hình bộ ở Nam Kinh chịu thẩm vấn. Cẩm Y Vệ đã nắm được bằng chứng phạm pháp của Mao Lưỡng Phong, đưa đến Hình bộ Nam Kinh thẩm tra xử lý chỉ là đi theo trình tự tư pháp. Chức quan bát phẩm này Mao Lưỡng Phong chắc chắn là không thể làm được rồi. Hình thái giám chau mày nói với Trương Nguyên:

- Cái bọn Mao Lưỡng Phong đó thật là ngu xuẩn, bản thân lập thân bất chính mà còn hãm hại Trương công tử, gã đúng là gây ông đập lưng ông. Trương công tử muốn xử lý gã thế nào, tạp gia vẫn có thể xử cho?

Trương Nguyên nói:

-Đa tạ công công, lấy chính trực báo oán thù, cứ theo pháp luật mà xử trí.

Trương Nguyên cáo từ rời khỏi Nội Thủ Bị Phủ, quay về Đạm Viên tiếp tục việc biên tập “Quốc triều hiến chính lục”. Lúc hoàng hôn thì chuẩn bị quay về Thính Thiện cư. Vừa ra khỏi Đạm Viên thì gặp Tiết Đồng và Từ Tam của Tương Chân Quán. Hai người chắc hẳn đã đợi trước cửa rất lâu rồi. Trong tay Tiết Đồng đang cầm một cái lồng chim, nhìn thấy Trương Nguyên, Tiết Đồng liền nhảy lên phía trước, cúi người chào nói:

-Trương tướng công, nữ lang nhà tôi và Tuyết Y tỷ vốn hôm nay muốn mời tiệc rượu ba vị Trương tướng công, nhưng hôm qua Tuyết Y tỷ đã bị bệnh.

Trương Nguyên hỏi:

-Tuyệt Y cô nương bệnh tình như thế nào?

Từ Tam chấp tay đáp:

-Tuyệt Y cô nương trước nay rất nhiều bệnh, mỗi tháng phải bệnh mấy ngày.

Trương Nguyên nghe Từ Tam nói thế liền không hỏi nhiều nữa mà bảo Từ Tam và Tiết Đồng quay trở về, nhưng Tiết Đồng nói:

-Giới Tử tướng công, tôi vừa mới nhìn thấy Minh Yên ca ở Đào Diệp Độ. Minh Yên ca nói là Tông Tử tướng công đang đợi Vãn lão.

Trương Nguyên cười nói:

-Đã là lúc này rồi mà đại huynh còn chưa uống được trà của Vãn lão hay sao.

Rồi cùng với Tiết Đồng đi thẳng đến Đào Diệp Độ.

Con Hắc Vũ Bát Ca nghe Tiết Đồng kêu “Giới Tử tướng công” liền kêu vang “Xin chào Vi Cô, tìm quân cờ”. Trương Nguyên nghe thấy lắc đầu cười. Mẫn Vãn Thủy là người Huy Châu, bán lá trà và mở quán trà nhiều năm ở Đào Diệp Độ, người Kim Lăng xưng là “Mẫn Trà”. Mấy năm gần đây Mẫn Vãn Thủy đã giao quán trà ở Đào Diệp Độ này lại cho con trai là Mẫn Tử Trường quản lý. Một mình ông thật không còn dễ dàng gì mà pha trà cho khách, như vậy, danh tiếng của ông ngược lại càng lớn hơn, sĩ nhân Kim Lăng đều lấy trà do Mẫn Vãn Thủy tự tay pha làm một việc rất tao nhã.

Đến quán trà của Mẫn thị ở Đào Diệp Độ nhưng lại gặp Trương Đại đang ngồi trong quán, thân nhiên thanh xướng bài Mẫu Đơn Đình. Trương

Đại hôm nay quyết tâm sẽ đợi Mẫn Vấn Thủy trở về, không uống được trà do tự tay Mẫn Vấn Thủy pha thì không chịu từ bỏ.

Tiết Đồng nhỏ giọng nói với Trương Nguyên:

-Giới Tử tướng công, nữ lang nhà tôi mới sáng sớm vẫn còn đến đây uống trà, là Vấn lão cố ý tránh mặt Tông Tử công tử đấy.

Trương Nguyên cười nói:

-Không sao, đại huynh của ta sẽ đợi đến khi trời tối, trừ phi đêm nay Vấn lão không về.

Tiết Đồng và Tử Tam đi thẳng về U Lan quán. Trương Nguyên cùng đợi với đại huynh Trương Ngạc ở quán trà Mẫn thị. Con trai Mẫn Tử Trưởng của Mẫn Vấn Thủy hơi cau mày, vị khách này không chịu đi sao, cha cũng không chịu gặp người này, chuyện này phải như thế nào mới tốt đây?

Dưới ánh chiều tà, sóng nước sông Tần Hoài ánh vàng, cuộn chảy, bao phủ một vùng vô cùng đẹp, đêm trên sông Tần Hoài đã mở ra một bức màn lớn. Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại đứng trước quán trà của Mẫn thị nhìn mặt trời lặn trên sông Tần Hoài, bỗng nhìn thấy một chiếc thuyền con trôi từ thượng du xuống và dừng lại ở bến neo, một nữ lang mặc áo bào búi tóc nhẹ nhàng nhảy lên bờ. Trương Nguyên tuy nhìn không rõ mặt mũi nữ lang, nhưng nhìn thấy dáng vẻ nhảy đó liền biết đó chính là Vương Vi, chắc hẳn Tiết Đồng đã quay về nói là có hắc và đại huynh Trương Đại đang ở đây nên Vương Vi liền đến.

-Tông Tử tướng công, Giới Tử tướng công.

Wang Vi hành lễ với hai người Trương Nguyên, đôi mắt đẹp đảo một lượt, sắc đẹp làm mê đắm lòng người, nói với Trương Nguyên:

-Vương Vi đã hứa đến Kim Lăng sẽ giới thiệu Vãn lão cho Tông Tử tướng công gặp mặt, chỉ là vẫn chưa có cơ duyên. Hai vị tướng công xin đợi một lát.

Nói xong liền quay người đi. Tiết Đồng vui mừng theo sau.

Sau khoảng một tuần trà, đã nhìn thấy nữ lang Vương Vi và một ông lão mặc áo vải tóc trắng như tuyết vòng đến quán trà ở Đào Diệp Độ. Trương Nguyên khẽ cười nói:

-Đại huynh, đi đâu cũng gặp người quen, không có người quen thì ngay cả trà cũng không được uống.

Trương Đại cười nghênh đón chấp tay nói:

-Vãn lão, tiểu sinh đợi Vãn lão đã hai ngày nay rồi.

Mẫn Vãn Thủy vừa thấy Trương Đại liền chấp tay nói:

-Lão hủ quên mang theo cây gậy rồi.

Nói xong liền xoay người đi.

Vương Vi vội nói:

-Để Tiết Đồng đi lấy cho ạ.

Tiết Đồng “vâng” một tiếng rồi chạy như bay đi lấy gậy. Lúc này Mẫn Vãn Thủy không còn lý do gì để thoái thác nữa, đành phải bước vào quán trà, lăm bẫm:

-Người này vô cớ gây rối, hay là cứ pha một ấm trà cho họ cho xong.

Sau đó ông liền đi vào phòng pha trà. Trương Đại cũng đi theo xem, nhìn Mẫn Vãn Thủy pha trà cực kỳ nhanh nhẹn, như nước chảy mây trôi,

không hề có động tác dư thừa, giống như là làm nhiều nên đã quen tay, có một cảm giác rất đẹp. Trương Nguyên không cùng đi xem Mẫn Văn Thủy pha trà bởi vì Vương Vi đang nói chuyện với hắn.

Hoàng hôn đã buông xuống, quán trà đã không còn khách đến nữa, Vương Vi và Trương Nguyên đứng trước cửa sổ, cây bưởi sum suê quả bên ngoài cửa sổ trĩu cành, chớp mũi có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng. Khóe miệng Vương Vi hơi cười, thấp giọng hỏi:

-Giới Tử tướng công, hôm trước hai người và Văn lão ngồi cùng thuyền trở về đã nói gì với nhau vậy, tại sao Văn lão nói là hai người ba hoa khoác lác nên không muốn tiếp đãi hai người?

Đêm hôm đó khi thuyền đến nơi Trương Ngạc nói chuyện có chút tục tĩu, Trương Nguyên cười đáp:

-Cũng không có nói gì, đơn giản chỉ là nói vài câu vui đùa mà thôi.

Wang Vi liếc đôi mắt đẹp nhìn Trương Nguyên:

-Các người... có phải lấy tiểu nữ ra giễu cợt hay không?

Trương Nguyên vội nói:

-Không có.

-Phủ nhận nhanh thế?

Wang Vi cười cười, không hỏi thêm nữa, đứng bên cạnh Trương Nguyên ngắm hoàng hôn đang dần nhuộm đỏ ngoài cửa sổ, làm mờ đi ngọn núi phía xa, những con sóng xanh nhòa dần. Những quả bưởi đung đưa ẩn mình trong sắc trời xám dần, Vương Vi nhẹ nhàng ngâm:

- Thu phong đãi tảo hàn, xuy quân lân gia thụ. Diệp diệp vọng viễn xuy, tại quân giai hạ ngộ. Bản dữ diệp tương biệt, phiêu yên tường ngọa phó.

Táp đập tán thu hồi, phi vi sương sở ngộ. Như hà cố nhập ảnh, khán tác sương yêu lộ. Thị tịch đăng ngoại cúc, đồng tâm chiếu trì mộ. – Giới Tử tướng công nghĩ bài thơ này thế nào?

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 285

Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (2).

Trương Nguyên nói:

-Tả cảnh thu, làm thơ tiền biệt, đơn giản mà sâu sắc, có thể cho là thơ hay. Đây có phải là thơ của Đàm Hữu Hạ?

Vương Vi thản nhiên nói:

-Đúng là thơ của Đàm Hữu Hạ mà Giới Tử tướng công không xem ra gì.

Trương Nguyên nói:

-Đâu dám không xem ra gì, ta chỉ là tham vọng viễn vông, bình luận thơ Chung, Đàm trong khoảng ba nghìn năm trở lại đây mà thôi.

Vương Vi nói:

-Vậy mời Giới Tử tướng công hãy thử bình luận thơ của Chung, Đàm đời sau sẽ có địa vị như thế nào?

Trương Nguyên đáp:

-Được cho là một trường phái, cũng được lưu danh sử sách, chỉ là thơ của Chung Bá Kính lấy việc ham muốn hàng ngày làm giãn viễn nhưng lại trở nên cùng quẫn. Đàm Hữu Hạ theo đuổi giãn tuấn thâm hậu, từ ngữ rất

tài tình, dưới Công An Tam Viên, vì thế không khỏi thể hiện sự chua chát lẫn cùng, hơn nữa lại quá yêu cầu sự hiểm hóc đến nỗi câu chữ cũng bị càm, văn chương vụn vặt.

Đây là lời bình của Tiền Chung Thư đối với Đàm Nguyên Xuân và Chung Tinh trong “Đàm nghệ lục”. Trương Nguyên đã từng đọc qua lời bình về “Đàm nghệ lục” của Chu Chấn Phủ, và vẫn còn khắc sâu trong trí nhớ. Vương Vi im lặng, suy nghĩ về thơ Chung, Đàm, đích thực là có căn bệnh như thế nhưng lại nói:

-Giới Tử tướng công tuy nói rất có lý nhưng có hơi nghiêm trọng một chút, Lý, Đỗ, Âu, Tô, ba nghìn năm cũng có được mấy người?

Trương Nguyên cười nói:

-Nói cũng đúng?

Thầm nghĩ:

“Chuyện này cũng không thể trách ta được, “Đàm nghệ lục” là tác phẩm nghiên cứu từ trước của Tiền tiên sinh. Lúc đó Tiền tiên sinh tài khí bay cao, phân tích rõ ràng linh hoạt, sắc bén, bộc lộ tài năng, so với sự hùng hồn tiên phong, bác đại uyên thâm của “Quản trùy biên” đời sau có phần không giống. Ừ, “Đàm nghệ lục” là Tiền tiên sinh viết tại Cô đảo ở Thượng Hải thời kháng chiến, “Quản trùy biên” sáng tác trong cuộc cách mạng đại văn hóa, đều là những thời điểm gian nan cực khổ nhất, chuyện này chắc chắn cũng đã bị một số người coi khinh, không cầm nổi thương đao, không ra sức lên án mà lại viết những thứ đó thì có tác dụng gì chứ? Cũng giống như ta biết rõ ba mươi năm sau phải nước mất nhà tan, hoàng hôn hôm nay lại luận thơ cùng với danh kỹ Tần Hoài là Vương Tu Vi, danh gia trà đạo Mẫn Vấn Thủy phòng kế bên đang tao nhã pha trà, bầu không khí rất thanh thản, phong nguyệt vô biên, với một số người có lẽ cho ta là không biết

sống chết, không phải là tội ác tà đình sao, lúc nào ta cũng phải lăm bằm việc cứu quốc sao?”

Mẫn Vấn Thủy nhanh chóng bùng trà ra, châm cho Trương Đại, Trương Nguyên, Vương Vi mỗi người một chén. Vương Vi uống trà mà không nói gì, Trương Nguyên vị giác nơi đầu lưỡi không tốt cho lắm, chỉ cần trà không quá dở thì đối với hắn đều như nhau cả. Trời đã tối, Mẫn Tử Trường đem một chiếc đèn lưu ly đến. Trương Đại quan sát chén trà dưới ánh đèn, màu sắc nhạt như nước, nhưng hương thơm lại rất mê hoặc. Trương Đại tán dương, hỏi Mẫn Vấn Thủy:

-Vấn lão, trà này là trà gì ạ?

Mẫn Vấn Thủy chậm rãi đáp:

-Lãng Uyển trà.

Wương Vi nheo mắt mỉm cười. Trương Nguyên nhìn thấy cũng rất vui, ừ, xem kịch vui. Trương Đại có chút ngạc nhiên, cũng cẩn thận nhấp từng ngụm trà, cười nói:

-Vấn lão trêu tiểu sinh rồi, trà này là cách pha chế của Lãng Uyển Trà nhưng vị lại không phải.

Mẫn Vấn Thủy nhướng đôi lông mày màu trắng lên tỏ vẻ ngạc nhiên, rồi lập tức giấu nụ cười lại hỏi:

-Vậy Trương tướng công nói trà này được xuất xứ từ đâu?

Trương Đại lại hớp một ngụm trà, nói:

-Rất giống La Giới trà.

Mẫn Vấn Thủy chặc lưỡi:

-Kỳ, kỳ.

Trương Đại lại hỏi:

-Nước này là nước ở đâu?

Mẫn Vấn Thủy trả lời:

-Huệ Tuyền.

Trương Đại cười nói:

-Vấn lão lại lừa tiểu sinh rồi, Huệ tuyền ở xa tận Vô Tích, vận chuyển mấy trăm dặm sao có thể còn tươi mát như thế.

Mẫn Vấn Thủy đối với Trương Đại kính nể hẳn lên, nói:

-Thực không dám giấu, lấy nước Huệ Tuyền, đầu tiên cần phải đào giếng, nửa đêm tân tuyền đến rồi múc nước lên, lấy đá đặt dưới đáy hủ, mượn gió mà chuyển nước đi, không dùng sức người chỉ thuận theo tự nhiên, từ Vô Tích đến Kim Lăng mất khoảng hơn hai mươi ngày, nước ngọt như mới múc lên vậy.

Trương Đại tán thưởng:

-Vấn lão thật có tâm, Vấn lão thật có tâm.

Nói đến nước và trà nổi tiếng Giang Nam, Mẫn Vấn Thủy nói:

-Ở quê của Trương công tử cũng có trà ngon nước ngọt, Long Tĩnh, Nhật Chú, Cổ Chủ đều là danh phẩm. Năm trước ta đã đến Sơn Âm, lấy nước Hề Tuyền ở ngọn núi phía sau Ban Trúc Am để nấu Tùng La trà, thật tuyệt diệu.

Trương Đại nghe Mẫn Vấn Thủy nhắc đến Hễ Tuyền ở quê mình thì vô cùng đau đớn nói:

-Vấn lão không biết một điều là Hễ Tuyền đã chết rồi.

Mẫn Vấn Thủy ngạc nhiên hỏi nguyên do. Thì ra là thân sĩ hai huyện Sơn Âm và Hội Kê thường cho nô bộc đến Hễ Tuyền lấy nước, những nô bộc đó liền đến quấy rầy Ban Trúc Am, đòi tăng nhân cho rượu thịt, không cho liền đánh người, tăng nhân vì thế rất khổ sở, không cách nào giải thoát bèn trách tội Hễ Tuyền, lấy trúc hừ thối dìm xuống suối nước, lại quyết định cho nước trong kênh và suối nguồn hợp lại với nhau, làm cho nước suối không thể nào dùng được nữa.

Không ai đến lấy nước, tăng nhân có được sự yên tĩnh, suối nước nổi tiếng đầu tiên của Thiệu Hưng cứ như thế mà bị hủy hoại. Mẫn Vấn Thủy than ngán thở dài, bây giờ thì toàn bộ khúc mắc của ông đối với Trương Đại đã không còn nữa mà mời Trương Đại vào nhà thất. Trương Nguyên và Vương Vi cũng theo vào. Vương Vi nói nhỏ với Trương Nguyên:

-Tông Tử tướng công đánh giá rất tốt, Vấn lão trước kiêu ngạo sau liền kính nể.

Trương Nguyên cười, bước vào nhà thất nhưng nhìn thấy rất gọn gàng sạch sẽ, trên bàn trà bày la liệt những ấm trà Kinh Khê, hơn mười loại âu bằng gốm Thành Tuyên, tất cả đều rất tinh tuyệt. Mẫn Vấn Thủy rất nhanh đã pha xong một ấm trà, đặc biệt rót cho Trương Đại, nói:

-Trương công tử thử cái này đi.

Trương Đại trước tiên là nhìn sắc trà, sau đó mới thưởng thức hương vị trà, nói:

-Hương rất nồng, vị rất đậm đà, đây có thể gọi là xuân trà còn hủ trà lúc này là thu trà.

Mẫn Vãn Thủy cười lớn:

-Lão hủ tuổi đã năm mươi, kinh nghiệm cũng nhiều, những người thường thức đánh giá không ai bằng Trương công tử đây.

Nhanh chóng liền trở thành bạn vong niên.

Trương Đại và Trương Nguyên ở lại dùng bữa tối với Mẫn Vãn Thủy. Vương Vi cáo từ ra về, Mẫn Vãn Thủy cũng không giữ nàng lại. Vương Vi dắt theo Tiết Đồng ra cửa, quay đầu lại nói với Trương Nguyên:

-Giới Tử tướng công tiễn ta lên thuyền có được không?

Trương Nguyên hơi chần chừ do dự. Trương Đại liền ở phía sau đẩy hẳn một cái, cười nói:

-Mau đi đi.

Trương Nguyên cười đi ra cửa. Vương Vi thả bước chậm rãi, để Trương Nguyên đi phía trước, nàng đi theo sau, chậm rãi thả bộ dọc sông Tần Hoài. Ánh trăng hình móc câu đã nhô lên từ sớm, sông Tần Hoài dưới cảnh sắc ban đêm vẽ ra một bức tranh tiêu cổ, trên thuyền treo những chiếc đèn hình sừng dê như liên châu, thủy lâu hai bên bờ sông, trên sông lừa thừa những ngôi nhà với lan can đỏ thắm, rèm trúc mũ ô sa, hương hoa nhài nồng nàn thoảng trong gió. Hai người cũng không nói lời nào, chỉ là lúc sắp lên thuyền ở Đào Diệp Độ, Vương Vi khẽ cười nói:

-Ba vị Trương tướng công đều có kỳ tài, khả năng bình phẩm trà đạo của Tông Tử tướng công không ai sánh kịp, sự hiểu biết thơ phú của Giới Tử tướng công khiến người khác phải khâm phục, có thể kết bạn với ba vị tướng công là vinh hạnh của Vương Vi.

Trương Nguyên có ý cười nói:

-Quá khen, Tu Vu cô nương không coi thường ta là tốt rồi.

Vương Vi đỏ mặt nói:

-Giới Tử tướng công vẫn còn giận tiểu nữ hôm ở hồ Huyền Vũ đã thất lễ sao, muốn Vương Vi phải nhận lỗi như thế nào mới chịu hết giận đây?

Trương Nguyên nói:

-Ta kết giao với nội quan, luôn bị một số người phỉ nhổ.

Vương Vi chần chờ một lúc rồi nói:

-Quân tử thích nói, Khổng Tử thích lòng, Giới Tử tướng công vừa có chí lớn thì nên yêu quý danh dự mới đúng.

Trương Nguyên hỏi:

-Cô nương vẫn cứ cho rằng ta không nên qua lại quá thân mật với thái giám đúng không?

Vương Vi do dự một chút rồi gật đầu nói:

-Đúng vậy, kết giao với nội quan hoặc là có lợi gần, xa là tổn hại thanh danh.

Vương Vi chịu nói thẳng vẫn là có dũng khí hơn, bởi vì lần này nàng chính là Trương Nguyên thông qua Hình thái giám mới hóa giải được nguy nan lần này. Nếu Trương Nguyên lấy chuyện này châm biếm lại thì nàng sẽ rất khó mà cản được, sẽ bị tổn thương. Sở dĩ nàng bộc lộ sự yếu đuối của bản thân cho Trương Nguyên thấy, là bởi vì nàng tin tưởng Trương Nguyên, nàng muốn nói ra suy nghĩ thật sự của mình, không lấy việc bản thân từng nhận được lợi ích mà thay đổi lập trường. Trương Nguyên đương nhiên hiểu rõ thiện ý của Vương Vi, hẳn cũng không muốn để Tiêu lão sư biết nguyên nhân hẳn và Hình thái giám qua lại với nhau. Bây giờ hẳn vẫn

còn nhỏ, chưa từng thâm nhập vào chốn quan trường, chưa từng bước vào vòng danh dự sĩ lâm, hậu quả của việc kết giao với nội quan gây nên sự tổn hại thanh danh vẫn không thể hiện, nhưng hẳn nhất định phải bước vào con đường làm quan. Mâu thuẫn giữa Đông Lâm và nội quan sớm muộn gì cũng sẽ bùng nổ, hẳn muốn mọi chuyện đều suôn sẻ, làm cho dây lò xo được thẳng bằng sẽ ngày càng khó khăn hơn. Nghĩ đến đây, Trương Nguyên bùi ngùi thở dài:

- Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu, tri ngã giả (*), ài, vẫn chưa có.

(*): Người không hiểu ta, cho rằng ta có đòi hỏi gì. Người hiểu ta... Vương Vi im lặng, trong bóng đêm hai mắt sáng như sao, một lúc lâu sau mới nói:

-Giới Tử tướng công cũng mới có mười bảy tuổi, lúc này sao lại khiến người khác cảm thấy tang thương đến thế? Thật sự rất muốn tìm hiểu Giới Tử tướng công nhiều hơn nữa.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 285

Bất tri ngã giả vị ngã hà cầu (3).

Nữ lang này tâm tư rất nhạy cảm, nhưng Trương Nguyên không muốn nói nhiều về những chuyện đó, liền khéo léo chuyển đề tài:

- Có lẽ là tuổi nhỏ chưa nếm được dư vị của sự buồn thương. Được rồi, Tu Vi cô nương mời lên thuyền, ta đang đói bụng muốn thưởng thức mỹ thực của Vãn lão rồi.

Vương Vi tự nhiên cười nói:

-Nếu Giới Tử tướng công không chê thì có thể cùng đến U Lan quán dùng cơm tối, tiểu nữ cũng có chút tay nghề nấu nướng, không đến mức là không kham nổi khẩu vị của người khác đâu.

Trương Nguyên cười nói:

-Để ngày khác đi, bằng không đi tiễn người khác mà ngay cả mình cũng mất tung tích thì sẽ khiến đại huynh chê cười ta đấy.

Vương Vi biết Trương Nguyên đang khéo từ chối mình, trong lòng hơi thất vọng. Nàng không hiểu vị Trương Giới Tử này lắm, nàng cũng rất muốn tìm hiểu, trong lòng cũng kinh ngạc, tự hỏi bản thân mình:

-Vương Quan, từ lúc nào mà người lại có tính tò mò như thế chứ hả?

... Hai ngày này, Trương Nguyên dành thời gian để chỉnh sửa bát cổ văn cho Đỗ Định Phương. Sau khi sửa xong mười cuốn bát cổ văn, còn viết cho Đỗ Định Phương một lá thư dài, căn cứ vào con đường bình luận chế nghệ về trình độ viết văn trước đây của Đỗ Định Phương, hướng dẫn Đỗ Định Phương phải đọc kỹ những cuốn sách nào, nên nghiền ngẫm trình văn của những danh gia nào, cũng nói về việc cuối tháng mười một đầu tháng chạp, mình sẽ từ Trinh Phong Lý trở về Sơn Âm, đến lúc đó sẽ bình phẩm tiếp tác phẩm mới của Đỗ Định Phương.

Trương Nguyên viết thư xong, liền đưa thư cùng với mười tiểu đề bát cổ văn đã bình chữa xong cho gia nô Đỗ gia, sai y quay về Trinh Phong Lý. Hôm nay là mừng chín tháng tám, lúc chập tối, Tưởng chấp dịch của Quốc Tử Giám dẫn theo hai người đến, Phúc Nhi vừa nhìn thấy hai người này liền vui mừng kêu lên:

-Cha, sao cha lại đến đây, còn có Tiền thúc nữa...

Khách đến là người làm ở Tây Trương là Trương Lão Thực và Tiền Lão Bốn, hai người đều đang gánh một cái sọt, nhìn thấy Phúc Nhi liền vội bỏ gánh xuống, vui mừng nói:

-Cuối cùng cũng tìm được rồi! Phúc Nhi, tam thiếu gia đâu?

Phúc Nhi vui mừng khôn xiết, hướng về phía lầu đông kêu to:

-Tam thiếu gia, cha của nô tì đến rồi, nhà ta có khách.

Trương Ngạc đang chơi cờ cùng Trương Đại, nghe thấy tiếng kêu liền vội chạy xuống hành lang nhìn xuống, nói:

-Cuối cùng cũng tới rồi.

Rồi mau chóng xuống lầu. Trương Nguyên và Trương Đại cùng những người khác đều đã tụ lại đông đủ.

Trương Lão Thực lau mồ hôi cùng với Tiền Lão Bốn thì lễ với ba vị thiếu gia. Trương Ngạc liên tục hỏi:

-Đem theo bao nhiêu kính lão, kính cận, kính đốt hương hả?

Phúc Nhi bưng hai ly nước đến đưa cho cha cậu và Tiền thúc uống. Trương Đại cười nói:

-Uống nước trước rồi hãy nói cũng không muộn.

Trương Ngạc tính tình nóng vội liền tự mình đi lục bốn cái sọt, lại thấy trong sọt còn có một cái rương gỗ đã bị khóa. Trương Lão Thực uống một hơi hết ly nước rồi đưa ly cho Phúc Nhi, lấy từ trong ngực ra một lá thư đưa cho Trương Ngạc:

-Tam thiếu gia, đây là thư, chìa khóa ở trong thư.

Lá thư đã được dán kín, Trương Ngạc mở phong bì thư kéo ra một lá thư và một chiếc chìa khóa. Trương Ngạc đưa thư cho đại huynh Trương Đại rồi vội đi mở khóa. Mở một chiếc sọt ra, bên trong được lấp đầy bằng sợi bông, khoảng có một trăm chiếc hộp gỗ lớn nhỏ xếp chồng lên nhau, hộp gỗ được làm từ gỗ lim rất tinh xảo. Mở một cái đó là một đôi kính. Trương Ngạc đeo vào nhìn thử rồi nói:

-Đây là kính lão.

Tháo xuống xem kỹ rồi gật đầu nói:

-Công nghệ làm kính có tiến bộ.

Trương Đại mở lá thư ra xem rồi nói:

-Đây là thư của tam thúc Trương Bính Phương viết.

Rồi đọc qua một lượt. Trong thư chủ yếu nói về chuyện phùng kính, nói là lần này tổng cộng đưa cho Trương Lão Thực và Tiền Lão Bốn mang đến một trăm hai mươi đôi, kính đốt hương một trăm chiếc, kính thiên lý ba chiếc... Trương Ngạc vừa nghe thấy còn có “kính thiên lý” liền vui mừng hỏi:

-Kính thiên lý ở trong chiếc rương nào?

Trương lão thực chỉ vào một chiếc rương trong số đó nói:

-Có lẽ là cái này.

Trương Ngạc mở khóa nhìn, quả nhiên có ba chiếc kính viễn vọng bằng đồng. Ba huynh đệ mỗi người lấy một chiếc, xoay mở kính ra. Trương Nguyên lùi về phía bức tường viện, dùng kính viễn vọng nhìn về chùa Kê Minh phía sau núi, vừa điều chỉnh từ từ, nói:

-Rất tốt, so với lần trước thì cái này có tiến bộ hơn nhiều.

Trương Ngạc cũng lùi lại chỗ Trương Nguyên nhìn về phía chùa Minh Kê rồi nói:

-Vẫn không bằng chiếc mua từ Macao.

Nhưng Trương Nguyên lại rất vui, nói:

-Chiếc kính viễn vọng được chế thành hồi cuối tháng tư rất mờ, chiếc này đã rõ hơn rất nhiều rồi, mới chưa đầy nửa thời gian mà tiến bộ như thế, khi quay về đệ phải thưởng cho ba thợ làm kính đó.

Trương Ngạc nghe Trương Nguyên nói thế cũng cao hứng trở lại, nói:

-Rất tốt, ngày mai ta sẽ bán những chiếc kính này cho Quốc Tử Giám, chắc chắn là cung không đủ cầu.

Trương Nguyên nói:

-Tam huynh, bản ở Quốc Tử Giám không được, tuy nói là Mao Giám Thừa đã bị giải về Hình bộ, nhưng chúng ta cũng phải cẩn thận lời ăn tiếng nói một chút.

Trương Đại gật đầu nói:

-Giới Tử nói đúng đó.

Trương Ngạc nói:

-Vậy cũng đơn giản thôi, hãy để mấy giám sinh đó đến Thính Thiên cư của chúng ta mua vậy.

Tường chấp dịch đứng bên cạnh, mãi đến giờ mới mở miệng nói:

-Thông báo cho ba vị Trương công tử biết là chiều hôm nay Tế Tửu Cổ lão gia sẽ quay về Quốc Tử Giám.

Trương Nguyên nói:

-Vậy ta phải đến bái kiến Cổ Tế Tửu.

Rồi thưởng cho Tường chấp dịch một đồng bạc.

Dùng xong cơm tối, Trương Nguyên đang chuẩn bị vào Quốc Tử Giám bái kiến Cổ Tế Tửu, nhưng lại nghe Phúc Nhi kêu:

-Giới Tử thiếu gia, Tiêu lão gia, Tiêu tướng công đến ạ.

Trương Nguyên vội ra đón nhưng lại nhìn thấy đến Thính Thiên cư cùng hai cha con Tiêu Pháp và Tiêu Nhuận Sinh còn có Tế Tửu Cổ Khởi Nguyên của Quốc Tử Giám. Trương Đại và Trương Ngạc nghe nói cũng vội ra kiến lễ, vào ngồi trong phòng khách, Cổ Khởi Nguyên nói:

-Trương Nguyên, chuyện ngày Ất Dậu ta đã tìm hiểu qua, trò không có gì sai cả, ngày mai trò hãy quay lại Quốc Tử Giám nghe giảng, bài tập thường ngày có thể không làm, chiều hãy đến Đạm Viên giúp Tiêu thái sử biên soạn sách, buổi tối cứ ở lại hiệu phòng Quốc Tử Giám, không được lười biếng buông thả.

Cố Khởi Nguyên hiển nhiên đã hội ý qua với Tiêu Pháp, Trương Nguyên đáp:

-Vâng, ngày mai học trò sẽ đến Quốc Tử Giám nghe giảng từ sáng sớm.

Cố Khởi Nguyên lại nói:

-Nữ tỳ thiện xạ đó của trò sau này chớ có luyện bắn tên nữa, sợ rằng sẽ bị người khác chỉ trích.

Trương Nguyên khom người đáp:

-Vâng.

Vừa khẩn cầu:

-Cố Tế Tửu, gia phụ mấy ngày nay sẽ từ Khai Phong qua Nam Kinh trở về Sơn Âm, học trò muốn đợi đến tiễn gia phụ xong rồi đến ở lại Quốc Tử Giám, cũng để cho học trò có thời gian tận chữ hiếu, xin Cố Tế Tửu cho phép.

Cố Khởi Nguyên gật đầu đồng ý, dặn dò Trương Nguyên vài câu, rồi đứng lên ra về. Trương Nguyên nói:

-Cố Tế Tửu xin đợi một lát.

Đi lấy một đôi kính lão dâng lên, nói là phường kính Sơn Âm vừa gửi đến. Tiêu Pháp vừa nhìn thấy chiếc kính liền cười nói:

-Thật là việc tốt, Thái Sơ hãy thử xem, mắt trò cũng bị mờ, đúng lúc dùng đến.

Trương Ngạc đứng một bên cười thầm, thầm nghĩ:

“Giới Tử có thể nói là phục bút, tặng cho Cố Tế Tửu kính lão, sau này cho dù có người nói chúng ta bán kính cho học trò Quốc Tử Giám thì Cố Tế Tửu cũng sẽ chỉ biết cười trừ cho qua, đây vốn dĩ là giúp cho học trò Quốc Tử Giám được sáng mắt mà, chứ không phải bán “Kim Bình Mai” cho bọn họ.”

Cố Khởi Nguyên thử chiếc kính lão, quả nhiên không tệ, vô cùng khoái chí, nói với Trương Nguyên:

-Loại mắt kính này ở Tô Châu bán rất nhiều, nhưng giá lại rất đắt, một chiếc tốn đến hai lượng bạc, sao ta có thể nhận hậu lễ này của trò chứ, ngày mai ta sẽ cho người đem bạc qua cho trò.

Trương Nguyên hơi xấu hổ, đưa mắt nhìn Tiêu Pháp, chấp tay nói:

-Lão sư hãy nhận chút tấm lòng của Trương Nguyên, đây là mắt kính do phường kính trong nhà học trò chế tạo, cứ cho đó là quà quê, sao dám nhận bạc của Cố Tế Tửu chứ.

Tiêu Pháp vê râu cười nói:

-Thái Sơ huynh, huynh thế này là làm khó Trương Nguyên rồi, đôi mắt kính này sáng hơn kính lão của phường kính ở Tô Hàng nhiều, chỉ độc có mỗi nhà này thôi, vậy cứ cho là lão hủ tặng cho Thái Sơ huynh vậy, thế nào hả?

Cố Khởi Nguyên tuy thanh liêm nhưng học vấn thông đạt, biết rõ dị số, không phải người lạc hậu, bèn cười nhận lấy, cáo từ về Quốc Tử Giám trước. Cha con Tiêu Pháp ở lại nói chuyện với huynh đệ Trương Nguyên.

Trương Nguyên lấy ra một chiếc kính viễn vọng đưa cho Tiêu Pháp. Ban đêm này không thể nhìn xa, Trương Nguyên liền giải thích cho Tiêu Pháp nghe, Tiêu Pháp ngạc nhiên nói:

-Đây là kính thiên lý, ta đã từng nghe Từ Tử Tiên nói qua, người phương Tây có thể tạo ra chiếc kính thần kỳ như thế này, trò không ngờ cũng có thể!

Tiêu Nhuận Sinh giải thích cho Trương Nguyên rằng Từ Tử Tiên chính là Từ Quang Khải, năm Vạn Lịch thứ hai mươi lăm, Tiêu Pháp làm quan chủ khảo thi hương ở phủ Thuận Thiên, từ những bài làm không trúng tuyển đã chọn lấy Từ Quang Khải làm người đứng đầu kỳ thi hương. Tiêu Pháp vì chuyện này mà bị giáng chức quan, khiến Từ Quang Khải rất cảm kích đức tính này của tọa sư Tiêu Pháp, nên anh ta thường xuyên viết thư hỏi thăm ông. Trương Nguyên nói:

-Chiếc kính thiên lý này chính là do phướng kính viễn vọng do người phương Tây chế tạo ra, các lĩnh vực thiên văn, vật lý, số học của người phương Tây, với tư cách một học tử của Đại Minh, theo học trò thấy thì rất nên học tập theo ạ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 286

Lời hứa hẹn thời thơ ấu (1).

Tiêu Pháp nhìn con trai Tiêu Nhuận Sinh cười nói:

-Người xem Trương Nguyên sao lại cùng một giọng điệu với Từ Tử Tiên, đối với học vấn của người phương Tây lại rất tôn sùng. Matteo Ricci là vị đại nho phương Tây, Từ Tử Tiên còn thuyết phục ta gia nhập Thiên chúa giáo phương Tây. Việc này có chút hoang đường, bị ta từ chối, nhân thể Đại Minh ta có Nho giáo, xuất thế có Thích Huyền, xuất Nho nhập Phật, du vu tam giáo, hà tất phải để Thiên chúa giáo cứu vớt. Trương Nguyên, sau này trò gặp Từ Tử Tiên thì chớ bị cậu ta nói động gia nhập Thiên chúa giáo, bây giờ triều thần có phần bất mãn với việc truyền giáo vào Đại Minh của người phương Tây, chỗ nào cũng có các bài viết phản đối, sớm muộn gì cũng xảy ra đại loạn, trò còn nhỏ tuổi dễ gây sự, sau này chớ để liên lụy.

Trương Nguyên đáp:

-Học trò đương nhiên sẽ không gia nhập Thiên chúa giáo, nhưng học trò nghĩ thế gian lúc này việc dẫn dụ người khác vào Thiên chúa giáo đối với thế phong không phải là không có lợi, đặc biệt là Giang Nam, làn gió xa hoa lãng phí đang rất thịnh.

Tiêu Pháp “ừ” một tiếng rồi nói:

-Từ Tử Tiên cũng nói với ta là Thiên chúa giáo rất coi trọng việc tiết kiệm, nhưng giáo lí của Thiên chúa giáo sai ở chỗ đúng sai phải rõ ràng, Từ Tử Tiên có tài thực thiên, gia nhập giáo là một con đường sai lầm, thật đáng tiếc.

Trương Nguyên đương nhiên không nghĩ là Từ Quang Khải là ngộ nhập lạc lối, hỏi:

-Không biết Từ sư huynh bây giờ đang làm chức quan gì?

Tiêu Pháp nói:

-Vẫn giữ chức quan nhàn tản ở Hàn Lâm Viện, gần đây ở Thiên Tân coi việc trồng rau nghiên cứu thủy lợi nông điền, Từ Tử Tiên có chí giúp đỡ thế, nhân tài hiếm có, không phải hạng người chỉ biết nói suông viết bát cổ văn, đáng tiếc là triều đình không dụng cậu ta.

Đang uống trà ở Thính Thiền cư, Tiêu Pháp đứng lên quay về Đạm Viên, dặn dò Trương Nguyên mỗi buổi chiều hãy đến Đạm Viên ghi chép “Quốc triều hiến chính lục”. Những ngày này có sự giúp đỡ của Trương Nguyên, kiệt tác dự tính sẽ có hàng trăm bản đang được tiến hành rất nhanh.

... Bắt đầu từ ngày mười tháng tám Trương Nguyên lại vào Quốc Tử Giám học. Buổi sáng nghe tiến sĩ giảng kinh nghĩa và các tác phẩm chiếu, cáo, biểu, sách luận, phán từ, buổi chiều đến Đạm Viên giúp Tiêu lão sư chép sách. Theo đó tết Trung thu cũng đang đến gần, Trương Nguyên dần có chút lo lắng: phụ thân Trương Thụy Dương sao vẫn chưa đến Nam Kinh?

Trương Đại cũng vào Quốc Tử Giám đọc sách. Trương Ngạc vẫn như cũ tùy ý ra vào Quốc Tử Giám, gần ngủ mấy ngày, giá bán bốn lượng bạc một chiếc kính lão, sáu lượng một kính viễn vọng, đã bán được hơn một nửa. Trương Ngạc vô cùng khoái chí. Chiều ngày mười bốn tháng tám,

Trương Nguyên từ Đạm Viên quay về Thính Thiền Cư, đang trên đường chậm bước, có hơi chau mày, lo lắng cho sự bình an của phụ thân nhưng lại không thể nào hỏi thăm. Mục Chân Chân không biết nói lời dễ nghe để an ủi thiếu gia, đành phải buồn rầu cùng thiếu gia.

Về đến Thính Thiền Cư, lại nhìn thấy mười mấy người hầu lạ mặt đang đứng trong nhà, Trương Nguyên đang hỏi những người này từ đâu đến thì từ phòng khách Trương Ngạc cùng với bốn người nữa bước ra. Trương Ngạc vui mừng gọi:

-Giới Tử, đệ xem ai đến này, khách quý chạt nhà nhé.

-Ha ha, Giới Tử hiền đệ....!

-Trương Giới Tử, đã hai năm không gặp, đại danh như sấm bên tai nha.

-Giới Tử huynh, tiểu đệ có lời chào.

-Giới Tử hiền đệ, ngu huynh đang ở đây...

Bốn người ngồi trên bậc thềm vẻ mặt đều rất tươi cười, một mặt vừa chấp tay thi lễ một mặt vừa nghênh đón. Bốn người này theo thứ tự là Dương Thạch Hương ở Thanh Phố, Nghê Nguyên Lộ ở Thượng Ngu, Phùng Mộng Long ở Tô Châu, Hạ Doãn Di ở Hoa Đình.

Trương Nguyên vui mừng, cười nói:

-Sao bốn vị lại đến cùng nhau thế này? Đây chẳng phải là rông ghé nhà tôm hay sao?

Mọi người cười to.

Nghê Nguyên Lộ trong y phục đẹp đẽ tươi mới, tướng mạo lại giống như nữ nhi nói:

-Ta ở Tùng Giang thỉnh cầu Trần Mi Công dạy kỹ năng hội họa, biết được Tông Tử ở Quốc Tử Giám liền vượt đường xa đến thăm. Ở Thanh Phố gặp được Dương huynh và Hạ huynh, ở Tô Châu thì lại gặp Phùng huynh, đều nói là đến thăm Trương Giới Tử nên mới đi cùng nhau, vui vẻ đồng hành.

Nghê Nguyên Lộ là bạn tốt của Trương Đại. Trương Nguyên và Nghê Nguyên Lộ chỉ mới gặp nhau một lần, khi cùng nhau xem tái diễn vở “Mẫu Đơn Đình” ở Sơn Âm viên vào năm ngoái, không có giao tình gì, ấn tượng đối với Nghê Nguyên Lộ là người này ưa sạch sẽ. Còn nữa, thư pháp và hội họa của Nghê Nguyên Lộ, có thể nói là nhân tài của hậu thế, gần đây danh tiếng bắt đầu nở rộ.

Dương Thạch Hương nói:

-Giới Tử hiền đệ, tập văn bát cổ đệ bình điểm ở Thanh Phố lần trước, ngày mừng bảy tháng bảy đã được xuất bản, trong bảy ngày đã bán được một nghìn ba trăm bản, ba huyện Tùng Giang cũng rất chạy hàng.

Nghê Nguyên Lộ nói:

-Tập sách đó ta đã xem rồi, lời bình của Giới Tử rất cặn kẽ, ta cũng vì thế mà được lợi, tài thực của Giới Tử đã khiến ta có cái nhìn khác xưa.

Phùng Mộng Long nói:

-Giới Tử hiền đệ, “Cảnh thế thông ngôn” đó ngu huynh đã viết được năm cuốn.

Trương Nguyên vui mừng nói:

-Phùng huynh viết rất nhanh, đệ mong mỏi đã lâu.

Lúc này Lục Đại Hữu từ phía sau lầu đi đến. Lục Đại Hữu phụng lệnh của Lục Thao và Trương Nhược Hi, đi theo Dương Thạch Hương đến Kim Lăng gặp Trương Nguyên, bẩm báo tình hình tiến triển trừ bị của cửa hàng vải “Thịnh Mỹ”.

Đang lúc hàn huyên nói chuyện, Trương Đại được Trương Ngạc sai người đến thông báo, từ trong Quốc Tử Giám cầm “xuất cung nhập kính bài” đi ra, nhìn thấy khách khứa đầy nhà thì tự mình vui sướng.

Nghê Nguyên Lộ là đặc biệt đến thăm Trương Đại. Dương Thạch Hương, Hạ Doãn Di, Phùng Mộng Long là vì chuyện của Hàn Xã và thư cục Hàn Xã mà đến, bốn người tính cả người hầu tất cả là mười lăm người. Đầu bếp nữ của Thính Thiên Cư đương nhiên không thể làm cơm cho nhiều người như vậy. Trương Ngạc nói:

-Lý Tuyệt Y vừa mới sai người đến mời ba huynh đệ chúng ta đến dự tiệc, chư vị cũng cùng đến nhé. Ta sẽ bảo Năng Trụ gửi mười lượng bạc qua trước để người của Tương Chân Quán chuẩn bị rượu thịt.

Nghê Nguyên Lộ nói xen vào:

-Nhất định phải sạch sẽ đấy.

Trương Ngạc nói:

-Không cần phải chỉ bảo, mấy danh kỹ của kỹ viện ăn uống cực tinh khiết, cũng giống như có tính ưa sạch sẽ vậy.

Dương Thạch Hương nói nhỏ:

-Kỹ nữ ưa sạch sẽ, điều này thật kỳ lạ.

Trương Ngạc nói:

-Kỹ nữ tại sao không thể có tính thích sạch sẽ chứ, khách ưa nhìn thì tiếp, không ưa nhìn thì từ chối, có gì là không thể!

Trương Đại cau mày nói:

-Tam đệ đừng có lời kéo chữ vị nhân huynh đây chứ. Ta sợ là không thể tương bồi rồi cầm đèn quay về Quốc Tử Giám trước, lúc này thì mặt trời đã lặn ở Tây Sơn rồi.

Trương Ngạc cười nói:

-Việc này có gì khó đâu, phái một người đến Quốc Tử Giám xin nghỉ phép, nói là huynh bị cảm phong hàn đang mời y bốc thuốc.

Lúc này, một người hầu nam của Đạm Viên thở hồng hộc chạy tới bẩm báo với Trương Nguyên:

-Trương công tử lệnh tôn đại nhân đến rồi ạ, ở Đạm Viên, đang nói chuyện với lão gia nhà ta, lão gia nhà ta muốn giữ ông ấy lại dùng cơm.

Trương Nguyên vui mừng khôn xiết, phụ thân cuối cùng cũng đã đến, lo lắng mấy ngày nay, giờ khắc này đây giống như trút được gánh nặng vậy. Sở dĩ phụ thân tìm đến Đạm Viên trước, chắc chắn là vì thư của hắc đều là lấy danh nghĩa của Tiêu lão sư gửi qua trạm dịch. Trương Nguyên chấp tay nói với Dương Thạch Hương:

-Mấy vị nhân huynh, xin thứ lỗi, đệ phải đi gặp gia phụ ngay bây giờ.

Trương Đại nói:

-Ngũ bá phụ đã về, chúng ta đương nhiên cũng phải đến bái kiến, ta cũng không cần giả vờ bệnh xin nghỉ phép nữa.

Liên đi viết một cái thiệp bảo người hầu đến Quốc Tử Giám xin phép nghỉ học với Tu Đạo Đường tiến sĩ.

Trương Ngạc nói thẳng:

-Lần này thì xong đời rồi, Trương Giới Tử đã đeo gông nên phải thành thật, kỹ viện không đi được rồi, Vương Vi Cô phải mòn mỏi chờ đợi rồi đây.

Vì cha của Trương Nguyên ở chỗ của Tiêu lão sư, nên bốn người Dương Thạch Hương không tiện mạo muội đến bái kiến. Trương Nguyên bảo Lai Phúc đến từ lâu Trạng Nguyên ở phố Thành Hiền, chuẩn bị mấy bàn tiệc mời đám người Dương Thạch Hương tiệc tối, còn hãnh và đại huynh Trương Đại, tam huynh Trương Ngạc nhanh chóng đến Đạm Viên. Mục Chân Chân không đi cùng, nàng phải dọn dẹp phòng và giường chiếu để gia lão gia ở tạm.

Từ Thính Thiên Cư dưới núi Kê Minh đến Đạm Viên khoảng sáu dặm, mấy người Trương Nguyên đi rất vội. Trương Ngạc hỏi:

-Giới Tử, Ngũ bá phụ lần trước đến là năm nào?

Trương Nguyên đáp:

-Ba năm trước, năm đó phụ thân đệ quay về để mừng lễ đại thọ năm mươi.

Trương Ngạc nói:

-Ngũ bá phụ ở bên ngoài nhiều năm, hiếm khi về nhà, nói thật thì ta đã quên mất hình dáng Ngũ bá phụ thế nào rồi, Giới Tử đệ còn nhớ chứ?

Trương Nguyên cười nói:

-Nói nhảm! Sao có thể không nhớ chứ!

Thầm nghĩ:

“Mình cũng không nhớ rõ cho lắm, ấn tượng về phụ thân rất mơ hồ, mình là sự dung hợp của linh hồn hai thế hệ, tình cảm của Trương Nguyên đời nay mình hoàn toàn kế thừa, mẫu thân Lã thị nhân từ thấu hiểu tận đáy lòng, ký ức bệnh về mắt mùa hè năm trước mẫu thân sốt ruột như lửa đốt, vì mình mà cầu cứu thầy thuốc tứ phương, đêm đến thì luôn tụng niệm “Bạch y đại sĩ chú”, tình yêu thương của mẹ vô cùng sâu đậm.”

Nhưng đối với phụ thân Trương Thụy Dương, tình cảm mà Trương Nguyên kế thừa lại có phần lãnh đạm. Lúc Trương Thụy Dương ba mươi tuổi đã được tộc thúc Trương Nhữ Lâm tiến cử đến Chu Vương phủ ở Khai Phong làm tiểu lại, ba mươi sáu tuổi quay về quê nhà sống được hơn một tháng, năm sau Trương Nguyên ra đời, từ đó Trương Thụy Dương đều cách hai, ba năm lại về một chuyến, có điều mỗi lần chỉ nghỉ ngơi được một tháng. Trương Nguyên thời thơ ấu mỗi năm đều chưa thân quen với phụ thân thì phụ tử lại phải chia lìa.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 286

Lời hứa hẹn thời thơ ấu (2)

Trương Nguyên cùng đại huynh và tam huynh nhanh chóng đến Đạm Viên. Hoàng hôn đã nặng nề buông xuống, Đạm Viên đã lên đèn. Tiêu Nhuận Sinh và Tông Dực Thiện ra nghênh đón. Tiêu Nhuận Sinh nói:

-Giới Tử, lệnh tôn đang đàm đạo với phụ thúc ta trong quán trà.

Trương Nguyên cùng Tiêu Nhuận Sinh bước đến quán trà, liền nhìn thấy Tiêu lão sư tóc bạc trắng đang uống trà nói chuyện với một người đàn ông xanh xao gầy gò khoảng hơn năm mươi tuổi. Trương Nguyên dừng bước, cảm xúc chột dạ trào.

Ông lão xanh xao gầy gò đó đã đứng dậy, dáng người bậc trung, trán rộng, cằm nhọn, đầu đội khăn Hoa Dương, người mặc áo dài xanh, hai mắt rất có thần. Trương Nguyên vừa lại gần liền nhìn chăm chăm vào Trương Nguyên rồi kêu lên:

-Tiểu Nguyên!

Đây chính là phụ thân Trương Thụy Dương của hắn. Tuy Trương Nguyên đã thay đổi rất nhiều so với trước đây, lại cùng đến với Trương Đại và Trương Ngạc, nhưng Trương Thụy Dương không nhận sai con. Trương Nguyên vội bước đến vài bước, quỳ gối trước phụ thân nói:

-Phụ thân, con xin dập đầu trước phụ thân.

Trương Đại và Trương Ngạc cũng vội chào Ngũ bá phụ, tự giới thiệu tên mình tránh để Ngũ bá phụ không nhận ra họ.

Trương Thụy Dương gương mặt tươi cười nói:

-Trương Đại, Trương Ngạc, tốt, tốt, đều đã lớn cả rồi. Ngũ bá phụ sắp nhận không ra các cháu rồi.

Mặt khác đỡ con trai Trương Nguyên đứng dậy, quan sát từ trên xuống dưới trang phục giám sinh của con trai, càng cười tươi hơn. Ông vừa mới nói chuyện với Tiêu lão sư, Tiêu lão sư khen Trương Nguyên có cố gắng, khiến Trương Thụy Dương vô cùng vui mừng. Tiêu thái sử là hải nội văn tôn, đức cao vọng trọng, Trương Nguyên có thể làm đệ tử của Tiêu thái sử và được khen ngợi như thế, niềm vui của Trương Thụy Dương không nghĩ cũng biết được.

Lục Đại Hữu cũng đi theo đến Đạm Viên, khấu đầu với Trương Thụy Dương. Trương Thụy Dương nhận ra Lục Đại Hữu liền hỏi tình hình gia đình bốn người của nữ tử Trương Nhược Hi.

Trương Ngạc không muốn ở lại Đạm Viên dùng cơm bèn nói:

-Ngũ bá phụ, cháu và đại huynh đã chuẩn bị tiệc rượu đón gió tẩy trần tại một túr lầu ở phố Thành Hiên cho Ngũ bá phụ... Tiêu lão tiên sinh xin mời cùng đi.

Tiêu Pháp vốn muốn giữ Trương Thụy Dương lại dùng cơm tối, nhưng nghĩ đến phụ tử người ta người thân đoàn tụ, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện muốn nói, bèn nói:

-Ngọc Tuyền tiên sinh, vậy lão phu không giữ tiên sinh nữa, người nhà các người gặp lại nhau cứ trò chuyện thâm tình đi.

Trương Thụy Dương hiệu là Ngọc Tuyền. Trương Thụy Dương trước mặt Tiêu Pháp có chút gò bó, chẳng qua ông chỉ là một tiểu lại hàng bát phẩm, cũng không phải là tú tài, trước mặt Tiêu trạng nguyên vang danh khắp thiên hạ, nào có tư cách cùng ngồi uống trà, chỉ vì ông là cha của Trương Nguyên mà Tiêu Pháp lão sư của Trương Nguyên, nên Tiêu Pháp mới tiếp đãi ông long trọng. Phải biết rằng Ngay cả Trương Nhữ Lâm ở trước mặt Tiêu Pháp cũng phải tự xưng là “Thị giáo sinh”.

Trương Thụy Dương cung kính nói:

-Vậy văn sinh xin cáo từ trước, hôm sau sẽ mang theo tiểu khuyển đến gặp tiên sinh.

Tiêu Nhuận Sinh thay mặt cha tiễn khách. Trương Nguyên đi theo sau phụ thân ra khỏi quán trà, bỗng nhìn thấy một người già đầu bạc bước đến chào, vui mừng khôn xiết nói:

-Thiếu gia, lão nô là Phù Thành, thiếu gia còn nhận ra lão nô không?

Ba năm trước Trương Thụy Dương quay lại Sơn Âm mừng đại thọ năm mươi tuổi, lần đó Phù Thành vì bị bệnh lây nhiễm nên không về cùng, tính ra cũng đã sáu năm rồi không về lại Sơn Âm.

Trương Nguyên nghĩ ngợi một lát rồi vui mừng nói:

-Là Phù Thành, sao ta lại không nhớ chứ. Hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu năm ta sáu tuổi Phù thúc đã chở ta đi xem nhà đèn đẹp nhất thế gian.

Gương mặt Phù Thành lập tức cười tươi như hoa, luôn miệng nói:

-Trí nhớ của thiếu gia rất tốt, thiếu gia rất có tiền đồ đấy ạ, mới có mười bảy tuổi mà đã là tú tài tướng công rồi, lão gia sẽ không cần phải xa nhà ra bên ngoài mưu sự nữa, cuối cùng cũng có thể về nhà hưởng phúc rồi.

Phù Thành từ nhỏ đã là người hầu ở Đông Trương, còn lớn tuổi hơn cả Trương Thụy Dương, theo Trương Thụy Dương đến Khai Phong mới đó đã hai mươi năm, tuổi già nên nhớ nhà, lần này Trương Thụy Dương quyết định từ chức ở Chu Vương phủ quay về Thiệu Hưng, Phù Thành cũng vui mừng khôn xiết.

Lại có hai người đến chào Trương Nguyên, một người là con trai Phù Thành tên Phù Đại Công, tuổi khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám, người kia thì Trương Nguyên chưa từng gặp qua, là một người hầu tuổi khoảng hai mươi, chấp tay nói:

-Tiểu nhân Lai Vượng đến gặp thiếu gia.

Trương Thụy Dương nói:

-Lai Vượng là người miền Bắc, là đầy tớ của ta ở Chu Vương phủ, lần này ta từ quan về Sơn Âm, Lai Vượng nhất định đòi đi theo.

Lai Vượng nói:

-Duyệן Sử Trưởng nhân nghĩa, tiểu nhân được chiếu cố nhiều, tự nguyện làm đầy tớ cho Trương gia.

Trương Ngạc cười nói:

-Cái tên gọi Lai Vượng này với Lai Phúc rất giống huynh đệ, thế này cũng tốt, Lai Phúc rồi Lai Vượng, Giới Tử một bước lên mây ai cũng ngăn không được.

Trương Thụy Dương đang định hỏi là ai thì Vũ Lăng chạy đến nói:

-Thiếu gia, kiệu đã chuẩn bị xong.

Rồi khấu đầu với Trương Thụy Dương.

Phù Đại Công nhéo nhéo cánh tay nhỏ của Vũ Lăng, cười nói:

-Tiểu Vũ, người vẫn không lớn hơn so với ba năm trước. Người xem thiếu gia đó, cao thế này rồi.

Trương Thụy Dương ngồi kiệu, Trương Nguyên giúp đỡ kiệu, vừa đi vừa trả lời câu hỏi của phụ thân.

Trương Thụy Dương ba năm không nhìn thấy con trai. Con trai cao hơn ông cả một cái đầu, lần đầu tiên con trai tham gia khoa cử lại đạt thủ khoa cả ba kì thi huyện, thi phủ và thi đạo, thật giống như nằm mơ vậy, Đông Trương bọn họ đã phát rồi. Trương Thụy Dương hỏi thăm tình hình trong nhà, tình hình việc hôn nhân của Trương Nguyên và Trương Nhược Hi. Trương Nguyên trả lời từng câu hỏi một. Trương Thụy Dương cực kì vui mừng, thở dài:

-Vi phụ năm nay tuổi đã năm mươi ba, lao lực hơn nửa đời người, nay cuối cùng cũng có thể an tâm nghỉ ngơi rồi.

Trương Nguyên nghe phụ thân cảm thán xong không khỏi cảm động, phụ thân ra ngoài mưu sinh nhiều năm như thế cũng đã vất vả lắm rồi, phụ mẫu song thân tuy đã thành thân được ba mươi năm nhưng những ngày chính thức sống bên nhau lại rất ít, nghĩ xong nói:

-Mẫu thân cũng vẫn luôn trông mong ngày này, sau này cha mẹ đã có thể cùng nhau hưởng thọ rồi.

Trương Thụy Dương “ừ” một tiếng, để tay mình lên mu bàn tay của con trai đang đỡ kiệu, vỗ vỗ rồi nói lại một lần nữa:

-Vi phụ thật sự rất vui, thực sự rất vui.

Nhìn ánh trăng mới nhô lên phía chân trời phía Đông, giọng điệu chậm dần, từ từ nói:

-Còn nhớ lúc con cha mới sáu tuổi, năm đó vì phụ tử Khai Phong trở về nhà nghỉ được bốn mươi ngày, sau tết Trung Thu lại rời Sơn Âm lên phía Bắc, con cùng với Nhược Hi còn có mẫu thân con đã tiễn vì phụ đến cầu Bát Tự. Con nắm lấy vạt áo cha không cho cha lên thuyền, cha nói đợi con thi đỗ tú tài rồi cha sẽ không cần phải ra ngoài làm quan nữa, con liền nói hôm qua con đã đi thi và con đã thi đỗ tú tài bảo cha đợi ở nhà hưởng phúc... Lúc đó ngay cả hôm qua và ngày mai con còn không phân biệt rõ, ha ha.

Mắt Trương Nguyên đã ươn ướt. Mẫu thân vào cái đêm hăn đỗ đạo thí cũng đã kể với hăn những câu chuyện vui thời thơ ấu, đây dường như là những lời hứa hẹn mà mỗi đứa con được cha mẹ yêu thương chiều chuộng đều có. Lời hứa lớn lên rồi sẽ đối xử với phụ mẫu nhưng thế nào, Trương Nguyên của hai đời đều từng nói lời hứa như vậy với cha mẹ mình. Kiếp này phụ mẫu song toàn, sao có thể không quý trọng!

Trương Đại nói:

-Ngũ bá phụ, học nghiệp của Giới Tử đã được Vương Quý Trọng tiên sinh ở Hội Kê, Hoàng Dung Ngự tiên sinh ở Hàng Châu, còn có cả Tiêu thái sử chỉ điểm, đều là những nhà nho nổi tiếng, kỳ thi hương ở Hàng Châu vào năm sau, Ngũ bá phụ cứ đợi tin tốt lành là được rồi.

Trương Thụy Dương trong lòng rất vui, miệng thì nói:

-Không được kiêu ngạo, cố gắng học hành mới được.

Rồi hỏi Trương Nguyên vài câu về Tứ Thư. Trương Nguyên tuân thủ đúng quy tắc mà trả lời.

Trương Ngạc ở bên cạnh cười trộm, thầm nghĩ:

-Ngũ bá phụ còn không biết con trai ông bây giờ đã là nhân vật ở đẳng cấp nào, còn nghĩ là Giới Tử chưa vỡ lòng, lấy mấy câu Tứ Thư nông cạn

thể kiểm tra Giới Tử, chẳng phải khiến Tiêu thái sử và Cố Tế Tửu cười sao.

Nhỏ giọng hỏi Phù Thành:

-Phù thúc, Ngũ bá phụ ở bên ngoài lâu năm mà vẫn không nạp thiếp đấy chứ?

Phù Thành cười nói:

-Đây không phải chuyện mà lão nô dám nhiều chuyện.

Trương Ngạc nghe thấy liền nghĩ:

-Có kịch hay rồi.

Nói:

-Phù thúc, nói cho tôi biết đi, tôi sẽ gửi cho ông một bộ áo lông dê.

Phù Thành lắc đầu nói:

-Gia lão gia rất ngay thẳng cẩn thận với người khác còn đối với bà nhà thì vô cùng ân ái.

Trương Ngạc ngắt lời:

-Dù có ân ái thế nào, mà không ở cùng nhau, Ngũ bá phụ tạm trú bên ngoài không có nữ nhân chăm sóc thì sao mà được chứ.

Phù Thành đáp:

-Ban đầu chẳng phải là có một người sao, chính là nha đầu Anh Cô người hầu của bà nhà, năm gia lão gia bốn mươi tuổi ở Khai Phong thì bà đã bảo gia lão gia mang theo Anh Cô để chăm sóc cho cuộc sống hàng ngày, năm đó Anh Cô đã hai mươi ba tuổi. Anh Cô bạc mệnh, không thể đợi đến ngày về quê năm năm trước đã chết nơi đất khách.

Trương Ngạc “ồ” một tiếng, nói:

-Vậy Giới Tử phong lưu hơn Ngũ bá phụ nhiều.

Phù Thành cười cười, không hỏi gì thêm, con trai ông Phù Đại Công không nhin được tò mò hỏi:

-Tam thiếu gia, Giới Tử thiếu gia phong lưu thế nào ạ?

Trương Ngạc nói:

- Niên thiếu xuân sam bạc, mãi lâu hồng tỵ chiêu.

Trong lúc đang nói chuyện thì đã đến phố Thành Hiền. Ánh trăng ngày mười bốn tháng tám đã nhô lên khỏi tường Quốc Tử Giám, ánh đèn trên phố hòa với ánh trăng.

Ơ ầu mỗi năm đều chưa thân quen với phụ thân thì phụ tử lại phải chia lìa.

LẰNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 286

Lời hứa hẹn thời thơ ấu (3).

Trương Ngạc tiến lên phía trước nói với Trương Thụy Dương:

-Ngũ bá phụ, tiệc rượu đã chuẩn bị xong, chính là ở bên tửu lầu Trạng Nguyên, còn có một vài người bạn nữa cũng ở đó đều đang đợi để đón gió tẩy trần cho Ngũ bá phụ.

Trương Thụy Dương với đám con cháu vây quanh cùng xuống tửu lầu Trạng Nguyên. Tầng hai đã bày ra ba bàn, bốn người một bàn, bốn người hầu cũng bày ra một bàn bát tiên khác. Phùng Mộng Long, Dương Thạch Hương, Hạ Doãn Di và Nghê Nguyên Lộ đều chào Trương Thụy Dương. Lai Phúc cũng nhanh nhẹn hơn, lần đầu tiên khấu đầu trước mặt Trương Thụy Dương, nói:

-Tiểu nhân Lai Phúc bái kiến lão gia!

Trương Thụy Dương thấy con trai kết giao toàn là sinh đồ, trong lòng cũng cảm thấy được an ủi. Sau khi hàn huyên với chư sinh, cười nói với Lai Vượng ở bên cạnh:

-Lai Vượng, người không người thân cũng không có quê quán, hãy nhận Lai Phúc là ca ca đi.

Trương Thụy Dương đã hỏi qua con trai Trương Nguyên lai lịch của Lai Phúc.

Lai Vượng tiến đến phía trước bái kiến Lai Phúc, xưng Lai Phúc là ca ca, khiến Lai Phúc không hiểu gì cả. Vẫn là Vũ Lăng cười hihi giải thích với Lai Phúc, Lai Phúc tự nhiên cũng vui mừng, hai người đã gọi nhau huynh đệ.

Tiểu nhị tửu lâu đã được dọn dọn chuẩn bị riêng cho Trương Thụy Dương một chiếc chiếu. Trương Thụy Dương đã quen tiết kiệm, gọi Trương Nguyên, Trương Đại và Trương Ngạc cùng ông dùng tiệc. Những món ăn nổi tiếng ở Nam Kinh như rượu Trạng Nguyên, cá trích Phù Dung, sò biển Kim Lăng, thịt gà muối Kim Lăng, cá trám đen hoa cúc, xương sườn Đinh Hương,... vừa được mang lên. Tiểu nhị rót cho Trương Thụy Dương một ly rượu trước. Trương Thụy Dương đang định bưng ly rượu lên thì chợt nhìn thấy một tiểu đồng tóc dài từ trên lầu chạy như bay xuống, lập tức chạy đến trước mặt Trương Nguyên, mồ hôi đầy đầu, giận dữ nhìn Trương Nguyên, lớn tiếng hỏi:

-Giới Tử tướng công vì sao phụ lòng nữ lang nhà tôi?

Giọng nói của tiểu đồng này rất sắc nhọn, rất có sức xuyên thấu. Đám người Phùng Mộng Long nhất thời đều ngơ ngác nhìn nhau, nhưng Trương Ngạc biết là chuyện gì liền che miệng cười, muốn xem Giới Tử bị Ngũ bá phụ giáo huấn. Lúc trước Trương Ngạc sai Năng Trụ đưa cho Lý Tuyết Y mười lượng bạc để Lý Tuyết Y chuẩn bị rượu thịt, ba huynh đệ họ muốn mượn Tương Chân Quán mở tiệc chiêu đãi bằng hữu, Khúc Trung Cự viện vốn là nơi giao tiếp, nơi tụ tập của các văn nhân, mở tiệc chiêu đãi bằng hữu thường đều là mượn kỹ viện để lo liệu.

Trương Nguyên vội đứng dậy nói:

-Tiết Đồng, cùng ta ra ngoài nói chuyện.

Tiết Đồng tính tình trẻ con, lúc này mới vừa chạy khắp nơi tìm kiếm Trương Nguyên, lúc này nhìn thấy Trương Nguyên đã ngồi uống rượu ở

tửu lâu Trạng Nguyên mà Tuyết Y tử và Vi Cô lại đang đợi ở bên kia đường
nhiên là tức giận rồi, vì thế vừa đến liền lớn tiếng ồn ào.

Trương Thụy Dương không biết con trai đã gây ra chuyện gì bèn hỏi:

-Trương Nguyên, có chuyện gì thế, nữ lang gì vậy?

Trương Đại vội kéo Tiết Đồng ra ngoài nói chuyện. Bên này Trương Nguyên thấy phụ thân hỏi chuyện không khỏi bối rối bèn nói:

-Là nữ đệ tử của Trần Mi Công ở Hoa Đình, con từng giúp đỡ cô ấy, nên hôm nay muốn mời con và các vị bằng hữu cùng đến dự tiệc.

Trương Thụy Dương ra bên ngoài mười mấy năm, rất hiểu sự đời, nghe con trai nói thế liền biết nữ lang đó không phải là con nhà lành. Con trai muốn đi uống rượu cùng bằng hữu không tránh khỏi lo lắng. Con trai mới mười bảy tuổi, vẫn chưa thành thân mà đã qua lại với kỹ nữ, chuyện này ra thế thống gì chứ. Học nghiệp của con trai tiến bộ rất nhanh, nhưng thiếu niên phải được rắn dạy, lúc này đương nhiên phải giữ thể diện cho con trai, tạm thời không truy cứu. Trương Đại kéo Tiết Đồng ra ngoài trợn mắt nói:

-Người đã gây phiền phức cho Giới Tử rồi đấy, người có nhìn thấy ông lão ngồi trước Giới Tử hay không, đó là phụ thân của Giới Tử mới từ Khai Phong trở về, vừa mới đến Kim Lăng, thế này thì Giới Tử sắp bị phụ thân quở trách rồi.

Tiết Đồng hồi hận, mở to miệng, lắp bắp:

-Tôi... tôi không biết.

Trương Đại cười nói:

-Thôi bỏ đi, cũng không quan trọng lắm, người quay về nói với Tuyết Y cô nương và Vương Vi nguyên nhân này là được.

Tiết Đồng vội chạy về U Lan Quán, Lý Tuyết Y cũng đang ở bên Vương Vi, nghe Tiết Đồng nói, Lý Tuyết Y che miệng cười nói:

-Chuyện này không hay rồi, phụ thân Giới Tử tướng công đến rồi, Giới Tử tướng công sắp bị mắng đấy.

Wương Vi liếc Tiết Đồng một cái, sảng giọng:

-Sao người lại lỗ mãng như thế hả?

Tiết Đồng vô cùng hổ thẹn.

Lý Tuyết Y thở nhẹ một tiếng:

-Thật đáng tiếc, ngày mai nhân Tết Trung Thu công tử của Lý Thị Lang mời ta dạo sông ngắm trăng, vốn dĩ ta đã khéo chối từ, như thế này thì đi thì tốt hơn. Tu Vi, không đi cùng ta sao?

Wương Vi lắc đầu tiễn Lý Tuyết Y, khi trở về bắt gặp ánh trăng như nước trong đình, ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng ở Luân Tương Viên, bồi hồi ngâm vài câu thơ của Trương Cửu Linh:

- Thanh huýnh giang thành nguyệt, lưu quang vạn lý đồng. Sở tư như mộng lý, tương vọng tại đình trung. Kiếu khiết thanh đài lộ, tiêu điều hoàng diệp phong. Hàm tình bất đắc ngữ, tần sử quế hoa không.

Một đám lá cây khổ tình như hình lông chim rơi bồng bênh, Vương Vi lạnh tay lệ mắt như nhật quân cờ ở ngón giữa. Về đến thư phòng, tìm được cuốn “Khúc giang tập”, lật đến trang “Thu tịch vọng nguyệt”: Tương thụ diệp giáp tại thư trung, hợp thượng, vu đăng hạ si si xuất thần.

Tiệc ở tửu lầu Trạng Nguyên xong xuôi, Trạng Nguyên đưa phụ thân về Thính Thiên Cư, còn đám người Dương Thạch Hương ở lại nhà khách gần tửu lầu Trạng Nguyên, bọn họ còn có việc muốn bàn bạc với Trương Nguyên nên phải ở lại Kim Lăng thêm vài ngày. Lục Đại Hữu đương nhiên là phải ở lại Thính thiên cư.

Vũ Lăng chạy về Thính Thiên Cư trước báo tin. Mục Chân Chân khẩn trương hỏi:

-Tiểu Vũ, gia lão gia đâu?

Vũ Lăng biết ý Mục Chân Chân liền nói:

-Lão gia và thiếu gia hòa khí lương thiện như nhau, nhìn thấy thiếu gia cũng cực kỳ vui mừng, có điều...

Liền đem chuyện Tiết Đồng thất lễ kể với Mục Chân Chân.

Mục Chân Chân lo lắng:

-Lão gia sẽ không trách thiếu gia chứ?

Vũ Lăng nói:

-Chuyện này cũng khó nói lắm.

Mục Chân Chân hỏi:

-Vậy thiếu gia có sợ không?

Mục Chân Chân nhớ đến lúc còn nhỏ mình làm việc gì sai thì rất sợ phụ thân bị mắng.

Vũ Lăng nói:

-Thiếu gia cười hi hi, đáng vẻ rất vui vẻ.

Trương Nguyên đúng là cười hi hi, còn có việc gì vui mừng hơn là phụ thân trở về bình an vô sự chứ, về phần phụ thân có thể sẽ vì huyện của Vương Vi mà quở mắng hăn thì hăn hoàn toàn không để ý đến, đó không phải vì hăn mặt dày mà tâm trí hăn rất thành thực, hăn hiểu rất rõ mỗi một việc mình làm, hăn có thể tự trách bản thân, còn nữa, có thể được phụ thân quở trách, nhiều lúc là một điều hạnh phúc.

Về đến Đạm Viên, Mục Chân Chân khấu đầu với Trương Thụy Dương. Trương Thụy Dương đã nghe con trai Trương Nguyên nói qua tình hình của cha con Mục Kính Nham và Mục Chân Chân. Mặc dù có chút khó hiểu việc con trai tiền Mục Kính Nham đi nhập ngũ nhưng cũng không nói gì. Lúc này nhìn thấy thiếu nữ đoạ dân dáng người cao gầy, hơi ngạc nhiên với làn da trắng mịn và đôi mắt màu lam của thiếu nữ, khen ngợi vài câu rồi theo con trai lên lầu đọc thư của thê tử Lã thị, rồi lại ngắm hai bức tranh của Thương Đạm Nhiên gửi đến. Trương Thụy Dương cười toe toét, mãi cho đến khi lên giường nghỉ ngơi cũng không tìm được cơ hội giáo huấn con trai, đứa con này đã cho ông quá nhiều sự ngạc nhiên và vui mừng.

Ngày hôm sau, mười lăm tháng tám, Trương Nguyên vốn muốn xin nghỉ để đưa phụ thân ra ngoài nhưng Trương Thụy Dương nhất định muốn con trai như thường ngày đến Quốc Tử Giám nghe giảng. Trương Nguyên đến Quốc Tử Giám mới biết là hôm nay không lên lớp mà là phát động thu tiền cho tết Trung Thu. Ngoài Giám sinh nạp kê, mỗi Giám sinh đều có tám xếp lựa, đây là để ban cho phụ mẫu của Giám sinh, còn có một trăm thỏi tiền giấy, một trăm thỏi tiền giấy có mệnh giá tương đương với một trăm quan tiền, có vẻ là một khoản tiền rất lớn nhưng sau năm Vĩnh Lạc thì loại tiền này của Đại Minh không còn đáng giá nữa. Năm Chính Đức, một trăm thỏi tiền giấy không đáng giá bằng một quan tiền. Năm Gia Tĩnh sau này tiền giấy càng giống như giấy lộn, triều đình cũng không còn in tiền mới nữa, trên thị trường cũng không thấy lưu thông nữa, cũng chỉ có mỗi Quốc

Tử Giám là vẫn còn tồn tại tiền giấy, phát cho Giám sinh xem hàng giả, cũng may tám xấp lụa là thật.

Nhận được tiền lụa xong, hôm nay sẽ được nghỉ, rất nhiều Giám sinh vừa ra khỏi Tam Trọng môn liền vứt xấp tiền đó đi, cầm trong tay chỉ thêm nặng, dùng làm giấy vệ sinh thì sợ cứng, nhưng Trương Nguyên lại mang đồng tiền giấy đó về Thính Thiền cư. Trương Nguyên nhìn những thứ này với ánh mắt như chúng là những văn vật, hơn nữa, tái phát hành tiền giấy cũng là một chuyện phải suy nghĩ sau này.

Trương Thụy Dương đang hỏi chuyện Vũ Lăng ở dưới lầu, Lục Đại Hữu đứng hầu một bên. Trương Thụy Dương tự nhiên hỏi những việc làm của Trương Nguyên trong hai năm gần đây, Vũ Lăng rất khôn khéo liền nói những lời dễ nghe. Lục Đại Hữu đứng bên cạnh có khi lại chen vào vài câu, đều là khen ngợi Trương Nguyên. Trương Thụy Dương nghe thấy thì như mở cờ trong bụng. Lúc này nhìn thấy con trai đem tiền lụa về thì càng vui hơn, tuy tám xấp lụa không đáng giá bao nhiêu tiền nhưng đây là do triều đình ban tặng, thân là phụ mẫu của Giám sinh cũng có chút vinh quang.

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 287

Một vì thích sạch (1).

Giờ Ty, người làm của Tiêu thị phụng lệnh Tiêu Pháp đến mời hai cha con Trương Thụy Dương và Trương Nguyên đến dự tiệc. Trương Thụy Dương cảm thấy rất vinh hạnh, ông ở Chu Vương phủ tuy là Duyệt sử trưởng, dưới tay mình cũng quản lý rất nhiều duyệt sử, nhưng hầu hết thời gian vẫn là cúi mình thấp cổ bé họng, kết giao cũng đều là những tiểu quan lại hàng thấp phẩm. Lần này từ chức về quê, cả người nhẹ nhõm, đến Kim Lăng thì nhận được lễ ngộ của Tiêu trạng nguyên, con người ai cũng có thói hư vinh, Trương Thụy Dương ngoài mặt thể hiện không quan tâm thiệt hơn nhưng kỳ thực trong lòng lại cực kỳ vui sướng, ra lệnh cho Lai Phúc chuẩn một phần lễ vật mang đến Đạm Viên.

Dùng xong cơm trưa ở Đạm Viên, Trương Nguyên dẫn phụ thân về Thính thiên cư nhưng lại nhìn thấy hai cái rương lễ vật được đặt giữa phòng khách. Mục Chân Chân nói là do bốn tên quan sai mang đến cho lão gia, không để lại danh thiếp. Trương Thụy Dương ngạc nhiên nói:

-Là ai tặng lễ vật cho ta?

Khi mở ra xem thì đó là hai mươi tám cành mẫu đơn Bát Tiên Kim Phúc Thọ, còn có một ít quà quê Nam Kinh như sáu cuộn vải Tây Dương, sáu sấp Uy Gấm cùng với lụa Vân Tố.

Nếu mẫu đơn bát tiên kim phúc thọ đó là vàng ròng thì ít nhất cũng đáng giá năm trăm lượng, cho dù chỉ là công nghệ mạ vàng thì cũng đáng

giá hai mươi lượng bạc, còn có cả vải Tây Dương, mỏng như cánh ve, tinh khiết hơn cả tuyết, đều là hàng cống phẩm, chợ bình thường không thể mua được. Trương Thụy Dương hỏi con trai:

-Những thứ này do ai đưa tới?

Trương Nguyên lương trước là thái giám Hình Long đưa đến, không thể là người khác được nhưng hẳn lại không để lưu lại danh thiếp, chàng trả lời:

-Con cũng không biết, không thấy danh thiếp ạ.

Lai Vượng ở bên cạnh nín nọt:

-Chắc là quan lại Mộ Duyên Sử ở Nam Đô nghe đại danh nên đã gửi lễ vật đến để tỏ kính ý.

Trương Thụy Dương mỉm cười, nếu ông koong biết thân biết phận nhận thức cục diện cũng không thể trà trộn ở Chu Vương phủ nhiều năm như vậy, sao có thể bành trướng tự cho rằng quan lại Nam Đô sẽ đến nịnh bợ một tiểu quan lại của Vương phủ đã từ chức chứ, rồi nói với Trương Nguyên:

-Lễ vật này lai lịch không rõ, cha không thể nhận, con phải điều tra xem rốt cuộc là do ai gửi đến, có phải là gửi nhầm không, không được mở ra để còn gửi lại cho người ta.

Trương Nguyên đáp:

-Vâng.

Lúc này, Trương Ngạc bước vào nói:

-Ngũ bá phụ, hôm nay là Tết Trung Thu, Ngũ bá phụ muốn được chúc mừng thế nào?

Trương Thụy Dương cười nói:

-Chỉ hận ta không có đôi cánh, bằng không đã bay về Sơn Âm rồi.

Rồi lại nói với Trương Ngạc:

-Huynh đệ các cháu tự đi cùng bằng hữu ngắm trăng chúc mừng đi, không cần phải vì lão già này mà làm mất hứng của các cháu. Ta bảo Trương Nguyên đưa ta đến chùa Kê Minh và Phật Tự ngắm trăng cũng thú vị mà.

Trương Ngạc làm vẻ mặt kì lạ với Trương Nguyên, nghĩ thầm:

-Giới Tử, không phải vì huynh không trọng nghĩa nhưng lực bất tòng tâm, đệ đành phải nghe hòa thượng niệm kinh thôi, vì huynh du ngoạn Tân Hoài, ngắm trăng, uống rượu đây.

Từ dưới chân núi Kê Minh nhìn lên, Phật tự nguy nga trên núi Đông Lộc dưới sự chiếu rọi của ánh trăng càng hiện lên vẻ yên tĩnh và trang nghiêm của nó, khác hẳn với ngày hội đoàn viên của tục thế, Phật tự nơi bằng lai này vắng vẻ, hương khói yên tĩnh, ở nơi cao nhất Được sư phật tháp đâm thẳng lên bầu trời đêm như lẻ loi với thế gian.

Trăng sáng như nước, thềm đá như gương, Trương Nguyên và Trương Thụy Dương bước lên từng bước, Lục Đại Hữu, Vũ lăng, Lai Phúc, Lai Vượng, và cha con Phù Thành, Phù Đại Công theo sau. Mục Chân Chân không được khỏe nên ở lại Thính Thiền Cư. Hai nô tỳ Tổ Chi, Lục Mai đang hờn dỗi vì Trương Đại, Trương Ngạc du ngoạn ở Tân Hoài ngắm trăng nhưng không đem hai người học đi cùng.

Hai cha con Trương Thụy Dương và Trương Nguyên men theo thềm đá đi đến bên ngoài sơn môn. Chùa được xây dựa vào núi, cao thấp đan vào nhau, hai năm trước Thái giám Hình Long bỏ tiền ra trùng tu lại sơn môn,

Đại Hùng bảo điện và Di Lặc điện được thái giám Hình Long bỏ ra ba ngàn lượng tu sửa, bây giờ nhìn lên trông rất nguy nga lộng lẫy.

Trương Thụy Dương nói:

- Nghe nói Kê Minh tự này là chùa cổ ngàn năm.

Trương Nguyên nói:

- Vâng, đã hơn một nghìn năm rồi, từ thời kỳ Tây Tấn ạ.

Trương Thụy Dương gật đầu, quay người về hướng nam, cứ như có thể nhìn thấy quê hương Sơn Âm và nói:

- Mẹ con tin thờ Phật, trước kia mỗi lần ta rời khỏi Sơn Âm, bà ấy đều đến trước Phật ở Đại Thiện tự cầu nguyện, cầu Phật tổ phù hộ cho ta bình an trở về. Sau đó mỗi lần ta trở về đều cùng bà ấy đi tạ lễ, những năm gần đây đi đi về về cũng phải mười lần, tạ lễ cũng đã 10 lần rồi.

Trương Nguyên cười nói:

- Phật của mẹ con rất linh, năm trước con đau mắt, gần như đã mù, cũng do mẹ cầu Quan Thế Âm Bồ Tát mà con khỏi, đúng là do Bồ Tát chữa khỏi bệnh cho con.

Trương Thụy Dương cười lớn nói:

- Mẹ con lo cho chồng lại lo cho con trai, giờ con ra ngoài đi học, mẹ con sẽ cô đơn đây.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Không phải cha sắp trở về bầu bạn với mẹ rồi sao.

Trương Thụy Dương nói:

- Trẻ thì là vợ chồng già thì là bạn, ngày mai ta sẽ lên đường trở về.

Trương Nguyên nói:

- Không phải cha đi Thanh Phố thăm Lý Thuần, Lý Khiết sao, đúng lúc Lục Đại Hữu đang ở đây, để mai con bảo anh ta đi cùng cha.

Trương Thụy Dương ừ một tiếng rồi hỏi:

- Trong thư chị con nói chuyện cửa hiệu buôn vải “Thịnh Mỹ Hiệu” là sao? Còn Hàn Xã, Hàn Xã Thư cục là thế nào?

Trương Nguyên biết, những việc này đều không thể giấu được ông, nhân lúc bên ngoài sơn môn cũng không có ai, đành kể đầu đuôi chuyện Hàn Xã Thư Cục và chuyện mình dùng lượng lớn ngân lượng mà Hoa Đình Đồng Thị có được trong lần đắm thuyền để hùn vốn thành lập “Thịnh Mỹ Hiệu” cho cha nghe.

Trương Thụy Dương giương mắt nhìn, ông đã sống cẩn trọng hơn nửa đời, chỉ cầu có mức sống trung bình, người thân bình an, nhưng bây giờ con trai ông lại cả gan làm loạn, kết thù với Đồng Hàn Lâm, lập hội thành lập Thư cục mở hăng buôn, mới tí tuổi mà rồi cuộc muốn làm gì!

Trương Thụy Dương nhất thời cũng không biết phải nói con trai thế nào, ngân lượng của Đồng Kỳ Hưng khẳng định cũng không thể trả lại, trong thư Nhược Hi có nói việc trừ tính xây dựng “Thịnh Mỹ Hiệu” tiến triển thuận lợi, mở rộng nhà nuôi tằm, dệt công đều tăng gấp bội. Còn Dương Thạch Hương kia nói, Hàn Xã Thư cục vừa mở đã thắng lợi, các tập văn bát cổ đã được in ấn tiêu thụ cũng rất tốt, “Thế cảnh thông tin” của Phùng Mộng Long là top 5 cuốn sẽ được đem đi in. Những việc này Trương Thụy Dương đều không có lý do phản đối, chỉ là, con trai tuổi nhỏ tài nhược, lại vẫn còn đi học liệu có khả năng làm nhiều việc như vậy không?

Trương Nguyên lương trước sẽ bị cha trách mắng, hắn chỉ im lặng, khúm núm, coi như cúi đầu nghe chỉ giáo, nhưng trong lòng lại kiên định, sẽ không vì cha trách mắng mà thay đổi suy nghĩ, coi như gió thoảng bên tai.

Một nhà sư áo xám hướng đầu nhìn về phía cha con Trương Nguyên, chắc là hiếu kỳ tại sao hai người này lại đứng ngoài sơn môn nói mãi không nghỉ?

Trương bèn nói:

- Cha, chúng ta vào văn cảnh chùa đi.

Lai Phúc nghe lệnh đã bố trí sẵn một lượng bạc tiền nhang đèn, nhà sư áo xám thấy mừng ra mặt. Chùa Kê Minh từ trước tới giờ vào đêm Trung thu rất ít người, mà họ đều tụ tập ở bên sông Tân Hoài, đứng trên đỉnh Kê Minh, có thể thấy trong 10 Tân Hoài đèn đuốc sáng như ban ngày, lúc này cảm giác về mười trượng hồng trần rất là mãnh liệt.

Nhà sư áo xám dẫn đường cho Trương Thụy Dương và Trương Nguyên đến Đại Hùng bảo điện lễ Phật, trong làn hương khói mờ ảo, thấy có một cô gái thành kính quỳ gối không nhúc nhích đang bái Phật. Mặc dù chỉ thấy sau lưng, nhưng Trương Nguyên đã biết cô gái này chính là Vương Vi, cái dáng người kia hắn không thể nhận nhầm được, trong lòng vui mừng tự nói “Vương Tu Vi sao lại đến đây, đến từ lúc nào vậy?”, rồi hắn nhìn xung quanh, không nhìn thấy ai khác.

Đại điện trống không, Vương Vi hai tay chập thành chữ thập, nhìn giống như tượng, một nhà sư đang rót dầu vào đèn trường minh trước tượng Phật.

Trương Thụy Dương kéo tay áo con nói:

- Chúng ta đi dạo nơi khác trước đi.

Nhà sư áo xám nói:

- Hai vị thí chủ, Bằng Hư Các của tiểu tự cũng là nơi đáng giá để hai vị thí chủ thăm quan, tiểu tăng xin dẫn hai vị thí chủ đi.

Trương Thụy Dương nói:

- Vâng, làm phiền sư phụ.

Thấy con trai vừa đi vừa quay đầu nhìn lại vị nữ thí chủ trên bồ đoàn thì cười thầm, ai cũng đều trải qua tuổi thiếu niên, nên có thể hiểu sự hiếu sắc của con trai mình. Hình dáng đằng sau của cô gái đúng là khiến người ta phải rung động, nhưng cái gì nên dạy thì vẫn phải dạy, ông hạ thấp giọng nói:

- Phi lễ chó nhìn.

Trương Nguyên vâng vâng dạ dạ.

Hai cha con lễ Di Lặc điện xong, thì sang Bằng Hư Các. Tòa các này được xây dựng rất hiểm trở, như một con chim ưng bám vào vách đá. Trương Thụy Dương chỉ đảo mắt nhìn xuống dưới đã vội vã kéo con trai đi xuống lầu, vì nơi đây quá nguy hiểm.

Lại đến Vi Đà điện bái Vi Đà xong, Trương Thụy Dương nghĩ cô nương ở Đại Hùng bảo điện chắc đã đi rồi, liền cùng Trương Nguyên quay lại Đại Hùng Bảo Điện, quả nhiên không thấy bóng dáng cô nương ấy nữa.

Hai cha con Trương Thụy Dương và Trương Nguyên đứng trước Phật lay vài lay, xong có nhà sư tiếp khách mời hai người sang phòng khách uống trà. Trương Nguyên nhân tiện nói với cha hẳn muốn đi tiểu, và bước nhanh ra khỏi chùa. Dưới ánh trăng mờ mờ, Vương Vi đang đứng cạnh sơn môn nói chuyện với Vũ Lăng, Tiết Đồng cũng ở bên cạnh.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 287

Một vì thích sạch (2).

A, thật tình cờ, Giới Tử công tử.

Vương Vi cười thầm, có vẻ rất vui mừng, nhưng gò má lại có vệt nước mắt. Thực ra hôm nay Vương Vi cố ý đến Kê Minh tự, không nghĩ tới sẽ gặp được Trương Nguyên, chỉ nghĩ trong đêm trăng ở đây sẽ gần Trương Nguyên một chút, bây giờ gặp được Trương Nguyên, tất nhiên là mừng ra mặt.

Trương Nguyên thở dài nói:

- Mới vừa rồi thấy cô lễ phật, người Thảo Y Đạo cũng thờ phật sao?

Vương Vi cười nói lại:

- Vào chùa không bái Phật sao được!

Rồi hỏi:

- Vừa rồi ở ngoài điện nói chuyện là lệnh tôn ạ, lão tiên sinh không trách huynh việc tối qua chứ?

Cô vừa nói vừa liếc nhìn Tiết Đồng.

Tiết đồng xấu hổ.

Trương Nguyên nói:

- Mới vừa rồi ngoài sơn môn, ta đã bị nói một trận, nhưng chuyện này không có liên quan gì đến Tiết Đồng.

Vương Vi nghĩ đến cảnh Trương Nguyên đứng khoanh tay nghe giáo huấn thì không thể nhịn cười, nói:

- Lúc gần tối ta đi thuyền tới cầu Thông Tế, có thấy mấy người Tông Tử tướng công, Yến Khách tướng công cười nói đi về phía Đào Diệp Độ, nhưng ta không lên tiếng chào hỏi.

Trương Nguyên cười một tiếng:

- Bọn họ nhất định sẽ đi tìm cô và Tuyết Y cô nương.

Vương Vi nói:

- Vậy thì không may rồi, Tuyết Y tỷ cũng không ở Tương Chân Quán.

Trương Nguyên nói:

- Kệ bọn họ, họ tự tìm nơi có thú vui.

Nhìn thấy mí mắt Vương Vi hơi sưng thì hỏi:

- Cô đã khóc sao?

Vương Vi dùng ngón tay nhẹ nhàng lau mắt nói:

- Mắt công tử không phải không được tốt hay sao? Tại sao lại nhìn thấy rõ vậy? Vương Vi mới vừa rời quỳ trước Phật, bỗng nhiên nghĩ tới linh cữu của vong phụ còn đang gửi trong Phật tự thuộc một nơi nào đó ở Giang Bắc, mà lúc đó ta còn nhỏ tuổi không nhớ rõ địa danh, không thể tìm kiếm, nên trong lòng thấy buồn bã.

Nói tới đây cô hướng mắt về phía Trương Nguyên cười cười, đôi mắt trong veo nói:

- Xin lỗi, ta không nên nói chuyện buồn ở đây, mong Giới Tử công tử đừng để ý.

Trương Nguyên nói:

- Có gì đâu, chúng ta là... bạn bè mà.

Đi dạo được vài bước với Vương Vi dưới ánh trăng, hắc nói:

- Thôi, ta phải quay lại khách đường trong chùa, cha ta vẫn ngồi đó uống trà, cô hãy về đi, đi cẩn thận.

Nói xong, hắc quay lại khách đường trong chùa, đợi cha uống xong trà rồi cùng ra khỏi chùa. Trước khi ra khỏi cửa thì đã không thấy Vương Vi và Tiết Đồng đâu nữa, Vũ Lăng dò xét nói:

- Thiếu gia, Vương Vi cô nương mời thiếu gia khi nào rảnh thì qua chơi, lúc nào cô ấy cũng đón tiếp.

Khi Trương Nguyên theo cha về Thính Thiện Cư thì đã canh hai mà Trương Đại và Trương Ngạc chưa thấy về, Trương Thụy Dương lại nhân cơ hội nói với Trương Nguyên đừng học theo hai người anh, Trương Nguyên đương nhiên nghe theo.

Vì ngày mai Trương Thụy Dương sẽ rời khỏi Nam kinh, nên Trương Nguyên liền viết thư trả lời chị và anh rể. Viết xong, đưa Lục Đại Hữu cất đi.

Cảnh đèn Tần Hoài, ánh sáng phát ra mãnh liệt, tiếng ca tiếng sáo rộn ràng. Hai bên bờ sông trai gái dựa vào lan can cười nói, âm thanh hỗn loạn, khiến người ta không thể không chú ý đến, đúng là tiên cảnh dục thế.

Trương Đại, Trương Ngạc, Hạ Doãn Di, Dương Thạch Hương, Phùng Mông Long, Nghê Nguyên Lộ 6 người ngồi uống rượu ngắm trăng trên chiếc thuyền dài bốn trượng, bên cạnh có sáu cô kỹ nữ Tần Hoài, với mái tóc quăn rũ lòng người đang hầu rượu, Trương Ngạc vui vẻ nói:

- Thật tội nghiệp Giới Tử đệ không được vui như thế này, bị Ngũ bá phụ quản, chắc là đã ngủ rồi.

Trương Đại nói:

- Còn có Vương Vi luôn cùng Giới Tử mà.

Mọi người vui vẻ uống rượu, nói cười, sáu kỹ nữ lúc thì thổi tiêu lúc lại ngân nga ca hát, trong ánh đèn và tiếng mái chèo trên sông Tần Hoài, chẳng còn hay biết thời gian là gì.

Đêm khuya, thuyền đi tới Đào Điệp Độ, Hạ Doãn Di và Phùng Mông Long xin cáo lui, Nghê Nguyên Lộ cũng muốn về thì bị Trương Ngạc níu lại, cùng với Trương Đại, Dương Thạch Hương đến nghỉ trọ bên sông Tần Hoài, Trương Đại thấy Nghê Nguyên Lộ có tình ý với một cô kỹ nữ, y liền để cho ả hầu hạ Nghê Nguyên Lộ.

Nghê Nguyên Lộ là con người sạch sẽ, tuy nhắm mắt làm ngơ nhưng vẫn cảm thấy ả không được sạch sẽ liền bắt ả đi tắm rửa rồi quay lại, ả kỹ nữ thấy vậy nói:

- Nghê công tử, lúc chập tối thiếp thân đã tắm qua rồi.

Nghê Nguyên Lộ nói:

- Không được, nhất định phải đi tắm.

Ả đành phải chuẩn bị hương liệu tắm sạch sẽ thơm tho, nhưng Nghê Nguyên Lộ không chịu nổi mùi hương đó, bắt ả tắm lại, tắm xong gã sờ tới

sờ lui vẫn cảm thấy chỗ này không sạch chỗ kia không sạch, lại bắt ả tắm lần nữa, tắm đi tắm lại, đến sáng, ả bị giày vò đến phát bệnh, Nghê Nguyên Lộ đành phải bỏ thêm cả tiền thuốc men cho ả.

Trương Đại cùng những người khác khi biết được chuyện này thì cười đùa không dứt.

Đến giờ Thìn, bốn người cả Trương Đại quay về Thính Thiện Cư, Phùng Mộng Long, Hạ Doãn Di đã đến trước, Tông Dực Thiện cũng đã chuẩn bị xong hành lý cùng Trương Thụy Dương đi Thanh Phố, Tông Dực Thiện sốt ruột báo cáo, anh ta muốn đưa cha mẹ về Sơn Âm, nên đi cùng đường với cha của Trương Nguyên.

Đoàn người tiễn Trương Thụy Dương và Tông Dực Thiện đến thủy quan Tự Bảo môn, thuyền do Lai Phúc thuê đã chờ sẵn ở đó. Trương Thụy Dương dặn dò mấy đứa con trước khi lên thuyền, hỏi xem lúc nào thì chúng về quê, Trương Nguyên nói giữa tháng 11 sẽ khởi hành từ Kim Lăng, cũng sẽ đến Thanh Phố một chuyến.

Bắt đầu là một trận mưa sau đó là cái lạnh tràn về. Trước và sau tết trung thu trời nắng ráo được vài ngày, đến cuối tháng tám lại mưa liên tục, một chiếc áo mỏng không đủ để tránh cái lạnh mà phải mặc thêm áo nữa.

Phùng Mộng Long, Dương Thạch Hương và Hạ Doãn Di ở lại Kim Lăng hơn nửa tháng, đến mừng năm tháng chín thì từ biệt ba anh em họ Trương lên thuyền về quê trong cái lạnh của mùa thu. Họ không có cảm giác ly biệt mà thay vào đó là cảm giác hưng phấn. Cùng trò chuyện với Trương Nguyên trong những ngày qua, họ càng có cái nhìn tốt hơn về Hàn Xã và Hàn Xã Thư cục, cổ phần của Hàn Xã Thư cục là 10 lượng trên một cổ phần, tất cả có hơn 1 nghìn cổ phần, tính ra thì vốn góp đã đủ vạn lượng, kế hoạch mở rộng Thư cục của Trương Nguyên cũng đã đầu vào đấy, mỗi bước đều có tính toán kĩ càng và có mục tiêu rõ ràng.

Trước cuối năm Hàn Xã Thư cục muốn đem bốn mươi quyển < Tiểu thuyết cổ kim > của Mã Phùng Long gộp thành 10 tập đổi tên là < Dự thể minh ngôn > để phát hành tại Lục Thiên Quán, sẽ bắt đầu vào tháng 11 năm nay, mỗi tháng in hai quyển. Trước tiên tổng hợp 2 quyển trong số 5 quyển < Cảnh thể thông ngôn > thành một quyển để in ấn. Để hoàn thiện được thì cần phải mời những người tài giỏi trong việc viết, khắc, vẽ minh họa đến làm, dùng gỗ làm bản khắc, giấy in loại tốt. Những năm đầu thì chưa cần phải có lợi nhuận, chỉ cần không lỗ là được, phải biết nhìn xa trông rộng, trước tiên phải dùng những bộ sách có tiếng để tạo nên thương hiệu cho nhà in, sau đó dựa vào ảnh hưởng của Hàn Xã để tạo nguồn tiêu thụ, Hàn Xã cũng dựa vào số lượng lưu hành sách của nhà in mà mở rộng tầm ảnh hưởng của mình, hai bên bổ sung giá trị cho nhau, tương trợ lẫn nhau.

Một mai khi thời cơ chín muồi, Trương Nguyên có thể lợi dụng nhà in và Hàn Xã để tuyên truyền quan điểm trị quốc, đạo đức, triết học của mình, để dần dần hình thành môi trường dư luận. Tất nhiên những điều này được thực hiện dựa trên sự trung thành vì lợi ích của dân và bảo vệ đất nước. Nhưng trước tiên hẳn cần phải tích lũy đạo đức, phẩm hạnh cao thì mới có thể chống lại mồm mép của những kẻ đối nghịch.

Lần này Dương Thạch Hương còn mang về một bộ bản thảo định danh < Tiêu thị thừa bút > của Tiêu Pháp, khoảng 8 vạn chữ. Mấy ngày này Trương Nguyên ở Đạm Viên đọc bản thảo, đây là những lĩnh ngộ và kiến thức phong phú về kinh tế, lịch sử, văn học, y học cùng nhiều phương diện khác mà Tiêu Pháp nỗ lực cả cuộc đời, kiến thức phong phú, ngòi bút sắc xảo, có thể nói toàn là những kiến thức quý báu.

Tiêu Pháp sáng tác phong phú, Trương Nguyên đọc tuyển tác phẩm này cho Hàn Xã Thư Cục xuất bản là quyết định đúng đắn. Trước tiên, thể bút ký được phần đông trí thức yêu thích và lưu hành thời Văn Minh. Mặt khác tác phẩm này không quá khó hiểu như những tác phẩm khác của Tiêu Pháp, hơn nữa, Trương Nguyên rất thích những tư tưởng tiến bộ, nhận thức văn

minh, phản đối chế độ bảo thủ, phản đối việc gò bó ngôn luận, tất cả đều được thể hiện trong tác phẩm. Phát hành bộ sách này làm nền tảng để tuyên truyền rộng rãi tư tưởng, mục đích của nhà in Hàn Xã.

Nghê Nguyên Lộ không đi cùng ba người Dương Thạch Hương mà ở đến giữa tháng 11 để cùng về Thiệu Hưng với anh em Trương Nguyên. Những ngày sống ở Thính Thiên Cư, Trương Đại thấy Nghê Nguyên Lộ ở đây thì không muốn ở Quốc Tử Giám nữa, mà xin phép xuất giám để đi du ngoạn sơn thủy cùng Nghê Nguyên Lộ, xem Nghê Nguyên Lộ vẽ tranh. Mặt khác, Trương Ngạc lại đợi ở trong Quốc Tử Giám một thời gian dài, đương nhiên Trương Ngạc cũng không học hỏi được gì ở Quốc Tử Giám, thành quả duy nhất của y là bán được 150 chiếc kính quang học, 120 chiếc kính cận thị, 100 kính thả hương, tổng cộng hơn 1600 lượng. Y và Trương Nguyên chia làm hai, mỗi người hơn 800 lượng.

Trương Nguyên đề nghị mỗi người góp 500 lượng gộp thành 1000 lượng để mở rộng xưởng kính và để đợi cuối năm về quê, xưởng kính sẽ lấy tên là kính phường Hàn Xã. Theo như kế hoạch của Trương Nguyên thì sẽ sản xuất theo phương thức dây chuyền. Mỗi nhân công sẽ phụ trách một giai đoạn, như vậy vừa có thể bảo đảm chất lượng và hiệu quả làm việc, vừa tránh được việc khi nhân công thôi việc mang theo toàn bộ kỹ thuật làm kính của mình. -special-character: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 288

Một trận mưa thu, một trận lạnh .

Trương Ngạc vui vẻ đồng ý với ý kiến của Trương Nguyên. Trước đây khi y ở nhà mỗi tháng đều tiêu hết mấy trăm lượng bạc, vậy mà lần trước mẹ y viết thư lại khen y sống tiết kiệm, lần này đến Nam Kinh học lại không thấy xin tiền nhà, xem ra y đã tiến bộ lên nhiều.

Trương Nguyên nghe lời cha dặn, vẫn chăm chỉ đọc sách, sáng nào cũng đến Quốc Tử Giám nghe thầy giảng kinh, buổi chiều thì đến Đạm Viên giúp Tiêu Pháp biên tập sách. Cố Tế Tửu đồng ý với Tiêu Thái Sử là phải hai thư sinh Hoàng Tôn Tổ và Nguyễn Đại thành ở Quốc Tử Giám đến giúp Trương Nguyên, chủ yếu là đọc tài liệu lịch sử cho hắn nghe.

Ngày mùng 9 tháng 9, bộ hình Nam Kinh đưa ra phán quyết, Giam Thừa của Quốc Tử Giám là Mao Lưỡng Phong vì phạm pháp ăn hối lộ nên bị giáng chức quan, phạt đánh 40 trượng, đi đày 1 năm. Trong vụ của Mao Lưỡng Phong còn có liên quan đến Tổng Thì Miễn, ngày 13 tháng 10, Tổng Thì Miễn buộc phải từ chức vì bị Ngự Sử Nam Kinh vạch tội. Chỉ là một giám sinh nhỏ mà lật đổ Ti Nghiệp ngũ phẩm, tin tức này đã được truyền đi khắp chốn quan trường Nam Đô.

Chập tối ngày 15 tháng 10, Trương Nguyên đến Nam Kinh đa tạ thái giám Hình Phong về việc bãi miễn Tổng Thì Miễn. Tổng Thì Miễn bị Cấm Y Vệ bắt đi hỏi cũng là do mưu kế của thái giám Hình Long, có ơn báo ơn, có oán trả oán, thái giám là người ân oán phân minh. Trương Nguyên nhắc

lại chuyện lần trước ông tặng cha mình là Trương Thụy Dương hai hộp lễ vật, cha hẳn không dám nhận, dẫu hẳn phải tìm người tặng khéo lời mà trả lại, Hình Long cười lớn nói:

- Lệnh tôn cẩn thận quá, chỉ là chút lễ mọn, không thể hiện được hết tấm lòng thành của ta, ta còn cảm thấy xấu hổ, muốn tặng nhiều hơn nhưng lại sợ lão Trương không nhận, nên chút lễ đó Trương công tử nhất định phải nhận lấy.

Trương Nguyên nói:

- Lần này chắc Công công phải phá sản mất rồi, Viện Dược đã bắt đầu được xây dựng, tiêu tốn không ít tiền của Công công rồi.

Hình Long nói:

- Tục ngữ nói hao tiền trừ họa mà, bỏ tiền xây dựng Viện dược là việc đáng làm, ta cũng muốn hành thiện tích đức mà.

Ở lại phủ Thủ Bì dùng tiệc tối xong, Trương Nguyên cáo từ ra về. Hẳn cùng Mục Chân Chân, Vũ Lăng đi về phía Thông Tế Kiều, nhìn thấy ánh trăng sáng thì lại nhớ tới đã mấy ngày không được gặp Vương Vi rồi, chỉ còn hơn nửa tháng nữa hẳn sẽ khởi hành về Sơn Âm, cũng nên nói lời từ biệt. Trương Nguyên không nghĩ đến cô nương ấy là không thể, vì vẻ đẹp của Vương Vi đến người mù còn biết, đến thái giám cũng hồi hận, huống chi hẳn cũng chỉ là con người bình thường đương nhiên là thích mấy cô nương tài năng xinh đẹp. Thấy nàng nói cười, âm thanh êm dịu vang lên làm sao mà hẳn có thể không động lòng được. Nhưng hẳn là người có chí lớn, bản tính muốn chiếm giữ bầm sinh của nam nhân đã được hẳn dùng lý trí chế ngự lại. Hơn nữa, mỗi lần nhìn thấy Vương Vi là hẳn lại nhớ tới sự muội Anh Tư, Anh Tư là nỗi khổ riêng trong lòng hẳn. Hẳn có ý chí kiên cường cứu quốc nhưng lại thiếu tự tin có thể mang lại hạnh phúc cho Anh Tư, thỉnh thoảng hẳn lại mâu thuẫn như vậy.

Đến trước cửa U Lan Quán, cửa không mở đối diện với mặt đường mà có chút lệch, Vũ Lăng vừa gõ cửa vừa gọi:

- Tiết Đồng- Tiết Đồng Cửa được mở rất nhanh, Tiết Đồng vui vẻ nói:

-Tiểu Vũ Ca, Giới Tử công tử đến rồi ạ, Chân Chân tử- vừa dứt lời thì nhanh chân chạy vào trong gọi:

-Vi Cô, Vi Cô, Giới Tử công tử đến rồi ạ Vương Vi đang ăn cháo cùng ba món đồ ăn, trông thật đơn giản, trừ yêu cầu cao khi thưởng thức trà còn bình thường thì rất tiết kiệm. Nhưng già trẻ gái trai của U Lan Quán có hơn mười người, mỗi ngày số tiền phải chi tiêu cũng không nhỏ, miệng ăn núi lở, mà hiện giờ Vương Vi lại đóng cửa không tiếp khách nên phải tiết kiệm thôi.

Dưới mái hiên, con chim Hắc Vũ Bát Ca nghe thấy Tiết Đồng kêu cũng vội vàng kêu lên:

- Xin chào Vi Cô tìm Giới Tử, xin chào Vi Cô tìm Giới Tử.

Gần đây Hắc Vũ Bát Ca đã có tiến bộ, nó đã nói rõ được hai từ “Giới Tử” rồi không còn là “Xin chào Vi Cô tìm quân cờ” nữa mà là “ Xin chào Vi Cô tìm Giới Tử”, giống như cả ngày Vương Vi đều mong chờ tìm kiếm Giới Tử vậy.

Vương Vi để đôi đũa xuống, tiểu tỳ Huệ Tương bê nước đến, Vương Vi súc miệng, dùng khăn lụa lau môi, bước nhanh ra khỏi phòng, dưới mái hiên con Hắc Vũ Bát Ca vẫn còn kêu luôn miệng, Vương Vi khẽ quát một tiếng:

- Im nào.

Nó lập tức im bặt làm Vương Vi không nhìn được cười.

Vương Vi nhẹ nhàng bước nhanh vào tiền đường, nhìn thấy Trương Nguyên đứng ở bậc thềm nhìn về phía vườn trúc bên kia tường viện, Vương Vi vén áo thi lễ nói:

- Giới Tử công tử, có thời gian rảnh sao mà đến tận đây vậy.

Trương Nguyên mỉm cười quan sát người nữ lang này, cô cài trâm trúc, nét đẹp vốn có, không cần son phấn, hết sức ưa nhìn, nói:

- Đi ngang qua nên vào hỏi thăm nàng.

Vương Vi mời Trương Nguyên vào phòng ngồi, người hầu mang trà lên Trương Nguyên nói:

- Thời gian thấm thoát trôi đi, ta rời Sơn Âm đến đây vào đầu tháng năm, chớp mắt đã được nửa năm rồi, ta đã bàn bạc cùng hai tộc huynh, đầu tháng sau sẽ khởi hành về quê.

Vương Vi trong lòng thoáng buồn, nhưng vẫn mỉm cười hỏi:

- Hơn một trăm ngày ngày ở Quốc Tử Giám, việc học của Giới Tử tướng công có tiến bộ hay không?

Trương Nguyên nói:

- Đã đọc rất nhiều sách, cũng quen nhiều bạn, cùng Tiêu Thái sử soạn sách ở Đạm Viên là thu hoạch nhiều nhất, chuyến đi này quả không tệ.

Vương Vi trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Vậy năm sau công tử còn đến học nữa không?

Trương Nguyên nói:

- Vì giao thông không tiện, năm sau sẽ không có thời gian đến đây nữa, phải ở nhà để chuẩn bị tháng tám thi Hương. Từ Sơn Âm đến Nam Kinh cả đi cả về phải mất 2 tháng, mặc dù có chút kiến thức về nguyên lý hoạt động của xe cộ, máy bay nhưng Trương Nguyên vẫn cảm thấy có chút không thích. Nhưng hăn hiểu nếu sáng đi chiều đến thì bỏ qua rất nhiều phong cảnh trên đường đi.

Vương Vi hiểu ý Trương Nguyên nói “giao thông không tiện” là gì, vì từ Sơn Âm đến Nam Kinh, bất kể là đường bộ hay đường thủy đều rất thuận lợi, làm gì có chuyện giao thông không thuận lợi. Nhưng cũng hiểu vào năm sau hăn không thể đến được, đành nói:

- Nói như vậy là hôm nay công tử đến chào tạm biệt với tiểu nữ?

Trương Nguyên nói:

-Mặc dù cũng muốn ở thêm vài ngày mới đi, nhưng sợ đến lúc đó lại nhiều chuyện phức tạp, nên đành đến nói với nàng một câu trước để nhờ chẳng may đi gặp quá lại thất lễ với nàng.

Vương Vi cúi xuống nhìn tay mình và nói:

-Đa tạ, xem ra Giới Tử công tử đã coi ta là bạn thật rồi. Lễ nghĩa thật chu đáo.

Trương Nguyên nói:

- Không phải sao?

Vương Vi ngược mắt cười nói:

- Phải.

Rồi nói tiếp:

- Chắc là khó có thể gặp lại, Vương Vi xin thỉnh giáo một ván cờ vây với công tử, được không?

Trương Nguyên không thể từ chối bèn ngồi xuống đối diện với Vương Vi, Vương Vi mỉm cười hỏi:

- Giới Tử tướng công tử, vẫn là bịt mắt chơi cờ sao?

Trương Nguyên nói:

- Thôi, để Tu Vi cô nương chiếm tiện nghi một chút cũng tốt mà.

Wương Vi khẽ cau mũi, miệng thì thầm nói:

- Ta đã chiếm tiện nghi của công tử bao giờ đâu, nếu như công tử đánh cờ mà bị phân tâm thì có thể trách ta được sao? Nhưng trong lòng thì lại có chút vui mừng đặc ý.

Cảnh đêm trầm lắng, đèn đêm sáng rõ, ván cờ đánh được một lúc lâu, Trương Nguyên thẳng trước vài nước, chấp tay đứng dậy nói:

- Ta phải về rồi, sắp canh ba rồi.

Wương Vi tiễn ba người ra cửa nói:

- Khi nào Giới Tử tướng công rời Kim Lăng thì nói với ta một tiếng, ta cũng nên đến tiễn ba vị.

Trương Nguyên nhận lời đến lúc đó sẽ sai người đến báo với Vương Vi. Khi quay đầu nhìn lại cửa chính của U Lan Quán, hắc nhân tiện hỏi:

- Sao cánh cửa này lại không mở đối diện với mặt đường vậy?

Thấy Trương Nguyên hỏi đến hướng của cánh cửa, Vương Vi bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, mặt đỏ như thoa một lớp son, dưới ánh trăng

sáng có thể thấy rõ được giống màu hoa đào, nàng do dự nói:

- Là do mẹ ta sai người xây như vậy.

Trương Nguyên ồ một tiếng rồi cúi chào bước đi.

Con đường đá ở Cự Viện, ánh trăng chiếu rọi giống như buổi sáng đầy sương, nghĩ người ấy càng lúc càng xa, đâu đâu cũng thấy dấu chân, song ánh trăng giống như nước đã tẩy sạch dấu vết đó.

Ngày 15 tháng 10, đã qua ngày đông chí, chỉ còn vài ngày nữa là đến mùa tuyết rơi rồi. Gió đêm rất lạnh, thường thường có những chiếc lá rơi rụng xuống chân, có thiếu nữ nhẹ nhàng chà chà bàn chân lạnh cóng trong gió đêm lạnh, quay người đi về U Lan Quán, Lúc đi vào ngón tay trái khẽ động vào cánh cửa gỗ, có ít vụn gỗ rơi xuống, thầm nghĩ:

- Hướng cửa được sửa là do Mã mục mục nghe theo lời của một vị thuật sĩ phong thủy Phương Tây chỉ điểm sửa lại hướng của cửa quán vì vậy mà thoát khỏi cái nghèo. Tục ngữ có nói, ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, nay phong thủy đã thay đổi rồi sao. Lại nghĩ:

- Ít ra cũng có người chú ý đến hướng của cánh cửa này, Trương công tử đúng là người rất tinh tế, tỉ mỉ.

Ba mươi năm trước, Mã Tương Lan mới 20 tuổi, có tài vẽ hoa, làm thơ, là một tài năng của Cự Viện. Nhưng bởi vì nhan sắc bình thường, bàn chân lại to, cho nên rất ít khách, toàn cùng thư sinh nghèo vẽ tranh, làm thơ, ca hát, vì thế mà luôn phải bỏ tiền túi ra để trả tiền trà, tiền rượu. Trong những danh kỹ, thì Mã Tương Lan là nghèo nhất.

vậy vừa có thể bảo đảm chất lượng và hiệu quả làm việc, vừa tránh được việc khi nhân công thôi việc mang theo toàn bộ kỹ thuật làm kính của mình. -special-character: line-break'>

LÃNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 289

Bức thư từ xa đến.

Một ngày, có vị thuật sĩ Tây Phương đến U Lan Quán, gặp Mã Tương Lan trong một buổi tiệc rượu, hâm mộ tài năng của cô, đến nhà nói:

- Tương Lan, biết vì sao người lại nghèo túng như vậy không?

Tương Lan xấu hổ nói:

- Tuổi cao lại không xinh đẹp nên mới vắng vẻ như vậy.

Thuật sĩ nói:

- Cũng không hẳn như thế, hướng cửa của quán này là hướng thất tài, người nghe theo lời ta, sửa lại hướng cửa, ắt sẽ phát tài, trong năm nay sẽ linh nghiệm. Mã Tương Lan nghe theo lời của vị thuật sĩ sửa lại hướng cửa, sau ba tháng, có vị công tử ở Chiết Giang Kim Hoa, hâm mộ tài năng của Mã Tương Lan mà tiêu phải đến ngàn lượng tại U Lan Quán, vì vậy mà Mã Tương Lan trở nên giàu có.

Vương Vi chưa từng nghe Mã mụ mụ nhắc đến chuyện này. Vương Vi biết chuyện là nghe từ Tiết Tố Tố bà bà nói, Vương Vi không tin cho lắm, nàng chỉ biết Mã mụ mụ khổ cả đời vì mối tình với danh sĩ Tô Châu Vương Đăng, nhưng cuối cùng lại không đến được với nhau. Vương Vi cho rằng nhất định là do Vương Đăng phụ tình, và Tiết bà bà cũng cho rằng như vậy.

- Nếu Trương Giới Tử bỏ tiền ra sợ long ta, thì ta có nên chấp nhận không?

Mã Tương Lan rất thích hoa lan, Lúc lâm chung còn dặn Vương Vi phải chăm sóc cho ba trăm chậu hoa lan các loại ngoài vườn kia. Vào đêm đông này, Vương Vi đi qua vườn lan, ngửi thấy mùi hương của hoa, trong tình cảnh này, không thể không nghĩ tới việc mình sẽ bị sợ long, làm ửng hồng đôi má bị gió thổi lạnh như băng của cô, cô nghĩ:

- Mình có nên chấp nhận Trương công tử không?

Vương Vi cũng không biết nữa, nàng có ác cảm với những nam nhân có ý muốn sợ long nàng, nếu Trương công tử cũng giống họ ưa nữ sắc, nghĩ là dùng tiền có thể có được nàng thì nàng cũng không bao giờ ái mộ hẳn. Yêu quý hẳn chính là nàng biết Trương công tử không có ý như vậy, nhưng cũng vì thế mà nàng lại cảm thấy buồn bã.

Vương Vi nghĩ thầm:

- Cũng có lẽ là do lúc ngồi trên thuyền trên sông Huyền Vũ, ông thái giám nói sẽ bỏ tiền ra cho Trương công tử sợ long mình, mà lúc đó mình xấu hổ và giận giữ, lời nói bị kích động, làm Trương công tử sợ hãi, vì thế mà không dám nhắc đến chuyện này nữa sao?

Nghĩ đến đây, Vương Vi liền im lặng không cười được nữa, mà nghĩ:

- Trương Giới Tử là một người thông minh đệ nhất, thế gian, không lẽ nào lại không hiểu thành ý của mình. Hơn nữa, người danh tiếng lẫy lừng như công tử không phải là người nhát gan, không thể nào vì thế mà sợ. Chẳng nhẽ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình sao?

Lại nghĩ:

- Giới Tử công tử đối với mình rất tốt, thật lòng coi mình là bạn, chuyện lần trước nếu không có công tử giúp, thì mình đã phải rời khỏi Kim Lăng rồi, đến U Lan Quán cũng không thể giữ lại được, cũng như chuyện Ôn Nguyện Minh có ý muốn nạp mình làm thiếp, Giới Tử công tử lại không có ý muốn được đền ơn, vẫn nho nhã lễ độ.

Đêm đông, Vương Vi trần trọc trở mình không ngủ được, một vầng trăng sáng rọi vào cửa sổ Chu các, không thể chớp mắt.

Sau đó nửa tháng, mỗi ngày Vương Vi đều đọc sách, vẽ tranh, chăm sóc hoa. Nàng từ chối lời mời dự tiệc của các công tử nổi tiếng ở Kim Lăng, đều lấy cớ ốm không đến được. Chập tối ngày mùng sáu tháng mười một, Lý Tuyết Y và Tiểu muội Lý Khẩu Nhi đến trò chuyện cùng Vương Vi. Vương Vi mời hai người đến Noãn các ngồi. Lý Tuyết Y cơ thể yếu nên sợ lạnh, Vương Vi liền đưa lò sưởi ấm của mình cho cô, cười hỏi:

- Tỷ tỷ sao hôm nay lại rảnh rồi đến thăm muội thể này?

Lý Tuyết Y nói:

- Một nhóm người ở Tê Hà Sơn có thành lập Thi xã gì đó, đưa thiệp đến mời ta, nhưng ta từ chối không đi.

Wương Vi nói:

- Tỷ đúng là người đứng đầu ngành ca múa, đương nhiên là tiếp khách không xuể rồi.

Lý Tuyết Y không vui cau mày nói:

- Tu Vi đang chế giễu ta?

Wương Vi vội nói:

- Không không, tỷ biết đấy, Vương Vi làm sao dám chế giễu tỷ.

Lý Tuyết Y cười một tiếng, duỗi ngón trở mảnh khảnh, khẽ vỗ nhẹ một cái lên má Vương Vi một cái, cười nói:

- Hoa kính lưu lại chờ ai đến quét, cửa nơi đây chờ ai đến mở.

Wang Wei gắp giọng:

- Tỷ thật là, lại giễu cợt muội rồi.

Lý Khẩu Nhi bên cạnh cười khanh khách, nàng cũng hiểu những gì chị gái nói, con gái làm nghề ca múa, tuổi nhỏ mà hiểu chuyện sớm à.

Lý Tuyết Y liếc nhìn tiểu muội Lý Khẩu Nhi một cái, nghiêm mặt hỏi:

- Tu Vi, mấy ngày gần đây ba vị công tử họ Trương có hay tới đây không?

Wang Wei lắc đầu nói:

- Không hề đến, có lẽ vài ngày nữa là rời khỏi Kim Lăng về Thiệu Hưng rồi.

Lý Tuyết Y đoán được qua lời nói và sắc mặt của cô, hỏi:

- Vậy Tu Vi tính thế nào?

Wang Wei đỏ mặt nói:

- Tất nhiên là phải đưa tiễn ba vị Trương công tử rồi.

Lý Tuyết Y nói:

- Ta không phải có ý này, ta muốn nói Tu Vi muội đóng cửa không tiếp khách, không phải là vì Giới Tử tướng công sao?

- Tỷ đừng nói bậy.

Vương vi vội vàng phủ nhận:

- Muội luôn luôn sống thanh tịnh, rất ít khi tiếp khách, tỷ không phải là không biết.

Lý Tuyết Y hiểu ý mỉm cười, nhẹ nhàng nói:

- Tu Vi, ta và muội tình như thủ túc, ta sẽ nói thẳng luôn, Giới Tử tướng công là người đoan chính, không buông thả như Yến Khách tướng công, mà muội lại thích Giới Tử tướng công, sao lại không muốn cho công tử ấy biết, muội đừng giấu ta. Muội còn có ý muốn sống trọn đời với Giới Tử tướng công.

Vương Vi mặt đỏ bừng, lắc đầu nói:

- Tỷ có điều không biết, chuyện phó thác cả đời, đến bây giờ muội vẫn chưa nghĩ đến. Chẳng lẽ việc gả làm thiếp cho người ta là phải nhanh chân chạy trước sao? Trương Giới Tử tướng công chưa lập gia đình nên không thể lấy một người như muội làm thiếp trước được, mà muội cũng chưa nghĩ đến sẽ làm thiếp của công tử---chỉ là yêu mến, chứ không nghĩ nhiều. Câu nói cuối, âm thanh nhỏ khó mà phân biệt.

Lý Tuyết Y gập đầu nói:

- Tu Vi đúng là người có chủ kiến, không cần ta phải nhiều lời. Chỉ là U Lan Quán như thế này sao có thể chống đỡ lâu dài được, có rất nhiều người phải dựa vào muội mà sống đấy.

Vương Vi lại không thấy buồn rầu, mà cười nói:

- Đa tạ tỷ quan tâm, Mã mục mục vẫn còn tích được một ít. Hôm qua, muội bảo Diêu thúc và Tiết Đồng đem hai chậu hoa Lan mà ta trồng ra phố bán, bán được một lượng rưỡi bạc. Không kể đến những thứ khác, chỉ cần dựa vào vườn lan này... cũng có thể cho hơn bốn mươi người ở U Lan Quán

sống qua ngày, chỉ cần tích kiệm một chút là được. Muội cũng không phải là người xa xỉ, nên cũng có ai buộc muội phải kiếm nhiều tiền hơn---- Không phải là muội nói Lý A Mẫu, Lý A Mẫu cũng sẽ không bắt ép tỳ.

Lý A Mẫu chính là mẹ đẻ của Lý Tuyết Y và Lý Khấu Nhi.

Lý Tuyết Y cười cười, than nhẹ một tiếng rồi nói:

- Tu Vi và Mã mục mục đúng là si tình giống nhau.

Vương Vi phủ nhận nói:

- Không, muội sẽ không giống Mã mục mục, Vương Đăng không xứng đáng để Mã mục mục chờ đợi. Sau khi Mã mục mục qua đời, y ghi diếu văn là đã rõ y là người phụ bạc, thơ không hay, tình cũng không thật.

- Là thơ gì?

Lý Tuyết Y hỏi.

Vương Vi nhớ lại nói:

- “Ca vũ năm xưa là đệ nhất, danh tính đã kín cả thanh lâu, tình chưa dứt mà đã đi trước, gộp lại hóa thành phù du” ---- trong thơ không thấy sự đau khổ vì cái chết, mà chỉ thấy sự lãng lơ phong lưu.

Lý Tuyết Y ừ một tiếng, ngâm thơ của Ngư Huyền Cơ:

- “Báu vật vô giá dễ cầu, người tình thật lòng thì khó kiếm” ----biết đi đâu tìm người biết quý trọng những người như chúng ta đây?

Hai người ca nữ im lặng dưới ánh đèn, mỗi người một suy nghĩ. Lý Khấu Nhi mới mười ba tuổi nên không hiểu những điều phiền muộn này, ... Đi chơi đùa với con Hắc Vũ Bát Ca.

-Vi Cô, Vi Cô.

Tiết đồng chạy vào gọi:

-Tiểu Vũ ca đến.

Vũ Lăng đi về phía Vương Vi chào hỏi, miệng thở ra hơi lạnh nói:

- Vi Cô, sáng mai Công tử nhà ta sẽ lên đường về quê, bảo ta đến nói với cô nương một tiếng--Tuyệt Y tỷ cũng ở đây à.

Vương Vi vội bảo Huệ Tương lấy ít bánh cho Vũ Lăng ăn, hỏi Vũ Lăng một vài câu, rồi kêu Vũ Lăng trở về.

Lý Tuyệt Y nói:

-Tuy Trương công tử không báo cho ta biết mai công tử về quê, nhưng ta đã biết rồi, vậy mai ta sẽ cùng muội đến tiễn bọn họ.

Vương Vi nói:

-Vâng, vậy mai ta đến gọi tỷ cùng đi, tỷ đừng có ngủ nướng đây.

Lý Tuyệt Y cười nói:

- Biết rồi, mai sẽ dậy sớm... theo Vương Vi đến tiễn hân.

Cười hì hì một hồi, Lý Tuyệt Y và Lý Khẩu Nhi trở về Tương Chân Quán. Vương Vi và Diêu Thúc cùng người làm đem hơn trăm chậu hoa lan chuyển vào phòng ấm. Sau đó cô tắm rửa, ngồi dưới ánh đèn vẽ một bức họa “Tuyệt bích thùy lan” (hao lan trên vách đá), đến canh ba mới nghỉ.

Trương Nguyên nghe thấy tiếng trống canh ba,... hân cũng chưa ngủ, ngồi dưới ánh đèn viết thư hồi âm cho Từ Quang Khải, Tối hôm nay, Trương Nguyên cùng đại huynh, tam huynh đến Đạm Viên chào từ biệt

Tiêu lão sư. Tiêu lão sư sai tiểu đồng mang một phong bì rất dày ra giao cho hần, đó là thư của Từ Quang Khải ở Thiên Tân gửi tới, giờ Ngọ hôm nay mới gửi đến, Tiêu lão sư nói:

- Bức thư này coi như đến đúng lúc, Trương Nguyên người xem trước, rồi đọc lại cho ta nghe.

Tiêu Thái Sử lo lắng Từ Quang Khải sẽ khuyên Trương Nguyên gia nhập Thiên Chúa Giáo phương Tây. Thế nên muốn Trương Nguyên nói lại nội dung bức thư. Sở dĩ Từ Quang Khải viết thư cho Trương Nguyên, là do hơn một tháng trước Tiêu lão sư viết thư cho y có đề cập đến Trương Nguyên. Nói Trương Nguyên cũng tôn sùng học thức phương Tây, xứng kính của Trương Thị mới chế tạo được kính quang học, kính cận thị, và cả kính viễn vọng. Cho nên Từ Quang Khải mới viết thư đến.

ình. -special-character: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 290

Ai là người hái lan nơi vách núi? (1).

Trương Nguyên mở bì thư ngay tại chỗ, bên trong là một xấp sách, lần lượt là 6 cuốn <Thủy Pháp phương Tây>, cùng bản thảo sáu quyển <Hình học nguyên bản >, ngoài ra còn có một bức thư dài dằng dặc. Trong thư Từ Quang Khải nói vốn là y không quen biết Trương Nguyên nhưng vẫn nhiệt tình và kiên nhẫn trình bày con đường sự nghiệp của y, y có tư tưởng coi trọng khoa học công nghệ. Nhớ lại kinh nghiệm tìm tòi học hỏi và kết giao với người phương Tây, đối với thiên văn, địa lý, hình học, thủy lợi đều có chút hiểu biết. Từ Quang Khải có ý thức trách nhiệm mãnh liệt, hiểu biết cao, hiểu biết hơn những người phương Tây về công dụng của khoa học. Y hy vọng sự đệ của y là Trương Nguyên trở thành đồng môn của y, phổ biến văn hóa phương Tây, làm lợi cho toàn dân. Trong thư Từ Quang Khải không có khuyên Trương Nguyên theo đạo Thiên Chúa.

Trương Nguyên nhận được thư của Từ Quang Khải, cực kỳ phấn khởi. Từ Quang Khải chỉ là ngẫu nhiên nghe được Trương Nguyên ngưỡng mộ khoa học phương Tây, mà đã lập tức viết bức thư nhiệt tình như vậy, thật khiến Trương Nguyên kính nể. Mà Trương Nguyên cũng muốn tìm người đồng môn sáng suốt giống như Từ Quang Khải, thế nên hắn viết thư trả lời suốt đêm, liền hai canh giờ mà chưa dừng bút. Trong thư Trương Nguyên nói cách nhìn của mình về khoa học, đạo đức, tài phúc, tình hình chính trị, ngoại xâm. Hắn tin tưởng bức thư này sẽ khiến Từ Quang Khải đồng tình và có niềm vui bất ngờ. Mục Chân Chân bưng nước ấm đến cho thiếu gia rửa tay. Trương Nguyên đang viết thư dài, Mục Chân Chân đành đứng một

bên, Trương Nguyên vẫn không nghỉ, nàng cũng không chịu đi ngủ trước. Nhìn thiếu gia mặt mày hơn hở mà viết thư, Mục Chân Chân cũng cảm thấy vui vẻ, ừ, ngày mai là chuẩn bị về nhà rồi.

Bởi vì đau lưng, mấy ngày hôm nay không có gì mới, nhưng vẫn muốn xin các thư hữu một tấm vẽ cổ vũ, bởi vì đã quen thứ tư đã bắt đầu rồi, có tên: gió lạnh nhiệt huyết, nhất bạn bè.

Sáng sớm Cự Viện rất yên tĩnh, suốt đêm tụ tập uống rượu, hồng nhan bích xuyên, vũ nữ ca hát, phồn hoa tươi đẹp. Lúc này đều chìm xuống đáy sông Tần Hoài, trên mặt nước hình thành một lớp son phấn, lặng lẽ trôi đi.

Tiếng gõ cửa đã phá vỡ sự yên tĩnh vào buổi sáng mùa đông lạnh lẽo ở Tương Chân Quán. Vương Vi đứng dưới gốc cây mai trước cửa, nhìn Tiết Đồng gõ cửa, cười nói:

- Đừng đập vội vàng vậy, lẽ nào người ta đứng sẵn sau cửa, nghe thấy tiếng gõ của người là mở luôn ra sao.

Một lát sau, một bà lão lưng còng ra mở cửa, mặt tươi cười nói:

- Chào Vi Cô nương, cô nương nhà ta vừa mới dậy, còn chưa rửa mặt chải đầu nữa.

Wang Vi nói:

-Ta đi vào xem tỷ ấy trang điểm.

Trước kia, người đứng đầu ngành ca múa Lý Tuyết Y mà trang điểm thì không mất nửa canh giờ sẽ không ra khỏi cửa. Lần này có Vương Vi giúp chải đầu búi tóc, nên nhanh hơn được một chút. Đầu giờ thìn, Lý Tuyết Y đã trang điểm, mặc xong quần áo, xinh đẹp, duyên dáng cùng với Vương Vi đi ra khỏi Tương Chân Quán. Tiểu muội của Lý Tuyết Y là Lý Khẩu Nhi cũng theo sau, xuống thuyền ở phố Sao Khố. Xuôi dòng đến cầu

Thông Tế thì lên bờ. Đào Thúc đã mượn hai chiếc kiệu đợi sẵn, Vương Vi và Lý Tuyết Y lên kiệu. Đi đến Thính Thiên Cư dưới chân núi Kê Minh, đã thấy đông như trẩy hội, học sinh Quốc Tử Giám đến để tiễn anh em Trương Thị. Hơn chục người cùng lúc nói chuyện, trời lạnh làm miệng tỏa ra làn khói trắng.

Lý Tuyết Y xinh đẹp như hoa mẫu đơn, Vương Vi thanh lịch như mai trắng. Hai cô nương của Cự Viện xuống kiệu, Thính Thiên Cư đột nhiên im lặng. Làn khói trắng tan đi, hơn chục thư sinh Quốc Tử Giám quay đầu nhìn hai vị mỹ nữ.

Trương Ngạc ra đón, vui vẻ nói:

- Tuyết Y cô nương, Vương Vi cô nương, đến sớm thật, có cả Khấu Nhi nữa, mời vào mời vào.

Đám thư sinh bây giờ mới rầm rộ trở lại. Danh tiếng Cự Viện Lý Tuyết Y, Vương Vi họ đều đã nghe qua, không ngờ rằng hai cô nương này lại đến tiễn anh em Trương Thị. Danh cơ tài tử, có ước hẹn gì chẳng?

Vương Vi vẫn muốn đến gặp Trương Nguyên, rốt cuộc hôm nay cũng được gặp. Thính Thiên Cư, rất có thiên ý a. Ba anh em Trương Nguyên chỉ lúc nữa là rời khỏi nơi này, sau cũng không thể đến nơi này nữa. Người đi lâu trống, Vương Vi so với Trương Nguyên, Trương Ngạc thì phiền muộn hơn nhiều Quốc Tử Giám ở Nam Kinh bắt đầu nghỉ từ mùng 5 tháng 11. Bởi vì có những thư sinh ở xa như Lĩnh Nam, Phúc Kiến muốn về nhà đón năm mới thì phải lên đường từ lúc đó. Không thì trước đêm 30 tết không kịp về đến nhà. Trương Nguyên muốn đi qua Thanh Phố, nên cũng phải lên đường sớm.

Vương Vi thấy ở đây nhiều người ồn ào, nên nói nhỏ với Lý Tuyết Y vài câu, hai người chào từ biệt anh em Trương Thị, chúc họ lên đường thuận lợi, rồi ra cửa lên kiệu.

Đám thư sinh thấy thế rất kinh ngạc, kiểu chào từ biệt này nhặt nhều quá chẳng. Đến cầm tay nhìn nhau nói vài lời từ biệt cũng không có, là do thi sĩ bạc phước hay là thanh lâu vô tình, đều là gặp dịp thì chơi sao?

Lý Khấu Nhi im lặng quay lại nói với Trương Đại:

- Trương Đại công tử, Vương Vi cô nương và tỷ của ta đợi các vị ở quán trà của lão Vãn ở Đào Điệp Độ. Dứt lời, cười một tiếng, lắc lắc eo nhỏ rồi đi.

Trương Đại nhìn cô đi khuất, thầm nghĩ:

- Còn nhỏ mà đã rất phong tình, cũng là một báu vật.

Hai cỗ xe ngựa, hai mươi người khuân vác, ra ra vào vào chuyển đồ dùng. Đến giờ Tý, đồ gì cần thiết đều đã mang lên thuyền rồi, ba anh em Trương Thị cùng người hầu tạm biệt năm mươi, sáu mươi giám sinh đến tiễn rồi rời khỏi Thính Thiên Cư hướng đến cầu Thông Tế mà đi. Chủ nhà họ Từ khóa cửa lại. Vẻ huyên náo của Thính Thiên Cư lập tức vắng lặng.

Lúc đi qua Đạm Viên, Hoàng Ngôn Tố, Nguyễn Đại Thành và ba anh em Trương Thị đi vào chào từ biệt Tiêu Pháp. Trương Nguyên đem bức thư mình viết cho Từ Quang Khải giao cho Tiêu lão sư. Nhờ Tiêu lão sư gửi cho Từ Quang Khải. Tiêu Pháp động viên Trương Nguyên vài câu, tiễn ra đến cửa, thì để con trai là Tiêu Nhuận Sinh tiễn thêm một đoạn.

Tới đầu cầu Thông Tế, một con thuyền Ngũ Minh Ngõa đã chờ sẵn từ lâu. Đây là con thuyền mà Lai Phúc dùng hai mươi lượng bạc thuê hai ngày trước. Đi cùng thuyền với anh em Trương Nguyên, ngoài Nghê Nguyên Lộ còn có Hoàng Tôn Tố họ đều là người của phủ Thiệu Hưng.

Nguyễn Đại Thành cầm tay của Trương Nguyên, Trương Đại nói:

- Có thể kết giao với những người anh em tốt, thật là phúc của Nguyễn Đại Thành ta. Hẹn mừng 3 tháng 3 năm sau tái ngộ tại Sơn Âm.

Nguyễn Đại Thành biết Trương Nguyên là chủ của Hàn Xã, quyết tâm tham gia, Trương Nguyên tất nhiên là nhiệt tình kết giao. Bây giờ, Nguyễn Đại Thành là đệ tử của Cao Phan Long đảng Đông Lâm. Tổ tiên là Nguyễn Hàm là Trúc Lâm Thất hiền, là đồng hương với Tả Quang Đẩu tên tuổi lẫy lừng, cùng Chính Miêu Hồng, giao du rộng rãi, tài danh chân chính. Nói ra thì Nguyễn Đại Thành đúng là xui xẻo, vào đầu năm Thiên Khải chức quan Cấp sự trung vẫn còn đang bỏ trống, Tả Quang Đẩu muốn triệu người đồng hương Nguyễn Đại Thành vào kinh bổ sung vào chức vụ còn trống đó. Nhưng lúc này đảng Đông Lâm lại nội chiến, Triệu Nam Tinh và Tả Quang Đẩu không hòa thuận với nhau, nên không dùng Nguyễn Đại Thành nữa, mà bổ nhiệm một đệ tử khác của Cao Phan Long là Ngụy Đại Trung giữ chức Cấp sự trung.

Lúc ấy Ngụy Trung Hiền nghe nói đến tài danh của Nguyễn Đại Thành. Căn cứ vào nguyên tắc của người trong đảng Đông Lâm, thì lại bổ nhiệm Nguyễn Đại Thành làm quan Cấp sự trung, cuộc đời Nguyễn Đại Thành coi như bị hủy từ lúc đó. Mang tiếng phản bội sư môn, phản bội đảng, đảm nhiệm chức vụ chưa được một tháng thì không chịu nổi áp lực sư môn và đảng Đông Lâm, từ quan chạy về quê ở Đồng Thành. Hai năm sau, Ngụy Trung Hiền nắm hết quyền hành, gọi Nguyễn Đại Thành vào kinh đảm nhiệm chức vụ Thái Thường Tự Thiếu Khanh. Nguyễn Đại Thành là đệ tử của Cao Phan Long, Yêm Đảng không tín nhiệm y, đảng Đông Lâm lại khinh bỉ y, Nguyễn Đại Thành không hòa hợp được với hai bên. Không được vài tháng lại cáo quan về quê, sau đó Sùng Trinh hoàng đế lên ngôi. Vì Nguyễn Đại Thành bị liệt vào danh sách phản nghịch, nên bị người Phục Xã lấy làm đối tượng đả kích. Thực chất Nguyễn Đại Thành vẫn muốn quay lại Đông Lâm, muốn lấy lại lòng tin của Đảng Đông Lâm, nhưng người của đảng Đông Lâm không phân biệt ngay phải, không cho y cơ hội. Cuối triều đại Trùng Sinh, Nguyễn Đại Thành chưa từng làm quan. Thời

Nam Minh, Nguyễn Đại Thành đảm nhiệm chức Binh bộ Thị lang được vài ngày, ngay sau đó triều đình đầu hàng Mãn Thanh, chết ở đỉnh Tiên Hà.

Bi kịch cả đời Nguyễn Đại Thành là bài học cho Trương Nguyên. Trương Nguyên muốn qua lại giao du với hoạn quan và người đảng Đông lâm là con đường rất nguy hiểm, một chút sơ ý là sẽ giống Trương Đại Thành, không là người của bên nào cả. Tất nhiên, bây giờ Yêm Đảng chưa hình thành, tranh chấp giữa các đảng chưa đến mức bên sống bên chết. Thực chất cái gọi là Yêm Đảng chính là do Ngụy Trung Hiền mà ra. Sơ Đảng, Tề Đảng, lấy Chiết Đảng là lớn nhất, thúc tổ Trương Nhữ Lâm của Trương Nguyên là người Chiết Đảng, vì vậy mà Trương Nguyên trở thành người của Yêm Đảng xem ra là rất có cơ sở.

Ba anh em Trương Thị và Hoàng Tôn Tổ đứng ở đầu thuyền hướng lên bờ từ biệt các chư sinh đồng môn. Con thuyền Ngũ Minh Ngõa chạy nhanh qua cầu Thông Tế, ngược dòng sông Tần Hoài lướt về phía trước. Trời âm u, gió Bắc lạnh thấu xương, nước sông xanh nặng nề, mấy ngày nữa chắc sẽ có tuyết.

Trương Đại dặn dò người lái đò là đến bến Đào Diệp Độ, cười với Trương Ngạc, Trương Nguyên nói:

- Lý Tuyết Y và Vương Vi đợi tiễn biệt chúng ta tại quán trà lão Vãn.

EndFragment--> -special-character: line-break'>

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 290

Ai là người hái lan nơi vách núi? (2).

Trường Ngạc vui vẻ nói:

- Ta nói rồi, hai cô nương ấy sẽ không chào từ biệt mình một cách qua loa thế.

Nghê Nguyên Lộ cười nói:

- Thế còn phải thế nào, chẳng nhẽ phải ân ái một phen, hẹn ước trăm năm sao?

Trường Ngạc cố tình hỏi:

- Nhữ Ngọc huynh, cô nàng ở Mỹ Cơ một đêm tắm rửa bấy lần không đến tiền huynh sao?

Nghê Nguyên Lộ bị giễu cợt quá nhiều về việc này, bèn nói:

- Đừng có cười ta, đâu mà tắm bấy lần, nhiều nhất là sáu lần thôi.

Trường Ngạc cười nói:

- Chỉ nghe nói một đêm tắm bấy lần, chưa nghe thấy một đêm tắm sáu lần. Nhữ Ngọc huynh vì chuyện này mà vang danh Châu Thị Cự Viện Kim Lăng, danh cơ kỹ nữ, nghe thấy tên Nghê Nhữ Ngọc là biến sắc.

Mọi người đều cười.

Thuyền đến Đào Diệp Độ, Tiết Đồng và lão Diêu cùng mấy người nữa đang đợi ở bến. Trương Nguyên cùng đại huynh, tam huynh lên bờ, bước trên con đường nhỏ dẫn đến quán trà. Vương Vi và Lý Tuyết Y đang thưởng thức trà ở cạnh cửa sổ phòng, Mẫn Vấn Thủy tự mình pha trà. Trương Đại vái chào nói:

- Lão Vấn, hôm nay từ biệt, không biết ngày nào sẽ quay lại đây uống trà.

Mẫn Vấn Thủy râu tóc trắng như tuyết, nâng ấm chặt cho Trương Nguyên một chén trà nóng nói:

- Ba vị công tử tiền đồ rộng lớn, sau này đi qua Kim Lăng, có thể lại đến quán của lão ngồi, là lão thấy vui lắm rồi.

Ba anh em họ Trương đồng thanh nói:

- Nhất định, nhất định, nhất định sẽ quay lại chào hỏi lão.

Mặc dù nơi này không ồn ào như ở Thính Thiên Cư, nhưng lại ngay gần huyền bến đò. Ba người Trương Nguyên cũng không thể ngồi lâu, uống xong chén trà, nói vài câu với Vương Vi và Lý Tuyết Y, liền cáo từ đứng dậy. Lý Tuyết Y có quà tặng cho ba người, tặng cho Trương Đại là trà ngon và ống sáo, Trương Ngạc là rượu ngon và quạt xếp, Trương Nguyên là nghiên mực và bút lông. Những vật nàg tặng đều là vật bình thường, dân dã.

Wương Vi tặng cho Trương Đại là một chậu Hàn Lan nổi tiếng, do chính tay nàng trồng, Trương Đại rất vui. Quà của Trương Ngạc là hai cuốn <Vong ưu thanh nhạc> của Vi Kỳ do nàng chép lại, Trương Ngạc cũng rất vui mừng. Của Trương Nguyên là một bức họa, cuộn tròn chưa mở, không biết là vẽ cái gì?

Ba huynh đệ Trương thị cũng có quà đáp lễ, Trương Nguyên tặng Vương Vi và Lý Tuyết Y mỗi người một tấm vải Tây Dương, mỗi loại 3 tấm, tuy rằng dân dã thật nhưng mà rất thực dụng. Trương Nguyên còn có bài văn dài đối lại bài thơ “Luận công an, cánh lừng dữ tiền hậu thất tử thi” của Vương Vi.

Wương Vi đỡ Lý Tuyết Y đến bến Đào Diệp Độ tiễn ba người Trương Nguyên lên thuyền, Lý Tuyết Y nói:

- Ba vị công tử, năm tới là năm gió thu hoa quế, ba vị nhất định đỗ cao rồi, vậy thì khi nào vào kinh dự thi Hội nhất định phải đến Kim Lăng, ta và Tu Vi sẽ nâng cốc tiễn biệt.

Trương Ngạc nói:

- Ta nhất định là không được rồi, nhưng đại huynh Trương Đại và Trương Nguyên thì nhất định sẽ đỗ, đến lúc đó hai người họ cùng hai nàng xứng đôi, thiếu ta hóa ra lại tốt.

Lý Tuyết Y che mặt cười duyên, nói:

- Yến Khách công tử có tài, cũng đỗ được.

Trương Ngạc nói:

- Cho dù đỗ hay không, thì đến lúc đó cũng đi theo vào kinh xem náo nhiệt. Không thể để hai người họ vui một mình được.

Wương Vi nói một câu:

- Ba vị công tử bảo trọng, mắt nhìn Trương Nguyên, long lanh trong suốt, không nói được gì.

Ba huynh đệ lên thuyền, thuyền Ngũ Minh mái Ngã rời nhanh khỏi bến. Đào Diệp Độ, đình Đào Diệp và hình bóng hai cô nương đứng trên bờ

dần dần xa dần. Thương Sơn hàn thủy, trời âm u như sắp có tuyết rơi, đến cả người suốt ngày hoan hỉ như Trương Ngạc cũng phiền muộn, thở dài nói:

- Lần này ở Nam Kinh nửa năm, thật sự là chẳng làm nên trò trống gì cả.

Trương Đại nói:

- Yến Khách đệ nói cái gì?

Trương Ngạc nói:

- Hôm nay nhìn bộ dạng kiều diễm của Lý Tuyết Y, mà lòng ta như lửa đốt. Lần đầu tiên nhìn thấy Lý Tuyết Y là đã rung động, nhưng lại không có cơ hội giải bày. Ở Nam Kinh nửa năm chỉ cùng uống rượu một lần vào tết Trung Thu, thế là hết rồi.

Trương Đại, Trương Nguyên lặng lẽ cười.

Trương Ngạc lại nói:

- Vương Vi lại càng đáng tiếc, Giới Tử người sẽ phải hối hận đến chết. Người còn giả bộ thư sinh, Chung thái giám bỏ tiền cho người sơ long Vương Vi, người nhận là xong. Vương Vi tuy mẫn người, nhưng lại là giả, trong lòng chắc chắn mừng thầm. Vương Vi vốn đã có tình ý với người, người lại phụ lòng người ta. Để lại người con gái xinh xắn tài giỏi như vậy chẳng phải sẽ tiện nghi cho cho cái bọn Mao Chỉ Sinh, Uông Như Khiêm sao, người đồ lục nguyên cũng còn ý nghĩa gì nữa.

Hoàng Tôn Tổ, Nghê Nguyên Lộ đứng một bên nghe mà lắc đầu, bao nhiêu người đọc sách vì mong thi đậu khoa cử mà không tiếc tuổi thiếu niên. Có ai vì một kỹ nữ mà bỏ khoa cử bao giờ. Trương Yến Khách là loại người không có kiên nhẫn nên bảo y say đắm chỉ một nữ nhân là tuyệt đối

không có khả năng. Nói những lời này chẳng qua là lời nói nhất thời, mà dù sao thì y cũng không thích đọc sách.

Trương Nguyên nhú mày, không nói gì, nhìn dòng chảy đầu thuyền, nghĩ:

“Làm theo tính cách của mình, làm thế nào vui vẻ thì làm. Đó là cách nghĩ của người có hiểu biết nông cạn, hành sự vì tình mới nghĩ như vậy. Nhân thế đầy rẫy nhưng quy tắc, lễ tiết, mâu thuẫn và thỏa hiệp. Người làm việc theo tình cảm thì sẽ gặp muôn vàn trắc trở, chỉ tạo ra phiền toái. Nói đến Vương Vi, nàng ấy có tính ý với ta, thì ta phải sợ long nàng ấy sao. Không nói đến Vương Vi là người có cá tính chưa chắc sẽ đồng ý, mà cho dù đồng ý, thì sợ long nàng ấy xong thì về sau sẽ phải ăn ở thế nào. Bỏ mặc một bên, hay đưa về Sơn Âm làm thiếp, đưa về Sơn Âm thì sẽ có nhiều chuyện xảy ra, cha nhất định sẽ la mắng ta, còn Đạm Nhiên sẽ nghĩ như thế nào. Gia đình còn không quản được, ta còn muốn cứu nước, thì cứu như thế nào được đây.”

Trương Đại mang chậu hoa Lan mà Vương Vi tặng y để ở cửa khoang, vẻ tâm đắc vô cùng, nói:

- Vương Tu Vi, con người tao nhã sâu sắc, lễ vật cũng có thành tâm hơn Lý Tuyết Y. Đúng rồi Giới Tử, người xem xem nàng ta tặng người tranh gì.

Nghê Nguyên Lộ nghe đến bức tranh, liền ghé đến, nhìn bức tranh là sườn đồi vách đá dựng đứng, bên vách là hoa Hàn Lan rủ xuống, nét bút thưa thớt, hàm ý sinh động, không kìm nổi khen một câu:

- Rất tinh tế.

Trương Đại nhìn thấy trên bức tranh đề thơ:

- Vách đá dựng đứng tỏa mùi hương lạ, buông xuống khoảng không làm người mê. Nếu không phải ở vị trí cao ngàn mét, khó tránh khỏi làm đồ

trang điểm lầu son.

Xong gương mặt nhìn Trương Nguyên cười nói:

- Giới Tử, Vương Tu Vi có tấm lòng của hoa lan, khí chất của hoa huệ. Đây là mượn thơ mượn tranh bày tỏ tấm lòng với người rồi.

Trương Ngạc không hiểu lắm, Trương Đại giải thích:

- Vương Vi đem mình so sánh với loài hoa nơi vách núi, thân cô thế cô, lan sinh dã ngoại, người qua đường đều có thể trông thấy. Nhưng vì đặt mình trong vách núi, không phải ai cũng có thể hái được. Tự biết mặc dù thân thấp hèn, nhưng lòng dạ thanh cao, Vương Tu Vi làm cho người ta phải kính nể. Ai là người hái lan nơi vách núi đây, ngoài Giới Tử ra thì còn ai nữa.

Trương Nguyên mừng 7 tháng 11 rời khỏi Kim Lăng. Từ Sông Tần Hoài đi vào sông Cú Dung, lại từ sông Cú Dung sang sông Đại Vân, đến trưa ngày 17 tháng 11 thì qua Bắc Đường. Phía trước là huyện Vô Tích giàu có và đông đúc, mười ngày nay trên thuyền có hơi tĩnh mịch. Trương Nguyên và Hoàng Tôn Tổ đọc sách luận văn, cùng nhau ưu sầu, cùng nhau rèn luyện, đều cảm thấy hữu ích. Hoàng Tôn Tổ thông minh khác thường, lại hiếu học, y đang đọc sáu quyển <Nguyên bản hình học> mà Từ Quang Khải đưa cho Trương Nguyên. Bản này có gì đó giống với sách khoa học tự nhiên của Thi Vân Tử. Hoàng Tôn Tổ cũng thấy có thú vị, mỗi lần có câu khó, Trương Nguyên đều giải đáp cho y, làm cho Hoàng Tôn Tổ càng nể phục, hỏi:

- Hiền đệ trước kia đọc qua sách này rồi sao?

Nguyên bản của mười lăm cuốn sách <Nguyên bản Hình học> là Matteo Ricci từ Italy mang đến, hợp tác cùng Từ Quang Khải dịch thành 6 quyển, 9 quyển sau Matteo Ricci cũng không hiểu nên không dịch lại. 6 quyển <Nguyên bản hình học> này thuộc phạm trù hình học phẳng, đều là

kiến thức cơ sở, trung học. Đối với Trương Nguyên mà nói thì không có gì khó, mỉm cười nói:

- Ta cũng mới đọc lần đầu. Hay, làm cho Hoàng Tôn Tổ thông minh tuyệt đỉnh cũng thấy kinh ngạc.

Hoàng Tôn Tổ thực sự thấy kinh ngạc, thán phục nói:

- Hiền đệ đúng là người tuyệt đỉnh thông minh nhất mà ta từng gặp.

Y nghiên cứu tỉ mỉ <Nguyên bản hình học >, có gì không hiểu thì hỏi Trương Nguyên, mỗi khi hiểu được ý nào đó, lại vui sướng khoa chân múa tay. Đúng là người ham học hỏi, không giống với loại đọc sách chỉ vì khoa cử hay chỉ nói suông, lý luận viễn vông. Chính vì có người cha như vậy, mà Trung Quốc mới có Voltaire – Hoàng Tôn Hi.

Trương Nguyên đang xem công trình thủy lợi <Thủy Pháp Phương Tây >, bộ này cũng có 6 quyển, 4 quyển đầu lần lượt giới thiệu guồng nước Long Vĩ chiết lọc nước sông Trường Giang và Hoàng Hà, guồng nước Ngọc Hành chiết lọc nước giếng, guồng nước Hăng Thăng và một số công cụ dùng tronlấy việc dự trữ nước mưa là phương pháp để xây dựng nên các đập nước, còn có làm cách nào để tìm ra nguồn nước, phương pháp xác định vị trí đào giếng... Quyển thứ 5 dùng hình thức vấn đáp để trình bày và phân tích cách tưới, thoát nước. Quyển thứ 6 là ảnh tư liệu, dạy người làm thế nào để chế tạo ra các công trình và công cụ thủy lợi.

LĂNG LỘ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 291

Chương 291:

LÀNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 292

Kinh tài tuyệt điểm

Trâu Nguyên Tiêu gật đầu nói:

- Trương sinh nói rất đúng, nhưng thực thi được thì rất khó. Chư Vương ắt sẽ phản đối, và Hoàng đế cũng không thể hạ quyết tâm này được.

Trương Nguyên nói:

- Đương nhiên là rất khó, không thì sao có thể là mối họa của nước nhà được. Chẳng những tôn thất chiếm ruộng đất nghiêm trọng mà tham quan chiếm ruộng đất cũng nhiều. Thực ra văn sinh cho rằng, tranh giành ruộng đất không đáng sợ, dù có thôn tính thế nào, thì đất đó vẫn cần người gieo trồng. chứ không phải một khi tranh giành đất đai thì nông dân sẽ phải lưu lạc không có đất trồng trọt. Quan trọng là thất thoát thuế má cùng với việc địa chủ sẽ thuê người nông dân để đẩy thuế lên đầu họ gánh chịu. Một khi thiên tai, nông dân không thể gánh được thuế đất, sẽ lưu dạt, đây mới là điểm cần phải cải cách.

Trâu Nguyên Tiêu và Cao Phan Long nhìn nhau, cảm thấy người thư sinh này chỉ ra nhiều điểm lợi hại, hiểu biết sâu sắc, khi hai người họ đưa ra câu hỏi với Trương Nguyên, cứ tưởng dồn hấn vào thế bí. Nhưng Trương Nguyên rất thông minh, không trả lời hết ra, hấn không thể nói toàn bộ phương án cải cách trong một lúc ra được. Vì nó sẽ làm ảnh hưởng đến lợi ích của một bộ phận người, nên tạm thời không thể nói ra những việc hiện

chưa thực hiện được, nếu không sẽ gặp cản trở lớn, con đường làm quan của Trương Nguyên sẽ không có lợi.

Sắc trời đã tối hẳn, có những bông tuyết rất nhỏ bay lượn dưới ánh đèn lồng, nhiệt độ không khí đã xuống dưới mức đóng băng, trên Y Dung Đường, chỉ có trước chỗ ngồi của Cao Phan Long và Trâu Nguyên Tiêu là có chậu than, còn những người khác thì ai nấy lạnh cóng cả chân tay.

Trương Ngạc rất lấy làm hối hận vì đã đến đây, nếu lúc này ở trên thuyền thì y đã chần ấm nệm êm, trêu đùa cùng với nữ tỳ Lục Mai, hoặc đọc vài trang trong cuốn “Chu Lâm dã sử” mà y mới mua, hứng trí lên thì làm một giấc Cao Đường, thật là sướng khoái làm sao. Thật là tốt hơn nhiều so với việc ngồi đây chịu lạnh mà nghe thuyết giáo, tức cười hơn cả là Giới Tử còn có thể đàm luận với hai người Cao, Trâu hăng say đến vậy.

Trương Ngạc cũng chẳng buồn để tâm đến lễ nghĩa nữa, ngồi dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng Cao Phan Long vang dội như cãi nhau:

- Những việc trong thiên hạ nếu có lợi cho quốc gia nhưng tổn hại đến người dân, nếu coi quyền lợi của quốc gia làm trọng, thì phải vì nước; những việc có lợi cho dân nhưng hại cho nước, nếu coi quyền dân làm trọng, thì phải vì dân. Còn những việc không hại gì tới quốc gia mà lại có lợi cho dân, thì kẻ trí sẽ quyết định một cách không do dự, kẻ nhân sẽ làm một cách không ngại ngần.

Trương Nguyên nói:

- Tiên sinh đem dân và nước ra so sánh với nhau thì hình như không thỏa đáng cho lắm.

Dám nói thẳng vào mặt Cao Phan Long là phát ngôn của ông ta không ổn, quả là một chuyện động trời ở Đông Lâm Học viện. Nhưng Cao Phan Long không hề giận dữ, chỉ cười lạnh:

- Người quân tử làm chính sự, có điều dân có người tốt người xấu, triều chính là nền tảng của quốc gia, cần mọi người trong thiên hạ, bất luận là kẻ hiền, kẻ trí, kẻ ngu, kẻ bất tài phải hợp sức thì mới có thể làm được.

Trương Nguyên nói:

- Để mọi người trong thiên hạ đều hiểu là chuyện không thể nào, nếu như thế thì cũng chỉ khiến cho mọi chuyện đều rơi vào tranh cãi, chứ không thể thực hiện được chuyện gì cả.

Cao Phan Long lạnh lùng nói:

- Nói vậy thì Hoàng đế phải là người coi mình là trời, độc đoán thì mới hợp ý người?

Trương Nguyên không chút giận dữ, vẫn giữ giọng ôn hòa như trước:

- Cảnh Giật tiên sinh, văn sinh từng nghe Khải Đông tiên sinh nói rằng “người tài trong thiên hạ coi việc thiên hạ là trách nhiệm của mình”.

Trương Nguyên chơi trò Thái Cực với Cao Phan Long, hấn phản đối một vài quan điểm của Cao Phan Long, nhưng lại không trực tiếp nói ra quan điểm của mình, phần nhiều quan điểm của hấn vẫn phụ họa theo Cao Phan Long. Cao Phan Long được hấn khuyến khích, miệng lưỡi càng lưu loát, nghị luận càng thêm hùng hồn. Người đứng đầu Đông Lâm này tuyệt đối không phải là người chỉ biết nói suông về học vấn, chỉ là ông ta bị hạn chế bởi chế độ quân quyền theo quan niệm hủ Nho mà thôi. Cao Phan Long nhận thức một cách sâu sắc về tôn giáo, kinh tế và các vấn đề xã hội: Gia Tĩnh tín Đạo, Vạn Lịch nịnh Phật, thời đó chủ trương hợp nhất tam giáo rất thịnh hành, Vạn Lịch đế thậm chí còn lấy hành vi không lên triều nhiều năm của mình mà viết một cách mỹ miều là “Vô vi nhi trị” (không làm gì cả mà vẫn trị vì được – ND), trào lưu tư duy như thế hiển nhiên là không có lợi cho sự phát triển của xã hội. Cổ Hiến Thành, Cao Phan Long ra sức phản đối Phật giáo và Đạo giáo, nhưng lại có thái độ bao dung với Thiên

chúa giáo. Thông qua nói chuyện với Cao Phan Long và Trâu Nguyên Tiêu, Trương Nguyên được biết người của Đông Lâm Đảng đa phần đều có cảm nhận tốt về Thiên chúa giáo, Cao Phan Long còn từng kết giao với Matteo Ricci. Matteo Ricci là người sùng Nho phản Phật, người đề xướng chống lại đạo Phật, phát triển Nho giáo đương nhiên là được người của Đông Lâm Đảng hoan nghênh rồi.

Bậc cha chú đời trước của Cố Hiến Thành và Cao Phan Long đều dựa vào kinh doanh đất đai và buôn bán mà lập nghiệp, cũng coi như thuộc tầng lớp trung, tiểu địa chủ. Đông Lâm Đảng có một số người nằm trong tầng lớp này, còn một số thì xuất thân từ tầng lớp thương gia lớn, những người thanh bần như Lưu Tông Chu, Ngụy Đại Trung cũng không ít. Cao Phan Long cũng giống như Cố Hiến Thành, đều đề xướng việc buôn bán trao đổi hàng hóa, có ý thức kinh doanh rất mạnh mẽ, nên Cao Phan Long quả thật rất phản đối việc trưng thu thuế thương nghiệp, ông ta cho rằng việc trưng thu thuế thương nghiệp không khác gì cướp của của dân. Thế nhưng, ông ta cũng phản đối việc tăng thêm điền tô, thuế nông nghiệp, theo như Cao Phan Long nhìn nhận, thì việc hạn chế thuế thu chính là hạn chế hoàng quyền. Ông ta cho rằng, cái tai hại của việc tăng thêm diện tích ruộng đất cho thuê chính là nằm ở chỗ thẩm tra đối chiếu. Ông ta chủ trương giảm thiểu gánh nặng, chia ruộng đất cho dân, cổ vũ người dân khai khẩn đất hoang. Về việc thành lập kho lương cứu đói, ông ta và Trương Nguyên nói chuyện rất tâm đầu ý hợp.

Không bàn đến những người khác trong Đông Lâm Đảng, chỉ với một Cao Phan Long này thôi, thông qua cuộc nói chuyện dài lần này, Trương Nguyên nhận thấy Cao Phan Long đích thực chính là một chí sỹ coi việc thiên hạ là trách nhiệm của mình, chí ở thể đạo, coi trọng thực học, có sự đồng cảm sâu sắc với nỗi khốn khổ của dân chúng. Năm năm trước, Tam Ngô lũ lụt nghiêm trọng, Cao Phan Long viết thư cho Tào Vận Tổng đốc Lý Tam Tài mà thở than rơi lệ, còn vì việc đó mà thành lập hội Đồng Thiện, quyên góp tiền gạo ứng cứu nạn dân, cứu sống vô số người. Đương

nhiên Cao Phan Long cũng có chút bảo thủ, không dễ gì thu nhận ý kiến của người khác, nhưng có ai là thánh nhân đâu, đối với thời cuộc, Cao Phan Long đâu thể nhìn thấu một cách triệt để như con mắt từ tương lai của Trương Nguyên, cho nên nông cạn là khó tránh.

Hoàng Tôn Tổ có nhiều trải nghiệm, thỉnh thoảng cũng chen vào phát biểu ý kiến, cuộc nói chuyện ở Y Dung Đường lần này kéo dài hơn hai canh giờ. Trương Nguyên, Hoàng Tôn Tổ còn trẻ, không cảm thấy mệt mỏi, Trâu Nguyên Tiêu ngoài sáu mươi tuổi và Cao Phan Long ngoài năm mươi thần thái cũng vẫn rất tươi tỉnh, gương mặt của Cao Phan Long vốn đã đỏ, giờ ngồi cạnh chậu lửa lại càng thêm đỏ bừng. Nghe thấy tiếng trống báo canh ba vang lên, trong sảnh tạm lắng yên mất một lúc, lắng nghe tiếng trống canh, lúc này mới nghe thấy có người đang ngáy, nhìn theo hướng phát ra tiếng ngáy, thì thấy Trương Ngạc vẹo người dựa vào lưng ghế, nhét tay vào ống tay áo, ngủ ngon lành.

Trâu Nguyên Tiêu bật cười ha hả, đứng dậy nói:

- Hôm nay được gặp các vị tài năng tuần kiệt, nghị luận vui vẻ, thật là thú vị, đêm đã muộn rồi, năm vị nghỉ lại trong thư viện chứ?

Trương Đại cũng nghe đến buồn ngủ rồi, đời nào chịu ngủ lại ở đây, vội đứng lên nói:

- Bọn vãn sinh có thuyền neo đậu nơi cửa sông đào, cách đây không xa, không dám làm phiền chức dịch của thư viện phải chuẩn bị chăn mền.

Trâu Nguyên Tiêu, Cao Phan Long cũng không giữ nữa, tiễn năm người Trương Nguyên ra ngoài Y Dung Đường. Trương Ngạc bị gọi dậy, mơ mơ màng màng đi theo, lúc này Trương Nguyên mới phát hiện ra Trâu Nguyên Tiêu bước đi chân thấp chân cao, phải chống gậy mà đi.

Cao Phan Long cảm thấy cuộc nói chuyện này vẫn chưa thỏa mãn, bèn nói với Trương Nguyên và Hoàng Tôn Tổ:

- Mời hai vị ngày mai lại đến trò chuyện.

Còn Nghê Nguyên Lộ, Trương Đại và Trương Ngạc thì ông ta lờ đi luôn.

Hoàng Tôn Tổ liếc nhìn Trương Nguyên một cái, Trương Nguyên nói:

- Hay lắm, ngày mai vẫn sinh lại đến nghe hai vị tiên sinh dạy bảo.

Trâu Nguyên Tiêu về râu nói:

-Không dám chỉ dạy, hai vị đều là “hậu sinh khả úy”. Tối nay Lão phu và Cảnh Dật huynh đều chịu sự dẫn dắt của hai vị.

Trâu Nguyên Tiêu và Cao Phan Long đứng trên bậc cấp của Đông Lâm Tinh Xá, nhìn theo hai chiếc đèn lồng vàng vọt di chuyển trên nền tuyết, nhìn Trương Nguyên đi qua cây cầu nhỏ bắc qua Phán trì, đi ra cổng lớn. Đêm tuyết rơi gió lạnh, thần trí đột nhiên tỉnh ra, Cao Phan Long mở miệng nói:

- Nam Cao huynh, huynh thấy Trương Nguyên này là người như thế nào?

Trâu Nguyên Tiêu nói:

- Kinh tài tuyệt diễm, bất thế kỳ tài.

Tám chữ đánh giá mà Trâu Nguyên Tiêu dành cho Trương Nguyên quả là không còn gì hơn, Cao Phan Long cũng cảm thấy không hề quá, trầm mặc một lát, nói:

- Năm ngoái Lưu Tông Chu đến chơi, có nói rằng Trương Nguyên này có khả năng lĩnh hội hơn người, là mầm mống của kẻ đọc sách, hôm nay gặp mặt mới biết tiểu tử này không cam tâm làm một học trò đọc sách bình thường, mà có chí hướng trở thành một thần tử trị thế. Một thiếu niên mười

bảy tuổi có được sự hiểu biết như vậy, thật là khiến người ta thán phục, đáng tiếc là Kính Dương tiên sinh đã không còn nữa, không thể tham gia buổi nói chuyện đêm nay.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 293

.

Nhìn Trương Nguyên đã đi khuất khỏi ngoài cổng lớn, Trâu Nguyên Tiêu nói:

- Có thể sau này Trương Nguyên sẽ trở thành một nhân vật như Trương Thái Ngạc.

Cao Phan Long nhướng mày, kinh ngạc nói:

- Trương Cư Chính quyền khuynh sáu bộ, chuyên quyền độc đoán, cái chân này của Nam Cao huynh chính là do năm xưa Trương Cư Chính buộc tội huynh ấy đoạt tình, khiến huynh bị hình trượng trên pháp đình đánh gãy đấy. Nếu Trương Nguyên giống như Trương Cư Chính thì có gì Nam Cao huynh còn coi trọng hắn như vậy?

Trâu Nguyên Tiêu nói:

- Năm đó Trương Thái Ngạc buộc tội ta cũng là vì việc công chứ không có chút thù oán riêng gì. Ba mươi năm nay sống ở quê, mắt thấy triều chính suy tàn, ta ruột đau như cắt, trải qua nửa đời chìm nổi, mới hiểu được cái khó của Trương Thái Ngạc chấp chính khi xưa. Làm bề tôi cho vua, suy tính cho quốc gia, không thể câu nệ tiểu tiết được. Đáng tiếc là năm đó ta trẻ tuổi nông nổi, không hiểu được những điều này, càng đáng tiếc hơn là chính sách “Vạn Lịch tân chính” của Trương Thái Ngạc không có người kế thừa làm tiếp.

Cao Phan Long kinh ngạc quá đỗi, thái độ hiện giờ của Trâu Nguyên Tiêu đối với Trương Cư Chính và cái người bị Trương Cư Chính buộc tội năm xưa dường như là hai người hoàn toàn khác nhau, hoàn toàn trái ngược. Điều này khiến cho một người luôn phản đối Trương Cư Chính chuyên quyền như Cao Phan Long cảm thấy không vui, lạnh nhạt nói:

- Đêm khuya lạnh giá, Nam Cao huynh nghỉ sớm đi, đệ cũng mệt rồi.

Ngày hôm sau, Trương Đại, Trương Ngạc, Nghê Nguyên Lộ đi Huệ Sơn Cấp Tuyền thưởng trà, còn Trương Nguyên và Hoàng Tôn Tổ thì đến Đông Lâm thư viện tọa đàm với Cao Phan Long, Trâu Nguyên Tiêu và các học trò Đông Lâm. Tối qua chỉ nói chuyện về chính sự, hôm nay nói về học vấn, tinh thần của Đông Lâm học viện chính là vừa theo đuổi học vấn vừa bàn luận chính sự, chính là cái gọi là “truyền bá Đạo một cách chính thống không phải là lời nói trống rỗng trong thực tiễn”, có điểm thực tiễn đó là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm chân lý.

Ngày hôm nay, Hoàng Tôn Tổ và Trương Nguyên có thể nói là danh tiếng gây chấn động lớn. Xét về học vấn thì Hoàng Tôn Tổ trên cơ Trương Nguyên, còn Trương Nguyên hơn y về mặt kiến thức, hai người phối hợp với nhau đàm luận học vấn, chính sự với các học giả Đông Lâm, khí thế sôi nổi. Thông qua buổi đàm luận hôm nay, Cao Phan Long và Trâu Nguyên Tiêu càng thêm phần hiểu rõ về con người Trương Nguyên, suy nghĩ của hắn đúng là của bậc kỳ tài hiếm có. Trương Nguyên cũng có được nhận thức mới về hai vị đứng đầu Đông Lâm là Cao Phan Long và Trâu Nguyên Tiêu, càng nhìn rõ hơn con đường mà mình muốn đi sau này.

Trương Nguyên vốn muốn ở lại thư viện thêm hai ngày nữa, nhưng vì phải vòng qua Thanh Phố, nên không thể chậm trễ. Ngày mười chín tháng mười một, chiếc thuyền buồm trắng Ngũ Minh Ngõa rời khỏi cảng sông đào Vô Tích, hướng về Tô Châu. Kỳ Bưu dẫn theo hai người hầu cùng đáp thuyền đi luôn.

Trương Đại học cách pha trà của Mẫn Vấn Thủy, mua về hai cái chum lớn, dưới đáy phủ đá cuội, đựng hai chum nước suối Huệ Tuyền. Có điều chuyện mượn sức gió mà đi là không thể nào chậm trễ được. Những ngày này Trương Ngạc làm bạn vong niên với Mẫn Vấn Thủy, nên kỹ thuật nấu trà tiến bộ vượt bậc, Nghê Nguyên Lộ là bậc thầy giám định, sau khi thưởng thức trà của Trương Đại pha, khen không ngớt lời. Trước giờ Ngọ ngày hai mươi, thuyền đến huyện Trường Châu thuộc Tô Châu phủ, Trương Ngạc không muốn đi giao lưu cùng với Trương Nguyên, nên ở lại trên thuyền. Trương Nguyên cùng Trương Đại đi thăm hỏi Phùng Mộng Long trước, Phùng Mộng Long mừng rỡ, nói đang mong huynh đệ Trương Nguyên tới. Sau khi dùng cơm trưa ở Phùng phủ xong, bèn đi thăm Phạm Văn Nhượng, Phạm Văn Nhượng hàn huyên một hồi, bèn nói:

- Giới Tử hiền đệ, thư phường Phất Thủy Sơn Phòng của Phạm thị ta, quyết định gia nhập Hàn Xã thư cục.

Để hạ được quyết tâm này, đối với Phạm Văn Nhượng không phải là chuyện dễ dàng gì, y đã suy nghĩ kỹ càng, lại thăm dò nghe ngóng về những gì Trương Nguyên đã trải qua ở Quốc Tử Giám, cuối cùng mới đưa ra quyết định, đổi tên thư phường Phất Thủy Sơn Phòng của y thành phân cục Tô Châu của Hàn Xã thư cục.

Phạm Văn Nhượng là người đứng đầu Hàn Xã ở Tô Châu, Trương Nguyên dự tính Phạm Văn Nhượng sẽ không để lỡ mất cơ hội hợp tác này. Phất Thủy Sơn Phòng thư phường ngoại trừ đổi cái tên ra thì không có biến động gì khác, mọi tài sản vẫn đều thuộc sở hữu của Phạm Văn Nhượng, phân xã cũng không tham gia cổ phần vào tổng cục, chỉ là mỗi năm giao nộp một phần bảy tiền lời cho tổng cục mà thôi. Nhìn bề ngoài thì có vẻ như Trương Nguyên ăn không của Phạm Văn Nhượng, nhưng về sau cứ mỗi khi Hàn Xã thư cục có in ấn sách, thì đều dành cho phân cục Tô Châu một phần, hai nơi cùng lúc in ấn. Phân cục Tô Châu sẽ phụ trách việc tiêu thụ sách ở khu vực nam Trực Lệ, có Hàn Xã làm hậu thuẫn, lợi ích của phân xã Tô Châu chắc

chấn sẽ tăng nhiều hơn trước. Phạm Văn Nhượng lập tức ký kết khế ước với Trương Nguyên, hai bên điểm chỉ, kể từ ngày hôm nay Phất Thủy Sơn Phòng thư phòng sẽ trở thành phân cục ở Tô Châu của Hàn Xã thư cục, sau này nhất định phải đánh bại đối thủ cạnh tranh là Lục Thiên phường của Ưông Nhữ Khiêm. Lục Thiên Phường ấn hành “Tú Tượng bản cổ kim tiểu thuyết” của Phùng Mộng Long, thì phân cục Tô Châu của Hàn Xã thư cục sẽ cải biên ấn hành mười cuốn “Dụ thế minh ngôn” ; cuốn “Tiêu thị bút thừa” sẽ được phân xã Tô Châu và Hàn Xã thư cục ở Thanh Phố in ấn đồng thời với tác phẩm mới của Phùng Mộng Long là “Cảnh thế thông ngôn”.

Chiều muộn ngày hôm đó, Phạm Văn Nhượng tổ chức yến tiệc trong phủ, thiết đãi ba huynh đệ họ Trương. Hoàng Tôn Tổ, Nghê Nguyên Lộ, Kỳ Bưu đều tới, còn có hai xã phó của phân xã Tô Châu, Văn Chấn Mạnh và Phùng Mộng Long.

Trương Đại mua được một bộ dụng cụ pha trà tinh xảo ở Tô Châu, tổng cộng mười sáu món đồ gồm thạch đỉnh, cộ trúc, dụng cụ tráng trà, lò đồng, ấm đất, vại sứ... Những dụng cụ pha trà này đều có những biệt danh rất thanh nhã, thạch đỉnh không gọi là thạch đỉnh mà gọi là Thương tượng, cộ trúc không gọi là cộ trúc mà gọi là Quy khiết. Bình trà, ấm trà đều được sản xuất ở Nghi Hưng, màu sắc như màu gan dê, nhẵn nhụi như làn da mỹ nhân, là tác phẩm của một danh gia chế tác ấm trà ở Nghi Hưng, một cái ấm trà có giá tới năm lượng bạc trắng, cả bộ dụng cụ pha trà tiêu tốn hết hơn ba mươi lượng.

Trên thuyền không có việc gì làm, mỗi ngày sau giờ ngọ, Trương Đại đều đích thân nấu trà, nước suối Huệ Tuyền, lá trà của Tân An. Trời lạnh trà thơm, bọn Trương Nguyên, Nghê Nguyên Lộ, Hoàng Tôn Tổ, Kỳ Bưu Giai đều rất thích. Trương Đại, Trương Ngạc thì mê đồ ngon, mỗi lần đến một nơi nào đó, bèn vơ vét của ngon vật lạ của bản địa, các loại đồ ăn vặt nổi tiếng như bánh Sơn Trà, kẹo Tùng Tử, quả trám sấy, hạt dẻ đất, hồng vuông... đều chuẩn bị rất nhiều.

Hoàng Tôn Tổ cười nói:

- Đi cùng thuyền với những người anh em tốt, thật là làm phiền nhiều quá, tiên hiền Thúc Thủy tiên sinh Tư Mã Công từng nói: “do kiếm nhập xa dịch, tắc xa nhập kiếm nan” (ý nói là từ nghèo khó mà bước vào cuộc sống xa hoa phú quý thì dễ, ngược lại quen xa hoa phú quý rồi mà sống cần kiệm thì khó – ND), sau này tại hạ về nhà rồi, làm sao mà còn có thể nuốt nổi cơm đạm trà nhạt, chắc phải mất mười ngày nửa tháng mới thích ứng lại được.

Mọi người đều cười.

Trương Nguyên cầm một chén trà làm bằng gốm xanh Tuyên Đức, ngồi bên cửa sổ thưởng thức, ngắm phong cảnh bên sông. Thuyền đã đi đến sông Bạch Hiên, rất nhanh thôi sẽ đến Trinh Phong Lý, nhất định phải gặp Đỗ Định Phương ở Trinh Phong Lý một chuyến, lúc này nghe thấy Hoàng Tôn Tổ đang vui đùa nói cái gì mà “nhập kiếm nhập xa”, trong lòng thầm nghĩ: “Hoàng Tôn Tổ nói có lý lắm, ta ở Đông Trương cơm áo đạm bạc, bữa ăn chỉ cần có thịt hay cá là đủ rồi, đâu có kiểu ăn uống đòi hỏi phải tỉ mỉ như Đại huynh. Chưa từng nếm qua danh trà mỹ tửu thì đã đành, sau khi nếm qua rồi lại đem so sánh với thứ trà thô rượu mạnh đó, thật là mất hứng, những thứ này cũng giống như mỹ sắc vậy, đều gây nghiện cả.”

Lại nghĩ tới cuộc nói chuyện với Phạm Văn Nhược, Văn Chấn Mạnh, Phùng Mạnh Long hôm nọ ở Tô Châu. Phạm Văn Nhược nói có gần một trăm học trò Tô Châu muốn gia nhập Hàn Xã, đều đăng ký cả trong sổ, đợi đến mừng ba tháng ba sang năm, tụ tập ở Sơn Âm xã rồi cùng quyết định danh sách xã viên chính thức. Lúc đó hẳn có nói, nếu có học trò nghèo nào tham gia cuộc tụ hội vào năm sau ở Sơn Âm thì có thể xem xét trợ cấp lộ phí, khoản chi phí này sẽ do Hàn Xã bỏ ra. Cái gọi là Hàn Xã bỏ ra, thực chất chính là tiền của Trương Nguyên, à, cũng có thể nói là Đồng Hàn Lâm tài trợ.

Sau giờ Ngọ, thuyền buồm trắng Ngũ Minh Ngõa rẽ qua vịnh sông, tiến vào cảng, trước mắt chính là bến cảng Trinh Phong Lý. Mục Chân Chân đi ra mui thuyền, ngóng về hướng bến cảng, nửa năm trước, chính là ở bến cảng này, nàng và cha chia ly, cũng không biết cha ở Diên An Vệ thế nào rồi, lời thiếu gia nói đã ứng nghiệm chưa, Đỗ Tùng tướng quân có thể khôi phục lại quan chức không, cha có theo Đỗ Tùng tướng quân ra sa trường không, nàng quả thật rất nhớ cha.

Có ai đó khẽ chạm vào cánh tay nàng, Mục Chân Chân quay đầu nhìn lại, là thiếu gia, thiếu gia nói:

- Chân Chân, nàng vào trong viết cho cha nàng lá thư, đợi lát nữa ta đi gặp Đỗ Định Phương, sẽ nói y gửi cùng với thư từ của nhà họ Đỗ tới Diên An Vệ.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 293

Lưu thủy thiên lý (2).

Mục Chân Chân mừng rỡ, mừng rỡ đáp lại, rồi về khoang viết thư, trong lòng càng yêu thiếu gia bội phần, dường như nàng nghĩ gì thiếu gia đều biết cả.

Kể từ khi có quan hệ thân mật với Trương Nguyên, cô thiếu nữ này hầu hạ Trương Nguyên càng tỉ mỉ hơn, cũng luôn nhớ lời cha nàng Mục Kính Nham từng dặn lúc chia tay: “Sớm chiều chăm chỉ, không được lười biếng, hầu hạ cẩn thận, không được ngỗ nghịch”, không được cậy Trương Nguyên đối xử tốt mà kiêu căng.

Thuyền đến bến tàu của tiểu trấn Trinh Phong Lý, đường thủy của tiểu trấn nhỏ hẹp, không chứa được chiếc thuyền lớn như Ngũ Minh Ngõa, nên thuyền chỉ có thể neo đậu bên ngoài trấn. Thuyền neo đậu xong xuôi, Lai Phúc nhảy lên bờ trước, thấy có một người chạy từ trong quán trà trên bến ra, chạy thẳng một mạch tới bên bến tàu, lớn tiếng gọi:

- Lai Phúc ca, Trương công tử đến chưa?

Lai Phúc nhìn lại, thì ra là người hầu của Đỗ Định Phương, chính là người đến Kim Lăng hồi hai tháng trước, bèn nói:

- Thiếu gia nhà ta đang ở trên thuyền.

Người hầu nhà họ Đỗ mừng rỡ, thò cổ ra nhìn, thấy Trương Nguyên đi ra mũi thuyền, vội chắp tay hô lớn:

- Trương công tử, tiểu nhân phụng mệnh thiếu gia nhà ta, chờ đợi ở đây từ ngày hai mươi tháng này, chỉ sợ lỡ mất.

Trương Nguyên mỉm cười nói:

- Ta đã hứa với thiếu gia nhà ngươi, là nếu có đi qua Trinh Phong Lý nhất định sẽ đến thăm, sao lại nuốt lời được.

Người hầu nhà họ Đỗ nhờ một người quen ở trong quán trà chạy đến nhà họ Đỗ trước để báo tin, còn y thì đi cùng với bọn Trương Nguyên ở phía sau. Nghê Nguyên Lộ, Hoàng Tôn Tổ, Kỳ Bưu Giai không định đi, Đỗ Định Phương đón được ba huynh đệ Trương Nguyên rồi, được biết Trương lão sư còn có ba người bạn ở trên thuyền, bèn vội đến tận bến tàu để mời, bọn Nghê Nguyên Lộ không nỡ từ chối sự nhiệt tình của Đỗ Định Phương, nên đành cùng đến Đỗ phủ.

Sự nhiệt tình của Đỗ Định Phương đối với Trương Nguyên là xuất phát từ thực lòng, đợi Trương Nguyên đến muốn mỏi con mắt. Lần trước y nhận được thư hồi âm của Trương Nguyên, thấy Trương Nguyên tỉ mỉ bình luận mười tác phẩm của y, lại còn gửi kèm theo một bức thư dài, nói y nên đọc kỹ những loại sách gì, nên nghiền ngẫm những bài văn của những tác giả nổi tiếng nào. Sự kiên nhẫn tỉ mỉ của Trương Nguyên khiến Đỗ Định Phương rất cảm động, cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được một người thầy giỏi về nhiều mặt. Hơn nữa, trong mấy kỳ thi gần đây của Trinh Phong Lý, bát cổ văn của Đỗ Định Phương được các thầy trong xã khen ngợi, cho rằng có tiến bộ không ít. Hiện giờ Đỗ Định Phương là đồng sinh, mục tiêu là hai năm nữa thông qua kỳ thi ở Côn Sơn, giành được công danh sinh đồ, hai lần thi trước y đều rớt, lần này có Trương Nguyên chỉ giáo, nên rất có lòng tin.

Trương Nguyên ở lại Đỗ phủ nghỉ ngơi một đêm, bình luận bát cổ văn cho Đỗ Định Phương, giáp mặt chỉ giáo. Đỗ Định Phương cảm thấy học được rất nhiều, chỉ đáng tiếc là Trương sư phụ còn phải vội lên đường, sau giờ ngọ ngày mai sẽ phải khởi hành. Đỗ Định Phương giữ lại không được, đành chuẩn bị một phần hậu lễ, tiễn Trương sư phụ lên thuyền.

Thuyền buồm trắng rời khỏi Trinh Phong Lý, đi qua cảng Cấp Thủy đến Tiết Điện hồ, chiều tối thuyền vào đến hồ. Ráng hồng dày đặc bầu trời, rồi lại có tuyết rơi lả tả, kể từ khi rời khỏi Kim Lăng vào ngày mùng bảy tháng này, trong vòng hai mươi ngày, trên đường đi gặp phải mấy đợt tuyết, nhưng đợt tuyết này là lớn nhất, hoa tuyết bay lượn dày đặc trên trời, chạm xuống đến mặt hồ thì biến mất không còn dấu vết.

Trương Đại nói:

- Tuyết rơi xuống nước, thật là đáng tiếc.

Nghê Nguyên Lộ gật đầu nói:

- Kết thành băng thì hay rồi, một mặt hồ lớn như thế này, kết thành một mảnh trắng xóa thật sạch sẽ, sẽ đẹp như tranh.

Hai người này chỉ đơn giản là cảm thụ cuộc sống bằng cái đẹp, Trương Nguyên cười nói:

- Nếu hồ này đóng thành băng thì làm sao chúng ta cập bến được, chẳng phải là sẽ chết đói chết rét hay sao.

Thuyền đi qua được Tiết Điện hồ thì trời cũng đã tối hẳn, Trương Nguyên vốn định xuôi dòng Đại Hoàng Phố đi thẳng xuống Thanh Phố, đi suốt đêm đến nhà tỷ tỷ, nhưng bây giờ tuyết rơi dày đặc, dòng chảy của sông Hoàng Phố vào mùa đông lại xiết, đi thuyền vào ban đêm sợ là có phần nguy hiểm, bèn cho thuyền neo tạm lại Chu Gia Giác trấn, đợi đến ngày mai mới đi tiếp. Bọn Trương Đại, Trương Ngạc bất chấp trời tuyết,

lên quán rượu trên bờ dùng cơm tối, Trương Nguyên không đi, có thể do mấy ngày nay đứng ở mũi thuyền trúng gió lạnh, nên đầu hơi đau, ở lại trên thuyền ăn cháo. Mục Chân Chân chuẩn bị cho hắn mấy món đồ ăn nhẹ, Mục Chân Chân vốn không biết nấu những món đó, là nàng học được của Vương Vi khi nàng ấy đi cùng thuyền tới Kim Lăng, nàng có chút hồ thẹn nói:

- Nô tỳ ngu ngốc lóng ngóng, nấu không được hợp khẩu vị như Vi Cô.

Trương Nguyên nói:

- Ngon lắm, Chân Chân biết khẩu vị của ta.

Mục Chân Chân nghe thiếu gia nói vậy, trong lòng mừng vui, nhìn thiếu gia đã ăn hết cháo trong bát, hỏi:

- Thiếu gia có cần uống chút thuốc đau đầu không?

Trương Nguyên lắc lắc đầu, sau khi ăn hết hai chén nhỏ cháo nóng, cảm thấy cơn đau đầu cũng giảm bớt, nói:

- Không cần, bệnh vặt cứ để nó tự khỏi, để nâng cao khả năng miễn dịch, Chân Chân, bóp đầu cho ta một lát.

Mục Chân Chân không hiểu “khả năng miễn dịch” là gì, nhưng cũng không hỏi, học vắn của thiếu gia rộng như vậy, đâu thể chuyện gì nàng cũng mang ra hỏi, tự mình tìm hiểu lấy là được rồi. Nghĩ đoạn bèn quỳ xuống phía sau thiếu gia, bóp đầu, bóp huyết thái dương cho thiếu gia đang ngồi xếp bằng phía trước.

Bàn tay của Mục Chân Chân thô ráp, khi vuốt ve tạo ra một cảm giác thoải mái lạ thường, Trương Nguyên thích ý thở ra một hơi dài, ngả lưng ra, tựa đầu vào ngực Mục Chân Chân. Hắn cảm giác thấy bộ ngực đó khẽ

rụt về phía sau một cái, rồi lại lập tức nhô tới, run rẩy sau ót hăn, cặp nhũ hoa của cô gái này mấy tháng nay dường như nảy nở, săn chắc hơn.

Xoa bóp một khoảng thời gian cỡ nửa chung trà, Trương Nguyên ngồi thẳng người dậy, nói:

- Thoải mái nhiều rồi, cảm ơn Chân Chân.

Mục Chân Chân cười ngượng ngịu, rồi đi thu dọn chén đĩa, Trương Nguyên tự làm một đề bát cổ văn như thường lệ, vừa làm văn vừa luyện chữ. Mục Chân Chân mài mực, đột nhiên nàng nghĩ ra một việc, nói:

- Thiếu gia, cha nô tỳ không biết chữ, làm sao mà trả lời thư cho nô tỳ được?

Trương Nguyên đưa cây bút lông dê đến dưới đèn xem xét đầu bút, cười nói:

- Trong quân ngũ đều có người thư lại chuyên giúp quân sỹ viết thư gửi về nhà, việc này không cần nàng phải bận tâm. Đỗ Định Phương đã nhận lời, trong thời gian gần nhất sẽ gửi lá thư của nàng cùng thư từ của nhà họ Đỗ, nếu cha nàng có thư hồi âm thì y cũng đưa đến chỗ ta một cách nhanh nhất có thể.

Trên thuyền thiếu đi mấy người bọn Trương Ngạc, cảm giác hết sức yên tĩnh, hoa tuyết đầy trời rơi xuống hết lớp này đến lớp khác, không chút tiếng động, thật đáng tiếc là chúng đều rơi cả xuống nước, cũng đáng mừng là trên mũi thuyền đã lưu tích được lại một lớp mỏng. Trên nóc khoang thuyền thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng “kèo kẹt” khe khẽ, đó là tiếng của nóc khoang bị sức nặng của tuyết chèn ép mà nên.

Đột nhiên nghe có tiếng nữ nhân nôn khan ở khoang bên cạnh, dường như đang nén tiếng khóc, Mục Chân Chân thấy thiếu gia dừng bút lắng nghe, bèn nói:

- Đó là Lục Mai, hình như... hình như... Trương Nguyên nói:

- Có tin vui sao?

Mục Chân Chân đỏ mặt gật gật đầu, nói thêm:

- Lúc ở Tô Châu, Tam công tử có gọi thầy thuốc đến chữa trị cho Lục Mai tử, thầy thuốc nói tử ấy có tin vui, Tam công tử rất không vui, còn mắng Lục Mai tử... Nói đến đoạn sau, sắc mặt nàng dần chuyển sang trắng bệch.

Trương Nguyên thở dài, nói:

- Đợi lát nữa ta khuyên giải Tam huynh, chuyện này sao có thể trách Lục Mai được, hơn nữa, có tin vui... thì cũng là việc tốt.

Nói đoạn nhìn sang gương mặt trắng bệch dưới ánh đèn của Mục Chân Chân, cười nói:

- Nàng lo gì chứ?

Mục Chân Chân vội lắc đầu:

- Không có, nô tỳ không lo gì cả.

Sắc mặt lại đỏ ửng lên.

Trương Nguyên trầm nghĩ: “thân xác này của ta mới có mười bảy tuổi, nếu tính năm thì mới được mười sáu, Chân Chân còn nhỏ hơn ta một tuổi, tuy nhìn bề ngoài thì cơ thể đã hoàn toàn trưởng thành, nhưng vẫn còn quá sớm để sinh con đẻ cái, người xưa kết hôn sinh con sớm, nên trẻ con thường chết non nhiều hơn.”

Trên bờ có tiếng cười nói vọng đến, bọn Trương Đại đã trở về, thuyền phu vội quét dọn lớp tuyết phủ trên mũi thuyền, để tránh cho Trương Đại

khỏi bị trượt ngã khi bước lên thuyền.

Thanh Phổ, sau một đêm tuyết lớn, sáng ra trong sân viện đã phủ một lớp tuyết dày đến mấy tấc. Trương Nhược Hi mặc áo choàng lông chồn màu tím, đứng trên bậc thềm nhìn tuyết, nói với phu quân Lục Thao đứng bên:

- Chắc bọn Tiểu Nguyên đã rời khỏi Kim Lăng rồi, chỉ không biết là đã đi đến đâu, tuyết lớn như vậy, không biết có cản trở hành trình của bọn đệ ấy hay không nữa?

Lục Thao nói:

- Đi thuyền theo đường thủy, chỉ cần không nổi sóng to gió lớn thì không sao đâu.

Từ trong sương phòng vọng ra tiếng la hét ầm ĩ của Lý Thuần, Lý Khiết. Trương Nhược Hi bèn đi qua, thấy hai bảo mẫu cùng hai nô tỳ đang luống cuống chân tay giúp Lý Thuần, Lý Khiết mặc áo đội mũ. Hai đứa nhỏ nhảy nhót lung tung, tay chân vung loạn xạ, không chịu đứng yên mặc quần áo, Trương Nhược Hi bước vào quát lớn một tiếng thì mới chịu yên, nhanh chóng áo mũ chỉnh tề, hai huynh đệ chạy ra sân nghịch tuyết.

Trời lạnh, người lớn tuổi thức dậy muộn, Lục Thao dùng xong bữa sáng, rồi mới dẫn theo hai đứa con trai đến vấn an phụ thân Lục Triệu Khôn. Trương Nhược Hi dẫn theo hai nô tỳ ra nhà trước xử lý công việc, những công việc trong phủ bây giờ đều do Trương Nhược Hi quản lý, việc ở hiệu buôn Thịnh Mỹ cũng do Trương Nhược Hi quản, mỗi ngày đều công việc bận bịu.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 293

Lưu thủy thiên lý (3).

Cũng may là Trương Nhược Hi giỏi giang, xử lý mọi việc đâu ra đấy, nàng còn đang học cách làm sổ sách Long Môn và sổ sách Tứ Cước. Nàng quản lý hiệu buôn Thịnh Mỹ mà bản thân không biết về sổ sách Long Môn và Tứ Cước, thì rất dễ bị người dưới qua mặt. Biểu tượng của hiệu buôn Thịnh Mỹ là một chữ “Mỹ” ngoài tròn trong vuông, hiện giờ đã mở ra sáu tiệm buôn ở Thanh Phố, Hoa Đình, Thượng Hải, Côn Sơn, sử dụng cách hối lộ cho thợ may mà Trương Nguyên bày, quả nhiên hết sức công hiệu, các hiệu buôn Thịnh Mỹ nhanh chóng mở rộng thị trường ở các nơi, và trụ vững. Trương Nhược Hi dự định sang năm sẽ mở rộng hiệu buôn đến Tô Châu, Gia Hưng và Hàng Châu, đồng thời tăng thêm số lượng máy đánh bông dệt lụa, cần thêm một lượng lớn thợ dệt lành nghề, về vấn đề này chỉ có thể tự bồi dưỡng được một số, số còn lại cần phải trả lương cao để tuyển dụng.

Mới sáng sớm, đã nghe ngoài cổng lớn có người hầu kêu lên:

- Giới Tử thiếu gia đến rồi, Giới Tử thiếu gia đến rồi.

Trương Nhược Hi mừng rỡ, bỏ sổ sách trên tay xuống, bước nhanh ra đón. Thấy trước cổng là một đoàn người, có nhiều gương mặt xa lạ, bèn dừng bước, nói người hầu mau đi mời Lục Thao đến.

Huynh đệ Trương Nguyên ở bên này đã nhìn thấy Trương Nhược Hi, vội bước tới chào, Trương Nhược Hi hết sức vui mừng, nhìn đệ đệ Trương

Nguyên khắp lượt, nói:

- Tiểu Nguyên hình như cao hơn rồi... Tông Tử, Yến Khách đi đường vất vả, mời vào trong ngồi, mấy vị đó là ai? Đợi tỷ phụ đệ đến rồi mới chào hỏi vậy.

Rất nhanh Lục Thao đã bước ra, Trương Nguyên giới thiệu ba người Hoàng Tôn Tổ, Nghê Nguyên Lộ, Kỳ Bưu Giai với mọi người, đoạn cùng vào sảnh ngồi. Bốn chiếc lò than được đốt lên rùng rục, Trương Nguyên nói sơ vài câu, rồi vào nhà trong nói chuyện với tỷ tỷ Trương Nhược Hi. Hỏi ra mới biết phụ thân Trương Thụy Dương đầu tháng chín có tới Thanh Phố, ở lại Thanh Phố ba ngày, Lý Thuần, Lý Khiết đều không nhận ra ông ngoại. Trương Nhược Hi lại nói thêm là Tông Dực Thiện và cha mẹ y đã đi cùng với phụ thân Trương Thụy Dương đến Sơn Âm, Tông Dực Thiện muốn ở lại Sơn Âm an cư.

Trương Nhược Hi vui mừng nói:

- Sức khỏe của phụ thân rất tốt, tâm trạng cũng rất vui vẻ, đều là nhờ đệ cả đấy.

Trương Nguyên cười nói:

- Nhưng cha đâu có khen trước mặt đệ... Trương Nhược Hi nói:

- Đương nhiên rồi, cha sợ đệ kiêu ngạo mà.

Rồi nàng thấy Mục Chân Chân đi vào thỉnh an, bèn kéo nàng ấy lại hỏi chuyện.

Trương Nguyên bèn đi ra nói chuyện với tỷ phụ, bọn Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái nhận được tin tức, bèn vội vàng đến gặp mặt. Hôm đó Lục phủ mở yến tiệc lớn, thiết đãi sáu người bọn Trương Nguyên cùng các cộng sự ở Hàn Xã như Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái. Lục

Dưỡng Phương cũng ra gặp khách, trông y béo trắng hơn so với hồi năm ngoái, khi mới trở về từ nhà ngục ở Tùng Giang. Gặp Trương Nguyên, Lục Dưỡng Phương không dấu nổi vẻ xấu hổ. Trương Nguyên không nhắc nửa lời đến chuyện cũ, lần trước từ miệng Lục Đại hăn biết được, bây giờ Lục Dưỡng Phương làm một kẻ nhàn rỗi trong nhà, những chuyện gao tiền trong Lục phủ không để cho y nhúng tay vào nữa. Lục Dưỡng Phương trải qua chuyện trắc trở lần trước, cũng không còn mặt mũi nào tranh quyền với anh trai chị dâu nữa.

Sau giờ ngộ, Nghê Nguyên Lộ đi đến núi Đông Xà bái kiến Trần Mi Công, ba huynh đệ Trương Nguyên không đi. Trần Mi Công là bạn tốt của Đồng Kỳ Xương, gặp nhau khó tránh khỏi khó xử, nên chỉ nhờ Nghê Nguyên Lộ mang thiệp chào của ba huynh đệ hăn đi.

Trương Nguyên, Trương Đại theo bọn Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái đi thăm Hàn Xã thư cục, giẫm lên tuyết mà đi, trên đường đi Dương Thạch Hương nói:

- Mấy ngày trước Kim Lang Chi có đến chỗ ta, có nhắc tới cha con Đồng thị. Đồng Kỳ Xương bệnh nằm liệt giường nửa năm nay, mời thầy chạy chữa, gần đây đã có thể chống gậy bước đi. Đồng Tổ Nguyên, Đồng Tổ Thường lúc trước bị giam giữ trong nhà lao phủ Tùng Giang, sau đó thông qua ba phủ Tô, Thường, Trấn cùng hội thẩm, tháng trước có quyết định đưa xuống, chỉ tước danh hiệu sinh đồ của Đồng Tổ Thường, giữ trong nhà quản thúc, Đồng Tổ Nguyên chỉ bị giáng hai bậc. Những nhà dân bị Đồng Tổ Nguyên chiếm cứ ở Trường Sinh Kiều, huyện Hoa Đình đều trả lại cho các hộ dân, bồi thường cho mỗi hộ ba mươi đến năm mươi lượng bạc, còn những ruộng đất bị y xâm chiếm phần lớn đều được trả lại. Đồng thời Học Đạo Vương yêu cầu học phủ ở Tùng Giang, và ba học huyện Thượng Hải, Thanh Phố, Hoa Đình nghiêm khắc quản hạt chư sinh, nếu có tình trạng không phục phán quyết, tụ tập gây sự, sẽ nhất loạt tước bỏ công danh. Việc này cũng cứ vậy mà lắng xuống.

Trương Đại cả giận nói:

- Không trừng trị được Đồng Kỳ Xương thì cũng đành, Đồng Tổ Nguyên cũng xử nhẹ như thế, quan trường của triều đình Đại Thanh thật là đen tối!

Trương Nguyên nói:

- Các chư sinh ở Tùng Giang không bị dính vào vụ án này là tốt rồi, với danh vọng của Đồng Huyền Tế, muốn xử nặng hai người con trai của ông ta là chuyện rất khó. Trải qua chuyện này, khí thế nhà họ Đồng ở Hoa Đình e là không thể lấy lại được rồi.

Hồng Đạo Thái nói:

- Cha con nhà họ Đồng không thể tác oai tác quái ở Hoa Đình được nữa, nghe nói có thể sẽ chuyển đến kinh sư, nhưng việc này phải đợi đến khi Đồng Huyền Tế khỏi bệnh đã.

Dương Thạch Hương chần chờ một chút, rồi nói:

- Giới Tử hiền đệ, Đồng Huyền Tế mà đến kinh sư, thì e là sau này không có lợi cho đệ.

Trương Nguyên nói:

- Đồng Huyền Tế từng đảm nhiệm chức vụ thầy dạy của Đông Cung, thầy dạy của đệ là Tiêu Thái Sử cũng từng làm thầy dạy của Đông Cung, hơn nữa... Có những lời không nên nói ra, nên hẩn im luôn.

Dương Thạch Hương nghĩ cũng thấy đúng, Tiêu Thái Sử cũng không thua kém gì Đồng Hàn Lâm, Trương Nguyên là môn đồ cứng của Tiêu Thái Sử, Tiêu Thái Sử tất sẽ dốc sức bảo vệ Trương Nguyên. Đồng Kỳ Xương vì

chuyện lần này mà mất hết danh tiếng ở Hoa Đình, muốn báo thù Trương Nguyên cũng không phải chuyện dễ.

Tiền thân của Hàn Xã thư cục là hiệu sách của Dương Thạch Hương, tọa lạc ở sân sau nhà họ Dương bên dòng sông Thanh Long. Nửa năm trước vẫn chỉ là một tiệm sách nhỏ, với mười gian nhà ngói, một thợ viết, mười hai thợ khắc, sáu thợ in, hai thợ phụ. Sau khi Hàn Xã thành lập, chín ngàn lượng bạc cổ phần được đổ vào, tiệm sách nhanh chóng được mở rộng. Trong vòng nửa năm ngắn ngủi, mười gian nhà ngói được xây thêm, trả lương cao mời thêm hai mươi thợ khắc lành nghề, năm thợ in, ba thợ phụ, trả lương sáu mươi lượng một năm để mời một lão đồng sinh tinh thông các thể loại chữ về làm thợ viết. Quy mô của thư cục hiện nay đã không hề thua kém thư phường Phát Thủy Sơn Phòng của Phạm Văn Nhược. Lợi nhuận ba năm đầu của thư cục sẽ không chia, tất cả đều được tính thành cổ phần gia tăng của các cổ đông, dùng vào việc mở rộng thư cục, theo như dự tính của Trương Nguyên, thì Hàn Xã thư cục cần phải có trên một trăm thợ khắc giỏi, mỗi ngày mỗi loại chữ Nhan, Liễu, Âu, Triệu phải khắc được mười ngàn chữ trở lên, hoặc bản khắc chữ thể Tống phải khắc được hai mươi ngàn chữ trở lên. Nếu có được năng lực chế bản như vậy, chỉ cần ba ngày là hoàn thành một chế bản sách, nếu cần làm gấp, thì mỗi bộ sách mới chỉ cần bảy ngày là đã có thể in ấn xong và tung ra thị trường.

Hai bên bờ sông Thanh Long, tuyết trắng bao trùm, so sánh với màu trắng của tuyết, nước sông trở nên đen kịt. Hai mươi gian nhà ngói của Hàn Xã thư cục tuyết phủ đầy nóc, dày đến nửa thước, thợ phục bắc thang gỗ leo lên mái nhà dọn tuyết, vì sợ tuyết cứ rơi mãi không ngừng như thế này sẽ đè sập mái. Hai mươi thợ khắc có thể khắc các thể chữ Nhan, Liễu, Âu, Triệu, đang khắc chế bản “Tiêu thị bút thừa”, bộ sách này có tám mươi ngàn chữ, sẽ chia làm hai phần thượng, hạ để in ấn phát hành. Đây là lần đầu tiên Hàn Xã thư cục in ấn phát hành tuyển tập của một nhân vật nổi danh đương thời, nên yêu cầu chế bản, giấy, công tác đóng quyển đều phải rất tỷ mỉ đẹp mắt, yêu cầu tung ra là phải thành công. Hai mươi thợ khắc

chữ thể Tống đang chế bản tác phẩm “Cảnh Thế Thông ngôn” của Phùng Mộng Long, những bộ sách này đều phải được làm xong trước tết. Dương Thạch Hương đã hứa là mỗi thợ khắc sẽ nhận được thêm một món lì xì trị giá ba lượng sáu tiền vào trước tết, cho nên những thợ khắc này đều háng hái làm việc.

Trương Nguyên đi quanh một vòng, tương đối hài lòng, hẳn nói qua một số công việc cần làm cho sự phát triển của thư cục sau này với Dương Thạch Hương, Hồng Đạo Thái. Nói rằng Phất Thủy Sơn Phòng thư phường ở Tô Châu đã trở thành phân cục của Hàn Xã thư cục, nhưng thị trường tiêu thụ của phân cục Tô Châu chỉ giới hạn ở các huyện phủ phía nam Trực Lệ, còn tổng cục Hàn Xã thì không bị giới hạn, chỉ cần đủ khả năng thì cứ việc mở rộng.

Chiều tối, Dương Thạch Hương phái người đi mời Trương Ngạc, Hoàng Tôn Tổ, Kỳ Bưu Giai cùng đến phủ dùng tiệc tối. Sáng ngày kế tiếp còn tổ chức một hội văn nhỏ ở miếu Thủy Tiên, thành phần tham gia đều là các thành viên của Hàn Xã thư cục, có hơn hai mươi người. Những người đến tham gia hội văn đều có công danh tú tài, nội dung được nói đến nhiều nhất đương nhiên là kỳ thi hương vào năm tới, chỉ có điều địa điểm thi của môn sinh Thanh Phổ là ở Nam Kinh, còn Trương Nguyên, và mấy người Hoàng Tôn Tổ thì ở Hàng Châu. Nhưng mừng ba tháng ba sang năm Hàn Xã thư cục tụ hội ở Sơn Âm, mọi người có thể gặp mặt nhau một chuyến, mọi người đều rất mong mỏi đến kỳ tụ hội tại Sơn Âm vào năm sau

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 294

Ngắm tuyết ở Hồ Tâm đình (1)

Ở lại Thanh Phố được ba ngày, đến mừng hai tháng Chạp, Trương Nguyên cáo từ Lục Thao, Dương Thạch Hương khởi hành đi Thiệu Hưng. Trương Nhược Hi dẫn theo Lý Thuần, Lý Khiết ra tận bến tàu đưa tiễn. Năm ngoái, Trương Nhược Hi ăn tết ở nhà mẹ đẻ tại Sơn Âm, nên năm nay không tiện về nữa, hơn nữa hiệu buôn Thịnh Mỹ mới mở, công việc bận rộn, nàng cũng không dứt ra được. Nhưng mừng ba tháng ba năm sau, nàng sẽ dẫn theo hai con theo chồng đến Sơn Âm, nàng là về nhà thăm cha mẹ, còn Lục Thao là tham gia cuộc tụ hội của Hàn Xã.

Trước lúc từ biệt, Trương Nhược Hi kể khổ với đệ đệ Trương Nguyên rằng, phu quân Lục Thao cần phải chuẩn bị cho kỳ thi hương sang năm, hiệu buôn Thịnh Mỹ một mình nàng lo không xuể, Trương Nhược Hi nói:

- Tiểu Nguyên, đệ mau hoàn thành hôn sự với Thương tiểu thư đi, để Thương tiểu thư cùng quản lý hiệu buôn Thịnh Mỹ với tỷ, Thương tiểu thư chắc sẽ không xem thường những việc tỷ tỷ làm chứ?

Trương Nguyên nghiêm sắc mặt nói:

- Sao lại có chuyện đó, nàng ấy sinh ra đã mang họ Thương mà.

Trương Nhược Hi bật cười.

Ngày mừng hai tháng Chạp, thuyền buồm trắng Ngũ Minh Ngõa rời khỏi Thanh Phố, len lỏi qua nhiều nhánh đường thủy, đến chập tối ngày mừng mười thuận lợi cập bến Hàng Châu. Kể từ khi thuyền đi qua Gia Hưng, tuyết dường như không ngừng rơi, khi thuyền dừng lại trên bến tàu nơi sông đào Hàng Châu, thì tuyết ở trên bờ đã phủ một lớp dày đến cả thước. Mặc dù trời đất giá lạnh, nhưng những phu bốc vác, phu kiệu nơi bến tàu vẫn tùm nãm tùm ba trên tuyết chờ đợi khách hàng, bóng chim bóng thú đã mất dạng, nhưng người vẫn chưa thể nghỉ ngơi.

Thấy có thuyền lớn cập bến, đám phu khuân vác, phu kiệu bèn ủa đến, hỏi có cần người làm không?

Trương Nguyên nói với Trương Đại:

- Đại huynh, Thảo Đường ở núi Nam Bình chắc hẳn đã nghỉ học từ sớm rồi, Hoàng Ngụ Dung tiên sinh là người gốc Hàng Châu, chắc vẫn còn ở lại Thảo Đường, hay là bây giờ chúng ta đi thăm hỏi. Sáng mai chúng ta còn phải lên đường về Sơn Âm, không thể chậm trễ được.

Trương Đại gật đầu, hỏi Trương Ngạc:

- Tam đệ, có đi cùng không?

Trương Ngạc nói:

- Đệ không muốn đi, hai người mới là học trò cưng của người, chứ đâu phải đệ. Trời đổ tuyết lớn như thế này, lạnh muốn chết, lần trước ở Đông Lâm học viện, xem chút nữa nữa lạnh đến đổ bệnh rồi, không nhắm mắt đi bừa theo hai người nữa đâu.

Những ngày này, Trương Ngạc đang buồn phiền vì chuyện Lục Mai có thai, y vẫn còn ham chơi lắm, chưa muốn làm cha, lý do mà y trách cứ Lục Mai là: Tổ Chi của Đại huynh, Chân Chân của Giới Tử đều chưa có thai,

sao Lục Mai lại có, đó chẳng phải là lỗi của Lục Mai hay sao... Trương Đại lắc đầu cười nói:

- Được thôi, bọn ta đều là nhắm mắt đi bừa, chỉ có Trương Yến Khách đệ là làm việc đứng đắn, Giới Tử, hai bọn ta đi.

Ba người Hoàng Tôn Tổ, Nghê Nguyên Lộ, Kỳ Bưu Giai cũng chỉ mới nghe danh Hoàng Ngụ Dung tiên sinh chứ không quen biết người này, nên cũng không tiện mạo muội đến thăm hỏi, cho nên chỉ có Trương Đại, Trương Nguyên dẫn theo Lai Phúc, Năng Trụ, Vũ Lăng đi mà thôi.

Mục Chân Chân ở trong khoang vội vội vàng vàng thay đôi giày vải đen, giắt Tiểu Bàn Long côn vào bên hông phải, đuổi theo ra mũi thuyền, gọi:

- Thiếu gia, nô tỳ muốn đi theo người.

Trương Ngạc cười nói:

- Nữ võ sỹ có thể đi theo.

Trương Nguyên cười cười, nói Lai Phúc thuê thêm một cỗ kiệu nữa, Mục Chân Chân vội nói:

- Thiếu gia, nô tỳ không ngồi kiệu.

Trương Nguyên nói:

- Bọn Lai Phúc cũng ngồi kiệu cả, coi như giúp cho mấy người kiệu phu vậy.

Mục Chân Chân xách váy, nhảy lên bờ, nói:

- Thiếu gia, nô tỳ không ngồi kiệu được, ngồi kiệu là, là chóng mặt, nô tỳ đi bộ quen rồi.

Trương Nguyên hiếu được suy nghĩ của thiếu nữ Đọa dân này, bèn nói:

- Thôi vậy, nàng buộc ống quần lại cho cẩn thận, chớ để ướt chân.

Mười kiệu phu, năm cỗ kiệu, đưa bọn Trương Đại, Trương Nguyên đi về phía núi Nam Bình. Mục Chân Chân theo sát bên kiệu của Trương Nguyên, bước đi thoăn thoắt. Tuy tuyết đã rơi mấy ngày, nhưng tuyết trên đường đã bị người qua lại đạp dí xuống, chỉ cần cẩn thận không để bị trơn trượt là được.

Ba người Lai Phúc, Năng Trụ, Vũ Lăng chưa từng được ngồi kiệu, nên cảm thấy rất mới lạ. Nhưng nhìn thấy Mục Chân Chân đi bộ thì ba người bọn họ bèn thấy bất an, nô tỳ ngồi kiệu là việc quá vô lễ, có Mục Chân Chân để đối chiếu, khiến cho ba người bọn họ ngồi kiệu mà như ngồi trên đồng lửa.

Lai Phúc nói:

- Ta không ngồi kiệu nữa, ta đi bộ, dừng kiệu.

Hai người kiệu phu sợ mất mối làm ăn, nên càng đi nhanh hơn, miệng thì nói:

- Sẽ đến ngay thôi, sẽ đến ngay thôi.

Từ bến cảng sông đào đến núi Nam Bình cách nhau mười mấy dặm đường, làm sao mà có thể đến ngay được.

Mục Chân Chân tâm lý, biết Lai Phúc vì nàng mà ngại không ngồi kiệu, vội nói:

- Lai Phúc ca, mọi quả thực là bị chóng mặt, không thể ngồi kiệu được, huynh cứ ngồi trên đó đi.

Mục Chân Chân nhìn thấy những kiệu phu nọ đều mang giày vải bên trong, bên ngoài mang thêm giày cỏ, lúc trước khi cha nàng phụng mệnh khiêng kiệu đều là đi chân không với giày cỏ, nên nàng có thể đi xe ngựa, chứ không thể ngồi kiệu. Nhìn thấy kiệu phu là nàng lại nhớ đến cha mình, nếu nàng ngồi kiệu thì sẽ cảm thấy như cha mình đang khiêng kiệu cho mình, nàng không đành lòng.

“Ừ, bây giờ cha ở trong quân ngũ, chắc là được ăn no mặc ấm rồi, không biết liệu cha có nhận được thư của mình trước tết không?”

Mục Chân Chân vừa nghĩ vừa bám vào kiệu bước nhanh đi, đột nhiên cảm thấy bàn tay ấm áp lạ, thì ra tay của thiếu gia đặt lên tay nàng.

Khi đoàn người đi đến bên ngoài Kim Môn thì trời đã tối, nhưng tuyết đã ngừng rơi, bầu trời quang hơn, nửa vầng trăng đã nhô lên trên trời từ lâu, giờ phản chiếu lại ánh tuyết, soi sáng bốn bề, nhìn rõ đường đi.

Trương Đại nhìn về phía xưởng dệt Hàng Châu cách đó không xa, nói:

- Chung thái giám quả đúng là một nội quan tốt, rất nhiệt huyết, người kế nhiệm hiện giờ là ai vậy?

Trương Nguyên nói:

- Nghe nói tên là Trịnh Chi Huệ, không biết tính tình thế nào.

Trương Đại nói:

- Mặc kệ y! Giới Tử, đệ không phải là lại muốn đi kết giao với Trịnh thái giám đó đấy chứ?

Trương Nguyên cười, nói:

- Đệ không rảnh, việc này cũng cần phải có cơ duyên, Chung Thái Giám chẳng qua là vừa hay gặp ở hội đèn Sơn Âm, bằng không đệ cũng không cố

ý đến giao du.

Trương Đại nói:

- Giới Tử còn nhớ chuyển ngấm tuyết ở Long Sơn hồi năm trước không, tuyết năm nay dường như lớn hơn tuyết năm trước.

Trương Nguyên đột nhiên nhớ lại tác phẩm nổi tiếng của Tông Tử đại huynh là “Hồ Tâm đình khan tuyết”, đột nhiên nổi hứng, nói:

- Đại huynh, sau khi bá kiến Ngụ Dung tiên sinh trở về, chúng ta sẽ đến Hồ Tâm đình ngấm tuyết, uống rượu, thế nào hả?

Trương Đại đúng lúc đang muốn có trò chơi mới, vui mừng nói:

- Hay lắm, ta cũng đang có ý đó.

Họ đi qua quán rượu Ngưng Hương bên cạnh tháp Lô Phong, lần trước khi Trương Đại đến Nam Viên luận đàm hí khúc với Bao Hàm, Trương Nguyên và Trương Ngạc chính là ngồi uống rượu ở quán rượu Ngưng Hương này đợi đại huynh. Rồi sau đó cùng nhau mượn thuyền qua Tây Hồ, dưới trăng lại gặp nữ lang Vương Vi nơi Đoạn Kiều xin đi nhờ thuyền.

Trương Nguyên dặn Lai Phúc, Năng Trụ ở lại quán rượu Ngưng Hương dặn dò họ mượn một cỗ thuyền nhỏ, trên thuyền chuẩn bị lò lửa, rượu và đồ nhắm, Trương Đại còn dặn thêm:

- Rượu và đồ nhắm nhất định phải ngon, chuẩn bị thêm hai đôi guốc gỗ lớn nữa, loại mà có thể đeo bên ngoài giày ấy.

Lai Phúc và Năng Trụ ở lại, trả tiền cho bốn kiệu phu, Trương Nguyên bảo Mục Chân Chân cũng ở lại, Mục Chân Chân nói:

- Cho nô tỳ đi theo thiếu gia.

Trương Nguyên hỏi:

- Giày vải của nàng bị ướt hay không?

Mục Chân Chân nói:

- Không đâu, nô tỳ đã dùng nẹp tre kẹp cạnh giày với ống quần lại rồi.

Nói đoạn, chìa một chân ra cho Trương Nguyên xem, thấy quả nhiên từ ống chân đến mắt cá chân được nẹp lại bằng ống tre. Một ống tre chẻ làm đôi, rồi ghép, cột lại nơi ống chân, khi đi đường trên tuyết có thể chống lạnh, chống ướt, điều này là cha Mục Chân Chân dạy cho nàng.

Có kiểu phu vui vẻ nói:

- Cách này hay đấy, tiểu nhân về cũng làm theo.

Đoàn người đạp tuyết đi tới Thảo Đường dưới chân núi Nam Bình. Học đường cho học trò nghỉ học từ đầu tháng rồi, học sảnh với sức chứa hơn trăm người bây giờ vắng vặng tối tăm không một tiếng động, chỉ có vài căn nhà cỏ là có ánh đèn. Hoàng Ngụ Dung tiên sinh và gia đình đều ở đây, cùng với học trò cưng của Hoàng tiên sinh là La Huyền Phụ nữa.

Thấy Trương Đại, Trương Nguyên đạp tuyết đến thăm, Hoàng Ngụ Dung tiên sinh rất vui mừng, La Huyền Phụ cười nói:

- Tuy Giới Tử không ở Hàng Châu, nhưng Hàng Châu lúc nào cũng nhắc đến tên Giới Tử.

Trương Nguyên nghe thấy quen tai, vội nói:

- Hổ thẹn, hổ thẹn.

Hoàng Ngụ Dung nói:

- Hồi tháng chín Tông sinh có đến đây, nên những việc của con ta cũng biết được ít nhiều, Đồng Huyền Tế đúng là tự làm tự chịu.

Nói đoạn bèn dặn vú già chuẩn bị rượu và đồ nhắm, để khoản đãi Trương Đại, Trương Nguyên.

Trương Đại đang nghĩ đến chuyến du ngoạn Tây Hồ ngắm tuyết đêm, bèn nói:

- Ngụ Dung tiên sinh không cần dặn người chuẩn bị rượu và đồ nhắm đâu, bọn con ăn tối ở trên thuyền rồi mới đến, không dám uống thêm rượu đâu, lát nữa còn phải quay về thuyền nữa.

Hoàng Ngụ Dung nói:

- Tuyết dày, đường trơn, cứ ở lại đây qua đêm chớ ngại.

Trương Nguyên nói:

- Học trò sốt ruột về nhà, sáng sớm mai là khởi hành rồi.

Hoàng Ngụ Dung cũng không nài ép nữa, hỏi qua về tình hình học tập của huynh đệ họ Trương ở Quốc Tử Giám, tiện thể kiểm tra vài câu, rồi lại hỏi về việc Hàn Xã. Trương Nguyên giải thích với Ngụ Dung tiên sinh là Hàn Xã chỉ là một văn xã bát cổ văn, lấy tôn chỉ là giao lưu chế tác nghệ thuật, đề xướng trung quân ái quốc, Hoàng Ngụ Dung gật gật đầu, không nói gì thêm.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 294

Ngắm tuyết ở Hồ Tâm đình (2).

Trương Đại, Trương Nguyên ở lại Cư Nhiên Thảo Đường nửa canh giờ, uống hai chung trà nóng, đoạn bèn đứng lên cáo từ. Khi trở về đến quán rượu Ngưng Hương ở bên cạnh tháp Lô Phong thì đã trống canh hai. Lai Phúc, Năng Trụ chờ đợi đã lâu. Một con thuyền nhỏ đã neo đậu ở bờ nam Tây Hồ đợi sẵn, đúng ra giờ này không còn thuyền đợi khách trên Tây Hồ nữa, là do Lai Phúc nhờ tiểu nhị của quán rượu Ngưng Hương cố ý tìm một nhà thuyền đến.

Bốn người bọn Trương Nguyên lên thuyền nhỏ, Lai Phúc, Năng Trụ mang theo hai hộp đồ ăn lớn lên theo. Trong khoang có một chiếc lò bằng đất sét, than vừa mới đốt, Mục Chân Chân cời lửa hâm rượu. Trương Đại nóng lòng không nhịn nổi, múc một muôi rượu uống, cười nói:

- Lát về nói cho Yến Khách nghe, cho đệ ấy hồi hận.

Khi mọi người ngồi vây quanh lò than cười nói, thì những mái chèo cũng được khua động, chiếc thuyền nhỏ chậm chậm tiến ra giữa hồ.

Đầu giờ Hợi, giữa hồ vắng lặng không một tiếng người, vạn vật tĩnh lặng, sương khói ngập tràn. Trời đêm dưới trăng màu trắng, núi xa tuyết phủ, cành cây kết hoa băng, hòa sắc cùng với mây, với nước, trắng toát một màu từ trên xuống dưới. Lúc này nếu mà đứng trên đỉnh cao nhất của tháp Lô Phong mà nhìn xuống, giữa nền trắng mênh mang này, nhất định sẽ

thấy con đê dài của Tây Hồ hằn lên, Hồ Tâm đình như một chấm nhỏ giữa hồ, một con thuyền nhỏ, còn có mấy người trên thuyền nữa.

Thuyền nhỏ chèo tới đảo nhỏ giữa hồ, Trương Đại, Trương Nguyên buộc guốc gỗ vào bên ngoài giày vải, dẫn đầu bước lên bờ, bốn người bọn Mục Chân Chân, Lai Phúc mang theo nào hộp nào bình, cẩn thận đi tới hướng Hồ Tâm đình.

Đang cẩn thận bước từng bước, đột nhiên Trương Đại khẽ kéo tay áo Trương Nguyên, ra dấu cần đi tiểu tiện, Trương Nguyên cười “hắc” một tiếng. Lúc ở chỗ Ngụ Dung tiên sinh, hai người bọn họ đã uống hai chung trà nóng, hồi nãy ở trên thuyền lại uống thêm chút rượu ấm, nên bụng đã ỳ ạch từ nãy, bèn đi đến bên một gốc mai già bên đường giải quyết nỗi buồn, làm ô uế cả một khoảnh tuyết trắng.

Trương Nguyên thầm nghĩ: “hà, đây chính là câu chuyện đăng sau tuyệt phẩm “Hồ Tâm đình khán tuyết” ngày đó, việc này có làm phong cảnh xấu đi không nhỉ?

Đang nghĩ chợt nghe Vũ Lăng đã đi bên Hồ Tâm đình, lúc này đã đến bên cạnh ngôi đình gọi:

- Thiếu gia, trong đình có người!

Trương Đại lấy làm lạ, nói với Trương Nguyên:

- Vẫn có có người tao nhã, biết thưởng thức hơn huynh đệ ta sao?

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại đi đến ngôi đình, thấy có hai người đang giải nệm ngồi đối diện với nhau, một tiểu đồng đốt lò hâm rượu, rượu đang sôi. Một trong hai người nọ vươn vai đứng dậy, cười nói:

- Những người có thú vui hay thật không ít, mời ngồi, mời ngồi, cùng uống vài ly.

Lai Phúc, Năng Trụ cũng đã trải xong nệm, gác xong lò, bày bình rượu, hộp thức nhắm lên.

Trương Nguyên thấy hai người này đều chạc ba bốn mươi tuổi, người vừa cất tiếng gọi hân và đại huynh ngồi xuống uống vài ly tướng mạo thanh nhã, lời lẽ hào sảng, lại nghe người còn lại xưng hô với người này là “Tiểu Tu huynh”, chấn động trong lòng, cung kính nói:

- Văn sinh xin mạo muội hỏi một câu, có phải tiên sinh họ Viên không?

Người này kinh ngạc nói:

- Các hạ là ai, sao lại nhận ra Viên mỗ?

Trương Nguyên chấp tay vái, nói:

- Văn sinh là Trương Nguyên ở Sơn Âm, tham kiến Viên tiên sinh.

Trương Đại cũng vui mừng nói:

- Hóa ra là em trai của Viên Thạch Công, văn sinh Trương Đại, tổ phụ họ Trương tên húy gọi Túc Chi.

Người tướng mạo thanh nhã, lời lẽ hào sảng này chính là Viên Trung Đạo, tự Tiểu Tu, hai người anh là Viên Tông Đạo và Viên Hồng Đạo đều đã khuất núi, Công An Tam Viên giờ chỉ còn lại một mình Viên Tiểu Tu.

Viên Tiểu Tu cười nói:

- Thì ra là hiền tôn của Túc Công, quả không tầm thường, đáng mừng.

Nói đoạn nhìn khắp lượt Trương Nguyên, lời lẽ ẩn ý, nói:

- Người chính là Trương Giới Tử, ngưỡng mộ đã lâu.

Người còn lại cũng cười, nói:

- Tại hạ là Đàm Nguyên Xuân ở Cách Lăng, tự Hữu Hạ, cũng ngưỡng mộ đại danh Trương Giới Tử của Sơn Âm từ lâu, đêm nay được gặp, quả là danh bất hư truyền.

Hai người đàn ông trung niên đang ngồi cạnh lò than ngấm cảnh tuyết trong Hồ Tâm đình này chính là hai đại danh sỹ ở Công An và Cảnh Lăng đó là Viên Tiểu Tu và Đàm Hữu Hạ. Hai người này miệng thì nói với Trương Nguyên là ngưỡng mộ từ lâu, nhưng ý tứ thì có phần chế nhạo.

Trương Nguyên thầm nghĩ:

“Vương Vi từng theo Đàm Nguyên Xuân học thơ, mấy tháng trước Đàm Nguyên Xuân có đến Kim Lăng, có lẽ là Vương Vi có nhắc đến việc ta xem nhẹ thi phái Cảnh Lăng. Tục ngữ có câu “vợ người đẹp, văn mình hay”, tuy thô tục nhưng bao hàm nhân tình thế thái. Đàm Nguyên Xuân nổi tiếng với đời nhờ tài thơ, ta lại mượn lời bình trong “Đàm nghệ lục” nói thơ của y nhạt nhẽo nghèo nàn, chất chúa vụn vặt, đương nhiên là Đàm Nguyên Xuân không thích. Hơn nữa Đàm Nguyên Xuân lại còn là bạn hữu của Uông Như Khiêm, Uông Như Khiêm bị một phen bẽ mặt ở Tương Chân Quán như vậy, chắc chắn không tránh khỏi nói xấu ta và Vương Vi trước mặt Đàm Nguyên Xuân. Ấn tượng của Viên Tiểu Tu đối với ta đương nhiên cũng chịu sự ảnh hưởng từ Đàm Nguyên Xuân.”

Thái độ của Trương Nguyên là, hẳn có thể kính trọng những danh sỹ này, nhưng sẽ không có chuyện bỏ đờ kết thân. Nếu đối phương đã có ác cảm với hẳn, thì hẳn cũng sẽ chẳng nể nang gì thân phận hay sự từng trải của đối phương mà nhượng bộ này nọ, lúc cần phải phản kích thì tuyệt không nường tay. Nghĩ đoạn bèn lạnh nhạt nói:

- Hai vị đại danh sỹ nói từ ngưỡng mộ với bậc hậu bối như tại hạ, tại hạ thật hồ thẹn.

Đàm Xuân Nguyên nói:

- Hậu sinh khả úy, thơ văn của tại hạ không đáng giá một xu trong mắt Trương công tử, vậy chẳng phải là hậu sinh khả úy sao.

Đàm Xuân Nguyên này có vẻ sốt ruột muốn trút cơn oán hận, bị người ta phê bình văn chương một tí thôi, có cần phải đến mức như thâm thù đại hận thế này không?

Trương Nguyên mặt không chút biểu cảm, nói:

- Thơ văn của Đàm tiên sinh tại hạ cũng từng vinh dự đọc qua, sao lại dám nói là không đáng một xu, chỉ có điều nếu đem ra so sánh trong vòng ba ngàn năm trước và sau thì chưa đến mức được coi là một tác gia lớn mà thôi.

Đây thật ra là một lời nói thật lòng, Đàm Xuân Nguyên sao có thể sánh được với những tác gia như Lý, Đỗ, Âu, Tô, nhưng với một người cậy tài tự phụ như Đàm Xuân Nguyên thì những lời nói đó nghe ra rất khó chịu. Ông ta cười gượng, nói:

- Trương công tử nếu đã giỏi về bình giám như vậy, tất cũng có tài làm thơ, chẳng hay có thể cho tại hạ có vinh dự được nghe đọc vài bài không?

Viên Tiểu Tu mỉm cười đánh giá Trương Nguyên, ông ta cũng rất muốn được một lần mở mắt xem tài học của cái người tên Trương Giới Tử này.

Quả thật là Trương Nguyên chẳng có tâm trạng nào mà luận thơ văn với Đàm Xuân Nguyên, vốn là hấn muốn cùng đại huynh du ngoạn Tây Hồ vào ban đêm để tìm kiếm một chút cảm giác thanh lạnh cô tuyệt, chẳng ngờ lại gặp được hai người cũng có nhã hứng giống mình là Viên, Đàm. Nhưng hai người có cùng nhã hứng khi gặp nhau lại biến thành tầm thường, tranh cường hiếu thắng quả thực là chuyện làm xấu phong cảnh. Nhưng nếu như Đàm Xuân Nguyên cứ nhất định muốn tranh, thì hấn cũng chẳng có lý do gì mà chối cả, một bụng thơ văn đâu phải để uống công, ưu thế là người của hai thời đại đâu rồi. Nghĩ đoạn bèn nghiêng đầu nhìn đại huynh Trương

Đại một cái, thầm nghĩ: “đại huynh, huynh đệ chúng ta như cây một nhà, cùng chung mối thù, hôm nay đệ phải cần đến huynh làm chỗ dựa đây.”

Đoạn nói:

- Nếu Đàm tiên sinh muốn chỉ giáo tại hạ, quả là việc tại hạ có cầu cũng không được, chẳng bằng chúng ta cùng viết một bài du ký về chuyến thưởng tuyết giữa hồ đêm nay, Đàm tiên sinh một bài, tại hạ một bài, có được không?

Trương Nguyên vừa nói vừa ngồi xuống nệm, đón lấy một ly rượu trắng Tô Châu từ tay Mục Chân Chân, trên miệng ly khói trắng lượn lờ, mùi thơm sực nức. Hắn uống cạn một hơi, cảm thấy một luồng khí nóng chạy thẳng xuống dạ dày, các mạch máu đều thông suốt, toàn thân thư thái.

Đàm Xuân Nguyên thấy lời lẽ của Trương Nguyên có vẻ rất nho nhã lễ độ, nhưng thần thái thì rõ ràng là có ý khiêu khích, bèn cười nhạt nói:

- Được, xuất khẩu thành thơ, được chứ?

Trương Nguyên nói:

- Cứ theo ý của ngài, Đàm tiên sinh, mời ngài trước.

Đàm Xuân Nguyên nhìn Viên Tiểu Tu cười, lắc lắc đầu, rồi tự rót tự rượu uống một mình, nhú mày suy tư, sau ba chung rượu bắt đầu mở miệng từ từ nói:

- Năm Vạn Lịch thứ bốn mươi hai, tạm trú ở Hàng thành, được đi du ngoạn Tây Hồ ba lần. Lần đầu đi từ cổng Dũng Kim về mạn phải xuống dưới Đoan Kiều, khi đó tháng năm, trên hồ lá sen phủ kín, che lấp không nhìn thấy mặt hồ. Thất tịch lại đến, lại thấy bên hồ liễu tàn còn trúc, trúc tàn còn lau, lau mọc xanh mướt như một khu vườn. Mùng mười tháng chạp, trận tuyết lớn đầu tiên, Tiểu Tu gọi ta du hồ xem tuyết, cho nên lại vui vẻ mà đi.

Đàm Xuân Nguyên đọc một cách chậm rãi, chỉ với bốn, năm trăm chữ, mà kể lại chuyến du ký một cách rất mới mẻ đáng mừng, Viên Tiểu Tu không khỏi thốt lời khen:

- Hữu Hạ hiền đệ thắng chắc rồi.

Đoạn quay sang nhìn Trương Nguyên, nghĩ thầm: “để xem Trương Nguyên viết ra được gì?”

Trương Nguyên ngâm nga đọc:

- Tháng chạp năm Giáp Thân, ta đạp tuyết trở lại Kim Lăng, neo thuyền lại Hàng thành vào một buổi hoàng hôn. Cùng với đại huynh đi thăm Ngụ Dung tiên sinh ở dưới núi Nam Bình, lúc về đổi ý, nhìn quanh bốn bề, rồi thuê chiếc thuyền nhỏ, mang theo áo lông, lò lửa, đi ra Hồ Tâm đình ngắm tuyết...”

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 295

Món ngon khoai nướng

Khi Viên Tiểu Tu nghe đến câu “phản chiếu trên mặt hồ, chỉ có một dải đê dài, một chấm Hồ Tâm Đình, với một chiếc thuyền của ta, cùng một vài người trên thuyền vậ thôi”, thì không khỏi trở mắt kinh ngạc. Con mắt tả cảnh lại có thể bao quát được đến mức như vậy, đạt tới cảnh giới hiểm gặp, giống như Nhị huynh của ông ta là Trung lang Văn Trung Diệc, vỗ tay khen:

- Lóng lánh băng tuyết, thấu suốt không gian, bài văn này tuyệt diệu!

Trương Đại mặt mày hớn hở, bài văn mà Giới Tử ngâm đọc này, từng câu từng chữ đều đi vào lòng người, đều là những lời mà y đang muốn viết, nhưng nhất thời không viết ra được, được Giới Tử nói ra một cách êm ru, như con suối đầu được khơi mở, tuôn chảy về xuôi, hết sức trôi chảy.

Năm nay Trương Đại mới mười tám tuổi, quả thực không thể viết ra nổi chuyện theo đuổi hồi ức phồn hoa, hân hoan bi thương như cuốn “Đào am mộng ước”, cho nên Trương Nguyên quyết đoán viết thay.

Đàm Nguyên Xuân không khỏi ngượng ngùng, bài “tam du Tây Hồ ký” của ông ta rõ là có phần rườm rà, không cách gì sánh được với bài “Hồ Tâm đình ngắm tuyết” linh diệu kỳ ảo kia, nhất thời tỏ ra chán nản. Ông ta đến Kim Lăng hồi giữa tháng sáu, có nghe Vương Vi nói về Trương Nguyên, Vương Vi thì không nói thẳng là Trương Nguyên coi nhẹ thi pháp Cảnh Lăng, chuyện này là do sau này Uông Nhữ Khiêm hé lộ ra, khiến ông

ta giận luôn Vương Vi. Đàm Nguyên Xuân đương nhiên là tin lời bạn thân, còn viết thư đi trách mắng Vương Vi, nói là không nên qua lại với Trương Nguyên. Đêm nay gặp nhau trên hồ, Đàm Nguyên Xuân có ý bộc lộ tài học để làm bẽ mặt Trương Nguyên, không ngờ mình mới là người bị bẽ mặt, mà lại còn ở trước mặt Viên Tiểu Tu nữa, nên càng thêm xấu hổ bội phần.

Trương Nguyên và đại huynh Trương Đại đưa mắt nhìn nhau, rồi cả hai đồng loạt đứng lên chấp tay thi lễ, Trương Nguyên nói:

- Trên hồ gió lạnh, không thể ngồi lâu, Viên tiên sinh, Đàm tiên sinh, xin cáo biệt.

Nói đoạn hai huynh đệ quay người đi ra khỏi Hồ Tâm đình, Mục Chân Chân, Lai Phúc, Vũ Lăng, Năng Trụ vội vàng thu dọn đồ theo sau, cùng lên thuyền.

Lúc trước Trương Đại, Trương Nguyên không để ý nhìn, giờ mới thấy có một chiếc thuyền nhỏ đậu ở mé bên đảo, đầu thuyền có khắc hai chữ “Phàn Phù” lớn.

Trương Đại nói:

- Đây là thuyền của Viên Tiểu Tu, Viên Tiểu Tu thích du sơn ngoạn thủy, nên mua chiếc thuyền gỗ ở Kinh Châu, đặt tên là Phàn Phù, chở theo lương khô, thư họa, đi khắp các vùng Trường Giang, quả thực là một người thanh nhả. Đáng ra đêm nay có thể nói chuyện đằng hoàng, nhưng lại bị Đàm Nguyên Xuân phá rối, cũng may Giới Tử văn hay áp chế được ông ta, bằng không thì thật là mất hứng quá rồi.

Thuyền nhỏ phá vỡ sự lạnh lẽo trên hồ, nhắm thẳng hướng đê Bạch Công, rồi cập bến Đoan Kiều. Một đoàn người lên bờ, Trương Nguyên nhìn chiếc cầu tàu phủ đầy tuyết, nói:

- Ngày trước cũng chính nơi này, Vương Tu Vi sai Tiết Đồng tới hỏi muốn đi nhờ thuyền tới Tây Linh Kiều. Mới chớp mắt đó mà đã nửa năm rồi, thời gian đi vùn vụt, khiến người ta chẳng thể níu giữ được.

Trương Đại cười, nói:

- Giới Tử nhớ nữ lang đó ư?

Trương Nguyên cười cười:

- Nơi này lúc này, trong tình cảnh này, thì phải nhớ thôi.

Trương Đại cất cao giọng ngâm:

- Vách đá dựng đứng vách đá tỏa mùi hương lạ, màn đêm phủ xuống khiến người đi đường bước vội; Nếu chẳng phải ở vị trí cao ngàn trượng, sao tránh khỏi cửa châu son phấn muện màng. Lúc trước khi Vương Vi ở Sơn Âm, đêm trăng uống rượu, ngâm “Chiêu Ẩn thi” để tưởng nhớ Đới Quỳnh, bèn bơi thuyền nhỏ đi đến Diệm Khê trong đêm để thăm, đến nhà rồi, tới cửa lại quay về, có người hỏi nguyên do tại sao, Vương Vi chỉ nói “cao hứng thì đến, hết hứng thì về, hà tất phải gặp”. Quả là cao trí hơn người, khiến người ta ngưỡng mộ, Giới Tử, nếu đệ nhớ cô nương Vương Tu Vi đó, thì ngại gì không đạp tuyết đêm mà đến sống Tần Hoài... Trương Nguyên không đợi Trương Đại nói hết, bật cười ha hả, nói:

- Đi cả ngày đêm, thì mười ngày sau có thể đến Kim Lăng, dạo quanh một vòng quanh U Lan quán, đến cửa rồi về phải không?

Trương Đại cũng cười, nói:

- Cũng không cần phải học hết theo Vương Vi, có thể đến cửa rồi vào.

Trương Nguyên nói:

- Sự phong nhã hơn người thường thiếu sót tính kiên nhẫn và nhẫn nại, mặc dù có duyên dáng yêu kiều, khí khái xuất thần, nhưng cũng không tránh khỏi có lúc lỗ mãng, cuộc sống thực tế không thể hoàn toàn nghệ thuật hóa được.

Trương Đại cười nói:

- Giới Tử nói cũng đúng, nếu như Đới Quỷ không phải sống ở Diệm Khê, có thể đến ngay trong đêm, mà phải đi tàu xe vất vả chừng mười ngày nửa tháng, thì nhất định Vương Vi sẽ không nhẫn nại được đến mức đến thăm Đới mà không gặp Đới.

Từ cầu tàu đến cửa sông đào cách nhau bốn năm dặm đường, sáu người bọn Trương Nguyên đi thành một hàng, nương theo ánh trăng và sắc tuyết, đạp tuyết mà đi, trên đường không gặp ai khác. Về đến thuyền buồm trắng Ngũ Minh Ngõa thì đã là sau canh ba, những người khác đều đã chìm sâu vào giấc mộng cả rồi, chỉ có Hoàng Tôn Tổ là vẫn còn chưa ngủ, đang ngồi bên lò lửa đọc “Đại thừa khởi tín luận”. Đây là cuốn sách về phật giáo mà y mượn lại của Tiêu thái sử. Hoàng Tôn Tổ đọc rất nhiều sách.

Trương Nguyên ngửi thấy có mùi thơm thơm, hít hít mũi, cười nói:

- Chân Trường huynh, đêm tuyết nướng khoai đọc sách, thật là hăng hái nhỉ.

Hoàng Tôn Tổ cười lớn, dùng que cời khều mấy củ khoai vừa chín tới từ trong đám tro than ra, nói:

- Mời hai vị nếm thử món ngon.

Chỉ có trẻ con mục đồng nơi thôn dã mới ăn khoai nướng, Trương Đại cảm thấy không sạch sẽ, nên lắc đầu không chịu ăn.

Trương Nguyên đưa tay nhặt lên một củ khoai to cỡ quả trứng gà, củ khoai nóng bỏng, được tung qua tung lại giữa hai tay Trương Nguyên, Trương Nguyên cười nói:

- Vừa hay được ấm tay.

Một lúc lâu sau củ khoai mới hết bỏng, lớp vỏ cháy xém chỉ cần bóc nhẹ liền rơi ra, thịt khoai trắng tựa bột tủa ra mùi thơm nức mũi, cắn một miếng hết nửa củ, đầy miệng mềm dẻo ngây ngây.

Trương Đại thấy Trương Nguyên ăn có vẻ rất ngon lành vui vẻ, cũng bóc thử một củ ăn, bật thốt lên khen ăn khoai nướng giữa trời tuyết, thật là đúng kiểu.

Trương Đại khen củ khoai này nướng vừa chín tới, Hoàng Tôn Tổ cười nói:

- Hôm nay Tông Tử mới được biết mùi vị thực sự của đồ ăn nhỉ.

Mục Chân Chân nấu nước nóng cho Trương Đại, Trương Nguyên ngâm chân, lúc này đi ngoài tuyết, dày ướt cả.

Ban đêm, Trương Nguyên không nhin nổi, muốn vui vẻ cùng Mục Chân Chân, nhìn thiếu nữ Đọa dân phía dưới mình, Trương Nguyên không khỏi nghĩ đến món khoai nướng bóc vỏ, hương thơm tỏa ra bốn phía, mềm mại vừa miệng.

Sáng ngày hôm sau, ngoại trừ Trương Ngạc ra, những người còn lại là Trương Nguyên, Trương Đại, Nghê Nguyên Lộ, Hoàng Tôn Tổ đều đi báii kiến Đề học Triết Giang Vương Biên. Trong kỳ thi hương sang năm ở Hàng Châu, quan đề học của tỉnh nhà cũng nằm trong số các quan giám khảo, cho nên việc tạo mối quan hệ tốt với Vương đề học là chuyện rất quan trọng. Vương đề học gặp bọn Trương Nguyên cũng rất vui, còn khuyên phải cố gắng hơn nữa.

Sau giờ Ngọ ngày hôm đó, thuyền buồm trắng rời khỏi Hàng Châu, đến sau giờ Ngọ ngày mười ba tháng chạp thì đến Hội Kê. Thành Hội Kê cũng phủ đầy băng tuyết, Trương Nguyên và Kỳ Bưu Gia lên bờ ở bến cảng Đông Đại Trì, cả hai đều là con rể của nhà họ Thương ở Hội Kê, nên đi ngang qua đường nhiên phải ghé vào thăm hỏi. Trương Đại, Trương Ngạc đi cùng với Hoàng Tôn Tố, Nghê Nguyên Bưu về Sơn Âm.

Kỳ Bưu Gia thấy người hầu của Trương Nguyên gánh theo một gánh lễ vật, trên tay Vũ Lăng còn cầm theo một hộp quà nữa, bèn nói:

- Giới Tử huynh, tiểu đệ chưa chuẩn bị lễ vật gì cả, vậy phải làm thế nào bây giờ?

Trương Nguyên bèn nói:

- Vậy thì cứ coi như số lễ vật này là của hai ta cùng đem đến tặng.

Kỳ Bưu Gia quyết không chịu ké món hời của Trương Nguyên, ra lệnh cho người hầu mau chóng đi chuẩn bị lễ vật tám màu, y cũng không theo Trương Nguyên cùng vào Thương phủ, mà đứng bên ngoài tường đợi.

Trong hậu viện nhà họ Thương, chẳng thể phân biệt được đâu là mai hồng, mai trắng, vì cây nào cây nấy đều phủ trắng băng tuyết, mùi thơm nhẹ nhàng của hoa mai thoang thoảng trong những cơn gió lạnh cắt da cắt thịt. Sau giờ Ngọ, Thương Đạm Nhiên cùng nô tỳ Vân Cẩm đang chơi đá cầu trên tuyết ở hậu viện, Thương Đạm Nhiên không mặc áo lông dày, mà chỉ mặc áo vải bố đơn giản, bên dưới là váy dài bằng lụa Thanh Hoa, không chút son phấn, thanh lịch yếu điệu. Hai tay nàng khẽ túm váy, đôi chân khều, gắp, đỡ, đá, quả cầu bằng da tung lên tung xuống, bị thao túng bởi chân nàng như thể bị cột vào chân bằng một sợi dây vậy. Đột nhiên nàng bị trượt chân, bèn thuận đà ngồi bệt xuống tuyết, cười mãi không thôi, rồi chẳng đợi nô tỳ Vân Cẩm đến đỡ, nàng đã tự mình đứng dậy, không bị quần chân mới tốt làm sao.

Tiểu tỳ Vân Cẩm đang mài phôi những bông tuyết dính trên váy cho Thương Đạm Nhiên, thì thấy vú già má Chu đi từ cửa hậu viện vào, gọi:

- Đại tiểu thư, đại tiểu thư, lại có một chiếc thuyền buồm trắng Ngũ Minh Ngõa đi qua rồi, không dừng lại.

Kể từ khi bước vào thánq chap, Trương Đạm Nhiên cứ đếm những chiếc thuyền trở về, nghe vậy bèn cười toe toét, nói:

- Má Chu đừng chờ đợi ở đó nữa, trời lạnh rồi.

Các bà vú và nữ tỳ trong nhà họ Thương đều hiểu được tâm tư của đại tiểu thư, nên người nào người nấy cũng chịu khó dò la tin tức, thường xuyên báo lại với Đại tiểu thư.

Thương Đạm Nhiên bước đi về phía phòng khách, tiểu tỳ Vân Cẩm ôm cầu chạy theo sau, nói nhỏ với nàng:

- Hôm nay đã là mười ba rồi, sao Trương công tử vẫn chưa về.

Nói đoạn thấy trên váy của Đạm Nhiên tiểu thư vẫn còn dính tuyết, nên đưa tay ra phôi, tiểu thư bèn quay lại trừng mắt với nàng một cái.

LĂNG LƠ TAO NHÃ

Tặc Đạo Tam Si
www.dtv-ebook.com

Chương 296

Hẹn nghìn thân.

Thương Đạm Nhiên đứng ở cửa sổ dài của phòng khách, ngoài cửa có một giàn dây leo, nhưng đương nhiên bây giờ thì đã khô xác hết, để mặc gió tuyết thổi qua. Trong lòng Thương Đạm Nhiên có chút hỗn loạn, thời gian gần đây nàng có nghe được một số lời đồn đại về Trương Nguyên, nói rằng Trương Nguyên uống rượu chơi hoa ở Kim Lăng, còn nữa, ở Sơn Âm còn có lời đồn, nói rằng con gái nhỏ của Vương Tư Nhâm là Vương Anh Tư ái mộ Trương Nguyên, ngoài Trương Nguyên ra sẽ không lấy ai khác. Nếu so với vụ Vương Anh Tư, thì việc Trương Nguyên uống rượu chơi hoa ở Kim Lăng chẳng đáng kể gì.

Mùng ba tháng ba mấy năm trước, trong lễ Thượng Tị, Thương Đạm Nhiên từng gặp hai người con gái của Vương Tư Nhâm ở bên bờ Giám hồ, còn nói chuyện với chị em họ Vương vài câu, lúc đó Vương Anh Tư vẫn còn nhỏ, hoạt bát linh động, thẳng thắn đáng yêu. Sau lần đó, bọn họ không gặp lại nhau thêm lần nào nữa, chỉ nghe Vương Tư Nhâm từng khoe rằng, với tài bát cổ văn của con gái ông ta, thì đoạt tú tài dễ như lấy đồ trong túi. Lần này Trương Đạm Nhiên mới nghe nói rằng, huyện lệnh Sơn Âm là Hầu Chi Hàn từng làm mai mối cho Trương Nguyên, muốn tác hợp cho Trương Nguyên và Vương Anh Tư, nhưng vừa hay đúng lúc đó Trương Nguyên lại đến chỗ nàng để cầu thân, cách nhau đúng nửa ngày thôi.

Thương Đạm Nhiên thầm nghĩ: “nếu ngày đó trên đường đi Hội Kê mà Trương lang bị Hầu huyện lệnh chặn đường gọi lại, Vương Tư Nhâm có

quan hệ thầy trò với chàng ấy, Vương Anh Tư lại thông minh đa tài, Trương lang chắc là sẽ nhận lời mối thân sự đó. Học trò lấy con gái của thầy học đúng là giai thoại, nhưng mà, như thế thì mình tính là cái gì?”

Nghĩ đến đây, Thương Đạm Nhiên không khỏi buồn bực trong lòng, lại nghĩ:

- Khi đó, ta và Trương lang chỉ mới gặp mặt được hai lần, một lần ở trên vườn đào của nhà họ Thương ở trên đảo giữa hồ, một lần ngoài cổng lớn của Nho học Sơn Âm. Lúc đó ta đã ái mộ Trương Nguyên chưa, chắc chỉ là niềm vui muốn được gặp mà thôi. Rồi sau đó Trương lang đến núi Bạch Mã đọc sách tiêu khiển, má tựa vai kè, tương thân tương ái, từ đó mới khắc cốt ghi tâm. Kệ vậy, Vương Anh Tư tuy có thiện cảm với Trương lang, nhưng chắc không có được tình cảm sâu đậm như bọn ta. Ta và Trương lang đính hôn cũng được gần hai năm rồi, lần trước cha ta đến Sơn Âm thăm cha Trương lang, tức cha chồng tương lai của ta, đã hẹn ước ngày nghênh thân rồi, chính là vào ngày mười hai tháng tư sang năm, chắc là Trương lang vẫn còn chưa biết việc này.

- Đại tiểu thư, Đại tiểu thư... Một nữ tỳ vội vội vàng vàng chạy vào phòng khách, vui mừng nói:

- Đại tiểu thư, Trương công tử về rồi, Nhị lão gia đang nói chuyện với Trương công tử đó.

Thương Đạm Nhiên “a” lên một tiếng, giật mình bừng tỉnh khỏi cơn trầm tư, xoay người lại, nét mặt sáng bừng, thầm nghĩ: “Trương lang đến rồi, chắc là từ chiếc thuyền buồm trắng lúc nãy”. Nghĩ đoạn nàng vội chạy vào thư phòng, lấy nghiên mực ra, nhắc bút viết chữ.

Thương Chu Đức nghe Trương Nguyên nói Kỳ Bưu Giai vì đợi người hầu đi chuẩn bị hộp lễ vật mà đứng chờ bên ngoài, thì cười lớn, vội đi mời anh chàng Kỳ Bưu Giai mười ba tuổi vào nhà. Hàn huyên một hồi, do Kỳ

Bưư Giai còn nhỏ, nên chỉ mới có lời hứa hẹn hôn sự với Thương Cảnh Lan mà thôi, chứ chưa chính thức đính hôn. Kỳ Bưư Giai dự định, năm sau dù có đỗ kỳ thi hương hay không thì cũng vào kinh, phụ thân y là Kỳ Thừa Tùng, hiện đang đảm nhiệm chức ngũ phẩm Binh bộ lang trung, Kỳ Bưư Giai vào kinh thăm cha, rồi mới chính thức đính hôn với Thương Cảnh Lan.

Lúc thường, khi Trương Nguyên đến Thương phủ ở Hội Khê, Thương Chu Đức đều cho phép Trương Nguyên và tiểu muội Đạm Nhiên gặp nhau một chút, hôm nay thì mãi chẳng thấy nhắc gì tới. Trương Nguyên bèn làm mặt dày tự hỏi, Thương Chu Đức cười nói:

- Giới Tử, ta và lệnh tôn hồi tháng mười đã hẹn định hôn kỳ cho đệ và Đạm Nhiên, chính là vào giờ Mậu Thìn ngày mười hai tháng tư sang năm, ngày đó đúng là ngày tốt giờ tốt. Theo quy củ của người Thiệu Hưng, sau khi hôn kỳ đã được quyết định, thì nam nữ tạm thời không được gặp nhau, nếu không sẽ không may mắn.

Kỳ Bưư Giai vội chúc mừng Trương Nguyên, còn Trương Nguyên thì ngây người, cha hẳn cũng thật là ôm đồm, vừa về đến là đã quyết định hôn kỳ của hắn xong rồi. Chắc là thân mẫu Lã thị cũng muốn nhanh nhanh cưới Đạm Nhiên về, bây giờ phụ thân về rồi, thì có người làm chủ ra mặt rồi, cho nên bèn quyết định kỳ hạn nghênh thân luôn.

Trương Nguyên ngẫm lại như vậy cũng tốt, tháng tư sang năm kết hôn là vừa hay. Tháng tám năm sau thi hương, nếu đậu thì phải lập tức khởi hành về kinh, sau khi vào kinh rồi thì chắc hẳn sẽ chẳng còn nhàn hạ được như thế này nữa. Tuy nói rằng, cử nhân phải đợi sau khi đỗ cao rồi mới xin nghỉ phép, áo gấm về quê cho nở mặt nở mày rồi mới hoàn thành hôn sự, nhưng hẳn thì hiển nhiên là không làm như vậy được. Từ Bắc Kinh về Sơn Âm kết hôn, rồi sau đó lại vào kinh đợi tuyển, là mất gần hết nửa năm rồi, đây là mới tính nếu mọi việc thuận lợi, thi hương, thi hội đều đỗ, chứ nếu một mắt xích nào đó xảy ra sự cố ngoài ý muốn, vậy thì hẳn sẽ còn

phải đợi lâu nữa. Không có thân phận tiến sỹ, thì lời nói cũng bị mất đi khá nhiều trọng lượng, thời gian chẳng đợi ai, Nỗ Nhĩ Cáp Xích sẽ không có chuyện kéo dài thời gian dựng nước, bảy mối đại hận thôi thúc con người... Trương Nguyên nói:

- Vậy xin Nhị huynh cho phép đệ nói vài câu với Đạm Nhiên qua rèm có được chăng?

Lần này thì Thương Chu Đức khẳng khẳng giữ lễ thói, uyển chuyển khuyên nhủ, không chịu để Trương Nguyên và Đạm Nhiên gặp mặt, nói chuyện qua bức rèm chẳng qua là trò vải thưa che mắt thánh mà thôi, Thương Chu Đức cười nói:

- Giới Tử chớ vội, hôm nay đã là mười ba tháng chạp rồi, đợi qua tết, nháy mắt là đến tháng tư thôi. Đến lúc đó tiểu muội ta sẽ thành người họ Trương nhà đệ rồi, chớ vội, chớ vội.

Thương Chu Đức đã nói vậy, Trương Nguyên đành thôi. Thương Chu Đức muốn giữ hân và Kỳ Bưu Giai ở lại dùng cơm tối, hai người đều chối từ, Thương Chu Đức biết hai người còn phải vội về nhà, nên cũng không cố giữ, uống một chung trà, rồi tiễn hai người ra cửa. Tiểu tỷ Vân Cẩm chạy ra đuổi theo đưa cho Trương Nguyên một bức thư, nói:

- Cô gia, đây là thư tiểu thư viết cho người.

Vân Cẩm lúc trước xưng hô Trương Nguyên là Trương thiếu gia, bây giờ sửa lại gọi là cô gia rồi.

Trương Nguyên mừng rỡ, nhận lấy bức thư, cười nói:

- Vân Cẩm nhìn ta cho kỹ vào, lát về miêu tả lại cho tiểu thư nhà cô.

Nói đoạn tạo dáng rất khí thế.

Tiểu tỷ Vân Cẩm cười hì hì, nhìn từ đầu đến chân Trương Nguyên thật, đột nhiên nhìn thấy Vũ Lăng đứng bên cạnh Trương Nguyên, Vũ Lăng đang nhìn nàng cười, Vân Cẩm lấy làm kinh ngạc nói:

- Ý, Tiểu Vũ, sao huynh lại lùn đi rồi!

Vũ Lăng có tình ý với Vân Cẩm, lúc nào cũng mong mỗi trở về để được gặp Vân Cẩm, lúc này đang mặt mày hớn hờ, nghe Vân Cẩm nói một câu, đột nhiên nhăn nhó, lẩm bẩm nói:

- Dù thế nào đi nữa thì cũng không thể lùn đi được đâu.

Vân Cẩm mười bốn tuổi, Vũ Lăng mười sáu tuổi, mùa hè năm ngoái ở núi Bạch Mã, rõ ràng là Vân Cẩm thấp hơn Vũ Lăng một ít, thế mà bây giờ Vân Cẩm đã cao xấp xỉ Vũ Lăng rồi, nhìn thân hình trở mã thon thả của Vân Cẩm, Vũ Lăng muốn phát khóc.

Vân Cẩm nhìn nhìn Trương Nguyên, rồi lại nhìn nhìn Vũ Lăng, nói:

- Là cô gia cao hơn lên, còn Tiểu Vũ không cao, cho nên trông Tiểu Vũ lùn hơn.

Kể từ hồi mùa hè năm kia, khi mắt của Trương Nguyên mới khỏi, đã hơn hai năm rồi mà Vũ Lăng chẳng cao được hơn bao nhiêu.

Thấy Vũ Lăng hết sức ủ rũ, Trương Nguyên an ủi:

- Có người cao trước, có người cao sau, Vân Cẩm nàng nhìn xem, một ngày nào đó Tiểu Vũ đột nhiên cao lên một đoạn, nàng sẽ giật mình cho coi.

Vân Cẩm “ồ” lên một tiếng, bật cười.

Vũ Lăng cũng vui vẻ trở lại, lời thiếu gia nói đời nào sai.

Thương Chu Đức cho người chèo thuyền, đưa Trương Nguyên, Kỳ Bưu Giai về Sơn Âm. Trên thuyền, Trương Nguyên mở thư của Thương Đạm Nhiên ra xem, nét chữ có vẻ hơi nguệch ngoạc, từng dòng từng chữ đều bộc lộ niềm vui vì Trương Nguyên đã bình an trở về, nhưng cũng giống như nhiều bức thư khác, bao giờ mấy câu cuối cùng mới là những câu quan trọng nhất. Thương Đạm Nhiên nói với Trương Nguyên về lời đồn đại liên quan đến Vương Anh Tư xuất hiện ở Sơn Âm mấy tháng gần đây, hy vọng Trương Nguyên có cách xử lý ổn thỏa, chớ làm tổn thương Anh Tư tiểu thư.

Trương Nguyên xếp thư lại, lông mày hơi nhíu, đứng trên mũi thuyền nhìn ngắm đôi bờ tuyết phủ của Đông Đại Trì. Một bến cảng nhỏ chầm chậm lùi dần về phía đuôi thuyền, nếu lên bờ ở cảng nhỏ này, đi thêm hơn trăm bước là tới trước phủ của thầy học Vương Tư Ân. Tháng tư năm nay Vương sư phụ vào kinh tuyển quan, không biết được phong chức gì rồi?

Lại nghĩ: “Đạm Nhiên thật thông minh, nàng nói muốn ta xử lý lời đồn này cho thỏa đáng, chớ làm tổn thương tới sư muội Anh Tư, nhưng lời này chẳng phải chính là nói về nàng ấy hay sao. Ủ, ngày mai sẽ đến phủ của Vương sư phụ thăm hỏi, về tình về lý đều nên đến, ta không nên thấy khó mà tránh. Nếu so sánh với tai kiếp sẽ xảy ra vào ba mươi năm tới, thì những việc khác ở trên đời này đều không đáng kể gì. Người khác không có ý thức gì về mối nguy cơ này, nhưng ta thì biết, điều này không có nghĩa là ta phải xem nhẹ những xung đột tình cảm trong bối cảnh này, mà có nghĩa là càng phải trân trọng hơn nữa, phải dũng cảm đối mặt với tình cảm thực của mình... Chiếc thuyền nhỏ đi quanh co, từ Đông Đại Trì chuyển qua đường sông của Sơn Âm, rồi dừng lại bên bờ Bát Sỹ Kiều. Trương Nguyên vừa bước ra mũi tàu, đã nghe trên bờ có người mừng rỡ gọi:

- Giới Tử hiền đệ... - Thiếu gia, thiếu gia... - Tiểu Vũ ca... Trương Nguyên ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Tông Dực Thiện và anh em Đại

Thạch Đầu, Tiểu Thạch Đầu. Chàng bèn nhảy lên bờ, nắm lấy tay Tông Dực Thiện, hỏi:

- Tông huynh, lệnh tôn, lệnh đường ở Sơn Âm có quen không?

Vừa nói vừa xoa xoa đầu hai anh em Thạch Đầu.

Tông Dực Thiện mỉm cười:

- Tốt lắm.

Kỳ Bưu Giai dẫn theo hai người hầu chấp tay chào từ biệt Trương Nguyên trên cầu. Trương Nguyên cùng Tông Dực Thiện về đến Đông Trương, thấy cánh cổng bị đập phá hồi hăn mới đậu tú tài đã được sửa lại, trông khí thế hơn hăn, ra dáng nhà quan lắm. Hoàng Tôn Tổ đang ngồi trong sảnh khách chính nhà Trương Nguyên nói chuyện với phụ thân Trương Nguyên là Trương Thụy Dương, Nghê Nguyên Lộ theo Trương Đại, Trương Ngạc sang Tây Trương. Thấy Trương Nguyên trở về, vợ chồng Thạch Song, Thúy Hoa đều đến chào. Mặc dù tuyết phủ nặng mái nhà, nhưng không khí tết trong nhà rất rộn ràng, lão gia về, thiếu gia về, cả nhà đều vui mừng hơn hờ.